Χένρυ Φορντ

Ο Διεθνής Εβραίος

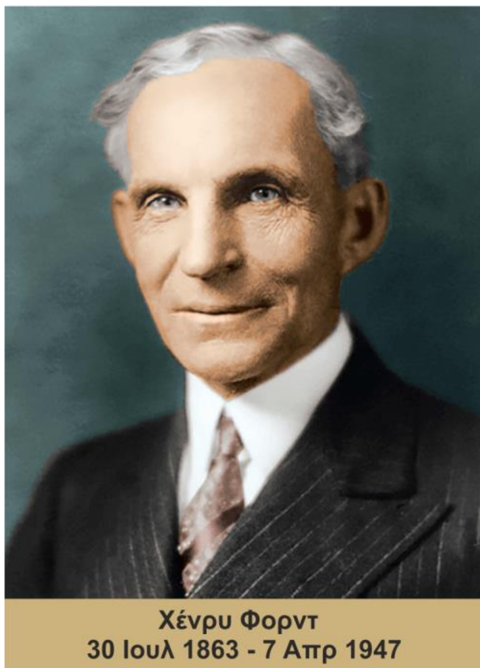

Εκδοτικός Οίκος Χάμμερ/Λειψία

Μετάφραση του 1ου και 2ου Τόμου από την Γερμανική έκδοση και του 3ου και 4ου Τόμου από την Αμερικανική έκδοση και εξώφυλλο από τον Ταξχο (ΤΘ) ε.α. Φώτιο Γαλάνη

ΧΕΝΡΥ ΦΟΡΝΤ – Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Χένρυ Φορντ γεννήθηκε στις 30 Ιουλίου του 1863, κατά τη διάρκεια του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου, σ’ ενα αγρόκτημα στο Ντίαρμπορν, κοντά στο Ντιτρόϊτ του Μίτσιγκαν. Ήταν ο γιος του Γουΐλλιαμ Φορντ, ενός ευημερούντος γεωργού από την Ιρλανδία. Η μητέρα του ήταν ένα μίγμα Ολλανδικής και Σκανδιναβικής καταγωγής.

Χένρυ Φορντ
30 Ιουλ 1863 - 7 Απρ 1947

Στα 17 ήταν μαθητευόμενος σ’ ένα κατάστημα εμπορίας μηχανών στο Ντιτρόϊτ και συγχρόνως διατηρούσε ένα δικό του κατάστημα και εργαζόταν για μια εταιρία θεριστικών μηχανών επισκευάζοντας τις μηχανές της. Η ευφυΐα του σε μηχανικά θέματα φάνηκε από την εποχή της εφηβείας του και στα 1890, όταν εξασφάλισε μια θέση στην Ντιτρόϊτ Έντισον Ελέκτρικ Κόμπανυ, συνειδητοποίησε ότι το κοινό ενδιαφερόταν περισσότερο για τα αυτοκίνητα παρά για τις γεωργικές μηχανές και μελέτησε τις αρχές της μηχανής υγραερίου, για να ξεπεράσει το πρόβλημα βάρους που είχαν οι μηχανές ατμού. Στα 1887 είχε σχεδιάσει την πρώτη του μηχανή υγραερίου και συνέχιζε σχεδιάζοντας κι άλλες. Το πρώτο του αυτοκίνητο με βενζινοκίνητη μηχανή δοκιμάστηκε δημοσία στα 1893 και έφτασε την ταχύτητα των 25 μιλιών την ώρα.

Στα 1903 δημιούργησε την Φορντ Μότορ Κόμπανυ με 12 μετόχους και ένα κεφάλαιο 100.000 δολαρίων. Στα 1920 παρήγαγε χίλια από τα διάσημα σ’ ολόκληρο τον κόσμο αυτοκίνητα Φορντ, τη μέρα. Στα 1924 η ετήσια παραγωγή της Φορντ έφθασε το νούμερο των δυο εκατομμυρίων αυτοκινήτων, φορτηγών και τρακτέρ. Το μυστικό της επιτυχίας του κρύβεται στις μεθόδους μαζικής παραγωγής και στους υψηλούς μισθούς. Από ταπεινή καταγωγή ο ίδιος, έτρεφε βαθειά αισθήματα για τους υπάλληλους του και επεξεργάστηκε στοιχεία που αφορούσαν με την εργασία, τα οποία εφάρμοζε με δικαιοσύνη.

Ένα ήταν ότι πλήρωνε τους υψηλότερους μισθούς και σ’ αυτό το σημείο ήταν ένας αληθινός αναμορφωτής. Ένα άλλο ότι προσλάμβανε υπαλλήλους χωρίς συστατικά σημειώματα. Πολλοί Ευρωπαίοι σοσιαλιστές εντυπωσιάστηκαν από την αποδεδειγμένη δήλωσή του Φορντ, ότι ο Μαρξ θεωρήθηκε απηρχαιωμένος μπροστά στον Φορντ και ότι ο καπιταλισμός μπορούσε να εξηγηθεί ορθολογιστικά και ηθικά. Στα 1918, ο Φορντ που ήταν υποστηρικτής του Προέδρου Γουΐλσον έθεσε

ανεπιτυχώς υποψηφιότητα σαν γερουσιαστής και ακούστηκαν κάποιες φλυαρίες αργότερα – που θορύβησαν τους επαγγελματίες πολιτικούς – ότι θα μπορούσε να θέσει υποψηφιότητα για την Προεδρία, αλλά ο ίδιος ανήγγειλε ότι δεν θα μπορούσε να είναι αντίπαλος του Coollidge. Ο Φορντ έκανε μεγάλες προσπάθειες να μεσολαβήσει για την ειρήνη ανάμεσα στα εμπόλεμα Ευρωπαϊκά έθνη κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Όπως αποδείχτηκε όμως όλες αυτές οι προσπάθειες απέβησαν άκαρπες.

Στα 1920 αποφάσισε να γίνει εκδότης και αγόρασε την "The Dearborn Independent". Μια δυναμική και πολύ ανεξάρτητη εφημερίδα που είχε την έδρα της στην γενέθλια πόλη του. Η εφημερίδα αυτή ήταν γνωστή για την θαρραλέα και συνεχή εξέταση του Εβραϊκού Ζητήματος στην Αμερική και τις αντικειμενικές απόψεις της πάνω στον πραγματικό Αμερικανικό πολιτισμό.

Ο Φορντ κατηγορήθηκε από πολλούς Εβραίους, μαζί με τον Deterding και τον Greuger, ότι υποστήριζε οικονομικά το κίνημα του Χίτλερ στη Γερμανία. Στη Δίκη της Νυρεμβέργης, ο Baldur Von Shirach ο Ηγέτης της Νεολαίας του Χίτλερ, είπε ότι είχε γίνει ειδικός στο Εβραϊκό Ζήτημα, διαβάζοντας τα βιβλία του Φορντ.

Ο Φορντ αντιτέθηκε αποφασιστικά στην πολιτική του Ρούζβελτ όσον αφορά τον «έλεγχο» στην βιομηχανία και το εμπόριο, αλλά στα τελευταία χρόνια της ζωής του, οι πολιτικές και οι άλλες δημόσιες δραστηριότητες του μειώθηκαν στο ελάχιστο. Πέθανε σε ηλικία 83 ετών, στο Ντιτρόϊτ, στις 7 Απριλίου του 1947. Υπήρξε ένας διάσημος Αμερικανός και ένα από τα σημαντικότερα άτομα σ’ ολόκληρο τον κόσμο.

Στο βιβλίο του «Η Ζωή και η Εργασία μου» που δημοσιεύτηκε στα 1923, ο Χένρυ Φορντ συμπεριλαμβάνει τα ακόλουθα άρθρα που αφορούν τον «Διεθνή Εβραίο»: «Η εργασία η οποία περιγράφουμε σαν μελέτες πάνω στο εβραϊκό ζήτημα και η οποία περιγράφεται ποικιλοτρόπως από τους ανταγωνιστές σαν “Εβραϊκή εκστρατεία”, “επίθεση των Εβραίων”, “αντι-Σημιτική σφαγή” και ούτω καθ’ εξής, δεν χρειάζονται εξήγηση γι’ αυτούς που την ακολούθησαν. Τα κίνητρα και οι σκοποί της πρέπει να κριθούν από την ίδια την εργασία. Προσφέρεται σαν συνεισφορά σ’ ένα ζήτημα που επηρεάζει βαθειά τη χώρα, ένα ζήτημα που είναι στη γέννεσή του φυλετικό και αφορά επιρροές και ιδανικά, παρά πρόσωπα. Τα επιχειρήματα μας πρέπει να κριθούν από αμερόληπτους αναγνώστες οι οποίοι είναι αρκετά ευφυείς ώστε να θέσουν τα λόγια μας δίπλα στην πραγματικότητα ώστε να είναι σε θέση να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα. Εάν ο λόγος μας και τα συμπεράσματά τους συμφωνούν, η κατάσταση είναι αληθινή. Είναι εντελώς ανόητο να αρχίσουν να μας καταριούνται πριν αποδειχθούν τα επιχειρήματα μας σαν αβάσιμα ή απρόσεκτα. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να τεθεί υπό εξέταση είναι η αλήθεια των όσων έχουμε ισχυριστεί. Και αυτό ακριβώς είναι το πράγμα

που οι επικριτές μας διαλέγουν για να υπεκφύγουν. Οι αναγνώστες των άρθρων μας Θα παρατηρήσουν αμέσως ότι δεν παρακινούμαστε από κανένα είδος προκατάληψης, εκτός ίσως από μια προκατάληψη υπέρ των αρχών που έφτιαξαν τον πολιτισμό μας. Έχουν παρατηρηθεί σ' αυτή τη χώρα ορισμένα ρεύματα επιρροής τα οποία προκαλούν μια αξιοσημείωτη φθορά στη λογοτεχνία μας, στις διασκεδάσεις και στις κοινωνικές μας σχέσεις. Η εργασία έχει διασπαστεί από την παλιά ουσιαστική της ακεραιότητα· μια γενική απογοήτευση όσον αφορά τα πρότυπα έχει γίνει παντού αισθητή. Δεν ήταν η ρωμαλέα βαναυσότητα του λευκού, η αγενής έλλειψη αβρότητας, ας πούμε, των χαρακτήρων του Σαίξπηρ, αλλά ένας ρυπαρός Ανατολικισμός ο οποίος επηρέασε δόλια κάθε κανάλι έκφρασης – και σε τέτοια έκταση ώστε έπρεπε να αντισταθούμε. Το γεγονός ότι αυτές οι επιρροές είναι όλες εξιχνιάσιμες ως προς τη φυλετική τους πηγή, είναι ένα γεγονός που πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν... Η εργασία μας δεν προσποιείται πως λέει αυτή την τελευταία λέξη για τον Εβραίο της Αμερικής. Λέει μόνο τη λέξη που περιγράφει την παρούσα σφραγίδα του σ' αυτή τη χώρα. Όταν αυτή η σφραγίδα αλλάξει, τότε θα αλλάξει και η καταγγελία. ... Η αντίθεση μας βρίσκεται μόνο στις ιδέες. Στις πλαστές ιδέες οι οποίες απομυζούν το ηθικό σφρίγος του λαού. Αυτές οι ιδέες προέρχονται από πηγές που είναι εύκολο να εντοπιστούν, διακηρύττονται με μεθόδους που είναι εύκολο να ανακαλυφθούν και μπορούν να τεθούν υπό έλεγχο όταν απλά αποκαλυφθούν. Όταν ο λαός θα μάθει να αναγνωρίζει την πηγή και τη φύση των επιρροών που τον περιτριγυρίζουν θα έχει κάνει ένα σημαντικό βήμα. Αφήστε τον Αμερικανικό λαό για μια φορά να κατανοήσει ότι αυτό που μας απειλεί δεν είναι ο φυσικός εκφυλισμός, αλλά η υπολογισμένη ανατροπή και θα είναι ασφαλής. Η ερμηνεία είναι η μόνη θεραπεία. Η εργασία αυτή έγινε χωρίς προσωπικά κίνητρα. Όταν φτάσει σ' ένα σημείο στο οποίο πιστεύουμε ότι ο Αμερικανικός λαός θα σταθεί στα πόδια του θα την αφήσουμε στην άκρη. Οι εχθροί μας λένε πως την αρχίσαμε για λόγους εκδίκησης και ότι την στήσαμε για να τους εκφοβίσουμε. Ο χρόνος θα δείξει ότι οι επικριτές μας προτιμούν την υπεκφυγή διότι δεν τολμούν να καταπιαστούν με το κυρίως ζήτημα.

Πρόλογος του Εκδότη

Σε αυτό το βιβλίο θα αποδοθεί κοσμοϊστορική σημασία στο όχι και τόσο μακρινό μέλλον. Πριν από ένα χρόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες καμία εφημερίδα ή περιοδικό, κανένας ομιλητής, κανένας συγγραφέας δεν τολμούσε να χρησιμοποιήσει τη λέξη «Εβραίος» παρά μόνο με εγκωμιαστική έννοια – γι' αυτό και ονομάστηκε «ελεύθερη Αμερική». Αυτό που δεν ήξερε όλος ο κόσμος ήταν ότι η Αμερική, περισσότερο από κάθε άλλη χώρα, ήταν εθισμένη στον εβραϊκό καπιταλισμό, που σημαίνει πάντα πνευματική και πολιτική υποταγή. Στη συνέχεια, τον Μάιο του 1920, η αξιοσέβαστη εβδομαδιαία εφημερίδα «The Dearborn Independentd» δημοσίευσε το πρώτο κεφάλαιο αυτού του βιβλίου: «Ο Εβραίος στον χαρακτήρα και στις Επιχειρήσεις». Για μια στιγμή θα κοπεί η ανάσα του εβραϊσμού στην Αμερική: μια ειλικρινής, αντικειμενική, εξισορροπημένη και σχεδόν στοργική κριτική της εβραϊκής φύσης και του έργου της σε μια εφημερίδα με περίπου 200.000 αναγνώστες. Ακολούθησε ένα δοκίμιο κάθε εβδομάδα. Ο κύκλος των αναγνωστών μεγάλωσε εξαιρετικά· επί του παρόντος είναι πιθανό να έχει ξεπεράσει τις 300.000. Ο εβραϊσμός παρέμεινε με κομμένη την ανάσα και σε αμηχανία. Νεκρική σιγή; Αυτό κράτησε για μισό χρόνο. Ο ενθουσιασμός στις Ηνωμένες Πολιτείες αυξήθηκε· εκατοντάδες χιλιάδες ένιωσαν αυτή τη λογοτεχνική πράξη σαν μια σωτηρία από μια συγκλονιστική απαγόρευση· ξαφνικά κατάλαβαν: η χώρα μας προδόθηκε, πουλήθηκε, σκλαβώθηκε! Τώρα ο εβραϊσμός έπρεπε να πάρει τα όπλα του – τα συνηθισμένα: αλλοίωση, διαστρέβλωση, δυσφήμιση, προσβολές. Ούτε ένας τόνος αντικειμενικής διάψευσης. Ηλίθιοι κληρικοί και πολιτικοί γκρίνιαζαν ή ανταγωνίζονταν υποκριτικά τους Εβραίους για «μη χριστιανικές διώξεις», «επίθεση στη φυλετική ισότητα» κ.λ.π. Η εμφάνισή τους όμως είχε το ανεπιθύμητο αποτέλεσμα ότι το εβραϊκό ζήτημα έχει γίνει πλέον δημοσίως – που ήταν εδώ και καιρό – το πιο φλέγον ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν τίθεται πλέον θέμα συγκάλυψης ή απόκρυψης: το θέμα θα πολεμηθεί μέχρι το τέλος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Τι σημαίνει αυτό; Η σχεδόν ολοκληρωμένη παγκόσμια κυριαρχία του εβραϊσμού στηρίχθηκε στην αριστοτεχνικά επιδέξια εφαρμογή της φράσης: διαίρει και βασίλευε. Όχι μόνο χωρίστηκε κάθε λαός – για εβραϊκούς σκοπούς – σε ασυμβίβαστες εχθρικές ομάδες, αποσπώντας τους έτσι την προσοχή από την γνώση της μυστικής προόδου του εβραϊσμού και παραλύοντας τη δύναμη της αντίστασής τους. Αλλά και οι λαοί, έπρεπε να πολεμήσουν μεταξύ τους θυσιάζοντας εκατομμύρια άνδρες με πλήρη ζωτικότητα. Ο Παγκόσμιος Πόλεμος – τελικά ένα έργο

του Ιούδα – κόστισε περισσότερες ζωές από όσους Εβραίους υπάρχουν στον κόσμο συνολικά!

Σχεδόν απελπισμένα, οι οραματιστές στις διάφορες χώρες αισθάνθηκαν τη θανατηφόρα λαβή. Όποιος επαναστατούσε καταστρεφόταν. Η Ρωσία πρέπει να είναι η προειδοποίηση του εβραϊσμού στον κόσμο. Την ίδια τύχη είχε και το γερμανικό Ράιχ. Είτε ξεσπούσε ο αμυντικός αγώνας σε όλες τις χώρες ταυτόχρονα, είτε αναλαμβανόταν από έναν μόνο λαό κατέληγε σε ακόμη βαθύτερη υποδούλωση. Μια συνεργασία φαινόταν αδύνατη· το μίσος του λαού είχε φτάσει πολύ βαθιά σαν αποτέλεσμα του διχασμού και της εχθρότητας της πολιτικής του Πανεβραϊσμού.

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος επρόκειτο να σφραγίσει την παγκόσμια κυριαρχία των Εβραίων· η Ρωσία στα νύχια του μπολσεβικισμού, η Γερμανία συντριμμένη, όλες οι χώρες, συμπεριλαμβανομένων των «νικητών», βαθιά χρεωμένες, προβληματισμός, δυστυχία παντού και παντού ανικανότητα – ή αρχηγοί κρατών προδοτικά πλάσματα στην υπηρεσία του Ιούδα – όλα πήγαν όπως τα ήθελαν. Η ψυχολογική ανθεκτικότητα των λαών είχε εκτιμηθεί λανθασμένα. Το ζήτημα της ενοχής, το οποίο στη Συνθήκη των Βερσαλλιών προοριζόταν να διευθετήσει με την καταδίκη της Γερμανίας με μια ετυμηγορία, δεν έληξε ποτέ. Στη Γαλλία και την Αγγλία δεν μπορούσαν να κατασταλούν τα πάντα· και στις δύο χώρες δηλώνεται ήδη δημόσια: ο παγκόσμιος πόλεμος ήταν ένας πόλεμος των Εβραίων. Όλα τα έθνη έχουν χύσει το αίμα τους, μόνο ο Πανεβραϊσμός έχει ωφεληθεί από αυτό. Και τώρα στην Αμερική η εντελώς απροσδόκητη έξαρση, ένα άμεσα εξαιρετικά διογκούμενο κίνημα διαφώτισης και άμυνας – δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία: το εβραϊκό ζήτημα έχει γίνει το πιο επείγον ζήτημα όλου του πολιτισμένου, τρομερά παραπλανημένου κόσμου, **είναι πλέον παγκόσμιο κίνημα**!

Έτσι αποφασίστηκε και η λύση του. Σε όλες τις χώρες το ξέρουν και το λένε, ποιος είναι αυτός που έχει επινοήσει την παγκόσμια καταστροφή και την καταστροφή των λαών συνειδητά. Αυτή η γνώση είναι η μισή νίκη· εκτός από την εκμετάλλευση του κόσμου, ο Πανεβραϊσμός δεν έκανε τίποτα για να καλύψει τα ίχνη του – ήταν μάταιο*.

Το επόμενο βήμα θα είναι η συγχώνευση του αντιεβραϊκού κινήματος όλων των χωρών, το αποτέλεσμα της οποίας θα είναι μια αληθινή, έντιμη Κοινωνία των Εθνών. Ο εβραϊσμός είναι ανίσχυρος απέναντι σε αυτό. Δεν θα διστάσει να χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να σταματήσει την πτώση του. Αλλά μια χαρούμενη πίστη διαπερνά όλο το κόσμο: από τη βαθιά κατάρρευση όλων των ηθικών δυνάμεων στα παγκόσμια γεγονότα, αναδύεται μια νέα εποχή, που θα βάλει τη δικαιοσύνη στον παγκόσμιο θρόνο και θα γεμίσει τις πικραμένες ανθρώπινες καρδιές με ελπίδα για μια **νέα παγκόσμια τάξη** πραγμάτων και με χαρά για τη δημιουργία της.

* Η «Hammer» No. 455 περιέχει λεπτομερείς αναφορές για ένα ισχυρό αντιεβραϊκό κίνημα ταυτόχρονα στη Δανία, την Αγγλία, την Παλαιστίνη και την Ινδία.

Το ανθρώπινο γένος και η ανθρώπινη υπόσταση – λίγο πριν την τελική πτώση – σώζονται!

Τα εύσημα απονέμονται στη γενναία πράξη του Χένρυ Φορντ, του πρωτοπόρου του απελευθερωτικού κινήματος στην Αμερική. Χωρίς αυτόν, η ανθρωπότητα θα είχε υποκύψει στο σφίξιμο του παγκόσμιου φιδιού. Τώρα ο κόσμος θα σπάσει αυτό το σφίξιμο.

Το βιβλίο προβλέπεται να κυκλοφορήσει σε 2 – 3 εκατομμύρια αντίτυπα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το ενεργητικό πνεύμα και η θέληση του γνήσιου αμερικανισμού δεν κολλάει στην αρχή, ούτε σταματά στα μισά του δρόμου: λύνει το εβραϊκό ζήτημα.

Αυτή όμως είναι η πιο δυνατή πράξη της παγκόσμιας ιστορίας! Ακολουθεί η αληθινή συμφιλίωση των λαών. Γι’ αυτό το έκανε ο πραγματικός ειρηνιστής Φορντ.

Λειψία, Ιούνιος 1921 — Εκδοτικός Οίκος Hammer

Εισαγωγικές παρατηρήσεις: Ορισμένα κεφάλαια σε αυτό το βιβλίο συνδέονται με τα «Πρωτόκολα των Σοφών της Σιών». Το περιεχόμενο λέει περισσότερα για αυτό. Απλώς σημειώστε εδώ: Ο εβραϊσμός έμεινε σιωπηλός για όσο μπορούσε απέναντι σ’ αυτό το βιβλίο μ’ αυτόν τον τίτλο. Ύστερα είπε ότι είναι έργο ενός «τρελού ή εγκληματία». Σύμφωνα μ’ αυτό θα ’πρεπε να έχει γραφτεί στο μυθιστόρημα του Χέρμανν Γκέντσε (Goedsche ψευδώνυμο «John Retcliffe») «Μπιαρίτζ» (Biarritz). Πρόσφατα, η προέλευσή του λέγεται ότι βρέθηκε σε κάποια φυλλάδια του Γάλλου δικηγόρου Μορίς Ζολί όπου καταφερόταν εναντίον του Ναπολέοντα Γ' το 1864. Τα όσα έγιναν γνωστά στον Τύπο για την υποτιθέμενη συμφωνία μεταξύ αυτών των φυλλαδίων και των «πρωτοκόλλων» είναι εντελώς άσχετα και σε καμία περίπτωση δεν επηρεάζουν την ουσία τους. Η ουσία είναι: Στα «Πρωτόκολλα», καθορίζεται ότι το αργότερο μέχρι το 1905 θα καθιερωθεί ένα πρόγραμμα για την κατάκτηση της οικονομικής, πολιτικής, πνευματικής παγκόσμιας δύναμης από τον εβραϊσμό, **όπως μέχρι τώρα έχει εκπληρωθεί σημείο προς σημείο**. Είτε ο συγγραφέας είναι μη-Εβραίος· οπότε δεν είναι «εγκληματίας ή τρελός», όπως γράφει ο Εβραϊσμός με φόβο και οργή για την αποκάλυψή του, αλλά ένας διορατικός που – 15 χρόνια πριν εν μέρει – είχε προβλέψει και είχε πει λεπτομερώς όλες τις

ανατροπές κάτω από τις οποίες υποφέρει τώρα η ανθρωπότητα και σε αυτή την περίπτωση, τα «Πρωτόκολλα» αξίζουν να θεωρηθούν ένα θαύμα, ή είναι εβραϊκής καταγωγής και αυτό είναι το πιο πιθανό, οπότε τα σχέδια των «Πρωτοκόλλων» και η σημερινή κατάσταση του κόσμου σχετίζονται όπως το αίτιο και το αποτέλεσμα. Αυτά που έχουμε ζήσει θα μπορούσαν να συμβούν μόνο επειδή τα μυστικά ανώτερα στελέχη του Εβραϊσμού σε όλο τον κόσμο έχουν ενεργήσει ακριβώς όπως υπαγορεύουν τα «πρωτόκολλα». Όλη η παγκόσμια κατάσταση εξηγείται πλήρως και πειστικά από αυτά.

Ενδέχεται να υπάρχει κάποια ομοιότητα των εν λόγω φυλλαδίων με τα «Πρωτόκολλα». Η προφανής εξήγηση θα ήταν: ο συγγραφέας των «πρωτοκόλλων» γνώριζε για το βιβλίο του Ζολί και το ακολούθησε στη μορφή και στις σκέψεις· το πραγματικό περιεχόμενο είναι αναμφισβήτητα εβραϊκό.

Όπως πάντα, ο εβραϊσμός φροντίζει να μην υπεισέλθει σε περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με το περιεχόμενο των «Πρωτοκόλλων»· προσπαθεί να προειδοποιήσει πριν την ανάγνωση μιλώντας για «πλαστογράφους, μανιακούς, εγκληματίες». Ο σωστός τρόπος θα ήταν να ζητήσουμε από όλους να πείσουν τον εαυτό τους για την «τρέλα» διαβάζοντάς τα.

Εμείς παραπέμπουμε σε αυτή τη κατεύθυνση και αφήνουμε στους αναγνώστες να σχηματίσουν τη δική τους προσωπική κρίση.

Λειψία, Ιούλιος 1922 Εκδοτικός Οίκος Hammer

Ο Διεθνής Εβραίος

Τόμος 1ος

το Πρώτιστο Πρόβλημα του Κόσμου

1920

Πρόλογος

Γιατί να συζητήσουμε το Εβραϊκό Ζήτημα; Επειδή είναι εδώ, και επειδή η εμφάνισή του στην αμερικανική ζωή θα πρέπει να συμβάλει στη λύση του και όχι στη συνέχιση εκείνων των κακών συνθηκών που περιβάλλουν το ζήτημα σε άλλες χώρες.

Το εβραϊκό ζήτημα υπάρχει εδώ και πολύ καιρό στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι ίδιοι οι Εβραίοι το γνωρίζουν αυτό, ακόμα κι αν οι ντόπιοι δεν το γνωρίζουν. Κατά καιρούς έχει επιβεβαιωθεί έντονα εδώ, που υποδείκνυε ότι θα έρθουν χειρότερα πράγματα. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι οδεύει προς μια βαθύτερη κρίση.

Το Εβραϊκό Ζήτημα δεν αγγίζει μόνο εκείνα τα θέματα που είναι κοινώς γνωστά, όπως ο οικονομικός και εμπορικός έλεγχος, ο σφετερισμός της πολιτικής εξουσίας, το μονοπώλιο των αναγκών και η αυταρχική χειραγώγηση του αμερικανικού Τύπου· αλλά διεισδύει στη σφαίρα της πολιτιστικής ζωής και έτσι γίνεται ένα ζωτικό ζήτημα του αμερικανισμού.

Αυτό το ζήτημα εξαπλώνεται μέχρι τη Νότια Αμερική και απειλεί να γίνει σημαντικός παράγοντας στις παναμερικανικές σχέσεις. Είναι συνυφασμένο με μεγάλο μέρος της απειλής της οργανωμένης και υπολογισμένης αναταραχής που προβληματίζει σήμερα τα έθνη. Δεν αναπτύχθηκε πρόσφατα, αλλά οι ρίζες του φτάνουν στο πολύ μακρινό παρελθόν· αυτή η μακρά περίοδος έχει δημιουργήσει διάφορες λύσεις και προγράμματα, τα οποία με τη σειρά τους ρίχνουν ένα ξεκάθαρο φως στη μελλοντική λύση.

Αυτό το βιβλίο είναι η μερική καταγραφή μιας έρευνας του Εβραϊκού Ζητήματος. Προορίζεται για να δώσει τη δυνατότητα στους ενδιαφερόμενους αναγνώστες να ενημερωθούν σχετικά με τα δεδομένα που δημοσιεύτηκαν στο «The Dearborn Independent» πριν από την 1η Οκτωβρίου 1920. Η ζήτηση για το περιοδικό ήταν τόσο μεγάλη που τα αποθέματα εξαντλήθηκαν σύντομα, καθώς και η μεγάλη έκδοση ενός φυλλαδίου που περιείχε τα πρώτα εννέα δοκίμια. Η έρευνα θα συνεχιστεί μέχρι να ολοκληρωθούν όλες οι εργασίες.

Το κίνητρο αυτής της δουλειάς είναι απλώς η επιθυμία να γίνουν γνωστά τα γεγονότα στον κόσμο. Φυσικά, έχουν αποδοθεί και άλλα κίνητρα σ' αυτήν. Αλλά το κίνητρο της προκατάληψης ή οποιασδήποτε μορφής ανταγωνισμού δεν θα αρκούσαν για να υποστηρίξουν μια τέτοια έρευνα όπως αυτή. Επιπλέον, αν υπήρχε κάποιο λανθασμένο απώτερο κίνητρο, θα εμφανιζόταν αναπόφευκτα στο βιβλίο. Ο αναγνώστης, πιστεύουμε ακράδαντα, θα επιβεβαιώσει τον κατάλληλο και σωστό τόνο

αυτών των άρθρων. Ο Διεθνής Εβραίος και οι συνεργάτες του, σαν συνειδητοί εχθροί όλων όσων εννοούν οι Αγγλοσάξονες με τον πολιτισμό, είναι τόσοι πολλοί όσο και οι αλόγιστες μάζες που υπερασπίζονται οτιδήποτε κάνει ένας Εβραίος, γιατί της έχουν μάθει να πιστεύει ότι αυτό που κάνουν οι Εβραίοι ηγέτες είναι σωστό. Από την άλλη, αυτές οι δημοσιεύσεις είναι απαλλαγμένες από ψεύτικα συναισθήματα φιλανθρωπίας και ευφημισμού που δεν καλλιεργούνται άθελά τους από την εβραϊκή πλευρά. Δίνουμε τα γεγονότα ως έχουν· αυτό από μόνο του είναι επαρκής προστασία έναντι της προκατάληψης ή του πάθους.

Αυτό το κείμενο δεν προορίζεται σε καμία περίπτωση να εξαντλήσει το πρόβλημα. Αλλά θα πάει τον αναγνώστη ένα βήμα παραπέρα. Σε επόμενες δημοσιεύσεις, το εύρος και το περιεχόμενο αυτής της έρευνας θα εμφανίζεται με μεγαλύτερη σαφήνεια.

«The Dearborn Independent», Οκτώβριος 1920.

Περιεχόμενα

Πρώτος Τόμος

Πρώτος Τόμος

I

«Ανάμεσα στα πνευματικά και ηθικά χαρακτηριστικά των Εβραίων που διακρίνονται μπορούν να αναφερθούν: αποστροφή για τη σκληρή και κουραστική σωματική εργασία, μια έντονη αίσθηση της οικογένειας και της φυλετικής αγάπης· ένα ισχυρό θρησκευτικό ένστικτο· το θάρρος του προφήτη και του μάρτυρα παρά του πρωτοπόρου στον πολιτισμό και του στρατιώτη· εξαιρετική ικανότητα να αντέχει σε αντίξοες συνθήκες σε συνδυασμό με τη μεγάλη ικανότητα διατήρησης της φυλετικής αλληλεγγύης· ικανότητα στην εκμετάλλευση τόσο στην προσωπική όσο και στην κοινωνική· πονηριά και πανουργία σε κερδοσκοπικές εξαγορές και ειδικά σε χρηματικά θέματα· ανατολίτικη αυταρέσκεια και επίδειξη και καταξίωση από την εξουσία για άνετη υψηλή κοινωνική θέση· ένας πολύ υψηλός μέσος όρος διανοητικής ικανότητας.»

Η Νέα Διεθνής Εγκυκλοπαίδεια.

Ο Εβραίος στο χαρακτήρα και στις επιχειρήσεις

Και πάλι ο Εβραίος προσελκύει την κριτική προσοχή όλου του κόσμου. Η άνοδός του κατά τη διάρκεια του πολέμου στους οικονομικούς, πολιτικούς και ανώτερους κοινωνικούς κύκλους ήταν τόσο πλήρης και εμφανής που η θέση, η ισχύς και οι σκοποί του ελέγχονται εκ νέου, σε μεγάλο βαθμό σαν εχθρικοί. Η δίωξη δεν είναι κάτι νέο για τον Εβραίο, αλλά νέο είναι αυτή η απότομη διείσδυση στη φύση του και στην υπερεθνικότητά του. Είναι αλήθεια ότι έχει βιώσει για περισσότερα από 2.000 χρόνια από αυτό που μπορεί να ονομαστεί ενστικτώδης αντισημιτισμός των άλλων φυλών· αλλά αυτή η αποστροφή δεν ήταν ποτέ καθαρά συνειδητή, ούτε μπορούσε να εκφραστεί κατανοητά και ορθολογικά. Στις μέρες μας, όμως, ο Εβραίος μπαίνει στο μικροσκόπιο της οικονομικής παρατήρησης και αυτό επιτρέπει να φανούν και να κατανοηθούν οι λόγοι για τη δύναμή του, το διαχωρισμό του και τα βάσανά του.

Στη Ρωσία κατηγορείται για την πατρότητα του μπολσεβικισμού, μια κατηγορία που, είτε είναι σοβαρή είτε όχι, διατυπώνεται στους κύκλους από τους οποίους προέρχεται· εμείς οι Αμερικανοί σαν μάρτυρες της

ζωηρής ευγλωττίας και της προφητικής θέρμης των νεαρών Εβραίων αποστόλων της κοινωνικής και βιομηχανικής μεταρρύθμισης, μπορούμε ήρεμα να εκτιμήσουμε πώς μπορεί να είναι. Στη Γερμανία κατηγορείται για την κατάρρευση του Ράιχ· μια πολύ σημαντική βιβλιογραφία, που φέρει μαζί της μια μάζα από έμμεσες αποδείξεις, κάνει τον αναγνώστη να σκεφτεί. Στην Αγγλία κατηγορείται ότι είναι ο πραγματικός παγκόσμιος άρχων, ότι ο εβραϊσμός κυβερνά σαν υπέρτατο έθνος πάνω στα έθνη, ότι κυβερνά με τη δύναμη του χρυσού και που παίζει βάζοντας το ένα έθνος εναντίον του άλλου για τους δικούς του σκοπούς, παραμένοντας διακριτικά στο παρασκήνιο. Στην Αμερική επισημαίνεται σε ποιο βαθμό οι Εβραίοι – οι ηλικιωμένοι για το κέρδος, οι νέοι για τη φιλοδοξία – στριμώχνονταν στις πολεμικές οργανώσεις, κυρίως σε αυτούς τους κλάδους που ασχολούνται με τις βιομηχανικές και εμπορικές υποθέσεις του πολέμου, και επίσης σε τι βαθμό έχουν χρησιμοποιήσει τις γνώσεις και την εμπειρία τους σαν κυβερνητικοί αξιωματούχοι προς όφελός τους.

Εν ολίγοις, το εβραϊκό ζήτημα έχει έρθει στο προσκήνιο· αλλά όπως και άλλα ζητήματα που προσφέρονται για προκαταλήψεις, καταβάλλονται προσπάθειες να φιμωθούν ως ακατάλληλα για δημόσια συζήτηση. Εάν όμως, η εμπειρία μας έχει διδάξει κάτι, είναι ότι τα προβλήματα που καταπιέζονται με αυτόν τον τρόπο αργά ή γρήγορα θα ξεσπάσουν στη συνέχεια σε ανεπιθύμητες και ασύμφορες μορφές.

Ο Εβραίος είναι το αίνιγμα του κόσμου. Φτωχός στις μάζες του, αλλά κυριαρχεί στην οικονομία του κόσμου. Ζώντας σε διασπορά, χωρίς χώρα ή κυβέρνηση, επιδεικνύει μια φυλετική ενότητα και επιμονή που δεν συγκρίνεται με κανέναν άλλο λαό. Εκτεθειμένος σε νομικούς περιορισμούς σχεδόν σε κάθε χώρα, έχει γίνει ο πραγματικός κυρίαρχος πίσω από πολλούς θρόνους. Υπάρχουν αρχαίες προφητείες που διακηρύσσουν ότι οι Εβραίοι θα επιστρέψουν στη χώρα τους και θα κυβερνήσουν τον κόσμο από αυτό το κέντρο, αλλά μόνο αφού έχουν υπομείνει τη συνδυασμένη επίθεση όλων των λαών της ανθρωπότητας.

Το ιδιαίτερο είδος απασχόλησης, το οποίο προσφέρει στον Εβραίο εισοδήματα σε μεγαλύτερο ποσοστό από τα μέλη οποιασδήποτε άλλης φυλής, είναι το εμπόριο. Είτε αγοράζει κουρέλια είτε τα πουλά, κάνει συναλλαγές. Από την πώληση παλιών ρούχων μέχρι τον έλεγχο του διεθνούς εμπορίου και των οικονομικών, ο Εβραίος δείχνει μεγάλη ικανότητα. Περισσότερο από κάθε άλλη φυλή, εκδηλώνει μια έντονη αντιπάθεια για τη χειρωνακτική εργασία, που αντισταθμίζεται από την εξίσου αποφασιστική του ικανότητα για το εμπόριο. Οι μη Εβραίοι νέοι αναζητούν εργασία στον βιομηχανικό ή τεχνικό τομέα· ο νεαρός Εβραίος όμως προτιμά να είναι αγγελιοφόρος, πωλητής ή υπάλληλος, οτιδήποτε, αρκεί να συνδέεται με την εμπορική πλευρά της επιχείρησης. Σύμφωνα με μια παλαιότερη πρωσική απογραφή, από τους 16.000 Εβραίους, οι 12.000 ήταν έμποροι, οι 4.000 εργάτες, ενώ του ντόπιου πληθυσμού μόνο το 6% ασχολούνταν με το εμπόριο.

Μια σύγχρονη απογραφή θα έδειχνε, παράλληλα με τους εμπόρους, μια μεγάλη αύξηση στα ακαδημαϊκά και λογοτεχνικά επαγγέλματα, αλλά όχι μείωση του ποσοστού των εμπόρων και μια μικρή έως καθόλου αύξηση στον αριθμό των μισθωτών εργαζομένων. Μόνο στην Αμερική σχεδόν όλο το χονδρικό εμπόριο, τα τραστ και οι τράπεζες, οι φυσικοί πόροι και τα κύρια αγροτικά προϊόντα, ιδιαίτερα ο καπνός, το βαμβάκι και η ζάχαρη, βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων χρηματοδοτών ή των πρακτόρων τους. Οι Εβραίοι δημοσιογράφοι είναι μια μεγάλη και ισχυρή ομάδα εδώ. «Ένας μεγάλος αριθμός πολυκαταστημάτων ανήκουν σε εβραϊκές εταιρίες», λέει η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια· πολλά, αν όχι τα περισσότερα από αυτά φέρουν ονόματα μη εβραϊκά. Οι Εβραίοι είναι οι πιο πολυάριθμοι και οι μεγαλύτεροι ιδιοκτήτες αστικών ακινήτων. Κυριαρχούν στον κόσμο του θεάτρου. Κυριαρχούν απόλυτα στο ειδησεογραφικό σύστημα σε όλη τη χώρα. Λιγότεροι σε αριθμό από οποιαδήποτε άλλη από τις φυλές που ζουν ανάμεσά μας, έχουν καθημερινά στην υπηρεσία τους μια εκτεταμένη και ευνοϊκή δημοσιότητα· αυτό θα ήταν αδύνατο αν δεν ήταν στο χέρι τους να τη δημιουργήσουν και να τη διανείμουν οι ίδιοι. Ο Βέρνερ Ζόμπαρτ λέει στο «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή» (Die Juden und das Wirtschaftsleben): «Εάν οι συνθήκες στην Αμερική συνεχίσουν να εξελίσσονται με τον ίδιο τρόπο όπως στην προηγούμενη γενιά, εάν τα στατιστικά στοιχεία για τη μετανάστευση και το ποσοστό γεννήσεων μεταξύ όλων των εθνικοτήτων παραμείνουν τα ίδια, τότε οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εμφανιστούν μετά τα 50 ή 100 χρόνια στη φαντασία μας σαν μια χώρα που θα κατοικείται μόνο από Σλάβους, Νέγρους και Εβραίους, όπου οι Εβραίοι φυσικά θα καταλαμβάνουν τη θέση της οικονομικής ηγεσίας». Ο Ζόμπαρτ είναι ένας φιλοεβραίος μελετητής.

Τώρα τίθεται το ερώτημα: Αν ο Εβραίος είναι στην εξουσία, – πώς έφτασε σε αυτήν; Η Αμερική είναι μια ελεύθερη χώρα. Οι Εβραίοι αποτελούν μόνο περίπου το 3 τοις εκατό του συνολικού πληθυσμού· 3 εκατομμύρια Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες έναντι 97 εκατομμυρίων μη Εβραίων. Αν ο Εβραίος έχει δύναμη, αυτό είναι αποτέλεσμα της ανώτερης ικανότητάς του ή της κατωτερότητας και της αδιαφορίας των μη Εβραίων; Θα μπορούσε κανείς απλά να απαντήσει: οι Εβραίοι ήρθαν στην Αμερική, δοκίμασαν τις δυνάμεις τους εδώ όπως άλλοι και αποδείχθηκαν πιο επιτυχημένοι στον ανταγωνιστικό αγώνα. Αλλά μια τέτοια απάντηση δεν θα λάμβανε όλα τα δεδομένα υπόψη. Για να δοθεί μια καλύτερη απάντηση, πρέπει να διευκρινιστούν δύο σημεία. Το πρώτο είναι: δεν έχουν όλοι οι Εβραίοι πλούτη. Υπάρχουν και πολλοί φτωχοί Εβραίοι· αν και οι περισσότεροι από αυτούς ακόμη και στη φτώχεια τους είναι κύριοι του εαυτού τους. Εάν είναι αλήθεια ότι οι Εβραίοι είναι οι κύριοι οικονομικοί ελεγκτές της χώρας, δεν είναι αλήθεια ότι κάθε Εβραίος είναι ένας από τους οικονομικούς ελεγκτές της χώρας. Το ότι αυτές οι δύο τάξεις πρέπει να διατηρούνται διακριτές θα γίνει σαφές όταν

εξεταστούν οι μέθοδοι πλούσιων και φτωχών Εβραίων για την απόκτηση εξουσίας. Δεύτερον, το γεγονός της εβραϊκής αλληλεγγύης καθιστά δύσκολο τη μέτρηση των επιτευγμάτων των εβραίων και των μη εβραίων με το ίδιο πρότυπο. Εάν η ισχυρή συσσώρευση πλούτου στην Αμερική κατέστη δυνατή χάρη στην άφθονη υποστήριξη του κεφαλαίου από την άλλη πλευρά του ωκεανού, δηλαδή εάν οι Εβραίοι μετανάστες έρχονταν στις Ηνωμένες Πολιτείες με την οικονομική υποστήριξη των Εβραίων της Ευρώπης, θα ήταν άδικο να μετρηθεί η άνοδος αυτής της κατηγορίας μεταναστών με τους ίδιους κανόνες που μετρούν την άνοδο, ας πούμε, των Γερμανών ή των Πολωνών που ήρθαν εδώ χωρίς πόρους παρά τη φιλοδοξία και τη δύναμή τους. Σίγουρα πολλοί Εβραίοι ήρθαν χωρίς να έχουν καμιά υποστήριξη πέρα από τον εαυτό τους· ωστόσο, θα ήταν αναληθής ο ισχυρισμός ότι ο κυρίαρχος έλεγχος που ασκούσε ο εβραϊκός πλούτος σε όλα τα θέματα οφειλόταν αποκλειστικά σε προσωπική δραστηριότητα· αυτή η κυριαρχία δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτα άλλο από την επέκταση του εβραϊκού οικονομικού ελέγχου σε όλη τη θάλασσα. Εκεί, πράγματι, πρέπει να ξεκινήσει οποιαδήποτε εξήγηση της εβραϊκής επιρροής. Έχουμε μπροστά μας μια φυλή που σε όλη την περίοδο της εθνικής της ιστορίας ήταν αγροτική,* της οποίας η κληρονομική καταβολή ήταν πνευματική παρά υλιστική, ένας λαός βουκολικός παρά εμπορικός· ο οποίος όμως αν και είναι χωρίς χώρα και χωρίς δική του κυβέρνηση και αφού έχει εκτεθεί σε διώξεις παντού, πρέπει τώρα να θεωρείται σαν ο πραγματικός, αν και κρυφός, κυρίαρχος της γης. Πώς προκύπτει μια τόσο παράξενη κατηγορία και γιατί τόσες πολλές περιστάσεις φαίνεται να την δικαιολογούν;

Ας τα πάρουμε από την αρχή. Κατά τη διάρκεια της περιόδου της διάπλασης του εθνικού τους χαρακτήρα, οι Εβραίοι ζούσαν κάτω από έναν νόμο που καθιστούσε αδύνατη τόσο τον υπερβολικό πλούτο όσο και τη φτώχεια ανάμεσά τους. Οι σύγχρονοι μεταρρυθμιστές που σχεδιάζουν υποδειγματικά κοινωνικά συστήματα στο χαρτί, θα έκαναν καλά να ρίξουν μια ματιά στο κοινωνικό σύστημα κάτω από το οποίο οργανώθηκαν οι πρώτοι Εβραίοι. Ο νόμος του Μωυσή έκανε αδύνατη μια «αριστοκρατία του χρήματος», όπως είναι αυτή που σχηματίστηκε από τους σημερινούς Εβραίους χρηματοδότες, απαγορεύοντας την ανάληψη τόκων καθώς και την απόκτηση κερδών από την δυστυχία των άλλων. Η τοκογλυφία και η καθαρή κερδοσκοπία δεν ευνοήθηκαν στο εβραϊκό σύστημα. Δεν υπήρχε κερδοσκοπία εδάφους· η γη διανεμήθηκε στους ανθρώπους και, παρόλο που μπορεί να χανόταν από χρέη ή να πωλούνταν κάτω από πίεση, επιστρέφονταν κάθε 50 χρόνια στην αρχική της οικογενειακή ιδιοκτησία. Με το «ιωβηλαίο έτος», ξεκινούσε κάθε φορά μια νέα κοινωνική περίοδος. Η άνοδος μεγάλων ιδιοκτητών και μιας άρχουσας τάξης χρήματος ήταν αδύνατη κάτω από ένα τέτοιο σύστημα,

* Εδώ ο γηγενής πληθυσμός των Χαναναίων, που έχει υποταχθεί στον εβραϊσμό, συγχέεται με το εβραϊκό εμπορικό και τοκογλυφικό ανώτερο στρώμα, που μπερδεύει.

αν και το μεσοδιάστημα των 50 ετών πρόσφερε άφθονα περιθώρια ατομικής πρωτοβουλίας για να επιβληθεί σε συνθήκες δίκαιου ανταγωνισμού.

Εάν, επομένως, οι Εβραίοι είχαν διατηρήσει την ιδιότητά τους ως έθνος και είχαν παραμείνει στην Παλαιστίνη διατηρώντας το κράτος σύμφωνα με τον νόμο του Μωυσή, δύσκολα θα είχαν επιτύχει την οικονομική διάκριση που απέκτησαν αργότερα. Ένας Εβραίος δεν πλούτισε ποτέ από άλλον Εβραίο. Ακόμη και στη σύγχρονη εποχή δεν έχουν γίνει πλούσιοι ο ένας από τον άλλον αλλά από τα έθνη ανάμεσα στα οποία κατοικούσαν. Ο εβραϊκός νόμος επέτρεπε στον Εβραίο να συναλλάσσεται με έναν μη Εβραίο υπό διαφορετικούς κανόνες από ό,τι με τον Εβραίο «γείτονα». Αυτό που ονομάζεται «νόμος περί ξένων» έγραφε: «σε ξένο μπορείς να δανείσεις με τοκογλυφία, αλλά στον πλησίον σου δεν θα δανείσεις με τοκογλυφία».

Καθώς διασκορπίστηκε ανάμεσα στα έθνη, αλλά ποτέ δεν συγχωνεύθηκε με τα έθνη και μη χάνοντας ποτέ την ιδιαίτερή του ταυτότητα, ο Εβραίος είχε την ευκαιρία να εφαρμόσει στην πράξη τις εντολές για τους ξένους για πολλούς αιώνες. Σαν ξένοι ανάμεσα σε ξένους, και συχνά ανάμεσα σε σκληρά εχθρικούς ξένους, ασκούσαν ένα είδος αντισταθμιστικής δικαιοσύνης με αυτόν τον νόμο.* Και πάλι, αυτό από μόνο του δεν θα μπορούσε να εξηγήσει την υπεροχή των Εβραίων στα οικονομικά. Η εξήγηση αυτού πρέπει να αναζητηθεί στον ίδιο τον Εβραίο, το σθένος, την επινοητικότητα και τις ιδιαίτερες τάσεις του.

Πολύ νωρίς στην εβραϊκή ιστορία ανακαλύπτουμε την προσπάθεια του Ισραήλ να είναι κυρίαρχο έθνος, με υποτελείς του άλλα έθνη. Αν και προφανώς όλη η προφητεία στρεφόταν προς την ηθική διαφώτιση του κόσμου από το Ισραήλ, η θέλησή του να κυριαρχήσει προφανώς στάθηκε εμπόδιο σε αυτόν τον σκοπό. Τουλάχιστον τέτοιος φαίνεται να είναι ο τόνος της Παλαιάς Διαθήκης. Σύμφωνα με τις αρχαίες μαρτυρίες, οι Εβραίοι παράκουσαν τη θεϊκή εντολή να εκδιώξουν τους Χαναναίους ώστε οι διεφθαρμένες ιδέες τους να μην μολύνουν το Ισραήλ. Κοίταξαν τον Χαναναϊκό λαό και κατάλαβαν πόσο μεγάλο μέρος ανθρώπινης δύναμης θα χανόταν αν εκδιώκονταν, και έτσι και τους έκαναν σκλάβους. «Και όταν το Ισραήλ έγινε ισχυρό, έβαλαν φόρους στους Χαναναίους, και δεν τους έδιωξε τελείως». Αυτή η μορφή ανυπακοής, αυτή η προτίμηση της υλικής κυριαρχίας έναντι της πνευματικής ηγεσίας, σηματοδοτεί την αρχή της ατέρμονης τιμωρίας και της δυστυχίας του Ισραήλ.

Η διασπορά των Εβραίων μεταξύ των λαών, που κρατά εδώ και 2.500 χρόνια άλλαξε το θεϊκά σχεδιασμένο πρόγραμμα σωτηρίας που προοριζόταν γι' αυτούς σύμφωνα με τα γραπτά τους. Οι πνευματικοί ηγέτες του σύγχρονου εβραϊσμού ισχυρίζονται ακόμη σήμερα ότι η αποστολή του Ιούδα προς τους λαούς είναι πνευματικής φύσης, αλλά οι

---

* Εδώ η αιτία και το αποτέλεσμα συγχέονται: η εκμετάλλευση των λαών κατέληξε τελικά στην άμυνα.

ισχυρισμοί τους δεν είναι τόσο πειστικοί ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων. Το Ισραήλ σε όλη τη σύγχρονη εποχή κοιτάζει τον μη εβραϊκό κόσμο από την οπτική γωνία, πώς οι ζωτικές του δυνάμεις μπορούν να τεθούν στην υπηρεσία του. Αλλά η υπόσχεση παραμένει: μακριά από τη γη του, όπου αντιμετωπίζεται εχθρικά όπου κι αν κατευθύνει τα βήματά του, θα έρθει η ώρα για το Ισραήλ, όπου η εξορία και η έλλειψη της πατρικής γης θα καταλήξουν σε μια ανασυσταθείσα Παλαιστίνη και όπου η Ιερουσαλήμ, όπως διακηρύχθηκε από τους παλαιότερους προφήτες, θα είναι και πάλι το ηθικό κέντρο της γης.(;)

Αν ο Εβραίος είχε γίνει δημιουργικός εργάτης που συνεργαζόταν με τους άλλους, η διασπορά του πιθανότατα δεν θα είχε πάρει αυτή την παγκόσμια διάσταση. Αλλά από τότε που έγινε έμπορος, το ένστικτό του τον οδήγησε σε όλη την κατοικημένη γη. Υπήρχαν Εβραίοι στην Κίνα από νωρίς. Εμφανίστηκαν στην Αγγλία για παράδειγμα, σαν έμποροι την εποχή των Σαξόνων. Εβραίοι έμποροι βρίσκονταν στη Νότια Αμερική 100 χρόνια πριν οι Προσκυνητές αποβιβαστούν στο Πλίμουθ Ροκ. Οι Εβραίοι άνοιξαν εργοστάσια ζάχαρης στο νησί του Άγιου Θωμά ήδη από το 1492. Ήταν καλά εδραιωμένοι στη Βραζιλία όταν υπήρχαν μόνο λίγα χωριά που ήταν κατά μήκος των ακτών των σημερινών Ηνωμένων Πολιτειών. Το πόσο μακριά πήγαν φαίνεται από το γεγονός ότι το πρώτο λευκό παιδί που γεννήθηκε στη Γεωργία ήταν Εβραίος – ο Ισαάκ Μίνις. Η παρουσία των Εβραίων σε όλο τον κόσμο, η στενή φυλετική τους συνοχή τους διατήρησε σαν έθνος ανάμεσα σε άλλα έθνη, μια εταιρεία που οι πράκτορες της βρίσκονταν παντού.

Ένα άλλο ταλέντο όμως, συνέβαλε σημαντικά στην άνοδο της οικονομικής τους δύναμης· η ικανότητά τους να εφευρίσκουν συνεχώς νέες επιχειρηματικές μεθόδους. Όσο ο εβραϊσμός δεν εμφανιζόταν ακόμα στην αρένα, οι αγοραπωλησίες γίνονταν με πολύ απλές μορφές. Αν ανιχνεύσουμε την προέλευση πολλών από τις επιχειρηματικές μεθόδους που απλοποιούν και διευκολύνουν το εμπόριο σήμερα, πιθανότατα θα βρούμε ένα εβραϊκό όνομα στο τέλος της κλωστής. Πολλά από τα απαραίτητα μέσα πίστωσης και ανταλλαγής επινοήθηκαν από Εβραίους εμπόρους, όχι μόνο για χρήση μεταξύ τους, αλλά και για να παγιδεύουν τους μη Εβραίους με τους οποίους συναλλάσσονταν. Η πιο παλιά συναλλαγματική που έχει διασωθεί εκδόθηκε από έναν Εβραίο, τον Σίμον Ρούμπενς. Το γραμμάτιο ήταν εβραϊκή εφεύρεση, όπως και η επιταγή «πληρωτέα στον κομιστή».

Ένα ενδιαφέρον κομμάτι της ιστορίας συνδέεται με αυτή την «πληρωτέα στον κομιστή» επιταγή. Οι εχθροί των Εβραίων, όταν μπορούσαν τους έπαιρναν μέχρι και την τελευταία δεκάρα· ανέκαμπταν πάντα με αξιοσημείωτη ταχύτητα και σύντομα γινόντουσαν ξανά πλούσιοι. Πώς εξηγείται αυτή η γρήγορη ανάκαμψη από τη λεηλασία και τη φτώχεια; Τα περιουσιακά τους στοιχεία ήταν κρυμμένα κάτω από τον ανώνυμο «κομιστή» και έτσι πολλά από τα υπάρχοντά τους σώζονταν

πάντα. Σε μια εποχή που ήταν νόμιμο για οποιονδήποτε πειρατή να κατάσχει αγαθά που αποστέλλονταν σε Εβραίους, οι Εβραίοι μπορούσαν να προστατεύσουν τους εαυτούς τους στέλνοντας εμπορεύματα σε πολιτικές που δεν έφεραν ονόματα.

Η εβραϊκή επιδίωξη ήταν να επικεντρώσει τις επιχειρήσεις γύρω από αγαθά αντί για τα πρόσωπα. Προηγουμένως, όλες οι νομικές αξιώσεις αφορούσαν πρόσωπα. Ο Εβραίος αναγνώρισε ότι τα αγαθά ήταν πιο αξιόπιστα από τα άτομα με τα οποία συναλλάσσονταν, και έτσι επινόησε να έχει αξιώσεις έναντι των αγαθών. Εξάλλου, αυτή η μέθοδος του έδωσε το πλεονέκτημα να κρατά τον εαυτό του μακριά από τα μάτια όσο το δυνατόν περισσότερο. Αυτό εισήγαγε ένα στοιχείο σκληρότητας στις επιχειρήσεις, καθώς οι άνθρωποι προτιμούσαν να ασχολούνται με εμπορεύματα παρά με ανθρώπους, και αυτή η σκληρότητα παρέμεινε.

Ένας άλλο μηχανισμός, ο οποίος εύστοχα συγκαλύπτει την πολύ μεγάλη δύναμη που απέκτησαν οι Εβραίοι, είναι της ίδιας προέλευσης με τους ονομαστικούς τίτλους του κομιστή: αφήνει τις εταιρείες που ελέγχονται από το εβραϊκό κεφάλαιο να εμφανίζονται με ένα όνομα που δεν δίνει καμία ένδειξη εβραϊκής επιρροής. (Ανώνυμη εταιρεία – Μετοχική εταιρεία.)

Ο Εβραίος είναι ο μοναδικός και ο αυθεντικός διεθνής καπιταλιστής, αλλά κατά κανόνα προτιμά να μην αναδεικνύει αυτό το γεγονός στους ουρανούς, προτιμά να χρησιμοποιεί μη εβραϊκές τράπεζες και εταιρείες επενδύσεων σαν πράκτορες και εργαλεία. Ο υποδηλωτικός όρος σε ένα – μη εβραϊκό – καπιταλιστικό «μέτωπο» εμφανίζεται συχνά σε σχέση με αυτή την πρακτική.

Την εφεύρεση του χρηματιστηρίου ο κόσμος την οφείλει επίσης στο εβραϊκό οικονομικό ταλέντο. Στο Βερολίνο, στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Φρανκφούρτη και στο Αμβούργο, οι Εβραίοι είχαν τον έλεγχο των πρώτων χρηματιστηρίων, ενώ η Βενετία και η Γένοβα αναφέρονται ανοιχτά στις καθημερινές συζητήσεις σαν «εβραϊκές πόλεις» όπου θα μπορούσαν να βρεθούν μεγάλες εμπορικές και τραπεζικές διευκολύνσεις. Η Τράπεζα της Αγγλίας ιδρύθηκε με τη συμβουλή και τη βοήθεια Εβραίων μεταναστών από την Ολλανδία. Η Τράπεζα του Άμστερνταμ και η Τράπεζα του Αμβούργου οφείλουν την ύπαρξή τους στην εβραϊκή επιρροή.

Υπάρχει ένα περίεργο γεγονός που πρέπει να σημειωθεί σε σχέση με τις διώξεις και τις επακόλουθες περιπλανήσεις των Εβραίων στην Ευρώπη και αυτό είναι: όπου κι αν περιπλανήθηκαν, το κέντρο των επιχειρήσεων φαινόταν να πηγαίνει μαζί τους. Όταν οι Εβραίοι ήταν ελεύθεροι στην Ισπανία, εκεί ήταν το παγκόσμιο κέντρο χρυσού. Όταν η Ισπανία έδιωξε τους Εβραίους, η Ισπανία έχασε την οικονομική της κυριαρχία και δεν την ανέκτησε ποτέ.* Οι ερευνητές της ευρωπαϊκής

---

* Αυτή η εξιστόρηση που ελήφθη από τον Βέρνερ Ζόμπαρτ (Werner Sombart) δεν είναι σωστή. Η σχεδόν ολοκληρωτική εκδίωξη των Εβραίων από την Ισπανία, την οποία είχαν

οικονομικής ιστορίας ανέκαθεν αδυνατούσαν να εξηγήσουν γιατί ο εμπορικός κόμβος μετατοπίστηκε από την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Ιταλία στις βόρειες χώρες της Ολλανδίας, της Αγγλίας και της Γερμανίας. Κανένας από τους λόγους που προβλήθηκαν δεν έχει αποδειχθεί έγκυρος. Όταν όμως κάποιος μαθαίνει ότι αυτή η αλλαγή συνέπεσε με την εκδίωξη των Εβραίων από το νότο και τη φυγή τους προς τον βορρά και ότι η άφιξή τους στις βόρειες χώρες ξεκίνησε μια άνθηση στο εμπόριο που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, η εξήγηση δεν φαίνεται δύσκολη. Έχει αποδειχθεί επανειλημμένα το γεγονός ότι όταν οι Εβραίοι αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν, το παγκόσμιο κέντρο πολύτιμων μετάλλων μετανάστευσε μαζί τους.**

Αυτή η εξάπλωση των Εβραίων σε όλη την Ευρώπη και τον κόσμο, με κάθε εβραϊκή κοινότητα να παραμένει ενωμένη με όλες τις άλλες σε μια αδελφότητα αίματος, πίστης και ταλαιπωρίας, τους έδωσε τη δυνατότητα να είναι διεθνείς σε κάποιο βαθμό, όπως καμία άλλη φυλή ή ομάδα εμπόρων δεν μπορούσε εκείνη την εποχή. Όχι μόνο ήταν παντού (το ίδιο και οι Αμερικανοί και οι Ρώσοι), αλλά διατήρησαν επαφή παντού. Ήταν ήδη οργανωμένοι πριν από την εποχή άλλων συνειδητών διεθνών εμπορικών οργανισμών, συνδέονταν μέσω της έντασης της κοινοτικής ζωής. Εκπλήσσει πολλούς συγγραφείς του Μεσαίωνα ότι οι Εβραίοι γνώριζαν περισσότερα για το τι συνέβαινε στην Ευρώπη παρά οι κυβερνήσεις. Επίσης ήξεραν καλύτερα για τα πράγματα που θα ακολουθούσαν. Ήξεραν περισσότερα για τις πολιτικές συνθήκες και τις σχέσεις από ό,τι οι υπεύθυνοι πολιτικοί. Αυτές τις πληροφορίες τις μετέφεραν με επιστολές από ομάδα σε ομάδα, από χώρα σε χώρα. Έτσι έθεσαν ασυνείδητα τα θεμέλια για τις οικονομικές ειδήσεις. Σίγουρα, αυτή η υπηρεσία πληροφοριών ήταν ανεκτίμητη γι’ αυτούς και τις κερδοσκοπικές επιχειρήσεις τους. Η εκ των προτέρων πληροφόρηση ήταν ένα τεράστιο πλεονέκτημα στις μέρες που οι ειδήσεις ήταν σπάνιες, αργές και αναξιόπιστες. Αυτή η συγκυρία τους έδωσε τη δυνατότητα να γίνουν μεσίτες κρατικών ομολόγων, ένα είδος επιχείρησης που ενθάρρυναν με κάθε τρόπο. Ο Εβραίος πάντα επιδίωκε να έχει τα κράτη σαν πελάτες. Ο κρατικός δανεισμός διευκολύνθηκε από την παρουσία μελών της ίδιας οικογένειας χρηματοδοτών σε διάφορες χώρες· σχημάτι-

* απομυζήσει με την τοκογλυφία, συνέπεσε με την ανακάλυψη της Αμερικής. Μόνο τότε αναδείχθηκε η Ισπανία και έγινε η πρώτη παγκόσμια δύναμη και μόνο έναν αιώνα αργότερα υπέκυψε στην προσπάθεια των Βρετανών για την εξουσία.

** Η σωστή εξήγηση είναι: Όπου εμφανιζόντουσαν οι απαρχές μιας πλουσιότερης οικονομικής ανάπτυξης τις εντόπιζαν τα κατασκοπευτικά μάτια των νομάδων. Η πυρετώδης εκμετάλλευσή τους με την προσμονή των μελλοντικών πιθανοτήτων δημιουργούσε μια πρόωρη ψευδή ακμή. Με τα πρώτα σημάδια σήψης, οι νομάδες εξαφανίζονταν. Είναι φυσικό αυτή η αποχώρηση να συνέπεσε με τον διωγμό των Εβραίων· πρώτα και κύρια σε περιόδους οικονομικής παρακμής, ο λαός αναγνώριζε τους εμπνευστές της και έπαιρνε εκδίκηση. Όπου υπήρχε κάτι ακόμα να βοσκήσουν, οι Εβραίοι επέστρεφαν πάντα παρά τις προηγούμενες διώξεις – μια ένδειξη, παρεμπιπτόντως, ότι οι διώξεις δεν ήταν ποτέ τόσο σοβαρές και γενικές όσο τις απεικονίζει ο εβραϊκός μύθος.

σαν μια διεθνή διευθύνουσα επιτροπή, η οποία έπαιζε βάζοντας βασιλιάδες εναντίον βασιλιάδων, κυβερνήσεις εναντίον κυβερνήσεων και εκμεταλλευόταν με πονηριά τους εθνικούς ανταγωνισμούς προς όφελος τους.

Μία από τις πιο επαναλαμβανόμενες κατηγορίες εναντίον των Εβραίων χρηματοδοτών σήμερα είναι ότι ευνοούν αυτόν τον συγκεκριμένο τομέα των οικονομικών. Πράγματι, σε όλες τις επικρίσεις που ακούγονται σχετικά με τον Εβραίο σαν επιχειρηματία υπάρχουν σχετικά λίγα λόγια εναντίον του σαν ένας μεμονωμένος έμπορος που εξυπηρετεί μεμονωμένους πελάτες. Χιλιάδες Εβραίοι μικροί έμποροι τυγχάνουν μεγάλου σεβασμού από το εμπόριο τους, όπως δεκάδες χιλιάδες εβραϊκές οικογένειες γίνονται σεβαστές όπως οι γείτονές μας. Η κριτική, στο βαθμό που στρέφεται κατά των μεγαλύτερων χρηματοδοτών, δεν είναι καθόλου φυλετική.* Δυστυχώς, το φυλετικό στοιχείο που τόσο εύκολα μπορεί να παρερμηνευθεί σαν φυλετική προκατάληψη,* εμφυτεύεται στο υπάρχων ερώτημα από το γεγονός και μόνο ότι η αλυσίδα της διεθνούς χρηματοδότησης όπως ανιχνεύεται στην πορεία της σε όλο τον κόσμο αποκαλύπτει σε κάθε κρίκο έναν Εβραίο καπιταλιστή, μια εβραϊκή οικογένεια σαν χρηματοδότη ή ένα εβραϊκό τραπεζικό σύστημα. Πολλοί θα έβλεπαν σε αυτή την περίσταση μια συστηματική οργάνωση της εβραϊκής δύναμης για να κυβερνά τους μη Εβραίους· άλλοι το αποδίδουν στις φυλετικές συμπάθειες των Εβραίων ή στη συνέχιση της οικογενειακής επιχείρησης από τους απογόνους και στον πολλαπλασιασμό των παράπλευρων κλάδων. Στη γλώσσα των αρχαίων γραφών, το Ισραήλ μεγαλώνει όπως το αμπέλι, το οποίο βγάζει πάντα νέα κλαδιά, και βαθαίνει τις παλιές ρίζες, οι οποίες όμως είναι όλες μόνο μέρη της μίας αμπέλου.

Η εβραϊκή ικανότητα να κάνουν συναλλαγές με τις κυβερνήσεις μπορεί επίσης να αναχθεί στην εποχή των διώξεων. Ταυτόχρονα ο Εβραίος έμαθε τη δύναμη του χρυσού στις με αντιπάλους που μπορούν να εξαγοραστούν. Όπου κι αν πήγαινε, τον ακολουθούσε σαν κατάρα η αυξανόμενη αντιπάθεια των άλλων λαών. Οι Εβραίοι σαν φυλή δεν ήταν ποτέ δημοφιλείς· ακόμη και ο πιο ένθερμος Εβραίος δεν θα το αρνηθεί αυτό, όποια κι αν είναι η εξήγησή του γι' αυτό. Ο μεμονωμένος Εβραίος μπορεί να είναι σεβαστός· κάποια χαρακτηριστικά της εβραϊκής φύσης αξίζουν να εκτιμηθούν με πιο προσεκτική εξέταση. Αλλά παρόλα αυτά ένα από τα βάρη που πρέπει να επωμιστούν οι Εβραίοι σαν φυλή είναι αυτό το βάρος της φυλετικής αντιδημοτικότητας. Ακόμη και στη σύγχρονη εποχή, στις πολιτισμένες χώρες, σε συνθήκες που καθιστούν απολύτως αδύνατη τη δίωξη, αυτή η αντιδημοφιλία υπάρχει. Επιπλέον, φαίνεται ότι ο Εβραίος δεν ενδιαφέρεται πολύ να καλλιεργήσει τη φιλία των μη εβραϊκών μαζών – ίσως σαν αποτέλεσμα προηγούμενων αποτυ-

* Αυτό μπορεί να ισχύει για τις συνθήκες που επικρατούν στην Αμερική. Στη Γερμανία έχει αναγνωριστεί η σημασία του φυλετικού ζητήματος.

χιών – αλλά μάλλον σαν αποτέλεσμα της έμφυτης πίστης του ότι ανήκει σε μια ανώτερη φυλή. Όποιος κι αν είναι ο πραγματικός λόγος, σε κάθε περίπτωση, ο κύριος στόχος του ήταν πάντα να εξασφαλίσει τις καλές σχέσεις με τους βασιλιάδες και τους ευγενείς. Τι τους ένοιαζε τους Εβραίους αν ο λαός έτριζε τα δόντια του εναντίον τους, όσο οι πρίγκιπες και η Αυλές ήταν φίλοι τους; Έτσι, ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές, υπήρχε πάντα ένας «Εβραίος της αυλής» που ήξερε πώς να αποκτήσει πρόσβαση στους προθάλαμους των βασιλιάδων μέσω δανειακών συναλλαγών και μέσω της παγίδας του χρέους. Η εβραϊκή τακτική ήταν πάντα να πηγαίνει στο «δρόμο προς το αρχηγείο». Ποτέ δεν προσπάθησαν να κατευνάσουν τον ρωσικό λαό, αλλά προσπάθησαν να κερδίσουν τη ρωσική αυλή. Ούτε το γερμανικό λαό, αλλά κατάφεραν να διεισδύσουν στη γερμανική αυλή. Στην Αγγλία ο Εβραίος σηκώνει τους ώμους του για τις ειλικρινείς αντιεβραϊκές αντιδράσεις του βρετανικού λαού: τι τον νοιάζει; Δεν έχει όλες τις εξοχότητες πίσω του, δεν κρατά στο χέρι του το κορδόνι του βρετανικού χρηματιστηρίου; Αυτή η τακτική του, πάντα «να πηγαίνει στο αρχηγείο», πιθανώς εξηγεί την εκτεταμένη επιρροή που απέκτησε ο εβραϊσμός σε ορισμένες κυβερνήσεις και λαούς. Αυτή η τακτική ενισχύθηκε από την ικανότητά του να φέρνει ό,τι χρειάζονταν οι κυβερνήσεις. Εάν μια κυβέρνηση χρειαζόταν ένα δάνειο, ο Εβραίος της αυλής το κανόνιζε μέσω των Εβραίων σε άλλα οικονομικά κέντρα ή πρωτεύουσες. Αν μια κυβέρνηση ήθελε να πληρώσει ένα χρέος σε μια άλλη χωρίς να εμπιστευτεί το πολύτιμο μέταλλο σε μια φάλαγγα μουλαριών μέσα από επικίνδυνες περιοχές, και αυτό το έκαμνε ο Εβραίος. Έστελνε ένα κομμάτι χαρτί και το χρέος πληρωνόταν από την τράπεζα στην ξένη πρωτεύουσα. Όταν ένας στρατός τροφοδοτήθηκε για πρώτη φορά σύμφωνα με το σύγχρονο σύστημα ανεφοδιασμού του στρατού, το έκανε μέσω ενός Εβραίου: είχε το κεφάλαιο και το σύστημα· εξάλλου είχε την ικανοποίηση να έχει σαν οφειλέτη ένα έθνος.

Αυτές οι τακτικές, που εξυπηρέτησαν τόσο καλά τη φυλή σε δύσκολους αιώνες, δεν δείχνουν σημάδια αλλαγής. Και βεβαίως είναι απολύτως κατανοητό, όταν ο Εβραίος βλέποντας την τεράστια επιρροή που ασκεί η φυλή του, που είναι τόσο ασήμαντη σε αριθμό, σε ορισμένες κυβερνήσεις σήμερα και αναλογίζεται τη δυσαναλογία μεταξύ του αριθμού του λαού του σε σχέση με τη δύναμή του, βλέπει σε αυτό το γεγονός μια απόδειξη της φυλετικής του υπεροχής.

Θα πρέπει επίσης να αναφερθεί ότι η εβραϊκή επινοητικότητα σε όλο και νέες μορφές επιχειρήσεων αποδεικνύεται ακόμα και σήμερα, όπως και η ικανότητα προσαρμογής στις μεταβαλλόμενες καταστάσεις. Οι Εβραίοι πιστώνονται ότι ήταν οι πρώτοι που ίδρυσαν υποκαταστήματα σε ξένες χώρες, προκειμένου να διασφαλίσουν στους εκπροσώπους της μητρικής εταιρείας το άμεσο κέρδος από το άνοιγμα. Κατά τη διάρκεια του πολέμου ειπώθηκαν πολλά για την «ειρηνική διείσδυση» που είχε πραγματοποιήσει η «γερμανική κυβέρνηση» στις Ηνωμένες Πολιτείες

ιδρύοντας εδώ υποκαταστήματα και εργοστάσια γερμανικών εταιρειών. Το ότι υπήρχαν πολλά γερμανικά υποκαταστήματα εδώ, είναι αναμφισβήτητο. Ωστόσο, θα πρέπει να γνωρίζει κανείς ότι αυτές δεν ήταν γερμανικές, αλλά εβραϊκές εταιρείες. Οι παλιοί γερμανικοί επιχειρηματικοί οίκοι ήταν πολύ συντηρητικοί για να κυνηγήσουν πελάτες ακόμα και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά οι εβραϊκές εταιρείες δεν ήταν τόσο συντηρητικές, ήρθαν κατευθείαν στην Αμερική και κυνήγησαν το θέμα. Σε εύθετο χρόνο, ο ανταγωνισμός ανάγκασε τις πιο συντηρητικές γερμανικές εταιρείες να ακολουθήσουν το παράδειγμά τους. Αλλά η αρχική ιδέα ήταν εβραϊκή, όχι γερμανική.

Μια άλλη σύγχρονη επιχειρηματική μέθοδος της οποίας η προέλευση πιστώνεται σε Εβραίους χρηματοδότες είναι η συγχώνευση συναφών βιομηχανιών. Για παράδειγμα, αν αγοραστεί μια μονάδα ηλεκτρικής ενέργειας, αγοράζεται και το τραμ που καταναλώνει ηλεκτρική ενέργεια. Ένας λόγος γι’ αυτό μπορεί να είναι το κέρδος από ολόκληρη τη γραμμή, από την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας μέχρι τα ταξίδια του τραμ. Ο κύριος λόγος πιθανότατα θα είναι: να αυξήσει την τιμή της ηλεκτρικής ενέργειας που παρέχεται στη σιδηροδρομική εταιρεία μέσω του ελέγχου του εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και επίσης να αυξήσει το κόστος της διαδρομής για τους επιβάτες μέσω του ελέγχου της σιδηροδρομικής εταιρείας – έτσι η οικονομική δύναμη, που βρίσκεται από πίσω, να αποκομίσει ένα επιπλέον κέρδος σε όλη τη γραμμή. Το τμήμα της επιχείρησης που είναι δίπλα στον τελικό καταναλωτή, εξηγεί ότι το έξοδά της έχουν αυξηθεί, αλλά δεν εξηγεί ότι οι τιμές αυξήθηκαν απ’ τους ίδιους τους ιδιοκτήτες και όχι από κάποιους που βρίσκονται απ’ έξω, που αναγκάστηκαν να το κάνουν λόγω οικονομικής πίεσης.

Προφανώς υπάρχει στον κόσμο σήμερα μια κεντρική οικονομική δύναμη που παίζει ένα τεράστιο και στενά οργανωμένο παιχνίδι· ο κόσμος είναι το τραπέζι της και η παγκόσμια κυριαρχία είναι το διακύβευμά της. Οι άνθρωποι των πολιτισμένων χωρών έχουν χάσει κάθε εμπιστοσύνη στην εξήγηση ότι οι «οικονομικές συνθήκες» ευθύνονται για όλες τις αλλαγές που συντελούνται. Κάτω από τη μάσκα των «οικονομικών νόμων» έχουν καταγραφεί πάρα πολλά φαινόμενα που δεν οφείλονταν σε κανένα «νόμο», εκτός από το νόμο του ανθρώπινου εγωισμού λίγων ανθρώπων που έχουν τη θέληση και τη δύναμη να κάνουν τους λαούς υποτελείς τους στον μέγιστο βαθμό.

Οτιδήποτε άλλο μπορεί να είναι εθνικό: κανείς σήμερα δεν πιστεύει ότι ο χρηματοπιστωτικός τομέας είναι εθνικός. Αυτός είναι διεθνής. Κανείς δεν πιστεύει ότι αυτή η διεθνής χρηματοδότηση βρίσκεται υπό ανταγωνισμό. Υπάρχουν ορισμένοι ανεξάρτητοι τραπεζικοί οίκοι, αλλά ελάχιστα σημαντικοί που είναι ανεξάρτητοι. Οι μεγάλοι ηγέτες, οι λίγοι που βλέπουν όλο το σχέδιο του παιχνιδιού καθαρά μπροστά στα μάτια τους, έχουν πολλές τράπεζες και καταπιστευματικές εταιρείες υπό τον έλεγχό τους: ο ένας έχει ένα καθήκον, ο άλλος έχει ένα άλλο. Αλλά

μεταξύ τους δεν υπάρχει διαφορά απόψεων, ούτε παρεμβαίνει ο ένας στις μεθόδους του άλλου: κανένας ανταγωνισμός στα συμφέροντα του επιχειρηματικού κόσμου. Υπάρχει τόση ενότητα πολιτικής μεταξύ των κύριων τραπεζικών οίκων κάθε χώρας όσο υπάρχει και μεταξύ των διαφόρων υποκαταστημάτων της Ταχυδρομικής Υπηρεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών – όλα διαχειρίζονται από ένα και το αυτό σύστημα και για τους ίδιους σκοπούς.

Λίγο πριν από τον πόλεμο η Γερμανία είχε αγοράσει μεγάλες ποσότητες από το αμερικανικό βαμβάκι, τεράστιες ποσότητες ήταν έτοιμες για εξαγωγή. Όταν ξέσπασε ο πόλεμος, **η ιδιοκτησία του άλλαξε μέσα σε μια νύχτα από εβραϊκά ονόματα στο Αμβούργο σε εβραϊκά ονόματα στο Λονδίνο**. Μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, το βαμβάκι πωλείται φθηνότερα στην Αγγλία από ό,τι στις Ηνωμένες Πολιτείες· αυτό μειώνει και τις αμερικανικές τιμές. Όταν η τιμή πέσει αρκετά, η αγορά καθαρίζεται από το βαμβάκι από αγοραστές που το γνώριζαν, και στη συνέχεια η τιμή εκτοξεύεται ξανά σε υψηλά νούμερα. Εν τω μεταξύ, οι ίδιες δυνάμεις που δημιούργησαν τη φαινομενικά ανεξήγητη άνοδο και πτώση στην αγορά βαμβακιού, έχουν πάρει στα χέρια τους την ηττημένη Γερμανία για να την κάνουν σκλαβομάγαζο. Ορισμένες ομάδες έχουν το βαμβάκι στα χέρια τους, το κρύβουν για επεξεργασία στη Γερμανία, αφήνουν ένα μικρό ποσό από αυτό για να πληρώσουν για τη δουλειά και στη συνέχεια εκμεταλλεύονται ολόκληρο τον κόσμο με το ψέμα: το βαμβάκι είναι σπάνιο. Και αν κάποιος εντοπίσει τις πηγές αυτών των αντικοινωνικών και κολοσσιαία ανήθικων μεθόδων, διαπιστώνεται ότι όλοι οι υπεύθυνοι για αυτές φέρουν όλοι μια κοινή σφραγίδα. Είναι περίεργο αν η παραίνεση που έρχεται από την άλλη πλευρά της θάλασσας: «Περιμένετε μέχρι η Αμερική να ασχοληθεί με το εβραϊκό ζήτημα» – αποκτά ένα νέο νόημα;

Σίγουρα η κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο κόσμος δεν μπορεί πλέον να εξηγηθεί με οικονομικούς λόγους, ούτε καν από την «σκληρότητα του κεφαλαίου». Το κεφάλαιο δεν έχει προσπαθήσει ποτέ στο παρελθόν να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των εργατών, και οι εργάτες έχει φτάσει στα άκρα για να αναγκάσουν το κεφάλαιο να κάνει νέες παραχωρήσεις – αλλά το όφελος είχαν και οι δύο; Οι εργάτες μέχρι τώρα πίστευαν ότι το κεφάλαιο ήταν το σκοτεινό σύννεφο που κρέμεται από πάνω του και το έκανε να υποχωρήσει. Αλλά ιδού: ακόμα πιο ψηλά φαινόταν ένα άλλο σύννεφο, που ούτε το κεφάλαιο ούτε οι εργάτες είχαν δει στους αγώνες τους μεταξύ τους. Και αυτό το σύννεφο μέχρι στιγμής είναι ανυποχώρητο.

Αυτό που ονομάζουμε εδώ στην Αμερική «κεφάλαιο» είναι συνήθως χρήματα που χρησιμοποιούνται στην παραγωγή, και λανθασμένα αποκαλούμε τον κατασκευαστή, τον διαχειριστή της εργασίας, τον προμηθευτή εργαλείων και θέσεων εργασίας, «καπιταλιστή». Α, όχι, δεν

είναι ο καπιταλιστής με την πραγματική έννοια. Γιατί κι αυτός πρέπει να πάει στους καπιταλιστές για να χρηματοδοτήσουν τα σχέδιά του με τα χρήματά τους. Υπάρχει και πάνω απ' αυτόν μια δύναμη που του φέρεται πιο σκληρά και αδίστακτα από όσο θα τολμούσε ποτέ να φερθεί στους εργάτες. Είναι μια από τις τραγωδίες αυτής της εποχής ότι η «εργασία» και το κεφάλαιο μάχονται μεταξύ τους, όταν οι συνθήκες ενάντια στις οποίες διαμαρτύρεται ο καθένας τους και από τις οποίες ο καθένας υποφέρει, σε καμία περίπτωση δεν είναι στις δυνατότητές τους να τις βελτιώσουν· εκτός και αν βρουν κάποιο μέσο για να αποσπάσουν την εξουσία από την ομάδα των διεθνών χρηματιστών που δημιουργούν και εκμεταλλεύονται αυτές τις συνθήκες.

Υπάρχει ένας υπερ-καπιταλισμός που τροφοδοτείται αποκλειστικά από την αυταπάτη ότι τα χρήματα είναι ευτυχία. Υπάρχει μια υπερ-κυβέρνηση που δεν είναι σύμμαχος με καμία κυβέρνηση, η οποία είναι ανεξάρτητη από όλους, και όμως το χέρι της είναι βάρος για όλους. Υπάρχει μια φυλή, ένα μέρος της ανθρωπότητας, που ποτέ δεν ήταν ευπρόσδεκτη πουθενά, και ωστόσο κατάφερε να ανυψωθεί σε μια δύναμη που ακόμη και οι πιο περήφανες φυλές δεν διεκδίκησαν ποτέ – ούτε καν η Ρώμη στις ημέρες της υπέρτατης δύναμής της. Γίνεται ολοένα και περισσότερο πεποίθηση όλης της ανθρωπότητας, ότι το εργασιακό ζήτημα, το ζήτημα των μισθών, το ζήτημα της γης δεν μπορούν να διευθετηθούν μέχρι να διευθετηθεί πρώτα από όλα αυτό το ζήτημα της διεθνούς υπερ-καπιταλιστικής κυβέρνησης.

«Στον νικητή ανήκουν τα λάφυρα» είναι ένα παλιό ρητό. Κατά μία έννοια, τα λίγα μέλη μιας φυλής που για καιρό περιφρονούνταν, που έχουν αποκτήσει την υπεροχή, πρέπει είτε να είναι υπεράνθρωποι, εναντίον των οποίων κάθε αντίσταση είναι αδύναμη, είτε είναι απλοί άνθρωποι στους οποίους η υπόλοιπη ανθρωπότητα επέτρεψε να αποκτήσουν έναν αδικαιολόγητο και νοσηρό βαθμό δύναμης. Εάν οι Εβραίοι δεν είναι υπεράνθρωποι, οι μη Εβραίοι πρέπει να φταίνε για ό,τι έχει συμβεί· και μπορούν να αναζητήσουν διόρθωση με μια νέα εξέταση της κατάστασης και μια ειλικρινή εξέταση των εμπειριών άλλων χωρών.

II

Πώς αμύνεται η Γερμανία ενάντια στους Εβραίους*

Η προηγμένη ανθρωπότητα αντιμετωπίζει συχνά ασθένειες τις οποίες κάποτε θεωρούσε απαραίτητο να τις καλύψει με το πέπλο της ντροπής και της σιωπής. Η θεραπεία της πολιτικής τέχνης δεν είναι ακόμη έτοιμη. Η κύρια πηγή της ασθένειας του γερμανικού εθνικού κορμού αποδίδεται στην εβραϊκή επιρροή. Εάν αυτό ήταν ξεκάθαρο στα ευφυέστερα μυαλά εδώ και δεκαετίες τώρα θα πρέπει να είναι προφανές ακόμα και στους ασήμαντους ανθρώπους. Όλη η πολιτική ζωή έχει κλονιστεί από αυτό και το γεγονός δεν μπορεί πλέον να συγκαλυφθεί. Κατά τη γνώμη όλων των τάξεων του γερμανικού λαού, η κατάρρευση μετά την ανακωχή και την επανάσταση, από τις συνέπειες της οποίας δεν μπορεί να ανακάμψει, είναι έργο της εβραϊκής πανουργίας και του εβραϊκού σχεδιασμού. Υποστηρίζουν με βεβαιότητα, ένα σωρό γεγονότα που προσκομίζουν για να το υποστηρίξουν· πιστεύουν ότι η ιστορία κάποτε θα προσφέρει την πληρέστερη απόδειξη.

Ο Εβραίος στη Γερμανία θεωρείται μόνο σαν φιλοξενούμενος του λαού· αυτό το έχει παραβιάσει προσπαθώντας να γίνει οικοδεσπότης. Δεν υπάρχουν ισχυρότερες αντιθέσεις στον κόσμο από τις αντιθέσεις που υπάρχουν μεταξύ των καθαρά γερμανικών και των αμιγώς σημιτικών φυλών· γι' αυτό δεν υπάρχει ενότητα μεταξύ τους. Ο Γερμανός βλέπει στον Εβραίο έναν καλεσμένο. Ο Εβραίος, αγανακτισμένος, που δεν του παραχωρούνται όλα τα δικαιώματα των αυτοχθόνων, είναι γεμάτος εχθρικά αισθήματα προς τον λαό που φιλοξενεί. Σε άλλες χώρες ο Εβραίος μπορούσε να αναμιχθεί πιο εύκολα με τον πληθυσμό και να αυξήσει τη δύναμή του ανενόχλητος· στη Γερμανία ήταν διαφορετικά. Αυτός είναι ο λόγος που ο Εβραίος μισούσε τον γερμανικό λαό, και αυτός είναι ο λόγος που οι χώρες στις οποίες οι Εβραίοι είχαν τη μεγαλύτερη επιρροή έδειξαν το μεγαλύτερο μίσος για τη Γερμανία κατά τη διάρκεια του θλιβερού παγκόσμιου πολέμου. Οι Εβραίοι έλεγχαν σχεδόν αποκλειστικά τον μηχανισμό του Τύπου μέσω του οποίου διαμορφωνόταν η «κοινή γνώμη» για τον γερμανικό λαό. Οι μόνοι νικητές του πολέμου ήταν οι Εβραίοι.**

Όμως οι ισχυρισμοί δεν αρκούν, πρέπει να αποδειχθούν. Ας ελέγξουμε λοιπόν τα γεγονότα. Τι συνέβη αμέσως μετά τη μετάβαση από το παλιό στο νέο καθεστώς; Στο υπουργικό συμβούλιο των 6 ατόμων, που πήρε τη θέση του Υπουργείου Επικρατείας, οι Εβραίοι Χιούγκο Χάασε και Όττο

* Τα πραγματολογικά στοιχεία αυτού του Κεφαλαίου λήφθηκαν από τον Δρ. Γιούστους Φράιχερ φον Λίμπιγκ (Justus Freiherr von Liebig): «Η συμμετοχή του Εβραϊσμού στην κατάρρευση της Γερμανίας» (Der Anteil des Judentums am Zusammenbruch Deutschlands).
**Και εκείνες οι δυνάμεις που εκπροσωπούνται από το Κόμμα του Κέντρου!

Λάντσμπεργκ ασκούσαν την μεγαλύτερη επιρροή. Ο Χάασε είχε τον έλεγχο των εξωτερικών υποθέσεων· βοηθός του ήταν ο Εβραίος Καρλ Κάουτσκι, ένας Τσέχος, που το 1918 δεν ήταν καν Γερμανός πολίτης. Επιπροσθέτως οι Εβραίοι Όσκαρ Κον και Τζόσεφ Χέρτσφελντ. Ο Εβραίος Ευτζέν Σίφερ έγινε υπουργός Οικονομικών, ο Εβραίος Έντουαρντ Μπέρνσταϊν βοηθός του. Ο Εβραίος Χιούγκο Πρόις έγινε υπουργός Εσωτερικών, έχοντας στο πλευρό του τον Εβραίο Τόμας Φρόιντ. Επικεφαλής της υπηρεσίας πληροφοριών έγινε ο Εβραίος Φριτς Μαξ Κάχεν, ρεπόρτερ της «Frankfurter Zeitung» στην Κοπεγχάγη.

Η Πρωσία γνώρισε μια αναπαραγωγή αυτής της κατάστασης. Οι Εβραίοι Πάουλ Χιρς και Κουρτ Ρόζενφελντ ήταν επικεφαλείς του υπουργικού συμβουλίου· ο Ρόζενφελντ ανέλαβε το υπουργείο Δικαιοσύνης, ο Χιρς αυτό των Εσωτερικών. Ο Εβραίος Γιόζεφ Σιμόν ήταν υπεύθυνος για το υπουργείο Οικονομικών. Το Πρωσικό υπουργείο Οικονομικών ήταν επανδρωμένο και διοικούνταν αποκλειστικά από Εβραίους. Ο Εβραίος Μάιερ-Γκέρχαρντ έγινε διευθυντής του Αποικιακού Γραφείου. Ο Εβραίος Λίο Κέστενμπεργκ έγινε διευθυντής του τμήματος τεχνών. Το Τμήμα Προμήθειας Τροφίμων του Πολέμου πέρασε στα χέρια του Εβραίου Ιμάνουελ Βουρμ και το υπουργείου οικονομίας ήταν στα χέρια του Εβραίου Δρ. Χιρς και μυστικός σύμβουλος ο Δρ. Στάτχαγκεν. Ο Εβραίος Κοέν ήταν επικεφαλής του Συμβουλίου εργατών και του Συμβουλίου στρατιωτών· οι Εβραίοι Στερν, Χερτς, Λέβενμπεργκ. Φρένκελ, Ισραέλοβιτς, Λάουμπενχαϊμ, Ζέλιγκζον, Κάτσενσταϊν, Λάουφενμπεργκ, Χάιμαν, Σλέσινγκερ, Μερτς και Βάιλ κατείχαν διάφορες θέσεις σε αυτά.

Ο Εβραίος Ευτζέν Ερνστ έγινε αρχηγός της αστυνομίας στο Βερολίνο· στο ίδιο γραφείο στη Φρανκφούρτη ήταν ο Εβραίος Σιντσχάιμερ, στο Έσσεν ο Εβραίος Λιούι. Ο Εβραίος Άισνερ έγινε πρόεδρος της Βαυαρίας και υπουργός των οικονομικών του ο Εβραίος Γιάφε. Στη Βαυαρία το εμπόριο, οι μεταφορές και η βιομηχανία υπάφονταν στον ημι-Εβραίο Λούχο Μπρεντάνο. Οι Εβραίοι Όγκαστ Ταλχάιμερ και Χορστ Χάιμαν εργάζονταν στο υπουργείο για τη Βυρτεμβέργη, ο Εβραίος Φούλντα στο Έσσεν.

Δύο εκπρόσωποι που στάλθηκαν στη Διάσκεψη Ειρήνης ήταν Εβραίοι και ένας τρίτος ήταν γνωστό ότι ήταν το εργαλείο των εβραϊκών συμφερόντων. Εκτός αυτού η γερμανική αντιπροσωπεία ήταν γεμάτη από Εβραίους εμπειρογνώμονες και συμβούλους: Μαξ Βάρμπουργκ, Δρ. φον Στράους, Όσκαρ Οπενχάιμερ, Γιάφε, Ντόιτς, Μπρεντάνο, Μπέρνσταϊν, Βάλτερ Ράθεναου, Βάσερμαν και Μέντελσον Μπαρτόλντι.

Σύμφωνα με γερμανικές δηλώσεις, οποιοσδήποτε ειλικρινής παρατηρητής που διάβαζε τις αναφορές αμερόληπτων, μη Γερμανών ρεπόρτερ αυτού του γεγονότος θα μπορούσε να εξακριβώσει την αναλογία των Εβραίων από άλλες χώρες στη διάσκεψη ειρήνης. Μόνο αυτοί φαίνεται να έχουν προσέξει αυτό το γεγονός. Όλοι οι Εβραίοι

συγγραφείς εφημερίδων προφανώς θεώρησαν σοφότερο να παραμείνουν σιωπηλοί για αυτό.

Η εβραϊκή επιρροή στις γερμανικές υποθέσεις ήρθε έντονα στο προσκήνιο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Ήρθε με την ακρίβεια και την βεβαιότητα μιας οβίδας, σαν να είχε προετοιμαστεί από προηγουμένως. Οι Εβραίοι της Γερμανίας δεν ήταν Γερμανοί πατριώτες κατά τη διάρκεια του πολέμου. Ακόμα κι αν αυτή η συγκυρία δεν αποτελεί μομφή στα μάτια των αντιγερμανικών εθνών, εντούτοις ρίχνει φως στη διαμαρτυρία για πόσο πιστεύουν οι Εβραίοι στη χώρα στην οποία ζουν. Για λόγους που πρέπει να ληφθούν υπόψη, οι σοβαροί Γερμανοί στοχαστές βρίσκουν αδύνατο για έναν Εβραίο να είναι πατριώτης.

Σύμφωνα με τον ισχυρισμό όλων, οι Εβραίοι που αναφέρονται παραπάνω σίγουρα δεν θα είχαν πάρει τις θέσεις τους χωρίς επανάσταση· και η επανάσταση δεν θα ερχόταν αν δεν την είχαν κάνει. Είναι αλήθεια ότι οι συνθήκες στη Γερμανία δεν ήταν ικανοποιητικές, αλλά θα μπορούσε ο ίδιος ο λαός να τις αλλάξει και θα το είχε κάνει. Και πάλι, οι ίδιες οι συνθήκες που κατέστρεφαν το ηθικό του κοινού και καθιστούσαν αδύνατη τη βελτίωση ήταν υπό την εβραϊκή επιρροή.

Οι κύριες εβραϊκές επιρροές στις οποίες αποδίδονται η κατάρρευση της γερμανικής τάξης μπορούν να συνοψιστούν σε τρεις κατηγορίες:

α) ο μπολσεβικισμός, κρυμμένος κάτω από τη μάσκα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας·

β) η εβραϊκή ιδιοκτησία και η κυριαρχική επιρροή στον Τύπο·

γ) ο εβραϊκός έλεγχος της προμήθειας τροφίμων και των βιομηχανιών.

Υπάρχει και μια τέταρτη, «πιο ψηλά», αλλά αυτή είχε άμεση επίδραση στο γερμανικό λαό.

Δεδομένου ότι ενδεχομένως τα γερμανικά συμπεράσματα θα μπορούσαν να αμφισβητηθούν από τέτοια από εκείνους των οποίων οι απόψεις έχουν διαμορφωθεί κάτω από την εβραϊκή επιρροή, θα πρέπει να αναφερθεί εδώ ο ανταποκριτής της Λονδρέζικης «Globe», Τζωρτζ Πήτερ-Ουίλσον. Έγραφε ήδη από τον Απρίλιο του 1919: «Μπολσεβικισμός σημαίνει δήμευση γαιών όλων των χριστιανικών εθνών, έτσι ώστε κανένα κεφάλαιο να μην παραμείνει στα χέρια των Χριστιανών και ότι όλοι οι Εβραίοι μαζί θα κυβερνήσουν τον κόσμο όπως θέλουν». Ήδη από το δεύτερο έτος του πολέμου, οι Εβραίοι της Γερμανίας δήλωναν ότι η ήττα της Γερμανίας ήταν απαραίτητη για την άνοδο του προλεταριάτου. Ο Στρόμπελ δήλωσε: «Παραδέχομαι ανοιχτά ότι μια πλήρης νίκη της χώρας δεν θα ήταν προς το συμφέρον της Σοσιαλδημοκρατίας». Παντού κηρύττονταν ότι η άνοδος του προλεταριάτου μετά από μια νίκη θα ήταν αδύνατη. Αυτά τα λίγα παραδείγματα από τα πολλά δεν έχουν σκοπό να ανοίξουν ξανά το ζήτημα της ενοχής του πολέμου, αλλά να δείξουν πώς οι λεγόμενοι Εβραίοι της Γερμανίας ξέχασαν την πίστη τους στη χώρα στην οποία ζούσαν και ενώθηκαν με τους άλλους Εβραίους για να ανατρέψουν τη

Γερμανία. Και όχι, όπως θα δούμε, για να απαλλάξουν τη Γερμανία από τον μιλιταρισμό – που κάθε σκεπτόμενος Γερμανός ήθελε* – αλλά για να βυθίσουν τη χώρα σε μια κατάσταση σύγχυσης που θα τους επέτρεπε να καταλάβουν την εξουσία. Ο γερμανικός Τύπος υιοθέτησε αυτές τις προθέσεις των Εβραίων εκπροσώπων, πρώτα κρυφά και μετά φανερά. Η «Berliner Tageblatt» και η «Münchner Neuesten Nachrichten» ήταν επίσημα και ημιεπίσημα κυβερνητικά όργανα κατά τη διάρκεια του πολέμου. Ανήκαν ή επηρεάζονταν από Εβραίους, όπως και η «Frankfurter Zeitung» και μια σειρά από μικρότερες εφημερίδες. Αυτές οι εφημερίδες, όπως υποστηρίχθηκε, δεν ήταν τίποτα άλλο από γερμανικές εκδόσεις του εβραϊκού Τύπου των συμμάχων και ο σκοπός τους ήταν ο ίδιος. Αυτή η συνεργασία του εβραϊκού Τύπου – που μετράει σαν δημόσιος Τύπος – σε όλο τον κόσμο θα έπρεπε αργότερα να εξεταστεί σοβαρά για να δείξει στην ανθρωπότητα πώς το αναγνωστικό του υλικό – και για ποιους μυστικούς σκοπούς – προετοιμάζεται καθημερινά.

Με το ξέσπασμα του πολέμου, τα τρόφιμα και οι προμήθειες του στρατού πέρασαν στα χέρια των Εβραίων και μετά άρχισε μια περίοδος ατιμίας που κατέστρεψε την εμπιστοσύνη των γενναίων. Όπως όλοι οι πατριώτες έτσι και ο γερμανικός λαός γνώριζε ότι ο πόλεμος σήμαινε θυσίες και βάσανα και ήταν αποφασισμένοι να μοιραστούν αυτή την κοινή μοίρα. Αλλά τώρα ανακάλυψε ότι γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από μια τάξη Εβραίων που είχε προετοιμάσει τα πάντα για να βγάλει κέρδος από τη γενική του δυστυχία. Όπου μπορούσε κανείς να κερδοσκοπήσει από τις ανάγκες του λαού ή να αποκομίσει κέρδη, σε τράπεζες, πολεμικές εταιρείες, εταιρείες διανομής και υπουργεία προμηθειών – παντού εμφανίζονταν οι Εβραίοι. Τα εμπορεύματα που ήταν άφθονα εξαφανίστηκαν, για να εμφανιστούν ξανά πολύ πιο ακριβά. Οι πολεμικές εταιρείες ήταν αποκλειστικά εβραϊκές. Όποιος είχε χρήματα μπορούσε να αγοράσει οτιδήποτε χωρίς κάρτα τροφίμων, ανεξάρτητα από το πόσο σκληρά προσπάθησε η κυβέρνηση να μοιράσει ομοιόμορφα τα τρόφιμα για το δημόσιο συμφέρον. Οι Εβραίοι τριπλασίασαν τις τιμές των αγαθών που έπαιρναν με πλάγια μέσα και έτσι μια ροή χρημάτων έρρεε στα χρηματοκιβώτια τους. Λόγω των κρυφών αποθεμάτων από τα οποία προμηθεύονταν αυτοί οι κερδοσκόποι, όλες οι επίσημες εκτιμήσεις για τα τρόφιμα παρέμειναν αναξιόπιστες. Αυτό άρχισε να διαταράσσει το ηθικό του κόσμου· έγιναν καταγγελίες και άρχισαν διώξεις· αλλά μόλις έπρεπε να ληφθεί η απόφαση και αποδεικνυόταν ότι ο κατηγορούμενος και ο δικαστής ήταν Εβραίοι η υπόθεση έμπαινε στο αρχείο. Αν όμως πιανόταν ένας Γερμανός έμπορος, τότε γινόταν μεγάλος θόρυβος και η ποινή που του επιβάλλονταν ήταν ίση με αυτή που θα έφτανε για όλους. Ψάξτε σε όλη τη Γερμανία, ακού-

* Αυτή η λανθασμένη άποψη μπορεί να εξηγηθεί από τη διαστρεβλωμένη εικόνα που έδινε πάντα ο εβραϊκός τύπος στις άλλες χώρες για τη Γερμανία.

στε τις δηλώσεις, μελετήστε τις φωνές του κόσμου και θα διαπιστώσετε ότι η ανάμνηση αυτής της εβραϊκής κατάχρησης εξουσίας καίει το μυαλό των Γερμανών σαν καυτό σίδερο.

Ενώ αυτές οι επιρροές υπονόμευαν τη μάζα του λαού, υψηλότερες επιρροές εβραϊκής φύσης λειτουργούσαν στην κυβέρνηση. Οι σύμβουλοι της κυβέρνησης του Τέομπαλντ φον Μπέτμαν-Χόλβεγκ ήταν: ο Εβραίος μεγαλοεφοπλιστής Άλμπερτ Μπαλλίν, ο Τέοντορ Βολφ από την «Berliner Tageblatt» και μέλος του εξ ολοκλήρου εβραϊκού Τύπου, ο Άρτουρ φον Γκβίνερ διευθυντής της Deutsche Bank, που συνδέεται με γάμο με την οικογένεια του Εβραίου μεγαλοτραπεζίτη Γιόζεφ Σπάιερ και ο Βάλτερ Ράθεναου ο επικεφαλής των εβραϊκών βιομηχανικών-οικονομικών δραστηριοτήτων. Αυτοί οι άνδρες ήταν στην πηγή των πραγμάτων και άσκησαν την επιρροή τους στην κυβέρνηση όπως οι άλλοι πάνω στο λαό.

Ο πλούσιος Εβραίος της Γερμανίας μπορούσε, μέσω της οικονομικής του εξουσίας σε εκείνους τους κλάδους της οικονομικής ζωής που είχαν άμεση σχέση με την άρχουσα τάξη στη Γερμανία, να αγοράσει για τον εαυτό του τη θέση στην κοινωνία που επιθυμούσε. Πώς μπορούσε όμως ο φτωχός Εβραίος να κερδίσει την αναγνώριση που επιθυμούσε; Γιατί όλοι οι Εβραίοι εμπνέονται από την ίδια επιθυμία, είναι στο αίμα τους· οδηγούνται από το κίνητρο να κυβερνήσουν. Αν αυτό εξηγεί την κατάκτηση των ανώτερων κύκλων με τη δύναμη του χρήματος, αυτό που μένει να διερευνηθεί είναι η κατάκτηση των μαζών από τους Εβραίους, οι οποίοι δεν είχαν χρήματα εκτός από αυτά που μπορούσαν να αρπάξουν στην αναταραχή που είχαν προκαλέσει.

Ο Εβραίος δεν είναι αναρχικός, ούτε καταστροφέας – κατά γενική ομολογία. Παρόλα αυτά, είναι ο παγκόσμιος μπολσεβίκος και ο κατεξοχήν επαναστάτης στη Γερμανία. Ο αναρχισμός του δεν είναι ριζωμένος,* γι' αυτόν αυτό είναι ένα μέσο για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Ο πλούσιος Εβραίος δεν είναι αναρχικός γιατί μπορεί να επιτύχει τους σκοπούς του με πιο διακριτικά μέσα. Αλλά ο φτωχός Εβραίος δεν έχει άλλα μέσα. Αλλά πλούσιοι και φτωχοί προχωρούν μαζί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ο δεσμός συμπάθειας μεταξύ τους δεν σπάει ποτέ, γιατί αν η αναρχία είναι επιτυχής, τότε ο φτωχός Εβραίος θα πάρει τη θέση του δίπλα στον πλούσιο Εβραίο· αν δεν είναι επιτυχής, θα έχει τουλάχιστον δημιουργήσει νέους τομείς στους οποίους ο πλούσιος Εβραίος θα μπορεί να δραστηριοποιηθεί.

Ο φτωχός Εβραίος στη Γερμανία μπορούσε να ξεπεράσει τους φραγμούς της γερμανικότητας που τον περιέβαλαν μόνο σπάζοντας τους. Στη Ρωσία ίσχυε το ίδιο. Το κοινωνικό σύστημα κρατούσε τον Εβραίο σε μια θέση όπου η εμπειρία είχε δείξει ότι μπορούσε να κάνει λιγότερο

* Ο ρόλος του Εβραίου στη ζωή των εθνών έρχεται σε αντίθεση με αυτήν την άποψη. Είτε με βόμβες είτε με τοκογλυφία και απάτη: πάντα και παντού λειτουργεί μόνο ως διαλύτης κάθε υπάρχουσας τάξης.

κακό. Όπως η φύση εγκλωβίζει μια ξένη ουσία που εισέρχεται στο σώμα, έτσι συνήθιζαν να κάνουν τα έθνη στους Εβραίους. Στη σύγχρονη εποχή, όμως, ο Εβραίος βρήκε ένα μέσο για να σπάσει τα στεγανά, να αποδιοργανώσει το εθνικό οικοδόμημα και να καταλάβει στο σκοτάδι και την αναταραχή που προέκυψε, το μέρος που επιθυμούσε από καιρό. Όταν κατέρρευσε η Ρωσία – ποιος βγήκε πρώτος στο φως; ο Εβραίος Αλεξάντρ Κέρενσκι! Αλλά τα σχέδιά του δεν ήταν αρκετά ριζοσπαστικά, οπότε μετά απ' αυτόν ήρθε ο Τρότσκι, πάλι Εβραίος. Ο Τρότσκι συνειδητοποίησε ότι η κοινωνική δομή στην Αμερική ήταν πολύ σταθερή για να σπάσει. Έσπασε το πιο αδύναμο σημείο στη Ρωσία, από όπου ήθελε να επεκτείνει αυτή την αδυναμία σε όλο τον κόσμο. Κάθε κομισάριος στη Ρωσία σήμερα είναι Εβραίος.* Οι δημοσιογράφοι συνηθίζουν να μιλούν για τη Ρωσία σαν να βρισκόταν σε διαδικασία διάλυσης. Αυτό μπορεί να είναι έτσι, αλλά αυτό δεν ισχύει για την εβραϊκή κυβέρνηση στη Ρωσία. Οι Εβραίοι της Ρωσίας βγήκαν από τα καταφύγιά τους σε κλειστό σχηματισμό μάχης σαν μια ιπτάμενη σφήνα στην αναταραχή που είχε δημιουργήσει τεχνητά, λες και η θέση του καθενός ήταν προκαθορισμένη.

Το ίδιο έγινε και στη Γερμανία. Το γερμανικό τείχος έπρεπε να γκρεμιστεί, σαν να λέμε, πριν προλάβουν οι φτωχοί Εβραίοι να ικανοποιήσουν τις φιλοδοξίες τους. Όταν γινόταν ένα ρήγμα κατέκλυζαν και εδραιωνόντουσαν σε όλες τις έγκυρες θέσεις πάνω από το έθνος. Αυτό μπορεί να εξηγήσει γιατί οι Εβραίοι προωθούν την δραστηριότητα των ανατρεπτικών κινημάτων σε όλο τον κόσμο. Ως γνωστόν, οι νεαροί Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών διακηρύσσουν ένα ιδανικό, η πραγματοποίηση του οποίου θα ισοδυναμούσε με κατάργηση αυτού του κράτους. Η επίθεσή τους στοχεύει, φυσικά, στον «καπιταλισμό», δηλαδή τη σημερινή διακυβέρνηση του κόσμου από τους μη Εβραίους. Οι πραγματικοί καπιταλιστές του κόσμου, καπιταλιστές λόγω κεφαλαίου, είναι οι Εβραίοι. Δύσκολα μπορεί να πιστέψει κανείς ότι αυτοί θέλουν να καταστρέψουν τον καπιταλισμό: αγωνίζονται για να αποκτήσουν τον αποκλειστικό έλεγχό του και εδώ και καιρό είναι σε καλό δρόμο για να πετύχουν το στόχο που θέλουν.

Στη Γερμανία, λοιπόν, όπως και στη Ρωσία, γίνεται διάκριση μεταξύ των μεθόδων των πλουσίων και των φτωχών Εβραίων, γιατί η μία μέθοδος επηρεάζει την κυβέρνηση και η άλλη το ηθικό του λαού, αλλά και οι δύο στοχεύουν στον ίδιο στόχο. Δεν είναι μόνο η επιθυμία να ξεφύγουν από την καταπίεση που ενεργοποιεί τις κατώτερες τάξεις των Εβραίων, αλλά και η επιθυμία να αποκτήσουν τον έλεγχο – αυτή η θέληση για κυριαρχία καθορίζει τη φύση τους. Η πεποίθηση των Γερμανών για αυτό το ζήτημα μπορεί να εκφραστεί ως εξής: Η επανά-

* Οι συνθήκες στη Ρωσία έχουν αλλάξει ελάχιστα τα τελευταία 17 χρόνια. Ακόμα κι αν δεν είναι όλοι οι κομισάριοι σήμερα Εβραίοι, το πνεύμα στη Ρωσία εξακολουθεί να είναι εβραϊκό.

σταση είναι η έκφραση της θέλησης των Εβραίων για εξουσία. Κόμματα όπως οι Σοσιαλιστές, οι Δημοκράτες και οι Ελεύθεροι στοχαστές είναι απλώς εργαλεία της εβραϊκής θέλησης για εξουσία. Η λεγόμενη «δικτατορία του προλεταριάτου» είναι πρακτικά η δικτατορία των Εβραίων.

Τα μάτια των Γερμανών άνοιξαν τόσο ξαφνικά και η αντίδραση ήταν τόσο θυελλώδης οργισμένη, που δόθηκε το σύνθημα στους Εβραίους της Γερμανίας να αποσυρθούν στη δεύτερη γραμμή. Όλα τα πόστα που είχαν άμεση επαφή με τον πληθυσμό εγκαταλείφθηκαν λες και έγινε κάποια συμφωνία. Αυτό όμως δεν σήμαινε παραίτηση από την εξουσία. Το τι θα συμβεί στη Γερμανία δεν μπορεί να προβλεφθεί. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι Γερμανοί θα σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και θα βρουν όργανα εξουσίας που θα είναι όσο υγιή όσο και αποτελεσματικά. Αλλά αυτό που θα συμβεί στη Ρωσία δύσκολα μπορεί να αμφισβητηθεί. Όταν το σημείο καμπής της μοίρας έρθει στη Ρωσία, μια ανατριχίλα φρίκης θα διαπεράσει τον κόσμο.

Το πώς βλέπουν οι γηγενείς Γερμανοί και οι Ρώσοι το όλο ζήτημα μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

Ο εβραϊσμός είναι η πιο στενά οργανωμένη δύναμη στη γη, ακόμη περισσότερο και από τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Σχηματίζει ένα κράτος του οποίου οι πολίτες είναι άνευ όρων πιστοί σε αυτό, όπου κι αν βρίσκονται, είτε πλούσιοι είτε φτωχοί.

Το όνομα που δίνεται στη Γερμανία σε αυτό το κράτος που απλώνεται μεταξύ όλων των κρατών είναι «Παν-εβραϊκό».

Τα μέσα εξουσίας αυτού του εξολοκλήρου εβραϊκού κράτους είναι ο καπιταλισμός και ο Τύπος ή το χρήμα και η προπαγάνδα.

Το Παν-εβραϊκό είναι το μοναδικό κράτος από όλα τα κράτη που έχει δημιουργήσει μια παγκόσμια οικονομία, όλα τα υπόλοιπα μπορούν και θέλουν μόνο να ασκήσουν **εθνική** κυριαρχία.

Το κύριο επίτευγμα του παν-εβραϊσμού είναι η δημοσιογραφία. Τα τεχνικά, επιστημονικά και λογοτεχνικά επιτεύγματα του σύγχρονου εβραϊσμού είναι ασφαλώς δημοσιογραφικού χαρακτήρα. Βασίζονται στην εκπληκτική ικανότητα των Εβραίων να αφομοιώνουν τις ιδέες των άλλων. Το κεφάλαιο και η δημοσιογραφία ενώνονται στον Τύπο, ο οποίος έχει γίνει έτσι το όχημα για την εβραϊκή κυριαρχία.

Η διοίκηση αυτού του παν-εβραϊκού κράτους είναι εκπληκτικά οργανωμένη. Το Παρίσι ήταν η πρώτη του θέση, αλλά τώρα έχει περάσει στην τρίτη θέση. Πριν από τον πόλεμο το Λονδίνο ήταν η πρώτη του και η Νέα Υόρκη η δεύτερη πρωτεύουσά του. Μένει να δούμε αν η Νέα Υόρκη θα ξεπεράσει το Λονδίνο – το ρεύμα πάει στην Αμερική.

Καθώς το παν-εβραϊκό κράτος δεν είναι σε θέση να έχει μόνιμο στρατό και ναυτικό, άλλα κράτη πρέπει να το φροντίσουν. Ο στόλος του είναι ο βρετανικός· αυτός διασφαλίζει την εβραϊκή παγκόσμια οικονομία, στο βαθμό που εξαρτάται από τη θαλάσσια κυκλοφορία, από οποιαδήπο-

τε επέμβαση. Αντίθετα ο παν-εβραϊσμός εξασφαλίζει στη Βρετανία την αδιατάρακτη πολιτική και εδαφική κυριαρχία της. Ο παν-εβραϊσμός έχει προσθέσει την Παλαιστίνη στον βρετανικό έλεγχο. Όπου υπήρχε μια χερσαία δύναμη του παν-εβραϊσμού – όποια στολή κι αν φορούσε – συνεργαζόταν με το βρετανικό ναυτικό.

Ο παν-εβραϊσμός είναι πρόθυμος να εμπιστευτεί τη διακυβέρνηση διαφόρων χωρών και ηπείρων στις γηγενείς κυβερνήσεις· απαιτεί μόνο έλεγχο αυτών των κυβερνήσεων. Ο εβραϊσμός τάσσεται με πάθος υπέρ της διαιώνισης των εθνικιστικών διαιρέσεων του μη εβραϊκού κόσμου. Οι ίδιοι, οι Εβραίοι, δεν θα συγχωνευθούν ποτέ με άλλο έθνος. Είναι ένας ξεχωριστός λαός, πάντα ήταν και θα είναι πάντα.

Ο παν-εβραϊσμός έρχεται σε σύγκρουση με ένα άλλο έθνος μόνο όταν αυτό καθιστά αδύνατο να θέσει τους καρπούς της εργασίας του και τα οικονομικά της χώρας υπό τον έλεγχό του. Μπορεί να κάνει πόλεμο, μπορεί να κάνει και ειρήνη· σε επίμονες καταστάσεις εξαπολύει την αναρχία· τότε μπορεί να επαναφέρει και την τάξη. Κατευθύνει τις αναταραχές και τις επιθυμίες της ανθρωπότητας με τέτοιο τρόπο ώστε να προωθεί καλύτερα την παν-εβραϊκή ατζέντα.

Δεδομένου ότι ο παν-εβραϊσμός ελέγχει τις πηγές ειδήσεων του κόσμου, μπορεί πάντα να προετοιμάσει το μυαλό των ανθρώπων για το επόμενο εγχείρημά του. Ο μεγαλύτερος κίνδυνος βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο φτιάχνονται οι ειδήσεις και στον τρόπο με τον οποίο διαμορφώνεται η στάση ολόκληρων λαών για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Αλλά αν εντοπιστεί ο πανίσχυρος εβραϊσμός και αποκαλυφθεί ότι βάζει το χέρι του στο παιχνίδι, τότε ηχεί μια άμεση κραυγή «ρητορικής μίσους» που αντηχεί σε όλο τον παγκόσμιο Τύπο. Η πραγματική αιτία μιας δίωξης – δηλαδή η καταπίεση των λαών από το χρήμα των Εβραίων – δεν βγαίνει ποτέ δημόσια.

Ο παν-εβραϊσμός έχει τις αναπληρωματικές του κυβερνήσεις στο Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη. Αφού πήρε την εκδίκησή του στη Γερμανία, σκοπεύει να υποτάξει άλλα έθνη. Τη Βρετανία την έχει ήδη υποτάξει. Το παλεύει στη Ρωσία, αλλά οι προοπτικές είναι δυσμενείς. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, με την καλοπροαίρετη ανοχή όλων των φυλών της, προσφέρουν ένα πολλά υποσχόμενο πεδίο δοκιμών. Το σκηνικό των επιχειρήσεων αλλάζει, αλλά ο Εβραίος είναι ο ίδιος ανά τους αιώνες.

III

«Με την πρώτη ματιά μπορεί να φαίνεται, ότι το οικονομικό σύστημα της Βόρειας Αμερικής ήταν ακριβώς αυτό, που αναπτύχθηκε ανεξάρτητα από τους Εβραίους... Παρόλα αυτά, επιμένω στον ισχυρισμό μου ότι η Ηνωμένες Πολιτείες (ίσως περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη χώρα) είναι γεμάτες με το εβραϊκό πνεύμα. Αυτό αναγνωρίζεται από πολλές πλευρές, ειδικά από εκείνους που είναι σε καλύτερη θέση να σχηματίσουν γνώμη για το θέμα.

Δεδομένου αυτού του γεγονότος, δεν είναι δικαιολογημένη η άποψη, ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες οφείλουν την ίδια τους την ύπαρξη στους Εβραίους; Και αν ναι, πόσο περισσότερο μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η εβραϊκή επιρροή έκανε τις Ηνωμένες Πολιτείες αυτό που είναι – Αμερικανικές; Γιατί αυτό που ονομάζουμε αμερικανισμό δεν είναι τίποτα άλλο από το αποσταγμένο εβραϊκό πνεύμα».

Βέρνερ Ζόμπαρτ: «Οι Εβραίοι και η οικονομική ζωή» σελ. 38, 43

Ιστορία των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες

Η ιστορία των Εβραίων στην Αμερική αρχίζει με τον Χριστόφορο Κολόμβο. Στις 2 Αυγούστου του 1492, περισσότεροι από 300.000 Εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ισπανία· με αυτό το γεγονός άρχισε σιγά-σιγά να μειώνεται η θέση ισχύος της Ισπανίας.* Την επόμενη ήμερα, ο Κολόμβος άνοιξε τα πανιά του για τη Δύση· στη συνοδεία του ήταν και αρκετοί Εβραίοι. Δεν ήταν πρόσφυγες, γιατί τα σχέδια του τολμηρού ναυτικού είχαν προκαλέσει το ενδιαφέρον Εβραίων με επιρροή πολύ πριν από αυτό. Ο ίδιος ο Κολόμβος αφηγείται ότι συναναστρεφόταν με πολλούς Εβραίους. Το πρώτο γράμμα που έγραψε με λεπτομέρειες για τις ανακαλύψεις του απευθυνόταν σε έναν Εβραίο. Στην πραγματικότητα, το ίδιο το γεμάτο γεγονότα ταξίδι, που έφερε την ανθρώπινη γνώση και ευημερία στο δεύτερο ημισφαίριο, έγινε δυνατό από Εβραίους. Η διασκεδαστική ιστορία ότι η βασίλισσα Ισαβέλλα χρηματοδότησε το ταξίδι με τα κοσμήματά της διαψεύσθηκε μετά από αντικειμενική έρευνα. Υπήρξαν τρεις Μαράνος ή «κρυπτο – Εβραίοι» που άσκησαν μεγάλη επιρροή στην Ισπανική αυλή: ο Λουΐ ντε Σανταζέλ, που ήταν ένας σημαντικός έμπορος από τη Βαλέντσια και ο οποίος πρότεινε τους βασιλικούς φόρους, ο συγγενής του Γκαμπριέλ Σάντεζ, που ήταν ο βασιλικός θησαυροφύλακας και ο φίλος τους βασιλικός θαλαμηπόλος, Χουάν Καμπέρο. Όλοι, αυτοί καλλιεργούσαν αδιάκοπα τη φαντασία της

* Αυτός ο ισχυρισμός του Βέρνερ Ζόμπαρτ είναι εσφαλμένος· η Ισπανία γνώρισε την ακμή της υπό τον Κάρολο Ε' και τον Φίλιππο Β' ακριβώς τον επόμενο αιώνα. Μόνο η καταστροφή του στόλου της από τους Άγγλους ακύρωσε την ισπανική δύναμη.

Βασίλισσας Ισαβέλας εικονογραφώντας της την αύξηση των βασιλικών θησαυρών και την πιθανότητα του Κολόμβου να ανακαλύψει το μυθικό χρυσάφι των Ινδιών, μέχρις ότου η Βασίλισσα ήταν έτοιμη να προσφέρει τα κοσμήματα της ενέχυρο για το απαραίτητο κεφάλαιο. Αλλά ο Σανταζέλ εκλιπαρούσε για να πάρει την άδεια να προσφέρει ο ίδιος τα χρήματα, πράγμα που έγινε: 17.000 δουκάτα, περίπου 20.000 δολάρια, περίπου 160.000 δολάρια σε σημερινά χρήματα. Το δάνειο μάλλον ξεπέρασε τα έξοδα της επιχείρησης.

Μαζί με τον Κολόμβο στο ταξίδι ήταν τουλάχιστον πέντε Εβραίοι: ο Λουί ντε Τορρές σαν διερμηνέας, ο Μάρκο σαν χειρουργός, ο Μπέρναλ σαν γιατρός, ο Αλόνσο ντε λα Καλλ και Γκαμπριέλ Σάντεζ. Τα αστρονομικά όργανα και οι χάρτες των ναυτικών προέρχονταν από Εβραίους. Ο Λουί ντε Τορρές ήταν ο πρώτος που αποβιβάστηκε, ο πρώτος που ανακάλυψε τη χρήση του καπνού· εγκαταστάθηκε στην Κούβα και λέγεται ότι έγινε ο πατέρας του Εβραϊκού ελέγχου στο εμπόριο καπνού που ισχύει μέχρι σήμερα.

Οι παλαιοί προστάτες του Κολόμβου, ο Λουί ντε Σανταζέλ και Γκάμπριελ Σαντέζ, δέχθηκαν πολλά προνόμια για το ρόλο που διαδραμάτησαν στο έργο· αλλά ο ίδιος ο Κολόμβος έπεσε θύμα των δολοπλοκιών του Μπέρναλ, του γιατρού του πλοίου και υπέφερε την αδικία και την φυλάκιση σαν ανταμοιβή.

Από την αρχή, οι Εβραίοι έβλεπαν την Αμερική σαν ένα πολλά υποσχόμενο έδαφος· η μετανάστευσή τους άρχισε δραστικά προς την Νότια Αμερική και αρχικά προς τη Βραζιλία. Εξ αιτίας όμως της στρατιωτικής συμμετοχής σε μια διαφωνία ανάμεσα στους Βραζιλιάνους και τους Ολλανδούς, οι Εβραίοι της Βραζιλίας θεώρησαν απαραίτητο να μεταναστεύσουν, πράγμα που έκαναν προς την κατεύθυνση της Ολλανδικής αποικίας, όπου βρίσκεται σήμερα η Νέα Υόρκη. Ο Πήτερ Στήβενσαντ, ο Ολλανδός κυβερνήτης, δεν ενέκρινε την εγκατάστασή τους ανάμεσα στο λαό του και τους διέταξε να φύγουν. Αλλά οι Εβραίοι προφανώς είχαν λάβει προφυλάξεις για να εξασφαλίσουν ότι θα γίνονταν δεκτοί, ακόμη κι αν δεν ήταν ακριβώς ευπρόσδεκτοι· γιατί όταν αποσύρθηκε η εντολή απέλασης του Στήβενσαντ, οι διευθυντές της ολλανδικής εμπορικής εταιρείας έδωσαν το «τεράστιο κεφάλαιο που είχαν επενδύσει σε μετοχές της Εταιρείας» σαν αιτία για την αποδοχή των Εβραίων. Τους απαγόρευσαν όμως να κατέχουν δημόσια αξιώματα και να διατηρούν καταστήματα λιανικής πώλησης· αυτό είχε σαν συνέπεια να ασχοληθούν με το εξωτερικό εμπόριο, στο οποίο σύντομα απέκτησαν το μονοπώλιο εξ αιτίας των συνδέσμων που είχαν με την Ευρώπη.

Αυτή είναι μια από τις χιλιάδες αποδείξεις της εβραϊκής ευρηματικότητας. Απαγόρευσέ του μια κατεύθυνση και θα διαπρέψει προς μια άλλη. Όταν του απαγορεύτηκε να εμπορεύεται καινούργια ρούχα, τότε πούλησε παλιά ρούχα – αυτή ήταν η αρχή του οργανωμένου

εμπορίου μεταχειρισμένων ρούχων. Όταν του απαγορεύτηκε να εμπορεύεται μικροεμπορεύματα, στράφηκε στο χονδρεμπόριο· ο Εβραίος είναι ο ιδρυτής του χονδρικού εμπορίου του κόσμου· ήταν ο ιδρυτής του συστήματος διάσωσης ναυαγίων: ακόμα κάτω από τα ερείπια του πολιτισμού αναζήτησε και βρήκε την ευημερία. Δίδαξε τον κόσμο πως να χρησιμοποιεί τα παλιά κουρέλια, πως να καθαρίζει τα παλιά φτερά, πως να χρησιμοποιεί γδαρμένα κεφάλια και το δέρμα από τα κουνέλια. Είχε πάντα κλίση στα εμπόριο γούνας, που σήμερα ελέγχει και σ' αυτόν οφείλεται η ποικιλία των κοινών δερμάτων που σήμερα περνούν κάτω από δελεαστικά ονόματα σαν γούνες υψηλής ποιότητος. Η ιδέα «να ξαναφτιάξουμε καινούργια» έγινε συνηθισμένη στους Εβραίους. Στους ρακοσυλλέκτες, που φυσούν κέρατα από κασσίτερο στις πόλεις μας και μαζεύουν παλιά σίδερα, παλιά μπουκάλια, παλιά χαρτιά και παλιά υφάσματα, βλέπουμε έχουμε τους εμπορικούς απογόνους εκείνων των Εβραίων που ήξεραν να μετατρέπουν τα σκουπίδια σε αντικείμενα αξίας.

Απερίσκεπτα, ο καλός Πήτερ Στήβενσαντ εξανάγκασε τους Εβραίους να κάνουν τη Νέα Υόρκη, το κυριότερο λιμάνι της Αμερικής. Αν και οι περισσότεροι Εβραίοι διέφυγαν από τη Νέα Υόρκη στη Φιλαδέλφεια κατά τη διάρκεια της Αμερικανικής Επανάστασης, οι περισσότεροι από αυτούς επέστρεψαν στη Νέα Υόρκη με την πρώτη ευκαιρία· σαν να τους έλεγε το ένστικτό τους ότι αυτή η πόλη θα γινόταν ο εμπορικός τους παράδεισος. Έτσι και έγινε. Η Νέα Υόρκη έχει γίνει το μεγαλύτερο κέντρο του εβραϊσμού σ' ολόκληρο τον κόσμο. Είναι το πέρασμα από το οποίο θα ελεγχθεί ολόκληρος ο όγκος των Αμερικανικών εισαγωγών και εξαγωγών και όπου πρακτικά όλες οι εργασίες που λαμβάνουν χώρα στην Αμερική φορολογούνται από τους αφέντες του χρήματος. Η γη της πόλης είναι εβραϊκή ιδιοκτησία. Μια λίστα με ιδιοκτήτες σπάνια εμφανίζει ένα μη εβραϊκό όνομα. Δεν είναι περίεργο, μπροστά σε αυτήν την άνευ προηγουμένου ευημερία, αυτή την ανεξέλεγκτη αύξηση του πλούτου και της εξουσίας, που οι Εβραίοι συγγραφείς διακηρύσσουν με ενθουσιασμό ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η γη της επαγγελίας που διακηρύχθηκε από τους προφήτες και η Νέα Υόρκη είναι η Νέα Ιερουσαλήμ. Μερικοί έχουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο και περιγράφουν τα Βραχώδη Όρη σαν «τα βουνά της Σιών» – δεν κάνουν λάθος εάν ληφθεί υπόψη ο πλούτος που αποκομίζουν οι Εβραίοι από τα ορυχεία που βρίσκονται εκεί.

Η νέα πρόταση για τις πλωτές οδούς, που θα κάνει ένα ωκεάνιο λιμάνι σχεδόν σε κάθε μεγάλη πόλη στις Μεγάλες Λίμνες, αλλά θα στερήσει από τη Νέα Υόρκη τη φήμη που έχει αποκτήσει σαν η πύλη προς την οποία συγκλίνουν όλες οι μεγάλες σιδηροδρομικές γραμμές, συζητείται επί του παρόντος έντονα. Αλλά το ισχυρότερο κίνητρο ενάντια στην πιο προφανή οικονομική βελτίωση είναι ότι μεγάλο μέρος του πλούτου που υπάρχει στη Νέα Υόρκη δεν είναι καθόλου πραγματικός πλούτος, αλλά πλασματικές αξίες που εξαρτώνται αποκλειστικά από τη Νέα Υόρκη που

παραμένει Νέα Υόρκη. Αν συμβεί κάτι που θα κάνει τη Νέα Υόρκη απλώς μια πόλη στην ακτή, και όχι η πόλη όπου κάθονται οι μεγάλοι φοροεισπράκτορες και μαζεύουν τους φόρους, μεγάλο μέρος του εβραϊκού πλούτου θα μειωθεί. Ήταν φανταστική πριν τον πόλεμο. Οι στατιστικολόγοι δύσκολα θα τολμήσουν να γράψουν αυτό που είναι τώρα.

Σε 50 χρόνια ο εβραϊκός πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών αυξήθηκε από 50.000 σε περισσότερους από 3.300.000.* Σε ολόκληρη τη Βρετανική Αυτοκρατορία υπάρχουν μόνο 300.000, στην Παλαιστίνη μόνο 10.000. Το γεγονός ότι ο αριθμός των Εβραίων στη Μεγάλη Βρετανία δεν είναι μεγαλύτερος είναι ευτύχημα για αυτούς· γιατί με τη μεγάλη και προφανή κυριαρχία που ασκούν ήδη εκεί σε όλα, οι φτωχοί Εβραίοι, αν εμφανιστούν σε μεγαλύτερους αριθμούς, θα μπορούσαν να έχουν αρκετά δυσάρεστες εμπειρίες. Ένας εξαιρετικά μορφωμένος Άγγλος λέει, ότι ο αντισημιτισμός μπορεί να ξεσπάσει στην Αγγλία ανά πάσα στιγμή για επαρκή λόγο, αλλά δεν μπορεί να ξεσπάσει ενάντια στους αδιαμφισβήτητα πλούσιους Εβραίους που ελέγχουν την πολιτική και τα διεθνή οικονομικά. Είναι αλήθεια ότι η γενική αιτία του αντισημιτισμού είναι πιθανώς το έργο των διεθνών Εβραίων, το οποίο συχνά δεν αναγνωρίζεται ξεκάθαρα, αλλά είναι πάντα σίγουρα αισθητό, και για το οποίο οι αθώοι, φτωχότεροι Εβραίοι κατά κύριο λόγο πρέπει να πληρώσουν το τίμημα. Ωστόσο, ο αντισημιτισμός θα εξεταστεί μόνο στο επόμενο κεφάλαιο.

Η αναλογία του εβραϊκού πληθυσμού στη Βρετανία ως προς αυτόν των Ηνωμένων Πολιτειών δείχνει ότι η τεράστια εξουσία που ασκούν οι διεθνείς Εβραίοι χρηματοδότες δεν είναι αποτέλεσμα ούτε εξαρτάται από τον αριθμό τους. Το σταθερό γεγονός για τους Εβραίους είναι η παγκόσμια απαράμιλλη δύναμή τους και η σχετική μικρότητα σε αριθμό. Υπάρχουν μόνο περίπου 14 εκατομμύρια Εβραίοι στον κόσμο, περίπου όσοι και Κορεάτες. Αυτή η σύγκριση των αριθμών τους με αυτόν των Κορεατών φωτίζει ακόμη πιο εντυπωσιακά την εμφανή εκδήλωση της δύναμής τους.

Στην εποχή του Τζωρτζ Ουάσινγκτον υπήρχαν περίπου 4.000 Εβραίοι στη χώρα, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν έντιμοι έμποροι. Στην πλειοψηφία τους ήταν με την αμερικανική πλευρά.** Ο Χέιμ Ζάλομον βοήθησε τις αποικίες σε μια κρίσιμη στιγμή δανείζοντας ολόκληρη την περιουσία του. Αλλά οι Εβραίοι δεν εγκατέλειψαν την ιδιαιτερότητά τους, δεν στράφηκαν ούτε στη βιοτεχνία ούτε στη γεωργία· ποτέ δεν νοιάζονταν για την παραγωγή των εμπορευμάτων, παρά μόνο για το εμπόριο των τελικών προϊόντων.

Μόνο πρόσφατα ο Εβραίος βρέθηκε πρόθυμος να παράγει πότε-πότε·

---

* Το «Εβραϊκό Λεξικό» αναφέρει 4.228.000 στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1927, από τους οποίους μόνο στη Νέα Υόρκη 1.765.000.

** Στον απελευθερωτικό αγώνα των βορειοαμερικανικών αποικιών κατά της Αγγλίας.

όπου δραστηριοποιείται εμφανίζεται σαν απόρροια της εμπορικής του δραστηριότητας. Κερδίζει και από την παραγωγή αγαθών. Το αποτέλεσμα αυτού για τον καταναλωτή δεν είναι μείωση του κόστους αλλά αύξηση της τιμής. Είναι χαρακτηριστικό των εβραϊκών επιχειρηματικών μεθόδων, ότι οι οικονομικές απλουστεύσεις και οι εξοικονομήσεις ωφελούν την εμπορική επιχείρηση και όχι τον καταναλωτή. Οι κατηγορίες αγαθών στις οποίες έχουν σημειωθεί οι πιο ασυγχώρητες και υπερβολικές αυξήσεις τιμών και, από την άλλη πλευρά, οι επιχειρηματικοί κλάδοι στους οποίους σημειώθηκε η μεγαλύτερη πτώση των τιμών χωρίς καμία προφανή αλλαγή στη γενική κατάσταση είναι εκείνες στις οποίες οι Εβραίοι είναι αποφασιστικά δραστήριοι.

Επιχείρηση για την εβραϊκή νοοτροπία σημαίνει χρήματα. Τι μπορεί να κάνει ο επιτυχημένος Εβραίος με τα χρήματα αφού τα πάρει είναι άλλο θέμα. Αλλά όταν πρόκειται να βγάλει λεφτά δεν επιτρέπει ποτέ στις ιδεαλιστικές «ανοησίες» να παρεμβαίνουν. Το δολάριο του κέρδους του ποτέ δεν «κουρεύεται» από καμία από τις εθελοντικές μεταρρυθμίσεις με τις λίγοι άνθρωποι προσπαθούν να βελτιώσουν την κατάσταση των εργαζομένων.

Αυτό δεν οφείλεται σε καμία περίπτωση στη σκληρότητα της εβραϊκής καρδιάς, αλλά στην εβραϊκή σκληροπυρηνική επιχειρηματική φιλοσοφία.* Οι επιχειρήσεις έχουν να κάνουν με αγαθά και χρήματα, όχι με ανθρώπους – σύμφωνα με την εβραϊκή άποψη. Εάν ένας άνθρωπος έχει ανάγκη και υποφέρει, ο Εβραίος μπορεί κάλλιστα να τον λυπηθεί· αλλά εάν η επιχείρηση του θύματος τίθεται υπό αμφισβήτηση τότε οι άνθρωποι και οι επιχειρήσεις είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Σύμφωνα με την επιχειρηματική του φιλοσοφία, ο Εβραίος δεν θα ήξερε πώς πρέπει να προσεγγίσει ανθρώπινα την επιχείρηση· το αντιμετώπιζε με έναν τρόπο που οι άλλοι θα αποκαλούσαν «σκληρό». Ο Εβραίος δεν θα μπορούσε να νιώσει αυτή την μομφή ως δίκαιη· θα έλεγε ότι αυτό είναι απλώς «επιχείρηση».

Με αυτόν τον τρόπο, ίσως εξηγούνται και τα εβραϊκά «σκλαβομάγαζα» της Νέας Υόρκης. Όταν οι ευαίσθητοι άνθρωποι λυπόντουσαν τους φτωχούς Εβραίους στα εργοστάσια εκμετάλλευσης της Νέας Υόρκης, ως επί το πλείστον δεν γνώριζαν ότι οι εφευρέτες και οι χειριστές αυτής της μεθόδου των «σκλαβομάγαζων» ήταν οι ίδιοι οι Εβραίοι. Είναι καύχημα της χώρας μας ότι κανείς δεν διώκεται λόγω φυλής ή χρώματος ή θρησκείας, ότι όλοι έχουν δικαίωμα στην ελευθερία. Από την άλλη, όποιος το έχει εξετάσει διεξοδικά, πρέπει να αναγνωρίσει το γεγονός ότι η μόνη άκαρδη μεταχείριση που έχουν βιώσει οι Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες προέρχεται από ανθρώπους της δικής τους φυλής, από τους επόπτες και τα αφεντικά τους. Από αυτό φαίνεται ότι ούτε ο βασανιζόμενος αισθάνεται ότι αυτό είναι απάνθρωπο ούτε ο θύτης

* Αυτό φαίνεται να είναι μια τεχνητή διάκριση σε μια προσπάθεια να δοθεί στον εβραϊσμό μια δικαιολογία.

αισθάνεται ότι είναι άκαρδος γι’ αυτό – είναι «επιχείρηση». Το θύμα της εκμετάλλευσης ζει με την ελπίδα ότι μια μέρα θα έχει ένα δικό του εργαστήριο γεμάτο ανθρώπους, που θα ράβουν για αυτόν ή αυτήν. Το υπερβολικά περιορισμένο ενδιαφέρον τους για τη ζωή και η ατελείωτη φιλοδοξία τους να ανέβουν τη σκάλα και να γίνουν τα αφεντικά του δικού τους εργαστηρίου, επιτρέπει στους Εβραίους να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς την παραμικρή αίσθηση εκμετάλλευσης ή αδικίας που, στο κάτω-κάτω, αυτό θα ήταν η μεγαλύτερη πίκρα της φτώχειας τους. Οι Εβραίοι δεν θεωρούν ποτέ την εργασία σαν συμφορά, αλλά ούτε και τις δευτερεύουσες θέσεις ως μόνιμα δικές τους. Προτιμά λοιπόν να χρησιμοποιήσει τη δύναμή του για να σηκωθεί, παρά να παραπονιέται για τις δυσκολίες της παρούσας κατάστασής του, που προσπαθεί να τις βελτιώσει.

Όλα αυτά, από προσωπική άποψη, είναι πολύτιμα, αλλά από κοινωνική άποψη είναι αμφισβητήσιμα. Το αποτέλεσμα είναι ότι, μέχρι πρόσφατα, οι κατώτερες τάξεις απασχόλησης έμεναν χωρίς καμία φροντίδα, ενώ οι ανώτεροι κύκλοι δεν ένιωσαν ποτέ την ανάγκη να επινοήσουν βιομηχανικές μεταρρυθμίσεις και θεσμούς πρόνοιας. Η συμμετοχή των μεγάλων Εβραίων στη φιλανθρωπία είναι αξιοσημείωτη· η συμμετοχή τους στις κοινωνικές μεταρρυθμίσεις είναι μηδενική. Με αξιέπαινη συμπάθεια προς τους δικούς τους ανθρώπους, θα δωρίσουν ένα μέρος των κερδών τους για να απαλύνουν την ανθρώπινη δυστυχία που είναι συνέπεια της κερδοσκοπίας τους. Αλλά προφανώς δεν τους πέρασε ποτέ από το μυαλό να αλλάξουν τις μεθόδους με τις οποίες αποκομίζουν τα κέρδη τους για να μετριάσουν ή να εξαλείψουν τις προκύπτουσες ανάγκες. Τουλάχιστον, ενώ υπάρχουν πολλά φιλανθρωπικά ονόματα μεταξύ των πλουσιότερων Εβραίων, δεν υπάρχουν ονόματα που να αντιπροσωπεύουν έναν πραγματικό, αποτελεσματικό εξανθρωπισμό της βιομηχανικής εργασίας, των μεθόδων και των συνεπειών της.

Αυτό, φυσικά, είναι ατυχές, αλλά είναι κατανοητό· περισσότερο από αυτό, είναι επεξηγητικό πολλών πραγμάτων για τα οποία κατηγορούνται οι Εβραίοι από εκείνους που δεν καταλαβαίνουν τη φύση τους. Ο Εβραίος μπορεί να προχωρήσει στο να μοιραστεί τους καρπούς των επιτευγμάτων του. Ακόμα κι αν οι κοινωνικές επιπτώσεις αυτού ήταν οι ίδιες, σαν να γινόταν από σκληρή απάθεια και απανθρωπιά, πρέπει να ειπωθεί, ότι συνήθως δεν συμβαίνει από τέτοια συναισθήματα, αλλά από την έμφυτη αντίληψη του Εβραίου για τον τζόγο της «επιχείρησης». Κάποιες μεταρρυθμιστικές προτάσεις υπέρ της εργατικής τάξης του φαίνονται τόσο τρελές όσο και μια πρόταση να πιστωθεί ένα χτύπημα του μπέιζμπολ στο σκορ του αντιπάλου του, μόνο σαν θέμα ανθρωπιάς.

Ο Αμερικανοεβραίος δεν αφομοιώνεται. Αυτό πρέπει να δηλωθεί, όχι σαν μομφή, αλλά σαν γεγονός. Ο Εβραίος θα μπορούσε, αν ήθελε, να συγχωνευθεί με τον λαό της Αμερικής, αλλά δεν το θέλει. Αν υπάρχει κάποια προκατάληψη εναντίον του στην Αμερική, εκτός από την αίσθη-

ση ανησυχίας που προκαλεί ο τεράστιος πλουτισμός του, είναι μόνο λόγω της απομόνωσής του. Ο Εβραίος δεν αμφισβητείται ως προς το πρόσωπο, την πίστη ή τη φυλή του.* Μοιράζεται τα ιδανικά του με τον υπόλοιπο κόσμο.** Ωστόσο δεν αφομοιώνεται· η απομόνωσή του τροφοδοτεί την άποψη ότι δεν ανήκει σ' αυτόν. Αυτή είναι η προτεραιότητά του· από μια άποψη μπορεί κανείς να δει σε αυτό μια εξαιρετική οξύτητα της κρίσης. Αλλά τότε δεν θα έπρεπε να κάνει, όπως του αρέσει να κάνει, αυτή την απομόνωση ένα από τα παράπονά του εναντίον των μη Εβραίων γενικά. Είναι καλύτερα να καταστήσει σαφές στους μη Εβραίους μια για πάντα ποια είναι η θέση των αληθινών Εβραίων πάνω στο θέμα, όπως όταν ένας νεαρός Εβραίος είπε: «Η όλη διαφορά που υπάρχει είναι αυτή μεταξύ ενός Αμερικανοεβραίου και ενός Εβραίου Αμερικανού. Ένας Εβραίος Αμερικανός παίζει τον ρόλο του αυτόχθονα που είναι καταδικασμένος να είναι για πάντα παράσιτο».

Το γκέτο δεν είναι αμερικανικό δημιούργημα, αλλά αντικείμενο εισαγωγής των ίδιων των Εβραίων. Έχουν χωριστεί σε μια ξεχωριστή κοινότητα. Μιλώντας για αυτό το θέμα η «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» λέει τα εξής: «Η κοινωνική οργάνωση των Εβραίων που κατοικούν στην Αμερική διαφέρει ελάχιστα από αυτή σε άλλες χώρες· κυρίως, και χωρίς κανέναν εξαναγκασμό, οι Εβραίοι προτιμούν να ζουν σε κοντινή απόσταση μεταξύ τους. Αυτή η ιδιαιτερότητα εξακολουθεί να επικρατεί».

Για να κάνει κανείς έναν κατάλογο των επιχειρήσεων που ελέγχονται από τους Εβραίους στις Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να φθάσει μέχρι, τις ζωτικότερες βιομηχανίες της χώρας – εκείνες τις οποίες είναι πραγματικά κερδοφόρες και εκείνες τις οποίες οι καλλιεργημένες συνήθειες τις έκαναν να φαίνονται κερδοφόρες. Ως γνωστόν, οι θεατρικές επιχειρήσεις είναι αποκλειστικά εβραϊκές. Η παραγωγή των έργων, η κράτηση θέσεων, όλα όσα συνδέονται με το θέατρο είναι στα χέρια των Εβραίων. Αυτό εξηγεί ίσως το γεγονός ότι σε όλα σχεδόν τα θεατρικά έργα στις μέρες μας υπάρχει ένας προπαγανδιστικός σκοπός, ενίοτε και εμφανής εμπορική προβολή, που δεν πηγάζει από τους ηθοποιούς αλλά από τους δημιουργούς.

Η βιομηχανία παραγωγής ταινιών, η βιομηχανία ζάχαρης και καπνού, το 50% ή και περισσότερο της βιομηχανίας συσκευασίας κρέατος, πάνω από το 60% της βιομηχανίας υποδημάτων.*** Η βιομηχανία ετοίμων ενδυμάτων για άνδρες και γυναίκες, οι περισσότερες από τις μουσικές παραγωγές στη χώρα, τα κοσμήματα, το σιτάρι, τελευταία το βαμβάκι, το λάδι, ο χάλυβας, ο περιοδικός τύπος, οι εφημερίδες, οι επιχειρήσεις αλκοολούχων ποτών, τα δάνεια, όλα αυτά για να αναφέρουμε μόνο τις

* Μετά από όσα έχουν ήδη ειπωθεί και θα ειπωθούν, θα ήθελε κανείς να εκλάβει αυτή τη φράση σαν ρητορικό τέχνασμα – πώς αλλιώς εξηγούνται οι ανθρώπινες πράξεις πέρα από μια προσωπική, θρησκευτική και φυλετική εξάρτηση;

** Αυτή είναι μια εσφαλμένη παραδοχή.

*** Πρέπει να σημειωθεί ότι τα στοιχεία αυτά αντιστοιχούν στην κατάσταση του 1920. Σύμφωνα με τις εξελίξεις, σήμερα αναμένεται πολύ μεγαλύτερο ποσοστό.

βιομηχανίες με εθνική ή διεθνή δράση που βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες η σε συσχέτιση με τους Εβραίους της άλλης πλευράς του Ατλαντικού.

Ο Αμερικανικός λαός θα δοκίμαζε τεράστια έκπληξη εάν μπορούσε να δει μερικούς από τους «Αμερικανούς επιχειρηματίες» που είναι εκεί έξω σαν θεματοφύλακες της φήμης μας στο εμπόριο – κυρίως Εβραίοι. Έχουν ξεκάθαρη άποψη για την αξία του αμερικανικού ονόματος. Αν κάποιος μπει σε ένα γραφείο σε ένα ξένο λιμάνι που αυτοαποκαλείται «American Import Company» ή «American Trading Company» ή κάποιο παρόμοιο αθώο όνομα, συνήθως βρίσκει έναν Εβραίο, του οποίου η παραμονή στην Αμερική φαίνεται να ήταν μάλλον μικρής διάρκειας. Αυτό ίσως να φωτίσει την άποψη με την οποία θέτονται σε εφαρμογή οι «Αμερικανικές μέθοδοι επιχειρήσεων» σε πολλά μέρη του κόσμου. Όταν 30 ή 40 διαφορετικές φυλές ανθρώπων δραστηριοποιούνται σε επιχειρήσεις κάτω από την επονομασία «Αμερικανός» και να το κάνουν νόμιμα,* δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι πραγματικοί Αμερικανοί δεν αναγνωρίζουν μερικές από τις περιγραφές των Αμερικανικών μεθόδων που εμφανίζονται στον Τύπο άλλων χωρών. Ομοίως και οι Γερμανοί παραπονιούνται εδώ και καιρό, ότι ο κόσμος έξω τους κρίνει από τους γερμανόφωνους Εβραίους ταξιδιώτες εμπόρους.

Τα παραδείγματα της εβραϊκής ευημερίας στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα ήταν εντυπωσιακά. Αλλά η **ευημερία**, ως δίκαιη ανταμοιβή της προαίσθησης και της εφαρμογής δεν πρέπει να συγχέεται με τον **έλεγχο**. Ευημερία όπως αυτή που δείχνουν οι Εβραίοι μπορεί να επιτευχθεί από οποιονδήποτε πληρώνει το τίμημα όπως οι Εβραίοι – σε γενικές γραμμές και συνολικά μια πολύ υψηλή τιμή – αλλά καμία μη εβραϊκή κοινότητα δεν θα τα κατάφερνε κάτω από τις ίδιες συνθήκες, να φτάσει στο επίπεδο της κυριαρχίας όπως οι Εβραίοι· οι μη Εβραίοι στερούνται της ικανότητας της συνεργασίας, ένα είδος σκόπιμης συνωμοσίας και αυτή την ενότητα της ισχυρής προσκόλλησης στη φυλή που χαρακτηρίζει τα πάντα στον Εβραίο. Για έναν μη Εβραίο δεν σημαίνει τίποτα το γεγονός ότι ένας άλλος άνθρωπος είναι μη Εβραίος· για έναν Εβραίο όμως είναι πολύ σημαντικό το ότι ο άνθρωπος που του χτυπά την πόρτα του είναι ένας άλλος Εβραίος. Εάν πρόκειται να αναφερθούν παραδείγματα εβραϊκής **ευημερίας**, αυτή είναι η Συναγωγή Εμανουέλ στη Νέα Υόρκη. Το 1846, μετά βίας μπορούσε να συγκεντρώσει 1.520 $ για τη συντήρησή της· το 1868, μετά τον Εμφύλιο Πόλεμο, κατάφερε να εισπράξει 708.755 δολάρια από ενοικίαση σε 231 θέσεις. Το εβραϊκό μονοπώλιο ενδυμάτων, σαν ένα από τα αποτελέσματα του εμφυλίου πολέμου, μπορεί επίσης να αναφερθεί ως παράδειγμα **ευημερίας** συν της εθνικής και διεθνούς **κυριαρχίας**.

Μπορεί να ειπωθεί, ότι με όλα όσα ασχολήθηκε ο Εβραίος στις Ηνω-

* Σαν Αμερικανός «πολίτης»

μένες Πολιτείες πέτυχε εκτός – από τη γεωργία. Η συνήθης εβραϊκή εξήγηση γι' αυτό είναι ότι η συνηθισμένη γεωργία είναι πολύ απλή για να απασχολήσει πλήρως το εβραϊκό μυαλό· επομένως δεν ενδιαφέρεται αρκετά για να πετύχει σ' αυτή την επιχειρηματική δραστηριότητα· στη γαλακτοκομία και την κτηνοτροφία, όπου χρειάζεται περισσότερο μυαλό είναι επιτυχημένος. Σε διάφορα μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν γίνει πολλές φορές προσπάθειες να δημιουργηθούν εβραϊκοί αγροτικοί οικισμοί – η ιστορία τους είναι μια σειρά αποτυχιών. Κάποιοι έχουν κατηγορήσει τους Εβραίους για τις αποτυχίες σαν άγνοια της ορθολογικής γεωργίας, άλλοι στο γεγονός ότι η γεωργία στερείται του κερδοσκοπικού στοιχείου. Σε κάθε περίπτωση, κάνουν περισσότερα στις μη παραγωγικές δραστηριότητες παρά στη βασική παραγωγική γεωργία. Οι ερευνητές σε αυτόν τον τομέα λένε ότι ο Εβραίος δεν ήταν ποτέ αγρότης αλλά πάντα έμπορος. Απόδειξη αυτού του ισχυρισμού είναι η επιλογή της Παλαιστίνης σαν πατρίδα των Εβραίων – εκείνης της περιοχής που αποτελούσε τη γέφυρα μεταξύ Ανατολής και Δύσης, μέσα από την οποία περνούσε το χερσαίο εμπόριο των τότε πολιτισμένων χωρών.

IV

«Το εβραϊκό ζήτημα εξακολουθεί να υπάρχει. Θα ήταν άχρηστο να το αρνηθούμε... Το εβραϊκό ζήτημα υπάρχει οπουδήποτε οι Εβραίοι μπορούν να αρπάξουν την ευκαιρία. Όπου δεν υπάρχει το δημιουργούν οι Εβραίοι στην πορεία των μεταναστεύσεών τους. Φυσικά μεταναστεύουμε εκεί που δεν μας καταδιώκουν και η παρουσία μας εκεί προκαλεί διώξεις... Οι δυστυχισμένοι Εβραίοι φέρνουν τώρα τον αντισημιτισμό στην Αγγλία· τον έχουν φέρει ήδη στην Αμερική».

Τέοντορ Χερτσλ: «Το εβραϊκό κράτος» σελ. 4

Το εβραϊκό ζήτημα – Γεγονός ή Φαντασία;

Η κύρια δυσκολία στο γράψιμο για το εβραϊκό ζήτημα βρίσκεται στην υπερευαισθησία των Εβραίων και των μη Εβραίων σχετικά με το όλο θέμα. Υπάρχει μια αόριστη αίσθηση ότι ακόμη και η έκφραση της λέξης «Εβραίος» δημόσια ή σε έντυπα είναι ακατάλληλη. Ευγενικοί ευφημισμοί όπως «Ιουδαίος» ή «Σημίτης» – που έχουν κατηγορηθεί και οι δύο σαν ανακριβείς – δοκιμάζονται διστακτικά και το όλο θέμα αντιμετωπίζεται τόσο σιχαμερά σαν να ήταν πραγματικά απαγορευμένο – μέχρι να βγει κάποιος θαρραλέος Εβραίος στοχαστής και να εκστομίσει την παλιά καλή λέξη «Εβραίος». Τότε ο περιορισμός εκτονώνεται και ο αέρας καθαρίζεται. Η λέξη «Εβραίος» δεν είναι ένα τετριμμένο επίθετο· είναι ένα όνομα, αρχαίο και τιμητικό,(;) με σημασία για κάθε περίοδο της παγκόσμιας ιστορίας, παρελθόν, παρόν και μέλλον.

Μεταξύ των μη Εβραίων υπάρχει πολύ μεγάλη ατολμία στη δημόσια συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα. Θα προτιμούσαν να το κρατήσουν τυλιγμένο στη σιωπή, στο θολό βασίλειο της σκέψης τους. Η κληρονομιά της ανεκτικότητας τους έχει να κάνει με τη στάση τους, αλλά ίσως η ενστικτώδης αίσθηση των δυσκολιών που εμπλέκονται στο θέμα να έχει να κάνει με αυτό. Αν κάποιος μιλήσει δημόσια για το εβραϊκό ζήτημα, τότε γίνεται κυρίως με τη μορφή της δουλικότητας του πολιτικού ή με τον τόνο του ευχάριστου ομιλητή μετά το δείπνο. Στα μεγάλα εβραϊκά ονόματα στη φιλοσοφία, την ιατρική, τη λογοτεχνία, τη μουσική και τα οικονομικά τονίζεται η ενεργητικότητα, η ικανότητα και η λιτότητα της εβραϊκής φυλής και ο ακροατής φεύγει νιώθοντας ότι έμαθε κάτι ωραίο για ένα δύσκολο θέμα. Αλλά αυτό δεν αλλάζει τίποτα, ούτε ο Εβραίος ούτε ο μη Εβραίος αλλάζει· ο Εβραίος παραμένει ένας γρίφος του κόσμου.

Η ευαισθησία των μη Εβραίων σε αυτό το σημείο εκφράζεται καλύτερα από την επιθυμία για σιωπή – «Γιατί να το συζητάμε;» λένε. Αλλά αυτή η στάση από μόνη της είναι απόδειξη ότι υπάρχει πρόβλημα

και ότι αν μπορούσε θα το απέφευγε. «Γιατί να μιλήσουμε γι' αυτό;» – Από αυτήν την ερώτηση και μόνο, ο λογικός στοχαστής συμπεραίνει την ύπαρξη ενός προβλήματος, η συζήτηση ή η καταστολή του οποίου δεν εξαρτάται από την καλή θέληση των ανοιχτόμυαλων.

Υπάρχει εβραϊκό ζήτημα στη Ρωσία; Αναμφισβήτητα, και στην πιο στην πιο έντονη μορφή του. Είναι απαραίτητο να λυθεί αυτό το ζήτημα στη Ρωσία; Αναμφίβολα, από κάθε οπτική γωνία που μπορεί να έρθει το φως και η θεραπεία.

Λοιπόν, το ποσοστό του εβραϊκού πληθυσμού της Ρωσίας είναι μόλις 1% μεγαλύτερο από ό,τι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η πλειοψηφία των ίδιων των Εβραίων δεν έχει λιγότερο αθώα συμπεριφορά στη Ρωσία από ό,τι εδώ· ζουν κάτω από περιορισμούς που δεν υπάρχουν εδώ. Ωστόσο, στη Ρωσία η μεγαλοφυΐα τους, τούς έδωσε τη δυνατότητα να αποκτήσουν ένα βαθμό δύναμης, που έχει καταστρέψει εντελώς το ρωσικό πνεύμα. Είτε πάτε στη Ρουμανία, τη Ρωσία, την Αυστρία ή τη Γερμανία, είτε οπουδήποτε αλλού έχει έρθει το Εβραϊκό Ζήτημα στο προσκήνιο σαν ζωτικής σημασίας ζήτημα, θα ανακαλύψετε ότι η κύρια αιτία είναι η προσπάθεια της εβραϊκής ιδιοφυΐας για κυριαρχία.

Και εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο λόγος για τον οποίο εγείρεται το εβραϊκό ζήτημα είναι το γεγονός ότι αυτή η εντυπωσιακή μειοψηφία – ένα μικροσκοπικό μόλις 3% σε μια χώρα 110 εκατομμυρίων κατοίκων – έχει αποκτήσει σε 50 χρόνια μια θέση ισχύος, που έχει παραμείνει ανέφικτη ακόμη και σε φυλές δέκα φορές μεγαλύτερες στον αριθμό. Το 3% οποιασδήποτε άλλης φυλής δεν θα εξεταζόταν καθόλου, γιατί δύσκολα θα βρίσκαμε κάποιον εκπρόσωπό της σε ψηλές θέσεις, είτε στις μυστικές συνεδριάσεις του Συμβουλίου των Τεσσάρων στις Βερσαλλίες, είτε στο Ανώτατο Δικαστήριο, στις διασκέψεις στον Λευκό Οίκο ή στον τομέα που δεν μπορεί να αγνοηθεί, τα παγκόσμια οικονομικά: εν ολίγοις, όπου επιδιώκεται ή ασκείται η εξουσία. Τον Εβραίο, από την άλλη, τον συναντάμε κυριολεκτικά παντού στους ανώτερους κύκλους που ασκούν εξουσία. Έχει το μυαλό, την ενεργητικότητα, μια ενστικτώδη οξυδέρκεια· όλα αυτά σχεδόν αυτόματα τον φέρνουν στην κορυφή. Η φυσική συνέπεια αυτού είναι ότι η εβραϊκή φυλή τραβάει την προσοχή περισσότερο από κάθε άλλη.

Εδώ ξεκινά το εβραϊκό ζήτημα, με πολύ ξεκάθαρα, απλά λόγια. Γιατί ο Εβραίος έχει μια σταθερή ακατανίκητη κλίση για τις ψηλές θέσεις; Τι τον οδηγεί εκεί; Γιατί τον έχουν βάλει εκεί; Τι κάνει εκεί; Τι σημαίνει για τον κόσμο το γεγονός ότι είναι εκεί; – Αυτή είναι η προέλευση του εβραϊκού ζητήματος. Από αυτά τα σημεία προχωρά στα άλλα. Το αν πρόκειται για φιλοεβραϊκή ή αντισημιτική τάση εξαρτάται από το βαθμό της προκατάληψης που προκλήθηκε στην έρευνα· και αν θα γίνει υπέρ της ανθρωπότητας εξαρτάται από την διορατικότητα και την ευφυΐα.

Η χρήση του όρου «ανθρωπότητα» σε σχέση με τη λέξη «Εβραίος» συνήθως έχει μια δευτερεύουσα σημασία που μπορεί να μην είναι σκόπι-

μη. Πιστεύουμε ότι πρέπει να δείξουμε την ανθρωπιά μας στους Εβραίους. Αλλά και ο Εβραίος έχει εξίσου μεγάλη υποχρέωση να δείξει ανθρωπιά στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Ο Εβραίος έχει συνηθίσει εδώ και πολύ καιρό να θεωρεί τον εαυτό του σαν τον αποκλειστικό διεκδικητή του ανθρωπισμού· η ανθρώπινη κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα να απαιτήσει να σταματήσει αυτή την αποκλειστικότητα, να σταματήσει να εκμεταλλεύεται τον κόσμο, να κάνει μόνο εβραϊκό θέμα την αρχή και το τέλος των προσπαθειών του και να σταματήσει να πιστεύει ότι έχει το καθήκον να εκπληρώσει την παλιά προφητεία ότι όλα τα έθνη της γης πρόκειται να ευλογηθούν μέσω αυτού, με την έννοια ότι ο αποκλεισμός του δεν του επέτρεψε ποτέ να την εκπληρώσει.

Ο Εβραίος δεν μπορεί να παίζει για πάντα τον ρόλο του προμηθευτή της ανθρωπιάς για τον κόσμο· πρέπει να δείξει τα ίδια συναισθήματα και σε μια κοινωνία, που βλέπει με ανησυχία, ότι τα ανώτερα και ισχυρότερα εβραϊκά στρώματα την εκμεταλλεύονται με μια αδυσώπητη αρπαγή και η συστηματική φτωχοποίηση, που προέρχεται από αυτόν, μπορεί να περιγραφεί σαν ένα οικονομικό πογκρόμ ενάντια σε μια μάλλον ανήμπορη ανθρωπότητα. Γιατί είναι αλήθεια ότι η κοινωνία είναι εξίσου αβοήθητη μπροστά στους καλά οργανωμένους εκβιασμούς των εβραϊκών χρηματοπιστωτικών ομάδων, όπως και τα πλήθη των Ρώσων Εβραίων ήταν αβοήθητα απέναντι στον αντισημιτικό όχλο.

Από την αρχή αυτή η σειρά άρθρων αντιμετώπισε έναν οργανωμένο αποκλεισμό στο ταχυδρομείο, στον τηλέγραφο και στην προσωπική επικοινωνία· κάθε τι που μπορεί να φέρει το ραβδί της δίωξης. Θα νόμιζε κανείς ότι εδώ γίνεται μια άκαρδη και φρικτή επίθεση σε έναν αξιολύπητο και αβοήθητο λαό – μέχρι να κοιτάξει κανείς τα επιστολόχαρτα των μεγιστάνων που καλούν σε βοήθεια, τους οικονομικούς πόρους όσων διαμαρτύρονται και τα μέλη των οργανώσεων των οποίων οι υπεύθυνοι επικεφαλής απαιτούν υστερικά την ανάκληση των πάντων. Και πάντα στο παρασκήνιο υπάρχει η απειλή του μποϊκοτάζ· μια απειλή που έχει πρακτικά σφραγίσει τις στήλες κάθε δημοσίευσης στην Αμερική ενάντια ακόμη και στην πιο ήπια συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα.

Το εβραϊκό ζήτημα στην Αμερική δεν μπορεί να κρύβεται για πάντα πίσω από απειλές κατά των δημοσιεύσεων, ούτε πίσω από την αποκλειστική και αδιάκοπη εξύμνηση για κάθε τι που είναι εβραϊκό. Είναι εδώ και δεν μπορεί να μετατραπεί σε κάτι άλλο με την έξυπνη χρήση της προπαγάνδας, ούτε μπορεί να φιμωθεί για πάντα από απειλές. Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών θα προσφέρουν στους εαυτούς τους και στους φυλετικούς συντρόφους τους σε όλο τον κόσμο τη μεγαλύτερη υπηρεσία, αν σταματήσουν να φωνάζουν για «αντισημιτισμό» και αν ρίξουν τους τόνους εφόσον θέλουν να συμπαρασταθούν σε ένα αβοήθητο θύμα και να αντιμετωπίσουν το εβραϊκό ζήτημα με ανοιχτό μυαλό και να σκεφτούν σοβαρά τι μπορεί να

κάνει κάθε Εβραίος που αγαπά τον λαό του για να λύσει αυτό το πρόβλημα.

Σε αυτή τη σειρά έχει χρησιμοποιηθεί ο όρος «διεθνής Εβραίος». Αυτός ο όρος επιδέχεται δύο ερμηνείες: η μία, ότι ο Εβραίος παραμένει Εβραίος παντού· η δεύτερη ότι ο Εβραίος ασκεί μια διεθνή κυριαρχία. Η πραγματική διαμάχη όλου του κόσμου είναι με τον τελευταίο.

Τώρα, αυτός ο διεθνής τύπος Εβραίου, που αγωνίζεται για παγκόσμια κυριαρχία ή την έχει ήδη και την ασκεί, αποτελεί ένα μάλλον ατυχές μέλος για τη φυλή του. Το πιο ενοχλητικό πράγμα για τον απλό Εβραίο όσον αφορά τον διεθνή Εβραίο είναι ότι και αυτός είναι Εβραίος. Το εντυπωσιακό είναι ότι αυτό το είδος δεν αναπτύσσεται πουθενά αλλού παρά μόνο στην εβραϊκή φυλή. Δεν είναι απλώς ότι υπάρχουν λίγοι Εβραίοι μεταξύ των ηγεμόνων του χρηματοοικονομικού κόσμου, αλλά ότι αυτοί οι παγκόσμιοι ελεγκτές είναι αποκλειστικά Εβραίοι. Αυτό το εντυπωσιακό φαινόμενο δημιουργεί μια δυσάρεστη κατάσταση για εκείνους τους Εβραίους που δεν ανήκουν και δεν θα ανήκουν ποτέ σε αυτούς τους παγκόσμιους ελεγκτές, που είναι τίποτε άλλο παρά απλοί άνθρωποι της εβραϊκής φυλής. Εάν η παγκόσμια κυριαρχία ασκούνταν από ανθρώπους διαφορετικών φυλών, όπως ας πούμε, η βιομηχανία μπισκότων, τότε οι λίγοι Εβραίοι που περιστασιακά θα μπορούσαμε να βρούμε ανάμεσα σε αυτούς τους Γάλλους δεν θα μπορούσαν να δημιουργήσουν κανένα πρόβλημα· αυτό θα περιόριζε την άσκηση της παγκόσμιας κυριαρχίας από μερικούς ανθρώπους όποιας φυλής ή καταγωγής κι αν ήταν. Επειδή όμως η παγκόσμια κυριαρχία είναι ένας στόχος που μόνο οι Εβραίοι έχουν επιτύχει, και όχι με τις συνηθισμένες μεθόδους άλλων λεγόμενων κατακτητών του κόσμου, αναπόφευκτα το ζήτημα πρέπει να επικεντρωθεί σε αυτή την αξιοσημείωτη φυλή.

Αυτό φέρνει μια άλλη δυσκολία: Αν κάποιος αναφέρει αυτή την ομάδα των κυρίαρχων του κόσμου με το όνομα «Εβραίοι» – και είναι Εβραίοι – δεν είναι πάντα δυνατό να ξεχωρίσουμε αυτή η εν λόγω ομάδα. Ο απαιτητικός αναγνώστης μπορεί να το κάνει αυτό· αλλά ο Εβραίος, που έχει σώας τας φρένας και μπορεί να προσβληθεί, μερικές φορές πληγώνεται όταν διαβάζει σαν κατηγορία εναντίον του σαν αυτή που στοχεύει σε μια ομάδα «πιο ψηλά». «Τότε γιατί δεν αναφέρεται αυτή την ανώτερη τάξη σαν χρηματοδότες αντί για Εβραίους;» – θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς. Γιατί είναι Εβραίοι. Δεν έχει σημασία ότι υπάρχουν περισσότεροι μη Εβραίοι από τους Εβραίους σε μια λίστα πλουσίων. Δεν μιλάμε για απλώς πλούσιους ανθρώπους, που πολλοί από αυτούς έχουν αποκτήσει τον πλούτο τους υπηρετώντας ένα σύστημα, μιλάμε για αυτούς που ελέγχουν – και είναι απολύτως προφανές ότι το να είσαι πλούσιος ή να είσαι πλούσιος και να ελέγχεις είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Ο Εβραίος που ελέγχει τον κόσμο έχει πλούτη, αλλά έχει και κάτι πολύ πιο ισχυρό από αυτό.

Ο διεθνής Εβραίος, όπως έχει ήδη οριστεί, κυβερνά όχι επειδή είναι

πλούσιος, αλλά επειδή κατέχει σε μεγάλο βαθμό την εμπορική και αριστοτεχνική ιδιοφυΐα της φυλής του και επωφελείται από μια φυλετική πίστη και αλληλεγγύη που δεν υπάρχει σε καμία άλλη ανθρώπινη ομάδα. Με άλλα λόγια, παραδώστε σήμερα την παγκόσμια κυριαρχία του διεθνούς Εβραίου στα χέρια της πιο ταλαντούχας εμπορικά ομάδας μη Εβραίων, και ολόκληρος ο μηχανισμός της παγκόσμιας κυριαρχίας πιθανότατα θα καταρρεύσει, επειδή ο μη Εβραίος δεν έχει κάποια ποιότητα – ανθρώπινη ή θεϊκή, έμφυτη ή επίκτητη – που έχει ο Εβραίος.

Αυτό φυσικά ο σύγχρονος Εβραίος το αρνείται. Αρνείται ότι ο Εβραίος διαφέρει από τους άλλους ανθρώπους εκτός από τη θρησκεία. «Ο Εβραίος», λέει, δεν είναι φυλετικός προσδιορισμός αλλά θρησκευτικός, όπως «Επισκοπικός», «Καθολικός», «Πρεσβυτεριανός». Αυτό είναι το επιχείρημα που χρησιμοποιείται σε αναφορές των εφημερίδων, στις οποίες οι Εβραίοι διαμαρτύρονται κατά της απόδοσης του χαρακτηρισμού σαν Εβραίοι σε όσους από τους συμπατριώτες τους κατηγορούνται για κάποιο έγκλημα. «Κανένας δεν αναφέρει τη θρησκεία άλλων κατηγορουμένων», λέει ο συντάκτης, «γιατί ειδικότερα για τους Εβραίους;» Η έκκληση για θρησκευτική ανοχή λειτουργεί πάντα. Επιπλέον, μερικές φορές είναι χρήσιμη για την απόσπαση της προσοχής από άλλα πράγματα.

Λοιπόν, εάν ο Εβραίος διέφερε από την υπόλοιπη ανθρωπότητα μόνο ως προς τη θρησκεία του, όσον αφορά το ηθικό περιεχόμενο της θρησκείας του,* και αν υπήρχε κάποια διαφορά, θα εξαλειφόταν από το γεγονός ότι η εβραϊκή θρησκεία παρέχει τα ηθικά θεμέλια των άλλων δύο μεγάλων δογμάτων.** Επιπλέον, είναι αποδεδειγμένο ότι από τους Εβραίους που ζουν μεταξύ των αγγλόφωνων λαών, δύο εκατομμύρια δηλώνουν τη φυλή τους και όχι την πίστη τους, και μόνο ένα εκατομμύριο ομολογούν τη δεύτερη. Αυτοί είναι λιγότερο Εβραίοι από τους άλλους; Ο κόσμος δεν το πιστεύει, ούτε οι έγκυροι ερευνητές των ανθρώπινων διαφορών. Ένας Ιρλανδός που αδιαφορεί για την Εκκλησία εξακολουθεί να είναι Ιρλανδός και ομοίως ένας Εβραίος που αδιαφορεί για τη Συναγωγή είναι ακόμα Εβραίος. Αυτός τουλάχιστον αισθάνεται ότι είναι, όπως και ο μη Εβραίος.

Θα προέκυπτε μια ακόμη πιο σοβαρή συνέπεια, αν αυτός ο ισχυρισμός των νεωτεριστών Εβραίων ήταν αληθινός· γιατί τότε θα ήταν απαραίτητο να εξηγήσουμε την προσπάθεια των Εβραίων για παγκόσμια κυριαρχία με βάση τη θρησκεία τους. Θα έπρεπε να πούμε, «Αυτοί οι Εβραίοι διαπρέπουν μέσω της θρησκείας τους,» και μετά η έρευνα θα στρεφόταν στη θρησκεία της οποίας η πρακτική παρέχει στους πιστούς της τέτοια

---

* Ο συγγραφέας προφανώς δεν είναι καλά ενημερωμένος για την ουσία της εβραϊκής θρησκείας, ιδιαίτερα του Ταλμούδ.

** Στις Ηνωμένες Πολιτείες, το θρησκευτικό συναίσθημα αποκλείει επί του παρόντος την κριτική αξιολόγηση οποιουδήποτε μέρους της Βίβλου – συμπεριλαμβανομένης της Παλαιάς Διαθήκης. Αυτό εξηγεί την παραπάνω άποψη, που διαφέρει από τη γερμανική θέση για την Παλαιά Διαθήκη.

δύναμη και ευημερία. Αλλά υπάρχει και ένα άλλο γεγονός που πρέπει να επιβεβαιωθεί ενάντια σε αυτό. Οι Εβραίοι που κυριαρχούν στον κόσμο δεν είναι πραγματικά καθόλου θρησκευόμενοι. Και ακόμη ένα άλλο γεγονός που επιβάλλεται να ξέρουμε. Οι πιο αφοσιωμένοι πιστοί και οι πιο υπάκουοι οπαδοί της εβραϊκής θρησκείας – είναι οι φτωχότεροι Εβραίοι. Αν θέλει κανείς να δει την εβραϊκή ορθοδοξία, τη δύναμη της ηθικής της Παλαιάς Διαθήκης, δεν θα τη βρει ανάμεσα στους Εβραίους εξουσιαστές, που έχουν ενοποιήσει τη θρησκεία τους στον ίδιο βαθμό που οι Ουνίτες έχουν ιουδαϊοποιήσει τον Χριστιανισμό τους, αλλά ανάμεσα στους φτωχούς στα στενά δρομάκια που εξακολουθούν να θυσιάζουν τις δουλειές του Σαββάτου για την τήρηση του Σαββάτου τους. Σίγουρα η θρησκεία τους δεν τους έχει δώσει την παγκόσμια κυριαρχία, αλλά αντιθέτως κάνουν προσωπικές θυσίες για να κρατήσουν το δόγμα τους αλώβητο από τις σύγχρονες παραλλαγές.

Φυσικά, αν ο Εβραίος διέφερε από την υπόλοιπη ανθρωπότητα μόνο όταν είναι σε πλήρη συμφωνία με τη θρησκεία του, το όλο ζήτημα θα ήταν πολύ απλό· οποιαδήποτε κριτική στον εβραϊσμό θα ήταν καθαρός θρησκευτικός φανατισμός και τίποτα άλλο! Και αυτό θα ήταν απαράδεκτο. Αλλά μετά από σκέψη θα υπήρχε συναίνεση ότι ο Εβραίος διαφέρει από τους άλλους λιγότερο στη θρησκεία του παρά σε οτιδήποτε άλλο. Υπάρχει μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ των δύο μεγάλων κλάδων του Χριστιανισμού, παρά πιο συνειδητή διαφορά, μεταξύ οποιουδήποτε κλάδου του Χριστιανισμού και του εβραϊσμού.*

Έτσι, παρά τον ισχυρισμό ορισμένων νεωτεριστών, ο κόσμος θα συνεχίσει να θεωρεί τον Εβραίο ως μέλος μιας φυλής. Η ανθεκτικότητα αυτής της φυλής έχει νικήσει όλες τις προσπάθειες που έγιναν για την εξόντωσή της. Έχει διατηρηθεί με σθένος και δύναμη ακολουθώντας εκείνους τους φυσικούς νόμους, η παραβίαση των οποίων έχει μπερδέψει τόσες πολλές άλλες φυλές. Έχει βγει από το παρελθόν με τις δύο μεγάλες ηθικές αξίες που μπορούν να υπολογιστούν στον μονοθεϊσμό και τη μονογαμία και σήμερα βρίσκεται μπροστά μας σαν το ορατό σημάδι μιας αρχαιότητας στην οποία μπορεί να ανιχνευθεί όλος ο πνευματικός μας πλούτος.

Ναι, ο ίδιος ο Εβραίος θα συνεχίσει να νιώθει μέρος ενός λαού, ενός έθνους, μιας φυλής. Κάθε ανάμειξη και ενασχόληση με έναν διαφορετικό κόσμο σκέψεων και πεποιθήσεων και με ξένες συνήθειες δεν αλλάζει τίποτα. Ο Εβραίος είναι Εβραίος, και όσο παραμένει πιστός στις τελείως απρόσβλητες παραδόσεις του, θα παραμένει Εβραίος. Με δική του θέληση θα έχει πάντα το δικαίωμα να αισθάνεται ότι το να είσαι Εβραίος σημαίνει ότι ανήκεις σε μια ανώτερη φυλή.**

---

* Αυτή η άποψη βασίζεται στη λανθασμένη παραδοχή, ότι η Παλαιά Διαθήκη – όπως φαίνεται σε μια χριστιανική επανερμηνεία, όχι όπως είναι – είναι η μοναδική πηγή της Μωσαϊκής πίστης· ενώ, σύμφωνα με τη ρητή εβραϊκή άποψη, το Ταλμούδ θεωρείται ίσο ή και ανώτερο. Αυτό φαίνεται να είναι άγνωστο στον συγγραφέα.

** Ο Εβραίος Τζόσεφ Κάρλεμπαχ (Joseph Carlebach) λέει σε ένα δοκίμιο «Ο Παραδοσιακός

Αυτοί οι Εβραίοι που κυριαρχούν στον κόσμο βρίσκονται στην κορυφή της δύναμής τους λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που έχουν τις ρίζες τους στην εβραϊκή τους φύση. Κάθε Εβραίος έχει αυτές τις ιδιότητες, αν και όχι όλοι στο μέγιστο βαθμό, όπως κάθε Άγγλος μιλά τη γλώσσα του Σαίξπηρ, αλλά όχι στο βαθμό του Σαίξπηρ. Είναι λοιπόν, ανέφικτο, αν όχι αδύνατο, να εξετάσουμε τον διεθνή Εβραίο χωρίς να θέσουμε τα θεμέλια γενικά στον εβραϊκό χαρακτήρα και στην ψυχολογία του.

Μπορούμε να απορρίψουμε αμέσως την πολύ συνηθισμένη συκοφαντία ότι αυτή η μεγαλύτερη μορφή εβραϊκής επιτυχίας βασίζεται στην ανεντιμότητα. Είναι αδύνατο να κατηγορηθεί ο εβραϊκός λαός ή οποιοσδήποτε άλλος λαός με γενική κατηγορία. Κανείς δεν γνωρίζει καλύτερα από τον Εβραίο πόσο διαδεδομένη είναι η αντίληψη ότι οι εβραϊκές επιχειρηματικές μέθοδοι είναι όλες αδίστακτες. Αναμφίβολα, σε πολλές περιπτώσεις η ασυνειδησία μπορεί να υπάρξει χωρίς πραγματική παράνομη ανεντιμότητα· αλλά είναι πιθανό ότι η φήμη που έχει εδώ και καιρό ο εβραϊκός λαός από αυτή την άποψη, μπορεί να έχει άλλες πηγές εκτός από την πραγματική ατιμία.

Μπορούμε να αναφέρουμε μία από αυτές τις πιθανές πηγές. Ο Εβραίος σαν έμπορος είναι φυσικά πιο γρήγορος από τους περισσότερους άλλους ανθρώπους. Λένε ότι υπάρχουν και άλλες φυλές που είναι τόσο εύστροφες στο εμπόριο όσο οι Εβραίοι· αλλά ο Εβραίος δεν ζει ανάμεσά τους. Τώρα είναι φυσικό για έναν αργό άνθρωπο να πιστεύει ότι ο πιο γρήγορος είναι πολύ επιδέξιος, και γίνεται καχύποπτος για τέτοια επιδεξιότητα. Όλοι υποψιάζονται τον πιο έξυπνο, ακόμα κι αν η εξυπνάδα του είναι εντελώς ειλικρινής. Το πιο αργό μυαλό καταλήγει εύκολα στο συμπέρασμα ότι αυτός που παίρνει τόσους νόμιμους δρόμους και δρομάκια στις επιχειρήσεις, βαδίζει και σε παράνομους δρόμους. Επιπλέον, υπάρχει πάντα και εύκολα η υποψία ότι όποιος κάνει μια επιχείρηση την κάνει με κόλπα που δεν είναι απολύτως ειλικρινή. Οι αργοί, έντιμοι, ειλικρινείς και δραστήριοι άνθρωποι θα έχουν πάντα τις αμφιβολίες τους για τους ανθρώπους που ξέρουν να εκμεταλλεύονται τα πάντα.

Όπως δείχνουν παλιές μαρτυρίες αιώνων, οι Εβραίοι ήταν τόσο δεινός εμπορικός λαός που πολλοί τους θεωρούσαν εμμονικούς. Ήταν τόσο ένθερμοι που πολλοί τους θεωρούσαν απατεώνες. Έτσι ο Εβραίος έγινε αντιπαθής για επαγγελματικούς λόγους, που δεν μπορούν να αποδοθούν όλοι σε κάποια προσωπική γνώμη ή σε μια εφεύρεση των εχθρών του. Πάρτε για παράδειγμα το διωγμό που υπέστησαν κάποτε οι Εβραίοι έμποροι στην Αγγλία. Στην παλαιότερη Αγγλία η τάξη των εμπόρων είχε πολλές αξιοσέβαστες παραδόσεις. Μια παράδοση ήταν ότι ένας αξιοσέβαστος έμπορος δεν θα αναζητούσε ποτέ δουλειά αλλά έπρεπε να περιμένει μέχρι να του προσφερθεί. Μια άλλη παράδοση ήταν ότι το να

Εβραϊσμός» (εφημερίδα Der Morgen, έκτο έτος, Νο 129): «Το να είσαι Εβραίος είναι μια αντίφαση με τη φυσική στάση των ανθρώπων.»

διακοσμεί κανείς τη βιτρίνα του καταστήματος με φώτα ή χρώματα, ή να δείχνει ελκυστικά τα εμπορεύματά του στο κοινό, ήταν μια κατάπτυστη και ανέντιμη μέθοδος δελεασμού των πελατών ενός συναδέλφου εμπόρου. Τέλος, ακόμα μια άλλη παράδοση ήταν ότι ήταν εντελώς ανήθικο και αντιεπαγγελματικό να εμπορεύεσαι περισσότερες από μία κατηγορίες αγαθών. Αν κάποιος πουλούσε τσάι – δεν είχε νόημα να πουλήσει και κουταλάκια του γλυκού; Όσο για τη διαφήμιση, θα είχε θεωρηθεί τόσο εξωφρενική από τη κοινή γνώμη εκείνη την εποχή, που ο καινοτόμος θα διακινδύνευε την επιχείρησή του. Η σωστή συμπεριφορά για έναν έμπορο ήταν να φαίνεται απρόθυμος να αποχωριστεί τα εμπορεύματά του.

Μπορεί κανείς εύκολα να φανταστεί τι συνέβη όταν ο Εβραίος έμπορος μπήκε στη μέση αυτής της ζούγκλας των παραδόσεων των εμπόρων. Απλώς τις έσπασε όλες. Εκείνη την εποχή η παράδοση είχε όλη τη δύναμη ενός θεϊκά διακηρυγμένου ηθικού νόμου· ως συνέπεια της πρωτοβουλίας του ο Εβραίος θεωρήθηκε μεγάλος παραβάτης. Όποιος παραβίαζε αυτές τις εμπορικές παραδόσεις δεν θα σταματούσε σε τίποτα! Ο Εβραίος ανυπομονούσε να πουλήσει. Εάν δεν μπορούσε να πουλήσει ένα προϊόν σε έναν πελάτη, είχε ένα άλλο στη διάθεσή του για να του προσφέρει. Τα καταστήματα των Εβραίων έγιναν παζάρια, πρόδρομοι των σύγχρονων πολυκαταστημάτων μας, και το παλιό αγγλικό έθιμο ενός μαγαζιού για μια κατηγορία εμπορευμάτων διαλύθηκε. Ο Εβραίος έτρεξε πίσω από το εμπόριο, το κυνήγησε, το έπεισε. Ήταν ο εμπνευστής του «γρήγορου τζίρου και μικρού κέρδους». Αυτός ξεκίνησε το σύστημα των δόσεων. Η μόνη κατάσταση που δεν μπορούσε να αντέξει ήταν η ξεκούραση και οι δουλειές σε στασιμότητα· για να ξεκινήσει να κινείται θα έκανε τα πάντα. Ήταν ο πατέρας της διαφήμισης – σε μια εποχή που ακόμα και η ανακοίνωση της τοποθεσίας του καταστήματος έβαζε σε υποψίες το κοινό ότι ο ιδιοκτήτης ήταν σε οικονομικές δυσκολίες, αντιμετώπιζε χρεοκοπία και ότι καταφεύγει στα τελευταία απελπισμένα μέσα στα οποία κανένας έμπορος που σέβεται τον εαυτό του δεν θα δοκίμαζε.

Ήταν πραγματικά λογικό, να συνδέσεις αυτή την ενέργεια με την ανεντιμότητα. Ο Εβραίος δεν έπαιζε τίμια παιχνίδια, τουλάχιστον έτσι πίστευε ο σοβαρός Άγγλος έμπορος. Στην πραγματικότητα, έπαιζε το παιχνίδι για να τα πάρει όλα στα χέρια του – κάτι που πρακτικά το έχει κάνει.

Ο Εβραίος έδειξε αυτή την ικανότητα από τότε. Η ικανότητά του να κατευθύνει τη ροή των χρημάτων προς το μέρος του είναι ενστικτώδης. Η εγκατάστασή του σε μια χώρα αντιπροσώπευε μια άλλη βάση από την οποία μπορούσαν να λειτουργήσουν τα μέλη της φυλής του. Είτε σαν φυσική επεξεργασία των έμφυτων χαρισμάτων, είτε σαν σκόπιμο σχέδιο φυλετικής ενότητας και πίστης, όλες οι εβραϊκές εμπορικές κοινότητες ήταν σε επαφή μεταξύ τους. Φυσικά, καθώς αυτές οι εμπορικές κοινό-

τητες αυξάνονταν σε πλούτο, κύρος και δύναμη, και αποκτούσαν σχέσεις με κυβερνήσεις και μεγάλα συμφέροντα στην χώρες όπου δραστηριοποιούνταν, απλώς έβαζαν περισσότερη δύναμη στην κεντρική κοινότητα όπου κι αν βρισκόταν, είτε στην Ισπανία, είτε στην Ολλανδία, είτε στην Αγγλία. Είτε από πρόθεση είτε όχι, έγιναν πιο στενοί σύμμαχοι μεταξύ τους από ό,τι θα μπορούσαν να είναι οι διάφοροι κλάδοι μιας επιχείρησης, γιατί το τσιμέντο της φυλετικής ενότητας, ο δεσμός της φυλετικής αδελφότητας δεν μπορεί από την ίδια τη φύση των πραγμάτων να υπάρχει μεταξύ των μη Εβραίων όπως υπάρχει μεταξύ των Εβραίων. Οι μη Εβραίοι δεν σκέφτονται ποτέ τους εαυτούς τους σαν μη Εβραίους και ποτέ δεν αισθάνονται ότι οφείλουν οτιδήποτε σε άλλον μη Εβραίο ως τέτοιο. Έτσι, υπήρξαν βολικοί πράκτορες των εβραϊκών μεθόδων σε περιόδους και μέρη όπου δεν ήταν σκόπιμο να γίνουν γνωστοί δημοσίως οι Εβραίοι εξουσιαστές. Αλλά ποτέ δεν υπήρξαν επιτυχημένοι ανταγωνιστές των Εβραίων στον τομέα της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Η εξουσία έρεε από αυτές τις επιμέρους κοινότητες στην κεντρική κοινότητα, όπου ζούσαν οι μεγαλοτραπεζίτες και τα διευθυντικά στελέχη της επιχείρησης. Και ξανά πίσω από την κεντρική κοινότητα έρεαν πληροφορίες ανεκτίμητης αξίας και βοήθεια όπου χρειαζόταν. Δεν είναι λοιπόν δύσκολο να καταλάβουμε πώς, κάτω από μια τέτοια κατάσταση, το έθνος που δεν ήταν φιλικό προς τους Εβραίους έπρεπε να υποφέρει εξ αιτίας αυτού και από την άλλη το έθνος που δεχόταν την κάθε επιθυμία τους ήταν ευνοημένο από αυτούς.* Και είναι αξιόπιστο ότι έχουν κάνει ορισμένα έθνη να νιώσουν τη δύναμη της δυσαρέσκειάς τους.

Αυτό το σύστημα, που υπήρχε από αμνημονεύτων χρόνων, σήμερα υπάρχει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό. Ωστόσο, σήμερα απειλείται όσο ποτέ άλλοτε. Πριν από πενήντα χρόνια, το διεθνές τραπεζικό σύστημα το οποίο ήταν ως επί το πλείστον κάτω από τον έλεγχο των Εβραίων, σαν διεθνείς χρηματιστές, ήταν στην κορυφή των επιχειρήσεων. Ασκούσε τον ανώτατο έλεγχο στις κυβερνήσεις και τα οικονομικά παντού. Στη συνέχεια ήρθε κάτι καινούργιο, η βιομηχανία και πήρε μια έκταση που δεν είχαν προβλέψει οι σοφότεροι προφήτες και αναλυτές. Καθώς η βιομηχανία μεγάλωνε σε δύναμη και ισχύ, έγινε ένας ισχυρός μαγνήτης για το χρήμα, τραβώντας τον πλούτο του κόσμου στον κύκλο της, όχι, ωστόσο, απλώς για χάρη της κατοχής των χρημάτων, αλλά για να λειτουργήσει. Η παραγωγή και το κέρδος από την παραγωγή, αντί για τα δάνεια και τους τόκους δανείων, έγιναν για ένα διάστημα οι κύριες μέθοδοι. Ήρθε ο παγκόσμιος πόλεμος, στον οποίο αναμφίβολα έπαιξαν μεγάλο ρόλο οι πρώην παγκόσμιοι μεσίτες – και τώρα δύο δυνάμεις, η βιομηχανία και τα οικονομικά, βρίσκονται σε μια πάλη μεταξύ τους που θα αποφασίσει αν θα κυριαρχήσει ξανά η δύναμη του χρήματος ή η πα-

* Αυτή η εικόνα μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο με ότι το τελευταίο έθνος μπορεί ενδεχομένως να έχει πλεονεκτήματα· τα οφέλη απευθείας από την πλευρά των Εβραίων είναι μάλλον εκτός συζήτησης.

ραγωγική βιομηχανία. Αυτή η απόφαση είναι ένας από τους λόγους που έφερε το εβραϊκό ζήτημα ενώπιον της δικαστικής έδρας της κοινής γνώμης.*

Το να το δηλώσεις αυτό και να το αποδείξεις ίσως δεν είναι τίποτε άλλο από την παραδοχή της ανωτερότητας της εβραϊκής ικανότητας. Το να πούμε: «ο Εβραίος είναι εξαιρετικά επιτυχημένος και επομένως πρέπει να περιοριστεί», είναι μια υποστηρίξιμη θέση. Θα ήταν εξίσου μακριά από την αλήθεια να ισχυριστεί κανείς ότι η ισότιμη συμμετοχή των Εβραίων ήταν επιβλαβής για την ανθρωπότητα συνολικά. Ίσως είναι δυνατό να δείξουμε ότι ήταν χρήσιμη μέχρι αυτό το σημείο. Δεν μπορεί κανείς ούτε να κατηγορήσει ούτε να καταδικάσει την επιτυχία.** Εάν εδώ εμπλέκεται η ηθική, πρέπει να αφορά το πώς χρησιμοποιήθηκε η επιτυχία που έχει επιτευχθεί. Το όλο θέμα επικεντρώνεται εκεί, αφού διαπιστωθούν τα προηγούμενα γεγονότα: Πρέπει ο Εβραίος να ενεργεί όπως πριν, ή το καθήκον του απέναντι στην ανθρωπότητα απαιτεί άλλη χρήση της θέσης που έχει κατακτήσει;

* Εδώ ο ίδιος ο αγώνας του Φορντ είναι πολύ σημαντικός.

** Εδώ διαφέρουν οι αμερικανικοί και οι γερμανικοί τρόποι σκέψης· ρωτάμε για τα κίνητρα του εμπορίου και της επιτυχίας, σύμφωνα με το ηθικό τους υπόβαθρο και τις επιπτώσεις τους στο κοινό καλό.

V

«Για το σκοπό αυτό πρέπει να οργανωθούμε· οργανωθείτε, καταρχήν, ώστε ο κόσμος να έχει αποδείξεις για την έκταση και την δύναμη της επιθυμίας μας για ελευθερία. Οργανωθείτε, κατά δεύτερο λόγο, ώστε οι πόροι μας να γίνουν γνωστοί και να διατεθούν...

Οργανωθείτε, οργανωθείτε, οργανωθείτε, έως ότου κάθε Εβραίος να πρέπει να σηκωθεί και να υπολογιστεί – να υπολογιστεί στο πλευρό μας ή να αποδείξει, εν γνώσει του ή εν αγνοία του, ότι έχει συμπαραταχθεί με την πλευρά των λίγων, που είναι εναντίον του δικού του λαού.»

Λούις Ντέμπιτς Μπράντεϊς, Δικαστής του Ανώτατου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών:: «Σιωνισμός», σελ. 113, 114.

Θα εμφανιστεί ο αντισημιτισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες;

Οποιοσδήποτε στις Ηνωμένες Πολιτείες ή οπουδήποτε επιχειρεί να θέσει το εβραϊκό ζήτημα πρέπει να είναι προετοιμασμένος να κατηγορηθεί σαν αντισημίτης ή να θεωρηθεί απαξιωτικά σαν υποκινητής κατά των Εβραίων. Ούτε μπορεί να περιμένει υποστήριξη από τον κόσμο ή τον Τύπο. Οι άνθρωποι που γνωρίζουν το θέμα προτιμούν να περιμένουν να δουν πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα· ενώ μάλλον δεν υπάρχει εφημερίδα στην Αμερική, και σίγουρα κανένα από τα διαφημιστικά μέσα που ονομάζονται «περιοδικά», που θα είχαν την τόλμη ακόμη και να υπαινιχθούν το γεγονός ότι υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα. Ο Τύπος γενικά είναι ανοιχτός αυτή τη στιγμή σε πλήρη άρθρα που υποστηρίζουν οτιδήποτε είναι εβραϊκό (δείγματα βρίσκονται παντού), ενώ ο εβραϊκός τύπος, ο οποίος είναι αρκετά πολυάριθμος στις Ηνωμένες Πολιτείες, χλευάζει και επιπλήττει.

Φυσικά, η μόνη αποδεκτή εξήγηση οποιασδήποτε δημόσιας συζήτησης επί του παρόντος για το εβραϊκό ζήτημα είναι ότι κάποιος – συγγραφέας, ή εκδότης ή υποτιθέμενος ενδιαφερόμενος – μισεί τους Εβραίους. Αυτό φαίνεται να είναι μια εμμονή· μεταξύ των Εβραίων είναι κληρονομικό. Η αδιάκοπη προπαγάνδα πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να ενσταλάξει στους μη Εβραίους την προκατάληψη ότι κάθε γραφή που δεν στάζει σιροπιαστή γλυκύτητα σε κάθε τι εβραϊκό γεννιέται από προκατάληψη και μίσος. Άρα λοιπόν, είναι γεμάτο ψέματα, ύβρεις, υπαινιγμούς και αποτελεί υποκίνηση για σφαγή. Αυτοί οι όροι βρίσκονται σε κάθε τυχαίο εβραϊκό άρθρο.

Μπορεί να φαίνεται απαραίτητο στους Εβραίους συμπολίτες μας να

διευρύνουν την κατάταξή τους για τους μη Εβραίους ώστε να συμπεριλάβει την τάξη που αναγνωρίζει την ύπαρξη ενός εβραϊκού ζητήματος και εξακολουθεί να μην είναι αντισημιτική.

Ανάμεσα στους ίδιους τους Εβραίους διακρίνονται ξεκάθαρα τέσσερα κόμματα. Πρώτον, εκείνοι των οποίων ο παθιασμένος σκοπός είναι να κρατήσουν ζωντανή την εβραϊκή πίστη και ζωή με τίμημα οποιασδήποτε θυσία στη δημοτικότητα ή στην επιτυχία. Δεύτερον, εκείνοι που είναι πρόθυμοι να κάνουν οποιαδήποτε θυσία μπορεί να χρειαστεί για τη διατήρηση της εβραϊκής θρησκείας, αλλά δεν δίνουν τόση έμφαση στα παραδοσιακά έθιμα της εβραϊκής ζωής. Τρίτον, εκείνοι που δεν έχουν πολύ ισχυρές πεποιθήσεις, αλλά είναι καιροσκόποι και πάντα θα εκτρέπονται προς την κατεύθυνση της επιτυχίας. Τέταρτον, εκείνοι που πιστεύουν και κηρύττουν ότι η μόνη λύση των διαφορών μεταξύ των Εβραίων και των άλλων ανθρώπων είναι η πλήρης συγχώνευση της εβραϊκής φυλής από τις άλλες φυλές. Το τέταρτο κόμμα είναι το μικρότερο σε αριθμό, το λιγότερο δημοφιλές και το λιγότερο σεβαστό από όλα.

Μεταξύ των μη Εβραίων υπάρχουν μόνο δύο τάξεις σχετικά με αυτό το ειδικό ζήτημα, η μία που δεν συμπαθεί τον Εβραίο χωρίς να μπορεί να πει γιατί. Η άλλη είναι διατεθειμένη να είναι δίκαιη και τουλάχιστον αναγνωρίζει το εβραϊκό ζήτημα σαν πρόβλημα. Και οι δύο ομάδες, όποτε γίνονται φανερές, υπόκεινται στην κατηγορία του «αντισημιτισμού».

Ο αντισημιτισμός είναι ένας όρος που χρησιμοποιείται πολύ επιπόλαια· θα έπρεπε να προορίζεται να υποδηλώνει μια βίαιη, συναισθηματικά αντι-εβραϊκή προκατάληψη. Αν χρησιμοποιηθεί αδιάκριτα για όλους όσους προσπαθούν να συζητήσουν τα εβραϊκά χαρακτηριστικά και την εβραϊκή παγκόσμια κυριαρχία, θα μπορούσε με τον καιρό να γίνει ένδειξη σεβασμού και τιμής.

Ο αντισημιτισμός σχεδόν σε κάθε μορφή είναι βέβαιο ότι θα έρθει στις Ηνωμένες Πολιτείες· θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι ήδη εδώ τώρα, και υπάρχει εδώ για πολύ καιρό. Ακόμα κι αν έχει άλλο όνομα, οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν θα μπορέσουν να αλλάξουν την ουσία του, όπως συνέβη με τόσες άλλες ιδέες, που ήρθαν εδώ στο ταξίδι τους σε όλο τον κόσμο.

I.

Μπορεί να είναι χρήσιμη μια διευκρίνιση του θέματος για να καθοριστεί τι δεν είναι ο αντισημιτισμός:

1. Δεν είναι η αναγνώριση ότι υπάρχει εβραϊκό ζήτημα. Αν ήταν έτσι, τότε θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η μεγάλη μάζα του αμερικανικού λαού προορίζεται να γίνει αντισημίτης, γιατί αρχίζει να αναγνωρίζει ότι υπάρχει ένα εβραϊκό ζήτημα, και θα το κάνει σταθερά σε ολοένα αυξανόμενους αριθμούς καθώς αυτό το ζήτημα τους επιβάλλεται από τις διάφορες πρακτικές πλευρές της ζωής τους. Το ζήτημα είναι εδώ. Μπορεί

να είμαστε ειλικρινά τυφλοί σε αυτό. Μπορεί συνεσταλμένα να σιωπάμε γι' αυτό. Μπορεί ακόμη και να το αρνηθούμε ανέντιμα. Αλλά είναι εκεί. Με τον καιρό όλοι θα πρέπει να το αναγνωρίσουμε. Με τον καιρό το ευγενικό «σιωπή, σιωπή» των υπερβολικά ευαίσθητων ή εκφοβισμένων κύκλων δεν θα είναι αρκετά ισχυρό για να το καταπνίξει. Αλλά η αναγνώρισή του δεν σημαίνει την έναρξη μιας εκστρατείας εχθρότητας και μίσους εναντίον των Εβραίων. Θα σημαίνει μόνο ότι ένα ρεύμα τάσης έχει σαρώσει τον πολιτισμό μας και έχει επιτέλους συσσωρεύσει όγκο και δύναμη αρκετή για να προκαλέσει την προσοχή, ώστε να αναληφθεί η υποχρέωση να παρθεί κάποια απόφαση σχετικά με αυτό, να αναληφθεί η υιοθέτηση μιας πολιτικής που δεν θα επαναλαμβάνει τα λάθη του παρελθόντος και ωστόσο θα αποτρέπει κάθε πιθανή μελλοντική απειλή για την κοινωνία.

2. Ακόμη και η δημόσια συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα δεν είναι αντισημιτισμός. Η δημοσιότητα είναι υγιεινή. Η μέχρι τώρα δημοσιότητα που δόθηκε στο εβραϊκό ζήτημα, ή σε ορισμένες πτυχές του, σε αυτή τη χώρα ήταν πολύ παραπλανητική. Έχει καλυφθεί περισσότερο από οπουδήποτε αλλού από τον εβραϊκό Τύπο, αλλά χωρίς ειλικρίνεια ή όραμα. Οι δύο κυρίαρχες νότες, που ακούγονται ξανά και ξανά με μονότονη τακτικότητα στον εβραϊκό Τύπο είναι: η ευτελής νοοτροπία των μη Εβραίων και η χριστιανική προκατάληψη. Αυτές είναι προφανώς τα δύο κύρια φαινόμενα που εντυπωσιάζουν τους Εβραίους δημοσιογράφους όταν κοιτάζουν πέρα από τη γραμμή της δικής τους φυλής. Λέγεται με κάθε σοβαρότητα ότι είναι ευτυχές για τους Εβραίους το γεγονός ότι εβραϊκός Τύπος δεν κυκλοφορεί πολύ ευρέως μεταξύ των μη Εβραίων, γιατί είναι πιθανόν η μόνη καθιερωμένη υπηρεσία στις Ηνωμένες Πολιτείες που, χωρίς να αλλοιώσει το πρόγραμμά της στο ελάχιστο, θα μπορούσε να πυροδοτήσει το αντιεβραϊκό αίσθημα απλώς με μια γενική ανάγνωση μεταξύ των μη Εβραίων.* Εβραίοι συγγραφείς που γράφουν για Εβραίους αναγνώστες παρουσιάζουν ασυνήθιστο υλικό για τη μελέτη της φυλετικής συνείδησης σε συνδυασμό με την περιφρόνηση για άλλες φυλές. Είναι αλήθεια ότι στις δημοσιεύσεις που αναφέρονται, η Αμερική επαινείται συνεχώς, αλλά όχι η Αμερική σαν χώρα του αμερικανικού λαού, αλλά σαν χώρα της εβραϊκής ευημερίας.

Από την πλευρά του ημερήσιου Τύπου δεν έχει γίνει καμία σοβαρή συζήτηση. Αυτό δεν είναι ούτε έκπληξη ούτε κατακριτέο. Ασχολείται μόνο με «φλέγοντα» ζητήματα της εποχής. Αν αναφέρει καθόλου τον Εβραίο, έχει απόθεμα από φράσεις. Η προσπάθεια συνήθως ξεκινά με έναν κατάλογο ιστορικά διάσημων Εβραίων και τελειώνει με επαινετικές αναφορές σε ντόπιους Εβραίους, των οποίων οι διαφημίσεις δεν βρίσκονται σπάνια σε άλλα σημεία της εφημερίδας. Εν ολίγοις, μπορεί να

* Προφανώς αυτό που εννοείται εδώ είναι ο Τύπος των εβραϊκών ενώσεων, όχι ο ημερήσιος Τύπος που βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων.

ειπωθεί ότι η δημοσιότητα που δίνεται στο ζήτημα σε αυτή τη χώρα συνίσταται σε μια παραπλανητική κριτική των μη Εβραίων από τον εβραϊκό Τύπο και έναν παραπλανητικό έπαινο των Εβραίων από τον μη-εβραϊκό Τύπο. Επομένως, μια αμερόληπτη προσπάθεια, βασισμένη σε γεγονότα, να συζητηθεί το θέμα δημόσια, δεν πρέπει να ερμηνευθεί σαν αντισημιτισμός, ακόμη κι αν ορισμένες από τις δηλώσεις σε αυτήν προκαλούν τη δυσαρέσκεια των Εβραίων αναγνωστών.

3. Ούτε είναι αντισημιτισμός όταν λέμε ότι σε κάθε πολιτισμένη μεγαλούπολη υπάρχει καχυποψία και ότι πολλοί σημαντικοί άνθρωποι έχουν τη βεβαιότητα ότι υπάρχει ενεργό στον κόσμο ένα σχέδιο για την κυριαρχία του κόσμου, όχι με εξαγορά της γης, όχι με πολεμικές πράξεις, όχι με κυβερνητική υποταγή, ούτε καν με οικονομικά μέσα με την επιστημονική έννοια, αλλά με τον έλεγχο του μηχανισμού του εμπορίου και του χρηματιστηρίου. Δεν είναι αντισημιτισμός να το δηλώνει κανείς αυτό, να αναφέρει υποστηρικτικά παραδείγματα και να αποδεικνύει την αλήθεια του. Αυτοί που θα μπορούσαν να το διαψεύσουν καλύτερα αν δεν ήταν αλήθεια είναι οι ίδιοι οι διεθνείς Εβραίοι, αλλά δεν το διέψευσαν. Εκείνοι που θα μπορούσαν να το αποδείξουν καλύτερα θα ήταν εκείνοι οι Εβραίοι των οποίων τα ιδανικά περιλαμβάνουν το καλό όλης της ανθρωπότητας στην ισότητα και όχι το καλό μιας μόνο φυλής, αλλά ούτε κι αυτοί το έχουν αποδείξει.* Ίσως μια μέρα να εμφανιστεί ένας προφήτης και να διακηρύξει ότι οι υποσχέσεις που δόθηκαν στο αρχαίο Ισραήλ δεν θα εκπληρωθούν με μεθόδους των Ρότσιλντ και ότι η υπόσχεση ότι όλα τα έθνη πρόκειται να ευλογηθούν μέσω του Ισραήλ δεν θα εκπληρωθεί κάνοντας τα έθνη οικονομικά υποτελή του Ισραήλ. Όταν έρθει εκείνη η ώρα, ελπίζουμε σε μια αλλαγή κατεύθυνσης της εβραϊκής ζωτικής δύναμης σε κανάλια που θα στερέψουν τις σημερινές πηγές του εβραϊκού ζητήματος. Εν τω μεταξύ, δεν είναι αντισημιτισμός, μάλιστα μπορεί να είναι μια μεγάλη υπηρεσία προς τον εβραϊσμό, το να ριχθεί φως στο ποιος σκοπός παρακινεί ορισμένους ανώτερους κύκλους.

II.

Ο αντισημιτισμός έχει αναμφισβήτητα αναστατώσει σε διάφορες εποχές μεγάλα τμήματα της ανθρωπότητας, έχει θολώσει την όραση, έχει αλλοιώσει τον χαρακτήρα και έχει λερώσει τα χέρια των φορέων του· αλλά το πιο περίεργο γεγονός είναι ότι ποτέ δεν πέτυχε τίποτα προς όφελος αυτών που το χειρίστηκαν και ποτέ δεν έγινε μάθημα στους Εβραίους εναντίον των οποίων στράφηκε.

Οι βαθμοί του αντισημιτισμού είναι πάρα πολλοί. Μερικοί από αυτούς μπορούν να αναφερθούν εδώ:

* Αυτές οι δύο φράσεις υποδηλώνουν δυνατότητες που απλά δεν υπάρχουν. Οι Εβραίοι, σύμφωνα με τις δικές τους δηλώσεις, δεν έχουν κανένα μερίδιο στον πνευματικό πλούτο της ανθρωπότητας, αλλά μόνο μίσος για τους άλλους ανθρώπους και τα αγαθά τους.

1. Υπάρχει ένας αντισημιτισμός που συνίσταται σε μια απλή απέχθεια για τον Εβραίο ως άτομο, που δεν ενδιαφέρεται για το ποιος είναι και πώς μοιάζει. Αυτό συναντάται συχνά σε άτομα όλων των κοινωνικών τάξεων, αλλά κυρίως σε εκείνους που είχαν ελάχιστη επαφή με Εβραίους. Μερικές φορές ξεκινά στη νεολαία με μια συναισθηματική αποστροφή για τη λέξη «Εβραίος». Αυτό το συναίσθημα ενισχύεται από την κακή χρήση της λέξης «Εβραίος» σαν βρισιά ή σαν ένας όρος για γενικά καταστροφικές πράξεις. Δεν διαφέρει από το συναίσθημα ενάντια σε εκείνους τους μη Εβραίους των οποίων γνωρίζουμε τα ελαττώματα, αλλά η διαφορά του είναι ότι επεκτείνεται σε ολόκληρη τη φυλή των άγνωστων μεμονωμένων Εβραίων και δεν περιορίζεται σε εκείνα τα άτομα εναντίον των οποίων δικαιολογείται ένα τέτοιο συναίσθημα.

Η συμπάθεια δεν εξαρτάται από τη θέλησή μας και το αίσθημα της αντιπάθειας μπορεί να δοκιμαστεί. Κάθε ευσυνείδητος άνθρωπος πρέπει να εξετάζει πότε-πότε, αν αυτός που μισεί είναι το ίδιο καλός με αυτόν ή ακόμα και καλύτερος. Η αντιπάθειά μας είναι απλώς το αποτέλεσμα μεταξύ της έλξης και της απώθησης, που επικρατούν μεταξύ ενός άλλου ανθρώπου και του εαυτού μας· δεν αποδεικνύει ότι ο άλλος αξίζει περιφρόνηση. Φυσικά, όπου η ευφυΐα και η ενστικτώδης απροθυμία για κοινωνική επαφή με μέλη της εβραϊκής φυλής συνδυάζονται, δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για προκατάληψη, παρά μόνο μεταξύ των ανθρώπων που υποστηρίζουν ότι κανένας από τους Εβραίους δεν αξίζει σεβασμό. Αυτή είναι μια ακραία στάση και αποτελείται και από άλλα στοιχεία εκτός από τη φυσική αντιπάθεια. Μπορεί επίσης κανείς να αντιπαθεί τους Εβραίους χωρίς να είναι αντισημίτης. Μάλιστα, δεν είναι ασυνήθιστο· αντιθέτως διαπιστώνεται ολοένα και συχνότερα ότι στους ίδιους τους μορφωμένους Εβραίους δεν τους αρέσει να συναναστρέφονται τους δικούς τους, αλλά μόνο ανθρώπους υψηλού μορφωτικού επιπέδου. Το φαινόμενο αυτό υποδηλώνει τις ιδιαιτερότητες και τις συνήθειες του μέσου Εβραίου και τα πιο αντιπαθητικά χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς του που ακόμη και οι Εβραίοι συχνά επικρίνουν ανελέητα. Αλλά αυτό το χαρακτηριστικό πρέπει να σχολιαστεί σε ένα επόμενο κεφάλαιο.

2. Μια δεύτερη βαθμίδα αντισημιτικού συναισθήματος μπορεί να περιγραφεί σαν εχθρότητα και μίσος. Πρέπει να επισημανθεί, ότι η αποστροφή που μόλις αναφέρθηκε δεν είναι μίσος ούτε χρειάζεται να είναι εχθρότητα. Μερικοί άνθρωποι δεν τους αρέσει η ζάχαρη στο τσάι χωρίς να μισούν τη ζάχαρη. Αναμφίβολα υπάρχουν άνθρωποι που πρέπει να αποκαλούνται τουλάχιστον επίδοξοι αντισημίτες επειδή τα αισθήματα αντιπάθειάς τους έχουν βαθύνει σε σημείο έντονης προκατάληψης, ίσως και σαν αποτέλεσμα δυσάρεστων εμπειριών με μέλη της εβραϊκής φυλής (πιθανώς ένα εκατομμύριο Αμερικανοί έχουν φτάσει στα πρόθυρα να γίνουν μισητές των Εβραίων αυτόν τον χειμώνα λόγω επαφής με Εβραίους εμπόρους και ιδιοκτήτες). Τέτοια συναισθήματα είναι ατυχή

για τους ανθρώπους που τα τρέφουν, γιατί τους εμποδίζουν να αντιληφθούν καθαρά τα στοιχεία του εβραϊκού ζητήματος και να τα χρησιμοποιήσουν δίκαια και με εποικοδομητικό τρόπο. Για χάρη του καθενός δεν πρέπει να αφήσει τη βελόνα της πυξίδας του μυαλού του να παρασυρθεί από το πάθος, όσο δυνατός κι αν είναι ο πειρασμός. Το μίσος στο τιμόνι θέτει σε κίνδυνο το ταξίδι. Η εχθρότητα ζει στην γειτονιά των Εβραίων περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη φυλή· αλλά ο λόγος για αυτό είναι ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια όλων των εποχών. Ο εβραϊκός χαρακτήρας, όπως φαίνεται στην αρχαία και σύγχρονη ιστορία, δεν είναι χωρίς το δικό του μερίδιο σε αυτή την έχθρα. Όπου ο Εβραίος έρχεται σε επαφή με Άριες φυλές, που ακολουθούν τις φυσικές παρορμήσεις τους ανεξέλεγκτες από πολιτιστικές και ηθικές επιρροές, προκαλεί εχθρότητα ή τις προκαλεί. Αυτή η μοίρα των Εβραίων πάντοτε απασχολούσε το μυαλό των ερευνητών. Μερικοί το εξηγούν Βιβλικά σαν την κατάρα του Ιεχωβά στον εκλεκτό λαό του για την ανυπακοή του στο νόμο μέσω του οποίου ήθελε να τους κάνει προφητικό έθνος του κόσμου. Εάν αυτή η παράβαση αποτελεί μέρος της εβραϊκής κληρονομιάς, τότε εδώ ισχύει και η χριστιανο-βιβλική ρήση: «Πρέπει να υπάρχει κάποια παράβαση, αλλά αλίμονο σε αυτόν, που την έχει κάνει».

3. Σε μερικά μέρη του κόσμου και σε διαφορετικές εποχές, έχει οδηγήσει σε εκρήξεις δολοφονικής βίας που, όπως όλα τα δεινά της μάζας, προκαλούν τη φρίκη και την οργή της ανθρωπότητας. Αυτή είναι η ακραία μορφή με την οποία έχει εκφραστεί ο αντισημιτισμός και κάθε δημόσια συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα κατηγορείται ότι σχεδιάζει κάτι παρόμοιο. Φυσικά, αυτά τα ξεσπάσματα δεν μπορούν να δικαιολογηθούν, αλλά μπορούν να εξηγηθούν επαρκώς. Οι Εβραίοι συνήθως τα εξηγούν σαν εκφράσεις θρησκευτικού μίσους και οι μη Εβραίοι σαν εξέγερση σκλάβων ενάντια σε έναν οικονομικό ζυγό που οι Εβραίοι έχουν επιβάλει στον λαό. Τώρα το περίεργο είναι ότι, – για να αναφέρουμε μια χώρα, – τμήματα της Ρωσίας όπου η αντισημιτική βία είναι πιο διαδεδομένη είναι οι πιο ακμάζουσες περιοχές, που ευδοκιμούν αναμφισβήτητα σαν αποτέλεσμα της εβραϊκής επιχειρηματικότητας. Οι Εβραίοι έχουν δηλώσει ανοιχτά ότι έχουν τη δύναμη να επαναφέρουν αυτές τις περιοχές σε κατάσταση οικονομικής παράλυσης απλώς αποχωρώντας. Θα ήταν πολύ ανόητο να προσπαθήσουμε να αρνηθούμε αυτό το γεγονός. Επιβεβαιώνεται επανειλημμένα από άνδρες που έχουν πάει στη Ρωσία γεμάτοι δυσαρέσκεια με τη στάση των Ρώσων απέναντι στους Εβραίους – αυτή η στάση βρίσκεται συνήθως στον αγγλοσαξονικό Τύπο, – και οι οποίοι όταν επιστρέφουν στην πατρίδα τους, ρίχνουν νέο φως σε αυτές τις πράξεις βίας, ακόμα κι αν δεν τις δικαιολογούν. Αμερόληπτοι παρατηρητές διαπίστωσαν επίσης ότι ορισμένες από αυτές τις διώξεις επινοήθηκαν από τους ίδιους τους Εβραίους. Ένας ρεπόρτερ που ήταν παγκοσμίως γνωστός για την λυσσαλέα υπεράσπιση των Εβραίων υπό τη ρωσική δίωξη, δεχόταν πάντα σκληρή επίθεση από τους

ίδιους τους Εβραίους όποτε έλεγε την αλήθεια για αυτό, παρά τη διαμαρτυρία του προς αυτούς, ότι αν δεν έλεγε την αλήθεια όταν έκαναν λάθος, ο κόσμος δεν θα ήταν έτοιμος να τους πιστέψει όταν έλεγαν ότι ήταν άμεμπτοι. Μέχρι σήμερα, σε κάθε χώρα, οι Εβραίοι αργούν να παραδεχτούν ότι είναι ένοχοι για οτιδήποτε. Μπορεί να τους κατηγορήσει, όποιος θέλει – έχουν πάντα μια δικαιολογία. Ιδιαίτερα αυτό το χαρακτηριστικό πρέπει να εξαφανιστεί εάν θέλουν να συνεχίσουν να συμβάλλουν – υποθέτοντας ότι μπορούν – στην εξάλειψη εκείνων των χαρακτηριστικών που προκαλούν την αντίθεση των άλλων λαών. Σε άλλα μέρη του κόσμου, μπορεί να λεχθεί ότι η εχθρότητα προς τους Εβραίους έχει οικονομική βάση. Αυτό, φυσικά, οδηγεί στο ερώτημα αν ο Εβραίος πρέπει να καταστρέψει αυτό που είναι εβραϊκό μέσα του και να εγκαταλείψει την ιδιαίτερη προδιάθεση για την επιτυχία του, προτού μπορέσει να κερδίσει την συμπάθεια των άλλων φυλών. Αυτό το ερώτημα πρέπει να συζητηθεί αργότερα.

Όσον αφορά τη θρησκευτική προκατάληψη, που οι Εβραίοι συνήθως είναι πιο πρόθυμοι να παραδεχτούν, αυτή σίγουρα δεν υπάρχει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ωστόσο, οι Εβραίοι συγγραφείς κατηγορούν το ίδιο ανοιχτά τους Αμερικανούς όσο και στους Ρώσους. Κάθε μη Εβραίος αναγνώστης μπορεί να ελέγξει μόνος του την αιτιολόγηση αυτής της κατηγορίας, αναρωτώμενος αν έχει νιώσει ποτέ στη ζωή του ένα αίσθημα μίσους για τους Εβραίους λόγω της θρησκείας τους. Σε μια ομιλία που εκφωνήθηκε πρόσφατα σε μια εβραϊκή στοά και αναφέρθηκε στον εβραϊκό Τύπο, ο ομιλητής, ένας Εβραίος, δήλωσε ότι αν σταματούσαν τυχαία στο δρόμο εκατό μη Εβραίους και τους ρωτούσαν τι είναι Εβραίος, οι περισσότεροι θα απαντούσαν: «Είναι ένας δολοφόνος του Χριστού». Ένας από τους πιο γνωστούς και πιο σεβαστούς ραβίνους στις Ηνωμένες Πολιτείες είπε πρόσφατα σε ένα κήρυγμα ότι τα παιδιά στα χριστιανικά κυριακάτικα σχολεία διδάσκονται να βλέπουν στους Εβραίους τους δολοφόνους του Χριστού. Και το επανέλαβε σε μια συνομιλία λίγες εβδομάδες αργότερα. Από την άλλη, οι Χριστιανοί πιθανότατα θα έλεγαν ότι ποτέ δεν άκουσαν αυτόν τον όρο έως ότου τον άκουσαν για πρώτη φορά από το στόμα ενός Εβραίου και ότι οι ίδιοι δεν τον χρησιμοποίησαν ποτέ. Η κατηγορία είναι παράλογη. Ακούστε απ' τα είκοσι εκατομμύρια παιδιά στα χριστιανικά κυριακάτικα σχολεία των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά εάν τους διδάσκεται αυτό. Δεν υπάρχει κανένας δισταγμός να δηλώσουμε ότι δεν υπάρχει καμία προκατάληψη στις χριστιανικές εκκλησίες εναντίον του Εβραίου λόγω της θρησκείας του. Αντιθέτως, όχι μόνο υπάρχει ένα βαθύ αίσθημα ευγνωμοσύνης, αλλά ακόμη και μια αίσθηση συμμετοχής στην εβραϊκή θρησκεία. Τα κυριακάτικα σχολεία των χριστιανικών εκκλησιών όλου του κόσμου διέθεσαν αυτή τη χρονιά έξι μήνες στη διδασκαλία των διεθνών μαθημάτων που ήταν αφιερωμένα στο βιβλίο της Ρουθ, στο πρώτο και το δεύτερο βιβλίο του Σαμουήλ και στο βιβλίο των Βασιλέων.

Επιπλέον, κάθε χρόνο διδάσκεται η Παλαιά Διαθήκη.

Εδώ, οι Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες θα πρέπει κάποτε να αναλογιστούν, ότι υπάρχει μια πιο εμφανής οξύτητα και θρησκευτική προκατάληψη κατά του Χριστιανισμού από την πλευρά των Εβραίων από ό,τι θα μπορούσε ποτέ να βρεθεί στις αμερικανικές χριστιανικές εκκλησίες. Μια σύγκριση μεταξύ του αμερικανικού και του εβραϊκού Τύπου δεν αφήνει καμία αμφιβολία για αυτό. Κανένας χριστιανός συγγραφέας δεν θα το θεωρούσε συνετό ή σωστό να επιτεθεί στην εβραϊκή θρησκεία, αλλά μια έρευνα έξι μηνών στον εβραϊκό Τύπο θα έδινε ένα πλήθος επιθέσεων και μεροληψίας. Επιπλέον, καμιά αισθητή θρησκευτική αγανάκτηση δεν επαρκεί, για τον Εβραίο που έχει ασπαστεί τον Χριστιανισμό. Ισοδυναμεί με ένα είδος ιερής βεντέτας. Εάν ένας Χριστιανός προσηλυτιστεί στην εβραϊκή πίστη, τα κίνητρα γίνονται δεκτά, αλλά ποτέ όταν ένας Εβραίος γίνεται Χριστιανός. Αυτή η συμπεριφορά ισχύει τόσο για την ορθόδοξη όσο και για τη φιλελεύθερη πτέρυγα του εβραϊσμού. Άρα λοιπόν, ο Εβραίος δεν τραβάει την προσοχή λόγω της πίστης του, αλλά για άλλους λόγους. Κι όμως, όταν οι Εβραίοι αντιλαμβάνονται τα αισθήματα εναντίον τους, επιστρέφει με αδιάκοπη μονοτονία ο ισχυρισμός ότι αυτά τα αισθήματα οφείλονται σε τρεις λόγους· το πρώτο και σημαντικότερο είναι η πίστη τους. Μπορεί να αισθάνονται παρηγοριά που υποφέρουν για την πίστη τους – αλλά δεν είναι αλήθεια. Κάθε λογικός Εβραίος πρέπει να το γνωρίζει αυτό. Θα πρέπει επίσης να γνωρίζει ότι σε κάθε χριστιανική εκκλησία στην οποία αναγνωρίζονται και μελετώνται οι αρχαίες προφητείες, υπάρχει και έντονο ενδιαφέρον για το μέλλον του λαού του Ισραήλ. Δεν έχει ξεχάσει κανείς ότι του δόθηκαν υποσχέσεις για τη μελλοντική του θέση στον κόσμο και πιστεύει ότι θα εκπληρωθούν. Το μέλλον των Εβραίων, όπως διακηρύχθηκε από τους προφήτες, σχετίζεται στενά με το μέλλον αυτού του πλανήτη, και η χριστιανική εκκλησία – τουλάχιστον στην ευαγγελική πτέρυγα που οι Εβραίοι την καταδικάζουν περισσότερο – πιστεύει σε μια εκ νέου εξύψωση του εκλεκτού λαού. Αν η πλειονότητα των Εβραίων γνώριζε με πόση κατανόηση και συμπόνια μελετά η εκκλησία αυτές τις παλιές προφητείες, το πόσο πιστεύουν οι άνθρωποι στην πραγματοποίησή τους και δεν αμφιβάλλουν ότι η ανθρωπότητα θα βιώσει ακόμα μια μεγάλη σωτηρία μέσω των Εβραίων, πιθανότατα θα κοιτούσαν την εκκλησία με άλλα μάτια. Θα μάθαιναν τουλάχιστον ότι η Εκκλησία δεν θεωρεί τον εαυτό της σαν ένα όργανο για τη μεταστροφή των Εβραίων – ένα σημείο για το οποίο οι Εβραίοι ηγέτες κάνουν πολύ λάθος και που γεννά περισσότερη πικρία από οτιδήποτε άλλο – αλλά ότι αυτή η μεταστροφή πραγματοποιείται με εντελώς διαφορετικά εργαλεία και θα πραγματοποιηθεί κάτω από διαφορετικές συνθήκες, δηλαδή από τον ίδιο τον Εβραίο «Μεσσία» και όχι από την «αγριελιά» των ειδωλολατρών.*

* Αυτή η κατάταξη των Εβραίων από τους Χριστιανούς με βάση την παλιά εβραϊκή θέληση

Περιέργως, υπάρχει μια φάση του αντισημιτισμού που έχει να κάνει με τη θρησκεία, αλλά όχι με τη μορφή που συζητήθηκε παραπάνω. Υπάρχουν εκείνοι, πολύ λίγοι σε αριθμό με αθεϊστικές τάσεις, που ισχυρίζονται ότι όλη η θρησκεία είναι απάτη, καθώς είναι εφεύρεση των Εβραίων με σκοπό να υποδουλώσει το μυαλό των ανθρώπων του κόσμου σε μια τρομακτική δεισιδαιμονία. Ωστόσο, επειδή αυτή η άποψη είναι πολύ ακραία, είναι άσχετη με το κύριο ερώτημα.

III.

Σε ποια από αυτές τις μορφές θα εμφανιστεί ο αντισημιτισμός στην Αμερική; Εάν ορισμένες ενδείξεις επιμείνουν, όπως είναι αναμενόμενο, ποια μορφή θα έχει το συναίσθημα κατά των Εβραίων; Σίγουρα όχι αυτή των μαζικών διώξεων! Η μόνη μαζική δράση που διακρίνεται αυτή τη στιγμή είναι οι ενέργειες των ίδιων των Εβραίων εναντίον οποιουδήποτε τολμήσει να επιστήσει την προσοχή του κοινού στο εβραϊκό ζήτημα.

1. Ο αντισημιτισμός θα έρθει στην Αμερική σύμφωνα με τον κανόνα ότι τα πνευματικά κινήματα και οι ιδέες φαίνεται να κάνουν το δρόμο τους προς τα δυτικά σε όλο τον κόσμο. Βόρεια της Παλαιστίνης, όπου οι Εβραίοι έχουν εγκατασταθεί εδώ και πολύ καιρό και όπου τώρα βρίσκονται σε μεγάλους αριθμούς, ο αντισημιτισμός είναι ξεκάθαρα κατανοητός και εντεινόμενος. Προς τα δυτικά, στη Γερμανία, έχει επίσης λάβει μια σαφή μορφή, αλλά του έλειπε το σθένος και η δύναμη μέχρι την επανάσταση.* Ακόμα πιο δυτικά, στη Βρετανία, είναι ευδιάκριτος, αλλά λόγω του συγκριτικά μικρού αριθμού Εβραίων στα Βρετανικά Νησιά και τη στενή τους σχέση με την άρχουσα τάξη, είναι περισσότερο συναίσθημα παρά κίνημα. Στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι τόσο καθορισμένος, αλλά εμφανίζεται μέσα σε μια νευρικότητα, αμφισβήτηση και μια λογική προστριβή ανάμεσα στην παραδοσιακή τάση του Αμερικανού να είναι δίκαιος και του σεβασμού του για την ψυχρή αλήθεια.

Δεδομένου ότι το ζήτημα εδώ παίρνει έναν όλο και πιο επείγοντα χαρακτήρα, κάθε διορατικό άτομο θα πρέπει να παραβλέπει τις κοντόφθαλμες διαμαρτυρίες των Εβραίων και να φροντίζει να μην έχουν ανάμεσά μας τις ίδιες οδυνηρές και συγκεχυμένες μορφές όπως στους άλλους λαούς. Είναι δημόσιο καθήκον να αντιμετωπιστεί σωστά αυτό το πρόβλημα από την αρχή και, να το «εκπαιδεύσουμε», ας πούμε έτσι, δηλαδή να προετοιμαστούμε με τρόπο υποδειγματικό για όλες τις άλλες χώρες και να τους παρέχουμε το απαραίτητο υλικό για μόνιμη λύση. Και αυτό μπορεί να γίνει μόνο με την αποκάλυψη, την αναγνώριση και τη

…για το μέλλον θα γίνει αισθητή στη Γερμανία – όπου τα αποτελέσματα της κριτικής της Βίβλου έχουν βρει αποδοχή και εγκυρότητα σε μεγάλους κύκλους: είναι η άκριτη, κυριολεκτική άποψη που, επιπλέον, βλέπει την Παλαιά Διαθήκη με μια χριστιανική ηθική μεταμόρφωση.

* Λάβετε υπόψη ότι αυτό γράφτηκε το 1920.

θεραπεία με τον ορό της πλήρους δημοσιότητας όλων αυτών των συνθηκών από τις οποίες, μέχρι τώρα, τα έθνη ταλαιπωρούνταν αβοήθητα επειδή δεν είχαν ούτε την επιθυμία ούτε τα μέσα να μπουν στις ρίζες του προβλήματος.

2. Ένας δεύτερος λόγος για τον οποίο το εβραϊκό ζήτημα αποκτά σημασία εδώ είναι η προγραμματισμένη μεγάλη εισροή Εβραίων. Πιθανότατα θα εισέλθουν ένα εκατομμύριο Εβραίοι στη χώρα φέτος (1920), αυξάνοντας τον εβραϊκό πληθυσμό μας σε σχεδόν 4.500.000. Αυτό σημαίνει όχι μόνο μετανάστευση ανθρώπων, αλλά και ιδεών. Κανένας Εβραίος συγγραφέας δεν έχει εξηγήσει ακόμη πλήρως τι σκέφτονται οι Εβραίοι για τους μη Εβραίους, πώς νιώθουν μέσα τους για τους «γκογίμ».* Υπάρχουν υπαινιγμοί για αυτό, αλλά είναι καλύτερα να μην προσπαθήσουμε να οικοδομήσουμε τη στάση των Εβραίων απέναντι στους μη Εβραίους από αυτό – θα ήταν καλύτερο να το κάνει αυτό για εμάς ένας Εβραίος. Πιθανότατα όμως θα τον έδιωχναν οι δικοί του άνθρωποι, αν εκτελούσε αυτό το καθήκον με αυστηρότητα ως προς τα ακριβή γεγονότα.

Αυτοί οι μετανάστες βλέπουν – για το οποίο ίσως έχουν λόγο – (;) στους μη Εβραίους τον κληρονομικό τους εχθρό και πιστεύουν ότι πρέπει να προσαρμόσουν ανάλογα τη συμπεριφορά τους. Δεν είναι τόσο ανυπεράσπιστοι, όσο φαίνονται. Στην πληγωμένη Πολωνία, όπου οι Εβραίοι παριστάνουν ότι έχουν στερηθεί τα πάντα κατά τη διάρκεια του πολέμου, εκατοντάδες εμφανίζονται καθημερινά στα αμερικάνικα προξενεία για να κανονίσουν τη μετάβασή τους εδώ. Αυτό είναι αξιοσημείωτο. Παρά τα υποτιθέμενα βάσανα και τη φτώχεια τους, είναι σε θέση να ταξιδέψουν μεγάλες αποστάσεις και να επιμείνουν για την εγκατάστασή τους. Κανένας άλλος λαός δεν μπορεί να ταξιδέψει σε τέτοιους αριθμούς – μόνο οι Εβραίοι. Σύντομα θα δούμε ότι σε καμία περίπτωση δεν εξαρτώνται από τη φιλανθρωπία. Το καράβι της ζωής τους έμεινε στην επιφάνεια σε μια καταιγίδα που άφησε άλλους λαούς ναυαγούς. Το ξέρουν και το χαίρονται. Και θα φέρουν εδώ μαζί τους τα ίδια συναισθήματα για την τοπική πλειοψηφία που είχαν στον προηγούμενο τόπο διαμονής τους. Μπορεί να χαιρετήσουν με χαρά τη γη της Αμερικής, αλλά απέναντι στην πλειοψηφία του αμερικανικού λαού θα έχουν τις δικές τους σκέψεις. Μπορεί να εμφανίζονται στους καταλόγους σαν Ρώσοι ή Πολωνοί ή οτιδήποτε άλλο· αλλά είναι Εβραίοι με πλήρη συνείδηση, και θα τους νιώσουμε ως τέτοιους.

Όλα αυτά είναι βέβαιο ότι θα έχουν τα αποτελέσματά τους. Και δεν είναι φυλετική προκατάληψη να προετοιμαστείς γι' αυτό, και να καλέσεις τους ίδιους τους Αμερικανοεβραίους να αναλογιστούν το γεγονός και να συμβάλουν στη επίλυση του προβλήματος.

* Ο Εβραίος Τσέσκελ Τσβι Κλόετσελ (Cheskel Zwi Klötzel) έδειξε τέτοια ειλικρίνεια στο δοκίμιο «Το μεγάλο μίσος»· επίσης και ο δρ. Όττο Βάινινγκερ (Otto Weininger). (Εγχειρίδιο του Εβραϊκού Ζητήματος, ενότητα «Εβραϊκές Εξομολογήσεις».)

3. Κάθε ιδέα που κάποτε βασίλευε στην Ευρώπη έχει υποστεί μεταμόρφωση όταν αποδήμησε στην Αμερική. Έτσι συνέβη και με τις ιδέες της ελευθερίας, της διακυβέρνησης και του πολέμου. Το ίδιο θα γίνει και με τον αντισημιτισμό. Το όλο ζήτημα θα βρει εδώ το κέντρο του και θα λυθεί εδώ αν ενεργήσουμε με σύνεση και δεν το αποφύγουμε. Όπως παρατήρησε πρόσφατα ένας Εβραίος συγγραφέας, «Εβραϊσμός σήμερα σημαίνει κυρίως Αμερικανικό Εβραϊσμό... Όλα τα προηγούμενα κέντρα του εβραϊσμού καταστράφηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου και μεταφέρθηκαν στην Αμερική.» Άρα το πρόβλημα γίνεται αμερικανικό, είτε το θέλουμε είτε όχι. Και τι πορεία θα πάρει; Πολλά εξαρτώνται από το τι μπορεί να επιτευχθεί πριν γίνει πολύ δύσκολο. Η πρώτη εκδήλωση πιθανότατα που θα εμφανιστεί θα είναι η έκφραση δυσαρέσκειας ενάντια στις εβραϊκές οικονομικές επιτυχίες, ιδιαίτερα ενάντια στην ενιαία δράση μέσω της οποίας επιτυγχάνονται. Ο λαός μας βλέπει το θέαμα ενός λαού ανάμεσα σε έναν άλλο, με μια έννοια που οι Μορμόνοι δεν υπήρξαν ποτέ, και δεν θα του αρέσει. Οι Μορμόνοι έκαναν Έξοδο· το Ισραήλ επιστρέφει στην Αίγυπτο για να το υποτάξει.

Η δεύτερη έκφραση του αντισημιτισμού θα είναι αναμφίβολα τα συναισθήματα απόρριψης και κλιμάκωσης. Η πλειοψηφία μπορεί να έχει πάντα δίκιο, αλλά δεν ενεργεί πάντα ορθολογικά με τη σωστή έννοια. Αυτή η προκατάληψη που υπάρχει τώρα, και η οποία αναγνωρίζεται τόσο από τους Εβραίους όσο και από τους μη Εβραίους, μπορεί να γίνει πιο έντονη, προς θλίψη και των δύο πλευρών, γιατί ούτε το υποκείμενο ούτε το αντικείμενο μιας προκατάληψης μπορούν να επιτύχουν αυτή την ελευθερία του νου που βασίζεται στην ψυχική ισορροπία.

Τότε μπορεί να αναζητήσουμε με μεγαλύτερη σιγουριά μια αντίδραση της Δικαιοσύνης. Εδώ είναι που το όλο θέμα θα υποβληθεί στην ετυμηγορία της ιδιοφυΐας του αμερικανισμού. Η έμφυτη δικαιοσύνη του αμερικανικού μυαλού έχει έρθει σε βοήθεια κάθε αντικειμένου που προκάλεσε ποτέ την αμερικανική δυσαρέσκεια. Η συναισθηματική επίδραση πάνω μας είναι πολύ μικρής διάρκειας· ακολουθεί γρήγορα η αντίδραση της λογικής και της ηθικής κρίσης. Το αμερικανικό μυαλό δεν θα σταματήσει ποτέ στο να τρέφει εχθρικά αισθήματα προς ορισμένα άτομα. Θα το διερευνήσει βαθύτερα. Ήδη αυτή η βαθύτερη έρευνα έχει ξεκινήσει στη Μεγάλη Βρετανία και την Αμερική. Είναι περίεργο σε εμάς ότι δεν σταματάμε στα πρόσωπα όταν πρόκειται για βασικά πράγματα.

Στη συνέχεια θα διενεργηθεί εξέταση των γεγονότων· αυτό μπορεί να περάσει απαρατήρητο για λίγο, αλλά στη συνέχεια θα δώσει το κλειδί του λαβύρινθου. Μετά από αυτό, οι ρίζες όλων των προβλημάτων θα έρθουν στο φως για να πεθάνουν όπως όλες οι ρίζες που ανασύρονται από το σκοτάδι της γης. Τότε θα εναπόκειται στους ίδιους τους Εβραίους να λάβουν υπόψη τη νέα τάξη πραγμάτων. Δεν θα χάσουν την ταυτότητά τους, δεν θα περιορίσουν την ενεργητικότητά τους ούτε θα αμβλύνουν τη

λάμψη τους – αλλά θα διοχετεύσουν όλη τη δυναμικότητά τους σε πιο καθαρά κανάλια· μόνο με αυτό μπορούν να δικαιολογήσουν τον ισχυρισμό τους για ανωτερότητα. Μια φυλή που μπορεί να επιτύχει στον τομέα του υλισμού, αυτό που πέτυχαν οι Εβραίοι – ενώ εξακολουθούν να θεωρούν τους εαυτούς τους πνευματικά ανώτερους – μπορεί να το κάνει με λιγότερο βρώμικο και λιγότερο αντικοινωνικό τρόπο.

Οι Εβραίοι δεν θα εξοντωθούν, αλλά ούτε θα τους επιτραπεί να διατηρήσουν τον ζυγό που ήταν τόσο επιδέξιοι να βάλουν στην κοινωνία. Είναι οι δικαιούχοι ενός συστήματος που θα αλλάξει από μόνο του. Έτσι, για να δικαιολογήσουν την ιδιόμορφη θέση τους στον κόσμο, θα πρέπει να αλλάξουν και να στραφούν σε ψηλότερους στόχους. (;)

VI

«Πρέπει να αναγκάσουμε τις χριστιανικές κυβερνήσεις να λάβουν μέτρα που θα προωθήσουν το ευρύ μας σχέδιο, το οποίο ήδη πλησιάζει στο νικηφόρο τέλος του, προωθώντας την ανοχή στην πίεση της διεγερμένης κοινής γνώμης, που στην πραγματικότητα υποκινήθηκε από εμάς με τη βοήθεια της λεγόμενης "μεγάλης δύναμης" του Τύπου. Με ελάχιστες εξαιρέσεις, που δεν αξίζει να τις σκεφτούμε, έχει ήδη πέσει στα χέρια μας.»

Το Έβδομο Πρωτόκολλο της Σιών.

Το εβραϊκό ζήτημα μπαίνει στα περιοδικά

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας Αμερικανός καθηγητής ενός αμερικανικού πανεπιστημίου πήγε στη Ρωσία για δουλειές. Ήταν ειδικός σε ένα πολύ σημαντικό τμήμα εφαρμοσμένης επιστήμης και δεινός παρατηρητής. Μπήκε στη Ρωσία με την αντίληψη ότι η μεταχείριση των Εβραίων από την εκεί κυβέρνηση, θα ήταν όπως ήταν ο μέσος όρος στη Αμερική. Έζησε εκεί τρία χρόνια, επέστρεψε για ένα χρόνο και πήγε ξανά για σχεδόν το ίδιο χρονικό διάστημα. Μετά τη δεύτερη επιστροφή του στην Αμερική, ένιωσε ότι ήταν καιρός να ενημερώσει σωστά τον αμερικανικό λαό για το εβραϊκό ζήτημα στη Ρωσία. Έγραψε ένα πολύ προσεκτικό άρθρο και το έστειλε στον εκδότη ενός περιοδικού πρώτης τάξης στις Ανατολικές Ηνωμένες Πολιτείες. Ο εκδότης τον κάλεσε, διαπραγματεύτηκε μαζί του για σχεδόν δύο ημέρες, εντυπωσιάστηκε πολύ από όλα όσα άκουσε – αλλά είπε ότι δεν μπορούσε να δημοσιεύσει το άρθρο. Το ίδιο επαναλήφθηκε και με αρκετούς άλλους εκδότες έγκριτων περιοδικών. Όχι γιατί δεν ήξερε να γράφει ο καθηγητής! Οι εκδότες ήθελαν να πάρουν ό,τι έγραφε για άλλα θέματα! Αλλά ήταν αδύνατο αυτό το άρθρο για τους Εβραίους να γίνει αποδεκτό ή να τυπωθεί στη Νέα Υόρκη.

Παρόλα αυτά το εβραϊκό ζήτημα τελικά βρήκε τον δρόμο του σε ένα περιοδικό της Νέας Υόρκης, αν και η αντίδραση ήταν περισσότερο σαν θραύσματα χειροβομβίδας που εκτοξεύτηκε από το εβραϊκό στρατόπεδο για το εβραϊκό ζήτημα, για να συντρίψει ενδεχομένως το ζήτημα και έτσι να γίνει αληθινός ο ισχυρισμός ότι κάτι τέτοιο δεν υπήρχε.

Παραδόξως, τα μεγάλα περιοδικά – που θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να δούμε στο φως της ημέρας τους οικονομικούς τους υποστηρικτές – περιέλαβαν μόνο αυτό το άρθρο για το εβραϊκό ζήτημα. Εν τω μεταξύ, το ευρύ κοινό μπορεί να μάθει πολλά από ένα μόνο δείγμα δοκιμίου σκοπός του οποίου είναι να αποδείξει ότι δεν υπάρχει εβραϊκό ζήτημα.

Ο κ. **Ουίλιαμ Χαρντ** (William Hard), στο τεύχος Ιουνίου του «Metro-

politan», χρησιμοποίησε το άρθρο όσο καλύτερα μπορούσε, και αναμφίβολα το «Telegraph and Correspondence Bureaux» που παρακολουθεί προσεκτικά όλες τις έντυπες αναφορές στους Εβραίους, συγχαίρουν δεόντως τους καλούς συντάκτες του «Metropolitan» για τη βοήθειά τους να ηρεμήσουν περαιτέρω το κοινό.

Ας ελπίσουμε, για χάρη του ζητήματος, ότι το άρθρο του κ. Χαρντ, θα έχει ευρεία ανάγνωση, γιατί υπάρχουν πολλά να μάθουμε από αυτό, περισσότερα από όσα θα μαθαίναμε από οποιονδήποτε άλλο.

Πρώτον, μπορούμε να μάθουμε ότι το εβραϊκό ζήτημα υπάρχει. Ο κ. Χαρντ λέει ότι συζητείται στα σαλόνια του Λονδίνου και του Παρισιού. Το αν η αναφορά στα σαλόνια έχει σκοπό να αποδείξει ότι το θέμα είναι ασήμαντο και επιπόλαιο, ή αν αποσαφηνίζει τις εκτεταμένες διασυνδέσεις του κ. Χαρντ σχετικά με το θέμα, δεν είναι απολύτως βέβαιο. Αναφέρει επίσης ότι ένα έγγραφο για το εβραϊκό ζήτημα κυκλοφόρησε αρκετά ευρέως σε ορισμένους επίσημους κύκλους στην Ουάσιγκτον. Αναφέρει επίσης ένα τηλεγράφημα που δημοσιεύτηκε στον «World» της Νέας Υόρκης για το ίδιο θέμα. Το άρθρο του πιθανότατα δημοσιεύτηκε πολύ νωρίς για να σημειωθεί η ανασκόπηση που έκαναν οι Τάιμς του Λονδίνου για το πρώτο έγγραφο που αναφέρθηκε. Σε κάθε περίπτωση όμως, έχει αποκαλύψει στον αναγνώστη, που ασχολείται με γεγονότα ότι υπάρχει ένα εβραϊκό ζήτημα, και μάλιστα όχι για τον όχλο, αλλά ακριβώς για εκείνους τους κύκλους όπου τα στοιχεία της εβραϊκής εξουσίας και κυριαρχίας είναι πιο άφθονα. Ναι, το ζήτημα συζητείται κιόλας! Ο κ. Χαρντ μας το επιβεβαιώνει! Αν δεν προχωρήσει παραπέρα και μας πει ότι συζητείται με μεγάλη σοβαρότητα σε υψηλές θέσεις και μεταξύ ανθρώπων εθνικής και διεθνούς σημασίας, μάλλον δεν το κάνει για δύο λόγους: είτε δεν γνωρίζει, είτε θεωρεί ότι δεν είναι σύμφωνο με το σκοπό του άρθρου να πει.

Άλλωστε, ο κ. Χαρντ έχει ήδη διαπιστώσει ότι υπάρχει ένα εβραϊκό ζήτημα, ότι συζητείται και από ανθρώπους που είναι σε θέση να κρίνουν καλύτερα το θέμα για το οποίο μιλούν.

Ο αναγνώστης του άρθρου έχει την εντύπωση ότι το ζήτημα έχει χαρακτήρα συνωμοσίας. Ο συγγραφέας λέει ότι δεν πιστεύει σε μια μαζική συνωμοσία. Αυτή η παραδοχή θα γίνει δεκτή με τη μεγαλύτερη ανακούφιση, γιατί για τον τρόπο σκέψης των μη Εβραίων τίποτα δεν μπορεί να είναι πιο γελοίο από μια μαζική συνωμοσία, γιατί για το μη Εβραϊκό μυαλό δεν υπάρχει κάτι πιο ασυνήθιστο. Ο κ. Χαρντ είναι μη εβραϊκής καταγωγής και επομένως γνωρίζει το πόσο αδύνατο θα ήταν να συνενωθούν οι μη Εβραίοι σε οποιονδήποτε σημαντικό αριθμό και για οποιοδήποτε χρονικό διάστημα ακόμη και για την μεγαλύτερη συνωμοσία.

Οι μη Εβραίοι δεν είναι φτιαγμένοι γι' αυτό. Η συνωμοσία τους θα κατέρρεε σαν ένα κέικ από άμμο. Οι μη Εβραίοι δεν έχουν ούτε στο αίμα τους ούτε έχουν ενδιαφέρον βασικά να σταθούν μαζί όπως οι Εβραίοι. Οι

μη Εβραίοι, από τη φύση τους, δεν έχουν ιδέα από συνωμοσίες· χωρίς χειροπιαστές αποδείξεις δεν θα πιστέψουν στη δυνατότητα μιας συνωμοσίας.

Επομένως, είναι πολύ εύκολο να κατανοήσουμε τις δυσκολίες του κ. Χαρντ με τη συνωμοσία. Το θέμα είναι ότι για να γράψει το άρθρο του, αναγκάζεται να αναγνωρίζει σχεδόν σε κάθε βήμα ότι όποτε συζητείται το εβραϊκό ζήτημα, η ιδέα της συνωμοσίας καταλαμβάνει μεγάλο μέρος σε αυτήν. Στην πραγματικότητα, είναι η κεντρική ιδέα στο άρθρο του κ. Χαρντ, και μονοπωλεί πλήρως τον τίτλο «Η Μεγάλη Εβραϊκή Συνωμοσία».

Με την αναζήτηση γεγονότων στο άρθρο του Χαρντ, μαθαίνει κανείς περαιτέρω ότι υπάρχουν μερικά έγγραφα που λέγεται ότι περιέχουν τις λεπτομέρειες μιας συνωμοσίας ή του υποτιθέμενου εβραϊκού σχεδίου για πλήρη παγκόσμια κυριαρχία. Αυτά είναι όλα όσα μαθαίνει ο αναγνώστης από τον κ. Χαρντ για τα έγγραφα, εκτός από το ότι τα χαρακτηρίζει σαν «περίεργα και τρομερά». Εδώ υπάρχει πράγματι μια ατυχής παράλειψη στην ιστορία· γιατί αν και γράφει για να ξεσκεπάσει κάποια έγγραφα, δεν λέει σχεδόν τίποτα γι’ αυτά. Τα δυσφημιστικά έγγραφα τείνουν να παραδίδονται στην περιφρόνηση· αλλά τα εν λόγω έγγραφα δεν βρίσκουν καμία ευκαιρία να το πράξουν. Ο αναγνώστης πρέπει να δεχτεί τα λόγια του κ. Χαρντ. Ο σκεπτόμενος κριτής ή κριτικός, ωστόσο, θα είχε δει στη δημοσίευση των εγγράφων μια καλύτερη βάση για μια ανεξάρτητη κρίση. Αλλά ας το αφήσουμε αυτό. Σε κάθε περίπτωση, ο κ. Χαρντ υποστηρίζει δημόσια ότι υπάρχουν τέτοια έγγραφα συνομωσίας.

Στη συνέχεια, ο κ. Χαρντ προχωρά και σε κάτι άλλο, δηλαδή, για να αποδείξει πόσο μικρή σχέση έχουν οι Εβραίοι με τον έλεγχο γενικά, ονομάζει τους Εβραίους που ελέγχουν ορισμένους επιλεγμένους τομείς. Ο κ. Χαρντ φέρει την αποκλειστική ευθύνη για αυτά τα ονόματα. Το μόνο μας μέλημα είναι να δείξουμε τι μπορούμε να μάθουμε από αυτόν.

Ο κ. Χαρντ ασχολείται ιδιαίτερα εκτενώς με το φαινόμενο στη Ρωσία. Μερικές φορές φαίνεται ότι το εβραϊκό ζήτημα θα έπρεπε να εξισωθεί με το σοβιετικό ζήτημα – κάτι που δεν ισχύει, όπως γνωρίζει καλά ο κ. Χαρντ· ακόμα κι αν τα δύο ζητήματα σχετίζονται μεταξύ τους, είναι ένα καλά μελετημένο τέχνασμα, να δημιουργηθεί πρώτα τεχνητά αυτή την ταυτότητα και στη συνέχεια να ξεχωρίσουν προς όφελος του εβραϊκού σκοπού. Ωστόσο, τα στοιχεία που επικαλείται ο κ. Χαρντ είναι αρκετά ενδιαφέροντα, εκτός από τα συμπεράσματα που βγάζει από αυτά.

Ας δούμε λοιπόν πρώτα τη ρωσική περίπτωση. Μας λέει ότι υπάρχει μόνο ένας Εβραίος στο υπουργικό συμβούλιο της Σοβιετικής Ρωσίας. Αυτός είναι ο Τρότσκι! Υπάρχουν και άλλοι στην κυβέρνηση, φυσικά, αλλά ο κ. Χαρντ μιλάει μόνο για το **υπουργικό συμβούλιο**. Ούτε μιλάει για τους επιτρόπους, που είναι οι πραγματικοί άρχοντες της Ρωσίας, ούτε για τα κόκκινα στρατεύματα, που είναι η πραγματική δύναμη της κυβέρνησης Τρότσκι-Λένιν. Όχι, για τον κύριο Χαρντ υπάρχει μόνο το

υπουργικό συμβούλιο. Με τον ίδιο τρόπο, βέβαια, υπήρχε μόνο ένας Εβραίος σε ηγετική θέση στην Ουγγαρία. Αυτός ήταν ο Μπέλα Κουν! Το μόνο ερώτημα που παραμένει ανοιχτό είναι γιατί ολόκληρη η Ευρώπη, παρά το γεγονός ότι ο Τρότσκι και ο Μπέλα Κουν ήταν οι μόνοι δύο Εβραίοι, είναι πεπεισμένη ότι ο μπολσεβικισμός έχει έντονο το εβραϊκό στοιχείο. Διαφορετικά, η ανόητη αξιοπιστία των μη Εβραίων θα ήταν ακόμη πιο αδύνατη για τη σύλληψη μιας ιδέας εβραϊκής συνωμοσίας, από ό,τι είναι στο μυαλό του κ. Χαρντ. Αν όλοι οι μη Εβραίοι υποτίθεται ότι είναι ανόητοι, γιατί να μην θεωρήσουμε και τους Εβραίους ανόητους;

Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ο Τρότσκι βρίσκεται πολύ ψηλά στην κορυφή, μοιράζοντας την απόλυτη κορυφή της δύναμης του μπολσεβικισμού μόνο με τον Λένιν, και ο Τρότσκι είναι Εβραίος. Κανείς δεν το έχει αρνηθεί, ούτε ο ίδιος ο Λεφ Νταβίντοβιτς Μπρονστέιν (αυτό είναι το όνομα του Τρότσκι όταν ζούσε ακόμα στο Σεντ Λούις των Ηνωμένων Πολιτειών).

Αλλά ακόμη και οι Μενσεβίκοι, λέει ο κ. Χαρντ, καθοδηγούνται από τους Εβραίους! Ένα πολύ αξιοσημείωτο γεγονός. Ο Τρότσκι επικεφαλής των Μπολσεβίκων! Επικεφαλής των Μενσεβίκων κατά τη διάρκεια της εναντίωσής τους με τους Μπολσεβίκους ήταν ο Μικαΐλ Λίμπερ (Ισαάκοβιτς), ο Γιούλι Όσιποβιτς Μάρτοφ (πραγματικό όνομα Τσεντερμπάουμ) και ο Φιόντορ Ίλιτς Νταν (πραγματικό όνομα Γκούρβιτς) – «όλοι Εβραίοι», λέει ο κ. Χαρντ.

Τώρα ανάμεσα σε αυτά τα δύο άκρα υπάρχει ένα μεσαίο κόμμα: το Καντέτ (Συνταγματικό Δημοκρατικό Κόμμα), που σύμφωνα με τον κ. Χαρντ, είναι ή ήταν το ισχυρότερο αστικό κόμμα στη Ρωσία. Τώρα έχουν την έδρα του στο Παρίσι. Πρόεδρός του έιναι ο Μαξίμ Μοϊσέγιεβιτς Βίναβερ – ένας Εβραίος.

Αυτά είναι τα γεγονότα που διαπίστωσε ο Χαρντ: Εβραίοι, τα ονόματα των οποίων παραθέτει, ηγούνται των τριών μεγάλων ομάδων της πολιτικής ζωής στη Ρωσία. Τώρα κοιτάξτε, φωνάζει, πόσο διαιρεμένοι είναι οι Εβραίοι. Πώς μπορεί να υπάρχει συνωμοσία μεταξύ των ανθρώπων που πολεμούν έτσι! Κοιτάζοντας όμως αυτά τα γεγονότα κάποιος άλλος μπορεί να πει πώς οι Εβραίοι επηρεάζουν κάθε πτυχή της πολιτικής ζωής στη Ρωσία. Αυτό δεν δικαιολογεί την άποψη **ότι παντού επιδιώκουν την κυριαρχία**;

Αλλά αυτό δεν εξαντλεί τις διδασκαλίες που μπορεί να βρει ο αναγνώστης που ψάχνει για γεγονότα στο άρθρο του κ. Χαρντ. Γυρίζοντας στις Ηνωμένες Πολιτείες, κάνει αρκετές ενδιαφέρουσες δηλώσεις. «Είναι και ο Ότο Χέρμαν Καν εκεί,» λέει. Σωστά, μερικές φορές ο Ότο Καν είναι εκεί, μερικές φορές στο Παρίσι για σημαντικά διεθνή θέματα, και μερικές φορές στο Λονδίνο υποστηρίζοντας κάποιες συμμαχίες μεταξύ βρετανικού και αμερικανικού κεφαλαίου που έχουν σημαντική σχέση με τις ευρωπαϊκές υποθέσεις. Ο κ. Καν θεωρείται συντηρητικός και αυτό μπορεί να ισχύει από ορισμένες απόψεις. Ένας

άντρας είναι συντηρητικός ή όχι, ανάλογα με την οπτική γωνία που τον κοιτάς. Οι πιο συντηρητικοί άνθρωποι στην Αμερική είναι, στην πράξη, οι πιο ριζοσπαστικοί· τα κίνητρά τους και οι μέθοδοί τους φθάνουν στις ρίζες των πραγμάτων· αυτοί που έλεγχαν την τελευταία Ρεπουμπλικανική συνέλευση αποκαλούνται συντηρητικοί από εκείνους των οποίων οι ορίζοντες οριοθετούνται από σαφώς καθορισμένα οικονομικά συμφέροντα. Αλλά είναι οι πιο ριζοσπαστικοί από τους ριζοσπάστες, ήταν κόκκινοι στο κόκκινο στάδιο και είναι λευκοί στο λευκό. Αν ξέραμε τι έχει στο πίσω μέρος του μυαλού του ο κ. Καν, αν έπρεπε να εμφανίσει μια λίστα με το τι κάνει και τι στοχεύει να κάνει, ο όρος που θα τον περιέγραφε πιο εύστοχα μπορεί να ήταν πολύ διαφορετικός. Τέλος πάντων, ξέρουμε από τον κ. Χαρντ: «Υπάρχει ο κύριος Καν!».

«Από την άλλη πλευρά», λέει ο κ. Χαρντ, «είναι η Ρόουζ Πάστορ Στόουκς.» Συνεχίζει αναφέροντας τον Μορίς Χίλκουιτ. Σύμφωνα με την ταξινόμηση του κ. Χαρντ, είναι ριζοσπάστες. Τους αντιπαραβάλλει με τα ονόματα δύο μη Εβραίων του Γιουτζήν Ντεμπς και του Μπιλ Χέιγουντ και τους παρουσιάζει σαν δύο πολύ πιο ισχυρούς ηγέτες από τους δύο πρώτους. Όποιος μελετά τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις – και ο κ. Χαρντ φαινόταν ότι το έκανε αυτό εδώ και πολύ καιρό – σκέφτεται διαφορετικά για αυτές. Ούτε ο Ντεμπς ούτε ο Χέιγουντ δημιούργησαν σε όλη τους τη ζωή μια παράταξη τόσο κυρίαρχη όσο η κυρία Στόουκς και ο κ. Χίλκουιτ. Ο Ντεμπς και ο Χέιγουντ αντλούν την επιρροή τους από τους πρώτους.

Αν κάποιος υποβάλει τις σοσιαλιστικές φιλοδοξίες των Ηνωμένων Πολιτειών σε μια ενδελεχή εξέταση, τότε, όπως ο κ. Χαρντ στο άρθρο του, κάθε ειδικός συναντά εβραϊκά ονόματα. Είναι πραγματικά πολύ διδακτικό ότι όπου κατονομάζει τους ηγέτες του λεγόμενου συντηρητισμού και του ριζοσπαστισμού πρέπει να αναφέρει εβραϊκά ονόματα. Με βάση τις παρατηρήσεις του, ο αναγνώστης δικαιούται να πει ότι οι Εβραίοι ηγούνται και των δύο πολιτικών ομάδων στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αλλά ο κ. Χαρντ δεν σταματάει εδώ. «Ο άνθρωπος που κάνει περισσότερα από κάθε άλλον άνθρωπο, περισσότερα από οποιονδήποτε ηγέτη άλλων ανδρών, για να κρατήσει την αμερικανική εργατική τάξη αντιριζοσπαστική είναι ένας Εβραίος – ο Σάμιουελ Γκόμπερς.» Αυτό είναι ένα γεγονός που ο αναγνώστης θα τοποθετήσει στη λίστα του – το αμερικανικό εργατικό δυναμικό καθοδηγείται από έναν Εβραίο.

Αλλά το «ισχυρότερο σωματείο κατά του Γκόμπερς, η Συνομοσπονδία Εργαζομένων Πλεκτηρίων» – πολύ ισχυρό και πολύ μεγάλο – «καθοδηγείται από έναν Εβραίο, τον Σίντνεϊ Χίλμαν.»

Έτσι όπως στη Ρωσία. Και οι δύο κατευθύνσεις του πολιτικού κινήματος και η κινητήρια δύναμη μέσα σε αυτά τα κινήματα βρίσκονται υπό την ηγεσία των Εβραίων. Ανεξάρτητα από την πραγματική του πρόθεση, ο κ. Χαρντ πρέπει να αναγνωρίσει αυτό το γεγονός από την ίδια

τη φύση του καθήκοντός του.

Και το μεσαίο κόμμα, «οι φιλελεύθεροι μεσαίοι» όπως τους αποκαλεί ο κ. Χαρντ, που ενώνει όλους αυτούς που βρίσκονται ανάμεσα, εμφανίζεται στο άρθρο με τα ονόματα των Μπράντεϊς, Μακ και Φέλιξ Φράνκφουρτερ, κυρίων των οποίων η δραστηριότητα από την ανακωχή αποτελεί μάλλον ενδιαφέρον κεφάλαιο.

Καλού κακού ο κ. Χαρντ αναφέρει άλλα δύο ονόματα· «ο βαρόνος φον Γκιούνζμπουργκ – ένας «Εβραίος», ένας «πιστός αξιωματούχος» της ρωσικής πρεσβείας του πρέσβη Μπαχμέτεφ, εκπρόσωπος του κάπως τροποποιημένου παλιού καθεστώτος, ενώ το ρωσικό γραφείο ειδήσεων διευθύνεται από έναν άλλο Εβραίο – όπως τον αποκαλεί ο κ. Χαρντ – του οποίου το όνομα είναι το γνωστό στους αναγνώστες των εφημερίδων – Αρκάντι Τζόσεφ Σακ.

Αυτή δεν είναι σε καμία περίπτωση μια πλήρης λίστα, αλλά παρόλα αυτά είναι αρκετά εντυπωσιακή. Αυτό σημαίνει ότι τα έγγραφα που ο κ. Χαρντ θα ήθελε να παρουσιάσει σαν γελοία και χωρίς αξία φαίνονται να έχουν μεγαλύτερη σημασία. Έτσι γεννιέται η σκέψη ότι αυτά τα έγγραφα εξετάζονται εξίσου προσεκτικά, μόνο επειδή οι αναγνώστες τους παρατήρησαν όχι μόνο τα γεγονότα που παραδέχεται ο κ. Χαρντ σε αυτά, αλλά και άλλα και πιο εκπληκτικά, και ανακάλυψαν ότι αυτά τα έγγραφα επιβεβαιώνουν και εξηγούν την παρατηρήσεις. Άλλοι αναγνώστες που δεν είχαν το προνόμιο να μάθουν όλα όσα περιέχουν τα έγγραφα δικαιούνται να ικανοποιήσουν το ενδιαφέρον που προκλήθηκε με αυτόν τον τρόπο.

Τα έγγραφα δεν δημιούργησαν το εβραϊκό ζήτημα. Αν δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από αυτά, ο κ. Χαρντ δεν θα είχε γράψει το άρθρο που συζητήθηκε παραπάνω και το «Metropolitan» δεν θα το είχε δημοσιεύσει.

Είναι προς τιμή του κ. Χαρντ που επιβεβαίωσε, σε ένα σημείο που δεν θα περίμενε κανείς, ότι το ζήτημα υπάρχει και πρέπει να συζητηθεί. Κάποιος που είχε γράψει το άρθρο «Η Μεγάλη Εβραϊκή Συνωμοσία» πρέπει να ένιωσε την ανάγκη γι’ αυτό.

VII

«Για ποιο πράγμα μιλάς; Αν δεν έχουμε τον Τύπο όλου του κόσμου στα χέρια μας, ό,τι και να κάνεις είναι μάταιο. Πρέπει να ελέγξουμε ή να επηρεάσουμε τις εφημερίδες σε όλο τον κόσμο για να τυφλώσουμε και να εξαπατήσουμε τον κόσμο».

Βαρόνος Μοντεφιόρε.

Ο Άρθουρ Μπρίσμπεϊν έρχεται προς βοήθεια του εβραϊσμού

Για άλλη μια φορά πρέπει να διακόψουμε την πρόοδο της έρευνάς μας για το σύγχρονο εβραϊκό ζήτημα για να εξετάσουμε την εμφάνιση αυτού του ζητήματος σε μια άλλη περιοχή, με τη μορφή ενός κύριου άρθρου μεγαλύτερου από δύο στήλες της «Today» στις εφημερίδες του Χιρστ (William Randolph Hearst) της 20ης Ιουνίου 1920, που γράφτηκε από τον Άρθουρ Μπρίσμπεϊν. Θα ήταν υπερβολικό να πούμε ότι ο κ. Μπρίσμπεϊν είναι ο δημοσιογράφος με τη μεγαλύτερη επιρροή στη χώρα, αλλά είναι ένας μεταξύ των δώδεκα πιο πολυδιαβασμένων. Αν λοιπόν ένας καθημερινός συγγραφέας της τάξης του κ. Μπρίσμπεϊν άνοιξε τη συζήτηση αυτού του ζητήματος με ειλικρίνεια, τότε δεν είναι παρά ένα γεγονός με αυξανόμενη σημασία.

Φυσικά, ο κ. Μπρίσμπεϊν δεν έχει μελετήσει το εβραϊκό ζήτημα. Πιθανότατα σε ιδιωτική συνομιλία θα παραδεχόταν ότι πραγματικά δεν γνωρίζει τίποτα γι’ αυτό – αν και μια τέτοια παραδοχή δύσκολα θα ήταν σε αρμονία με τον τόνο βεβαιότητας που υιοθετεί δημόσια. Σαν ικανός εφημεριδογράφος, όμως, ξέρει πώς να το χειριστεί όταν οι καθημερινές ανάγκες της εφημερίδας τον εξωθούν να το κάνει αστραπιαία. Κάθε αρθρογράφος ξέρει πώς να το κάνει αυτό. Σε κάθε φυλή υπάρχουν καλοί και κακοί, ή έχει αρκετούς διακεκριμένους άνδρες, ή έχει παίξει σημαντικό ρόλο στην ιστορία – αυτό είναι αρκετό για ένα πολύ αναγνώσιμο άρθρο για ένα λαό, που κατά κάποιο τρόπο εμφανίστηκε στην ανθρώπινη κοινωνία. Δεν χρειάζεται καθόλου να μελετήσει κανείς το πραγματικό περιεχόμενο του ζητήματος· μια ομάδα ανθρώπων μορφώνεται μέσα από μερικά άρθρα εφημερίδων και το θέμα δεν θίγεται ποτέ ξανά. Κάθε άνθρωπος της εφημερίδας το ξέρει αυτό.

Και όμως! Δεδομένου ότι ο κ. Μπρίσμπεϊν έχει ζήσει στη Νέα Υόρκη για μεγάλο χρονικό διάστημα, έχοντας οικονομικές συναλλαγές μεγάλης και υποχρεωτικής φύσης με ορισμένα συμφέροντα σε αυτή τη χώρα, έχοντας δει αναμφίβολα λίγο-πολύ την εσωτερική λειτουργία των μεγάλων τραστ και των τραπεζικών ομίλων και περιτριγυρισμένος συνε-

χώς από βοηθούς και συμβούλους που είναι μέλη της εβραϊκής φυλής, πρέπει να έχει σχηματίσει τις δικές του σκέψεις γι’ αυτό. Όμως, δεν είναι μέρος της δουλειάς ενός δημοσιογράφου να εκφράζει τις σκέψεις του για τις φυλετικές ομάδες στη χώρα του, όπως δεν είναι δουλειά ενός εκθέτη να εκφράζει τη γνώμη του για τους ιδιοκτήτες των εκθεμάτων. Μια εφημερίδα έχει πολύ περιορισμένο δικαίωμα να προσβάλει και εξίσου περιορισμένες ευκαιρίες όπου μπορεί να αισθάνεται ότι δικαιούται να το κάνει.

Επομένως, όταν ο κ. Μπρίσμπεϊν ένιωσε υποχρεωμένος να γράψει για το εβραϊκό ζήτημα, το τι θα έγραφε ήταν προβλέψιμο. Αυτό που ίσως προκαλεί έκπληξη είναι ότι ένιωθε υποχρεωμένος να γράψει. Θεωρούσε όντως ότι οι Εβραίοι «διώκονται» όταν επιχειρείται να αποκαλυφθεί η έκταση και τα αίτια της επιρροής τους στις Ηνωμένες Πολιτείες και αλλού; Μήπως ένιωσε, με την οξυδέρκεια ενός ικανού επιχειρηματία εφημερίδων, ότι εδώ ήταν μια ευκαιρία να κερδίσει την προσοχή και την εκτίμηση της πιο ισχυρής ομάδας στη Νέα Υόρκη και σε ολόκληρη τη χώρα; Ή – και αυτό φαίνεται στο πλαίσιο των πιθανοτήτων – ήθελε να παρακάμψει το θέμα έως ότου έφταναν οι προτάσεις της γραμματείας για ένα κύριο άρθρο της Κυριακής ή έως ότου ορισμένοι από τους μετόχους γνωστοποιήσουν τις επιθυμίες τους; Αυτό δεν αποσκοπεί σε καμία περίπτωση να αμφισβητήσει τα κίνητρα του κ. Μπρίσμπεϊν, αλλά απλώς για να δείξει ποιες λεπτές χορδές μπορεί να εξαρτηθούν από ένα τέτοιο άρθρο. Αλλά το πιο σημαντικό, ο κ. Μπρίσμπεϊν πιστεύει ότι έχοντας γράψει το άρθρο της Κυριακής τελείωσε με το ζήτημα ή ότι το ζήτημα έχει λυθεί; Αυτό είναι το χειρότερο της καθημερινής σύνταξης: έχοντας γράψει ένα κύριο άρθρο με ασφάλεια και χωρίς να προσβάλει το θέμα έχει τελειώσει όσον αφορά τον συγκεκριμένο συγγραφέα. Τουλάχιστον έτσι γίνεται συνήθως.

Ας ελπίσουμε ότι ο κ. Μπρίσμπεϊν δεν έχει τελειώσει με το ζήτημα. Δεν πρέπει να αφήσει ένα τόσο σοβαρό ζήτημα χωρίς να έχει κάνει κάτι για να το λύσει· δεν το έκανε στο κυριακάτικο άρθρο του. Έκανε ακόμη και λάθη που έπρεπε να διορθώσει με περαιτέρω μελέτη. «Τι γίνεται με τους Φοίνικες;» ρωτάει. Θα έπρεπε να είχε φροντίσει για αυτό το ερώτημα όταν ασχολήθηκε με τη μελέτη του θέματος. Τότε δεν θα είχε κάνει την ατυχή γκάφα να φέρει τους Φοίνικες σε τόσο στενή σχέση με τους Εβραίους. Ένας Εβραίος δεν θα το έκανε αυτό. Επιτρέπεται, ωστόσο, στην εβραϊκή προπαγάνδα που προορίζεται για ένα μη εβραϊκό αναγνωστικό κοινό. Οι ίδιοι οι Φοίνικες σίγουρα ποτέ δεν θεώρησαν ότι συνδέονταν με οποιονδήποτε τρόπο με τους Εβραίους, και ούτε οι Εβραίοι είχαν ιδέα γι' αυτό. Αν μη τι άλλο, διέφεραν στη σχέση τους με τη θάλασσα. Οι Φοίνικες όχι μόνο κατασκεύασαν πλοία, αλλά και τα επάνδρωσαν. Ο Εβραίος θα προτιμούσε να ρισκάρει την επένδυσή του σε μια βάρκα παρά τον εαυτό του. Σε όλα τα άλλα οι διαφορές μεταξύ των δύο λαών ήταν βαθιές και διακριτές. Ο κ. Μπρίσμπεϊν θα έπρεπε να είχε

αναφερθεί στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια σε αυτό το σημείο της παράλειψής του. Ας ελπίσουμε ότι θα ξαναρχίσει τη μελέτη του και όταν βρει κάτι που δεν είναι τυπωμένο σε «απλά γραμμένα» εβραϊκά βιβλία, θα προσφέρει στον κόσμο κάποιο όφελος από αυτό. Δεν είναι ένα ζήτημα σαν το ζήτημα στρογγυλότητας της γης! Το εβραϊκό ζήτημα δεν έχει διευθετηθεί και θα συζητηθεί.

Ο κ. Μπρίσμπεϊν είναι σε θέση να κάνει κάποια έρευνα για αυτό το θέμα μόνος του. Έχει μεγάλο επιτελείο συνεργατών, και μπορεί να υποτεθεί ότι ανάμεσά τους υπάρχουν και μη Εβραίοι άφθαρτου χαρακτήρα. Έχει μια παγκόσμια οργάνωση. Μετά την αλλαγή στην γλώσσα του και στις απόψεις του, που επήλθε μετά τις εμπειρίες του στον κόσμο της χρυσοχοΐας, έχει μια βαθύτερη εικόνα για ορισμένες ομάδες ανθρώπων και τις φιλοδοξίες τους για την εξουσία. Γιατί δεν θεωρεί το ζήτημα σαν παγκόσμιο πρόβλημα και δεν κοιτάζει στα γεγονότα και τις λύσεις; Αυτό θα επέτρεπε στην Αμερική να παίξει το ρόλο που πρέπει να παίξει για τη λύση, εάν αυτό το ζήτημα θέλει να πάψει να είναι ο μπαμπούλας που ήταν εδώ και αιώνες. Όλες οι συζητήσεις για «φιλανθρωπία» στη γη δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την ενδελεχή εξέταση, γιατί ζητά από τους ανθρώπους να αγαπήσουν εκείνους που κερδίζουν γρήγορα και ύπουλα την κυριαρχία τους. «Τι συμβαίνει με τον Εβραίο;» είναι η πρώτη ερώτηση. Η δεύτερη: «Τι συμβαίνει με τους μη Εβραίους για να το κάνουν αυτό δυνατό;»

Όπως στην περίπτωση κάθε μη Εβραίου συγγραφέα που εμφανίζεται σαν καλοπροαίρετος υπερασπιστής των Εβραίων, ο κ. Μπρίσμπεϊν είναι αναγκασμένος να αναφέρει μια σειρά γεγονότων που αποτελούν ένα μέρος του ίδιου του ζητήματος, την ύπαρξη του οποίου αρνείται.

«Ένα στα δύο επιτυχημένα ονόματα που συναντάς σε μια μεγάλη πόλη είναι εβραϊκό», γράφει ο κ. Μπρίσμπεϊν. Στη δική του πόλη, το ποσοστό είναι ακόμη μεγαλύτερο.

«Οι Εβραίοι που αριθμούν λιγότερο από το ένα τοις εκατό του πληθυσμού της γης κατέχουν μέσω της ενεργητικότητάς τους, της επιχειρηματικότητάς τους, των βιομηχανιών τους και της εξυπνάδας τους το 50 τοις εκατό των παγκόσμιων εμπορικών κερδών», γράφει ο κ. Μπρίσμπεϊν.

Σημαίνει κάτι αυτό για τον κ. Μπρίσμπεϊν; Μήπως έχει σκεφτεί ποτέ ότι αυτό πρέπει να τελειώσει μια μέρα; Είναι διατεθειμένος να αθωώσει αυτή την «επιτυχία» από κάθε ιδιότητα που η ανθρωπότητα έχει το δικαίωμα να αμφισβητήσει; Είναι απόλυτα ικανοποιημένος με τον τρόπο που χρησιμοποιείται η «επιτυχία» όπου είναι υπέρτατη; Θα ήταν διατεθειμένος να αναλάβει να αποδείξει ότι αυτό οφείλεται μόνο στις αξιέπαινες ιδιότητες που απαρίθμησε και σε τίποτα λιγότερο αξιέπαινο; Εγκρίνει την εκστρατεία των σιδηροδρόμων του Χάριμαν που χρηματοδοτείται από τους Εβραίους; Έχει ακούσει ποτέ ότι εβραϊκά χρήματα τοποθετούνται σε σιδηροδρόμους που κατασκευάστηκαν για

σιδηροδρομικούς σκοπούς και τίποτα άλλο;

Θα ήταν πολύ εύκολο να προτείνουμε στον κ. Μπρίσμπεϊν, σαν συντάκτη, μια σειρά άρθρων που θα ήταν πιο διαφωτιστικά, τόσο για τον ίδιο όσο και για τους αναγνώστες του, αν εμπιστευόταν σε αμερόληπτους ανθρώπους τη συλλογή των γεγονότων. Ένα από αυτά τα άρθρα θα μπορούσε να έχει τον τίτλο «Οι Εβραίοι στη Διάσκεψη της Ειρήνης». Οι άνθρωποί του θα πρέπει να λάβουν οδηγίες να μάθουν ποια ήταν τα πιο εξέχοντα πρόσωπα στη Διάσκεψη Ειρήνης, ποιοι πηγαινοερχόταν συνεχώς και ήταν διαρκώς απασχολημένοι, ποιοι είχαν την πιο ελεύθερη πρόσβαση στα πιο σημαντικά πρόσωπα και στις επιτροπές, ποια φυλή παρείχε τον κύριο όγκο των ιδιωτικών γραμματέων στις σημαντικές προσωπικότητες εκεί, ποια φυλή κατέλαβε τις περισσότερες θέσεις, από τις οποίες έπρεπε να περάσει κανείς, για να φθάσει στους διακεκριμένους, ποια φυλή προχώρησε παραπέρα στην προσπάθεια να μετατραπεί η όλη διαδικασία σε φεστιβάλ με χορούς και πλούσια διασκέδαση, ποιοι εξέχοντες πολίτες γευμάτιζαν συχνά με τους κορυφαίους συνέδρους σε ιδιωτικές συνεδρίες.

Εάν ο κ. Μπρίσμπεϊν, με τις αναγνωρισμένες εξαιρετικές του ικανότητες στη δημοσιογραφία, απασχολούσε τους ανθρώπους του σε αυτές τις εργασίες και στη συνέχεια τύπωνε τα αποτελέσματα, θα είχε μια ιστορία που θα σηματοδοτούσε ένα ορόσημο ακόμη και στη διακεκριμένη εκδοτική του καριέρα.

Θα μπορούσε ακόμη και να δημοσιεύσει ένα δεύτερο κεφάλαιο για τη Διάσκεψη Ειρήνης, όπως: «Ποιο πρόγραμμα θριάμβευσε στη Διάσκεψη Ειρήνης;» Οι άνθρωποί του θα έπρεπε να προσπαθήσουν να εξακριβώσουν τις προθέσεις και τους σκοπούς που έφεραν τους Εβραίους στο Παρίσι σε τόσο μεγάλο αριθμό και πώς εκτέλεσαν το πρόγραμμά τους. Συγκεκριμένα, θα πρέπει να εξετάσουν εάν έστω και ένα σημείο του προγράμματός τους απορρίφθηκε ή τροποποιήθηκε από τη Διάσκεψη Ειρήνης. Επιπλέον θα πρέπει επίσης να διερευνηθεί προσεκτικά εάν οι Εβραίοι, αφού πήραν αυτό που φιλοδοξούσαν, δεν ζήτησαν ακόμη περισσότερα και τα έλαβαν κι αυτά, παρόλο που συνιστούσε διάκριση σε βάρος του υπόλοιπου κόσμου. Ο κ. Μπρίσμπεϊν αναμφίβολα θα μάθαινε προς έκπληξή του ότι από όλα τα προγράμματα που παρουσιάστηκαν στη διάσκεψη – με εξαίρεση το σπουδαίο πρόγραμμα στο οποίο η ανθρωπότητα στήριζε τόσες ενθουσιώδεις ελπίδες – το μόνο πρόγραμμα που πέρασε αμετάβλητο ήταν το εβραϊκό πρόγραμμα.* Όλα αυτά θα μπορούσε να τα μάθει αν ερευνούσε. Το μόνο ερώτημα θα ήταν: Τι θα έκανε με το υλικό αφού το είχε αποκτήσει;

Όποια κατεύθυνση και αν ακολουθήσουν οι έρευνες του κ. Μπρίσμπεϊν – θα αυξήσει πολύ τις γνώσεις του για τη χώρα μας και τη

* Αυτή η παρατήρηση ρίχνει ένα σημαντικό προβολέα στη διάσκεψη ειρήνης και θα πρέπει να δοθεί μεγαλύτερη προσοχή από τη γερμανική πλευρά και στο μέλλον.

σύνδεσή της με το εβραϊκό ζήτημα. Για παράδειγμα, ξέρει σε ποιον ανήκει η Αλάσκα; Μπορεί να νομίζει μαζί με άλλους – εκτός από τους λίγους που γνωρίζουν – ότι αυτή η περιοχή ανήκει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όχι, ανήκει στους ίδιους ανθρώπους που σύντομα θα κατέχουν ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες.*

Ο κ. Μπρίσμπεϊν, από τη πλεονεκτική θέση που του προσφέρει η θέση του στην εθνική δημοσιογραφία έχει έστω και την αμυδρή επίγνωση, ότι υπάρχουν στην οικονομική μας ζωή ενεργητικά στοιχεία τα οποία είτε μέσω της έννοιας της «εργασίας» είτε της έννοιας του «κεφαλαίου» δεν μπορούν να καθοριστούν ξεκάθαρα; Γνωρίζει έστω και το παραμικρό για μια άλλη δύναμη που δεν είναι ούτε «εργασία» ούτε «κεφάλαιο» με την παραγωγική έννοια, της οποίας σκοπός και συμφέρον είναι να διασπάσει και να διαχωρίσει το κεφάλαιο και την εργασία όσο το δυνατόν περισσότερο, υποκινώντας πότε την εργασία και πότε το κεφάλαιο; Στη μελέτη του για την οικονομική κατάσταση και το μυστήριο γύρω από αυτήν, που αψηφά κάθε διαφωτισμό, ο κύριος Μπρίσμπεϊν πρέπει να παρατήρησε μια λάμψη από κάτι πίσω από το παρασκήνιο. Θα ήταν αξιόλογο δημοσιογραφικό εγχείρημα να μάθουμε τι είναι.

Έχει δημοσιεύσει ποτέ τα ονόματα των ανδρών που ελέγχουν την προμήθεια ζάχαρης των Ηνωμένων Πολιτειών; Τους ξέρει; Θέλει να τους μάθει;

Έχει δει τις επιχειρήσεις του βαμβακιού στη χώρα μας, από την αλλαγή ιδιοκτησίας των βαμβακουργείων και τη σκόπιμη παρεμπόδιση της παραγωγής βαμβακιού μέσω απειλών από τις τράπεζες, έως τις αλλαγές στις τιμές των υφασμάτων και των ενδυμάτων; Και σε τέτοιες έρευνες πρόσεχε τα ονόματα αυτών που έβαζαν το χεράκι τους στο παιχνίδι; Θέλει να μάθει πώς γίνεται και ποιος το κάνει; Ο κ. Μπρίσμπεϊν θα μπορούσε να βρει όλα αυτά τα πράγματα και να τα κάνει γνωστά στον κόσμο αν το ανέθετε στο ικανό επιτελείο του από ειδικούς και συγγραφείς με τη διευκρίνηση αυτών των ερωτημάτων. Το αν ο κύριος Μπρίσμπεϊν νιώθει αρκετά ελεύθερος να το κάνει αυτό, ο ίδιος το ξέρει καλύτερα. Μπορεί να υπάρχουν προσωπικοί λόγοι ή λόγοι σκοπιμότητας για τους οποίους δεν το έκανε.

Όπως και να ’χει, δεν υπάρχει κανένας λόγος για το οποίο δεν θα ’πρεπε να κάνει μια πλήρη μελέτη του ζητήματος – μια πραγματική μελέτη, όχι να του ρίξει μια ματιά μόνο για την καινοτόμο αξία του – και να σχηματίσει τη δική του τεκμηριωμένη κρίση για αυτό. Σίγουρα δεν υπάρχει καμία δυσανεξία σε αυτό. Ως έχουν τα πράγματα ο κ. Μπρίσμπεϊν δεν έχει τα προσόντα να λάβει θέση υπέρ ή κατά του. Μπορεί μόνο να το βάλει στην άκρη σαν ενοχλητικό, όπως οι παλιοί ιδιοκτήτες σκλάβων ήθελαν να παραμερίσουν τους αντιπάλους της δουλείας. Για αυτούς τους λόγους, η πρόσφατη υπεράσπισή του στους

* Γιατί εκεί έχουν γίνει μεγάλες ανακαλύψεις χρυσού και αναμένεται να συνεχιστούν.

Εβραίους δεν είναι καθόλου άμυνα. Είναι περισσότερο σαν χάρη, – η κύρια αντιπάθειά του φαίνεται να στρέφεται προς αυτό που αποκαλεί φυλετική προκατάληψη και φυλετικό μίσος. Φυσικά, εάν κάποιος φοβάται ότι η μελέτη μιας οικονομικής κατάστασης θα τον βύθιζε σε αυτή τη σοβαρή παρέκκλιση, θα πρέπει να απέχει από αυτό. Υπάρχει κάτι λάθος είτε με την έρευνα είτε με τον ερευνητή όταν το αποτέλεσμα είναι η προκατάληψη και το μίσος. Πάντως θα ήταν πολύ φτωχό για έναν μορφωμένο άνθρωπο να χρησιμοποιήσει αυτή τη δικαιολογία, είτε για λογαριασμό του είτε για λογαριασμό εκείνων των οποίων το μυαλό είχε το προνόμιο να διαμορφώσει επί σειρά ετών.

Το μίσος και οι προκαταλήψεις ειδικότερα εξαλείφονται και αποτρέπονται με μια επιστημονική μελέτη του εβραϊκού ζητήματος. Είμαστε προκατειλημμένοι για αυτό που δεν ξέρουμε και μισούμε αυτό που δεν καταλαβαίνουμε. Η μελέτη του εβραϊκού ζητήματος θα φέρει γνώση και διορατικότητα όχι μόνο στους μη Εβραίους αλλά και στους Εβραίους. Ο Εβραίος το χρειάζεται ακόμη περισσότερο από τον μη Εβραίο. Γιατί αν μπορούμε να κάνουμε τον Εβραίο να δει να κατανοήσει και να απαντήσει σε ορισμένα πράγματα, τότε ένα μεγάλο μέρος του ζητήματος εξαφανίζεται στη λύση της ιδανικής κοινής λογικής. Η αφύπνιση των μη Εβραίων στα γεγονότα για τον Εβραίο είναι μόνο ένα μέρος του έργου· μια βασική υποχρέωση είναι να κάνουμε και τους Εβραίους να ευαισθητοποιηθούν στα δεδομένα του ζητήματος. Η πρώτη μεγάλη νίκη που πρέπει να επιτευχθεί είναι να μεταμορφωθούν οι μη Εβραίοι από απλοί επιτιθέμενοι και οι Εβραίοι από απλοί υπερασπιστές – και σε αμφότερες τις περιπτώσεις για κομματικούς σκοπούς – και οι δύο σε ερευνητές. Η έρευνα θα δείξει ότι φταίνε τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Εβραίοι, και τότε ο δρόμος θα είναι καθαρός για να μιλήσουν η γνώση και η σοφία, αν χρειάζεται τότε πολλή σοφία στο όλο ζήτημα.

Σ' αυτή την πρόταση για ανοχή υπάρχει μια επικίνδυνη παγίδα. Η ανοχή απαιτεί πάνω από όλα ανοχή στην αλήθεια. Σήμερα απαιτείται η καταστολή της αλήθειας. Η ανοχή μπορεί να ισχύει μόνο εάν επιτευχθεί γενική συμφωνία σχετικά με το τι είναι ανεκτό. Άγνοια, καταπίεση, σιωπή, συνωμοσία – αυτό δεν είναι ανοχή. Ο Εβραίος δεν έγινε ποτέ ανεκτός με την ανώτερη έννοια γιατί ποτέ δεν έγινε κατανοητός. Ο κ. Μπρίσμπεϊν δεν προωθεί την κατανόηση αυτών των ανθρώπων διαβάζοντας ένα «απλά γραμμένο» βιβλίο και ρίχνοντας μερικά εβραϊκά ονόματα σε μια πληθώρα επιστολών! Οφείλει στον εαυτό του να απαντήσει στο ερώτημα αν θα κάνει δημόσια χρήση ή όχι των ευρημάτων του.

Όσον αφορά την οπτική γωνία των εφημερίδων, είναι αδύνατο να κρατηθεί ο κόσμος έστω και επιφανειακά ενήμερος χωρίς να συναντήσει παντού την εβραϊκή επιρροή, και ο Τύπος αγνοεί αυτό το γεγονός αναφέροντάς τους σαν Ρώσους, Λετονούς, Γερμανούς και Άγγλους. Αυτή η συγκάλυψη ονομάτων είναι ένα από τα πιο συγκεχυμένα στοιχεία

στο όλο πρόβλημα. Ονόματα που ουσιαστικά κατονομάζουν, δηλώσεις που πραγματικά καθορίζουν χρειάζονται για να διαφωτιστεί η ανθρωπότητα.

Ο κ. Μπρίσμπεϊν θα πρέπει να μελετήσει αυτό το ζήτημα για το φως που θα έριχνε μια τέτοια μελέτη σε άλλα θέματα που τον απασχολούν. Θα βοηθούσε σε αυτή τη μελέτη εάν κατά καιρούς δημοσίευε κάποια από τα ευρήματά του, γιατί μια τέτοια δημοσίευση θα τον έφερνε σε επαφή με πτυχές του εβραϊσμού, που ένας πάντα συμβατός εκδότης δεν γνωρίζει. Αναμφίβολα ο κ. Μπρίσμπεϊν έχει κατακλυστεί από ανακοινώσεις που τον επαινούν για όσα έγραψε· θα είχε κάνει μια πραγματική εκπαιδευτική υπηρεσία αν λάμβανε μερικές αντίθετες δηλώσεις. Τίποτα από όσα του συνέβησαν δεν θα μπορούσε να συγκριθεί με αυτό που θα του συνέβαινε αν δημοσίευε έστω και ένα από τα γεγονότα που θα μπορούσε να ανακαλύψει από μια ανεξάρτητη έρευνα.

Έχοντας γράψει για τους Εβραίους, ο κ. Μπρίσμπεϊν πιθανότατα θα έχει πιο πρόθυμο μάτι στο εξής για τις δηλώσεις άλλων ανδρών για το ίδιο θέμα. Στην περιστασιακή του ανάγνωση θα βρει περισσότερες αναφορές στον Εβραίο από ό,τι έχει παρατηρήσει ποτέ πριν. Μερικές θα βρεθούν σε κατά καιρούς παρατηρήσεις και άρθρα στον δικό του Τύπο. Αργά ή γρήγορα, κάθε ικανός ερευνητής και κάθε τίμιος συγγραφέας σκοντάφτει σε ένα μονοπάτι που οδηγεί την εβραϊκή εξουσία στον κόσμο. Η «Dearborn Independent» κάνει μόνο, συστηματικά και εκτενώς, αυτό που οι άλλες εκδόσεις έχουν κάνει αποσπασματικά.

Τη δημοσιότητα των Ηνωμένων Πολιτειών την βαραίνει ένας πραγματικός φόβος για τον Εβραίο – ένας φόβος που είναι απτός και πρέπει να διερευνηθεί. Αν δεν κάνουμε μεγάλο λάθος, και ο κ. Μπρίσμπεϊν ένιωσε αυτόν τον φόβο, αν και μπορεί να μην το γνώριζε. Δεν είναι ο φόβος μήπως και αδικήσουμε μια φυλή – πρέπει όλοι να νιώθουμε αυτή την έντιμη ανησυχία – αλλά ο φόβος να δημοσιεύσουμε οτιδήποτε άλλο εκτός από ανεπιφύλακτα εγκώμια γι’ αυτήν. Μια ανεξάρτητη έρευνα θα έπειθε τον κ. Μπρίσμπεϊν ότι μια σημαντική τροποποίηση των επαίνων υπέρ μιας προσεκτικά μελετημένης κριτικής είναι μια πορεία που πιέζει την αμερικανική δημοσιογραφία.

Υπάρχει εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα;

Σε όλες τις εξηγήσεις του αντιεβραϊκού συναισθήματος που κάνουν οι σύγχρονοι Εβραίοι εκπρόσωποι, συνήθως δίνονται αυτές οι τρεις υποτιθέμενες αιτίες, αυτές οι τρεις και όχι περισσότερες: θρησκευτική προκατάληψη, οικονομική ζήλια, κοινωνική αντιπάθεια. Είτε το γνωρίζουν οι Εβραίοι είτε όχι: κάθε μη Εβραίος γνωρίζει ότι δεν υπάρχει από την πλευρά του θρησκευτική προκατάληψη σχετικά με τους Εβραίους. Μπορεί να υπάρχει οικονομικός φθόνος, τουλάχιστον στο βαθμό που η γενική επιτυχία των Εβραίων φέρνει μια πιο προσεκτική παρατήρηση σε αυτούς. Μερικοί Εβραίοι εκπρόσωποι επιδιώκουν να αντιστρέψουν αυτόν τον έλεγχο αρνούμενοι ότι υπάρχει εβραϊκή κυριαρχία στα οικονομικά· αλλά αυτή η αφοσίωση στο λαό τους πάει πολύ μακριά. Τα οικονομικά του κόσμου βρίσκονται υπό την εβραϊκή κυριαρχία· οι αποφάσεις και τα σχέδιά τους είναι νόμος μας. Όμως η οικονομική υπεροχή ενός λαού δεν είναι επαρκής λόγος για να τον φέρεις μπροστά στο όριο της προκατάληψης. Αν είναι πιο έξυπνοι και πιο ικανοί, πιο ανθεκτικοί και εργατικοί από εμάς, εάν είναι προικισμένοι με ικανότητες που μας αρνούνται σαν κατώτερη και πιο νωχελική φυλή, δεν έχουμε δικαίωμα να απαιτήσουμε από αυτόν τον λαό να λογοδοτήσει για τον εαυτό του.* Η οικονομική ζήλια μπορεί να εξηγήσει μερικά από τα αντιεβραϊκά συναισθήματα, αλλά δεν αρκεί για να εξηγήσει την παρουσία του εβραϊκού ζητήματος εκτός από το βαθμό που οι κρυφοί λόγοι για την εβραϊκή οικονομική υπεροχή αποτελούν ένα δευτερεύον στοιχείο του μεγαλύτερου προβλήματος. Τέλος, όσον αφορά την κοινωνική αντιπάθεια, υπάρχουν πολύ περισσότεροι ανεπιθύμητοι μη Εβραίοι στον κόσμο από ό,τι ανεπιθύμητοι Εβραίοι, για τον απλούστατο λόγο ότι υπάρχουν περισσότεροι μη Εβραίοι.

Κανένας από τους Εβραίους εκπροσώπους σήμερα δεν αναφέρει την πολιτική προέλευση του ζητήματος· αν το ακουμπίσετε μια φορά γίνεται τοπικό και περιορισμένο. Δεν πρόκειται για εβραϊκό πατριωτισμό, αν και αυτό αμφισβητείται έντονα σε όλες τις χώρες. Το ακούει κανείς στην Αγγλία, στη Γαλλία, στη Γερμανία, στη Πολωνία, στη Ρωσία, στη Ρουμανία· μάλιστα, το ακούει κανείς με φρίκη και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έχουν γραφτεί βιβλία, έχουν δημοσιευθεί και κυκλοφορούν εκθέσεις, έχουν εκδοθεί έξυπνα στατιστικά στοιχεία που δείχνουν ότι οι

* Αυτές οι σκέψεις του συγγραφέα πρέπει να χαρακτηριστούν εντελώς παράλογες.

Εβραίοι κάνουν το καθήκον τους στη χώρα στην οποία κατοικούν. Ωστόσο, το γεγονός παραμένει ότι, παρά αυτές τις πολύ επίπονες και συστηματικές προσπάθειες, η αντίθετη άποψη είναι ισχυρότερη και πιο διαρκής. Οι Εβραίοι που έκαναν το καθήκον τους στους στρατούς της ελευθερίας, και το έκαναν αναμφίβολα από αληθινή αγάπη και αφοσίωση, δεν μπορούν να διαγράψουν την εντύπωση που έχουν οι αξιωματικοί, οι στρατευμένοι και οι πολίτες για όσους δεν έχουν κάνει το καθήκον τους.

Αλλά αυτό δεν εννοείται εδώ σαν πολιτικό στοιχείο στο εβραϊκό ζήτημα. Το να καταλάβουμε γιατί οι Εβραίοι πρέπει να σκέφτονται λιγότερο τις εθνικότητες του κόσμου από εκείνους που τις αποτελούν δεν είναι δύσκολο. Η εβραϊκή ιστορία είναι μια περιπλάνηση σε όλα τα έθνη. Αν λάβουμε υπόψη μόνο τους σύγχρονους Εβραίους, δεν υπάρχει φυλή στον πλανήτη μας που να ζει σε τόσα μέρη ανάμεσα σε τόσους πολλούς λαούς όσο οι Εβραίοι. Έχουν μια πιο ξεκάθαρη αίσθηση του κόσμου από οποιονδήποτε άλλο λαό, γιατί ο κόσμος ήταν ο δρόμος τους. Και σκέφτονται με παγκόσμιους όρους περισσότερο από ό,τι θα μπορούσε οποιοσδήποτε εθνικά κλειστός λαός. Ο Εβραίος πρέπει να απαλλαγεί από την ενοχή του εάν δεν διαθέτει εθνική πίστη και αυτοεκτίμηση στον ίδιο βαθμό με τους αυτόχθονες· είναι πολίτης του κόσμου εδώ και αιώνες. Κάτω από οποιαδήποτε σημαία μπορεί να έχει μια αντίληψη που δύσκολα μπορεί να συμμεριστεί όποιος γνωρίζει μόνο μία σημαία.

Το πολιτικό στοιχείο έγκειται στο γεγονός ότι οι Εβραίοι σχηματίζουν ένα έθνος ανάμεσα σε άλλα έθνη. Μερικοί από τους εκπροσώπους τους, ιδιαίτερα στην Αμερική, το αρνούνται αυτό· αλλά η ιδιοφυΐα του ίδιου του Εβραίου χαρακτηρίζει το ψέμα του υπερβολικού ζήλου αυτών των εκφραστών. Το γιατί αρνούνται αυτό το γεγονός της εθνικής ιδιαιτερότητας τόσο έντονα δεν είναι πάντα σαφές. Εάν το Ισραήλ συνειδητοποιήσει ότι η παγκόσμια αποστολή του δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί με το χρυσό μοσχάρι, ίσως ο κοσμοπολιτισμός του σε σχέση με την ανθρωπότητα και η αναπόφευκτη εθνική του ενότητα σε σχέση με τον εαυτό του να αποδειχθούν ισχυρός και αξιόλογος παράγοντας για την επίτευξη της ανθρώπινης ενότητας, την οποία η συνολική εβραϊκή τάση αυτή τη στιγμή κάνει πολλά για να αποτρέψει. Δεν είναι το γεγονός ότι οι Εβραίοι παραμένουν ένα έθνος ανάμεσα στα έθνη, που κατακρίνεται από τον κόσμο, αλλά η χρήση αυτής της αμετάβλητης κατάστασης. Τα έθνη προσπάθησαν να ενώσουν τους Εβραίους σε μια οντότητα μαζί τους. Προσπάθειες για τον ίδιο σκοπό έχουν γίνει και από τους ίδιους τους Εβραίους· αλλά η μοίρα φαίνεται πως τους προόριζε να είναι μια αιώνια εθνική ιδιαιτερότητα. Τόσο ο Εβραίος όσο και η υπόλοιπη ανθρωπότητα θα πρέπει να αποδεχθούν αυτό το γεγονός· θα πρέπει να δουν σε αυτό την ευοίωνη προφητεία και να αναζητήσουν τα μέσα για την εκπλήρωσή της.

Ο Τέοντορ Χερτσλ, ένας από τους σπουδαιότερους Εβραίους, ήταν

ίσως ο πιο διορατικός δημόσιος εκπρόσωπος της σύγχρονης εποχής σε μια φιλοσοφική εξερεύνηση της εβραϊκής φύσης. Για αυτόν δεν υπήρχε ποτέ καμία αμφιβολία ότι υπήρχε ένα εβραϊκό έθνος. Αντίθετα, διακήρυξε την ύπαρξή του σε κάθε ευκαιρία. «Είμαστε ένας **λαός – ένα έθνος**», είπε. Αναγνώριζε επίσης ότι αυτό που ονομάζεται εβραϊκό ζήτημα είχε ξεκάθαρα πολιτικό χαρακτήρα. Στην εισαγωγή του στο «Το Εβραϊκό Κράτος», λέει: «Νομίζω ότι καταλαβαίνω τον αντισημιτισμό, που είναι ένα κίνημα με μεγάλη συμμετοχή. Τον κοιτάζω από την εβραϊκή σκοπιά, αλλά χωρίς φόβο και μίσος. Νομίζω ότι αναγνωρίζω ποια στοιχεία υπάρχουν σε αυτό χυδαίο άθλημα, η συνηθισμένη εμπορική ζήλια, η κληρονομική προκατάληψη, η θρησκευτική μισαλλοδοξία και επίσης η προσποιούμενη αυτοάμυνα. Νομίζω ότι το εβραϊκό ζήτημα δεν είναι περισσότερο κοινωνικό παρά θρησκευτικό, παρόλο που μερικές φορές παίρνει αυτές και άλλες μορφές. **Είναι ένα εθνικό ζήτημα, το οποίο μπορεί να λυθεί μόνο αν γίνει παγκόσμιο πολιτικό ζήτημα** που θα συζητηθεί και θα ελέγχεται συλλογικά από πολιτισμένα έθνη του κόσμου».

Ο Χερτζλ όχι μόνο δήλωσε ότι οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος, αλλά απάντησε σε ερώτηση του Ταγματάρχη Έβανς Γκόρντον ενώπιον της Βασιλικής Βρετανικής Επιτροπής για τη Μετανάστευση των Ξένων τον Αύγουστο του 1902: «Θα δώσω τον ορισμό μου για το έθνος και μπορείτε να προσθέσετε το επίθετο “Εβραίος”. Κατά την άποψή μου, ένα έθνος είναι μια ιστορική ομάδα ανθρώπων με διακριτή συνοχή, που συγκρατείται από έναν κοινό εχθρό. Κατά την άποψή μου, αυτό είναι ένα έθνος. Αν προσθέσετε τη λέξη “Εβραίος” θα έχετε αυτό που εννοώ με τον όρο “Εβραϊκό έθνος”.» Περιγράφοντας τη δράση αυτού του εβραϊκού έθνους με τον κόσμο, ο δρ, Χερτζλ έγραψε: «Αν βουλιάξουμε, θα γίνουμε το επαναστατικό προλεταριάτο, οι υπαξιωματικοί των επαναστατικών κομμάτων. Καθώς σηκωνόμαστε, ανεβαίνει και η τρομερή δύναμη του χρήματος.»

Αυτή η άποψη, η οποία φαίνεται να είναι η αληθινή, δεδομένου ότι είναι η άποψη που διατηρήθηκε περισσότερο στην εβραϊκή σκέψη, παρουσιάζεται επίσης από τον Λόρδο Γιούστας Πέρσυ (Eustace Percy) και αναδημοσιεύθηκε, προφανώς με έγκριση, από τα καναδικά «Jewish Chronicle». Αξίζει να το διαβάσετε προσεκτικά:

«Ο φιλελευθερισμός και ο εθνικισμός, κάτω από το σάλπισμα από τρομπέτες, άνοιξαν τις πόρτες του γκέτο και πρόσφεραν στους Εβραίους την ισότητα των πολιτών. Ο Εβραίος πέρασε στον δυτικό κόσμο, είδε τη δύναμη και το μεγαλείο του, τον χρησιμοποίησε και τον απόλαυσε, έβαλε το χέρι του στα νευρικά κέντρα του πολιτισμού του, τον καθοδήγησε, τον κατεύθυνε και τον εκμεταλλεύτηκε, και μετά – αρνήθηκε την προσφορά... Επιπλέον – και αυτό αξίζει να σημειωθεί – η Ευρώπη του εθνικισμού και του φιλελευθερισμού, της επιστημονικής διακυβέρνησης και της δημοκρατικής ισότητας, είναι πιο ανεκτική απέναντί του από τις

παλιές καταπιέσεις και διώξεις του δεσποτισμού... Με την αυξανόμενη ενοποίηση των δυτικών εθνών, δεν είναι πλέον δυνατό να υπολογίζουμε σε απεριόριστη ανοχή... Σε έναν κόσμο πλήρως οργανωμένων εδαφικών κρατικών κυριαρχιών, ο Εβραίος έχει μόνο δύο πιθανά καταφύγια: Είτε πρέπει να γκρεμίσει τους πυλώνες ολόκληρου του εθνικού κρατικού συστήματος είτε να δημιουργήσει μια δική του εδαφική κυριαρχία. Η εξήγηση τόσο για τον εβραϊκό μπολσεβικισμό όσο και για τον σιωνισμό βρίσκεται σε αυτή τη δυνατότητα επιλογής, γιατί αρχικά ο Ανατολικός Εβραϊσμός φαίνεται να αμφιταλαντεύεται μεταξύ των δύο».

«Στην Ανατολική Ευρώπη, ο Μπολσεβικισμός και ο Σιωνισμός συχνά φαίνονται να αναπτύσσονται δίπλα-δίπλα, όπως η εβραϊκή επιρροή διαμόρφωσε τη ρεπουμπλικανική και σοσιαλιστική σκέψη καθ' όλη τη διάρκεια του δέκατου ένατου αιώνα, μέχρι την επανάσταση των Νεότουρκων στην Κωνσταντινούπολη σχεδόν πριν από πέντε χρόνια. **Αυτό δεν έγινε επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για τη θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον εθνικισμό των μη Εβραίων ή στη δημοκρατία των μη Εβραίων, αλλά επειδή μισεί οποιοδήποτε υπάρχον σύστημα διακυβέρνησης.**»

Όλα αυτά είναι αλήθεια, και οι Εβραίοι στοχαστές του πιο ατρόμητου τύπου τα αναγνωρίζουν πάντα ως αληθινά. **Ο Εβραίος είναι αντίθετος σε κάθε μη Εβραϊκό τρόπο διαμόρφωσης των πραγμάτων**. Αν αφήσει ελεύθερες τις τάσεις του, είναι ρεπουμπλικάνος σε σχέση με τη μοναρχία, σοσιαλιστής στη δημοκρατία και μπολσεβίκος σε σχέση με τον σοσιαλισμό.

Ποιοι είναι οι λόγοι αυτής της διασπαστικής δραστηριότητας; Πρώτον, η παντελής έλλειψη δημοκρατικού πνεύματος. Ο Εβραίος είναι από τη φύση του αυταρχικός. Η δημοκρατία είναι καλή για την υπόλοιπη ανθρωπότητα· αλλά ο Εβραίος όπου κι αν βρεθεί σχηματίζει μια αριστοκρατία του ενός ή του άλλου είδους. Η δημοκρατία είναι απλώς ένα εργαλείο μιας λέξης που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι ταραχοποιοί για να ανέβουν στο γενικό επίπεδο όπου από όπου έχουν ωθηθεί κάτω από αυτήν. Μόλις όμως φτάσει σε αυτό το επίπεδο, αρχίζουν αμέσως οι προσπάθειες για την απόκτηση ειδικών προνομίων, σαν να τα δικαιούνταν – μια διαδικασία της οποίας η τελευταία διάσκεψη ειρήνης θα παραμείνει το πιο τρομακτικό παράδειγμα. Οι Εβραίοι είναι ο μόνος λαός σήμερα του οποίου τα ειδικά και εξαιρετικά προνόμια ορίζονται στην Παγκόσμια Συνθήκη Ειρήνης. Αλλά περισσότερα γι' αυτά κάποια άλλη στιγμή.

Εκτός από λίγους εκφραστές, που δεν καθορίζουν τον τρόπο σκέψης των Εβραίων, αλλά προωθούνται με μοναδικό σκοπό να επηρεάσουν τη σκέψη των μη Εβραίων, κανείς δεν θα τολμήσει να αρνηθεί ότι τα κοινωνικά και οικονομικά διαβρωτικά στοιχεία σε όλο τον κόσμο όχι μόνο κατευθύνονται από εβραϊκά συμφέροντα, αλλά και πληρώνονται. Για μεγάλο χρονικό διάστημα αυτό το γεγονός θα μπορούσε να μείνει

άγνωστο λόγω της σθεναρής άρνησης των Εβραίων και της έλλειψης ενημέρωσης από την πλευρά εκείνων των φορέων δημοσιότητας από τους οποίους το κοινό περίμενε διαφώτιση. Τώρα όμως τα γεγονότα έρχονται στο φως. Τα λόγια του Χερτζλ αποδεικνύονται αληθινά: «Αν βουλιάξουμε, γινόμαστε επαναστατικό προλεταριάτο, **οι υπαξιωματικοί των επαναστατικών κομμάτων**.» Αυτά τα λόγια δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στα αγγλικά το 1896, δηλαδή πριν από 24 χρόνια.

Τώρα αυτές οι προσπάθειες λειτουργούν προς δύο κατευθύνσεις, πρώτον για να γκρεμίσουν όλα τα μη Εβραϊκά κράτη σε όλο τον κόσμο· δεύτερον, να ιδρύσουν ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη. Το τελευταίο σχέδιο έχει τις καλύτερες ευχές όλου του κόσμου, αλλά καθόλου τις καλύτερες ευχές όλου του εβραϊσμού, ή ακόμα και του μεγαλύτερου μέρους του. Το Σιωνιστικό Κόμμα κάνει πολύ θόρυβο, αλλά είναι πραγματικά μια μη αντιπροσωπευτική μειοψηφία. Δύσκολα μπορεί να χαρακτηριστεί σαν κάτι περισσότερο από ένα ασυνήθιστα φιλόδοξο σχέδιο αποικισμού. Αναμφίβολα, όμως, χρησιμεύει σαν ένα πολύ χρήσιμο δημόσιο σκηνικό για την υλοποίηση μυστικών σχεδίων πίσω από αυτό. Οι διεθνείς Εβραίοι, οι ελεγκτές των κυβερνήσεων του κόσμου και της παγκόσμιας οικονομικής δύναμης, μπορούν να συναντηθούν οπουδήποτε, ανά πάσα στιγμή, σε καιρό πολέμου ή ειρήνης· προσποιούμενοι ότι εξετάζουν μόνο τους τρόπους και τα μέσα για να ανοίξουν την Παλαιστίνη στους Εβραίους, αποφεύγουν εύκολα την υποψία ότι είναι μαζί σε κάποια άλλη δουλειά. Οι σύμμαχοι και οι εχθροί των μη Εβραϊκών αντιμαχόμενων εθνών συναντήθηκαν έτσι ανενόχλητοι. Σε μια σιωνιστική διάσκεψη – την έκτη, το 1903 – ο τελευταίος πόλεμος είχε προβλεφθεί επακριβώς, υποδείχθηκε η πορεία και η έκβασή του και σκιαγραφήθηκε η στάση των Εβραίων στη συνθήκη ειρήνης.

Αυτό σημαίνει ότι αν και υπάρχει εβραϊκός εθνικισμός, ο περιορισμός του σε ένα κράτος που θα ιδρυθεί στην Παλαιστίνη δεν είναι το σχέδιο που απασχολεί επί του παρόντος ολόκληρο το εβραϊκό έθνος. Οι Εβραίοι δεν θέλουν να πάνε στην Παλαιστίνη αυτή τη στιγμή, και όχι λόγω του σιωνιστικού κινήματος. Αν έρθει η ώρα για μια έξοδο από τους μη εβραϊκούς λαούς, θα γίνει για εντελώς διαφορετικούς λόγους.

Ο Ντόναλντ Α. Κάμερον, ο αείμνηστος Γενικός Πρόξενος της Βρετανίας στην Αλεξάνδρεια, ένας άνθρωπος που συμπαθούσε τον Σιωνισμό και αναφέρεται συχνά στον εβραϊκό Τύπο, λέει: «Οι Εβραίοι μετανάστες (στην Παλαιστίνη) σύντομα θα κουραστούν να παίρνουν το 3 τοις εκατό ο ένας από τον άλλο· οι γιοι τους θα ορμήσουν στην Αίγυπτο με σιδηρόδρομο ή ατμόπλοιο για να κερδίσουν 10 τοις εκατό εκεί... Ο Εβραίος, αφημένος στην τύχη του στην Παλαιστίνη, θα του έβγαζε τα μαλλιά, θα γκρέμιζε το κράτος του.» Αναμφίβολα η ώρα της εξόδου – τουλάχιστον το κίνητρο της εξόδου – δεν έχει έρθει ακόμα.

Η πολιτική πλευρά του εβραϊκού ζητήματος, που πλέον απασχολεί

τουλάχιστον τρία από τα μεγάλα έθνη – τη Γαλλία, τη Μεγάλη Βρετανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες – έχει να κάνει με ζητήματα της σύγχρονης οργάνωσης του εβραϊκού έθνους. Αυτό πρέπει να περιμένει μέχρι να βρεθούν οι Εβραίοι στην Παλαιστίνη για να αποκτήσουν κράτος ή φτιάχνουν ήδη ένα οργανωμένο κράτος; Έχει μια διοίκηση που αυτή ασκεί την εξωτερική πολιτική; Αυτό το εβραϊκό κράτος, ορατό ή αόρατο αν υπάρχει, έχει κάποιον επικεφαλής; Έχει Συμβούλιο Επικρατείας; Και αν υπάρχει κάποιο από αυτά τα πράγματα, ποιος το ξέρει;

Η πρώτη παρορμητική απάντηση του μυαλού των μη Εβραίων θα ήταν «όχι» σε οποιαδήποτε από αυτές τις ερωτήσεις – είναι ένας τρόπος των μη Εβραίων να απαντούν παρορμητικά. Μη έχοντας ανατραφεί ποτέ σε μυστικές ή αόρατες κοινότητες, ο μη Εβραίος συμπεραίνει αμέσως ότι τέτοια πράγματα δεν μπορούν να γίνουν – αν όχι για άλλο λόγο, γιατί τέτοια πράγματα δεν τα συνάντησε ποτέ και δεν έχουν διαφημιστεί.

Τα ερωτήματα όμως, που απαντήθηκαν με αυτόν τον τρόπο απαιτούν κάποια περαιτέρω εξήγηση των περιστάσεων που είναι ορατές σε όλους. Εάν δεν υπάρχει σκόπιμη συμπαιγνία Εβραίων στον κόσμο, τότε η κυριαρχία που έχουν επιτύχει και η ομοιομορφία των πολιτικών που ακολουθούν δεν πρέπει να είναι το απλό αποτέλεσμα σκόπιμων αποφάσεων, αλλά μια παρόμοια ροπή που υπάρχει σε όλους και λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο. Για παράδειγμα, μπορούμε να πούμε: Επειδή το πνεύμα της περιπέτειας οδήγησε τους Βρετανούς στη θάλασσα, έγιναν οι μεγάλοι αποικιστές του κόσμου. Δεν το σκέφτηκαν σκόπιμα, ούτε αποφάσισαν να γίνουν αποικιστές, αλλά το έμφυτο ένστικτο του μυαλού του τον κατεύθυνε προς αυτή την κατεύθυνση. Είναι όμως αυτή μια επαρκής εξήγηση για τη Βρετανική Αυτοκρατορία;

Αναμφίβολα οι Εβραίοι έχουν την ιδιοφυΐα να κάνουν, όπου κι αν πάνε, τα πράγματα στα οποία τους βλέπουμε υπερέχουν. Αυτό όμως εξηγεί τους στενούς δεσμούς που υπάρχουν μεταξύ των Εβραίων όλων των χωρών, τα παγκόσμια συμβούλιά τους, την εκπληκτική τους πρόγνωση των απίστευτων γεγονότων που ξεσπάνε με συντριπτική δύναμη στην υπόλοιπη ανθρωπότητα, και τον προσεκτικά προετοιμασμένο τρόπο με τον οποίο εμφανίζονται, σε μια δεδομένη στιγμή στο Παρίσι, με ένα παγκόσμιο πρόγραμμα στο οποίο συμφωνούν όλα τα κράτη;

Ο κόσμος τους υποψιάζεται εδώ και καιρό – στην αρχή μόνο λίγοι, μετά οι μυστικές υπηρεσίες των κυβερνήσεων, μετά οι διανοούμενοι μεταξύ των ανθρώπων, τώρα όλο και περισσότερες μάζες – ότι οι Εβραίοι όχι μόνο αποτελούν ένα έντονα διαφοροποιημένο έθνος από όλα τα άλλα, που παραδόξως αδυνατεί να ορίσει την εθνικότητά του με οποιοδήποτε μέσο μπορεί να υιοθετήσουν αυτοί ή ο κόσμος για αυτόν τον σκοπό, αλλά ότι οι Εβραίοι αποτελούν και ένα **κράτος**, ότι όχι μόνο έχουν εθνική συνείδηση, αλλά είναι και συνειδητά ενωμένοι για κοινή

προστασία και για κοινούς σκοπούς. Ας θυμηθούμε τον ορισμό του Τέοντορ Χερτσλ για τον εβραϊσμό σαν έναν λαό που συγκρατείται από έναν κοινό εχθρό και μετά ας αναρωτηθούμε αν αυτός ο κοινός εχθρός δεν είναι η μη Εβραϊκή ανθρωπότητα. Αυτός ο λαός, που αισθάνεται λαός, θα μείνει ανοργάνωτος μπροστά σε αυτό το γεγονός; Αυτό δεν θα έμοιαζε με τη συνηθισμένη εβραϊκή πονηριά. Όταν βλέπεις πώς οι Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες συνδέονται με τις πιο διαφορετικές οργανώσεις και τους έχουν διαμορφώσει τόσο επιδέξια, ότι υπάρχει γενική εμπιστοσύνη στην αποτελεσματικότητά τους, δεν είναι τουλάχιστον κατανοητό, ότι οτιδήποτε μπορεί να γίνει μέσα **σε μια** χώρα μπορεί επίσης να γίνει ή έχει γίνει μέσα **σε όλες τις χώρες** όπου ζουν Εβραίοι;

Σε κάθε περίπτωση, στο «**American Hebrew**» της 25ης Ιουνίου 1920, ο **Χέρμαν Μπερνστάιν** γράφει: «Πριν από περίπου ένα χρόνο ένας υπάλληλος του υπουργείου Δικαιοσύνης μου παρουσίασε ένα αντίγραφο του χειρογράφου του «Ο Εβραϊκός Κίνδυνος» του **καθηγητή Σεργκέι Νείλος** και ζήτησε τη γνώμη μου για τη γραφή. Είπε ότι το χειρόγραφο ήταν η μετάφραση ενός ρωσικού βιβλίου που εκδόθηκε το 1905, το οποίο αργότερα αποσιωπήθηκε. Το χειρόγραφο πιστεύεται ότι περιέχει «Πρωτόκολλα» των «Σοφών της Σιών» και πιστεύεται ότι διαβάστηκε από τον Δρ. Χερτσλ σε μια μυστική διάσκεψη του Σιωνιστικού Κογκρέσου στη Βασιλεία. Εξέφρασε την άποψή του ότι η συγγραφή ήταν μάλλον έργο του Δρ. Χερτσλ... Είπε ότι μερικοί Αμερικανοί γερουσιαστές που είχαν δει το χειρόγραφο απογοητεύθηκαν όταν ανακάλυψαν ότι πριν από τόσα χρόνια ένα σχέδιο είχε επινοηθεί από τους Εβραίους και τώρα εκτελείται, και ότι ο Μπολσεβικισμός είχε σχεδιαστεί από Εβραίους χρόνια πριν και είναι εκείνος που προσπαθεί να καταστρέψει τον κόσμο.»

Αυτή η παράθεση γίνεται απλώς για να καταγραφεί το γεγονός ότι ήταν ένας εκπρόσωπος του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών, ο οποίος παρουσίασε αυτό το έγγραφο στον κ. Μπερνστάιν και εξέφρασε μια συγκεκριμένη άποψη σχετικά, δηλαδή, «ότι το έγγραφο είναι πιθανώς έργο του δρ.Τέοντορ Χερτσλ.» Επίσης ότι μερικοί Αμερικανοί Γερουσιαστές παρατήρησαν έκπληκτοι τη την αντιστοιχία μεταξύ αυτού που πρότεινε μια έκδοση του έτους 1905 και αυτού που αποκάλυψε το έτος 1920.

Το περιστατικό ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακό γιατί αφορούσε έναν αξιωματούχο μιας κυβέρνησης που βρίσκεται πλέον σε μεγάλο βαθμό στα χέρια ή επηρεάζεται από εβραϊκά συμφέροντα. Είναι πολύ πιθανό η δραστηριότητα του συγκεκριμένου αξιωματούχου να έλαβε τέλος μόλις έγινε γνωστό. Αλλά είναι εξίσου πιθανό ότι όποιες εντολές και αν του είχαν δοθεί και προφανώς τις είχε υπακούσει, η έρευνα μπορεί να μην έχει σταματήσει.

Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, ωστόσο, καθυστέρησε λίγο

στο θέμα. Τουλάχιστον τέσσερις άλλες παγκόσμιες δυνάμεις προηγήθηκαν σε αυτό, μία επί πολλά χρόνια. Αντίγραφο των Πρωτοκόλλων κατατέθηκε στο Βρετανικό Μουσείο και φέρει τη σφραγίδα αυτού του ιδρύματος, «10 Αυγούστου 1896». Οι ίδιες οι σημειώσεις πιθανότατα χρονολογούνται από το 1896, ή το έτος των δηλώσεων που αναφέρθηκαν προηγουμένως από τον Δρ. Χερτζλ. Το πρώτο Σιωνιστικό Συνέδριο συνήλθε το 1897.

Το έγγραφο δημοσιεύτηκε πρόσφατα στην Αγγλία υπό συνθήκες που τράβηξαν την προσοχή, παρά τον ατυχή τίτλο με τον οποίο εμφανίστηκε. Η τυπογραφική εταιρεία «Eyre & Spottiswoode» οι επίσημοι εκτυπωτές της βρετανικής κυβέρνησης, δημοσίευσαν το φυλλάδιο. Ήταν σαν να έπρεπε το Κυβερνητικό Τυπογραφείο στην Ουάσιγκτον να το εκδώσει σε αυτή τη χώρα. Ενώ υπήρχε η συνήθης κατακραυγή από τον εβραϊκό Τύπο, οι Times του Λονδίνου σε μια ανασκόπησή τους, χαρακτήρισαν όλες τις εβραϊκές αντεπιθέσεις ως «μη ικανοποιητικές».

Οι «Times» παρατήρησαν τι πιθανότατα θα συμβεί σε αυτή τη χώρα επίσης ότι οι Εβραίοι συνήγοροι υπεράσπισης αγνοούν το κείμενο των πρωτοκόλλων ενώ δίνουν μεγάλη έμφαση στο γεγονός της ανωνυμίας τους. Όταν αναφέρονται στην ουσία του εγγράφου, επαναλαμβάνουν πολύ συχνά μια φόρμουλα: «Είναι έργο εγκληματία ή τρελού».

Αυτά τα ανώνυμα Πρωτόκολλα, που εμφανίζονται εδώ κι εκεί ως επί το πλείστον σε χειρόγραφη μορφή, αντιγράφονται με κόπο από χέρι σε χέρι, χωρίς την υποστήριξη κάποιας αρχής που να τα υποστηρίζει, μελετημένα προσεκτικά στα μυστικά γραφεία της κυβέρνησης και κυκλοφορούν μεταξύ των ανώτερων αξιωματούχων, ζουν και συνεχίζουν να αυξάνουν την επιρροή και τον αντίκτυπό τους μέσω της ξεκάθαρης, πειστικής δύναμης του περιεχομένου τους. Ένα θαυμάσιο επίτευγμα για έναν εγκληματία ή έναν τρελό! Η μόνη απόδειξη της αυθεντικότητάς τους βρίσκεται στο ίδιο το έγγραφο και οι πειστικές αποδείξεις στο εσωτερικό τους θα είναι, όπως επισημαίνουν οι «Times», η προσέλκυση της προσοχής του κοινού. Όλη η εβραϊκή προσπάθεια όμως είναι να αποσπάσει την προσοχή από αυτό.

Αυτά τα πρωτόκολλα γεννούν τα ερωτήματα: Έχουν οι Εβραίοι ένα οργανωμένο παγκόσμιο σύστημα; Ποια είναι η πολιτική του; Πώς γίνεται ο χειρισμός του; Όλα αυτά τα ερωτήματα εξετάζονται πλήρως στα Πρωτόκολλα. Όποιος κι αν ήταν ο συγγραφέας, διέθετε μια γνώση της ανθρώπινης φύσης, της ιστορίας και της πολιτικής, που είναι εκθαμβωτική στη λαμπρή πληρότητά της αλλά και τρομερή για εκείνους εναντίον των οποίων στρέφει τη δύναμή της. Ο συγγραφέας δεν θα μπορούσε να είναι ούτε τρελός ούτε διεθνής εγκληματίας, αλλά πολύ πιο πιθανό να είναι ένα εξαιρετικό πνεύμα που διέπεται από την πίστη και την αγάπη για τον λαό, αν το συνέλαβε ένα μόνο άτομο. Αυτό το γραπτό είναι πάρα πολύ αληθινό για να είναι μυθοπλασία, πάρα πολύ καλά θεμελιωμένο για να είναι απλή σκέψη, και εισχωρεί βαθιά στη γνώση

των μυστικών πηγών της ζωής για να είναι απάτη. Οι εβραϊκές επιθέσεις σε αυτό τονίζουν ιδιαίτερα ότι το γραπτό προήλθε από τη Ρωσία. Αυτό δεν είναι σωστό. Ήρθε μέσω Ρωσίας. Περιέχονταν σε ένα ρωσικό βιβλίο που δημοσιεύτηκε το 1905 από έναν καθηγητή Σεργκέι Νείλος, ο οποίος προσπάθησε να εξηγήσει τα Πρωτόκολλα με γεγονότα που συνέβαιναν τότε στη Ρωσία. Αυτή η δημοσίευση και η εξήγηση έδωσε στο βιβλίο μια ρωσική πινελιά, και αυτό ήταν χρήσιμο στους Εβραίους προπαγανδιστές εδώ και στην Αγγλία, επειδή η εβραϊκή προπαγάνδα κατάφερε να ενσταλάξει ορισμένες ιδέες για τη Ρωσία και τους Ρώσους στον αγγλοσαξονικό τρόπο σκέψης και συναισθήματος. Πιθανώς μια από τις χειρότερες απάτες που έχουν εξαπολυθεί ποτέ στην ανθρωπότητα, ειδικά στον αμερικανικό λαό, είναι ο χαρακτήρας και το πνεύμα του πραγματικού ρωσικού λαού, όπως απεικονίζεται από Εβραίους προπαγανδιστές. Ο υπαινιγμός ότι τα πρωτόκολλα είναι ρωσικά έχει μόνο σκοπό να τα καταστήσει απίθανα.

Η εσωτερική δομή δείχνει ξεκάθαρα ότι τα Πρωτόκολλα δεν γράφτηκαν από Ρώσο, ούτε καν στη ρωσική γλώσσα αρχικά, ούτε συντάχθηκαν κάτω από την επιρροή των ρωσικών συνθηκών. Βρήκαν μόνο το δρόμο τους για τη Ρωσία και δημοσιεύτηκαν πρώτα εκεί. Έχουν βρεθεί σε χειρόγραφη μορφή από διπλωματικούς αξιωματούχους σε όλα τα μέρη του κόσμου. Όπου η εβραϊκή δύναμη ήταν σε θέση να το κάνει, τα εξάλειψε, μερικές φορές με τα πιο εγκληματικά μέσα.

Η ανθεκτικότητα της ύπαρξής τους δίνει τροφή για σκέψη. Οι Εβραίοι υπέρμαχοι εξηγούν ότι τα Πρωτόκολλα ενθαρρύνουν το αντισημιτικό αίσθημα και τηρούνται γι’ αυτόν τον σκοπό. Τώρα όμως δεν υπάρχει στις Ηνωμένες Πολιτείες, κάποιο διαδεδομένο ή βαθιά ριζωμένο αντισημιτικό συναίσθημα που θα μπορούσε να τα ενθαρρύνει ή θα είχε την επιθυμία να ακούσει ψέματα για να κρατηθούν στη ζωή. Η εξάπλωση των πρωτοκόλλων στις Ηνωμένες Πολιτείες μπορεί να εξηγηθεί μόνο με το σκεπτικό ότι παρέχουν φως και δίνουν νόημα σε ορισμένα γεγονότα που είχαν παρατηρηθεί προηγουμένως, και ότι αυτό το φως και το νόημα είναι τόσο εκπληκτικό που δίνει μια ορισμένη θέση και σημασία σε αυτά τα κατά τα άλλα μη διαπιστευμένα έγγραφα. Τα απλά ψέματα δεν ζουν πολύ, η δύναμή τους σύντομα λήγει. Αυτά τα Πρωτόκολλα είναι πιο ζωντανά από ποτέ· έχουν διεισδύσει στις πιο ψηλές θέσεις και επιβάλλουν μια πιο σοβαρή στάση απ’ ό,τι είχε τηρηθεί στο παρελθόν απέναντί τους.

Τα Πρωτόκολλα δεν θα ήταν πιο ενδιαφέροντα και πολύτιμα αν έφεραν το όνομα του Τέοντορ Χερτσλ. Η ανωνυμία τους δεν μειώνει τη αξία τους περισσότερο από όσο η παράλειψη της υπογραφής ενός ζωγράφου σε έναν πίνακα μειώνει την καλλιτεχνική του αξία. Είναι καλύτερα η πηγή της καταγραφής των Πρωτοκόλλων να είναι άγνωστη. Γιατί ακόμη κι αν ήταν γνωστό ότι γύρω στο 1896 στη Γαλλία ή στην Ελβετία μια ομάδα διεθνών Εβραίων δημιούργησε ένα πρόγραμμα παγ-

κόσμιας κατάκτησης σε ένα συνέδριο, θα έπρεπε ακόμα να αποδειχθεί ότι ένα τέτοιο πρόγραμμα ήταν κάτι περισσότερο από ένα απλό κόλπο, ότι πραγματικά έγινε και επιβεβαιώθηκε από τις προσπάθειες για την εκπλήρωσή του. Τα Πρωτόκολλα είναι ένα παγκόσμιο πρόγραμμα, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πουθενά. Αυτό το πρόγραμμα αναφέρεται στα ίδια τα Πρωτόκολλα. Αλλά όσον αφορά την εξωτερική επιβεβαίωση, ποια θα ήταν η πιο πολύτιμη – μια υπογραφή, ή έξι υπογραφές, ή είκοσι υπογραφές, ή μια 25χρονη αδιάκοπη γραμμή προσπάθειας για την εκπλήρωση αυτού του προγράμματος;

Δεν είναι από ενδιαφέρον για άλλα κράτη ότι ένας «εγκληματίας ή τρελός» συνέταξε ένα τέτοιο πρόγραμμα, αλλά ότι αυτό, αφού συντάχθηκε, βρήκε τα μέσα και τους τρόπους για να πραγματοποιηθεί στις πιο σημαντικές του λεπτομέρειες. Το ίδιο το έγγραφο είναι σχετικά ασήμαντο· η όλη κατάσταση των πραγμάτων και οι περιστάσεις στις οποίες εφιστά την προσοχή είναι υψίστης σημασίας.

IX

«Είμαστε ένας λαός - ένα έθνος... Αν βουλιάξουμε, θα γίνουμε επαναστατικό προλεταριάτο, οι υπαξιωματικοί ενός επαναστατικού κόμματος. Καθώς ανεβαίνουμε, τόσο αυξάνεται η τρομερή δύναμη των χρημάτων μας».

Τέοντορ Χερτσλ: «Το Εβραϊκό Κράτος», σελ. 5, 23.

Η ιστορική βάση της εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας

Με την έναρξη αυτών των δημοσιεύσεων σε αυτή τη χώρα, κατέπεσε η απαγόρευση του εβραϊκού ζητήματος και του εβραϊκού προγράμματος για παγκόσμια κυριαρχία. Τώρα είναι πλέον δυνατό να προφέρουμε τη λέξη «Εβραίος» σε μια απολύτως σοβαρή συζήτηση, χωρίς δειλία ή χωρίς εκφοβισμό. Μέχρι τώρα αυτό θεωρούνταν ειδικό προνόμιο των ίδιων των Εβραίων δημοσιογράφων και χρησιμοποιούσαν το όνομα μόνο σε καλά οργανωμένη και ευνοϊκή προπαγάνδα. Μπορούν να αφαιρέσουν αποσπάσματα του Σαίξπηρ από τα δημόσια σχολεία επειδή προσβάλλουν τους Εβραίους, μπορούν να απαιτήσουν την αφαίρεση ενός από τους πίνακες του Τζον Σίνγκερ Σάρτζεντ από τη Βιβλιοθήκη της Βοστώνης επειδή αντιπροσωπεύει τη Συναγωγή σε παρακμή. Αν όμως γίνει μια δήλωση από την πλευρά των μη Εβραίων, που δείχνει ότι ο μη Εβραίος έχει αντιληφθεί τον Εβραίο, τότε ακούγεται αμέσως και γρήγορα η κατηγορία της προκατάληψης.

Το αποτέλεσμα αυτού σε εμάς ήταν μια απαγόρευση της ομιλίας, που έχει λίγους παραλληλισμούς στην ιστορία μας. Σε ένα πρόσφατο συμπόσιο, ένας ομιλητής χρησιμοποίησε τη λέξη «Εβραίος» για να αναφερθεί στις συναλλαγές ορισμένων Εβραίων τραπεζιτών. Ένας Εβραίος καλεσμένος πετάχτηκε όρθιος ζητώντας να μάθει αν ο ομιλητής θεωρούσε «αμερικανικό» να ξεχωρίζει μια φυλή με αυτόν τον τρόπο. Ο ομιλητής απάντησε «Ναι» και καταχειροκροτήθηκε από το κοινό. Σε αυτό το συγκεκριμένο μέρος της χώρας, οι γλώσσες των επιχειρηματιών ήταν δεμένες για χρόνια με τον άγραφο νόμο ότι οι Εβραίοι δεν πρέπει ποτέ να ξεχωρίζουν σαν Εβραίοι.

Κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει πριν από ένα χρόνο ότι μια εφημερίδα όπως η «Chicago Tribune» θα μπορούσε να είχε πειστεί ότι ήταν καλή πολιτική για μια εφημερίδα α δημοσιεύει ένα πρωτοσέλιδο άρθρο με δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στην πρώτη στήλη σχετικά με το πρόβλημα της παγκόσμιας κυριαρχίας των Εβραίων, τυπώνοντας τη λέξη «Εβραίος» με μεγάλα γράμματα στον τίτλο του, και

να απέχοντας από τη συντακτική επαναδιατύπωση της λέξης «Εβραίος» στο σώμα του άρθρου. Το συνηθισμένο σχέδιο είναι να κάνουμε ό,τι έκανε μια ανατολική εφημερίδα όταν ασχολήθηκε με το ίδιο θέμα: όπου και αν εμφανιζόταν ο όρος «διεθνής Εβραίος» στο άρθρο που τύπωνε, μετατράπηκε σε «χρηματοδότης».

Έτσι, στις 19 Ιουνίου 1920, η «Chicago Tribune» δημοσίευσε στην πρώτη στήλη της πρώτης σελίδας ένα τηλεγραφικό μήνυμα από τον Τζον Κλέιτον, τον ειδικό ανταποκριτή της, με τον τίτλο: «Ο Τρότσκι οδηγεί τους Εβραίους-Ριζοσπάστες στην παγκόσμια κυριαρχία. Ο Μπολσεβικισμός είναι μόνο ένα εργαλείο για το σχέδιό του». Η πρώτη παράγραφος έχει ως εξής:

«Τα τελευταία δύο χρόνια αξιωματικοί πληροφοριών του στρατού, μέλη των διαφόρων οργανώσεων των μυστικών υπηρεσιών της Αντάντ, φέρνουν αναφορές για ένα παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα εκτός του μπολσεβικισμού. Στην αρχή αυτές οι αναφορές μπέρδεψαν και τα δύο, αλλά τελευταία τα νήματα άρχισαν να ξεμπερδεύονται όλο και περισσότερο.»

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, η δική μας μυστική υπηρεσία είναι μία από αυτές, αν και υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι λόγω της επιρροής των Εβραίων στην κυβέρνηση αυτές οι έρευνες δεν συνεχίστηκαν με το ίδιο σθένος όπως σε άλλες περιπτώσεις. Ωστόσο, γνωρίζουμε από εβραϊκές πηγές, για να μην αναφέρουμε άλλες, ότι το Υπουργείο Δικαιοσύνης των Ηνωμένων Πολιτειών έδειξε κάποια στιγμή μεγάλο ενδιαφέρον για να κάνει έρευνες.

Το αξιοσημείωτο στην παραπάνω παράγραφο είναι ότι στελέχη της Αντάντ δείχνουν αυτό το ενδιαφέρον εδώ και δύο χρόνια, γεγονός που πρέπει να θυμούνται όσοι υποστηρίζουν ότι το όλο θέμα οφείλεται σε γερμανική υποκίνηση. Η εμφάνιση του Εβραϊκού Ζητήματος στην αμερικανική σκέψη αντιμετωπίστηκε αμέσως από μια δήλωση εβραϊκών πηγών ότι ήταν γερμανική εισαγωγή και ότι η αντισημιτική παλίρροια που σάρωσε τη Γερμανία και καθάρισε τη νέα γερμανική κυβέρνηση από τις συντριπτικές εβραϊκές επαναστατικές επιρροές, ήταν απλώς ένα τέχνασμα, για να ρίξουμε την ευθύνη για την ήττα της Γερμανίας στους Εβραίους. Οι Αμερικανοί ραβίνοι ακόμη και τώρα ενωμένοι κηρύττουν ότι η ιστορία δείχνει ότι κάθε μεγάλος πόλεμος ακολουθείται από μια νέα «επίθεση» στους Εβραίους. Είναι, ωστόσο, αναμφισβήτητο το γεγονός ότι κάθε νέος πόλεμος ανοίγει τα μάτια του λαού στη δύναμη που ασκούν οι διεθνείς Εβραίοι χρηματοδότες για τη διεξαγωγή του πολέμου. Θα πίστευε κανείς ότι ένα τέτοιο γεγονός αξίζει μια καλύτερη αιτιολογημένη εξήγηση από αυτή της «προκατάληψης». Ωστόσο, όπως δείχνει το άρθρο της Tribune, και όπως επιβεβαιώνουν όλα τα γεγονότα, το ενδιαφέρον για το εβραϊκό ζήτημα δεν περιορίζεται σε καμία περίπτωση στη Γερμανία· πράγματι, δεν είναι καν το πιο δυνατό εκεί. Οι διάφορες «μυστικές υπηρεσίες της Αντάντ» ήταν οι πιο ενεργές σε αυτό το θέμα.

Η δεύτερη παράγραφος κάνει μια μεγαλύτερη διάκριση μεταξύ του μπολσεβικισμού και των εβραϊκών οικονομικών φιλοδοξιών. «Ο μπολσεβικισμός στοχεύει στην ανατροπή της υπάρχουσας κοινωνίας και στην εγκαθίδρυση μιας διεθνούς αδελφοσύνη των εργαζομένων σαν κυρίαρχους του κόσμου. Το δεύτερο κίνημα στοχεύει στην **εγκαθίδρυση μιας νέας φυλετικής κυριαρχίας στον κόσμο**. Από όσο μπόρεσαν να εντοπίσουν οι έρευνες της βρετανικής, της γαλλικής και της δικής μας κυβέρνησης, τα ηγετικά πνεύματα αυτού του δεύτερου σχεδίου είναι Εβραίοι ριζοσπάστες».

Άλλες δηλώσεις του άρθρου είναι οι εξής: «Υπάρχει μια ομάδα αυτού του (δεύτερου) κόμματος στις τάξεις του κομμουνισμού, αλλά δεν σταματούν εκεί. Για τους ηγέτες του, ο κομμουνισμός είναι μόνο ένα δευτερεύον ζήτημα.» (Αυτό θυμίζει το απόφθεγμα του Λόρδου Γιούστας Πέρσυ, που αναφέρεται στα τα καναδικά «Jewish Chronicle»: «Αυτό δεν έγινε επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για τη θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον εθνικισμό των μη Εβραίων ή στη δημοκρατία των μη Εβραίων, αλλά επειδή μισεί οποιοδήποτε υπάρχον σύστημα διακυβέρνησης.»)«Είναι έτοιμοι να επωφεληθούν από την εξέγερση του Ισλάμ, το μίσος των Κεντρικών Δυνάμεων για την Αγγλία, τις προθέσεις της Ιαπωνίας προς την Ινδία και τις εμπορικές διαφορές μεταξύ Αμερικής και Αγγλίας».

«Όπως κάθε κίνημα μιας παγκόσμιας επανάστασης, έτσι κι αυτό πρέπει να είναι κατά κύριο λόγο αντιαγγλοσαξονικό». «Η οργάνωση του εβραϊκού ριζοσπαστικού παγκόσμιου κινήματος έχει ολοκληρωθεί σχεδόν σε κάθε χώρα». «Οι φιλοδοξίες αυτού του εβραϊκού ριζοσπαστικού κόμματος δεν έχουν αλτρουιστικό υπόβαθρο, αλλά μόνο την απελευθέρωση της δικής τους φυλής».

Θα ομολογήσουμε ότι πρόκειται για μάλλον ανησυχητικά γεγονότα. Αν βρίσκονταν σε ένα προπαγανδιστικό φυλλάδιο χωρίς υπεύθυνο συγγραφέα, ο μέσος αναγνώστης πιθανότατα θα τα αγνοούσε σαν ανόητα πράγματα, γιατί τόσο λίγα γνωρίζει ο μέσος αναγνώστης για τις μυστικές επιρροές που παρεμβαίνουν στη ζωή του και διαμορφώνουν τη μοίρα του. Αλλά σε μια μεγάλη εφημερίδα πρέπει να αξιολογηθούν διαφορετικά. Ούτε η «Tribune» σταμάτησε στο δημοσίευμα της είδησης. Στις 21 Ιουνίου 1920 δημοσιεύτηκε ένα κύριο άρθρο με τίτλο «Παγκόσμια συμφορά». Αυτό έγινε προφανώς για να αποφευχθούν πιθανές παρεξηγήσεις του σκοπού του πρώτου άρθρου. «Το εβραϊκό στοιχείο στο κίνημα», ισχυρίζεται, «**φιλοδοξεί σε μια νέα φυλετική παγκόσμια κυριαρχία**». Η «Tribune» προσθέτει, ότι ενώ είναι ίσως φυσικό για τους Εβραίους άλλων χωρών να εμπλέκονται σε αυτή την «παγκόσμια συμφορά», οι Εβραίοι της Αγγλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών «είναι πιστοί εθνικιστές και συντηρητικοί υποστηρικτές των εθνικών παραδόσεων». Θα ήταν ωραίο να ήταν αλήθεια. Ίσως ισχύει για δέκα στους χίλιους Εβραίους ως άτομα. Σίγουρα δεν ισχύει για εκείνους

τους διεθνιστές που τραβούν τα νήματα όλων των κυβερνήσεων και που τα τελευταία έξι τραγικά χρόνια ανακατεύονται στις παγκόσμιες υποθέσεις με τρόπο που πρέπει σύντομα να ειπωθεί ξεκάθαρα. Η ατυχής συγκυρία είναι ότι όλοι οι Αμερικανοί και οι Άγγλοι Εβραίοι πρέπει για κάποιο διάστημα να νιώσουν μια στενοχώρια που κανείς δεν θέλει να τη νιώσουν, από την οποία όλοι θα έκαναν οτιδήποτε για να τους σώσουν, αλλά που φαίνεται αναπόφευκτη μέχρι να ειπωθεί η όλη ιστορία και μέχρι η ίδια η μάζα των Εβραίων να αποτινάξει από πάνω της εκείνους που τώρα τυγχάνουν του μεγαλύτερου σεβασμού τους.

Αξίζει τον κόπο να παρατηρήσουμε τις αντιθέσεις και τις ομοιότητες στα αποτελέσματα που έχει αυτό το κίνημα για την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κυριαρχίας των Εβραίων σε μη Εβραίους και Εβραίους. Οι Εβραίοι συγγραφείς αρχικά το αρνούνται κατηγορηματικά: «Όλα είναι ψεύτικα, όλα είναι ψέματα, όλα επινοούνται από τους εχθρούς των Εβραίων για να υποκινήσουν το μίσος και τον φόνο.» Καθώς αυξάνονται τα στοιχεία, ο τόνος τους αλλάζει: «Λοιπόν, ας υποθέσουμε ότι είναι αλήθεια», λένε οι δημοσιογράφοι. «Θα ήταν περίεργο αν οι φτωχοί καταπιεσμένοι Εβραίοι, οδηγημένοι στην τρέλα μέσα από τα βάσανά τους, ονειρευόντουσαν να συντρίψουν τους εχθρούς τους και να πάρουν τις θέσεις της κρατικής εξουσίας για τον εαυτό τους;»

Ο μη Εβραίος αντιμετωπίζοντας αυτή τη δήλωση θα έλεγε: «Ναι, αλλά αυτοί είναι Ρώσοι Εβραίοι. Δεν μας αφορά. Οι Αμερικανοεβραίοι είναι άψογοι. Δεν θα εμπλέκονταν ποτέ σε κάτι τέτοιο.» Προχωρώντας λίγο βαθύτερα στο θέμα, το μυαλό των μη Εβραίων αναγκάζεται να παραδεχτεί την ύπαρξη κάποιου είδους ανατρεπτικού παγκόσμιου κινήματος, η δύναμη του οποίου έχει κλονίσει ακόμη και αυτή τη χώρα, και ότι τα ηγετικά μυαλά σε αυτό είναι επαναστάτες Εβραίοι. Από αυτό το σημείο και μετά θα υπάρχει η τάση είτε να συμφωνήσουμε με τη θεωρία ότι το κίνημα είναι πραγματικά εβραϊκό ως προς την προέλευση, την ταραχή, την εκτέλεση και τον σκοπό του, είτε να δημιουργήσουμε τη θεωρία ότι αναμφίβολα είναι ένα «παγκόσμιο κίνημα», μόνο που τυχαίνει να είναι Εβραϊκό. Το τελικό αποτέλεσμα στους Εβραίους και τους μη Εβραίους θα είναι η παραδοχή ότι κάτι που αντιστοιχεί στο υποτιθέμενο κίνημα υπάρχει στην πραγματικότητα. Για παράδειγμα, η «Christian Science Monitor», της οποίας τη σημασία σαν εφημερίδα κανείς δεν θα αμφισβητήσει, λέει σε ένα πρόσφατο άρθρο για το θέμα· «Παρόλα αυτά, θα ήταν μοιραίο λάθος να συμπεράνουμε ότι η εβραϊκή απειλή έχει εξαφανιστεί δίνοντάς της άλλο όνομα και ατμόσφαιρα. Θα μπορούσε, πράγματι, να μετονομαστεί, «ο τρόμος τη νύχτα», από ένα από τα σπουδαιότερα βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί είναι, ουσιαστικά, η έννοια του Ψαλμωδού για τις δυνάμεις του πνευματικού κακού που, συνειδητά ή ασυνείδητα, εννοεί και ο καθηγητής Σεργκέι Νείλος. Με άλλα λόγια, για εκείνον που καταλαβαίνει τα σημεία των καιρών, υπάρχει κάτι αδιαμφισβήτητο, ότι υπάρχει ένας μυστικός διεθνής πολιτι-

κός οργανισμός που λειτουργεί ασταμάτητα μέσω του Ψυχολογικού του Γραφείου, ενώ η ανθρωπότητα, που θα έπρεπε να είναι ξύπνια, κοιμάται βαθιά. Η «Christian Science Monitor» προειδοποιεί για την προκατάληψη και την παραβίαση των νόμων για τα αποδεικτικά στοιχεία· πράγμα που είναι εξαιρετικά επίκαιρο και είναι επιθυμία οποιουδήποτε ανέλαβε ποτέ να ασχοληθεί με αυτό το θέμα. Αλλά πολύ πιο συχνά η δυσκολία προκύπτει από την αγνόηση γεγονότων παρά αποδείξεων. Είναι ασφαλές να πούμε ότι ως επί το πλείστον οι προκαταλήψεις που υπάρχουν σήμερα και παρά τα γεγονότα, δεν έχει προκληθεί από αυτά. Υπάρχουν δύο προκαταλήψεις από τις οποίες πρέπει να προφυλασσόμαστε κατά την προσέγγιση αυτού του ζητήματος. Η μία είναι ότι το πρόγραμμα εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας, αν υπάρχει, είναι πρόσφατης προέλευσης. Με την απλή αναφορά σε ένα τέτοιο πρόγραμμα, οι μη Εβραίοι είναι πιθανό να πιστεύουν ότι καταρτίστηκε την περασμένη εβδομάδα ή πέρυσι, ή τουλάχιστον πολύ πρόσφατα. Αυτό δεν χρειάζεται να συμβαίνει, και σίγουρα όχι στα εβραϊκά ζητήματα. Είναι πολύ εύκολο να καταλάβουμε πώς, εάν το πρόγραμμα διαμορφωνόταν σήμερα, θα ήταν τελείως διαφορετικό από αυτό που βρίσκεται μπροστά μας. Υπάρχει επίσης ένα σύγχρονο πρόγραμμα, αλλά δεν μπορεί να σε έκταση και σε βάθος με αυτό που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό. Τα τέλεια συντάγματα αόρατων κυβερνήσεων δεν είναι δημιουργήματα μυστικών συναντήσεων, είναι μάλλον η συσσωρευμένη σκέψη και η εμπειρία αιώνων. Επιπλέον, ανεξάρτητα από το πόσο επιρρεπής μπορεί να είναι μια σύγχρονη γενιά να αγνοήσει τέτοια πράγματα, το γεγονός και μόνο ότι υπάρχουν για αιώνες σαν μυστικό φυλετικό ιδανικό είναι ένας σημαντικός λόγος για την αξιοσέβαστη αποδοχή τους, αν όχι ενεργή εκτέλεσή τους, από τη γενιά που υπάρχει τώρα. Καμία ιδέα δεν είναι πιο βαθιά ριζωμένη στον εβραϊσμό από το ότι οι Εβραίοι είναι ένας εκλεκτός λαός και ότι το μέλλον τους θα είναι πιο λαμπρό από το παρελθόν τους. Μεγάλο μέρος του χριστιανικού κόσμου αναγνωρίζει αυτόν τον ισχυρισμό, και μπορεί να είναι αλήθεια· αλλά σε ένα ηθικό σύμπαν δεν μπορεί να συμβεί με τις μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν και χρησιμοποιούνται.

Η αναφορά όμως της αρχαίας προέλευσης της ιδέας του εκλεκτού λαού έχει μόνο σκοπό να υποδηλώσει, ότι δεν θα ήταν παράξενο, αν ανάμεσα σε όλα τα προγράμματα που έχουν συγκεντρωθεί γύρω από αυτήν την ιδέα για να βοηθήσουν στην πλήρη ιστορική πραγματοποίησή της, να υπάρχει ένα πολύ παλιό στο οποίο τα πιο σοφά μυαλά του Ισραήλ έχουν δώσει τον καλύτερό τους εαυτό για να εξασφαλίσουν την επιτυχία του. Το ότι πιστεύεται από πολλούς, οι οποίοι έχουν διεισδύσει βαθιά στα κρυφά πράγματα του κόσμου, ότι υπάρχει ένα τέτοιο σχέδιο το οποίο κατά καιρούς έχει κάνει ένα είδος πρόβας τζενεράλε σε μια μικρότερη σκηνή προετοιμάζοντας την τελική του παράσταση στην παγκόσμια σκηνή, αυτή είναι μια πεποίθηση ανθρώπων των οποίων η γνώση είναι

αδύνατο να ερμηνευθεί.

Μπορεί λοιπόν να έχουμε να κάνουμε με κάτι για το οποίο δεν ευθύνονται οι σύγχρονοι Εβραίοι και ακόμη και οι πιο επιφανείς διεθνιστές. Μπορεί να έχει φτάσει σε αυτούς ως μέρος της αρχαίας εβραϊκής τους κληρονομιάς. Αν ήταν ένα μοντέρνο δημιούργημα, σχεδιασμένο βιαστικά και στημένο πρόχειρα με μοντέρνο τρόπο, θα εξαφανιζόταν τόσο γρήγορα όσο δημιουργήθηκε.

Μια δεύτερη προκατάληψη που πρέπει να αποφεύγουμε είναι να θεωρούμε ότι κάθε Εβραίος που συναντάμε γνωρίζει για αυτό το πρόγραμμα. Από την άλλη πλευρά, κάθε Εβραίος που έχει διατηρήσει επαφή με τον λαό του είναι εξοικειωμένος με την κύρια ιδέα του τελικού θριάμβου του Ισραήλ. Αλλά ο μέσος Εβραίος γνωρίζει τόσο λίγα όσο κανένας άλλος για τα ειδικά σχέδια που υπήρχαν εδώ και αιώνες με έντονη μορφή για να επεκτείνουν τον θρίαμβο – όσο λίγα γνώριζε ο μέσος Γερμανός για τα μυστικά σχέδια του πανγερμανικού κόμματος του οποίου οι ιδέες ξεκίνησαν και διεξήγαγαν τον τελευταίο πόλεμο.* Ο μέσος Εβραίος δεν γνωρίζει τα σχέδια της μυστικής ομάδας, εκτός από ειδικά επιλεγμένες περιπτώσεις. Φυσικά όπως όλοι αντιλαμβάνονται η ολοκλήρωση του εβραϊκού θριάμβου δεν θα είναι αποκρουστική για κανέναν Εβραίο. Αν οι μέθοδοι που θα χρησιμοποιηθούν προς το τέλος είναι λίγο βίαιες, τότε σίγουρα κάθε Εβραίος θα δει σε αυτά μια μικρή ανταπόδοση στην μη Εβραϊκή ανθρωπότητα για τα δεινά που φέρεται να προκάλεσε στους γιους του Ιακώβ για αιώνες.

Με την εξάλειψη των παραπάνω προκαταλήψεων, καταλήγουμε ωστόσο στο αναπόφευκτο συμπέρασμα ότι αν υπάρχει ένα τέτοιο πρόγραμμα εβραϊκής παγκόσμιας κυριαρχίας σήμερα, πρέπει να υπάρχει με τη γνώση και την ενεργή υποστήριξη ορισμένων ατόμων και ότι αυτές οι ομάδες ατόμων πρέπει κάπου να έχουν επίσημο επικεφαλή. Αυτό είναι, ίσως, το μόνο σημείο στο οποίο σταματούν οι περισσότεροι ερευνητές από οποιοδήποτε άλλο. Η ιδέα ενός εβραίου παγκόσμιου άρχοντα είναι πολύ περίεργη για το μυαλό που δεν έχει έρθει πολύ σε επαφή με το βασικό ζήτημα. Και όμως δεν υπάρχει φυλή που να υποστηρίζει πιο ενστικτωδώς την απολυταρχία από την εβραϊκή φυλή. Δεν υπάρχει φυλή που να ποθεί περισσότερο και να σέβεται τη θέση του. Είναι η αίσθηση της αξίας της θέσης της εξουσίας που εξηγεί την ιδιόμορφη πορεία όλων των πράξεών τους. Ο Εβραίος είναι κατά κύριο λόγο χρηματιστής για το λόγο ότι μέχρι τώρα το χρήμα είναι το μόνο μέσο που γνωρίζει για να αποκτήσει εξουσία. Οι Εβραίοι που έχουν αποκτήσει μια εξαιρετική θέση με άλλους τρόπους είναι σχετικά σπάνιοι. Αυτό δεν είναι αντισημιτική κοροϊδία· ένας διάσημος Αγγλοεβραίος γιατρός, ο Δρ. Μπάρναρντ φον Όβεν ισχυρίζεται το ίδιο: «Όλα τα άλλα μέσα κοινωνικής διάκρισης του στε-

* Όλοι οι λογικοί Αμερικανοί δεν πρέπει να έχουν πλέον αυτήν την αυταπάτη που δημιουργήθηκε στην Αμερική από τον επίσκοπο του Νόρθκλιφ και τον Άιζακ Ρέντινγκ.

ρούνται. Και αν, όπως ξέρει, ο πλούτος του εξασφαλίζει κοινωνική θέση, σεβασμό και έλεγχο, φταίει αυτός αν προσπαθεί να αποκτήσει πλούτη για να αγοράσει μια θέση στην κοινωνία, ή η **κοινωνία** που υποκλίνεται τόσο πρόθυμα μπροστά στο βωμό του μαμωνά;»

Ο Εβραίος δεν αποστρέφεται τους βασιλιάδες, παρά μόνο την κρατική κατάσταση που εμποδίζει έναν Εβραίο βασιλιά. «Ο επερχόμενος παγκόσμιος κυβερνήτης θα είναι ένας Εβραίος βασιλιάς, που θα κάθεται στον θρόνο του Δαβίδ» – όλες οι προφητείες και τα έγγραφα για το πρόγραμμα της παγκόσμιας κυριαρχίας συμφωνούν σε αυτό.

Υπάρχει τώρα ένας τέτοιος βασιλιάς στον κόσμο; Αν όχι, τουλάχιστον υπάρχουν άνθρωποι που θα μπορούσαν να εκλέξουν ένα βασιλιά. Από την προχριστιανική εποχή δεν υπάρχει πια βασιλιάς των Εβραίων, αλλά μέχρι τον 11ο αιώνα περίπου υπήρχαν «πρίγκιπες της εξορίας», αυτοί που εκπροσωπούσαν την ηγεσία των Εβραίων που ήταν διασκορπισμένοι στα έθνη. Αυτοί ονομάζονταν και ονομάζονται «άρχοντες της εξορίας», πρίγκιπες της εξορίας. Στο περιβάλλον τους ήταν οι σοφοί του Ισραήλ· δίκαζαν και έβαζαν νόμους στο λαό τους. Ζούσαν στο εξωτερικό όπου υπαγόρευαν οι περιστάσεις ή η ευκολία τους, σε χριστιανικές ή μωαμεθανικές χώρες. Το αν το αξίωμα σταμάτησε με τον τελευταίο δημοσίως γνωστό «άρχοντα της εξορίας» ή απλώς εξαφανίστηκε στη διάρκεια της ιστορίας, είτε σήμερα έχει εγκαταλειφθεί εντελώς είτε υπάρχει σε άλλη μορφή, είναι ανοιχτά ερωτήματα. Ότι υπάρχουν γραφεία για την εβραϊκή παγκόσμια δικαιοσύνη – δηλαδή οργανώσεις μέσα στην πολύ ισχυρή κοινότητα του ίδιου του εβραϊκού λαού – είναι γνωστό, όπως και το γεγονός ότι σε ορισμένες εβραϊκές δραστηριότητες, αμυντικές και επιθετικές, υπάρχει παγκόσμια ενότητα. Στην κατάσταση που βρίσκονται οι Εβραίοι ή από την οπτική τους γωνία δεν υπάρχει τίποτε που θα καθιστούσε δυσάρεστη τη σημερινή τους ύπαρξη σαν εξόριστους, μάλιστα αυτή η σκέψη είναι μεγάλη παρηγοριά για αυτούς.

Η «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» σημειώνει: «Περιέργως οι “άρχοντες της εξορίας” αναφέρονται ακόμη στις τελετουργίες του Σαββάτου των Ασκενάζι... Οι Εβραίοι της σεφαραδίτικης τελετουργίας δεν διατήρησαν αυτή την απαρχαιωμένη διάταξη, ούτε εμφανίζεται στις περισσότερες μεταρρυθμιστικές συναγωγές του 19ου αιώνα.»

Υπάρχει, λοιπόν, Εβραϊκό Σανχεντρίν, ένα κυβερνητικό ή συμβουλευτικό σώμα Εβραίων που αναλαμβάνει την επίβλεψη των υποθέσεων του λαού τους σε όλο τον κόσμο; Το Εβραϊκό Σανχεντρίν ήταν ένας πολύ ενδιαφέρον θεσμός. Η προέλευσή του και η φύση της σύστασής του είναι ασαφής. Αποτελούνταν από 71 μέλη, συμπεριλαμβανομένου του προέδρου και εκπλήρωνε τα καθήκοντα μιας πολιτικής γερουσίας. Δεν μπορεί να εντοπιστεί η πηγή από την οποία το Σανχεντρίν αντλούσε την κυβερνητική του εξουσία. Δεν ήταν εκλογικό σώμα. Δεν ήταν δημοκρατικό και δεν είχε χαρακτήρα αντιπροσωπευτικού οργάνου. Δεν ήταν υπεύθυνο απέναντι στο λαό. Σε

αυτές τις ιδιότητες, ήταν τυπικά εβραϊκό. Το Σανχεντρίν εκλεγόταν από τον πρίγκιπα ή τον ιερέα, όχι για να προστατεύσει τα συμφέροντα του λαού, αλλά για να βοηθήσει τον ηγεμόνα στο διοικητικό του έργο. Συνεδρίαζε κατόπιν εντολής ή ήταν μόνιμο και καλούσε τα μέλη του.
Η ίδρυσή του φαίνεται να ήταν του ίδιου είδους με το γνωστό σύστημα με το οποίο μια αριστοκρατία συνηθίζει να διατηρείται στην εξουσία, ανεξάρτητα από την πολιτική εξέλιξη ενός λαού. Η «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» λέει: «Το Σανχεντρίν, καθαρά αριστοκρατικού χαρακτήρα, πιθανότατα πήρε την εξουσία του από μέσα του, καθώς αποτελούνταν από μέλη των οικογενειών των ευγενών και του ιερατείου με επιρροή».

Το σώμα αυτό βοηθήθηκε από ένα δεύτερο παρόμοιο, που διαχειριζόταν τα θρησκευτικά συμφέροντα του λαού· προφανώς τα μέλη του προέρχονταν από τάξεις πιο κοντά στις μάζες του λαού.

Το Σανχεντρίν ασκούσε κυβερνητική εξουσία όχι μόνο στους Εβραίους στην Παλαιστίνη αλλά παντού όπου ζούσαν διασκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο. Ως γερουσία με άμεση πολιτική εξουσία, έπαψε με την κατάρρευση του εβραϊκού κράτους το 70, αλλά υπάρχουν σημάδια συνέχισης της ύπαρξής του ως συμβουλευτικού οργάνου μέχρι τον τέταρτο αιώνα.

Το 1806, για να ικανοποιηθεί η επιθυμία του Ναπολέοντα σχετικά με κάποια ζητήματα που είχαν προκύψει σχετικά με τους Εβραίους, συγκλήθηκε μια σύνοδος επιφανών, μέλη της οποίας ήταν εξέχοντες Γάλλοι Εβραίοι. Αυτή με την σειρά της, κάλεσε το Σανχεντρίν να πάρει την έγκριση όλων των Εβραίων για τις απαντήσεις τους στον Ναπολέοντα. Αυτό συνήλθε στις 9 Φεβρουαρίου 1807 στο Παρίσι. Ακολούθησε τις προβλεπόμενες αρχαίες μορφές, αποτελούνταν από Εβραίους από όλα τα μέρη της Ευρώπης, για να θέσει όλη την εξουσία του Εβραϊσμού πίσω από κάθε συμφωνία που μπορούσαν να συνάψουν οι Γάλλοι Εβραίοι με τον Ναπολέοντα.

Κατά την έκδοση των αποφάσεών του, αυτό το Σανχεντρίν του 1807 δήλωσε ότι ήταν από όλες τις απόψεις όπως το αρχαίο Σανχεντρίν, «μια νομική συνέλευση στην οποία έχει εξουσιοδοτηθεί η έκδοση διαταγμάτων για την προώθηση της ευημερίας του Ισραήλ».

Η σημασία αυτών των γεγονότων είναι ότι αυτό που κάνουν σήμερα οι ηγέτες των Εβραίων για να υποστηρίξουν τις πολιτικές και το σύνταγμα του Ισραήλ δεν θα σήμαινε ένα νέο ξεκίνημα, δεν θα σήμαινε μια νέα στάση, δεν θα ήταν απόδειξη ενός νέου σχεδίου. Θα ήταν απολύτως φυσικό, όπως είναι η εβραϊκή αλληλεγγύη, να συνεχιστεί το Σανχεντρίν. Το αρχαίο Σανχεντρίν φαίνεται να είχε στην κεφαλή μια ομάδα των δέκα ανδρών, οι οποίοι υπερέβαιναν τα υπόλοιπα μέλη σε κύρος. Θα ήταν απολύτως φυσικό αν οι ηγέτες των Εβραίων χωρίζονταν σήμερα σε επιτροπές, ανά χώρες ή ανά αντικείμενο.

Χρόνο με το χρόνο πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις σε παγκόσμιο

επίπεδο των πιο σημαντικών Εβραίων όλων των χωρών. Μαζεύονται όποτε τους καλούν, αδιαφορώντας για οτιδήποτε άλλο. Δικαστές υψηλού βαθμού από τα ανώτατα δικαστήρια των διαφόρων χωρών, διεθνείς χρηματοδότες, Εβραίοι ρήτορες της «φιλελεύθερης» τάσης, τους οποίους ακούνε και σέβονται επίσης οι μη Εβραίοι, πολιτικοί σύμβουλοι από όλα τα κόμματα του κόσμου συγκεντρώνονται όπου θέλουν. Τα θέματα των συζητήσεών τους γίνονται γνωστά μόνο στο βαθμό που θέλουν. Δεν πρέπει να υποθέσουμε ότι όλοι οι παρευρισκόμενοι σε αυτές τις συνελεύσεις είναι μέλη του στενού κύκλου. Η λίστα των εκπροσώπων θα δείξει δεκάδες ονόματα με τα οποία κανείς δεν θα συσχετίσει τον Λόρδο Ρέντινγκ και τον δικαστή Μπράνταϊς. Αν συνέρχεται το σύγχρονο Σανχεντρίν – και θα ήταν το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο αν συνέβαινε – μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι συναντάται μέσα στον κλειστό κύκλο εκείνων των προσώπων που η εβραϊκή αριστοκρατία του χρήματος, της διανόησης και της εξουσίας εγκρίνει. Ο μηχανισμός μιας εβραϊκής παγκόσμιας κυβέρνησης είναι εκεί, έτοιμος να χρησιμοποιηθεί. Ο Εβραίος είναι πεπεισμένος ότι έχει την καλύτερη θρησκεία, τα καλύτερα ήθη, την καλύτερη μέθοδο εκπαίδευσης, τα καλύτερα κοινωνικά πρότυπα, την καλύτερη ιδανική διακυβέρνηση. Δεν χρειάζεται να βγει έξω από τον κύκλο αυτών που πιστεύει ότι είναι οι καλύτεροι για την προώθηση της ευημερίας του λαού του ή για να πραγματοποιήσει ένα πρόγραμμα που σχετίζεται με τον έξω κόσμο.

Ο διεθνής Εβραίος αφήνει τον κόσμο να δει μόνο ένα μέρος του αρχαίου μηχανισμού που χρησιμοποιεί σε όλες του τις πράξεις. Υπάρχουν συγκεντρώσεις των οικονομικών, πολιτικών και πνευματικών αρχηγών του εβραϊσμού. Αυτές οι συγκεντρώσεις ανακοινώνονται για το ένα ή το άλλο πράγμα – μερικές φορές. Μερικές φορές γίνεται συγκέντρωση Εβραίων σε μια παγκόσμια πρωτεύουσα, χωρίς να έχει ανακοινωθεί ο σκοπός. Εμφανίζονται όλοι σε μια πόλη, συνεννοούνται και αναχωρούν.

Το αν υπάρχει ένας παγκοσμίως αναγνωρισμένος ηγέτης δεν έχει ακόμη αποκαλυφθεί. Δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμφιβολία, ωστόσο, ως προς την ύπαρξη αυτού που μπορεί να ονομαστεί «εξωτερική πολιτική», δηλαδή μια συγκεκριμένη άποψη και σχέδιο δράσης σε σχέση με τον κόσμο των μη Εβραίων. Ο Εβραίος αισθάνεται ότι βρίσκεται ανάμεσα σε εχθρούς, αλλά αισθάνεται επίσης ότι είναι μέλος ενός λαού – του «ενός λαού». Πρέπει λοιπόν να ασκήσει πολιτική απέναντι στον έξω κόσμο. Πρέπει να αντιμετωπίσει τις περιστάσεις γύρω του και δεν μπορεί να το κάνει χωρίς να σκεφτεί το ποια θα είναι η εξέλιξη. Αυτός ο προβληματισμός θα τον κάνει να πάρει την απόφαση να επηρεάσει αυτή την εξέλιξη προς το συμφέρον του.

Η αόρατη κυβέρνηση των Εβραίων, η στάση της απέναντι στην μη εβραϊκή ανθρωπότητα, η πολιτική της σε σχέση με το μέλλον, δεν είναι τόσο αδιανόητα όσο μπορεί να φαίνεται στην αρχή. Δεδομένης της ιδιό-

μορφης στάσης του εβραϊσμού, όλα αυτά στην πραγματικότητα είναι πολύ φυσικά. Η θέση των Εβραίων στον κόσμο δεν είναι τέτοια που να του δίνει μια ήρεμη ικανοποίηση. Αντίθετα τον παροτρύνει να οργανωθεί για να αποφύγει δυσάρεστα μελλοντικά απρόοπτα και σε προγράμματα που μπορεί να διαμορφώσουν αυτά τα ενδεχόμενα προς όφελος της φυλής του. Η θέσπιση ενός Σανχεντρίν, ενός παγκόσμιου σώματος των κορυφαίων Εβραίων όλων των χωρών, ακόμη και ενός εξόριστου, μιας ορατής και αναγνωρισμένης κεφαλής του Σανχεντρίν σαν ο πρόδρομος του επερχόμενου παγκόσμιου αυτοκράτορα, ναι, ακόμη και η ανάληψη ενός παγκόσμιου προγράμματος – όπως π.χ. κάθε κυβέρνηση έχει την εξωτερική της πολιτική – δεν είναι καθόλου παράλογη και αδύνατη. Τέτοιες ρυθμίσεις προέκυψαν εντελώς φυσικά από τις περιστάσεις. Είναι εξίσου φυσικό να μην τα γνωρίζει κάθε Εβραίος. Το Σανχεντρίν ήταν πάντα και θα είναι μια αριστοκρατία. Όταν οι ραβίνοι δηλώνουν από τους άμβωνές τους ότι δεν γνωρίζουν τίποτα γι' αυτό, αναμφίβολα λένε την αλήθεια (;). Αυτό από το οποίο εξαρτάται ο διεθνής Εβραίος είναι η πιθανότητα κάθε Εβραίος να εγκρίνει αυτό που φέρνει δύναμη και κύρος στον λαό του. Εν πάση περιπτώσει, είναι αρκετά γνωστό ότι όσο λίγα και αν έχουν ειπωθεί στον απλό Εβραίο ηγέτη για τα παγκόσμια προγράμματα, αντιμετωπίζει με μεγαλύτερο σεβασμό και αυτοπεποίθηση τους ίδιους τους ανθρώπους που πρέπει να πραγματοποιήσουν αυτά τα προγράμματα, αν υπάρχουν.

Το 24ο Πρωτόκολλο των πρεσβύτερων σοφών της Σιών λέει σχετικά: «Τώρα θα ασχοληθώ με τον τρόπο με τον οποίο οι ρίζες του οίκου του Δαβίδ πρέπει να διεισδύσουν στα βαθύτερα στρώματα της γης. Αυτή η δυναστεία έχει δώσει, ακόμη και σήμερα, στους σοφούς μας, τους παιδαγωγούς και τους καθοδηγητές όλης της ανθρώπινης σκέψης, τη δύναμη να κυβερνούν τις παγκόσμιες υποθέσεις».

Αυτό θα έδειχνε, αν είναι αξιόπιστο, – όπως συνεχίζει να λέει το Πρωτόκολλο – ότι ενώ ο ίδιος ο παγκόσμιος ηγέτης δεν εμφανίστηκε, αλλά η δυναστεία ή η συνέχεια του Δαβίδ από την οποία πρέπει να εμφανιστεί, έχει εμπιστευτεί το έργο της προετοιμασίας του στους σοφούς της Σιών. Αυτοί οι σοφοί λέγεται ότι όχι μόνο προετοιμάζουν εκείνους που διευθύνουν τις υποθέσεις του εβραϊσμού, αλλά ότι επίσης διαμορφώνουν και επηρεάζουν την ανθρώπινη σκέψη με τέτοιο τρόπο που είναι ευνοϊκή για τα σχέδιά τους. Το ίδιο το πρόγραμμα μπορεί να παραμείνει κρυφό, – αλλά η εκτέλεσή του ή το αποτέλεσμα της εκτέλεσής του δεν μπορεί. Ως εκ τούτου, μπορεί να είναι δυνατό να εντοπιστούν στον εξωτερικό κόσμο οι ενδείξεις οι οποίες ανιχνευόμενες στην πηγή τους, θα αποκαλύψουν ένα πρόγραμμα που σχετίζεται με την ανθρωπότητα του οποίου το περιεχόμενο, είτε καλό είτε κακό, αξίζει να γίνει ευρέως γνωστό.

Εισαγωγή στα «Εβραϊκά Πρωτόκολλα»

Τα είκοσι τέσσερα έγγραφα που είναι γνωστά ως «Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» είναι εκείνα που αναφέρονται πιο συχνά από εκείνους που προτιμούν να μελετούν τη θεωρία της εβραϊκής παγκόσμιας δύναμης παρά την πραγματική λειτουργία αυτής της δύναμης στον κόσμο. Τα πρωτόκολλα έχουν προσελκύσει μεγάλη προσοχή στην Ευρώπη και πρόσφατα αποτέλεσαν το επίκεντρο μιας σημαντικής θύελλας απόψεων στην Αγγλία. Από την άλλη πλευρά στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν συζητηθεί σε περιορισμένο βαθμό. Αυτά είναι τα έγγραφα σχετικά με τα οποία το Υπουργείο Δικαιοσύνης έκανε έρευνες πριν από περισσότερο από ένα χρόνο, και τα οποία δημοσιεύθηκαν στο Λονδίνο από την επίσημη τυπογραφική εταιρεία της βρετανικής κυβέρνησης «Eyre & Spottiswoode».

Είναι άγνωστο ποιος έδωσε πρώτος σε αυτά τα έγγραφα τον τίτλο «Οι Σοφοί της Σιών». Θα ήταν δυνατό χωρίς σοβαρό ακρωτηριασμό των εγγράφων να αφαιρεθεί κάθε ένδειξη εβραϊκής συγγραφής, και όμως διατηρούν όλα τα κύρια σημεία του πιο ολοκληρωμένου προγράμματος για την παγκόσμια υποδούλωση που έχει έρθει ποτέ στη γνώση του κοινού. Ωστόσο, η αφαίρεση οποιουσδήποτε υπαινιγμού περί εβραϊκής συγγραφής στα Πρωτόκολλα θα σήμαινε την ανάδειξη ορισμένων αντιφάσεων που δεν υπάρχουν στη σημερινή τους μορφή. Ο βασικός σκοπός του σχεδίου που αποκαλύπτεται στα Πρωτόκολλα είναι η υπονόμευση κάθε ανθρώπινης τάξης και κυβέρνησης προκειμένου να συσταθεί μια νέα παγκόσμια αρχή με αυταρχική μορφή. Ένα τέτοιο σχέδιο δεν θα μπορούσε να προέλθει από μια άρχουσα τάξη που ήδη διέθετε εξουσία, πόσο μάλλον από αναρχικούς. Αλλά οι αναρχικοί δεν ομολογούν την απολυταρχία σαν τη μορφή διακυβέρνησης για την οποία αγωνίζονται. Οι συγγραφείς θα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν μια ομάδα Γάλλων ανατρεπτικών όπως υπήρχαν την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης και είχαν αρχηγό τον διαβόητο Δούκα της Ορλεάνης. Αυτοί οι ανατρεπτικοί έχουν εξαφανιστεί· αλλά το πρόγραμμα που διακηρύσσεται στα Πρωτόκολλα εφαρμόζεται σταθερά, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά σε ολόκληρη την Ευρώπη, και ιδιαίτερα στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Στην παρούσα μορφή των Πρωτοκόλλων, η οποία αποδεικνύει ότι είναι η αρχική τους μορφή, δεν υπάρχει καμία αντίφαση. Ο ισχυρισμός

περί εβραϊκής συγγραφής φαίνεται απαραίτητος για τη συνοχή του σχεδίου. Αν αυτά τα έγγραφα ήταν τα πλαστά που ισχυρίζονται ότι είναι οι Εβραίοι θεματοφύλακες, οι πλαστογράφοι πιθανότατα θα είχαν κάνει τον κόπο να κάνουν την εβραϊκή συγγραφή τόσο ξεκάθαρη ώστε ο αντισημιτικός σκοπός τους θα μπορούσε εύκολα να εντοπιστεί. Αλλά ο όρος «Εβραίος» εμφανίζεται μόνο δύο φορές σε αυτά. Μόνο όταν κάποιος διαβάσει πολύ περισσότερο από ό,τι συνήθως ενδιαφέρεται ο μέσος αναγνώστης να ασχοληθεί με τέτοια θέματα, φτάνει στα σχέδια για την ίδρυση της παγκόσμιας απολυταρχίας και μόνο τότε γίνεται σαφές ποια είναι η γενεαλογική γραμμή του.

Αλλά σε όλα τα έγγραφα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για τους ανθρώπους εναντίον των οποίων στοχεύει το σχέδιο. Δεν στοχεύει στην αριστοκρατία ούτε στο κεφάλαιο, ούτε στην κυβέρνηση αυτή καθαυτή. Προβλέπονται συγκεκριμένα μέτρα για την ενσωμάτωση της αριστοκρατίας, του κεφαλαίου και της κυβέρνησης στην εκτέλεση του σχεδίου. Στρέφεται εναντίον των ανθρώπων του κόσμου που αποκαλούνται «άπιστοι». Η συχνή αναφορά των «απίστων» αίρει κάθε αμφιβολία ως προς τον σκοπό των εγγράφων. Τα περισσότερα από τα καταστροφικού τύπου «φιλελεύθερα» σχέδια στοχεύουν στη χρήση των μαζών σαν συνεργών με τέτοιο τρόπο ώστε ταυτόχρονα να εκφυλιστούν και να οδηγηθούν σε ψυχική σύγχυση και να μετατραπούν σε ανόητα εργαλεία. Λαϊκά κινήματα «φιλελεύθερου» πρέπει να ενθαρρυνθούν, όλες οι ανατρεπτικές φιλοσοφίες στη θρησκεία, την οικονομία, την πολιτική και την οικιακή ζωή πρέπει να σπαρθούν και να καλλιεργηθούν με σκοπό τη διάλυση της κοινωνικής αλληλεγγύης ώστε όταν τεθεί σε εφαρμογή το τελικό σχέδιο και αποκαλυφθεί η απάτη αυτών των διδασκαλιών, οι άνθρωποι να αδιαφορήσουν εντελώς και υποταχθούν σε αυτό.

Η συνηθισμένη φράση δεν είναι, «εμείς οι Εβραίοι θέλουμε να κάνουμε αυτό», αλλά «οι άπιστοι θα αναγκαστούν να σκεφτούν ή να κάνουν αυτό ή εκείνο.» Με εξαίρεση μερικά σημεία στα τελευταία Πρωτόκολλα, ο μόνος διακριτικός φυλετικός όρος που χρησιμοποιείται είναι «άπιστοι». Για παράδειγμα, η πρώτη τέτοια εφαρμογή στο Πρώτο Πρωτόκολλο έχει ως εξής: «Οι σπουδαίες ιδιότητες των ανθρώπων – η εντιμότητα και η ειλικρίνεια – στην πολιτική είναι ουσιαστικά μειονεκτήματα γιατί σε εκθρονίζουν πιο σίγουρα και πιο βέβαια από τον χειρότερο εχθρό. Αυτές οι ιδιότητες είναι χαρακτηριστικές της πολιτικής των απίστων· δεν πρέπει να καθοδηγούμαστε απ’ αυτές.» Έπειτα: «Στα ερείπια της κληρονομικής αριστοκρατίας των απίστων έχουμε δημιουργήσει την αριστοκρατία της μορφωμένης τάξης μας και πάνω από όλα την αριστοκρατία του χρήματος. Έχουμε δημιουργήσει τη βάση αυτής της νέας αριστοκρατίας στη βάση του πλούτου, που εμείς ελέγχουμε και στην επιστήμη που καθοδηγείται από τους σοφούς μας». Περαιτέρω: «Θα επιβάλουμε αυξήσεις στους μισθούς, αλλά αυτές δεν θα

ωφελήσουν τους εργαζόμενους, γιατί ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αύξηση στις τιμές των βασικών αγαθών, υποστηρίζοντας ταυτόχρονα ότι αυτό είναι το αποτέλεσμα της παρακμής της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. Θα υπονομεύσουμε επίσης έντεχνα και βαθιά τις παραγωγικές πηγές ενσταλάζοντας στους εργάτες αναρχικές ιδέες και ενθαρρύνοντάς τους στην χρήση αλκοόλ. Ταυτόχρονα, θα λάβουμε μέτρα για να διώξουμε τους απίστους από τη χώρα.» (Αυτό μπορεί να το έγραψε ένας πλαστογράφος με αντισημιτικά κίνητρα τα τελευταία πέντε χρόνια. Αλλά αυτές οι λέξεις τυπώθηκαν πριν από τουλάχιστον 14 χρόνια, όπως αποδεικνύεται από το αντίγραφο, το οποίο βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο από το 1906· στη Ρωσία τα αντίγραφα ήταν αρκετά χρόνια νωρίτερα σε κυκλοφορία.)

Το παραπάνω απόσπασμα συνεχίζει: «Η αληθινή κατάσταση δεν θα γίνει αντιληπτή από τους άπιστους πρόωρα, θα την καλύψουμε με δήθεν προσπάθειες για λογαριασμό της εργατικής τάξης και θα διαδώσουμε μεγάλες οικονομικές αρχές, για τις οποίες θα γίνει ενεργή προπαγάνδα μέσω των οικονομικών μας θεωριών.»

Η χρήση της λέξης «Εβραίος» στα Πρωτόκολλα μπορεί να επεξηγηθεί από το ακόλουθο απόσπασμα στην Ενότητα 8: «Μέχρι να μπορέσουμε να δώσουμε με ασφάλεια υπεύθυνες κυβερνητικές θέσεις στους Εβραίους αδελφούς μας, θα τις εμπιστευτούμε σε ανθρώπους των οποίων το παρελθόν και ο χαρακτήρας είναι τέτοιοι ώστε να υπάρχει χάσμα μεταξύ αυτών και του λαού».

Αυτή είναι η πρακτική που είναι γνωστή σαν χρήση του «μετώπου των απίστων», η οποία εφαρμόζεται εκτενώς στον οικονομικό κόσμο σήμερα για να συγκαλύψει τις αποδείξεις της εβραϊκής κυριαρχίας. Το πόση πρόοδος έχει σημειωθεί από τότε που γράφτηκαν αυτά τα λόγια φαίνεται από το περιστατικό στη συνέλευση του Σαν Φρανσίσκο όταν προτάθηκε το όνομα του δικαστή Μπράντεϊς για Πρόεδρος. Είναι λογικό να αναμένεται ότι η κοινή γνώμη θα εξοικειώνεται όλο και περισσότερο με την ιδέα της πλήρωσης των θέσεων των ανώτατων αξιωμάτων του κράτους με Εβραίους – στην πραγματικότητα αυτό θα ήταν μόνο ένα μικρό βήμα από τον σημερινό βαθμό επιρροής που ασκούν ήδη οι Εβραίοι. Δεν υπάρχει καμιά δραστηριότητα της Αμερικανικής Προεδρίας στην οποία οι Εβραίοι να μην έχουν ήδη συμμετάσχει κρυφά στον υψηλότερο βαθμό. Η πραγματική κατάληψη των θέσεων δεν είναι απαραίτητη για την αύξηση της ισχύος τους, αλλά για την προώθηση ορισμένων πραγμάτων που συμβαδίζουν ακριβώς με τα σχέδια που περιγράφονται στα Πρωτόκολλα.

Ένα άλλο σημείο που θα παρατηρήσει ο αναγνώστης των Πρωτοκόλλων είναι ότι ο τόνος της προτροπής απουσιάζει εντελώς από τα έγγραφα. Δεν είναι για σκοπούς προπαγάνδας, δεν κάνουν καμία προσπάθεια να υποκινήσουν τις φιλοδοξίες ή τις δραστηριότητες αυτών στους οποίους απευθύνονται. Είναι τόσο ψύχραιμα όσο και ένα νόμιμο

χαρτί και τόσο ουσιαστικά όσο ένας πίνακας στατιστικών. Καμιά αναφορά όπως: «Ας σηκωθούμε, αδέρφια», ούτε υστερικές φωνές: «κάτω οι άπιστοι.» Αυτά τα Πρωτόκολλα, αν όντως γράφτηκαν από Εβραίους και απευθύνονταν στους Εβραίους, ή αν περιέχουν ορισμένες αρχές ενός Προγράμματος του Εβραϊκού Κόσμου, σίγουρα δεν προορίζονταν για τους υποκινητές, αλλά για τους προσεκτικά προετοιμασμένους και δοκιμασμένους μυημένους των ανώτερων ομάδων.

Εβραίοι θεματοφύλακες έχουν ρωτήσει: «Είναι λογικό, αν υπήρχε ένα τέτοιο εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα, οι Εβραίοι θα το έγραφαν και θα το δημοσίευαν;» Όπως όλα δείχνουν, αυτά τα Πρωτόκολλα ανακοινώθηκαν μόνο προφορικά από εκείνους που τα παρουσίασαν. Στη σημερινή τους μορφή φαίνεται να είναι σημειώσεις από διαλέξεις που έγιναν από ακροατή. Κάποια από αυτά είναι αναλυτικά, άλλα σύντομα. Ο ισχυρισμός που διατυπωνόταν πάντα σε σχέση με τα Πρωτόκολλα από τότε που έγιναν γνωστά είναι ότι είναι σημειώσεις διαλέξεων που παραδίδονται σε Εβραίους φοιτητές πιθανώς κάπου στη Γαλλία ή την Ελβετία. Η προσπάθεια να φαίνονται ρωσικής προέλευσης διαψεύδεται σίγουρα από τον τρόπο που βλέπουν τα πράγματα, τις χρονικές τους συνδηλώσεις και τις γραμματικές ενδείξεις.

Ο τόνος σίγουρα ταιριάζει με την υπόθεση ότι αρχικά ήταν διαλέξεις που δόθηκαν σε φοιτητές, γιατί ο σκοπός τους **δεν είναι ξεκάθαρα να γίνει αποδεκτό ένα πρόγραμμα, αλλά να δώσουν πληροφορίες σχετικά με ένα πρόγραμμα που παρουσιάζεται ότι βρίσκεται ήδη σε διαδικασία εκπλήρωσης**. Δεν υπάρχει πρόσκληση για ένωση δυνάμεων ή για έκφραση απόψεων. Τονίζεται μάλιστα ρητά ότι ούτε οι συζητήσεις ούτε η έκφραση απόψεων είναι ευπρόσδεκτες. («Ενώ κηρύττουμε φιλελευθερισμό στους άπιστους, θα κρατάμε τους δικούς μας ανθρώπους και τους αξιωματούχους μας σε αναντίρρητη υπακοή.» «Το σύστημα της διοίκησης πρέπει να προέρχεται από έναν μόνο εγκέφαλο... επομένως, μπορεί να γνωρίζουμε το σχέδιο δράσης, αλλά δεν πρέπει να το συζητάμε, μήπως καταστρέψουμε τον μοναδικό του χαρακτήρα... Επομένως, το εμπνευσμένο έργο του ηγέτη μας δεν πρέπει να πεταχτεί μπροστά σε ένα πλήθος για να γίνει κομμάτια ή ακόμα και σε μια περιορισμένη ομάδα.»)

Εξετάζοντας τα Πρωτόκολλα ως προς το περιεχόμενό τους, είναι προφανές ότι το πρόγραμμα που περιγράφεται σε αυτές τις σημειώσεις διαλέξεων δεν ήταν καινούργιο τη στιγμή που έγιναν οι διαλέξεις· τίποτα δεν υποδηλώνει πρόσφατη προέλευση. Υπάρχει σχεδόν ο τόνος μιας παράδοσης, ή μιας θρησκείας, σε όλα, σαν να είχε παραδοθεί από γενιά σε γενιά μέσω ειδικά έμπιστων και μυημένων ανδρών. Δεν υπάρχει σ' αυτά καμία έφεση για νέες ιδέες ή φρέσκο ενθουσιασμό, αλλά η βεβαιότητα και η ηρεμία γνωστών από καιρό γεγονότων και μιας πολιτικής δοκιμασμένης και επιβεβαιωμένης εδώ και καιρό. Παρεμπιπτόντως, στα ίδια τα Πρωτόκολλα, αναφέρεται τουλάχιστον δύο

φορές η ηλικία τους. Το πρώτο πρωτόκολλο λέει: «Ήδη στην αρχαιότητα ήμασταν οι πρώτοι που φωνάξαμε τις λέξεις “Ελευθερία, Ισότητα, Αδελφότητα” ανάμεσα στις μάζες. Αυτά τα λόγια έχουν επαναληφθεί πολλές φορές από ασυνείδητους παπαγάλους που συρρέουν από όλες τις πλευρές σε αυτό το δόλωμα, με το οποίο έχουν καταστρέψει την ευημερία του κόσμου και την αληθινή προσωπική ελευθερία... Οι δήθεν σοφοί και λογικοί άπιστοι δεν κατάλαβαν τη διπλή σημασία αυτών των λέξεων, δεν κατάλαβαν την αντίφασή τους μεταξύ τους, δεν είδαν ότι δεν υπάρχει ισότητα στη φύση...»

Μια δεύτερη αναφορά για τον χρόνο σύνταξης του προγράμματος βρίσκεται στο 13ο Πρωτόκολλο: «Ζητήματα πολιτικής, ωστόσο, δεν επιτρέπονται σε κανέναν, εκτός από εκείνους που δημιούργησαν την πολιτική και την κατευθύνουν για πολλούς αιώνες.»

Θα μπορούσε αυτό να αναφέρεται σε ένα μυστικό Εβραϊκό Σανχεντρίν, που συνεχίζει να διαιωνίζεται μέσα σε μια συγκεκριμένη εβραϊκή κάστα από γενιά σε γενιά;

Πρέπει να ειπωθεί και πάλι, οι εμπνευστές και οι σκηνοθέτες που αναφέρονται εδώ δεν μπορούν να ανήκουν προς το παρόν σε καμία κυρίαρχη κάστα, γιατί όλα όσα εξετάζει το πρόγραμμα είναι ευθέως αντίθετα με τα συμφέροντα μιας τέτοιας κάστας. Δεν μπορεί να αναφέρεται σε καμία εθνική-αριστοκρατική ομάδα, όπως οι γαιοκτήμονες-αριστοκράτες της υπαίθρου της Γερμανίας, γιατί οι μέθοδοι που προτείνονται είναι αυτές που θα καθιστούσαν ανίσχυρη μια τέτοια ομάδα. Δεν μπορεί να αναφέρεται σε κανέναν παρά μόνο σε έναν λαό που δεν έχει κυβέρνηση, που μπορεί να κερδίσει τα πάντα και δεν έχει να χάσει τίποτα και που μπορεί να επιβιώσει άθικτος μέσα σε έναν κόσμο που καταρρέει. Μόνο μία φυλή ταιριάζει σε αυτήν την περιγραφή.

Από τον τόνο των πρακτικών είναι σαφές ότι ο ίδιος ο ομιλητής δεν επιθυμούσε τιμές. Υπάρχει παντελής απουσία προσωπικών φιλοδοξιών σε όλο το έγγραφο. Όλα τα σχέδια, οι σκοποί και οι προσδοκίες οδηγούν σε έναν στόχο: το μέλλον του Ισραήλ. Αυτό το μέλλον, φαίνεται, μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω της προσεκτικής καταστροφής ορισμένων σημαντικών ιδεών των μη Εβραίων. Τα Πρωτόκολλα μιλούν για όσα έγιναν, όσα έγιναν τη στιγμή που συντάχθηκαν και όσα απομένουν να γίνουν. Τίποτα παρόμοιο δεν έχει γίνει ποτέ γνωστό ως προς την πληρότητα της λεπτομέρειας, την ευρύτητα του σχεδίου και τη βαθιά αντίληψη των κρυμμένων πηγών της ανθρώπινης δράσης. Είναι πραγματικά τρομερά στην κυριαρχία τους στα μυστήρια της ζωής, όσο τρομερά στην πλήρη συνειδητοποίηση αυτής της ανωτερότητας που εκφράζουν. Θα τους άξιζε πραγματικά η γνώμη που εξέφρασαν πρόσφατα οι Εβραίοι γι’ αυτά, ότι ήταν έργο ενός εμπνευσμένου τρελού, αν αυτό που γράφεται στα Πρωτόκολλα δεν ήταν γραμμένο και στη ζωή με προσπάθειες και πράξεις.

Η κριτική που ασκείται στους μη Εβραίους από αυτά τα Πρωτόκολλα

είναι δίκαιη. Καμία πρόταση σχετικά με τη νοοτροπία και την επιδεκτικότητα των μη Εβραίων δεν μπορεί να αντικρουστεί. Ακόμη και οι πιο επιτήδειοι από τους μη Εβραίους στοχαστές έχουν εξαπατηθεί στο να θεωρούν σαν κινήσεις προόδου ό, τι έχει διεισδύσει στο κοινό ανθρώπινο μυαλό με τα πιο ύπουλα συστήματα προπαγάνδας.

Είναι αλήθεια ότι πότε-πότε εμφανίζεται ένας στοχαστής για να πει ότι η λεγόμενη επιστήμη δεν ήταν καθόλου επιστήμη, ότι οι λεγόμενοι οικονομικοί νόμοι τόσο των συντηρητικών όσο και των ριζοσπαστών δεν ήταν καθόλου νόμοι, αλλά τεχνητές εφευρέσεις. Είναι αλήθεια ότι περιστασιακά ένας οξυδερκής παρατηρητής έχει υποστηρίξει ότι η πρόσφατη ακολασία της πολυτέλειας και της υπερβολής δεν οφειλόταν καθόλου στις φυσικές παρορμήσεις των ανθρώπων, αλλά υποκινήθηκε συστηματικά, σκόπιμα ωθήθηκε πάνω τους από το σχέδιο. Είναι αλήθεια ότι μερικοί έχουν διακρίνει ότι περισσότερα από τα μισά από αυτά που περνούν σαν «κοινή γνώμη» είναι εξαγορασμένη συναίνεση και χειροκροτήματα που δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματική κατάσταση της κοινής γνώμης. Αλλά ακόμη και με αυτές τις ενδείξεις πότε-πότε, – που το μεγαλύτερο μέρος τους δεν λαμβάνεται υπόψη – δεν υπήρξε ποτέ αρκετή συνέχεια και συνεργασία μεταξύ εκείνων που ήταν ξύπνιοι, για να ακολουθήσουν όλες τις ενδείξεις για την πηγή τους. Η κύρια εξήγηση της επικράτησης που είχαν τα Πρωτόκολλα σε πολλούς από τους κορυφαίους πολιτικούς του κόσμου εδώ και αρκετές δεκαετίες είναι ότι εξηγούν από πού προέρχονται όλες αυτές οι ψευδείς επιρροές και ποιοι είναι οι στόχοι των Πρωτοκόλλων. Δίνουν το νήμα καθοδήγησης στον σύγχρονο λαβύρινθο. Τώρα είναι καιρός να μάθει ο κόσμος.

Είτε αποδίδεται κάποια αποδεικτική αξία στα Πρωτόκολλα όσον αφορά τους Εβραίους είτε όχι, παρέχουν ένα μάθημα για τον τρόπο με τον οποίο οι μάζες καθοδηγούνται σαν πρόβατα από επιρροές που δεν καταλαβαίνουν. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι από τη στιγμή που οι αρχές των Πρωτοκόλλων γίνουν ευρέως γνωστές και κατανοητές από τους ανθρώπους, η κριτική που δικαίως κάνουν τώρα στο μυαλό των μη Εβραίων θα χάσει την εγκυρότητά της.

Στα επόμενα κεφάλαια, τα έγγραφα αυτά θα εξεταστούν πιο προσεκτικά και θα απαντηθούν τα ερωτήματα που μπορεί να προκύψουν από αυτά με βάση το περιεχόμενό τους. Πριν γίνει αυτό, ωστόσο, τίθεται το ερώτημα: υπάρχει προοπτική να ολοκληρωθεί επιτυχώς το πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων; Το πρόγραμμα έχει ήδη επιτυχία. Σε πολλές από τις σημαντικότερες φάσεις του είναι ήδη πραγματικότητα. Αλλά αυτό δεν χρειάζεται να προκαλεί ανησυχία και τρόμο· γιατί το κύριο όπλο που πρέπει να χρησιμοποιηθεί εναντίον ενός τέτοιου προγράμματος, τόσο στα ολοκληρωμένα όσο και στα μη συμπληρωμένα μέρη του, είναι η πλήρης δημοσιότητα. Ας το μάθει ο κόσμος. Η διέγερση του λαού, η ανησυχία του λαού, η έκκληση στα πάθη του λαού είναι η μέθοδος του σχεδίου που

περιγράφεται στα Πρωτόκολλα. Το αντίδοτο είναι η διαφώτιση των λαών. Ο διαφωτισμός διώχνει τις προκαταλήψεις. Αυτό είναι προς το συμφέρον τόσο των Εβραίων όσο και των μη Εβραίων. Οι Εβραίοι συγγραφείς πολύ συχνά προσποιούνται ότι η προκατάληψη βρίσκεται μόνο στη μία πλευρά. Τα ίδια τα Πρωτόκολλα θα έπρεπε να έχουν την ευρύτερη κυκλοφορία μεταξύ του εβραϊκού λαού, για να μπορούν να ελέγχουν εκείνα τα πράγματα που προκαλούν υποψίες για το όνομά τους.*

* Αυτές οι τελικές σκέψεις δείχνουν ότι στην Αμερική, παρά τις προηγούμενες γνώσεις, το εβραϊκό ζήτημα αντιμετωπίζεται με έναν απλώς άστοχο τρόπο. Η διαφώτιση του εβραϊκού λαού δεν μας ενδιαφέρει· για εμάς είναι απλά θέμα είτε- απόφαση, δηλ. η συγκέντρωση των δυνάμεων που διατηρούν το κράτος και ανάμεσά τους να μην υπάρχουν οι Εβραίοι.

«Με την ολοκλήρωση αυτού του προγράμματος των παρόντων και των μελλοντικών μας δράσεων, θα σας διαβάσω τις αρχές αυτών των θεωριών.» – Πρωτόκολλο 16.

«Σε όλα όσα έχω συζητήσει μαζί σας μέχρι τώρα, προσπάθησα να υποδείξω προσεκτικά τα μυστικά των γεγονότων του παρελθόντος και του μέλλοντος καθώς και εκείνα τα σημαντικά γεγονότα του εγγύς μέλλοντος προς τα οποία παρασυρόμαστε σε ένα ρεύμα μεγάλων κρίσεων, προβλέποντας τις μυστικές αρχές των μελλοντικών μας σχέσεων με τους άπιστους και τις οικονομικές μας λειτουργίες.» – Πρωτόκολλο 22.

Εβραϊκή κρίση για την ανθρώπινη φύση των μη Εβραίων

Τα Πρωτόκολλα, τα οποία δηλώνουν ότι αποτελούν ένα περίγραμμα του προγράμματος του εβραϊκού κόσμου, βρέθηκε μετά από ανάλυση ότι περιλαμβάνουν τέσσερα κύρια μέρη. Αυτά, όμως, δεν σημειώνονται στη δομή των εγγράφων, αλλά στη σκέψη. Υπάρχει και ένα πέμπτο, στο θέμα του οποίου περιλαμβάνονται τα πάντα, αλλά αυτό το θέμα διατρέχει σε όλα τα Πρωτόκολλα, καθώς τίθεται μόνο εκφραστικά εδώ και εκεί με όρους. Τα τέσσερα κύρια μέρη είναι τα ισχυρότερα κλαδιά από τα οποία προέρχονται πολυάριθμοι κλάδοι.

Αρχικά, παρουσιάζεται η εβραϊκή αντίληψη για την ανθρώπινη φύση, δηλαδή τη φύση των μη Εβραίων. Ένα σχέδιο όπως αυτό των Πρωτοκόλλων σίγουρα δεν θα μπορούσε να είχε συλληφθεί από ένα μυαλό, που δεν είχε προηγουμένως βασίσει την πιθανότητα επιτυχίας σε μια ορισμένη εκτίμηση της ασυδοσίας και της διαφθοράς της ανθρώπινης φύσης – που σε όλα τα Πρωτόκολλα είναι αναφέρεται ως μη Εβραϊκή φύση.

Έπειτα, δεύτερον, αναφέρεται ο απολογισμός του τι έχει ήδη επιτευχθεί στην υλοποίηση του προγράμματος – πράγματα που πραγματικά έγιναν.

Τρίτον, υπάρχει μια πλήρης οδηγία για τις μεθόδους που πρέπει να χρησιμοποιηθούν για την περαιτέρω εκπλήρωση του προγράμματος, μέθοδοι που, θα παρείχαν από μόνες τους την υποτίμηση της ανθρώπινης φύσης στην οποία βασίζεται ολόκληρος ο ιστός, αν δεν υπήρχε τίποτα άλλο που να το υποδεικνύει.

Τέταρτον, τα Πρωτόκολλα περιέχουν λεπτομερώς ορισμένα από τα επιτεύγματα που, τη στιγμή της σύνταξης, δεν είχαν ακόμη επιτευχθεί. Μερικοί από αυτούς του στόχους που επιδιώκονταν έχουν επιτευχθεί εν τω μεταξύ, γιατί πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι μεταξύ του έτους 1905 και

του έτους 1920 υπήρχε αρκετός καιρός να εφαρμοστούν πολλές επιρροές και να επιτευχθούν πολλοί στόχοι. Όπως δείχνει η δεύτερη παράγραφος στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, ο ομιλητής γνώριζε ότι τα γεγονότα εκτυλίσσονταν σε ένα ρεύμα μεγάλων κρίσεων – μια γνώση που πιστοποιείται ευρέως ακόμη και από εβραϊκές πηγές εκτός Πρωτοκόλλου.

Εάν αυτό το βιβλίο προχωρούσε με τη μορφή μιας διαδικαστικής έρευνας για το εβραϊκό ζήτημα, αυτό το κεφάλαιο θα έπρεπε να επιδιώξει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του αναγνώστη απαριθμώντας πρώτα τη σειρά των γεγονότων που αναφέρονται στη «δεύτερη» από τις τέσσερις κύριες ενότητες. Αν στη συνέχεια ξεκινάμε με την εβραϊκή κρίση της ανθρώπινης φύσης, το κάνουμε για να ικανοποιήσουμε το απρόθυμο ενδιαφέρον του αναγνώστη, ειδικά αν είναι μη Εβραίος. Γνωρίζουμε την εβραϊκή άποψη για την ανθρώπινη φύση από πολλές πηγές, και συμφωνεί από κάθε άποψη με τις αποφάσεις που περιέχονται στα Πρωτόκολλα, ενώ ήταν πάντα μια μη εβραϊκή αυταπάτη ότι η ανθρώπινη ζωή είναι γεμάτη αξιοπρέπεια και ευγένεια. Αν εξετάσει κανείς το θέμα από όλες τις πλευρές, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η εβραϊκή άποψη είναι σωστή. Και όσον αφορά αυτά τα Πρωτόκολλα, η χαμηλή τους εκτίμηση για την ανθρωπότητα, αν και σκληρή για την ανθρώπινη υπερηφάνεια και έπαρση, είναι σε μεγάλο βαθμό αληθινή.(;)

Ξεφυλλίζοντας τα Πρωτόκολλα και επιλέγοντας τα κύρια αποσπάσματα στα οποία εκφράζεται αυτή η άποψη, διαπιστώνει κανείς μια αρκετά ολοκληρωμένη φιλοσοφική εξερεύνηση των ανθρώπινων κινήτρων και ιδιοτήτων. Για παράδειγμα, στο πρώτο Πρωτόκολλο: «Πρέπει να σημειωθεί ότι τα άτομα με κακά ένστικτα είναι πιο πολλά από αυτά με καλά. Επομένως, τα καλύτερα αποτελέσματα στη διακυβέρνησή τους επιτυγχάνονται με εκφοβισμό και βία, και όχι με ακαδημαϊκά επιχειρήματα.»

«Όλοι προσπαθούν για την εξουσία, όλοι θέλουν να είναι δικτάτορες αν είναι δυνατόν. Λίγοι θα δίσταζαν να θυσιάσουν το καλό των άλλων για να πετύχουν τους σκοπούς τους. Τα πλήθη των ανθρώπων ή οι άνθρωποι του πλήθους καθοδηγούνται από εξαιρετικά ρηχά πάθη, πεποιθήσεις, συνήθειες, παραδόσεις και συναισθηματικές παρορμήσεις. Είναι επιρρεπείς σε κομματικές διαιρέσεις, γεγονός που εμποδίζει κάθε ανώτερη μορφή κοινότητας, ακόμη και αν βασίζεται σε μια απολύτως λογική βάση. Κάθε απόφαση των μαζών εξαρτάται από μια τυχαία ή περιορισμένη πλειοψηφία, η οποία, λόγω της άγνοιάς της για τις βαθύτερες και κρυφές δυνάμεις της πολιτικής ζωής, οδηγεί μόνο σε άσκοπες αποφάσεις, οι οποίες καταλήγουν σε αναρχία. Κατά την κατάρτιση ενός πρόσφορου σχεδίου δράσης, πρέπει κανείς να λάβει υπόψη του την χυδαιότητα, την αναποφασιστικότητα και την αστάθεια των μαζών... Πρέπει να γίνει αντιληπτό ότι η δύναμη των μαζών είναι τυφλή, απερίσκεπτη και ανεξήγητη, που στρέφεται πότε δεξιά και πότε

αριστερά... Ο θρίαμβος μας έγινε ευκολότερος επειδή, στη συναναστροφή μας με τις μάζες που είναι απαραίτητες για εμάς, παίζαμε πάντα με τις πιο ευαίσθητες χορδές του ανθρώπινου μυαλού, με τους υπολογισμούς, την απληστία και τις ακόρεστες υλικές επιθυμίες των ανθρώπων. Καθεμία από αυτές τις ανθρώπινες αδυναμίες, λαμβανόμενη ξεχωριστά, αρκεί για να παραλύσει κάθε καλό ένστικτο και να κάνει τη θέληση του λαού διαθέσιμη σε όσους ξέρουν πώς να αγοράσουν τις δυνάμεις του.»

Στο 5ο Πρωτόκολλο, αυτή η έντονη παρατήρηση της ανθρώπινης φύσης εκφράζεται ως εξής: «Σε όλες τις εποχές οι λαοί, όπως και τα άτομα, έπαιρναν τα λόγια σαν πράξεις. Ένιωθαν ικανοποιημένοι από αυτό που τους έδειχναν και σπάνια έδιναν σημασία στο αν η υπόσχεση εκπληρώθηκε. Για το λόγο αυτό, θέλουμε να οργανώσουμε εικονικούς θεσμούς που θα επιδεικνύουν εμφανώς την αφοσίωσή τους στην «πρόοδο». Στο 11ο Πρωτόκολλο: «Οι άπιστοι είναι σαν ένα κοπάδι προβάτων... Θα κλείσουν τα μάτια τους σε όλα γιατί θα τους υποσχεθούμε ότι θα τους αποκαταστήσουμε όλες τις κλεμμένες ελευθερίες τους αφού οι εχθροί της ειρήνης έχουν συντριβεί και όλα τα κόμματα έχουν συνάψει ειρήνη. Αξίζει τον κόπο να μιλάμε για πόσο καιρό θα πρέπει να περιμένουν για αυτό; Γιατί λοιπόν επινοήσαμε όλο αυτό το πρόγραμμα και ενσταλάξαμε τα μέτρα του στο μυαλό των απίστων – χωρίς να τους δώσουμε τη δυνατότητα να δουν τα μειονεκτήματά του – αν όχι με σκοπό να πετύχουμε με πλάγιο τρόπο αυτό είναι ανέφικτο να πετύχει η διάσπαρτη φυλή μας με ευθύ τρόπο;»

Σημειώστε επίσης αυτή την πολύ έξυπνη παρατήρηση σχετικά με τους «συνεργάτες» των μυστικών εταιρειών. Η επισήμανση στα Πρωτόκολλα έχει σκοπό να δείξει πόσο εύκολα μπορούν να χρησιμοποιηθούν αυτές οι μυστικές εταιρείες για την προώθηση των εβραϊκών σχεδίων: «Συνήθως είναι οι αναρριχητές, οι καριερίστες και οι άνθρωποι, μιλώντας γενικά, που δεν έχουν κανένα ενδοιασμό, που εντάσσονται πιο εύκολα σε μυστικές εταιρείες: θα είναι εύκολο να τους καθοδηγήσουμε και να τους βάλουμε να δουλέψουν στη λειτουργία του προγραμματισμένου μηχανισμού μας.» (Παραλείπουμε περαιτέρω σχόλια επί του θέματος εδώ, επειδή τα πρωτόκολλα αναφέρουν μια πολύ σημαντική μυστική εντολή, η αναφορά της οποίας στο πλαίσιο αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει σε παρεξηγήσεις και επομένως προορίζεται για μεταγενέστερη εμπεριστατωμένη επεξεργασία.* Ωστόσο, θα είναι ενδιαφέρον για τα μέλη αυτής της τάξης να δουν τι έχουν να πουν τα Πρωτόκολλα γι’ αυτό και στη συνέχεια να συγκρίνουν τα γεγονότα και να δουν πόσο αντιστοιχούν με τα λόγια.) «Οι άπιστοι συμμετέχουν στις στοές με την ελπίδα ότι μέσω αυτών μπορούν να φτάσουν στην κοινωνική διάκριση...

* Αυτό που εννοείται, όπως γνωρίζουν οι Γερμανοί αναγνώστες των «Σοφών της Σιών», είναι ο διεθνής Τεκτονισμός, που είναι ένα από τα πιο πειθήνια και αποτελεσματικά εργαλεία ενάντια στον «θρόνο και βωμό» εκτός Γερμανίας.

Τους δίνουμε λοιπόν αυτή την επιτυχία για να εκμεταλλευτούμε την αυτοπεποίθηση που γεννά και εξαιτίας της οποίας οι άνθρωποι δέχονται τις προτάσεις μας ανυποψίαστα... Δεν μπορείτε να φανταστείτε σε ποιο βαθμό ασυνείδητης βλακείας μπορούν να οδηγηθούν ακόμη και οι πιο ευφυείς μη Εβραίοι κάτω συνθήκες αυταπάτης, και πόσο εύκολο είναι να τους αποθαρρύνεις με την παραμικρή αποτυχία, ακόμη και με το σταμάτημα του χειροκροτήματος, ή να τους φέρεις σε κατάσταση δουλοπρεπούς υποταγής για να τους ξανακερδίσεις. Οι άπιστοι είναι έτοιμοι να θυσιάσουν τα σχέδιά τους για χάρη της λαϊκής επιτυχίας όπως είναι έτοιμος και ο λαός μας να αγνοήσει τέτοια κέρδη για να πραγματοποιήσει τα σχέδιά μας. Αυτή η ψυχολογική γνώση διευκολύνει το έργο της καθοδήγησής τους».

Αυτά είναι μερικά αποσπάσματα στα οποία δηλώνεται ευθέως η κρίση της ανθρώπινης ή της μη εβραϊκής φύσης. Ακόμα κι αν δεν ειπώθηκε τόσο ανοιχτά, θα μπορούσε εύκολα να συναχθεί από διάφορα παραδείγματα του προγράμματος στα οποία βασιζόταν η διάσπαση της αλληλεγγύης και της δύναμης των μη Εβραίων.

Η μέθοδος είναι αυτή της αποσύνθεσης. Χωρίστε έναν λαό σε κόμματα και σέκτες, σπέρνοντας τις πιο δελεαστικές και ουτοπικές ιδέες – και θα έχετε δύο πράγματα· θα βρίσκετε πάντα μια ομάδα να προσκολλάται σε κάθε ιδέα που πετάτε και θα βρείτε αυτόν τον κομματισμό να διχάζει και να αποξενώνει τις διάφορες ομάδες. Οι συντάκτες των πρωτοκόλλων δείχνουν λεπτομερώς πώς πρέπει να γίνει αυτό. Δεν πρέπει να ρίχνεται μία ιδέα, αλλά πρέπει να σκορπίζονται πολλές ιδέες, μεταξύ των οποίων δεν πρέπει να υπάρχει συμφωνία. Ο σκοπός δεν είναι οι άνθρωποι να απασχολούν τις σκέψεις τους με ένα πράγμα, αλλά με τα πιο διαφορετικά πράγματα από τις πιο διαφορετικές πλευρές με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορεί να προκύψει ενότητα μεταξύ τους. Το αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος θα είναι η τεράστια διχόνοια, η τεράστια αναταραχή – και αυτός είναι ο στόχος που επιδιώκεται.

Όταν διαλυθεί η αλληλεγγύη της μη εβραϊκής κοινωνίας – η ονομασία «μη εβραϊκή κοινωνία» είναι απολύτως σωστή, γιατί η ανθρώπινη κοινωνία είναι κατά κύριο λόγο μη εβραϊκή – αυτή η σταθερή σφήνα μιας άλλης ιδέας, που δεν επηρεάζεται καθόλου από την επικρατούσα σύγχυση, μπορεί να προχωρήσει ανυποψίαστα στην βάση της κυριαρχίας. Όπως όλοι γνωρίζουν, μια πειθαρχημένη ομάδα είκοσι αστυνομικών ή στρατιωτών μπορεί να κάνει περισσότερα από ένα άτακτο πλήθος χιλιάδων. Έτσι, η μειοψηφία που ξεκίνησε στο σχέδιο μπορεί να κάνει περισσότερα με ένα έθνος ή έναν κόσμο που έχει χωριστεί σε χιλιάδες ανταγωνιστικά κόμματα, απ' όσα θα μπορούσε να κάνει οποιοδήποτε από αυτά τα κόμματα. «Διαίρει και βασίλευε» είναι το σύνθημα των Πρωτοκόλλων.

Ο κατακερματισμός της ανθρώπινης κοινωνίας που βασίζεται στην

αξιολόγηση της ανθρώπινης φύσης που περιέχεται σε αυτά τα έγγραφα είναι εύκολος: Το κύριο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φύσης είναι να δέχεται υποσχέσεις για πράξεις. Κανείς που εξέτασε τη λίστα των ονείρων, των φαντασιώσεων και των θεωριών που έχουν επηρεάσει τους ανθρώπους ανά τους αιώνες δεν μπορεί να το αμφισβητήσει αυτό. Όσο πιο ουτοπική, όσο πιο πολύχρωμη είναι μια θεωρία, τόσο μεγαλύτερη προσήλωση επιβάλλει στο κοινό. Όπως ακριβώς λένε τα Πρωτόκολλα, η ανθρώπινη κοινωνία δεν ενδιαφέρεται ούτε για την προέλευση ούτε για τις συνέπειες των θεωριών που ακούει. Απέναντι σε μια νέα θεωρία το μυαλό δείχνει την τάση ότι την είχε πάντα ουσιαστικά. Απέναντι σε μια νέα θεωρία το μυαλό δείχνει την τάση ότι την είχε πάντα ουσιαστικά. Γι' αυτό το λόγο η εμπειρία που βασίζεται σε πειράματα εμφανίζεται σε αντίθεση με μια θεωρία σχεδόν πάντα σαν υπό το φως μιας νέας ανακάλυψης.

Με αυτό τον τρόπο η μία θεωρία μετά την άλλη γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης μεταξύ των μαζών, η μία θεωρία μετά την άλλη διαπιστώνεται ότι είναι ανέφικτη και απορρίπτεται. Το αποτέλεσμα όμως είναι ακριβώς αυτό στο οποίο στοχεύει το πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων. Με την απόρριψη κάθε θεωρίας, η κοινωνία είναι λίγο πιο διαλυμένη από ό,τι πριν, είναι λίγο πιο αβοήθητη μπροστά στους εκμεταλλευτές της, ακόμα πιο αβέβαιη για το πού να αναζητήσει και να βρει τους ηγέτες της. Κατά συνέπεια, η κοινωνία πέφτει ξανά εύκολο θύμα μιας θεωρίας που της υπόσχεται την ευτυχία που αναζητά· και η αποτυχία αυτής της θεωρίας την αφήνει ακόμα πιο διαλυμένη. Δεν υπάρχει πια πραγματική κοινή γνώμη. Δυσπιστία και διχασμός παντού. Και μέσα στη σύγχυση αντιλαμβάνονται όλοι, έστω και αμυδρά ότι υπάρχει μια ομάδα που δεν είναι καθόλου διχασμένη, αλλά πετυχαίνει όλα όσα θέλει μέσω της σύγχυσης που επικρατεί παντού. Θα αποδειχθεί, όπως υποστηρίζουν τα Πρωτόκολλα, ότι οι περισσότερες από τις διασπαστικές θεωρίες που κυκλοφορούν αυτή τη στιγμή στον κόσμο είναι εβραϊκής προέλευσης, ότι η μόνη ομάδα της ανθρωπότητας που στέκεται αδιάσπαστη, που γνωρίζει τον στόχο της και προχωρά αδιάφορη για την τύχη της ανθρώπινης κοινωνίας, είναι η εβραϊκή ομάδα.

Η πιο επικίνδυνη θεωρία από όλες είναι αυτή που εξηγεί την άνοδο των θεωριών και την κοινωνική διάσπαση που τις ακολουθεί. «Όλα αυτά είναι σημάδια προόδου» μας λένε. Αν ναι, τότε η «πρόοδος» είναι προς τη διάλυση. Κανείς δεν μπορεί να υποστηρίξει το γεγονός της «προόδου» με το σκεπτικό ότι, ενώ οι πατεράδες μας έφτιαχναν τροχούς για να γυρίζουν με τον αέρα που φυσούσε ή το τρεχούμενο νερό, εμείς τους κάνουμε να γυρίζουν με διαδοχικές μικρές εκρήξεις βενζίνης. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα της πραγματικής προόδου είναι η απάντηση στο ερώτημα: Πού μας πάνε οι τροχοί; Ήταν η κοινωνία του νερού και των ανεμόμυλων καλύτερη ή χειρότερη από τη σημερινή; Ήταν πιο ενιαία στα ήθη και στην ηθική; Σεβόταν περισσότερο το νόμο, δημιούρ-

γησε έναν καλύτερο και πιο στιβαρό τύπο χαρακτήρα;

Η σύγχρονη θεωρία της «ζύμωσης», ότι μέσα από όλη την αναταραχή και την αλλαγή και την αποτίμηση των αξιών πρόκειται να εξελιχθεί ένα νέο και καλύτερο ανθρώπινο γένος δεν επιβεβαιώνεται από κανένα ορατό γεγονός. Είναι προφανώς μια θεωρία που σκοπός της είναι να δώσει την εμφάνιση καλού σε κάτι που αναμφισβήτητα είναι κακό. Οι θεωρίες που προκαλούν την αποσύνθεση και η θεωρία που εξηγεί τη αποσύνθεση σαν καλή και χρήσιμη, προέρχονται από την ίδια πηγή. Όλη η επιστήμη των οικονομικών μας, είτε συντηρητική είτε ριζοσπαστική, είτε καπιταλιστική είτε αναρχική, είναι εβραϊκής προέλευσης. Αυτή η διαπίστωση των Πρωτοκόλλων επιβεβαιώνεται και από τα γεγονότα.

Και όλα αυτά επιτυγχάνονται με λόγια, όχι με πράξεις. Οι χρηματομεσίτες του κόσμου, αυτοί που αντιμετωπίζουν τα λόγια σαν πράξεις στις συναλλαγές τους με τον κόσμο έξω από την τάξη τους, είναι αναμφίβολα η ομάδα των διεθνών Εβραίων που συζητείται σε αυτό το βιβλίο. Η πολυπλοκότητα και οι μέθοδοί τους καταγράφονται στα Πρωτόκολλα.

Πάρτε για παράδειγμα αυτά τα αποσπάσματα. Το πρώτο είναι από το Πρώτο Πρωτόκολλο: «Η πολιτική ελευθερία είναι ιδέα, όχι γεγονός. Είναι απαραίτητο να γνωρίζουμε πώς να εφαρμόσουμε αυτή την ιδέα όταν χρειάζεται ένα έξυπνο δόλωμα για να κερδίσουμε την υποστήριξη του λαού για το κόμμα κάποιου, εάν ένα τέτοιο κόμμα έχει αναλάβει να νικήσει ένα άλλο κόμμα που βρίσκεται ήδη στην εξουσία. Αυτό το έργο γίνεται ευκολότερο εάν ο αντίπαλος έχει μολυνθεί από τις αρχές της “ελευθερίας” ή του λεγόμενου φιλελευθερισμού και για χάρη της ιδέας θα δώσει λίγη από τη δική του δύναμη».

Ή εξετάστε αυτό από το 5ο Πρωτόκολλο: «Για να αποκτηθεί ο έλεγχος της κοινής γνώμης, κατ’ αρχάς είναι απαραίτητο να την μπερδέψουμε εκφράζοντας απόψεις από διάφορες πλευρές τόσο αντικρουόμενες που οι άπιστοι θα χαθούν στον λαβύρινθο και θα καταλάβουν ότι είναι καλύτερο να μην έχουν γνώμη για πολιτικά ζητήματα, τα οποία δεν δίνονται στην κοινωνία για να τα καταλάβει αλλά μόνο στον άρχοντα που κυβερνά την κοινωνία. Αυτό είναι το πρώτο μυστικό. Το δεύτερο μυστικό συνίσταται στο να πολλαπλασιαστούν τόσο πολύ και να αυξηθούν οι απογοητεύσεις των ανθρώπων από τις συνήθειες, τα πάθη και τον τρόπο ζωής τους, που κανείς να μην μπορεί να βρει τον δρόμο του μέσα στο χάος και έτσι οι άνθρωποι να χάσουν κάθε αμοιβαία κατανόηση. Αυτό το μέτρο θα μας χρησιμεύσει για να δημιουργήσουμε διχόνοια σε όλα τα κόμματα, να διαλύσουμε όλες τις συνεκτικές δυνάμεις που εξακολουθούν να μας αντιτίθενται και να παραλύσουμε κάθε προσωπική δραστηριότητα που θα μπορούσε με οποιονδήποτε τρόπο να αντιταχθεί στην προσπάθειά μας».

Από το 13ο Πρωτόκολλο: «... και πρέπει να θυμάστε ότι επιδιώκουμε την έγκριση, όχι για τις πράξεις μας, αλλά για τα λόγια μας που εκφέρον-

ται σχετικά με το ένα ή το άλλο ερώτημα. Πάντα διακηρύσσουμε δημόσια ότι καθοδηγούμαστε σε όλες μας τις πράξεις από την ελπίδα και την πεποίθηση ότι υπηρετούμε το κοινό καλό. Για να αποτρέψουμε ιδιαίτερα τα ανήσυχα μυαλά από τη συζήτηση πολιτικών ζητημάτων, Θα παρουσιάσουμε τώρα νέα προβλήματα που προφανώς συνδέονται με τους ανθρώπους – προβλήματα της οικονομίας. Με αυτά ας απασχοληθούν όσο τους αρέσει. Κάτω από αυτή την προϋπόθεση, θα τους ενσταλάξουμε την πεποίθηση ότι αυτά τα νέα προβλήματα έχουν επίσης πολιτική σύνδεση.» (Ας ελπίσουμε ότι ο αναγνώστης, καθώς το μάτι του περνά πάνω από αυτές τις λεπτομέρειες του Προγράμματος, θα αφήσει και το μυαλό του να παρακολουθήσει την εξέλιξη των γεγονότων για να δει αν αναγνωρίζει αυτές τις εξελίξεις στην πνευματική και πραγματική ζωή των τελευταίων ετών.)

«Για να τους αποτρέψουμε από το να σκεφτούν οτιδήποτε καθαρά μέχρι το τέλος, θα στρέψουμε την προσοχή τους σε διασκεδάσεις, παιχνίδια, χόμπι, συγκινήσεις και στα παλάτια των ανθρώπων. Τέτοια ενδιαφέροντα θα αποσπάσουν εντελώς το μυαλό τους από θέματα για τα οποία διαφορετικά μπορεί να είμαστε υποχρεωμένοι να παλέψουμε μαζί τους. Καθώς οι άνθρωποι απογαλακτίζονται όλο και περισσότερο από τη συνήθεια να σκέφτονται μόνοι τους, θα συμπαραταχθούν στο πλευρό μας γιατί μόνο εμείς μπορούμε να τους δείξουμε νέες γραμμές σκέψης – με τη βοήθεια, φυσικά, προσώπων που δεν βλέπουν τη σχέση τους με εμάς». Στο ίδιο Πρωτόκολλο αναφέρεται ξεκάθαρα ποιος είναι ο σκοπός της παραγωγής «φιλελεύθερων» θεωριών, των οποίων οι πιο παραγωγικές πηγές είναι Εβραίοι συγγραφείς, ποιητές, ραβίνοι, κοινωνίες και επιρροές: «Ο ρόλος των φιλελεύθερων ουτοπιστών θα διαδραματιστεί πλήρως όταν αναγνωριστεί η κυβέρνησή μας. Μέχρι τότε θα μας εξυπηρετούν καλά. Για αυτόν τον λόγο θα συνεχίσουμε να κατευθύνουμε τη σκέψη σε όλες τις περιπλοκές των φανταστικών, νέων και υποτιθέμενων προοδευτικών θεωριών. Σίγουρα έχουμε καταφέρει να γυρίσουμε τα ανυποψίαστα κεφάλια των απίστων με τη λέξη “πρόοδος”»!

Εδώ είναι πράγματι ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα σύγχυσης, εξάντλησης και ευτελισμού του μυαλού του κόσμου και θα ήταν αδύνατο για τον ξένο να το καταλάβει, αν δεν ήταν δυνατό να δείξουμε ότι αυτό ακριβώς έγινε, και γίνεται ακόμα, από φορείς που επαινούνται ιδιαίτερα και είναι εύκολο να εντοπιστούν μεταξύ μας.

Πρόσφατα, ένα εξέχον περιοδικό προσπάθησε να δείξει την αδυναμία της εβραϊκής άρχουσας ομάδας να είναι παρούσα σε ένα ενιαίο παγκόσμιο πρόγραμμα, επισημαίνοντας ότι οι Εβραίοι βρισκόντουσαν σαν ηγέτες σε όλα τα στρατόπεδα της δημόσιας ζωής. Υπήρχαν Εβραίοι επικεφαλής των καπιταλιστών, Εβραίοι επικεφαλής των εργατικών συνδικάτων και Εβραίοι επικεφαλής εκείνων των πιο ριζοσπαστικών οργανώσεων που βρίσκουν ακόμη και τα εργατικά συνδικάτα πολύ ήμερα.

Επικεφαλής της αγγλικής δικαιοσύνης, όπως και της Σοβιετικής Ρωσίας, βρίσκεται ένας Εβραίος. Πώς μπορείς να πεις, ρώτησε, ότι είναι ενωμένοι, όταν εκπροσωπούν τόσες διαφορετικές απόψεις;

Η κοινή ενότητα, ο ενδεχόμενος κοινός σκοπός όλων αυτών, εκφράζεται με τον τρόπο αυτό στο 9ο πρωτόκολλο: «Άνθρωποι όλων των πεποιθήσεων και δογμάτων είναι στην υπηρεσία μας, υπερασπιστές της μοναρχίας, δημοκράτες, σοσιαλιστές, κομμουνιστές και άλλοι ουτοπιστές. Τους βάλαμε όλους να δουλέψουν. Καθένας από αυτούς, με τον δικό του τρόπο, υπονομεύει το τελευταίο απομεινάρι εξουσίας, προσπαθεί να ανατρέψει κάθε υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Όλες οι κυβερνήσεις έχουν κλονιστεί από αυτές τις προσπάθειες. Αλλά δεν θα τους αφήσουμε να ηρεμήσουν μέχρι να αναγνωρίσουν την ανώτατη κυβέρνησή μας».

Το 10ο Πρωτόκολλο περιγράφει πώς λειτουργεί η «ιδέα»: «Όταν ρίξαμε το **δηλητήριο του φιλελευθερισμού** στους κυβερνητικούς οργανισμούς, άλλαξε όλη η πολιτική χροιά τους».

Η βασική άποψη αυτών των πρωτοκόλλων προς τον κόσμο είναι ότι η **ιδέα** μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν το πιο αποτελεσματικό δηλητήριο. Οι συντάκτες αυτών των εγγράφων δεν πιστεύουν ούτε στον φιλελευθερισμό ούτε στη δημοκρατία, αλλά καταστρώνουν σχέδια για το συνεχές κήρυγμα αυτών των ιδεών, ώστε με τη βοήθειά τους να διαλύουν τις ανθρώπινες κοινωνίες, να τις χωρίζουν σε εχθρικές ομάδες, να καταστρέψουν τη δύναμη της συλλογικής γνώμης μέσα από ποικίλες πεποιθήσεις. Το δηλητήριο μιας «ιδέας» είναι το πιο αξιόπιστο όπλο τους.

Το σχέδιο για τη χρήση ιδεών με αυτόν τον τρόπο επεκτείνεται ακόμη και στην εκπαίδευση: «Έχουμε παραπλανήσει, έχουμε αποβλακώσει, και έχουμε αποθαρρύνει την νεολαία των απίστων μέσω της εκπαίδευσης σε αρχές και θεωρίες, προφανώς ψευδείς για εμάς, αλλά τις οποίες τους έχουμε εμπνεύσει» (Πρωτόκολλο 9). Και σε σχέση με την οικογενειακή ζωή: «Έχοντας εμπνεύσει με αυτόν τον τρόπο τον καθένα με τη σκέψη της δικής του σπουδαιότητας, θα καταστρέψουμε την επιρροή της οικογενειακής ζωής μεταξύ των απίστων και την εκπαιδευτική της σημασία» (Πρωτόκολλο 10).

Και σε ένα απόσπασμα που θα μπορούσε να δώσει στον στοχαστικό αναγνώστη υλικό για μακροσκελή στοχασμό και παρατήρηση, λέει: «Μέχρι να ωριμάσει ο καιρός, ας το απολαύσουν... Μέχρι τότε, αφήστε όλες εκείνες **τις θεωρίες της ζωής που τους παρακινήσαμε να θεωρούν ως επιταγές της επιστήμης** να παίξουν τον πιο σημαντικό ρόλο για αυτούς. Για το σκοπό αυτό θα προσπαθήσουμε να τους εμφυσήσουμε τυφλή πίστη στις θεωρίες μέσω του Τύπου μας... Σημειώστε τα επιτεύγματα που βοηθήσαμε να επιτύχει ο **Δαρβινισμός**, ο **Μαρξισμός** και η **φιλοσοφία του Νίτσε**. Το αποθαρρυντικό αποτέλεσμα αυτών των δογμάτων στο μυαλό των απίστων θα πρέπει να είναι τουλάχιστον εμφα-

νές σε εμάς» (Πρωτόκολλλο 2).

Το ότι αυτή η αποσύνθεση και ο διχασμός της κοινωνίας των μη Εβραίων προχωρούσε με ευνοϊκούς ρυθμούς όταν παρουσιάστηκαν τα Πρωτόκολλα, είναι εμφανές από κάθε γραμμή τους. Διότι πρέπει να θυμόμαστε ότι τα Πρωτόκολλα δεν επεδίωκαν την υποστήριξη για ένα προτεινόμενο πρόγραμμα, αλλά κατέγραφαν την πρόοδο ενός προγράμματος που βρισκόταν στη διαδικασία εκπλήρωσης «επί αιώνες» και «από την αρχαιότητα». Περιέχουν μια σειρά από δηλώσεις σχετικά με το τι έχει ήδη συμβεί και μια προοπτική για τα καθήκοντα που πρέπει να ολοκληρωθούν. Η καταστροφή της ανθρώπινης κοινωνίας γινόταν με τον πιο ικανοποιητικό τρόπο το 1896 ή περίπου εκείνη την εποχή που διακηρύχθηκαν αυτοί οι χρησμοί.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο δηλωμένος σκοπός δεν είναι ποτέ η εξόντωση των μη Εβραίων, αλλά η υποταγή τους, αρχικά κάτω την αόρατη κυριαρχία που περιγράφεται στα Πρωτόκολλα, τέλος κάτω από την κυριαρχία κάποιου που οι αόρατες δυνάμεις θα μπορούσαν να θέσουν τον έλεγχο του κόσμου μέσω πολιτικών αλλαγών που θα δημιουργούσαν ένα αξίωμα Παγκόσμιου Προέδρου ή Αυτοκράτορα. Οι μη Εβραίοι πρέπει να υποταχθούν, πρώτα πνευματικά, όπως φαίνεται και μετά οικονομικά. Πουθενά δεν προτείνεται να τους στερήσουν τη ζωή αυτοί που τα Πρωτόκολλα αποκαλούν Εβραίους, είναι μόνο θέμα ανεξαρτησίας τους.

Το πόσο είχε ήδη προχωρήσει η διάσπαση των ανθρώπινων κοινωνιών όταν γράφτηκαν αυτά τα πρωτόκολλα φαίνεται από το 5ο πρωτόκολλο:

«Μια παγκόσμια συμμαχία απίστων μπορεί κατά καιρούς να αναμετρηθεί μαζί μας, αλλά προστατευόμαστε από τις ρίζες της διαφωνίας μεταξύ τους που είναι τόσο βαθιές που δεν μπορούν να ξεριζωθούν. Υποδαυλίζοντας το θρησκευτικό και φυλετικό μίσος που έχουμε θρέψει στις καρδιές τους εδώ και είκοσι αιώνες, δημιουργήσαμε εχθρότητα μεταξύ των προσωπικών και εθνικών συμφερόντων των απίστων».

Όσον αφορά τους αγώνες μεταξύ των μη Εβραίων και στον χριστιανικό κόσμο, είναι απολύτως αλήθεια. Και είδαμε στο δικό μας έθνος πώς «ο ανταγωνισμός μεταξύ προσωπικών και εθνικών συμφερόντων» στηρίζεται σε «θρησκευτικά και φυλετικά μίση». Αλλά ποιος θα υποψιαζόταν μια κοινή πηγή για αυτά; Και ποιος – γιατί αυτό είναι ακόμα πιο εκπληκτικό – θα πίστευε ότι ένα άτομο ή μια ομάδα ανθρώπων θα μπορούσε να αφοσιωθεί σε αυτό το έργο; Αλλά όπως γράφεται στα Πρωτόκολλα: «Δημιουργήσαμε την έχθρα – έτσι προστατεύουμε τους εαυτούς μας από την πιθανότητα ενός συνασπισμού απίστων εναντίον μας.» Είτε αυτά τα Πρωτόκολλα είναι εβραϊκής προέλευσης είτε όχι, είτε αντιπροσωπεύουν είτε όχι εβραϊκά συμφέροντα, αυτή είναι η σημερινή κατάσταση της μη εβραϊκής ανθρωπότητας.

Αλλά στοχεύουν σε μια ακόμη βαθύτερη διαίρεση και υπάρχουν ενδεί-

ξεις ότι αυτή η εξέλιξη βρίσκεται σε εξέλιξη. Η Ρωσία προσφέρει το θέαμα **μιας κατώτερης μη εβραϊκής τάξης που καθοδηγείται από Εβραίους ηγέτες εναντίον μιας ανώτερης μη εβραϊκής τάξης**! Στο πρώτο Πρωτόκολλο, το οποίο περιγράφει τις επιπτώσεις στους ανθρώπους ενός κερδοσκοπικού οικονομικού συστήματος, λέγεται ότι «αυτό το είδος της οικονομικής τρέλας... δημιούργησε και θα συνεχίσει να δημιουργεί μια κοινωνία χωρίς ιδανικά, ψυχρή και άκαρδη. Μια τέτοια κοινωνία, εντελώς απομακρυσμένη από την αληθινή πολιτική και τη θρησκεία, οδηγείται μόνο από λαγνεία για χρυσό... Τότε, όχι από αγάπη για το καλό, ούτε από την απληστία, αλλά αποκλειστικά από μίσος για τις "προνομιούχες τάξεις", οι κατώτερες τάξεις των απίστων θα μας ακολουθήσουν στον αγώνα για την εξουσία εναντίον των αντιπάλων μας, των απίστων των μορφωμένων τάξεων.»

Αν αυτός ο αγώνας ξεσπούσε σήμερα, οι ηγέτες των μη Εβραίων στασιαστών ενάντια στο μη Εβραϊκό κοινωνικό σύστημα θα ήταν Εβραίοι. Βρίσκονται ήδη σε ηγετικές θέσεις, όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και στις Ηνωμένες Πολιτείες.

XII

«Με τον σημερινό κλονισμό κάθε εξουσίας, η δύναμή μας θα είναι πιο ακαταμάχητη από οποιαδήποτε άλλη, γιατί θα παραμείνει αόρατη, μέχρις ότου αποκτήσει τέτοια δύναμη που καμία πονηριά δεν θα μπορεί να την ανατρέψει».

««Είναι σημαντικό για τους σκοπούς μας οι πόλεμοι, αν είναι δυνατόν, να μην επιφέρουν καμία αύξηση της επικράτειας. Αυτό δίνει στον πόλεμο έναν οικονομικό χαρακτήρα... Αυτός ο χειρισμός των θεμάτων θα φέρει και τα δύο μέρη υπό τον έλεγχο των διεθνών μας παραγόντων με τα εκατομμύρια μάτια τους, των οποίων η σφαίρα όρασης δεν περιορίζεται από σύνορα. Τότε τα διεθνή μας δικαιώματα θα εξουδετερώσουν τα εθνικά με τη στενή έννοια και τις κυβερνήσεις όπως κυβερνούν τους υπηκόους τους.»

Πρωτόκολλο 1

Τα εβραϊκά πρωτόκολλα ήδη διεκδικούν μερική εκπλήρωση

Ακόμη και σαν απλή λογοτεχνική περιέργεια, αυτά τα έγγραφα που ονομάζονται «Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» θα προκαλούσαν μια μαγική έλξη λόγω της τρομερής πληρότητας του Παγκόσμιου Σχεδίου που αποκαλύπτουν. Αλλά διαψεύδουν από κάθε άποψη την ιδέα ότι είναι ένα απλό λογοτεχνικό προϊόν· φέρονται να είναι μια πραγματική πολιτική τέχνη και παρέχουν μέσα στις δικές τους γραμμές το στοιχείο με το οποίο μπορεί να προσδιοριστεί ο χαρακτήρας τους. Εκτός από τα μελλοντικά σχέδια, σημειώνουν τι έχει ήδη συμβεί και τι είναι σε εξέλιξη. Εάν, εξετάζοντας τον κόσμο, είναι δυνατόν να δούμε τόσο τις καθιερωμένες συνθήκες όσο και τις ισχυρές τάσεις στις οποίες παραπέμπουν αυτά τα Πρωτόκολλα, δεν θα είναι παράξενο αν το ενδιαφέρον για αυτά σαν μια απλή λογοτεχνική περιέργεια δώσει την θέση του σε κάτι σαν εγρήγορση, που μπορεί να είναι και συναγερμός.

Μερικά αποσπάσματα προορίζονται για να αποσαφηνίσουν την τρέχουσα κατάσταση υλοποίησης, των στόχων αυτών των εγγράφων που έχουν ήδη επιτευχθεί. Προκειμένου τα κύρια σημεία να τραβήξουν το βλέμμα του αναγνώστη, θα τονιστούν οι λέξεις-κλειδιά.

Διαβάζουμε στο 9ο Πρωτόκολλο: «Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν πλέον εμπόδια μπροστά μας. Η ανώτατη κυβέρνησή μας έχει τέτοια υπερνομική θέση που μπορεί να ονομαστεί με την ισχυρή και δυνατή λέξη «δικτατορία». Μπορώ να πω με πλήρη συνείδηση ότι επί του παρόντος είμαστε οι νομοθέτες. Μπορώ να πω με πλήρη συνείδηση ότι επί του παρόντος είμαστε οι νομοθέτες. **Δημιουργούμε** δικαστήρια και νομολογία. **Κυβερνάμε** με ισχυρή θέληση γιατί κρατάμε στα χέρια

μας τα απομεινάρια ενός άλλοτε ισχυρού κόμματος, υποταγμένου πλέον σε εμάς.»

Από το Κεφάλαιο 8: «Θέλουμε να περιβάλλουμε την κυβέρνησή μας με έναν ολόκληρο κόσμο οικονομολόγων. Για το λόγο αυτό **η εθνική οικονομία είναι η κύρια επιστήμη που διδάσκουν οι Εβραίοι**. Θα περιτριγυριστούμε από έναν ολόκληρο γαλαξία τραπεζιτών, βιομηχάνων, καπιταλιστών και ειδικά από εκατομμυριούχους γιατί, στην πραγματικότητα, όλα αποφασίζονται από τη δύναμη του χρήματος».

Αυτές είναι μεγάλες αξιώσεις, σχεδόν υπερβολικά υψηλοί, και ωστόσο αντιστοιχούν σε απτά γεγονότα. Και όμως αποτελούν μόνο την εισαγωγή σε άλλες αξιώσεις για να τεθούν σε εφαρμογή το συντομότερο δυνατόν. Όπως λέει το απόσπασμα από το 8ο Πρωτόκολλο, το εβραϊκό στοιχείο αγωνίζεται για υπεροχή στους τομείς της πολιτικής εθνικής οικονομίας και η πραγματικότητα δείχνει την επιτυχία του. Είναι οι κύριοι συντάκτες αυτών των ψευτοδογμάτων, που ωθούν τις μάζες σε αδύνατους οικονομικούς στόχους, και πάλι είναι οι κύριοι καθηγητές οικονομικών στα πανεπιστήμιά μας, οι κύριοι συγγραφείς τέτοιων «κοινώς κατανοητών» γραπτών, που κρατούν τις διάφορες τάξεις στην πλάνη, ότι οι εθνικές οικονομικές **θεωρίες** είναι οικονομικοί **νόμοι**. Η **ιδέα**, η **θεωρία**, σαν όργανα κοινωνικής αποσύνθεσης είναι κοινά τόσο στον Εβραίο του πανεπιστημίου όσο και στον Εβραίο Μπολσεβίκο. Μόλις όλα αυτά γίνουν γνωστά λεπτομερώς, ίσως αλλάξει η κοινή γνώμη για τη σημασία των ακαδημαϊκών και ριζοσπαστικών οικονομικών διδασκαλιών.

Όπως δείχνει το απόσπασμα από το 9ο πρωτόκολλο, η εβραϊκή παγκόσμια δύναμη σχηματίζει σήμερα μια ανώτατη κυβέρνηση. Αυτή η λέξη περιλαμβάνεται στα Πρωτόκολλα και καμία δεν είναι πιο χαρακτηριστική. Κανένα έθνος δεν πετυχαίνει όλους τους στόχους του, αλλά η εβραϊκή παγκόσμια δύναμη τους πετυχαίνει, αν και οι απαιτήσεις τους υπερβαίνουν κατά πολύ την ισότητα με τους μη Εβραίους. «Είμαστε οι νομοθέτες», λένε τα Πρωτόκολλα, και οι εβραϊκές επιρροές συμμετέχουν στη νομοθεσία σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό από οποιονδήποτε άλλο εκτός από τους μυημένους υπόπτους. Τα τελευταία δέκα χρόνια, η Εβραϊκή Διεθνής Κυριαρχία, ή ομάδα των διεθνών Εβραίων, κυβερνά ολόκληρο τον κόσμο. Περισσότερο από αυτό, ήταν αρκετά ισχυροί για να αποτρέψει την ψήφιση ευεργετικών νόμων και όπου ένα τέτοιο νομοσχέδιο κάποτε πέρασε και έγινε νόμος, μέσω των επιρροών τους το ερμήνευσαν με μια έννοια που το κατέστησε αναποτελεσματικό για τον σκοπό του. Αυτό, θα μπορούσε να καταδειχθεί από μια μεγάλη συλλογή γεγονότων.*

* Για τη Γερμανία, υπενθυμίζεται η τύχη της αίτησης του Κάνιτς (Kanitz) και του νόμου για την προστασία των εργαζομένων στις οικοδομές. Το αίτημα του Κάνιτς, το οποίο επεδίωκε και θα είχε επιτύχει ένα σταθερό μέσο επίπεδο τιμών σιτηρών μέσω κρατικών αποθεμάτων εξισορρόπησης σιτηρών, έτσι ώστε ταυτόχρονα να εξαλείψει την εβραϊκή τοκογλυφική κερ-

Η μέθοδος με την οποία επιτυγχάνεται αυτό είχε σκιαγραφηθεί εδώ και πολύ καιρό στο πρόγραμμα του οποίου τα Πρωτόκολλα υποτίθεται ότι αποτελούν περίγραμμα. «Δημιουργούμε δικαστήρια», συνεχίζει το απόσπασμα, και σε άλλα σημεία γίνονται αναφορές στους «δικαστές μας». Κάθε εβδομάδα συνεδριάζει ένα εβραϊκό δικαστήριο σε ένα δημόσιο κτίριο της Νέας Υόρκης και άλλα δικαστήρια, για αποκλειστικό όφελος και χρήση αυτού του λαού, που βρίσκεται παντού, του οποίου οι εκπρόσωποι αρνούνται ότι είναι «ξεχωριστός λαός». Σε ορισμένα μικρότερα ευρωπαϊκά κράτη εφαρμόζεται ήδη το Σιωνιστικό σχέδιο για να δοθεί στους Εβραίους που έχουν υπηκοότητα εκεί, επιπλέον, ένα ειδικό εβραϊκό σύνταγμα και αυτοδιοίκηση μέσα στο ίδιο το κράτος του οποίου διεκδικούν την προστασία. Όπου οι εβραϊκές φιλοδοξίες είναι ελεύθερες να λειτουργούν ανεμπόδιστα, το αποτέλεσμα δεν είναι «αμερικανισμός» ή «αγγλοποίηση» ούτε οποιοσδήποτε άλλος διακριτικός εθνικισμός, αλλά μια ισχυρή και κυρίαρχη επιστροφή στον ουσιαστικό «εβραϊσμό».

Εξετάζοντας τις αξιώσεις των Πρωτοκόλλων μαθαίνουμε περαιτέρω (Πρωτόκολλο 7): «Εδώ και πολύ καιρό **φροντίζουμε** ώστε ο κλήρος των απίστων – ο οποίο θα μπορούσε να είναι μεγάλο εμπόδιο για εμάς – να έρθει σε ανυποληψία και έτσι η αποστολή του να καταστραφεί. Η επιρροή του στον κόσμο μειώνεται μέρα με τη μέρα.

Η ελευθερία της συνείδησης διακηρύσσεται παντού. Κατά συνέπεια, είναι μόνο θέμα χρόνου πότε θα συμβεί η πλήρης κατάρρευση της χριστιανικής θρησκείας. Θα είναι πιο εύκολο να χειριστούμε τις άλλες θρησκείες, αλλά είναι πολύ νωρίς για να συζητήσουμε αυτή τη φάση του θέματος».

Αυτό θα έχει μεγάλο ενδιαφέρον, ίσως, για εκείνους τους κληρικούς που εργάζονται με Εβραίους ραβίνους για να επιφέρουν κάποιου είδους θρησκευτική ένωση. Σε μια τέτοια ένωση ο Χριστός θα εμφανιζόταν αναγκαστικά σαν ένας καλοπροαίρετος αλλά εντελώς παρεξηγημένος Εβραίος προφήτης. Αν γινόταν αυτή η ένωση, ο Χριστιανισμός θα έπαυε να υπάρχει ως ξεχωριστή μορφή θρησκείας. Η κύρια θρησκευτική εχθρότητα των Πρωτοκόλλων, ωστόσο, στο βαθμό που εκφράζεται, στρέφεται κατά της Καθολικής Εκκλησίας γενικά και κατά του παπικού αξιώματος ειδικότερα.

Μια περίεργη παράγραφος σε αυτό το Πρωτόκολλο υποστηρίζει ότι η εβραϊκή φυλή είχε μια ιδιαίτερη ικανότητα στην τέχνη της προσβολής: «Ο Τύπος μας θα ασκήσει δριμεία κριτική σε θέματα κράτους και θρησκείας και στην ανικανότητα των απίστων. Θα χρησιμοποιεί πάντα

…δοσκοπία σιτηρών και να δημιουργήσει μια βάση για ολόκληρη την εθνική οικονομία, υπέκυψε στη κραυγή του εβραϊκού Τύπου για την «τοκογλυφία του άρτου». Ο νόμος για την προστασία των οικοδόμων έγινε αποδεκτός, αλλά έμεινε ανεφάρμοστος στο σημαντικότερο και αποτελεσματικότερο κομμάτι, προς όφελος των Εβραίων τοκογλύφων γης και περιουσίας.

εκφράσεις τόσο υποτιμητικές ώστε να προσεγγίζουν την προσβολή, μια τέχνη με την οποία η φυλή μας είναι τόσο εξοικειωμένη».

Από το 5ο Πρωτόκολλο: «Υπό την επιρροή μας η ορθολογική εφαρμογή των νόμων των απίστων έχει περιοριστεί στο ελάχιστο. Ο σεβασμός του νόμου υπονομεύεται από τη «φιλελεύθερη» ερμηνεία που έχουμε εισαγάγει σε αυτόν τον τομέα. Τα δικαστήρια αποφασίζουν σύμφωνα με τη θέλησή μας, ακόμη και στις πιο σημαντικές υποθέσεις, όπου εμπλέκονται θεμελιώδεις νομικές προτάσεις ή πολιτικές αποφάσεις· η διοίκηση των απίστων τα βλέπει υπό το φως στο οποίο της δείχνουμε μέσω πρακτόρων με τους οποίους φαίνεται να μην έχουμε καμία σχέση, μέσω ανακοινώσεων του Τύπου και μέσω άλλων καναλιών. Έχουμε σπείρει στην κοινωνία των απίστων διχόνοια και διαμάχες».

Από το 17ο Πρωτόκολλο: «Σε χώρες που ονομάζονται προηγμένες, **έχουμε δημιουργήσει** μια παράλογη, βρώμικη και αποκρουστική λογοτεχνία. Σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά την είσοδό μας στην εξουσία θα ενθαρρύνουμε την ύπαρξή του, ώστε να δείξει με μεγαλύτερη ανακούφιση την αντίθεση μεταξύ αυτού και των γραπτών και προφορικών ανακοινώσεων που θα προέλθουν από εμάς.»

Σχετικά με τον έλεγχο του Τύπου, το Πρωτόκολλο 12 αναφέρει: «**Προς το παρόν σε αυτό έχουμε φτάσει** τόσο πολύ που ο Τύπος λαμβάνει όλες τις ειδήσεις μόνο μέσω λίγων πρακτορείων, που τις λαμβάνουν από όλα τα μέρη του κόσμου. Αυτά τα πρακτορεία θα είναι από κάθε άποψη τα δικά μας θεσμικά όργανα και θα δημοσιεύουν μόνο ό,τι επιτρέπουμε.» Το ίδιο θέμα εξετάζεται στο 7ο Πρωτόκολλο: «Πρέπει να αναγκάσουμε τις κυβερνήσεις των απίστων να δεχτούν μέτρα που θα συμβάλουν στο μεγάλο μας σχέδιο, το οποίο ήδη πλησιάζει τη νικηφόρα κατάληξή του, αντέχοντας την πίεση της εξεγερμένης κοινής γνώμης, η οποία **έχει οργανωθεί από εμάς** με τη βοήθεια της λεγόμενης «μεγάλης δύναμης» του Τύπου. Με μερικές εξαιρέσεις που δεν αξίζει να ληφθούν υπόψη, είναι ήδη στα χέρια μας».

Για να συνοψίσουμε το 12ο Πρωτόκολλο: «**Αν έχουμε ήδη καταφέρει** να κυριαρχήσουμε στο μυαλό της κοινωνίας των απίστων σε τέτοιο σημείο που σχεδόν όλοι βλέπουν τις παγκόσμιες υποθέσεις μέσα από τα χρωματιστά γυαλιά που τους βάζουμε μπροστά στα μάτια τους, και αν τώρα δεν υπάρχει ούτε μία κυβέρνηση που να βάζει εμπόδια στην πρόσβασή μας σε αυτό που η ανοησία των απίστων ονομάζει «κρατικά μυστικά», τότε πώς θα είναι όταν εμείς θα είμαστε οι αναγνωρισμένοι άρχοντες του κόσμου στο πρόσωπο του παγκόσμιου ηγεμόνα μας;

Το εβραϊκό έθνος είναι το μόνο έθνος που γνωρίζει τα μυστικά όλων των υπολοίπων. Κανένα έθνος δεν μπορεί να κρατήσει για πολύ ένα μυστικό που αφορά άμεσα ένα άλλο έθνος, όπως και κανένα έθνος δεν γνωρίζει όλα τα μυστικά όλων των άλλων εθνών. Θα ήταν υπερβολικό να πούμε ότι οι διεθνείς Εβραίοι έχουν αυτή τη γνώση. Πολλά από αυτά είναι ασήμαντα και η κατοχή τέτοιων γνώσεων δεν αυξάνει αμέσως τη

δύναμή τους. Το καθοριστικό, όμως, είναι το γεγονός ότι έχουν πρόσβαση σε όλα τα κρατικά μυστικά, ότι μπορούν να μάθουν αυτό που θέλουν να μάθουν. Πολλά απόρρητα έγγραφα αν μπορούσαν να μιλήσουν θα μπορούσαν να το μαρτυρήσουν, και πολλοί θεματοφύλακες μυστικών εγγράφων θα μπορούσαν να μιλήσουν αν το ήθελαν. Η μόνη πραγματική μυστική διπλωματία είναι αυτή που εμπιστεύεται τα λεγόμενα μυστικά σε λίγους άνδρες που είναι μέλη μιας φυλής. Η επιφανειακή διπλωματία, όλες εκείνες οι δραστηριότητες που καταγράφονται στα απομνημονεύματα των βολεμένων πολιτικών μας, όλες εκείνες οι συμφωνίες και οι συνθήκες που αποκτούν μεγάλη φήμη σαν να ήταν πραγματικά σημαντικά – όλα αυτά δεν μπορούν να συγκριθούν με τη διπλωματία του Εβραίου και την απαράμιλλη τέχνη του να αποκαλύπτει κάθε κρυμμένη γνώση κάθε άρχουσας τάξης. Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν εξαιρούνται από αυτή τη διαπίστωση. Ίσως δεν υπάρχει καμία άλλη κυβέρνηση στον κόσμο αυτή τη στιγμή που να είναι τόσο υποταγμένη στην υπηρεσία του εβραϊσμού όσο η δική μας· ο έλεγχός της έχει αποκτηθεί τα τελευταία πέντε ή έξι χρόνια.

Όπως φαίνεται από το 11ο Πρωτόκολλο, δεν θεωρούν τη διασπορά των Εβραίων σε ολόκληρη τη γη ως δυστυχία, αλλά ως θεία πρόνοια, γιατί έτσι το σχέδιο της παγκόσμιας κυριαρχίας μπορεί να πραγματοποιηθεί με μεγαλύτερη βεβαιότητα: Ο Θεός έδωσε σε εμάς, τον εκλεκτό λαό του, σαν ευλογία, τη διασπορά, **και αυτό που φαινόταν σε όλους να είναι η αδυναμία μας ήταν όλη μας η δύναμη. Μας έφερε τώρα** στο κατώφλι της παγκόσμιας κυριαρχίας».

Οι στόχοι όπως εκφράζονται στο ένατο πρωτόκολλο φαίνονται σχεδόν υπερβολικά αλαζονικοί για να γίνουν τα λόγια πράξεις· αλλά υπάρχει ένα σημείο όπου τα λόγια και η πραγματικότητα συναντιούνται και – συμφωνούν: «Για να μην καταστρέψουμε πρόωρα τους θεσμούς των απίστων, βάλαμε το χέρι μας αποφασιστικά πάνω τους και λιμάραμε τα ελατήρια του μηχανισμού τους. Παλαιότερα ήταν σε ακριβή και δίκαιη σειρά, αλλά τα αντικαταστήσαμε με μια «φιλελεύθερη» ανοργάνωτη και κομματική διοίκηση. Έχουμε αποκτήσει επιρροή στο δικαστικό σώμα, το δικαίωμα ψήφου, τον Τύπο, την προσωπική ελευθερία και – το πιο σημαντικό – την εκπαίδευση και τον πολιτισμό, που αποτελούν τους ακρογωνιαίους λίθους της ελεύθερης ανθρώπινης ύπαρξης. Μέσα από θεωρητικές και πρακτικές εκπαιδευτικές μεθόδους, που τις αναγνωρίζουμε ως προφανώς λανθασμένες, αλλά τις έχουμε νουθετήσει, έχουμε παραπλανήσει, αποβλακώσει και αποθαρρύνει τη νεολαία των απίστων. Πετύχαμε ένα έργο που είναι εκπληκτικό ως προς τα αποτελέσματά του με τους ισχύοντες νόμους χωρίς ουσιαστικά να τους αλλάξουμε, απλώς διαστρέφοντάς τους μέσω αντιφατικών ερμηνειών».

Όλοι γνωρίζουν ότι, παρά το γεγονός ότι ο αέρας δεν ήταν ποτέ τόσο γεμάτος από θεωρίες περί ελευθερίας και ανεξέλεγκτες διακηρύξεις «δικαιωμάτων», υπάρχει ένας σταθερός ακρωτηριασμός της «προσωπι-

κής ελευθερίας». Αντί να κοινωνικοποιηθεί, ο λαός, κάτω από το κάλυμμα μιας πληθώρας σοσιαλιστικών φράσεων, οδηγείται σε μια ασυνήθιστη κρατική κηδεμονία. Η «δημόσια υγειονομική περίθαλψη» παρέχει ένα πρόσχημα, διάφορες μορφές «δημόσιας ασφάλειας» παρέχουν άλλα. Τα παιδιά δύσκολα είναι ελεύθερα να παίξουν στις μέρες μας, εκτός από τους παιδαγωγούς που διορίζονται από το κράτος, μεταξύ των οποίων, περιέργως, υπάρχει ένας ευδιάκριτος αριθμός Εβραίων. Οι δρόμοι δεν είναι πλέον τόσο ελεύθεροι όσο ήταν· νόμοι κάθε είδους περιορίζουν τις πιο αθώες ελευθερίες των ανθρώπων. Μια ασταμάτητη προσπάθεια για συστηματοποίηση – που αναπτύχθηκε από μια δηλωμένη μαθηματικά «αρχή» – έχει ξεκινήσει· και περιέργως, όταν ο ερευνητής διεισδύει στο κέντρο αυτών των προσπαθειών, για τη ρύθμιση της ζωής των ανθρώπων, βρίσκει τους Εβραίους στις καθοριστικές θέσεις. Τα παιδιά απομακρύνονται απ' το «κοινωνικό κέντρο» της οικογένειας σε άλλα «κέντρα»· οδηγούνται μακριά – μιλάμε για παιδιά μη Εβραίων, γιατί κανένας μη Εβραίος δεν θα επιτρέπεται να ρυθμίζει τη ζωή των παιδιών των Εβραίων – απ' τους φυσικούς ηγέτες τους απ' το σπίτι, την εκκλησία και το σχολείο, σε θεσμοθετημένα «κέντρα» και επιστημονικά «παιχνίδια», κάτω από «εκπαιδευμένους ηγέτες» – μια διαδικασία που έχει σαν αποτέλεσμα να συνηθίζει το παιδί να μην εμπιστεύεται ούτε τον εαυτό του στην καθοδήγηση του φυσικού του περιβάλλοντος, αλλά να περιμένει τα πάντα από το «κράτος». Όλες αυτές οι ρυθμίσεις είναι εναρμονισμένες με το παγκόσμιο σχέδιο για την υποταγή των μη Εβραίων. Αν αυτό δεν συμβαίνει με βάση το εβραϊκό παγκόσμιο σχέδιο, θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε, γιατί το υλικό γι' αυτά τα πειράματα είναι ακριβώς τα παιδιά των μη Εβραίων και οι αρχηγοί της ίδιας της εβραϊκής φυλής.

Οι εβραϊκές ελευθερίες προστατεύονται με τη μεγαλύτερη ασφάλεια στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο μη-Εβραίος πρέπει να δει πώς μπορεί να αντιμετωπίσει τον έξω κόσμο· αλλά κάθε εβραϊκή κοινότητα περιβάλλεται από τους ειδικούς προστάτες της, οι οποίοι με διάφορους τρόπους – εξίσου σημαντικός από τους οποίους είναι οι πολιτικές και επιχειρηματικές απειλές – τραβούν ιδιαίτερη προσοχή. Κανένας μη-Εβραίος με φιλανθρωπικό μυαλό δεν θα αποκόμιζε ευχαριστίες, αν ήθελε να φροντίσει τη ζωή των παιδιών των Εβραίων. Η εβραϊκή κοινότητα σε κάθε πόλη φροντίζει η ίδια για αυτό. Τα πιο μυστικά από όλα τα κοινοτικά σχολεία είναι τα εβραϊκά, οι τοποθεσίες των οποίων μερικές φορές είναι άγνωστες ακόμη και στις αρχές των μεγάλων πόλεων. Ο Εβραίος είναι πάντα πρόθυμος να επηρεάσει το μυαλό των μη-Εβραίων· επιμένει να λέει στον μη-Εβραίο τι να σκεφτεί, ειδικά για τους Εβραίους. Χωρίς δισταγμό, επηρεάζει ολόκληρο τον μη εβραϊκό κόσμο της σκέψης σε τέτοιο βαθμό, που αν και με παρακάμψεις, τελικά λειτουργούν σύμφωνα με τις εβραϊκές προθέσεις. Αυτός ο ζήλος και η επιμονή, τόσο γνωστά σε όλους όσους τα έχουν παρατηρήσει, είναι απλώς αντανακλά-

σεις της πεποίθησης του Εβραίου ότι ανήκει σε μια ανώτερη φυλή και έχει τα προσόντα να κυβερνά την κατώτερη φυλή· αυτό το τελευταίο περιλαμβάνει ολόκληρο τον μη Εβραϊκό κόσμο.

Κάθε επιρροή που οδηγεί σήμερα σε απερισκεψία και ασέβεια τη νεολαία των μη-Εβραίων έχει μια εβραϊκή πηγή. Μήπως οι νέοι όλου του κόσμου επινόησαν τα «αθλητικά ρούχα» που είχαν τόσο καταστροφική επίδραση στη νεολαία της εποχής που κάθε δημοσιογράφος έκρινε άξιο να τα αναφέρει; Αυτό το στυλ προέρχεται από τον εβραϊκό κόσμο των ετοίμων ενδυμάτων, όπου η τέχνη δεν κυριαρχεί και οι ηθικές επιρροές σίγουρα δεν είναι το κύριο μέλημα. Η ταινία είναι μια ενδιαφέρουσα εξέλιξη της φωτογραφίας που συνδέεται με την επιχείρηση του θεάματος. Αλλά ποιος φέρει την ευθύνη για τον εκφυλισμό του, που τον καθιστά σοβαρό ηθικό κίνδυνο για εκατομμύρια ανθρώπους, και έχει ξεφύγει παντού από την παρατήρηση και την καταδίκη; Ποιοι είναι τα αφεντικά της μουσικής τζαζ στον κόσμο; Ποιοι διευθύνουν όλα τα φτηνά κοσμηματοπωλεία, τους εκθεσιακούς χώρους, την πώληση των χοτ-ντογκ, όλα αυτά τα κέντρα των συγκινήσεων και της χαλαρότητας σε όλο τον κόσμο; Πάρτε όλους τους αυτούς τους επιδεικτικούς νεαρούς άνδρες και τις γυναίκες με την ασήμαντη προοπτική και τη χαλαρή αίσθηση ευθύνης. Από τα ρούχα και τα ψεύτικα κοσμήματά τους μέχρι τις νοσηρές, ταραγμένες ιδέες και ελπίδες τους, μπορούν να χαρακτηριστούν, μέσα και έξω, με την ίδια ετικέτα: «Φτιαγμένοι, δελεασμένοι και εκμεταλλευμένοι από Εβραίους». Υπάρχει, επομένως, κάτι το πιο απαίσιο στο φως που ρίχνουν τα γεγονότα σε αυτήν την παράγραφο: «μέσα από την εκπαίδευση, τις αρχές και τις θεωρίες, οι οποίες ξέρουμε ότι είναι λανθασμένες, αλλά τις οποίες τις εμπνέουμε, εξαπατήσαμε, αποβλακώσαμε και αποθαρρύναμε τη νεολαία των απίστων.»

Οι «αρχές και οι θεωρίες» δεν απαιτούν απαραίτητα υψηλές ή και μέτριες διανοητικές ικανότητες. Ο νεαρός άνδρας που περνά τον ελεύθερο χρόνο του στον κινηματογράφο αποκτά τις «αρχές και τις θεωρίες» του, όπως και ο πιο διανοούμενος νεαρός από ανώτερη τάξη της κοινωνίας που ακούει έναν Εβραίο «φιλελεύθερο» να εκφράζει την «σεξουαλική ελευθερία» και να αποκτά έτσι τον «έλεγχο του πληθυσμού».* Η αποσύνθεση που ενυπάρχει σε αυτές τις «αρχές και θεωρίες» δεν πηγάζει από τη μη εβραϊκή οικογένεια ή την εκκλησία ή από οποιοδήποτε είδος επιχείρησης που ασκείται κυρίως από μη Εβραίους, αλλά από θεωρίες, επιρροές και είδη εργασίας στα οποία κυριαρχούν οι Εβραίοι. Η σειρά αυτών των κατηγοριών θα μπορούσε να συνεχιστεί, αλλά καλύτερα να περιοριστεί σε αυτά που μπορούν να παρατηρήσουν οπουδήποτε τα αξιοπρεπή μάτια. Μπορεί επίσης να παρατηρηθεί ότι τα κύρια θύματα δεν είναι η εβραϊκή νεολαία, αλλά η

---

* Βλέπε τον Μάγκνους Χίρσφελντ (Magnus Hirschfeld) και οι σύντροφοι της φυλής.

μη-εβραϊκή νεολαία. Αν και ένα ορισμένο ποσοστό των πρώτων είναι παγιδευμένο σε αυτήν την κοινωνική δηλητηρίαση, δεν μετράει σχεδόν τίποτα σε σύγκριση με την καταστροφή που υπέστη η μη-εβραϊκή νεολαία. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Εβραίοι, οι οποίοι, επιπλέον, αντλούν πολλά από αυτή τη διαδικασία εκφυλισμού των μη-Εβραίων, ούτε οι ίδιοι ούτε οι γιοι και οι κόρες τους γίνονται θύματα αυτής της διαδικασίας. Η εβραϊκή νεολαία βγαίνει μέσα από τη μάζα των μη Εβραίων νέων, πιο περήφανη και καθαρότερη.

Πολλοί πατεράδες και μανάδες, πολλοί νέοι με υγιές μυαλό και αδιάφθοροι και χιλιάδες δάσκαλοι και δημοσιογράφοι έχουν φωνάξει κατά της πολυτέλειας. Πολλοί χρηματοδότες, παρατηρώντας τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι κέρδιζαν και σπαταλούσαν τα χρήματά τους, προειδοποίησαν για την πολυτέλεια. Παρομοίως πολλοί οικονομολόγοι, γνωρίζοντας ότι οι μη βασικές βιομηχανίες κατανάλωναν ανθρώπους και υλικά που ήταν απαραίτητα για τη σταθεροποίηση των βασικών βιομηχανιών, γνωρίζοντας ότι οι άνδρες που θα έπρεπε να φτιάχνουν ατσάλι, φτιάχνουν μπιχλιμπίδια, γνωρίζοντας ότι οι άνδρες ασχολούνται με την παραγωγή άχρηστων στολιδιών ενώ θα έπρεπε να εργάζονται σε αγροκτήματα. Είδαν ότι τα υλικά μπαίνουν σε αντικείμενα που κατασκευάζονται μόνο για πώληση και όχι για χρησιμοποίηση και ότι έτσι αποσύρονταν από τις βιομηχανίες τα υλικά που παρέχουν τα απαραίτητα για τη ζωή των ανθρώπων. Κάθε παρατηρητής που έχει δει αυτή την τρελή επιμονή στα πολυτελή μη βασικά έχει υψώσει τη φωνή του εναντίον της. Όμως, σύμφωνα με αυτά τα Πρωτόκολλα, ξεκινήσαμε για το λανθασμένο τέλος. Είναι αλήθεια ότι ο κόσμος αγοράζει αυτά τα ανούσια μικροπράγματα που ονομάζονται είδη πολυτελείας· όμως ο κόσμος δεν τα επινοεί. Τα βαριέται κιόλας. Αλλά το ρεύμα των αμέτρητων τεχνασμάτων συνεχίζεται, νέα πράγματα ξεπετάγονται συνεχώς ανάμεσα στους ανθρώπους, κρέμονται μπροστά στα μάτια τους, βομβαρδίζουν με διαφημίσεις τη λεωφόρο με αρκετά ανδροπρεπείς εικόνες για να δώσει την εντύπωση ότι είναι μοντέρνο «στυλ». Οι εφημερίδες το προβάλλουν με λόγια και εικόνες· το δείχνουν οι κινηματογράφοι. Οι σκηνοθέτες φέρνουν στη μόδα αυτά τα «νουβό» – όλα αυτά ασκούν μια πίεση και καταναγκασμό που δεν χρησιμοποιείται ποτέ προς όφελος ενός πραγματικά πολύτιμου αντικειμένου.

Από πού προέρχεται αυτό; Ποια είναι η δύναμη της οποίας η μακρόχρονη εμπειρία και η συνειδητή πρόθεση της επιτρέπουν να ισοπεδώσει τις αισθήσεις και τα γούστα των ανθρώπων και να τους αναγκάσει να πετάξουν τα περισσότερα από τα χρήματά τους; Γιατί μόνο αυτή η σπασμωδική πολυτέλεια και αυτή η κατασπατάληση; Πώς προέκυψε ότι πριν εμφανιστούν οι πολυτέλειες και οι ευκαιρίες για κατασπατάληση, ότι όλα ήταν προετοιμασμένα προσεκτικά για να τραβήξουν πάνω τους την προσοχή και να ξυπνήσουν τις επιθυμίες για αυτά;

Μακάρι ο αμερικανικός λαός να σκεφτόταν τα παρακάτω όταν του προσφέρονταν αυτά τα άχρηστα αλλά ακριβά πράγματα! Από πού προέρχονται, ποιος αντλεί τεράστια κέρδη από αυτά, σε ποιον ανήκει όλο αυτό το κίνημα που πλημμυρίζει την αγορά με άχρηστα και εξωφρενικά πράγματα και ως εκ τούτου αποθαρρύνει οικονομικά, πνευματικά και κοινωνικά τον μη εβραϊκό κόσμο; Εάν ο αμερικανικός λαός μπορούσε να καταλάβει για μια στιγμή ότι τα εβραϊκά οικονομικά συμφέροντα όχι μόνο τροφοδοτούν τα κατώτερα ένστικτα της ανθρώπινης φύσης, αλλά τα διεγείρουν σκόπιμα, θα επαναστατούσε με όλες τους τις δυνάμεις ενάντια σε αυτήν την τετραπλή σπατάλη, δηλαδή τη σπατάλη του υλικού, του ανθρώπινου δυναμικού, των μη εβραϊκών χρημάτων, των πνευματικών χαρισμάτων των μη-Εβραίων.

Λέμε ότι το **μη εβραϊκό κοινό** είναι θύμα αυτού του τεχνητά υποκινούμενου εμπορίου άχρηστων πολυτελειών. Έχετε δει ποτέ Εβραίους να πέφτουν θύματα αυτών του κούφιων μπιχλιμπιδιών; Φορούν εντυπωσιακά ρούχα, αλλά η τιμή και η ποιότητα ταιριάζουν. Φορούν αρκετά μεγάλα διαμάντια, αλλά είναι αληθινά. Ο Εβραίος δεν γίνεται θύμα των Εβραίων· οι πολυτελείς ανοησίες και οι «διασκεδάσεις» είναι για το λαό· ξέρει τι ελκύει τον λαό και γνωρίζει την αναξιότητα όλων αυτών των πραγμάτων.

Το πιο αξιοθρήνητο δεν είναι η οικονομική απώλεια, ούτε το έγκλημα κατά του καλού γούστου, αλλά το γεγονός ότι τα ανόητα πλήθη των μη-Εβραίων πέφτουν στα δίχτυα πρόθυμα, ακόμη και με χαρά, υποθέτοντας ότι η αλλαγή της μόδας είναι αναπόφευκτη όπως ο ερχομός της άνοιξης και η νέα ζήτηση από το εισόδημά τους τόσο αναγκαία και φυσική όσο οι φόροι. Τα πλήθη νομίζουν ότι με κάποιο τρόπο συμμετέχουν σε αυτό, όταν η μόνη τους συμμετοχή είναι να πληρώνουν ξανά και ξανά καθώς οι «τελευταίες μόδες» γίνονται παρωχημένες και αναδύονται νέες. Υπάρχουν άνθρωποι σε αυτή τη χώρα που ξέρουν δύο χρόνια νωρίτερα ποιες θα είναι οι μανίες και οι άλλες ανοησίες των ανθρώπων· γιατί αυτοί τις καθορίζουν! Αυτά τα πράγματα είναι αυστηρά επιχειρηματικά, αποθαρρυντικά για τη μη εβραϊκή πλειοψηφία, ακόμη πιο προσοδοφόρα για την εβραϊκή μειονότητα.

Το 6ο Πρωτόκολλο ρίχνει ένα παράπλευρο φως σε όλα αυτά τα πράγματα. Είναι ένα απόσπασμα από ένα μεγαλύτερο μέρος, που ασχολείται με τα σχέδια, μέσα από τα οποία το ενδιαφέρον του λαού μπορούσε να αποσπαστεί από τα πολιτικά στα οικονομικά ζητήματα, πώς η βιομηχανία θα μπορούσε να γίνει ανασφαλής και ανέντιμη από την εισβολή της κερδοσκοπίας στον τρόπο λειτουργίας της και πώς τελικά οι άνθρωποι θα μπορούσαν να μείνουν αβοήθητοι απέναντι σε αυτή την εξέλιξη. Η πολυτέλεια εδώ πρέπει να είναι το εργαλείο! «Για να καταστρέψουμε τη βιομηχανία των μη-Εβραίων, σαν κίνητρο αυτής της κερδοσκοπίας, **θα ενθαρρύνουμε μεταξύ των μη-Εβραίων μια έντονη επιθυμία για πολυτέλειες** – όλες δελεαστικές πολυτέλειες». Και στο 1ο

Πρωτόκολλο: «Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στο λαό να μπλεχτεί σε αυτό. Οι άπιστοι είναι αποχαυνωμένοι με το αλκοόλ – κατά σύμπτωση, τα έσοδα από τα αλκοολούχα ποτά ρέουν επίσης σε μεγάλες ποσότητες στις τσέπες των Εβραίων. Η ιστορία του κυκλώματος του ουίσκι στις Ηνωμένες Πολιτείες θα το δείξει. Ιστορικά, **ολόκληρο το κίνημα κατά του αλκοόλ παρουσιάζεται σαν ένας αγώνας μεταξύ του μη-εβραϊκού και του εβραϊκού κεφαλαίου**· χάρη στην πλειοψηφία των μη-Εβραίων, κέρδισαν.

Η διασκέδαση, ο τζόγος, το τραγούδι της τζαζ, η κατακόκκινη λογοτεχνία, η επίδειξη, οι φτηνές μόδες, τα φανταχτερά κοσμήματα – αυτά τα πράγματα και όλες οι άλλες δραστηριότητες που ευδοκιμούσαν σαν αποτέλεσμα μιας αόρατης πίεσης πάνω στους ανθρώπους και τους πουλούσαν τα πιο άχρηστα πράγματα σε τιμές που αψηφούν κάθε βελτίωση του εισοδήματος, συνεχίστηκαν κάτω από την καθοδήγηση των Εβραίων.

Μπορεί να μην έχουν συναίσθηση της συμμετοχής τους σε αυτή τη μαζική αποδόμηση του πληθυσμού· μπορεί να τους ενδιαφέρει μόνο να βγάλουν εύκολα χρήματα. Μπορεί μερικές φορές να τους εκπλήσσει όταν συγκρίνουν τους ανόητους μη-Εβραίους με τους έξυπνους στο χρήμα, στο εμπόριο και στο χρυσό Εβραίους τους. Αλλά όπως και να ’χει, μπροστά μας υπάρχει ένα προσχέδιο προγράμματος με το οποίο οι λαοί μπορούν να καταστραφούν εσκεμμένα υλικά και πνευματικά. Και από την άλλη πλευρά βλέπουμε, πώς το ίδιο πρόγραμμα μεταφέρεται στην πραγματικότητα μέρα με τη μέρα, και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό αν όχι εξ ολοκλήρου υπό τον έλεγχο των μελών μιας φυλής.

XIII

Το εβραϊκό σχέδιο αποσύνθεσης της ανθρώπινης κοινωνίας με «ιδέες»

Η μέθοδος με την οποία λειτουργούν τα Πρωτόκολλα για την κατάρρευση των ανθρώπινων κοινωνιών θα πρέπει τώρα να είναι αρκετά εμφανής στους αναγνώστες αυτών των άρθρων. Ακριβώς αυτές οι μέθοδοι πρέπει να αναγνωριστούν αν θέλουμε να κατανοήσουμε τη σημασία των ρευμάτων και των αντίθετων ρευμάτων που κάνουν το παρόν μας ένα απελπιστικό χάος. Όλοι όσοι μπερδεύονται και αποθαρρύνονται από τις πολλές φωνές και τις αντικρουόμενες θεωρίες της εποχής θα βρουν το κλειδί για να αξιολογήσουν αυτές τις φωνές και το νόημα των θεωριών όταν δουν ότι **η σύγχυση και η αποθάρρυνση** είναι οι ίδιοι οι στόχοι που επιδιώκονται. Η αβεβαιότητα, ο δισταγμός, η απελπισία και ο φόβος η προθυμία με την οποία γίνεται αντιληπτή κάθε πολλά υποσχόμενο σχέδιο και προσφερόμενη λύση – αυτές είναι ακριβώς οι αντιδράσεις που στοχεύει να προκαλέσει το πρόγραμμα που περιγράφεται στα Πρωτόκολλα. Η κατάσταση είναι η απόδειξη της αποτελεσματικότητας αυτού του προγράμματος.

Αυτή η μέθοδος απαιτεί χρόνο και τα Πρωτόκολλα εξηγούν ότι χρειάστηκε χρόνος – ακόμα και αιώνες. Όσοι εμβαθύνουν στο πρόβλημα βρίσκουν ότι το ίδιο το πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων, άρχισε να ισχύει από τον πρώτο αιώνα που διακηρύχθηκε και πραγματοποιήθηκε από την εβραϊκή φυλή. Χρειάστηκαν 1900 χρόνια για να επιτευχθεί η σημερινή κατάσταση της ευρωπαϊκής υποταγής – βίαιη υποταγή σε ορισμένες χώρες, πολιτικά σε άλλες, οικονομικά σε όλες – αλλά στην Αμερική το ίδιο πρόγραμμα χρειάστηκε σχεδόν 50 χρόνια για να πετύχει τα ίδια αποτελέσματα. Παρεξηγημένες ιδέες φιλελευθερισμού, συγκεχυμένες ιδέες ανεκτικότητας, όλες προερχόμενες από ευρωπαϊκές πηγές που είχαν μολυνθεί τελείως από τα Πρωτόκολλα, μεταφέρθηκαν στην Αμερική και εδώ – κάτω από την κάλυψη ενός τυφλού, άβουλου, ψευδούς φιλελευθερισμού και ανοχής, μαζί με τα σύγχρονα μέσα συγκρότηση της κοινής γνώμης – πέτυχαν μια υποταγή όλων των θεσμικών οργάνων και της δημόσιας ζωής μας, που προκαλεί έκπληξη στους ευρωπαίους παρατηρητές. Μερικοί από τους πιο επιφανείς μελετητές του εβραϊκού ζητήματος – τους οποίους οι Εβραίοι δημοσιογράφοι επιλέγουν να καταδικάσουν με την έκφραση «αντισημίτες» – δεν άντλησαν τις γνώσεις τους γι’ αυτό το ζήτημα από τις παρατηρήσεις που είχαν συλλέξει στην Ευρώπη, αλλά από την γρήγορη και σαφή εξέλιξη των αμερικανικών

συνθηκών.

Το κέντρο της εβραϊκής δύναμης και οι κύριοι χορηγοί του εβραϊκού προγράμματος βρίσκονται στην Αμερική· ο μοχλός που χρησιμοποιήθηκε στη διάσκεψη ειρήνης για την περαιτέρω αύξηση της εβραϊκής ισχύος στην Ευρώπη ήταν η δύναμη των Ηνωμένων Πολιτειών, που χρησιμοποιήθηκε για την υποστήριξη της έντονης εβραϊκής πίεσης. Αυτή η συνεργασία δεν τελείωσε με τη διάσκεψη της ειρήνης.

Όλη η **μέθοδος** των Πρωτοκόλλων μπορεί να συνοψιστεί στη μία λέξη «**αποσύνθεση**». Εκμηδένιση κάθε δημιουργίας, δημιουργία μιας μακράς και απελπιστικής ενδιάμεσης περιόδου στην οποία θα ματαιωθεί κάθε προσπάθεια ανασυγκρότησης και η σταδιακή εξάντληση της κοινής γνώμης και της εμπιστοσύνης του κοινού, έως ότου αυτοί που στέκονται έξω από το δημιουργημένο χάος απλώσουν το δυνατό σταθερό χέρι τους για να πάρουν τον έλεγχο – αυτή είναι η όλη μέθοδος.

Αν συγκρίνει κανείς την ετυμηγορία για την ανθρώπινη φύση στα Πρωτόκολλα με τον εβραϊκό ισχυρισμό ότι η εκπλήρωση του παγκόσμιου προγράμματος έχει ήδη προχωρήσει αρκετά, ορισμένα σημεία αυτής της προπαγάνδας αποσύνθεσης γίνονται αρκετά ξεκάθαρα, αλλά όχι όλα. Υπάρχουν ακόμη άλλες πτυχές αυτών των μεθόδων, οι οποίες θα εξεταστούν στο παρόν άρθρο, και υπάρχουν ακόμη μελλοντικές δυνατότητες του προγράμματος που θα εξεταστούν αργότερα.

Η πρώτη επίθεση στρέφεται κατά των συλλογικών απόψεων, δηλαδή εναντίον ομάδων ιδεών οι οποίες λόγω της συναίνεσης συγκρατούν μεγάλες ομάδες σε πολιτική, φυλετική, θρησκευτική ή κοινωνική ενότητα. Άλλοτε ονομάζονται «αρχές», άλλοτε «ιδανικά». Όπως και να ονομάζονται, είναι οι αόρατοι δεσμοί της ενότητας, είναι η κοινή πίστη, και ο μεγάλος πρωταρχικός λόγος για την ενότητα και την πίστη της ομάδας.

Τα Πρωτόκολλα υποστηρίζουν ότι η πρώτη επίθεση στράφηκε εναντίον αυτών των πνευματικών δυνάμεων. Το αποδεικνύει και η εβραϊκή προπαγάνδα σε όλο τον κόσμο. Το πρώτο κύμα επίθεσης είχε στόχο να διαφθείρει τέτοιες συλλογικές πεποιθήσεις. Τώρα, το να «διαφθείρεις» με την πραγματική έννοια δεν σημαίνει κάτι επιλήψιμο ή ανέντιμο. Η μεγάλη επιρροή κάθε αίρεσης, κάθε διαμαρτυρίας ενάντια σε ό,τι έχει διασωθεί, βασίζεται στην ελκυστικότητά της να εξασκήσει τη νέα σκέψη σε καλοπροαίρετους και ειλικρινείς ανθρώπους. Η εξήγηση για τον λόγο ότι που αυτό που είναι ουσιαστικά αναληθές έχει κερδίσει στον κόσμο των ημερών μας, είναι ότι η αναλήθεια είναι λογική, εμπνευσμένη και φαινομενικά αληθινή. Μόνο μετά από μια μακρά ενασχόληση με ψεύτικα ιδανικά – που εμφανίζονται σε εύλογες, εμπνευσμένες και ηθικές μορφές – εμφανίζονται οι κακοί καρποί σε πράξεις και συνθήκες που είναι παράλογες, καταστροφικές και εντελώς κακές. Αν εντοπίσετε την ιδέα της ελευθερίας όπως αναπτύχθηκε στη

ρωσική ιστορία, από τη φιλοσοφική αφετηρία της (την οποία, παρεμπιπτόντως, δημιούργησε ένας Εβραίος) μέχρι το σημερινό της τέλος (που κι αυτό ένας Εβραίος το έθεσε), θα δείτε καθαρά αυτή τη διαδικασία.

Τα Πρωτόκολλα υποστηρίζουν, ότι οι μη-Εβραίοι δεν μπορούν να σκεφτούν, ότι οι ελκυστικές ιδέες τους έχουν ριχτεί ανάμεσά τους τόσο μεθοδικά και ακατάπαυστα που η δύναμη της σκέψης μέσα τους σχεδόν καταστράφηκε. Ευτυχώς αυτό είναι ένα θέμα στο οποίο οποιοσδήποτε μη-Εβραίος μπορεί να εφαρμόσει τη δικιά του δοκιμασία. Εάν διαχωρίσει τις κυρίαρχες ιδέες του, ειδικά εκείνες που επικεντρώνονται γύρω από το κεντρικό σημείο της «δημοκρατίας», θα διαπιστώσει ότι το μυαλό του κυριαρχείται από μια ολόκληρη ομάδα ιδεών, την προέλευση και την εσωτερική αξία των οποίων δεν έχει ερευνήσει καθόλου. Και όταν, ακολουθώντας αυτές τις ιδέες, διαπιστώνει ότι δεν είναι εφαρμόσιμες, δέχεται την εξήγηση ότι «δεν έχουμε προχωρήσει ακόμη αρκετά». Αλλά αν μετά δει το πώς τέτοιοι αρκετά «προχωρημένοι» άνθρωποι κάνουν αυτές τις ιδέες πράξη, φοβάται και ανησυχεί· αυτό που ονομάζεται «πρόοδος» δεν είναι τίποτα άλλο από επιδείνωση – μια ειδική μορφή αποσύνθεσης.

Και όμως κάθε μία από αυτές τις ιδέες ήταν «καλή, λογική, εμπνευσμένη, ανθρώπινη». Διεισδύοντας λίγο παραπέρα, ο μη-Εβραίος θα συνειδητοποιήσει ότι είναι οι πιο επίμονα διακηρυγμένες ιδέες στον κόσμο. Και τέλος θα αναγνωρίσει και ποιοι είναι οι κήρυκες.

Όπως αναφέρουν ρητά τα Πρωτόκολλα, η πρώτη τους νίκη επί της υγιούς κοινής γνώμης κερδήθηκε μέσω της δράσης των ιδεών που συγκεντρώθηκαν γύρω από τον όρο «δημοκρατία». Άρα λοιπόν, **η ιδέα** είναι το όπλο. Και για να είναι όπλο μια τέτοια ιδέα πρέπει να έρχεται σε αντίθεση με τη φυσική κατεύθυνση της ζωής· πρέπει να περιέχει μια θεωρία ασυμβίβαστη με τα γεγονότα της ζωής. Και καμία τόσο απειλητική για τη ζωή θεωρία δεν έχει πιθανότητα να ριζώσει και να γίνει ο κυρίαρχος παράγοντας, εκτός και αν ελκύει το ανθρώπινο μυαλό σαν λογική, εμπνευσμένη και καλή. Η αλήθεια συχνά φαίνεται παράλογη, καταθλιπτική, ακόμη και κακή με την πρώτη ματιά, αλλά έχει το αιώνιο πλεονέκτημα: είναι **η αλήθεια** και ό,τι χτίζεται πάνω της δεν μπορεί ποτέ **να υποκύψει** σε σύγχυση.

Αυτό το πρώτο βήμα δεν εκχωρεί την κυριαρχία της κοινής γνώμης, αλλά οδηγεί σε αυτήν. Αξίζει να σημειωθεί ότι η σπορά του «δηλητηρίου του φιλελευθερισμού», όπως το ονομάζουν τα Πρωτόκολλα, έρχεται πρώτη στη σειρά σε αυτά τα έγγραφα. Στη συνέχεια, μετά από αυτό, τα Πρωτόκολλα λένε: «Για να αποκτήσετε τον έλεγχο της κοινής γνώμης είναι απαραίτητο πρώτα **να τη μπερδέψετε**». Η αλήθεια παραμένει πάντα η ίδια και ως εκ τούτου δεν προκαλεί σύγχυση. Αλλά αυτός ο ψεύτικος, ελκυστικός φιλελευθερισμός που έχει σπαρθεί και που ωριμάζει γρηγορότερα κάτω από την εβραϊκή καλλιέργεια στην Αμερική

από ό, τι ποτέ στην Ευρώπη, συγχέεται εύκολα γιατί δεν είναι αλήθεια. Είναι λάθος και το λάθος έχει χιλιάδες μορφές. Πάρτε ένα έθνος, ένα κόμμα, μια πόλη, έναν σύλλογο στα οποία έχει σπαρθεί «το δηλητήριο του φιλελευθερισμού» και μπορείτε να τα διαχωρίσετε σε τόσες φατρίες όσα άτομα υπάρχουν απλώς ρίχνοντας ανάμεσά τους ορισμένες τροποποιήσεις της αρχικής ιδέας. Αυτό είναι ένα κομμάτι στρατηγικής πολύ γνωστό στις δυνάμεις που ελέγχουν σταθερά τη σκέψη της μάζας. Ο Τέοντορ Χερτσλ, ο αρχιεβραίος, ένας άνθρωπος του οποίου το οπτικό πεδίο ήταν ευρύτερο από αυτό όλων των πολιτικών και του οποίου το πρόγραμμα ήταν παράλληλο με αυτό των πρωτοκόλλων,* το γνώριζε πριν από πολλά χρόνια όταν είπε ότι το σιωνιστικό κράτος (κωδική ονομασία για το εβραϊκό κράτος) θα ερχόταν πριν προλάβει να έρθει το σοσιαλιστικό κράτος. Ήξερε με ποιους ατελείωτους διαχωρισμούς θα αλυσοδενόταν και θα σακατευόταν ο «φιλελευθερισμός» που είχε φυτέψει ο ίδιος και οι προκάτοχοί του.

Η διαδικασία της οποίας όλοι οι μη-Εβραίοι υπήρξαν θύματα, αλλά ποτέ οι Εβραίοι – ποτέ οι Εβραίοι! – ήταν η ακόλουθη: Πρώτον στήνεται ένα ιδανικό με «ευρύτητα πνεύματος». Αυτή είναι η φράση που εμφανίζεται σε κάθε εβραϊκή διαμαρτυρία ενάντια στη δημόσια αναφορά στον Εβραίο και στο Παγκόσμιο Πρόγραμμα του: «Νομίζαμε ότι ήσουν πολύ ανοιχτόμυαλος άνθρωπος για να εκφράσεις τέτοιες σκέψεις.», «Νομίζαμε ότι ο κύριος τάδε ήταν πολύ ανοιχτόμυαλος για να πιστώσει στους Εβραίους κάτι τέτοιο», «Νομίζαμε ότι η καθημερινή, ή η εβδομαδιαία, ή μηνιαία τάδε εφημερίδα ήταν πολύ ανοιχτόμυαλη συντακτικά για να εξετάσει ένα τέτοιο υλικό». Είναι ένα είδος λέξης-κλειδιού ενδεικτικής για την κατάσταση του μυαλού των μη-Εβραίων, μια κατάσταση αόριστης ανεκτικότητας, γεμάτη φράσεις χωρίς νόημα για την «ελευθερία», φράσεις που λειτουργούν σαν όπιο στο μυαλό και στη συνείδηση και που επιτρέπουν κάθε είδους πράγματα να γίνονται κρυφά. Η φράση, το σύνθημα, είναι ένα πολύ αξιόπιστο εβραϊκό όπλο. (Σε όλες τις εποχές οι άνθρωποι αποδέχονταν τα λόγια για πράξεις. – Πρωτόκολλο 5). Τα Πρωτόκολλα παραδέχονται ανοιχτά ότι οι φράσεις δεν έχουν πραγματικό περιεχόμενο.

Τίποτα δεν συνέβαλε τόσο πολύ στη δημιουργία «ευρύτητας πνεύματος», – μια κατάσταση του νου της οποίας η ρηχότητα υποδηλώνει την έλλειψη βάθους – όσο οι ιδέες φιλελευθερισμού που διδάσκουν συνεχώς οι Εβραίοι στους μη-Εβραίους στις οποίες όμως ποτέ δεν στρέφουν τον εαυτό τους. Χρειαζόμαστε ένα νέο είδος αφοσίωσης στην πραγματικότητα της ζωής, στα γεγονότα ως έχουν, που θα μας επιτρέψει να αψηφήσουμε όλες τις φράσεις για την «ευρύτητα πνεύματος» και να τρέφουμε μια ειλικρινή μισαλλοδοξία σε οτιδήποτε

---

* Η νέα έκδοση των «Πρωτόκολλων της Σιών» (Hammer-Verlag) περιέχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορική προέλευση. Αυτό βασίζεται στο υλικό που παρουσιάστηκε στη δίκη της Βέρνης.

άλλο εκτός από την αλήθεια. Οι όροι «στενό» και «ευρύ» όπως χρησιμοποιούνται σήμερα αντιπροσωπεύουν ψέματα. Ο φιλελεύθερος θα πρέπει να πιστεύει περισσότερο, θα πρέπει να είναι βαθύς και ευρύς στις πεποιθήσεις του για να αξίζει αυτό το όνομα· αλλά ως συνήθως δεν πιστεύει τίποτα· δεν είναι καθόλου φιλελεύθερος, δηλαδή ελεύθερα σκεπτόμενος. Αν κάποιος αναζητά πίστη, σταθερά εδραιωμένη πίστη, πρέπει να την αναζητήσει ανάμεσα σε ανθρώπους που χλευάζονται από τους Εβραίους σαν «στενόμυαλοι». Η εβραϊκή προπαγάνδα, όπως και τα Πρωτόκολλα, είναι ενάντια σε ανθρώπους που έχτισαν το οικοδόμημά τους σε στέρεο έδαφος. Θέλουν «ανοιχτόμυαλους ανθρώπους» που μπορούν εύκολα να μεταστραφούν και έτσι να υπηρετήσουν το αόρατο σχέδιο με όποιον τρόπο επιθυμούν. Αυτοί οι τύποι ανθρώπων φυσικά εκλαμβάνουν την ευρύτητα του πνεύματός τους σαν ένδειξη της πνευματικής τους ανωτερότητας και της ανεξαρτησίας.

Ας δούμε τι προκύπτει από αυτό. Ο άνθρωπος σύμφωνα με τις ιδιότητές του δεν μπορεί να στερηθεί την πίστη. Για ένα διάστημα μπορεί να πιστεύει στην «ευρύτητα πνεύματος» και κάτω από αυτή τη νοοτροπία – καλύτερα ανυπομονησία – μπορεί να υποκύψει στη σκληρή κοινωνική πίεση που ασκείται. Αλλά είναι πολύ ρηχή για να ικανοποιήσει τυχόν αναπτυσσόμενες ρίζες της ζωής. Γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να πιστεύει σε κάτι. Για απόδειξη αυτού, σημειώστε την αναμφισβήτητη δύναμη όλων των αρνητικών πεποιθήσεων, που έχουν εκείνοι που φαντάζονται ότι δεν πιστεύουν τίποτα. Γι' αυτό, μερικοί που είναι εξαιρετικά προικισμένοι με ανεξαρτησία πνεύματος, διεισδύουν σε εκείνα τα απαγορευμένα ζητήματα που κάποια στιγμή αγγίζουν τις εβραϊκές ανησυχίες – αυτοί είναι οι «στενόμυαλοι». Άλλοι το βρίσκουν πιο βολικό να καλλιεργούν εκείνες τους τομείς μέσω των οποίων υπάρχει μια ομαλή διαδρομή, όπου δεν υπάρχουν αντιφάσεις στην αντίληψη της ζωής και δεν υπάρχει φόβος ότι θα κατηγορηθούν για «μισαλλοδοξία». Με λίγα λόγια μεταφέρουν όλες τις στοχαστικές τους δυνάμεις στην πρακτική ζωή, όπως είναι γραμμένο στα Πρωτόκολλα: «**για να αποσπάσουν την σκέψη και την προσοχή των απίστων, το ενδιαφέρον τους πρέπει να στραφεί στη βιομηχανία και το εμπόριο**».

Είναι εκπληκτικό να κοιτάς τριγύρω και να βλέπεις ένα αριθμό ανθρώπων που έχουν καταδικαστεί να αφιερώσουν όλη τους τη ζωή σε αυτά τα δευτερεύοντα ή και τριτογενή πράγματα, ενώ κοιτάζουν με μεγάλη δειλία και αποστροφή τα ζωτικά πράγματα που κυριαρχούν στον κόσμο από τα οποία πραγματικά ο κόσμος εξαρτάται. Αυτή ακριβώς η εκτροπή προς την υλιστική πλευρά είναι που δίνει στα Πρωτόκολλα και ομοίως στους Εβραίους προπαγανδιστές, το πιο δυνατό σημείο εφαρμογής. Σήμερα «ευρύτητα πνεύματος» σημαίνει να αγνοούμε απολύτως τα πραγματικά ζητήματα της ζωής· γρήγορα μετατρέπεται σε μια καθαρά υλιστική αντίληψη. Σε αυτό το κατώτερο στάδιο της ζωής βασιλεύει η διχόνοια που αυτή τη στιγμή πλήττει μοιραία τον κόσμο.

Πρώτα έρχεται η παρακμή των ανώτερων κύκλων της βιομηχανίας και του εμπορίου: «**Για να μπορέσουμε επιτέλους να διαλύσουμε και να καταστρέψουμε την κοινωνία των απίστων μέσω της "ελευθερίας", η βιομηχανία πρέπει να τοποθετηθεί σε κερδοσκοπική βάση**.» **Δεν χρειάζεται να πει κανείς τι σημαίνει αυτό**: Υποβάθμιση κάθε εταιρείας στο κυνήγι του κέρδους και εξαφανίζοντας τα τίμια κέρδη στις τσέπες των κερδοσκόπων. Σημαίνει ότι η υψηλή τέχνη της οικονομικής διαχείρισης εκφυλίζεται σε υπερεκμετάλλευση: Αλλά σημαίνει και κάτι χειρότερο: τη διάσπαση της μη εβραϊκής κοινωνίας. Όχι μόνο μια διάσπαση μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, αλλά τη διάσπαση των μη-Εβραίων σε όλους τους τομείς της παραγωγής. Οι μη-Εβραίοι επιχειρηματίες και κατασκευαστές δεν είναι οι «καπιταλιστές» στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι περισσότεροι από αυτούς πρέπει να δανειστούν από τους καπιταλιστές τα ποσά με τα οποία δουλεύουν. Οι πραγματικοί καπιταλιστές είναι Εβραίοι, διεθνείς Εβραίοι.

Έχοντας από τη μια πλευρά της εργασιακής διαδικασίας των μη-Εβραίων το εβραϊκό κεφάλαιο να εκβιάζει τους κατασκευαστές και από την άλλη πλευρά τους Εβραίους υποκινητές, ταραχοποιούς και ανατρεπτικούς σαν μαστίγιο για τους εργάτες, βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια κατάσταση στην οποία οι δημιουργοί του προγράμματος των Πρωτοκόλλων πρέπει να είναι ικανοποιημένοι.

«Θα έπρεπε να φοβόμαστε τη συνδυασμένη δύναμη της ευφυΐας των απίστων και της τυφλής δύναμης των μαζών, αλλά ενάντια σε αυτό το ενδεχόμενο **έχουμε λάβει κάθε μέτρο υψώνοντας ένα τείχος αμοιβαίας εχθρότητας μεταξύ αυτών των δύο δυνάμεων**. Άρα η τυφλή δύναμη των μαζών παραμένει η βάση μας. Εμείς και μόνο εμείς θα είμαστε οι ηγέτες τους. Φυσικά θα χρησιμοποιήσουμε την δυναμικότητά τους για να πραγματοποιήσουμε τα σχέδιά μας.» – Πρωτ. 9.

Η απόδειξη ότι οι Εβραίοι είναι πολύ ικανοποιημένοι μ' αυτό φαίνεται από το ότι όχι μόνο δεν κάνουν τίποτα για να ανακουφίσουν τη γενική κατάσταση, αλλά προφανώς είναι πρόθυμοι να την επιδεινώσουν. Ξέρουν τη μέθοδο των τεχνητών ελλείψεων και των υψηλών τιμών που χρησιμοποιήθηκε στη Γαλλική Επανάσταση και στη Ρωσία. Όλα τα σημάδια αυτής της μεθόδου είναι και σε αυτή τη χώρα.

Τα τεχνητά κοινωνικά προβλήματα σαν πνευματική τροφή και επιπόλαιες διασκεδάσεις για τις ώρες του ελεύθερου χρόνου: αυτές είναι οι εβραϊκές μέθοδοι σε σχέση με τους μη Εβραίους, και κάτω από αυτό το μανδύα θα ολοκληρωθεί το έργο που εκφράζεται πιο εύστοχα με τη φράση: «Διαίρει και βασίλευε». Διαβάστε αυτό: «Για να αποτρέψουμε τους υπερβολικά ανήσυχους ανθρώπους από τη συζήτηση πολιτικών ζητημάτων, **θα παρουσιάσουμε τώρα** νέα προβλήματα που θα φαίνονται ότι συνδέονται με αυτά: κοινωνικά προβλήματα.» – Πρωτ. 13.

Δεν έχουν χτυπηθεί όλοι από τη διάσπαση μεταξύ της σκέψης των μαζών, που είναι αποκλειστικά αφοσιωμένη στα οικονομικά προβλήματα

και του τρόπου σκέψης των κομμάτων, που προσπαθούν μόνο να κάνουν πολιτική; Δεν είναι επίσης γεγονός ότι οι Εβραίοι κατέχουν ισχυρή θέση και στα δύο στρατόπεδα· στην πολιτική για να την κρατήσουν αντιδραστική και στους εργατικούς κύκλους για να τους κρατήσουν ριζοσπαστικούς – και έτσι διευρύνουν τη διάσπαση; Αυτός ο διχασμός δεν είναι μόνο μεταξύ των μη-Εβραίων; Μεταξύ των Εβραίων δεν υπάρχει σε καμία περίπτωση. Γιατί η κοινωνία είναι μη-εβραϊκή και τα καταστροφικά στοιχεία είναι εβραϊκά.

Διαβάστε αυτό: «**Έχουμε συμπεριλάβει** στο σύνταγμα δικαιώματα για τους ανθρώπους που είναι εικονικά και όχι πραγματικά δικαιώματα. Όλα αυτά τα λεγόμενα «δικαιώματα του λαού» υπάρχουν μόνο στη θεωρία και δεν μπορούν ποτέ να γίνουν πράξη... Ο προλετάριος δεν κερδίζει τίποτα περισσότερο απ' το σύνταγμα από τα άθλια ψίχουλα που πετάγονται από το τραπέζι μας σε αντάλλαγμα για τις ψήφους του για να εκλέξει τους πράκτορές μας και να περάσουν τα μέτρα μας. Τα δικαιώματα των Ρεπουμπλικάνων είναι μια πικρή ειρωνεία για τον φτωχό, γιατί η πίεση της καθημερινής εργασίας τον εμποδίζει να τα χρησιμοποιήσει και ταυτόχρονα του στερεί την εγγύηση ενός μόνιμου και σίγουρου εισοδήματος, καθιστώντας τον εξαρτημένο από λουκέτα και απεργίες, που οργανώνονται είτε από τους εργοδότες του ή τους συντρόφους του.» – Πρωτ. 3. Αυτή η παρατήρηση για τις απεργίες δεν προκαλεί καθόλου σύγχυση σε όποιον έχει μελετήσει τα διάφορα είδη απεργιών σε αυτή τη χώρα. Ο αριθμός που υποκινεί από ψηλά την εργατική τάξη είναι εκπληκτικά μεγάλος. Διαβάστε επίσης: «**Θα αυξήσουμε τους μισθούς**, αλλά αυτό δεν θα είναι χρήσιμο για τους εργαζόμενους, **γιατί ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αύξηση στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης**, προσποιούμενοι ότι αυτό οφείλεται στην πτώση της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. **Επίσης, θα υπονομεύσουμε έντεχνα και βαθιά τις πηγές παραγωγής, ενσταλάζοντας αναρχικές ιδέες στους εργάτες**.» – Πρωτ. 6.

Και τέλος αυτό: «Θα εκπροσωπήσουμε τους εαυτούς μας σαν σωτήρες της εργατικής τάξης που ήρθαν να την απελευθερώσουν από αυτή την καταπίεση προτείνοντας να ενταχθεί στον στρατό μας των σοσιαλιστών, αναρχικών και κομμουνιστών, στους οποίους πάντα προσφέρουμε τη βοήθειά μας υπό το πρόσχημα των αδελφικών αρχών της καθολικής ανθρώπινης αλληλεγγύης». – Πρωτ. 3. Πάλι η «ευρύτητα σκέψης!» Σε σχέση με αυτό, είναι πάντα καλό να θυμόμαστε τα λόγια του σερ Γιούστες Πέρσυ, που αναφέρθηκαν προηγουμένως, λόγια που υποστηρίζονται από τους ίδιους τους Εβραίους: ««Όχι επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για τη θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον εθνικισμό των μη-Εβραίων ή στην δημοκρατία των μη-Εβραίων, αλλά επειδή μισεί οποιαδήποτε μη εβραϊκή κυβέρνηση».

Όπως λέει ο συγγραφέας του «Κατακτώντας τον Εβραίο» (The Con-

quering Jew): «Είναι δημοκρατικός στα αισθήματά του, αλλά όχι στη φύση του. Όταν διακηρύσσει την κοινή αδελφότητα των ανθρώπων, ζητά να του ανοίξει η κοινωνική πύλη που είναι τώρα κλειστή σε αυτόν σε πολλούς τομείς· όχι επειδή θέλει ισότητα, αλλά επειδή επιθυμεί να είναι κυρίαρχος στον κοινωνικό κόσμο, όπως είναι ήδη σε πολλούς άλλους κύκλους. Πολλοί αξιότιμοι Εβραίοι αναμφίβολα θα αμφισβητήσουν την ορθότητα αυτής της διάκρισης· αλλά αν το κάνουν, είναι επειδή έχουν ζήσει στη δυτική ατμόσφαιρα για πολύ καιρό που δεν κατανοούν τι προετοιμάζεται στους κόλπους των ανατολικών φυλετικών συντρόφων τους.»

Δεν είναι δύσκολο, επομένως, να ανιχνεύσουμε την ανάπτυξη των εβραϊκών ιδεών του φιλελευθερισμού από την προέλευσή τους μέχρι την τελική επίδρασή τους στη ζωή των μη-Εβραίων. Σήμερα όλες τις εκφράσεις της ανθρώπινης ζωής τις χαρακτηρίζει **η σύγχυση**. Δεν ξέρουν τι να πιστέψουν. Πρώτα τους δίνεται ένα σύνολο γεγονότων και μετά ένα άλλο· πρώτα τους δίνεται μια εξήγηση των συνθηκών και μετά μια άλλη. Υπάρχει μια πληθώρα από εξηγήσεις που δεν εξηγούν τίποτα, αλλά μόνο βαθαίνουν τη σύγχυση. Η ίδια η κυβέρνηση φαίνεται να παρεμποδίζεται, και όποτε ξεκινά μια γραμμή έρευνας βρίσκεται μυστηριωδώς μπερδεμένη, έτσι αυτή η διαδικασία είναι δύσκολη. Αυτή η κυβερνητική πτυχή προβλέπεται και στα Πρωτόκολλα.

Προσθέστε σε αυτό την επίθεση στην ανθρώπινη τάση προς τη θρησκεία, η οποία είναι συνήθως το τελευταίο εμπόδιο που πρέπει να πέσει πριν ξεδιπλώσουν άφοβα τις πράξεις βίας και ληστείας που επιδιώκουν ξεδιάντροπα. Προκειμένου να τεθεί η προϋπόθεση στην οποία στοχεύει αυτό το Παγκόσμιο Πρόγραμμα, το 4ο Πρωτόκολλο λέει: «Γι' αυτόν τον λόγο πρέπει να υπονομεύσουμε την πίστη, να εξαλείψουμε από το μυαλό των απίστων τις αρχές του Θεού και της Ψυχής και να αντικαταστήσουμε αυτές τις αντιλήψεις με μαθηματικούς υπολογισμούς και υλικές επιθυμίες». Και: «Όταν **στερήσαμε** από τις μάζες την πίστη τους στον Θεό, η κυρίαρχη εξουσία ρίχτηκε στο βούρκο όπου έγινε δημόσια περιουσία, **και την οικειοποιηθήκαμε**.» – Πρωτ. 17

Όταν γίνουμε κυρίαρχοι, θα θεωρούμε ανεπιθύμητη την ύπαρξη οποιασδήποτε θρησκείας εκτός από τη δική μας, διακηρύσσοντας έναν Θεό με τον οποίο η μοίρα μας είναι συνδεδεμένη σαν ο εκλεκτός λαός. Επομένως πρέπει να καταστρέψουμε όλες τις θρησκείες. Εάν ως αποτέλεσμα προκύψει προσωρινά ο αθεϊσμός, αυτό δεν θα καταστρέψει τους στόχους μας **ως μεταβατικό βήμα**.» – Πρωτ. 14. – Μήπως αυτό θα προσφέρει τροφή για προβληματισμό για τους «ανοιχτόμυαλους»;

Είναι αξιοσημείωτο το πώς λειτούργησε αυτό το θρησκευτικό πρόγραμμα στη Ρωσία όπου ο Τρότσκι – όπως αναγγέλθηκε δυνατά στον αμερικανικό εβραϊκό Τύπο – λέγεται ότι είναι άθρησκος, και όπου οι Εβραίοι επίτροποι λένε στους ετοιμοθάνατους Ρώσους που ζητούν ιερείς: «Καταργήσαμε τον Παντοδύναμο». Η Αικατερίνη Ντολγκορόκοβα

(Catherine Dolgorukova) λέγεται ότι είπε στην Επιτροπή Υποστήριξης των Εβραίων της Ανατολής ότι οι ρωσικές χριστιανικές εκκλησίες υπέστησαν τις πιο άθλιες βεβηλώσεις από τους Μπολσεβίκους· αλλά «οι συναγωγές παραμένουν ανέγγιχτες, κανένα κακό δεν τις χτυπάει».

Όλες αυτές οι επιθέσεις, που έχουν σαν στόχο την καταστροφή των φυσικών σημείων συγκέντρωσης της πνευματικής ζωής των μη-Εβραίων και την αντικατάστασή τους με άλλα σημεία συγκέντρωσης ανθυγιεινού και καταστροφικού χαρακτήρα, υποστηρίζονται, όπως είδαμε στο τελευταίο άρθρο, από την προπαγάνδα για την πολυτέλεια. Η πολυτέλεια είναι μια από τις πιο ανησυχητικές επιρροές. Η πορεία της εκτείνεται από την ευκολία, μέσα από την απαλότητα, στην πλαδαρότητα, στον ψυχικό, σωματικό και ηθικό εκφυλισμό. Οι απαρχές της είναι ελκυστικές, το τέλος της είναι η λαγνεία σε κάποια μορφή, που μαρτυρεί την πλήρη κατάρρευση όλων των ισχυρών και υγιών δυνάμεων της ζωής. Κάποια μέρα μπορεί να αποτελέσει θέμα για μια πιο ολοκληρωμένη μελέτη, αυτό το δέλεαρ προς την ραθυμία μέσω της πολυτέλειας· μια και θα εμφανιζόταν σαν αιτία και των δύο η ίδια δύναμη.

Αλλά τώρα, για να ολοκληρώσω αυτή τη γενική άποψη της μεθόδου, μάλλον αυτό το μέρος της μεθόδου, αν ο επόμενος στόχος που επιδιώκουν να προκαλέσουν όλες οι επιρροές που αναφέρονται είναι η **σύγχυση**, τότε αυτή είναι μόνο η προετοιμασία για μια ακόμη πιο απελπιστική κατάσταση· κι αυτό είναι – η εξάντληση. Δεν χρειάζεται φαντασία για να δούμε τι σημαίνει αυτό. Η εξάντληση είναι σήμερα μια από τις συνθήκες που απειλούν τον εθνικό κορμό. Τα πρόσφατα πολιτικά γεγονότα και οι επιπτώσεις τους το δείχνουν ξεκάθαρα· κανείς δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται πια. Τα κόμματα μπορεί να κάνουν τις δηλώσεις τους και οι υποψήφιοι να δίνουν τις υποσχέσεις τους – κανείς δεν ενδιαφερόταν. Με τον πόλεμο και την εξάπλωσή του άρχισε την εξάντληση· η «ειρήνη» και η σύγχυσή της την ολοκλήρωσαν. Ο κόσμος πιστεύει λίγα και περιμένει λιγότερα. Χάθηκε κάθε εμπιστοσύνη όπως σχεδόν και κάθε πρωτοβουλία. Η αποτυχία των κινημάτων που λανθασμένα αναγγέλλονταν ως «λαϊκά κινήματα» έχει προχωρήσει τόσο πολύ και κάνει τον κόσμο να πιστεύει ότι κανένα λαϊκό κίνημα δεν είναι δυνατό.

Σχετικά με αυτό τα Πρωτόκολλα λένε: «**Θα φθείρουμε τους πάντες** από διχόνοιες, εχθρότητες, καυγάδες, πείνα, εισαγωγές ασθενειών, εξαθλίωση, μέχρις ότου οι άπιστοι να μην βλέπουν άλλο τρόπο διαφυγής εκτός από μια έκκληση στα χρήματα και τη δύναμή μας.» – Πρωτ. 10. – «Με όλα αυτά θέλουμε να φθείρουμε και θα εξαντλήσουμε τους άπιστους τόσο πολύ που θα αναγκαστούν να μας προσφέρουν μια διεθνή αρχή, η οποία με τη σειρά της θα μας επιτρέψει να απορροφήσουμε χωρίς ενόχληση όλες τις κυβερνητικές δυνάμεις του κόσμου και έτσι να σχηματίσουμε μια υπερκυβέρνηση. Πρέπει να κατευθύνουμε τόσο την εκπαίδευση της κοινωνίας των άπιστων που θα τους κόβονται τα χέρια

από την αδυναμία της αποθάρρυνσης μπροστά σε οποιοδήποτε εγχείρημα όπου χρειάζεται πρωτοβουλία.» — Πρωτ. 5.

Οι Εβραίοι δεν ήταν ποτέ κουρασμένοι ή εξαντλημένοι. Ποτέ δεν έχουν αντιμετωπίσει το αδύνατο». Αυτό είναι το χαρακτηριστικό σημάδι όσων γνωρίζουν το κοινό νήμα στους μαιάνδρους της ζωής. Είναι το άγνωστο που εξαντλεί το μυαλό, η διαρκής περιπλάνηση ανάμεσα σε τάσεις και επιρροές που η πηγή τους δεν είναι γνωστή και ο σκοπός τους δεν γίνεται κατανοητός. Το να περπατάς στο σκοτάδι είναι κουραστικό. Οι μη-Εβραίοι το κάνουν αυτό εδώ και αιώνες. Οι άλλοι που έχουν ξεκάθαρη αντίληψη για όλα όσα συμβαίνουν δεν έχουν υποκύψει σε αυτή την εξάντληση. Ακόμα και οι διώξεις είναι ανεκτές αν ξέρει κανείς το γιατί, και οι Εβραίοι όλου του κόσμου ήξεραν πάντα πού και πότε ταιριάζουν τέτοιες διώξεις στο σχέδιό τους. Οι μη-Εβραίοι υπέφεραν περισσότερο από τους διωγμούς των Εβραίων παρά οι ίδιοι οι Εβραίοι. Γιατί μετά το τέλος των διωγμών, οι μη-Εβραίοι βρισκόντουσαν τόσο πολύ στο σκοτάδι όσο ποτέ, ενώ ο εβραϊσμός συνέχιζε την μακραίωνη πορεία του προς τον στόχο του στον οποίο πιστεύει και θα επιτύχει ανυποχώρητα. Έτσι λένε ακόμη και εκείνοι που έχουν διεισδύσει πιο βαθιά στην εβραϊκή φύση και δραστηριότητα· και αυτοί ίσως να έχουν επηρεαστεί από τη γενική εξάντληση. Όπως και να έχει, η επανάσταση που θα χρειαζόταν για να απελευθερωθεί ο κόσμος από την δολοφονική λαβή του διεθνούς εβραϊκού συστήματος, θα ήταν πιθανώς τόσο ριζοσπαστική όσο ήταν και είναι οι εβραϊκές μέθοδοι φίμωσης της ανθρωπότητας. Υπάρχουν εκείνοι που εκφράζουν σοβαρές αμφιβολίες ότι οι μη-Εβραίοι είναι ικανοί να το κάνουν. Ίσως όχι. Ας ξέρουν τουλάχιστον ποιοι είναι οι κατακτητές τους.

Οι Εβραίοι είχαν προβλέψει τον πόλεμο;

Πριν προχωρήσουμε σε μια πιο λεπτομερή μελέτη της σύνδεσης μεταξύ του **γραπτού** προγράμματος των εγγράφων που ονομάζονται «Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» και του **πραγματικού** προγράμματος όπως μπορεί να εντοπιστεί στην ζωή των εθνών, ας εξετάσουμε εκείνα τα σχέδια που πραγματοποιούνταν όταν ο χρόνος συγγραφής των Πρωτοκόλλων ανήκε ακόμα στο μέλλον. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που ήταν το **μέλλον** το 1896 και το 1905, μπορεί σήμερα να είναι **παρελθόν**, ότι αυτό που τότε ήταν **σχέδιο** σήμερα μπορεί ήδη να **έχει εκπληρωθεί**. Απλώς θυμηθείτε τα λόγια στο Πρωτόκολλο 22: «Προσπάθησα να αποκαλύψω τα μυστικά των γεγονότων του παρελθόντος και του μέλλοντος **και των σημαντικών γεγονότων του εγγύς μέλλοντος, προς τα οποία σπεύδουμε σε ένα ρεύμα μεγάλων κρίσεων**.» Μερικά από αυτά τα «σημαντικά περιστατικά» έχουν ήδη συμβεί, και ρίχνουν έντονο φως στο υπό εξέταση θέμα.

Ένα παράδειγμα αυτού που είναι ακόμη φρέσκο στη μνήμη όλων δόθηκε από τον Μεγάλο Πόλεμο. Η εβραϊκή κριτική σε αυτή τη σειρά των άρθρων προσπάθησε να δημιουργήσει πολύ θόρυβο για το γεγονός ότι ένα από τα άρθρα αφορούσε το εβραϊκό ζήτημα που τότε κατείχε εξέχουσα θέση στη Γερμανία, και προσπάθησε να παραπλανήσει τον κόσμο υποστηρίζοντας ότι αυτά τα άρθρα δεν ήταν τίποτα άλλο από έξυπνη μετα-πολεμική γερμανική προπαγάνδα. Στην πραγματικότητα, μια σειρά άρθρων που ασχολούνταν με το εβραϊκό ζήτημα σε διάφορες χώρες έπρεπε να παραγκωνιστούν προκειμένου να τεθεί το ίδιο το εβραϊκό ζήτημα στην προσοχή του αμερικανικού λαού χωρίς καθυστέρηση. Τα αναρτημένα άρθρα θα εμφανιστούν σε εύθετο χρόνο, αν και εκτός της σειράς τους. Σήμερα η Γερμανία είναι, με πιθανή εξαίρεση τις Ηνωμένες Πολιτείες, η χώρα που ελέγχεται περισσότερο από Εβραίους στον κόσμο – ελεγχόμενη από μέσα και από έξω· οι αποδείξεις γι’ αυτό θα μπορούσαν τώρα να παρουσιαστούν με πολύ πιο συναρπαστική πληρότητα από ό,τι στο 2ο κεφάλαιο. (Παρεμπιπτόντως, αυτά τα στοιχεία αμφισβητήθηκαν αρχικά από Εβραίους εκπροσώπους στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά αργότερα παραδέχθηκαν). Από τότε, το δημόσιο αίσθημα στη Γερμανία έχει αποβάλει σε μεγάλο βαθμό τους Εβραίους από τα δημόσια αξιώματα. Ο Γερμανός καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να επαναφέρει την πολιτική διοίκηση στα γερμανικά χέρια. Αυτό όμως απελευθέρωσε τη Γερμανία από τους Εβραίους; Καθό-

λου. Διότι οι περιχαρακώσεις τους επεκτάθηκαν μακρύτερα και βαθύτερα από την απλή άσκηση της άμεσης δημόσιας εξουσίας. Η επικράτηση τους στις μεγάλες βιομηχανίες, τα οικονομικά και το μέλλον της Γερμανίας δεν έχει αποδυναμωθεί στο ελάχιστο.*

Η Γερμανία αναφέρεται εδώ σε σχέση με το εβραϊκό ζήτημα για έναν ιδιαίτερο λόγο! Ως γνωστόν, η πρώτη έκκληση για «προσαρτήσεις» ήρθε από εκεί, σε μια εποχή που όλες οι γερμανικές στρατιωτικές δραστηριότητες και οι διαθέσεις ήταν υπό την εβραϊκή επιρροή.** «Προσαρτήσεις» ήταν η κραυγή που ξέσπασε σε όλο τον κόσμο μια μέρα. Και από τις Ηνωμένες Πολιτείες, μια χώρα που τότε δεν εμπλεκόταν καθόλου στον πόλεμο, επανήλθε το κάλεσμα: «Καμία προσάρτηση!» Έτσι το όλο ζήτημα έγινε παγκόσμιο ζήτημα. Σύντομα οι άνθρωποι όλων των χωρών είχαν ξεχάσει το αίμα της μάχης, τους κερδοσκόπους του πολέμου και όλα τα άλλα τα συγκλονιστικά γεγονότα, και συζητούσαν μόνο ένα θέμα που ανήκε στο τέλος του πολέμου και όχι στην αρχή, το ζήτημα των «προσαρτήσεων». Γνωρίζοντας ποιοι ήταν οι κύριοι σύμβουλοι της εξωτερικής πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών, η προβολή αυτού του ζητήματος των «προσαρτήσεων» στο μυαλό του κόσμου αποκτά ενδιαφέρον, αλλά δεν γίνεται εντελώς κατανοητό.

Μόνο όταν διαβάσετε τα Πρωτόκολλα, έχετε πλήρη εικόνα για αυτό – και αυτή η έκθεση των Πρωτοκόλλων που δίνεται τώρα στον κόσμο πιθανότατα χρονολογείται από το 1896. Το γεγονός ότι γράφτηκαν το αργότερο το 1905 αντιτίθεται σε κάθε αμφισβήτηση.

Το δεύτερο Πρωτόκολλο ξεκινά με τη νότα του πολέμου και τα αρχικά του λόγια είναι τα εξής: «**Είναι απαραίτητο για τον σκοπό μας**, όσο το δυνατόν περισσότερο, οι πόλεμοι **να μην αποφέρουν εδαφικά πλεονεκτήματα**. Αυτό θα βάλει τους πολέμους **σε μια οικονομική βάση** και τα έθνη θα αντιληφθούν τη δύναμη της υπεροχής μας **στη βοήθεια που προσφέρουμε**.»

Ποιος σκεφτόταν, μεταξύ 1896 και 1905, τον νέο σύνθημα «χωρίς προσαρτήσεις» που θα εφαρμοστεί στον πόλεμο; Κάποιος από εμάς; Ξέρετε κανέναν πολιτικό που να ήταν; Γνωρίζουμε ότι οι στρατιωτικοί ανησυχούσαν για τα σχέδια και τις επιχειρήσεις οποιουδήποτε μελλοντικού πολέμου που θα μπορούσε να συμβεί. Γνωρίζουμε ότι οι πολιτικοί, έχοντας επίγνωση των ευθυνών τους, εργάστηκαν για να εξισορροπήσουν συμφέροντα που θα καθιστούσαν τον πόλεμο εξαιρετικά απίθανο. Ποιος τους είχε ξεπεράσει όλους επαρκώς σε προνοητικότητα και σχεδιασμό για να καθορίσει ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα «χωρίς προσαρτήσεις;»

Ευτυχώς, οι ίδιες οι αδιαμφισβήτητες εβραϊκές πηγές δίνουν την απάντηση στο ερώτημα. Η «American Jewish News» της 19ης Σεπτεμβρί-

* Αυτό το βιβλίο γράφτηκε το 1920!

** Σε αυτές τις εκτιμήσεις αντικατοπτρίζεται η αμερικανική στάση και εξουσιάζεται από τον Εβραίο.

ου 1919 είχε μια διαφήμιση στην πρώτη της σελίδα που έγραφε ως εξής:

> «**ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ**» του Λίτμαν Ρόζενταλ.
>
> **Πριν από πολλά χρόνια ο Νορντάου προφήτευσε τη Διακήρυξη του Μπάλφουρ.*** Ο Λίτμαν Ρόζενταλ, ο στενός φίλος του, αφηγείται αυτό το περιστατικό στα απομνημονεύματά του.
>
> Το άρθρο, στη σελίδα 464, ξεκινά: «Ήταν Σάββατο, την επομένη της λήξης του 6ου Συνεδρίου, όταν έλαβα ένα τηλεφωνικό μήνυμα από τον Δρ. Χερτζλ που μου ζητούσε να τον επισκεφτώ.» Αυτές οι πληροφορίες καθορίζουν την ώρα. Το 6ο Σιωνιστικό Συνέδριο πραγματοποιήθηκε στη Βασιλεία τον Αύγουστο του 1903. Τα απομνημονεύματα συνεχίζουν: «Μπαίνοντας στο λόμπι του ξενοδοχείου συνάντησα τη μητέρα του Χερτζλ που με καλωσόρισε με τη συνήθη ευγενική της φιλικότητα και με ρώτησε αν τα συναισθήματα των Ρώσων Σιωνιστών ήταν πλέον πιο ήρεμα».
>
> «Γιατί μόνο οι Ρώσοι Σιωνιστές, κυρία Χερτζλ;» ρώτησα. «Γιατί ρωτάς μόνο γι' αυτούς;», «Επειδή ο γιος μου», μου εξήγησε, «δείχνει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τους Ρώσους Σιωνιστές. Τους θεωρεί την πεμπτουσία, το πιο ζωτικό κομμάτι του εβραϊκού λαού.»

Σε αυτό το 6ο Συνέδριο η βρετανική κυβέρνηση («Ο Χερτζλ και οι πράκτορες του είχαν παραμείνει σε επαφή με την αγγλική κυβέρνηση» – Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια Τόμος 12, σελ. 678) είχε προσφέρει στους Εβραίους μια αποικία στην Ουγκάντα, στην Ανατολική Αφρική. Ο Χερτζλ ήταν υπέρ της λήψης της, όχι όμως σαν υποκατάστατο της Παλαιστίνης, αλλά σαν ένα βήμα προς αυτήν. Αυτό ήταν που αποτέλεσε το κύριο θέμα συζήτησης μεταξύ του Χερτζλ και του Λίτμαν Ρόζενταλ σε εκείνο το ξενοδοχείο της Βασιλείας. Ο Χερτζλ είπε στον Ρόζενταλ, όπως αναφέρεται σε αυτό το άρθρο: «Υπάρχει διαφορά μεταξύ του τελικού στόχου και των τρόπων που πρέπει να ακολουθήσουμε για να πετύχουμε αυτόν τον στόχο».

Ξαφνικά ο Μαξ Νορντάου, ο οποίος στο συνέδριο που έγινε τον περασμένο μήνα στο Λονδίνο φαίνεται ότι έγινε ο διάδοχος του Χερτζλ, μπήκε στην αίθουσα και η συνέντευξη του Ρόζενταλ έφτασε στο τέλος της.

Ο αναγνώστης μπορεί τώρα να παρακολουθήσει προσεκτικά το πιο

---

* Η μετατροπή της Παλαιστίνης σε εβραϊκό κράτος.

σημαντικό μέρος της αφήγησης του Ρόζενταλ.

«Περίπου ένα μήνα αργότερα πήγα στη Γαλλία για δουλειές. Στο δρόμο για τη Λυών σταμάτησα στο Παρίσι και, ως συνήθως, επισκέφτηκα τους Σιωνιστές φίλους μας. Ένας από αυτούς μου είπε ότι το ίδιο απόγευμα ο Δρ. Νορντάου ήταν προγραμματισμένο να μιλήσει για το 6ο Συνέδριο. Φυσικά, διέκοψα το ταξίδι μου για να είμαι παρών σε αυτή τη συνάντηση και να ακούσω την έκθεση του Δρ. Νορντάου. Όταν μπήκαμε στην αίθουσα το βράδυ, τη βρήκαμε κατάμεστη και όλοι περίμεναν με ανυπομονησία τον μεγάλο δάσκαλο Νορντάου, τον οποίο υποδέχτηκαν με βροντερό χειροκρότημα κατά την είσοδό του. Ο Νορντάου, χωρίς να δώσει σημασία στον καταιγισμό των χειροκροτημάτων, ξεκίνησε αμέσως την ομιλία του, λέγοντας: "Ήρθατε όλοι εδώ με μια ερώτηση να καίει στις καρδιές σας και να τρέμει στα χείλη σας και η ερώτηση είναι, πράγματι, σπουδαία και ζωτικής σημασίας. Είμαι πρόθυμος να την απαντήσω. Αυτό που θέλετε να ρωτήσετε είναι: Πώς θα μπορούσα – εγώ που ήμουν ένας από αυτούς που συνέταξαν το πρόγραμμα της Βασιλείας – πώς θα μπορούσα να τολμήσω να μιλήσω υπέρ της αγγλικής πρότασης σχετικά με την Ουγκάντα, πώς θα μπορούσαμε ο Χερτζλ όπως και εγώ να προδώσουμε το ιδανικό μας της Παλαιστίνης, γιατί σίγουρα πιστεύετε ότι την προδώσαμε και την ξεχάσαμε. Ακούστε όμως τι έχω να σας πω. Μίλησα υπέρ της Ουγκάντα μετά από μακρά και προσεκτική εξέταση. Εσκεμμένα συμβούλεψα το Κογκρέσο να εξετάσει και να αποδεχθεί την πρόταση της αγγλικής κυβέρνησης, μια πρόταση που έγινε στο εβραϊκό έθνος από το Σιωνιστικό Κογκρέσο· και τους λόγους μου – αλλά αντί για τους λόγους μου επιτρέψτε μου να σας πω μια πολιτική ιστορία σαν ένα είδος αλληγορίας.

Θέλω να μιλήσω για μια εποχή που τώρα είναι σχεδόν ξεχασμένη, μια εποχή που οι ευρωπαϊκές δυνάμεις είχαν αποφασίσει να στείλουν στόλο εναντίον του φρουρίου της Σεβαστούπολης. Εκείνη την εποχή, η Ιταλία, το Ηνωμένο Βασίλειο της Ιταλίας, δεν υπήρχε ακόμη. Η Ιταλία ήταν στην πραγματικότητα μόνο ένα μικρό πριγκιπάτο της Σαρδηνίας, και η μεγάλη, ελεύθερη και ενωμένη Ιταλία δεν ήταν παρά ένα όνειρο, μια διακαής επιθυμία, ένα μακρινό ιδανικό όλων των Ιταλών πατριωτών. Οι ηγέτες της Σαρδηνίας, που σχεδίασαν και αγωνίστηκαν για μια ελεύθερη και ενωμένη Ιταλία, ήταν οι τρεις μεγάλοι λαϊκοί ήρωες, ο Τζουζέπε Γκαριμπάλντι, ο Τζουζέπε Ματσίνι και ο Καμίλο Μπέντσο, κόμης του Καβούρ.

Οι ευρωπαϊκές δυνάμεις κάλεσαν τη Σαρδηνία να συμμετάσχει στην επιχείρηση στη Σεβαστούπολη και να στείλει επίσης ένα

στόλο για να βοηθήσει στην πολιορκία αυτού του φρουρίου. Αυτή η πρόταση έγινε αιτία διαφωνίας μεταξύ των ηγετών της Σαρδηνίας. Ο Γκαριμπάλντι και ο Ματσίνι δεν ήθελαν να στείλουν στόλο για να βοηθήσουν την Αγγλία και τη Γαλλία, είπαν: 'Το πρόγραμμά μας, το έργο για το οποίο έχουμε δεσμευτεί, είναι μια ελεύθερη και ενωμένη Ιταλία. Τι σχέση έχουμε με τη Σεβαστούπολη; Η Σεβαστούπολη είναι τίποτα για εμάς και θα πρέπει να συγκεντρώσουμε όλες μας τις δυνάμεις στο αρχικό μας πρόγραμμα, ώστε να πραγματοποιήσουμε το ιδανικό μας το συντομότερο δυνατό.'

Αλλά ο κόμης του Καβούρ, ο οποίος ακόμη και εκείνη την εποχή ήταν ο πιο εξέχων, ο πιο ικανός και ο πιο διορατικός πολιτικός της Σαρδηνίας, επέμεινε ότι η χώρα του έπρεπε να στείλει ένα στόλο και να πολιορκήσει τη Σεβαστούπολη με τις άλλες δυνάμεις, και τελικά πήρε το δρόμο του. **Ίσως θα σας ενδιέφερε να μάθετε ότι το δεξί χέρι του κόμη του Καβούρ, ο φίλος και σύμβουλός του, ήταν ο γραμματέας του, ο Χάρτουμ, ένας Εβραίος**, και σε αυτούς τους κύκλους, που ήταν αντίθετοι με την κυβέρνηση, μιλούσαν έντονα για εβραϊκή προδοσία. Σε μια συγκέντρωση Ιταλών πατριωτών, ο σύμβουλος του κόμη του Καβούρ, ο Χάρτουμ, κλήθηκε συγκινημένος και παροτρύνθηκε να υπερασπιστεί τις επικίνδυνες και προδοτικές πολιτικές του ενέργειες. Είπε: 'Το όνειρό μας, ο αγώνας μας, το ιδανικό μας, ένα ιδανικό για το οποίο έχουμε ήδη πληρώσει με αίμα και δάκρυα, με θλίψη και απόγνωση, με τις ζωές των γιων μας και τον θανάσιμο φόβο των μητέρων μας, μοναδική μας ευχή και στόχος είναι μια ελεύθερη και ενωμένη Ιταλία. **Όλα τα μέσα είναι ιερά αν οδηγούν σε αυτό το μεγάλο και ένδοξο τέλος**. Ο κόμης Καβούρ γνωρίζει πολύ καλά **ότι αργά ή γρήγορα θα πραγματοποιηθεί μια ειρηνευτική διάσκεψη** μετά τις μάχες στη Σεβαστούπολη και **ότι οι δυνάμεις που συμμετείχαν στις μάχες θα λάβουν μέρος σε αυτή τη διάσκεψη**. Είναι αλήθεια ότι η Σαρδηνία δεν έχει άμεσο συμφέρον για τη Σεβαστούπολη, αλλά αν βοηθήσουμε τώρα με τον στόλο μας, **θα καθίσουμε στη μελλοντική ειρηνευτική διάσκεψη και θα απολαμβάνουμε ίσα δικαιώματα με τις άλλες δυνάμεις**, και σε αυτή τη διάσκεψη ειρήνης ο Καβούρ θα διακηρύξει μια ελεύθερη και ανεξάρτητη, ενωμένη Ιταλία. Έτσι το όνειρό μας για το οποίο υποφέραμε και πεθάναμε, θα γίνει επιτέλους μια υπέροχη και χαρούμενη πραγματικότητα. Και αν με ξαναρωτήσετε τώρα, τι σχέση έχει η Σαρδηνία με τη Σεβαστούπολη, τότε επιτρέψτε μου να σας πω τα ακόλουθα λόγια, **σαν τα σκαλιά μιας σκάλας**: Καβούρ, Σαρδηνία, πολιορκία της Σεβαστούπολης, μελλοντική ευρωπαϊκή

ειρηνευτική διάσκεψη, διακήρυξη μιας ελεύθερης και ενωμένης Ιταλίας' ".
Όλη η συνέλευση βρισκόταν κάτω από τα ξόρκια της όμορφης, αληθινά ποιητικής και ενθουσιώδους λεκτικής του Νορντάου, και τα εξαίσια, μουσικά γαλλικά του ενθουσίασαν τους ακροατές με μια σχεδόν αισθησιακή απόλαυση. Για λίγα δευτερόλεπτα ο ομιλητής σταμάτησε και το κοινό, απολύτως μεθυσμένο από την υπέροχη ρητορική του, χειροκρότησε μανιωδώς. Αλλά σύντομα ο Νορντάου ζήτησε σιωπή και συνέχισε:
"Τώρα αυτή η μεγάλη προοδευτική παγκόσμια δύναμη, η Αγγλία, μετά τα πογκρόμ στο Κισινάου, σε ένδειξη της συμπάθειάς της προς τον φτωχό λαό μας, προσφέρει μέσω του Σιωνιστικού Κογκρέσου την αυτόνομη αποικία της Ουγκάντα στο εβραϊκό έθνος. Τώρα η Ουγκάντα είναι στην Αφρική, και η Αφρική δεν είναι Σιών και δεν θα είναι ποτέ Σιών, για να χρησιμοποιήσω τα ίδια τα λόγια του Χερτζλ. Αλλά ο Χερτζλ γνωρίζει πολύ καλά **ότι τίποτα δεν είναι πιο πολύτιμο για την υπόθεση του Σιωνισμού από τις φιλικές πολιτικές σχέσεις** με μια δύναμη όπως η Αγγλία, και ακόμη πιο πολύτιμη αφού το κύριο ενδιαφέρον της Αγγλίας είναι στην Ανατολή. Πουθενά αλλού δεν υπάρχει προηγούμενο τόσο ισχυρό όσο στην Αγγλία, και επομένως είναι πιο σημαντικό να αποδεχθούμε μια αποικία από τα χέρια της Αγγλίας και να δημιουργήσουμε έτσι ένα προηγούμενο υπέρ μας. Αργά ή γρήγορα το ανατολικό ζήτημα θα πρέπει να λυθεί, και αυτό περιλαμβάνει το ζήτημα της Παλαιστίνης. Η Αγγλία, η οποία είχε απευθύνει ένα επίσημο, πολιτικό σημείωμα στο Σιωνιστικό Κογκρέσο – το Σιωνιστικό Κογκρέσο που έχει δεσμευτεί στο πρόγραμμα της Βασιλείας – η Αγγλία θα έχει την αποφασιστική φωνή στην τελική λύση του ανατολικού ζητήματος και ο Χερτζλ θεώρησε καθήκον του να διατηρούν πολύτιμες σχέσεις με αυτή τη μεγάλη και προοδευτική δύναμη. **Ο Χερτζλ ξέρει ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια τεράστια ανατροπή όλου του κόσμου. Σύντομα, ίσως, θα πρέπει να συγκληθεί κάποιου είδους παγκόσμιο συνέδριο** και η Αγγλία, η μεγάλη, ελεύθερη και ισχυρή Αγγλία, θα συνεχίσει τότε το έργο που έχει ξεκινήσει με τη γενναιόδωρη προσφορά της στο 6ο Συνέδριο. Και αν με ρωτήσετε τώρα τι έχει να κάνει το Ισραήλ στην Ουγκάντα, τότε επιτρέψτε μου να σας επαναλάβω σαν απάντηση τα λόγια των πολιτικών της Σαρδηνίας, που ισχύουν μόνο για την περίπτωσή μας και δίνονται στη δική μας εκδοχή. Θέλω να σας πω τα ακόλουθα λόγια, σαν να σας έδειχνα τα σκαλιά μιας σκάλας που οδηγεί όλο και πιο ψηλά: **Χερτζλ, το Σιωνιστικό Κογκρέσο, η**

> **πρόταση της Αγγλικής Ουγκάντα, ο επερχόμενος παγκόσμιος πόλεμος, η διάσκεψη ειρήνης** όπου, με τη βοήθεια της Αγγλίας, δημιουργείται μια ελεύθερη εβραϊκή Παλαιστίνη". Αυτά τα λόγια μας χτύπησαν σαν ένα δυνατό χτύπημα βροντής, και όλοι τρέμαμε και ένιωσα δέος σαν να είχαμε δει ένα παλιό όραμα. Και στα αυτιά μου ηχούσαν τα λόγια του μεγάλου αδελφού μας Άχαντ Χάαμ, ο οποίος είπε για την ομιλία του Νορντάου στο Πρώτο Συνέδριο: "Ένιωσα ότι μας μιλούσε ένας από τους μεγάλους παλιούς προφήτες, ότι η φωνή του κατέβηκε από τους ελεύθερους λόφους της Ιουδαίας και οι καρδιές μας έκαιγαν μέσα μας όταν ακούγαμε τα λόγια του, γεμάτα θαυμασμό, σοφία και όραμα".»

Το εκπληκτικό είναι ότι αυτό το άρθρο του Λίτμαν Ρόζενταλ δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε επιτραπεί να τυπωθεί. Αλλά δεν είχε τυπωθεί μέχρι τη διακήρυξη του Μπάλφουρ για την Παλαιστίνη, και δεν θα είχε τυπωθεί ποτέ αν οι Εβραίοι δεν πίστευαν ότι ένα μέρος του προγράμματός τους είχε ολοκληρωθεί. Ο Εβραίος δεν προδίδει ποτέ μέχρι να πιστέψει ότι αυτό που αναζητά έχει κερδηθεί, τότε αφήνει τον εαυτό του να ξεφύγει. Το 1903, μόνο οι Εβραίοι ενημερώθηκαν για το «πρόγραμμα της Σκάλας»: **ο μελλοντικός παγκόσμιος πόλεμος – η διάσκεψη ειρήνης – η εβραϊκή Παλαιστίνη**. Όταν η ανάβαση αυτής της σκάλας φαινόταν να έχει ολοκληρωθεί, τότε μπορούσαν να μιλήσουν για αυτό δημόσια.

Μια παρόμοια απεικόνιση αυτού συναντάμε στην πτώση του Τσάρου. Όταν έγινε γνωστό αυτό το γεγονός, προκάλεσε μεγάλη χαρά στη Νέα Υόρκη, και ένας μη-Εβραίος παγκόσμιας φήμης έκανε μια ομιλία στην οποία επαίνεσε έναν Αμερικανοεβραίο εθνικής φήμης* που ξεκίνησε την προετοιμασία της πτώσης του Τσάρου παρέχοντας τα χρήματα με τα οποία είχε γίνει προπαγάνδα μεταξύ Ρώσων αιχμαλώτων στην Ιαπωνία κατά τη διάρκεια του ρωσο-ιαπωνικού πολέμου. Η ιστορία βγήκε μόνο μετά την επιτυχία του σχεδίου. Δεν πρέπει να λησμονείται ότι οι τελευταίοι που πραγματοποίησαν την τελική πράξη της συνωμοσίας, οι δολοφόνοι του Νίκολας Ρομανόβιτς, της συζύγου του, τις μικρές του κόρες και το ανάπηρο αγόρι του, ήταν «πέντε σοβιετικοί βουλευτές, οι τελευταίοι πέντε όλοι οι Εβραίοι». Αυτό που ξεκίνησε με τη βοήθεια ενός Αμερικανού χρηματοδότη, τελείωσε με σοβιετικούς βουλευτές.

Είχαν προβλέψει τον πόλεμο οι διεθνείς Εβραίοι το 1903; Αυτή η ομολογία του Ρόζενταλ δεν είναι παρά μια απόδειξη ότι το έκαναν. Και μόνο αυτόν προέβλεψαν; Καλό θα ήταν να είχαν μείνει στην προσμονή και **να μην υπήρχαν στοιχεία που να υποδηλώνουν ότι πραγματοποιήθηκε**.

* Ο Τζέικομπ Σιφ, το πρόσφατα εκλιπών αφεντικό της μεγαλύτερης αμερικανο-εβραϊκής τράπεζας «Kuhn, Loeb & Co.» (Abraham Kuhn & Solomon Loeb)

Προς το παρόν, ο αναγνώστης καλείται να κρατήσει στο μυαλό του δύο σημεία από αυτό το άρθρο του Ρόζενταλ: «Ίσως θα σας ενδιέφερε να μάθετε ότι το δεξί χέρι του κόμη του Καβούρ, ο φίλος και σύμβουλός του, ήταν ο γραμματέας του, ο Χάρτουμ, ένας Εβραίος.» Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο εβραϊκός Τύπος μιλά από μόνος του. Εάν η «Dearborn Independent» ή μια εφημερίδα του Σικάγου ή μια εφημερίδα της Νέας Υόρκης έγραφαν τους γραμματείς των ισχυρών ανδρών του κόσμου και μετά τα ονόματά τους έγραφαν:«ο γραμματέας του – ένας Εβραίος», η εβραϊκή εταιρεία κατά της συκοφαντικής δυσφήμισης θα έστελνε σίγουρα επιστολές διαμαρτυρίας. Σύμφωνα με την εβραϊκή άποψη, αυτό που είναι σωστό για τους Εβραίους δεν ισχύει για τους μη-Εβραίους. Αν γραφόταν δημόσια για τον Χάρτουμ, θα αναφερόταν σαν «Ιταλός».

Οι Εβραίοι γραμματείς που αφθονούσαν πριν από τον πόλεμο, κατά τη διάρκεια του και κατά τη διάρκεια της ειρηνευτικής διάσκεψης, ήταν λιγότερο ικανοί από τον Χάρτουμ; Δεν υπήρχαν Χάρτουμ στην Αγγλία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, ακόμα και τη Ρωσία (υπήρχαν πολλοί στις Ηνωμένες Πολιτείες) που είδαν το «πρόγραμμα της σκάλας»; Μήπως ο Μαξ Νορντάου, που το είδε τόσο καθαρά το 1903, το ξέχασε το 1914 και το 1918; Ξέρουμε κι αυτό: **οι Εβραίοι στο συνέδριο της Βασιλείας το 1903 προέβλεψαν τον επερχόμενο παγκόσμιο πόλεμο**. Πώς μπορούσαν να ξέρουν ότι θα ήταν παγκόσμιος πόλεμος; Γνωρίζουμε επίσης ότι τα Πρωτόκολλα, ίσως ήδη από το 1896, σίγουρα όχι αργότερα από το 1905, προέβλεπαν την πολιτική «χωρίς προσαρτήσεις».

Ήρθε ο Παγκόσμιος Πόλεμος. Εμφανίστηκε και το σύνθημα «Όχι προσαρτήσεις». Αυτό που ήταν τότε το μέλλον στα προγράμματα του εβραϊκού κόσμου είναι τώρα παρελθόν.

Στα Πρωτόκολλα υπάρχουν δύο εκφράσεις: «το έχουμε κάνει» και «θα το κάνουμε». Εάν φέτος ο μυστικός εκπρόσωπος του παγκόσμιου προγράμματος μιλήσει κάπου στους μυημένους φυλετικούς συντρόφους του, σε πολλά μέρη όπου ο εκπρόσωπος είπε «θα το κάνουμε» το 1896, θα πρέπει τώρα να πει «το έχουμε κάνει». Κάποια πράγματα εκπληρώνονται.

«Θα εκπροσωπούμε τους εαυτούς μας σαν σωτήρες των εργατικών τάξεων» – αυτό έγινε και γίνεται. «Θέλουμε να εκτρέψουμε τις σκέψεις των απίστων προς τη βιομηχανία και το εμπόριο.» Κι αυτό έγινε. «Θέλουμε να δημιουργήσουμε μια ισχυρή συγκεντρωτική διοίκηση για να έχουμε όλες τις κρατικές δυνάμεις σταθερά στα χέρια μας.»* Είναι γεγονός σχεδόν παντού. «Θα υιοθετήσουμε για εμάς τη φιλελεύθερη πλευρά όλων των κομμάτων και όλων των κινημάτων και θα παρέχουμε τους ομιλητές». Αυτό έχει γίνει. «Θα τους αναγκάσουμε να αυξήσουν τους μισθούς» – έγινε. «Ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αύξηση των

* Δείτε το νέο γερμανικό σύνταγμα του Ράιχ του Εβραίου Χιούγκο Πρόις.

τιμών των ειδών πρώτης ανάγκης» – έγινε. «Θα υπονομεύσουμε επίσης τις πηγές παραγωγής ενσταλάζοντας στους εργάτες αναρχικές ιδέες» – αυτό έχει γίνει.

«**Για να δείξουμε την υποδούλωση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων των απίστων, θα δείξουμε τη δύναμή μας με εγκλήματα και πράξεις βίας, δηλαδή με τη βασιλεία του τρόμου**.» – Πρωτ. 7. Όποιος κοιτάζει τη Ρωσία και θυμάται τη στάση των κορυφαίων υπουργών της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας απέναντι στους Σοβιετικούς, την «σκλαβιά» των πολιτικών υπό συνθήκες, που γίνονται όλο και πιο περίπλοκες, τόσο περισσότερο προσπαθεί να καταλάβει, όποιος βλέπει την Ευρώπη να βρίσκεται σε κατάσταση κατάρρευσης από μια πληγή της οποίας η επούλωση εσκεμμένα εμποδίζεται – αν πρέπει να πει: έγινε και αυτό!

«Τα σχέδιά μας δεν έχουν σκοπό να ανατρέψουν όλους τους υπάρχοντες θεσμούς ταυτόχρονα. Μόνο ο χειρισμός τους θα αλλάξει και όλες οι δραστηριότητές τους θα σταματήσουν σύμφωνα με τα σχέδιά μας.» Αυτό έγινε.

«Θα αποκτήσουμε τον Τύπο και θα τον διατηρήσουμε υπό έλεγχο.» – Αυτό έγινε. Αυτή τη στιγμή η ηνία βρίσκονται σε μεγάλο βαθμό στον έλεγχό τους στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως μπορούν να πιστοποιήσουν πολλοί εκδότες.

«Ακόμα κι αν κάποιος θέλει να γράψει εναντίον μας, κανείς δεν θα τυπώσει τα άρθρα του.» Αυτό γίνεται σε μεγάλο βαθμό. Έχει γίνει πλήρως με τον κερδοσκοπικό Τύπο, που είναι απλή υπόθεση.

«Σαν κίνητρο για κερδοσκοπία, θα ενθαρρύνουμε τους άπιστους να αναζητήσουν πλούσια, σαγηνευτική ζωή.» Αυτό έχει γίνει.

«Σε κάθε πράξη εναντίωσης πρέπει να είμαστε σε θέση να απαντάμε προκαλώντας πόλεμο μέσω των γειτόνων οποιασδήποτε χώρας τολμήσει να μας αντιταχθεί. Εάν όλοι οι γείτονες ενωθούν για να στραφούν εναντίον μας μαζί, πρέπει να εξαπολύσουμε έναν παγκόσμιο πόλεμο.» (Πρωτ. 7) Ο όρος «παγκόσμιος πόλεμος» είναι ο ίδιος με αυτόν που χρησιμοποιούν οι Νορντάου και Ρόζενταλ. «Ο Χερτζλ ξέρει», είπε ο Νορντάου το 1903, «**ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα τρομερό ταρακούνημα όλου του κόσμου**.»

«Πρέπει να δημιουργήσουμε αναταραχή, διχόνοια και αμοιβαίες εχθρότητες σε όλη την Ευρώπη και, με τη βοήθεια των σχέσεών της, σε άλλα μέρη του κόσμου.» Αυτό έγινε. «Αυτό για εμάς είναι διπλό πλεονέκτημα. Γιατί με αυτή τη μέθοδο θα κερδίσουμε τον σεβασμό όλων των χωρών, γιατί θα πιστέψουν ότι έχουμε τη δύναμη να δημιουργήσουμε και αταξία αλλά και να αποκαταστήσουμε την τάξη κατά βούληση.» Έχει γίνει κι αυτό.

Ο ομιλητής του 1896 είπε την αλήθεια όταν έλεγε «για τα πιο σημαντικά γεγονότα του εγγύς μέλλοντος προς τα οποία σπεύδουμε σε ένα ρεύμα μεγάλων κρίσεων». Όχι μόνο έχει γίνει όσο το δυνατόν περισσότερο αληθινό το σύνθημα «χωρίς προσαρτήσεις», όπως ζητού-

σαν τα Πρωτόκολλα, αλλά και μια ολόκληρη σειρά από άλλα σχέδια ωρίμασαν ταυτόχρονα. Το «χωρίς προσαρτήσεις» σαν έκφραση πολιτικής ηθικής είναι ένα πράγμα· και το «χωρίς προσαρτήσεις» για τον λόγο ότι «αυτό θα μετατοπίσει τον πόλεμο σε οικονομική βάση και τα έθνη θα αντιληφθούν τη δύναμη της υπεροχής μας στη βοήθεια που προσφέρουμε» είναι εντελώς άλλο πράγμα. Ο κόσμος είδε στο πρόγραμμα «χωρίς προσαρτήσεις» μια έκφραση πολιτικής ηθικής· το άλλο πρόγραμμα, που χρησιμοποιούσε αυτή την ηθική σαν μέσο, ήταν κρυμμένο.

Αυτό το κεφάλαιο θα συνεχιστεί. Το πρώτο ερώτημα που τίθεται είναι εάν, μετά την εκπλήρωση του προγράμματος των Πρωτοκόλλων με τόσες πολλές λεπτομέρειες, έχει κοινοποιηθεί από τους σοφούς στους μαθητές τους ένα νέο πρόγραμμα, μια επέκταση της σκάλας, και αν ο κόσμος μπορεί να περιμένει κι άλλες αποκαλύψεις. Ίσως η γνώση των εβραϊκών σχεδίων που είναι τώρα διαθέσιμη να οδηγήσει σε μια αφύπνιση των λαών, με αποτέλεσμα το τρέχον πρόγραμμα να καταστραφεί και οποιαδήποτε καινούργιο θα ματαιωθεί για πάντα. Αλλά ένα φωτεινό αστέρι λάμπει μπροστά από τον Ιούδα.

XV

Το εβραϊκό Κάχαλ είναι το σημερινό «Σοβιέτ»;

Το Σοβιέτ δεν είναι ρωσικός αλλά εβραϊκός θεσμός. Ούτε είναι μια σύγχρονη εφεύρεση των Ρώσων Εβραίων, μια νέα πολιτική ιδέα του Λένιν και του Τρότσκι: είναι μια μορφή οργάνωσης, αρχαίας εβραϊκής καταγωγής, που υιοθέτησαν οι Εβραίοι μετά τη ρωμαϊκή κατάκτηση της Παλαιστίνης για να διατηρήσουν τη χωριστή φυλετική και εθνική τους ζωή.

Ο σύγχρονος μπολσεβικισμός, που είναι πλέον γνωστό ότι είναι απλώς ο εξωτερικός μανδύας ενός από καιρό σχεδιασμένου πλήγματος για να εδραιώσει την κυριαρχία μιας φυλής, εγκαθίδρυσε αμέσως τη σοβιετική μορφή διακυβέρνησης, επειδή οι Εβραίοι όλων των χωρών που συνέβαλαν στον ρωσικό μπολσεβικισμό είχαν εκπαιδευτεί στη φύση και τη δομή του Σοβιέτ από αμνημονεύτων χρόνων.

Το σοβιέτ εμφανίζεται στα «Πρωτόκολλα» με την παλιά ονομασία «Κάχαλ». Το Πρωτόκολλο 17 αναφέρει: «Ακόμη και τώρα τα αδέρφια μας έχουν την υποχρέωση να καταγγείλουν τους αποστάτες της οικογένειάς τους ή οποιοδήποτε πρόσωπο που είναι γνωστό ότι αντιτίθεται στον Κάχαλ. Όταν έρθει το βασίλειό μας, θα είναι απαραίτητο για όλους τους υπηκόους να υπηρετήσουν το κράτος με παρόμοιο τρόπο.»

Όποιος γνωρίζει τη σύγχρονη εβραϊκή ζωή ξέρει τι σημαίνει αυτή η καταγγελία των αποστατών. Η σοβαρότητα της δίωξης που θα υποστεί ένας Εβραίος που ασπάστηκε τον Χριστιανισμό και ο γιος ή η κόρη μιας ευσεβούς εβραϊκής οικογένειας επειδή παντρεύτηκε έναν μη Εβραίο είναι απαράμιλλη στην υπόλοιπη ανθρωπότητα. Πρόσφατα, σε μια δυτική χώρα, μια νεαρή μορφωμένη Εβραία παντρεύτηκε έναν μη Εβραίο, εκδότη εφημερίδας. Από τη στιγμή που ανακοίνωσε την πρόθεσή της, αντιμετωπίστηκε σαν αποστάτρια. Αν είχε πεθάνει με τον πιο άθλιο θάνατο, αν είχε αφοσιωθεί στο πιο ξεδιάντροπο επάγγελμα, τα συναισθήματά τους για μια τέτοια μοίρα δεν θα ήταν πιο περιφρονητικά. Μια ζοφερή κηδεία έγινε γι’ αυτήν και την ημέρα του γάμου της κηρύχθηκε νεκρή για τους δικούς της.

Αυτή η περίπτωση δεν είναι καθόλου ασυνήθιστη. Ίσως μια από τις πιο συγκινητικές περιγραφές της βρίσκεται στη ζωή του Μπαρούχ Σπινόζα, του μεγάλου φιλοσόφου, τον οποίο οι σύγχρονοι Εβραίοι λατρεύουν να παρουσιάζουν σαν το μεγάλο στολίδι του λαού τους. Οι

σπουδές του τον οδήγησαν να αμφισβητήσει πολλά από τα δόγματα που δίδασκαν οι ραβίνοι, εκείνες τις «εντολές των ανθρώπων» για τις οποίες μιλά η Καινή Διαθήκη. Καθώς ο Σπινόζα ήταν ήδη μια σεβαστή προσωπικότητα, έτσι δοκιμάστηκε πάνω του το πολύ συνηθισμένο μέσο της δωροδοκίας. Θα υπήρχε κάποιος δισταγμός στη χρήση των λέξεων «το πολύ κοινό εβραϊκό μέσο δωροδοκίας» – αν δεν ήταν, δυστυχώς, αληθινές. Δεν υπάρχει καμία διάθεση να πετάμε βρισιές που αναπτύσσονται από κακία. Αλλά η εβραϊκή ιστορία, όπως γράφτηκε από τους Εβραίους, παρέχει σωρεία αποδεικτικών στοιχείων ότι η δωροδοκία είναι το πιο αξιόπιστο και αγαπημένο όπλο των Εβραίων – αυτό που μαθαίνουμε τώρα γι' αυτήν απλώς επιβεβαιώνει ότι εξακολουθεί να είναι. Ένας Εβραίος συγγραφέας, ο Γιάκομπ Ισραήλ ντε Χάαν, Ολλανδός δικηγόρος που κατοικεί στην Ιερουσαλήμ, δήλωσε πρόσφατα ότι μια ελπίδα για διευθέτηση της αραβικής αναταραχής στην Παλαιστίνη είναι η περίπτωση με την οποία μπορεί να δωροδοκηθεί ο αραβικός Τύπος. Είπε: «Υπάρχει μια έντονη αναταραχή εδώ μεταξύ των Αράβων ενάντια σε αυτό που αποκαλούν σιωνιστικό κίνδυνο. Αλλά οι Άραβες, και ειδικά οι αραβικές εφημερίδες, είναι ανοιχτοί στη δωροδοκία. Με αυτή την αδυναμία, θα χάσουν στον μακρύ αγώνα μαζί μας.»

Έτσι, στον νεαρό Σπινόζα προσφέρθηκε ετήσιο επίδομα 1.000 φιορίνων, αν σιωπούσε για τις πεποιθήσεις του και από καιρό σε καιρό εμφανιζόταν στη συναγωγή. Το αρνήθηκε με μεγάλη περιφρόνηση. Ήταν έτοιμος να κερδίσει το ψωμί του γυαλίζοντας φακούς για οπτικά όργανα. Στη συνέχεια εκδιώχθηκε. Η διαδικασία περιγράφεται ως εξής:

«Η μέρα του αφορισμού είχε έρθει επιτέλους· ένα τεράστιο πλήθος συγκεντρώθηκε για να παρακολουθήσει την απαίσια τελετή. Ξεκίνησε με το σιωπηλό και επίσημο άναμμα πολλών μαύρων καντηλιών και το άνοιγμα της Κιβωτού της Διαθήκης, που περιείχε τα βιβλία του Μωσαϊκού Νόμου. Έτσι προετοιμάστηκε η φαντασία των πιστών για όλη τη φρίκη της σκηνής. Ο αρχιραβίνος, ο παλιός φίλος και δάσκαλος, τώρα ο χειρότερος εχθρός του καταδικασμένου, έπρεπε να εκτελέσει την ποινή. Στάθηκε εκεί, πονεμένος αλλά ανυποχώρητος· ο κόσμος έστρεψε τα μάτια του πάνω του με αγωνία. Ο ιεροψάλτης στάθηκε ψηλά και τραγούδησε τα λόγια της κατάρας με δυνατούς θρήνους· από την άλλη πλευρά οι διαπεραστικοί τόνοι μιας τρομπέτας ανακατεύονταν με αυτές τις κατάρες. Τώρα τα μαύρα καντήλια αναποδογυρίστηκαν και σταγόνα-σταγόνα το λιωμένο κερί έρεε σε ένα μεγάλο δοχείο γεμάτο αίμα.» (Τζορτζ Χένρι Λούις: Βιογραφική Ιστορία της Φιλοσοφίας).

Μετά ήρθε το τελευταίο ανάθεμα:

> «Με την κρίση των αγγέλων και των αγίων αφορίζουμε, διώχνουμε, καταριόμαστε και αναθεματίζουμε τον Μπαρούχ Σπινόζα, με τη συγκατάθεση των πρεσβυτέρων και όλης αυτής της ιερής εκκλησίας, παρουσία αυτών των ιερών βιβλίων: από τις 613 εντολές που είναι γραμμένες εκεί, με το ανάθεμα με το

> οποίο ο Ιησούς του Ναυή καταράστηκε την Ιεριχώ, με την κατάρα του Ελισαίου που έστειλε στα παιδιά, και με όλες τις κατάρες που είναι γραμμένες στο νόμο. Καταραμένος να είναι τη μέρα και καταραμένος τη νύχτα. Καταραμένος να είναι όταν κοιμάται, και καταραμένος να είναι όταν ξυπνάει, καταραμένος να βγαίνει και καταραμένος να μπαίνει. Ο Κύριος δεν θα τον συγχωρήσει· η οργή και ο θυμός του Κυρίου θα φουντώσουν στο εξής εναντίον αυτού του ανθρώπου και θα ρίξουν πάνω του όλες οι κατάρες που είναι γραμμένες στο Βιβλίο του Νόμου. Ο Κύριος θα καταστρέψει το όνομά του κάτω από τον ήλιο, και θα τον εκδιώξει από όλες τις φυλές του Ισραήλ για την ανομία του, με όλες τις κατάρες του στερεώματος γραμμένες στον νόμο... Και σας προειδοποιούμε ότι κανείς δεν μπορεί να μιλήσει μαζί του από στόμα σε στόμα ούτε γραπτώς, ούτε να του δείξει εύνοια, ούτε να βρίσκεται κάτω από την ίδια στέγη μαζί του, ούτε να πλησιάσει σε απόσταση τεσσάρων πήχεων από αυτόν, ούτε να διαβάσει κανένα έγγραφο που έχει συνθέσει.» (Φρίντριχ Πόλοκ: Η ζωή του Σπινόζα.)

«Καθώς ακούγονταν τα εκρηκτικά λόγια, τα φώτα βυθίστηκαν ξαφνικά στο αίμα, μια κραυγή θρησκευτικής φρίκης και εξευτελισμού ακούστηκε από όλους. Και σε αυτό το ιερό σκοτάδι, και σε αυτές τις επίσημες κατάρες, φώναξαν Αμήν, Αμήν!» (Καθ. Τζέιμς Κένταλ Χόσμερ: Οι Εβραίοι.)

Αυτή είναι μια εξήγηση του κεφαλαίου «Καταγγελία» και ρίχνει ξεκάθαρο φως στην πίεση που ασκείται στους Εβραίους που θα ήθελαν να επαναστατήσουν ανοιχτά ενάντια στις αντικοινωνικές ιδέες του λαού τους, αλλά δεν τολμούν λόγω των κυρώσεων που πρέπει να αντιμετωπίσουν.

Η καταγγελία γίνεται, όπως διατάσσει το Πρωτ. 17, εναντίον οποιουδήποτε αποδεικνύεται ανυπότακτος στο «Κάχαλ» ή στο παλιό σοβιετικό σύστημα ιδεών.

Μετά την καταστροφή του εβραϊκού κράτους από τους Ρωμαίους, οι Εβραίοι διατήρησαν πνευματικό και πολιτικό κέντρο στο Πατριαρχείο και μετά τη διασπορά των Εβραίων από την Παλαιστίνη, αυτό το κέντρο εθνικότητας διατηρήθηκε στο πρόσωπο του «Πρίγκιπα των Εξόριστων, ή Εξιλάρχη, ένα αξίωμα που πιστεύεται ότι παραμένει μέχρι σήμερα, και το οποίο ορισμένοι πιστεύουν ότι κατέχει τώρα ένας Αμερικανοεβραίος. Παρ' όλους τους ισχυρισμούς περί του αντιθέτου, οι Εβραίοι δεν έπαψαν ποτέ να είναι «λαός», δηλαδή μια συνειδητά ενωμένη φυλετική ομάδα, διαφορετική από όλες τις άλλες, και με σκοπούς και ιδανικά που είναι αυστηρά των Εβραίων, από τους Εβραίους και για τους Εβραίους σε διάκριση από τον υπόλοιπο κόσμο. Ότι αποτελούν ένα έθνος μέσα στα έθνη, οι πιο υπεύθυνοι Εβραίοι στοχαστές όχι μόνο το δηλώνουν αλλά το τονίζουν ρητά. Και αυτό είναι απολύτως σύμφωνο με τα γεγονότα όπως

παρατηρήθηκαν. Ο Εβραίος όχι μόνο επιθυμεί να ζει χωριστά από τους άλλους ανθρώπους, αλλά εργάζεται με τους δικούς του ανθρώπους εναντίον άλλων λαών και επιθυμεί όσο το δυνατόν περισσότερο να ζει σύμφωνα με τους δικούς του νόμους. Στη Νέα Υόρκη σήμερα, οι Εβραίοι πέτυχαν να ιδρύσουν το δικό τους δικαστήριο για τη διευθέτηση των δικών τους υποθέσεων σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους. Και αυτή ακριβώς είναι η αρχή του Σοβιετικού-Κάχαλ.

Από τον πρώτο αιώνα και μετά, όπως μπορεί να δει οποιοσδήποτε αναγνώστης συμβουλευόμενος την Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια, η «κοινότητα», η «συνέλευση» ή το «Κάχαλ» ήταν το κέντρο της εβραϊκής ζωής. Έτσι ήταν στις ημέρες της βαβυλωνιακής αιχμαλωσίας. Και η τελευταία επίσημη εμφάνισή του ήταν στη διάσκεψη ειρήνης, όπου οι Εβραίοι, σύμφωνα με το παγκόσμιο τους πρόγραμμα – **το μόνο πρόγραμμα που πέρασε με επιτυχία και αμετάβλητο από τη διάσκεψη ειρήνης** – εξασφάλισαν για τους εαυτούς τους το δικαίωμα στο Κάχαλ για διοικητικούς και πολιτιστικούς σκοπούς, εκτός από πολλά άλλα προνόμια σε χώρες όπου οι δραστηριότητές τους είχαν γίνει αντικείμενο διαμαρτυρίας. Το Πολωνικό ζήτημα είναι καθαρά εβραϊκό και η αποτυχία του Ιγκνάτσι Γιαν Παντερέφσκι ως πολιτικού ήταν απλώς η συνέπεια της θέσης του κάτω από εβραϊκές επιρροές. Το ρουμανικό ζήτημα είναι επίσης ένα εβραϊκό ζήτημα, και όλοι οι Ρουμάνοι μιλούν για τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν «εβραϊκή χώρα», επειδή γνωρίζουν μέσω των πολιτικών τους την τρομερή πίεση που ασκήθηκε από τους Αμερικανοεβραίους στη χώρα τους, μια πίεση που εκτείνεται στις ίδιες τις ανάγκες της ζωής, και που ανάγκασε τη Ρουμανία να υπογράψει συμφωνίες που είναι εξίσου ταπεινωτικές με αυτές που ζήτησε η Αυστρία από τη Σερβία, από τις οποίες προέκυψε ο παγκόσμιος πόλεμος. Το εβραϊκό ζήτημα είναι ορατό πάνω από όλες τις δυνάμεις, που προκάλεσαν τον πόλεμο και πάνω από όλα τα εμπόδια στην ειρήνη που έχει δει ο κόσμος έκτοτε.

Κάτω από το Κάχαλ ή το αρχαίο Σοβιέτ, οι Εβραίοι ζούσαν μόνοι τους και κυβερνούσαν τους εαυτούς τους, κάνοντας δουλειές με την κυβέρνηση αποκλειστικά μέσω των εκπροσώπων τους. Ήταν κομμουνισμός σε μια πιο δραστική μορφή από ό,τι είχε εμφανιστεί ποτέ εκτός Ρωσίας. Η εκπαίδευση, η υγειονομική περίθαλψη, οι φόροι, οι οικογενειακές υποθέσεις ήταν όλα υπό τον απόλυτο έλεγχο λίγων ανδρών που αποτελούσαν το διοικητικό σώμα. Αυτή η εξουσία ήταν – και αυτό πρέπει επίσης να υποτεθεί από τον σημερινό κανόνα των Εβραίων ραβίνων – αυτοδιαιωνιζόμενη και το αξίωμα συχνά περνούσε σε μια αδιάσπαστη γραμμή κληρονομικής διαδοχής από πολλές γενιές. Όλη η περιουσία ήταν κοινή, κάτι που όμως δεν εμπόδισε τους ηγέτες να γίνουν πλούσιοι. Αυτά τα Κάχαλ ή σοβιέτ, υπήρχαν στη Ρώμη, τη Γαλλία, την Ολλανδία, τη Γερμανία, την Αυστρία, τη Ρωσία, τη Δανία, την Ιταλία, τη Ρουμανία, την Τουρκία και την Αγγλία. Στις Ηνωμένες Πολιτείες η ιδέα

αναπτύχθηκε γύρω από τη συναγωγή και γύρω από εθνικές και διεθνείς μυστικές εταιρείες Εβραίων, για τις οποίες περισσότερα θα ειπωθούν στα επόμενα άρθρα.*

Το Κάχαλ είναι ο παραδοσιακός εβραϊκός πολιτικός θεσμός κατά τη διάρκεια της διασποράς της φυλής μεταξύ των εθνών. Ο διεθνής του χαρακτήρας φαίνεται στα ανώτερα συμβούλια. Αυτά τα συμβούλια διευρύνθηκαν καθώς οι Εβραίοι εξαπλώθηκαν σε όλο τον κόσμο. Η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει το «Συμβούλιο των Τριών Χωρών», το «Συμβούλιο των τεσσάρων χωρών» και το «Συμβούλιο των πέντε χωρών», δείχνοντας μια διεθνή σχέση με τα προηγούμενα χρόνια. Όμως, όπως συμβαίνει με όλα αυτά τα αρχεία, η δημόσια προβολή τους δεν είναι εύκολα προσβάσιμη στο βαθμό που σχετίζονται με τη σύγχρονη εποχή. Το τελευταίο Σιωνιστικό Συνέδριο στο Λονδίνο, το οποίο αναμφίβολα ασχολήθηκε με ορισμένα ζητήματα που επηρεάζουν τους Εβραίους όλων των χωρών, αν και σίγουρα όχι σε δημόσιες συνεδριάσεις, θα μπορούσε να ονομαστεί «Συμβούλιο των Τριάντα Πέντε Χωρών», επειδή σε αυτό το συνέδριο ήρθαν εκπρόσωποι από όλα τα μέρη του κόσμου, από σημεία απομακρυσμένα όπως η Λαπωνία και η Νότια Αφρική, η Περσία και η Νέα Ζηλανδία. Ο σκοπός αυτών των παγκόσμιων συμβουλίων ήταν η ενοποίηση των Εβραίων και των συναντήσεών τους χρονολογούνται πριν από αιώνες.

Άρα αυτό που έχει προκύψει τώρα στη Ρωσία δεν είναι κάτι καινούργιο. Είναι μια μορφή διακυβέρνησης που επιβλήθηκε στην μη-Εβραϊκή Ρωσία από τους Εβραίους επαναστάτες, στην οποία ο εβραϊσμός έχει εκπαιδευτεί από τις πρώτες μέρες της επαφής του με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Η Σοβιετική Ρωσία δεν θα ήταν καθόλου δυνατή αν το 90% των κομισάριων δεν ήταν Εβραίοι. Ούτε η Σοβιετική Ουγγαρία, αν δεν ήταν ο ίδιος ο Μπέλα Κουν, ο κόκκινος αρχηγός, και αν 18 από τους 24 επιτρόπους της δεν ήταν Εβραίοι. Οι Εβραίοι είναι η μόνη εθνική ομάδα που έχει εκπαιδευτεί στην ίδρυση και τη διοίκηση του Κάχαλ.

Ένα τηλεγράφημα από την «Associated Press με ημερομηνία 12 Αυγούστου 1920 ρίχνει φως στη βαθιά σχέση του σοβιετικού συστήματος και της εβραϊκής νοοτροπίας. Μιλώντας για τις πόλεις και τα χωριά της Πολωνίας που κατέλαβαν οι δυνάμεις των Μπολσεβίκων στην πρόσφατη προέλασή τους το τηλεγράφημα λέει: «Οι τοπικές εβραϊκές κοινότητες πρέπει να δημιουργήσουν σοβιετικές και κομμουνιστικές διοικήσεις.» Φυσικά! Μόνο που έρχεται σε εντυπωσιακή αντίφαση με όσα αναφέρονται συνεχώς στον Τύπο για τα βάσανα των Εβραίων κάτω από τη σοβιετική κυβέρνηση και για την απέχθειά τους για τους Κόκκι-

* Για λεπτομέρειες σχετικά με το Κάχαλ στη Ρωσία, βλ. Δρ. Ρίχαρντ Αντρέ, «Για τη λαογραφία των Εβραίων» (αποσπάσματα στο «Εγκόλπιο για το Εβραϊκό ζήτημα»). Επίσης στο βιβλίο του Τζέικομπ Μπράφμαν «Βιβλίο του Κάχαλ». Εκπροσώπηση του κράτους εντός του κράτους σύμφωνα με τα αρχεία του Κάχαλ του Μινσκ. 2 τόμοι (Hammer-Verlag, Λειψία).

νους. Ωστόσο, τα περισσότερα από αυτά που διαβάζουμε σχετικά με αυτό στον δημόσιο τύπο είναι εβραϊκή προπαγάνδα, καθαρή και απλή, και οι αναφορές ανδρών επί τόπου τα αντικρούουν όλα. Μέλος της αμερικανικής «Οργάνωσης Βοήθειας» αναφέρει ότι η οργάνωση βοήθειας συχνά ματαιώνεται στην Πολωνία επειδή οι Εβραίοι ιδιοκτήτες χρεώνουν εξωφρενικά ενοίκια για τις εγκαταστάσεις τους. Ένας άλλος μαρτυρεί ότι αν και τα σιδηροδρομικά ναύλα στις υποτιθέμενες περιοχές λιμοκτονίας έχουν αυξηθεί κατά 1.000%, τα καλύτερα τρένα με τα υψηλότερα ναύλα χρησιμοποιούνται αποκλειστικά από Εβραίους. Αναφέρει για το ταξίδι του στην Ουγγαρία: «Οι Ούγγροι δεν έχουν πλέον χρήματα, αλλά οι Εβραίοι τα έχουν».

«Αλλά οι Αμερικανοεβραίοι απεχθάνονται τον Τρότσκι και τον Σοβιετισμό» είναι η έκκληση που γίνεται μερικές φορές. Αλήθεια; Στη σελίδα 9 του Αμερικανικού «Εβραϊκού Κόσμου», της 30ης Ιουλίου 1920, υπάρχει μια επιστολή με την υπογραφή «Κυρία Σάμιουελ Ρας». Έχει τον τίτλο: «Ντρεπόμαστε πραγματικά για τον Τρότσκι;» Διαβάστε μερικά αποσπάσματα από αυτό:

> «Έχω διαβάσει τον τελευταίο καιρό αρκετά παράπονα από συντάκτες εβραϊκών εκδόσεων ότι ο Εβραίος πλέον συκοφαντείται σαν ριζοσπάστης. Είναι αλήθεια ότι πολλοί Εβραίοι είναι ριζοσπάστες. Είναι επίσης αλήθεια ότι μερικοί από τους ριζοσπάστες ηγέτες είναι Εβραίοι. Πριν όμως ρίξουμε δάκρυα για αυτόν τον φυλετικό εκφυλισμό, ας σκεφτούμε λίγο! Ο ίδιος ο Τρότσκι δεν παρουσιάστηκε ποτέ σαν κάτι άλλο παρά σαν ένας μορφωμένος άνθρωπος που σπούδασε παγκόσμια οικονομικά, ένας ισχυρός και αποτελεσματικός ηγέτης και στοχαστής που είναι βέβαιο ότι θα σταθεί στην ιστορία ως ένας από τους σπουδαίους άνδρες που χάρισε η φυλή μας στον κόσμο... Πολύ λίγοι από εμάς αμφιβάλλουν πλέον ότι πίσω από τις ανοησίες που γράφτηκαν για τη Ρωσία κρύβεται η μεγάλη αλήθεια, ότι η Ρωσία βρίσκεται σε αυτή την άστατη κατάσταση που πάντα συνοδεύει την ανοικοδόμηση. Πίσω από αυτή τη φαινομενική διαταραχή υπάρχει ένα σχέδιο, και από την αναταραχή θα έρθει τάξη. Δεν θα είναι μια χώρα ουτοπίας, αλλά μια τόσο καλή κυβέρνηση όσο μπορούν να οικοδομήσουν οι αναμφισβήτητα υψηλών προδιαγραφών πρακτικοί ιδεαλιστές που χτίζουν τη Ρωσία με τα απαραίτητα ατελή υλικά – τα ανθρώπινα όντα – με τα οποία πρέπει να εργαστούν.
> Και ένας από τους ηγέτες είναι ο Λέον Τρότσκι! Πρέπει να ντρεπόμαστε πραγματικά για τον Τρότσκι;»

Η κυρία προφανώς δεν ντρέπεται για τον Τρότσκι ή τον κύριο Μπράουνσταϊν, όπως είναι το πραγματικό του όνομα.

Ή πάρτε τον δικαστή Χάρι Φίσερ, από το Σικάγο. Ενώ λάμβανε τον δικαστικό μισθό του, ο δικαστής Φίσερ ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο στην

υπηρεσία της εβραϊκής φιλανθρωπίας. Άλλαξε τα σχέδιά του αμέσως μετά την έξοδο από τη χώρα και κατέληξε στη Ρωσία. Σε πολλές συνεντεύξεις υποστήριξε ότι του επέτρεψαν να εισέλθει στη Ρωσία υπό τον όρο ότι δεν ασχολούνταν με πολιτικά ζητήματα. Παρόμοιος όρος δεν φαίνεται να επιβλήθηκε κατά την επιστροφή του στις Ηνωμένες Πολιτείες, γιατί υποστηρίζει ανοιχτά τις πλήρεις εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσική Σοβιετική Κυβέρνηση. Συνοψίζοντας, σύμφωνα με την Chicago Tribune, λέει: «Πρέπει να αφήσουμε τη Ρωσία ήσυχη. Θα πρέπει να ξαναρχίσουμε το εμπόριο με τους Σοβιετικούς. Η Μπολσεβικική κυβέρνηση είναι μόνιμη. Ενώ υπάρχουν μόνο 700.000 μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος, οι αγρότες, σχεδόν 100 εκατομμύρια, είναι ενωμένοι πίσω από το λενινιστικό καθεστώς.» Ανάμεσα στα σοβιετικά σχέδια, πίσω από τα οποία λέγεται ότι στέκονται ενωμένοι οι 100 εκατομμύρια αγρότες, είναι το εξής. Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον εν όψει του γεγονότος ότι ο δικαστής Φίσερ είναι στο Δικαστήριο Ηθών του Σικάγο. Λέει:

> «Πριν από λίγο καιρό δημοσιεύτηκε ότι οι γυναίκες της Ρωσίας έγιναν εθνική ιδιοκτησία. Αυτό δεν είναι αλήθεια, αλλά η ευκολία με την οποία μπορεί να πραγματοποιηθούν ο γάμος και το διαζύγιο προκαλεί γρήγορες αλλαγές. Όλοι όσοι θέλουν να παντρευτούν πηγαίνουν σε αυτό που θα λέγαμε δημαρχείο και εγγράφονται. Τα κίνητρα για να παντρευτούν είναι υπέροχα. Όταν δύο άτομα χρειάζονται επειγόντως ρούχα και φαγητό, μερικές φορές συμφωνούν να παντρευτούν ο ένας τον άλλον για μια ημέρα. Την επόμενη μέρα επιστρέφουν στο δημαρχείο για να κανονίσουν την αντίστοιχη αλλαγή στο μητρώο. Αυτή τη φορά τα ονόματά τους μπαίνουν μαζί στο βιβλίο διαζυγίων. Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται για να χωρίσουν, και είχαν ένα καλό γεύμα στη συμφωνία τους.»

Ο δικαστής Χάρι Φίσερ από το Σικάγο, ο οποίος επέστρεψε από την εβραϊκή βοήθεια στο εξωτερικό, είναι κι αυτός προφανώς ένας από αυτούς που δεν ντρέπεται για τον Τρότσκι.

Επίσης, ο Μαξ Πάιν, για πολλά χρόνια γραμματέας του ««Ενωμένου Εβραϊκού Εμπορίου της Νέας Υόρκης», βρισκόταν στη Σοβιετική Ρωσία ως «εκπρόσωπος των εργαζομένων». Είχε και αυτός να πει πολλά καλά λόγια για τους Σοβιετικούς, συμπεριλαμβανομένης μιας περίεργης αντίφασης ότι οι Εβραίοι τα πάνε πολύ καλά στη Ρωσία αλλά δεν είναι φιλομπολσεβίκοι!

Εδώ έχουμε ακούσει τρία άτομα από αρκετά διαφορετικά κοινωνικά στρώματα, αλλά το καθένα απ' αυτά δείχνει μια φυσική συμπάθεια για το Κάχαλ ή το σοβιέτ, έναν θαυμασμό για τις μεθόδους του και μια ξεχωριστή καλοσύνη για τους ηγεμόνες του. Γιατί ο σοβιετισμός είναι η απόλυτη μορφή αυθαίρετης διακυβέρνησης, και οι νόμοι του γάμου της Σοβιετικής Ρωσίας εναρμονίζονται τέλεια με το πρόγραμμα των Πρωτο-

κόλλων: «Θα καταστρέψουμε την επιρροή της οικογενειακής ζωής μεταξύ των απίστων». Το αν το σοβιετικό Κάχαλ της Ρωσίας θα καταφέρει να υπονομεύσει πλήρως τη ρωσική οικογενειακή ζωή είναι πολύ αμφίβολο. Η αδυναμία του σοβιετικού συστήματος είναι η ίδια με αυτή των Πρωτοκόλλων: μια ηθική αδυναμία που εξαπλώνεται σαν καρκίνος μέχρι να αυτοκαταστραφεί με τους θεσμούς που μολύνει.

Η Ρωσία σήμερα, υπό το φως των πρωτοκόλλων, δεν αντιπροσωπεύει ακόμη το εβραϊκό κράτος, αλλά αντιπροσωπεύει ένα μη εβραϊκό κράτος που κατακτήθηκε από τις εβραϊκές δυνάμεις. Στα Πρωτόκολλα καθορίζονται τα τρία στάδια της διαδικασίας. Το πρώτο στάδιο είναι η μυστική διαδικασία διάσπασης της ακεραιότητας της κοινωνίας με τη διάδοση δελεαστικών αλλά διασπαστικών ιδεών. Πρόκειται για ένα έργο στο οποίο χρησιμοποιούνται μη-Εβραίοι υποκινητές. Όταν αυτές οι ιδέες έχουν λειτουργήσει αρκετά για να διαλύσουν την κοινωνία και να εκραγούν σε μια κρίση, τότε όπως στη Γερμανία, οι δυνάμεις που μέχρι τώρα δρούσαν κρυφά εμφανίζονται ξαφνικά στην επιφάνεια, καταλαμβάνουν τα ηνία και καθοδηγούν την εξέγερση. Στη Γερμανία αυτό συνέβη αμέσως μετά την κατάρρευση που ακολούθησε την ανακωχή, αλλά οι Γερμανοί είχαν ήδη αναγνωρίσει την επιρροή των Εβραίων σε όλες τις επίσημες θέσεις στο Ράιχ – οπότε δεν άργησαν να εκδιωχθούν ξανά από τις πολιτικές θέσεις. Και στη Ρωσία, οι Εβραίοι επιτέθηκαν αμέσως στην εξουσία της κυβέρνησης και κατάφεραν να κρατήσουν τη θέση τους. Αυτή η διαδικασία ξεκίνησε με την πίεση του Κερένσκι στον Τσάρο να καταθέσει το στέμμα και συνεχίστηκε με τον Τρότσκι, του οποίου οι στρατοί ήταν στο λαιμό της Ευρώπης.

Όμως η κατάκτηση μιας χώρας, όπως επιχειρήθηκε στη Γερμανία και πέτυχε στη Ρωσία, δεν είναι ο απώτερος στόχος του προγράμματος. Είναι μόνο η αρχή της ανοιχτής ή δημόσιας φάσης του. Το Σοβιέτ του Κάχαλ στοχεύει στην απόλυτη κατάρρευση της κοινωνίας, στην πλήρη διακοπή της συνεργασίας και της επικοινωνίας, στην απόλυτη κυριαρχία σε κάθε μικρό τμήμα με τον επιθυμητό τρόπο, έως ότου ολόκληρη η χώρα βρεθεί αβοήθητη σε διάσπαρτα ερείπια. Φυσικά, αυτή η διαδικασία περιλαμβάνει και την αποσύνθεση της βιομηχανικής ζωής, καθώς και τη στράτευση των μη-Εβραίων στο στρατό και τη γενική καταστροφή της ηθικής και της τάξης. Αυτό είναι το πρόγραμμα του πρωτοκόλλου στην τελευταία του φάση πριν ξεκινήσει η ανοικοδόμηση που θα κάνει την κατακτημένη χώρα Εβραϊκό κράτος. Ο κόσμος δεν έχει βιώσει ακόμη αυτή την τελευταία φάση, δεν έχει συμβεί καν στη Ρωσία. Εάν ο ρωσικός λαός ξυπνήσει από το λήθαργο στο οποίο έχει πέσει έχει, δεν θα πραγματοποιηθεί. Είναι αλήθεια ότι οι εβραϊκές φωνές διακηρύσσουν δυνατά ότι η Σοβιετική Ρωσία ήρθε για να μείνει. Η μόνη έγκυρη φωνή για αυτό το θέμα είναι η φωνή της Ρωσίας, και η Ρωσία δεν έχει μιλήσει ακόμη. Σήμερα ο κόσμος τρέμει στα πρόθυρα της αφύπνισης της πραγματικής Ρωσίας, και από τα τρομερά αντίποινα εναντίον των Σοβιέτ.

Το πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων ήταν στα πρόθυρα της νίκης στη Γαλλική Επανάσταση, αλλά η ουσιαστική του ανηθικότητα το κατέστρεψε. Στη Ρωσία έφτασε ένα βήμα πιο κοντά στην τελική επιτυχία, αλλά ακόμη και εκεί θα αποτύχει λόγω της περιφρόνησης του ηθικού νόμου. Το εβραϊκό ζήτημα μάχεται επί του παρόντος στη Ρωσία και την Πολωνία και η δύναμη των εβραϊκών δυνάμεων παρέχεται σε μεγάλο βαθμό και κυρίως από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Επομένως, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι τα μικρά ανατολικοευρωπαϊκά κράτη που αγωνίζονται για τη ζωή τους ενάντια στην εβραϊκή εμπλοκή αποκαλούν τις Ηνωμένες Πολιτείες «γη των Εβραίων».

«Θα δείξουμε τη δύναμή μας σε ένα κράτος», λένε τα Πρωτόκολλα. «Για να αποδείξουμε την υποδούλωση μας στις κυβερνήσεις των απίστων της Ευρώπης, θα δείξουμε τη δύναμή μας σε μία από αυτές με εγκλήματα βίας, δηλαδή με μια βασιλεία τρόμου.» – Πρωτ. 7.

Το ένα μετά το άλλο τα μη-εβραϊκά έθνη της Ευρώπης αναγκάστηκαν να αποσύρουν τα στρατεύματά τους από τη Ρωσία. Ο ένας μετά τον άλλο οι πρωθυπουργοί της Ευρώπης είχαν δεμένα τα χέρια τους στο ρωσικό ζήτημα. Και τώρα ο κόσμος παρακολουθεί καθώς η μικρή Πολωνία, προφανώς η δεύτερη χώρα στη λίστα των σοβιετικών θυμάτων, αντιμετωπίζει τη σοβαρότερη εκδίκηση επειδή τόλμησε να διεκδικήσει την ανεξαρτησία της ενάντια στην εβραϊκή εξουσία. Η Ρωσία έπρεπε να πληρώσει πικρά για την απόπειρα ανεξαρτησίας από τους Εβραίους· τώρα είναι η σειρά της Πολωνίας. Η φωτιά, όπως ελπίζουν οι Εβραίοι της Ανατολικής Ευρώπης, και πολλοί Αμερικανοεβραίοι μαζί τους, θα εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο.

Αν οι Εβραίοι εξουσιαστές του κόσμου ήθελαν την απελευθέρωση του ρωσικού λαού, αν ήθελαν να σβήσουν τη φλόγα του μπολσεβικισμού και να βάλουν τέλος στη συμμετοχή των Εβραίων σε όλα τα επαναστατικά κινήματα, θα μπορούσαν να το κάνουν σε μια εβδομάδα. Αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή συμβαίνει με τη γνώση και τη θέληση των εβραϊκών παγκόσμιων δυνάμεων. Προφανώς δεν υπάρχει καμία επιθυμία να ανατραπεί ένα κίνημα που έχει σημαντικές ρίζες στον Αμερικανικό Εβραϊσμό. Είναι το πρόγραμμα «να δείξουμε σε ένα κράτος τη δύναμή μας» και θα ακολουθηθεί. Ωστόσο, αυτή η «επίδειξη» έχει τις δύο πλευρές της· είναι μια επίδειξη δύναμης· αλλά είναι και μια επίδειξη των ανθρώπων που ασκούν την εξουσία, και μπορεί να καταλήξουν να εύχονται να μην την είχαν επιθυμήσει, επιτύχει ή χρησιμοποιήσει ποτέ.

Όποιος θέλει να δοκιμάσει την ακρίβεια της εκτίμησης των Πρωτοκόλλων για την ανθρώπινη φύση μπορεί να το κάνει παρατηρώντας τις δικές του αντιδράσεις στη ρωσική μπολσεβικική κατάσταση. Αναμφισβήτητα, υπάρχει ένα είδος θαυμασμού σε όλα τα στρώματα των Αμερικανών μη-Εβραίων για το πλήγμα που επέφεραν ο Λένιν και ο Τρότσκι σε τόσο μαζική κλίμακα. Η τόλμη, η ικανότητα να

μένουν αφοσιωμένοι μπροστά σε τόσες αντίπαλες δυνάμεις, έχει βρει ακούσια αναγνώριση.

Συγκρίνετε το απόσπασμα από το 10ο πρωτόκολλο: «Οι μάζες νιώθουν ιδιαίτερη αγάπη και σεβασμό για την ιδιοφυΐα που κατέχει την πολιτική εξουσία και λένε για όλες τις τολμηρές πράξεις του: “Είναι ευτελές, αλλά έξυπνο! Είναι κόλπο, αλλά πώς το έπαιξε! Τόσο μεγαλειώδες! Τόσο αυθάδης!” Περιμένουμε να προσελκύσουμε όλα τα έθνη στο εποικοδομητικό έργο της τοποθέτησης των θεμελίων για τη δομή που σχεδιάζεται από εμάς. Πρώτα πρέπει να επιστρατεύσουμε τις υπηρεσίες τολμηρών και ατρόμητων πρακτόρων που θα απομακρύνουν όλα τα εμπόδια στο δρόμο μας. Όταν πραγματοποιήσουμε το κυβερνητικό μας πραξικόπημα, θα πούμε στον λαό: “Όλα έχουν πάει άσχημα, όλοι έχουν υποφέρει. Θα εξαλείψουμε τις αιτίες του πόνου σας: τον εθνικισμό, τα σύνορα και την ποικιλομορφία των νομισμάτων. Φυσικά, είστε ελεύθεροι να μας κρίνετε, αλλά θα ήταν άδικο αν το κάνατε πριν μας δώσετε την ευκαιρία να δείξουμε τι θέλουμε και τι μπορούμε να κάνουμε.”»

Έξυπνα σχεδιασμένο, και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο, μέχρι σήμερα, έχει λειτουργήσει. Αλλά θα υπάρξει μια ισχυρή αντίδραση. Θα βγουν οι πραγματικοί συγγραφείς και οι πραγματικές προθέσεις του κινήματος που κρύβεται πίσω από τον μπολσεβικισμό. Τότε η ανθρωπότητα θα συντρίψει το παγκόσμιο πρόγραμμα τη στιγμή που φαινόταν στα πρόθυρα της νίκης.

Το ρωσικό σοβιετικό σύστημα του Κάχαλ πιθανότατα θα ρίξει περισσότερο φως σε αυτό το παγκόσμιο πρόγραμμα από ό,τι είχαν κάνει προηγούμενες προσπάθειες. Για πέντε γενιές έζησε ο κόσμος σε ένα ψεύτικο φως που υποτίθεται ότι έριξε η Γαλλική Επανάσταση. Είναι πλέον γνωστό ότι αυτή η επανάσταση δεν ήταν η επανάσταση του γαλλικού λαού, αλλά οι ταραχές μιας μειοψηφίας που προσπάθησε να επιβάλει στον γαλλικό λαό το ίδιο το σχέδιο που μας απασχολεί εδώ. Και ήταν ο γαλλικός λαός που τελικά ανέτρεψε τη λεγόμενη Γαλλική Επανάσταση. Αλλά από τότε η Γαλλία, σαν αποτέλεσμα αυτής της ανατροπής από μια καλά οργανωμένη μειονότητα, δεν απελευθερώθηκε ποτέ από την εβραϊκή κυριαρχία.

Η Ρωσική Επανάσταση δεν θα μείνει στην παγκόσμια ιστορία με ένα τέτοιο ψεύτικο φωτοστέφανο ρομαντισμού γύρω της. Ο κόσμος ξέρει τι συμβαίνει. Ο κόσμος σύντομα θα μάθει ποιανού ήταν τα χρήματα και ποιοι ήταν οι εγκέφαλοι που την ενθάρρυναν, και από ποιο μέρος του κόσμου ήρθε η κύρια ώθηση. **Η Ρωσική Επανάσταση είναι φυλετική, όχι πολιτική ούτε οικονομική**. Κάτω από όλο τον ψεύτικο σοσιαλισμό της και τα κούφια λόγια της για «ανθρώπινη αδελφότητα» κρύβει ένα ξεκάθαρο σχέδιο μιας φυλετικής προσπάθειας για παγκόσμια κυριαρχία που δεν είναι ρωσική και επιδιώκει να καταπατήσει την κοινή λογική και τα κοινά συμφέροντα της πολιτισμένης ανθρωπότητας.

Η επίδραση των Εβραίων στο γεωργικό τομέα

Την εβραϊκή κτηματομεσιτική τοκογλυφία όλοι την γνωρίζουν· αλλά δυστυχώς δεν αποτελεί το σύνολο του «χερσαίου προγράμματος» των Εβραίων. Σαν αποτέλεσμα της εβραϊκής κερδοσκοπίας στα ακίνητα, ο χαρακτήρας πολλών αμερικανικών πόλεων άλλαξε ριζικά τα τελευταία 15 χρόνια, και στις ανατολικές πόλεις διαπιστώθηκε ότι η πρόσφατη εξωφρενική και εκβιαστική αύξηση των ενοικίων ήταν σε μεγάλο βαθμό έργο Εβραίων ιδιοκτητών. Ο κυβερνήτης μιας από τις σημαντικότερες πολιτείες μας δεν ήθελε να εκδώσει ένα διάταγμα για τη ρύθμιση των ενοικίων. Η διστακτικότητα του ενθαρρυνόταν από μια πολύ έντονη πίεση που άσκησαν πάνω του τα μεγαλύτερα εβραϊκά οικονομικά συμφέροντα στο δικό του και στα γειτονικά κράτη. Τελικά αποφάσισε να υπογράψει το διάταγμα και να του δώσει ισχύ νόμου, με βάση τις προσωπικές του έρευνες και τις έρευνες των υπαλλήλων του. Είχε διαπιστωθεί σε εκατοντάδες περιπτώσεις ότι ήταν κοινή πρακτική μεταξύ των Εβραίων ιδιοκτητών να μεταβιβάζουν το ίδιο ακίνητο κυκλικά σε κάθε μέλος της οικογένειας με τη σειρά, – κάθε αλλαγή ιδιοκτησίας στη συνέχεια οδηγούσε σε νέα αύξηση ενοικίου. Οι άνθρωποι ανοίγουν τα μάτια τους στο εβραϊκό ζήτημα με διάφορους τρόπους. Η διαδικασία που μόλις περιγράφηκε έκανε έναν κυβερνήτη της πολιτείας να δει.

Αυτό όμως δεν είναι ιδιαιτερότητα μόνο των Εβραίων ιδιοκτητών· και οι μη-Εβραίοι ιδιοκτήτες έχουν χρησιμοποιήσει το ίδιο κόλπο. Αλλά η ιδιοκτησία κατοικίας είναι εβραϊκός τομέας· ο Εβραίος είναι ο ιδιοκτήτης σπιτιών στην Αμερική. Όλοι οι ιδιοκτήτες και ενοικιαστές, εκτός από τη Δύση, μπορούν να το επιβεβαιώσουν.

Ούτε το να έχεις σπίτι είναι κάτι κατακριτέο εκτός αν είναι αντικοινωνικό και αντιαμερικανικό. Και εδώ είναι το σημείο που έχει νόημα. Μερικοί από τους παλαιότερους και ιερούς τόπους του αμερικανισμού στην Ανατολή έχουν χάσει τον χαρακτήρα τους εξ ολοκλήρου από εισβολή, όχι από «ξένους» αλλά από Εβραίους.

Όσο περισσότερο βλέπει κανείς την εισβολή, τόσο περισσότερο δυσπιστεί στα στατιστικά στοιχεία που δίνουν οι Εβραίοι σχετικά με τον εβραϊκό πληθυσμό των Ηνωμένων Πολιτειών.

Γνωρίζετε ότι η μόνη εθνικότητα για την οποία η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών απαγορεύεται να κάνει ερωτήσεις, είτε για στατιστικά στοιχεία μετανάστευσης είτε για απογραφή, είναι η Εβραϊκή;

Γνωρίζετε ότι όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών θέλει να μάθει οτιδήποτε για τους Εβραίους πρέπει να απευθυνθεί σε στατιστικολόγους που παίρνουν το υλικό τους από τους Εβραίους;

Εάν ένα έθνος ισχυρίζεται ότι – όπως κάνουν οι Εβραίοι – δεν είναι ξεχωριστό έθνος και ότι δεν έχει δικά του εθνικά στατιστικά στοιχεία τα οποία θα μπορούσε να διαθέσει στην κυβέρνηση μετά από επίσημο αίτημα, γιατί τότε εξακολουθεί να αντιμετωπίζει τον εαυτό του σαν ξεχωριστό έθνος και να διατηρεί τα δικά του μητρώα;

Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών, όπως και οι Εβραίοι όλων των ευρωπαϊκών χωρών, είναι ένα έθνος από μόνοι τους, με τη δική τους κυβέρνηση, πολιτική και επίσημες συναλλαγές· και η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών συναλλάσσεται με την εβραϊκή κυβέρνηση στην Αμερική μέσω εκλεγμένων Εβραίων – για αυτό δεν υπάρχει καμία αμφιβολία.

Είναι μια παρέκκλιση. Το θέμα των εβραϊκών στατιστικών θα επανέλθει. Στο μεταξύ, μια ματιά στην γρήγορη αλλαγή τόσων πολλών αμερικανικών πόλεων σε όλα τα μέρη της χώρας οδηγεί στην πεποίθηση ότι οι εβραϊκές στατιστικές που παρέχονται από τους Εβραίους για κατανάλωση από μη-Εβραίους παραθέτουν εντελώς εσφαλμένα τα γεγονότα. Αυτή η πεποίθηση ενισχύεται από τη γνώση ότι οι στατιστικές που συντάσσουν οι Εβραίοι για εβραϊκούς σκοπούς είναι πολύ διαφορετικές από αυτές που προορίζονται για τον έξω κόσμο.

Η αγάπη για την ιδιοκτησία σπιτιού μπορεί να εξηγηθεί από την τάση των Εβραίων για κερδοσκοπία. Ως γνωστόν, η ακίνητη περιουσία έχει γίνει ένας σημαντικός τομέας κερδοσκοπίας, που από μόνο του αυτό είναι κατακριτέο και επαίσχυντο. Δεν μπορεί κανείς να καταδικάσει τους Εβραίους αν γίνουν ιδιοκτήτες ακινήτων, ακόμη και οι πιο σημαντικοί ιδιοκτήτες ακινήτων· δεν πρέπει να καταδικαστούν πιο αυστηρά από τους μη Εβραίους συνεργούς τους για την κατάχρηση που έχουν κάνει σε αυτό το εμπόριο. Αλλά είναι αμερικανική υπόθεση το ότι οι πόλεις που διδάσκεται η νεολαία μας στα σχολικά βιβλία να θεωρούν γενέτειρα της ελευθερίας και προπύργια του αμερικανισμού, γίνονται οικονομικά και πολιτικά σημιτικές πόλεις και εστίες στρατολόγησης του παγκόσμιου μπολσεβικισμού.

Μέχρι πρόσφατα, πάντως, ο Εβραίος στην Αμερική δεν νοιαζόταν για τη γη. Είναι χαρακτηριστικό. Ο Εβραίος δεν είναι αγρότης. Έχουν δαπανηθεί σημαντικά χρηματικά ποσά για να γίνει αυτό, αλλά η παραγωγική γεωργία δεν είχε μέχρι στιγμής καμία έλξη, ούτε και τώρα. Εκτιμά τις εκμεταλλεύσεις γης που παράγουν χρυσό από ορυχεία και αυτές που αποδίδουν ενοίκιο. Γη που παράγει μόνο πατάτες και σιτάρι δεν τον ενδιέφερε ποτέ.

Είναι αλήθεια ότι το ζήτημα της γης σε χώρες όπως η Πολωνία και η Ρουμανία ήταν κυρίως εβραϊκό. Αλλά κανένας νόμος κατά της εβραϊκής απόκτησης γης σε αυτές τις χώρες δεν μπόρεσε να τους αποτρέψει αποτε-

λεσματικά από το να εκμεταλλευτούν ολόκληρες επαρχίες. Όχι οι Εβραίοι δεν ήθελαν να καλλιεργούν τη γη ήθελαν να την μισθώσουν και προτίμησαν να την μισθώσουν στους ίδιους τους αγρότες! Με δόλιες μεθόδους και μει μη-Εβραίους αχυράνθρωπους, ήξεραν πάντα πώς να εξασφαλίσουν τον έλεγχο της γης, και έτσι κυριαρχώντας στους αγρότες μπορούσαν να δημιουργήσουν σχεδόν όποιες συνθήκες ήθελαν. Αυτό έκαναν. Έτσι μοιάζει το εβραϊκό ζήτημα σε αυτές τις χώρες. Απόκτηση γης, λοιπόν, όχι για γεωργικούς σκοπούς, αλλά με σκοπό τη δήμευση της κύριας πηγής πλούτου στις αγροτικές χώρες και να απομακρυνθούν οι μάζες από τους φυσικούς ντόπιους ηγέτες τους.

Σε χώρες όπου υπάρχει μια πνευματική ή αγροτική αριστοκρατία στην οποία οι άνθρωποι βλέπουν την ηγεσία τους, το πρόγραμμα του εβραϊσμού εξυπηρετούσε πάντα τον διττό σκοπό της απομάκρυνσης της ηγεσίας με το κέρδος του ελέγχου της γης. Είναι κερδοφόρο, φυσικά, αλλά όταν εξετάζετε την εκτέλεση του σχεδίου, βλέπετε πάντα κάτι διαφορετικό από τα κέρδη. Η απόλυτη τελειότητα του εβραϊκού σχεδίου για την παγκόσμια κυριαρχία είναι ότι η εκτέλεσή του δεν απαιτεί θυσίες όπως άλλα σχέδια, είναι εξαιρετικά κερδοφόρο σε κάθε στάδιο της εκτέλεσής του και όσο μεγαλύτερη είναι η κερδοφορία τόσο πιο βέβαιη είναι η προοπτική επίτευξης του στόχου.

Στην Αμερική, όταν κατακτήθηκε η χώρα, δεν υπήρχε αριστοκρατία που να περικοπεί από την απόκτηση του ελέγχου της γης. Η εβραϊκή δραστηριότητα στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι πρόσφατα περιοριζόταν στον έλεγχο των προϊόντων μετά τη συγκομιδή. Τα εβραϊκά συμφέροντα, θα λέγαμε, δεν επικεντρώνονται στο κυνήγι της γούνας, αλλά στο εμπόριο γούνας.

Μιλώντας για γούνες, είναι πραγματικά αστείο να βλέπεις πώς πάνε τα πράγματα μερικές φορές. Κατά τη διάρκεια του πολέμου πολλά έγιναν για τη γερμανική κυριαρχία στο αμερικανικό εμπόριο γούνας. Ήταν αλήθεια ότι το εμπόριο γούνας ελεγχόταν από τη Γερμανία, αλλά όχι από Γερμανούς – από Εβραίους! Και τότε έγινε μια μεγάλη προσπάθεια για την κατάσχεση, δημεύοντας και ξεπουλώντας αυτή τη «γερμανική» γούνα στους Αμερικανούς και οι «Αμερικανοί» που την αγόρασαν ήταν – Εβραίοι! Οι πραγματικοί ιδιοκτήτες δεν έχουν αλλάξει ποτέ· τα κέρδη συνεχίζουν να βρίσκουν τον δρόμο τους στις τσέπες των «διεθνών».

Αλλά οι γούνες είναι απλώς ένα παράδειγμα. Τα εβραϊκά συμφέροντα δεν ασχολούνται με την συγκομιδή των σιτηρών, αλλά με το εμπόριο των σιτηρών. Αυτό που χρειάζονται επειγόντως οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ένα εγχειρίδιο για τους «Εβραίους χρηματοδότες» στο οποίο ο λαός θα μπορεί να ψάχνει όταν διαβάζει: ο τάδε θέσπισε εμπάργκο στα σιτηρά ή στους σπόρους σιτηρών. Αυτοί οι χρηματοδότες, που απλώς άρπαξαν τον αμερικανικό πλούτο και τώρα αναγκάζουν τους Αμερικανούς καταναλωτές να πληρώνουν και να πληρώνουν και να πληρώνουν μόνο, μπόρεσαν να κάνουν τη δουλειά τους ελεύθερα και ανοιχτά λόγω της

απόλυτης τύφλωσης του αμερικανικού λαού καθώς διάβαζε τις εφημερίδες τους. Και, φυσικά, ενώ η αμερικανική εφημερίδα με χαρά θα σας ενημερώσει ότι αυτός ο άνθρωπος είναι Ιταλός και αυτός είναι Πολωνός και ο άλλος Άγγλος, ποτέ δεν θα σας πει ότι ο τέταρτος άνδρας είναι Εβραίος. Σε κάθε πόλη, μεγάλη και μικρή, υπάρχει μια εβραϊκή οργάνωση για να το αποτρέψει αυτό, και το κάνει με βίαια μέσα που σκάβουν τον τάφο του αμερικανικού ιδεώδους της ελευθερίας.

Έτσι, μέχρι πρόσφατα, το σχέδιο στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν απλώς να αρπάζουν τα εμπορεύματα ακριβώς στο σημείο της διαδρομής τους από τον παραγωγό στον καταναλωτή, όπου θα μπορούσαν να αποκομίσουν το μεγαλύτερο κέρδος και έτσι να κυριαρχήσουν. Ο λαός πλήρωνε για την – κατάσχεση των εμπορευμάτων από τον μεσάζοντα.

Τώρα έχει εμφανιστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας νέος τρόπος να κερδίζουν χρήματα. Εκατομμύρια Εβραίων απασχολούνται τώρα για να αποκτήσουν τεράστιες εκτάσεις αμερικανικών εδαφών. Παλαιότερα αρκούνταν στον «έλεγχο» του βαμβακιού, όπως ελεγχόταν το καθημερινό ψωμί, αλλά τώρα η τάση είναι να αποκτηθούν οι εκτάσεις που παράγουν το βαμβάκι. Οι επιχειρήσεις είναι προσεκτικά καλυμμένες, και χρησιμοποιούνται σχεδόν αποκλειστικά μη-Εβραίοι αχυράνθρωποι. Όποιος όμως ακολουθήσει τα ίχνη μέσα από όλα τα λανθασμένα και τυφλά μονοπάτια θα συναντήσει στο τέλος τον διεθνή Εβραίο, του οποίου ο θρόνος είναι εγκατεστημένος στο Λονδίνο.

Πολλοί Εβραίοι έχουν γράψει στην «The Dearborn Independent» λέγοντας ότι δεν γνωρίζουν για αυτά τα φυλετικά σχέδια για παγκόσμια κυριαρχία. Μπορεί κάλλιστα να πιστεύουν ότι δεν το κάνουν. Ένας σκοπός αυτών των άρθρων είναι να τους το πουν. Αλλά σίγουρα κάθε Εβραίος νιώθει ικανοποίηση από την πρόοδο του λαού του προς την εξουσία. Σε αυτό το συναίσθημα βασίζεται σιωπηρά ο διεθνής Εβραίος, και επειδή αυτό το συναίσθημα είναι καθολικό, το διεθνές πρόγραμμα είναι εξασφαλισμένο για μέγιστη επιτυχία με ελάχιστο κίνδυνο αποτυχίας. **Η μορφή διακυβέρνησης του εβραϊσμού δεν είναι δημοκρατική αλλά απολυταρχική**. Φυσικά, ο μέσος Εβραίος δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό. Αλλά γιατί τότε βρίζει τον μη-Εβραίο που θέλει να του το πει αυτό; Εάν ένας Εβραίος δεν κλείσει τα αφτιά του εσκεμμένα στις δηλώσεις που γίνονται σε αυτά τα άρθρα, θα βρει εν γνώσει του επαρκή επιβεβαίωση των κύριων χαρακτηριστικών τους και θα είναι σε καλύτερη θέση να βοηθήσει στη λύση του εβραϊκού ζητήματος.

Με θαυμασμό για τη συντακτική ειλικρίνεια ορισμένων ανθρώπων η «Dearborn Independent» έχει διαβάσει κάποιες αναπαραγωγές των άρθρων της. Υπό τον μανδύα κυρίως των Γίντις, οι φερόμενες μεταφράσεις αυτών των άρθρων έχουν κυκλοφορήσει μαζικά μεταξύ των μη αγγλόφωνων Εβραίων, οι οποίες όχι μόνο δεν έχουν καμία ομοιότητα με το πρωτότυπο, αλλά στην πραγματικότητα παρεμβάλλουν ολόκληρες παραγράφους, που δεν υπήρξαν ποτέ στο πρωτότυπο. Φοβά-

ται κανείς ότι ο μέσος Εβραίος θα διαβάσει αυτά τα άρθρα; Εκείνοι που θέλουν να θέσουν τα θεμέλια για τη λύση του εβραϊκού ζητήματος στην Αμερική δεν θα ήθελαν τίποτα περισσότερο από το ότι κάθε Εβραίος στις Ηνωμένες Πολιτείες θα πρέπει να γνωρίζει ακριβώς τι τυπώνεται εδώ κάθε εβδομάδα. Ο Εβραίος έχει εξαπατηθεί από τους ηγέτες του για αρκετό καιρό.(;)

Γεγονός είναι, λοιπόν, ότι υπάρχει μια σαφής και ήδη καλά προωθημένη κίνηση για τον έλεγχο των εδαφών των Ηνωμένων Πολιτειών που καλλιεργείται βαμβάκι. Το πρώτο βήμα ήταν η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη υποτίμηση της αγοραίας αξίας αυτών των γαιών. Ασκήθηκε πίεση από ορισμένες τράπεζες οι οποίες περιόρισαν τις πιστώσεις στους βαμβακοκαλλιεργητές. Τους είπαν ότι αν φύτευαν περισσότερη έκταση σε βαμβάκι από ό,τι τους είπαν, δεν θα χρηματοδοτούνταν. Η παραγωγή βαμβακιού έπρεπε να μειωθεί, ενώ οι τιμές του βαμβακιού επρόκειτο να ανέβουν, και τα κέρδη δεν ήταν των αγροτών αλλά εκείνων που έλεγχαν την πορεία του βαμβακιού από την πρώτη αγορά μέχρι τον καταναλωτή. Η κερδοφορία της βαμβακοκαλλιέργειας μειώθηκε, ενώ η κερδοσκοπία στο βαμβάκι έγινε όλο και πιο κερδοφόρα. Το κοινό αναγκαζόταν να παρέχει τα χρήματα με τα οποία οι Εβραίοι ελεγκτές επρόκειτο να αγοράσουν τη γη. Εν συντομία, έγινε πιο προσοδοφόρο να πουλάς **εκτάσεις καλλιέργειας βαμβακιού** παρά να πουλάς βαμβάκι.

Αυτές οι διαπιστώσεις περιορίστηκαν σκόπιμα στις συναλλαγές εκτάσεων καλλιέργειας βαμβακιού. Οι Εβραίοι χρηματοδότες στη Νέα Υόρκη και το Λονδίνο τα ξέρουν αυτά τα πράγματα, ακόμα κι αν οι Εβραίοι συντάκτες και οι ραβίνοι δεν τα γνωρίζουν. Αυτή η κίνηση ήταν στη γνώση ορισμένων κατηγοριών επιχειρηματιών για μεγάλο χρονικό διάστημα και μάλιστα κάποιοι αναγκάστηκαν από αυτό που παλαιότερα ονομαζόταν «η πίεση των περιστάσεων», να υποστηρίξουν αυτή τη κίνηση. Αλλά δεν ήταν σε θέση να ερμηνεύσουν το νόημά της. Μόνο πρόσφατα οι πιο σημαντικοί μη-Εβραίοι επιχειρηματίες των Ηνωμένων Πολιτειών μπόρεσαν να ερμηνεύσουν ορισμένα πράγματα. Ο πόλεμος έκανε πολλά για να τους ανοίξει τα μάτια.

Αυτά τα υπέροχα έγγραφα που είναι γνωστά ως «Πρωτόκολλα», με την ισχυρή τους αντίληψη για κάθε στοιχείο της ζωής, δεν έχουν παραβλέψει τη γη. Το πρόγραμμα γης που βρίσκεται στο 6ο Πρωτόκολλο, ένα από τα πιο συνοπτικά, παρατίθεται εδώ πλήρως για να δείξει τη σχέση που έχει με ορισμένα αποσπάσματα που έγιναν σε προηγούμενα άρθρα:

> Πρωτόκολλο 6: «Σύντομα θα αρχίσουμε να εγκαθιδρύουμε τεράστια μονοπώλια, κολοσσιαίες δεξαμενές πλούτου, από τις οποίες θα εξαρτώνται ακόμη και οι μεγάλες περιουσίες των απίστων σε τέτοιο βαθμό που θα καταρρεύσουν όλες μαζί με τα κρατικά δάνεια την επόμενη ημέρα της πολιτικής καταστροφής.

Οι παρόντες οικονομολόγοι πρέπει να σταθμίσουν προσεκτικά τη σημασία αυτού του σχεδίου. Πρέπει να αναπτύξουμε με κάθε μέσο τη σημασία της υπερκυβέρνησής μας, εκπροσωπώντας την ως προστάτη και ευεργέτη όλων όσων οικειοθελώς μας υποτάσσονται.
Η αριστοκρατία των απίστων σαν πολιτική δύναμη εξαφανίστηκε. Δεν χρειάζεται να την λαμβάνουμε υπόψη. **Αλλά επειδή είναι ιδιοκτήτρια εδαφικών περιουσιών**, και μπορεί ως εκ τούτου να μας βλάψει **λόγω των ανεξάρτητων πόρων της, είναι απόλυτα αναγκαίο να της αφαιρέσουμε την κατοχή των γαιών της**. Ο καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να αυξήσουμε τους φόρους της κτηματικής περιουσίας για να επιβαρύνουμε την ιδιοκτησία. Αυτά τα μέτρα θα φέρουν την ιδιοκτησία σε άνευ όρων εξάρτηση. Ανίκανοι να συντηρήσουν τη ζωή τους με κληρονομιές που είναι πολύ μικρές, οι αριστοκράτες μεταξύ των απίστων θα εξαφανιστούν σύντομα.
Συγχρόνως δε πρέπει να προστατεύουμε δυναμικά το εμπόριο και τη βιομηχανία και προπάντων την κερδοσκοπία, της οποίας ο ρόλος χρησιμεύει σαν αντιστάθμισμα της ανεξάρτητης βιομηχανίας. Χωρίς την κερδοσκοπία η βιομηχανία **θα πολλαπλασίαζε τα ιδιωτικά κεφάλαια, θα βελτίωνε τη γεωργία απελευθερώνοντας τη γη από τα δημιουργημένα χρέη στις κτηματικές τράπεζες**. Η βιομηχανία πρέπει να απογυμνώσει τη γη τόσο από τους εργάτες όσο και από το κεφάλαιο, για να φέρει, σε συνδυασμό με την κερδοσκοπία, **τα χρήματα όλου του κόσμου στα χέρια μας και έτσι να ωθήσει τους άπιστους στις τάξεις του προλεταριάτου**. Μετά θα υποκύψουν μπροστά μας μόνο για να έχουν το δικαίωμα ύπαρξης.
Για να καταστρέψουμε την υγιή εργασιακή ζωή των απίστων, πρέπει να αναπτύξουμε την κερδοσκοπία, και την επιθυμία τους για κάθε είδους πολυτέλεια, η οποία καταβροχθίζει τα πάντα. Θα επιβάλουμε **την αύξηση των ημερομισθίων**· όμως **δεν θα αποφέρει κανένα όφελος στους εργάτες, αφού ταυτόχρονα θα έχουμε προκαλέσει αύξηση των τιμών των ειδών πρώτης ανάγκης, με το πρόσχημα ότι αυτό οφείλεται στην παρακμή της γεωργίας και της κτηνοτροφίας**. Περαιτέρω θα υπονομεύσουμε τεχνητά και βαθιά τις πηγές της παραγωγικής εργασίας εμποτίζοντας τους εργάτες με αναρχικές ιδέες και υποκινώντας τους να πίνουν αλκοόλ. Ταυτόχρονα θα διασφαλίσουμε ότι όλες οι πνευματικές δυνάμεις των απίστων θα εκδιωχθούν από τη χώρα.
Για να μην αναγνωριστεί εγκαίρως η πραγματική μορφή της κατάστασης των πραγμάτων από τους άπιστους, θα καλύψουμε

> τους πραγματικούς μας σκοπούς με φαινομενικές προσπάθειες για λογαριασμό της εργατικής τάξης και θα διαδίδουμε τις μεγάλες οικονομικές αρχές με σθεναρή προπαγάνδα που θα διεξάγουν οι οικονομικοί θεωρητικοί μας.»

Αλλά με αυτό το πρόγραμμα δεν ολοκληρώνεται, συνεχίζεται. Ο εβραϊσμός θα ανέχεται και τους μονάρχες όσο μπορεί να τους χρησιμοποιήσει. Πιθανώς ο τελευταίος θρόνος που θα εκκενωθεί θα είναι ο βρετανικός· γιατί αν, αφενός, το βρετανικό αίσθημα αισθάνεται τιμή να είναι ο προστάτης του εβραϊσμού και να γίνει συγκληρονόμος των ευλογιών που απορρέουν από αυτόν, από την άλλη, σύμφωνα με την εβραϊκή άποψη, είναι πολύ ευνοϊκή συγκυρία για να χρησιμοποιήσουμε αυτή την παγκόσμια αυτοκρατορία για την προώθηση των εβραϊκών σκοπών. Το ένα χέρι πλένει το άλλο και αυτή η συνεργασία πιθανότατα θα διαρκέσει έως ότου ο Εβραίος ετοιμαστεί να ρίξει την Αγγλία, κάτι που μπορεί να κάνει ο Εβραίος σχεδόν ανά πάσα στιγμή. Υπάρχουν ενδείξεις ότι έχει ήδη ξεκινήσει σε αυτό το τελευταίο έργο.

Ωστόσο, τα βασικά και μόνιμα στοιχεία στο Πρωτόκολλο είναι η γη, οι Εβραίοι και οι μη-Εβραίοι. Μια εξήγηση ίσως είναι απαραίτητη για αυτή τη συμπερίληψη των μη-Εβραίων μεταξύ των μόνιμων στοιχείων του εβραϊκού σχεδίου. Διότι τα Πρωτόκολλα δεν σκοπεύουν να εξοντώσουν τους μη-Εβραίους ή να κάνουν τον κόσμο να κατοικείται μόνο από Εβραίους· φιλοδοξούν μάλλον για έναν κόσμο μη-Εβραίων, που θα κυβερνάται από Εβραίους – οι Εβραίοι σαν άρχοντες και οι μη-Εβραίοι σαν ξυλοκόποι και νεροκουβαλητές – μια πολιτική που είναι γνωστή σε κάθε αναγνώστη της Παλαιάς Διαθήκης ως τυπικά εβραϊκή και η οποία ήταν και θα είναι πάντα η αιτία της θείας κρίσης για το Ισραήλ.

Τώρα προσέξτε το πρόγραμμα όσο αφορά τη γη: «Οι ιδιοκτήτες της γης είναι επιζήμιοι για εμάς στο ότι είναι ανεξάρτητοι στις πηγές διαβίωσής τους.» Αυτό είναι το κύριο δόγμα των Πρωτοκόλλων. Δεν έχει σημασία αν οι ιδιοκτήτες είναι μια αριστοκρατία μη-Εβραίων, Πολωνοί αγρότες ή βορειοαμερικανοί αγρότες – η ιδιοκτησία γης κάνει τους ιδιοκτήτες ανεξάρτητους. Αλλά **κάθε μορφή** ανεξαρτησίας είναι επιζήμια για τη νίκη του παγκόσμιου προγράμματος, που προσεγγίζει τόσο περιεκτικά την πραγματοποίησή του στον κόσμο των γεγονότων.

Η προσοχή δεν στρέφεται στους ανθρώπους της υπαίθρου και στους κατοίκους της υπαίθρου, ούτε στους ενοικιαστές, ούτε στους αγρότες, αλλά στους **γαιοκτήμονες** – σε αυτή την τάξη, επειδή είναι **ανεξάρτητοι** ως προς την επιβίωσή τους. Τώρα, δεν υπήρξε καμία στιγμή στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών που να ήταν πιο εύκολο για τον αγρότη να κατέχει τη γη του από ό,τι είναι τώρα. Οι υποθήκες πρέπει να ανήκουν στο παρελθόν. Παντού μας λένε ότι οι αγρότες «πλουτίζουν».

Κι όμως δεν υπήρξαν ποτέ τόσες πολλές εγκαταλελειμμένες φάρμες! «Γι' αυτό πρέπει να τους κλέψουμε τη γη τους πάση θυσία.» Πώς όμως; «Ο καλύτερος τρόπος για να γίνει αυτό είναι μέσω φόρων και ενυπόθη-

κων δανείων.» Υψηλοί φόροι για την απόκτηση γης και ανάγκη δανεισμού χρημάτων για καλλιέργεια. «Αυτά τα μέτρα θα διατηρήσουν την κυριότητα της γης σε απόλυτη εξάρτηση.» Θα αφήσουμε στους αγρότες των Ηνωμένων Πολιτειών να πουν εάν αυτό γίνεται ή όχι. Σε μια μετέπειτα αναφορά που θα γίνει σε αυτό το θέμα θα αποδείξουμε ότι κάθε φορά που γίνεται προσπάθεια να παρασχεθούν στους αγρότες χρήματα με λογικό επιτόκιο ή να ανακουφιστεί το βάρος του ενυπόθηκου χρέους η εβραϊκή οικονομική επιρροή παρεμβαίνει για να το αποτρέψει ή, αν αυτό δεν πετύχει, κάνει την δουλειά όσο πιο δύσκολη γίνεται.

Με την αύξηση των οικονομικών δυσκολιών των αγροτών από τη μια και με την ελκυστικότητα της βιομηχανίας από την άλλη, έχουν επιτευχθεί πολλά. Στο Πρωτόκολλο εκφράζεται: «Είναι απαραίτητο για τη βιομηχανία να εξαντλήσει τη γη τόσο από εργάτες όσο και από κεφάλαιο.» Έχει γίνει αυτό; Στις Ηνωμένες Πολιτείες σίγουρα. Τα χρήματα είναι πιο δύσκολα για τον αγρότη από οποιονδήποτε άλλον, και δεν μπορεί να βρει εργάτες καθόλου. Ποιο είναι το αποτέλεσμα αυτών των δύο επιρροών, από τις οποίες η μία επηρεάζει το αγρόκτημα και η άλλη τις πόλεις; Ακριβώς αυτό το οποίο επιδιώκει το Πρωτόκολλο, δηλαδή υψηλότερους μισθούς που ωστόσο έχουν χαμηλότερη αγοραστική δύναμη: «Ταυτόχρονα θα επιφέρουμε αύξηση των τιμών για όλα τα απαραίτητα για τη ζωή με το πρόσχημα ότι αυτό είναι αποτέλεσμα της πτώσης της γεωργίας και της κτηνοτροφίας.»

Ο Εβραίος που έγραψε αυτά τα Πρωτόκολλα ήταν χρηματοδότης, οικονομολόγος και φιλόσοφος πρώτης τάξεως, γνώριζε το αντικείμενό του. Η εβραϊκή δραστηριότητα στην επαγγελματική ζωή δείχνει ότι το να θέλεις και να μπορείς είναι σε αρμονία. Το πόσο καλά λειτούργησε και λειτουργεί ακόμα αυτό το 6ο Πρωτόκολλο στις ανθρώπινες υποθέσεις, είναι μπροστά στα μάτια όλων.

Εδώ, στις Ηνωμένες Πολιτείες, έχει ξεκινήσει από τους αγρότες μια από τις πιο σημαντικές κινήσεις για την πραγματική ανεξαρτησία από τις οικονομικές δυνάμεις. Το ισχυρό πλεονέκτημα των αγροτών είναι ότι, έχοντας τη γη, είναι ανεξάρτητοι ως προς τις πηγές βιοπορισμού τους. Η γη θα τον ταΐσει είτε αρέσει στους διεθνείς Εβραίους χρηματοδότες είτε όχι. Η θέση του είναι απόρθητη όσο ο ήλιος λάμπει και οι εποχές κυλούν. Κάτι λοιπόν έπρεπε να γίνει για να κλονιστεί αυτή η εκκολαπτόμενη ανεξαρτησία. Είχε μεγαλύτερες δυσκολίες να πάρει δάνεια από οποιονδήποτε άλλον. Ο εργάτης απομακρύνθηκε από την ύπαιθρο στην πόλη. Η γεωργία παρουσιαζόταν ως «οπισθοδρομική» και «ανόητη», με αποτέλεσμα οι γιοι να ντρέπονται για τη δουλειά του πατέρα τους. Τα συνδικάτα σιτηρών που δρουν εναντίον του αγρότη ελέγχονται από τους Εβραίους. Συγκρίνοντας αυτό που συμβαίνει αυτή τη στιγμή στη γεωργία με ό,τι γράφεται για αυτό στα Πρωτόκολλα, είναι καιρός ο αγρότης των Ηνωμένων Πολιτειών να ενδιαφερθεί για αυτό το ζήτημα.

Όποιος προσπαθεί σοβαρά να διαφωτίσει τους μη-Εβραίους σχετικά με

το εβραϊκό ζήτημα, διαπιστώνει συχνά, ότι το μέγεθος της συνωμοσίας, όπως προκύπτει από τα Πρωτόκολλα, είναι τόσο μεγάλο, που προκαλεί σύγχυση στη μη εβραϊκή κατανόηση. Οι μη-Εβραίοι δεν έχουν ό,τι χρειάζεται για να είναι συνωμότες. Δεν είναι σε θέση να ακολουθήσουν το νήμα καθοδήγησης μέσα από μακρά παραπλανητικά και σκοτεινά μονοπάτια. Η πληρότητα του εβραϊκού προγράμματος, το βάρος των λεπτομερειών, κουράζει το μυαλό τους.

Αυτή η συγκυρία, περισσότερο από την τόλμη του ίδιου του προγράμματος, εγκυμονεί τον κίνδυνο να εκπληρωθεί το πρόγραμμα.

Η διανοητική τεμπελιά των μη-Εβραίων είναι ο πιο ισχυρός σύμμαχος που έχει το παγκόσμιο πρόγραμμα.

Για παράδειγμα: αφού αναφέρει την απολύτως προφανή σύμπτωση και την πιο πιθανή σύνδεση μεταξύ των Πρωτοκόλλων και των παρατηρήσιμων γεγονότων σε σχέση με την κατάσταση του αγροκτήματος, ο συγγραφέας αναγκάζεται να πει, όπως παραπάνω, «Μα αυτό δεν είναι το μόνο». Και είναι μια ιδιαιτερότητα της ψυχολογίας των μη-Εβραίων ότι ο μη-Εβραίος αναγνώστης θα νιώσει ότι έτσι πρέπει να είναι αφού είναι τόσο ολοκληρωμένο. Εδώ είναι που το εβραϊκό μυαλό ξεγελάει το μυαλό του μη-Εβραίου.

Οι μη-Εβραίοι μπορεί να κάνουν κάτι για έναν λόγο: ο Εβραίος συχνά κάνει το ίδιο πράγμα για τρεις ή τέσσερις λόγους. Ο μη-Εβραίος μπορεί να καταλάβει μέχρι στιγμής γιατί οι Εβραίοι χρηματοδότες επιδιώκουν να καταλάβουν τη γη για να αποτρέψουν την αγροτική ανεξαρτησία, η οποία, όπως λέει το 6ο Πρωτόκολλο, θα ήταν «επιβλαβής για εμάς». Αυτός ο λόγος είναι απολύτως σαφής. Υπάρχει όμως και ένα δεύτερο. Μπορείτε να το βρείτε στο 12ο Πρωτόκολλο. Ο σκοπός του δεν είναι άλλος από το παιχνίδι της πόλης εναντίον της υπαίθρου στο μεγάλο παιχνίδι που βρίσκεται σε εξέλιξη. Πλήρης έλεγχος της πόλης με τον βιομηχανικό μοχλό και πλήρης έλεγχος της υπαίθρου με το μοχλό του χρέους· αυτό βάζει τους κρυφούς παίκτες να πουν στην ύπαιθρο ότι οι πόλεις έχουν αυτές και αυτές τις παράλογες απαιτήσεις προκειμένου στη συνέχεια να διεγείρουν τους κατοίκους της πόλης λέγοντας ότι οι αγρότες έχουν αυτές και αυτές τις παράλογες απαιτήσεις. Με αυτόν τον τρόπο καταστρέφεται η φυσική συνοχή μεταξύ υπαίθρου και πόλης και έρχονται αντιμέτωποι μεταξύ τους.

Κοιτάξτε μόνο τη απλότητα και την τόλμη, αλλά και την ψύχραιμη σιγουριά, με την οποία σκαρφίστηκαν αυτό το σχέδιο: «Οι υπολογισμοί μας φτάνουν μακριά, ειδικά στις αγροτικές συνοικίες. Εκεί πρέπει να δημιουργήσουμε και να αυξήσουμε τέτοια ενδιαφέροντα και φιλοδοξίες που να στρέφονται εναντίον των κατοίκων της πόλης, και αυτές με τη σειρά τους να καταγγελθούν στους κατοίκους της πόλης σαν όνειρα και φιλοδοξίες που στοχεύουν στην ανεξαρτησία της επαρχίας. Φυσικά, η πηγή όλων αυτών θα είναι μία: θα προέρχεται από εμάς. Θα είναι απαραίτητο για εμάς πριν αποκτήσουμε την πλήρη εξουσία να τακτοποι-

ήσουμε τα θέματα έτσι ώστε, από καιρό σε καιρό, οι πόλεις να υπόκεινται στην επιρροή των αγροτικών περιοχών, δηλαδή της πλειοψηφίας που έχουν προκαθοριστεί από τους πράκτορές μας.»

Τα προκαταρκτικά του παιχνιδιού παρουσιάζονται εδώ: ξεσηκώνουν τη πόλη και την ύπαιθρο τη μία ενάντια στην άλλη, ώστε στο τέλος οι συνωμότες να δουν ποιος από τους δύο αποδεικνύεται καταλληλότερος για να βοηθήσει το εβραϊκό σχέδιο να πραγματοποιηθεί. Στη Ρωσία έγιναν και οι δύο προσπάθειες. Το παλιό καθεστώς, που εξακολουθούσε να βρίσκεται στην εξουσία στις πόλεις, εξαπατήθηκε για να παραιτηθεί από την εξουσία του, φαινομενικά επειδή το ήθελαν οι αγρότες. Στη συνέχεια, όταν οι Μπολσεβίκοι πήραν τις πόλεις στα χέρια τους, υπέταξαν τους αγρότες ισχυριζόμενοι ότι οι πόλεις το ήθελαν έτσι. Οι πόλεις υπάκουσαν την ύπαιθρο και τώρα η ύπαιθρος υπακούει στις πόλεις.

Όποιος δει ότι γίνεται προσπάθεια να χωριστεί η πόλη από την ύπαιθρο σε ανταγωνιστικά στρατόπεδα, θυμηθείτε αυτήν την παράγραφο από το 12ο Πρωτόκολλο παραπάνω. Το δηλητήριο λειτουργεί ήδη. Δεν μας λένε ότι η ποτοαπαγόρευση ήταν κάτι που οι συνοικίες των παρασκηνίων επέβαλαν στις πόλεις; Δεν ακούμε συνέχεια ότι το υψηλό κόστος ζωής προέρχεται από τα υπερβολικά κέρδη των αγροτών; Κέρδη που παρεμπιπτόντως δεν έκαναν ποτέ.

Το πρόγραμμα παγκόσμιας κυριαρχίας θα μπορούσε να έχει μεγάλο πλήγμα αν οι κάτοικοι της πόλης και οι αγρότες προσπαθούσαν να μάθουν ο ένας τη γνώμη του άλλου, όχι μέσω αυτοδιορισμένων εκπροσώπων, αλλά απευθείας ο ένας από τον άλλο. Η πόλη και η επαρχία απομακρύνονται σαν αποτέλεσμα τεχνητών παρεξηγήσεων και στο διευρυνόμενο ρήγμα εμφανίζεται η απαίσια σκιά του παγκόσμιου προγράμματος.

Μακάρι οι αγρότες να κοιτάξουν πέρα από το μέτωπο των μη-Εβραίων αχυρανθρώπων στα χωριά τους και να προσπεράσουν τα κύρια σημεία συναλλαγών τους, και να δουν πίσω τους, τους πραγματικούς υποκινητές που κρύβονται.

XVII

Μήπως ο εβραϊσμός εξουσιάζει τον παγκόσμιο Τύπο;

Ο σκοπός αυτού του άρθρου είναι διπλός: να εκθέσει τι έχουν να πουν τα Πρωτόκολλα για τη σχέση του Τύπου με το παγκόσμιο πρόγραμμα και να κάνει μια εισαγωγή σε μια μελέτη της εβραϊκής επιρροής στον Τύπο.

Η εβραϊκή φυλή γνώριζε πάντα τα πλεονεκτήματα που θα μπορούσε να αποκομίσει από τις ειδήσεις. Αυτός ήταν ένας από τους παράγοντες ισχύος τους στο ευρωπαϊκό εμπόριο από τα πρώτα χρόνια. Το να είναι ενημερωμένοι εκ των προτέρων, να γνωρίζουν τι επρόκειτο να ακολουθήσει, πριν το μάθουν οι μη-Εβραίοι μεταξύ των οποίων ζούσαν, ήταν ένα ειδικό προνόμιο των Εβραίων, που έγινε δυνατό από τη στενή επαφή που διατηρούσαν με τις μακρινές ομάδες και κοινότητές τους. Από την αρχή ήταν οι πιο εξασκημένοι αγγελιοφόροι. Ήταν οι εφευρέτες του ενημερωτικού δελτίου.

Αυτό δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι οι Εβραίοι ήταν οι πρόδρομοι ή ακόμη και οι χορηγοί του σύγχρονου Τύπου. Δεν ήταν μέρος του σκοπού τους να διανείμουν ειδήσεις στον κόσμο, αλλά να τις κρατήσουν για τον εαυτό τους ως μυστικό πλεονέκτημα. Οι πολιτικές, οικονομικές και εμπορικές ειδήσεις που διαδίδονταν με πραγματικά αξιοσημείωτη ευκολία σε όλη την Ευρώπη, από την μια εβραϊκή κοινότητα στην άλλη, ήταν μια κοινή ιδιοκτησία από την οποία κάθε κοινότητα αντλούσε και μετέδιδε σε όλες τις άλλες ό,τι συνέβαινε· είτε ήταν πόλεμος, εμπόριο, νέα γεγονότα ή οτιδήποτε άλλο. Για αιώνες οι Εβραίοι ήταν ο καλύτερα ενημερωμένος λαός στην ήπειρο. Από τις μυστικές πηγές τους στην αυλή και την καγκελαρία του κράτους, από προνομιούχους Εβραίους που είχαν κατακλύσει όλες σχεδόν τις ευνοϊκές θέσεις, όλη η φυλή λάμβανε γνώση των παγκόσμιων γεγονότων. Οι ανιχνευτές συνέχιζαν να κινούνται παντού. Πολύ πιο κάτω στη Νότια Αμερική, πριν καν οι βρετανικές ή οι ολλανδικές αποικίες στη Βόρεια Αμερική εξασφαλίσουν σχεδόν μια βάση, υπήρχαν Εβραίοι που χρησίμευαν ως φυλάκια για τα ευρωπαϊκά εμπορικά συμφέροντα. Ο κόσμος κατασκοπευόταν για τα συμφέροντα της φυλής τους, ακριβώς όπως σήμερα ολόκληρος ο πλανήτης βρίσκεται κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των Εβραίων πρακτόρων – κυρίως μη-Εβραίων – για κάθε αποκάλυψη νέων κοιτασμάτων χρυσού.

Ένα ενδιαφέρον και ιστορικό παράδειγμα της εβραϊκής εκτίμησης για τις ειδήσεις μπορεί να βρεθεί στην καριέρα του Νέιθαν Ρότσιλντ. Ο Ρότσιλντ είχε στρώσει όλα τα σχέδιά του με την υπόθεση ότι ο αυτοκρά-

τορας Ναπολέων, ο οποίος ζούσε τότε εξόριστος στην Έλβα, θα παρέμενε οριστικά αποκλεισμένος από τις ευρωπαϊκές πολιτικές υποθέσεις. Ο Ναπολέων επέστρεψε απροσδόκητα και στις εκατό ημέρες της βασιλείας του το 1815 ολόκληρο το οικονομικό οικοδόμημα των Ρότσιλντ φαινόταν βέβαιο ότι θα καταρρεύσει. Πυρετωδώς ο χρηματοδότης υποστήριξε την Πρωσία και την Αγγλία, και όταν πλησίασε η μάχη του Βατερλό, κανείς δεν ενδιαφερόταν περισσότερο για το αποτέλεσμα από αυτόν. Ήταν ένας άνθρωπος που φοβόταν τη θέα του αίματος, ένας δειλός και κάθε σημάδι βίας τον εκνεύριζε. Αλλά το ενδιαφέρον του για τη μάχη από την οποία εξαρτιόταν η μοίρα και η περιουσία του, ήταν τόσο συντριπτικό που έσπευσε στο Βέλγιο, ακολούθησε τον βρετανικό στρατό και, όταν άρχισε η μάχη, κρύφτηκε σε μια αδιάβροχη γωνιά στο Ουγκμόντ, από όπου παρακολουθούσε όλη μέρα την η άμπωτη και τη ροή της μάχης. Λίγο πριν ο Ναπολέων διατάξει την τελευταία απελπισμένη επίθεση ο Ρότσιλντ είχε αποφασίσει. Αργότερα είπε ότι εκείνη τη στιγμή αναφώνησε: «Ο Οίκος των Ρότσιλντ κέρδισε τη μάχη.» Έτρεξε βιαστικά από το πεδίο της μάχης, κάλπασε με μεγάλη βιασύνη στις Βρυξέλλες χωρίς να πει λέξη από όσα ήερε στους περίεργους που συνάντησε στο δρόμο. Μίσθωσε μια άμαξα στην υψηλότερη τιμή και κάλπασε στην Οστάνδη. Εδώ μαινόταν μια σφοδρή καταιγίδα στον ωκεανό και κανένας ναύτης δεν ήταν διατεθειμένος να ξεκινήσει για την Αγγλία, περίπου 20 μίλια μακριά. Ο ίδιος ο Ρότσιλντ, που κατά τα άλλα απέφευγε κάθε κίνδυνο, ξέχασε τον φόβο του κοιτάζοντας την αγορά κεφαλαίων. Προσέφερε 500, 800 και τελικά 1.000 φράγκα στον άνθρωπο που θα τον πήγαινε απέναντι. Κανείς όμως δεν τολμούσε. Τελικά ένας ναύτης πρότεινε ότι αν ο Ρότσιλντ πλήρωνε 2.000 φράγκα στα χέρια της γυναίκας του, θα το επιχειρούσε. Μισοπεθαμένοι, οι δυο τους έφτασαν στις αγγλικές ακτές, αλλά χωρίς ανάπαυση ο Ρότσιλντ παρήγγειλε ταχυδρομείο και έτρεξε για το Λονδίνο. Το μαστίγιο και τα σπιρούνια δεν γλίτωσαν σε εκείνο το ταξίδι. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν τηλέγραφοι, δεν υπήρχαν τέτοιες εξπρές συνδέσεις όπως υπάρχουν σήμερα. Η Αγγλία ήταν ανήσυχη. Οι φήμες ήταν κακές. Και το πρωί της 20ης Ιουνίου 1815, όταν ο Νέιθαν Ρότσιλντ εμφανίστηκε στη συνηθισμένη του θέση στο Χρηματιστήριο και ακούμπησε στη στήλη, η Αγγλία δεν ήξερε τίποτα από αυτά που ήξερε. Ήταν χλωμός και κατέρρευσε. Η θέα του προσώπου του έκανε τους άλλους χρηματιστές να πιστέψουν ότι είχε λάβει άσχημα νέα από το μέτωπο. Τότε εθεάθη να πουλάει αθόρυβα τους τίτλους του. Πώς – ο Ρότσιλντ παραδόθηκε; Οι τιμές έπεσαν, οι εργαζόμενοι πανικοβλήθηκαν, η αγορά πλημμύρισε από κρατικά ομόλογα – και όλα όσα προσφέρονταν προς πώληση, αγοράστηκε από τους πράκτορες του Ρότσιλντ! Έτσι συνεχίστηκε, όλη μέρα στις 20 και όλη την 21η. Στο κλείσιμο των εργασιών τη δεύτερη μέρα, τα βαριά σεντούκια του Ρότσιλντ ήταν γεμάτα με τίτλους. Τότε το βράδυ ένας αγγελιοφόρος κάλπασε στο Λονδίνο με την είδηση ότι ο

Ουέλινγκτον είχε κερδίσει και ο Ναπολέων είχε τραπεί σε φυγή. Αλλά ο Νέιθαν Ρότσιλντ είχε βγάλει 40.000.000 μάρκα και οι άνδρες με τους οποίους συναλλάσσονταν είχαν χάσει τόσα πολλά – και όλα αυτά σαν αποτέλεσμα ειδήσεων!

Υπήρξε ένα μικρό περιστατικό στην Ουάσιγκτον κατά τη διάρκεια του πολέμου – ονομάστηκε «διαρροή πληροφοριών». Οι σοφοί της Γουόλ Στρίτ μερικές φορές ψιθυρίζουν ότι ακόμη και μεταξύ 1914-1918 υπήρχαν άνδρες της φυλής του Ρότσιλντ που έδειχναν την ίδια εκτίμηση για τις «ειδήσεις», με τα ίδια κερδοφόρα αποτελέσματα. Και όχι μόνο οι άνδρες της «φυλής των Ρότσιλντ», αλλά και κάποιοι Εβραίοι αχυράνθρωποί τους.

Υπήρχαν στιγμές κατά τη διάρκεια του πολέμου που κανένας μη-Εβραίος δεν γνώριζε τι συνέβαινε σε ορισμένες χώρες. Οι Εβραίοι ηγέτες πάντα γνώριζαν. Κάποια πολύ ενδιαφέρουσα μαρτυρία μπορεί να παρουσιαστεί σε αυτό το σημείο. Πέρα από το δικό της ενδιαφέρον, αυτή η αφήγηση των Ρότσιλντ επεξηγεί πλήρως τη δήλωση ότι ενώ οι Εβραίοι ήταν πολύ άπληστοι συλλέκτες ειδήσεων, δεν ήταν δημοσιογράφοι: χρησιμοποιούσαν τις ειδήσεις για τους δικούς τους σκοπούς, αλλά δεν τις διέδιδαν. Αν εξαρτιόταν από την επιρροή τους, δεν θα υπήρχε καθόλου δημόσιος Τύπος. Επειδή η Γαλλία δεν είχε Τύπο εκτός της πρωτεύουσας, έγινε δυνατή η Γαλλική Επανάσταση. Καθώς δεν υπήρχε αξιόπιστη ανταλλαγή ειδήσεων και απόψεων, ο κόσμος κρατήθηκε σε άγνοια. Το ίδιο το Παρίσι δεν γνώριζε ότι η Βαστίλη είχε πέσει μέχρι την επόμενη μέρα. Όπου δεν υπάρχει Τύπος, οι μειονότητες αποκτούν εύκολα τον έλεγχο – όπως δείχνει η εβραιομπολσεβικιστική επανάσταση στη Ρωσία.

Μια από τις πιο επικίνδυνες εξελίξεις της σημερινής εποχής είναι η δυσπιστία του κοινού προς τον Τύπο. Εάν έρθει ποτέ η μέρα που θα χρειαστεί γρήγορη, αξιόπιστη και έγκυρη επικοινωνία με ολόκληρο τον λαό για δημόσια δράση προς το συμφέρον της δημόσιας ασφάλειας, το έθνος μπορεί να βρεθεί δυστυχώς σε κατάσταση ανήμπορης παράλυσης, εκτός εάν μπορεί να οικοδομηθεί μια νέα εμπιστοσύνη στον ημερήσιο Τύπο. Εάν όχι για κανέναν άλλο λόγο εκτός από το ότι ο ελεύθερος Τύπος αποτελεί άμυνα ενάντια στην κυριαρχία μιας μειονότητας, θα πρέπει να καταργηθούν όλοι οι περιορισμοί στην πιο ελεύθερη ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των διαφόρων περιοχών της χώρας.

Αλλά δεδομένου ότι ο Τύπος υπάρχει και είναι σε μεγάλο βαθμό αγγλοσαξονικό δημιούργημα, είναι μια δύναμη που δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ελαφρά, και αυτό είναι το σημείο όπου το παγκόσμιο πρόγραμμα και ο εβραϊκός έλεγχος έρχονται σε επαφή μαζί του. Τα Πρωτόκολλα, που δεν παραβλέπουν τίποτα, προτείνουν ένα πολύ συγκεκριμένο σχέδιο όσον αφορά τον Τύπο. Ο πλούτος του υλικού που καλύπτεται σε αυτά τα έγγραφα χωρίζεται σε δύο ενότητες: «τι κάναμε» και «τι θα κάνουμε».

Ήδη από το 2ο Πρωτόκολλο, ο Τύπος έρχεται στο προσκήνιο. Είναι

χαρακτηριστικό ότι κάνει την εμφάνισή του στο ίδιο Πρωτόκολλο στο οποίο ανακοινώθηκε το πρόγραμμα «χωρίς προσαρτήσεις» 20 χρόνια πριν από τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Στο ίδιο Πρωτόκολλο διακηρύσσεται ότι οι μη-Εβραίοι πρίγκιπες μπορούν να παίξουν το ρόλο τους ενώπιον του λαού για λίγο ακόμη, ενώ η εβραϊκή εξουσία οργανώνεται πίσω από τους θρόνους τους· στο ίδιο πρωτόκολλο στο οποίο ο Δαρβινισμός, ο Μαρξισμός και ο Νιτσεϊσμός κατατάσσονται μεταξύ των πιο «εξευτελιστικών» δογμάτων που έχουν σπείρει η εβραϊκή επιρροή. Πολύ περίεργες δηλώσεις, αλλά όχι πιο παράξενες από αυτό που έγινε στη συνέχεια πραγματικότητα. Το 2ο Πρωτόκολλο λέει:

«Υπάρχει μια μεγάλη δύναμη στα χέρια των σύγχρονων κυβερνήσεων που δημιουργεί κινήματα σκέψης στους ανθρώπους, δηλαδή ο Τύπος. Ο υποτιθέμενος ρόλος του Τύπου είναι να υποδεικνύει δήθεν απαραίτητες ανάγκες, να καταγράφει λαϊκές καταγγελίες και να δημιουργεί δυσαρέσκεια. Ο θρίαμβος του «ελεύθερου λόγου» (φλυαρίες) στηρίζεται στον Τύπο. Αλλά οι κυβερνήσεις δεν μπορούν να επωφεληθούν από αυτή τη δύναμη, **και έχει πέσει στα χέρια μας. Μέσα από αυτόν έχουμε αποκτήσει επιρροή παραμένοντας οι ίδιοι στη σκιά. Χάρη σε αυτό, έχουμε συγκεντρώσει βουνά από χρυσό, αν και μας έχει κοστίσει ποτάμια αίματος και δακρύων**.»

Στο ίδιο Πρωτόκολλο, ο «Τύπος μας» αναφέρεται σαν η βοηθητική δύναμη, μέσω της οποίας διαδίδονται εκείνες οι «κοσμοθεωρίες» που τους έχουμε διδάξει (τους μη-Εβραίους) να θεωρούν σαν επιταγές της επιστήμης: «Για αυτόν τον σκοπό θα συνεχίσουμε να προσπαθούμε, μέσω του Τύπου μας, να εμφυσήσουμε στις μάζες τυφλή πίστη σε αυτές τις θεωρίες.» Στη συνέχεια ακολουθεί ο ισχυρισμός ότι ο Δαρβινισμός, ο Μαρξισμός και ο Νιτσεϊσμός έχουν αποδειχθεί οι τρεις επαναστατικές θεωρίες στους τομείς της επιστήμης, της οικονομίας και της ηθικής.

Στο 3ο Πρωτόκολλο διατυπώνεται ο ισχυρισμός ότι αυτή η δύναμη του Τύπου χρησιμοποιείται για να υπονομεύσει το σεβασμό για οποιαδήποτε εξουσία: «Αυθάδεις δημοσιογράφοι και τολμηροί συγγραφείς επιτίθενται καθημερινά στους ανώτερους αξιωματούχους της κυβέρνησης. Αυτός ο εξευτελισμός κάθε εξουσίας προετοιμάζει την οριστική ανατροπή όλων των κρατικών θεσμών και όλα θα ανατραπούν από χτυπήματα των αχαλίνωτων μαζών.»

Τα Πρωτόκολλα περιγράφουν τον ρόλο του Τύπου στην προώθηση του παγκόσμιου προγράμματος ως εξής: «Πρέπει να αναγκάσουμε τις κυβερνήσεις των απίστων να υιοθετήσουν μέτρα που θα βοηθήσουν να φέρουμε το διορατικό μας σχέδιο πιο κοντά στον νικηφόρο στόχο του. Πρέπει να τονώσουμε την πίεση της υποκινούμενης κοινής γνώμης, η οποία έχει οργανωθεί ουσιαστικά από εμάς με τη βοήθεια της λεγόμενης μεγάλης δύναμης του Τύπου. Με λίγες εξαιρέσεις που δεν αξίζει να ληφθούν υπόψη, είναι ήδη στα χέρια μας.» Η αξίωση λοιπόν για έλεγχο του Τύπου εγείρεται δύο φορές. «Έπεσε στα χέρια μας», λέει το δεύτερο

Πρωτόκολλο, «Είναι ήδη στα χέρια μας», λέει το 7ο Πρωτόκολλο. Στο δεύτερο, ο Τύπος παρουσιάζεται ως υποστηρικτής ανατρεπτικών, επιστημονικών, οικονομικών και φιλοσοφικών θεωριών, ενώ στο έβδομο χρησιμοποιείται για να εξαναγκάσει τις κυβερνήσεις, υπό την πίεση της τεχνητά δημιουργημένης «κοινής γνώμης», να αναγκαστούν να λάβουν μέτρα «που θα βοηθήσουν να φέρουμε το διορατικό μας σχέδιο πιο κοντά στον νικηφόρο στόχο του.»

Εδώ μπορούμε να κάνουμε ένα σχόλιο σχετικά με τον ισχυρισμό του 2ου Πρωτοκόλλου ότι «χάρη σε αυτόν (τον Τύπο), συγκεντρώσαμε βουνά από χρήματα, αν και μας κόστισαν ποτάμια αίματος και δακρύων.» Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να τεκμηριωθεί αυτός ο ισχυρισμός. Το «αν και μας κόστισαν ποτάμια αίματος και δακρύων» είναι λοιπόν μια παραδοχή στην οποία τα Πρωτόκολλα ρίχνουν φως, ένα φως που επίσης φωτίζει το εβραϊκό επιχείρημα σχετικά με την ευθύνη για τον πρόσφατο πόλεμο, δηλαδή ότι η εβραϊκή παγκόσμια οικονομική δύναμη δεν θα μπορούσε να ήθελε τον πόλεμο, δεδομένου ότι οι Εβραίοι υπέφεραν τόσο πολύ στην Ανατολική Ευρώπη. Τα Πρωτόκολλα παραδέχονται ανοιχτά την πιθανότητα να υποφέρουν και οι Εβραίοι κατά την εγκαθίδρυση της παγκόσμιας κυριαρχίας, αλλά τους παρηγορούν με τη σκέψη ότι θα πέσουν ως στρατιώτες για τη σωτηρία του Ισραήλ. Ο θάνατος ενός Εβραίου, όπως μας λένε τα Πρωτόκολλα, είναι πιο πολύτιμος στα μάτια του Θεού από τον θάνατο χιλίων «σπόρων βοοειδών» – ένας από τους στοργικούς όρους για τους μη Εβραίους.

Η αναφορά στη συσσώρευση χρυσού είναι σαφής. Το σύστημα ειδήσεων δεν αφορά μόνο την κατοχή ειδήσεων από πρώτο χέρι και τα κέρδη που θα προκύψουν απευθείας από αυτό, αλλά και το όφελος που μπορεί να προκύψει από την απόκρυψη ή τη δημοσίευσή τους για την προώθηση των σχεδίων των Εβραίων διεθνών χρηματοδοτών. Οι Ρότσιλντ εξαγόραζαν εκδότες εφημερίδων όπως εξαγόραζαν υψηλόβαθμους πολιτικούς. Για να ξεκινήσουν σχεδόν κάθε εγχείρημα που ξεκίνησαν, εξασφάλιζαν πρώτα τη σιωπή ή τις δυνατές επιδοκιμασίες των εφημερίδων. Είτε σε θέματα πολέμου ή ειρήνης, είτε στην απομάκρυνση κυβερνήσεων εχθρικών προς τα εβραϊκά οικονομικά ή πολιτικά σχέδια· είτε στην έκθεση και απώθηση των μη-Εβραίων αχυρανθρώπων από τους οποίους ήθελαν να απαλλαγούν οι Εβραίοι αφέντες τους, είτε στη σταδιακή οικοδόμηση φήμης και επιρροής για «ανερχόμενους άνδρες» που είχαν επιλεγεί για δουλειά στο μέλλον – σε αυτά και παρόμοια θέματα ο Τύπος έχει το μερίδιο του στα τελικά αποτελέσματα της διεθνούς συνωμοσίας.

Όλες οι λεπτομέρειες της προηγούμενης παραγράφου μπορούν να υποστηριχθούν από παραδείγματα που έχουν συμβεί στις Ηνωμένες Πολιτείες τα τελευταία 15 χρόνια.

Το 12ο Πρωτόκολλο, περιέχει ολόκληρο το σχέδιο του ελέγχου του Τύπου, που φτάνει από τον παρόντα χρόνο στο μέλλον, όταν θα ιδρυθεί η

εβραϊκή παγκόσμια κυβέρνηση. Ο αναγνώστης καλείται να διαβάσει προσεκτικά και στοχαστικά αυτό το βαθύ και εκτεταμένο σχέδιο. Σημειώστε επίσης τη χαρά και την υπερηφάνεια ότι ποτέ δεν είχε γίνει ανεκτή καμία δημοσίευση για το εβραϊκό ζήτημα που δεν θα είχαν εγκρίνει οι εβραϊκές αρχές.

«Τι ρόλο παίζει αυτή τη στιγμή ο Τύπος; Χρησιμεύει για να φουσκώσει τα πάθη του εγωιστικού κομματισμού που το απαιτούν τα συμφέροντά μας. Είναι ρηχός, ψεύτικος και άδικος, οι περισσότεροι δεν καταλαβαίνουν τι σκοπούς εξυπηρετεί.»

Σε αυτό το απόσπασμα έχουμε την ίδια χαμηλή εκτίμηση όπως και στην «εκτίμηση της ανθρώπινης φύσης» που περιέχουν τα Πρωτόκολλα.

Τώρα, για το σχέδιο του ελέγχου του Τύπου:

1. «Θα τον χαλιναγωγήσουμε και θα κρατάμε σφιχτά τα ηνία. Το ίδιο θα κάνουμε και με άλλων ειδών έντυπα, γιατί σε τι ωφελεί να απαλλαγούμε από επιθέσεις στον Τύπο, αν παραμένουμε εκτεθειμένοι στην κριτική μέσω φυλλαδίων και βιβλίων;»

2. «**Ούτε μία ανακοίνωση δεν θα φτάνει στο κόσμο που δεν θα έχει περάσει τη λογοκρισία μας. Προς το παρόν, το έχουμε πετύχει αυτό στο βαθμό που όλες οι ειδήσεις περνούν από λίγα πρακτορεία όπου συγκεντρώνονται από όλα τα μέρη του κόσμου.**»*

Η πρώτη πρόταση λαμβάνει έναν παράπλευρο φωτισμό από τις ακόλουθες εβραϊκές δηλώσεις όσον αφορά το βρετανικό πρόγραμμα σε σχέση με την Παλαιστίνη: «Αυτή η δήλωση στάλθηκε από το Υπουργείο Εξωτερικών στον Λόρδο Γουόλτερ Ρότσιλντ... Ήταν ίσως μια έκπληξη για μεγάλα τμήματα του εβραϊκού λαού· για εκείνους που δραστηριοποιούνται στους σιωνιστικούς κύκλους δεν ήταν. **Η διατύπωσή του προήλθε από το βρετανικό Υπουργείο Εξωτερικών, αλλά το κείμενο είχε αναθεωρηθεί στα σιωνιστικά γραφεία στην Αμερική καθώς και στην Αγγλία. Η βρετανική δήλωση έγινε με τη μορφή που την επιθυμούσαν οι Σιωνιστές.**»**

3. «Η λογοτεχνία και η δημοσιογραφία είναι δύο πολύ σημαντικές εκπαιδευτικές δυνάμεις, και ως αποτέλεσμα η κυβέρνησή μας θα κατέχει τις περισσότερες εφημερίδες και περιοδικά. Εάν αφήσουμε δέκα ιδιωτικά περιοδικά, θα οργανώσουμε τριάντα δικά μας, και ούτω καθεξής. **Το κοινό δεν πρέπει να το υποψιαστεί· για το λόγο αυτό όλες οι εφημερίδες και τα περιοδικά που θα εκδίδουμε θα έχουν εξωτερικά τις πιο αντίθετες απόψεις και τάσεις, κερδίζοντας έτσι την εμπιστοσύνη σε αυτά και προσελκύοντας τους ανυποψίαστους αντιπάλους μας, οι οποίοι έτσι θα πιαστούν στην παγίδα μας και θα γίνουν ακίνδυνοι.**»

* Ρόιτερ (Reuter), Χαβάς (Havas), Ατζέντσια Στέφανι (Agenzia Stefani), Ασσοσιέτεντ Πρες (Associated Press), και πριν από το 1933 και η Βολφ (Wolff).

** σελ. 85-86, «Οδηγός Σιωνισμού», της Τζέσι Σάμπτερ, έκδοση της Σιωνιστικής Οργάνωσης της Αμερικής.

Αυτό το σχέδιο είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρον εν όψει του αμυντικού πολέμου που γίνεται τώρα από τόσες πολλές εβραϊκές εφημερίδες. «Κοιτάξτε τις εφημερίδες που ανήκουν και ελέγχονται από Εβραίους», λένε· «κοιτάξτε πόσο διαφορετικές είναι οι πολιτικές τους απόψεις! Κοιτάξτε πόσο διαφωνούν μεταξύ τους!» Ασφαλώς, «**εξωτερικά**», όπως λέει το 12ο Πρωτόκολλο· αλλά η υποκείμενη ενότητα δεν είναι ποτέ δύσκολο να βρεθεί.

Εκτός αυτού, ένας τρόπος για να ανακαλύψετε ποιοι είναι οι άνθρωποι που έχουν γνώση του προβλήματος του εβραϊκού κόσμου, για το ποιοι μπορούν να πειστούν γι’ αυτό ή ποιοι θα γράψουν γι’ αυτό, είναι απλώς σαν να ξεκινάτε μια εργασία που «εξωτερικά» φαίνεται να είναι ανεξάρτητη απ’ το εβραϊκό ζήτημα. Τόσο βαθιά είναι αυτή η σκέψη που τη συμμερίζονται ακόμη και οι αμόρφωτοι Εβραίοι, που σήμερα είναι ευρέως διαδεδομένη μια φήμη στις Ηνωμένες Πολιτείες ότι ο λόγος για την παρούσα σειρά άρθρων στην «The Dearborn Independent» είναι η επιθυμία του ιδιοκτήτη της να προωθήσει το παγκόσμιο εβραϊκό πρόγραμμα! Δυστυχώς, αυτό το σχέδιο έναρξης μιας ψεύτικης εναντίωσης για να ανακαλύψουμε πού βρίσκεται η πραγματική αντίπαλη δύναμη, δεν περιορίζεται στους Εβραίους διεθνιστές, αν και υπάρχουν όλες οι ενδείξεις ότι διδάχτηκε από αυτούς.

Αυτή η ιδέα ενός παραπλανητικού μετώπου για ορισμένους μυστικούς σκοπούς βρίσκεται σε όλα τα Πρωτόκολλα, όχι μόνο σε σχέση με τον Τύπο αλλά και με άλλες περιστάσεις. Αλλά στο 12ο Πρωτόκολλο, αυτή η ιδέα αποκαλύπτεται αποκλειστικά σε σχέση με τον Τύπο, όπως δείχνουν τα ακόλουθα αποσπάσματα:

α) Προκειμένου να αναγκαστούν οι συγγραφείς να γράφουν εκτενή έργα, που να μην τα διαβάζει κανείς, προτείνεται ένας φόρος στα γραπτά, που λέγεται ότι θα είναι «διπλάσιος για βιβλία των 30 σελίδων και κάτω». Τα μικρά άρθρα είναι τα πιο επικίνδυνα. Όσο μεγαλύτερο είναι το άρθρο, τόσο λιγότεροι το διαβάζουν, λένε τα Πρωτόκολλα. Αλλά: «Ό,τι θα δημοσιεύσουμε εμείς προκειμένου να διαμορφώσουμε την κοινή γνώμη θα είναι φθηνό και θα διαβάζεται εύκολα. Ο φόρος θα αποθαρρύνει την απλή λογοτεχνική φιλοδοξία, ενώ ο φόβος της τιμωρίας θα κάνει τους συγγραφείς υποτελείς μας. **Ακόμα κι αν υπάρχουν κάποιοι που μπορεί να θέλουν να γράψουν εναντίον μας, κανείς δεν θα δημοσιεύσει τα γραπτά τους**.» (Πόσοι Αμερικανοί συγγραφείς το γνωρίζουν αυτό!)

«Πριν αποδεχτεί οποιοδήποτε έργο για εκτύπωση, ο εκδότης ή ο τυπογράφος πρέπει να λάβει άδεια από τις αρχές. Έτσι θα γνωρίζουμε εκ των προτέρων ποιες επιθέσεις ετοιμάζονται εναντίον μας και θα είμαστε σε θέση να τις αντιμετωπίσουμε βγαίνοντας εκ των προτέρων με εξηγήσεις σχετικά με το θέμα.»

Αυτή είναι η κατάσταση σήμερα. Γνωρίζουν εκ των προτέρων τι πρόκειται να γίνει και επιδιώκουν να αφοπλίσουν μια επίθεση εκ των

προτέρων.

β) Παρατίθενται τρεις βαθμοί εβραϊκής δημοσιογραφίας, που δεν αναφέρονται μόνο στα Πρωτόκολλα αλλά σήμερα είναι παρατηρήσιμοι στον καθημερινό κόσμο.

«Τα όργανα με καθαρά επίσημο χαρακτήρα θα καταλάβουν την πρώτη θέση. Θα προσέχουν πάντα τα συμφέροντά μας και κατά συνέπεια η επιρροή τους θα είναι συγκριτικά μικρή.

Τη δεύτερη θέση θα κατέχουν τα ημιεπίσημα όργανα που στόχος τους θα είναι να προσελκύσουν τους αδιάφορους και χλιαρούς.

Στην τρίτη θέση θα βάλουμε τα όργανα με εμφανή αντιπολιτευτικό χαρακτήρα. Τουλάχιστον ένα θα είναι εξαιρετικά ανταγωνιστικό. Οι πραγματικοί μας αντίπαλοι θα νομίσουν ότι αυτή τη φαινομενική αντίθεση ανήκει στη δική τους ομάδα και έτσι **θα μας δείξουν τα χαρτιά τους**.

Προσέξτε: μεταξύ αυτών που θα μας επιτεθούν θα υπάρχουν όργανα που ιδρύθηκαν από εμάς· αλλά θα επιτεθούν μόνο σε εκείνα τα σημεία που σκοπεύουμε να αλλάξουμε ή να εξαλείψουμε.

Οι εφημερίδες μας θα έχουν πολύ διαφορετικές απόψεις: αριστοκρατικές, ρεπουμπλικανικές, ακόμη και αναρχικές, φυσικά, εφόσον υπάρχει ακόμη σύνταγμα. Οι ανόητοι που νομίζουν ότι εκφράζουν τις απόψεις των κομματικών τους εφημερίδων θα εκφράζουν στην πραγματικότητα τις απόψεις μας ή **ό,τι θέλουμε εμείς να σκεφτούν**.

Συζητώντας και αντικρούοντας πάντα τα γραπτά μας επιφανειακά, και χωρίς να αγγίξουμε την ουσία τους, ο Τύπος μας θα διεξάγει μόνο μια εικονική μάχη ενάντια στις επίσημες εφημερίδες, μόνο για να μας δώσει την ευκαιρία να εκφραστούμε με περισσότερες λεπτομέρειες από ό,τι θα μπορούσαμε στην πρώτη μας δήλωση. Αυτό θα γίνει όταν είναι χρήσιμο για εμάς.

Τέτοιες επιθέσεις θα ενισχύσουν τη λαϊκή πεποίθηση για την ελευθερία του Τύπου και θα δώσουν στους πράκτορές μας την ευκαιρία να δηλώσουν ότι οι «εχθρικές» εφημερίδες είναι φλυαρίες, αφού δεν έχουν σοβαρά επιχειρήματα για να αντιταχθούν στις εντολές μας.»

Αναμφίβολα έτσι θα ήταν αν όλες οι εφημερίδες ήταν υπό εβραϊκή επιρροή. Στην περίπτωση αυτής της σειράς άρθρων, ωστόσο, οι ρόλοι φαίνεται να ανατρέπονται· αυτή τη φορά ο εβραϊκός τύπος αποτυγχάνει εντελώς να μας διαψεύσει με γεγονότα ή με επιχειρήματα.

«Αν χρειαστεί, θα διαδώσουμε ιδέες στο τρίτο τμήμα του Τύπου μας σαν βολιδοσκόπηση και στη συνέχεια θα τις διαψεύσουμε σθεναρά στον ημιεπίσημο Τύπο.

Θα νικήσουμε τους αντιπάλους μας χωρίς αποτυχία, γιατί δεν θα έχουν στη διάθεσή τους όργανα του Τύπου.»

«Το πρόσχημα για την καταστολή μιας δημοσίευσης θα είναι ότι ξεσηκώνει την κοινή γνώμη χωρίς σοβαρή αιτία» – ένα πρόσχημα που

χρησιμοποιήθηκε κατά καιρούς, μολονότι η εισαγγελική αρχή δεν υπήρχε για να επιφέρει την καταστολή. Εν τω μεταξύ, στις Ηνωμένες Πολιτείες, η εβραϊκή επιρροή έχει καταφέρει μέχρι στιγμής να καταστείλει σχεδόν οτιδήποτε δεν της αρέσει.

Πόσο ελέγχει η εβραϊκή επιρροή τις εφημερίδες των Ηνωμένων Πολιτειών; Όσον αφορά τη χρήση της λέξης «Εβραίος», αυτή η επιρροή είναι σχεδόν πλήρης. Ο εκδότης που το χρησιμοποιεί θα το αισθανθεί. Θα τον επισκεφτούν και θα του πουν – σε αντίθεση με ό,τι διδάσκονται οι Εβραίοι – ότι η λέξη «Εβραίος» υποδηλώνει ένα μέλος θρησκευτικού δόγματος και όχι μέλος μιας φυλής, και ότι η χρήση της σε σχέση με οποιοδήποτε άτομο για το οποίο γίνεται λόγος στα δημόσια έντυπα είναι τόσο κατακριτέα σαν να χρησιμοποιούνταν η λέξη «Βαπτιστής», «Καθολικός» ή «Επισκοπικός».

Στον Εβραίο, οι ηγέτες του πάντα του λένε, ότι ανεξάρτητα από τη θρησκεία ή τη χώρα γέννησης, είναι Εβραίος, μέλος μιας φυλής λόγω αίματος. Οι σελίδες αυτού του άρθρου θα μπορούσαν να γεμίσουν με τις πιο έγκυρες εβραϊκές δηλώσεις σχετικά με αυτό το σημείο. Αλλά αυτά που λένε στον Εβραίο οι ηγέτες του και αυτά που λέει η εβραϊκή επιτροπή στον μη-Εβραίο εκδότη είναι δύο διαφορετικά πράγματα και έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους. Μια εβραϊκή εφημερίδα μπορεί να ανακοινώσει σε όλο τον κόσμο ότι ο καθηγητής τάδε, ή ο δικαστής δείνα, ή ο γερουσιαστής τάδε είναι Εβραίος· αλλά όταν μια εφημερίδα μη-εβραϊκή λέει το ίδιο, δέχεται επίσκεψη από μια αγανακτισμένη επιτροπή.

Μια αμερικανική εφημερίδα μετέφερε σαν απλή είδηση ένα απόσπασμα ένα από τα παραπάνω άρθρα. Την επόμενη μέρα, μια σειρά από διαφημίσεις έπρεπε να ακυρωθούν λόγω έλλειψης παραγγελιών. Μια έρευνα αποκάλυψε ότι οι πελάτες που τη μποϊκοτάρουν ήταν όλες εβραϊκές εταιρείες, και ο λόγος αυτής της συμπεριφοράς ήταν το αθώο απόσπασμα. Όπως αποδείχθηκε, ο διαφημιστικός πράκτορας που χειριζόταν όλες τις διαφημίσεις αυτών των εβραϊκών εταιρειών ήταν κι αυτός Εβραίος που είχε επίσης γραφείο σε μια εβραϊκή μυστική εταιρεία, η οποία ασχολούνταν αποκλειστικά με τον έλεγχο των εφημερίδων στο θέμα της εβραϊκής δημοσιότητας. Ήταν αυτός ο άνθρωπος που ασχολήθηκε με τον αρχισυντάκτη. Ακολούθησε μια χυδαία συντακτική ανάκληση με αποκορύφωμα τον έπαινο των Εβραίων. Η εφημερίδα πήρε πίσω τις διαφημίσεις της και το μόνο ερώτημα που μένει είναι αν αυτή η αντιμετώπιση του εκδότη ήταν σωστή ή όχι. Είναι αλήθεια ότι ένιωθε την εβραϊκή δύναμη, αλλά οι τακτικές που χρησιμοποίησε ήταν κακές: του δόθηκε έτσι ένα αξιόπιστο σημείο εκκίνησης για τον προσδιορισμό της εβραϊκής σφαίρας επιρροής.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε συντάκτης πρέπει να ξεκινήσει μια εκστρατεία για να αποκαλύψει τη μυστική δύναμη. Αυτό είναι θέμα προσωπικής απόφασης. Αλλά κάθε συντάκτης, βρίσκεται τόσο κοντά που μπορεί να δει ορισμένα πράγματα, και πρέπει να τα δει, να τα σημειώσει

και να τα αφομοιώσει μέσα του.

Σχεδόν κάθε εφημερίδα δέχεται εβραϊκές απαντήσεις σε τέτοια άρθρα. Δυστυχώς μερικοί έχουν ξεπέσει σε ψευδείς ισχυρισμούς. Άλλοι έχουν ανοίξει τις στήλες τους στην αντιπροπαγάνδα που προέρχεται από εβραϊκές πηγές. Ωραία και καλά όλα αυτά. Αλλά το ενδιαφέρον των μη-Εβραίων για το ζήτημα τυγχάνει πολύ μικρής προσοχής, ακόμη και σε περιπτώσεις όπου οι συντάκτες έχουν κατανοήσει καλά το όλο ζήτημα. Σε κάθε περίπτωση, ο μέσος εκδότης θα είχε μια καλή ευκαιρία εδώ να παρατηρήσει τι συμβαίνει σε αυτή τη χώρα.

Εάν δημοσιευόταν μια λίστα με τους Εβραίους ιδιοκτήτες, κατόχους ομολόγων και άλλων συμφερόντων στις εφημερίδες μας, η λίστα θα ήταν εντυπωσιακή. Αλλά και πάλι, δεν θα μπορούσε να εξηγήσει τον εκτεταμένο έλεγχο του Τύπου όπως παρατηρείται σε αυτή τη χώρα. Ως προς αυτό, θα ήταν άδικο να απαριθμήσουμε μερικές από τις εβραϊκές εφημερίδες των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς πρόκειται για έντιμους υπηρέτες του κοινού καλού.

Η πραγματική ιδιοκτησία δεν αντιπροσωπεύει συχνά πολλά σε μια εφημερίδα. Η ιδιοκτησία στην επιχείρηση εφημερίδων δεν είναι πάντα συνώνυμη με την κυριαρχία.

Αν θέλει κανείς να μάθει ποιος έχει καθοριστική επιρροή σε μια εφημερίδα, κοιτάξτε τον δικηγόρο της και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, ύστερα κοιτάξτε τις κοινωνικές σχέσεις των αρχισυντακτών της, κοιτάξτε τους διαφημιστικούς πράκτορες που χειρίζονται το μεγαλύτερο μέρος των εβραϊκών διαφημίσεων και τέλος την κομματική της κατεύθυνση ή την πολιτική ανεξαρτησία της. Ο έλεγχος των εφημερίδων του Τύπου από τους Εβραίους δεν είναι μόνο θέμα χρημάτων· συνίσταται μάλλον στην απόκρυψη ή τη διδασκαλία ορισμένων πραγμάτων στο μυαλό του κοινού.

Ένας απόλυτος όρος που επιμένει στον ημερήσιο Τύπο είναι ότι δεν πρέπει να ταυτίζει τον Εβραίο, να μην τον αναφέρει ή με οποιονδήποτε άλλο παρά ευνοϊκό τρόπο να στρέφει την προσοχή του κοινού στην ύπαρξή του.

Ο πρώτος ισχυρισμός για αυτό βασίζεται στη «δικαιοσύνη», στην ψευδή δήλωση ότι ένας Εβραίος δεν είναι Εβραίος αλλά μέλος της εκκλησίας. Αυτή είναι η ίδια δήλωση που οι Εβραίοι πράκτορες στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών χρησιμοποιούν εδώ και χρόνια για να εμποδίσουν την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών να καταχωρίσει τους Εβραίους σε οποιαδήποτε φυλετική στατιστική. Είναι σε ευθεία αντίφαση με αυτό που λένε οι ίδιοι οι Εβραίοι. Μια αδύναμη «δικαιοσύνη», μια απρόσεκτη «ευρύτητα πνεύματος», μια κραυγή «θρησκευτικής προκατάληψης», είναι η πρώτη έκκληση. Η δεύτερη είναι μια ξαφνική παύση της εβραϊκής υποστήριξης. Το τρίτο είναι η απόσυρση της υποστήριξης σε κάθε μη-εβραϊκό συμφέρον που βρίσκεται κάτω από τη λαβή των Εβραίων χρηματοδοτών. Πρόκειται απλώς για

βάναυσο λιθοβολισμό. Και η τέταρτη πράξη, σε μια κοινότητα πλήρως τυφλή στο εβραϊκό ζήτημα, είναι η κατάρρευση της προσβλητικής δημοσίευσης.

Διαβάστε την Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια για μια λίστα με μερικές από τις εφημερίδες που τόλμησαν να θίξουν το εβραϊκό ζήτημα και μετά έκλεισαν! Όταν ο γέρος βαρόνος Μόουζες Μοντεφιόρε έλεγε στην Κρακοβία: «Για ποιο λόγο φλυαρείτε; Όσο δεν έχουμε τον Τύπο όλου του κόσμου στα χέρια μας, ό,τι κάνετε είναι μάταια. Πρέπει να ελέγξουμε ή να επηρεάσουμε τις εφημερίδες όλου του κόσμου για να τυφλώσουμε και να εξαπατήσουμε τον κόσμο.», ήξερε τι έλεγε. Με το «τυφλώνοντας» τους λαούς εννοούσε μόνο ότι δεν πρέπει να βλέπουν τον Εβραίο και με το «εξαπατώντας» εννοούσε μόνο ότι οι λαοί έπρεπε να πιστεύουν ότι ορισμένα παγκόσμια κινήματα σήμαιναν ένα πράγμα ενώ πραγματικά εννοούσαν ένα άλλο. Μπορεί να ειπωθεί στο λαό τι συμβαίνει: μπορεί να μην του πουν τι κρύβεται πίσω από αυτό. Οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν ακόμη γιατί ορισμένα περιστατικά που επηρέασαν ολόκληρη τη ζωή τους, έπρεπε να συμβούν. Αλλά το «γιατί» αυτού, είναι σίγουρα γνωστό σε ορισμένους κύκλους των οποίων η υπηρεσία ειδήσεων δεν βλέπει ποτέ έντυπα, και μερικές φορές ούτε καν γραπτά.

Μια αριθμητική παρατήρηση όσον αφορά τον χώρο που δίνεται στους Εβραίους από τις εφημερίδες σχετικά με πράγματα που θέλουν να κυκλοφορήσουν στην έντυπη έκδοση θα ήταν εντυπωσιακή. Ένα μειονοτικό έθνος, έχει περισσότερη δημοσιότητα από οποιαδήποτε δέκα από τα σημαντικά μικρότερα έθνη της Ευρώπης – του είδους της δημοσιότητας που θέλει!

Το όλο θέμα, όσον αφορά την έκταση της κυριαρχίας στον Τύπο, θα μπορούσε να απεικονιστεί σε έναν χάρτη των Ηνωμένων Πολιτειών, με χρωματιστές καρφίτσες που δείχνουν τον αριθμό των εφημερίδων εβραϊκής ιδιοκτησίας, αποδεδειγμένα ελεγχόμενων από Εβραίους, και τον αριθμό των Εβραίων συγγραφέων εφημερίδων σε διάφορα μέρη της χώρας, που διαμορφώνουν τη νοοτροπία των περισσότερων Αμερικανών.

Ο Εβραίος δημοσιογράφος που υποκινεί προβλήματα, του οποίου η λογοτεχνική φιλοδοξία είναι να κρατά τους αναγνώστες του σε κατάσταση αναστάτωσης, του οποίου το αστείο είναι χυδαίο και η φιλοσοφία του είναι η άρνηση – όπως και ο Εβραίος μυθιστοριογράφος που εξυμνεί το δικό του λαό, ακόμη και όταν η ιστορία σπέρνει κρυφά σπόρους αναστάτωσης στην κοινωνική και οικονομική ζωή των μη-Εβραίων, πρέπει να καταγραφούν σαν οι φορείς αυτού του παγκόσμιου προγράμματος που θέλει να φέρει την κατάρρευση στην ανθρώπινη κοινωνία με τη βοήθεια «ιδεών». Και είναι πολύ εντυπωσιακό πόσοι είναι, και πόσο επιδέξια ξέρουν να κρύβουν τις προθέσεις τους στη δουλειά τους.

Πού και πού στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι πλέον δυνατό να τυπωθεί η λέξη «Εβραίος» στους τίτλους ενός άρθρου και να πούμε στην εβραϊκή

επιτροπή που μας εγκαλεί την επόμενη μέρα ότι η χώρα μας είναι ακόμη ελεύθερη. Ήσυχα, ορισμένες εφημερίδες έχουν δοκιμάσει τη δύναμη αυτού του αλαζονικού ελέγχου στις κοινότητές τους και τον έχουν μειώσει.

Ο συντάκτης που μπορεί να βρει στοιχεία δεν έχει να φοβηθεί τίποτα. Αυτός όμως που υποχωρεί μια φορά θα νιώθει την πίεση πάνω του όλο και περισσότερο. Ο άνθρωπος που διατηρεί με γενναιότητα και αξιοπρέπεια τη θέση του θα μάθει σύντομα αυτό που δεν είναι κοινώς γνωστό, δηλαδή ότι υπάρχει μεγάλη μπλόφα πίσω από αυτή τη θορυβώδη συμπεριφορά και ότι γίνεται αισθητό σαν ένα χτύπημα σε ολόκληρο το σύστημα, όταν κάποιος σπάσει την αλυσίδα του ελέγχου.

Δεν υπάρχει τίποτα που να φοβάται τόσο πολύ ο διεθνής Εβραίος όσο η αλήθεια, ή ακόμη και ένας υπαινιγμός της αλήθειας για τον εαυτό του και τα σχέδιά του. Και, στο κάτω-κάτω, ο βράχος του καταφυγίου και της άμυνας, το θεμέλιο της αντοχής για τον Εβραίο ή τον μη-Εβραίο πρέπει να είναι η αλήθεια.

XVIII

Μήπως απ’ αυτό εξηγείται η εβραϊκή πολιτική δύναμη;

Λίγα έχουν ειπωθεί ακόμη σε αυτό το σχόλιο των Πρωτοκόλλων σχετικά με το πολιτικό πρόγραμμα που περιέχεται σε αυτά. Επιδιώκεται η νίκη του παγκόσμιου προγράμματος:

α) Με την εξασφάλιση της οικονομικής κυριαρχίας του κόσμου, που έχει ήδη εξασφαλιστεί, πρώτον σαν αποτέλεσμα του τεράστιου χρέους των κρατών μέσω της καπιταλιστικής – όχι της κατασκευαστικής ή διαχειριστικής – κυριαρχίας στις βιομηχανίες.

β) Με την εξασφάλιση της πολιτικής κυριαρχίας, κάτι που φαίνεται εύκολα από την κατάσταση κάθε πολιτισμένης χώρας σήμερα.

γ) Μέσω της εβραϊκής επιρροής στην εκπαίδευση, η οποία αυξανόταν σταθερά κάτω από τα μάτια των πλανεμένων λαών.

δ) Με την ισοπέδωση της πνευματικής ζωής μέσω ενός ευφυούς συστήματος ψυχαγωγίας και διασκεδάσεων, που θα μπορούσαν ίσως να συνοψιστούν στη λέξη «καρνάβαλος».

ε) Με τη διασπορά των σπόρων διαβρωτικών ιδεών παντού, όχι των σπόρων της προόδου, αλλά σπόρους οικονομικής πλάνης και ανατρεπτικών συναισθημάτων.

Όλοι αυτοί οι κύριοι στόχοι συνεπάγονται διάφορες οδούς δράσης, καμία από τις οποίες δεν έχει παραβλεφθεί από τα Πρωτόκολλα.

Πριν ακούσουμε τι λένε τα Πρωτόκολλα σχετικά με την επιλογή και τον έλεγχο των ηγετών των κρατών, θα είναι διαφωτιστικό να ληφθούν υπόψη οι απόψεις που εκφράζουν αυτά τα έγγραφα σχετικά με άλλες φάσεις της πολιτικής. Μπορεί να είναι πολύ ενδιαφέρον για εκείνους τους Εβραίους απολογητές, που σε όλες τις ανακοινώσεις τους **δεν θίγουν ποτέ το περιεχόμενο των Πρωτοκόλλων**, να μάθουν ότι, πέρα από το να υποστηρίζουν μια μοναρχική μορφή διακυβέρνησης, αντιπροσωπεύουν πάντα μόνο έναν απεριόριστο και ανεύθυνο «φιλελευθερισμό». Οι δυνάμεις που κρύβονται πίσω από τα Πρωτόκολλα φαίνεται να έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη στο ότι μπορούν να κάνουν με τον λαό ό,τι θέλουν μόλις ο λαός πειστεί ότι έχει μια «λαϊκή κυβέρνηση».

Τα Πρωτόκολλα ευνοούν τις συχνές αλλαγές. Τους αρέσουν οι εκλογές, οι συχνές αλλαγές στο σύνταγμα, οι συχνές αλλαγές στους εκπροσώπους του λαού. Το 1ο Πρωτόκολλο λέει: «Η αφηρημένη έννοια της ελευθερίας μας έδωσε τη δυνατότητα να πείσουμε το πλήθος ότι η κυβέρνηση είναι μόνο ο διαχειριστής του ιδιοκτήτη της χώρας, του λαού,

και ότι αυτός ο διαχειριστής μπορεί να αλλάξει σαν ένα ζευγάρι φθαρμένα γάντια. Η συχνή αλλαγή των εκπροσώπων του λαού τους έχει θέσει στη διάθεσή μας και τους έκανε πλάσματα των σκοπών μας.» Αυτή η εκμετάλλευση των αλλαγών επαναλαμβάνεται και στο 4ο Πρωτόκολλο, το οποίο περιγράφει την εξέλιξη μιας δημοκρατίας: «Κάθε δημοκρατία περνά από πολλά στάδια εξέλιξης. **Το πρώτο είναι αυτό των παράλογων κραυγών**, που μοιάζουν με αυτές ενός τυφλού που ρίχνεται από δεξιά προς τα αριστερά. **Το δεύτερο είναι αυτό της λαϊκής εξαπάτησης** (δημαγωγία), η οποία γεννά την αναρχία και οδηγεί αναπόφευκτα σε **δεσποτισμό** – όχι νόμιμου, ανοιχτού και κατά συνέπεια υπεύθυνου χαρακτήρα, αλλά αόρατου και ανεύθυνου δεσποτισμού, ο οποίος θεωρείται εξίσου καταπιεστικός επειδή ασκείται από μια μυστική οργάνωση. Ένας τέτοιος δεσποτισμός μπορεί να δράσει χωρίς κανένα δισταγμό γιατί είναι κρυμμένος πίσω από τη μάσκα των πρακτόρων του, η αλλαγή των οποίων δεν θα βλάψει τη μυστική μας δύναμη, αλλά στην πραγματικότητα είναι ωφέλιμη, αφού τέτοιες αλλαγές θα απαλλάξουν την οργάνωση από την υποχρέωση να σπαταλήσει τα χρήματά της σε ανταμοιβές για μακροχρόνια υπηρεσία.»

Αυτή η «αλλαγή» των υπαλλήλων δεν είναι άγνωστη στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ένας πρώην γερουσιαστής θα μπορούσε να το επιβεβαιώσει αν ήξερε μόνο ποιος έκανε την «αλλαγή». Υπήρξε μια εποχή που ήταν το εργαλείο κάθε Εβραίου που τον επισκεπτόταν στο φουαγιέ της Γερουσίας. Η γλαφυρή του γλώσσα έδινε γοητεία και αληθοφάνεια σε κάθε επιχείρημα που ήθελαν να προωθήσουν οι Εβραίοι ενάντια στις προθέσεις της κυβέρνησης. Κρυφά, όμως, ο γερουσιαστής λάμβανε «χάρες» από πολύ υψηλές πηγές, «χάρες» οικονομικού χαρακτήρα. Ήρθε η στιγμή που ήταν επιθυμητό να ξεκόψουμε από τον γερουσιαστή. Γραπτές αποδείξεις για τις «χάρες» του βρήκαν το δρόμο τους από την αφάνεια στο κοινό. Μια εφημερίδα, που ήταν πάντα το έτοιμο όργανο του αμερικανικού εβραϊσμού, αποκάλυψε το θέμα και το αγανακτισμένο κοινό έκανε τα υπόλοιπα. Για να τον κυνηγήσουν, έπρεπε πρώτα να εκτεθεί· τότε η εφημερίδα έπρεπε να αναλάβει δράση. Τίποτα από αυτά δεν θα είχε συμβεί αν οι εργοδότες του γερουσιαστή δεν το ήθελαν.

Στο 14ο Πρωτόκολλο, το οποίο αρχίζει «Όταν γίνουμε κυρίαρχοι», περιγράφεται πόσο απελπισμένοι θα έχουν γίνει οι μη-εβραϊκοί λαοί για οποιαδήποτε βελτίωση της κατάστασής τους μέσω των συνεχώς αλλαγών στην κυβέρνηση, και ως εκ τούτου θα αποδεχτούν την υπόσχεση σταθερότητας που θα δώσει ο λαός του Πρωτοκόλλου: ««Οι μάζες θα κουραστούν τόσο πολύ από τις αδιάκοπες αλλαγές στην κυβέρνηση – που εμείς προκαλέσαμε στους άπιστους όταν υπονομεύσαμε τους θεσμούς διακυβέρνησής τους – που θα δεχθούν οτιδήποτε από εμάς».

Ένας αξιωματούχος, που αντιμετωπίζει επικριτικά τις προσπάθειες της εβραϊκής πλευράς, θα αλλάξει σύντομα από τη θέση του. Πρέπει να υπάρχει ένας μικρός στρατός τέτοιων ανδρών στις Ηνωμένες Πολιτείες

σήμερα. Κάποιοι από αυτούς δεν ξέρουν ούτε τώρα πώς συνέβη. Άλλοι εξακολουθούν να αναρωτιούνται γιατί οι απολύτως νόμιμες και πατριωτικές πληροφορίες χάθηκαν σε μια παγωμένη σιωπή όταν τις έστειλαν και γιατί έχασαν τη θέση τους εξαιτίας αυτού.

Το 9ο Πρωτόκολλο είναι γεμάτο από τους πιο εκπληκτικούς ισχυρισμούς. Εδώ είναι μερικά δείγματα: «Προς το παρόν, αν κάποια κυβέρνηση εγείρει διαμαρτυρία εναντίον μας, είναι μόνο για λόγους μορφής. Άλλωστε είναι υπό τον έλεγχό μας και γίνεται με την καθοδήγησή μας, γιατί **ο αντισημιτισμός τους είναι απαραίτητος για να διατηρήσουμε σε τάξη τα κατώτερα αδέρφια μας. Δεν θα επεκταθώ επ' αυτού, καθώς έχει γίνει ήδη αντικείμενο συχνών συζητήσεων μεταξύ μας.**»

Αυτό το μάθημα της χρησιμότητας του αντισημιτισμού και της σκοπιμότητας της αναπαραγωγής του εκεί που δεν υπάρχει ακόμη βρίσκεται στα λόγια των Εβραίων ηγετών, αρχαίων και σύγχρονων.

«Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν πλέον εμπόδια μπροστά μας. **Η υπερ-κυβέρνησή μας έχει τόσο εξωνομικό καθεστώς που μπορεί να αποκαλείται με την ενεργητική και ισχυρή λέξη “δικτατορία”. Μπορώ να πω ευσυνείδητα ότι αυτή τη στιγμή είμαστε οι νομοθέτες.**»

Παρακάτω ισχυρίζεται, «**Ουσιαστικά, έχουμε ήδη εξαλείψει κάθε κυβέρνηση εκτός από τη δική μας**, αν και αυτοδικαίως διατηρούμε ορισμένες.»

Τα γεγονότα είναι ξεκάθαρα! Οι κυβερνήσεις υπάρχουν με τα παλιά τους ονόματα και εξακολουθούν να ασκούν την κρατική εξουσία στους λαούς τους· αλλά η υπερ-κυβέρνηση έχει αδιαμφισβήτητη επιρροή σε όλους τους σε θέματα που αφορούν τις προθέσεις των διεθνών Εβραίων. Το 8ο Πρωτόκολλο δείχνει πώς πρέπει να γίνει αυτό: «Προς το παρόν και έως ότου μπορέσουμε να αναθέσουμε υπεύθυνες κυβερνητικές θέσεις στους Εβραίους αδελφούς μας, θα τις εμπιστευτούμε σε τέτοιους ανθρώπους των οποίων το παρελθόν και ο χαρακτήρας είναι τέτοιοι που μεταξύ αυτών και του λαού να υπάρχει άβυσσος· σε ανθρώπους, για τους οποίους, σε περίπτωση ανυπακοής στις εντολές μας, θα αντιμετωπίσουν μόνο δίκη ή εξορία (από τη δημόσια ζωή). Έτσι αναγκάζονται να προστατεύσουν τα συμφέροντά μας μέχρι την τελευταία τους πνοή.»

Στο 9ο Πρωτόκολλο υπάρχει και πάλι αυτή η αναφορά στα κομματικά κονδύλια: «**Η διαίρεση σε κόμματα τα έθεσε όλα στη διάθεσή μας, καθώς για να συνεχίσουν έναν κομματικό αγώνα είναι απαραίτητο να έχουν χρήματα, και αυτά τα έχουμε.**»

Το ζήτημα της προέλευσης των κομματικών κονδυλίων έχει τεθεί συχνά. Μέχρι στιγμής, ωστόσο, κανείς δεν έχει διεισδύσει στις **«διεθνείς» πηγές αυτών των κεφαλαίων**.

Τώρα, στις Ηνωμένες Πολιτείες τα τελευταία πέντε χρόνια έχουμε δει μια σχεδόν πλήρη εβραϊκή διοίκηση στον έλεγχο όλων των πολε-

μικών δραστηριοτήτων του αμερικανικού λαού. Οι δραστηριότητες της συνταγματικής κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών εκείνη την περίοδο περιοριζόταν ουσιαστικά στην έγκριση των κονδυλίων. Αλλά η διοίκηση της επιχειρηματικής πλευράς του πολέμου ασκήθηκε από μια κυβέρνηση εντός της κυβέρνησης, και αυτή η εσωτερική υπερκυβέρνηση ήταν εβραϊκή.[*]

Τώρα συχνά ρωτάνε, γιατί συνέβαινε αυτό. Η πρώτη απάντηση που δόθηκε είναι ότι οι Εβραίοι που τοποθετήθηκαν αμέσως σαν υπεύθυνοι της διοίκησης επιχειρήσεων του πολέμου ήταν ικανοί άνδρες, οι πιο έμπειροι άνδρες που θα μπορούσαν να βρεθούν. Στο ερώτημα, γιατί ένα τόσο σημαντικό μέρος της εξωτερικής πολιτικής των Ηνωμένων Πολιτειών εξαρτιόταν από τις συμβουλές μιας συγκεκριμένης ομάδας Εβραίων, η απάντηση ήταν επίσης: Αυτοί ήξεραν, κανείς άλλος δεν ήξερε τόσα πολλά· οι αξιωματούχοι που επέλεγε ο λαός είχαν το δικαίωμα να επιλέξουν τον πιο αποτελεσματικό και ικανό σύμβουλο που μπορούσαν να βρουν.

Καλά, μπορεί να ισχύει η εξήγηση ότι σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, μόνο οι Εβραίοι βρέθηκαν κατάλληλοι να αντιμετωπίσουν τα όποια προβλήματα προκύψουν με αριστοτεχνική ευκολία. Εφόσον δεν πρόκειται να μιλήσουμε για τον πόλεμο σε αυτό το σημείο, πρέπει να σημειωθεί μόνο το γεγονός ότι η κυβέρνηση εν καιρώ πολέμου ήταν αναμφισβήτητα εβραϊκή. Το 2ο Πρωτόκολλο μπορεί ίσως να ρίξει λίγο φως σε αυτό το θέμα: «**Οι αξιωματούχοι που επιλέγουμε από τις μάζες για τη δουλοπρέπειά τους δεν θα είναι άτομα εκπαιδευμένα για την κυβέρνηση, και κατά συνέπεια θα γίνουν εύκολα πιόνια στο παιχνίδι μας, που παίζεται από μορφωμένους και ταλαντούχους συμβούλους μας, ειδικούς που έχουν εκπαιδευτεί από την πρώιμη παιδική ηλικία για να διαχειρίζονται τις παγκόσμιες υποθέσεις. Όπως γνωρίζουμε, οι ειδικοί μας έχουν αποκτήσει τις απαραίτητες γνώσεις για να κυβερνήσουν**.»

Ο ανεκπαίδευτος μη-Εβραίος αξιωματούχος πρέπει να έχει βοήθεια. Και ποιος θα μπορούσε να έχει καλύτερα προσόντα από αυτόν που μπορεί να βοηθήσει; Οι μάζες έχουν διδαχθεί να μην εμπιστεύονται εκείνους τους πολιτικούς που έχουν πραγματική εμπειρία στην πολιτική και την κυβέρνηση. Αυτό, φυσικά, κάνει τα πράγματα διπλά εύκολα για όσους ειδικεύονται στην παροχή βοήθειας. Τα συμφέροντα που βοηθούν περισσότερο θα δώσουν, όταν ανακαλυφθούν, ένα δυνατό φως στο ζήλο τους!

Αλλά σε όλα όσα έχουν να πουν τα Πρωτόκολλα για την πολιτική οπτική γωνία του παγκόσμιου προγράμματος, τίποτα δεν παρουσιάζει τόσο μεγάλο ενδιαφέρον όσο αυτό που αφορά την επιλογή και τον έλεγχο του αρχηγού του κράτους. Όλο το σχέδιο για αυτό βρίσκεται στο 10ο

* Όπως πριν το 1933 με εμάς και τώρα στη Γαλλία και την Αγγλία! – Είναι σύμπτωση αυτό;

Πρωτόκολλο. Το γεγονός ότι οι συγγραφείς φαίνεται ότι είχαν κατά νου την εκλογή του Προέδρου της Γαλλίας δίνει στο σχέδιο μόνο μια τοπική χροιά – εφαρμόζεται παντού και αποκτά ακόμη και το πλήρες νόημά του αλλού.

Αυτό το 10ο Πρωτόκολλο, λοιπόν, οδηγεί σταδιακά στο θέμα, ανιχνεύοντας την εξέλιξη των ηγεμόνων από δυνάστες σε προέδρους και των κρατών από μοναρχίες σε δημοκρατίες. Η γλώσσα αυτού του αποσπάσματος είναι ιδιαίτερα απαράδεκτη, αλλά όχι περισσότερο από ό,τι μπορεί να βρεθεί στην σύγχρονη εβραϊκή λογοτεχνία όπου επιδίδεται στην καυχησιολογία για την εξουσία. Όσο αποκρουστική κι αν είναι η όλη συμπεριφορά, αξίζει να δούμε με ποιο πρίσμα βλέπουν οι οπαδοί του προγράμματος του Πρωτοκόλλου τους μη-Εβραίους και τους αξιωματούχους τους. Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι το εβραϊκό ιδανικό δεν είναι ένας πρόεδρος, αλλά ένας πρίγκιπας και ένας **βασιλιάς**. Οι Εβραίοι φοιτητές της Ρωσίας βγήκαν στους δρόμους το 1918 τραγουδώντας:

> «**Σας δώσαμε ένα Θεό,**
> **τώρα θέλουμε να σας δώσουμε και έναν βασιλιά**.»

Η νέα σημαία της Παλαιστίνης, που κυματίζει πλέον ανεμπόδιστα, φέρει το έμβλημα ενός Εβραίου βασιλιά, όπως και κάθε συναγωγή. Η εβραϊκή ελπίδα είναι ότι ο θρόνος του Δαβίδ θα αποκατασταθεί, όπως είναι πιθανό να γίνει. Καμία από αυτές τις προσπάθειες δεν πρέπει να υποτιμηθεί στο ελάχιστο, ούτε να αντιμετωπιστεί με τίποτα άλλο παρά με αξιοπρεπή σεβασμό, αλλά θα πρέπει να συγκριθούν με την έντονη περιφρόνηση στους μη-Εβραίους προέδρους και τους κρατικούς θεσμούς.

Για το θέμα του Προέδρου, το 10ο Πρωτόκολλο λέει: «Τότε έγινε δυνατή η άνοδος της δημοκρατικής εποχής, και μετά στη θέση ενός κυρίαρχου βάλαμε μια καρικατούρα του, έναν πρόεδρο που επιλέξαμε από το πλήθος... Έτσι βάλαμε τη νάρκη κάτω από τα θεμέλια του λαού, ή ακριβέστερα, κάτω από τα κράτη των απίστων.»

Με έκπληξη και απογοήτευση διαβάζει κανείς ότι άνδρες με «παρελθόν» ευνοούνται ειδικά για το προεδρικό αξίωμα. Το ότι τέτοιοι άνδρες υπήρξαν Πρόεδροι διαφόρων χωρών, συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι αναμφισβήτητο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, το συγκεκριμένο σκάνδαλο που αποτελούσε το «λεκέ» στο παρελθόν έχει γίνει δημοσίως γνωστό. Σε άλλες περιπτώσεις έχει αποσιωπηθεί και χαθεί σε έναν λαβύρινθο φημών. Τουλάχιστον σε μία περίπτωση ήταν γνωστό σε μια κλίκα ανδρών που, ενώ απέκρυβαν την ανυποληψία του υποψηφίου τους από το κοινό, τον υποχρέωναν να πληρώσει αρκετά σκληρά για την υπηρεσία τους. Οι άντρες με «παρελθόν» δεν είναι ασυνήθιστοι, και δεν είναι πάντα το «παρελθόν», που τους απασχολεί

περισσότερο αλλά η απόκρυψή του, και σε αυτήν την έλλειψη ειλικρίνειας, αυτή τη δυσπιστία για την κατανόηση και το έλεος των ανθρώπων, συνήθως πέφτουν σε μια άλλη σκλαβιά, δηλαδή στη σκλαβιά του πολιτικού ή οικονομικού εκβιασμού.

«Θέλουμε να χειραγωγήσουμε την εκλογή προέδρων των οποίων το παρελθόν περιέχει κάποια άγνωστη σκοτεινή υπόθεση, κάποιο "Παναμά", τότε **θα είναι πιστοί εκτελεστές των εντολών μας** από τον φόβο της αποκάλυψης και από τη φυσική επιθυμία κάθε ανθρώπου που έχει επιτύχει μια θέση εξουσίας να διατηρήσει τα προνόμια, τις αμοιβές και την αξιοπρέπεια που συνδέονται με τη θέση του Προέδρου.»

Η χρήση της λέξης «Παναμάς» εδώ αναφέρεται στα διάφορα σκάνδαλα που προέκυψαν στους γαλλικούς πολιτικούς κύκλους σχετικά με τη χρηματοδότηση της σχεδιαζόμενης κατασκευής της Διώρυγας του Παναμά στα μέσα του περασμένου αιώνα. Εάν η παρούσα μορφή των Πρωτοκόλλων είχε γραφτεί σε μεταγενέστερη ημερομηνία, θα μπορούσαν να αναφέρονταν στα σκάνδαλα «Μαρκόνι» στην Αγγλία – αν και στην προκειμένη περίπτωση, δεν θα το έκαναν γιατί εμπλέκονταν και άτομα που δεν ήταν μη-Εβραίοι. Ο Χερτσλ, ο μεγάλος Εβραίος Σιωνιστής ηγέτης, χρησιμοποιεί επίσης τον όρο Παναμάς στο «Εβραϊκό Κράτος». Αναφερόμενος στη χρηματοδότηση της Παλαιστίνης, λέει ότι η κοινωνία των Εβραίων «θα φροντίσει ώστε η επιχείρηση να μην γίνει Παναμάς αλλά "νίκη"». Είναι αξιοσημείωτο ότι η ίδια έκφραση εμφανίζεται από τον Χερτσλ και στα Πρωτόκολλα· γιατί κάποιος που γράφει για το ευρύ κοινό σήμερα δεν θα χρησιμοποιούσε τη λέξη «Παναμάς» σε σχέση με το παρελθόν ενός άνδρα γιατί δεν θα γινόταν πλέον κατανοητό.

Ακριβώς αυτή η συνήθεια της δέσμευσης ενός άνδρα σε κάποιο σκάνδαλο είναι που καθιστά αναγκαίο από την πλευρά του αληθινού δημοσιογράφου να πει την αλήθεια και όλη την αλήθεια για τους υποψηφίους για δημόσια αξιώματα. Δεν αρκεί να πούμε για έναν υποψήφιο ότι «ξεκίνησε ως φτωχό παιδί» και μετά έγινε «επιτυχημένος». Πώς έφτασε εκεί; Πώς εξηγείται η αύξηση του πλούτου; Μερικές φορές η ένδειξη οδηγεί βαθιά στην προσωπική ζωή του υποψηφίου. Μπορεί να ειπωθεί για έναν άνδρα, για παράδειγμα, ότι διέσωσε έναν άλλον παντρεύοντάς τον με τη γυναίκα που εμπλέκεται σε μια υπόθεση και λαμβάνοντας ένα τεράστιο ποσό σε αντάλλαγμα. Μπορεί να ειπωθεί για κάποιον άλλον ότι ενεπλάκη στις πολύ φιλικές του σχέσεις με τη γυναίκα του άλλου. Αλλά η οξυδερκής παρέμβαση φίλων με επιρροή, στους οποίους φυσικά ένιωθε για πάντα υποχρεωμένος, τον απελευθέρωσε από αυτή τη δύσκολη θέση. Παραδόξως, τουλάχιστον στις αμερικανικές «υποθέσεις», κυριαρχεί η γυναικεία πινελιά. Στις υψηλότερες θέσεις μας εμφανίζεται πιο συχνά από οποιαδήποτε άλλη, πιο συχνά από αυτή των χρημάτων.

Στις ευρωπαϊκές χώρες, όμως, όπου το γεγονός της παράνομης σχέσης

ενός άνδρα με μια γυναίκα δεν φέρει τόσο βαριά τη σφραγίδα της ντροπής, οι ελεγχόμενοι άνδρες έχουν βρεθεί ότι έχουν «παρελθόντα» άλλου χαρακτήρα.

Όλο αυτό το θέμα είναι εξαιρετικά δυσάρεστο, αλλά η αλήθεια έχει τα χειρουργικά της καθήκοντα και αυτό είναι ένα από αυτά. Όταν, για παράδειγμα, μελετάται μια κομβική συνέλευση όπως αυτή της Διάσκεψης Ειρήνης, και απομονώνονται οι άνδρες που υπόκεινται περισσότερο στις εβραϊκές επιρροές και ανιχνεύεται προσεκτικά το παρελθόν τους, δεν υπάρχει σχεδόν καμία δυσκολία στην εξακρίβωση της ακριβούς στιγμής όταν πέρασαν σε εκείνη τη μοιραία κατάσταση που, ενώ τους απέφερε μονοήμερα οφέλη, αλλά τους έκανε αναπόφευκτα σκλάβους μιας εξουσίας κρυμμένης από τα φώτα της δημοσιότητας. Το περίεργο θέαμα που βλέπει ο παρατηρητής των κορυφαίων πολιτικών της αγγλοσαξονικής φυλής στενά περικυκλωμένους και συμβουλευόμενους συνεχώς από τους πρίγκιπες της σημιτικής φυλής, μπορεί να εξηγηθεί μόνο με τη γνώση του «παρελθόντος» αυτών των πολιτικών και από τα λόγια των Πρωτοκόλλων: «**Θέλουμε να χειραγωγήσουμε την εκλογή προέδρων των οποίων το παρελθόν περιέχει κάποια άγνωστη σκοτεινή υπόθεση**.»

Και όπου αυτή η εβραϊκή κυριαρχία των αξιωματούχων είναι εμφανής, μπορεί να υποτεθεί με ασφάλεια ότι αυτή η φυλή είναι ο μοναδικός φύλακας αυτού του μυστικού. Εάν παραστεί ανάγκη, θα γίνει εθνικό καθήκον για τους γνωρίζοντες να το δημοσιεύσουν, όχι για να σπιλώσουν τη φήμη κανενός, αλλά για να καταγγείλουν για πάντα μια τέτοια ποταπή πρακτική.

Πολιτικά, όπως μας λένε οι Εβραίοι δημοσιογράφοι, οι Εβραίοι δεν ψηφίζουν σαν ενότητα. Εξαιτίας αυτού, όπως μας λένε, δεν έχουν πολιτική επιρροή. Επιπλέον, μας λένε, είναι τόσο χωρισμένοι μεταξύ τους που δεν μπορούν να οδηγηθούν σε μία κατεύθυνση.

Μπορεί να είναι αλήθεια ότι όταν τίθεται θέμα για κάτι, η εβραϊκή κοινότητα μπορεί να δείξει μια άποψη της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας – πιθανότατα κυρίως αυτή της μικρής μειοψηφίας. Αλλά όταν τίθεται θέμα να είμαστε ενάντια σε κάτι, η εβραϊκή κοινότητα είναι πάντα μια μονάδα. Αυτά είναι γεγονότα που μπορεί να επιβεβαιώσει κάθε πολιτικός. Οποιοσδήποτε άνθρωπος στην πολιτική ζωή μπορεί να το δοκιμάσει μόνος του ανακοινώνοντας ότι δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να κυριαρχείται από Εβραίους ή οποιονδήποτε άλλον. Αν χρησιμοποιεί τη λέξη «Εβραίος» με αυτόν τον τρόπο, δεν χρειάζεται πλέον να διαβάζει τίποτα για την εβραϊκή αλληλεγγύη: σύντομα θα το νιώσει. Όχι ότι, σε μια ψηφοφορία, η εβραϊκή αλληλεγγύη μπορεί να πετύχει ό,τι θέλει. Η πολιτική δύναμη των Εβραίων δεν έγκειται στον αριθμό των ψήφων αλλά στην επιρροή τους στους επικεφαλής των κυβερνήσεων. Οι Εβραίοι, μια πολιτική μειοψηφία όσον αφορά τις ψήφους, ήταν πολιτική πλειοψηφία όσον αφορά την επιρροή, τα τελευ-

ταία πέντε χρόνια. Αυτοί κυβερνούσαν· καμαρώνουν ότι κυβερνούσαν. Το σημάδι της κυριαρχίας τους είναι παντού.

Η νότα που όλοι παρατηρούν στην πολιτική, όπως και στον Τύπο, είναι ο φόβος των Εβραίων. Αυτός ο φόβος είναι τέτοιος που πουθενά δεν τολμά κανείς να μιλήσει για τους Εβραίους όπως μιλάει, ας πούμε, για Αρμένιους, Γερμανούς, Ρώσους ή Ινδουιστές. Τι είναι αυτός ο φόβος παρά η απόδειξη της γνώσης της εβραϊκής δύναμης και της σκληρότητάς τους στη χρήση της;

Είναι πιθανόν αλήθεια, όπως λένε πολλοί Εβραίοι δημοσιογράφοι, ότι αυτό που ονομάζεται αντισημιτισμός είναι απλώς ένας **φόβος πανικού**. Είναι ένας φόβος για το άγνωστο. Το παράξενο θέαμα ενός φαινομενικά φτωχού λαού που είναι πλουσιότερος από όλους, μιας πολύ μικρής μειοψηφίας που είναι πιο ισχυρή από όλους, μπορεί δημιουργεί φαντάσματα μπροστά στο μυαλό.

Είναι σημαντικό ότι όσοι ομολογούν ότι είναι οι διορισμένοι εκπρόσωποι των Εβραίων δεν έχουν τίποτα εναντίον αυτού του φόβου. Εύχονται να υπάρχει! Το να το κρατούν προσεκτικά μελετημένα και παρόντα ανά πάσα στιγμή, αν όχι πολύ εμφανή, είναι μια τέχνη που ξέρουν να ασκούν. Αλλά μόλις απειληθεί η ισορροπία, εμφανίζεται αμέσως η αδύναμη πλευρά τους. Πρώτα δοκιμάζεται η απειλή, με την οποία ελπίζεται να αποκατασταθεί ξανά ο φόβος. Αν αποτύχει και η απειλή, έρχεται ο θρήνος του «αντισημιτισμού».

Θα ήταν περίεργο αν οι Εβραίοι δεν έβλεπαν, ότι το πιο άθλιο είδος αντισημιτισμού βασίζεται ακριβώς σε αυτόν τον φόβο, που ενσταλάζουν με γνώση και θέληση στους γύρω τους. Από αυτό προκύπτει το μίσος για τους Εβραίους του χειρότερου είδους. Ο φυσιολογικός άνθρωπος θα αποφύγει να φοβίζει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο· μόνο μια κατώτερη φυλή μπορεί να βρει ευχαρίστηση και να αντλήσει οφέλη από αυτήν.

Θα ήταν ήδη ένα μεγάλο βήμα αν οι άνθρωποι απελευθερώνονταν από τον φόβο των Εβραίων. Αλλά είναι ακριβώς οι Εβραίοι εκπρόσωποι και συγγραφείς που πολεμούν αυτή τη διαδικασία απελευθέρωσης· το αποκαλούν «αντισημιτισμό». Δεν είναι καθόλου όμως, είναι μάλλον η μόνη εξέλιξη, που αποτρέπει τον αντισημιτισμό. Αυτή η εξέλιξη λαμβάνει χώρα σε διάφορα στάδια. Πρέπει να φανεί η έκταση της εβραϊκής δύναμης. Σε αυτό, φυσικά, διατυπώνεται ισχυρή εβραϊκή αντίρρηση, αν και δεν μπορεί να γίνει ισχυρή διάψευση.

Τότε πρέπει να εξηγηθεί η ύπαρξη αυτής της δύναμης. Μπορεί να εξηγηθεί μόνο από την εβραϊκή θέληση για εξουσία, όπως μπορεί να ονομαστεί, ή από ένα καλά μελετημένο πρόγραμμα που ακολουθείται στον δρόμο προς την εξουσία. Όταν εξηγείται η μέθοδος, το πρόβλημα λύνεται κατά το ήμισυ. Ο Εβραίος δεν είναι υπεράνθρωπος. Είναι έξυπνος, είναι επίμονος, η φιλοσοφία του για τα υλικά πράγματα τον αφήνει ελεύθερο να κάνει πολλά πράγματα από τα οποία ο γείτονάς του

αποφεύγει. Αλλά, με τα ίδια πλεονεκτήματα, δεν είναι υπεράνθρωπος. Ο Γιάνκι (Yankee) είναι περισσότερο από όμοιος του οποιαδήποτε στιγμή, αλλά ο Γιάνκι έχει την τάση να παίζει σύμφωνα με τους κανόνες του παιχνιδιού. Όταν οι άνθρωποι γνωρίζουν με ποια μέσα αποκτάται αυτή η εξουσία – όταν μαθαίνουν, για παράδειγμα, πώς καταλαμβάνεται ο πολιτικός έλεγχος, όπως συνέβη στις Ηνωμένες Πολιτείες, η ίδια η μέθοδος παίρνει όλη αυτή τη γοητεία από την δύναμη και την κάνει να φαίνεται σαν μια βρώμικη επιχείρηση.

Αυτή η σειρά των άρθρων επιχειρεί να κάνει αυτά τα τακτικά βήματα και πιστεύεται ότι η πλήρης προσπάθεια θα δικαιωθεί σε λογικά μυαλά, τόσο σε Εβραίους όσο και σε μη-Εβραίους.

Στο παρόν άρθρο ένα σημαντικό μέσο ισχύος έχει περιγραφεί βάσει των Πρωτοκόλλων. Το αν αξίζει να εξεταστεί η μέθοδος που ορίζεται από τα Πρωτόκολλα ή όχι εξαρτάται αποκλειστικά από το εάν επιβεβαιώνεται από τα σύγχρονα πραγματικά γεγονότα. Μπορεί να εξακριβωθεί, συμφωνούν και τα δύο. Ο παραλληλισμός έχει ολοκληρωθεί. Θα ήταν καλό για τον Εβραίο, φυσικά, αν δεν μπορούσε να βρεθεί κανένα ίχνος του ούτε στο γραπτό ούτε στο πραγματικό πρόγραμμα· αλλά είναι εκεί, και είναι παράλογο να κατηγορεί ο Εβραίος οποιονδήποτε άλλον εκτός από τον εαυτό του γι’ αυτό. Σίγουρα, η εκστόμιση ύβρεων σε αυτόν που αποκαλύπτει το γεγονός είναι μια μικρή άμυνα, αλλά δεν αποδεικνύει τίποτα. Παραδεχόμαστε ότι ο Εβραίος είναι έξυπνος, αλλά δεν είναι τόσο έξυπνος ώστε να μπορεί να καλύψει τα ίχνη των δραστηριοτήτων του. Έχει κι αυτός το αδύνατο σημείο του, από το οποίο μπορούν τελικά να αποκαλυφθούν συνολικά οι πράξεις του. Και – εάν αυτά που αποκαλύπτονται ήταν καλά και σωστά, θα έπρεπε να φοβάται την αποκάλυψη; Αλλά αυτή είναι η αδυναμία του εβραϊκού προγράμματος – είναι λάθος. Όσο μεγάλες κι αν είναι οι επιτυχίες του εβραϊσμού, δεν είναι τόσο μεγάλες που η ανθρωπότητα να μην μπορεί να τις σταματήσει. Ο κόσμος βρίσκεται ήδη σε αυτό το μεγάλο αμυντικό κίνημα, και αν υπάρχουν ακόμα προφήτες μεταξύ των Εβραίων, θα πρέπει να δείξουν στον λαό τους έναν άλλο δρόμο.

Η απόδειξη και ο φόβος της αποκάλυψης του παγκόσμιου προγράμματος θα συμβάλει στην αφαίρεση του στοιχείου του φόβου, το οποίο εκπροσωπούν οι Εβραίοι, που ζουν ανάμεσα στους λαούς που τους φιλοξενούν.

XIX

«Σε έναν κόσμο τέλεια οργανωμένων κρατών, ο Εβραίος έχει μόνο δύο πιθανότητες επιτυχίας: είτε πρέπει να γκρεμίσει τους πυλώνες ολόκληρου του εθνικού-κρατικού συστήματος, είτε πρέπει να ιδρύσει ένα δικό του ανεξάρτητο κράτος... Στην Ανατολική Ευρώπη, ο μπολσεβικισμός και ο Σιωνισμός φαίνεται να αναπτύσσονται δίπλα-δίπλα... όχι επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για τη θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον μη-εβραϊκό εθνικισμό και τη μη εβραϊκή δημοκρατία, αλλά επειδή μισεί κάθε μη-εβραϊκή μορφή διακυβέρνησης.»

Γιούστας Πέρσυ

Η παν-εβραϊκή σφραγίδα στην Κόκκινη Ρωσία

Αν κάποιος θέλει να μάθει τι σκέφτονται και τι θέλουν οι Εβραίοι ηγέτες των Ηνωμένων Πολιτειών ή των άλλων χωρών, δεν πρέπει να κοιτάξει τα λόγια τους που απευθύνονται στους μη-Εβραίους αλλά τα λόγια τους που απευθύνονται στον δικό τους λαό. Είτε ο Εβραίος θεωρεί τον εαυτό του επιλεγμένο για να κυβερνήσει στον κόσμο και αισθάνεται ότι είναι μέλος ενός λαού και μιας φυλής ριζικά διαφορετικής από όλους τους άλλους λαούς και τις φυλές, είτε θεωρεί την μη εβραϊκή ανθρωπότητα σαν δίκαιο πεδίο της εργασίας του, την οποία μπορεί να εκμεταλλεύεται σύμφωνα με τους ηθικά κατώτερους νόμους από αυτούς που επιτρέπεται να εφαρμόζει στο δικό του λαό, είτε γνωρίζει και εφαρμόζει τις αρχές των πρωτοκόλλων – σε αυτά τα ερωτήματα μπορεί να δοθεί μια αξιόπιστη απάντηση μόνο στα λόγια που απηύθυναν οι Εβραίοι ηγέτες στους Εβραίους, και όχι στα λόγια που απηύθυναν στους μη-Εβραίους.

Τα γνωστά εβραϊκά ονόματα, που εμφανίζονται πιο συχνά στον Τύπο, δεν αντιπροσωπεύουν καθόλου τους εκπροσώπους του εβραϊσμού, αλλά μόνο λίγους επιλεγμένους που εκπροσωπούν το «Τμήμα Προπαγάνδας μεταξύ των μη-Εβραίων». Μερικές φορές αυτή η προπαγάνδα έχει τη μορφή δωρεών για χριστιανικές φιλανθρωπικές οργανώσεις, μερικές φορές έχει τη μορφή «φιλελεύθερης» γνώμης για θρησκευτικά, κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Σε όποια μορφή κι αν εμφανιστεί, είναι βέβαιο ότι η πραγματική δραστηριότητα της εβραϊκής ηγεσίας λαμβάνει χώρα πάντα κάτω από τη μάσκα εκείνων των ενεργειών στις οποίες στρέφονται τα βλέμματα εκτίμησης των μη-Εβραίων.

Οι δηλώσεις που προσφέρονται σε αυτή τη σειρά βασίζονται πάντα σε αδιαμφισβήτητα στοιχεία και επιβεβαίωση από τα στόματα των ίδιων των Εβραίων ηγετών. Επομένως, όταν οι Εβραίοι επιτίθενται σε αυτές τις

δηλώσεις, επιτίθενται σε κάτι για το οποίο οι ίδιοι υποστηρίζουν. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί μόνο επειδή πιστεύουν ότι οι έρευνές μας δεν έχουν φτάσει ακόμη στο σημείο που προσπαθούν να κρύψουν από τον κόσμο.

Οι πιο επίμονες αρνήσεις έχουν προσφερθεί στη δήλωση ότι ο μπολσεβικισμός παντού, στη Ρωσία ή στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι εβραϊκός. Αυτή η άρνηση είναι ένα από τα πιο ξεκάθαρα παραδείγματα θρασύδειλης διπροσωπίας. Οι Εβραίοι αρνούνται τον εβραϊκό χαρακτήρα του μπολσεβικισμού. Στους κόλπους και στη σιωπή των εβραϊκών κοινοτήτων ή κρυμμένοι κάτω από την εβραϊκή διάλεκτο ή κρυμμένοι στον εβραιοεθνικιστικό Τύπο, βρίσκει κανείς περήφανες ομολογίες – απέναντι στο δικό τους λαό! – ότι ο μπολσεβικισμός είναι εβραϊκός!

Για να ξεφύγει από την τρομερά σοβαρή κατηγορία για φόνους, την ηθική καταστροφή, τη ληστεία, την εξαναγκαστική πείνα μαζί με τις πιο αποκρουστικές φράσεις της ανθρωπότητας στη σημερινή Ρωσία, που με όλη τους τη φρίκη δεν μπορούν ούτε να περιγραφούν ούτε να κατανοηθούν, η εβραϊκή προπαγάνδα έχει μόνο δύο τελευταία χαρτιά να παίξει! Ένα από αυτά τα χαρτιά είναι ότι ο Κερένσκι, ο άνθρωπος που πρωτοστάτησε στην εισβολή των μπολσεβίκων, δεν ήταν Εβραίος. Τώρα δεν υπάρχει σχεδόν καμία ισχυρότερη απόδειξη του εβραϊκού χαρακτήρα του μπολσεβικισμού από τον ισχυρότατα διακηρυγμένο εβραϊκό ισχυρισμό ότι τουλάχιστον δύο από τους ηγέτες της επανάστασης δεν ήταν Εβραίοι. Είναι σίγουρα πολύ σκληρό να αρνηθούμε μόνο δύο από τις εκατοντάδες – και επιπλέον, η απλή άρνηση δεν αλλάζει καθόλου την εθνικότητα του Κερένσκι. Το όνομά του είναι Άντλερ. Ο πατέρας του ήταν Εβραίος και η μητέρα του Εβραία. Ο πατέρας του Άντλερ πέθανε και η μητέρα παντρεύτηκε έναν Ρώσο ονόματι Κερένσκι, το όνομα του οποίου πήρε το μικρό παιδί. Μεταξύ των ριζοσπαστών που τον χρησιμοποίησαν σαν δικηγόρο, μεταξύ των δυνάμεων που τον έβαλαν μπροστά να καρφώσει το πρώτο καρφί στον σταυρό της Ρωσίας, μεταξύ των στρατιωτών που πολέμησαν μαζί του, η εβραϊκή του καταγωγή και ο χαρακτήρας του δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ.

«Μα ο Λένιν», λένε οι Εβραίοι δημοσιογράφοι μας, «ο Λένιν, ο επικεφαλής όλων, ο εγκέφαλος όλων, – ο Λένιν είναι μη-Εβραίος!» Ενδεχομένως, αλλά γιατί αφήνει τα παιδιά του να μιλούν Γίντις; Γιατί οι διακηρύξεις του διατυπώνονται στα Γίντις; Γιατί κατάργησε τη χριστιανική Κυριακή και καθιέρωσε το εβραϊκό Σάββατο; Η εξήγηση για αυτό μπορεί να είναι ότι παντρεύτηκε μια Εβραία. Η δεύτερη εξήγηση είναι ότι ο ίδιος είναι Εβραίος. Σίγουρα δεν είναι Ρώσος ευγενής, όπως πάντα ισχυρίζονταν! Οι δηλώσεις που έχει κάνει για την ταυτότητά του μέχρι στιγμής ήταν ψέματα. Ο ισχυρισμός του ότι δεν είναι Εβραίος είναι τουλάχιστον αμφίβολος.

Κανείς δεν αμφισβήτησε την εθνικότητα του Τρότσκι – είναι Εβραίος και το πραγματικό του όνομα είναι Μπράουνσταϊν. Οι μη-Εβραίοι έχουν πει εδώ και αρκετό καιρό ότι ο ίδιος ο Τρότσκι είπε ότι δεν ανήκε σε

κανένα θρήσκευμα. Ίσως είναι αλήθεια. Αλλά και πάλι πρέπει να είναι κάτι – αλλιώς γιατί οι ρωσικές χριστιανικές εκκλησίες μετατρέπονται σε στάβλους, σφαγεία και αίθουσες χορού, ενώ **οι εβραϊκές συναγωγές παραμένουν ανέγγιχτες**; Και γιατί οι χριστιανοί κληρικοί έπρεπε να εργάζονται στους δρόμους, **ενώ οι ραβίνοι παρέμεναν ανενόχλητοι στα γραφεία τους**; Ο Τρότσκι μπορεί να μην ανήκει πλέον σε κανένα θρήσκευμα, αλλά είναι Εβραίος. Δεν είναι απλή επιμονή των μη-Εβραίων ότι είναι Εβραίος – από όλες τις εβραϊκές αρχές θεωρείται ότι είναι Εβραίος.

Θα μπορούσαμε να κατηγορηθούμε ότι επαναλαμβάνουμε πολύ συχνά γνωστά πράγματα. Αλλά ακόμη και τώρα υπάρχουν αμέτρητοι άνθρωποι που δεν ξέρουν τι είναι ο μπολσεβικισμός, και ως εκ τούτου, διακινδυνεύοντας τη μονοτονία, πρέπει για άλλη μια φορά να τονίσουμε τα κύρια σημεία. Ο σκοπός, εξάλλου, δεν είναι μόνο να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση που επικρατεί στη Ρωσία, αλλά και να βάλουμε μια προειδοποιητική ένδειξη για το τι συμβαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων, όπως ήταν στα τέλη του καλοκαιριού του 1920, όταν μεταφέρθηκε λαθραία η τελευταία έκθεση σε ορισμένες κυβερνητικές υπηρεσίες, έδειξε την πλήρη κυριαρχία του εβραϊσμού. Αυτή η κατάσταση έχει αλλάξει ελάχιστα από τότε. Για να δείξουμε τη σχέση, δίνουμε μόνο μερικά δείγματα. Δεν πρέπει να υποθέσει κανείς ότι τα μη-εβραϊκά μέλη της κυβέρνησης είναι Ρώσοι. Πολύ λίγοι Ρώσοι έχουν λόγο στις υποθέσεις της χώρας τους επί του παρόντος. Η λεγόμενη «δικτατορία του προλεταριάτου», στην οποία το προλεταριάτο δεν έχει τον παραμικρό λόγο, είναι ρωσική μόνο με την έννοια ότι είναι εγκατεστημένη στη Ρωσία. Στην πραγματικότητα δεν είναι ρωσική, γιατί ούτε προήλθε από τον ρωσικό λαό ούτε υπάρχει για χάρη του ρωσικού λαού. Ο μπολσεβικισμός είναι το διεθνές πρόγραμμα των πρωτοκόλλων που πρέπει να εφαρμοστεί σε κάθε χώρα από μια μειονότητα· τα γεγονότα στη Ρωσία είναι η πρόβα τζενεράλε.

Η εβραϊκή κυριαρχία στη Ρωσία.

Κατηγορία	Αριθμός Μελών	Αριθμός Εβραίων Μελών	Εβραϊκό Ποσοστό %
Συμβούλιο των Λαϊκών Επιτρόπων	22	17	77,2
Επιμελητεία του Πολέμου	43	33	76,7
Επιμελητεία εξωτερικών υποθέσεων	16	13	81,2
Επιμελητεία Οικονομικών	30	24	80
Επιμελητεία Δικαιοσύνης	21	20	95,2
Επιμελητεία Δημόσιας Εκπαίδευσης	53	42	79,2
Επιμελητεία Κοινωνικής Πρόνοιας	6	6	100
Επιμελητεία Εργασίας	8	7	87,5
Εκπρόσωποι του Μπολσεβίκικου Ερυθρού Σταυρού σε Βερολίνο, Βιέννη, Βαρσοβία, Βουκουρέστι, Κοπεγχάγη	8	8	100

Κομισάριοι των επαρχιών	23	21	91,3
Δημοσιογράφοι	41	41	100

Οι αριθμοί είναι διαφωτιστικοί. Το ποσοστό των Εβραίων σε καμία περίπτωση δεν πέφτει κάτω από το 76% (όλως περιέργως το χαμηλότερο ποσοστό των Εβραίων βρίσκεται στην Επιμελητεία του Πολέμου). Αλλά στις επιτροπές που ασχολούνται άμεσα με τη μάζα του λαού, στις επιτροπές εθνικής άμυνας και προπαγάνδας, οι Εβραίοι καταλαμβάνουν κυριολεκτικά όλες τις θέσεις. Θυμηθείτε τι λένε τα Πρωτόκολλα για τον έλεγχο του Τύπου: θυμηθείτε τι είπε ο βαρόνος Μοντεφιόρε σχετικά με αυτό και μετά δείτε τις κυβερνητικές λίστες. Αυτή η επιτροπή αποτελείται από 41 άνδρες και οι 41 είναι Εβραίοι. Μόνο στις εβραϊκές πένες εμπιστεύονται την μπολσεβικική προπαγάνδα.

Και μετά οι λεγόμενοι «εκπρόσωποι του Ερυθρού Σταυρού», που δεν είναι παρά πραξικοπηματίες στις πόλεις που αναφέρονται – όλοι Εβραίοι.

Η Επιμελητεία Κοινωνικής Πρόνοιας, από την οποία εξαρτάται η ζωή και τα δικαιώματα δεκάδων χιλιάδων, αποτελείται από 6 μέλη, και αυτά τα 6 είναι Εβραίοι.

Από τα 53 μέλη της Επιμελητείας Δημόσιας Εκπαίδευσης τα 11 προσδιορίζονται ως μη-Εβραίοι. Το τι μη-Εβραίοι είναι δεν λέγεται. Μπορεί να είναι μη-Εβραίοι όπως ο Λένιν, του οποίου τα παιδιά μιλούν τα Γίντις ως πρώτη τους γλώσσα. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι οι Μπολσεβίκοι κατέλαβαν όλα τα εβραϊκά σχολεία, τα συνέχισαν αναλλοίωτα και αποφάσισαν ότι έπρεπε να διδάσκονται τα αρχαία εβραϊκά, ρίχνει σημαντικό φως στη στάση τους. Τα αρχαία εβραϊκά είναι το όχημα για τα βαθύτερα μυστήρια του παγκόσμιου προγράμματος.

Και τα παιδιά των μη-Εβραίων της Ρωσίας; «Αυτά», είπαν αυτοί οι ευγενικοί Εβραίοι παιδαγωγοί, «θα τα διδάξουμε τη γνώση του σεξ. Θα σκουπίσουμε από το μυαλό τους ιστούς αράχνης. Ας μάθουν την αλήθεια για τα πάντα.» Τι εννοούσαν με αυτό δεν μπορεί να γραφτεί. Όταν η Ουγγαρία απελευθερώθηκε από τον κόκκινο μπολσεβικισμό του Μπέλα Κουν (ή Κον), πιθανότατα σκοτώθηκαν και αθώοι Εβραίοι και οι Εβραίοι μπορεί να έχουν δίκιο όταν αποκαλούν «Λευκό Τρόμο» τα γεγονότα που ακολούθησαν την κατάρρευση της προσπάθειάς τους να πραγματοποιήσουν τη ρωσική τραγωδία και στην Ουγγαρία. Αλλά υπάρχουν συντριπτικές αποδείξεις ότι τίποτα δεν συνέβαλε περισσότερο στο ξέσπασμα του «Λευκού Τρόμου» από την απόγνωση και την οργή των γονιών των οποίων τα παιδιά σύρθηκαν βίαια μέσα από λακκούβες βρωμιάς κατά τη σύντομη εβραϊκή μπολσεβίκικη κυριαρχία.

Στους Αμερικανοεβραίους δεν αρέσει να το ακούν αυτό. Η απέχθειά τους γι’ αυτό θα μπορούσε μόνο να τους τιμήσει, μόνο αν δεν έβαζαν αμέσως τον εαυτό τους μπροστά στους ανθρώπους που το είχαν διαπράξει για να τους προστατεύσουν. Όπως είναι γνωστό, η αγνότητα της χριστιανικής νεολαίας δεν εκτιμάται τόσο πολύ από την εβραϊκή νεολαία και τους άνδρες όσο αυτή των Εβραίων παρθένων. Τουλάχιστον

όμως θα ήταν ευχάριστο να έχουμε βεβαιότητα ότι όλοι οι Εβραίοι καταδικάζουν ό, τι συνέβη στη Ρωσία και την Ουγγαρία με το όνομα της «εκπαίδευσης». Επειδή όμως οι κύριες επιρροές που καταστρέφουν ηθικά τη μη εβραϊκή νεολαία στην Αμερική σήμερα προέρχονται από Εβραίους και δεδομένου ότι τα πρωτόκολλα αναφέρουν επίσης ότι ένας από τους στόχους του αγώνα είναι «να καταστρέψει τη νεολαία των απίστων», άρα το πράγμα δεν τελειώνει εκεί, όταν οι Εβραίοι μπορούν να απαντήσουν σε αυτό το γεγονός μόνο με βρισιές και αρνήσεις.

Το κύριο κατηγορητήριο δεν είναι κατά της κομμουνιστικής οικονομικής μεθόδου, ούτε κατά της εξαπάτησης και της απελπιστικής παραπλάνησης του λαού. Όχι, στρέφεται ενάντια στη βρώμικη ανηθικότητα, την κτηνώδη αηδία όλων αυτών. Εδώ χαράσσεται μια οξεία γραμμή μεταξύ των μη-εβραϊκών και των εβραϊκών ηθικών εννοιών. Δεν θα ασχοληθούμε με τη φρικτή σκληρότητα που συνεπάγεται· αναπαράγουμε απλώς την εξήγηση που έχει διατυπωθεί για αυτό στον εβραϊκό Τύπο: «**Ίσως** ο Εβραίος στη Ρωσία να παίρνει μια **ασυνείδητη** εκδίκηση για τα βάσανα αιώνων».

«Αλλά», ρωτά κάποιος αναγνώστης, «πώς μπορούμε να γνωρίζουμε ότι όλα αυτά είναι αλήθεια;» Έχοντας κατά νου ότι μιλάμε για Ρωσία, όχι για το συμφέρον της ρωσικής κατάστασης, αλλά για να υποδείξουμε τον διεθνή χαρακτήρα εκείνων που ευθύνονται για τις συνθήκες εκεί και να τους προσδιορίσουμε για την προστασία των Ηνωμένων Πολιτειών, θα κοιτάξουμε τα στοιχεία. Υπάρχουν, φυσικά, τα στοιχεία που έφερε στο φως η δική μας Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών και τυπώθηκαν σε Έκθεση της Επιτροπής Δικαιοσύνης. Δεν επιθυμούμε να αφιερώσουμε πολύ χρόνο σε αυτό, γιατί προτιμούμε σε αυτά τα άρθρα να χρησιμοποιούμε Εβραϊκές μαρτυρίες αντί για μη-Εβραϊκές. Άλλωστε οφείλουμε να παραθέσουμε κάποια από αυτά, μιας και είναι επίσημα στοιχεία.

Ο Δρ Τζορτζ Α. Σίμσον, ένας κληρικός υπεύθυνος μιας αμερικανικής εκκλησίας στην Πετρούπολη ήταν μάρτυρας την εποχή που ξέσπασε η βασιλεία του τρόμου των Μπολσεβίκων. Αναπαράγουμε μέρος των δηλώσεών του:

«Υπήρχαν εκατοντάδες ταραχοποιοί που ακολούθησαν τα ίχνη του Τρότσκι-Μπράουνσταϊν, που είχαν έρθει από τις φτωχές ανατολικές συνοικίες της Νέας Υόρκης... Πολλοί από εμάς εντυπωσιάστηκαν από το εμφανές εβραϊκό στοιχείο σε αυτό το εγχείρημα από την αρχή, και σύντομα έγινε φανερό ότι περισσότεροι από τους μισούς ταραχοποιούς στο λεγόμενο μπολσεβίκικο κίνημα ήταν Εβραίοι».

– Γερουσιαστής Νέλσον: «Εβραίοι;»

– Δρ Σίμσον: «Ήταν Εβραίοι, αποστάτες Εβραίοι. Δεν θέλω να πω τίποτα εναντίον των Εβραίων. Δεν έχω καμία συμπάθεια για το αντισημιτικό κίνημα, ποτέ δεν είχα και ποτέ δεν θα έχω... Αλλά έχω ακράδαντη πεποίθηση ότι αυτή η υπόθεση είναι εβραϊκή και ότι μια από τις ρίζες της

βρίσκεται στην ανατολική συνοικία της Νέας Υόρκης.»
– Γερουσιαστής Νέλσον: «Ο Τρότσκι ήρθε από τη Νέα Υόρκη εκείνο το καλοκαίρι;»
– Δρ Σίμσον: «Μάλιστα.»

Στη συνέχεια λέει ο Δρ. Σίμσον: «Τον Δεκέμβριο του 1918... υπό την προεδρία ενός ανθρώπου γνωστού ως Άπφελμπαουμ... από τα 388 μέλη, μόνο 16 έτυχε να είναι πραγματικοί Ρώσοι, και όλοι οι υπόλοιποι ήταν Εβραίοι, με εξαίρεση έναν, έναν νέγρο από την Αμερική, που αυτοαποκαλείται καθηγητής Γκόρντον... 265 εκείνης της βόρειας κομμουνιστικής κυβέρνησης, που συνεδρίαζε στο παλιό Ινστιτούτο Σμόλνι, καταγόταν από την κάτω ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης. Θα ήθελα επίσης να αναφέρω ότι μόλις οι Μπολσεβίκοι ήρθαν στην εξουσία, μια πλημμύρα από διακηρύξεις και αφίσες τοίχου στην εβραϊκή γλώσσα σάρωσε όλη την Πετρούπολη. Ήταν ξεκάθαρο ότι αυτή επρόκειτο να γίνει μια από τις κύριες γλώσσες στη Ρωσία, αλλά οι πραγματικοί Ρώσοι, φυσικά, δεν ήταν πολύ φιλόξενοι».

Ο Γουίλιαμ Τσάπιν Χάντινγκτον, εμπορικός ακόλουθος στην πρεσβεία των Ηνωμένων Πολιτειών στην Πετρούπολη, κατέθεσε: «Οι ηγέτες του κινήματος είναι, κατά την κρίση μου, περίπου τα δύο τρίτα Εβραίοι... Οι Μπολσεβίκοι είναι δημοσιογράφοι και αδιαφορούσαν για τα ιδιαίτερα εθνικο-ρωσικά ιδεώδη.»

Ο Γουίλιαμ Βέλχ, υπάλληλος της εθνικής τράπεζας της πόλης, κατέθεσε: «Στη Ρωσία είναι γνωστό, ότι τα τρία τέταρτα των μπολσεβίκων ηγετών είναι Εβραίοι... Υπήρχαν κάποιοι – όχι πολλοί, αλλά κάποιοι – πραγματικοί Ρώσοι: από τους πραγματικούς Ρώσους εννοώ Ρωσικής καταγωγής και όχι Ρώσους Εβραίους».

Ο Ρότζερ Ε. Σίμονς, ειδικός στο εμπόριο με το Υπουργείο Εμπορίου των Ηνωμένων Πολιτειών, είπε το ίδιο πράγμα. Επίσης και ένας αξιοσέβαστος ανώνυμος μάρτυρας του οποίου το όνομα δεν έχει καταγραφεί με την άδεια της επιτροπής.

Η Βρετανική Λευκή Βίβλος, «Ρωσία», No. 1: «Συλλογή Αναφορών για τον Ρωσικό Μπολσεβικισμό, που παρουσιάστηκε στο Κοινοβούλιο της Αυτού Μεγαλειότητας, Απρίλιος 1918», περιέχει πολλές από τις ίδιες μαρτυρίες από πολλές πηγές, όλες από αυτόπτες μάρτυρες..

Στο πολύ σεβαστό περιοδικό «Asia», Φεβρουάριος-Μάρτιος 1920, υπάρχει ένα άρθρο που περιέχει, μεταξύ άλλων σημαντικών ανακοινώσεων, τα εξής: «Σε όλα τα μπολσεβίκικα ιδρύματα οι επικεφαλής είναι Εβραίοι. Ο βοηθός επίτροπος για τη δημόσια εκπαίδευση, Γκρύνμπεργκ, δύσκολα μιλάει ρωσικά. Οι Εβραίοι είναι επιτυχημένοι σε όλα και πετυχαίνουν τους στόχους τους. Κατανοούν πώς να επιτύχουν και να διατηρήσουν την πλήρη υποταγή. Είναι όμως περήφανοι και περιφρονητικοί σε όλους και αυτό ξεσηκώνει πολύ τον λαό εναντίον τους... Προς το παρόν υπάρχει ένας έντονος εθνικός-θρησκευτικός ενθουσιασμός μεταξύ των Εβραίων. Πιστεύουν ότι πλησι-

άζει η εποχή της κυριαρχίας του εκλεκτού λαού στη γη. **Συνέδεσαν τον εβραϊσμό και την παγκόσμια επανάσταση**. Βλέπουν στην εξάπλωση της επανάστασης την εκπλήρωση της γραφής: «Ακόμα κι αν έβαλα τέλος σε όλους τους λαούς ανάμεσα στους οποίους σε σκόρπισα, σε σένα δεν θα βάλω τέλος.»

Τώρα, αν ζητούνταν μη-εβραϊκές αποδείξεις, τα αρχεία της «The Dearborn Independent» ενός χρόνου δεν θα έφταναν για να τις συμπεριλάβουν. Αλλά οι εβραϊκές αποδείξεις είναι καλύτερες. Υπήρξε μια περίεργη αμφιταλάντευση στην εβραϊκή άποψη σχετικά με τον μπολσεβικισμό. Στην αρχή τον υποδέχτηκαν με ενθουσιασμό. Σε εκείνη την πρώιμη περίοδο του νέου καθεστώτος, τίποτα δεν κρατήθηκε μυστικό εκτός από τον ρόλο που έπαιξε ο εβραϊσμός σε αυτό. Δημόσιες συνεδριάσεις, συνεντεύξεις, ειδικά άρθρα ξεχύθηκαν στα οποία αναμίχθηκαν πολύτιμα στοιχεία αλήθειας. Δεν υπήρξε προσπάθεια απόκρυψης ονομάτων.

Ύστερα ήρθε η εποχή, που μια ανατριχίλα από τα γεγονότα στη Ρωσία κατέλαβε την ανθρωπότητα και για μια στιγμή η εβραϊκή γνώμη σιώπησε. Υπήρχε μια σπασμωδική άρνηση ή δύο. Τότε μια νέα έκρηξη δοξολογίας. Αυτή η δοξολογία εξακολουθεί να υφίσταται στον εβραϊσμό, αλλά από τη μη-εβραϊκή πλευρά υπάρχει μια πολύ θλιβερή έκφραση που ονομάζεται «διωγμός». Ήμασταν προετοιμασμένοι ότι μια μέρα ο διαφωτισμός για τον μπολσεβικισμό θα ονομαζόταν «διωγμός των Εβραίων».

Στην εφημερίδα «American Hebrew» της 10ης Σεπτεμβρίου 1920, εμφανίστηκε ένα άρθρο που όχι μόνο αναγνωρίζει και εξηγεί τον ρόλο που παίζει ο Εβραίος στην παρούσα αναταραχή και αναστάτωση, αλλά και τον δικαιολογεί – και τον δικαιολογεί, περιέργως, με το επί του Όρους κήρυγμα. Ο συγγραφέας λέει ότι «ο Εβραίος ανέπτυξε τον οργανωμένο καπιταλισμό μαζί με το αποτελεσματικό του εργαλείο, το τραπεζικό σύστημα.» Αυτή η παραδοχή έχει ευεργετική επίδραση σε σύγκριση με τις πολυάριθμες εβραϊκές προσπάθειες να αρνηθούν αυτό το οικονομικό γεγονός.

«Ένα από τα πιο εντυπωσιακά φαινόμενα αυτής της εντυπωσιακής περιόδου είναι η εξέγερση των Εβραίων ενάντια στην καπιταλιστική τάξη που επινόησε το δικό του μυαλό και διαμόρφωσε το δικό του χέρι». Αν αυτό είναι αλήθεια – γιατί ο εβραϊκός «οργανωμένος καπιταλισμός» υποστηρίζει την εξέγερση με το πιο αποτελεσματικό εργαλείο του, το «τραπεζικό σύστημα»;

«Αυτό το επίτευγμα» (αναφερόμενος στη ρωσική ανατροπή), «που προοριζόταν να μείνει στην ιστορία ως το επισκιαστικό αποτέλεσμα του Παγκοσμίου Πολέμου, ήταν σε μεγάλο βαθμό το αποτέλεσμα της εβραϊκής σκέψης, της εβραϊκής δυσαρέσκειας, της εβραϊκής προσπάθειας για ανασυγκρότηση.»

«Αυτή η γρήγορη εξέλιξη της Ρωσικής Επανάστασης από το καταστ-

ροφικό της στάδιο και η είσοδός της στο εποικοδομητικό είναι η ορατή έκφραση του δημιουργικού χαρακτήρα του πνεύματος της εβραϊκής δυσαρέσκειας.» (Πρώτον, μένει να αποδείξουμε ότι το εποικοδομητικό στάδιο έχει ξεκινήσει. Ο ισχυρισμός του άρθρου έχει καθαρά προπαγανδιστικό σκοπό. Ωστόσο, τα Πρωτόκολλα έχουν ένα πρόγραμμα ανασυγκρότησης.)

Παρακαλούμε να διαβάσετε τα παρακάτω με όλη τη δέουσα προσοχή: «**Αυτό που ο εβραϊκός ιδεαλισμός και η εβραϊκή δυσαρέσκεια συνέβαλαν τόσο δυναμικά στο να επιτευχθεί στη Ρωσία, τις ίδιες ιστορικές ιδιότητες του εβραϊκού νου και της καρδιάς προσπαθούν να προωθήσουν και σε άλλες χώρες**.» Τι έχει επιτύχει ο «εβραϊκός ιδεαλισμός» στη Ρωσία; Με ποια «ισχυρά» μέσα; Γιατί ο «εβραϊκός ιδεαλισμός» και το «πνεύμα της εβραϊκής δυσαρέσκειας» πάνε πάντα μαζί; Η ανάγνωση των Πρωτοκόλλων τα κάνει όλα αυτά ξεκάθαρα. **Ο εβραϊκός ιδεαλισμός είναι η καταστροφή μη εβραϊκών κρατών και κοινωνιών και η ίδρυση ενός ενιαίου εβραϊκού κράτους και κοινωνίας**. Δεν ήταν έτσι στη Ρωσία; Εβραϊκές διακηρύξεις στους τοίχους, αρχαία εβραϊκά στα σχολεία, Σάββατο αντί Κυριακή, και οι ραβίνοι ανέγγιχτοι ενώ οι χριστιανοί κληρικοί έπρεπε να σκουπίζουν τους δρόμους! Αλήθεια: οι πιο «ισχυρές» πράξεις – δολοφονίες, βιασμοί, κλοπές και πείνα! Ο συγγραφέας του άρθρου στην «American Hebrew» είναι πιο ειλικρινής από όσο αντιλαμβάνεται. Ονομάζει αυτή τη στενή σύνδεση μεταξύ ιδεαλισμού και δυσαρέσκειας «τα ιστορικά χαρακτηριστικά* του εβραϊκού μυαλού». Η «Dearborn Independent» του είναι υπόχρεη για αυτή τη σαφή επιβεβαίωση των όσων έλεγε εδώ και αρκετό καιρό. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό! Αυτές οι φυλετικές κληρονομικές ιδιότητες του εβραϊκού μυαλού, που ξεσήκωσαν τον κόκκινο τρόμο στη Ρωσία και που λειτουργούν ακόμη και σήμερα εκεί, θα προετοιμάσουν, κατά τη γνώμη του συγγραφέα, την ίδια μοίρα και για άλλες χώρες. Αλλά το ξέραμε αυτό. Η μόνη διαφορά είναι ότι όταν το λένε αυτό οι μη-Εβραίοι, κατακλύζονται από την πιο άγρια κακοποίηση. Αλλά τώρα ένας Εβραίος συγγραφέας λέει το ίδιο πράγμα σε ένα κορυφαίο εβραϊκό έντυπο. Και το λέει απολογητικά – ακούστε τον: «Ήταν φυσικό... **η δυσαρέσκεια σε άλλα μέρη του κόσμου να εκφράζεται με υπερβολική έμφαση στα ζητήματα και υπερεκτίμηση στόχων**.» Ποια δυσαρέσκεια; Εβραϊκή δυσαρέσκεια, φυσικά. Δυσαρέσκεια με τι; Σε κάθε μορφή μη-Εβραϊκού νόμου. Και πώς βρήκε έκφραση; «Στην υπερβολική έμφαση ζητημάτων και υπερεκτίμηση στόχων». Ποια ήταν αυτά τα ζητήματα και οι στόχοι; Να φέρει την επανάσταση των μπολσεβίκων και στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όχι, δεν υπερεκτίμησαν τους στόχους τους· τους δήλωσαν με ακρίβεια – απλώς επέλεξαν τη λάθος χώρα, αυτό είναι όλο.

* Παραπλανητική έκφραση για τα «φυλετικά κληρονομικά χαρακτηριστικά».

Υπάρχουν Ρώσοι Μπολσεβίκοι σε αυτή τη χώρα τώρα, που περιπλανώνται στους δρόμους της Νέας Υόρκης τις χρυσές θήκες τσιγάρων που έκλεψαν από τις ρωσικές οικογένειες και τα οικογενειακά κοσμήματα, τις βέρες γάμου και γενεθλίων, που έκλεψαν από Ρωσίδες. Ο μπολσεβικισμός δεν ξεπέρασε ποτέ το ιδανικό όλων των τοκογλύφων και των διαρρηκτών. Η απόδειξη αυτής της διακίνησης κλεμμένων περιουσιών θα οδηγήσει μερικούς ανθρώπους να κρυφτούν σύντομα. Θα περάσει όμως πολύς καιρός μέχρι η Αμερική να λάβει παραγγελίες στα Γίντις ή οι Αμερικανίδες θα παραδώσουν τα κοσμήματά τους στην «εκλεκτή φυλή».

Παρά τη σύνδεση μεταξύ του Αμερικάνικου Εβραϊκού, του Ρωσικού Μπολσεβικισμού και των Πρωτοκόλλων, οι Εβραίοι αρθρογράφοι εξακολουθούν να έχουν το θράσος να λένε ότι μόνο τρελοί θα μπορούσαν να εντοπίσουν μια σύνδεση. Όχι, μόνο οι τυφλοί δεν πρέπει και δεν θέλουν να τον δουν.

XX

«Μέσα από το οικονομικό χάος, η δυσαρέσκεια των Εβραίων δημιούργησε τον οργανωμένο καπιταλισμό με εργαλείο λειτουργίας του, το τραπεζικό σύστημα...

Θα κατακλύσει η Αμερική, όπως και η τσαρική Ρωσία, τους Εβραίους με την πικρή και αβάσιμη μομφή του ότι είναι καταστροφείς και έτσι θα τους βάλει στη θέση ενός αδυσώπητου εχθρού; Ή μήπως η Αμερική θα αξιοποιήσει την εβραϊκή δημιουργικότητα όπως έχει αξιοποιήσει τις δυνάμεις κάθε άλλης φυλής; Εναπόκειται στον αμερικανικό λαό να απαντήσει σε αυτή την ερώτηση.»
Από ένα άρθρο στο «The American Hebrew», 10 Σεπτεμβρίου 1920.

Από ένα άρθρο στο «The American Hebrew», 10 Σεπτεμβρίου 1920.

Εβραϊκή μαρτυρία υπέρ του μπολσεβικισμού

Ο αμερικανικός λαός θα δώσει την απάντηση, και θα είναι ενάντια στο καταστροφικό πνεύμα των δυσαρεστημένων Εβραίων. Είναι γνωστό ότι αυτό που έχει κάνει ο «εβραϊκός ιδεαλισμός και δυσαρέσκεια» στη Ρωσία προορίζεται για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Γιατί ο συγγραφέας του άρθρου στο «American Hebrew» δεν το έθεσε το «σε άλλες χώρες», απλά και ξεκάθαρα: στις Ηνωμένες Πολιτείες;

Ο «εβραϊκός ιδεαλισμός και η εβραϊκή δυσαρέσκεια» δεν στρέφεται ενάντια στον καπιταλισμό, ο οποίος είναι μάλλον στρατευμένος στην υπηρεσία τους· η μόνη μορφή διακυβέρνησης εναντίον της οποίας στρέφεται ο εβραϊκός αγώνας είναι οποιαδήποτε μη-εβραϊκή μορφή διακυβέρνησης· το μόνο κεφάλαιο στο οποίο επιτίθεται είναι αυτό των μη-Εβραίων.

Ο λόρδος Γιούστας Πέρσυ, ο οποίος, αν κρίνει κανείς από τη συχνή παράθεση των λόγων του στον εβραϊκό Τύπο, έχει την έγκριση της εβραϊκής ιντελιγκέντσιας, διευκρινίζει το πρώτο σημείο. Για τη ροπή των Εβραίων στα ανατρεπτικά κινήματα λέει: «Στην Ανατολική Ευρώπη ο Σιωνισμός και ο Μπολσεβικισμός συχνά φαίνονται να αναπτύσσονται δίπλα-δίπλα, όπως ακριβώς η εβραϊκή επιρροή διαμόρφωσε τις ρεπουμπλικανικές και σοσιαλιστικές ιδέες καθ’ όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα μέχρι την επανάσταση των Νεότουρκων στην Κωνσταντινούπολη σχεδόν πριν από μια δεκαετία – όχι επειδή ο Εβραίος νοιάζεται για την θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον εθνικισμό των μη-Εβραίων ή τη μη-εβραϊκή δημοκρατία, αλλά επειδή μισεί κάθε υπάρχουσα μη-εβραϊκή μορφή διακυβέρνησης.»

Αυτή η δήλωση είναι πέρα για πέρα ακριβής! Στη Ρωσία, το πρόσχημα ήταν ο τσάρος, στη Γερμανία ο Κάιζερ, στην Αγγλία το ιρλανδικό ζήτημα. Στις πολυάριθμες επαναστάσεις της Νότιας Αμερικής, στις οποίες συμμετείχαν πάντα οι Εβραίοι, δεν ήταν απαραίτητο να δοθεί ιδιαίτερος λόγος. Στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η «καπιταλιστική τάξη»· αλλά πάντα και παντού, κατά την ομολογία του ίδιου του εκπροσώπου τους, το μίσος για κάθε μη εβραϊκή μορφή διακυβέρνησης είναι η κινητήρια δύναμη. Ο Εβραίος πιστεύει ότι ο κόσμος είναι δικός του, γι' αυτό ξεκινά να μαζέψει την περιουσία του και ο πιο γρήγορος τρόπος για να γίνει αυτό είναι η καταστροφή της τάξης με επανάσταση – μια καταστροφή που γίνεται δυνατή μόνο με μια μακρά και έξυπνη εκστρατεία αποσυνθετικών και καταστροφικών ιδεών.

Ως προς το δεύτερο σημείο, κάθε αναγνώστης μπορεί να επαληθεύσει το γεγονός από τη δική του εμπειρία. Θυμηθείτε τα ονόματα των καπιταλιστών που εκτέθηκαν στη δημόσια περιφρόνηση στον Τύπο των Ηνωμένων Πολιτειών που ελέγχεται από τους Εβραίους – και ποιοι θεωρεί ότι είναι; Ποιανών τις μορφές έχετε δει σαν καρικατούρα με το σήμα του δολαρίου στις εφημερίδες του Χερστ; Ήταν ο Ζέλιγκμαν, ο Καν, ο Βάρμπουργκ, ο Σιφ, η εταιρεία Κουν – Λέιμπ ή οποιοσδήποτε από τους άλλους; Όχι, γιατί αυτοί είναι Εβραίοι τραπεζίτες και δεν τους επιτίθενται ποτέ. Τα ονόματα που σας έγιναν πιο γνωστά από τις καταγγελίες των εφημερίδων είναι μόνο αυτά των μη-Εβραίων βιομηχάνων και διευθυντών τραπεζών, ιδιαίτερα των Μόργκαν και Ροκφέλερ.

Όπως γνωρίζουν όλοι, κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Κομμούνας (χειμώνας 1871) οι Εβραίοι Ρότσιλντ δεν έχασαν δεκάρα, ενώ άλλοι εύποροι υπέστησαν μεγάλες περιουσιακές απώλειες. Είναι επίσης γνωστό γεγονός, ικανό να αποδείξει ικανοποιητικά για κάθε συνηθισμένο μυαλό, ότι οι σχέσεις μεταξύ των Εβραίων χρηματοδοτών και των πιο επικίνδυνων εβραϊκών επαναστατικών στοιχείων εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι τέτοιες που είναι πολύ απίθανο οι πρώτοι να χάσουν κάτι σε κάθε περίπτωση. Κάτω από το πρόσχημα της αναταραχής στη Ρωσία αυτή τη στιγμή, οι Εβραίοι χρηματοδότες εκμεταλλεύονται την αγωνία του λαού για να αρπάξουν τον έλεγχο όλων των στρατηγικών φυσικών πόρων και της δημόσιας περιουσίας. Το κάνουν με μεθόδους που πιστεύουν ακράδαντα ότι θα αναγνωριστούν ως νόμιμοι από τα εβραϊκά δικαστήρια όταν η παρούσα κυβέρνηση των Μπολσεβίκων δηλώσει ότι θα ανοίξει τον δρόμο για τον «τροποποιημένο κομμουνισμό». Ο κόσμος δεν έχει δει ακόμα το τέλος του μπολσεβικισμού! Όπως ο Παγκόσμιος Πόλεμος, έτσι και ο Μπολσεβικισμός δεν μπορεί να εξηγηθεί μέχρι να φανεί ποιος θα ωφεληθεί περισσότερο από αυτόν. Αυτή η εκμετάλλευση βρίσκεται αυτή τη στιγμή σε πλήρη εξέλιξη. Στόχος όλων των ανατρεπτικών δυνάμεων είναι η μη εβραϊκή ιδιοκτησία, καμία άλλη. «Ο πλούτος όλου του κόσμου ανήκει σε εμάς!» είναι το άρρητο σύνθημα

κάθε εβραϊκού καταστροφικού έργου στον κόσμο.

Έγιναν προσπάθειες για λίγο να αποσπάσουν την προσοχή από τη Ρωσία με τρομερές ειδήσεις για την κατάσταση των Εβραίων στην Πολωνία. Υπάρχουν πολλές ενδείξεις ότι η πολωνική προπαγάνδα αναλήφθηκε ως «κάλυψη» για την τεράστια μετανάστευση Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ίσως κάποιοι από τους αναγνώστες μας να μην το γνωρίζουν, αλλά μια ατελείωτη ροή από τους πιο ανεπιθύμητους μετανάστες ξεχύνεται καθημερινά στις Ηνωμένες Πολιτείες, δεκάδες χιλιάδες από τους ίδιους ανθρώπους των οποίων η παρουσία ήταν το πρόβλημα και η απειλή των κυβερνήσεων της Ευρώπης. Έτσι, η πολωνική προπαγάνδα και η μετανάστευση πάνε χέρι-χέρι, και η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών έχει διαβεβαιωθεί από τους εβραϊκούς κύκλους στην Ουάσιγκτον ότι όλα είναι ήσυχα κατά μήκος του Πότομακ* (φυσικά εκεί είναι ήσυχα, ήσυχα όπως θα ήθελαν οι εβραϊκοί κύκλοι), αλλά παρόλα αυτά το ρωσικό πρόβλημα επιμένει να ζητά εξηγήσεις. Και ιδού η εβραϊκή εξήγηση: Οι Εβραίοι δημιούργησαν τον καπιταλισμό, μας λένε. Αλλά ο καπιταλισμός αποδείχθηκε ότι συμπεριφέρθηκε άσχημα· έτσι τώρα, οι Εβραίοι δημιουργοί πρόκειται να καταστρέψουν τη δημιουργία τους. Το έχουν κάνει στη Ρωσία. Και τώρα, ο αμερικανικός λαός θα είναι καλός και θα αφήσει τους Εβραίους ευεργέτες του να κάνουν το ίδιο στην Αμερική.

Αυτή είναι η νέα εξήγηση, και πάλι τυπικά εβραϊκή, που συνδυάζεται με μια πρόταση για τις Ηνωμένες Πολιτείες – και μια απειλή! Αν ο Αμερικάνος αρνηθεί τη συγκεκριμένη υπηρεσία του Εβραίου, τον «φέρνουμε στη θέση ενός αδυσώπητου εχθρού.»

Οι Εβραίοι όμως δεν έχουν καταστρέψει τον καπιταλισμό στη Ρωσία. Όταν ο Λένιν και ο Τρότσκι κάνουν την αποχαιρετιστήρια υπόκλιση και αποσυρθούν από την προστασία και το καταφύγιο των Εβραίων καπιταλιστών του κόσμου, θα διαπιστωθεί ότι μόνο το μη εβραϊκό ή το ρωσικό κεφάλαιο έχει καταστραφεί και ότι ο εβραϊκός καπιταλισμός έχει ενθρονιστεί στη θέση του.

Πως έχουν τα πράγματα; Τα έγγραφα που εκτυπώθηκαν από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών περιέχουν την εξής επιστολή: Σημειώστε την ημερομηνία, τον Εβραίο τραπεζίτη και τα εβραϊκά ονόματα:

Στοκχόλμη, 21 Σεπτεμβρίου 1917.

«Προς τον κύριο Ράφαελ Σόλαν (ή Σάουμαν). – Αγαπητέ σύντροφε! Απαντώντας σε τηλεγράφημα του προέδρου του «Συνδικάτου της Ρηνανίας-Βεστφαλίας», ο τραπεζικός οίκος Μαξ Βάρμπουργκ άνοιξε λογαριασμό για την επιχείρηση του συντρόφου Τρότσκι. Ένας δικηγόρος, πιθανότατα ο κ. Κέστροφ, πήρε πυρομαχικά και οργάνωσε τη μεταφορά

---

* Ποταμός στον οποίο βρίσκεται η Ουάσιγκτον.

τους, μαζί με αυτά των χρημάτων... στον οποίο θα παραδοθεί το ποσό που ζητούσε ο σύντροφος Τρότσκι.
Με αδερφικούς χαιρετισμούς!
Φιούρστενμπεργκ.»

Πολύ πριν από αυτό, ένας Αμερικανοεβραίος χρηματοδότης* παρείχε τα κεφάλαια με τα οποία θα διεξαγόταν η επαναστατική προπαγάνδα μεταξύ χιλιάδων Ρώσων αιχμαλώτων πολέμου στα ιαπωνικά στρατόπεδα.

Λέγεται μερικές φορές, για να εξηγηθεί το κίνημα των Μπολσεβίκων, ότι χρηματοδοτήθηκε από τη Γερμανία, έναν ισχυρισμό στον οποίο βασίστηκε η πολεμική προπαγάνδα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι αλήθεια ότι μέρος των χρημάτων προήλθε από τη Γερμανία. Αλλά και ένα μέρος προήλθε από τις Ηνωμένες Πολιτείες. **Η όλη αλήθεια είναι ότι η εβραϊκή χρηματοδότηση σε όλες τις χώρες ενδιαφέρθηκε για τον μπολσεβικισμό ως μια παν-εβραϊκή επένδυση**. Κατά τη διάρκεια του πολέμου, το παγκόσμιο εβραϊκό πρόγραμμα κρύφτηκε κάτω από αυτό ή εκείνο το εθνικό όνομα – οι Σύμμαχοι κατηγόρησαν τους Γερμανούς, οι Γερμανοί κατηγόρησαν τους Συμμάχους, αλλά οι λαοί αγνοούσαν ποια ήταν τα πραγματικά πρόσωπα.

Ένας Γάλλος αξιωματούχος δήλωσε ότι μόνο ένας Εβραίος τραπεζίτης συνεισέφερε δύο εκατομμύρια.

Όταν ο Τρότσκι έφυγε από τις Ηνωμένες Πολιτείες για να εκπληρώσει την αποστολή του, αφέθηκε ελεύθερος από τη σύλληψη στο Χάλιφαξ μετά από αίτημα των Ηνωμένων Πολιτειών και όλοι γνωρίζουν ποιος αποτελούσε την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών εν καιρώ πολέμου.

Συνδυάζοντας όλα τα γεγονότα, το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι η επανάσταση των Μπολσεβίκων ήταν μια προσεκτικά σχεδιασμένη επιχείρηση από την πλευρά των διεθνών Εβραίων χρηματοδοτών.

Μετά από αυτό, είναι εύκολο να καταλάβει κανείς γιατί η ίδια δύναμη θέλει να φέρει τον μπολσεβικισμό και στις Ηνωμένες Πολιτείες. **Η πραγματική πάλη εδώ δεν είναι μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, αλλά μεταξύ εβραϊκού και μη εβραϊκού κεφαλαίου. Εδώ οι ηγέτες της «Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Βιομηχανικών Εργατών», οι ηγέτες των σοσιαλιστών, οι κομμουνιστές ηγέτες και οι ηγέτες των εργατών βρίσκονται σχεδόν ομόφωνα στο πλευρό των Εβραίων καπιταλιστών.** Ποιοι καπιταλιστές δέχονται τη μεγαλύτερη επίθεση από αυτούς τους ηγέτες των εργατών; Δεν θα βρείτε ποτέ ένα εβραϊκό όνομα ανάμεσά τους!

Τώρα στην πραγματική εβραϊκή μαρτυρία του εβραϊκού χαρακτήρα του μπολσεβικισμού.

* Ο Τζέικομπ Σιφ ο πρώην ανώτερος υπάλληλος της παγκόσμιας τράπεζας Kuhn, Loeb & Co., με τον οποίο η τράπεζα του Αμβούργου M.M. H Warburg & Co. έχει πολύ στενούς οικογενειακούς και επιχειρηματικούς δεσμούς.

Τα «Εβραϊκά Χρονικά» (Jewish Chronicle) το 1919 στο Λονδίνο έλεγαν: «Μεγάλη σημασία έχει το γεγονός του ίδιου του Μπολσεβικισμού, το γεγονός ότι τόσοι πολλοί Εβραίοι είναι Μπολσεβίκοι, το γεγονός ότι τα ιδανικά του Μπολσεβικισμού συμφωνούν από πολλές απόψεις με τα υψηλότερα ιδανικά του εβραϊσμού.» Στην ίδια εφημερίδα, του 1920, υπάρχει μια αναφορά μιας ομιλίας που έκανε ο Ίσραελ Ζάνγκγουιλ, ένας διάσημος Εβραίος συγγραφέας, στην οποία εκθειάζει με λαμπερούς επαίνους για «τη φυλή που δημιούργησε έναν Μπίκονσφιλντ, έναν Ρέντινγκ, έναν Μόνταγκιου, έναν Κλοτς, έναν **Κουρτ Άισνερ**, έναν **Τρότσκι**». Ο κ. Ζάνγκγουιλ με τον διογκούμενο σημιτικό ενθουσιασμό του, κατονομάζει τους Εβραίους που ήταν και είναι μέλη της βρετανικής κυβέρνησης με στην ίδια κατηγορία με τους Εβραίους της Βαυαρικής επαναστατικής και Ρωσικής Μπολσεβίκικης Κυβέρνησης. Ποιά είναι η διαφορά; Είναι όλοι Εβραίοι, και όλοι έχουν την ίδια τιμή και χρησιμότητα για «τη φυλή».

Ο ραβίνος Ιούδας Λεόν Μάγνης, σε μια ομιλία του στη Νέα Υόρκη το 1919, αναφέρεται ότι είπε:

> «Όταν ο Εβραίος δίνει τη σκέψη του, την αφοσίωσή του, στην υπόθεση των εργατών και των φτωχών, των αποκληρωμένων του κόσμου, η ριζοσπαστική ποιότητα μέσα του διεισδύει στις ρίζες των πραγμάτων. Στη Γερμανία γίνεται ένας Μαρξ και ένας Λασάλ, ένας Χάασε και ένας Έντουαρντ Μπέρνσταϊν, στην Αυστρία γίνεται ένας Βίκτορ Άντλερ και ένας Φρίντριχ Άντλερ, στη Ρωσία, ένας Τρότσκι. Απλώς θυμηθείτε για λίγο την κατάσταση στη Ρωσία και στη Γερμανία. Η επανάσταση απελευθέρωσε τις δημιουργικές δυνάμεις και δείτε, **τι ήταν αμέσως έτοιμο να υπηρετήσει ένα πλήθος Εβραίων**. Σοσιαλιστές επαναστάτες και μενσεβίκοι, και μπολσεβίκοι, σοσιαλιστές της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας – όπως και να ονομάζονται – **Εβραίοι βρίσκονται ανάμεσα στους έμπιστους ηγέτες και στους καθημερινούς εργάτες όλων αυτών των επαναστατικών κομμάτων**.»

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπως και στη Ρωσία, οι Εβραίοι είναι εξίσου πολυάριθμα μέλη επαναστατικών οργανώσεων· και εδώ όπως και εκεί είναι «έτοιμοι για άμεση εξυπηρέτηση».

Ο Μπερνάρ Λαζάρ, ένας Εβραίος συγγραφέας που έχει δημοσιεύσει ένα έργο για τον αντισημιτισμό, λέει:

«**Ο Εβραίος, επομένως, όντως συμμετέχει σε επαναστάσεις και συμμετέχει σε αυτές στο βαθμό που είναι Εβραίος, ή πιο σωστά, στο βαθμό που παραμένει Εβραίος**.» Δηλαδή: Το εβραϊκό πνεύμα είναι ουσιαστικά ένα επαναστατικό πνεύμα, και συνειδητά ή όχι, ο Εβραίος είναι επαναστάτης.

Δεν υπάρχει σχεδόν καμία χώρα στον κόσμο, εκτός από τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου οι αρνήσεις απτών γεγονότων θα μπορούσαν να γίνουν

με τέτοιο τρόπο που να απαιτούν απόδειξη. Εδώ ζούμε κάτω από τον φόβο να αναφέρουμε τη λέξη «Εβραίος» ή οτιδήποτε σχετίζεται με αυτήν, που τα πιο γνωστά γεγονότα μας έχουν αποσιωπηθεί – γεγονότα που θα μας έδιναν ακόμη και μια επιφανειακή γνώση της εβραϊκής γραφής. Ήταν σχεδόν αξιολύπητο θέαμα να βλέπεις το αμερικανικό κοινό να πηγαίνει σε διαλέξεις για τη ρωσική κατάσταση και να φεύγει από την αίθουσα μπερδεμένο και σοκαρισμένο επειδή η κατάσταση στη Ρωσία είναι τόσο αντιρωσική, και όλα αυτά επειδή κανένας λέκτορας στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν θεώρησε πολιτικά συνετό να αναφέρει τη λέξη «Εβραίος» γιατί – οι Εβραίοι έχουν καταφέρει να κυριαρχήσουν και στα παρασκήνια των ομιλητών.

Όχι μόνο οι μεγάλοι της λογοτεχνίας του εβραϊσμού αναγνωρίζουν την εβραϊκή αγάπη για τις επαναστάσεις γενικά και την ευθύνη του για την κατάσταση στη Ρωσία ειδικότερα, αλλά και οι μικρότεροι διαφωτιστές έχουν μια πολύ ξεκάθαρη ιδέα γι' αυτό. Ο Εβραίος στη μέση της επανάστασης έχει επίγνωση ότι με κάποιο τρόπο προωθεί τα συμφέροντα του Ισραήλ. Μπορεί να είναι κακός Εβραίος με την έννοια της συναγωγής, αλλά είναι αρκετά Εβραίος για να κάνει ευτυχώς οτιδήποτε μπορεί για να μεγαλώσει τη δόξα του Ισραήλ. Η φυλή είναι ισχυρότερη από τη θρησκεία στον εβραϊσμό.*

Η ρωσική εφημερίδα, «Προς τη Μόσχα», ανέφερε τον Σεπτέμβριο του 1919: «Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο εβραϊκός λαός, που για αιώνες καταπιέζονταν από βασιλιάδες και τσάρους, είναι το πραγματικό προλεταριάτο, η πραγματική Διεθνής, που δεν έχει χώρα.» Ο κ. Κόχαν, στην εφημερίδα «Κομμουνιστής», τον Απρίλιο του 1919, είπε: «Χωρίς υπερβολή, μπορεί να ειπωθεί **ότι η μεγάλη ρωσική κοινωνική επανάσταση πραγματοποιήθηκε πράγματι από τα χέρια των Εβραίων**. Θα μπορούσαν οι βουβές, καταπιεσμένες μάζες των Ρώσων εργατών και αγροτών να πετάξουν από μόνες τους τον ζυγό της αστικής τάξης; Όχι, ήταν ακριβώς οι Εβραίοι που οδήγησαν το ρωσικό προλεταριάτο στην αυγή της Διεθνούς και όχι μόνο οδήγησαν, αλλά και τώρα ηγούνται της σοβιετικής υπόθεσης που παραμένει στα ασφαλή τους χέρια. Μπορούμε να είμαστε ήσυχοι όσο η ανώτατη διοίκηση του Κόκκινου Στρατού βρίσκεται στα χέρια του συντρόφου Τρότσκι. Είναι αλήθεια ότι δεν υπάρχουν Εβραίοι στις τάξεις του Κόκκινου Στρατού σαν στρατιώτες, αλλά στις επιτροπές και τις σοβιετικές οργανώσεις, σαν κομισάριοι, οι Εβραίοι οδηγούν γενναία τις μάζες του ρωσικού προλεταριάτου στη νίκη. Δεν είναι χωρίς λόγο ότι κατά τη διάρκεια των εκλογών για όλους τους σοβιετικούς θεσμούς οι Εβραίοι κερδίζουν με συντριπτική πλειοψηφία... **Το σύμβολο του εβραϊσμού**, που επί αιώνες πάλεψε ενάντια στον καπιταλισμό(!), **έγινε και σύμβολο του ρωσικού**

* Αυτή η πρόταση δείχνει ότι εκείνη την εποχή (1920) το βαθύτερο νόημα του εβραϊκού ζητήματος δεν ήταν κατανοητό στην Αμερική και υποδηλώνει περαιτέρω ότι αυτό ισχύει ακόμα και σήμερα.

προλεταριάτου, κάτι που φαίνεται ακόμη και στην υιοθέτηση του Κόκκινου πεντάκτινου αστέρα, που παλαιότερα, όπως είναι γνωστό, ήταν το σύμβολο του Σιωνισμού και του εβραϊσμού. **Κάτω από αυτό το έμβλημα έρχεται η νίκη, κάτω από αυτό το έμβλημα έρχεται ο θάνατος της παρασιτικής αστικής τάξης... Τα δάκρυα που έχει ρίξει ο εβραϊσμός, θα ξανάρθουν με σταγόνες αίματος.**»

Αυτή η ομολογία, ή πιο σωστά το καύχημα, είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτη λόγω της πληρότητάς της. Οι Εβραίοι, λέει ο κ. Κόχαν, έχουν τον έλεγχο των ρωσικών μαζών – που ποτέ δεν θα είχαν ξεσηκωθεί από μόνες τους, που ξέρουν μόνο ότι μια μειοψηφία, όπως αυτή του τσάρου, έχει τον έλεγχο στην έδρα της κυβέρνησης. Οι Εβραίοι δεν είναι στον Κόκκινο Στρατό, όπως μας πληροφορεί ο κ. Κόχαν, τουλάχιστον όχι εκεί όπου γίνονται οι πραγματικές μάχες. Αυτό ακριβώς αναφέρεται στο Πρωτόκολλο. **Η στρατηγική του παγκόσμιου προγράμματος είναι να βάλει τους μη-Εβραίους να σκοτώνουν μη-Εβραίους**.

Στον Παγκόσμιο Πόλεμο σκοτώθηκαν τόσοι μη-Εβραίοι από μη-Εβραίους όσοι Εβραίοι υπάρχουν στον κόσμο. Ήταν μια μεγάλη νίκη για το Ισραήλ· οι λαοί έπρεπε να πληρώσουν τα δάκρυά του Ισραήλ με το αίμα τους!

Οι Εβραίοι διεξήγαγαν τις μάχες από ασφαλή θέση, λέει πολύ εύστοχα ο κ. Κόχαν. Αυτό που προκαλεί έκπληξη είναι η ειλικρίνειά του.

Όσον αφορά τις λεγόμενες εκλογές, στις οποίες εκλέγονται πάντα τόσο ομόφωνα οι Εβραίοι, η λογοτεχνία του μπολσεβικισμού είναι πολύ σαφής. Όσοι καταψήφισαν τους Εβραίους υποψηφίους κρίθηκαν «εχθροί της επανάστασης» και εκτελέστηκαν. Λίγες εκτελέσεις αρκούσαν και οι εκλογές ήταν ομόφωνες.

Η δήλωση του κ. Κόχαν για τη σημασία του κόκκινου αστεριού, του πεντάκτινου συμβόλου του μπολσεβικισμού, είναι ιδιαίτερα διδακτική: «Το σύμβολο του εβραϊσμού», λέει, «έχει γίνει επίσης σύμβολο του ρωσικού προλεταριάτου». Το αστέρι του Δαβίδ, το εβραϊκό εθνικό σύμβολο, είναι ένα εξάκτινο αστέρι που σχηματίζεται από δύο τρίγωνα, το ένα στη βάση του και το άλλο στην κορυφή του. Χωρίς γραμμή βάσης, μοιάζει με το γνωστό μασονικό σημάδι της πυξίδας και του τετραγώνου. Ένας Εβραίος επισκέπτης στην Παλαιστίνη ισχυρίζεται ότι έχει δει αυτό το αστέρι του Δαβίδ πολύ σπάνια στους τάφους των πεσόντων Βρετανών στρατιωτών που κατέκτησαν την Παλαιστίνη· κυρίως βρίσκει κανείς τον χριστιανικό σταυρό από ξύλο. Σύμφωνα με πρόσφατες αναφορές, αυτοί οι σταυροί είναι προσβλητικοί για τους νέους ηγεμόνες στην Παλαιστίνη, επειδή φαίνονται ξεκάθαρα στη θέα του επισκέπτη που επισκέπτεται το εβραϊκό πανεπιστήμιο. Όπως στη Σοβιετική Ρωσία, έτσι και στην Παλαιστίνη, δεν ήταν πολλοί οι Εβραίοι που έδωσαν τη ζωή τους για τον σκοπό: υπήρχαν πολλοί μη-Εβραίοι για αυτόν τον σκοπό!

Δεδομένου ότι ο Εβραίος είναι ένας εξαιρετικός δεξιοτέχνης στην

τέχνη των μυστικών συμβόλων, μπορεί να μην είναι άνευ σημασίας το γεγονός ότι το αστέρι των Μπολσεβίκων έχει μια κορυφή λιγότερη από το αστέρι του Δαβίδ. Γιατί υπάρχει ακόμη ένα σημείο του παγκόσμιου προγράμματος που πρέπει να εκπληρωθεί, δηλαδή η άνοδος στον θρόνο του «ηγέτη μας». Όταν έρθει, ο παγκόσμιος μονάρχης, στον οποίο είναι προσαρμοσμένο όλο το πρόγραμμα, μάλλον θα προστεθεί και η έκτη κορυφή. Οι πέντε κορυφές του άστρου φαίνεται να είναι το χρηματιστήριο, ο Τύπος, το σώμα ευπατριδών, η Παλαιστίνη και το προλεταριάτο. Η έκτη κορυφή θα είναι ο πρίγκιπας του Ισραήλ.

Είναι πολύ δύσκολο να το πούμε, είναι δύσκολο να το πιστέψουμε, αλλά ο κ. Κόχαν το είπε, και οι επαναστάσεις ειδικά μετά τη Γαλλική Επανάσταση το επιβεβαιώνουν, ότι «κάτω από αυτό το έμβλημα έρχεται ο θάνατος της παρασιτικής αστικής τάξης» και ότι «τα δάκρυα που έχει ρίξει ο εβραϊσμός, θα ξανάρθουν με σταγόνες αίματος». Η «αστική τάξη», όπως λένε τα Πρωτόκολλα, αποτελείται πάντα από μη Εβραίους.

Το κοινό αντεπιχείρημα στο αναμφισβήτητο γεγονός του εβραϊκού χαρακτήρα της ρωσικής επανάστασης – ένα επιχείρημα που προορίζεται να εξαφανιστεί τώρα που η εβραϊκή αναγνώριση πλησιάζει όλο και πιο γρήγορα – είναι ότι στη Ρωσία υποφέρουν και οι Εβραίοι. «Πώς μπορούμε να ενθαρρύνουμε ένα κίνημα που κάνει τους δικούς μας ανθρώπους να υποφέρουν;» είναι το επιχείρημα που προβάλλεται στους μη-Εβραίους. Λοιπόν, ένα πράγμα είναι αδιαμφισβήτητα σαφές: οι Εβραίοι ενθαρρύνουν αυτό το κίνημα. Αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων λαμβάνει χρήματα από Εβραίους χρηματοδότες στην Ευρώπη, και αν από την Ευρώπη τότε, φυσικά, και από τους διεθνείς τραπεζίτες στην Αμερική. – Αυτό είναι το ένα γεγονός.

Το δεύτερο είναι: οι Εβραίοι της Ρωσίας δεν υποφέρουν τόσο πολύ όσο μας λένε οι υποστηρικτές του εβραϊσμού. Είναι πλέον γεγονός που παραδέχονται οι ίδιοι οι Εβραίοι ότι κατά την πρώτη προέλαση των Μπολσεβίκων στην Πολωνία, οι Πολωνοεβραίοι τήρησαν αμέσως φιλική στάση απέναντι στους εισβολείς και τους βοήθησαν. Το γεγονός εξηγήθηκε από τους Αμερικανοεβραίους με αυτόν τον τρόπο: από τότε που ο μπολσεβικισμός ήρθε στη Ρωσία, η κατάσταση των Εβραίων εκεί έχει βελτιωθεί σημαντικά και ως εκ τούτου οι Πολωνοί Εβραίοι κράτησαν φιλική στάση απέναντι στους Μπολσεβίκους. Και είναι αλήθεια, η κατάσταση των Ρώσων Εβραίων είναι καλή. Ένας λόγος για αυτό είναι: **έχουν τη Ρωσία**. Όλα εκεί είναι δικά τους. Ο δεύτερος λόγος για αυτό είναι ότι οι Εβραίοι της Ρωσίας είναι οι μόνοι που λαμβάνουν βοήθεια και υποστήριξη εκεί σήμερα – γεγονός που γενικά διαφεύγει της προσοχής. Μόνο στους Εβραίους στη Ρωσία στέλνονται τρόφιμα και χρήματα από παντού. Με αυτόν τον τρόπο, ταυτόχρονα, ο εβραϊκός κόσμος υποστηρίζει τον μπολσεβικισμό. Τώρα, αν τα βάσανα των Εβραίων είναι τόσο μεγάλα όσο τα λένε οι εκπρόσωποί τους, **πόσο τρομερά πρέπει να είναι τα βάσανα των Ρώσων**; Γιατί **κανείς** δεν τους

στέλνει φαγητό και χρήματα. Αυτές οι αποστολές στη Ρωσία έχουν την έννοια ενός φόρου που επιβλήθηκε από τον μπολσεβικισμό στον κόσμο. Σε κάθε περίπτωση, όλα δείχνουν ότι η κατάσταση των Εβραίων στη Ρωσία είναι καλή. Τα κατέχουν όλα εκεί.

Μια δεύτερη ερώτηση που έχει σχεδιαστεί για να παραπλανήσει είναι: «Πώς μπορούν οι Εβραίοι καπιταλιστές να υποστηρίξουν τον Μπολσεβικισμό όταν ο Μπολσεβικισμός είναι ενάντια στον καπιταλισμό;» Ο Μπολσεβικισμός είναι αντικαπιταλιστικός μόνο ενάντια στην μη εβραϊκή ιδιοκτησία. Οι Εβραίοι χρηματοδότες που παρέμειναν στη Ρωσία αποδεικνύονται πολύ χρήσιμοι στους Μπολσεβίκους. Διαβάστε αυτήν την περιγραφή από έναν αυτόπτη μάρτυρα: Ένας Εβραίος είναι αυτός ο επίτροπος της τράπεζας, πολύ κομψός, με γραβάτα της τελευταίας μόδας και μοντέρνο παλτό. Εβραίος είναι αυτός ο επαρχιακός επίτροπος, πρώην χρηματιστής, με διπλό αστικό πηγούνι. Και πάλι Εβραίος, είναι αυτός ο εφοριακός επιθεωρητής: ξέρει πολύ καλά πώς να στριμώχνει την αστική τάξη».

Αυτοί οι πράκτορες του Εβραϊσμού είναι ακόμα εκεί. Άλλοι πράκτορες εργάζονται μεταξύ των Ρώσων που έχουν διαφύγει και τους παίρνουν τα αγαθά τους με αντάλλαγμα υποθηκευτικά δάνεια. Όταν σηκωθεί η αυλαία, θα διαπιστωθεί ότι τα περισσότερα πολύτιμα αγαθά έχουν περάσει στα χέρια των Εβραίων με τον πιο «νόμιμο» τρόπο.

Αυτή είναι μια απάντηση στο ερώτημα γιατί οι Εβραίοι καπιταλιστές υποστηρίζουν τον Μπολσεβικισμό. **Η κόκκινη επανάσταση είναι η μεγαλύτερη πράξη κερδοσκοπίας σε όλη την ανθρώπινη ιστορία**. Ταυτόχρονα, είναι μια εξέγερση του Ισραήλ, μια τρομερή εκδίκηση την οποία οι Εβραίοι παίρνουν πάντα όπου μπορούν, για αδικίες αληθινές ή φανταστικές.

Άρα ο εβραϊκός καπιταλισμός ξέρει ακριβώς τι κάνει. Τι κερδίζει;

1. Κατέκτησε μια ολόκληρη πλούσια αυτοκρατορία, χωρίς το κόστος του πολέμου.

2. Έχει αποδείξει για άλλη μια φορά στον κόσμο την υποτιθέμενη αναγκαιότητα του χρυσού. Η εβραϊκή δύναμη βασίζεται στην αυταπάτη ότι ο χρυσός είναι πλούτος. Η εσκεμμένη αδεξιότητα του του μπολσεβίκικου νομισματικού συστήματος επέτρεψε στον απερίσκεπτο κόσμο να πειστεί ακόμη πιο έντονα ότι ο χρυσός είναι απαραίτητος, και αυτή η αυταπάτη δίνει στον εβραϊκό καπιταλισμό αυξημένη δύναμη πάνω στον κόσμο των μη-Εβραίων. Αν ο μπολσεβικισμός ήταν γνήσια αντικαπιταλιστικός, θα μπορούσε να έχει προκαλέσει το θανατηφόρο πλήγμα στον εβραϊκό καπιταλισμό. Αλλά όχι – ο χρυσός είναι ακόμα στο θρόνο. Καταστρέψτε τη μυθοπλασία ότι ο χρυσός έχει αξία – και οι εβραϊκές διεθνείς κεφαλαιαγορές του χρήματος θα κάθονται εγκαταλελειμμένες και απογοητευμένες σε σωρούς άχρηστων μετάλλων.

3. Έχει δείξει τη δύναμή του στον κόσμο. Το 7ο Πρωτόκολλο λέει: «Για να αποδείξουμε την υποδούλωση των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων σε

εμάς θα δείξουμε σε μία από αυτές τη δύναμή μας μέσω πράξεων βίας, μέσω μιας βασιλείας του τρόμου.» Η Ευρώπη το έχει δει και η Ευρώπη τρέμει. Αυτό σημαίνει μεγάλο κέρδος για τους Εβραίους καπιταλιστές.

4. Το λιγότερο σημαντικό από τα κέρδη είναι η πρακτική του πεδίου στην τέχνη της επανάστασης όπως διδάσκεται στη Ρωσία. Οι μαθητές αυτού του κόκκινου σχολείου επιστρέφουν τώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η τεχνική της επανάστασης έχει αναχθεί σε επιστήμη σύμφωνα με τις οδηγίες των Πρωτοκόλλων. Για να χρησιμοποιήσω ξανά τα λόγια του ραβίνου Μάγνης: «Δείτε τι ήταν αμέσως έτοιμο να υπηρετήσει ένα πλήθος Εβραίων.»

Αυτό το πλήθος που είναι έτοιμο για υπηρεσίες έχει πλέον μεγαλώσει πολύ.

Ο Διεθνής Εβραίος

Τόμος 2ος

Εβραϊκές Δραστηριότητες στις Ηνωμένες Πολιτείες

1921

Πρόλογος της Αμερικανικής έκδοσης

Ο πρώτος τόμος πραγματεύεται κυρίως το εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα. Ο παρών τόμος δίνει μια γενική άποψη ορισμένων από τα αποδεικτικά στοιχεία που επεξηγούν και τεκμηριώνουν αυτό το πρόγραμμα. Καθώς ο πρώτος τόμος έφερε το θέμα ένα βήμα μπροστά, ο παρών τόμος το φέρνει άλλο ένα βήμα μπροστά. Το ζήτημα είναι πολύ μεγάλο, το υλικό είναι τεράστιων διαστάσεων, οπότε είναι πολύ επιθυμητό να υπάρχει μια απλότητα στη μέθοδο. Επομένως, η μέθοδος ήταν να τοποθετηθούν τα παρατηρήσιμα καθημερινά γεγονότα δίπλα στο πρόγραμμα, για να δούμε αν συμφωνούν. Θα υπάρχει αρκετός χρόνος για να αποφασιστεί η αυθεντικότητα των «Πρωτοκόλλων» όταν φανεί ο παραλληλισμός μεταξύ αυτών και των δραστηριοτήτων των Εβραίων ηγετών.

Τα προηγούμενα δημοσιεύματα έμειναν αναπάντητα. Υπήρξαν καταγγελίες και διαστρεβλώσεις, αλλά καμία διάψευση. Μια αγαπημένη ένσταση των Εβραίων εκπροσώπων και συγγραφέων είναι να λένε ότι οι δηλώσεις που έγιναν για τους Εβραίους θα μπορούσαν να γίνουν το ίδιο εύκολα για οποιαδήποτε άλλη φυλή και ότι καμία φυλή δεν θα μπορούσε να αντικρούσει τέτοιους ισχυρισμούς με γεγονότα. Όμως, τέτοιες δηλώσεις δεν γίνονται εναντίον άλλων φυλών! Και θα μπορούσαν να γίνουν; Θα μπορούσαν να γίνουν, για παράδειγμα, εναντίον Ούγγρων, Πολωνών, Ρουμάνων, Ιταλών, Άγγλων, Σκωτσέζων, Ιρλανδών, Ρώσων ή Σύριων που ζουν στην Αμερική, χωρίς να αποδειχθεί αμέσως ότι είναι ψέμα;...

Όχι το γεγονός ότι γίνονται ορισμένες δηλώσεις σχετικά με τους σκοπούς των Εβραίων ηγετών, δεν δίνει δύναμη στις δηλώσεις, αλλά το γεγονός ότι οι άνθρωποι μπορούν να δουν πού συμφωνούν οι δηλώσεις με τις πραγματικές συνθήκες. Οι ίδιες δηλώσεις που έγιναν για οποιαδήποτε άλλη ομάδα θα κατέπεφταν επειδή δεν βρέθηκαν στοιχεία! Οι φήμες και οι διαδόσεις δεν αποδεικνύουν τίποτα, ούτε οι προσβολές και οι προκαταλήψεις. Εάν οι δηλώσεις σε αυτά τα βιβλία είναι ψευδείς, θα πρέπει να μπορούν να διαψευστούν με γεγονότα. Εάν δεν υπάρχει παραλληλισμός μεταξύ του γραπτού προγράμματος των Πρωτοκόλλων και του πραγματικού προγράμματος όπως ακολουθήθηκε υπό την ηγεσία των Εβραίων, σίγουρα αυτό μπορεί να φανεί. Μέχρι στιγμής δεν έχει

αποδειχθεί γιατί υπάρχει ο παραλληλισμός και επειδή οι Εβραίοι ηγέτες γνωρίζουν ότι υπάρχει.

Τα επόμενα κεφάλαια ασχολούνται με πολλά θέματα, κυρίως την ανάμειξη των Εβραίων στα εκπαιδευτικά και θρησκευτικά ενδιαφέροντα της πλειοψηφίας του λαού· με την ηθική απειλή στο θέατρο και τον κινηματογράφο που ελέγχεται από τους Εβραίους· με τον αγώνα του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης ενάντια στην εβραϊκή κυριαρχία· μια συζήτηση για το ερώτημα εάν οι Εβραίοι είναι «θρησκευτικό δόγμα» ή φυλή, όπου αναφέρονται μόνο οι εβραϊκές αρχές· και ένα πολύ μικρό ξεκίνημα για το ατελείωτο θέμα της εβραϊκής επιρροής κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου. Ο Μπέρναρντ Μπαρούχ, αν και δευτερεύων στις πραγματικές εβραϊκές συμβουλές, διακήρυξε τον εαυτό του σε μια επιτροπή του Κογκρέσου σαν «τον πιο ισχυρό άνδρα στον πόλεμο» και τα αρχεία δείχνουν ότι ήταν.

Αυτός ο τόμος δεν ολοκληρώνει το θέμα. Εκδίδεται για να καλύψει τη ζήτηση νέων αναγνωστών που καλούν για τα άρθρα από την αρχή. Οι εκδόσεις της «The Dearborn Independent» είχαν εξαντληθεί εδώ και πολύ καιρό, η δημοσίευση αυτών των δύο τόμων αναλήφθηκε για να μπορέσουν οι αναγνώστες να ξεκινήσουν με το πρώτο άρθρο. Η παράλειψη πολλών μεμονωμένων άρθρων από αυτή τη συλλογή είναι προς το συμφέρον της συντομίας και μπορεί να αποκατασταθεί σε άλλο τόμο. Τα άρθρα που παραλείφθηκαν είναι «Η καταγγελία των Εβραίων κατά του «αμερικανισμού», 23 Οκτ., «Η πτώση των μη-Εβραίων που εμπλέκεται στην ελπίδα της εβραϊκής κυριαρχίας», 25 Δεκεμβρίου.

Περιεχόμενα

Δεύτερος Τόμος

Δεύτερος Τόμος

XXI

«Ο διαφορετικός χαρακτήρας του Εβραίου δεν προκύπτει αποκλειστικά από τη θρησκεία του. Είναι αλήθεια ότι η φυλή και η θρησκεία του είναι άρρηκτα συνδεδεμένα,... αλλά όποια και αν είναι η αιτία αυτής της ένωσης της φυλετικής ιδέας με τη θρησκεία, είναι πολύ βέβαιος ότι η θρησκεία από μόνη της δεν αποτελεί τον λαό. Ένας που πιστεύει στην εβραϊκή θρησκεία δεν γίνεται γι' αυτό το γεγονός Εβραίος. Από την άλλη όμως, ένας Εβραίος από τη γέννηση παραμένει Εβραίος, παρόλο που αποκηρύσσει τη θρησκεία του.»

Λίο Ναπολέων Λέβι, πρόεδρος της B'nai B'rith 1900-1904.

Οι Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες κρύβουν τον αριθμό και τη δύναμή τους

Πόσοι Εβραίοι υπάρχουν στις Ηνωμένες Πολιτείες; Κανείς δεν ξέρει. Τα στοιχεία σχετικά με αυτό είναι γνωστά μόνο στις εβραϊκές αρχές. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών μπορεί να παρέχει στατιστικά στοιχεία για σχεδόν κάθε θέμα που αφορά τον πληθυσμό της χώρας, αλλά όποτε έχει προσπαθήσει με συστηματικό τρόπο να λάβει πληροφορίες για τους Εβραίους που εισέρχονται συνεχώς στη χώρα και τον αριθμό που κατοικούν τώρα εδώ, το εβραϊκό λόμπι στην Ουάσιγκτον παρεμβαίνει και το αποτρέπει. Για περισσότερα από 20 χρόνια ο αγώνας για το δικαίωμα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών να κάνει μια πλήρη απογραφή του λαού συνεχίζεται, και για την ίδια περίοδο το εβραϊκό λόμπι στο Καπιτώλιο ήταν αρκετά ισχυρό για να κερδίσει.

Η ανησυχητική αύξηση της εβραϊκής μετανάστευσης αυτή τη στιγμή έχει φέρει ξανά το ζήτημα στην προσοχή του κοινού. Για πρώτη φορά στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, ολόκληρος ο λαός παίρνει θέση για αυτό το θέμα. Από την Ευρώπη ήρθε η πρώτη είδηση που ξάφνιασε αυτή τη χώρα. Οι αναφορές μιλούσαν για τεράστιες συγκεντρώσεις του εβραϊκού λαού σε ορισμένα σημεία. Εκεί χτίστηκαν μεγάλοι στρατώνες. Αρκετοί εκπαιδευμένοι άνδρες πήγαν από τις Ηνωμένες Πολιτείες υπό τις διαταγές των εβραϊκών μυστικών εταιρειών εδώ, για να επισπεύσουν την «εργασία διαβατηρίου», όπως αποκαλείται μεταξύ τους. Η μετανάστευση στις Ηνωμένες Πολιτείες έγινε μια επιχείρηση – μια αυστηρά εβραϊκή

επιχείρηση. Γιατί γίνεται αυτή η δήλωση; – μια «αυστηρά εβραϊκή επιχείρηση». Για το λόγο ότι προς το παρόν δεν γίνονται δεκτοί μη Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες από ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες. Από τη Γερμανία, τη Ρωσία, την Πολωνία, για παράδειγμα, έστω και ένα άτομο με μεγάλη δυσκολία μπορεί να κερδίσει την άδεια εισόδου σε αυτή τη χώρα. Αλλά από τις ίδιες χώρες οι Εβραίοι ξεχύνονται κατά χιλιάδες, σε πλήρη περιφρόνηση των νόμων, σε ανοιχτή περιφρόνηση των υγειονομικών κανονισμών – μια αυστηρά εβραϊκή υπόθεση να πάει άλλο ένα εκατομμύριο Εβραίους στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι σαν να μετακινείται ένας στρατός, ο οποίος έχοντας κάνει το καθήκον του στην Ευρώπη για την υποταγή αυτής της ηπείρου, μεταφέρεται τώρα στην Αμερική.

Όταν οι συνθήκες στο εξωτερικό έγιναν γνωστές σε αυτή τη χώρα και έγινε φανερό ότι οι εβραϊκές κοινωνίες στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν οι κύριοι βοηθοί σε αυτή την άτακτη φυγή προς την Αμερική, οι εφημερίδες για πρώτη φορά στην αμερικανική ιστορία άρχισαν να σχολιάζουν το εβραϊκό ζήτημα με τόνους συναγερμού. Αυτή η εξέλιξη ήταν πολύ εμφανής για να αγνοηθεί πλέον. Ακόμη και οι απλοί υπάλληλοι της μετανάστευσης, οι οποίοι για χρόνια παρακολουθούσαν την ανθρώπινη ροή καθώς κυλούσε πάνω από το νησί Έλις, φέτος έχουν τρομάξει προσέχοντας αυτή την απότομη αλλαγή που επήλθε στον χαρακτήρα της ροής. Και τι τους ξάφνιασε; Πρώτον, αποτελείται σχεδόν εξ ολοκλήρου από Εβραίους. Οι πραγματικοί Ουκρανοί, οι πραγματικοί Ρώσοι, οι πραγματικοί Γερμανοί δεν μπορούν να μπουν. Αλλά οι Εβραίοι μπορούν να έρθουν από οπουδήποτε, και έρχονται σχεδόν από παντού. Γιατί αυτό το ιδιαίτερο προνόμιο; – ερωτάται. Δεύτερον, δεν έρχονται σαν πρόσφυγες, σαν άνθρωποι που δραπετεύουν από την πείνα και τις διώξεις: έρχονται σαν να είναι οι κάτοχοι της χώρας. Καταφτάνουν σαν ειδικοί καλεσμένοι. Όπως η επιχείρηση των διαβατηρίων από την άλλη πλευρά είναι «τακτοποιημένη», έτσι είναι «τακτοποιημένη» και από αυτήν την πλευρά η επιχείρηση της εισόδου. Οι υγειονομικοί κανονισμοί αγνοούνται. Γιατί να μην συμπεριφέρονται σαν να κατέχουν τις Ηνωμένες Πολιτείες; Βλέπουν αξιωματούχους εβραϊκών μυστικών εταιρειών να υπερισχύουν των αξιωματούχων του Γραφείου Μετανάστευσης των Ηνωμένων Πολιτειών. Η πρώτη τους ματιά στη ζωή εδώ δείχνει έναν εβραϊκό έλεγχο τόσο ισχυρό και ολοκληρωμένο όσο είναι στη Ρωσία. Δεν είναι περίεργο λοιπόν που κυριολεκτικά γκρέμισαν τα τείχη και τις πύλες με όλο το μεγαλείο μιας νικηφόρας εισβολής. Δεν είναι αυτή η Αμερική – «Η χώρα των Εβραίων», όπως την αποκαλούν τα μικρότερα έθνη της Ευρώπης; Τρίτον, υπάρχει μια τέλεια οργάνωση που δραστηριοποιείται στην παράκαμψη των πολυάριθμων αντιρρήσεων που προκύπτουν ενάντια στην αποδοχή γνωστών επαναστατών Εβραίων. Οι Ευρωπαίοι Εβραίοι είναι πιθανοί επαναστάτες. Είναι οι επαναστάτες της Ιταλίας, της Γερμανίας, της Ρωσίας και της Πολωνίας σήμερα. Είναι οι

ηγέτες των Κόκκινων και των διεθνών εργατικών οργανώσεων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν ένας τέτοιος γνωστός Εβραίος φτάνει στο νησί Έλις, συλλαμβάνεται. Αμέσως ξεκινούν σε όλη τη χώρα τηλεγραφήματα προς το Κογκρέσο, στους συντάκτες, στους κρατικούς και δημοτικούς αξιωματούχους που τους λένε με επιτακτικούς τόνους να «ασχοληθούν» για λογαριασμό του κ. τάδε που κρατείται στο νησί Έλις. Και την ίδια μέρα αποστέλλονται στην Ουάσιγκτον τηλεγραφήματα από άνδρες του Κογκρέσου, από εκδότες και άλλους με επιρροή, που επιμένουν στον πεντακάθαρο χαρακτήρα του κ. τάδε και απαιτούν την άμεση είσοδό του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μερικές φορές σε αυτήν την επιχείρηση συμμετέχει και η λεγόμενη ρωσική πρεσβεία.

Είναι μια εισβολή – τίποτα άλλο παρά μια εισβολή· και βοηθείται από επιρροές εντός των Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι καλυμμένη με συναισθήματα – «αυτοί οι φτωχοί άνθρωποι διαφεύγουν από την καταπίεση και τις διώξεις.» Βοηθείται έξυπνα από φωτογραφίες που δείχνουν ομάδες με ταλαιπωρημένες γυναίκες και παιδιά – ποτέ από φωτογραφίες που δείχνουν τις ομάδες γεροδεμένων νεαρών επαναστατών που είναι το ίδιο έτοιμοι να λεηλατήσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες όσο ήταν να λεηλατήσουν τη Ρωσία.

Αυτή, πάντως, είναι η παρούσα κατάσταση. Αυτό που προτείνεται σε αυτό και σε ένα επόμενο άρθρο για τον αναγνώστη είναι να του δοθούν στην κατοχή του ορισμένα από τα στοιχεία που αφορούν τον αγώνα της κυβέρνησης για αυτό το ζήτημα κατά το τελευταίο τέταρτο του αιώνα.

Το ζήτημα δεν είναι αξιοπερίεργο για την Αμερική, και μπορεί να ρίξει φως στην αμερικανική φάση για να σημειώσουμε ορισμένα από τα γεγονότα που αναπτύχθηκαν στις ακροάσεις της Βρετανικής Βασιλικής Επιτροπής για τη Μετανάστευση Ξένων που συνεδρίασε στο Λονδίνο το 1902, χαρακτηριστικό της οποίας ήταν η μαρτυρία του Τέοντορ Χερτσλ, του μεγάλου προπαγανδιστή του Σιωνισμού. Στην αρχική του δήλωση στην Επιτροπή, ο Χερτσλ έκανε τις εξής δηλώσεις, μεταξύ άλλων:

«**Το γεγονός ότι υπάρχει τώρα για πρώτη φορά μετά τον Κρόμγουελ ένας αισθητός αριθμός του λαού μας στην Αγγλία είναι η πραγματική αιτία της σύγκλησης αυτής της Επιτροπής. Το γεγονός της συνεδρίασης της Επιτροπής σας είναι η πλήρης απόδειξη του ότι υπάρχει σοβαρή πίεση στην Αγγλία**.»

Στη συνέχεια η εξέταση προχώρησε και ακούστηκαν τα εξής:

Ερώτηση: Εξετάζοντας το ζήτημα της μετανάστευσης ξένων από τη σκοπιά των Ηνωμένων Πολιτειών, αναφερθήκατε στο γεγονός ότι η Αμερική κάνει αποκλεισμούς;

Χερτσλ: Ναι.

Ερώτηση: Ο αποκλεισμός είναι μερικός αποκλεισμός;

Χερτσλ: Ο αποκλεισμός, όπως ξέρω, λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο: ο μετανάστης πρέπει να δείξει ένα συγκεκριμένο χρηματικό ποσό τη στιγμή της αποβίβασής του.

Ερώτηση: Γνωρίζετε ότι η ροή μετανάστευσης στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι διπλάσια από τη ροή μετανάστευσης στο Ηνωμένο Βασίλειο;

Χερτσλ: Το ξέρω αυτό. Η Νέα Υόρκη έχει τώρα τον μεγαλύτερο εβραϊκό πληθυσμό από όλες τις πόλεις του κόσμου.

Ερώτηση: Και ο πραγματικός αποκλεισμός είναι ο πραγματικός αποκλεισμός ενός μικρού ποσοστού;

Χερτσλ: Ναι· αλλά πηγαίνουν, όμως, στην Αμερική. Νομίζω ότι είναι εύκολο να αποφύγεις μια τέτοια απαγόρευση. Αν, για παράδειγμα, ενωθεί μια μικρή εταιρεία, θα δάνειζε το απαραίτητο ποσό σε κάθε μετανάστη, και ο μετανάστης το δείχνει, τον αφήνουν να μπει και μετά στέλνει πίσω ταχυδρομικά το ποσό που έχει δανειστεί. Δεν υπάρχουν αποτελεσματικά μέτρα για να αποτραπεί αυτό.

Ερώτηση: Θεωρώ ότι η αναφορά σας στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι μια έγκριση της ενέργειας αυτής της χώρας ως πράξη αυτοάμυνας.

Χερτσλ: Όχι.

Λίγο αργότερα κατά την εξέταση, τέθηκε ξανά το ζήτημα της μετανάστευσης στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι απαντήσεις εξακολουθούν να είναι του Δρ. Χερτσλ – θυμηθείτε ότι η ημερομηνία είναι ακόμα το 1902:

Ερώτηση: Γνωρίζετε εάν είναι γεγονός ή όχι ότι οι κορυφαίοι Εβραίοι στην Αμερική έχουν ενημερώσει τους ανταποκριτές τους εδώ ότι δεν μπορούν να δεχτούν και να διανείμουν άλλους Εβραίους μετανάστες;

Χερτσλ: Έχω ακούσει για δυσκολίες στη μετανάστευση και ότι είναι υπερπληθυσμένοι από Εβραίους. Για αυτές τις πληροφορίες δεν μπορώ να πω.

Ερώτηση: Κατά τη γνώμη σας, δεν θα ήταν πολύ μεγαλύτερη η ροή της μετανάστευσης στην Αμερική αν δεν υπήρχε τέτοιος νόμος;

Χερτσλ: Νομίζω ότι αυτός ο νόμος δεν την άλλαξε πολύ. Η απαγόρευση δεν μπορούσε να την αλλάξει.

Ερώτηση: Για ποιο λόγο το πιστεύετε αυτό;

Χερτσλ: Είναι θέμα ακτών και λιμανιών. Μπαίνουν μέσα. Πώς θα αποτρέψεις έναν άντρα να μπει;

Ερώτηση: Εννοείτε ότι μπαίνουν λαθραία;

Χερτσλ: Όχι, δεν το πιστεύω αυτό. Αλλά πάντα βρίσκουν τρόπο για να μπουν.

Τώρα, η συζήτηση για τη μετανάστευση στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν ήταν ποτέ ελεύθερη. Έχουμε μιλήσει πολύ για αυτό σε γενικές γραμμές, αλλά όχι σε σχέση με συγκεκριμένες φυλές εκτός από τους Κινέζους και τους Ιάπωνες. Πάντως, ο Χερτσλ φαίνεται να ήξερε ότι όπου συγκεντρώ-

νονται οι Εβραίοι σε αξιοσημείωτο αριθμό γίνονται πρόβλημα (τα λόγια του είναι: «...Αμερική, όπου μόλις σχηματίσουν έναν αισθητό αριθμό γίνονται πρόβλημα και βάρος για τη χώρα») και γνώριζε επίσης ότι θα γίνονταν προσπάθειες για την εκπλήρωση αυτής της προϋπόθεσης. Αλλά περισσότερο από αυτό, απέρριψε αυτό που πρέπει να ερμηνευθεί σαν προειδοποίηση, ότι τέτοιες προσπάθειες θα συναντούσαν αντίδραση. Είπε: «Υπάρχει μια γαλλική παροιμία, "**αυτό το ζώο είναι πολύ κακό· αμύνεται όταν δέχεται επίθεση**." **Αν οι Εβραίοι δεχθούν επίθεση, θα αμυνθούν και τότε θα έχεις κάτι σαν εσωτερικά προβλήματα**.»

Προφανώς ήρθε η στιγμή στις Ηνωμένες Πολιτείες που κάποιος αξιωματούχος που βλέπει μακριά είχε αρχίσει να αναρωτιέται τι προμηνύει η εβραϊκή εισβολή. Ήταν ήδη πολύ δυνατοί για να τους επιτεθεί ανοιχτά. Το εβραϊκό λόμπι στην Ουάσιγκτον ήταν ισχυρό ακόμη και εκείνη την εποχή. Έτσι, προφανώς, αυτός ο αξιωματούχος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο καλύτερος τρόπος για να τεθεί σε εφαρμογή ένα τόσο σημαντικό έργο ήταν να συλλέξει τις πληροφορίες. Αλλά για να πάρει τις πληροφορίες, έπρεπε να δώσει την άδειά του το Κογκρέσο· και για να πάρει την άδεια του Κογκρέσου, έπρεπε να γίνουν ακροάσεις. Έγιναν οι ακροάσεις και τα αρχεία τους, αν και πολύ λίγα, εξακολουθούν να υπάρχουν. Στον αναγνώστη θα δοθούν σήμερα σημαντικά αποσπάσματα από αυτά και θα δει μόνος του πώς αντέδρασαν ορισμένοι Αμερικανοί πολιτικοί στο όλο θέμα. Εδώ ταιριάζει μια παρατήρηση, δηλαδή, ότι το εβραϊκό λόμπι έγινε τελικά πιο επιδέξιο σε αυτά τα ζητήματα. Τώρα φροντίζει περισσότερο να μην διορίζονται αξιωματούχοι που θα κάνουν προτάσεις που θα επισπεύδουν τις ακροάσεις στο Κογκρέσο για το εβραϊκό ζήτημα.

Έρχεται, φυσικά, η στιγμή που ολόκληρο το εβραϊκό ζήτημα θα απομισχωθεί από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά δεν θα γίνει επειδή το επιτάχυνε κάποιος αξιωματούχος· θα γίνει γιατί θα το απαιτήσει ο λαός.

Οι αξιωματούχοι είναι πλέον πολύ επιφυλακτικοί για να ανακατευτούν σε αυτό το ζήτημα. Ξέρουν πολύ καλά τις συνέπειες.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, πολλά μυστικά επικίνδυνα περάσματα οδηγούσαν στις εβραϊκές συνοικίες, και ο άνδρας της μυστικής υπηρεσίας που έκανε πιστά τις αναφορές του συχνά εκπλήσσονταν όταν βρισκόταν εντελώς απομακρυσμένος από αυτά τα περάσματα. Γιατί; Γιατί όλα τα εβραϊκά περάσματα σε αυτή τη χώρα προστατευόντουσαν καλά από κρυφές επιρροές κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Λοιπόν, ήρθε η ώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες που ήταν προφανώς επιθυμητό να γνωρίζουμε ποια στοιχεία αποτελούσαν τον πληθυσμό μας· είτε ήμασταν αγγλοσαξονικό έθνος, σημιτικό, λατινικό ή κάτι άλλο. Η κατάσταση ήταν αυτή και το είχαν δηλώσει τότε κυβερνητικά στελέχη: Στη δεκαετία του '80, και παλιότερα, θα μπορούσε να υποτεθεί με σιγουριά ότι ένας μετανάστης από την Ιρλανδία ήταν Ιρλανδός, ένας με-

τανάστης από τη Νορβηγία ή τη Σουηδία ήταν Σκανδιναβός, ένας μετανάστης από τη Ρωσία ήταν Ρώσος, ένας μετανάστης από τη Γερμανία ήταν Γερμανός κ.ο.κ. Αλλά οι καιροί άλλαξαν. Πριν από το 1880, η καταχώριση στο αρχείο ενός άνδρα – «γεννημένος στη Ρωσία» – έδειχνε ότι ήταν Ρώσος. Αλλά, λέει μια δήλωση που έγινε από κυβερνητικό αξιωματούχο σχετικά με τα 10 χρόνια μετά το 1880 – «Έχουν έρθει τόσοι πολλοί Εβραίοι από αυτή τη χώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες, που το «γεννημένος στη Ρωσία» έχει γίνει κατά τη λαϊκή άποψη ότι σημαίνει «Ρώσος Εβραίος.» Σύμφωνα με τον ίδιο αξιωματούχο, ήρθαν 666.561 Εβραίοι από τη Ρωσία σε 10 χρόνια, και επίσης από τη Ρωσία ήρθε μεγάλος αριθμός Πολωνών, Φινλανδών, Γερμανών και Λιθουανών.

Τώρα, το να κάνουμε μια απογραφή αυτών των ανθρώπων κάτω από τον όρο «Ρώσοι» θα ήταν παραπλανητική και όχι μόνο παραπλανητική αλλά και χωρίς αξία για απογραφικούς σκοπούς. Η φυλετική ταυτότητα θα χαθεί και η γνώση μας για τη φυλετική σύνθεση του έθνους θα είναι ελλιπής. Ως εκ τούτου, οι αρχές της απογραφής ζήτησαν από το Κογκρέσο άδεια να ταξινομήσει τους ανθρώπους κατά «φυλή» καθώς και κατά «χώρα γέννησης». Φαινόταν απολύτως λογικό. ε τι θα χρησιμεύσει να ταξινομήσουμε 3.000.000 Εβραίους σαν «Ρώσους» όταν υπάρχουν πολύ λίγοι πραγματικοί Ρώσοι στη χώρα και όταν ο Ρώσος και ο Εβραίος είναι τόσο βαθιά διαφορετικοί μεταξύ τους;

Ο γερουσιαστής Σάιμον Γκούγκενχαϊμ εμφανίστηκε στην επιτροπή για να αντιταχθεί. Χρησιμοποίησε τη συνηθισμένη φόρμουλα σε τέτοιες περιπτώσεις. Είπε: «Προσωπικά αντιτίθεμαι σ’ αυτό, όχι επειδή είμαι Εβραίος, αλλά επειδή δεν μπορεί να υλοποιηθεί.»

Αυτή είναι η συνηθισμένη εβραϊκή φόρμουλα αντίδρασης. Το B’nai B’rith λέει το ίδιο πράγμα όταν πιέζει να βγει από τα δημόσια σχολεία ο «Έμπορος της Βενετίας» του Σαίξπηρ. Η «εγκύκλιος κατά της συκοφαντικής δυσφήμισης» της κοινωνίας περιλαμβάνει πάντα τη σκέψη: «Δεν βασίζουμε το αίτημά μας στην ντροπή που μπορεί να προκληθεί στους Εβραίους μαθητές της τάξης, ούτε η στάση μας ως προς αυτό βασίζεται στην ευθιξία μας. Η ένστασή μας γίνεται λόγω της επίδρασης στα παιδιά των μη-Εβραίων που υποσυνείδητα θα συσχετίσουν στο μυαλό τους τον Εβραίο όπως τον απεικόνισε ο Σαίξπηρ με τον Εβραίο του σήμερα.» Επομένως, ο γερουσιαστής Γκούγκενχαϊμ έπαιζε το παιχνίδι σύμφωνα με τους κανόνες που είχαν δημιουργηθεί και καθιερωθεί για τέτοιες περιπτώσεις.

Σε αυτή την ακρόαση, πρόεδρος ήταν ο γερουσιαστής Ρόμπερτ Μ. Λα Φολέτ. Ο ισχυρισμός του γερουσιαστή Γκούγκενχαϊμ ήταν ότι «Εβραίος» ήταν το όνομα ενός μέλους ενός θρησκευτικού δόγματος και όχι μιας φυλής.

> **Πρόεδρος Λα Φολέτ**: «Μπορώ να δω πολλούς εθνολογικούς λόγους για τους οποίους θα ήταν σημαντικό να γνωρίζουμε

κάποιες φορές από ποιο αίμα και ποια φυλή προήλθε ο άνθρωπος.»

Γερουσιαστής Γκούγκενχαϊμ: «Γιατί δεν ρωτάτε και τη θρησκεία του;»

Οι γερουσιαστές Μακάμπερ και Μπέιλι υποστήριξαν τον ισχυρισμό του γερουσιαστή Γκούγκενχαϊμ, ότι ο όρος «εβραίος» είναι θρησκευτικός και όχι φυλετικός όρος.

Πρόεδρος Λα Φολέτ: «Δεν καταλαβαίνω την αντίρρησή σας γι' αυτό, γερουσιαστά Γκούγκενχαϊμ. Τι αντίρρηση μπορεί να έχει κάποιος για να μπει νόμιμα λέγοντας τη φυλή στην οποία ανήκει;»

Γερουσιαστής Γκούγκενχαϊμ: «Επειδή δεν είναι σωστό όταν δηλώνεται έτσι. Οι Εβραίοι δεν είναι φυλή.»

Αργότερα στην ακρόαση, ο γερουσιαστής Κάμινς μπήκε στη συζήτηση για να απαντήσει σε ένα φιλοεβραϊκό σχόλιο που έκανε ο γερουσιαστής Μπέιλι:

Γερουσιαστής Μπέιλι: «Αν ήμουν Εβραίος και είχα γεννηθεί εδώ και ήθελαν να πω ότι είμαι κάτι άλλο παρά Αμερικανός, θα είχα διαφορά με τον απογραφέα. Ίσως θα αρνιόμουν να απαντήσω στις ερωτήσεις τους».

Γερουσιαστής Κάμινς: «Δεν θα είχα κανένα δισταγμό να δηλώσω από ποιο αίμα προέρχομαι.»

Γερουσιαστής Μπέιλι: «Όχι· αλλά στην περίπτωση που αναφέρομαι, θα ήταν θέμα θρησκείας.»

Γερουσιαστής Γκούγκενχαϊμ: «Αυτό είναι το θέμα· είναι θέμα θρησκείας.»

Αυτό ήταν τον Απρίλιο του 1909, τον Δεκέμβριο του 1909, ο Σάιμον Γουλφ ήταν ο κύριος μάρτυρας της φιλοεβραϊκής διαμάχης. Ο Σάιμον Γουλφ είναι ένας πολύ ενδιαφέρον χαρακτήρας. Πριν από τις ημέρες του Προέδρου Λίνκολν, ήταν λομπίστας για τους Εβραίους στο Εθνικό Καπιτώλιο και είχε επαφή με κάθε Πρόεδρο από τον Λίνκολν μέχρι τον Ουίλσον. Στην ακρόαση όπου κατέθεσε ο κ. Γουλφ, ο γερουσιαστής Ντίλινγκχαμ και η όλη διαδικασία ζωντάνεψε και ξεκαθαρίστηκε από το ζωηρό μέρος που πήρε ο γερουσιαστής Λοτζ σε αυτήν. Ακολουθούν ορισμένα αποσπάσματα, τα οποία αναπαράγουν εξ ολοκλήρου το πνεύμα και τα επιχειρήματα της ακρόασης:

Κύριος Γουλφ: «Η θέση μας είναι: Ένας Εβραίος που έρχεται από τη Ρωσία είναι Ρώσος· από τη Ρουμανία είναι Ρουμάνος· από τη Γαλλία είναι Γάλλος· από την Αγγλία είναι Άγγλος· και από τη Γερμανία είναι Γερμανός· ότι ο Εβραίος ή ο Ιουδαίος είναι απλά θρησκεία.»

Γερουσιαστής Λοτζ: «Καταλαβαίνω ότι αρνείσαι ότι οι Εβραίοι είναι φυλή;»

Κύριος Γουλφ: «Πώς;»

Γερουσιαστής Λοτζ: «Αρνείστε ότι η λέξη «Εβραίος» χρησιμοποιείται για να εκφράσει μια φυλή;»
Κύριος Γουλφ: «Σαν εκπρόσωπος της Ένωσης Αμερικανοεβραϊκών Συνελεύσεων – στην οποία είμαι για σχεδόν 30 χρόνια – ανέλαβα το θέμα και πρότεινα μια σειρά ανακρίσεων σε μερικούς από τους κορυφαίους Εβραίους των Ηνωμένων Πολιτειών, μεταξύ άλλων... τον Δρ. Σάιρους Άντλερ, ο οποίος ήταν βιβλιοθηκάριος του Ινστιτούτου Σμιθσόνιαν... και καθένας από αυτούς δηλώνει ότι οι Εβραίοι δεν είναι φυλή.»
Γερουσιαστής Λοτζ: «Αυτό, νομίζω, είναι ένα σημαντικό σημείο. Πάντα πίστευα ότι ήταν. Βρίσκω στον πρόλογο της Εβραϊκής Εγκυκλοπαίδειας, την οποία υπογράφει ο Σάιρους Άντλερ, μεταξύ άλλων και αυτή τη δήλωση: "Ένα ακόμα πιο λεπτό ζήτημα που παρουσιάστηκε από την αρχή ήταν η στάση που έπρεπε να παρατηρήσει η εγκυκλοπαίδεια σχετικά με εκείνους τους Εβραίους που, ενώ γεννήθηκαν στην εβραϊκή κοινότητα, για τον ένα ή τον άλλο λόγο την εγκατέλειψαν. Καθώς η παρούσα εργασία ασχολείται με τους Εβραίους ως φυλή, ήταν αδύνατο να αποκλειστούν όσοι ήταν αυτής της φυλής, όποιες κι αν ήταν οι θρησκευτικές τους πεποιθήσεις." Στην ίδια εγκυκλοπαίδεια υπάρχει και μια δήλωση του Τζόζεφ Τζέικομπς, Β.Α., πρώην προέδρου της Εβραϊκής Ιστορικής Εταιρείας της Αγγλίας: "Θεωρούμενοι ανθρωπολογικά, οι Εβραίοι είναι μια φυλή εμφανώς ομοιόμορφου τύπου, λόγω είτε της ενότητας της φυλής είτε της ομοιότητας του περιβάλλοντος." Θέλετε να αρνηθείτε – θέλω να καταλάβω τη θέση σας – ότι η λέξη "εβραίος" είναι φυλετικός όρος;»
Κύριος Γουλφ: «'Έχω κάνει τη δήλωσή μου και οι απόψεις μου βρίσκονται σε αυτό το φυλλάδιο.»
Γερουσιαστής Λοτζ: «Επιτρέψτε μου να το καταλάβω. Πώς θα κατατάσσατε τον Μπέντζαμιν Ντισραέλι; Ήταν Εβραίος;»
Κύριος Γουλφ: «Γεννήθηκε Εβραίος.»
Γερουσιαστής Λοτζ: «Βαφτίστηκε ως Χριστιανός. Μετά έπαψε να είναι Εβραίος;»
Κύριος Γουλφ: «Ναι, θρησκευτικά έπαψε να είναι Εβραίος.»
Γερουσιαστής Λοτζ: «Α! Θρησκευτικά. Ήταν πολύ περήφανος για το γεγονός ότι ήταν Εβραίος και πάντα μιλούσε για τον εαυτό του με αυτόν τον τρόπο. Το γεγονός ότι άλλαξε τη θρησκεία του άλλαξε και τη φυλή του;»
Κύριος Γουλφ: «Δεν άλλαξε το γεγονός ότι γεννήθηκε Εβραίος· καθόλου· και ξέρω ότι ο εβραϊκός λαός σε όλο τον κόσμο τον έχει διεκδικήσει, όπως και τον Χάινε και τον Μπορν, και άλλους που γεννήθηκαν από το αίμα τους, σαν Εβραίοι, όταν μιλούν για άτομα που έχουν καταφέρει κάτι υπέροχο στον

κόσμο. Αλλά έπαψαν να είναι Εβραίοι από τη σκοπιά της θρησκείας...»

Γερουσιαστής Λοτζ: «Αναμφίβολα. Αυτό όμως που θέλω να καταλάβω είναι αν η λέξη "Ιουδαίος" ή "Εβραίος" δεν είναι σωστός φυλετικός όρος;»

Κύριος Γουλφ: «Αν με συγχωρείτε, θα βρείτε ένα γράμμα από τον Δρ. Σάιρους Άντλερ ακριβώς στο τέλος του φυλλαδίου, το οποίο ίσως διαβάσετε προς όφελος της επιτροπής.»

Γερουσιαστής Λοτζ: (μετά την ανάγνωση της επιστολής που αναφέρεται) «Δεν νομίζω ότι αυτό απαντά σε τίποτα.»

Γερουσιαστής Λοτζ: «Δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό μέχρι που άκουσα ότι έρχεστε εδώ ότι η ταξινόμηση όπως έγινε από τις αρχές μετανάστευσης είχε κάποια σχέση με τη θρησκεία. Υπέθεσα ότι ήταν φυλετική ταξινόμηση. Είναι σημαντικό, πολύ σημαντικό, να κάνουμε την φυλετική ταξινόμηση με όση ακρίβεια μπορούμε.»

Κύριος Γουλφ: «Γνωρίζετε ότι το Γραφείο Απογραφής πριν από λίγο καιρό επιχείρησε να ταξινομήσει με τον ίδιο τρόπο και του απαγορεύτηκε να το κάνει.»

Γερουσιαστής Λοτζ: «Η λέξη "φυλή" αφαιρέθηκε από το νομοσχέδιο της απογραφής. Νομίζω ότι ήταν μεγάλο λάθος. Καθιστά τις αποδόσεις σχεδόν χωρίς αξία.»

Κύριος Γουλφ: «Μπορώ απλώς να επαναλάβω αυτό που είπα – ότι εκφράζω τις απόψεις εκείνων που εκπροσωπώ – της Ένωσης Αμερικανοεβραϊκών Συνελεύσεων και του Τάγματος του B'nai B'rith. Είναι αντίθετοι στην ταξινόμηση όπως έγινε τα τελευταία χρόνια και όπως προβλέπεται, εξ όσων πληροφορούμαι, στην έκθεση της επιτροπής.»

Οι ακροάσεις συνεχίστηκαν, ενώ ο Τζούλιαν Μακ εμφανίστηκε αργότερα για τους εβραϊκούς ισχυρισμούς. Από τα αποσπάσματα που δίνονται σε αυτό το άρθρο, τέσσερα ζητήματα γίνονται πολύ ξεκάθαρα:

Πρώτον, ο Εβραίος είναι αντίθετος σε οποιαδήποτε περιοριστική νομοθεσία κατά της εισόδου του σε μια χώρα.

Δεύτερον, ο Εβραίος είναι αντίθετος σε οποιαδήποτε φυλετική κατάταξη του εαυτού του αφού έχει εισέλθει σε μια χώρα.

Τρίτον, το εβραϊκό επιχείρημα προς τις εθνικές αρχές είναι ότι ο Εβραίος αντιπροσωπεύει μια θρησκεία και όχι μια φυλή.

Τέταρτον, ότι ο Εβραίος παρουσιάζει τουλάχιστον μια ένδειξη την οποία θέλει να παρουσιάζει στους μη-Εβραίους και μια άλλη που είναι αγαπητή μεταξύ των δικών του, σχετικά με το ζήτημα της φυλής.

Μια άλλη σκέψη που θα μπορούσε να γίνει, είναι η εξής: όταν οι αρχές αγνοούν ως αβάσιμο το επιχείρημα της «θρησκείας, όχι της φυλής», οι Εβραίοι εκπρόσωποι υποχωρούν στο γεγονός ότι οι οργανώσεις τους δεν θέλουν ορισμένα πράγματα και δεν θα έχουν ορισμένα πράγματα – επι-

χείρημα ή κανένα επιχείρημα, προμήθεια ή καμιά προμήθεια.

Οι Εβραίοι λομπίστες είχαν το δικό τους τρόπο. Δεν υπάρχει απαρίθμηση Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Υπάρχουν άλλες 46 κατηγοριοποιήσεις, αλλά καμία για τον Εβραίο. Οι Βόρειοι Ιταλοί διακρίνονται στα αρχεία από τους Νότιους Ιταλούς· οι Μοραβοί διακρίνονται από τους Βοημούς· ο Σκωτσέζος από τον Άγγλο· οι Ισπανοί της Αμερικής από τους Ισπανούς της Ευρώπης· οι Ινδιάνοι της Δύσης από τους Μεξικανούς – αλλά ο Εβραίος δεν διακρίνεται καθόλου.

Καμία από τις άλλες φυλές δεν έφερε αντίρρηση. Σε αυτό το σημείο η έκθεση της επιτροπής αναφέρει: «Από όσο διαπιστώθηκε από την επιτροπή η πρακτική της ταξινόμησης των γεννημένων στο εξωτερικό κατά φυλή ή πληθυσμό, αντί κατά χώρα γέννησης, είναι αποδεκτή από τον λαό των Ηνωμένων Πολιτειών με μία εξαίρεση.

Οι αξιωματούχοι, που μοχθούσαν για να δείξουν στην Έκθεση Απογραφής με επιστημονική ακρίβεια τα πραγματικά φυλετικά στοιχεία του πληθυσμού των Ηνωμένων Πολιτειών, αναγκάστηκαν να δουν την εξάλειψη της σύστασής τους.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Αν ρωτήσετε την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πόσοι Γάλλοι υπάρχουν στη χώρα, μπορεί να σας δώσει τα στοιχεία. Αν ζητήσετε τον αριθμό των Πολωνών, είναι εκεί. Αν ρωτήσετε τον αριθμό των Αφρικανών, είναι γνωστός. Σε μια μακρά λίστα μπορείτε να κάνετε τις έρευνές σας και θα διαπιστώσετε ότι η κυβέρνηση γνωρίζει.

Αλλά εάν ρωτήσετε την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πόσοι Εβραίοι είναι στη χώρα – δεν μπορεί να σας πει· δεν υπάρχουν στοιχεία. Εάν θέλετε πληροφορίες σχετικά με αυτό, θα πρέπει να πάτε στους αξιωματούχους ή τους εκπροσώπους της εβραϊκής κυβέρνησης στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Φυσικά, εάν ο όρος «Εβραίος» είναι ένας θρησκευτικός όρος, όπως ο Βαπτιστής, ο Καθολικός, ο Χριστιανός ή ο Κουάκερς, τότε υπάρχει αξία στο επιχείρημα, δεν είναι πρέπον η κυβέρνηση να κάνει ερωτήσεις ως προς το θρήσκευμα, εκτός εάν η θρησκεία έρχεται σε σύγκρουση ή απειλή με τα ιδανικά της Δημοκρατίας.

Αλλά αν ο όρος «Εβραίος» είναι φυλετικός ή εθνικός όρος, τότε η κυβέρνηση ενδιαφέρεται σωστά για να καταγράψει όλους τους κατοίκους αυτής της γης που τον φέρουν.

Όπως όλα τα ερωτήματα που αφορούν τους Εβραίους, αυτό μπορεί να διευθετηθεί με τα δικά τους λόγια. Αυτό που διδάσκουν οι Εβραίοι στους Εβραίους σε αυτό το θέμα πρέπει να είναι το καθοριστικό σημείο. Στο επόμενο άρθρο θα δούμε τι έχουν να πουν οι ίδιοι οι Εβραίοι για το θέμα «φυλή ή θρησκεία;»

«Θα σας πω τι εννοώ με τον όρο έθνος, και μπορείτε να προσθέσετε το επίθετο "Εβραίος". Ένα έθνος, κατά την άποψή μου, είναι μια ιστορική ομάδα ανθρώπων με αδιαμφισβήτητη ταυτότητα, που συγκροτείται κάτω από την απειλή ενός κοινού εχθρού. Προσθέστε τη λέξη "Εβραίος" και θα καταλάβετε τι εννοώ με τον όρο εβραϊκό έθνος.»

Τέοντορ Χερτσλ

«Θέλουμε να δηλώσουμε ότι εμείς οι Εβραίοι είμαστε ένα ξεχωριστό έθνος, μέλος του οποίου είναι απαραίτητα κάθε Εβραίος, όποια και αν είναι η χώρα διαμονής, το επάγγελμα ή η πίστη του».

Λούις Μπράντεϊς – Δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Εβραϊκή μαρτυρία «Είναι οι Εβραίοι έθνος;»

Αυτό το άρθρο έχει σκοπό να δώσει στον αναγνώστη πληροφορίες σχετικά με τη σκέψη του ίδιου του Εβραίο για τον εαυτό του, όσον αφορά τη φυλή, τη θρησκεία και την ιθαγένεια. Στο τελευταίο άρθρο είδαμε τη σκέψη που θέλουν να ενσταλάξουν στο μυαλό των μη-Εβραίων οι Εβραίοι σχετικά με αυτό το θέμα. Η επιτροπή της Γερουσίας που επρόκειτο να πειστεί, αποτελούνταν από μη-Εβραίους. Οι μάρτυρες που επρόκειτο να την πείσουν ήταν Εβραίοι.

Ο γερουσιαστής Σάιμον Γκούγκενχαϊμ είπε: «Δεν υπάρχει αυτό που λέμε εβραϊκή φυλή, γιατί είναι η εβραϊκή θρησκεία».

Ο Σάιμον Γουλφ είπε: «Η θέση μας είναι... ότι τα εβραϊκά ή τα ιουδαϊκά είναι απλώς μια θρησκεία.»

Ο Τζούλιαν Μακ είπε:«Τι αξία μπορεί να έχει για κάποιον να τους κατατάξει σαν Εβραίους απλώς και μόνο επειδή προσχωρούν στην εβραϊκή θρησκεία;»

Το αντικείμενο αυτής της κατάθεσης ήταν να ταξινομηθούν οι Εβραίοι με διάφορα εθνικά ονόματα, όπως Πολωνοί, Άγγλοι, Γερμανοί, Ρώσοι ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να είναι. Τώρα, όταν ο ερευνητής στρέφεται στους έγκυρους Εβραίους εκπροσώπους που μιλούν όχι σε μη-Εβραίους αλλά σε Εβραίους για αυτό το θέμα, βρίσκει ένα εντελώς διαφορετικό είδος μαρτυρίας. Ορισμένες από αυτές τις μαρτυρίες θα παρουσιαστούν τώρα.

Ο αναγνώστης θα πρέπει να έχει κατά νου ότι, καθώς τα άρθρα δεν είναι γραμμένα για ψυχαγωγία, αλλά για διδασκαλία στα γεγονότα ενός πολύ ζωτικού θέματος, το παρόν άρθρο θα έχει αξία μόνο για όσους επιθυμούν να μάθουν μόνοι τους ποια είναι τα βασικά στοιχεία του θέμα-

τος. Θα πρέπει επίσης να παρατηρηθεί κατά την ανάγνωση της παρακάτω μαρτυρίας ότι άλλοτε χρησιμοποιείται ο όρος «φυλή», άλλοτε ο όρος «έθνος». Σε κάθε περίπτωση, αναγνωρίζεται ότι ο Εβραίος είναι μέλος ενός ξεχωριστού λαού, πέρα από την εκτίμηση της θρησκείας του. Πρώτον, ας εξετάσουμε τη μαρτυρία που μας απαγορεύει να θεωρήσουμε τον όρο «Εβραίος» σαν ένα απλό όνομα ενός μέλους ενός θρησκευτικού σώματος.

Ο Λούις Μπράντεϊς, δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών και παγκόσμιος ηγέτης του Σιωνιστικού κινήματος, λέει: «Τα Συμβούλια των Ραβίνων και άλλων έχουν αναλάβει κατά καιρούς να ορίσουν εξ ορισμού ότι θα θεωρούνται Εβραίοι μόνο όσοι δηλώνουν προσκολλημένοι στην ορθόδοξη ή μεταρρυθμισμένη πίστη. Αλλά σε σχέση με την οποία εξετάζουμε τον όρο, δεν είναι στην εξουσία κανενός μεμονωμένου σώματος Εβραίων – ή μάλιστα όλων των Εβραίων συλλογικά – να καθορίσει τον αποτελεσματικό ορισμό. Το νόημα της λέξης “Εβραίος” στον όρο “εβραϊκό πρόβλημα” πρέπει να γίνει δεκτό σαν συνεκτεταμένη με τια αδυναμίες που πρέπει εμείς να αφαιρέσουμε... Αυτές οι αδυναμίες επεκτείνονται ουσιαστικά σε όλο το εβραϊκό αίμα. Οι αδυναμίες δεν τελειώνουν με μια παραίτηση από την πίστη, όσο ειλικρινής κι αν είναι... Παρά τους διαλογισμούς των ειδικών ή τα διατάγματα των συμβουλίων, τα δικά μας ένστικτα και οι πράξεις, καθώς και εκείνα των άλλων, έχουν καθορίσει για εμάς τον όρο “Εβραίος”.» («Σιωνισμός και οι Αμερικανοεβραίοι».)

Ο ραβίνος κ. Μόρις Τζόζεφ, στη συναγωγή Βρετανών Εβραίων του Δυτικού Λονδίνου: «Το Ισραήλ είναι σίγουρα ένα μεγάλο έθνος... Η ίδια η λέξη “Ισραήλ” το αποδεικνύει. Καμία απλή αίρεση ή θρησκευτική κοινότητα δεν θα μπορούσε να φέρει κατάλληλα ένα τέτοιο όνομα. Το Ισραήλ αναγνωρίζεται σαν έθνος από όσους το βλέπουν· κανείς δεν μπορεί να το μπερδέψει με μια απλή αίρεση. Για να αρνηθείς την εβραϊκή εθνικότητα πρέπει να αρνηθείς την ύπαρξη του Εβραίου.» («Το Ισραήλ ένα έθνος.»)

Άρθουρ Ντ. Λιούις, Ένωση Σιωνιστών του Δυτικού Λονδίνου: «Όταν μερικοί Εβραίοι λένε ότι θεωρούν τους Εβραίους θρησκευτική αίρεση, όπως οι Ρωμαιοκαθολικοί ή οι Προτεστάντες, συνήθως δεν αναλύουν και δεν περιγράφουν σωστά τα συναισθήματα και τη στάση τους... Εάν ένας Εβραίος είναι βαπτισμένος, ή, κάτι άλλο που δεν είναι απαραίτητα το ίδιο, πραγματικά προσηλυτίστηκε στον Χριστιανισμό, λίγοι άνθρωποι όμως τον θεωρούν ότι δεν είναι πλέον Εβραίος. Το αίμα, η ιδιοσυγκρασία και οι πνευματικές του ιδιαιτερότητες είναι αναλλοίωτα.» («Οι Εβραίοι ένα Έθνος.»)

Μπέρτραμ Μπ. Μπένας, δικηγόρος: «Η εβραϊκή οντότητα είναι ουσιαστικά η οντότητα ενός Λαού. “Ισραηλίτες”, “Ιουδαίοι”, “Εβραίοι” – όλοι οι όροι που χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν τον εβραϊκό λαό έχουν μια συγκεκριμένη ιστορική σημασία, και κανένας από αυτούς τους

όρους δεν έχει αντικατασταθεί πειστικά από έναν καθαρά σχισματικό χαρακτήρα. Ο υπόλοιπος κόσμος ποτέ δεν συμφώνησε πλήρως με την άποψη ότι ο εβραϊκός λαός αποτελεί απλώς ένα εκκλησιαστικό δόγμα... («Σιωνισμός – Το Εθνικό Εβραϊκό Κίνημα.»)

Ο Λεόν Σάιμον, ένας λαμπρός και εντυπωσιακός Εβραίος λόγιος και συγγραφέας, κάνει μια σημαντική μελέτη για το ζήτημα της «Θρησκείας και Εθνικότητας» στον τόμο του «Μελέτες στον Εβραϊκό Εθνικισμό». Διατυπώνει μια εκτίμηση για την πρόταση ότι η θρησκεία των Εβραίων είναι εθνικισμός και ότι ο εθνικισμός είναι αναπόσπαστο μέρος της θρησκείας τους. «Λέγεται συχνά, πράγματι, ότι ο Ιουδαϊσμός δεν έχει δόγματα. Αυτή η δήλωση δεν είναι αληθινή ως έχει.» Στη συνέχεια αναφέρει μερικά από τα δόγματα και συνεχίζει – «Και η Μεσσιανική Εποχή σημαίνει για τον Εβραίο όχι απλώς την εγκαθίδρυση της ειρήνης στη γη και την καλή θέληση στους ανθρώπους, αλλά την καθολική αναγνώριση του Εβραίου και του Θεού του. Είναι ένας ακόμη ισχυρισμός της αιωνιότητας του έθνους. Δόγματα όπως αυτά δεν είναι απλώς άρθρα πίστης μιας εκκλησίας, στα οποία μπορεί να γίνει δεκτός οποιοσδήποτε· είναι οι πεποιθήσεις ενός έθνους για το δικό του παρελθόν και το μέλλον του.» (σελ. 14.) «Γιατί ο Ιουδαϊσμός δεν έχει μήνυμα σωτηρίας για την ψυχή του καθενός, όπως έχει ο Χριστιανισμός· όλες οι ιδέες του συνδέονται με την ύπαρξη του εβραϊκού έθνους». (σελ. 20.) «Η ιδέα ότι οι Εβραίοι είναι μια θρησκευτική αίρεση, ακριβώς παράλληλη με τους Καθολικούς και τους Προτεστάντες, είναι ανοησία». (σελ. 34.)

Ο Χέινριχ Γκρετς, ο μεγάλος ιστορικός των Εβραίων, του οποίου το μνημειώδες έργο είναι ένα καθαρά αυθεντικό, λέει ότι η ιστορία των Εβραίων, ακόμη και από τότε που έχασαν το εβραϊκό κράτος, «έχει ακόμη έναν εθνικό χαρακτήρα· δεν είναι σε καμία περίπτωση απλώς μια πίστη ή μια εκκλησιαστική ιστορία... Η ιστορία μας απέχει πολύ από το να είναι ένα απλό χρονικό λογοτεχνικών γεγονότων ή εκκλησιαστικής ιστορίας.»

Ο Μόουζες Έςς, μια από τις ιστορικές φιγούρες μέσω του οποίου ολόκληρο το Εβραϊκό Πρόγραμμα έχει κυλήσει από τις αρχαίες πηγές του στους σύγχρονους πράκτορες του, έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο «Ρώμη και Ιερουσαλήμ» στο οποίο ανέφερε το όλο θέμα με σαφήνεια και δύναμη. «Η εβραϊκή θρησκεία», λέει, «είναι πάνω από όλα ο εβραϊκός πατριωτισμός.» (σελ. 61.) «Αν οι Εβραίοι ήταν μόνο οπαδοί ενός συγκεκριμένου θρησκευτικού δόγματος, όπως οι άλλοι, τότε ήταν πραγματικά αδιανόητο ότι η Ευρώπη και ειδικά η Γερμανία, όπου οι Εβραίοι συμμετείχαν σε κάθε πολιτιστική δραστηριότητα “δεν πρέπει να τσιγκουνευτεί στους οπαδούς της ισραηλιτικής πίστης ούτε πόνους, ούτε δάκρυα, ούτε πίκρες.” Η λύση του προβλήματος όμως συνίσταται στο γεγονός ότι οι Εβραίοι είναι κάτι περισσότερο από απλοί “οπαδοί μιας θρησκείας”, δηλαδή είναι μια φυλετική αδελφότητα, ένα έθνος...» (σελ. 71.) Ο Έςς, όπως και άλλοι επίσημοι Εβραίοι εκπρόσωποι, αρνείται ότι η

εγκατάλειψη της πίστης κάνει έναν Εβραίο μη-Εβραίο... «Ο εβραϊσμός δεν απέκλεισε ποτέ κανέναν. Οι αποστάτες αποκόπηκαν από τον δεσμό του εβραϊσμού. “Και ούτε αυτοί έχουν εγκαταλείψει τον εβραϊσμό”, πρόσθεσε ένας ραβίνος, παρουσία του οποίου εξέφρασα την παραπάνω άποψη.» «Στην πραγματικότητα, ο εβραϊσμός σαν εθνικότητα έχει μια φυσική βάση που δεν μπορεί να παραμεριστεί με απλή μεταστροφή σε άλλη πίστη, όπως συμβαίνει με άλλες θρησκείες. Ο Εβραίος ανήκει στη φυλή του και κατά συνέπεια και στον εβραϊσμό, παρά το γεγονός ότι αυτός ή οι πρόγονοί του έχουν γίνει αποστάτες.» (σελ. 97-98.) «Κάθε Εβραίος, είτε το θέλει είτε όχι, είναι σταθερά ενωμένος με ολόκληρο το έθνος.» (σελ. 163.)

Απλώς για να υποδείξουμε ότι δεν παραθέτουμε παρωχημένες απόψεις, αλλά τις πραγματικές πεποιθήσεις του πιο ενεργού και σημαντικού τμήματος του εβραϊσμού, κλείνουμε αυτό το τμήμα των μαρτυριών με αποσπάσματα από ένα έργο που δημοσιεύτηκε το 1920 από τη Σιωνιστική Οργάνωση της Αμερικής, από το στυλό της Τζέσυ Ε. Σάμπτερ:

«Το όνομα της εθνικής τους θρησκείας, Εβραϊσμός, προέρχεται από την εθνική τους ονομασία. Ένας άθρησκος Εβραίος εξακολουθεί να είναι Εβραίος και δύσκολα μπορεί να ξεφύγει από την πίστη του μόνο με το να αποκηρύξει το όνομα του Εβραίου.» («Οδηγός για τον Σιωνισμό», σελ. 5.)

Θα φανεί ότι κανένας από αυτούς τους συγγραφείς – και ο αριθμός τους μπορεί να πολλαπλασιάζεται τόσο στους παλιούς όσο και στους σύγχρονους – δεν μπορεί να αρνηθεί ότι ο Εβραίος είναι αποκλειστικά μέλος μιας θρησκείας χωρίς ταυτόχρονα να ισχυρίζεται ότι είναι, είτε θέλει είτε όχι, και μέλος ενός έθνους. Ορισμένοι φτάνουν στο σημείο να επιμένουν ότι η πίστη τους είναι και φυλετική εκτός από εθνική. Ο όρος «φυλή» χρησιμοποιείται από σημαντικούς Εβραίους μελετητές χωρίς επιφύλαξη, ενώ ορισμένοι, που έχουν τη γερμανική άποψη ότι οι Εβραίοι είναι παρακλάδι της σημιτικής φυλής και δεν αποτελούν αυτή τη φυλή, ικανοποιούνται με τον όρο «έθνος». Βιβλικά, τόσο στην Παλαιά Διαθήκη όσο και στην Καινή Διαθήκη, χρησιμοποιείται ο όρος «έθνος» ή «λαός». Αλλά η ομοφωνία της εβραϊκής άποψης είναι η εξής: οι Εβραίοι είναι ένας ξεχωριστός λαός, που ξεχωρίζει από τις άλλες φυλές από πολύ διακριτικά χαρακτηριστικά, τόσο φυσικά όσο και πνευματικά, και έχουν και εθνική ιστορία και εθνική φιλοδοξία. Θα παρατηρηθεί πώς η μαρτυρία για τη θέση της «φυλής» συνδυάζει τη σκέψη της φυλής και της εθνικότητας, όπως στη προηγούμενη ενότητα συνδυάστηκε η σκέψη της εθνικότητας με τη θρησκεία.

Ο Λούις Μπράντεϊς, δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου, που αναφέρθηκε προηγουμένως, φαίνεται να δίνει μια φυλετική βάση στο γεγονός της εθνικότητας. Λέει: «Δεν αποτελεί απάντηση σε αυτή την απόδειξη εθνικότητας να δηλώνουμε ότι οι Εβραίοι δεν είναι μια απολύ-

τως καθαρή φυλή. Υπήρξε, φυσικά, κάποια ανάμειξη ξένου αίματος στα τρία χιλιάδες χρόνια που αποτελούν την ιστορική μας περίοδο. Λόγω των διώξεων και των προκαταλήψεων, οι επιγαμίες με μη Εβραίους που έχουν συμβεί είχαν απλώς ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση πολλών από την εβραϊκή κοινότητα. Οι επιγαμίες έχουν φέρει ελάχιστες προσθήκες. Επομένως το ποσοστό ξένου αίματος στους σημερινούς Εβραίους είναι πολύ χαμηλό. Πιθανώς καμία σημαντική ευρωπαϊκή φυλή δεν είναι τόσο καθαρή. Αλλά η κοινή φυλή είναι μόνο ένα από τα στοιχεία που καθορίζουν την εθνικότητα.»

Ο Άρθουρ Ντ. Λιούις, ένας Εβραίος συγγραφέας, στο «Οι Εβραίοι ένα Έθνος», βασίζει επίσης την εθνικότητα στο φυλετικό στοιχείο: «Οι Εβραίοι ήταν αρχικά ένα έθνος και έχουν διατηρήσει περισσότερα από τα περισσότερα έθνη ένα από τα στοιχεία της εθνικότητας – δηλαδή, το φυλετικό στοιχείο· αυτό μπορεί να αποδειχθεί, φυσικά, από το τεστ της κοινής λογικής για τη διάκρισή τους. Μπορείτε να δείτε ότι ένας Εβραίος είναι Εβραίος πιο εύκολα παρά ότι ένας Άγγλος είναι Άγγλος.»

Ο Μόουζες Έςς είναι επίσης αρκετά σαφής σε αυτό το σημείο. Γράφει για την αδυναμία των Εβραίων να αρνηθούν τη «φυλετική τους καταγωγή» και λέει: «Οι εβραϊκές μύτες δεν μπορούν να αλλάξουν και τα μαύρα, σγουρά μαλλιά των Εβραίων δεν θα γίνουν ξανθά, ούτε οι καμπύλες τους μπορούν να ισιωθούν με συνεχές χτένισμα. Η εβραϊκή φυλή είναι μια από τις πρωταρχικές φυλές της ανθρωπότητας που έχει διατηρήσει την ακεραιότητά της, παρά τη συνεχή αλλαγή του κλιματικού της περιβάλλοντος, και ο εβραϊκός τύπος έχει διατηρήσει την αγνότητά του ανά τους αιώνες.»

Η Τζέσυ Ε. Σάμπτερ, στον «Οδηγό για τον Σιωνισμό», αφηγούμενη την ιστορία του έργου που έγινε για τον Σιωνισμό στις Ηνωμένες Πολιτείες, λέει: «Και αυτό το βάρος που αναλήφθηκε ευγενικά, οφείλεται εν μέρει στην ηγεσία ανδρών όπως ο δικαστής Λούις Μπράντεϊς, ο δικαστής Τζούλιαν Μακ και ο ραβίνος Στίβεν Σάμιουελ Ουάιζ, εν μέρει στους αφοσιωμένους και τεράστιους κόπους των παλιών πιστών Σιωνιστών στην Επιτροπή, όπως ο Τζέικομπ ντε Χάας, Λούις Λίπσκι και Ενριέττα Ζολντ, και εν μέρει **στην ενεργοποιημένη φυλετική συνείδηση της μάζας των Αμερικανοεβραίων**.»

Τέσσερις φορές στον σύντομο πρόλογο της πέμπτης έκδοσης του «Κόνινγκσμπι» (Coningsby), ο Ντισραέλι χρησιμοποιεί τον όρο «φυλή» αναφερόμενος στους Εβραίους και ο Ντισραέλι ήταν περήφανος που ήταν φυλετικά Εβραίος, αν και θρησκευτικά ήταν Χριστιανός.

Στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια γίνεται λόγος για «την εβραϊκή φυλή». Στον πρόλογο, τον οποίο υπογράφει ο Δρ. Σάιρους Άντλερ σαν αρχισυντάκτης, εμφανίζονται τα εξής λόγια: «Ένα ακόμη πιο λεπτό πρόβλημα που παρουσιάστηκε από την αρχή ήταν η στάση που έπρεπε να τηρήσει η Εγκυκλοπαίδεια σχετικά με εκείνους τους Εβραίους που, ενώ που γεννήθηκαν εντός της εβραϊκής κοινότητας, για τον ένα ή τον άλλο

λόγο, την εγκατέλειψαν. Καθώς η παρούσα εργασία ασχολείται με τους Εβραίους σαν φυλή, ήταν αδύνατο να αποκλειστούν όσοι ήταν αυτής της φυλής, όποιες και αν ήταν οι θρησκευτικές τους πεποιθήσεις.»

Αλλά καθώς δεν μας ενδιαφέρει η εθνολογία, η έρευνα δεν χρειάζεται να περιοριστεί περαιτέρω σε αυτή τη γραμμή. Το σημείο προς το οποίο στρέφονται όλες αυτές οι τάσεις είναι ότι ο Εβραίος αντιλαμβάνεται ότι είναι κάτι περισσότερο από μέλος ενός θρησκευτικού σώματος. Δηλαδή, ο Εβραίος, πουθενά δεν προσυπογράφει στα πρόσωπα των μεγαλύτερων δασκάλων του και των πιο έγκυρων εκπροσώπων του, τη θεωρία ότι ένας Εβραίος είναι μόνο «αδελφός της πίστης». Συχνά δεν είναι καθόλου της πίστης, αλλά εξακολουθεί να είναι Εβραίος. Το γεγονός είναι ότι επιμένουμε εδώ, όχι για να τον απαξιώσουμε, αλλά για να εκθέσουμε τη διπροσωπία των Εβραίων πολιτικών ηγετών που, αντί να αντιμετωπίσουν ευθέως το εβραϊκό ζήτημα, προσπαθούν να παραμερίσουν κάθε έρευνα παραπλανώντας τους μη-Εβραίους με μπερδεμένες δηλώσεις.

Οι λεγόμενοι Εβραίοι Μεταρρυθμιστές θα μπορούσαν να επισημάνουν ότι οι μάρτυρες που αναφέρονται είναι ως επί το πλείστον Σιωνιστές. Η απάντηση είναι: μπορεί να υπάρχουν, και είναι πολύ πιθανό, δύο εβραϊκά προγράμματα στον κόσμο – ένα που προορίζεται για τους μη-Εβραίους και ένα που είναι αποκλειστικά για τους Εβραίους. Για να προσδιοριστεί ποιο είναι το αληθινό πρόγραμμα, ένας ασφαλής τρόπος είναι να υιοθετηθεί αυτό που είναι φτιαγμένο να πετύχει. Είναι το πρόγραμμα που χρηματοδοτείται από τους λεγόμενους Σιωνιστές που πετυχαίνει. Έγινε για να πετύχει μέσω των Συμμαχικών Κυβερνήσεων, μέσω της Διάσκεψης Ειρήνης και τώρα μέσω της Κοινωνίας των Εθνών. Αυτό, λοιπόν, πρέπει να είναι το αληθινό εβραϊκό πρόγραμμα, γιατί δεν είναι δυνατόν οι κυβερνήσεις των μη-Εβραίων να είχαν καθοδηγηθεί όπως οδηγούνται, αν δεν ήταν πεπεισμένοι ότι υπακούουν στις εντολές των αληθινών πριγκίπων των Εβραίων. Είναι αρκετά καλό για να εμπλακούν οι απλοί μη-Εβραίοι με ένα σύνολο από ενδιαφέροντα πράγματα· το πραγματικό είναι αυτό που έχει τεθεί παραπάνω. Και αυτό είναι το πρόγραμμα του οποίου οι χρηματοδότες υπερασπίζονται τον φυλετικό και εθνικό διαχωρισμό των Εβραίων.

Η ιδέα ότι οι Εβραίοι αποτελούν ένα έθνος είναι – ανάμεσά τους – η πιο συνηθισμένη ιδέα όλων των Εβραίων. Όχι μόνο ένα έθνος με παρελθόν, αλλά ένα έθνος με μέλλον. Και περισσότερο από αυτό – όχι μόνο ένα έθνος, αλλά ένα υπερ-Έθνος. Με βάση την αδιαμφισβήτητη εβραϊκή μαρτυρία μπορούμε να προχωρήσουμε ένα βήμα παραπέρα και να πούμε: η μελλοντική μορφή του εβραϊκού έθνους θα είναι αυτή του βασιλείου.

Και όσον αφορά τα σημερινά προβλήματα του εβραϊκού έθνους, υπάρχει άφθονη εβραϊκή μαρτυρία για το γεγονός ότι η επιρροή της αμερικανικής ζωής είναι επιβλαβής για την εβραϊκή ζωή· δηλαδή βρίσκονται σε ανταγωνισμό, σαν δύο αντίθετες ιδέες. Αυτό το σημείο,

όμως, θα αναπτυχθεί στο επόμενο άρθρο.

Ο ραβίνος Ισραήλ Φρίντλαντερ αποδεικνύει τη φυλετική και εθνική απομόνωση των Εβραίων από τα πρώτα χρόνια και δίνει, μεταξύ άλλων, δύο βιβλικά παραδείγματα. Πρώτον οι Σαμαρείτες, «οι οποίοι ως προς τη φυλή ήταν μισοί Εβραίοι και φιλοδοξούσαν να γίνουν πλήρεις Εβραίοι – μέσα από τη θρησκεία» αλλά απορρίφθηκαν από τους Εβραίους «που ήθελαν να προστατεύσουν τη φυλετική τους αγνότητα». Δεύτερον, σύμφωνα με το Βιβλίο του Έσδρα, η απαίτηση για γενεαλογικά αρχεία και για διάλυση των μικτών γάμων. Σύμφωνα με τον Φρίντλαντερ, «η φυλετική απομόνωση των Εβραίων τονίστηκε ακόμη περισσότερο» στους μεταβιβλικούς χρόνους. Η είσοδος στον Ιουδαϊσμό «δεν ήταν ποτέ, όπως σε άλλες θρησκευτικές κοινότητες, μόνο ζήτημα πίστης. Οι προσήλυτοι σπάνια ήταν επίκλητοι, και γινόντουσαν δεκτοί σε ακραίες περιπτώσεις, μόνο με τη ρητή διάταξη ότι θα εγκατέλειπαν τη φυλετική τους ιδιαιτερότητα.»

«Για τους σκοπούς της παρούσας έρευνας», λέει ο Φρίντλαντερ, «αρκεί για εμάς να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι πάντα ένιωθαν τον εαυτό τους σαν μια ξεχωριστή φυλή, έντονα διαχωρισμένη από την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Όσοι από την εβραϊκή πλευρά αρνούνται τον φυλετικό προσδιορισμό του Ιουδαϊσμού στο παρελθόν είτε αγνοούν τα γεγονότα της εβραϊκής ιστορίας είτε σκόπιμα τα παραποιούν.»

Ο Έλκαν Νέιθαν Άντλερ λέει: «Κανένας σοβαρός πολιτικός σήμερα δεν αμφιβάλλει ότι ο λαός μας έχει **πολιτικό μέλλον**.»

Ο Μόουζες Έςς αναφέρθηκε στη μελλοντική πολιτική δύναμη του εβραϊσμού όταν έγραψε το 1862 – σημειώστε την ημερομηνία! – στον πρόλογό του στη «Ρώμη και Ιερουσαλήμ»: «Κανένα έθνος δεν πρέπει να αδιαφορεί για το γεγονός ότι **στον επερχόμενο ευρωπαϊκό αγώνα** για ελευθερία* **μπορεί να έχει έναν άλλο λαό** φίλο ή εχθρό».

Ο Έςς μόλις είχε παραπονεθεί για τις αδικίες που υπέστησαν οι Εβραίοι. Έλεγε ότι αυτό που δεν μπορούσε να καταφέρει ο μεμονωμένος Εβραίος επειδή ήταν Εβραίος, θα μπορούσε να το καταφέρει το εβραϊκό έθνος επειδή θα ήταν έθνος. Προφανώς περίμενε ότι η εθνικότητα θα έφτανε πριν από τον «ερχόμενο ευρωπαϊκό αγώνα», και προειδοποιούσε τα έθνη των μη-Εβραίων να είναι προσεκτικά, γιατί σε αυτόν τον επερχόμενο αγώνα μπορεί να υπήρχε ένα άλλο έθνος στη λίστα, δηλαδή το εβραϊκό έθνος, το οποίο θα μπορούσε να είναι είτε φίλος ή εχθρός σε όποιο έθνος διάλεγε.

Ο Δρ. Τζόσουα Έιμπελσον, από τη Σχολή Πόρτσι, συζητώντας το καθεστώς των «μικρών εθνών» ως αποτέλεσμα του Μεγάλου Πολέμου, λέει: «Ο Εβραίος είναι ένα από αυτά τα “μικρά έθνη” και διεκδικεί για τον Εβραίο ό,τι διεκδικεί για τον Πολωνό, τον Ρουμάνο και τον Σέρβο,

* Αυτό που προφανώς εννοείται είναι η χειραφέτηση των Εβραίων και ο εκδημοκρατισμός των κρατών υπό το πρόσχημα της «πολιτικής ελευθερίας» προκειμένου να είναι έτοιμα για την επίθεση του εβραϊσμού.

και για τον ίδιο λόγο – αυτό της εθνικότητας.

Ο δικαστής Λούις Μπράντεϊς εκφράζει την ίδια σκέψη. Λέει: «Ενώ κάθε άλλος λαός αγωνίζεται για ανάπτυξη διεκδικώντας την εθνικότητά του, και ένας μεγάλος πόλεμος καθιστά σαφή την αξία των μικρών εθνών... Ας καταστήσουμε σαφές στον κόσμο ότι κι εμείς είμαστε μια εθνικότητα που φωνάζει για ίσα δικαιώματα...»

Και πάλι ο δικαστής Μπράντεϊς λέει: ««Ας αναγνωρίσουμε όλοι ότι εμείς οι Εβραίοι είμαστε μια ξεχωριστή εθνικότητα, της οποίας κάθε Εβραίος, όποια και αν είναι η χώρα του, το επάγγελμά του ή η απόχρωση της πίστης του, είναι απαραίτητα μέλος.» Και ολοκληρώνει το άρθρο του, από το οποίο προέρχονται αυτά τα αποσπάσματα, με τα εξής λόγια: «Οργανωθείτε, οργανωθείτε, οργανωθείτε, έως ότου κάθε Εβραίος ορθώσει το ανάστημα – να ορθώσει το ανάστημα μαζί μας ή να αποδειχθεί, εν γνώσει ή άθελά του, από τους λίγους που είναι εναντίον του λαού του.»

Ο σερ Σάμιουελ Μόνταγκιου, ο Βρετανός Εβραίος που έχει διοριστεί κυβερνήτης της Παλαιστίνης με βρετανική εντολή, συνήθως μιλά για το εβραϊκό βασίλειο, χρησιμοποιώντας συνήθως την έκφραση «η αποκατάσταση του εβραϊκού βασιλείου.» Μπορεί να είναι σημαντικό ότι ο ντόπιος πληθυσμός αναφέρεται ήδη στον σερ Σάμιουελ ως «Ο βασιλιάς των Εβραίων».

Ο Άχαντ Χα-αμ, που πρέπει να θεωρηθεί ως αυτός που δήλωσε με βεβαιότητα ότι η Εβραϊκή Ιδέα όπως πάντα υπήρχε και του οποίου η επιρροή δεν πρέπει να υποτιμηθεί, αν και το όνομά του είναι ελάχιστα γνωστό στους μη-Εβραίους, υπερασπίζεται ιδιαίτερα την ιδιαίτερη θέση των Εβραίων σαν υπερ-έθνος. Ο Λεόν Σάιμον, εκθέτει συνοπτικά τις απόψεις του μεγάλου δασκάλου όταν λέει: «Ενώ η εβραϊκή σκέψη είναι εξοικειωμένη με τη σύλληψη ενός υπερανθρώπου (διακρίνεται, φυσικά, από τη σύλληψη του Νίτσε έχοντας ένα πολύ διαφορετικό πρότυπο αριστείας), ωστόσο η πιο οικεία και χαρακτηριστική εφαρμογή αυτής της αντίληψης δεν είναι στο άτομο **αλλά στο έθνος** – **στο Ισραήλ ως το υπερ-έθνος** ή σαν «εκλεκτός λαός». Στην πραγματικότητα, το εβραϊκό έθνος προϋποτίθεται σε κάθε χαρακτηριστική εβραϊκή σκέψη, όπως προϋποτίθεται στη διδασκαλία των προφητών».

«Σε εκείνες τις χώρες», λέει ο Μόουζες Έςς, «που αποτελούν μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ της Δύσης και της Ανατολής, δηλαδή τη Ρωσία, την Πολωνία, την Πρωσία και την Αυστρία, ζουν εκατομμύρια αδελφοί μας που πιστεύουν ένθερμα στην αποκατάσταση του **εβραϊκού βασιλείου** και προσεύχονται γι’ αυτό θερμά στις καθημερινές τους λειτουργίες».

Αυτό το άρθρο, επομένως, με τον κίνδυνο να φανεί κουραστικό, προσπάθησε να συγκεντρώσει από πολλές πλευρές και από πολλές περιόδους τη μαρτυρία που θα έπρεπε να λαμβάνεται κάθε φορά που το θέμα του εβραϊκού εθνικισμού τίθεται υπό συζήτηση. Ανεξάρτητα από το

τι μπορεί να ειπωθεί στις μη εβραϊκές αρχές με σκοπό την παρεμπόδιση ή την τροποποίηση της δράσης τους, δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία για το τι πιστεύει ο Εβραίος για τον εαυτό του. Θεωρεί ότι ανήκει σε έναν Λαό, ενωμένο σε αυτόν τον Λαό με δεσμούς αίματος που καμία αλλαγή πίστης δεν μπορεί να αποδυναμώσει, κληρονόμος του παρελθόντος αυτού του Λαού, αγωνιστής του πολιτικού μέλλοντος αυτού του Λαού. Ανήκει σε μια φυλή· ανήκει σε ένα έθνος· επιδιώκει να έρθει ένα βασίλειο σε αυτή τη γη, ένα βασίλειο που θα είναι πάνω από όλα τα βασίλεια, με την Ιερουσαλήμ παγκόσμια πρωτεύουσα. Αυτή η επιθυμία του Εβραϊκού Έθνους μπορεί να εκπληρωθεί· ισχυρισμός αυτών των άρθρων είναι ότι δεν θα προκύψει μέσω του προγράμματος των Πρωτοκόλλων ούτε μέσω οποιουδήποτε άλλου δόλιου τρόπου μέσω των οποίων έχουν επιλέξει να εργαστούν οι ισχυροί Εβραίοι.

Η κατηγορία της θρησκευτικής προκατάληψης άγγιζε πάντα τους ανθρώπους των πολιτισμένων χωρών σε ένα ευαίσθητο σημείο. Γνωρίζοντας καλά αυτό το γεγονός, οι Εβραίοι εκπρόσωποι, όταν απευθύνονται σε μη-Εβραίους, κάνουν πάντα το σημείο της θρησκευτικής προκατάληψης ιδιαίτερα εμφατικό. Θα είναι λοιπόν ανακούφιση για τα τρυφερά και ανενημέρωτα μυαλά να γνωρίζουν ότι οι ίδιοι οι Εβραίοι εκπρόσωποι παραδέχονται ανοιχτά ότι τα προβλήματα των Εβραίων δεν πηγάζουν ποτέ από τη θρησκεία τους, ότι δεν διώκονται για τη θρησκεία τους, αλλά λόγω άλλων πραγμάτων που η θρησκεία τους θα έπρεπε να τροποποιήσει. Οι μη-Εβραίοι γνωρίζουν την αλήθεια ότι ο Εβραίος δεν διώκεται λόγω της θρησκείας του. Όλοι οι έντιμοι ερευνητές το γνωρίζουν. Η προσπάθεια επομένως, να καλυφθούν οι Εβραίοι με την ασπίδα της θρησκείας τους είναι ανεντιμότητα μπροστά στα γεγονότα και τις δικές τους ομολογίες.

Ακόμη και αν έλειπαν αυτές οι αποδείξεις, τα ίδια τα στοιχεία που παραθέτουν πολλοί Εβραίοι συγγραφείς, δηλαδή, η στιγμιαία αλληλοϋποστήριξη των Εβραίων μεταξύ τους σε κάθε περίπτωση, θα αποτελούσε απόδειξη φυλετικής και εθνικής αλληλεγγύης. Όποτε αυτά τα άρθρα άγγιξαν τον Διεθνή Εβραίο Χρηματοδότη, εκατοντάδες Εβραίοι στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα διαμαρτυρήθηκαν. Αγγίξτε έναν Ρότσιλντ και ο επαναστάτης Εβραίος από το γκέτο διαμαρτύρεται και δέχεται την παρατήρηση σαν προσωπική προσβολή για τον εαυτό του. Επισημάνετε έναν Εβραίο που καταχράται ένα κρατικό αξίωμα αποκλειστικά προς όφελος των φυλετικών συντρόφων του και εις βάρος του γενικού συμφέροντος και ο Σοσιαλιστής και αντικυβερνητικός Εβραίος βγαίνει προς υπεράσπισή του. Οι περισσότεροι από αυτούς μπορεί να έχουν χάσει τη ζωντανή σύνδεση με τις διδασκαλίες και τα έθιμα της θρησκείας τους, αλλά δείχνουν ποια είναι η πραγματική τους θρησκεία με την εθνική τους αλληλεγγύη.

XXIII

ΜΙΑ ΑΛΛΑΓΗ ΣΤΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΩΝ

Χάρισμπουργκ, 10 Νοεμβρίου – Έγινε μια σημαντική αλλαγή στη διακήρυξη της Ημέρας των Ευχαριστιών. Στην τελευταία παράγραφο οι λέξεις «Χριστιανική Κοινοπολιτεία» έχουν αλλάξει ως εξής: «Μια Κοινοπολιτεία Ελεύθερων». Αυτή η αλλαγή έχει γίνει λόγω των επικρίσεων που έγιναν από εξέχοντες Ισραηλίτες. Ο κυβερνήτης Χόιτ λέει ότι χρησιμοποίησε τη λέξη «χριστιανός» με την έννοια του «πολιτισμένου» και όχι με τη θρησκευτική έννοια.

– Τομ. 20, Αμερικανική Εβραϊκή Ιστορική Εταιρεία «Έγγραφα σχετικά με τη Διακήρυξη της Ημέρας των Ευχαριστιών του Κυβερνήτη Χόιτ, της Πενσυλβάνια (1880)».

Εβραίοι εναντίον μη-Εβραίων στα οικονομικά της Νέας Υόρκης

Το εβραϊκό πρόβλημα στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ουσιαστικά αστικής φύσης. Είναι χαρακτηριστικό για τους Εβραίους να συγκεντρώνονται όχι εκεί όπου η γη είναι ελεύθερη ή εκεί όπου εξορύσσονται οι πρώτες ύλες, αλλά εκεί όπου ζουν μαζί τα μεγαλύτερα πλήθη. Αυτό είναι ένα αξιοσημείωτο γεγονός όταν εξετάζεται παράλληλα με τον ισχυρισμό των Εβραίων ότι οι μη-Εβραίοι τους εξοστρακίζουν· ωστόσο έχουν την τάση να πηγαίνουν εκεί που είναι λιγότερο ευπρόσδεκτοι. Η εξήγηση που δίνεται πιο συχνά είναι η εξής: είναι στη φύση τους να ζουν από άλλους ανθρώπους, όχι από τη γη, όχι από την επεξεργασία των πρώτων υλών σε απαραίτητα για τη ζωή, αλλά από τους άλλους ανθρώπους. Αφήστε άλλους ανθρώπους να καλλιεργήσουν το έδαφος· ο Εβραίος, αν μπορεί, θα ζήσει από τον γεωργό. Αφήστε τους άλλους να κοπιάζουν στο εμπόριο και τις κατασκευές· ο Εβραίος θα εκμεταλλευτεί τους καρπούς της δουλειάς τους. Αυτή είναι η ιδιαίτερη ιδιοφυΐα του. Εάν αυτή η ιδιοφυΐα περιγράφεται σαν παρασιτική, ο όρος φαίνεται να δικαιολογείται από μια συγκεκριμένη ικανότητα.

Σε καμία άλλη πόλη των Ηνωμένων Πολιτειών δεν μπορεί να μελετηθεί πιο αποτελεσματικά το εβραϊκό πρόβλημα από ό,τι στην πόλη της Νέας Υόρκης. Εδώ ζουν περισσότεροι Εβραίοι από ό,τι σε όλη την Παλαιστίνη. Το κοινοτικό μητρώο των εβραϊκών τοπικών αρχών (Κάχαλ) ορίζει τον πληθυσμό σε περίπου 1.527.778. «Η επόμενη μεγαλύτερη εβραϊκή κοινότητα στον κόσμο, αυτή της πόλης της Βαρσοβίας, υπολογίζεται ότι ήταν μεταξύ 300.000 και 330.000 Εβραίοι, περίπου το ένα πέμπτο όσο υπολογίζουμε για τη Νέα Υόρκη». (Κοινοτικό Μητρώο, 1917- 1918.) «Αν δεχθούμε την εκτίμηση ότι ο αριθμός των Εβραίων στον κόσμο είναι περίπου 14.000.000, τότε ένας

Εβραίος στους δέκα κατοικεί στη Νέα Υόρκη».

Σαν πληθυσμός, οι Εβραίοι ασκούν περισσότερη δύναμη στη Νέα Υόρκη από ό,τι είχαν ασκήσει ποτέ κατά τη Χριστιανική Εποχή σε οποιοδήποτε μέρος, με εξαίρεση τη σημερινή Ρωσία. Η εβραϊκή επανάσταση στη Ρωσία προετοιμάστηκε και εξοπλίστηκε από τη Νέα Υόρκη. Η σημερινή κυβέρνηση της Ρωσίας στάλθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου από την κάτω ανατολική Νέα Υόρκη. Το γκέτο της Νέας Υόρκης έχει περάσει εδώ και καιρό τα σύνορα αυτού του τμήματος της πόλης. Το Μπράουνσβιλ, στο Μπρούκλιν είναι μια εβραϊκή πόλη με τη δική της γλώσσα, Τύπο και θέατρα. Η πάνω ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης είναι πρακτικά σε μεγάλα τμήματα ένα εβραϊκό γκέτο. Η ευημερούσα δυτική πλευρά και το και το τμήμα της μεσαίας τάξης της πόλης βόρεια του κεντρικού πάρκου είναι πρακτικά εβραϊκά.

Με εξαίρεση ένα μεγάλο πολυκατάστημα και μερικά μικρά μαγαζιά, όλα τα μεγάλα πολυκαταστήματα στη Νέα Υόρκη βρίσκονται στα χέρια των Εβραίων. Έτοιμα ρούχα ανδρών και γυναικών, πλυντήρια, γουναράδες, η γενική επιχείρηση καταστημάτων μονοπωλείται ουσιαστικά από τους Εβραίους. Το δικηγορικό επάγγελμα είναι κατά κύριο λόγο Εβραϊκό. Υπολογίζεται ότι από τα 27.000 ειδησεογραφικά περίπτερα που ελέγχουν τη διανομή του αναγνωστικού υλικού της Νέας Υόρκης, τα 25.000 βρίσκονται στα χέρια Εβραίων. Μόνο στην ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης υπάρχουν 360 συναγωγές.

Το Κάχαλ της Νέας Υόρκης είναι ένας πολύ ισχυρός οργανισμός, του οποίου η δύναμη των μελών δεν είναι επακριβώς γνωστή. Μπορεί να περιγραφεί σαν η εβραϊκή κυβέρνηση αυτής της πόλης. Οργανώθηκε το 1908 σαν αποτέλεσμα μιας δήλωσης του στρατηγού Μπίνγκαμ, του τότε αρχηγού της αστυνομίας της Νέας Υόρκης, ότι ο εβραϊκός πληθυσμός, ο οποίος ανερχόταν τότε σε 600.000, συμμετείχε στο 50% των εγκλημάτων της πόλης. Οι κρατικές αρχές πρέπει να στρέφονται στο Κάχαλ για όλα τα θέματα που επηρεάζουν το εβραϊκό στοιχείο. Η δύναμή του είναι πολύ μεγάλη και η αποτελεσματικότητά του μεγάλη.

Η χώρα γενικά υποθέτει ότι το Τάμμανυ Χολ (Tammany Hall) ελέγχει την πολιτική ζωή της Νέας Υόρκης. Αλλά δεν ξέρουν ότι οι Εβραίοι ελέγχουν το Τάμμανυ.

Η κατοχή της εξουσίας δεν αποτελεί κατηγορητήριο για οποιοδήποτε λαό, αλλά η χρήση ή η κατάχρησή της. Η έλλειψη κατάχρησης στη κατοχή της εξουσίας είναι ακόμη και έπαινος. Αν οι Εβραίοι που συρρέουν στη Νέα Υόρκη γίνουν Αμερικανοί και δεν κάνουν τα πάντα για να διαστρεβλώσουν τον αμερικανισμό· εάν βοηθήσουν στην καθιέρωση των αρχών και των καλών παραδόσεων της χώρας και δεν παραποιήσουν κάποιες και δεν καταργήσουν άλλες – η ετυμηγορία γι' αυτούς θα πρέπει να είναι ευνοϊκή.

Για να προσδιορίσει κανείς τον βαθμό της εβραϊκής δύναμης δεν χρειάζεται να περιοριστεί στο γκέτο, ούτε στις επιχειρηματικές περιοχές.

Υπάρχουν ακόμη περισσότερα και υψηλότερα πεδία δραστηριότητας.

Στη Γουόλ Στριτ (Wall Street) το εβραϊκό στοιχείο είναι ταυτόχρονα πολυάριθμο και ισχυρό, όπως θα περίμενε κανείς από μια φυλή που από τα πρώτα χρόνια έπαιξε σημαντικό ρόλο σε όλες τις οικονομικές υποθέσεις του κόσμου. Αυτό δεν σημαίνει, ωστόσο, ότι η εβραϊκή επιρροή στην αμερικανική οικονομική ζωή είναι η κυρίαρχη. Κάποτε απείλησε να είναι, αλλά οι Αμερικανοί χρηματοδότες γνώριζαν πάντα σιωπηλά τον Διεθνή Εβραίο Χρηματοδότη και προσπαθούσαν αθόρυβα να ανατρέψουν το παιχνίδι του. Κάθε τόσο φαινόταν ότι ο αγώνας επρόκειτο να στραφεί προς όφελος των Εβραίων, αλλά όταν οι γενικευμένες μυστικές μάχες των δύο δυνάμεων ανεστάλησαν προς στιγμή έγινε φανερό ότι τα αμερικανικά οικονομικά είχαν διατηρήσει την ανωτερότητά τους, έστω και σε μικρό βαθμό. Οι Ρότσιλντ, σαν πρωταθλητές της εβραϊκής διεθνούς νομισματικής δύναμης ήταν οι πρώτοι που ηττήθηκαν σε αμερικανικό έδαφος. Η ιστορία του κρυμμένου χεριού τους στα αμερικανικά οικονομικά, την πολιτική και τη διπλωματία είναι ογκώδης· αλλά ακόμη και η ευφυΐα τους δεν μπορούσε να αντισταθεί στην αξία του αμερικανικού επιχειρηματικού πνεύματος. Αυτή δεν είναι η αμερικανική «επιχείρηση», όπως είναι πλέον παγκοσμίως γνωστή, όπου χιλιάδες Εβραίοι σε όλο τον κόσμο προσποιούνται ότι είναι Αμερικανοί επιχειρηματίες, αν και δύσκολα μιλούν αγγλικά, αλλά η αμερικανική επιχείρηση είναι όπως αντιπροσωπεύεται από τον συνδυασμό της αμερικανικής ικανότητας και της αμερικανικής συνείδησης. Εάν η φήμη της αμερικανικής επιχείρησης έχει υποστεί βλάβη, είναι επειδή έχει χρησιμοποιηθεί κάτι άλλο εκτός από τις αμερικανικές μεθόδους με το αμερικανικό όνομα.

Στην οικονομική περιοχή της Νέας Υόρκης, η εβραϊκή χρηματοδότηση γίνεται αισθητή μέσω των ιδιωτικών τραπεζικών ιδρυμάτων της, οι οποίες, σε αντίθεση με τις μεγάλες τράπεζες καταπιστεύματος και καταθέσεων, λειτουργούν με δικά τους κεφάλαια και με το κεφάλαιο των επιχειρηματιών συνεργατών και φίλων τους.

Η εβραϊκή χρηματοδότηση διαφέρει ριζικά από τη μη εβραϊκή χρηματοδότηση στο γεγονός ότι οι Εβραίοι τραπεζίτες είναι ουσιαστικά τοκογλύφοι. Μπορεί να αναλαμβάνουν μεγάλες πωλήσεις ομολόγων και εκδόσεων μετοχών για σιδηροδρομικές και βιομηχανικές εταιρείες, κυβερνήσεις και δήμους, αλλά αυτοί οι τίτλοι πωλούνται αμέσως στο κοινό. Όλα είναι ρυθμισμένα για τον ταχύτερο τζίρο. Το δημόσιο παίρνει τα τα ομόλογα, ο Εβραίος τραπεζίτης παίρνει τα χρήματά του. Ο ίδιος ο Εβραίος τραπεζίτης σπάνια έχει διαρκές ενδιαφέρον για τις εταιρείες που χρηματοδοτεί. Οι μη-Εβραίοι τραπεζίτες συνήθως αισθάνονται υποχρεωμένοι να διατηρήσουν μια σχέση με τις επιχειρήσεις που έχουν χρηματοδοτήσει, προκειμένου να εξασφαλίσουν στους επενδυτές τη σωστή διαχείριση των κεφαλαίων· βλέπουν σαν καθήκον τους να συμβάλλουν στην επιτυχία των επενδύσεων που διαχειρίζονται για τους

πελάτες τους.

Ο Εβραίος τραπεζίτης διασφαλίζει ότι το κεφάλαιό του παραμένει ρευστό. Τα μετρητά είναι πάντα στα ταμεία του. Αυτό είναι απαραίτητο για τη θέση του σαν κάποιος που ασχολείται με χρήματα. Και όταν φτάσει η αναπόφευκτη μέρα της οικονομικής πίεσης, αντλεί με αυτόν τον τρόπο ακόμη περισσότερο κέρδος από την τότε αυξημένη αξία του ρευστού κεφαλαίου.

Ο μακράν ο κορυφαίος τραπεζικός οίκος στη Wall Street είναι αυτός της Kuhn, Loeb & Co. Επικεφαλής αυτής της μεγάλης εταιρείας ήταν ο αείμνηστος Τζέικομπ Σιφ, συνεργάτες του οποίου ήταν ο γιος του Μόρτιμερ, ο Όττο Η. Καν, ο Πολ Μ. Βάρμπουργκ και άλλοι, που έχουν αναλάβει εξέχοντα ρόλο τόσο στη δημόσια ζωή όσο και στις γιγάντιες οικονομικές δραστηριότητες. Άλλες ιδιωτικές εβραϊκές τράπεζες είναι: Speyer & Company· J. and W. Seligman & Company· Thalmann & Company· Hallgarten & Company· Knauth, Nachod & Kuhne· Goldman, Sachs & Company, καθώς και άλλες σχετικά μικρότερης σημασίας. Αυτές οι εταιρείες χαίρουν μεγάλης φήμης για την οικονομική τους ακεραιότητα. Είναι προσεκτικοί τραπεζίτες, επιδέξιοι στις επιχειρήσεις τους και μερικές φορές έξυπνοι στην οικονομική τους στρατηγική.

Η οικονομική δύναμη της Wall Street, που εκπροσωπείται από Εβραίους, ασκεί ισχυρή επιρροή στη βιομηχανία· έχουν μονοπωλιακή θέση σε πολλές αγορές μετάλλων. Μεγάλες, ακμάζουσες χρηματιστηριακές εταιρείες είναι παντού. Όσο πιο πολύ προχωρά κανείς προς την κατεύθυνση των κερδοσκοπικών εγχειρημάτων, τόσο πιο πολυάριθμο και ενεργό γίνεται το εβραϊκό στοιχείο, ειδικά σε εταιρικά εγχειρήματα στο εμπόριο πετρελαίου και περιουσιακών στοιχείων εξόρυξης.

Ένα φαινόμενο ξεχωρίζει και αυτό είναι ότι μεταξύ των διοικητών των δημόσιων καταθετικών τραπεζών της Wall Street δεν υπάρχει ούτε ένας Εβραίος. Από όλες αυτές τις μεγάλες τράπεζες δημόσιων καταθέσεων και χρηματοδότησης εταιρειών, οι τεράστιες εταιρείες καταπιστεύματος των οποίων τα κεφάλαια ανέρχονται συχνά σε 400.000.000 δολάρια και των οποίων οι συνδυασμένοι πόροι υπολογίζονται σε πολλά δισεκατομμύρια, καμία δεν έχει εβραϊκή διοίκηση ή Εβραίους αξιωματούχους.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί οι ισχυρές τραπεζικές οικογένειες της Wall Street έχουν περικυκλωθεί τόσο προσεκτικά με μη-Εβραίους συνεργάτες; Γιατί έχει τραβηχτεί αυτή η μεγάλη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των μελών της εβραϊκής και της μη εβραϊκής φυλής στη Wall Street, η οποία ελέγχει το νομισματικό σύστημα της χώρας; Η απάντηση στο ερώτημα βρίσκεται στα χέρια των ισχυρότερων και υγιέστερων οικονομικών επικεφαλείς της Wall Street. Μόνο πού και πού θα ανακαλύψει κανείς έναν Εβραίο διευθυντή στα διοικητικά συμβούλια κάποιων από τα μικρότερα τραπεζικά ιδρύματα.

Ίσως αυτό το φαινόμενο να μπορεί να εξηγηθεί και από μια καθαρά

συναισθηματική συμπεριφορά του κοινού. Δικαίως ή αδίκως το κοινό προτιμά να μην εμπιστεύεται τα χρήματά του σε ένα ίδρυμα που είναι υπό τον έλεγχο των Εβραίων. Είναι αλήθεια ότι σε ορισμένα τμήματα της άνω πόλης της Νέας Υόρκης υπάρχουν μερικές τράπεζες τοπικού χαρακτήρα που είναι πλήρως υπό εβραϊκή διαχείριση. Αλλά ακόμη και οι Εβραίοι προτιμούν να καταθέτουν τα χρήματά τους σε τράπεζες που είναι απαλλαγμένες από τον εβραϊκό έλεγχο. Πιθανώς οι κακές εμπειρίες που είχε το κοινό με τις εβραϊκές τράπεζες στο παρελθόν έχουν επίσης αντίκτυπο. Αρκετές μεγάλες χρεοκοπίες τραπεζών πρέπει να έκαναν το κοινό καχύποπτο ως προς το εβραϊκό στοιχείο. Η μεγάλη χρεοκοπία του Γιόζεφ Ρόμπιν (Josef G. Robin), στην πραγματικότητα του Ρομπίνοβιτς (Robinowitsch), δεν έχει ακόμη ξεχαστεί. Με καταγωγή από την Οδησσό, δημιούργησε τέσσερις μεγάλες τράπεζες καταθέσεων σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Τις κατέστρεψε όλες. Αυτή η χρεοκοπία προκάλεσε μεγάλη αναταραχή και είχε σαν αποτέλεσμα αμέτρητες ζημιές. Η υπόθεση Ρομπίνοβιτς φώτισε έντονα την ικανότητα και την ενέργεια των Ρώσων Εβραίων να χτίζουν μεγάλες επιχειρήσεις με απάτες, καθώς και την ασυνειδησία και την κακία τους όταν αποτύχουν. Η καριέρα αυτού του τραπεζίτη τελείωσε σε ένα κελί φυλακής.

Ωστόσο, ένα σημαντικό γεγονός, ένα γεγονός που θα πρέπει να καθησυχάζει το ευρύ κοινό, είναι ότι οι άνδρες στους οποίους έχει ανατεθεί το κρίσιμο καθήκον να δουλέψουν και να διαφυλάξουν τους οικονομικούς πόρους των Ηνωμένων Πολιτειών αυτοπροστατεύονται με ένα μεγάλο και ανθεκτικό τείχος μη-Εβραίων.

Μια ενδιαφέρουσα ιστορία ήταν η προσπάθεια των Εβραίων να αποκτήσουν τον έλεγχο του χρηματιστηρίου. Αν και η πρόοδος προς αυτόν τον στόχο φαίνεται αργή, τα σημάδια δείχνουν ότι η γνωστή αδυσώπητη εβραϊκή επιμονή τελικά θα θριαμβεύσει, υπό την προϋπόθεση ότι το παιχνίδι του χρηματιστηρίου θα συνεχίσει να δελεάζει σαν πηγή πλούτου.

Εάν οι Εβραίοι αποκτήσουν τον έλεγχο του Χρηματιστηρίου, θα έχουν, για πρώτη φορά, τη δύναμη να αφαιρέσουν τον δημόσιο τραπεζικό έλεγχο από τον μη-εβραϊκό όμιλο.

Όπως και στον τραπεζικό κόσμο της Wall Street, υπάρχει μια σιωπηλή αντίσταση στους Εβραίους και στο Χρηματιστήριο, δυνάμει ενός άγραφου νόμου και η ιστορία της αντίστασης απαιτεί έναν ιστορικό.

Από τον Σερένο Στάνσμπερι Πρατ αναφέρεται ότι το 1792 υπήρχε ένα μικρό γραφείο στο No. 22 της Wall Street για τη δημόσια πώληση μετοχών. Ένας αριθμός ανδρών, που ασχολούνταν με τις επιχειρήσεις αγοραπωλησίας, συνήθιζαν να συναντιούνται κοντά σε ένα μεγάλο πλάτανο που βρισκόταν κοντά στο 68 της Γουόλ Στριτ. Το 1817, οργανώθηκε το Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης, όπως ακριβώς είναι σήμερα. Το Χρηματιστήριο είναι ιδιωτικός οργανισμός, ένα είδος λέσχης επιτρόπων, και δεν έχει δικαιώματα δημόσιου φορέα. Τα μέλη του περιο-

ρίζονται αυστηρά σε 1.100 άνδρες. Υπάρχουν μόνο δύο τρόποι με τους οποίους ένας ξένος μπορεί να γίνει κάτοχος έδρας στο Χρηματιστήριο – με την απόκτησή της από τον εκτελεστή ενός αποθανόντος μέλους ή με την αγορά από ένα συνταξιούχο ή πτωχευμένο μέλος. Αυτές οι συνδρομές ή οι θέσεις κοστίζουν επί του παρόντος περισσότερα από 100.000 $. Πριν από περίπου δέκα χρόνια μια θέση μπορούσε να αγοραστεί για 77.000 $.

Το Χρηματιστήριο διοικείται από Διοικούσα Επιτροπή 40 μελών. Για πολλά χρόνια κανένας Εβραίος δεν εκλεγόταν σε αυτή την Επιτροπή. Τα τελευταία χρόνια, ένας τυχαίος Εβραίος μεσίτης κατάφερε να γίνει δεκτός σε αυτή την ανώτερη ομάδα. Αυτή η θέση, ωστόσο, δεν ήταν ο κύριος στόχος των Εβραίων εμπόρων. Όταν εξασφαλίσουν επαρκή αριθμό θέσεων στο Χρηματιστήριο, θα φροντίσουν το θέμα του ελέγχου με τον δικό τους γνωστό τρόπο.

Τα δύο εμπόδια που υπάρχουν επί του παρόντος για να αποτρέψουν μια μεγάλη εισβολή Εβραίων είναι τα εξής: πρώτον, μια σιωπηλή αντίσταση από την πλευρά των άλλων μελών ενάντια στην αποδοχή των Εβραίων, μια αντίσταση που λέγεται ότι χρονολογείται από τον πρώτο σχηματισμό αυτού του διάσημου εμπορικού ιδρύματος. Και, δεύτερον, οι περιορισμοί που θέτει το ίδιο το καταστατικό του Χρηματιστηρίου σε όλες τις αιτήσεις για ένταξη.

Η Διοικούσα Επιτροπή των 40 έχει μια Επιτροπή Εισδοχής που αποτελείται από 15 μέλη και η οποία εξετάζει όλες τις αιτήσεις για ένταξη. Καθώς η ιδιότητα μέλους έχει καθοριστεί σε 1.100 και καθώς δεν πωλούνται ποτέ νέες θέσεις, ένα νέο μέλος μπορεί να κερδίσει είσοδο μόνο μέσω της μεταφοράς μιας υπάρχουσας θέσης. Αλλά ακόμη και μια τέτοια μεταφορά τελεί υπό τον αυστηρό έλεγχο της Επιτροπής Εισδοχής, στον έλεγχο της οποίας πρέπει να υποβληθεί το όνομα του αιτούντος και της οποίας η έγκριση των δύο τρίτων είναι απαραίτητη για να λάβει τη θέση.

Αλλά ένα σημαντικό χαρακτηριστικό της εβραϊκής φυλής είναι η επιμονή της. Ό,τι δεν καταφέρει αυτή η γενιά, θα το πετύχει η επόμενη. Οι ηττημένοι σήμερα δεν μένουν ηττημένοι· οι κατακτητές του πεθαίνουν, αλλά ο εβραϊσμός συνεχίζει απτόητος τον δρόμο του, ποτέ δεν ξεχνά και δεν συγχωρεί, ποτέ δεν παρεκκλίνει από τον παλιό του στόχο της παγκόσμιας κυριαρχίας με τη μια ή την άλλη μορφή. Έτσι, αν και φαινόταν αδύνατο με τους ισχύοντες κανονισμούς να αυξηθεί η συμμετοχή των Εβραίων στο Χρηματιστήριο, το σαφές γεγονός είναι ότι έχει αυξηθεί. Αργά αλλά σταθερά οι Εβραίοι αποκτούν αριθμητική δύναμη στο Χρηματιστήριο. Και το κάνουν με μια λεπτότητα που είναι εκπληκτική. Πώς το κάνουν; Πρώτον, κανένα μέλος που είναι Εβραίος δεν μεταφέρει ποτέ την έδρα του σε μη-Εβραίο. Σε περιόδους νωθρότητας της αγοράς, όταν οι τιμές των θέσεων πέφτουν και η ζήτηση δεν είναι τόσο έντονη όπως συνήθως, οι Εβραίοι πλειοδότες προσφέρουν,

πάντα, τα υψηλότερα ποσά στον πωλητή. Στη συνέχεια, στην περίπτωση της πτώχευσης ενός μέλους που δεν είναι Εβραίος, ο παραλήπτης είναι σχεδόν αναγκασμένος από την απαίτηση των πιστωτών να αποδεχθεί την υψηλότερη προσφορά για τη μεταβίβαση της ιδιότητας του μέλους και, φυσικά, ένας Εβραίος είναι πάντα διαθέσιμος για να κάνει την υψηλότερη προσφορά. Αυτές είναι οι δύο βασικές μέθοδοι με τις οποίες αυξάνεται η συμμετοχή των Εβραίων στο Χρηματιστήριο.

Υπάρχει και μια άλλη μέθοδος, που είναι πιο ύπουλη από όλες τις άλλες: βασίζεται στη μάλλον κοινή πρακτική της υιοθέτησης μη εβραϊκών ονομάτων ή της ομολογίας κάποιας χριστιανικής πίστης. Το «αλλαγμένο όνομα» ή, όπως το ξέρουν οι Εβραίοι, «το ψευδώνυμο» παίζει σημαντικό ρόλο στην πολιτική της απόκρυψης. Σε διαφημίσεις, σε καταστήματα, στην κορυφή των άρθρων εφημερίδων και περιοδικών, ονόματα όπως ο Σμιθ, ο Άνταμς και ο Ρόμπιν χρησιμεύουν εξαιρετικά για να διαλύσουν τη δυσπιστία. Οι θεατρικές σκηνές είναι πλημμυρισμένες από Εβραίους ηθοποιούς και ηθοποιούς, αλλά τα ονόματά τους είναι πρωτίστως αγγλοσαξονικά. Με μια πιο προσεκτική εξέταση, πολλοί μη-Εβραίοι θα έμεναν έκπληκτοι με τον βαθμό στον οποίο έχουν επιχειρηματικές συναλλαγές με Εβραίους των οποίων τα ονόματα δεν αποκαλύπτουν τίποτα εβραϊκό. Και αυτό ακριβώς το σύστημά τους, ένα παλιό αμερικανικό όνομα, σε συνδυασμό με την ιδιότητα μέλους σε κάποια χριστιανική αίρεση (κατά προτίμηση μια από τις νεότερες αιρέσεις), έχει αποτελέσει αιτία για να κερδίσουν ορισμένες θέσεις μελών στο χρηματιστήριο που πιθανότατα δεν θα υπήρχαν διαφορετικά.

Είναι ενδιαφέρον να καταγράψουμε την αύξηση των μελών των Εβραίων όπως φαίνεται από τους παλιούς καταλόγους του Χρηματιστηρίου. Το έτος 1872, με συνολικά 1.009 μέλη, υπήρχαν 60 Εβραίοι. Το 1873, με συνολικά 1.006 μέλη, τα μέλη των Εβραίων μειώθηκαν σε 49. Το 1890, με μέλη περιορισμένα σε 1.100, υπήρχαν 87 Εβραίοι. Το 1893, με το ίδιο όριο μελών, υπήρχαν 106 Εβραίοι. Επί του παρόντος, με τον ίδιο αυστηρό περιορισμό των μελών, υπάρχουν 276 Εβραίοι μέλη. Λέγεται ότι τα μέλη των Εβραίων στην πραγματικότητα είναι κάπως μεγαλύτερα από ό,τι δείχνουν τα τελευταία στοιχεία, λόγω του γεγονότος ότι ορισμένα από τα εβραϊκά μέλη έχουν μη εβραϊκά ονόματα και έχουν υιοθετήσει κάποιο δόγμα της χριστιανικής πίστης και έχουν αποκοπεί, εξωτερικά τουλάχιστον , από την εβραϊκή κοινότητα. Τα στοιχεία δείχνουν, επομένως, ότι τα μέλη των Εβραίων αυξήθηκαν από 5 ⅞% του συνόλου το 1872 σε 25% το 1919.

Στην αναφορά της στο Χρηματιστήριο υπό τον τίτλο «Οικονομικά», η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει ότι τα μέλη των Εβραίων είναι «μόνο 128», «λίγο περισσότερο από 10%». Η ημερομηνία αυτών των εβραϊκών στατιστικών δεν δίνεται. Το άρθρο που παρατίθεται έχει, ωστόσο, έναν επιχειρηματολογικό αλλά και ενημερωτικό σκοπό. Η αναφορά σχετικά

με τη συμμετοχή του 10% στο Χρηματιστήριο γίνεται για να επιστήσει την προσοχή στο γεγονός ότι «οι Εβραίοι αποτελούν τουλάχιστον το 20% του συνολικού πληθυσμού της Νέας Υόρκης και πολύ περισσότερο από αυτό το ποσοστό του επιχειρηματικού τμήματος». Ο εβραϊκός πληθυσμός της Νέας Υόρκης από τότε έχει αυξηθεί στο 25% του συνόλου και η συμμετοχή στο Χρηματιστήριο έχει αυξηθεί στο ίδιο σημείο.

Αλλά χρειάστηκαν 47 χρόνια για να αποκτήσουν οι Εβραίοι αυτό το 25% σαν μέλη. Ο έλεγχος τους στο Χρηματιστήριο, με τον δεδομένο ρυθμό προόδου, είναι μόνο θέμα χρόνου.

Από την άλλη πλευρά, οι Εβραίοι κερδοσκόποι υπερβαίνουν σημαντικά τους μη-Εβραίους κερδοσκόπους στον οικονομικό κόσμο της Νέας Υόρκης. Η κερδοσκοπία και ο τζόγος στο χρηματιστήριο είναι ιστορικά εδραιωμένα σαν εξέχοντα χαρακτηριστικά της εβραϊκής φυλής. Ενώ πολλοί Εβραίοι πατρονάρουν μη εβραϊκές εταιρείες, η μεγάλη μάζα απ' αυτούς ακολουθεί την κερδοσκοπική πορεία των ηγετών της φυλής τους. Στην Ευρώπη, όπου ο οικονομικός τους έλεγχος είναι πιο σταθερός και με μεγαλύτερη διάρκεια από ό,τι εδώ, σπάνια οι Εβραίοι παγιδεύονται σε κερδοσκοπικές αποτυχίες. Μερικές φορές εμπλέκονται σε κερδοσκοπικά σκάνδαλα, αλλά σπάνια σε σκάνδαλα που τους οδηγεί σε απώλειες. Κατά κανόνα ασχολούνται με «εβραϊκούς» τίτλους και στη Wall Street ακούει κανείς πολλές ιστορίες σχετικά με τις νίκες ή τις ήττες «των Εβραίων που ακολουθούν».

Μερικά από τα μεγαλύτερα εβραϊκά φαινόμενα που εμφανίστηκαν ποτέ στις Ηνωμένες Πολιτείες, φαινόμενα που αποκάλυψαν με το μακάβριο φως τους τη διαπλοκή των εβραϊκών οικονομικών, πολιτικών και των φυλετικών στόχων, ήρθαν στο φως από περιστατικά στη Wall Street. Πιθανώς είναι η φύση αυτών των αποκαλύψεων που ευθύνεται για την ισχυρή και σιωπηλή αντι-εβραϊκή αντίσταση που χαρακτηρίζει την καθαρά αμερικανική χρηματοδότηση.

Φεύγοντας από τη Wall Street, με τις τραπεζικές και χρηματιστηριακές δραστηριότητές της, και μπαίνοντας στο επίπεδο του Curb Market* στην Broad Street βλέπουμε μια ακμάζουσα επιχείρηση Εβραίων μεσαζόντων στο πετρέλαιο, στην εξόρυξη και στις μετοχές. Είναι τόσο πολλοί που δίνουν στην περιοχή τον χαρακτήρα μιας σημιτικής γειτονιάς σε ξένη πόλη. Είναι αλήθεια ότι πολλές συναλλαγές γίνονται με μη εβραϊκά ονόματα, αλλά μόνο επειδή ο Εβραίος γνωρίζει ότι τον αντιμετωπίζουν με καχυποψία σε οικονομικά θέματα.

Προχωρώντας ακόμα πιο κάτω, σε πιο σκοτεινά σοκάκια και μισοκρυμμένα γραφεία συναντά κανείς πολλά μέλη της εβραϊκής φυλής που κάνουν τις δουλειές τους με κάθε είδους διαπραγματεύσιμα χρεόγραφα. Αυτά είναι τα αληθινά παράσιτα της περιοχής της Wall Stre-

* Διαπραγμάτευση μετοχών εκτός του συστήματος των επίσημων χρηματιστηριακών αγορών ή τις ώρες που αυτές οι χρηματιστηριακές αγορές είναι κλειστές.

et, αληθινά αρπακτικά. Εμπλέκονται σε δόλιες συναλλαγές μετοχών με ζήλο και ενέργεια που τίποτα δεν μπορεί να αποθαρρύνει. Στόχος τους είναι να μαζέψουν χρήματα χωρίς δουλειά, χωρίς αντάλλαγμα, και σε αυτό έχουν εκπληκτική επιτυχία. Είναι εκπληκτικός ο αριθμός αυτών των ανδρών που κάνουν τεράστια περιουσία· εκπληκτικό είναι εξίσου το ατελείωτο πλήθος των απρόσεκτων, αδαών και ανυποψίαστων μη-Εβραίων που στέλνουν τα χρήματά τους από όλα τα μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών για τα άχρηστα κομμάτια χαρτιού με τα οποία ασχολούνται αυτά τα εβραϊκά παράσιτα. Μια ανελέητη επιχείρηση· ούτε καν η πονηριά δεν κρύβεται πίσω από αυτή τη δαιμονική παγίδα. Είναι το παλιό παιχνίδι του «παπά» με άλλους όρους. Οι επιχειρήσεις αυτών των ανθρώπων γίνονται κυρίως μέσω ταχυδρομείου ή τηλεφώνου. Ασχολούνται με «λίστες κορόιδων» και κυκλοφορούν «χρηματιστηριακές επιστολές» με τις οποίες, με το πρόσχημα ότι δίνουν ανιδιοτελείς συμβουλές σε όσους αναζητούν επενδύσεις, επιδιώκουν να πουλήσουν τα σάπια χαρτιά τους όσο πιο ακριβά γίνεται. Αυτές οι «χρηματιστηριακές επιστολές» είναι φυσικά αθώες για όσους είναι ενημερωμένοι και μπορούν να διαβάσουν τη δολιότητα που κρύβεται ανάμεσα στις γραμμές, αλλά είναι επικίνδυνες για τα ειλικρινή αλλά ανενημέρωτα μυαλά δεκάδων χιλιάδων οικονόμων ανθρώπων.

Καταδιωκόμενος από ντετέκτιβ, παρακολουθούμενος συνεχώς από την κυβερνητική μυστική υπηρεσία, στιγματισμένος από τις εφημερίδες, οδηγούμενος σε δίκη στα δικαστήρια, καταδικασμένος σε ποινές φυλάκισης, αυτός ο τύπος Εβραίων απατεώνων δεν πτοείται. Άλλοι θα ένιωθαν τέτοιες τιμωρίες σαν ισόβια ντροπή. Αυτός ο τύπος τις θεωρεί απλώς μια ασήμαντη διακοπή, όπως ένας ναυτικός θα θεωρούσε μια τυχαία πτώση στη θάλασσα. Υπάρχουν ακόμα χαμηλότερα βάθη, όπου κυριαρχεί η κλοπή και η βία. Οι άνθρωποι που βρίσκονται εκεί είναι οι προμηθευτές της κατώτερης φυλής κερδοσκόπων. Οι ιστορίες εγκληματικότητας στη Wall Street, ένας μεγάλος και τρομακτικός κατάλογος, η καθεμία με μια περίεργη φυλετική και συμμορίτικη χροιά, έχουν τραβήξει κατά καιρούς την προσοχή του κόσμου, αλλά όπως συμβαίνει συνήθως με τη δημοσίευση τέτοιων ιστοριών στον Τύπο, τα θεμελιώδη επεξηγηματικά γεγονότα παραλείπονται.

Θα φανεί όμως, καθώς ξετυλίγεται η ιστορία των πραγματικών συνθηκών στη Wall Street και στο χρηματοπιστωτικό της περιβάλλον, ότι υπάρχουν πάντα τα δύο στοιχεία – οι Εβραίοι και οι μη-Εβραίοι. Η προαναφερθείσα σιωπηρή αντίσταση των αμερικανικών οικονομικών στη σημιτική κυριαρχία είναι ίσως η μόνη μη εβραϊκή μορφή συμμαχίας στην Αμερική. Είναι, κατά μία έννοια, αφύσικο για το αμερικανικό μυαλό, αλλά του επιβλήθηκε σαν μέτρο αυτοάμυνας ενάντια στην επιθετική σημιτική δράση. Εάν υπάρξει ποτέ στις Ηνωμένες Πολιτείες ένας ισχυρός μη-εβραϊκός συνασπισμός, θα είναι το άμεσο αποτέλεσμα του αρχαίου εβραϊκού συνασπισμού κατά των μη-Εβραίων. Η κατάσταση

στις Ηνωμένες Πολιτείες αυτή τη στιγμή, σε ό,τι αφορά το οικονομικό ζήτημα, είναι η εξής: Σε αυτόν τον σιωπηλό αγώνα, η εβραϊκή ένωση δεν είναι ακόμα ανώτερη από τον μη-Εβραίο αντίπαλο, η μάχη είναι σε εξέλιξη. Πιστεύεται ότι όταν οι άνθρωποι ενημερωθούν για το τι συμβαίνει, θα σταματήσει για πάντα.

Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες προηγούμενων άρθρων, ο αγώνας των εχθρικών στοιχείων στην τάξη ενάντια στο κεφάλαιο κάτω από το ψεύτικο σύνθημα της «προόδου και ελευθερίας» στρέφεται αποκλειστικά ενάντια στο μη εβραϊκό κεφάλαιο. Οι χρηματοδότες που δέχονται επίθεση στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι μη-Εβραίοι. Το ίδιο συμβαίνει και στην Αγγλία. Ο αναγνώστης της εφημερίδας γνωρίζει τι επίπονες προσπάθειες γίνονται σε αυτή τη χώρα για να καταστραφούν οι σιδηρόδρομοι και τα ορυχεία με μια σειρά απεργιών. Αλλά αυτό που δεν λένε στους αναγνώστες των εφημερίδων είναι ότι οι σιδηρόδρομοι και τα ανθρακωρυχεία βρίσκονται ακόμα στα χέρια μη-Εβραίων και ότι οι απεργίες που υποκινούνται από τους Μπολσεβίκους είναι ένα εβραϊκό όπλο για να διαταράξουν αυτές τις ιδιοκτησίες των μη-Εβραίων, ώστε να γίνουν εύκολη λεία για τους Εβραίους.

«Οι οικονομικές κρίσεις δημιουργήθηκαν από εμάς για τους μη-Εβραίους μόνο με την απόσυρση των χρημάτων από την κυκλοφορία... Το σημερινό ζήτημα του χρήματος δεν συμπίπτει με την κατά κεφαλήν ανάγκη και κατά συνέπεια δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλες τις ανάγκες των εργατικών τάξεων... Γνωρίζετε ότι ο κανόνας του χρυσού ήταν επιζήμιος για τις κυβερνήσεις που τον αποδέχθηκαν, γιατί δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις για χρήματα, αφού βγάλαμε όσο το δυνατόν περισσότερο χρυσό από την κυκλοφορία.»

20ο Πρωτόκολλο.

Η καμπύλη της εβραϊκής νομισματικής δύναμης

Η εβραϊκή υψηλή χρηματοδότηση ήρθε για πρώτη φορά σε επαφή με τις Ηνωμένες Πολιτείες μέσω των Ρότσιλντ. Θα μπορούσε κανείς μάλιστα να πει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έθεσαν τα θεμέλια της περιουσίας των Ρότσιλντ, όπως συμβαίνει συχνά με τις εβραϊκές περιουσίες, μέσω του πολέμου. Τα πρώτα είκοσι εκατομμύρια δολάρια που έγιναν διαθέσιμα στους Ρότσιλντ για την κερδοσκοπία τους ήταν τα χρήματα που πληρώθηκαν για τα στρατεύματα των Έσσιων* για να πολεμήσουν ενάντια στις αμερικανικές αποικίες.

Από εκείνη την πρώτη έμμεση σύνδεση με τις αμερικανικές υποθέσεις, οι Ρότσιλντ εισέβαλαν συχνά στις χρηματικές υποθέσεις της χώρας, αν και πάντα μέσω πρακτόρων. Κανένας από τους γιους Ρότσιλντ δεν θεώρησε απαραίτητο να εγκατασταθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Άμσχελμ παρέμεινε στη Φρανκφούρτη, ο Σολομών επέλεξε τη Βιέννη, ο Νέιθαν Μάγιερ πήγε στο Λονδίνο, ο Κάρολος εγκαταστάθηκε στη Νάπολη και ο Τζέιμς εκπροσώπησε την οικογένεια στο Παρίσι. Αυτοί ήταν οι πέντε άρχοντες του πολέμου της Ευρώπης για περισσότερο από μια γενιά και η δυναστεία τους συνεχίστηκε από τους διαδόχους τους.

Ο πρώτος Εβραίος πράκτορας των Ρότσιλντ στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν ο Όγκαστ Μπελμόν, ο οποίος ήρθε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1837 και έγινε πρόεδρος της Εθνικής Επιτροπής των Δημοκρατικών με το ξέσπασμα του Εμφυλίου Πολέμου. Οι Μπελμόν δήλωναν ότι ήταν Χριστιανοί και υπάρχει σήμερα ένα μνημείο Μπελμόν, που ονομάζεται «Oriental Chapel», στον νέο καθεδρικό ναό του Αγίου Ιωάννη του Θεόδοτου (St. John the Divine) στα «Morningside Heights».

Η εξουσία των Ρότσιλντ, όπως ήταν κάποτε γνωστή, ενισχύθηκε τόσο από την εισροή άλλων τραπεζικών οικογενειών στα κρατικά οικονομικά,

* Οι Έσσιοι ήταν Γερμανοί στρατιώτες που υπηρέτησαν ως βοηθοί του βρετανικού στρατού κατά τη διάρκεια του Αμερικανικού Επαναστατικού Πολέμου. Ο όρος είναι μια αμερικανική συνέκδοχη για όλους τους Γερμανούς που πολέμησαν στη βρετανική πλευρά, αφού το 65% προερχόταν από τα γερμανικά κρατίδια Έσση-Κάσσελ και Έσση-Χάναου.

που το όλο θέμα δεν χρειάζεται πλέον να περιγράφεται με το όνομα μιας οικογένειας αλλά σαν φυλετική δύναμη. Υπό αυτή την έννοια, γίνεται λόγος για μια Διεθνή Εβραϊκή Χρηματοδότηση και τα κύρια στελέχη του περιγράφονται ως Διεθνείς Εβραίοι Χρηματοδότες.

Στο μεταξύ, μεγάλο μέρος του πέπλου μυστικότητας που συνέβαλε τόσο πολύ στην εξουσία των Ρότσιλντ έχει αφαιρεθεί· η χρηματοδότηση του πολέμου έχει χαρακτηριστεί για πάντα σαν «αιματοβαμένα χρήματα»· και η μυστηριώδης μαγεία που περιβάλλει τις μεγάλες συναλλαγές μεταξύ κυβερνήσεων και ατόμων, με τις οποίες μεμονωμένοι ελεγκτές μεγάλου πλούτου έγιναν οι πραγματικοί κυρίαρχοι του λαού, έχει σε μεγάλο βαθμό απογυμνωθεί και τα ξεκάθαρα γεγονότα αποκαλύφθηκαν.

Η παλιά μέθοδος των Ρότσιλντ εξακολουθεί να ισχύει ωστόσο, καθώς τα εβραϊκά ιδρύματα συνδέονται με τους φυλετικούς τους θεσμούς σε όλες τις ξένες χώρες. Υπάρχουν εβραϊκές τραπεζικές εταιρίες στη Νέα Υόρκη των οποίων οι διασυνδέσεις με εταιρείες στη Φρανκφούρτη, το Αμβούργο και τη Δρέσδη, καθώς και στο Λονδίνο και το Παρίσι, μπορούν να εντοπιστούν μόνο από τις πινακίδες πάνω από τις πόρτες. Αποτελούν μια ενότητα. Όπως το θέτει ένας κορυφαίος σπουδαστής οικονομικών υποθέσεων, ο κόσμος των υψηλών οικονομικών είναι σε μεγάλο βαθμό ένας εβραϊκός κόσμος λόγω του Εβραίου χρηματοδότη «που απουσιάζει από εθνικές ή πατριωτικές ψευδαισθήσεις.»

Για τον Διεθνή Εβραίο Χρηματοδότη τα σκαμπανεβάσματα του πολέμου και της ειρήνης μεταξύ των εθνών σημαίνουν μόνο αλλαγές στην παγκόσμια χρηματοπιστωτική αγορά· και, όπως συχνά η κίνηση των μετοχών χειραγωγείται για σκοπούς στρατηγικής αγοράς, έτσι μερικές φορές οι διεθνείς σχέσεις πραγματοποιούνται για απλό οικονομικό όφελος. Είναι γνωστό ότι ο πρόσφατος Μεγάλος Πόλεμος αναβλήθηκε πολλές φορές κατόπιν εντολής διεθνών χρηματοδοτών. Εάν ξεσπούσε πολύ σύντομα, δεν θα εμπλέκονταν τα κράτη που ήθελαν να εμπλακούν οι διεθνείς χρηματοδότες. Επομένως, οι αφέντες του χρυσού, δηλαδή τα διεθνή αφεντικά, αναγκάστηκαν πολλές φορές να ελέγξουν τον πολεμικό ενθουσιασμό που είχε προκαλέσει η δική τους προπαγάνδα. Πιθανώς να είναι αλήθεια, όπως ισχυρίζεται ο εβραϊκός Τύπος, ότι ανακαλύφθηκε μια επιστολή των Ρότσιλντ με ημερομηνία 1911 και προέτρεπε τον Κάιζερ ενάντια στον πόλεμο. Το έτος 1911 ήταν πολύ νωρίς. Δεν υπήρχε τέτοια επιμονή το 1914.

Αυτές οι ξένες οικονομικές σχέσεις δεν ρίχνουν μόνο ένα διαφορετικό φως σε καθαρά εθνικά θέματα που επηρεάζουν την ειρήνη και το κύρος των λαών, αλλά τείνουν και σε μια υπερεθνικότητα. Όταν αυτές οι ξένες σχέσεις επιτρέπουν στους Εβραίους τραπεζίτες να διαπρέπουν στις πιο εξειδικευμένες μορφές χρηματοδότησης, όπως το ξένο συνάλλαγμα, τους δίνουν επίσης τη δυνατότητα να ασκούν σχεδόν πλήρη έλεγχο στις διεθνείς κινήσεις χρήματος.

Υπάρχει αναμφίβολα μια βαθιά σύνδεση μεταξύ των εβραϊκών διεθνών οικονομικών και των πολεμικών και επαναστατικών γεγονότων. Για το παρελθόν, αυτή η σύνδεση είναι προφανής· δεν ισχύει λιγότερο για το παρόν. Η ένωση εναντίον του Ναπολέοντα, για παράδειγμα, ήταν εβραϊκή δουλειά. Η έδρα της ήταν στην Ολλανδία. Όταν ο Ναπολέων εισέβαλε στην Ολλανδία, το αρχηγείο μεταφέρθηκε στη Φρανκφούρτη του Μάιν. Είναι αξιοσημείωτο πόσοι Εβραίοι διεθνείς χρηματιστές έχουν βγει από αυτή την πόλη: οι Ρότσιλντ, οι Σιφ, οι Σπάιερ, για να αναφέρουμε μόνο μερικούς. Οι φυλετικές σχέσεις που διατρέχουν όλο τον κόσμο των διεθνών χρηματοδοτών αναγνωρίζονται εύκολα.

Αυτές οι διεθνείς συνδέσεις στοχεύουν όχι μόνο στην κυριαρχία της αμιγούς χρηματαγοράς, αλλά και σε κλάδους της βιομηχανίας που συνδέονται ιδιαίτερα στενά με τον χρηματοπιστωτικό τομέα. Κατά κανόνα, μόλις επιτευχθεί ο κανόνας, όλοι οι μη-Εβραίοι ενδιαφερόμενοι απωθούνται. Η «Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια» γράφει: «Τα εβραϊκά οικονομικά συμφέροντα σπάνια συνδυάστηκαν με βιομηχανικά, με εξαίρεση τους πολύτιμους λίθους και τα μέταλλα. Έτσι οι Ρότσιλντ ελέγχουν τον υδράργυρο, οι αδερφοί Barnato και Werner, Veit & Co. ελέγχουν τα διαμάντια, οι αδελφοί Lewisohn και οι εταιρείες Guggenheim Sons ελέγχουν τον χαλκό και, σε κάποιο βαθμό, το ασήμι». Σε αυτά, φυσικά, θα έπρεπε να προστεθεί ο «έλεγχος» στο ουίσκι, την ασύρματη τηλεγραφία, το θέατρο, τον ευρωπαϊκό και μέρος του αμερικανικού Τύπου και άλλα. Η λίστα θα ολοκληρωθεί σε αυτήν τη σειρά άρθρων πριν τελειώσει.

Η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια συνεχίζει: «Εν τω μεταξύ υπήρξε μια οριστική επικράτηση των Εβραίων χρηματοδοτών στον τομέα των κρατικών δανείων. Όπως ήδη αναφέρθηκε, αυτό οφείλεται στις διεθνείς σχέσεις των μεγαλύτερων εβραϊκών εταιρειών».

Σε αντίθεση με τις παράλογες διαψεύσεις του εβραϊκού Τύπου, πρέπει να ειπωθεί ότι οι ίδιες οι εβραϊκές αρχές δεν αρνούνται τις προσπάθειες για τον εβραϊκό διεθνή οικονομικό έλεγχο, αν και δηλώνουν ότι δεν είναι τόσο ισχυρός όσο κάποτε. «Τα πιο πρόσφατα χρόνια», λέει η «The Jewish Encyclopedia», «οι μη Εβραίοι χρηματοδότες έχουν μάθει τις ίδιες κοσμοπολίτικες μεθόδους και, συνολικά, ο έλεγχος είναι τώρα μάλλον λιγότερος παρά περισσότερος στα χέρια των Εβραίων από ό,τι στο παρελθόν.»

Αυτό ισχύει, τουλάχιστον όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες. Πριν από τον πόλεμο, η θέση πολλών εβραϊκών χρηματοπιστωτικών εταιρειών στη Wall Street ήταν ισχυρότερη από ό,τι είναι τώρα. Ο πόλεμος δημιούργησε συνθήκες που ρίχνουν νέο φως στον διεθνισμό των εβραϊκών οικονομικών. Στην περίοδο της αμερικανικής ουδετερότητας μπορούσε κανείς να παρατηρήσει την έκταση των εξωτερικών διασυνδέσεων ορισμένων ανθρώπων, καθώς και τον βαθμό στον οποίο οι εθνικές υποχρεώσεις υποτάσσονταν στις διεθνείς νομισματικές υποθέ-

σεις. Ο πόλεμος αναγκαστικά έβαλε όλο το μη εβραϊκό κεφάλαιο στη μια πλευρά ενάντια σε ορισμένα τμήματα του εβραϊκού κεφαλαίου που ήταν πρόθυμα να παίξουν και στις δύο πλευρές. Το παλιό ρητό των Ρότσιλντ, «Μην βάζεις όλα τα αυγά σου σε ένα καλάθι», έγινε απολύτως σαφές όταν εφαρμόστηκε σε εθνικές και διεθνείς δράσεις. Η Εβραϊκή χρηματοδότηση αντιμετωπίζει και τα πολιτικά κόμματα το ίδιο – ποντάρει και στα δύο, και έτσι δεν χάνει ποτέ. Με τον ίδιο τρόπο, η εβραϊκή χρηματοδότηση δεν χάνει ποτέ έναν πόλεμο. Όντας και στις δύο πλευρές, δεν μπορεί να χάσει τη νικήτρια πλευρά και οι όροι ειρήνης της είναι επαρκείς για να καλύψουν όλες τις προόδους προς την πλευρά που έχασε. Όντας και στις δύο πλευρές, δεν μπορεί ποτέ να χάσει τη νικήτρια πλευρά και οι όροι ειρήνης της είναι τέτοιοι που καλύπτουν τις προόδους του λαού της από την πλευρά των ηττημένων. Αυτό ήταν το νόημα και ο σκοπός του κοπαδιού των Εβραίων στη διάσκεψη ειρήνης.

Πολλοί από τους εβραϊκούς τραπεζικούς οίκους στη Wall Street ήταν παλαιότερα υποκαταστήματα μακροχρόνιων επιχειρήσεων στη Γερμανία και την Αυστρία. Αυτές οι διεθνείς εταιρείες είχαν συνηθίσει να υποστηρίζουν η μία την άλλη με κεφάλαια και διατηρούσαν άλλους στενούς δεσμούς. Μερικοί από αυτούς συνδέονται με επιγαμίες. Αλλά ο δεσμός πάνω από όλα είναι ο εβραϊκός φυλετικός δεσμός. Οι περισσότεροι από αυτούς τους εβραϊκούς τραπεζικούς οίκους υπέστησαν σοβαρές αποτυχίες κατά τη διάρκεια του πολέμου επειδή οι φίλοι τους από το εξωτερικό δεν είχαν υποστηρίξει τη σωστή πλευρά. Αλλά αυτό είναι μόνο ένα προσωρινό φαινόμενο, και οι Εβραίοι χρηματιστές θα είναι σύντομα έτοιμοι να πολεμήσουν ξανά για πλήρη οικονομική κυριαρχία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το αν θα πετύχουν, θα το αποφασίσει το μέλλον. Αλλά όλες οι εβραϊκές απόπειρες κυριαρχίας φαίνεται να έχουν μια παράξενη μοίρα. Ακριβώς τη στιγμή που το επιστέγασμα είναι έτοιμο να τοποθετηθεί πάνω στο οικοδόμημα των εβραϊκών θριάμβων, συμβαίνει ένα ατύχημα και το κτίριο καταρρέει. Αυτό έχει επαναληφθεί τόσες φορές στην εβραϊκή ιστορία που οι ίδιοι οι Εβραίοι το γνωρίζουν και έχουν ψάξει για μια εξήγηση. Σε πολλές περιπτώσεις, ο «αντισημιτισμός» προσφέρει την πιο βολική δικαιολογία, αλλά όχι πάντα. Και αυτή τη φορά, που η πυρκαγιά του πολέμου έχει ρίξει φως σε πολλά πράγματα που παλιά μπορούσαν να κρυφτούν στη σκιά, η αφύπνιση της παγκόσμιας προσοχής ονομάζεται «αντισημιτισμός» και δίνεται η εξήγηση ότι «μετά από κάθε πόλεμο ο Εβραίος γίνεται ο αποδιοπομπαίος τράγος» – μια περίεργη παραδοχή που οδηγεί στο ερώτημα: Γιατί;

Αλλά μια τόσο εύχρηστη και τόσο αναξιόπιστη εξήγηση όπως ο «αντισημιτισμός» δεν εξηγεί την αποτυχία των εβραϊκών οικονομικών συμφερόντων να γίνουν απολύτως κυρίαρχα σε μια χώρα όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες. Ο αντισημιτισμός δεν φτάνει σε αυτούς που έχουν εδραιωθεί γερά πίσω από τις επάλξεις της χρηματικής τους δύναμης. Η

σιωπηλή αντίσταση του ομίλου Wall Street Financial ή του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, για παράδειγμα, δεν είναι αντισημιτισμός. Δεν αποτελεί εμπόδιο για τους Εβραίους στην επιχειρηματική τους δραστηριότητα· είναι αντίθεση σε ένα φαινομενικό πρόγραμμα ολοκληρωτικού ελέγχου που επιδιώκεται όχι για το γενικό καλό, αλλά για ένα φυλετικό όφελος.

Μόλις πριν από λίγα χρόνια ο τραπεζικός οίκος της Kuhn, Loeb & Company θεωρήθηκε κοινώς ως προορισμένος στο εγγύς μέλλον να κερδίσει την πλήρη οικονομική υπεροχή στη Wall Street ως ίδρυμα έκδοσης και δανεισμού χρήματος. Υπάρχουν πολλοί λόγοι για αυτό, συμπεριλαμβανομένου του γεγονότος ότι η εταιρεία ήταν ο χρηματοδότης του Χάριμαν στη μάχη του με τον Τζέιμς Τζερόμ Χιλ για τον σιδηρόδρομο. Κι όμως αυτή η προσδοκία σχετικά με αυτό το χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Συνέβησαν απρόβλεπτα δυσάρεστα περιστατικά τα οποία, ενώ δεν επηρέασαν τις επιχειρηματικές συναλλαγές της εταιρείας, την εξέθεσαν σε ανεπιθύμητη δημοσιότητα για ένα μη οικονομικό θέμα.

Με τον οίκο «Kuhn, Loeb & Company», η εβραϊκή χρηματοδότηση στις Ηνωμένες Πολιτείες έφτασε στο υψηλότερο σημείο της. Επικεφαλής της εταιρείας ήταν ο αείμνηστος Τζέικομπ Σιφ γεννημένος στη Φρανκφούρτη του Μάιν, όπου ο πατέρας του ήταν ένας από τους μεσίτες των Ρότσιλντ. Ένας από τους συνεργάτες του Τζέικομπ Σιφ, ο Ότο Χέρμαν Καν, γεννήθηκε στο Μάνχαϊμ και συνδέθηκε νωρίς με την οικογένεια των Σπάυερ, η οποία επίσης κατάγονταν από τη Φρανκφούρτη του Μάιν. Ένας άλλος συνεργάτης, ο Φέλιξ Μ. Βάρμπουργκ, παντρεύτηκε με μέλος της οικογένειας του Τζέικομπ Σιφ. Η εβραϊκή χρηματοδότηση έχει εξαπλωθεί, αλλά δεν έχει ανέβει υψηλότερα από ό,τι σε αυτήν την εταιρεία.

Ωστόσο, έχει επιχειρηθεί μια πλευρική κίνηση που μπορεί να φέρει τις εβραϊκές φιλοδοξίες πιο κοντά στον στόχο τους. Σε πλήρη ακινησία στην Wall Street, οι Εβραίοι χρηματοδότες αναζήτησαν άλλα αμερικανικά κέντρα, ακόμη και ξένα κέντρα των οποίων η μελλοντική επιρροή στις αμερικανικές υποθέσεις υπόσχεται να είναι σημαντική. Η πρώτη πλευρική κίνηση είναι προς την Κεντρική και Νότια Αμερική. Μπορεί να λεχθεί ότι η οικονομική βοήθεια, πρακτική και συμβουλευτική, που προσφέρθηκε στο Μεξικό κατά την πιο δυσάρεστη περίοδο των σχέσεών του με τις Ηνωμένες Πολιτείες, δόθηκε από εβραϊκούς χρηματοοικονομικούς ομίλους. Η προσπάθεια απόκτησης επιρροής στην Ιαπωνία δεν φαίνεται να τα πήγε τόσο καλά. Είναι γνωστό βέβαια ότι ο Τζέικομπ Σιφ έδωσε υλική βοήθεια στην Ιαπωνία στον πόλεμο με τη Ρωσία. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί! Ήταν μια καλή συμφωνία και ταυτόχρονα μια ευκαιρία να εκδικηθεί τη Ρωσία για την κακή μεταχείριση των Εβραίων. Ταυτόχρονα, ο κ. Σιφ χρησιμοποίησε την ευκαιρία να εξοικειώσει τους Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου στα ιαπωνι-

κά στρατόπεδα με τις απόψεις που αργότερα εξελίχθηκαν σε μπολσεβικισμό. Ο κύριος στόχος, ωστόσο, φαίνεται ότι ήταν να προστεθεί η ανερχόμενη ιαπωνική δύναμη σαν νέος κρίκος στην αλυσίδα των εβραϊκών οικονομικών κατακτήσεων. Η εβραϊκή χρηματοδότηση είχε ήδη αποκτήσει βάση στην Ιαπωνία. Φαίνεται όμως ότι οι ελπίδες του κ. Σιφ ως προς αυτό δεν έχουν πραγματοποιηθεί πλήρως. Οι Ιάπωνες προφανώς γνωρίζουν πολύ περισσότερα για την «εβραϊκή απειλή» από τους Αμερικανούς· είναι επίσης εξαιρετικά καχύποπτοι. Διατήρησαν την επιχειρηματική συμφωνία αυστηρά σαν επιχειρηματική συμφωνία, κάτι που λέγεται ότι δυσαρέστησε πολύ τον κ. Σιφ. Αυτό αξίζει να το γνωρίζουμε αυτή τη στιγμή, ειδικά εν όψει της προπαγάνδας που επιδιώκει συνεχώς να προκαλεί παρεξηγήσεις μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Αυτοκρατορίας της Ιαπωνίας.

Αλλά η Νότια Αμερική φαίνεται να είναι ο τελευταίος στόχος. Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο εβραϊσμός για να επιτύχει την παγκόσμια κυριαρχία χρησιμοποιεί δύο μέσα: τις μετακινήσεις των ανθρώπων και τις κινήσεις των χρημάτων. Καμία κυβέρνηση, καμία εκκλησία δεν θα μπορούσε να διατάξει τη μετακίνηση 250.000, μισού εκατομμυρίου ή ακόμα και ενός εκατομμυρίου ανθρώπων, από το ένα μέρος του κόσμου στο άλλο, μετακινώντας τους όπως ένας στρατηγός μετακινεί τον στρατό του. Ο εβραϊσμός όμως μπορεί να το κάνει και το κάνει τώρα! Είναι απλώς θέμα χώρου πλοίων. Από την Πολωνία – όπου η παντοδύναμη διάσκεψη ειρήνης υπαγόρευσε ειδικά εβραϊκά προνόμια στο κρατικό σύνταγμα, όπου οι Εβραίοι θα είχαν κάθε λόγο να παραμείνουν – προετοιμάζεται μια μεγάλη στροφή προς τα δυτικά. Δεν είναι άτακτη φυγή, όπως λέει ο Αμερικανός Επίτροπος Μετανάστευσης, αν και μπορεί να φαίνεται έτσι από αυτή την πλευρά. Είναι μια οργανωμένη κίνηση, όπως φαίνεται όταν παρατηρούνται οι Αμερικανοεβραίοι σκηνοθέτες στην άλλη πλευρά. Μέρος των μαζών κατευθύνεται στη Νότια Αμερική. Λέγεται ότι μετά από μια περίοδο εκπαίδευσης στις Ηνωμένες Πολιτείες, ορισμένοι από τους μετανάστες που αποβιβάζονται τώρα εδώ θα αποσταλούν και πάλι νότια.

Το δεύτερο μέσο με το οποίο ασκούν οι Εβραίοι την κυριαρχία τους σε παγκόσμιο βαθμό είναι αυτό στην κίνηση του χρυσού. Χωρίς να θέλω να εξηγήσω ποιος είναι ο σκοπός, ένα είναι βέβαιο: μια μεγάλη κίνηση του εβραϊκού λαού και εβραϊκού χρυσού λαμβάνει χώρα αυτή τη στιγμή στη Νότια Αμερική. Και λέγεται ότι υπάρχει μεγάλη κίνηση άλλων υλικών, που αν χρησιμοποιήσει κανείς τα «Πρωτόκολλα» για εξήγηση, μπορεί να σημαίνει μόνο ένα πράγμα.

Η επόμενη απόπειρα κατάληψης όλης της Αμερικής μπορεί να προέλθει από τον Νότο, όπου η εβραϊκή δύναμη είναι ήδη ισχυρότερη από ό,τι υποδηλώνει ο αριθμός τους, όπου οι επαναστατικές μηχανορραφίες τους γίνονται αισθητές στις διαμάχες μεταξύ των διαφόρων κρατών.

Ωστόσο, αυτές οι αντικρούσεις και αυτές οι στρατηγικές κινήσεις των πλευρών δεν ολοκληρώνουν τις καταγραφές. Τώρα μιλάμε μόνο για αμερικανικά οικονομικά. Οι Εβραίοι δεν έχουν περιοριστεί αλλού όπως στη Wall Street. Ασκούν έναν πολύ απειλητικό έλεγχο σε πολλούς άλλους τομείς, καθένας από τους οποίους θα εξεταστεί λεπτομερώς σε εύθετο χρόνο. Προς το παρόν, η προσοχή μας είναι στραμμένη στη Νέα Υόρκη και την οικονομική της περιοχή.

Εμείς μόλις δείξαμε το κορυφαίο σημάδι της εβραϊκής νομισματικής δύναμης. Ένα άλλο σημάδι της εβραϊκής επιρροής στα οικονομικά της Αμερικής δεν είναι τόσο κολακευτικό για αυτή τη φυλή. Εάν η εβραϊκή οικονομική δραστηριότητα δεν ανέβει υψηλότερα, κατεβαίνει χαμηλότερα και βρίσκει το δρόμο της σε πιο σκοτεινά κανάλια από οποιαδήποτε άλλη μορφή οικονομικής δραστηριότητας στη χώρα.

Θα ήταν μια άσχημη ιστορία να αναφέρουμε τις βρωμιές των Ρόμπινς, Λαμάρ, Άρνσταϊν και των άλλων που έπαιξαν τον ρόλο τους στη μακρά σειρά των εγκληματιών των οποίων οι δραστηριότητες έλαβαν χώρα στις σκοτεινές γωνιές της Wall Street. Η ουσία όλων αυτών των ιστοριών θα ήταν ότι αυτό το είδος εγκλήματος είναι κυρίως εβραϊκό. Αυτό δεν σημαίνει ότι έχει την έγκριση της εβραϊκής κοινότητας, αλλά είναι πολύ σημαντικό ότι ενώ ολόκληροι όγκοι καταχρήσεων έχουν συσσωρευτεί στην πολύ μέτρια προσπάθεια της «The Dearborn Independent» για να δηλώσει το καθεστώς του εβραϊκού ζητήματος στην Αμερική, οι ηγέτες του Εβραϊσμού έχουν μείνει σιωπηλοί για τις εγκληματικές οικονομικές πράξεις εκείνων που θα μπορούσαν να τους κάνουν να νιώσουν τη δυσαρέσκεια της φυλής τους. Το εβραϊκό πάθος για την υπεράσπιση της φυλής, ανεξαρτήτως βαθμού ενοχής, είναι γνωστό σε κάθε εισαγγελέα, αν και πρέπει να ειπωθεί ότι κατά τη διάρκεια της έρευνας που έγινε πριν από μερικά χρόνια, που αποκάλυψε ότι η επιχείρηση της εμπορευματοποίησης της βίας ήταν υπό τον έλεγχο των Εβραίων, ορισμένοι Εβραίοι με κοινοτικό πνεύμα βοήθησαν αξιέπαινα το έργο. Αυτή η βοήθεια, ωστόσο, δεν εμπόδισε τη σοβαρότερη αντίθεση σε ορισμένες δημοσιεύσεις που έδιναν γνώση των γεγονότων που ανακάλυπταν οι ερευνητές.

Αυτή η χώρα έμεινε έκπληκτη πρόσφατα από την αποκάλυψη ότι μετοχές και πολεμικά ομόλογα «Ελευθερίας» αξίας 12.000.000 δολαρίων είχαν χαθεί μέσω μιας συστηματικής σειράς κλοπών στη Wall Street. Ξεκινώντας από την άνοιξη του 1918, οι αγγελιοφόροι που στέλνονταν από εταιρείες του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης για να κάνουν παραδόσεις μετοχών και ομολόγων σε άλλους οίκους, κατά τη διάρκεια των συνηθισμένων εργασιών, άρχισαν να εξαφανίζονται σαν να τους είχε καταπιεί η γη. Για ένα διάστημα αυτές οι εξαφανίσεις ήταν χωρίς εξήγηση. Η Wall Street είναι πραγματικά μια μικρή συνοικία. Το μεγαλύτερο μέρος της επιχείρησής της γίνεται εντός του χώρου ενός οικοπέδου. Οι αγγελιοφόροι στα ταξίδια τους πήγαιναν μερικές φορές

μόνο σε έναν άλλο όροφο του ίδιου κτιρίου ή σε ένα γραφείο απέναντι. Ωστόσο, σε αυτά τα σύντομα ταξίδια θα εξαφανίζονταν με όλα τα αξιόγραφά τους και σπάνια ξανάκουγαν γι’ αυτούς. Μέχρι το καλοκαίρι του 1918, ο αγγελιοφόρος που κατάφερνε να ξεφύγει ήταν κάτι σπάνιο. Ο τύπος θεωρούνταν ο τυχερός του δρόμου. Ήταν γενικά αμέριμνοι νεαροί και οι πιο έξυπνοι ανάμεσά τους αποφοίτησαν σαν υπάλληλοι από τους οίκους των επιτροπών.

Η έλλειψη εργατικού δυναμικού έπληξε τη Wall Street, μαζί με άλλες περιοχές της χώρας, και ήταν δύσκολο να βρεθούν αγγελιοφόροι. Την περίοδο αυτή υπήρξε επίσης μεγάλη επέκταση στις επιχειρήσεις. Σχεδόν όλοι στη χώρα είχαν ομόλογα κάποιου είδους, και αυτά άλλαζαν χέρια σε τεράστιες ποσότητες. Στο Χρηματιστήριο συνηθισμένες ήταν οι καθημερινές συναλλαγές σε ομόλογα έως 20.000.000$ και σε μετοχές έως ένα ή δύο εκατομμύρια μετοχές. Μετά τις πωλήσεις, οι μετοχές και τα ομόλογα μεταφερόντουσαν από τον πωλητή στον αγοραστή με τον αγγελιοφόρο. Δεν ήταν ασυνήθιστο για τα ανεύθυνα παλικάρια να τρέχουν από γραφείο σε γραφείο στη Wall Street με 250.000 $ το καθένα στα χέρια.

Μετά, με την έλλειψη αγοριών, άρχισε να εμφανίζεται ένας άλλος τύπος αγγελιοφόρου αλλά και με αυτόν τον τύπο αγγελιοφόρου συνεχίστηκαν τα προβλήματα. Οι εξαφανίσεις και οι απώλειες έγιναν πιο συχνές και δαπανηρές. Οι αποζημιώσεις που κατέβαλαν οι ασφαλιστικές εταιρείες έφτασαν σε τόσο εντυπωσιακά νούμερα που αποσύρθηκε το έθιμο της ασφάλισης. Διάφορες σκοπιμότητες υιοθετήθηκαν για να λυθεί το μυστήριο· τα αγόρια έπρεπε να ταξιδεύουν ανά δύο, τοποθετήθηκαν φρουροί σε όλη τη Γουόλ Στριτ, το θέμα ανατέθηκε στους καλύτερους ντετέκτιβ της χώρας, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Υπήρχε έντονη απροθυμία στη Wall Street για τη δημοσίευση των στοιχείων των ζημιών, από φόβο ότι η δημοσίευση μπορεί να είναι καταστροφική για την εμπιστοσύνη του κοινού στην οικονομική κατάσταση της Wall Street. Όμως τα νέα ήταν γνωστά στον υπόκοσμο και τράβηξαν στη Νέα Υόρκη εγκληματίες από όλα τα μέρη της χώρας. Για ένα διάστημα όλες οι προσπάθειες ήταν άκαρπες· οι απώλειες συνεχίστηκαν και το μυστήριο βάθαινε.

Στη συνέχεια, ξαφνικά, στις αρχές του 1920, έγιναν ορισμένες συλλήψεις και ελήφθησαν ομολογίες, οι οποίες αποκάλυψαν μια από τις πιο εκπληκτικές εγκληματικές συνωμοσίες στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αποδείχθηκε η ύπαρξη μιας τεράστιας εβραϊκής συνωμοσίας για τη λεηλασία της Wall Street. Διαπιστώθηκε ότι μια ομάδα επιτήδειων Εβραίων εγκληματιών, πολλοί από τους οποίους ήταν πλούσιοι άνδρες, ορισμένοι από αυτούς πρώην κατάδικοι, είχε δημιουργήσει μια οργάνωση με την οποία επρόκειτο να λεηλατηθούν οι οικονομικοί οίκοι της Wall Street.

Είχαν διαμορφωθεί ομάδες νεαρών Εβραίων, κυρίως ρωσικής καταγωγής και που ζούσαν στην ανατολική πλευρά. Αυτά τα παλικάρια, με οδηγίες από έξυπνους Εβραίους εντολείς, έκαναν αίτηση σε πρακτορεία αγγελιοφόρων της Wall Street για δουλειά σε μεσιτείες. Ήταν μέρος του σχεδίου για να αποκτήσουν καλά, τίμια αγγλοσαξονικά ονόματα. Το «ψευδώνυμο» – πόσο συχνά το συναντάμε!

Αυτά τα παλικάρια παρέδιδαν τις κλεμμένες μετοχές και τα ομόλογά τους στους επικεφαλής των οργανώσεών τους, οι οποίοι με τη σειρά τους τα παρέδιδαν στους Εβραίους εντολοδόχους, οι οποίοι ήταν ως επί το πλείστον μέλη της εγκληματικής ομάδας «Άνδρες εμπιστοσύνης» στην περιοχή των «Λευκών Φώτων» (White Light) – των «χρηματοδοτών», των οποίων η ασυλία έναντι της τιμωρίας, ήταν πάντα ένα από τα μόνιμα παζλ των μη-Εβραίων που κατοικούν στη Νέα Υόρκη.

Αυτοί οι Εβραίοι εγκληματίες βοηθήθηκαν από Εβραίους δικηγόρους στις συναλλαγές τους. Οι κλεμμένες μετοχές και ομόλογα μεταφέρθηκαν στο Κλίβελαντ, στη Βοστώνη, στην Ουάσιγκτον, στη Φιλαδέλφεια και σε μέρη του Καναδά, όπου δεσμεύτηκαν σαν εγγύηση για δάνεια σε μια φαινομενικά νόμιμη επιχειρηματική πορεία.

Ένα από τα αγόρια αγγελιοφόρος αρνήθηκε να παραδώσει τους κλεμμένους τίτλους του για το μικρό ποσό που του πρόσφεραν και έφυγε για να απολαύσει μόνος τον παράνομο πλούτο του. Το μέρος όπου κρυβόταν ανακαλύφθηκε και μέλη μιας ομάδας δολοφόνων του Χάρλεμ στάλθηκαν να τον βρουν, με οδηγίες να βρουν πού ήταν τα χρεόγραφα. Αν ήταν πάνω στο αγόρι, έπρεπε να σκοτωθεί αμέσως. Αυτή η ομάδα διασκέδασε το αγόρι με ποτά και γυναίκες για αρκετές μέρες μέχρι που έμαθαν ότι οι τίτλοι ήταν ραμμένοι μέσα στην επένδυση του παλτού του. Τον πήγαν για μια «βόλτα με τ' αμάξι» στο ύπαιθρο και στη συνέχεια βρέθηκε το νεκρό του σώμα, σφαγμένο με περίπου δύο δωδεκάδες τραύματα από στιλέτο.

Σε μια περίπτωση, ένας μη Εβραίος μπήκε στο φαύλο σύστημα και η μέθοδος ήταν τυπική. Οι Εβραίοι εντολοδόχοι ήθελαν ένα άλλο γραφείο ανταλλαγών μέσω του οποίου θα μπορούσαν να διαθέσουν τους τίτλους τους, και «πήραν πληροφορίες» ότι ένας νεαρός μη-Εβραίος μεσίτης βρισκόταν στα πρόθυρα της χρεοκοπίας. «Βοηθήθηκε» και του δόθηκε αυτό που φαινόταν ότι ήταν μια πολύ κερδοφόρα επιχείρηση. Μόλις μπήκε στη δύναμη των «φίλων» του και βαθιά μπλεγμένος στο παιχνίδι τους, προσπάθησε να ξεφύγει από αυτό. Απειλήθηκε με θάνατο. Ο Εβραίος εντολέας του είπε: «Εδώ δεν θέλω προδότη, αλλιώς θα σε σκοτώσω σε ένα λεπτό. Αν δεν μπορώ να το κάνω εγώ – αν με χώσουν μέσα – υπάρχουν πολλές συμμορίες μου που θα το κάνουν.»

Μετά τη σύλληψη και την ομολογία αυτού του μη-Εβραίου, πολλοί από τους Εβραίους αρχηγούς έφυγαν από τη Νέα Υόρκη, ταξιδεύοντας, ως συνήθως, με τα υποτιθέμενα χριστιανικά τους ονόματα. Αλλά η ταυτότητά τους έγινε επιτέλους γνωστή, και παρόλο που πολλοί από τους

αγγελιοφόρους απατεώνες τους έχουν καταδικαστεί για τα εγκλήματά τους, οι ηγέτες σε αυτή την απατεωνιά είναι ακόμη ελεύθεροι, και οι πιο ισχυρές επιρροές φαίνεται να καλούνται για να τους προστατεύσουν από τις συνήθεις πράξεις του νόμου. Μερικοί έχουν συλληφθεί, αλλά παρόλο που οι κατήγοροί τους είναι οι πιο ισχυρές τραπεζικές, χρηματιστηριακές και ασφαλιστικές εταιρείες στη Wall Street, μια μεγαλύτερη δύναμη φαίνεται να τους υπερασπίζεται από τη μεταχείριση που συνήθως επιφυλάσσεται στους γνωστούς εγκληματίες.

Ένας από τους «επί κεφαλής» έχει αψηφήσει τα δικαστήρια και εξακολουθεί να κυκλοφορεί ατιμώρητος. Οι Εβραίοι θεατρικοί μάνατζερ της Νέας Υόρκης έχουν κάνει πρωτοσέλιδο την ηθοποιό σύζυγό του, Εβραία, πιθανώς λόγω του πρόσθετου κύρους που της έδινε να είναι η σύζυγος του κλέφτη ομολόγων που αψηφούσε τον κόσμο.

Αυτό είναι το στοιχείο που προκαλεί κάτι σαν έκπληξη στην καρδιά του απλού λάτρη του νόμου και της τάξης – η αυθάδεια με την οποία αυτοί οι πλούσιοι Εβραίοι εγκληματίες αντιμετωπίζουν όλες τις υπηρεσίες του νόμου. Τους υπερασπίζονται έξυπνοι δικηγόροι και η στάση του εβραϊκού Τύπου και του εβραϊκού πληθυσμού απέναντί τους είναι στάση συμπάθειας και θαυμασμού. Γιατί όχι; – αφού τα περισσότερα από τα θύματα αυτής της κλοπής είναι μόνο Γκοχίμ, και το κύριο θύμα είναι ο ίδιος ο εθνικός καπιταλισμός!

Από την εβραϊκή πλευρά υπάρχει πλήρης σιωπή σχετικά με αυτήν την κυριαρχία του εγκλήματος. Και όμως αναπόφευκτα οι ίδιοι οι Εβραίοι πρέπει να υποφέρουν περισσότερο από αυτό. Η Κάχαλ της Νέας Υόρκης παρέμεινε σιωπηλή για αυτή την υπόθεση. Οι εκπρόσωποι του Εβραϊσμού, τόσο ετοιμόλογοι απέναντι στους μη-Εβραίους, δεν έχουν λόγια να πουν για αυτούς που πιθανότατα θα αποκαλούσαν «ομόθρησκούς» τους. Ωστόσο, είναι αρκετά κατανοητό ότι είναι τόσο στενά συνδεδεμένες όλες οι επιρροές στον Εβραϊσμό της Νέας Υόρκης που μια κοινή προσπάθεια από την πλευρά των ηγετών θα μπορούσε να ξεκαθαρίσει πολλές δυσάρεστες συνθήκες που υπάρχουν τώρα. Αλλά φαίνεται να υπάρχει μια σαφής αποστροφή για οτιδήποτε υποδηλώνει διαίρεση μιας τάξης Εβραίων εναντίον μιας άλλης. Είναι προφανώς το φυλετικό ένστικτο, που προστατεύει τους απειλούμενους, ανεξάρτητα από το πόσο αξίζουν την τιμωρία τους.

Αυτό είναι το γεγονός που έδωσε την τελική εβραϊκή πινελιά στο όλο θέμα. Μπορεί, φυσικά, να είναι τυχαίο ότι όλοι οι εγκληματίες και τα εργαλεία τους, με περιστασιακή εξαίρεση, είναι Εβραίοι. Αυτό από μόνο του μπορεί να μην είναι λόγος, με την ακραία έννοια, για την επισήμανση της κατάστασης με ένα φυλετικό όνομα. Αλλά η σιωπή, η έγκριση σε ορισμένους κύκλους, η πολύ ενεργή συμπάθεια στους άλλους, που όλα συνδυάζονται σαν ένα φυλετικό προτεκτοράτο γύρω από τους αδικημένους, είναι το πιο λυπηρό φαινόμενο.

Ο Αμερικανός Ντισραέλι – ένας σούπερ Εβραίος

Ο πόλεμος μπορεί να διέκοψε προσωρινά τους δεσμούς των εβραϊκών τραπεζικών οίκων της Wall Street με τους συνεργάτες τους στο εξωτερικό, ωστόσο αύξησε σημαντικά τον εβραϊκό πλούτο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σύμφωνα με εβραϊκές πηγές, το 73% των εκατομμυριούχων του πολέμου βρήκαν Εβραίους στην πόλη της Νέας Υόρκης. Από το πόλεμο ο Εβραίος βγήκε πιο ισχυρός στις Ηνωμένες Πολιτείες από ό,τι πριν, και η άνοδός του σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο είναι αναμφισβήτητη.

Ένας Εβραίος είναι Πρόεδρος της Κοινωνίας των Εθνών, ένας Σιωνιστής Πρόεδρος του Συμβουλίου της Κοινωνίας των Εθνών. Ο Πρόεδρος της Γαλλίας είναι Εβραίος,* ένας Εβραίος ήταν επικεφαλής της επιτροπής για τον προσδιορισμό της ενοχής του πολέμου, υπό την προεδρία του συνέβη να εξαφανιστούν σημαντικά έγγραφα.

Στη Γαλλία, τη Γερμανία και την Αγγλία η οικονομική τους ισχύς έχει αυξηθεί σημαντικά, όπως και η επιρροή της ανατρεπτικής προπαγάνδας τους.

Είναι ένα πολύ αξιοσημείωτο γεγονός ότι σε εκείνες τις χώρες που δίκαια μπορούν να χαρακτηριστούν αντισημιτικές, η κυριαρχία των Εβραίων είναι ισχυρότερη από οπουδήποτε αλλού. Όσο μεγαλύτερη είναι η αντίσταση σε αυτό, τόσο μεγαλύτερη είναι η εβραϊκή επίδειξη δύναμης. Η Γερμανία σήμερα είναι αντισημιτική. Ωστόσο, παρά τα όσα έκανε ο γερμανικός λαός για να απαλλαγεί από την ορατή επίδειξη της εβραϊκής εξουσίας, έχει εδραιωθεί πιο σταθερά από πριν, πάνω και πέρα από τα όρια της γερμανικής λαϊκής βούλησης. Η Γαλλία γίνεται όλο και πιο αντισημιτική και καθώς το αντιεβραϊκό κύμα ανεβαίνει, εμφανίζεται ένας Εβραίος Πρόεδρος. Η ίδια η Ρωσία είναι αντισημιτική ως το μεδούλι και ο Εβραίος είναι ο νέος τύραννος της Ρωσίας. Και ακριβώς τη στιγμή που, όπως μας διαβεβαιώνουν οι εκπρόσωποι του εβραϊσμού, ένα κύμα αντισημιτισμού σαρώνει ολόκληρο τον κόσμο – αυτή η λέξη χρησιμοποιείται για να περιγράψει την αφύπνιση των λαών για να συνειδητοποιήσουν την κατάστασή τους – ένας Εβραίος γίνεται ο επικεφαλής της Κοινωνίας των Εθνών, η οποία, αν ήταν παρούσα η Αμερική, θα αποτελούσε την παγκόσμια κυβέρνηση. Κανείς δεν φαίνεται να ξέρει γιατί· κανείς δεν μπορεί να το εξηγήσει. Ούτε οι ικανότητές του τον έβαλαν εκεί ούτε η θέληση του ευρύτερου κοινού – όμως είναι εκεί!

* Οι αναγνώστες να σημειώσουν ότι αυτό γράφτηκε το 1920.

Σε αυτή τη χώρα έχουμε τέσσερα χρόνια εβραϊκής κυριαρχίας πίσω μας, σχεδόν τόσο απόλυτη όσο αυτή που υπάρχει στη Ρωσία. Αυτό ακούγεται απίθανο, αλλά εξακολουθεί να υπολείπεται των καθιερωμένων γεγονότων. Αυτά τα γεγονότα δεν είναι φήμες, ούτε προϊόν μιας προκατειλημμένης κρίσης. Είναι το αποκορύφωμα μιας έρευνας από νόμιμες αρχές και καταγράφονται για πάντα στα επίσημα αρχεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι Εβραίοι έχουν αποδείξει για πάντα ότι ο έλεγχος της Wall Street δεν είναι απαραίτητος για τον έλεγχο του αμερικανικού λαού, και το πρόσωπο με το οποίο το απέδειξαν αυτό ήταν Εβραίος της Wall Street. Τον αποκαλούν «Ανθύπατο του Ιούδα στην Αμερική»· λέγεται ότι αποκαλούσε τον εαυτό του Ντισραέλι των Ηνωμένων Πολιτειών. Μπροστά σε μια ειδική επιτροπή του Κογκρέσου δήλωσε: «Πιθανότατα είχα περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια». Λέγοντας αυτό δεν υπερέβαλλε: διέθετε περισσότερη εξουσία – όχι πάντα και όχι απολύτως νόμιμη και συνταγματική εξουσία – το παραδέχτηκε. Έφτασε σε κάθε σπίτι και κατάστημα και εργοστάσιο και τράπεζα και σιδηρόδρομο και ορυχείο. Άγγιξε στρατούς και κυβερνήσεις. Άγγιξε τα συμβούλια στρατολόγησης. Έφτιαξε και απομάκρυνε άνδρες χωρίς λέξη. Ήταν δύναμη χωρίς ευθύνη και χωρίς όρια. Ήταν μια τέτοια δύναμη που ανάγκασε τον πληθυσμό των μη-Εβραίων να αποκαλύψει κάθε μυστικό ενώπιον αυτού του ανθρώπου και των Εβραίων συνεργατών του, δίνοντάς τους μια γνώση και ένα πλεονέκτημα που δισεκατομμύρια χρυσός δεν μπορούσαν να αγοράσουν.

Αναμφίβολα, ούτε ένας στους 50.000 από τους αναγνώστες αυτής της εφημερίδας δεν άκουσε ποτέ για αυτόν τον άνθρωπο πριν από το 1917, και αναμφίβολα ο ίδιος αριθμός τον γνωρίζει ξεκάθαρα τώρα. Αναδύθηκε από ένα σκοτάδι που δεν φωτίστηκε από οποιεσδήποτε πράξεις για το κοινό καλό για να πάρει την έδρα της διακυβέρνησης ενός λαού σε πόλεμο. Η συνταγματική κυβέρνηση δεν είχε καμία σχέση μαζί του εκτός από το να χορηγεί χρήματα και να εκτελεί τις εντολές του. Είναι αλήθεια ότι πίστευε ότι θα μπορούσε κανείς να στραφεί στον Πρόεδρο Γουίλσον, αλλά κανείς που γνώριζε την κατάσταση δεν το είχε δοκιμάσει.

Ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος με την τόσο ασυνήθιστη καριέρα, τόσο διδακτική για την ετοιμότητα του Ιούδα, να πάρει την εξουσία, όποτε θέλει;

Το όνομά του είναι Μπέρναρντ Μπαρούχ.

Γεννήθηκε στη Νότια Καρολίνα πριν από 50 χρόνια, γιος του γιατρού Σιμόν Μπαρούχ, που ήταν γιατρός κάποιας σημασίας. «Πήγα στο κολέγιο με την ιδέα να γίνω γιατρός, αλλά δεν έγινα γιατρός», είπε στην Επιτροπή του Κογκρέσου. Αποφοίτησε από το Κολέγιο της Πόλης της Νέας Υόρκης όταν ήταν λίγο κάτω από την ηλικία των 19 ετών. Αυτό το

κολέγιο είναι ένα από τα αγαπημένα εκπαιδευτικά ιδρύματα για τους Εβραίους, με πρόεδρό του τον Δρ. Σίντνεϊ Έντουαρντ Μέζες, κουνιάδο του συνταγματάρχη Έντουαρντ Μ. Χάους, ο συνταγματάρχης του οποίου η επιρροή και η δυσμένεια στον Λευκό Οίκο ήταν για πολύ καιρό αγαπημένο θέμα από την πλευρά του αμερικανικού λαού, αν και δεν χρειάζεται να είναι πια.

Προφανώς ο νεαρός Μπαρούχ ήξερε ακριβώς τι ήθελε να κάνει, και ξεκίνησε να το κάνει. Λέει ότι πέρασε «πολλά χρόνια» μετά την αποφοίτησή του σε ορισμένες σπουδές, «ιδιαίτερα στα οικονομικά» σε σχέση με τους σιδηρόδρομους και τις βιομηχανικές προτάσεις. «Προσπάθησα να κάνω το φτωχό μου εγχειρίδιο και το οικονομικό συμπλήρωμα του Financial Chronicle για πολλά χρόνια». Δεν θα μπορούσε να έχει περάσει πολύ «πολλά χρόνια» σε αυτές τις επιδιώξεις, γιατί αφού κατέβηκε στη Wall Street ως υπάλληλος και κλητήρας και όταν ήταν «περίπου 26 ή 27 ετών» έγινε μέλος της εταιρείας A. A. Housman & Company. «Περίπου το 1900 ή το 1902» έφυγε από την εταιρεία, αλλά στο μεταξύ είχε κερδίσει μια θέση στο Χρηματιστήριο. Για την επιχειρηματική του πρακτική είπε: «Δεν έκανα καμία άλλη επιχείρηση παρά μόνο για τον εαυτό μου. Μελέτησα τον εξοπλισμό ορισμένων παραγωγών και εργοστασίων και τους ανθρώπους που εργάζονταν σε αυτά.» Απαντώντας σε ερωτήσεις που είχαν σκοπό να αποκαλύψουν την ακριβή φύση των επιχειρήσεων του προτού εμφανιστεί ξαφνικά σαν ο άνθρωπος που «**είχε την περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο**», απέκρουσε τις εκτιμήσεις ότι ίσως ασχολούνταν με απλή αγορά και πώληση μετοχών. «Η επιχείρησή μου έγινε τότε η οργάνωση διαφόρων επιχειρήσεων», είπε, «και σε σχέση με αυτό, φυσικά, αγόραζα και πουλούσα μετοχές... Αν οργάνωσα κάποια επιχείρηση, φυσικά ενδιαφερόμουν πολύ για αυτήν, ή δεν θα την οργάνωνα αν δεν πίστευα σε αυτήν, και έμεινα στην ανάπτυξη αυτής της επιχείρησης· και μετά αν νοιαζόμουν αργότερα να την πουλήσω, θα την πουλούσα».

Πιεζόμενος από τους εξεταστές για μια ακόμη πιο λεπτομερή περιγραφή των δραστηριοτήτων του στις επιχειρήσεις, είπε:

«Λοιπόν, έπαιξα καθοριστικό ρόλο στην αγορά της Liggett & Meyers Tobacco Company· στην αγορά της Selby Smelter, της Tacoma Smelter και διάφορων χαλκού, βολφραμίου, καουτσούκ – συνέβαλα καθοριστικά στην οικοδόμηση μιας από τις μεγάλες βιομηχανίες του καουτσούκ στο Μεξικό, που ήταν η εγκατάσταση της πηγής προμήθειας καουτσούκ, και ανέπτυξα μια μεγάλη επιχείρηση για την παραγωγή πρώτης ύλης, η οποία συνεχίζεται ακόμη... Άρχισε να με ενδιαφέρει η νέα διαδικασία συγκέντρωσης μεταλλευμάτων χαμηλής ποιότητας στην οροσειρά Mesaba, αλλά το ενδιαφέρον που είχα ιδιαίτερα για τον χάλυβα ήταν στη μελέτη της σημερινής οργάνωσης, προκειμένου να αναρριχηθώ ώστε να μπορώ να αγοράσω ή να πουλήσω έξυπνα τους τίτλους τους...»

Ένα σημαντικό σημείο, που δεν έγινε πολύ σαφές στην κατάθεση, είναι ποια συμφέροντα είχε ο κ. Μπαρούχ στην αρχή του πολέμου. Οι προηγούμενες δραστηριότητές του σε διάφορους τομείς, κυρίως ίσως στον τομέα των μετάλλων, ήταν σημαντικές και πολυάριθμες. Σε κάθε περίπτωση, σαν νεαρός, διαπιστώνεται ότι κατέχει μεγάλα χρηματικά ποσά, και δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι τα κληρονόμησε. Είναι πολύ πλούσιος. Τι αλλαγή έκανε ο πόλεμος στον πλούτο του, αν άλλαξε καθόλου, είναι ένα θέμα για το οποίο δεν μπορούμε να πούμε τίποτα τώρα. Σίγουρα πολλοί από τους φίλους και τους στενότερους συνεργάτες του καρπώθηκαν μεγάλες ποσότητες χρημάτων από τις δραστηριότητές του κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Τώρα, όσον αφορά τις επιχειρηματικές του σχέσεις λίγο πριν τον πόλεμο, εμφανίζεται αυτή η μαρτυρία:

Κύριος Γκράχαμ: «Συνεχίσατε στη λειτουργία αυτών των διαφόρων επιχειρήσεων, στη σύσταση εταιρειών και στη διάθεση των μετοχών τους, και στην επιχείρησή σας στο Χρηματιστήριο και αλλού **μέχρι την έναρξη του πολέμου;»**

Κύριος Μπαρούχ: «Σιγά σιγά απομακρυνόμουν από τις επιχειρήσεις, γιατί είχα αποφασίσει να αποσυρθώ, και είχα αρχίσει να δραστηριοποιούμαι λιγότερο με αυτά τα θέματα, και δεν ένιωθα πολύ συμπάθεια για την οργάνωση των εταιρειών. Δεν επικρίνω άλλους άνδρες που ασχολούνται με επιχειρήσεις που τους οδήγησαν σε κέρδη ακόμη και πριν μπούμε στον πόλεμο. **Είχα αποφασίσει να φύγω** και να κάνω κάποια άλλα πράγματα που ελπίζω να μπορώ να κάνω τώρα, **αλλά αυτή η διαδικασία διεκόπη από τον διορισμό μου ως μέλους της συμβουλευτικής επιτροπής** χωρίς καμία πρόταση ή χωρίς καμία γνώση ή ιδέα ότι θα διοριζόμουν».

Εννοεί ότι η διαδικασία αποχώρησης από τις επιχειρήσεις διεκόπη με το διορισμό του στη συμβουλευτική επιτροπή, η οποία οδήγησε κατευθείαν στην πλήρη κυριαρχία του στις Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο;

> **Κύριος Τζέφερις:** «Είχε ασχοληθεί κάποιο από τα μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής με την παραγωγή πρώτων υλών ή βιομηχανοποιημένων προϊόντων ή όχι;».
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Είχα ασχοληθεί.»
> **Κύριος Τζέφερις:** «Με ποιον τρόπο;»
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Είχα κάνει μια αρκετά βαθιά μελέτη για την παραγωγή και τη διανομή και την κατασκευή πολλών από αυτές τις πρώτες ύλες. Έπρεπε να κάνω μια τέτοια εντατική μελέτη αυτών των πραγμάτων για να μπορέσω να κάνω τα πράγματα με τα οποία ασχολήθηκα.»
> **Κύριος Τζέφερις:** «Δεν κάνατε παραγωγή πρώτων υλών;»
> **Κύριος Μπαρούχ: «Με ενδιέφεραν οι επιχειρήσεις** – με ενδιέφερε η μελέτη και η παραγωγή πολλών από αυτά τα

πράγματα, επειδή ανέπτυξα και οργάνωσα επιχειρήσεις που το έκαναν.»

Εννοεί ότι τον ενδιέφεραν οι επιχειρήσεις την εποχή του διορισμού του; Αυτό θα ήταν ένα ενδιαφέρον σημείο για ξεκαθάρισμα.

Ένα άλλο θέμα που θα ήταν όχι μόνο ενδιαφέρον, αλλά και πολύ χρήσιμο για την εξήγηση της συγκέντρωσης μιας εβραϊκής κυβέρνησης γύρω από τον Πρόεδρο κατά τη διάρκεια του πολέμου, είναι το ζήτημα της γνωριμίας του Μπέρναρντ Μπαρούχ με τον Γούντροου Ουίλσον. Πότε ξεκίνησε; Ποιες συνθήκες ή ποια πρόσωπα τους έφεραν κοντά; Υπάρχουν ιστορίες, φυσικά, και μία από αυτές μπορεί να είναι αληθινή, αλλά η ιστορία δεν πρέπει να ειπωθεί αν δεν συνοδεύεται από την πληρέστερη πιστότητα. Γιατί θα έπρεπε ένας Εβραίος να είναι ο μόνος έτοιμος και επιλεγμένος για μια θέση με τη μεγαλύτερη δύναμη κατά τη διάρκεια του πολέμου;

Ο κ. Μπαρούχ, στην κατάθεσή του, δεν ρίχνει φως σε αυτό το ερώτημα. Είχε την ευκαιρία να το κάνει, αν το επιθυμούσε.

Κύριος Γκράχαμ: «Υποθέτω ότι γνωριζόσασταν προσωπικά με τον Πρόεδρο πριν από το ξέσπασμα του πολέμου;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, κύριε».

Κύριος Γκράχαμ: «Μέχρι τη στιγμή που διοριστήκατε ως μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής, είχατε ποτέ προσωπικές διασκέψεις με τον Πρόεδρο για αυτά τα θέματα;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, κύριε».

Κύριος Γκράχαμ: «Σας είχε καλέσει σε διαβούλευση ή σας είχε μιλήσει για αυτά τα θέματα και για το θέμα του διορισμού σας πριν διοριστείτε;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ποτέ δεν πρότεινα τίποτα για το διορισμό, γιατί θα του έλεγα ότι θα προτιμούσα να μην διοριστώ.»

Κύριος Γκράχαμ: «Θυμάστε τώρα, κύριε Μπαρούχ, πόσο καιρό πριν διοριστείτε σαν μέλος αυτής της συμβουλευτικής επιτροπής είχατε την τελευταία σας διάσκεψη με τον Πρόεδρο;»

Κύριος Μπαρούχ: «Όχι...»

Αυτή δεν είναι ολόκληρη η απάντηση του κ. Μπαρούχ, αλλά είναι η απάντησή του στην ερώτηση. Έχοντας πει «Όχι», ο κ. Μπαρούχ έγινε πολύ επικοινωνιακός για ένα άλλο θέμα. Η πλήρης απάντησή του είναι...

«Όχι· αλλά μπορώ να σας πω κάτι που μπορεί να σας ενδιαφέρει, και αυτό μάλλον θέλετε να μάθετε. Με ενόχλησε πολύ η απροετοίμαστη κατάσταση αυτής της χώρας, τόσο πολύ που ήμουν ένας από τους πρώτους άνδρες για να υποστηρίξω τον στρατηγό Γουντ στο στρατόπεδο του Πλάτσμπουργκ, και νομίζω ότι θα παραδεχτεί ότι του έδωσα τα πρώτα χρήματα και του είπα ό,τι κι αν έκανε, θα εγγυόμουν ότι θα σταθώ πίσω από αυτό το κίνημα, που ευτυχώς χρειάστηκε μόνο μερικές χιλιάδες δολάρια γιατί κατάφερε να κερδίσει την έγκριση του κοινού και προχώρησε, και σε αυτή τη σχέση φυσικά έπρεπε να σκεφτεί κανείς την

κινητοποίηση των βιομηχανιών της χώρας, γιατί οι άνθρωποι δεν παλεύουν μόνοι με τα χέρια τους· πρέπει να παλέψουν με πράγματα».

Αποδεικνύεται έτσι ότι ο κύριος Μπαρούχ ήταν ένας έμπειρος κύριος. Ήταν μόλις το έτος 1915. Ο ευρωπαϊκός πόλεμος τότε δεν ήταν παρά ένα εκπληκτικό θέαμα για τη μάζα του αμερικανικού λαού. Ωστόσο, ο κύριος Μπαρούχ ήταν πεπεισμένος ότι θα είχαμε πόλεμο, και ξόδεψε χρήματα για την διαίσθησή του. Η κυβέρνηση που τότε «μας κρατούσε εκτός πολέμου» διαβουλεύτηκε και αυτή με τον κ. Μπαρούχ, ο οποίος ήδη ήταν μπροστά από την κυβέρνηση στη δημιουργία της ατμόσφαιρας του πολέμου σε αυτή τη χώρα. Αν ο αναγνώστης, καταβάλει μια προσπάθεια και μπορέσει να ανασυνθέσει το έτος 1915 και μετά βάλει στην εικόνα εκείνης της χρονιάς το στοιχείο το οποίο δεν διέθετε τότε, δηλαδή τη δραστηριότητα του κ. Μπέρναρντ Μπαρούχ και των άλλων Εβραίων, θα δει ότι δεν ήξερε πολλά για το τι συνέβαινε, ακόμη και αν διάβαζε τις εφημερίδες με προσοχή!

Για να προχωρήσουμε στην εξέταση, ακολουθώντας το μέρος όπου ο κ. Μπαρούχ έκανε την ενδιαφέρουσα αποκάλυψη του ρόλου του στο πείραμα του Πλάτσμπουργκ:

> **Κύριος Γκράχαμ:** «Ήταν περίπου το 1915, έτσι δεν είναι;»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Ναι, το 1915· και το σκεφτόμουν πολύ σοβαρά, και πίστευα ότι θα συρθούμε στον πόλεμο. Έφυγα για ένα μακρύ ταξίδι και σε αυτό το ταξίδι ένιωσα ότι έπρεπε να υπάρξει κάποια κινητοποίηση των βιομηχανιών και σκεφτόμουν το σχέδιο που ουσιαστικά τέθηκε σε εφαρμογή και λειτουργούσε όταν ήμουν πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου. Όταν επέστρεψα από εκείνο το ταξίδι ζήτησα μια συνάντηση με τον Πρόεδρο. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα τον Πρόεδρο μετά την εκλογή του, όσο θυμάμαι τώρα».
>
> **Κύριος Γκράχαμ:** «Εννοείτε την πρώτη του εκλογή;»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Την πρώτη του εκλογή, ναι.»

Είναι πιθανό λοιπόν ότι ο κ. Μπαρούχ, αν μπορεί να δοθεί κάποια έμφαση στα λόγια του, γνώριζε τον Πρόεδρο από πριν. Οι απλοί άνδρες, που συναντούν τον Πρόεδρο σπάνια, συνήθως θυμούνται πολύ καθαρά αυτές τις συναντήσεις. Το γεγονός πιθανώς είναι ότι ο κ. Μπαρούχ έβλεπε τον Πρόεδρο τόσο συχνά που δυσκολευόταν να ξεχωρίσει στη μνήμη του τις συναντήσεις. Περιγράφει την επίσκεψη που αναφέρεται:

«Του εξήγησα όσο πιο ειλικρινά μπορούσα ότι ανησυχούσα πολύ για την αναγκαιότητα της κινητοποίησης των βιομηχανιών της χώρας. Ο Πρόεδρος άκουσε με μεγάλη προσοχή και ευγένεια, όπως κάνει πάντα... και το επόμενο πράγμα που άκουσα – μερικούς μήνες μετά... έστρεψε την προσοχή μου στο Συμβούλιο Εθνικής Άμυνας. Ο υπουργός Μπέικερ τράβηξε την προσοχή μου. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που συναντούσα τον Υπουργό Πολέμου. Με ρώτησε τι γνώμη είχα γι' αυτό.»

> **Κύριος Γκράχαμ:** «Αυτό ήταν πριν την ψήφιση του νομοσχεδί-

ου, πριν γίνει νόμος;»

Κύριος Μπαρούχ: «Νομίζω ότι ήταν. Δεν είμαι σίγουρος γι' αυτό. **Είπα ότι θα ήθελα να έχω κάτι διαφορετικό**.»

Αυτό είναι μάλλον σημαντικό. Ένα συμβούλιο είναι ένα **συμβούλιο**. Ο κύριος Μπαρούχ ήθελε **κάτι διαφορετικό**. Τελικά πήρε κάτι διαφορετικό. Έβαλε τον Πρόεδρο να αλλάξει τα πράγματα ώστε να κάνει τον κ. Μπαρούχ τον πιο ισχυρό άνδρα στον πόλεμο. Το Συμβούλιο Εθνικής Άμυνας έγινε τελικά η πιο παράπλευρη παράσταση. Δεν ήταν ένα συμβούλιο Αμερικανών που διηύθυνε τον πόλεμο, ήταν μια απολυταρχία με επικεφαλής έναν Εβραίο, με Εβραίους σε κάθε στρατηγικό σημείο. Αυτό που έκανε ο κ. Μπαρούχ ήταν πολύ αριστοτεχνικό, αλλά δεν ήταν με τον αμερικανικό τρόπο. Έκανε αυτό που ήθελε να κάνει, αλλά αν κάποιος έπρεπε να έχει κάνει αυτό που έκανε έπρεπε να ανακριθεί σοβαρά και πιθανότατα κανείς εκτός από ένα μέλος της φυλής του δεν θα ήθελε να το κάνει.

Κύριος Γκράχαμ: «Εξέφρασε ο Πρόεδρος κάποια γνώμη σχετικά με τη σκοπιμότητα υιοθέτησης του συστήματος που προτείνατε;»

Κύριος Μπαρούχ: «Νομίζω ότι έκανα το μεγαλύτερο μέρος της συζήτησης. Δεν θυμάμαι τι είπε ο Πρόεδρος για αυτό το θέμα, αλλά νομίζω ότι μπορεί να φανεί καλύτερα όπως εκφράζεται στο νομοσχέδιο.»

Κύριος Γκράχαμ: «Τον εντυπωσιάσατε με την πεποίθησή σας ότι επρόκειτο να μπούμε στον πόλεμο;»

Κύριος Μπαρούχ: «Μάλλον το έκανα. Θα ήθελα να σας πω ακριβώς, αλλά δεν θέλω να το μαντέψω.»

Κύριος Γκράχαμ: «Αυτή ήταν η γνώμη σας εκείνη τη στιγμή;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, πίστευα ότι θα μπούμε στον πόλεμο. Πίστευα ότι ένας πόλεμος ερχόταν πολύ πριν συμβεί.»

Στη συνέχεια, η εξέταση επανήλθε στη διάσκεψη του κ. Μπαρούχ με τον Υπουργό Πολέμου, στην οποία ο πρώτος είχε πει ότι «θα ήθελε να έχει κάτι διαφορετικό».

Κύριος Γκράχαμ: «Ο κ. Μπέικερ είπε ότι πίστευε ότι ήταν το καλύτερο που μπορούσε να αποκτηθεί εκείνη τη στιγμή;»

Κύριος Μπαρούχ: «Αυτή την εντύπωση έχω. Αν το είπε ή όχι, δεν ξέρω, αλλά είχα την εντύπωση ότι αυτό ήταν το καλύτερο που θα μπορούσε να αποκτηθεί εκείνη τη στιγμή.»

Εάν το γεγονός δεν είχε εξελιχθεί ακριβώς όπως το σχεδίασε ο κ. Μπαρούχ, μεγάλο μέρος της κατάθεσής του θα μπορούσε να απορριφθεί στην αρχή της φυσικής καυχησιολογίας του Εβραίου, μετά την επιτυχία ενός σχεδίου· αλλά δεν υπάρχει καμία έκπτωση σε τίποτα από αυτά που λέει. Ο Πρόεδρος έκανε ακριβώς αυτό που ήθελε ο Μπαρούχ σε χιλιάδες θέματα, και αυτό που προφανώς ήθελε περισσότερο από όλα ο Μπαρούχ ήταν να κυριαρχήσει στην παραγωγή της Αμερικής. Και αυτό το κατάφε-

ρε. Το κατάφερε σε μεγαλύτερο βαθμό από ό,τι ο Λένιν το είχε καταφέρει ποτέ στη Ρωσία· γιατί εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες οι άνθρωποι δεν έβλεπαν τίποτα άλλο παρά το πατριωτικό στοιχείο· δεν είδαν την Εβραϊκή Κυβέρνηση να ξεπροβάλλει από πάνω τους. Κι όμως ήταν εκεί.

Το Συμβούλιο Εθνικής Άμυνας, όπως είχε συσταθεί αρχικά – «το καλύτερο που μπορούσε να επιτευχθεί εκείνη την εποχή», αν και ο κ. Μπαρούχ «θα ήθελε κάτι διαφορετικό» – κατευθυνόταν από έξι γραμματείς του υπουργικού συμβουλίου, οι γραμματείς Πολέμου και Ναυτικού , Εσωτερικών, Γεωργίας, Εμπορίου και Εργασίας. Κάτω από αυτή την επίσημη ομάδα βρισκόταν μια συμβουλευτική επιτροπή, αποτελούμενη από επτά άνδρες, τρεις από τους οποίους ήταν Εβραίοι· ένας από αυτούς τους Εβραίους ήταν ο κ. Μπαρούχ. Κάτω από αυτή τη συμβουλευτική επιτροπή υπήρχαν δεκάδες και εκατοντάδες άνδρες και πολλές επιτροπές. Μία από τις ομάδες που εξαρτώνται από τις δύο ομάδες που μόλις αναφέρθηκαν ήταν το Συμβούλιο Βιομηχανιών Πολέμου, του οποίου ο κ. Μπαρούχ ήταν αρχικά απλώς μέλος, ενώ ο Ντάνιελ Γουίλαρντ ήταν ο πρόεδρος.

Τώρα, αυτό το Διοικητικό Συμβούλιο της Πολεμικής Βιομηχανίας ήταν που έγινε αργότερα τα «πάντα» και ο κ. Μπαρούχ ήταν αυτός που έγινε τα «πάντα» σε αυτό το συμβούλιο. Η θέση όπου τον έβαλαν έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος· έγινε ο κύριος πυλώνας της πολεμικής διοίκησης. Τα αρχεία το δείχνουν· ο ίδιος το παραδέχεται. Ποια επιρροή επηρέασε αυτό το Συμβούλιο των εκατοντάδων Αμερικανών και επέλεξε έναν μόνο Εβραίο να είναι ο αναμφισβήτητος άρχοντας και αφέντης τους κατά τη διάρκεια του πολέμου; Ήταν το μυαλό του Μπαρούχ που τον ανύψωσε; Ή μήπως ήταν η πρόταση των Εβραίων χρηματοδοτών που είχαν ήδη προχωρήσει στο έργο της κινητοποίησής τους; Δεν υπάρχει καμία διάθεση να ελαχιστοποιηθεί το μυαλό του Μπαρούχ. Το μυαλό και το χρήμα είναι τα δύο μεγαλύτερα όπλα των Εβραίων. Κανένας Εβραίος δεν επιλέγεται για θέση κλειδί που δεν έχει μυαλό. Ο Μπαρούχ έχει μυαλό. Είναι ένα ασταμάτητο θαύμα μεταξύ των ανθρώπων που τον γνωρίζουν. Μπορεί να κάνει έξι πράγματα ταυτόχρονα και να ελέγχει τις πιο κολοσσιαίες επιχειρήσεις χωρίς σαματά ή έξαψη. Έχει και μυαλό και χρήματα.

Αλλά υπάρχει κάτι που πρέπει να μάθει ο εβραϊσμός: τα μυαλά και τα χρήματα δεν αρκούν. Υπάρχει ένα άλλο στοιχείο που ούτε το μυαλό δεν μπορεί να αντιμετωπίσει και το οποίο καθιστά τα χρήματα άχρηστα. Ο ειδικός στο σκάκι μπορεί να μαγέψει και να προκαλέσει τον θαυμασμό· αλλά ο σκακιστής δεν κυβερνά τον κόσμο.

Έτσι, ο Μπαρούχ έκανε πράγματα. Αλλά και ο Τρότσκι έχει κάνει πράγματα. Το θέμα είναι το εξής: Πρέπει οι άνθρωποι να παρασυρθούν από μια έκκληση που γίνεται εσκεμμένα στη φαντασία τους ή μήπως πρέπει να εξετάσουν εξονυχιστικά αυτό που έχει γίνει και να σταθμίσουν

τις συνέπειές του;

Οι Εβραίοι θα μπορούσαν να κάνουν περισσότερα πράγματα στις Ηνωμένες Πολιτείες από ό,τι έχει κάνει ακόμη και ο Μπαρούχ, εάν προσφερόταν η ευκαιρία, πράξεις εξαιρετικής ηρεμίας και μαεστρίας – αλλά τι θα σήμαινε; Το ιδανικό του δικτάτορα των Ηνωμένων Πολιτειών δεν έλειψε ποτέ από την ομάδα στην οποία βρίσκεται ο Μπαρούχ – μάρτυρας το έργο «Φίλιπ Ντρου: ο διαχειριστής» (Philip Dru: Administrator), που συνήθως αποδίδεται στον συνταγματάρχη Έντουαρντ Μ. Χάους, και δεν το αρνήθηκε ποτέ.

Στην πραγματικότητα, ο Μπαρούχ θα μπορούσε πιθανώς να κάνει καλύτερη δουλειά από τον Τρότσκι. Ασφαλώς, η πρόσφατη εμπειρία που είχε στη διακυβέρνηση της χώρας κατά τη διάρκεια του πολέμου ήταν μια πολύτιμη εκπαίδευση στην τέχνη της απολυταρχίας. Όχι ότι είναι σε κάποια περίπτωση στην κατοχή του κ. Μπαρούχ και μόνο· είναι και στην κατοχή πολλών Εβραίων ηγετών, που πηδούσαν από υπουργείο σε υπουργείο, από τομέα σε τομέα, παίρνοντας μεταπτυχιακά μαθήματα στην τέχνη της απολυταρχίας, για να μην αναφέρουμε άλλα πράγματα.

Πριν περάσει ο κ. Μπέρναρντ Μπαρούχ, ήταν ο επικεφαλής και το κέντρο ενός συστήματος ελέγχου τέτοιου που η ίδια η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν κατάφερε ποτέ και δεν θα καταφέρει ποτέ μέχρι να αλλάξει τον χαρακτήρα της σαν ελεύθερη κυβέρνηση.

> **Κύριος Τζέφερις:** «Δηλαδή, **εσείς καθορίζατε τι θα μπορούσε να κάνει ο καθένας;**»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Ακριβώς, δεν τίθεται θέμα γι' αυτό. Ανέλαβα αυτήν την ευθύνη, κύριε, και **αυτή η τελική απόφαση βρισκόταν μέσα μου**.»
>
> **Κύριος Τζέφερις:** «Τι;»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Αυτή η τελική απόφαση, όπως είπε ο Πρόεδρος, ήταν μέσα μου· **η απόφαση για το αν ο Στρατός ή το Ναυτικό θα έπρεπε να είναι στη διάθεσή μου· η απόφαση εάν η διοίκηση των σιδηροδρόμων θα έπρεπε να έχει ατμομηχανές ή οι σύμμαχοι ή ο στρατηγός Άλενμπι ή εάν θα έπρεπε να χρησιμοποιηθούν στη Ρωσία ή στη Γαλλία.**»
>
> **Κύριος Τζέφερις: «Είχατε μεγάλη δύναμη;»**
>
> **Κύριος Μπαρούχ: «Μάλιστα, κύριε, είχα...»**
>
> **Κύριος Τζέφερις:** «Και όλες αυτές οι διαφορετικές εργασίες, πραγματικά απόλυτα, επικεντρώθηκαν σε εσάς, όσον αφορά την εξουσία;»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Ναι, κύριε. **Πιθανότατα είχα την περισσότερη δύναμη από ό,τι είχε ίσως οποιοσδήποτε άλλος άνδρας στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια.**»

Τι προηγήθηκε της απόκτησης αυτής της εξουσίας από τον κ. Μπαρούχ, πόσο μακριά έφτασε η δύναμή του και πώς χρησιμοποιήθηκε θα είναι η επόμενη έρευνά μας.

XXVI

«Ο Βασιλιάς του Ισραήλ δεν πρέπει να επηρεάζεται από τα πάθη του, ειδικά από τον αισθησιασμό. Κανένα ιδιαίτερο στοιχείο της φύσης του δεν πρέπει να έχει το πάνω χέρι και να κυριαρχεί στο μυαλό του. Ο αισθησιασμός, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, αναστατώνει τη διανοητική ικανότητα και την καθαρότητα της όρασης εκτρέποντας τη σκέψη προς τη χειρότερη και πιο κτηνώδη πλευρά της ανθρώπινης φύσης.
Ο πυλώνας του σύμπαντος στο πρόσωπο του άρχοντα του κόσμου, που ξεπήδησε από τους σπόρους του Δαβίδ, πρέπει να θυσιάσει όλες τις προσωπικές επιθυμίες προς όφελος του λαού του.»

24ο Πρωτόκολλο.

Το εύρος της εβραϊκής δικτατορίας στις ΗΠΑ

Η κοινή κριτική που γίνεται εναντίον του Προέδρου Γούντροου Ουίλσον ότι ενεργούσε μόνος του και δεν επωφελήθηκε από συμβουλές, μπορεί να γίνει μόνο από εκείνους που αγνοούν την εβραϊκή κυβέρνηση που συμβούλευε συνεχώς τον Πρόεδρο για όλα τα θέματα. Ακριβώς όταν ο Μπέρναρντ Μπαρούχ, ο Εβραίος ύπατος κυβερνήτης των Ηνωμένων Πολιτειών σε πολεμικές υποθέσεις, μάθαινε ότι ο κ. Ουίλσον δεν έχει ακόμη ενημερωθεί· αλλά το πότε μπαίναμε ή βγαίναμε από τον πόλεμο είναι θέματα που μας έλεγε ο ίδιος. Μπήκε στον πόλεμο στο Πλάτσμπουργκ, δύο χρόνια πριν γίνει πόλεμος· και βγήκε από τον πόλεμο όταν τελείωσε η δουλειά του στο Παρίσι.

«Επέστρεψα στον Τζορτζ Ουάσινγκτον», κάτι που σημαίνει ότι παρέμεινε στο Παρίσι μέχρι να κανονιστεί και η τελευταία λεπτομέρεια.

Λέγεται ότι ο κ. Μπαρούχ ήταν συνήθως Ρεπουμπλικανός μέχρι που ο Γούντροου Ουίλσον άρχισε να εμφανίζεται ως προεδρική δυνατότητα. Οι Εβραίοι έκαναν πολλά από τον Γούντροου Ουίλσον, πάρα πολλά για το καλό του. Σχημάτισαν έναν συμπαγή περιβάλλον γύρω του. Υπήρξε μια εποχή που επικοινωνούσε με τη χώρα μέσω κανενός άλλου εκτός από έναν Εβραίο. Οι καλύτεροι πολιτικοί συγγραφείς της χώρας παραγκωνίστηκαν για δύο χρόνια επειδή ο Πρόεδρος επέλεξε τον Εβραίο δημοσιογράφο, Ντέιβιντ Λόρενς, ως ανεπίσημο φερέφωνό του. Ο Λόρενς διοικούσε τα γραφεία του Λευκού Οίκου, με συχνή πρόσβαση στον Πρόεδρο, και για ένα διάστημα ήταν ο κορυφαίος της εθνικής εφημερίδας, αλλά ούτε αυτό το προνόμιο ούτε η επιμελής ενίσχυση του εβραϊκού περιβάλλοντος βοήθησαν να τον κάνουν αγαπημένο στο αμερικανικό κοινό.

Ο Αμερικανοεβραίος ήταν Δημοκρατικός μέχρι να εξασφαλίσει την τελευταία χάρη που μπορούσε να δώσει ο Γούντροου Ουίλσον και μετά έφυγε από το Δημοκρατικό Κόμμα με την βιασύνη που εγκαταλείπουν οι

αρουραίοι ένα πλοίο που βυθίζεται. Ο Μπαρούχ έμεινε, ξοδεύοντας μάλλον επιδεικτικά τα χρήματά του για κινηματογραφικές εκκλήσεις υπέρ της Κοινωνίας των Εθνών, αλλά είναι απολύτως πιθανό ότι έχει πραγματικό ενδιαφέρον για τη νέα της διοίκηση.

Για ένα πράγμα, μπορεί να υπάρχουν έρευνες. Μένει να δούμε αν θα συνεχιστούν οι έρευνες που άρχισε να κάνει η Ρεπουμπλικανική πλειοψηφία στη Βουλή σχετικά με τις πολεμικές δαπάνες. Υπάρχουν εκείνοι που ομολογούν ότι πιστεύουν ότι δεν θα συνεχιστούν, η εξήγηση είναι ότι αυτή η έρευνα που έγινε πριν από τις εκλογές ήταν αποκλειστικά για τον σκοπό της διασφάλισης των δεδομένων της προεκλογικής εκστρατείας ή της δημιουργίας μιας πολιτικής ατμόσφαιρας δυσμενούς για τους Δημοκρατικούς.

Είναι ειλικρινά να ελπίζουμε ότι οι Ρεπουμπλικάνοι δεν θα ησυχάσουν κάτω από αυτόν τον καταλογισμό, αλλά ότι θα συνεχίσουν αυστηρά τις έρευνες που έχουν ξεκινήσει. Υπάρχουν δύο λόγοι για τους οποίους πρέπει να γίνει αυτό· πρώτον, για να γνωρίζει η χώρα, εν όψει μελλοντικών απρόοπτων, τι «επένδυσε» η κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του πολέμου· δεύτερον ότι η πλήρης σάρωση της εβραϊκής επιρροής σε αυτή τη χώρα μπορεί να αποκαλυφθεί. Ο δεύτερος λόγος δεν αναμένεται να φανεί βαρύνουσας σημασίας στους πρακτικούς πολιτικούς, και αυτό δεν έχει σημασία, γιατί εάν ο πρώτος λόγος κριθεί επαρκής και αν οι έρευνες γίνουν, τότε αναπόφευκτα η εβραϊκή δύναμη θα εκτεθεί. Συνδέεται σε κάθε στάδιο της επιχείρησης.

Αυτό μπορεί να είχε να κάνει με την ξαφνική εγκατάλειψη του Δημοκρατικού κόμματος από τους Εβραίους. Μπορεί να ταλαντεύθηκαν για να έχουν κάτι να πουν για τη συνέχιση περαιτέρω ερευνών. Ήδη ακούγεται ο σύμβουλος, «περασμένα ξεχασμένα», «ο κόσμος έχει βαρεθεί τις έρευνες και δεν θέλει άλλες»· γίνονται ήδη προσπάθειες να εισαχθούν νεότερα ζητήματα για να εκτραπεί η κοινή γνώμη από τις πολεμικές υποθέσεις, και οι προσπάθειες είναι αναμφίβολα εβραϊκής προέλευσης.

Αυτή η μερίδα του κοινού που είναι σε εγρήγορση για το εβραϊκό ζήτημα θα κάνει καλά να παρατηρήσει με προσοχή τη στάση της νέας διοίκησης ως προς την ολοκλήρωση των ερευνών. Οι Εβραίοι δεν συνέρρεαν στους Ρεπουμπλικάνους για το τίποτα. Η χώρα δικαιούται να γνωρίζει τι έγινε με τα τεράστια χρηματικά ποσά που δαπανήθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Οι άνθρωποι δικαιούνται να γνωρίζουν ποιοι ήταν τα αφεντικά και ποιοι ήταν υπεύθυνοι για ορισμένες περίεργες καταστάσεις που δημιουργήθηκαν.

Τα μέλη της Βουλής, οι γερουσιαστές και άλλοι αξιωματούχοι θα πρέπει, τουλάχιστον, να δώσουν ιδιαίτερη προσοχή στις κατευθύνσεις από τις οποίες προέρχονται οι επιρροές κατά της περαιτέρω έρευνας.

Τώρα, όσον αφορά τον κ. Μπέρναρντ Μπαρούχ, ο οποίος για κάποιους ακόμη απροσδιόριστους λόγους έγινε επικεφαλής και μέτωπο των Ηνω-

μένων Πολιτειών στον πόλεμο, έχουμε τα δικά του λόγια σε πολλές περιπτώσεις ότι ήταν ο πιο σημαντικός άνθρωπος στον πόλεμο.

«Πιθανότατα είχα την περισσότερη δύναμη από ό,τι ίσως οποιοσδήποτε άλλος άνδρας στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια», είπε στον εκπρόσωπο Τζέφερις.

Και πάλι: «Είχαμε τη δύναμη της προτεραιότητας, που ήταν η μεγαλύτερη δύναμη στον πόλεμο... Ακριβώς· δεν τίθεται θέμα γι' αυτό. Ανέλαβα αυτήν την ευθύνη, κύριε, και αυτή η τελική απόφαση βρισκόταν μέσα μου.»

Και όταν ο εκπρόσωπος Τζέφερις είπε «Τι;» σε αυτήν την εκπληκτική δήλωση, ο κ. Μπαρούχ το επανέλαβε: «Αυτή η τελική απόφαση, όπως είπε ο Πρόεδρος, ήταν μέσα μου.»

Ο εκπρόσωπος Γκράχαμ του είπε: «Δηλαδή, έχω δίκιο σε αυτό, κύριε Μπαρούχ, ότι το μυαλό σας ήταν ο οδηγός...»

Και ο κ. Μπαρούχ απάντησε: «Αυτό είναι εν μέρει σωστό – νομίζω ότι έχετε απόλυτο δίκιο...»

Τώρα, σε τι συνίστατο η δύναμη του Μπαρούχ; Εν συντομία – στη δικτατορία των Ηνωμένων Πολιτειών. Κάποτε εξέφρασε την άποψη ότι θα μπορούσαν να είχαν διαχειριστεί οι Ηνωμένες Πολιτείες με αυτόν τον τρόπο σε καιρό ειρήνης, αλλά εξήγησε ότι ήταν ευκολότερο σε καιρό πολέμου, και αυτό ήταν εύκολο λόγω της πατριωτικής διάθεσης των ανθρώπων.

Δεν αρκεί, ωστόσο, να πούμε ότι η διακυβέρνηση του κ. Μπαρούχ αποτελούσε μια δικτατορία των Ηνωμένων Πολιτειών· μένει να φανεί πόσο άκαμπτη και μακρόπνοη ήταν αυτή η δικτατορία. Ο αναγνώστης μπορεί να αναγνωρίσει σε ποιο σημείο η εβραϊκή κυριαρχία άγγιξε και τις υποθέσεις του.

Ο κ. Μπαρούχ, που είχε την «τελική απόφαση» των πάντων, λέει ότι η δύναμή του επεκτάθηκε στις ανάγκες του Στρατού και του Ναυτικού, του Ναυτιλιακού Συμβουλίου, της Διοίκησης των Σιδηροδρόμων, άγγιξε επίσης τις Διοικήσεις Τροφίμων και Καυσίμων, και εκτός από όλα αυτά είχε τον ζωτικό έλεγχο των αγορών των Συμμάχων όχι μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά και σε άλλες χώρες με αναφορά σε ορισμένα υλικά.

30.000.000.000 $ (τριάντα δισεκατομμύρια δολάρια) δαπανήθηκαν από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη διάρκεια του πολέμου, όλα αυτά συγκεντρώθηκαν από τη φορολογία και τα ομόλογα. Από αυτό το ποσό, 10.000.000.000 $ (Δέκα δισεκατομμύρια) δανείστηκαν στους Συμμάχους και δαπανήθηκαν εδώ – όλες οι αγορές ελέγχονταν υπό την εξουσία του κ. Μπαρούχ.

Όπως είπε ο ίδιος, η εξουσία του συνίστατο στις ακόλουθες αρχές:

1. **Εξουσία στη χρήση κεφαλαίων στις ιδιωτικές επιχειρήσεις των Αμερικανών**.

Αυτή η αρχή υπαγόταν ονομαστικά στην Επιτροπή Κεφαλαιουχικών

Θεμάτων, ο ελεγκτικός παράγοντας της οποίας ήταν ένας άλλος Εβραίος, ο Γιουτζίν Ισαάκ Μέγιερ. Εδώ είναι μια άλλη ανεξήγητη περίσταση. Ήταν ο μόνος τραπεζίτης στις Ηνωμένες Πολιτείες ικανός να ασκήσει κυρίαρχη επιρροή; Γιατί συνέβη να βρεθεί ένας Εβραίος και σε αυτή τη σημαντική θέση; Έγινε μόνο κατά λάθος; Δεν υπήρχε σχεδιασμός;

Λοιπόν, ήταν απαραίτητο κατά τη διάρκεια του πολέμου για όποιον ήθελε να χρησιμοποιήσει κεφάλαιο σε επιχειρηματικές επιχειρήσεις, να δείξει όλα τα χαρτιά του στο τραπέζι. Απαιτούνταν να αποκαλύψει τα σχέδιά του, τους λόγους του να προσδοκά επιτυχία – εν συντομία, να πει στους Εβραίους εξουσιαστές και στους Εβραίους εκπροσώπους τους όλα όσα θα έλεγε εμπιστευτικά στον τραπεζίτη του κατά τη διαπραγμάτευση ενός δανείου. Η οργάνωση που τελειοποίησαν λίγοι Εβραίοι ήταν η πιο ολοκληρωμένη επιχειρηματική εξέταση που δημιουργήθηκε ποτέ σε οποιαδήποτε χώρα. Θα ήταν σαν να περιμέναμε πάρα πολλά από την ανθρώπινη φύση, αν πιστεύαμε ότι οι γνώσεις που αποκτούνται με αυτόν τον τρόπο πρέπει πάντα να φυλάσσονται ιερά, ή να χρησιμοποιούνται πάντα με ειλικρίνεια.

Ο κ. Μπαρούχ έδωσε μερικές περιπτώσεις για αυτό, αν και δεν ήταν οι περιπτώσεις που υπολογίζεται ότι θα ρίξουν το μεγαλύτερο φως στην εσωτερική λειτουργία της οργάνωσης. Είπε:

«Η Επιτροπή Κεφαλαιουχικών Θεμάτων (**όπου βασίλεψε ο κ. Μέγιερ**), στο Υπουργείο Οικονομικών, είχε έναν άνθρωπο που συμμετείχε στο Συμβούλιο Βιομηχανιών Πολέμου (**όπου βασίλευε ο κ. Μπαρούχ**) και ο οποίος ερχόταν πάντα στο Συμβούλιο Βιομηχανιών Πολέμου για να μάθει αν ο άτομο ή η εταιρεία που ήθελε αυτά τα χρήματα επρόκειτο να τα χρησιμοποιήσει για να κερδίσουν τον πόλεμο. Για να αναφέρω μια περίπτωση που συνέβη στη Φιλαδέλφεια, αυτή η πόλη ήθελε να κάνει εκτεταμένες δημόσιες βελτιώσεις· η πόλη της Νέας Υόρκης ήθελε να δαπανήσει 8.000.000 δολάρια για σχολεία, τα οποία θα χρειαζόταν μια τεράστια ποσότητα χάλυβα, εργασίας, υλικών και μεταφοράς. Είπαμε, «Όχι, αυτό δεν θα βοηθήσει να κερδίσουμε τον πόλεμο. Μπορείτε να το αναβάλετε για αργότερα. Δεν μπορούμε να ξοδέψουμε τον χάλυβα για όλα αυτά τα διάφορα πράγματα.»

Πολύ καλά. Γνωρίζει ο κ. Μπαρούχ ένα τεράστιο θέατρο που επιτράπηκε να χτίσει ένας Εβραίος θεατρολόγος σε μια ανατολική πόλη κατά τη διάρκεια του πολέμου;

Άκουσε ποτέ για μη-Εβραίους που τους αρνήθηκαν να προχωρήσουν σε μια νόμιμη επιχείρηση που θα βοηθούσε στην παραγωγή πολεμικού υλικού και ότι στη συνέχεια – στη συνέχεια – με σχεδόν πανομοιότυπα σχέδια και στην ίδια τοποθεσία, δόθηκε άδεια σε μια εβραϊκή επιχείρηση να κάνει το ίδιο ακριβώς;

Αυτή ήταν μια τρομερή δύναμη, και ήταν πολύ μεγάλη για να ανήκει σε έναν άνθρωπο. Σίγουρα ήταν μια δύναμη που δεν θα έπρεπε ποτέ να είχε δοθεί σε μια ομάδα Εβραίων. Ο γρίφος του γίνεται μεγαλύτερος όσο

βαθύτερα εξετάζεται. Πώς προέκυψε; Πώς μπορούσε να συμβεί – ότι πάντα, στα πιο κρίσιμα και ευαίσθητα σημεία σε αυτά τα θέματα, καθόταν ένας Εβραίος ενθρονισμένος με αυταρχική εξουσία;

Καλά θα μπορούσε ο κ. Μπαρούχ να πει – «Είχα την περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο». Θα μπορούσε ακόμη και να είχε πει, «Εμείς οι Εβραίοι είχαμε την περισσότερη δύναμη από ό,τι εσείς οι Αμερικανοί στον πόλεμο» – και θα ήταν αλήθεια.

2. **Εξουσία σε όλα τα υλικά**.

Αυτό φυσικά περιελάμβανε τα πάντα. Ο κ. Μπαρούχ ήταν ειδικός σε πολλές από αυτές τις γραμμές παραγωγές υλικού που εμπλέκονταν και ενδιαφερόταν για πολλές από αυτές. Αυτό που προσπάθησαν να μάθουν οι ερευνητές ήταν πόσες γραμμές παραγωγής τον ενδιέφεραν κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Σε γραμμές παραγωγής όπου ο κ. Μπαρούχ δεν ήταν ειδικός, είχε φυσικά υπεύθυνους ειδικούς. Υπήρχε ο κύριος Τζούλιους Ρόζενβαλντ, ένας άλλος Εβραίος, ο οποίος ήταν υπεύθυνος για τις «προμήθειες (συμπεριλαμβανομένων των ρούχων)» και ο οποίος είχε τον κ. Άισμαν να τον εκπροσωπεί. Ο κ. Άισμαν βρισκόταν σε αυτή τη θέση σχετικά με τις στολές για μεγάλο χρονικό διάστημα, φρόντιζε τις αλλαγές που γινόταν στην ποιότητά τους, την τιμή που πληρωνόταν στους κατασκευαστές ((κυρίως Εβραίους) και άλλα ενδιαφέροντα θέματα.

Τα μεγάλα συμφέροντα χαλκού του Γκούγκενχαϊμ, που πούλησαν το μεγαλύτερο μέρος του χαλκού που χρησιμοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου, εκπροσωπούνταν από έναν πρώην υπάλληλο· αλλά αναμφίβολα ο ίδιος ο κ. Μπαρούχ, ο οποίος ενδιαφερόταν πολύ για τον χαλκό κατά τη διάρκεια της επιχειρηματικής του σταδιοδρομίας, ήταν ο κύριος ειδικός σε αυτή τη γραμμή.

Είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από τα ονόματα των Εβραίων σε όλα αυτά τα σημαντικά τμήματα. Όμως, προς το παρόν, εφιστάται η προσοχή στο εύρος του ελέγχου του κ. Μπαρούχ στη χώρα γενικότερα. Το δηλώνει καλύτερα με τα δικά του λόγια:

«Κανένα κτίριο που κοστίζει περισσότερα από 2.500 δολάρια δεν θα μπορούσε να ανεγερθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου Πολεμικών Βιομηχανιών. Κανείς δεν θα μπορούσε να πάρει ένα τσουβάλι τσιμέντου χωρίς την έγκρισή του. Δεν θα μπορούσατε να πάρετε ένα κομμάτι ψευδάργυρο για το τραπέζι της κουζίνας σας χωρίς την έγκριση του Διοικητικού Συμβουλίου της Πολεμικής Βιομηχανίας.»

3. **Εξουσία επί των βιομηχανιών**.

Καθόρισε πού θα μπορούσε να αποσταλεί άνθρακας, πού θα μπορούσε να πωληθεί ο χάλυβας, πού θα μπορούσαν να λειτουργήσουν βιομηχανίες και πού όχι. Με τον έλεγχο του κεφαλαίου που απαιτείται στις επιχειρήσεις, πέρασε και ο έλεγχος των υλικών που απαιτούνται στη βιομηχανία. Αυτός ο έλεγχος στη βιομηχανία ασκούνταν μέσω της διάταξης που ονομάζεται προτεραιότητες, την οποία ο κ. Μπαρούχ

δικαίως την περιέγραψε ως «τη μεγαλύτερη δύναμη στον πόλεμο». Ήταν ο ισχυρότερος άνθρωπος στον πόλεμο, γιατί άσκησε αυτή την εξουσία.

Ο κ. Μπαρούχ είπε ότι υπήρχαν 351 ή 357 γραμμές βιομηχανίας υπό τον έλεγχό του στις Ηνωμένες Πολιτείες, συμπεριλαμβανομένης «πρακτικά κάθε πρώτης ύλης στον κόσμο». «Είχα την τελική έγκριση», είπε. Είτε ήταν ζάχαρι είτε μετάξι, κάρβουνο ή κανόνι, ο κύριος Μπαρούχ έλεγχε τις κινήσεις τους.

Κύριος Τζέφερις: «Για παράδειγμα, αυτή η προτεραιότητα που είχατε θα αποφάσιζε εάν οι πολίτες θα έπρεπε να έχουν υλικά για οικοδόμηση;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, αν δεν είχαμε αυτή την επιτροπή προτεραιότητας, οι πολίτες δεν θα είχαν τίποτα.»

Κύριος Τζέφερις: «Πήραν τίποτα;»

Κύριος Μπαρούχ: «Πήραν ό,τι υπήρχε».

Κύριος Τζέφερις: «Ελέγχατε αυτούς τους πίνακες προτεραιότητας κάποια στιγμή ή όχι;»

Κύριος Μπαρούχ: «Μερικές φορές, όχι πολύ συχνά. Ήμουν αυτεπάγγελτα σε όλες τις επιτροπές και η δουλειά μου ήταν να πηγαίνω όσο πιο μακριά μπορούσα και να έχω επαφή με τα πάντα.»

Κύριος Τζέφερις: «Και όλες αυτές οι διαφορετικές γραμμές παραγωγής, πραγματικά, τελικά, επικεντρώθηκαν σε εσάς, όσον αφορά την εξουσία;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, κύριε. Πιθανότατα είχα την περισσότερη δύναμη από ό,τι είχε ίσως οποιοσδήποτε άλλος άνδρας στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια.»

Αυτό, ωστόσο, δεν ήταν η πλήρης έκταση του ελέγχου του κ. Μπαρούχ στη βιομηχανία. Η καρδιά της βιομηχανίας είναι η ενέργεια. Ο κ. Μπαρούχ έλεγχε την ενέργεια των Ηνωμένων Πολιτειών. Το όνειρο του «Power Trust» (ενεργειακή σύμπραξη), ένα κακό όνειρο για αυτή τη χώρα, πραγματοποιήθηκε για πρώτη φορά υπό την οργάνωση που δημιούργησε αυτό το μοναδικό άτομο. Λέει: «Όχι μόνο προσπαθήσαμε να ελέγξουμε τις πρώτες ύλες, αλλά και τις εγκαταστάσεις παραγωγής της χώρας. Καθιερώσαμε χρήσεις προτεραιότητας και για την ενέργεια...»

4. **Εξουσία στις κλάσεις ανδρών για τη στρατιωτική θητεία**.

Ο Μπαρούχ επεσήμανε, ουσιαστικά υπέδειξε στον Αρχιστράτηγο των Ηνωμένων Πολιτειών, τις κλάσεις των ανδρών που έπρεπε να κληθούν στο στρατό. «Έπρεπε να αποφασίσουμε ουσιαστικά την αναγκαιότητα τέτοιων πραγμάτων», είπε. «Αποφασίσαμε ότι οι λιγότερο απαραίτητες βιομηχανίες θα έπρεπε να περιοριστούν και από αυτές θα έπρεπε να ληφθεί το ανθρώπινο δυναμικό για τον στρατό». Με αυτόν τον τρόπο κάλεσε τους οδηγούς, τους περιπλανώμενους πωλητές και παρόμοιες τάξεις στη στρατιωτική θητεία. Ήταν, φυσικά, απαραίτητο να βγει κάποι-

α τέτοια απόφαση, αλλά γιατί ένας άνθρωπος, γιατί πάντα αυτός ο ένας;

5. **Εξουσία στο εργατικό δυναμικό αυτής της χώρας**.

«Αποφασίσαμε να μειώσουμε τους άνδρες που εργαζόντουσαν με τις γυναίκες, κάτι που πάντα πολεμούσαν τα εργατικά συνδικάτα.»

6. Και ιδού τώρα, μια πιο ολοκληρωμένη απεικόνιση ενός μέρους των Πρωτοκόλλων που θα μπορούσε να βρεθεί σε οποιαδήποτε κυβέρνηση των μη-Εβραίων. Οι αναγνώστες των προηγούμενων άρθρων θα θυμούνται το απόσπασμα:

«**Θα εξαναγκάσουμε την αύξηση των μισθών** που, ωστόσο, **δεν θα ωφελήσουν τους εργαζόμενους, γιατί ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αύξηση στις τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης**.»

Ο κ. Μπαρούχ κάποτε είχε την τάση να παρακάμπτει το θέμα του καθορισμού των μισθών· δεν του άρεσε η έκφραση. Αλλά για να αποφασίσει ο ίδιος ο αναγνώστης, παραθέτουμε ολόκληρη τη μαρτυρία:

Κύριος Τζέφερις: «Το συμβούλιο της πολεμικής βιομηχανίας καθόρισε τους μισθούς των εργαζομένων;»

Κύριος Μπαρούχ: «Αν μπορείτε να το πείτε έτσι, αλλά δεν θα το έλεγα· όχι, κύριε.»

Κύριος Τζέφερις: «Προσπαθώ να καταλάβω αυτό που κάνατε.»

Κύριος Μπαρούχ: «Όχι, κύριε, δεν καθορίσαμε τους μισθούς των εργαζομένων.»

Κύριος Τζέφερις: «Τι κάνατε;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ακριβώς αυτό που σας είπα.»

Κύριος Τζέφερις: «Μάλλον είμαι λίγο κουτός, γιατί δεν το κατάλαβα εάν μου το είπατε.»

Κύριος Μπαρούχ: «Όταν η επιτροπή που καθόριζε τους μισθούς, καθόριζε την τιμή του χάλυβα, ας πούμε, έλεγαν "συμφωνούμε σε αυτή τη τιμή και θα κρατήσετε τους μισθούς εκεί που είναι" – και αυτοί ήταν οι μισθοί που επικρατούσαν στο ύψος που καθορίζαμε. Την εποχή που καθορίστηκαν οι μισθοί στην αρχή ήταν πολύ ψηλότεροι από το ύψος που καθορίσαμε.»

Κύριος Τζέφερις: «Όταν παίρνατε την απόφαση για την τιμή αυτών των υλικών μικρής σημασίας, καθορίζατε το μισθολόγιο των εργατών που επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν για την παραγωγή τους;»

Κύριος Μπαρούχ: «Στο βαθμό που θα έπρεπε να παραμείνει στο μέγιστο από αυτό που ήταν όταν καθορίζαμε την τιμή των υλικών.»

Λαμβάνοντας υπόψη τη σημασία της εξουσίας του κ. Μπαρούχ, και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες την είχε, αυτό ήταν ουσιαστικά καθορισμός των μισθών.

Τώρα, όσον αφορά τον καθορισμό των τιμών, ο κ. Μπαρούχ είναι πολύ πιο θετικός. Απαντώντας σε ερώτηση του κ. Γκάρετ, ο κ. Μπαρούχ είπε: «**Καθορίζαμε τις τιμές** σε συνεργασία με τις βιομηχανίες, αλλά

όταν καθορίζαμε μια τιμή, την καθορίζαμε για τη συνολική παραγωγή, όχι μόνο για το στρατό και το ναυτικό, αλλά και για τους Συμμάχους και **τον άμαχο πληθυσμό.**»

Τα πρακτικά μιας από τις συνεδριάσεις του διοικητικού συμβουλίου του κ. Μπαρούχ δείχνουν το εξής:

«Ο επίτροπος Μπαρούχ είπε ότι τα πρακτικά δείχνουν ότι η επιτροπή είχε καταναλώσει ολόκληρο το απόγευμα σε μια συζήτηση **για τον καθορισμό των τιμών, ιδίως όσον αφορά τον έλεγχο της προσφοράς τροφίμων, σιτηρών, βαμβακιού, μαλλιού** και γενικά πρώτων υλών.»

Κύριος Γκράχαμ: «Πείτε μου κάτι άλλο: Πόση προσωπική προσοχή δώσατε στο θέμα του καθορισμού των τιμών;»

Κύριος Μπαρούχ: «Στην αρχή, μεγάλη...»

Σε κάποια άλλη στιγμή, ο κ. Μπαρούχ είπε – «**Δεν υπήρχε κανένας νόμος στη χώρα για να καθορίζει τις τιμές.**»

Κύριος Τζέφερις: «Το παραδεχόμαστε, αλλά το κάνατε.»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, το κάναμε, και κάναμε πάρα πολλά πράγματα στο άγχος των καιρών.»

Εδώ βρισκόταν ένας άνθρωπος, που είχε την υπέρτατη δικτατορική εξουσία, και στα δύο άκρα των υποθέσεων των απλών ανθρώπων. Παραδέχεται ότι από τις 351 ή 357 γραμμές παραγωγής της βασικής βιομηχανίας που έλεγχε, καθόριζε τις τιμές στις οποίες τα εμπορεύματα έπρεπε να πωλούνται στην κυβέρνηση και στους πολίτες. Καθορίζοντας όμως τις τιμές, έβαζε και μισθολογικούς όρους. Το θέμα των μισθών ήρθε πρώτο – μπήκε στον υπολογισμό κόστους από τον κ. Μπαρούχ, το οποίο σε κάποιο βαθμό στήριξε τις τιμές. Στη συνέχεια, έχοντας αποφασίσει τι θα παίρνει ο παραγωγός σε μισθούς, αποφάσιζε στη συνέχεια τι θα έπρεπε να πληρώνει ο παραγωγός για να ζήσει. Ο ίδιος ο παραγωγός ίσως απαντήσει στο ερώτημα πώς έγιναν όλα! Οι μισθοί ήταν «ψηλοί», αλλά όχι τόσο ψηλοί για να σε κρατήσουν «ζωντανό»· και η απάντηση και στα δύο βρίσκεται στη μαρτυρία του Μπάρνεϊ Μπαρούχ.

Αυτή δεν είναι η όλη ιστορία σε καμία περίπτωση. Παρεμβάλλεται εδώ απλώς για να βρει τη θέση του στον κατάλογο των εξουσιών που έχουν ανατεθεί στον κ. Μπαρούχ. Το πόσο απόλυτα ένιωθε ο Μπαρούχ ότι ήταν η «δύναμη» φαίνεται από ένα απόσπασμα που συνέβη όταν προσπαθούσε να εξηγήσει τα πολύ μεγάλα κέρδη από ορισμένες επιχειρήσεις με τις οποίες δραστηριοποιήθηκε.

Κύριος Τζέφερις: «Τότε το σύστημα που υιοθετήσατε δεν έδωσε στην “Lukens Steel & Iron Company” το ύψος του κέρδους που είχαν οι εταιρείες χαμηλής παραγωγής;»

Κύριος Μπαρούχ: «Όχι, αλλά αφαιρέσαμε το 80% από τους άλλους.»

Κύριος Τζέφερις: «Ο νόμος το έκανε, έτσι δεν είναι;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, ο νόμος το έκανε.»

Κύριος Τζέφερις: «Τι εννοούσατε με τη χρήση της λέξης

“εμείς”;

Κύριος Μπαρούχ: «Η κυβέρνηση το έκανε αυτό. Με συγχωρείτε, αλλά λέγοντας εμείς εννοούσα το Κογκρέσο.»

Κύριος Τζέφερις: «Εννοείτε ότι το Κογκρέσο ψήφισε νόμο που το καλύπτει αυτό;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, κύριε.»

Κύριος Τζέφερις: «Είχατε καμία σχέση με αυτό;»

Κύριος Μπαρούχ: «Καθόλου.»

Κύριος Τζέφερις: «Τότε δεν θα χρησιμοποιούσα τη λέξη “εμείς” αν ήμουν στη θέση σας.»

Το αν αυτό του ξέφυγε του κ. Μπαρούχ, αυτός το ξέρει. Ακριβώς όπως είχε τη δύναμη να δίνει μισθούς στους εργάτες και να τους αφαιρεί ξανά με τον καθορισμό των τιμών, έτσι είχε τη δύναμη να επιτρέπει στις εταιρείες πρώτων υλών να αποκομίζουν υπέρογκα κέρδη – και δεν θα ήταν καθόλου αδιανόητο να είχε να κάνει και αυτός κάτι που είχε σχέση με το μέρος του. Είπε μια φορά, «Πήραμε το 80%»· τότε ομολόγησε ότι ήταν ολίσθημα. Της γλώσσας, ή της σύνεσής του;

Σίγουρα, τα κέρδη που επέτρεψε ήταν τόσο μεγάλα που ακόμα και εκεί που είχε αποπληρωθεί το 80% – όπου είχε αποπληρωθεί (υπήρχαν κάθε είδους υπεκφυγές και απάτες) – τα κέρδη εξακολουθούσαν να είναι τεράστια.

Και το 73% των «εκατομμυριούχων του πολέμου» της Νέας Υόρκης, παρά το 80%, είναι Εβραίοι.

The Dearborn Independent, τεύχος 4 Δεκεμβρίου 1920

XXVII

Οι Εβραίοι βασιλιάδες χαλκού αποκομίζουν πλούσια πολεμικά κέρδη

Σε αυτό το άρθρο θα παραβλέψουμε προς το παρόν τον κ. Μπέρναρντ Μπαρούχ. Οι δραστηριότητές του σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να ερμηνευθούν ως η κύρια προσπάθεια του Ιούδα στις Ηνωμένες Πολιτείες, ούτε ο ίδιος πρέπει να θεωρηθεί ως σημαντικός παράγοντας του εβραϊκού παγκόσμιου προγράμματος. Πράγματι, είναι αμφίβολο ότι του έχουν εμπιστευτεί πολλά από τα μυστικά των Γερόντων. Αλλά έχει βρεθεί ότι είναι χρήσιμος άνθρωπος, πρόθυμος να παίξει το εβραϊκό παιχνίδι με τους Εβραίους, και συνειδητά δεσμευμένος, όπως όλοι οι Εβραίοι, είναι υποχρεωμένος να δει ότι τα εβραϊκά συμφέροντα υπερισχύουν της ισορροπίας όπου είναι δυνατόν.

Πράγματι, ένα από τα κλειδιά του ελεγκτικού ρόλου που επιτράπηκε σε λίγους Εβραίους να παίξουν στις αμερικανικές υποθέσεις κατά τη διάρκεια του πολέμου βρίσκεται ακριβώς εδώ στην ερώτηση, «γιατί επιλέχθηκε ο κ. Μπαρούχ;» Τι ήταν, τι είχε κάνει, που έπρεπε να επιλεγεί σαν επικεφαλής και μπροστάρης της κυβερνητικής εξουσίας στον πόλεμο; Οι προγενέστεροί του δεν το εξηγούν. Ούτε τα προσωπικά ούτε τα εμπορικά του επιτεύγματα το εξηγούν. Τι σημαίνει;

Δεν υπήρχε εκλεγμένο μέλος της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών που να ήταν πιο κοντά, ή ακόμα και τόσο κοντά, στον Πρόεδρο κατά τη διάρκεια του πολέμου όσο αυτός ο Εβραίος από τη Wall Street. Κανένας που όσους έστειλε ο λαός για να τον εκπροσωπήσει στην Ουάσιγκτον δεν είχε ποτέ τα προνόμια που παραχωρήθηκαν στον κ. Μπαρούχ. Είναι ξεκάθαρο ότι πρόκειται για μια ασυνήθιστη κατάσταση, που δεν εξηγείται από την κατάσταση έκτακτης ανάγκης, και βεβαίως δεν μπορεί να εξηγηθεί με τίποτα που είναι ακόμη θέμα δημόσιας γνώσης.

Σαν ένας άνθρωπος από τους πολλούς, όλοι μαζί υπηρετώντας τη χώρα, ο κ. Μπαρούχ, φυσικά, θα ήταν απόλυτα εξηγήσιμος. Αλλά σαν άνθρωπος, σαν άνθρωπος που μόνο η δικιά του επιτροπή δραστηριοποιούνταν στον ιστό του Συμβουλίου Εθνικής Άμυνας μέχρι να αποτελέσει το επίκεντρο της πολεμικής κυβέρνησης, δεν μπορεί να εξηγηθεί. Δεν ήταν μόνο κατά τη διάρκεια του πολέμου, αλλά και μετά την ανακωχή, που αυτές οι διακρίσεις έπεφταν πάνω στον κ. Μπαρούχ. Πήγε στη Διάσκεψη Ειρήνης. Παραιτήθηκε από πρόεδρος του Συμβουλίου Βιομηχανιών Πολέμου στις 31 Δεκεμβρίου 1918 –

«Πήγα στο σπίτι μου στη Νότια Καρολίνα και έλαβα ένα τηλεγράφημα από τον Πρόεδρο να έρθω στο Παρίσι. Στη συνέχεια πήγα στο Παρίσι.Νομίζω ότι ταξίδεψα με το πλοίο στις 1 ή στις 2 Ιανουαρίου.

Ξέρω ότι ένα σκάφος χάλασε και έπρεπε να μεταφερθώ από το ένα στο άλλο. Αλλά δεν είχα περαιτέρω δραστηριότητες σε σχέση με την κυβέρνηση· δηλαδή το συμβούλιο πολεμικών βιομηχανιών.»

Κύριος Γκράχαμ: «Πόσο καιρό ήσασταν στο Παρίσι;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ταξίδεψα με πλοίο, επιστρέφοντας στις 28 ή στις 29 Ιουνίου. Επέστρεψα στην George Washington.» (Αυτό σημαίνει ότι ήταν μέλος της συνοδείας του Προέδρου.)

Κύριος Γκράχαμ: «Τι κάνατε εκεί, κύριε Μπαρούχ;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ήμουν οικονομικός σύμβουλος σε σχέση με την ειρηνευτική αποστολή.»

Κύριος Γκράχαμ: «Μείνατε μέχρι να συναφθεί η Συνθήκη Ειρήνης;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι, κύριε.»

Κύριος Γκράχαμ: «Συμβουλεύατε συχνά με τον Πρόεδρο όσο βρισκόσασταν εκεί;»

Κύριος Μπαρούχ: «Όποτε ζητούσε τη συμβουλή μου την έδινα. **Είχα κάποια σχέση με τις ρήτρες αποζημίωσης. Ήμουν ο Αμερικανός Επίτροπος υπεύθυνος για αυτό που αποκαλούσαν "Οικονομικό Τμήμα". Ήμουν μέλος του Ανώτατου Οικονομικού Συμβουλίου αρμόδιος για τις πρώτες ύλες.**»

Κύριος Γκράχαμ: «Καθόσασταν στο συμβούλιο με τους κυρίους που διαπραγματεύονταν τη συνθήκη;»

Κύριος Μπαρούχ: «**Ναι, κύριε**, μερικές φορές.»

Κύριος Γκράχαμ: «**Σε όλες εκτός από τις συναντήσεις στις οποίες συμμετείχαν οι Πέντε;**» (Εννοεί τις πρεμιέρες των Big Five.)

Κύριος Μπαρούχ: «**Συχνά και σε αυτές.**»

Αυτό, λοιπόν, είναι ένα παράπλευρο φως σε αυτό που ονομάστηκε «Διάσκεψη Κοσέρ», ένα όνομα που δόθηκε στη Διάσκεψη Ειρήνης από Γάλλους που έμειναν έκπληκτοι βλέποντας χιλιάδες Εβραίους από όλα τα μέρη του κόσμου να εμφανίζονται στο Παρίσι σαν οι εκλεκτοί σύμβουλοι των αρχόντων των εθνών. Οι Εβραίοι ήταν τόσο ευδιάκριτοι στην αμερικανική αποστολή που προκαλούσαν παντού σχόλια. Ένας Πέρσης εκπρόσωπος άφησε καταγεγραμμένη αυτή τη διαμαρτυρία: «**Όταν η αντιπροσωπεία των Ηνωμένων Πολιτειών... δέχτηκε μια σύντομη δήλωση για τους Εβραίους** και επέβαλε ένα εβραϊκό ημικράτος στη Ρουμανία και την Πολωνία, ήταν σταθεροί σαν γρανιτένιος βράχος, και καμία εναντίωση, κανένα μελλοντικό αποτρεπτικό στοιχείο, δεν έκανε καμία εντύπωση στη θέλησή τους. Κατά συνέπεια, είχαν τον δικό τους τρόπο. **Αλλά στην περίπτωση της Περσίας έχασαν τον αγώνα**, αν και η λογική, η ανθρωπιά, η δικαιοσύνη και τα διατάγματα που έγιναν πανηγυρικά αποδεκτά από τις Μεγάλες Δυνάμεις ήταν όλα με το μέρος τους.»

Το σχόλιο είναι μάλλον ταπεινωτικό. Αλλά είναι αλήθεια. Το εβραϊκό

παγκόσμιο πρόγραμμα ήταν το μόνο πρόγραμμα που πέρασε από τη Διάσκεψη Ειρήνης χωρίς εμπόδια ή αναθεώρηση.

Οι διεθνείς Εβραίοι ήταν τόσο πολυάριθμοι και πανταχού παρόντες στο Παρίσι, τόσο σταθερά εδραιωμένοι στα εσωτερικά συμβούλια, που ο οξυδερκής παρατηρητής, ο Δρ. Εμίλ Τζόζεφ Ντίλον, του οποίου το βιβλίο, «Η πραγματική ιστορία της διάσκεψης Ειρήνης» (The Inside Story of the Peace Conference), που είναι το καλύτερο που έχει εμφανιστεί, αναγκάστηκε να πει:

«Μπορεί να φαίνεται εκπληκτικό σε ορισμένους αναγνώστες, αλλά είναι πάντως γεγονός ότι ένας σημαντικός αριθμός **αντιπροσώπων πίστευε ότι οι πραγματικές επιρροές πίσω από τους αγγλοσαξωνικούς λαούς ήταν σημιτικές**».

Και ξανά:

«Αντιμετώπισαν την πρόταση του Προέδρου για το θέμα της θρησκευτικής ανισότητας, και, ειδικότερα, το περίεργο κίνητρο που φέρεται γι' αυτό, με τα μέτρα για την προστασία των μειονοτήτων που επέβαλε στη συνέχεια στα μικρότερα κράτη και τα οποία είχαν σαν κύριο χαρακτηριστικό την ικανοποίηση των εβραϊκών στοιχείων στην Ανατολική Ευρώπη. Και κατέληξαν στο συμπέρασμα **ότι η σειρά των σκοπιμοτήτων που πλαισιώθηκαν και επιβλήθηκαν προς αυτή την κατεύθυνση ήταν εμπνευσμένες από τους Εβραίους, που συγκεντρώθηκαν στο Παρίσι για να πραγματοποιήσουν το προσεκτικά μελετημένο πρόγραμμά τους, το οποίο κατάφεραν ουσιαστικά να το εκτελέσουν**. Όσο σωστοί ή άδικοι κι αν ήταν αυτοί οι εκπρόσωποι, θα ήταν επικίνδυνο λάθος να αγνοήσουμε τις απόψεις τους, δεδομένου ότι έκτοτε έχουν γίνει ένα από τα μόνιμα στοιχεία της κατάστασης. Η φόρμουλα στην οποία στράφηκε αυτή η πολιτική από τα μέλη της διάσκεψης, τις χώρες τις οποίες επηρέασε, και που τη θεώρησαν μοιραία για την ειρήνη της Ανατολικής Ευρώπης, ήταν η εξής: "**Στο εξής ο κόσμος θα κυβερνάται από τους αγγλοσαξονικούς λαούς, οι οποίοι με τη σειρά τους θα επηρεάζονται από τα εβραϊκά τους στοιχεία**."

Υπάρχουν και άλλα θέματα σχετικά με τον κ. Μπαρούχ τα οποία θα αναπτυχθούν στην πορεία αυτής της μελέτης, αλλά αξίζει τον κόπο να έχουμε τις διαθέσιμες πληροφορίες σχετικά με τον περίεργο χειρισμό του στην κατάσταση του χαλκού κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Ο κύριος Μπαρούχ είναι γνωστός σαν άνθρωπος του χαλκού. Ο χαλκός είναι εβραϊκός. Αυτό το μέταλλο, σε όλο τον κόσμο, βρίσκεται υπό την εβραϊκή κυριαρχία. Οι Γκούγκενχαϊμ και οι Λέβιζον, δύο εβραϊκές οικογένειες, είναι οι βασιλιάδες του χαλκού του πλανήτη – όχι ότι περιορίζονται στον χαλκό. Για παράδειγμα, η παραγωγή τους σε ασήμι σε όλο τον κόσμο είναι κατά ένα τέταρτο μεγαλύτερη από αυτή που παράγεται σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σύμφωνα με τη δική του μαρτυρία, ο κ. Μπαρούχ ενδιαφερόταν για τις επιχειρήσεις του χαλκού. Ποιά ήταν τα περιουσιακά του στοιχεία κατά τη

διάρκεια του πολέμου δεν το αποκάλυψε. Αλλά το ποιες ήταν οι ενέργειές του έχει φανεί πολύ ξεκάθαρα λίγο-λίγο σε διάφορες έρευνες.

Πριν μπουν οι Ηνωμένες Πολιτείες στον πόλεμο, ο κ. Μπαρούχ μάζεψε τους βασιλιάδες του χαλκού. «Πήγα στη Νέα Υόρκη και εκεί είδα τον κ. Τζον Ντένις Ράιαν και τον κ. Ντάνιελ Γκούγκενχαϊμ», είπε στην κατάθεσή του. Ήταν τον Φεβρουάριο ή τον Μάρτιο του 1917, δεν ήταν σίγουρος ποιος, αλλά είπε ότι ήταν «πριν πάμε στον πόλεμο».

Τώρα, ποιοι ήταν αυτοί οι κύριοι; Ο κ. Ράιαν ήταν προφανώς υπεύθυνος για την αναδιοργάνωση της ιδιοκτησίας των Λέβιζον, ενώ ο κ. Γκούγκενχαϊμ ήταν ο αρχηγός των επτά Γκούγκενχαϊμ που σχηματίζουν «μια επιχειρηματική οικογένεια και μια οικογενειακή επιχείρηση». Διαίρεσαν τις επιχειρήσεις κατά τη διάρκεια του πολέμου. Η «United Metals Selling Company», η οποία πούλησε στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών τον χαλκό της κατά τη διάρκεια του πολέμου, ήταν η επιχείρηση «Lewisohn» που αναδιοργανώθηκε, της οποίας ο Τομπάϊας Γούλφσον ήταν αντιπρόεδρος· και η «American Melting and Refining Company» ήταν, προφανώς, των συμφερόντων των Γκούγκενχαϊμ. Δεν υπήρχε ανταγωνισμός μεταξύ αυτών των δύο κατά τη διάρκεια του πολέμου! Πώς προέκυψε ότι αυτοί οι δύο συνεργάστηκαν; Η υπόθεσή τους είναι ξεκάθαρη στα χαρτιά: η απάντησή τους είναι ότι τους το ζήτησε ο κ. Μπαρούχ! Και ο κ. Μπαρούχ είναι κι αυτός σαφής· δεν ήταν κυβερνητικός αξιωματούχος; Και δεν έδειξαν πατριωτισμό κάνοντας όπως τους είπε ο κυβερνητικός αξιωματούχος;

Καταλήξαμε σ’ αυτό: η «κυβέρνηση» έκανε έναν κανόνα ότι θα δραστηριοποιείται μόνο μέσω της «American Metals Selling Company» ως εκπρόσωπος των παραγωγών χαλκού των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτό σήμαινε, φυσικά, ότι, εάν οι λίγοι ανταγωνιστές αυτού του εβραϊκού χάλκινου καρτέλ συναλλάσσονταν με την κυβέρνηση, έπρεπε να συνεννοηθούν και με την «American Metals Selling Company».

Κύριος Γκράχαμ: «Μα πώς συνέβη αφού εκπροσωπούσατε τις άλλες εταιρείες που ήταν ανταγωνιστές σας;»

Κύριος Γούλφσον: «Λοιπόν, κατόπιν αιτήματος του συμβουλίου της πολεμικής βιομηχανίας, προσφέραμε μια επιτροπή παραγωγών χαλκού.»

Κύριος Γκράχαμ: «Ποιος το ζήτησε αυτό;»

Κύριος Γούλφσον: «Ο κ. Γιουτζίν Μέγιερ ο νεότερος, που εκπροσωπεί τον κ. Μπέρναρντ Μπαρούχ.»

Κύριος Γκράχαμ: «Τώρα ας μάθουμε ποιος ήταν ο κύριος Γιουτζίν Μάγιερ, Τζούνιορ. Τον γνωρίζετε;»

Αναπτύχθηκε ότι ο κ. Γιουτζίν Μέγιερ, ο νεότερος, είναι ένας άλλος άνθρωπος της Wall Street που «είχε μεγάλες επενδύσεις στον χαλκό», αν και ο κ. Γούλφσον δεν ήξερε εάν τις διατήρησε κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Κύριος Γκράχαμ: «Τότε ο Γιουτζίν Μέγιερ, ο Τζούνιορ, πήγε

στο Διοικητικό Συμβούλιο της Πολεμικής Βιομηχανίας και ασχολήθηκε με τους παραγωγούς χαλκού για το ζήτημα του εξοπλισμού με χαλκό, σωστά;»

Κύριος Γούλφσον: «Ναι, κύριε.»

Σαν αποτέλεσμα αυτού του αιτήματος πραγματοποιήθηκε μια συνάντηση στην οδό Μπρόντγουεϊ αρ. 120, στην οποία ήταν παρόντες, μεταξύ λίγων άλλων, ο Ρόζενσταμ, ο Λούντβιγκ Φόγκελσταϊν, ο Τζούλιους Λεμπ, ο Τομπάϊας Γούλφσον, ο Γκούσταβ Ντρούκερ και ο Γιουτζίν Μέγιερ, Τζούνιορ.

Κύριος Γκράχαμ: «Υπήρχαν αξιωματικοί του στρατού;»

Κύριος Γούλφσον: «Όχι.»

Ο μάρτυρας που αναφέρεται εδώ, ο Τομπάϊας Γούλφσον, ήταν ένα από τα πιο δραστήρια όργανα στην πραγματική μετάβαση των επιχειρήσεων, αλλά ο εκπρόσωπος της Ουάσιγκτον ήταν ο κ. Μόουζεσχαουερ. Το ενδιαφέρον εδώ με τον κ. Μόουζεσχαουερ είναι ότι εκπροσωπούσε τόσο την «American Metals Selling Company» όσο και την «American Smelting and Refining Company» – των Λέβιζον και των Γκούγκενχαϊμ – και με εντολή του Μπαρούχ, με την έγκριση της κυβέρνησης, η επιχείρηση γινόταν με αυτές τις δύο εταιρείες.

Πώς διαχωρίστηκαν; Ήταν πολύ απλό. Ο κ. Γούλφσον το περιγράφει ευφωνικά σαν καταμερισμό εργασίας: ο όμιλος Λέβιζον ανέλαβε το εμπόριο με τις Ηνωμένες Πολιτείες· ο όμιλος Γκούγκενχαϊμ ανέλαβε τις ξένες επιχειρήσεις με τους Συμμάχους.

Τώρα, το επόμενο ενδιαφέρον σημείο είναι η ειδική επιτροπή μέσω της οποίας το διοικητικό συμβούλιο του Μπαρούχ ασχολήθηκε με τους παραγωγούς χαλκού. Αυτή η επιτροπή, που εκπροσωπούσε την κυβέρνηση, αποτελούνταν από τρία άτομα: τον Πόουπ Γίτμαν, σαν επικεφαλής· τον Έντγκαρ Θέρστον, σαν βοηθό· τον Άντριου Βαλτς, σαν βοηθό. Ο Πόουπ Γίτμαν ήταν μηχανικός ορυχείων που απασχολούνταν στους Γκούγκενχαϊμ με 100.000 δολάρια το χρόνο. Ο Έντγκαρ Θέρστον ήταν βοηθός του Πόουπ Γίτμαν σε αυτή την ιδιωτική απασχόληση. Ο Άντριου Βαλτς ήταν σύμβουλος μηχανικών ορυχείων για τους Γκούγκενχαϊμ. Ήταν όλα κανονισμένα. Το εβραϊκό μονοπώλιο μετάλλου είχε εξασφαλιστεί ότι θα είχε τον έλεγχο και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού.

Ίσως θεωρήθηκε επιθυμητό, λόγω της κακής πολιτικής οσμής που συνόδευε τη δύναμη του χαλκού σε αρκετές πολιτείες, κυρίως σε σχέση με τους «γερουσιαστές του χαλκού», όπως ο Κλαρκ, της Νεβάδα (θα θυμούνται οι αναγνώστες αυτών των άρθρων, τη σχέση με το όνομα Γκούγκενχαϊμ, ότι ήταν ο γερουσιαστής Σάιμον Γκούγκενχαϊμ που πολέμησε κατά της απογραφής των Εβραίων όπως προτάθηκε κάποτε από τους υπαλλήλους της απογραφής), να γίνει κάτι για να χρυσώσει τη ρύθμιση.

Ήταν προφανώς απαραίτητο να κάνουμε κάτι για να αφοπλίσουμε τη

διαμαρτυρία που θα μπορούσε να προκύψει ενάντια σε αυτόν τον πλήρη εξιουδαϊσμό των μετάλλων του πολέμου, επομένως έγινε μια πολύ ωραία επίδειξη πατριωτισμού. Αυτό αξίζει να σημειωθεί ενόψει της «εμφάνισης ιδρυμάτων» που αναφέρονται στα Πρωτόκολλα. Το αμερικανικό κοινό έχει εξοικειωθεί με αυτές τις «εμφανίσεις ιδρυμάτων» – προτάσεις που υπόσχονται τα πάντα και μετά εξαφανίζονται στο τίποτα. Είναι μια από τις πιο αποτελεσματικές μεθόδους καταστροφής του ηθικού ενός λαού.

Όταν ο κ. Μπαρούχ είδε τους αρχηγούς των δύο οικογενειών χαλκού, είπε ότι τους βρήκε πρόθυμους να μην σκεφτούν τίποτα άλλο παρά να δώσουν το χαλκό στην κυβέρνηση – τα χρήματα δεν είχαν καμία σημασία.

> **Κύριος Μπαρούχ:** «Είπαν ότι όσον αφορά την ίδια την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών θα έδιναν στον θείο Σαμ όλο τον χαλκό που ήθελε για την εκστρατεία ετοιμότητάς του... Για να καταλήξουμε σε κάποια τιμή πήραμε τη μέση τιμή για 10 χρόνια που ήταν περίπου 16⅔ σεντς· και έτσι καταλήξαμε στην τιμή. Την ώρα που το έλεγαν αυτό, ο χαλκός πουλούσε κάπου 32 και 35 σεντς τη λίβρα.»

Έτσι λοιπόν έκαναν κάτι το μεγαλόψυχο! Στην κυβέρνηση επρόκειτο να δοθεί χαλκός στη μισή τιμή της αγοράς. Το πήρε όμως η κυβέρνηση σε αυτή τη τιμή; Περιμένετε – η ιστορία είναι καλή.

Αυτή η ανήκουστη θυσία κερδών για τον πατριωτισμό διαφημίστηκε εκτενώς. Ο γραμματέας του Συμβουλίου Εθνικής Άμυνας έγραψε μια συγκλονιστική ιστορία σε ένα από τα καλύτερα περιοδικά, στην οποία είπε: «Ο κ. Μπαρούχ ανακοίνωσε αρχικά την παρουσία του στο τεράστιο έργο της κινητοποίησης της αμερικανικής βιομηχανίας προμηθεύοντας 45.000.000 λίβρες χαλκού για το στρατό και το ναυτικό στη μισή περίπου τιμή της τρέχουσας αγοράς, εξοικονομώντας την κυβέρνηση το ποσό των 10.000.000 δολαρίων.»

Ο ίδιος ο κ. Μπαρούχ, στην κατάθεσή του, επεκτάθηκε και στη γενναιοδωρία όλων. Με μια προφανή διάθεση «βοηθήστε τον εαυτό σας με ό,τι θέλετε» είπε: «Κατόπιν έρευνας διαπιστώσαμε ότι... ο στρατός και το ναυτικό... ήθελαν μόνο 45.000.000 λίβρες, που συνήθως είναι αρκετή ποσότητα χαλκού πριν ασχοληθούμε με τα αστρονομικά στοιχεία· και τους δόθηκε όλη η ευκαιρία να σκεφτούν τι ήθελαν. Θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν και 450.000.000 λίβρες με 45.000.000 λίβρες, επειδή υπήρχε ανοιχτή προσφορά.»

Τώρα για τις επιπτώσεις που είχε αυτό στη χώρα γενικότερα:

«Το αποτέλεσμα αυτής της προσφοράς των παραγωγών χαλκού ήταν σαν ηλεκτροπληξία», είπε ο κ. Μπαρούχ. «Έδειξε **ότι σε αυτή τη χώρα υπήρχε η επιθυμία να παραμεριστεί ο εγωισμός**, όσο η κυβέρνησή μας ανησυχούσε για τις ανάγκες της... “Κάντε μας όποια τιμή θέλετε”. Οπότε αυτή ήταν πρακτικά η στάση που κράτησαν οι παραγωγοί.»

Αλλά η κυβέρνηση δεν πήρε τον χαλκό σε αυτή την πολυδιαφημισμέ-

νη πατριωτική τιμή.

Κύριος Γκράχαμ: «Δεν πλήρωσαν 16⅔ σεντς για τις 45.000.000 λίβρες;»

Κύριος Μπαρούχ: «Α, όχι· όχι γι' αυτές τις μεγάλες ποσότητες υλικών.»

Είπε ότι ο χαλκός παραδόθηκε στην κυβέρνηση χωρίς να πάρει χρήματα γι' αυτόν· ο καθορισμός των τιμών ήταν μελλοντική υπόθεση. «Μετά φτάσαμε στο θέμα, "Λοιπόν, τι έγινε με τον άμαχο πληθυσμό;" φτιάξαμε λοιπόν έναν κανόνα που έγινε πολιτική, ότι ό,τι τίμημα είχε καθοριστεί θα έπρεπε να είναι για όλους· ότι ό,τι ήταν δίκαιο για τον στρατό και το ναυτικό ήταν δίκαιο για τον άμαχο πληθυσμό.»

Φαίνεται ότι η γενναιοδωρία μπήκε γρήγορα στην «κατάψυξη», κάτω από την προοπτική των κολοσσιαίων πωλήσεων. Και το αποτέλεσμα ήταν ότι, μετά από όλους τους πανηγυρισμούς, **η κυβέρνηση πλήρωσε στην πραγματικότητα περίπου 27 σεντς**.

Το τι σημαίνουν αυτά τα στοιχεία, μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου η κυβέρνηση αγόρασε 592.258.674 λίβρες χαλκού.

Εάν ο αναγνώστης δεν έχει ήδη παραξενευτεί από την αναφορά αυτών των γεγονότων, μένει ένα ακόμη να σκεφτεί:

Μετά την ανακωχή το πλεόνασμα χαλκού πουλήθηκε ξανά στους χαλκοπαραγωγούς. Τον Απρίλιο και τον Μάιο του 1919, η «American Metals Selling Company» πήρε από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών πάνω από 16.500.000 λίβρες χαλκού **σε κλάσμα άνω των 15 σεντς**. Αυτό ήταν λιγότερο από την πατριωτική τιμή των 16⅔ λεπτών στην αρχή. Χωρίς να υπολογίζουμε τι είχε πάρει από την κυβέρνηση για τον χαλκό αρχικά, τα κέρδη της από τη διαφορά μεταξύ της τιμής που πλήρωσε για τον πλεόνασμα χαλκού και της τιμής στην οποία τον πούλησε ξανά, ήταν αμέτρητα.

Αυτό συνέβη κάτω από την τριπλή χάλκινη μοναρχία των Μπαρούχ, των Λέβιζον και των Γκούγκενχαϊμ, και των Εβραίων βοηθών τους και των μπροστάρηδων μη-Εβραίων. Ωστόσο, τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» καταργήθηκαν σε πολύ μεγάλο βαθμό κατά τη διάρκεια του πολέμου. Οι πραγματικές δυνάμεις πίσω από τον θρόνο ξεχώρισαν και δεν δίστασαν να βάλουν τους δικούς τους ανθρώπους σε κάθε σταυροδρόμι κατά μήκος των γραμμών των πολεμικών επιχειρήσεων.

Δεν πρέπει να υποτεθεί ότι η επιρροή του Μπαρούχ ξεκίνησε ή σταμάτησε με τον χαλκό, ούτε με καμία από τις πολυάριθμες βιομηχανικές δυνάμεις που κατείχε. Ένας άνθρωπος σαν τον Μπαρούχ αξιοποιεί στο έπακρο τέτοιες ευκαιρίες που του δόθηκαν. Σε πολιτικά ζητήματα, προσωπικά ακόμη και σε στρατιωτικά, υπήρξαν πολλές ευκαιρίες για να χρησιμοποιήσει την επιρροή του, και οι καλά πληροφορημένοι στην Ουάσιγκτον δεν αμφισβήτησαν την ικανότητά του σε αυτά τα πράγματα.

Κάποτε, όμως, ο κύριος Μπαρούχ ένιωσε ότι έκανε πατινάζ σε λεπτό πάγο όσον αφορά το νόμο. Είχε προχωρήσει με το δικό του σχέδιο, αλλά με τέτοιο τρόπο που θα ασκούσε την εξουσία χωρίς να αναλάβει την ευθύνη. Αυτό φαίνεται ότι γι' αυτόν ήταν ιδανικό – να έχει εξουσία χωρίς ευθύνη. Όλα τακτοποιήθηκαν, όλοι οι όροι μέσα στους οποίους θα έπρεπε να συναφθεί κάθε σύμβαση καθορίστηκαν προσεκτικά, αλλά ο κύριος Μπαρούχ δεν επέτρεψε ποτέ στον εαυτό του ή στο διοικητικό του συμβούλιο να συνάψει συμβόλαια. Μετά από διαβουλεύσεις με αρκετούς συνεργάτες του στις επιχειρήσεις, επετεύχθη συμφωνία και μόνο τότε είπαν στους αρμόδιους αξιωματούχους της κυβέρνησης: «Προχωρήστε και κάντε συμβάσεις». Οι αξιωματούχοι ανέλαβαν την ευθύνη, αλλά η ομάδα Μπαρούχ δημιούργησε τις προϋποθέσεις και μετά παρέμεινε σε απόσταση.

Πάντως ακόμη και αυτό το σχέδιο είχε μια αμφισβητήσιμη πτυχή που ενοχλούσε τον κύριο Μπαρούχ, και ο τρόπος με τον οποίο χειρίστηκε το θέμα δείχνει είτε πολύ έξυπνο μυαλό είτε πολύ έξυπνες συμβουλές. Το δεύτερο αναμφίβολα πάει με το πρώτο: υπήρχαν πολλοί Εβραίοι σύμβουλοι.

Αρχικά, ο κ. Μπαρούχ είπε: «Τα μέλη αυτής της επιτροπής **επιλέχθηκαν από μένα· δεν επιλέχθηκαν από τις βιομηχανίες**.» Πράγμα που σημαίνει, στην πραγματικότητα, ότι ο κ. Μπαρούχ επέλεξε μια ομάδα από μια ομάδα που είχε προηγουμένως επιλεγεί από τους παραγωγούς, αν και προφανώς ο κ. Μπαρούχ ήθελε να αλλάξει αυτή την εντύπωση. Και πάλι: «Είναι αλήθεια ότι αυτοί οι μεγάλοι παραγωγοί χαλκού ήταν στην επιτροπή, και τους επέλεξα γιατί ήταν σπουδαίοι άνδρες...»

Τώρα, αυτοί οι άνδρες, σαν μέλη μιας κυβερνητικής επιτροπής, ουσιαστικά πουλούσαν στον εαυτό τους σαν μέλη της κυβερνητικής επιτροπής και, προφανώς, αγόραζαν από τους εαυτούς τους σαν ιδιοκτήτες και ελεγκτές των μεγάλων καρτέλ παραγωγής. Όχι απαραίτητα με κάποιον αμφισβητήσιμο τρόπο, αλλά με έναν πολύ ασυνήθιστο τρόπο.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, ο κ. Μπαρούχ είχε την ψυχραιμία να πει: «Έτσι, μπορείτε να δείτε ότι η κυβέρνηση ήταν από πάνω μας όσο ήταν δυνατόν.» Οι παραγωγοί-μέλη της επιτροπής, με επικεφαλής τον Μπαρούχ, ήταν η κυβέρνηση, όσον αφορά αυτή τη δήλωση. Φάνηκε κατ' επανάληψη ότι τα αρμόδια στελέχη της κυβέρνησης δεν ήταν ούτε καν ορατά μέχρι που αυτή η εξωκυβέρνηση καθόριζε όλες τις προϋποθέσεις.

> **Κύριος Γκάρετ:** «Προέκυψαν προβλήματα με τις επιτροπές που ξεπέρασαν τη νομική κατάσταση, που θυμάστε;»
>
> **Κύριος Μπαρούχ:** «Οι επιτροπές του εμπορίου, ειδικά ορισμένες από αυτές που είχα ζητήσει να υπηρετήσω, ήταν πολύ ενοχλημένες σχετικά με τη θέση τους σε σχέση με τον νόμο για την αντιμονοπωλιακή νομοθεσία του Σέρμαν. Σε αυτό αναφέρεστε;»

Κύριος Γκάρετ: «Ναι.»
Κύριος Μπαρούχ: «Και επίσης όσον αφορά τον νόμο για τα κίνητρα δράσης στο σημείο ότι “κανένας δεν μπορούσε να υπηρετήσει δύο αφεντικά”... δεν υπήρχε βάση γι’ αυτό... επειδή αυτοί οι άνδρες δεν υπηρετούσαν δύο αφεντικά. Δεν έκαναν συναλλαγές με τους εαυτούς τους, αλλά, με το παρεχόμενο εργαλείο, εκτελούσαν τις επιθυμίες ή τις εντολές ή τις προτάσεις της κυβέρνησης σε σχέση με τη συγκεκριμένη βιομηχανία που αντιπροσώπευαν.»

Το «εργαλείο» με το οποίο ασχολήθηκαν οι άνθρωποι του χαλκού, για παράδειγμα, ήταν η «American Metals Selling Company», η οποία μαζί με την «American Smelting and Refining Company», εκπροσωπούνταν στην Ουάσιγκτον από τον κ. Μόουζεσχαουερ. Η ειδική επιτροπή του χαλκού, αποτελούμενη από υπαλλήλους του Γκούγκενχαϊμ, ασχολήθηκε με την «εργαλειοποίηση» που ασκούσε τις δραστηριότητες των εταιρειών καρτέλ του χαλκού. Ήταν επικίνδυνο. Μερικά από τα μέλη φαίνεται ότι το ένιωσαν πριν το νιώσει ο κ. Μπαρούχ. Ο κύριος Μπαρούχ δεν φαίνεται να αμφισβήτησε ποτέ οτιδήποτε έκανε. Γιατί θα έπρεπε; «Είχε την περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο» και είχε την πιο ισχυρή και αυταρχική υποστήριξη που είχε ποτέ ένας άνθρωπος. Αλλά οι άλλοι, οι μη-Εβραίοι που ήταν μέλη, σκέφτονταν τον νόμο. Το έλυσε λοιπόν πολύ ωραία ο κύριος Μπαρούχ. Πήρε τις επιτροπές, που αποτελούνταν από τους ίδιους άντρες, και τις όρισε ως επιτροπές του Εμπορικού Επιμελητηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών για τις διάφορες βιομηχανίες τους, και παρόλο που η διαδικασία δεν άλλαξε στο ελάχιστο, άλλαξε η νομική πτυχή της. Ήταν μάλλον έξυπνο. Ήταν περισσότερο, ήταν τυπικό.

Και μετά από αυτό, ο κ. Μπαρούχ, ο οποίος προηγουμένως είχε επιμείνει ότι ο ίδιος είχε επιλέξει αυτούς τους άνδρες και όχι οι βιομηχανίες, ενθαρρύνοντας έτσι σαφώς το συμπέρασμα ότι αυτοί οι άνδρες δεν αντιπροσώπευαν την πλευρά των βιομηχανιών, αλλά την κυβερνητική πλευρά του θέματος, τώρα επιμένει ότι εκπροσωπούσαν τη βιομηχανία.

Κύριος Γκράχαμ: «... αλλάξατε και πήρατε αυτές τις συμβουλευτικές επιτροπές και ζητήσατε από το Εθνικό Εμπορικό Επιμελητήριο να τις επαναδιορίσει, έτσι ώστε να είναι οι άμεσοι εκπρόσωποι του Εμπορικού Επιμελητηρίου και όχι των αξιωματούχων των Ηνωμένων Πολιτειών ή κάποιου συνδέσμου κυβερνητικού μηχανισμού;»
Κύριος Μπαρούχ: «Ποτέ δεν τους θεώρησα αξιωματούχους της κυβέρνησης, κύριε Γκράχαμ.»
Κύριος Γκράχαμ: «Ήταν τόσο αξιωματούχοι της κυβέρνησης όσο και οι υπόλοιποι, έτσι δεν είναι;»
Κύριος Μπαρούχ: «Δεν νομίζω... (μετά από πολλές ερωτήσεις)

... τους ζήτησα να υπηρετήσουν ώστε όταν η κυβέρνηση ήθελε οτιδήποτε να μπορούν να πάνε σε ένα μικρό, συμπαγές σώμα, αντί να στείλουν κι εγώ δεν ξέρω πόσα άτομα. Καταλάβατε;».

Κύριος Γκράχαμ: «Ας το δούμε αυτό. Υπηρετούσαν κάτω από τις διαταγές σας, έτσι δεν ήταν; Είσασταν ο επικεφαλής;»

Κύριος Μπαρούχ: «Τους διόρισα και τους ζήτησα να το κάνουν για να έχω να αντιμετωπίσω ένα συμπαγές σώμα.»

Κύριος Γκράχαμ: «Δεν σκεφτήκατε ούτε λεπτό ότι αντιπροσώπευαν την κυβέρνηση, αλλά δεν πιστεύατε ότι εκπροσωπούνταν;»

Κύριος Μπαρούχ: «Έκανα ό, τι μπορούσα.»

Κύριος Γκράχαμ: «Αλλά είχατε την εξουσία να φέρετε αυτούς τους άνδρες, κύριε Μπαρούχ, και να τους διορίσετε σαν επιτροπές κάτω από τις διαταγές σας, και το κάνατε. Σίγουρα, αν εκπροσωπούσαν κάποιον, ήταν η κυβέρνηση, έτσι δεν είναι;»

Κύριος Μπαρούχ: «Δεν νομίζω.»

Κύριος Γκράχαμ: «Έχω δίκιο που υποθέτω ότι πιστεύατε ότι αντιπροσώπευαν τις βιομηχανίες;»

Κύριος Μπαρούχ: «Ναι.»

Πολλά, φυσικά, μπορούν να παραβλεφθούν σε άνδρες που εργάζονταν υπό πίεση και προσπαθούσαν να κάνουν τα πράγματα με τον καλύτερο τρόπο. Δεν συνεπάγεται ότι επειδή ένας επιχειρηματίας υπηρετεί την κυβέρνηση σε θέματα που αφορούν τη δική του επιχείρηση, είναι κατ' ανάγκη ανέντιμος. Αλλά για τη συχνή ανεντιμότητα κάτω από τέτοιες συνθήκες, ή, αν όχι για την ανεντιμότητα, τότε για τις απώλειες της κυβέρνησης λόγω διχασμένων συμφερόντων, έχουν διαμορφωθεί νόμοι για τη ρύθμιση τέτοιων θεμάτων. Αυτοί οι νόμοι ήταν στα βιβλία εκείνη την εποχή. Το γεγονός όμως είναι, ό,τι άλλο κι αν ισχύει, ότι ο «χαλκός» έβγαλε δεκάδες και εκατοντάδες εκατομμύρια από τον πόλεμο και δεν είναι καθόλου αδιανόητο αν ο «χαλκός» δεν είχε τόσο απόλυτα τον έλεγχο των κρατικών αγοραπωλησιών , τα κέρδη μπορεί να μην ήταν τόσο μεγάλα και τα βάρη που κουβαλούσε ο λαός μέσω της φορολογίας, των υψηλών τιμών και των ομολόγων «Liberty» μπορεί να μην ήταν τόσο βαριά. Ο κύριος Μπαρούχ είναι μόνο ένα παράδειγμα της ομαδοποίησης των Εβραίων σχετικά με τον πολεμικό μηχανισμό των Ηνωμένων Πολιτειών. Εάν οι Εβραίοι ήταν ο μόνος λαός που είχε απομείνει στις Ηνωμένες Πολιτείες που ήταν αρκετά ικανός να τοποθετηθεί στα σημαντικά πόστα της εξουσίας, τότε καλά κι ωραία· αλλά αν δεν ήταν, γιατί ήταν εκεί με τόσο ομοιόμορφο και συστηματοποιημένο έλεγχο; Είναι μια συγκεκριμένη κατάσταση που συζητείται. Το θέμα είναι εκεί και είναι αμετάβλητα θέμα ιστορίας. Πώς μπορεί να εξηγηθεί;

«The Dearborn Independent», τεύχος 11 Δεκεμβρίου 1920

Εβραϊκή κυριαρχία στο Αμερικανικό θέατρο

Το θέατρο είναι από καιρό μέρος του εβραϊκού προγράμματος για την καθοδήγηση των προτιμήσεων του κοινού και την επιρροή της κοινής γνώμης. Στο πρόγραμμα των Πρωτοκόλλων δεν δίνεται μόνο μια ιδιαίτερη θέση στο θέατρο, αλλά είναι ο ακούραστος σύμμαχος για να διαδώσει μέρα με τη μέρα οποιασδήποτε ιδέα θέλουν να εμφυσήσουν στο λαό οι «άνδρες των παρασκηνίων». Δεν είναι τυχαίο ότι στη Ρωσία, όπου τώρα δεν έχουν σχεδόν τίποτα άλλο, εξακολουθούν να έχουν το θέατρο, ειδικά αναβιωμένο, υποκινούμενο και υποστηριζόμενο από Εβραιο-μπολσεβικιστές επειδή πιστεύουν στο θέατρο όπως πιστεύουν στον Τύπο· είναι ένα από τα δύο σπουδαία μέσα διαμόρφωσης της λαϊκής γνώμης.

Όλοι γνωρίζουν ότι το θέατρο είναι υπό την εβραϊκή επιρροή. Λίγοι θα μπορούσαν να το αποδείξουν εάν γινόταν ένας έλεγχος, αλλά όλοι το πιστεύουν. Ο λόγος που το πιστεύουν δεν είναι τόσο στο τι βλέπουν αλλά στο ό,τι το αισθάνονται· το αμερικανικό πνεύμα έχει ξεφύγει από αυτό. Αντ' αυτού έχει εισβάλει μια αποπνικτική ανατολίτικη ατμόσφαιρα.

Όχι μόνο η λεγόμενη «έννομη» σκηνή, αλλά και η κινηματογραφική βιομηχανία – η πέμπτη μεγαλύτερη από όλες τις μεγάλες βιομηχανίες – ελέγχεται κι αυτή από τους Εβραίους, όχι μόνο κατά τόπους, όχι μόνο κατά το 50%, αλλά εξ ολοκλήρου· με φυσικό επακόλουθο ότι τώρα ο κόσμος βρίσκεται στα όπλα ενάντια στις ευτελιστικές και αποθαρρυντικές επιρροές αυτής της μορφής ψυχαγωγίας όπως την διαχειρίζονται σήμερα. Μόλις ο Εβραίος απέκτησε τον έλεγχο του αμερικανικού ποτού, είχαμε ένα πρόβλημα με το ποτό με δραστικές συνέπειες. Μόλις ο Εβραίος απέκτησε τον έλεγχο των «ταινιών», είχαμε ένα κινηματογραφικό πρόβλημα, οι συνέπειες του οποίου δεν είναι ακόμη ορατές. Είναι η ιδιοφυΐα αυτής της φυλής να δημιουργεί προβλήματα ηθικού χαρακτήρα σε όποια δουλειά και αν επιτυγχάνουν την πλειοψηφία.

Κάθε βράδυ εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι αφιερώνουν από δύο έως τρεις ώρες στο θέατρο, κάθε μέρα κυριολεκτικά εκατομμύρια άνθρωποι αφιερώνουν από 30 λεπτά έως δύο ώρες στον κινηματογράφο· και αυτό σημαίνει απλώς ότι εκατομμύρια Αμερικανοί κάθε μέρα υπόκεινται στην εβραϊκή αντίληψη για τη ζωή, την αγάπη, την εργασία, απορροφώντας την άλλοτε έξυπνα άλλοτε αδέξια συγκαλυμμένη προπαγάνδα των Εβραίων για τους σκοπούς τους – μια διαδικασία σχεδόν ιδανική για τον Εβραίο μασέρ της «κοινής γνώμης». Η μόνη του διαμαρτυρία τώρα είναι ότι η δημόσια αποκάλυψή του μπορεί να κάνει την επιχείρησή του λίγο

πιο δύσκολη στο μέλλον.

Το θέατρο είναι εβραϊκό όχι μόνο στη διαχειριστική του πλευρά, αλλά και στη λογοτεχνική του και επαγγελματική του πλευρά. Ανεβαίνουν όλο και περισσότερα έργα των οποίων οι συγγραφείς, οι παραγωγοί, οι πρωταγωνιστές και οι δεύτεροι ηθοποιοί είναι Εβραίοι. Δεν είναι έργα τέχνης και δεν απολαμβάνουν διαρκή επιτυχία. Είναι φυσικό, αφού τα εβραϊκά θεατρικά ενδιαφέροντα δεν επιδιώκουν καλλιτεχνικούς θριάμβους, δεν επιδιώκουν τη δόξα της αμερικανικής σκηνής, ούτε προσπαθούν να αναπτύξουν σπουδαίους ηθοποιούς του παλιού καλού είδους. Καθόλου, τα συμφέροντά τους είναι οικονομικά και φυλετικά – να πάρουν χρήματα από τις τσέπες των μη-Εβραίων και, επιπλέον, να ιουδαϊοποιήσουν το θέατρο. Τα καυχησιολογικά άρθρα στον Τύπο δίνουν μια σίγουρη ένδειξη για το πόσο αυτές οι προσπάθειες έχουν ήδη στεφθεί με επιτυχία.

Το μη-εβραϊκό κοινό το θεάτρου προσβάλλεται συχνά κατά πρόσωπο και ποτέ δεν το ξέρουν. Πρόσφατα, ένας από τους πιο γνωστούς Εβραίους διασκεδαστές στη σκηνή επιδόθηκε σε χυδαίες και ιερόσυλες αναφορές στον Ιησού Χριστό, όπου οι σημιτικές μερίδες του κοινού του γελούσαν δυνατά, ενώ οι μη-Εβραίοι κάθονταν με το στόμα ανοιχτό – επειδή εκτός αυτού οι παρατηρήσεις του ήταν στα Γίντις!

Επανειλημμένα ο Εβραίος διασκεδαστής έκανε αυτό το πράγμα, και ήταν ξεκάθαρο σε κάποιον που ήξερε ότι η εβραϊκή μερίδα του κοινού απολάμβανε την προσβολή προς τους μη-Εβραίους πολύ περισσότερο από ό,τι απολάμβανε το κοινότυπο χιούμορ των παρατηρήσεων του διασκεδαστή. Ήταν σπουδαίο πράγμα για αυτούς, που σε πολλές σημαντικές αμερικανικές πόλεις μπορούσαν να δουν και να ακούσουν να γίνονται κρυφά, και στους Αμερικανούς μη-Εβραίους, αυτό που γινόταν ανοιχτά στους Ρώσους μη-Εβραίους.

Το κοινό που αναφέρεται εκπροσωπούσε πιθανώς 4.500 έως 5.000 δολάρια όσο αφορά τα χρήματα της εισόδου. Σε αυτά, οι Εβραίοι που ήταν παρόντες, κατά την υψηλότερη εκτίμηση, δεν θα μπορούσαν να έχουν συνεισφέρει περισσότερα από 500 δολάρια. Ωστόσο, ο Εβραίος σταρ πολλές φορές χαστούκιζε τις θρησκευτικές ευαισθησίες της μεγάλης μερίδας του κοινού του υπό την κάλυψη των Γίντις. Το Θέατρο θεωρούνταν από τον ίδιο και τους ομοίους του εβραϊκό ίδρυμα.

Μέχρι το 1885 περίπου, το αμερικανικό θέατρο βρισκόταν ακόμα στα χέρια μη Εβραίων. Εκείνη την εποχή έγινε η πρώτη εβραϊκή εισβολή. Σήμαινε τον χωρισμό των δρόμων και ο μελλοντικός ιστορικός του αμερικανικού κράτους θα περιγράψει εκείνη τη χρονιά με τη λέξη «Ισαμπόντ»* (Ichabod). Εκείνη η χρονιά σηματοδοτεί όχι μόνο την αρχή της εβραϊκής σφήνας ελέγχου, αλλά κάτι πολύ πιο σημαντικό.

Το σημαντικό δεν είναι ότι οι μάνατζερ είναι τώρα Εβραίοι, ενώ πα-

* Έκφραση που χρησιμοποιείται για να εκφράσει τη λύπη για τη δόξα που έφυγε.

λιότερα ήταν μη-Εβραίοι. Αυτό δεν είναι σημαντικό. Η σημασία ξεκινά από το γεγονός ότι με την αλλαγή των μάνατζερ επήλθε και μια παρακμή στην τέχνη και τα ήθη της σκηνής και ότι αυτή η παρακμή έχει επιταχυνθεί καθώς διευρύνθηκε ο εβραϊκός έλεγχος. Η σημασία αυτού του ελέγχου είναι η εξής: Όλα έχουν αφαιρεθεί προσεκτικά και σκόπιμα από το αμερικάνικο θέατρο εκτός από τα πιο ανεπιθύμητα στοιχεία του, και αυτά τα ανεπιθύμητα στοιχεία έχουν εξυψωθεί στην υψηλότερη θέση όλων.

Η Μεγάλη Εποχή του Αμερικανικού Θεάτρου είναι παρελθόν. Την εποχή που εμφανίστηκε ο εβραϊκός έλεγχος, ο Τόμας Σέρινταν, η Ιβ Σάουθερν, ο Τζον Μακκάλοου, η Φάννυ Γιανάουσεκ, η Μέρι Άντερσον, ο Φρανκ Μάγιο, ο Τζον Τ. Ρέιμοντ άρχισαν να περνούν από τη σκηνή. Ήταν φυσικό, καθώς η ζωή ήταν σύντομη, να περάσουν επιτέλους, αλλά το αποτρόπαιο γεγονός άρχισε να γίνεται φανερό ότι δεν είχαν αφήσει διαδόχους! Γιατί; Επειδή ένα εβραϊκό χέρι ήταν στη σκηνή, και η φυσική ιδιοφυΐα της σκηνής δεν ήταν πλέον ευπρόσδεκτη. Μια νέα μορφή λατρείας επρόκειτο να καθιερωθεί.

«Ο Σαίξπηρ σπέρνει τη καταστροφή», είπε ένας Εβραίος σκηνοθέτης. Το «κουλτουριάρικα πράγματα», είναι επίσης μια εβραϊκή έκφραση. Αυτές οι δύο εκφράσεις, η μία απευθυνόμενη στο διαχειριστικό σκοπό, η άλλη στο δημόσιο σκοπό του θεάτρου, πρέπει να τοποθετηθούν σαν επιτάφια στη βυθισμένη θεατρική τέχνη. Το μόνο που απέμενε μετά την είσοδο του εβραϊκού χεριού στη σκηνή ήταν μερικοί καλλιτέχνες που είχαν εκπαιδευτεί σε σχολές μη-Εβραίων – η Τζούλια Μάρλοου, ο Τάιρον Πάουερ, ο Ρέτζιν Ντέιβις Σέφερντ (ΜακΛίν) και λίγο αργότερα, ο Ρίτσαρντ Μάνσφιλντ, ο Ρόμπερτ Μπρους Μαντέλ, ο Έντουαρντ Χιου Σότερν. Δύο από αυτήν την ομάδα παραμένουν, και με την Μωντ Ίουινγκ Άνταμς Κισκάντεν αποτελούν τις τελευταίες λάμψεις μιας εποχής που έχει παρέλθει – μια εποχή που προφανώς δεν αφήνει σπουδαία παραδείγματα για να τη διαιωνίσουν.

Τα παιδιά δεκατριών έως δεκαοκτώ ετών έχουν το διανοητικό επίπεδο για να κατανοήσουν το σημερινό επίπεδο του Αμερικανικού θεάτρου. Ο «κουρασμένος επιχειρηματίας» (άλλη μια εβραϊκή έκφραση) αντιμετωπίζει το θεατρόφιλο κοινό σαν να αποτελείται από ηλίθιους. Η έκκληση γίνεται ειλικρινά σε έναν νεανικό τύπο μυαλού που μπορεί εύκολα να διαμορφωθεί στα ιδανικά του εβραϊκού θεατρικού μονοπωλίου. Καθαρά, υγιεινά έργα – τα λίγα που έχουν απομείνει – υποστηρίζονται κυρίως από τη ραγδαία εξαφανισμένη φυλή θεατρίνων που επιβιώνουν από παλιά· η σημερινή γενιά έχει εκπαιδευτεί με τα περιορισμένα μέτρα των σύγχρονων δραματικών θεμάτων για να υποστηρίζει έργα ενός εντελώς διαφορετικού τύπου. Η τραγωδία είναι ταμπού· ο ρόλος του χαρακτήρα, με βαθύτερη σημασία από ό,τι θα ευχαριστούσε το μυαλό ενός παιδιού, είναι ανεπιθύμητος· η κωμική όπερα έχει εκφυλιστεί σε μια λάμψη χρώματος και κίνησης – ένας συνδυ-

ασμός αισχρής φάρσας και μουσικής τζαζ, που συνήθως παρέχεται από έναν Εβραίο συνθέτη (οι μεγάλοι προαγωγοί της τζαζ!) και η οργή είναι για ξεφάντωμα και παρωδία.

Η σατυρική επιθεώρηση έχει εξυψωθεί στην πρώτη θέση. Με εξαίρεση το «Μπεν Χουρ», το οποίο προτιμάται από τους Εβραίους παραγωγούς προφανώς επειδή δίνει στο κοινό μια ρομαντική εικόνα ενός Εβραίου (παρεμπιπτόντως, ένας πολύ μη Εβραίος Εβραίος), το ιστορικό δράμα έχει δώσει τη θέση του σε σαρκικά θεάματα που ξεκίνησαν με ακαταμάχητα σκηνικά εφέ, το κύριο συστατικό των οποίων είναι ένας στρατός κοριτσιών (κυρίως μη-Εβραίων!) των οποίων ο ρουχισμός ζυγίζει μόλις πέντε γραμμάρια – αυτή είναι η «μοντέρνα τέχνη» υπό την εβραϊκή διεύθυνση.

Η επιπολαιότητα, ο αισθησιασμός, η απρέπεια, ο φρικτός αναλφαβητισμός και η ατελείωτη κοινοτοπία είναι τα σημάδια της αμερικανικής σκηνής καθώς πλησιάζει τον εκφυλισμό της κάτω από τον έλεγχο των Εβραίων.

Αυτό φυσικά είναι το νόημα του κινήματος του «Μικρού Θεάτρου»*, που έχει ξεκινήσει σε τόσες πολλές πόλεις και κωμοπόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Η τέχνη του δράματος, έχοντας εκδιωχθεί από το θέατρο από τους Εβραίους, βρίσκει στέγη σε χιλιάδες κύκλους σπουδών σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο κόσμος δεν μπορεί να δει τα αληθινά έργα· επομένως τα διαβάζει. Τα έργα που παίζονται δεν μπορούσαν να διαβαστούν, ως επί το πλείστον, όπως και τα λόγια των τραγουδιών της τζαζ· δεν σημαίνουν τίποτα. Οι άνθρωποι που θέλουν να δουν τα αληθινά έργα και δεν μπορούν, επειδή οι Εβραίοι παραγωγοί δεν θα τα παράγουν, σχηματίζουν δικά τους μικρά κλαμπ δράματος, σε αχυρώνες και εκκλησίες, σε σχολεία και αίθουσες γειτονιάς. Το δράμα έφυγε από τους εκμεταλλευτές του και βρήκε σπίτι στους φίλους του.

Οι αλλαγές που έχουν κάνει οι Εβραίοι στο θέατρο και τις οποίες μπορεί να επαληθεύσει με τα μάτια του οποιοσδήποτε μισο-παρατηρητικός θεατρολόγος, είναι τέσσερις στον αριθμό.

Πρώτον, έχουν επεξεργαστεί τη μηχανική πλευρά, καθιστώντας το ανθρώπινο ταλέντο και την ιδιοφυΐα λιγότερο απαραίτητα. Έχουν κάνει τη σκηνή «ρεαλιστική» αντί ερμηνευτική. Οι μεγάλοι ηθοποιοί δεν χρειάζονταν μηχανισμούς σκηνής· οι άνδρες και οι γυναίκες ηθοποιοί που εξαρτώνται από τη μισθοδοσία των Εβραίων μάνατζερ είναι αβοήθητοι χωρίς τους μηχανισμούς της σκηνής. Το εξαιρετικό γεγονός

* Το Κίνημα του Μικρού Θεάτρου αναπτύχθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες γύρω στο 1912, καθώς το νέο μέσο του κινηματογράφου άρχιζε να αντικαθιστά το θέατρο ως πηγή θεάματος μεγάλης κλίμακας. Το Κίνημα του Μικρού Θεάτρου χρησίμευσε για να παρέχει πειραματικά κέντρα για τις δραματικές τέχνες, απαλλαγμένα από τα πρότυπα των μηχανισμών παραγωγής που χρησιμοποιούνται σε εξέχοντα εμπορικά θέατρα. Σε πολλές μεγάλες πόλεις, ξεκινώντας από το Σικάγο, τη Βοστώνη, το Σιάτλ και το Ντιτρόιτ, δημιουργήθηκαν εταιρείες για να παράγουν πιο οικεία, μη εμπορική, μη κερδοσκοπική, ψυχαγωγία.

για τη συντριπτική πλειονότητα των σημερινών παραστάσεων οποιασδήποτε αξίωσης είναι ότι το μηχανικό μέρος σκιάζει και θολώνει την υποκριτική, όσο καλή κι αν είναι. Και ο λόγος είναι αυτός: γνωρίζοντας ότι οι καλοί ηθοποιοί σπανίζουν, γνωρίζοντας ότι η εβραϊκή πολιτική είναι θάνατος για το ταλέντο, γνωρίζοντας ίσως πολύ καλά από όλα ότι οι καλοί ηθοποιοί αποτελούν επιβάρυνση στα έσοδά του, ο Εβραίος παραγωγός προτιμά να επενδύει τα χρήματά του σε ξύλο, καμβά, μπογιά, υφάσματα και πούλιες από τα οποία είναι φτιαγμένα τα σκηνικά και τα κοστούμια. Το ξύλο και η μπογιά δεν μπορούν να κοκκινίσουν από ντροπή και θυμό για τα σιχαμερά ιδανικά του και την προδοσία του στην τέχνη.

Και έτσι όταν πηγαίνουμε στο θέατρο σήμερα, έχουμε ένα χρωματικό ξέσπασμα, βολάν από δαντέλα και λινό, κυματιστές γραμμές και εκθαμβωτικά εφέ φωτός και κίνησης – αλλά όχι ιδέες, πάρα πολλούς σκηνοθέτες, αλλά πολύ λίγους ηθοποιούς. Υπάρχουν ασκήσεις και χοροί χωρίς τέλος, αλλά όχι δράμα.

Αυτή είναι μια επιρροή στο Αμερικανικό Θέατρο που ισχυρίζεται ο Εβραίος, και τα εύσημα για τα οποία μπορούν να του αποδοθούν πλήρως. Έχει βάλει τον ιριδισμό, αλλά έχει βγάλει τις βαθύτερες ιδέες. Όποιος επισκέπτεται ένα θέατρο μπορεί αργότερα να θυμάται το όνομα του έργου, αλλά όχι το περιεχόμενό του, ούτε τα ονόματα των ερμηνευτών. Όπως το «Floradora Girls», μια εβραϊκή δημιουργία, θυμόμαστε το όνομα της ομάδας, αλλά όχι κάποιου ατόμου σε αυτήν. Ο Εβραίος το έκανε με τελειότητα, αλλά κανείς δεν θα ισχυριστεί ότι αντιπροσωπεύει μια πρόοδο· σε γενικές γραμμές, είναι μέρος μιας πολύ σοβαρής και επιβλαβούς οπισθοδρόμησης.

Δεύτερον, στους Εβραίους μπορεί να πιστωθεί ότι εισήγαγαν τον ανατολίτικο αισθησιασμό στην αμερικανική σκηνή. Ούτε ο πιο ένθερμος Εβραίος υπερασπιστής δεν θα το αρνηθεί αυτό, γιατί το πράγμα είναι εκεί, μπροστά στα μάτια όλων όσων θα δουν. Σιγά σιγά η παλίρροια της βρωμιάς σκαρφάλωσε στους τοίχους του αμερικανικού θεάτρου και πλέον κατακλύζει όλες τις σκηνές. Είναι αλήθεια ότι στα «καλύτερα» θέατρα βρίσκει κανείς περισσότερη απροκάλυπτη απρέπεια παρά από ό,τι επέτρεψε ποτέ η αστυνομία στις παραστάσεις παρωδίες. Οι κατώτερες τάξεις πρέπει να περιορίζονται στην άσκηση της κατώτερης φύσης τους, προφανώς, αλλά οι πλουσιότερες τάξεις μπορεί να ξεπεράσουν το όριο. Η τιμή του εισιτηρίου και η «κλάση» του θεάτρου φαίνεται να κάνουν όλη τη διαφορά στον κόσμο μεταξύ απαγορευμένου και επιτρεπτού κακού.

Στη Νέα Υόρκη, όπου οι Εβραίοι σκηνοθέτες είναι περισσότεροι από όσο θα μπορούσαν ποτέ να είναι στην Ιερουσαλήμ, τα σύνορα της θεατρικής περιπέτειας στη σφαίρα του απαγορευμένου ωθείται όλο και περισσότερο. Το θέαμα της «Αφροδίτης» της περασμένης σεζόν φαινόταν να σχεδιάστηκε εσκεμμένα σαν μια κατά μέτωπο επίθεση στο

τελευταίο προπύργιο του ηθικού συντηρητισμού: καθαρά ανατολίτικο, αχαλίνωτο πόθο. Άντρες με λουλούδια, δέρματα λεοπάρδαλης και δέρματα κατσίκας, γυναίκες απογυμνωμένες μέχρι τη μέση, οι υπόλοιποι με διάφανα υφάσματα, έβαλαν ένα τρελό θέαμα· το αποκορύφωμα ήταν η αποκάλυψη μιας εντελώς γυμνής γυναίκας, με το σώμα της βαμμένο με μαρμάρινη μπογιά. Ο συγγραφέας ήταν φυσικά Εβραίος. Ούτε ίχνος ιδεών! Οι υπαινιγμοί, η τόλμη των καταστάσεών του, ήταν ο καρπός μακράς μελέτης της τέχνης της παραπλάνησης του λαϊκού νου.

Όταν εμφανίστηκε για πρώτη φορά η «Αφροδίτη» ειπώθηκε ότι η αστυνομία είχε κινηθεί εναντίον της, αλλά κάποιοι υποστήριξαν ότι αυτό ήταν ένα έξυπνο κόλπο με πράκτορα Τύπου για να διεγείρει το ενδιαφέρον του κοινού για την υποσχεθείσα φιληδονία. Ειπώθηκε επίσης ότι ακόμη και αν η παρέμβαση της αστυνομίας ήταν γνήσιο αποτέλεσμα αγανακτισμένων σοβαρών ανθρώπων, το γεγονός ότι οι Εβραίοι της Νέας Υόρκης εκπροσωπούνται στο δικαστικό σώμα σε μεγάλες αναλογίες σε σχέση με τον αριθμό τους, θα είχε απαλλάξει τον Εβραίο παραγωγό από παρεμβάσεις. Σε κάθε περίπτωση, το κομμάτι δεν παρενοχλήθηκε. Η ελεύθερη πώληση ναρκωτικών απαγορεύεται από το νόμο, αλλά η ενστάλαξη ύπουλου ηθικού δηλητηρίου όχι.

Τα σιχαμερά καμπαρέ και τα «μεσονύχτια γλέντια» είναι εβραϊκής προέλευσης και εισαγωγής. Αν αναφέρετε τους πιο γνωστούς και τους λιγότερο γνωστούς, είναι όλοι Εβραίοι. Ο διάδρομος από τον οποίο κατεβαίνουν τα μισοντυμένα κορίτσια κυματίζοντας τα λίγα τους ρούχα στα πρόσωπα των θεατών είναι μια εισαγωγή από τη Βιέννη, αλλά μια εβραϊκή δημιουργία. Οι λεωφόροι του Παρισιού και η Μονμάρτη δεν έχουν τίποτα από τη φύση της λαϊκής διασκέδασης που η Νέα Υόρκη δεν μπορεί να αντιγράψει. ΑΛΛΑ ούτε η Νέα Υόρκη ούτε καμία άλλη αμερικανική πόλη έχει τη Γαλλική Comédie που προσπαθεί να αντισταθμίσει το κακό του Παρισιού.

Πού έχουν οι θεατρικοί συγγραφείς μια μοναδική ευκαιρία σε αυτό το κυνήγι του αισθησιασμού; Πού έχουν την ευκαιρία οι ηθοποιοί με τραγικό ή κωμικό ταλέντο σε τέτοιες παραγωγές; Είναι η εποχή του κοριτσιού του χορού, ενός πλάσματος του οποίου το διανοητικό επίπεδο δεν έχει καμία σχέση με το θέμα, και του οποίου η σκηνική ζωή, από τη φύση των πραγμάτων, δεν μπορεί να είναι καριέρα.

Μόνο περιστασιακά επιτρέπεται ένας σπουδαίος θεατρικός συγγραφέας, ένας Τζορτζ Μπέρναρντ Σω, ένας Τζέιμς Μάθιου Μπάρι, ένας Χένρικ Ίψεν ή οποιοσδήποτε μη-Εβραίος συγγραφέας με αξιοπρέπεια, να φτάσει μέχρι την πραγματική παραγωγή, και μόνο για ένα μικρό χρονικό διάστημα· το ρεύμα των χρωματιστών ηλεκτρικών φωτιστικών εφέ, των γυναικών με τις πούλιες κλείνει πίσω τους και παραχωρούν τη θέση τους, για να επιβιώσουν στα βιβλία ανάμεσα σε αυτούς που γνωρίζουν ακόμα τι πρέπει να είναι το θέατρο.

Μια τρίτη συνέπεια της εβραϊκής κυριαρχίας στο αμερικανικό θέατρο

είναι η εμφάνιση του συστήματος των «σταρ». Τα τελευταία χρόνια του θεάτρου σημαδεύτηκαν από πολυάριθμα «αστέρια» που πραγματικά ποτέ δεν ανέβηκαν και σίγουρα δεν έλαμψαν, αλλά τα οποία υψώθηκαν ψηλά στις διαφημιστικές πινακίδες των θεατρικών συνδικάτων για να κάνουν το κοινό να πιστέψει ότι αυτά τα αδύναμα φαναράκια έλαμπαν στον υπέρτατο παράδεισο της δραματικής τέχνης και των επιτευγμάτων.

Είναι το κόλπο της διακόσμησης της βιτρίνας. Είναι καθαρή διαφημιστική στρατηγική. Τα χθεσινά «αστέρια», που δεν είναι πια έτσι σήμερα, ήταν είτε τα θηλυκά τσιράκια των σκηνοθετών είτε τα εμπορεύματα που βγήκαν από το ράφι και στοιβάχτηκαν στη βιτρίνα για να δώσουν την όψη ενός νέου στοκ. Εν ολίγοις, ενώ σε κανονικές εποχές το κοινό έφτιαχνε το «αστέρι» με την καταξίωση του, σήμερα οι Εβραίοι μάνατζερ καθορίζουν από τις διαφημίσεις τους ποιος θα είναι ο σταρ. Η «σφραγίδα της Νέας Υόρκης», που συχνά δεν σημαίνει τίποτα απολύτως, είναι το μόνο σημάδι εύνοιας, σύμφωνα με την εβραϊκή θεατρική ιεραρχία. Αυτή ακριβώς η «σφραγίδα της Νέας Υόρκης» είναι για την οποία διαμαρτύρεται η υπόλοιπη χώρα· και το κίνημα του «μικρού θεάτρου» σε όλη τη Δύση και την Κεντρική Δύση είναι μια σημαντική διαμαρτυρία.

Μια Μέρι Άντερσον ή μια Τζούλια Μάρλοου δεν θα μπορούσε να πετύχει κάτω από το εβραϊκό σύστημα. Ήταν μαθήτριες της τέχνης, οι οποίες αργότερα έγιναν καλλιτέχνες και στη συνέχεια δικαιωματικά αναγνωρίστηκαν σαν αστέρια. Όμως η εξέλιξή τους ήταν μια κουραστική διαδικασία. Η φήμη τους βασίστηκε στην αυξανόμενη αποδοχή του κόσμου, χρόνο με το χρόνο. Αυτές οι ηθοποιοί πέρασε καιρός για να αναγνωριστούν, κάνοντας περιοδείες, μαθαίνοντας σιγά-σιγά και ολοκληρώθηκαν μέσα από τη δουλειά τους. Δεν είχαν ούτε αναζήτησαν τη «σφραγίδα της Νέας Υόρκης»· εργάστηκαν πρώτα για την έγκριση του λαού των «επαρχιών», που είναι ο περιφρονητικός εβραϊκός όρος για τις υπόλοιπες Ηνωμένες Πολιτείες. Ωστόσο, δεν υπήρχε η εβραϊκή δικτατορία του θεάτρου όταν η Μέρι Άντερσον και η Τζούλια Μάρλοου έχτιζαν την τέχνη και την καριέρα τους· γεγονός που ρίχνει φως στον λόγο για τον οποίο δεν υπάρχει μια Μέρι Άντερσον ή μια Τζούλια Μάρλοου που να τις διαδεχθούν.

Σε όλα τα πράγματα ο Εβραίος στοχεύει στη γρήγορη επιτυχία· σε αυτήν την κατάρρευση του θεάτρου των μη-Εβραίων, η διαδικασία δεν μπορεί να είναι πολύ γρήγορη γι’ αυτόν. Η εκπαίδευση των καλλιτεχνών απαιτεί χρόνο. Είναι πολύ πιο απλό να τους υποκαταστήσει με τη διαφήμιση και όπως ο περιπλανώμενος οδοντίατρος έπνιγε τις κραυγές πόνου των θυμάτων του με μια ορειχάλκινη τρομπέτα, έτσι και ο Εβραίος σκηνοθέτης του θεάτρου προσπαθεί να αποσπάσει την προσοχή από τη δραματική φτώχεια του θεάτρου του, πετώντας κομφετί, εσώρουχα, δαντέλες και πούλιες μπροστά τα σαστισμένα μάτια των θεατών.

Αυτά τα τρία αποτελέσματα του εβραϊκού ελέγχου στο θέατρο εξηγού-

νται όλα με ένα τέταρτο· το μυστικό της σοβαρής αλλαγής που έχει συμβεί από το 1885 βρίσκεται στην εβραϊκή τάση να εμπορευματοποιούν οτιδήποτε αγγίζουν. Το επίκεντρο της προσοχής έχει μετατοπιστεί από τη σκηνή στην ταμειακή μηχανή. Η κοινότυπη πολιτική του «δώστε στο κοινό ό,τι θέλει» είναι η πολιτική του νταβατζή και μπήκε στο αμερικανικό θέατρο με την πρώτη εβραϊκή εισβολή.

Περίπου το 1885 δύο Εβραίοι σε εγρήγορση ίδρυσαν στη Νέα Υόρκη ένα λεγόμενο πρακτορείο καλλιτεχνών θεάτρου και προσφέρθηκαν να απαλλάξουν τους σκηνοθέτες στο Σεντ Λούις, στο Ντιτρόιτ, στην Ομάχα και αλλού από τον κόπο να προσλάβουν διασημότητες για την επόμενη σεζόν. Η παλιά διαδικασία περιλάμβανε εκτενή αλληλογραφία με διευθυντές παραγωγής στην Ανατολή και πολλοί τοπικοί μάνατζερ ήταν υποχρεωμένοι να περάσουν αρκετούς μήνες στη Νέα Υόρκη για να καλύψουν τις κρατήσεις μιας σεζόν. Τα πλεονεκτήματα ήταν ότι το πρακτορείο καλλιτεχνών θεάτρου που παρείχε ένα κατάλογο με τις «ανοιχτές ημερομηνίες» των ηθοποιών ή θιάσων που αντιπροσώπευαν, ήταν σε θέση να σχεδιάσει ένα πλήρες πρόγραμμα της σεζόν ή της «διαδρομής» και έδινε τη δυνατότητα στον παραγωγό ενός θεάτρου να περάσει τις διακοπές του στην ακρογιαλιά αντί να τις περάσει στην μέση της σεζόν στην αποπνικτική Νέα Υόρκη, ενώ ο τοπικός διευθυντής γλίτωνε από τον κόπο να κάθεται να αλληλογραφεί ή ακόμα και από τον κόπο ενός ταξιδιού στην Ανατολή, και αρκούνταν στο να αφήσει την επιχείρηση του πρακτορείου να παρακολουθήσει όλες τις λεπτομέρειες και να του στείλει τις κρατήσεις της επόμενης σεζόν όταν ολοκληρωνόταν.

Με αυτόν τον τρόπο τέθηκαν τα θεμέλια της μεταγενέστερης «Θεατρικής Σύμπραξης» (τραστ). Η εταιρική σχέση ψυχαγωγίας και παραγωγής λεγόταν «Klaw & Erlanger», ο πρώτος (Marc Klaw) ένας νεαρός Εβραίος από το Κεντάκι που είχε σπουδάσει νομικά, αλλά παρασύρθηκε στη θεατρική ζωή ως πράκτορας· ο δεύτερος (Abraham Lincoln Erlanger) ένας νεαρός Εβραίος από το Κλίβελαντ με μικρή μόρφωση αλλά με πείρα ως πράκτορας.

Το σύστημα των πρακτορείων του θεάτρου δεν ήταν δικής τους επινόησης. Δανείστηκαν την ιδέα από τον Χάρι Τέιλορ ο οποίος δημιούργησε ένα είδος θεατρικών ανταλλαγών, όπου οι παραγωγοί και οι τοπικοί μάνατζερ μπορούσαν να συναντηθούν σε γραφεία που τους παρέχονται με μια μικρή ενοικίαση και ο οποίος ανέλαβε το θεατρικό πρακτορείο στις μικρότερες πόλεις, χωρίς να προβλέψει – αλλά πιθανώς περιφρονώντας την – την ευκαιρία που δόθηκε έτσι στα χέρια του να υποτάξει όλο τον θεατρικό κόσμο στις επιταγές του.

Με χαρακτηριστική πανουργία οι Klaw & Erlanger επεξεργάστηκαν την ιδέα που είχαν δανειστεί από τον Τέιλορ, άνοιξαν ανταγωνισμό εναντίον του τελευταίου και ζήτησαν την υποστήριξη αρκετών νεαρών Εβραίων πρακτόρων που άρχιζαν να αναγνωρίζουν τις προσοδοφόρες

ευκαιρίες που παρείχε το θεατρικό επάγγελμα. Εξέχων μεταξύ των προηγούμενων υποστηρικτών τους ήταν ο Τσαρλς Φρόμαν, που απασχολούσε ο Κρίστοφερ Χάβερλι. Ο αδερφός του, Ντάνιελ, ήταν διευθυντής επιχειρήσεων για τους Μάλορι στο «Madison Square Theatre» από το 1881 και παρόλο που οι Φρόμαν ξεχωρίζουν από το υπόβαθρο της Πολωνοεβραϊκής επιρροής στο θέατρο, βρήκαν προς όφελός τους να συνεργαστούν με την εταιρεία πρακτορείων και στη συνέχεια έγιναν εξέχοντα μέλη της σύμπραξης.

Η καθιέρωση του συστήματος των εβραϊκών υπηρεσιών καλλιτεχνικού πράκτορα είναι το κλειδί για το όλο πρόβλημα της παρακμής της αμερικανικής σκηνής. Το παλιό σύστημα των καλλιτεχνικών πρακτόρων είχε το τεράστιο πλεονέκτημα της προσωπικής επαφής μεταξύ του επιχειρηματία και του θιάσου του και έδινε στον λαμπρό ερμηνευτή χρόνο και ευκαιρία για φυσική ανάπτυξη και ωρίμανση. Εκτός από την υψηλότερη μορφή της, η υποκριτική δεν είναι τέχνη· η γεννημένη όμως στον ουρανό ιδιοφυΐα δεν είναι πιο ταλαντούχα σε έναν Έντγουιν Μπουθ χωρίς μακροχρόνια εκπαίδευση από όσο ένας Βοναπάρτης είναι αναγκαστικά ένας παγκόσμιος κατακτητής χωρίς την τεχνική της σχολής πυροβολικού. Αυτές οι δύο σκέψεις έχουν τη μέγιστη σημασία στο να δώσουν στους Εβραίους τον έλεγχο του θεάτρου.

Χωρίς «συνδικάτα», χωρίς συνεννόηση, μεταξύ των μη-Εβραίων μάνατζερ της δεκαετίας του ’80, παρουσίαζαν τα αστέρια τους ή άλλες ατραξιόν σε ανταγωνιστικά θέατρα σαν ατομικές προσφορές και στο τέλος μιας λογικής πορείας στη Νέα Υόρκη, και χωρίς να είναι αναγκασμένοι περιόδευαν με τους θιάσους τους στη χώρα. Όλη η επένδυση του μάνατζερ ήταν μάλλον συνδεδεμένη με την επιχείρησή του. Έτσι γινόταν μέρος της ομάδας των καλλιτεχνών του, μοιράζονταν τις δυσκολίες του ταξιδιού, τις χαρές και τις λύπες τους. Αν η δουλειά πήγαινε καλά, μοιράζονταν την ικανοποίηση· διαφορετικά, ήταν «βουλιάζουμε ή κολυμπάμε» για το ένα καθώς και για το άλλο. Εκείνες τις μέρες ακούγονταν πολλά για θιάσους που ταξίδευαν «πάνω στα κιβώτιά τους». Οι ιστορίες δεν ήταν υπερβολικές, αλλά η ζωή είχε και την καλύτερη της πλευρά. Ο μάνατζερ και ο ηθοποιός ήταν καθημερινοί σύντροφοι· υπήρχε μια αμοιβαία απορρόφηση ιδεών· ο μάνατζερ μάθαινε να γνωρίζει και να εκτιμά την «καλλιτεχνική ιδιοσυγκρασία» – η οποία είναι ένα απτό πλεονέκτημα όταν δεν είναι μια μορφή τεχνητής γκρίνιας ή αρρωστημένου χαρακτήρα – και να σέβεται την άποψη του ηθοποιού, ενώ, αμοιβαία, ο ηθοποιός ήταν σε θέση να τοποθετηθεί στη θέση του μάνατζερ και να πάρει την άποψή του από στενές προσωπικές σχέσεις.

«The Dearborn Independent», τεύχος 1ης Ιανουαρίου 1921

XXIX

Η άνοδος του πρώτου εβραϊκού θεατρικού εμπιστεύματος

Εδώ και καιρό είναι γνωστό στους δραματικούς κριτικούς ότι ο λόγος για τη διατήρηση του «Μπεν Χουρ» στο θέατρο για δεκαεννέα χρόνια είναι ο εξής: είναι το πιο επιτυχημένο από όλα τα μέσα για τον φιλοσημιτισμό τώρα στη σκηνή. Αυτό θα φαίνεται να είναι μια προκατειλημμένη δήλωση στο μυαλό των χιλιάδων που έχουν δει και απολαύσει το «Μπεν Χουρ», αλλά υπάρχει και αλήθεια σε αυτό. Το σημείο που δεν πρέπει να αγνοηθεί, ωστόσο, είναι ότι αν το «Μπεν Χουρ» είναι χρήσιμο για την ευνοϊκή διαμόρφωση της κοινής γνώμης προς τους Εβραίους, δεν οφείλεται σε μια φιλοσημιτική πρόθεση στην ιστορία. Μπορεί να ήταν αυτή η πρόθεση των παραγωγών, των κυρίων Μαρκ Κλο και Έιμπραχαμ Λίνκολν Έρλανγκερ, αλλά δεν ήταν η πρόθεση του συγγραφέα και στρατηγού Λιου Ουάλλας.

Φαίνεται ότι η τέχνη και η μοίρα συνωμοτούν ενάντια στο προπαγανδιστικό παιχνίδι, γιατί με κανέναν άλλο τρόπο δεν μπορεί να εξηγηθεί η αποτυχία του φανερά φιλοσημιτικού δράματος. Ίσως δεν έγινε ποτέ μια τόσο σοβαρή, ακόμη και επίπονη προσπάθεια να αναγκαστεί το εβραϊκό ελεγχόμενο θέατρο στην υπηρεσία του φιλοσημιτισμού, όπως έγινε τους τελευταίους μήνες. Και οι προσπάθειες, με μια πιθανή εξαίρεση, ήταν αποτυχημένες. Πλούσια παραγωγή, που προαναγγέλθηκε από μια αδιάκοπη ανακοίνωσή του Τύπου, τυλιγμένη σε μια αρχική χορωδία επαίνων, με τη χορηγία των επισήμων που είχαν διασυρθεί για να σταθούν νονοί στις παραγωγές, ωστόσο απέτυχαν.

Ας ειπωθεί σε πίστωση των Αμερικανοεβραίων ότι ήταν μια από τις αιτίες της αποτυχίας. Το πιο σημαντικό και ελπιδοφόρο σημάδι ήταν η αντίδραση της ευφυούς εβραϊκής κοινότητας ενάντια στην προσπάθεια να χρησιμοποιηθεί η σκηνή σαν όργανο για να τονωθεί ο Εβραίος σε μια εξωπραγματική υπεροχή και σκοπιμότητα. Κάποιοι αρμόδιοι Εβραίοι έγραψαν τις απόψεις τους σχετικά με αυτό με πολλή ελευθερία και σοφία. Και έδειξαν ένα πνεύμα, το οποίο, αν μπορούσε να διαποτίσει όλες τις εβραϊκές δραστηριότητες, θα διέλυε γρήγορα το εβραϊκό ζήτημα σε οποιαδήποτε φάση κι αν εξεταστεί. Αυτό το πνεύμα της κρίσης των εβραϊκών συμφερόντων υπό το φως του συνόλου είναι που υπόσχεται μια χρήσιμη και σταθερή λύση όλων των διαφορών που δυστυχώς έχουν επιτραπεί να προκύψουν μεταξύ του λαού του Ιούδα και των άλλων.

Το γεγονός του εβραϊκού ελέγχου του θεάτρου δεν αποτελεί από μόνο του λόγο διαμαρτυρίας. Εάν ορισμένοι Εβραίοι, που εργάζονται χωριστά ή ομαδικά, έχουν καταφέρει να αποκτήσουν αυτή την πλούσια επιχείρηση από τον πρώην έλεγχο των μη-Εβραίων, αυτό είναι καθαρά

θέμα εμπορικού ενδιαφέροντος. Είναι ακριβώς στην ίδια βάση σαν μια ομάδα μη-Εβραίων να κέρδιζε τον έλεγχο από μια άλλη ομάδα μη-Εβραίων. Μπορεί να θεωρηθεί σαν επιχειρηματικό θέμα. Σε αυτό, όπως και σε άλλα επιχειρηματικά θέματα, όμως, υπάρχει το ηθικό τεστ **για το πώς αποκτήθηκε ο έλεγχος και πώς χρησιμοποιείται**. Η κοινωνία είναι συνήθως πρόθυμη να δεχθεί το γεγονός του ελέγχου με ηρεμία, υπό την προϋπόθεση ότι ο έλεγχος δεν χρησιμοποιείται για αντικοινωνικούς σκοπούς.

Το γεγονός ότι οι παλιοί μη-Εβραίοι διευθυντές παραγωγής συνήθως πέθαιναν φτωχοί – ο Αγκουστίν Ντέιλι ήταν η μόνη εξαίρεση – ενώ οι Εβραίοι διευθυντές παραγωγής γίνονται εξαιρετικά πλούσιοι (από αυτήν την πλευρά υπάρχει η εξαίρεση του αείμνηστου Τσαρλς Φρόμαν), θα έδειχνε ότι οι μη-Εβραίοι μάνατζερ ήταν καλύτεροι καλλιτέχνες και φτωχότεροι επιχειρηματίες από τους Εβραίους μάνατζερ. Τουλάχιστον φτωχότεροι επιχειρηματίες, ίσως· και εν πάση περιπτώσει δουλεύοντας σε ένα σύστημα του οποίου ο κύριος στόχος ήταν να παράγει έργα και όχι κέρδη.

Ο ερχομός του εβραϊκού ελέγχου έβαλε το θέατρο σε μια πιο εμπορευματοποιημένη βάση από ό,τι γνώριζε προηγουμένως. Αντιπροσώπευε πραγματικά την εφαρμογή της ιδέας του εμπιστεύματος (τραστ) στο θέατρο πριν εφαρμοστεί σε μεγάλο βαθμό στη βιομηχανία. Ήδη από το έτος 1896 το θεατρικό τραστ έλεγχε 37 θέατρα σε στρατηγικές πόλεις. Οι άνδρες που συνέθεταν αυτή τη συμμαχία ήταν οι Μαρκ Κλο και Έιμπραχαμ Λίνκολν Έρλανγκερ, Νίξον και Ζίμερμαν και οι Χέιμαν και Φρόμαν. Όλοι εκτός από τον Ζίμερμαν ήταν Εβραίοι και η φυλετική του καταγωγή ήταν αντικείμενο διαφωνίας. Σε αυτήν την ομάδα προσχώρησαν αργότερα ο Ριτς και ο Χάρις, από τη Βοστώνη, και ο Τζόζεφ Μπρουκς, όλοι γνωστοί Εβραίοι.

Ελέγχοντας αυτά τα θέατρα, το τραστ κατάφερε να εξασφαλίσει μεγάλες σεζόν τόσο στους μάνατζερ όσο και στους θιάσους των ηθοποιών του. Έξω από το τραστ, οι μάνατζερ και οι εταιρείες αφέθηκαν να κάνουν συμφωνίες μεταξύ τους, κάτι που έμοιαζε με ένα είδος ακροβασίας.

Η επίδραση στα ανεξάρτητα θέατρα και τους μάνατζερ ήταν καταστροφική. Το τραστ αύξησε τα δικαιώματα εκμετάλλευσης των έργων από $50 σε $450 και τελικά σε $1.000 την εβδομάδα. Οι ανεξάρτητες εταιρείες δεν μπορούσαν να αντισταθούν σε αυτόν τον ανταγωνισμό, ειδικά κατά της ενοικίασης. Το τέλος τους εξυπηρετούσε και έναν άλλο εβραϊκό σκοπό: Η βιομηχανία του κινηματογράφου μπήκε στο παιχνίδι, μια εβραϊκή εταιρεία από την αρχή. Εδώ οι μη Εβραίοι δεν έπρεπε πρώτα να εκδιωχθούν επειδή δεν συμμετείχαν ποτέ σε αυτό. Φωτεινές παραστάσεις μεταφέρθηκαν στα θέατρα που είχαν καταπολεμηθεί και ήταν άδεια από το τραστ – μ’ ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Αυτό θα απαντήσει στην ερώτηση που τίθεται τόσο συχνά από ανθρώπους που αναρωτιούνται γιατί τα θέατρα που παλιότερα πρόσφεραν έργα σε όλες τις σεζόν, δεν αφιερώνουν το μεγαλύτερο μέρος της χρονιάς σε «ταινίες».

Δεν ήταν αναμενόμενο ότι τέτοιου είδους πράγματα θα μπορούσαν να περάσουν χωρίς αγώνα. Υπήρξε ένας αγώνας και ένας σκληρός αγώνας, αλλά τελείωσε με αυτό που μπορεί να δει σήμερα το κοινό.

Η αντίσταση που πρόβαλλαν οι καλλιτέχνες ήταν παρατεταμένη και αξιοπρεπής. Ο Φράνσις Ουίλσον, ο Νατ Γκούντγουιν, ο Τζέιμς Χέρνε, ο Τζέιμς Ο'νηλ, ο Ρίτσαρντ Μάνσφιλντ, η Μίνι Μάντερν Φίσκε και ο Τζέιμς Κ. Χάκετ ξεχώρισαν για λίγο, όλοι τους, με εξαίρεση τον Γκούντγουιν, δεσμευμένοι με κατάσχεση 1.000 δολαρίων εάν εγκατέλειπαν την υπόθεση ενός ελεύθερου θεάτρου.

Ο Τζόζεφ Τζέφερσον ήταν πάντα με τους ηθοποιούς σε αυτή την αντίθεση και συνέχισε με το ίδιο μυαλό μέχρι το τέλος, παίζοντας τόσο σε οίκους τραστ όσο και σε οίκους αντι-τραστ.

Είναι γεγονός ότι ο Νατ Γκούντγουιν ήταν ο πρώτος που υποχώρησε. Ήταν ο επικεφαλής και ο μπροστάρης της αντίστασης, αλλά είχε τις αδυναμίες του που ήταν καλά γνωστές στο τρατ και στις οποίες βασίστηκαν. Μια από τις αδυναμίες του ήταν η απασχόληση στη Νέα Υόρκη και του προσφέρθηκε μια μακροχρόνια ενασχόληση στο «Knickerbocker Theater». Του δόθηκε επίσης η υπόσχεση για συνάντηση όπου και όποτε ήθελε. Τότε ο Γκούντγουιν εγκατέλειψε τη συμμαχία των αστέρων και έγινε το πρωτοπαλίκαρο του τραστ. (Το «τραστ» ήταν το όνομα με το οποίο ήταν γνωστός ο νέος έλεγχος στις μέρες μας. Το φυλετικό όνομα δεν δόθηκε αν και η φυλετική φύση ήταν ξεκάθαρη.)

Η λάμψη του αστεριού του Νατ Γκούντγουιν άρχισε να μειώνεται από εκείνη την ημέρα. Έκανε ένα τελευταίο δοκίμιο ως Σάιλοκ, και με αυτό ουσιαστικά εγκαινιάστηκε σαν επικεφαλής της σοβαρής σκηνής.

Ο Ρίτσαρντ Μάνσφιλντ και ο Φράνσις Γουίλσον εκφωνούσαν νυχτερινές ομιλίες ενάντια στο τραστ όπου κι αν εμφανίζονταν, και παρόλο που το κοινό ήταν συμπαθητικό, έμοιαζε πολύ με την σημερινή κατάσταση – τι μπορούσε να κάνει το κοινό; Τι μπορεί να κάνει ποτέ ένα ανοργάνωτο κοινό ενάντια σε μια μικρή οργανωμένη, αποφασισμένη μειοψηφία; Το κοινό δεν εμφανίζεται σχεδόν ποτέ σαν κόμμα σε κανένα από τα κινήματα που τον αφορούν· το κοινό είναι το έπαθλο για το οποίο αγωνίζονται τα κόμματα.

Το τραστ ασχολήθηκε έντονα με τον Γουίλσον. Τα ραντεβού του ακυρώθηκαν. Ούτε η ιδιότητά του ούτε η ικανότητά του τον ωφέλησαν. Ένα από τα τραστ έκανε μια ανοιχτή δήλωση: «Ο κ. Γουίλσον είναι ένα λαμπρό σημάδι, και αποφασίσαμε να τον κάνουμε ένα παράδειγμα προς όφελος των μικρότερων παραβατών.»

Το δυνατό πνεύμα του Γουίλσον τελικά υποτάχθηκε για να δει «λογικά». Το 1898 τα μέλη του τραστ στη Φιλαδέλφεια του πρόσφεραν

50.000 δολάρια για την επιχείρησή του και τα πήρε.

Σε εύθετο χρόνο παραδόθηκε και ο Ρίτσαρντ Μάνσφιλντ και η Μίνι Μάντερν Φίσκε έμεινε μόνη για να συνεχίσει τον αγώνα.

Το θεατρικό τραστ, που πρέπει να χαρακτηριστεί Εβραϊκό, γιατί αυτό ήταν, στις αρχές του νέου αιώνα είχε τον πλήρη έλεγχο του χώρου. Είχε περιορίσει αυτό που ήταν ουσιαστικά τέχνη σε ένα σύστημα ταμειακών μητρώων με χρονόμετρο, που λειτουργούσε με τη μηχανική ακρίβεια ενός καλά διαχειριζόμενου εργοστασίου. Κατέστειλε την ατομικότητα και την πρωτοβουλία, σκότωσε τον ανταγωνισμό, έδιωξε τον ανεξάρτητο μάνατζερ και το αστέρι, απέκλεισε όλους τους θεατρικούς συγγραφείς εκτός από τους ξένους με εδραιωμένη φήμη, ενθάρρυνε τη δημοτικότητα κατώτερων ταλέντων που ήταν κυρίως εβραϊκά, προσπάθησε να υποτιμήσει την αξία των δραματικών κριτικών του δημόσιου Τύπου, προώθησε αμέτρητα «αστέρια» χωρίς ταλέντο πάνω σε ένα αβοήθητο κοινό οδηγώντας αληθινά αστέρια στην αφάνεια· χειριζόταν έργα, θέατρα και ηθοποιούς σαν εργοστασιακά προϊόντα και ξεκίνησε μια διαδικασία χυδαιοποίησης και εμπορευματοποίησης σε ό,τι είχε σχέση με το θέατρο.

Εάν το επέτρεπε ο χώρος, θα μπορούσαν εδώ να παρουσιαστούν μερικές απόψεις από άνδρες όπως ο Γουίλιαμ Ντιν Χάουελς, ο Νόρμαν Χάπγκουντ, και ο Τόμας Μπέιλι Όλντριτς οι οποίοι ανησυχούσαν για το θέατρο, αλλά δεν εξέφρασαν καμία άλλη παρατήρηση ως προς τις φυλετικές επιρροές στην εργασία.

Η ανησυχία τους ήταν δικαιολογημένη. Είναι πολύ πιθανό πολλοί που διαβάζουν αυτό το άρθρο να μην ενδιαφέρονται για το θέατρο και, στην πραγματικότητα, είναι πεπεισμένοι ότι το θέατρο είναι μια απειλή. Πολύ καλά. Τι το κάνει κυρίως απειλή; Αυτό – το ότι το θέατρο σήμερα αντιπροσωπεύει το κύριο πολιτιστικό στοιχείο του 50% των ανθρώπων. Αυτό που απορροφά ο μέσος νέος ως προς τους καλούς τρόπους, τη σωστή συμπεριφορά, τη φινέτσα σε αντίθεση με τη χυδαιότητα, την ορθότητα του λόγου ή την επιλογή λέξεων, τα ήθη και τα συναισθήματα των άλλων εθνών, ακόμη και τη μόδα των ρούχων, καθώς και ιδέες για τη θρησκεία και το δίκαιο, προέρχονται από αυτά που βλέπει και ακούει στο θέατρο. Η μοναδική ιδέα των μαζών για τα σπίτια και τη ζωή των πλουσίων προέρχεται από τη σκηνή και τις ταινίες. Δίνονται περισσότερες λανθασμένες αντιλήψεις, περισσότερες προκαταλήψεις που δημιουργούνται από το εβραϊκό ελεγχόμενο θέατρο σε μια εβδομάδα, από όσες μπορούν να χρεωθούν σε μια σοβαρή μελέτη του εβραϊκού ζητήματος σε έναν αιώνα. Οι άνθρωποι μερικές φορές αναρωτιούνται από πού προέρχονται οι ιδέες της νεότερης γενιάς. Αυτή είναι η απάντηση.

Όπως μόλις είπαμε, όλοι οι αρχικοί αντίπαλοι αυτού του νέου ελέγχου του θεάτρου υπέκυψαν και άφησαν την κυρία Μίνι Μάντερν Φίσκε να πολεμήσει μόνη της. Βρήκε όμως, έναν σύμμαχο στον σύζυγό της, τον

Χάρισον Γκρέι Φίσκε, ο οποίος ήταν εκδότης της «Dramatic Mirror» της Νέας Υόρκης.

Η ίδια η κυρία Φίσκε είχε πει: «Οι ανίκανοι άνδρες που έχουν καταλάβει τις υποθέσεις του θεάτρου σε αυτή τη χώρα έχουν σκοτώσει την τέχνη, τη φιλοδοξία και την ευπρέπεια.»

Ο σύζυγός της έγραψε στην εφημερίδα του: «Τι να περιμένουμε λοιπόν από μια ομάδα τυχοδιωκτών διαβόητης καταγωγής, χωρίς καλλιτεχνική παιδεία και εντελώς χωρίς καλλιτεχνικό γούστο;... Ας έχουμε κατά νου ότι οι περισσότεροι αυτών των ανδρών που συνθέτουν το θεατρικό τραστ είναι απολύτως ακατάλληλοι να υπηρετήσουν σε οποιαδήποτε παρά μόνο στις πιο υποδεέστερες θέσεις στην οικονομία της σκηνής και ότι δεν πρέπει να γίνονται δεκτοί ακόμη και σε αυτές τις θέσεις παρά μόνο κάτω από πειθαρχία, δυναμική και αδιαλλαξία. Οι φάκελοι τους είναι ελεεινοί και σε ορισμένες περιπτώσεις εγκληματικοί και οι μέθοδοί τους είναι σύμφωνοι με τους φακέλους τους.» (Πρώτη έκδοση στο Dramatic Mirror, 25 Δεκεμβρίου 1897, ανατύπωση στις 19 Μαρτίου 1898.)

Αυτή η επίθεση θεωρήθηκε, ανόητα και άδικα φυσικά, σαν επίθεση σε ολόκληρο τον Οίκο του Ισραήλ και, όπως συμβαίνει πάντα όταν ένας Εβραίος καταδικάζεται για αδίκημα, όλοι οι Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες ήρθαν προς διάσωση. Ασκήθηκε πίεση σε μια διάσημη εταιρεία ειδήσεων που διαχειριζόταν την κυκλοφορία των πιο σημαντικών περιοδικών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Κορυφαία ξενοδοχεία παρακινήθηκαν να αποσύρουν την «Dramatic Mirror» από τα περίπτερα των ειδήσεων τους. Δεν επιτρεπόταν η είσοδος στους ανταποκριτές της «Mirror» σε θέατρα που ελέγχονται από το τραστ. Όλες οι υπόγειες επιρροές μπήκαν σε λειτουργία για να «πάρουν» από τον Φίσκε την επιχείρησή του.

Ακολούθησε μήνυση εναντίον του Φίσκε για αποζημίωση 10.000 δολαρίων για τις επικρίσεις που είχε τυπώσει για τον προσωπικό χαρακτήρα ορισμένων μελών του τραστ. Ο Φίσκε απάντησε στην απάντησή του, καταδεικνύοντας διάφορα στοιχεία εναντίον συγκεκριμένων μελών του τραστ, τους φακέλους, τις ενέργειές τους κ.λ.π. Έναν τον κατηγόρησε ότι ασκούσε επιχειρηματική δραστηριότητα με ψεύτικο όνομα («ψευδώνυμο», όπως είναι γνωστό στους εβραϊκούς κύκλους). Έναν άλλο τον κατηγόρησε ότι χρεώνει στους μάνατζερ διαφημιστικά έξοδα που δεν έγιναν ποτέ. Έναν άλλο τον κατηγόρησε ότι εξέδιδε «δωρεάν» εισιτήρια στα οποία έκανε μια ιδιωτική κερδοσκοπική επιχείρηση, τα πουλούσε και τσέπωνε τα έσοδα. Έναν άλλο κατηγόρησε για συγκεκριμένο έγκλημα για το οποίο είχε συλληφθεί και καταδικαστεί.

Κατηγόρησε ότι το τραστ στο σύνολό του διαφημιζόταν σε διάφορες πόλεις ότι θα έπαιζε σαν «η αυθεντική εταιρεία της Νέας Υόρκης», βάζοντας υψηλές τιμές στα εισιτήρια με βάση την διαφήμιση, ενώ στην πραγματικότητα αυτές ήταν δευτερεύουσες εταιρείες και όχι αυτή που

διαφημιζόταν.

Στο δικαστήριο έγινε μια παράξενη ακροαματική διαδικασία στην οποία ο δικαστής δεν ήθελε να ακούσει καμία από τις μαρτυρίες του Φίσκε, απαγορεύοντάς του ακόμη και να καταθέσει επίσημα αρχεία της ποινικής διαδικασίας εναντίον ενός συγκεκριμένου μέλους του τραστ. Ο δικαστής δεν φαινόταν να θέλει να ακούσει σε τι στήριζε ο Φίσκε τις μαρτυρίες του. Υπήρξε μια σοβαρή επίθεση με πυροβολισμούς σε μια γυναίκα, αλλά ο δικαστής δεν ήθελε να το ακούσει. Υπήρξε ακόμη και σημαντική δυσκολία από την πλευρά του δικηγόρου του Φίσκε να εξασφαλίσει την παρουσία του Έιμπραχαμ Λίνκολν Έρλανγκερ στο δικαστήριο, αν και ήταν ένας από τους καταγγέλλοντες.

Όλες οι σημαντικές ερωτήσεις που έγιναν στον Μαρκ Κλο απορρίφθηκαν.

Όσον αφορά τον Αλ Χέιμαν, το δικαστήριο απέρριψε όλες τις ερωτήσεις σχετικά με το πραγματικό του όνομα και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έφυγε από την Αυστραλία. Τα γεγονότα δεν αποκαλύφθηκαν σε αυτή την ακρόαση, αλλά έγινε γνωστός στο κοινό ολόκληρος ο χαρακτήρας της ακρόασης. Ο Φίσκε τιμωρήθηκε από το σώμα ενόρκων, με εγγύηση 300 $ σε κάθε ισχυρισμό συκοφαντίας.

Το σώμα ενόρκων δεν έχασε χρόνο απορρίπτοντας όλες τις καταγγελίες κατά του Φίσκε. Τα μέλη του τραστ είχαν ξεφύγει άσχημα λόγω της προφανούς απροθυμίας τους να αντιμετωπίσουν την υπόθεση. Αποκαλύφθηκε ότι ήταν πολύ κατώτερος τύπος ανδρών από ό,τι το αμερικανικό κοινό είχε υποθέσει ότι ήταν υπεύθυνοι για το αμερικανικό θέατρο. Αποδείχτηκαν ότι ήταν ένας τύπος που δεν σταματούσε ούτε στο να απαιτεί την απόλυση ενός ρεπόρτερ τοπικής εφημερίδας του οποίου η κριτική στα έργα τους δεν τους άρεσε.

Ο αγώνας των δραματικών κριτικών πρώτα ενάντια στη δωροδοκία και στη συνέχεια κατά της βλασφημίας του θεατρικού τραστ δημιούργησε μια ιστορία της οποίας οι απόηχοι έχουν έρθει συχνά στο αμερικανικό κοινό μέσω του Τύπου. Συμβιβαστικό στην αρχή, με μάνατζερ, ηθοποιούς, θεατρικούς συγγραφείς και κριτικούς, το τραστ, μόλις απέκτησε δύναμη, έδειξε τα νύχια του κάτω από το βελούδο. Είχε τα εκατομμύρια δολάρια του κοινού που έρχονταν στο δρόμο του, γιατί να το νοιάζει;

Κάθε φορά που ένας κριτικός εναντιωνόταν στις μεθόδους του ή τόνιζε τον κατώτερο, τον χυδαίο και υποβαθμισμένο χαρακτήρα των παραγωγών του τραστ, διατασσόταν να αποκλειστεί από τα θέατρα του τραστ και οι τοπικοί μάνατζερ έπαιρναν την εντολή να απαιτήσουν την απόλυσή του από την εφημερίδα του. Είναι η στιγμή που με ανάμεικτα συναισθήματα ένας Αμερικανός αναγκάζεται να αφηγηθεί ότι σε πολλές, πάρα πολλές περιπτώσεις η απαίτηση ικανοποιήθηκε, με τις εφημερίδες να απειλούνται με απώλεια της κυριακάτικης διαφήμισης! Αλλά πού και πού οι θαρραλέοι θεατρικοί συγγραφείς κρατούσαν την τιμή του επαγγέ-

λματός τους και αρνούνταν να δωροδοκηθούν ή να εκφοβιστούν.

Συγγραφείς όπως ο Τζέιμς Μέτκαλφ, του Life· η Χίλαρι Μπελ της New York Press· ο Φρέντερικ Φράνκλιν Σρέιντερ, της Washington Post· ο Νόρμαν Χάπγκουντ, της New York Evening Globe· ο Τζέιμς Ο'ντόνελ Μπένετ, της Chicago Record-Herald, ξεχώριζαν απέναντι στο τραστ και έκαναν τον αγώνα τους. Ο Μέτκαλφ έφτασε στο σημείο να ασκήσει μήνυση κατά του τραστ για παράνομο αποκλεισμό από έναν χώρο δημόσιας διασκέδασης. Τα δικαστήρια ήταν ευγενικά προς το τραστ. Αποφάσισαν ότι ένα θέατρο μπορεί να επιλέξει τους θαμώνες του. Ακόμη και τα τελευταία χρόνια, το τραστ έχει σε μαύρη λίστα δραματικούς κριτικούς σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την πρόσληψή τους από τις εφημερίδες.

Το θεατρικό τραστ δεν υπάρχει με τη μορφή που είχε πριν από δέκα χρόνια. Έγινε αλαζονικό και γέννησε κρυφούς εχθρούς μεταξύ των δικών του ανθρώπων. Μια νέα δύναμη εμφανίστηκε, αλλά ήταν κι αυτή εβραϊκή, καθώς προήλθε από τους αδελφούς Σούμπερτ με τον Ντέιβιντ Μπελάσκο. Αντί για μία, οι Αμερικανοί έχουν τώρα διπλή δικτατορία της σκηνής. Η μανία των ημερών δεν είναι οι θεατρικές παραστάσεις, αλλά τα θέατρα. Χωρίς να ξεχωρίζουν ούτε τρία έργα οποιουδήποτε χαρακτήρα από τα κατακάθια της σκηνής, τώρα μόνο στη Νέα Υόρκη χτίζονται δώδεκα νέα θέατρα. Η θεατρική επιχείρηση έχει μπει στη φάση της προώθησης ακινήτων. Δίνουν χρήματα για την ενοικίαση καρεκλών με τιμή από 1 έως 3 δολάρια την ώρα. Η ενοικίαση των καρεκλών είναι πραγματικότητα. Η Σκηνή γίνεται γρήγορα μια ψευδαίσθηση.

«The Dearborn Independent», τεύχος 8 Ιανουαρίου 1921

XXX

Πώς οι Εβραίοι εκμεταλλεύτηκαν διαμαρτυρία κατά των Εβραίων

Η αμερικανική σκηνή βρίσκεται υπό την επιρροή και τον έλεγχο μιας ομάδας πρώην λούστρων, εφημεριδοπωλών, μαυραγοριτών εισιτηρίων, κύκλου γνωριμιών και χαρακτήρων του Μπάουερι (φτωχογειτονιά). Στην παρούσα συγγραφή, ο πιο διαφημισμένος άνθρωπος στον κόσμο της θεατρικής παραγωγής είναι ο Μορίς Τζεστ, ένας Ρωσοεβραίος, ο οποίος έχει παραγάγει τα πιο φρικιαστικά θεάματα που έχουν παρουσιαστεί ποτέ στην Αμερική – «Αφροδίτη» και «Μέκκα». Αναφέρεται ότι το άρωμα της αηδίας έχει κυκλοφορήσει τόσο έντονα μεταξύ των θεατρίνων που τα εισιτήρια πωλούνται ένα χρόνο νωρίτερα για την έκθεση στο Σικάγο μιας από αυτές τις παραστάσεις, ενώ οι θαμώνες είναι, φυσικά, κυρίως μη-Εβραίοι.

Τώρα, είναι εύλογο το ερώτημα, ποιος είναι αυτός ο Μορίς Τζεστ που αναδεικνύεται από τους Εβραίους συναδέλφους του σαν ο πιο επιτυχημένος παραγωγός της χρονιάς; Δεν είναι κατηγορία να πούμε ότι είναι Εβραίος. Δεν είναι μομφή εναντίον του να πούμε ότι, αν και η επιτυχία τον ευνόησε, ο πατέρας και η μητέρα του βρίσκονται ακόμα στην Οδησσό ή όπου βρίσκονταν πρόσφατα. Ωστόσο, σε μια πρόσφατη συνέντευξή του, στην οποία η επαγγελματική νότα του πάθους ήταν ενοχλητικά παρούσα, θρηνούσε που δεν κατάφερε να φέρει τους γονείς του στην Αμερική.

Η ιστορία του Μορίς Τζεστ είναι η τελευταία στον κόσμο που χρησιμοποιείται σαν «success story» του τύπου «ο φτωχός μικρός μετανάστης που έγινε μεγάλος θεατρικός παραγωγός.» Δεν είναι σπουδαίος παραγωγός, φυσικά, αν και είναι μεγάλος προαγωγός στα λιγότερο αξιόπιστα γούστα του κοινού του οποίου το γούστο δεν ήταν άσχημος παράγοντας για να υποτιμήσει. Ο Τζεστ πουλούσε εφημερίδες στη Βοστώνη και έγινε κάτι σαν κομπάρσος σε ένα θέατρο της Βοστώνης χωρίς να συμμετέχει στα έργα. Το 1906 ήταν μέλος μιας διαβόητης συμμορίας μαυραγοριτών εισιτηρίων που ήταν ο όλεθρος του κοινού μέχρι που η αστυνομία κατέστειλε το εμπόριο εισιτηρίων στα πεζοδρόμια μπροστά από τα θέατρα. Υπάρχουν και άλλες ιστορίες για αυτόν που συνδέουν το όνομά του με άλλου είδους διακινήσεις, αλλά είτε αυτές οι ιστορίες είναι αληθινές είτε όχι, δεν υπάρχει τίποτα στην καριέρα του Τζεστ που να δείχνει ότι θα συνεισέφερε ποτέ κάτι προς το συμφέρον του θεάτρου. Είναι ο γαμπρός του Ντέιβιντ Μπελάσκο.

Έπειτα, υπάρχει ο Σαμ Χενρυ Χάρις, επί μακρόν ο νεότερος συνεργά-

της εταιρείας «Τζορτζ Μ. Κόχαν και Σαμ Χενρυ Χάρις» (Cohan & Harris), ο οποίος ξεκίνησε την καριέρα του στις τέχνες με τη διαχείριση του Τζορτζ Ντίξον, του έγχρωμου παγκόσμιου πρωταθλητή κατηγορίας φτερού και του αμφισβητήσιμου Τέρι Μακγκόβερν πρωταθλητή ελαφρών βαρών. Με γούστα διαμορφωμένα στην άκρη του ριγκ, ξεκίνησε σε θεατρικά εγχειρήματα, συμμαχώντας με τον Αλ Γουντς. Εξυπηρετούσε τις κατώτερες τάξεις και έκανε μια περιουσία παράγοντας φρικιαστικά μελοδράματα σε θέατρα δεύτερης και τρίτης κατηγορίας.

Κι όμως αυτός είναι ο Σαμ Χάρις που έχει την προστασία εκατοντάδων χιλιάδων, ναι, εκατομμυρίων θεατρίνων, μερικοί από τους οποίους συνεχίζουν αθώα να πιστεύουν ότι όταν μπαίνουν στο θέατρο μπαίνουν και, με κάποια μυστικιστική διαδικασία, «στο βασίλειο της τέχνης.»

Ο Άλμπερτ Χέρμαν Γουντς έχει μόνο ένα καλό μάτι. Δεν είναι η προσωπική του απώλεια που έχει σημασία, αλλά η ιστορία της ατυχίας που χρονολογείται από την εποχή που ο Αλ ήταν μέλος μιας συμμορίας της Ανατολικής πλευράς. Η κοινή αναφορά ήταν ότι συνήθιζε να παίζει πιάνο σε ένα μέρος στο κέντρο της πόλης, ανατολικά της Πέμπτης Λεωφόρου. Ο κύριος Γουντς είναι επίσης διακεκριμένος προστάτης της δραματικής τέχνης – παρουσίασε το «The Girl from Rector's»και το «The Girl in the Taxi», δύο από τα πιο ανήθικα και ανούσια έργα των τελευταίων ετών. Αρκετές φορές έχει εξασφαλίσει τα δικαιώματα για ορισμένες βιεννέζικες όπερες, οι οποίες ήταν αρκετά κακές από μόνες τους από ηθική άποψη, αλλά οι οποίες ήταν τουλάχιστον φτιαγμένες με αληθινή τέχνη· αλλά ακόμη και αυτά τα σημάδεψε από μια ανίκανη έγχυση χυδαιότητας και αερολογιών.

Το κοινό, φυσικά, δεν βλέπει και δεν γνωρίζει αυτούς τους θεούς μπροστά στους οποίους ρίχνουν τα εκατομμύρια τους κάθε χρόνο, ούτε γνωρίζει από ποια πηγή προέρχεται αυτή η θεατρική αχρειότητα. Είναι διασκεδαστικό να ακούς τους εκκολαπτόμενους φιλοσόφους να συζητούν για τις «τάσεις της σκηνής» ή να εκπαιδεύονται μαθησιακά σχετικά με το «θείο δικαίωμα της τέχνης» να είναι όσο αυθάδη και βρόμικη θέλει, όταν η «τάση» και η «τέχνη» καθορίζεται πάντα από άνδρες των οποίων οι πρόγονοι θα έκαναν την τέχνη να ουρλιάζει!

Το αμερικανικό θέατρο είναι μια μικρή ομάδα Εβραίων προαγωγών και μια μεγάλη ομάδα μη-Εβραίων ευκολόπιστων και μόνο οι τελευταίοι κοροϊδεύουν τους εαυτούς τους, ότι υπάρχει κάτι αληθινό στο όλο θέμα.

Είναι απολύτως φυσικό, λοιπόν, ο πλήρης εξιουδαϊσμός του θεάτρου να έχει ως αποτέλεσμα να μετατραπεί σε «σόου μπίζνες», ένα απλό ζήτημα εμπορίου και συναλλαγών. Οι πραγματικοί παραγωγοί συχνά δεν είναι πολιτιστικά εξοπλισμένοι για τίποτα περισσότερο από μια μεγάλη επιχείρηση. Μπορούν να προσλάβουν ό,τι θέλουν, μηχανικούς, πελάτες, ζωγράφους, συγγραφείς, μουσικούς. Ο μετρητής του κοινού τους γούστου και τα μοντέλα δράσης τους διαμορφώνονται από την πορεία

της φυλής τους και τα βραβεία· με όλο το ιδεώδες τους να βασίζεται στη φιλοδοξία να συμπαρασταθούν στη διαφθορά, αντί να εξυπηρετούν θεμιτές ανάγκες, δεν είναι περίεργο που τα πρότυπα του θεάτρου βρίσκονται στο χαμηλότερο σημείο τους.

Καθώς οι θεατρόφιλοι παρατηρούν όλο και περισσότερα, ο Εβραίος μάνατζερ, όποτε είναι δυνατόν, προσλαμβάνει Εβραίους ηθοποιούς. Οι μη-Εβραίοι θεατρικοί συγγραφείς και ηθοποιοί μειώνονται σταθερά σε αριθμό λόγω θέσεων εργασίας. Κατά καιρούς η απασχόληση Εβραίων ηθοποιών ήταν τόσο ενοχλητική που έθετε σε κίνδυνο την επιτυχία του έργου. Όπως συνέβη στην υπόθεση ενός έργου όταν μια νεαρή χριστιανή κοπέλα της πρωτοχριστιανικής εποχής επρόκειτο να δοθεί σε μια Εβραία με έντονα φυλετικά χαρακτηριστικά. Η επιλογή ήταν τόσο φανερά ακατάλληλη, εθνοτικά και ιστορικά, που αντιστρατευόταν έντονα την εντύπωση που προοριζόταν να δημιουργήσει το έργο.

Το «ψευδώνυμο» προκύπτει από το θεατρικό κοινό το γεγονός ότι οι ηθοποιοί που επιδιώκουν την ψυχαγωγία είναι, σε μεγάλο και αυξανόμενο ποσοστό, Εβραίοι. Μερικοί από τους πιο εξέχοντες Εβραίους ηθοποιούς, πολλοί από τους οποίους πρωταγωνιστούν, είναι οι Αλ Τζόλσον, Τσάρλι Τσάπλιν, Λούις Μαν, Σαμ Μπέρναρντ, Ντέιβιντ Γουέρφιλντ, Τζο Γουέμπερ, Μπάρνεϊ Μπέρναρντ, Εντ Γουίν ή για να αναφέρουμε το πραγματικό του όνομα, Ίσραελ Λίοπολντ, Λιου Φιλντς, Έντι Κάντορ, Ρόμπερτ Ουόρικ.

Μεταξύ των επιφανών Εβραίων γυναικών ηθοποιών είναι οι: Θέντα Μπάρα, Νόρα Μπέιζ, Όλγκα Νέθερσοουλ, Αϊρίν Φράνκλιν, Ζερτρούντ Χόφμαν, Μίτζι Χάγιος, Φάννυ Μπρίς (σύζυγος του Νίκι Άρνσταϊν), Μπέρθα Κάλιτς, Χοσέ Κόλινς, Έθελ Λίβι, Μπέλλ Μπέικερ, Κόνστανς Κόλλιερ. Η αείμνηστη Άννα Χελντ ήταν Εβραία.

Εκτός από αυτούς, υπάρχοι και άλλοι των οποίων η φυλετική ταυτότητα δεν αποκαλύπτεται από τα ονόματά τους.

Ο εβραϊκός Τύπος διεκδικεί για τους Εβραίους, εκτός από τον εμπορικό έλεγχο της σκηνής, τον έλεγχο της διασκέδασης. «Οι σπουδαιότεροι ψυχαγωγοί, τραγουδιστές βαριετέ, διασκεδαστές είναι Εβραίοι», λέει ένα άρθρο στην Chicago Jewish Sentinel, σχολιάζοντας το βαθμό στον οποίο οι Εβραίοι ηθοποιοί μονοπώλησαν τη σκηνή του Σικάγο εκείνη την εβδομάδα.

Μεταξύ των συνθετών κάποτε βλέπαμε τον Βίκτορ Χέρμπερτ και τον Γκούσταβ Κέρκερ σε τιμητικές θέσεις· αλλά τώρα ο Ίρβινγκ Μπέρλιν έχει βάλει τον εαυτό του σε μέρη που χαράχτηκαν κα καθιερώθηκαν από μη-Εβραίους που είχαν σεβασμό για την τέχνη.

Δεν υπάρχουν σπουδαίοι Εβραίοι θεατρικοί συγγραφείς. Ο Τσαρλς Κλάιν έγραψε το «Το Λιοντάρι και το Ποντίκι», αλλά δεν το επανέλαβε ποτέ. Υπάρχει, φυσικά, πολύ συνηθισμένη δουλειά για τη σκηνή· μια τέτοια εμπορευματοποιημένη σκηνή χρειάζεται μια ορισμένη ποσότητα «προϊόντος». Μεταξύ αυτών που ασχολούνται με τέτοιες εργασίες είναι

οι Τζακ Λέιτ, Μόνταγκιου Γκλας, Σάμιουελ Σίπμαν, Τζουλς Έκερτ Γκούντμαν, Άαρον Χόφμαν και άλλοι.

Ο ισχυρισμός των Εβραίων για εξαιρετική ιδιοφυΐα δεν επιβεβαιώνεται από το θέατρο, αν και η εβραϊκή βούληση για εξουσία απεικονίζεται σε αυτό επαρκώς.

Το όνομα του Μπελάσκο έρχεται στο μυαλό, ίσως, πιο συχνά από κάθε άλλο· και ο Μπελάσκο είναι ο πιο ολοκληρωμένος ηθοποιός σε οποιαδήποτε σκηνή. Για να καταλάβουμε τον κ. Μπελάσκο σημαίνει να κατανοήσουμε τη μέθοδο με την οποία οι «Ανεξάρτητοι» πολέμησαν το εβραϊκό θεατρικό τραστ, και διατήρησαν ακόμα το μονοπώλιο του θεάτρου για τους Εβραίους.

Το παλιό τραστ, έπαιζε μπόουλινγκ, διαλύοντας τα πάντα στο δρόμο του, έσμπρωχνε τα αναγνωρισμένα «αστέρια» στην αφάνεια, κλείνοντας τον δρόμο στους πολλά υποσχόμενους θεατρικούς συγγραφείς, αποκλείοντας όλους τους ηθοποιούς που δεν θα εκπόρνευαν την τέχνη εμπορευμετοποιώντας την, και συνέβη αυτό που συμβαίνει πάντα – γιατί ακόμη και οι Εβραίοι δεν είναι ανώτεροι από το φυσικό δίκαιο – αναπτύχθηκε η άσχημη κατάσταση των «χοντροκέφαλων».

Ο Κλο, ο Έρλανγκερ και οι άμεσοι συνεργάτες τους ένιωσαν ότι ήταν βασιλιάδες και άρχισαν να παρουσιάζουν μερικές υποτιθέμενες βασιλικές ιδιοσυγκρασίες.

Υπήρξαν κάποιες διαμαρτυρίες, φυσικά, κατά της αλαζονείας των Τσάρων του θεάτρου. Οι οικογένεια Βάντερμπιλτ και άλλοι εκατομμυριούχοι της Νέας Υόρκης ενσάρκωσαν τη διαμαρτυρία τους σε ένα κίνημα προς ένα εθνικό θέατρο, το οποίο ανεγέρθηκε στο Grand Central Park και για το οποίο δαπανήθηκαν 1.000.000 δολάρια. Ένα από τα μέλη του τραστ είπε ότι αυτή η γέννηση και η ανάπτυξη του εθνικού θεάτρου που ήταν μια προσπάθεια καθαρισμού του θεάτρου στην πραγματικότητα ήταν απλώς ένα σχέδιο για την παροχή μιας ακολασίας προς όφελος των εκατομμυριούχων υποστηρικτών. Η παρατήρηση ενέπνευσε ένα βαθύ μίσος, αλλά ήταν περισσότερο αποκαλυπτική για την ουσιαστική αντίληψη του θεάτρου από το εβραϊκό τραστ, παρά οτιδήποτε άλλο. Ο Μπελάσκο καταγόταν από το Σαν Φρανσίσκο, όπου είχε κάνει διάφορα ακροβατικά, συμπεριλαμβανομένων εκείνων ενός ένθερμου αφηγητή, ταχυδακτυλουργού και ηθοποιού. Ο Τζέιμς Χερν ενδιαφερόταν γι' αυτόν σαν νεαρός και ανακάλυψε ότι ήταν ικανός να φτιάχνει διαλόγους από έντυπα θεατρικά έργα. Κάτω από τον Χερν, ο Μπελάσκο έμαθε πολλά για τα σκηνικά εφέ και σύντομα έγινε πολύ επιτυχημένος στην επαφή με τα ατελή έργα. Ερχόμενος στη Νέα Υόρκη, ο Μπελάσκο ήρθε σε επαφή με τον Ντε Μιλ, έναν Εβραίο θεατρικό συγγραφέα, ο οποίος χρειαζόταν μόνο την «αίσθηση του θεάτρου» του Μπελάσκο για να κάνει τις ιδιότητές του αποτελεσματικές.

Με αυτόν τον τρόπο ο Μπελάσκο έγινε παράγοντας για τη διεύρυνση του εβραϊκού ελέγχου του θεάτρου: συνδέθηκε με τους Φρόμαν, αλλά

δεν μπόρεσε να τους πείσει ότι η κυρία Λέσλι Κάρτερ, που είχε βρεθεί στο επίκεντρο μιας συγκλονιστικής αγωγής διαζυγίου και η οποία είχε θέσει τον εαυτό της κάτω από την επαγγελματική διεύθυνση του κ. Μπελάσκο, ήταν μια σπουδαία ηθοποιός. Η δημιουργία ενός αστεριού από την κυρία Κάρτερ, και η απόκτηση της δημόσιας αναγνώρισης για αυτήν, αποδείχτηκε δύσκολο έργο. Οι Φρόμαν ήταν αντιπαθείς.

Τότε υπήρχε διχόνοια και μεταξύ των μάνατζερ. Οι Σούμπερτ είχαν αναγκαστεί να δεχθούν τις αποχωρήσεις των άλλων Εβραίων μεγιστάνων, ιδιαίτερα την αποχώρηση του Τσαρλς Φρόμαν, και οι Σούμπερτ επαναστάτησαν. Οι Σούμπερτ ήταν ντόπιοι από τις Συρακούσες και η προετοιμασία τους για το θέατρο δεν ήταν υποσχόμενη για την αφοσίωσή τους στην τέχνη. Ήταν παιδιά που πουλούσαν προγράμματα στο θέατρο και κλητήρες. Μετά, το εμπόριο ρούχων θεάτρου τα υποστήριξε σε μια γρηγορότερη πορεία προς τον πλούτο. Ο Σάμιουελ Σούμπερτ έγινε τελικά πωλητής εισιτηρίων στα ταμεία. Εν καιρώ, έχοντας μάθει μερικά εμπορεύσιμα μυστικά του θεάτρου, ξεκίνησε μια ανούσια μουσικοχορευτική και κωμική παράσταση. Με αυτό ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη και συνέχισε με τα μουσικά σόου ενός ρηχού είδους, μέχρι που το όνομα Σούμπερτ έγινε περιγραφικό των παραγωγών. Οι Σούμπερτ, φυσικά, έκαναν κράτηση στα θέατρα του τραστ.

Σχετικά με την ακρόαση του 1900, οι Σούμπερτ μάλωναν με το τραστ και ο Μπελάσκο με τους Φρόμαν, και οι δύο επευφημούσαν ο ένας τον άλλο σαν συναγωνιστές και προχώρησαν να δουν τι θα μπορούσε να γίνει με την επιθετικότητά τους. Το κοινό έδειχνε σημάδια αποστροφής προς το τραστ. Αυτό ήταν το σύνθημα! -- οι Σούμπερτ και ο Μπελάσκο απηύθυναν έκκληση στο κοινό να βοηθήσει στον αγώνα ενάντια στο τραστ. Ο Μπελάσκο και οι Σούμπερτ θα έπαιζαν το ρόλο των πληγέντων ανεξάρτητων· θα προκαλούσαν τη συμπάθεια του κοινού και η δημόσια υποστήριξη θα ενίσχυε τους «Ανεξάρτητους» στη δύναμη ενός νέου τραστ. Αυτό ακριβώς συνέβη.

Ο θεατρινισμός του Μπελάσκο βοήθησε σε αυτό το σκοπό. Είναι ηθοποιός, όπως και στη σκηνή. Παρουσιάζεται με τη στάση ενός καλοκάγαθου ιερέα, και ντύνεται, φορώντας ιερατικό γιακά, με γιλέκο και παλτό. Αν και πορτογαλοεβραϊκής καταγωγής, ο Μπελάσκο ντύνεται με αυτόν τον τρόπο για να τιμήσει, όπως λέει, έναν δάσκαλο των πρώτων ημερών του. Τέλος πάντων, το κοστούμι είναι πολύ αποτελεσματικό, ειδικά με τις κυρίες. Έχει έναν τρεμουλιαστό, ντροπαλό τρόπο με τις γυναίκες και κάθεται στο άδυτό του με τα φώτα έτσι κανονισμένα ώστε το ιερατικό του πρόσωπο και τα ασημένια του μαλλιά να φαίνονται ότι βγαίνουν από ένα σκιερό μυστήριο. Είναι πολύ αποτελεσματικό – πολύ αποτελεσματικό. Μια γυναίκα δήλωσε, αφού έγινε δεκτή η παρουσία της και κοίταξε το πρόσωπο που φάνηκε μέσα από τις σκιές στο φως – «Κατανοώ καλύτερα τη θεϊκή ταπεινοφροσύνη του Ιησού Χριστού από

τότε που είχα το προνόμιο να συναντήσω τον κύριο Μπελάσκο.»

Έτσι, «ο αφέντης«, όπως τον αποκαλούν, ήταν καλά εξοπλισμένος για να προσελκύσει τη συμπάθεια του κοινού. Και την προσέλκυσε. Δεν είχε τέλος στις εκκλήσεις του. Είπε ιστορίες προσωπικών επιθέσεων που του έγιναν. Έσφιξε τα χέρια του με απελπισμένη θλίψη ενάντια στην απειλή του τραστ στη σκηνή. Οι δικές του παραγωγές, όμως, δεν ήταν άσπιλες. Υπήρξε μία «ο Άτακτος Άντονι», που προκάλεσε εναντίον του τη λογοκρισία από την αστυνομία. Αλλά υπήρχε μια πολύ ξεκάθαρη αντίληψη στο κοινό για το τι είχε κάνει το τραστ στη σκηνή· ο Μπελάσκο είπε ότι ήταν ενάντια στο τραστ, και τα υπόλοιπα ήταν μια βιαστική κρίση.

Οι Σούμπερτ και ο Μπελάσκο βρέθηκαν έτσι σε έναν πολύ ευνοϊκό συνδυασμό περιστάσεων. Η πρώτη τους οικονομική βοήθεια ήρθε, παραδόξως, μέσω του πρώην βουλευτή Ράιναχ, ενός Εβραίου, του «αφεντικού» από το Οχάιο και άλλων που ενδιαφέρθηκαν. Αυτοί τους έδωσαν τα πρώτα χρήματα. Οι Σούμπερτ παρείχαν τη διαχείριση· ο Μπελάσκο παρείχε την υπέροχη προσωποποίηση ενός Ντάνιελ που ήρθε να κρίνει το εβραϊκό θεατρικό τραστ. Η εκστρατεία πέτυχε και ο πλούτος έρεε. Για ένα διάστημα ο Μπελάσκο απέδειξε στο κοινό ότι μπορούσε να παράγει καλύτερα έργα από αυτά που είχε δώσει στο κοινό το παλιό τραστ, και σε αυτόν τον βαθμό δικαιολογούσε την εμπιστοσύνη του κοινού σε αυτόν.

Το τέλος του παλιού τραστ ήρθε με φυσικό τρόπο. Οι Σούμπερτ έγιναν πλούσιοι και ισχυροί και το τραστ ήταν τότε πρόθυμο να συνεργαστεί μαζί τους. Μερικά από τα μέλη του τραστ πέθαναν και περίπου το 1910 το παλιό τραστ έπαψε να υπάρχει σαν κυρίαρχος παράγοντας στις αμερικανικές θεατρικές υποθέσεις. Όμως η άνοδος των «Ανεξάρτητων» δεν έφερε ανακούφιση· κατέλαβε για την εβραϊκή επιχείρηση μόνο εκείνο το μέρος του θεάτρου που θα μπορούσε να γίνει έπαθλο ενός νόμιμου σώματος διαδηλωτών ενάντια στην παλιά φτηνότητα και τη χυδαιότητα. Η υποτιθέμενη διαμαρτυρία κέρδισε. Το θέατρο τέθηκε υπό τον έλεγχο των Εβραίων.

Οι Εβραίοι μάνατζερ είχαν δημιουργήσει εξαρχής τη δημόσια αποστροφή. Γνώριζαν ποια θα ήταν η αντίδραση του κοινού, έτσι ετοιμάστηκαν να εκμεταλλευθούν την αντίδραση και έτσι να ελέγξουν το θεατρόφιλο κοινό που πηγαίνει και έρχεται. Αυτό το έκαναν με αξιοθαύμαστη στρατηγική.

Κατά τη διάρκεια του ξεσπάσματος υπήρχε κάποιο γνήσιο αίσθημα ανεξαρτησίας από την πλευρά μερικών μη Εβραίων μάνατζερ. Ο Τζον Κορτ οργάνωσε ένα κύκλωμα θεάτρου δυτικά. Ο συνταγματάρχης Χένρι Γουίλσον Σάβατζ λύγισε από τον Μαρκ Κλο και τον Ερλάνγκερ, όπως και ο Ουίλιαμ Α. Μπράντι. Αλλά η ανεξαρτησία του εβραϊκού ελέγχου δεν άνθισε ποτέ. Όπου όντως διατήρησε ένα ανεξάρτητο μέτωπο, στάθηκε για το θέατρο με την καλύτερή του έννοια και χρησίμευσε σαν

το μόνο κανάλι έκφρασης για τους εναπομείναντες λίγους καλλιτέχνες του θεάτρου. Ο ερχομός όμως της κινηματογραφικής ταινίας, έδωσε στην ανεαρτησία την πραγμαυική της ησυχία. Η κινηματογραφική «βιομηχανία» – και δικαίως ονομάζεται «βιομηχανία» – είναι εξ ολοκλήρου ελεγχόμενη από τους Εβραίους και καθώς στο δρόμο της παραγκωνίζει τους ηθοποιούς του θεάτρου για μεγάλες περιόδους κάθε χρόνο, οι υπεύθυνοι του θεάτρου πρέπει να υποκλίνονται σε αυτό όλο και περισσότερο.

Πάντως έμεινε στους Σούμπερτ, να δώσουν στη θεατρική επιχείρηση μια πιο πρωτότυπη ανατροπή. Την έκαναν κερδοσκοπία ακίνητης περιουσίας. Οι αναγνώστες αυτού του άρθρου μπορεί να θυμούνται ότι πρόσφατα έχουν διαβάσει ότι στη δική τους ή σε μια γειτονική πόλη οι Σούμπερτ πρόκειται να χτίσουν ένα ή δύο θέατρα. Σε μια πόλη έγινε η ανακοίνωση ότι επρόκειτο να κατασκευαστούν δύο θέατρα. Η συγκεκριμένη πόλη τυγχάνει να χρειάζεται σχεδόν όλα τα άλλα εκτός από θέατρα. Ωστόσο, δεν μπορεί να πάρει τίποτα από αυτά που χρειάζεται, και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα πάρει τα θέατρα.

Οι Σούμπερτ έμαθαν αυτό το τέχνασμα όταν υποτίθεται ότι «τεμάχιζαν το τραστ». Κυνήγησαν οποιοδήποτε κτίριο μπορούσαν να πάρουν και λόγω της δημόσιας εχθρότητας προς το τραστ, έπαιρναν πήραν καλύτερους όρους από ό,τι θα έπαιρναν διαφορετικά. Μια παλιά σχολή ιππασίας στη Νέα Υόρκη έγινε το Winter Garden. Ο μεγάλος Ιππόδρομος, το όνειρο ενός μη-Εβραίου, του Φρέντερικ Τόμσον, καταλήφθηκε από τους Σούμπερτ. Σύντομα έγινε γνωστό στους Σούμπερτ ότι υπήρχαν περισσότερα χρήματα στα θεατρικά ακίνητα παρά στη θεατρική τέχνη.

Σήμερα, οι Σούμπερτ, αν και κατ' όνομα είναι διευθυντές θεάτρου, στην πραγματικότητα είναι έμποροι θεατρικών μισθώσεων και κτιρίων όπου γίνονται θεατρικές παραγωγές. Ένα θέατρο, ως πρόταση για ακίνητο, πληρώνει απίστευτα καλά. Υπολογίστε την ποσότητα του χώρου που καταλαμβάνει σαν παράσταση, τη διάρκεια του χρόνου που καταλαμβάνει και την τιμή που πληρώνετε για αυτήν. Το ενοίκιο αυξάνετε στη νιοστή· μετά τα γραφεία που αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος της δομής και τα καταστήματα μπροστά. Πραγματικά, η επιχείρηση του θεάματος είναι δευτερεύον ζήτημα.

Τι κοστίζει στους Σούμπερτ; Πολύ λίγα, αλλά χρησιμοποιούν το όνομά τους. Όταν πρόκειται για ένα νέο θέατρο, τα ξένα κεφάλαια παρέχουν τα τρία τέταρτα των χρημάτων, αλλά η μίσθωση και ο έλεγχος ανήκουν στους Σούμπερτ. Αυτή είναι μια καλή συμφωνία.

Όσον αφορά την παραγωγή θεατρικών έργων, συχνά ακολουθείται η ίδια συμφωνία – ο συγγραφέας, το αστέρι ή οι υποστηρικτές τους παρέχουν το μεγαλύτερο μέρος, μερικές φορές όλο το κεφάλαιο, ενώ οι Σούμπερτ δανείζουν το όνομά τους στη διοίκηση και παίρνουν το μερίδιό τους από τις προμήθειες κράτησης και την ενοικίαση των θεάτρων όπου

πραγματοποιούνται οι παραστάσεις.

Τον περασμένο Οκτώβριο (1920) μια σοβαρή ύφεση έπληξε τον θεατρικό κλάδο. Ακόμη και στη Νέα Υόρκη τα θέατρα βίωναν τη χειρότερη ύφεση των τελευταίων ετών. Περισσότεροι από 3.000 ηθοποιοί έμειναν άνεργοι και οι μάνατζερ αναγκάστηκαν να καταφύγουν σε πράκτορες εισιτηρίων μειωμένων τιμών για να πουλήσουν τις θέσεις τους. Κι όμως, κατά τη διάρκεια αυτής της ύφεσης, οι Σούμπερτ ανακοίνωσαν έξι νέα θέατρα μόνο για τη Νέα Υόρκη. Παράλληλα ανακοίνωσαν την παραγωγή σαράντα θεατρικών έργων.

Σαράντα έργα! Αν κάποιος ανακοίνωνε ότι επρόκειτο να χτίσει έξι νέα μουσεία τέχνης σε μια πόλη και να τα γεμίσει με τον ανάλογο αριθμό ελαιογραφιών που δημιουργήθηκαν κάτω από τις δικές του οδηγίες, θα θεωρούνταν τρελός, ειδικά αν κυκλοφορούσε η φήμη στο κοινό ότι δεν ήξερε τίποτα από τέχνη και ζωγράφιζε τις εικόνες απλώς για να δώσει αξία στην ακίνητη περιουσία του!

Δείχνει πόσο πολύ έχει συνηθίσει το κοινό «τη βιομηχανία του θεάματος» και τη «βιομηχανία κινηματογραφικών ταινιών», που η ανακοίνωση αυτών των πρώην ψιλικατζήδων ακούγεται με τόση ικανοποίηση. Σαράντα έργα! – όταν ο καθένας μπορεί να μετρήσει στα δάχτυλα και των δύο χεριών, πόσοι σημερινοί Αμερικανοί και Άγγλοι θεατρικοί συγγραφείς αξίζουν έστω και μιας μικρής προσοχής!

Λέγεται ότι οι Σούμπερτ δεν περιμένουν περισσότερα από τρία στα σαράντα έργα να πετύχουν. Η επιτυχία μιας παράστασης, με την καλλιτεχνική έννοια, δεν είναι δική τους υπόθεση. Το να διατηρήσουν αρκετά έργα για να κρατήσουν ζωντανές τις επενδύσεις τους σε ακίνητα είναι το ζητούμενο.

Έτσι δεν είναι παράξενο το από πού προέρχεται η θεατρική αργκό. Ένας ηθοποιός που κερδίζει την επιτυχία λέγεται ότι «απέδωσε αυτά που περιμέναμε» (delivered the goods). Μια αναγνωρισμένη ηθοποιός είναι «άριστης ποιότητας» (all wool and a yard wide). Ένας συγγραφέας «τα λέει ξεκάθαρα» (puts it over) στο κοινό του. Ένα κορίτσι χωρίς ιδιαίτερο χάρισμα είναι «ψώνιο» (skirt). Μια κοπέλα της χορωδίας είναι «κότα στη σχάρα» (broiler) ή «φοβιτσιάρα» (chicken). Μια ηθοποιός που παίζει το ρόλο της σε μια περιπέτεια «μαγεύει» (vamp). Ένα πολύ επιτυχημένο έργο είναι «πολύ ελκυστικό» (knockout). Όλα μαζί, είναι «η επιχείρηση του θεάματος.» Αυτό είναι το αποτέλεσμα του εβραϊκού ελέγχου οποιουδήποτε επαγγέλματος – όπως θα σας πει οποιοσδήποτε Αμερικανός δικηγόρος.

Η μόνη διαμαρτυρία που ακούγεται τώρα είναι από τους μικρούς δραματικούς συλλόγους που, είτε το γνωρίζουν είτε όχι, αποτελούν την ισχυρότερη «αντισημιτική» επιρροή στον θεατρικό ορίζοντα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 22 Ιανουαρίου 1921

Η εβραϊκή πλευρά του προβλήματος του «κινηματογράφου».

Κάποτε ήταν ένας άντρας ονόματι Άντονι Κόμστοκ που ήταν εχθρός της δημόσιας αισχρότητας. Φυσικά δεν ήταν ποτέ δημοφιλής. Καμία εφημερίδα δεν μίλησε ποτέ γι' αυτόν χωρίς χλευασμό. Έγινε το ανέκδοτο της εποχής του – και δεν ήταν πολύ καιρό πριν. Πέθανε το 1915. Είναι πολύ αξιοσημείωτο ότι οι άνδρες που κορόιδευαν τη ζωή του με χυδαία αστεία ήταν μη-Εβραίοι. Αξίζει επίσης να καταγραφεί ότι οι άνδρες που επωφελήθηκαν από την εμπορευματοποίηση μεγάλου μέρους της χυδαιότητας που πολέμησε, ήταν Εβραίοι. Ήταν ένα πολύ οικείο τρίγωνο – οι ηθικά αγανακτισμένοι μη-Εβραίοι που μάχονταν ενάντια στη δημόσια χυδαιότητα, και οι Εβραίοι υποκινητές της που κρύβονταν πίσω από αθυρόστομους μη-Εβραίους και τις μη-εβραϊκές εφημερίδες.

Λοιπόν, ο αγώνας συνεχίζεται ακόμα. Εάν εγγραφείτε σε ένα γραφείο αποκομμάτων*, ή εάν κοιτάξετε τον Τύπο της χώρας, θα δείτε ότι το πρόβλημα της ανήθικης παράστασης δεν έχει διευθετηθεί ούτε αποσιωπηθεί. Σε κάθε μέρος της χώρας είναι ακόμα και τώρα ζωντανό. Σχεδόν σε κάθε πολιτεία εκκρεμούν νομοσχέδια λογοκρισίας ταινιών, απ' την άλλη οι ανήθικοι, οι μεθύστακες και οι τζογαδόροι· εναντίον τους ο αξιοπρεπής πληθυσμός που έχει αφυπνιστεί για να συνειδητοποιήσει τον κίνδυνο. Η κρυφή πίεση των εβραϊκών κινηματογραφικών εταιρειών βρίσκεται πάντα πίσω από την αντιπολίτευση.

Αυτό είναι ένα σοβαρό γεγονός. Μεμονωμένα, φαίνεται να κατηγορείται ένα συγκεκριμένο εβραϊκό στοιχείο για σκόπιμη χονδροειδή ανηθικότητα. Αλλά αυτό εξακολουθεί να μην εξηγεί την κατάσταση. Υπάρχουν δύο αντίθετα πρότυπα στις Ηνωμένες Πολιτείες, το ένα κυριαρχεί σε μεγάλο βαθμό στην παραγωγή θεατρικών έργων, το άλλο βασιλεύει, αν μπορείτε να το πείτε έτσι, στο ευρύ κοινό. Το ένα είναι ένα ανατολίτικο ιδανικό – αν δεν μπορείς να πας όσο πιο μακριά θέλεις, πήγαινε όσο πιο μακριά μπορείς.» Έλκεται φυσικά προς τη σάρκα και την έκθεσή της, το φυσικό ψυχικό του περιβάλλον είναι από τα πιο αισθησιακά συναισθήματα.

Αυτή η ανατολίτικη άποψη είναι ουσιαστικά διαφορετική από την αγγλοσαξονική, την αμερικανική άποψη. Και το ξέρουν αυτό. Έτσι εξηγείται η αντίθεση στη λογοκρισία. Δεν είναι ότι οι παραγωγοί σημιτι-

---
* Υπηρεσία της οποίας η κύρια λειτουργία είναι να διαβάζει εφημερίδες και περιοδικά και να αποκόπτει άρθρα και άλλες πληροφορίες από αυτές τις πηγές για αποστολή σε πελάτες που πληρώνουν για αυτήν την υπηρεσία.

κής καταγωγής έχουν θέσει σκόπιμα να είναι κακοί σύμφωνα με τα δικά τους πρότυπα, αλλά ξέρουν ότι το όλο τους γούστο και η ιδιοσυγκρασία τους διαφέρουν από τα πρότυπα του αμερικανικού λαού που επικρατούν· και αν καθιερωνόταν η λογοκρισία, θα υπήρχε ο κίνδυνος να αναγνωριστούν επίσημα τα αμερικανικά πρότυπα, και αυτό θα τους εμπόδιζε. Πολλοί από αυτούς τους παραγωγούς δεν ξέρουν πόσο βρώμικα είναι τα θέματά τους – γι’ αυτούς είναι απλώς φυσικό.

Σχεδόν όλα τα αμερικάνικα σπίτια έχουν εκφράσει τα παράπονά τους ενάντια στις ταινίες. Ίσως καμία άλλη μορφή ψυχαγωγίας δεν έχει δεχθεί ποτέ τόσο διαδεδομένη και ομόφωνη κριτική όσο ο κινηματογράφος, για το λόγο ότι παντού έγινε αισθητό το δέλεαρ και η ραθυμία τους. Υπάρχουν και καλές ταινίες φυσικά· θα ήταν κρίμα να μην το πούμε· εμμένουμε σε αυτό το γεγονός με την ελπίδα ότι θα γίνουν η σανίδα σωτηρίας που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε για να βγούμε από τον βόθρο που έχει γίνει η πιο κοινή μορφή δημόσιας ψυχαγωγίας.

Το θέμα έχει λεχθεί τόσες πολλές φορές που η επανάληψη είναι περιττή. Υπεύθυνοι άνδρες και οργανώσεις με επίγνωση της ευθύνης τους έχουν υψώσει τη φωνή τους, χωρίς αποτέλεσμα. Η ηθική έκκληση δεν έχει απήχηση σε εκείνους στους οποίους απευθύνεται, επειδή αυτοί μπορούν να κατανοήσουν μόνο τις εκκλήσεις που αγγίζουν τα υλικά συμφέροντά τους. Όπως έχει τώρα το θέμα, το αμερικανικό κοινό είναι τόσο αβοήθητο απέναντι στις ταινίες όσο και ενάντια σε οποιαδήποτε άλλη υπερβολική έκφραση της εβραϊκής δύναμης. Και το αμερικανικό κοινό θα συνεχίσει να είναι αβοήθητο μέχρι να γενικευτεί αυτό το αίσθημα αδυναμίας και να προκύψει η πράξη της σωτηρίας.

Σε ένα ισχυρό κατηγορητήριο για τις τάσεις του κινηματογράφου και το Εθνικό Συμβούλιο Κριτικών Κινηματογράφου, ο Φρέντερικ Στήβενσον έγραψε στην εφημερίδα «Brooklyn Eagle»:

«Από την άλλη, οι μπομπίνες μυρίζουν από βρωμιά. Είναι γλοιώδεις με σεξουαλικά έργα. Αλληλεπικαλύπτονται το ένα με το άλλο με το έγκλημα. Αυτή η κατάσταση μέχρι τώρα έχει μόνο επιδεινωθεί. Έχει συσταθεί ο ισχυρισμός ότι η κινηματογραφική βιομηχανία είναι η τέταρτη ή η πέμπτη μεγαλύτερη στις Ηνωμένες Πολιτείες και επομένως δεν πρέπει να διαταραχθεί. Μια αξιοπρεπής κωμωδία υπολογίζεται ότι θα πιάσει ίσως ακαθάριστα 100.000 δολάρια, ενώ ένα επιτυχημένο έργο σεξ αποφέρει από 250.000 έως 500.000 δολάρια.»

Πρόσφατα στην «New York World» αναφέρθηκε ο δρ. Τζέιμς Έμπρινγχαμ λέγοντας: «Παρευρέθηκα σε μια συνάντηση ιδιοκτητών κινηματογραφικών ταινιών στη Νέα Υόρκη και ήμουν ο μόνος Χριστιανός. Οι άλλοι πεντακόσιοι ήταν Εβραίοι».

Δεν έχει νόημα να αγωνίζεται κανείς ενάντια στο κακό των φωτεινών σόου και ταυτόχρονα να κλείνει συνειδητά τα μάτια του στις κινητήριες δυνάμεις πίσω από το κακό.

Πρέπει να αλλάξει η μέθοδος και η κατεύθυνση του αγώνα. Παλαιότε-

ρα, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες παρουσίαζαν μια πιο γενικά Άρια οντότητα σε πνεύμα και συνείδηση, η ονομασία ενός κακού ανοιχτά ήταν αρκετή για να τεθεί ένα τέλος σε αυτό. Αυτά τα κακά ήταν, σαν να λέγαμε, κενά, καρπός ηθικής αδιαφορίας ή παρασύρσεως. Η δημόσια μομφή σκλήρυνε την ηθική υπόσταση των ενόχων και ξεκαθαρίζει την δυσάρεστη κατάσταση· σαν μέλη της φυλής μας θα μπορούσαν να θεραπευτούν, ή τουλάχιστον να γίνουν υπεύθυνοι, με δημόσια επίπληξη.

Αυτή η μέθοδος δεν είναι πλέον δυνατή. Η βασική συνείδηση δεν είναι πια παρούσα να την αγγίξετε. Οι άνθρωποι που ασχολούνται κυρίως με την παραγωγή ηθικής βρωμιάς είναι αδιαπέραστοι στο κάλεσμα της συνείδησής τους· δεν πιστεύουν καν ότι είναι βρωμιά, δεν μπορούν να καταλάβουν, κατά δεύτερο λόγο, ότι διαδίδουν την ανθρώπινη εξαχρείωση. Δεν καταλαβαίνουν καθόλου την αγανάκτηση, την εξηγούν ως παθολογική, ως φθόνο ή – αντισημιτισμό.

Αναγνώστη, πρόσεχε, αν αγανακτείς τόσο πολύ με τη βρωμιά της μάζας των ταινιών, θα πέσεις στην κρίση του αντισημιτισμού. Οι ταινίες είναι εβραϊκής παραγωγής. Εάν πολεμάς τη βρωμιά, αυτός ο πόλεμος σε οδηγεί κατευθείαν στο εβραϊκό στρατόπεδο γιατί η πλειοψηφία των παραγωγών είναι εκεί. Και τότε «επιτίθεσαι στους Εβραίους».

Αν οι Εβραίοι πέταγαν έξω από το στρατόπεδό τους τους ανθρώπους και τις μεθόδους που τόσο ντροπιάζουν το εβραϊκό όνομα, αυτός ο αγώνας για ευπρέπεια θα μπορούσε να διεξαχθεί χωρίς τόση φυλετική αναφορά.

Μια ανάλυση της κινηματογραφικής βιομηχανίας στις Ηνωμένες Πολιτείες θα δείξει, ότι το 90% της παραγωγής των ταινιών βρίσκεται στα χέρια 10 μεγάλων επιχειρήσεων που βρίσκονται στη Νέα Υόρκη και το Λος Άντζελες. Ότι κάθε μια από αυτές έχει έναν αριθμό υπο-ενώσεων διασκορπισμένων σε όλο τον κόσμο. Ότι αυτές κυριαρχούν στην παγκόσμια αγορά. Ότι το 85% από αυτές βρίσκονται σε εβραϊκά χέρια. Ότι έχουν μια απρόσβλητη συγκεντρωτική οργάνωση και διανέμουν τα προϊόντα τους σε δεκάδες χιλιάδες ιδιοκτήτες κινηματογράφων. Ότι οι ανεξάρτητες εταιρείες παραγωγής ταινιών δεν έχουν τέτοιο κέντρο και πρέπει να απευθύνονται στην ανοιχτή αγορά.

Μπορεί να αποτελεί έκπληξη για πολλούς ανθρώπους ότι δεν υπάρχει ζήτηση για καλές ταινίες. Το πρόβλημα είναι ότι δεν υπάρχει κανένα μέσο με το οποίο οι καλές ταινίες μπορούν να φτάσουν στο κοινό. Μια γνωστή κινηματογραφική εταιρεία με εξαιρετικά όμορφες ταινίες δραματικού και εκπαιδευτικού περιεχομένου έχει καταστεί απολύτως άχρηστη γιατί της ήταν αδύνατο να πραγματοποιήσει τα έργα της. Οι ιδιοκτήτες αυτών των ταινιών πέτυχαν μια μικρή πρόοδο, όταν έδωσαν τις ταινίες τους σε Εβραίους αντιπροσώπους για διανομή· αλλά είχαν πάντα απέναντί τους την τεράστια και σιωπηλή δύναμη της συγκεντρωμένης αντιπολίτευσης που προφανώς δεν θέλει την εισαγωγή της αξιοπρεπούς και αγνής χαράς στον θεατρικό κόσμο.

Κατά διαστήματα ένας ανεξάρτητος παραγωγός όπως ο Ντέιβιντ Γουαρκ Γκρίφιθ ή ο Τσαρλς Ρέι δίνει στον κόσμο μια παραγωγή στην οθόνη που όχι μόνο είναι χωρίς προσβολές ή προπαγάνδα, αλλά είναι μια πραγματική απόλαυση και χαρά. Αυτές οι ταινίες, με τη συνακόλουθη επιτυχία τους, είναι οι πιο δυνατές απαντήσεις στην κραυγή ορισμένων παραγωγών ότι τα μόνα κερδοφόρα έργα είναι τα αηδιαστικά.

Αυτές οι κραυγές, φυσικά, βασίζονται σε γεγονότα. Χωρίς αμφιβολία, όπως πάνε τα πράγματα τώρα, οι αηδιαστικές ταινίες είναι πιο κερδοφόρες, επειδή είναι οι πιο περίτεχνες και οι περισσότερο διαφημισμένες. Οι πιο πρόστυχοι από αυτούς έχουν εξασφαλίσει την προστασία τους διαφημίζοντας ότι αντιμετωπίζουν «ηθικά προβλήματα».

Όμως το γούστο του κοινού καλλιεργείται. Κάθε πόλη που μπορεί να υπερηφανεύεται για δημόσιο πνεύμα της έχει πολίτες που ξοδεύουν δεκάδες χιλιάδες δολάρια ετησίως σε μια προσπάθεια για να βελτιώσουν το καλλιτεχνικό γούστο ειδικά στη μουσική. Τα καταφέρνουν ως ένα βαθμό, αλλά πολύ σπάνια αποπληρώνονται. Φαίνεται ότι το έργο της υποβάθμισης του γούστου του κοινού είναι πολύ πιο επικερδές. Και καθώς όλο το φάσμα της δημόσιας ψυχαγωγίας μας, εκτός του ανώτερου μουσικού πεδίου, έχει πέσει στα χέρια ομάδων που δεν γνωρίζουν τι σημαίνει ο όρος «τέχνη», είναι προφανές πόσο συντριπτική πρέπει να είναι η απήχηση του δολαρίου.

Αν το γούστο του κοινού έχει πλέον υποστεί τέτοια διαστροφή που οι παραγωγοί κινηματογραφικών ταινιών μπορούν με βεβαιότητα να ισχυριστούν ότι «το κοινό απαιτεί αυτό που του δίνουμε», τότε το θέμα είναι περισσότερο καταδικαστικό. Διότι αναγνωρίζεται από όλους τους αποστασιοποιημένους παρατηρητές ότι ένα τέτοιο γούστο του κοινού είναι ο πιο επείγων λόγος για τον οποίο πρέπει να υιοθετηθούν άμεσες και ηρωικές θεραπείες.

Οι μικροπωλητές κοκαΐνης μπορούν εύκολα να δημιουργήσουν μια «δημόσια ζήτηση» για τα ναρκωτικά τους, και το κάνουν. Κανείς όμως δεν θα σκεφτόταν να το δει αυτό σαν ελαφρυντικό στο εμπόριο της κοκαΐνης. Ακριβώς το ίδιο ισχύει για το ψυχικό δηλητήριο και την ορατή βρωμιά του συνηθισμένου κινηματογράφου – η ζήτηση για αυτό είναι ενάντια στον ηθικό νόμο, όπως και η ικανοποίησή του.

Ο Καρλ Λάεμλε, ένας από τους κορυφαίους παραγωγούς στην Αμερική και επικεφαλής της Universal Film Company, κατέθεσε ενώπιον μιας επιτροπής του Κογκρέσου ότι είχε στείλει μια εγκύκλιο με τίτλο «What Do You Want?» στους ιδιοκτήτες κινηματογράφων που αγόρασαν τις ταινίες του. Την εποχή εκείνη η εταιρεία του είχε σχέσεις με 22.000 περίπου ιδιοκτήτες κινηματογράφων. Ο Λάεμλε είπε ότι περίμενε το 95% θα υποστήριζε τις αξιοπρεπείς ταινίες, αλλά «αντί να βρω ότι το 95% θα προτιμούσε τις καλές ταινίες, διαπίστωσα ότι τουλάχιστον οι μισοί ή πιθανώς το 60% ήθελε οι ταινίες να είναι πικάντικες, δηλαδή απρεπή πράγματα». Ο ίδιος ο Λάεμλε, ένας Εβραίος γεννημένος στη Γερμανία,

ξέχασε μόνο να δηλώσει ποιο ποσοστό είχαν οι «ομόθρησκοί» του σε αυτές τις απαντήσεις.

Όπου και όποτε γίνονται προσπάθειες να σταματήσει το κύμα διαφθοράς και χυδαιότητας που ξεχύνουν ασταμάτητα μέρα και νύχτα οι ταινίες στο αμερικανικό κοινό, η αντίθεση είναι εβραϊκή. Πάρτε, για παράδειγμα, την προσπάθεια να αφυπνιστεί το νηφάλιο πνεύμα της Αμερικής σε μια σωστή εκτίμηση, του τι συμβαίνει την Κυριακή, την ημέρα της ανάπαυσης. Οι αντίπαλοι σε όλο το κίνημα – ένα κίνημα για την αφύπνιση της συνείδησης, όχι για την ψήφιση νόμων – είναι Εβραίοι που δικαιολογούν τη συμπεριφορά τους με εβραϊκούς προβληματισμούς. Κάθε φορά που οι ταινίες βρίσκονται μπροστά στο εμπόδιο της κοινής γνώμης, οι υπερασπιστές τους, όπως είναι, είναι Εβραίοι. Στην προαναφερθείσα ακρόαση στο Κογκρέσο, οι δικηγόροι που εκπροσωπούσαν τις κινηματογραφικές εταιρείες ήταν όλοι Εβραίοι, με τα ονόματα Μέγιερ, Λούντβιχ, Κολμ, Φριντ και Ρόζενταλ. Συμμετείχε ακόμη και ένας Εβραίος ραβίνος, ο οποίος έδωσε μια πολύ έξυπνη εξήγηση τόσο για τον έλεγχο των ταινιών από τους Εβραίους όσο και για την εβραϊκή αντίθεση στον έλεγχο του χαρακτήρα των ταινιών.

Συμμετείχε ακόμη και ένας Εβραίος ραβίνος, ο οποίος έδωσε μια πολύ έξυπνη εξήγηση τόσο για τον έλεγχο των ταινιών από τους Εβραίους όσο και για την εβραϊκή αντίθεση στον έλεγχο του χαρακτήρα των ταινιών. «*Είμαι Εβραίος*», είπε. «*Ξέρετε το ίδιο καλά όπως κι εγώ ότι ήμασταν τα άτυχα θύματα μιας μοχθηρής, κακοήθους γλώσσας, και ξέρετε όπως και εγώ ότι οι ταινίες στην αρχή μας γελοιοποιούσαν και όχι μόνο μας ντρόπιαζαν, αλλά ντρόπιαζαν και τη θρησκεία μας.*» Αν αυτό είναι αλήθεια, χρεώνεται στους ίδιους τους Εβραίους, γιατί οι Εβραίοι πάντα έλεγχαν την επιχείρηση. Το ότι είναι αλήθεια είναι πιθανό, γιατί αυτοί που σατίριζαν τους Εβραίους ήταν Εβραίοι κωμικοί. Οι μη-Εβραίοι αποτυγχάνουν οικτρά στην προσπάθειά τους να απεικονίσουν τον χαρακτήρα.

«*Αισθανθήκαμε πολύ πληγωμένοι*», συνέχισε, «*και αισθανθήκαμε ότι υπήρχε μια θεραπεία, και αυτή η θεραπεία ήταν η κοινή γνώμη· και τι κάναμε; Δεν ήρθαμε στο Κογκρέσο. Οργανώσαμε μια κοινωνία – το Ανεξάρτητο Τάγμα του B'nai B'rith, το οποίο είναι το μεγαλύτερο εβραϊκό αδελφικό τάγμα στον κόσμο. Αυτό οργάνωσε αυτό που ονομάζεται «Αντι-συκοφαντική Ένωση» (Anti-Defamation League) με έδρα το Σικάγο· και η ένωση για την υπεράσπιση του εβραϊκού ονόματος ενώθηκε με άλλους ανθρώπους – στην Καθολική Εκκλησία, την «Κοινωνία της Αλήθειας» (Truth Society) και την «Κοινωνία του Αγίου Ονόματος» (Holy Name Society) – και έγραψε σε όλους τους παραγωγούς ταινιών της χώρας ζητώντας τους να μην διαδίδουν τον εβραϊκό χαρακτήρα και την εβραϊκή θρησκεία, και να μην μας γελοιοποιούν· ότι δεν είχαμε αντίρρηση στην απεικόνιση του εβραϊκού χαρακτήρα, αλλά είχαμε αντίρρηση στην καρικατούρα του εβραϊκού χαρακτήρα και στην καρικατούρα του ονόματος*

και της θρησκείας μας· και αφού εξηγήσαμε στους παραγωγούς τη θέση μας, ορίσαμε μια επιτροπή ανδρών σε κάθε πόλη της χώρας, ζητώντας τους να κάνουν έκκληση στις δημοτικές αρχές να μην επιτρέπουν την παρουσίαση εικόνων που θεωρούνταν ότι προσβάλλουν τον εβραϊκό χαρακτήρα και την εβραϊκή ευαισθησία. Ποιο ήταν το αποτέλεσμα; Δεν χρειάστηκε καμία διαμαρτυρία, γιατί οι ταινίες σε αυτή τη χώρα δεν παράγουν πλέον ταινίες τέτοιου είδους[*]*.*»

Φυσικά! Υπάρχουν σημαντικοί λόγοι για τους οποίους οι εβραϊκές διαμαρτυρίες, αν κάποιες ήταν πραγματικά απαραίτητες, θα έπρεπε να εισακουστούν αμέσως. Γιατί όμως αγνοούνται οι συνεχείς και ηχηρές αντιρρήσεις της αξιοπρεπούς Αμερικής; Γιατί προέρχονται μόνο από μη-Εβραίους! Εάν οι Εβραίοι μπορούν να ελέγξουν τις ταινίες στον βαθμό που ισχυρίστηκε ο ραβίνος, γιατί **δεν μπορούν να τις ελέγξουν για ευπρέπεια – γιατί δεν τις ελέγχουν για αξιοπρέπεια**;

Η μόνη αδυναμία της δήλωσης του ραβίνου είναι η κατηγορία ότι η εβραϊκή θρησκεία συκοφαντήθηκε. Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να μάθουμε πώς έγινε αυτό και από ποιον. Είναι μια θρησκεία που δεν προσφέρεται εύκολα σε τέτοιου είδους αντιμετώπιση, όσο γραφικές κι αν μερικές από τις μορφές της μπορεί να φαίνονται στα μάτια των ξένων.

Στην πραγματικότητα, υπάρχει μια κρυφή και παραπλανητική πρόθεση πίσω από αυτόν τον ισχυρισμό. Ο Εβραίος θεωρεί οποιαδήποτε δημόσια δραστηριότητα χριστιανικού χαρακτήρα σαν βλαβερή παρέμβαση στη θρησκεία του. Για παράδειγμα: εάν ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών ή ο κυβερνήτης της πολιτείας σας κάνει έναν ειδικά χριστιανικό υπαινιγμό στη διακήρυξη των Ευχαριστιών του ή αναφέρει το όνομα του Χριστού, αυτή η πράξη θα προκαλέσει διαμαρτυρίες σαν προσβλητική για την εβραϊκή ευαισθησία. Όχι μόνο θα γινόταν, αλλά έχει γίνει.

Στην ίδια ακρόαση που αναφέρεται, έγινε παράθεση από μια επιστολή που έγραψε ο Καρλ Πιρς, εκπρόσωπο της «Oliver Morosco Photoplay Company», προς τον εκτελεστικό γραμματέα της «Motion Picture Board of Trade», στην οποία εμφανιζόταν η ακόλουθη δήλωση:

«**Εσείς και εγώ έχουμε δει συμβούλια να απορρίπτουν έργα όπως η «Ζωή του Σωτήρα» επειδή πίστευαν ότι μπορεί να προσβάλει τους Εβραίους**».

Είναι προφανές ότι η «εβραϊκή ευαισθησία» είναι ένα κακομαθημένο παιδί που έχει αδικαιολόγητα περιφρονηθεί και ότι έχει παρέμβει σε τέτοιο βαθμό που το πραγματικό ζήτημα γίνεται ένα ζήτημα των μη εβραϊκών δικαιωμάτων.

---

* Υπό το πρόσχημα της «ελευθερίας» ο εβραϊσμός διεκδικεί την απεριόριστη, αναίσθητη και καταστρεπτική κριτική σε όλα τα μη Εβραϊκά όντα· καταστέλλει κάθε προσπάθεια ακόμη και της πιο αντικειμενικής κριτικής εναντίον του, όπου μπορεί, με αδίστακτη ή πανούργα βία. Πρέπει κανείς να κατανοήσει διεξοδικά αυτήν την αντίθεση για να αποκτήσει μια αληθινή εικόνα της φύσης και των τακτικών του εβραϊσμού.

Οι Εβραίοι υπερασπιστές ρωτούσαν: Γιατί ένα έθνος 110.000.000 ανθρώπων να θεωρείται ότι κινδυνεύει από 3.000.000 Εβραίους; Και οι μη-Εβραίοι μπροστάρηδες, με ενθουσιασμό, φώναζαν την ίδια προκλητική ερώτηση. Ίσως θα ήταν πλεονεκτικό να απαντήσουμε ως εξής: Γιατί θα έπρεπε να εμποδίζεται μια χώρα 110.000.000 κατοίκων, κυρίως χριστιανικής πίστης και πρακτικής, να δει τη «Ζωή του Σωτήρος» να απεικονίζεται στην οθόνη επειδή φοβάται ότι θα προσβάλει τους Εβραίους;

Η απάντηση και στις δύο περιπτώσεις δεν αφορά τη σύγκριση αριθμών, αλλά την αναγνώριση του γεγονότος ότι, όπως στον κόσμο του κινηματογράφου οι Εβραίοι βρίσκονται στη θέση όπου μπορούν να ελέγχουν απολύτως τι φτάνει στο κοινό, έτσι βρίσκονται και σε άλλους τομείς σε αντίστοιχα σημεία ελέγχου.

Υπάρχει επίσης το ερώτημα εάν ο Εβραίος παραγωγός ταινιών θα μπορούσε να τα πάει καλύτερα από ό,τι προσφέρει. Λαμβάνοντας υπόψη την προέλευση των περισσότερων, η πίστη στην εθελοντική μεταρρύθμιση πρέπει να θεωρείται σχεδόν απελπιστική.

Γιατί η ταινία «Way Down East» και το «The Shepherd of the Hills» δεν ανέβηκαν στην οθόνη από Εβραίους; Επειδή οι Εβραίοι που ελέγχουν τις ταινίες δεν έχουν καμία γνώση της αμερικανικής αγροτικής ζωής, και επομένως δεν έχουν κανένα συναίσθημα γι’ αυτήν. Ο Εβραίος είναι προϊόν της ζωής της πόλης, και αυτής της ιδιόμορφης φάσης της ζωής της πόλης που βρίσκεται στο γκέτο. Σε έναν αγρότη βλέπει μόνο έναν «αγροίκο» και έναν «αμόρφωτο». Μπορείτε να είστε απόλυτα σίγουροι ότι δεν ήταν ο Γιάνκης, σαν προϊόν των αγροκτημάτων, που μετέτρεψε σε αστείο την αγροτιά, μέχρι που αυτό το αστείο σήμερα έχει αδειάσει τις φάρμες μας από άνδρες. Ο θεατρικός χαρακτήρας του «αγροίκου» και του «αμόρφωτου» ήταν εβραϊκής προέλευσης. Ο Εβραίος είναι ένα προϊόν της ζωής της πόλης και εκείνης της σκηνής της ζωής της πόλης όπου οι «έξυπνοι» διαδραματίζουν τον μεγάλο ρόλο. Η Αμερική του μέσου Εβραίου που εξυπηρετεί τη διασκέδαση των Αμερικανών γίνεται αντιληπτή μόνο σε ένα μονοπάτι από τα ταμεία, στα παρασκήνια και από εκεί σε ένα μέρος για φαγητό. Δεν γνωρίζει ακόμη την Αμερική, παρά μόνο σαν μια τεράστια αγελάδα που μπορεί να αρμέξει.

Επομένως, κατά πάσα πιθανότητα αγνοεί εξίσου την αμερικανική σπιτική ζωή. Δεν έχει καταφέρει ακόμα να καταλάβει τι σημαίνει αμερικάνικη οικογένεια. Το αμερικανικό σπίτι είναι μια σχεδόν ένα άγνωστο μέγεθος για τους ξένους των ανατολικών φυλών. Μια γυναίκα από την Αρμενία που ζει στην Αμερική πέντε χρόνια λέει ότι δεν γνωρίζει τίποτα για ένα αμερικανικό σπίτι εκτός από το τι μπορεί να δει από τα παράθυρα καθώς περνάει. Αυτό, φυσικά, είναι μια άγνοια που δεν γεφυρώνεται εύκολα. Οι δημιουργοί των ταινιών μπορεί να κοίταξαν το εσωτερικό, αλλά σίγουρα όχι το πνεύμα που κυριαρχεί μέσα τους. Η αναπαράστασή τους δεν είναι μόνο παραπλανητική, αλλά δίνουν και μια

ψεύτικη εικόνα και ασκούν μια επικίνδυνη επιρροή.

Είναι επικίνδυνο, ειδικά για τους ξένους, που πιστεύουν ότι αποκτούν τις πιο εντυπωσιακές εικόνες για τη ζωή των Αμερικανών από τη σκηνή. Είναι επικίνδυνο για τους Αμερικανούς που φαντάζονται ότι η ζωή της οθόνης είναι η ζωή που ζουν «οι καλύτερες τάξεις». Αν μπορούσαμε να χαρτογραφήσουμε το μυαλό της κοινότητας ολόκληρων τμημάτων των πόλεων μας και να ανιχνεύσουμε τις εντυπώσεις των Αμερικανών, τις αμερικανικές συνήθειες και τα αμερικανικά πρότυπα που έχουν αυτές οι ομονοούσες ομάδες, τότε θα δούμε την επικίνδυνη παρερμηνεία που έχουν δώσει οι παραγωγοί ταινιών στα αμερικανικά πράγματα. Η ψευδαίσθηση, η τεχνικότητα, η εγκληματικότητα και η τζαζ είναι οι βασικές νότες των μαζικών παραγωγών της οθόνης.

Η αμερικανική ζωή φαίνεται μη ελκυστική και φτωχή στο πνεύμα της Ανατολής. Δεν είναι αρκετά αισθησιακή. Της λείπει η ίντριγκα. Οι γυναίκες της δεν παίζουν ασταμάτητα και υστερικά με το «σεξουαλικό κίνητρο». Είναι μια ζωή που έχει τις αξίες της στην ιδιότητες της πίστης και της ησυχίας – και αυτές, φυσικά, είναι απέχθεια και θάνατος για όσους ενθουσιάζονται με την Ανατολή.

Εκεί βρίσκεται όλο το μυστικό της ηθικής αποτυχίας του κινηματογράφου: δεν είναι καθόλου αμερικανικός και οι παραγωγοί τους δεν έχουν τα φυλετικά προσόντα να αναπαραστήσουν την αμερικανική ατμόσφαιρα. Μια επιρροή που είναι φυλετικά, ηθικά και ιδεαλιστικά ξένη προς την Αμερική, έχει αποκτήσει την ισχυρή προβάλλουσα δύναμη του κινηματογράφου και οι συνέπειες είναι αυτές που βλέπουμε.

Ο σκοπός αυτού και των επόμενων άρθρων δεν είναι να χτυπάμε τα χέρια μας με αγανάκτηση και να επισημαίνουμε πόσο σάπιες είναι οι ταινίες. Όλοι το κάνουν αυτό! Η οργή είναι ομόφωνη. Γυναικείες λέσχες, δάσκαλοι, συντάκτες εφημερίδων, αστυνομικοί, δικαστές των δικαστηρίων, υπουργοί ή θρησκείες, γιατροί, μητέρες και πατέρες – όλοι ξέρουν ακριβώς τι είναι οι ταινίες.

Αυτό που προφανώς δεν γνωρίζουν όλες αυτές οι αηδιασμένες ομάδες είναι το εξής: οι διαμαρτυρίες τους θα είναι εντελώς άχρηστες μέχρι να συνειδητοποιήσουν ότι πίσω από τις ταινίες υπάρχει μια άλλη ομάδα καθορισμένης ηθικής και φυλετικής χροιάς για την οποία οι διαμαρτυρίες των μη-Εβραίων ισοδυναμούν με το τίποτα, αν μπορούν να τις παρακάμψουν.

Όπως έδειξε ο ραβίνος που αναφέρθηκε προηγουμένως, οι Εβραίοι πήραν αυτό που ήθελαν από τους παραγωγούς μόλις έκαναν το αίτημά τους.

Τι έχουν καταφέρει με τα παράπονα και τις διαμαρτυρίες τους οι μη-Εβραίοι, οι γυναικείες λέσχες, οι δάσκαλοι, οι υπουργοί, οι γιατροί, οι ιερείς και οι απλοί γονείς της ανερχόμενης γενιάς; Τίποτα!

Και μπορούν να συνεχίσουν να κουνούν τα χέρια τους με αηδία για το υπόλοιπο της ζωής τους και όμως δεν θα δουν καμιά βελτίωση, αν δεν

αντιμετωπίσουν το δυσάρεστο φυλετικό γεγονός ότι η κινηματογραφική επιχείρηση είναι εβραϊκή. Δεν είναι ζήτημα ηθικής – αυτό το ζήτημα έχει διευθετηθεί· είναι θέμα διαχείρισης.

Όταν όλοι καταλάβουν ποιος ασκεί αυτή την ακατανόητη επιρροή σ' αυτό που λέμε κινηματογράφος, τότε το πρόβλημα μπορεί να μην φαίνεται τόσο μπερδεμένο.

«The Dearborn Independent», τεύχος 12 Φεβρουαρίου 1921

XXXII

Η εβραϊκή υπεροχή στον κινηματογραφικό κόσμο

Ένα μικρό αφιέρωμα για το «ποιος είναι στην κινηματογραφική βιομηχανία», θα αποτελούσε ένα πολύτιμο τμήμα στα έντυπα προγράμματα των κινηματογραφικών αιθουσών, αλλά δεν είναι ευχάριστο να σκεφτούμε τι θα γινόταν με τον διευθυντή που θα τύπωνε ένα τέτοιο. Υπάρχει μια περίεργη σύγχυση στο εβραϊκό μυαλό, ένας αγώνας ανάμεσα στο να θέλει να παραμείνει ανώνυμος, και στην επιθυμία να γίνει γνωστός. Μερικές φορές μετρούν τη φιλία με το βάθος της σιωπής για το ότι είναι Εβραίοι· μερικές φορές από τους ήχους των δημόσιων επαίνων. Το να αποκαλείς κάποιον Εβραίο στη μια περίπτωση μπορεί να σε χαρακτηρίσει σαν «αντισημίτη» και στην άλλη περίπτωση να τιμηθείς σαν «φίλος του λαού μας».

Σε αυτό που λέγεται τώρα, ο μόνος σκοπός είναι να ενημερωθούν οι «φίλοι του κινηματογράφου» για την πηγή της διασκέδασης που λαχταρούν και που πάνε τα εκατομμύρια δολάρια που ξοδεύουν. Όταν βλέπεις εκατομμύρια ανθρώπους να συνωστίζονται στις πόρτες των κινηματογράφων όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας, κυριολεκτικά μια ατελείωτη σειρά ανθρώπων σε κάθε κατοικήσιμη γωνιά της γης, αξίζει να ξέρεις ποιος τους τραβάει εκεί, ποιος επηρεάζει το μυαλό και το πνεύμα τους ενώ περιμένουν ήρεμα στα σκοτεινά δωμάτια και ποιος ελέγχει πραγματικά αυτόν τον τεράστιο όγκο ανθρώπινης δύναμης και ιδεών που δημιουργούνται και σκηνοθετούνται από τις προτάσεις της οθόνης.

Ποιος βρίσκεται στην κορυφή αυτού του βουνού του ελέγχου; Αναφέρεται στην πρόταση: Η κινηματογραφική επιρροή των Ηνωμένων Πολιτειών – και του Καναδά – είναι αποκλειστικά υπό τον έλεγχο, ηθικό και οικονομικό, των Εβραίων χειραγωγών της κοινής γνώμης.

Οι Εβραίοι δεν ανακάλυψαν την τέχνη της κινούμενης εικόνας· δεν έχουν συμβάλει σχεδόν καθόλου στη μηχανική ή τεχνική βελτίωσή της· δεν έχουν βγάλει κανέναν από τους μεγάλους καλλιτέχνες, συγγραφείς ή ηθοποιούς, που έχουν θωρακίσει την οθόνη με το υλικό της· η κινούμενη εικόνα, όπως και τα περισσότερα άλλα χρήσιμα πράγματα στον κόσμο, είναι μη εβραϊκής προέλευσης. Αλλά από το μοναδικό πεπρωμένο που έχει κάνει τους Εβραίους τους μεγαλύτερους ξαφριστές του κόσμου, το όφελος από αυτό δεν πήγε στους δημιουργούς, αλλά στους σφετεριστές, τους εκμεταλλευτές.

Ποιος είναι ποιος στον κόσμο των ταινιών; Τα ονόματα των κορυφαί-

ων εταιρειών παραγωγής είναι ευρέως γνωστά: διάσημοι παραγωγοί· Σέλζνικ· Σέλουιν· Γκόλντγουιν· Εταιρεία Φοξ φιλμ· Τζέσι Λάσκι Εταιρεία ταινιών· Εταιρεία Ενωμένων Καλλιτεχνών· Οικουμενική Εταιρεία Κινηματογράφου· Μέτρο· Σκηνοθετική Εταιρεία· Ζέλινγκ· Τόμας Χ. Ινς Στούντιο· Άρτκραφτ· Πάραμαουντ, και ούτω καθεξής.

Επικεφαλής των διάσημων παραγωγών είναι ο Άντολφ Ζούκορ. Ο κ. Ζούκορ είναι Ούγγρος Εβραίος. Ήταν έμπορος γούνας στην οδό Έστερ και λέγεται ότι πήγαινε από σπίτι σε σπίτι πουλώντας τα αγαθά του. Με τις πρώτες του οικονομίες ασχολήθηκε με το θέατρο «Νικελ» με τον Μάρκους Λεβ. Είναι ακόμα στα σαράντα του και εξαιρετικά πλούσιος. Αναγνωρίζεται ότι είναι ο ηγέτης της πέμπτης μεγαλύτερης βιομηχανίας στον κόσμο – μια βιομηχανία που είναι πραγματικά το μεγαλύτερο εκπαιδευτικό και προπαγανδιστικό μέσο που ανακαλύφθηκε.

Ο αναγνώστης δεν πρέπει να εξαπατηθεί από τη χρήση της λέξης «εκπαιδευτικό». Οι ταινίες είναι εκπαιδευτικές, αλλά και σχολεία εγκλήματος. Απλά επειδή οι ταινίες είναι εκπαιδευτικές με απειλητικό τρόπο ελέγχονται διαφορετικά. Ο έλεγχος του Ζούκορ εκτείνεται σε γνωστά ονόματα όπως Famous Players-Lasky Corporation, The Oliver Morosco Photoplay Company, Paramount Pictures Corporation, Artcraft Pictures, τα οποία τα έχει απορροφήσει τα τελευταία πέντε χρόνια.

Υποτίθεται ότι η United Artists' Corporation είναι μια μη Εβραϊκή επιχείρηση, αλλά σύμφωνα με ένα άρθρο στο American Hebrew, ο επικεφαλής αυτής της συσσωμάτωσης ταινιών είναι ο Χάιραμ Έιμπραμς. Η United Artists' Corporation ιδρύθηκε πριν από αρκετά χρόνια από τους Big Four μεταξύ των ηθοποιών – Μαίρη Πίκφορντ, Ντάγκλας Φέρμπανκς, Τσάρλι Τσάπλιν και Ντέιβιντ Γουόρκ Γκρίφιθ και παρά το γεγονός ότι ο Τσάρλι Τσάπλιν είναι Εβραίος, η εταιρεία θεωρήθηκε από το κοινό ως μη Εβραϊκή. Ο Χάιραμ Έιμπραμς είναι πρώην εφημεριδοπώλης του Πόρτλαντ του Όρεγκον και αποφοίτησε από αυτό το ωφέλιμο επάγγελμα στη θέση του μάνατζερ ενός «λούνα παρκ». Ήταν ένας από τους ιδρυτές της Paramount Pictures Corporation και έγινε πρόεδρος της.

Η Fox Film Corporation και το κύκλωμα των θεάτρων Fox βρίσκονται υπό τον έλεγχο ενός άλλου Ούγγρου Εβραίου που είναι γνωστός στο αμερικανικό κοινό ως Ουίλιαμ Φοξ. Το αρχικό του όνομα λέγεται ότι είναι Φουξ. Ξεκίνησε επίσης την καλλιτεχνική και διευθυντική του σταδιοδρομία τρέχοντας ένα «λούνα παρκ». Τα λούνα παρκ πριν από 15 και 20 χρόνια, όπως θα θυμούνται οι περισσότεροι άνδρες που δουλεύουν στην πόλη, ήταν σαν ριάλιτι σόου ηδονοβλεψιών, των οποίων το δέλεαρ ήταν η αισχρότητα, αλλά που ποτέ δεν απέδιδαν τόση πορνογραφία όσο υπόσχονταν.

Πριν από δεκαπέντε χρόνια ο Ουίλιαμ Φοξ ασχολούνταν με το καθάρισμα ρούχων. Είναι και αυτός στα σαράντα του, είναι εξαιρετικά πλούσιος και ένας από τους άνδρες που μπορούν σχεδόν να προσδιορί-

σουν τι θα σκεφτούν εκατομμύρια θαυμαστές του κινηματογράφου για ορισμένα θεμελιώδη πράγματα, ποιες ιδέες και ποιες φαντασιώσεις θα τους διασκεδάσουν.

Ο Μάρκους Λεβ απέκτησε κι αυτός φήμη μέσα από τα λούνα παρκ και τις φτηνές παραστάσεις των βαριετέ. Πήγε στον κινηματογράφο και τώρα λέγεται ο επικεφαλής 68 εταιρειών σε διάφορα μέρη του κόσμου. Είναι γύρω στα 50. Ο Λεβ έχει υπό τον έλεγχό του την Metro Pictures Corporation.

Τα ονόματα των Μάρκους Λεβ και Άντολφ Ζούκορ είναι στενά συνδεδεμένα στην ιστορία του κινηματογράφου. Και οι δύο ασχολούνταν με τη γούνα και οι δύο ήταν συνεργάτες στην πρώτη επιχείρηση των λούνα παρκ. Ο Ζούκορ ακολούθησε αποκλειστικά τον κινηματογράφο, αν και αργότερα έκανε επενδύσεις στις επιχειρήσεις του Λεβ, αλλά ο Λεβ στράφηκε στις παραστάσεις των βαριετέ του τύπου που συναντάμε τώρα στα λιγότερο επιθυμητά καμπαρέ. Από αυτά ανέπτυξε μεγάλες επιχειρήσεις ψυχαγωγίας με τις οποίες απέκτησε όνομα και περιουσία. Τα θέατρα που ελέγχει προσωπικά είναι πλέον 105.

Επικεφαλής της Goldwyn Film Corporation βρίσκεται ο Σάμιουελ Γκόλντγουιν, ο οποίος περιγράφεται ότι εμπλέκεται στις «γραμμές του εμπορίου» μέχρι που οι κινηματογραφικές ταινίες του κέρδισαν την προσοχή. Μαζί με τον Τζέσι Λάσκι και τον Σέσιλ Ντε Μιλ οργάνωσε μια εταιρεία 20.000 $ το 1912. Το 1916 είχε ευημερήσει τόσο πολύ που οργάνωσε μια εταιρεία $20.000.000 με τους Σούμπερτ, τον Άλμπερτ Χέρμαν Γουντς και τους Σέλουιν, που σκοπός αυτής της τελευταίας εταιρείας είναι να προβάλει τα έργα επιφανών μη-Εβραίων συγγραφέων – ένα θέμα για το οποίο θα ειπωθούν περισσότερα τώρα.

Η Universal Film Company, γνωστή παντού με το όνομα της Universal City, η έδρα των στούντιο, βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Καρλ Λάεμλε. Από μια ανάγνωση του «who's who» φαίνεται ότι το Λάεμλε ήταν το πατρώνυμο της μητέρας του. Το όνομα του πατέρα του ήταν Τζούλιους Μπαρούχ. Είναι Εβραίος της Γερμανίας. Ήταν διευθυντής της Continental Clothing Company μέχρι το 1906, έτος κατά το οποίο επεκτάθηκε στον κινηματογράφο, παίρνοντας την πρώτη του θέση σε ένα μικρό κινηματογραφικό θέατρο του Σικάγο. Ο Λάεμλε συνέλαβε την ιδέα να πολεμήσει το «τραστ». Αγόρασε μια τεράστια έκταση γης κοντά στο Λος Άντζελες και έχτισε την Universal City ως έδρα της παραγωγής του.

Επικεφαλής της Select Pictures Corporation είναι ο Λιούϊς Σέλζνικ, ο οποίος είναι και επικεφαλής της Selznick Pictures, Incorporated. Ήταν κάποτε αντιπρόεδρος της World Film Corporation. Μαζί του συνδέονται πλήθος μελών της φυλής του.

Αυτά για να αναφέρουμε μερικά. Αυτοί είναι οι επίσημοι επικεφαλής. Διεισδύστε σε όλους τους οργανισμούς, μέχρι να φτάσετε στην τελευταία παρουσίαση της πιο παλιάς και ξεθωριασμένης ταινίας σε κάποιο θέατρο χαμηλών τιμών σε ένα σκοτεινό μέρος μιας μεγάλης πόλης, και θα διαπι-

στώσετε ότι η επιχείρηση του κινηματογράφου, από την εμπορική της πλευρά, είναι εβραϊκή κατά καιρούς.

Στις παραπάνω σημειώσεις έχει γίνει αναφορά στα επαγγέλματα από τα οποία οι σημερινοί κριτές της φωτο-δραματικής τέχνης έχουν φτάσει στη σημερινή τους υπεροχή. Είναι πρώην εφημεριδοπώλες, πλανόδιοι πωλητές, υπάλληλοι, διευθυντές αιθουσών βαριετέ και παραγωγοί προϊόντων γκέτο. Δεν είναι προτροπή εναντίον οποιουδήποτε επιτυχημένου επιχειρηματία ότι στο παρελθόν πουλούσε εφημερίδες στους δρόμους ή πουλούσε αγαθά από πόρτα σε πόρτα ή στεκόταν μπροστά σε ένα κατάστημα ρούχων καλώντας τους περαστικούς για να δουν το εμπόρευμά του. Δεν είναι αυτό το θέμα. Το θέμα εδώ είναι: άνδρες που προέρχονται από τέτοια επαγγέλματα, χωρίς ταξικές διαφορές μεταξύ τους, με τίποτα άλλο εκτός από ένα εμπορικό όραμα για την «επιχείρηση του θεάματος», δύσκολα αναμένεται να καταλάβουν ή, αν καταλαβαίνουν, να είμαι συμπονετικοί σε μια δραματική εικόνα που περιλαμβάνει τόσο την τέχνη όσο και την ηθική.

Τον κ. Λάεμλε, θα τον θυμόμαστε από ένα προηγούμενο άρθρο, που είπε για την εταιρεία του, «Η Universal δεν παρουσιάζεται σαν θεματοφύλακας της δημόσιας ηθικής ή του δημόσιου γούστου». Αυτή είναι μάλλον η στάση και άλλων παραγωγών. Όμως, αν και αποφεύγουν κάθε ευθύνη για το γούστο ή την ηθική, καταπολεμούν με συνέπεια όλες τις προσπάθειες του κράτους να δημιουργήσει μια δημόσια κηδεμονία σε αυτές τους τομείς. Μια επιχείρηση που ειλικρινά βλάπτει το γούστο και αποθαρρύνει τα ήθη δεν θα πρέπει να επιτρέπεται να είναι νόμος από μόνη της.

Είναι πολύ δύσκολο για τους Εβραίους ηγέτες των Ηνωμένων Πολιτειών να αποφύγουν την παραδοχή ότι η επιχείρηση του κινηματογράφου είναι εβραϊκή. Και αφού αυτό είναι αλήθεια, υπάρχει το ζήτημα της ευθύνης στο οποίο δεν μπορούν να είναι ούτε απρόσωποι ούτε σιωπηλοί. Η ηθική πλευρά της επιρροής των ταινιών δεν χρειάζεται να συζητηθεί εδώ γιατί συζητείται παντού αλλού. Όλοι όσοι έχουν ενεργή ηθική αίσθηση είναι πεπεισμένοι για το τι γίνεται και για το τι πρέπει να γίνει.

Αλλά η προπαγανδιστική πλευρά των ταινιών δεν δηλώνεται τόσο άμεσα στο κοινό. Το ότι οι ταινίες αναγνωρίζονται ως ένας τεράστιος προπαγανδιστικός θεσμός αποδεικνύεται από την προθυμία όλων να τις στρατολογήσουν. Αποδεικνύεται επίσης από την πρόσφατη απειλή ενός «μετώπου μη-Εβραίων» της Νέας Υόρκης, ότι οι ίδιες οι ταινίες θα μπορούσαν να αποτρέψουν οποιαδήποτε πρόοδο στην προσπάθεια να σωθεί η Κυριακή για τον αμερικανικό λαό.

Ποιος είναι όμως ο προπαγανδιστής; Δεν είναι ο κινηματογράφος της γειτονιάς σας. Αυτός δεν κάνει τις ταινίες. Αγοράζει το υλικό του όπως ο μπακάλης αγοράζει τις κονσέρβες του – και έχει πολύ μικρό περιθώριο επιλογής. Δεν έχει σχεδόν καμία επιλογή στο είδος των ταινιών που θα

δείξει. Για να έχει καλές ταινίες που μπορούν να προβληθούν, πρέπει να τραβήξει όλα τα άλλα είδη που μπορούν να προβληθούν. Αυτός ο κινηματογράφος είναι η «αγορά» των παραγωγών ταινιών και πρέπει να πάρει την καλή με την κακή ταινία αλλιώς δεν θα του δώσουν καμία.

Με την κινηματογραφική επιδημία που σαρώνει τη χώρα, είναι σχεδόν αδύνατο να παρέχουμε αρκετές καλές ταινίες. Μερικοί άνθρωποι θέλουν να βλέπουν δύο ή τρεις «παραστάσεις» την ημέρα. Οι εργαζόμενοι, τουλάχιστον οι νέοι, μπορεί να πάνε σινεμά το μεσημέρι και το βράδυ – οι γυναίκες χαμηλής νοημοσύνης πηγαίνουν εκεί πολλές φορές το απόγευμα και το βράδυ. Με τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια, δεν θα ήταν δυνατό να ικανοποιηθεί αυτή η απαίτηση με νέα έργα έστω και μικρής δραματικής αξίας, ακόμα κι αν έβγαιναν από τα γραπτά κάθε ώρα σαν ζεστά κέικ από το φούρνο.

Εκεί που οι Εβραίοι παραγωγοί έχουν ξεπεράσει τον εαυτό τους είναι στο ότι έχουν ξυπνήσει μια ζήτηση που δεν είναι σε θέση να ικανοποιήσουν παρά μόνο με υλικό που είναι βέβαιο ότι θα καταστρέψει τη ζήτηση. Τίποτα δεν είναι πιο επικίνδυνο για τον κινηματογράφο από την υπερβολική όρεξη για αυτούς, και αυτή η όρεξη ανοίγεται και ενθαρρύνεται μέχρι να γίνει μανία. Όπως η επιχείρηση των ποτοπωλείων έτσι και η κινηματογραφική επιχείρηση αυτοκτονεί σκοτώνοντας αυτή την ποιότητα για τους πελάτες πάνω στους οποίους χτίστηκε.

Τώρα, όσον αφορά την προπαγάνδα, υπάρχουν στοιχεία ότι οι Εβραίοι υποστηρικτές δεν έχουν παραβλέψει αυτό το τέλος. Αυτή η προπαγάνδα, όπως παρατηρείται επί του παρόντος, μπορεί να περιγραφεί στους ακόλουθους τίτλους:

Συνίσταται στη σιωπή για τον Εβραίο ως συνηθισμένο άνθρωπο. Οι Εβραίοι δεν εμφανίζονται στη σκηνή παρά μόνο σε ασυνήθιστα ευνοϊκές καταστάσεις. Μεταξύ των σκηνών που προσφέρονται στο κοινό δεν βλέπεις ποτέ την οδό Έστερ ή την 5η λεωφόρο το μεσημέρι. Θυμηθείτε αν έχετε δει ποτέ μια μεγάλη σκηνή εβραϊκού ομίλου σε γενική έκθεση. Μετά από μια τρομερή πυρκαγιά σε ένα εργοστάσιο ρούχων, ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης ζήτησε από μια συγκεκριμένη κινηματογραφική εταιρεία να ετοιμάσει μια ταινία με τίτλο, «The Locked Door», για να δείξει πώς τα κτίρια μετατρέπονται σε παγίδες από την άγνοια και την απληστία. Το σενάριο γράφτηκε από έναν υπάλληλο της πυροσβεστικής που γνώριζε τις συνθήκες πολλών ολοκαυτωμάτων. Δεδομένου ότι τα περισσότερα από τα θύματα της πυρκαγιάς ήταν κορίτσια του σκλαβομάγαζου, το σενάριο περιελάμβανε ένα σκλαβομάγαζο. Η εικόνα έγινε όσο πιο αληθινή γινόταν, έτσι ο επικεφαλής του σκλαβομάγαζου απεικονίστηκε σαν Εβραίος. Ο κύριος που είπε αυτό το περιστατικό σε μια επιτροπή του Κογκρέσου είπε: «Δεν ήταν δυσφήμιση για την εβραϊκή φυλή. Όλοι γνωρίζουμε ότι ήταν οι πατέρες της βιομηχανίας ένδυσης· μάλιστα έφτιαξαν τα πρώτα ρούχα.» Ωστόσο, η ταινία κηρύχθηκε ταμπού από τους Εβραίους ηγέτες. Έσπασε τον βασικό κανόνα της σιωπής για

τον Εβραίο εκτός από τις περιπτώσεις που μπορεί να απεικονιστεί κάτω από εξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες.

Η ελάχιστα καλυμμένη προπαγάνδα των ταινιών απευθύνεται κυρίως σε μη εβραϊκές θρησκευτικές κοινότητες. Ένας ραβίνος δεν θα εμφανιστεί ποτέ στη σκηνή, παρά μόνο με την πιο αξιοπρεπή συμπεριφορά, περικυκλωμένος με όλη την επισημότητα του επαγγέλματός του, όσο εντυπωσιακό μπορεί να είναι. Οι χριστιανοί κληρικοί, όπως θα επιβεβαιώσει κάθε θεατής του σινεμά, υπόκεινται σε κάθε είδους παραποίηση, από γελοίες φιγούρες μέχρι κοινούς εγκληματίες. Όπως συμβαίνει με πολλές κρυφές επιρροές στη ζωή μας που μπορούν να αναχθούν στην εβραϊκή προέλευση, ο σκοπός σε αυτήν την περίπτωση είναι καθαρά εβραϊκός, έτσι ώστε να υπονομευθεί όσο το δυνατόν περισσότερο κάθε σεβασμός στον κλήρο.

Ο καθολικός κλήρος σύντομα αντιστάθηκε σε αυτή την κοροϊδία του αξιώματός του και σύντομα εξαφανίστηκε από τις ταινίες. Αλλά ο Προτεστάντης πάστορας εξακολουθεί να εμφανίζεται ως ένας με τσιριχτή φωνή, σαν τρομερός υποκριτής, σαν μια αληθινή καρικατούρα κατά του Χριστού. Ο κληρικός που είναι αφοσιωμένος στην «ελεύθερη αγάπη» εμφανίζεται όλο και πιο συχνά. Με το να τον αναγκάζουν να δικαιολογεί τη συμπεριφορά του με εκκλήσεις σε «γενικές αρχές» σκοτώνουν δύο πουλιά με μια πέτρα: υποβαθμίζουν τον εκπρόσωπο της θρησκείας στα μάτια του κοινού και ταυτόχρονα ενσταλάζουν ύπουλα στο κοινό πρόστυχες ιδέες.

Στην εικαστική επιθεώρηση του Φεβρουαρίου, ο Μπένζιαμιν Μπ. Χάμπτον, ένας επιτυχημένος παραγωγός ταινιών, ρίχνει μια ματιά σε αυτό. Παραθέτει μια αφίσα έξω από μια κινηματογραφική εκπομπή. Το κείμενο λέει:

«“Αρνούμαι να ζήσω άλλο μαζί σου. Σε καταγγέλλω ως σύζυγό μου – θα πάω μαζί της – τον ελεύθερο έρωτά μου.” Έτσι μιλάει ο αιδεσιμότατος Φρανκ Γκόρντον στο μεγαλύτερο από όλα τα δράματα ελεύθερου έρωτα.»

Ένας Εβραίος δεν πρέπει ποτέ να απεικονίζεται ως ιδιοκτήτης άθλιων εργαστηρίων ραπτικής, «σκλαβομάγαζων», αν και όλα τα σκλαβομάγαζα ανήκουν μόνο σε Εβραίους· αλλά σε έναν χριστιανό κληρικό μπορείς να του κάνεις τα πάντα, από σαγηνευτή μέχρι διαρρήκτη και να ξεφύγεις.

Μπορεί να μην υπάρχει καμία σχέση, αλλά βλέποντας τι γίνεται και θυμούμενοι τι γράφεται στα Πρωτόκολλα, τίθεται ένα ερώτημα. Είναι γραμμένο:

«Έχουμε παραπλανήσει, αποβλακώσει και αποθαρρύνει τη νεολαία των μη-Εβραίων μέσω της εκπαίδευσης σε αρχές και θεωρίες, προφανώς ψευδείς για εμάς, αλλά τις οποίες εμείς έχουμε εμπνεύσει». – Πρωτόκολλο 9.

«Έχουμε φροντίσει εδώ και πολύ καιρό να δυσφημίσουμε τον κλήρο των μη-Εβραίων». – Πρωτόκολλο 17.

«Για αυτόν τον λόγο πρέπει να υπονομεύσουμε την πίστη, να εξαλείψουμε από το μυαλό των μη-Εβραίων τις ίδιες τις αρχές του Θεού και της Ψυχής και να αντικαταστήσουμε αυτές τις αντιλήψεις με μαθηματικούς υπολογισμούς και υλικές επιθυμίες». – Πρωτόκολλο 4.

Υπάρχουν δύο πιθανές εξηγήσεις για την αδιάκοπη υποτίμηση των εκκλησιαστικών προσωπικοτήτων: είτε πρόκειται για τη φυσική έκφραση ενός άθρησκου πνεύματος, είτε για μια παλιά, σκόπιμη εκστρατεία ανατροπής. Ο ανυποψίαστος θα επιλέξει την πρώτη επιλογή. Ωστόσο, υπάρχουν πάρα πολλές ενδείξεις, οι οποίες δεν μπορούν να αγνοηθούν, που υποστηρίζουν τη δεύτερη εξήγηση.

Η ταινία, συνειδητά ή από αμέλεια, χρησιμεύει σαν προκαταρκτικό στάδιο και εκδήλωση πρόβας για ενέργειες που απειλούν την κοινωνία. Οι επαναστάσεις δεν έρχονται από τον γαλάζιο ουρανό, αλλά είναι προγραμματισμένες και προετοιμασμένες. Το αποτέλεσμα της τελευταίας ιστορικής έρευνας είναι: Οι επαναστάσεις δεν είναι αυθόρμητες εξεγέρσεις, αλλά προσεκτικά σχεδιασμένες ενέργειες από μειονότητες. Η ανατροπή δεν είναι μια φυσική μορφή ανάπτυξης, αλλά πάντα μια καταστροφή. Δεν υπήρξαν ποτέ «λαϊκές επαναστάσεις»*. Ο πολιτισμός και η ελευθερία υπέφεραν πάντα από επαναστάσεις που υποκινήθηκαν από ανατρεπτικά στοιχεία. Αν όμως πρόκειται να γίνει επανάσταση, πρέπει να γίνουν και προκαταρκτικές πρόβες. Τέτοιες είναι: διαδηλώσεις στους δρόμους, πορείες μπροστά από εργοστάσια και κυβερνητικά κτίρια, εισαγωγή αναγνωστικού υλικού με λεπτομέρειες πώς έγινε στη Ρωσία και την Ουγγαρία. Αλλά τέτοιες προκαταρκτικές πρόβες μπορούν να οργανωθούν καλύτερα από οπουδήποτε αλλού μέσω των ταινιών. Αυτή είναι μια «οπτική εκπαίδευση» που μπορεί να την καταλάβει ακόμη και ο πιο χαζός, και όσο πιο χαζός τόσο το καλύτερο. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι κουνάνε το κεφάλι τους στη θέα τέτοιων ιδεών και λένε: «δεν μπορούμε να το καταλάβουμε, απλώς δεν το καταλαβαίνουμε!» Φυσικά και δεν μπορούν. Αλλά αν μπορούσαν να μπουν στη θέση των ψυχικά αδύναμων και κατώτερων, θα το καταλάβαιναν, και μάλιστα πολύ καθαρά. Υπάρχουν δύο πνευματικά στρώματα σε αυτή τη γη, και το πνευματικό σκοτάδι βαραίνει το ένα.

Οι μεταρρυθμιστές, φυσικά, συμφωνούν σε προληπτικά μέτρα όσον αφορά την απεικόνιση των εγκλημάτων. Η αστυνομία διαμαρτύρεται για την τεχνική της δολοφονίας ενός αστυνομικού που εμφανίζεται με προσεκτικές λεπτομέρειες στην οθόνη. Οι επιχειρηματίες διαμαρτύρονται ότι καθημερινά στη σκηνή του κινηματογράφου διδάσκονται ειδικά μαθήματα για την κλοπή χρημάτων. Οι φίλοι της δημόσιας ηθικής αντιτίθενται στο να γίνει η τέχνη της αποπλάνησης το κύριο θέμα της δημιουργίας ταινιών, επειδή τη βλέπουν σαν σχολείο για κάθε κακό που μπορεί να αποφέρει πικρούς καρπούς για την κοινωνία.

* Και πάλι, σημειώστε ότι αυτό το βιβλίο γράφτηκε το 1920.

Αλλά αυτό το σχολείο προοδεύει. Οτιδήποτε δημιουργείται από ένα βίαιο μυαλό σήμερα έχει διδαχθεί σε εκατομμύρια μέσα από τις ταινίες. Μπορεί να είναι σύμπτωση. Αλλά και οι συμπτώσεις είναι γεγονότα.

Το σύστημα των ταινιών παρουσιάζει διαφορετικά στάδια ανάπτυξης. Το ένα από αυτά είναι η αυξανόμενη συμμετοχή διακεκριμένων μη Εβραίων συγγραφέων στην υπηρεσία της εβραϊκής προπαγάνδας. Χωρίς τη χρήση ονομάτων, θα είναι εύκολο για κάθε αναγνώστη να θυμηθεί μόνος του τους πιο δημοφιλείς μη-Εβραίους συγγραφείς των οποίων τα βιβλία έχουν προβληθεί από Εβραίους παραγωγούς και που σύντομα θα ανακοινωθεί ότι ετοιμάζουν ένα νέο σενάριο. Σε αρκετές περιπτώσεις αυτά τα νέα σενάρια ήταν καθαρή εβραϊκή προπαγάνδα. Είναι πιο αποτελεσματικά επειδή υποστηρίζονται από μη εβραϊκά ονόματα διάσημα στον λογοτεχνικό κόσμο. Το πώς έρχεται αυτή η κατάσταση πραγμάτων δεν είναι δυνατόν να το πούμε τώρα. Το πόσο οφείλεται στην επιθυμία των συγγραφέων να εισέλθουν στο χώρο της φιλοσημιτικής προπαγάνδας και το πόσο στην απροθυμία τους να αρνηθούν φιλικές προτάσεις από μεγιστάνες του κινηματογράφου που τους έχουν ήδη πληρώσει αμέτρητα ποσά και είναι πιθανό να τους πληρώσουν κι άλλα είναι ένα ερώτημα. Κάτω από τέτοιες επιρροές, δεν είναι δύσκολο να θεωρηθεί ο αντισημιτισμός σαν ντροπή. Δεν είναι δύσκολο να φτάσει κάποιος στο σημείο να θαυμάζει το Ισραήλ. Κάθε συγγραφέας χαίρεται που εξιδανικεύει ένα άτομο ή ένα έθνος· είναι χαρά να γράφεις για έναν αξιοθαύμαστο Εβραίο ήρωα ή ηρωίδα. Και έτσι οι μη-Εβραίοι γράφουν εβραϊκή προπαγάνδα πριν το καταλάβουν. Όποιος θέλει να ξεφύγει από τον αντισημιτισμό πέφτει εύκολα στις παγίδες του φιλοσημιτισμού. Και το ένα είναι τόσο ασαφές όσο το άλλο.*

Ένα άλλο στάδιο, που αναμφίβολα έχουν προσέξει οι θαυμαστές του κινηματογράφου, είναι η κατάργηση των «αστέρων». Οι αναγνώστες αυτής της σειράς θα θυμούνται ότι ήταν το ίδιο πράγμα που σημάδεψε την εβραϊκή επικράτηση στον έλεγχο των σοβαρών έργων. Πριν από λίγο καιρό, η πλήρης λάμψη της κινηματογραφικής δημοσιότητας έπεσε σε ονόματα και προσωπικότητες – η Μαίρη Πίκφορντ, ο Τσάρλι Τσάπλιν, η Λούλου, ο Ρόσκο Άρμπουκλ «χοντρούλης» ήταν οι φίρμες της οθόνης. Το όνομα ήταν πρωτοσέλιδο· το αστέρι περνούσε· δεν είχε σημασία ποιο ήταν το θέμα του έργου – αρκεί να ήταν «μια ταινία του Τσάπλιν», ή μια «ταινία της Πίκφορντ», ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να είναι.

Η κινηματογραφική «βιομηχανία» έχει φτάσει στη σημερινή της σημα-

---

* Φαίνεται ότι ο Χένρυ Φορντ και οι συνεργάτες του εξακολουθούν να ελπίζουν ότι με τον διαχωρισμό των «κακών» Εβραίων από τους «καλούς» μπορούν να τους κερδίσουν στην υπόθεση του Άριου πολιτισμού. Για το λόγο αυτό, απορρίπτουν για τον εαυτό τους τον όρο «αντισημίτης». Οι ευρωπαϊκές εμπειρίες κάνουν αυτή την ελπίδα να φαίνεται αυταπάτη. «Οι Ιουδαίοι είναι ένας λαός», λέει ο Χερτζλ, μια φυλετική, εθνική, αχώριστη μονάδα που δεσμεύεται από εχθρική, αγέρωχη απομόνωση από την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Δεν μένει τίποτα άλλο από την άμυνα του Ιουδαϊσμού σαν μονάδα – αυτό είναι αντισημιτισμός.

σία λόγω της εξύψωσης του «αστέρα». Έχει όμως και τις δυσκολίες του. Εκπαιδεύστε το κοινό να απαιτεί ένα αστέρι, και αυτή η απαίτηση θα κυριαρχεί τελικά στην επιχείρηση. Ο εβραϊκός έλεγχος δεν θα το επιτρέψει αυτό. Ο τρόπος για να διασπαστεί ο έλεγχος που μπορεί να ασκήσει το κοινό μέσω μιας τέτοιας απαίτησης, είναι να εξαλειφθούν τα αστέρια. Τότε όλες οι ταινίες θα βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο.

Αυτό συμβαίνει τώρα στον κινηματογράφο. Μερικοί από τους σταρ κατάλαβαν τον υπαινιγμό και δημιούργησαν τα δικά τους στούντιο. Αλλά σταθερά κηρύττεται η διδαχή σε όλο τον κόσμο ότι «η παράσταση είναι το κλειδί», όχι το αστέρι. Μπροστά στα θέατρα δεν βλέπεις τόσα πολλά ονόματα σταρ· βλέπεις όλο και πιο τραγικά ονόματα θεατρικών έργων. Το αστέρι παραγκωνίζεται.

Σ’ αυτό υπάρχει ένα τριπλό πλεονέκτημα. Οι φουσκωμένοι μισθοί των σταρ μπορούν να εξαλειφθούν. Το κοινό μπορεί να στερηθεί ένα σημείο στο οποίο να εστιάσει μια απαίτηση. Οι ιδιοκτήτες των κινηματογραφικών αιθουσών δεν μπορούν πλέον να πουν «θέλω αυτό ή εκείνο», ακόμη και μέσα στο στενό περιθώριο που είχαν πρόσφατα· δεν θα έχουν επιλογή γιατί δεν θα υπάρχει επιλογή· η επιχείρηση θα είναι μια τυποποιημένη «βιομηχανία».

Αυτά λοιπόν είναι μερικά στοιχεία του αμερικανικού κινηματογραφικού κόσμου. Δεν είναι όλα τα στοιχεία, αλλά το καθένα από αυτά έχει τη σημασία του· κανένα δεν πρέπει να αγνοηθεί από όσους μελετούν διεξοδικά την επίδραση του θεάτρου. Πολλοί που είναι παγιδευμένοι στα καθημερινά γεγονότα θα βρουν σε αυτά τα στοιχεία ένα κλειδί που εξηγεί πολλά ανεξήγητα πράγματα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 19 Φεβρουαρίου 1921

XXXIII

Η Νέα Υόρκη υπό την Κάχαλ

Είναι οργανωμένος ο εβραϊσμός; Επιδιώκει συνειδητά ένα πρόγραμμα που από τη μια πλευρά είναι φιλοσημιτικό και από την άλλη αντιανθρώπινο; Πώς μπορεί μια ομάδα τόσο αριθμητικά κατώτερη να ασκήσει τόσο μεγάλη επιρροή στην υπόλοιπη ανθρωπότητα;

Αυτά είναι ερωτήματα που έχουν τεθεί και που μπορούν να απαντηθούν. Από την μη-Εβραϊκή πλευρά, μπορεί να υπάρχουν κάποιες ασαφείς απόψεις για τη φυλετική αλληλεγγύη των Εβραίου, τις εκτεταμένες οργανώσεις των Εβραίων και τους συναφείς σκοπούς, αλλά λείπουν οι ακριβέστερες γνώσεις. Θα είναι λοιπόν χρήσιμο και διδακτικό να μάθουμε για τη φύση τους στην πιο σημαντική εβραϊκή οργάνωση στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Υπάρχουν εβραϊκές στοές, σύλλογοι και σωματεία των οποίων τα ονόματα είναι γνωστά στο κοινό και που εμφανίζονται να είναι το αντίστοιχο παρόμοιων ομάδων μεταξύ του μη εβραϊκού πληθυσμού, αλλά αυτές δεν είναι οι ομάδες στις οποίες πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή. Μέσα και πίσω τους βρίσκεται το κυρίαρχο κέντρο, η εσωτερική διοίκηση και κυβέρνηση, της οποίας οι διαταγές έχουν ισχύ νόμου και οι πράξεις της είναι η επίσημη έκφραση του εβραϊκού σκοπού.

Δύο οργανώσεις, που και οι δύο ξεχωρίζουν τόσο για την μυστικότητα όσο και για τη δύναμή τους, είναι η Κέχιλα της Νέας Υόρκης (New York Kehillah) και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (American Jewish Committee). Σαν μυστικότητα νοείται το γεγονός ότι η ύπαρξη και οι δραστηριότητες αυτών των οργανώσεων είναι σε μεγάλο βαθμό άγνωστες στους περισσότερους, παρά τον σημαντικό αριθμό μελών και παρά το γεγονός ότι παρεμβαίνουν βαθιά σε πολλά ζητήματα της αμερικανικής ζωής.

Εάν μπορούσε να διεξαχθεί σήμερα μια ψηφοφορία στη Νέα Υόρκη είναι αμφίβολο εάν το 1% του μη Εβραϊκού πληθυσμού θα μπορούσε να πει ότι είχε ακούσει ποτέ για την Κέχιλα της Νέας Υόρκης, ωστόσο η Κέχιλα είναι ο πιο ισχυρός παράγοντας στην πολιτική ζωή της Νέας Υόρκης σήμερα και την έχει μεταμορφώσει εντελώς. Όποτε αναφέρεται η Κέχιλα στον Τύπο, γίνεται μόνο με πολύ συγκεκριμένους όρους, και η άποψη, εάν υπάρχει, είναι ότι είναι μια εβραϊκή οργάνωση όπως κάθε άλλη.

Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι υψίστης σημασίας για δύο λόγους. Όχι μόνο είναι ένα πραγματικό και τέλειο παράδειγμα ενός «κράτους μέσα σε ένα κράτος» στην καρδιά της μεγαλύτερης πόλης της Αμερικής, αλλά εκτός αυτού, μέσω της εκτελεστικής επιτροπής της, σχηματίζει την

12η Περιφέρεια της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής (A.J.C.), η οποία πάλι είναι το επίκεντρο της φιλοσημιτικής και αντιαμερικανικής προπαγάνδας. Με άλλα λόγια, η εβραϊκή διοίκηση της Νέας Υόρκης αποτελεί το ουσιαστικό μέρος της εβραϊκής κυβέρνησης στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Και οι δύο σύλλογοι ξεκίνησαν τη δράση τους την ίδια περίπου περίοδο. Σύμφωνα με τα αρχεία της Κέχιλα, η άμεση αιτία της οργάνωσής της ήταν να οργανώσει μια διαμαρτυρία ενάντια στον ισχυρισμό του στρατηγού Τίοντορ Άλφρεντ Μπίγχαμ, τότε αστυνομικού επιτρόπου της πόλης της Νέας Υόρκης, ότι τα μισά από τα εγκλήματα της πόλης διαπράχθηκαν από Εβραίους. Μια κυβερνητική έρευνα για το «White Slave Trade» (λευκό δουλεμπόριο) αποκάλυψε εξαιρετικά δυσμενές υλικό κατά των Εβραίων και αναστάτωσε την κοινή γνώμη. Έπρεπε να γίνει κάτι για να αντιμετωπιστεί αυτό! Αμέσως μετά, ο στρατηγός Μπίγχαμ εξαφανίστηκε από τη δημόσια ζωή και ένα πολύ σεβαστό περιοδικό, το οποίο άρχισε να δημοσιεύει τα αποτελέσματα της έρευνας για το εμπόριο λευκών σκλάβων σε μια σειρά άρθρων, αναγκάστηκε να διακόψει την εκτύπωση μετά το πρώτο άρθρο. Αυτό έγινε το 1908. Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, στην επιρροή της οποίας η Κέχιλα οφείλει πραγματικά την ύπαρξή της, είχε ήδη δημιουργηθεί το 1906.

Η λέξη «Κέχιλα» έχει την ίδια σημασία με το «Κάχαλ» και σημαίνει κάτι σαν «συνάθροιση», «συνέλευση», και «διοίκηση». Το Κάχαλ είναι μια χαρακτηριστική μορφή εβραϊκής διακυβέρνησης και διοίκησης στη διασπορά. Αυτό σημαίνει λοιπόν: αφού η μοίρα έκανε τους Εβραίους περιπλανώμενους της γης, έχουν οργανώσει τη δική τους κυβέρνηση και τα όργανά της παντού, ώστε να μπορεί να λειτουργεί ανεξάρτητα από τις κυβερνήσεις που έχουν δημιουργήσει οι λεγόμενοι «γκογίμ». Ήδη από την βαβυλωνιακή αιχμαλωσία και ακόμα και σήμερα στην Ανατολική Ευρώπη, το Κάχαλ αποτελεί την προστατευτική δύναμη με την οποία ο νομοταγής Εβραίος τιμά την κυβέρνησή του και τη δικαιοσύνη του. Η Διάσκεψη Ειρήνης ίδρυσε το Κάχαλ στην Πολωνία και τη Ρουμανία. Στη Νέα Υόρκη το Κάχαλ έχει το δικό του δικαστικό σώμα, νομοθετεί, εκδικάζει διαφορές, εκτελεί αποφάσεις και οι Εβραίοι προτιμούν αυτά τα δικαστήρια από τα κρατικά δικαστήρια. Φυσικά, αυτό μπορεί να συμβεί μόνο με μια συμφωνία μεταξύ τους να διοικούνται έτσι.

Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι η μεγαλύτερη και πιο ισχυρή εβραϊκή οργάνωση στη γη. Σε αυτή την πόλη βρίσκεται – σαν αποτέλεσμα της τεράστιας αδιάλειπτης ροής μεταναστών - το κέντρο της εβραϊκής παγκόσμιας δύναμης. Είναι γι’ αυτούς ό,τι είναι η Ρώμη για τον πιστό Καθολικό και ό,τι η Μέκκα για τους Μωαμεθανούς. Γι’ αυτό οι Εβραίοι μετανάστες βρίσκουν ευκολότερη πρόσβαση στις Ηνωμένες Πολιτείες παρά στην Παλαιστίνη.

Η Κέχιλα δίνει την εύστοχη απάντηση στον ισχυρισμό ότι οι Εβραίοι

είναι τόσο διχασμένοι μεταξύ τους που είναι αδύνατο να δράσουν μαζί και ως ένα. Αυτή η «απελπισμένη διάσπαση» είναι μία από τις πολλές φράσεις που γίνονται για κατανάλωση των μη-Εβραίων. Εκατοντάδες χιλιάδες Αμερικανοί είχαν την ευκαιρία κατά τη διάρκεια των τελευταίων εβδομάδων να δουν και να ακούσουν μόνοι τους ότι όταν υπάρχει ένας σκοπός κατά των μη-Εβραίων, οι Εβραίοι όλων των τάξεων εκφράζουν τις ίδιες απειλές και τα ίδια καυχήματα. Είτε πρόκειται να «κερδίσουν» κάποιον, ή «έχουν κερδίσει» κάποιον.

Ένας Εβραίος συγγραφέας προσπάθησε πρόσφατα να ξεσηκώσει το γέλιο σχετικά με την ιδέα ότι οι Εβραίοι επιχειρηματίες και οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να έχουν οποιαδήποτε σχέση μεταξύ τους· έκανε την προσπάθειά του με σιγουριά ότι το κοινό γνώριζε ελάχιστα ή καθόλου για την Κέχιλα. Αλλά το κοινό μπορεί να βρει όλες τις ομάδες και όλα τα συμφέροντα σε αυτό το σώμα, γιατί εκεί συναντιούνται σαν Εβραίοι. Ο καπιταλιστής και ο μπολσεβίκος, ο ραβίνος και ο συνδικαλιστής, ο απεργός εργάτης και ο εργοδότης εναντίον του οποίου απεργεί – όλοι ενώνονται κάτω από τη σημαία του Ιούδα. Επιτεθείτε στον Εβραίο καπιταλιστή και ο Εβραίος αναρχικός θα σπεύσει να τον βοηθήσει. Μπορεί να μην αγαπούν ακριβώς ο ένας τον άλλον, αλλά ο κοινός δεσμός είναι ισχυρότερος: το μίσος για τους μη-Εβραίους.

Η Κέχιλα είναι μια συμμαχία, περισσότερο επιθετική παρά αμυντική, ενάντια στους «γκογίμ». Η πλειονότητα των μελών της Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι εξαιρετικά ριζοσπαστικού χαρακτήρα, είναι εκείνες οι εκατοντάδες χιλιάδες στα ανατολικά της πόλης που προετοίμασαν και εξόπλισαν προσεκτικά την αποστολή που επρόκειτο να ανατρέψει τη Ρωσική Αυτοκρατορία, που επέλεξαν ακόμη και τον Εβραίο που επρόκειτο να γίνει ο διάδοχος του Τσάρου. Και όμως παρά αυτόν τον χαρακτήρα της Κέχιλα, επικεφαλής της είναι άνδρες των οποίων τα ονόματα έχουν μεγάλη απήχηση στην αμερικανική κυβέρνηση, το δικαστικό σώμα, το νομοθετικό σώμα και τα οικονομικά. Το θέαμα που παρουσιάζει η Κέχιλα, είναι ένα παράξενο και πραγματικά υπέροχο θέαμα, ενός λαού μιας φυλετικής καταγωγής, με ζωηρή πίστη στον εαυτό του και στο μέλλον του, αγνοώντας τις ανοιχτές διαφορές του, που ενώνεται σε μια ισχυρή οργάνωση για τη φυλετική, υλική και θρησκευτική προαγωγή της δικής του φυλής αποκλείοντας όλους τους άλλους.

Η Κέχιλα έχει χαρτογραφήσει και διαμοιράσει τη Νέα Υόρκη όπως ακριβώς η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή έχει χαρτογραφήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η πόλη της Νέας Υόρκης χωρίζεται σε 18 συνοικίες Κέχιλα που περιλαμβάνουν συνολικά 100 γειτονιές Κέχιλα, ανάλογα με τον πληθυσμό. Τα περιφερειακά συμβούλια της Κέχιλα* διαχειρίζονται τις υποθέσεις της Κέχιλα στις αντίστοιχες περιφέρειές τους σύμφωνα με

---

* Αυτό το προσχολείο εξηγεί την εξαιρετική ταχύτητα με την οποία οι Εβραίοι «οργάνωσαν» τη Σοβιετική Ρωσία. Αυτό δεν είναι παρά η επανάληψη της Κέχιλα.

την πολιτική και τους κανόνες που ορίζονται από το κεντρικό διοικητικό όργανο.

Κάθε Εβραίος στη Νέα Υόρκη ανήκει σε μία ή περισσότερες στοές, μυστικούς συλλόγους, συνδικάτα, τάγματα, επιτροπές ή ομοσπονδίες, των οποίων οι σκοποί και οι μέθοδοι είναι αλληλένδετες, και έτσι όλες οι δημόσιες υποθέσεις και κάθε πτυχή της ζωής της Νέας Υόρκης δεν είναι μόνο υπό το άγρυπνο βλέμμα, αλλά και υπό τη γρήγορη και αποτελεσματική πρόσβαση σε ένα έμπειρο καταναγκασμό που έχει δοκιμαστεί και εφαρμοστεί από την εμπειρία.

Σε συνάντηση που διοργάνωσε η Κέχιλα εκφράστηκαν μια σειρά από συναισθήματα που αξίζει να εξεταστούν σήμερα. Ο Ιούδας Λεόν Μάγνης, τότε ραβίνος της συναγωγής «Temple Emanu-El», πρόεδρος της συνεδρίασης, παρουσίασε το σχέδιο. «Ένας κεντρικός οργανισμός όπως αυτός της Εβραϊκής Κοινότητας της Νέας Υόρκης είναι απαραίτητος για τη δημιουργία μιας εβραϊκής κοινής γνώμης», είπε.

Ο ραβίνος Άσερ χειροκροτήθηκε δυνατά όταν είπε: «Τα αμερικανικά συμφέροντα είναι ένα, τα εβραϊκά είναι άλλο».

Οι εκπρόσωποι σε αυτή τη συνάντηση αντιπροσώπευαν 222 εβραϊκούς συλλόγους, ως εξής: 74 συναγωγές, 18 φιλανθρωπικούς συλλόγους, 42 εταιρίες αμοιβαίας ωφέλειας, 40 στοές, 12 εκπαιδευτικούς συλλόγους, 9 κοινοτικές ομοσπονδίες, 9 λογοτεχνικούς και μουσικούς συλλόγους, 9 σιωνιστικούς συλλόγους και 9 θρησκευτικούς συλλόγους.

Σε μια συνάντηση λίγο περισσότερο από ένα χρόνο αργότερα, ο αριθμός των οργανώσεων υπό τη δικαιοδοσία της Κέχιλα ανήλθε σε 688. Αυτές περιελάμβαναν 238 συνιστώσες οργανώσεις, 133 εκκλησίες, 58 στοές, 44 εκπαιδευτικούς και φιλανθρωπικούς συλλόγους και 3 ομοσπονδίες. Αυτές οι τρεις ομοσπονδίες αποτελούνταν από 450 συλλόγους. Ο αριθμός έχει πλέον ξεπεράσει τις 1000.

Για να κατανοήσει κανείς τη δύναμη της Κέχιλα, πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι πριν από τρία χρόνια ο εβραϊκός πληθυσμός της Νέας Υόρκης, σύμφωνα με τα εβραϊκά στοιχεία, ήταν 1.500.000 μόνο στην πόλη. Από τότε ο αριθμός τους έχει αυξηθεί σημαντικά – ακόμη και η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν μπορεί να πει πόσο.

Το 1917-1918 οι Εβραίοι που κατοικούσαν στους πέντε δήμους της Νέας Υόρκης εκτιμήθηκαν – και πάλι από Εβραίους αξιωματούχους – ως εξής: Μανχάταν, 696.000· Μπρούκλιν, 568.000· Μπρονξ, 211.000· Κουίνς, 23.000· Ρίτσμοντ, 5.000· φτάνοντας συνολικά το 1.503.000.

Οι συνοικίες της Κέχιλα αποτελούν διακριτά και διαχωρισμένα τμήματα του πληθυσμού της πόλης και είναι 18 στον αριθμό. Αυτές οι 18 με τη σειρά τους περιλαμβάνουν 100 γειτονιές ή μικρά γκέτο. Οι συνοικίες, με τον αριθμό των γειτονιών σε κάθε μία, παρουσιάζονται στον ακόλουθο πίνακα:

Γειτονιές

Νο 1	Περιοχή βόρειου Μπρονξ	7
Νο 2	Περιοχή Νότιου Μπρονξ	7
Νο 3	Δυτική πλευρά και Περιφέρεια Χάρλεμ	7
Νο 4	Περιφέρεια Ανατολικού Χάρλεμ	7
Νο 5	Περιφέρεια Γιόρκβιλ	5
Νο 6	Περιοχή του κεντρικού Μανχάταν	4
Νο 7	Περιοχή πλατείας Τόμπκινς	6
Νο 8	Περιφέρεια Ντελάνσι	8
Νο 9	Περιφέρεια Ανατολικού Μπρόντγουεϊ	8
Νο 10	Περιφέρεια Γουίλιαμσμπεργκ	7
Νο 11	Περιφέρεια Μπούσβικ	6
Νο 12	Περιφέρεια του κεντρικού Μπρούκλιν	6
Νο 13	Περιοχή Μπράουνσβιλ	6
Νο 14	Περιφέρεια Ανατολικής Νέας Υόρκης	7
Νο 15	Περιφέρεια Μπόροου Παρκ	6
Νο 16	Περιοχή δυτικού Κουίνς	1
Νο 17	Περιοχή ανατολικού Κουίνς	1
Νο 18	Περιφέρεια Ρίτσμοντ	1

Περιοχές όπως η οδός Ντελάνσι και τα τμήματα του Ανατολικού Μπρόντγουεϊ καλύπτουν το Μεγάλο Γκέτο της Ανατολικής Πλευράς, ενώ οι συνοικίες της Δυτικής πλευράς και του Χάρλεμ αντιπροσωπεύουν τις γειτονιές που είναι οι οικιστικοί στόχοι των ευημερούντων Εβραίων της Νέας Υόρκης.

Έχει δηλωθεί ότι υπάρχουν περιοχές στις οποίες η πυκνότητα του εβραϊκού πληθυσμού είναι μεγαλύτερη από 300.000 ανά τετραγωνικό μίλι, που είναι περισσότερο από 2.150 σε ένα συνηθισμένο οικοδομικό τετράγωνο της πόλης. Υπάρχουν 19 γειτονιές στις οποίες η πυκνότητα είναι μεγαλύτερη από 200.000 στο τετραγωνικό μίλι (1.430 στο οικοδομικό τετράγωνο)· και 36 γειτονιές στις οποίες η πυκνότητα είναι μεγαλύτερη από 100.000 στο τετραγωνικό μίλι (715 στο οικοδομικό τετράγωνο).

Η μέση πυκνότητα του γενικού πληθυσμού για την πόλη της Νέας Υόρκης, τόσο των Εβραίων όσο και των μη Εβραίων, το 1915, ήταν περίπου 16.000 στο τετραγωνικό μίλι ή 107 στο οικοδομικό τετράγωνο. Περισσότερο από το ένα τρίτο των Εβραίων, περίπου το 38%, δηλαδή 570.000 Εβραίοι, ζουν στο ένα τοις εκατό της περιοχής της Νέας Υόρκης. Εάν όλος ο πληθυσμός της Νέας Υόρκης κατοικούσε τόσο πυκνά όσο ο εβραϊκός πληθυσμός των συνωστισμένων περιοχών, η Πόλη θα είχε σχεδόν τόσους κατοίκους όσο ολόκληρες οι Ηνωμένες Πολιτείες, ή περίπου 95.000.000.

Αυτά τα στοιχεία απεικονίζουν αμυδρά τον υπερπληθυσμό που προέ-

κυψε από την τρομερή εισροή ΡωσοΠολωνών Εβραίων τύπου γκέτο, που έχουν εγκατασταθεί στη Μητρόπολη και αρνούνται σταθερά να προχωρήσουν παραπέρα με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν προβλήματα που είναι αναμφισβήτητα άνευ προηγουμένου στην ιστορία του πολιτισμού. Αλλά η δύναμη της Κέχιλα πηγάζει ακριβώς από αυτές τις συνθήκες.

Όταν ανακοινώθηκε το επιθετικά σχεδιασμένο πρόγραμμα της Κέχιλα να κάνει τη Νέα Υόρκη μια εβραϊκή πόλη, και μέσω της Νέας Υόρκης τις Ηνωμένες Πολιτείες μια εβραϊκή χώρα, μερικοί από τους πιο συντηρητικούς Εβραίους της Νέας Υόρκης φοβήθηκαν ότι ο αμερικανικός λαός δεν θα το ανεχόταν. Νόμιζαν ότι ο αμερικανικός λαός θα καταλάβαινε αμέσως τι συνέβαινε και θα αντιτασσόταν σε αυτό. Υπήρχαν άλλοι που αμφέβαλλαν αν η ίδια η εξουσία της Κέχιλα θα μπορούσε εδώ να ασκηθεί στους Εβραίους όπως ασκούνταν στα παλιά γκέτο της επαρχίας. Όπως έγραψε ένας αξιωματούχος της Κέχιλα:

«Υπήρχαν εκείνοι που αμφέβαλλαν για την τελική επιτυχία αυτού του νέου εγχειρήματος στην εβραϊκή οργάνωση. Στήριξαν την έλλειψη πίστης τους στο γεγονός ότι δεν θα μπορούσε να εξασφαλιστεί καμία κυβερνητική αρχή· με άλλα λόγια, ότι η Κέχιλα της Νέας Υόρκης δεν μπορούσε να ελπίζει ότι θα ασκήσει την ίδια δύναμη, βασισμένη στον κυβερνητικό εξαναγκασμό, όπως με τις Κέχιλα του Παλαιού Κόσμου.»

Υπάρχουν πολλά σε αυτή την παράγραφο που δείχνουν την κατάσταση της Κέχιλα στην εβραϊκή ζωή. Προσθέστε σε αυτό το γεγονός ότι η συντριπτική πλειονότητα των ενήλικων Εβραίων στη Νέα Υόρκη ζούσε κάτω από τις Κέχιλα του Παλαιού Κόσμου, των οποίων η εξουσία βασιζόταν στον εξαναγκασμό, και έχετε μια ενδιαφέρουσα κατάσταση.*

Σε τι συνίστατο η αμφιβολία, ωστόσο, δεν αναφέρεται εκεί. Δεν υπήρχε αμφιβολία για το τι θα ήταν δυνατό να γίνει με τους Εβραίους. Η όλη αμφιβολία συνίστατο στο πόσο μακριά οι Αμερικανοί θα άφηναν το πράγμα να συνεχιστεί. Το πρόγραμμα της Κέχιλα ήταν φαινομενικά «να διεκδικήσει τα εβραϊκά δικαιώματα». Κανένα εβραϊκό δικαίωμα δεν έχει παραβιαστεί ποτέ στην Αμερική. Η έκφραση είναι ένας ευφημισμός για μια εκστρατεία παρέμβασης στα μη εβραϊκά δικαιώματα.

Το πώς η ελεύθερη άσκηση των αμερικανικών δικαιωμάτων από έναν Αμερικανό μπορεί να ερμηνευτεί και ερμηνεύεται από τον Εβραίο σαν παρέμβαση στα δικαιώματά του, θα φανεί σε ξεχωριστό άρθρο.

Αυτοί που αμφέβαλαν θεώρησαν ότι όταν οι Εβραίοι άρχισαν να έχουν τέτοιες απαιτήσεις όπως ότι τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα θα έπρεπε να εξαλειφθούν στα σχολεία, σαν «προσβλητικά για τους Εβραίους»· και ότι τα χριστουγεννιάτικα δέντρα πρέπει να βγουν από τα αστυνομικά τμήματα στις φτωχικές γειτονιές σαν «προσβλητικά για τους Εβραίους»· και ότι οι διακοπές του Πάσχα πρέπει να καταργηθούν ως «προσβλητικές

---

* Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το Κάχαλ, δείτε το «Εγχειρίδιο του Εβραϊκού Ζητήματος». 41η έκδοση. – Εκδόσεις Hammer.

για τους Εβραίους»· και ότι η φράση «ένας χριστιανός κύριος» πρέπει να σταματήσει παντού, σαν «προσβλητική για τους Εβραίους»· – η επιχειρηματική τάξη των Εβραίων ένιωθε ότι οι Αμερικανοί δεν θα το αντέξουν.

Ο Αμερικανός δεν έχει παρέμβει ποτέ στις θρησκευτικές τελετές κανενός ανθρώπου· θα άντεχε να απαγορευθούν οι δικές του στα δικά του ιδρύματα και στη χώρα του;

Ωστόσο, οι αμφιβολίες των Εβραίων δεν ήταν δικαιολογημένες. Οι Αμερικανοί δεν διαμαρτυρήθηκαν. Η Κέχιλα προχώρησε στην εκστρατεία της και ο γηγενής πληθυσμός υποτάχθηκε. Η Νέα Υόρκη είναι εβραϊκή. Από το Δημαρχείο μέχρι την οδό Μπάουερι, από την Πέμπτη Λεωφόρο μέχρι την οδό Έστερ, στο εκπαιδευτικό συμβούλιο, στη σειρά των εφημερίδων και στα δικαστήρια, η Νέα Υόρκη είναι εβραϊκή. Στην πραγματικότητα είναι αδίκημα, ένα αδίκημα που τιμωρείται γρήγορα αν και ανεπίσημα, το να αποκαλύπτεις με οποιονδήποτε δημόσιο τρόπο ότι η Νέα Υόρκη μπορεί να είναι οτιδήποτε άλλο από εβραϊκή. Η Νέα Υόρκη είναι η απάντηση σε όσους ρωτούν: «Πώς μπορεί μια αριθμητικά μικρότερη ομάδα να υπαγορεύει τους όρους ζωής για όλους τους υπόλοιπους;» Πηγαίνετε σε ένα σχολείο της Νέας Υόρκης και δείτε. Πηγαίνετε σε ένα δικαστήριο της Νέας Υόρκης και δείτε. Πηγαίνετε σε ένα γραφείο εφημερίδας της Νέας Υόρκης και δείτε. Σταθείτε οπουδήποτε στη Νέα Υόρκη και δείτε.

Αλλά με όλα αυτά νιώθει κανείς την αίσθηση της ανασφάλειας αυτού του σφετερισμού της εξουσίας. Δεν την πήραν με το δικαίωμα του αριθμού τους, ούτε με το δικαίωμα της ανώτερης ικανότητάς τους, ούτε από το δικαίωμα μιας καλύτερης χρήσης της δύναμης που απέκτησαν με αυτόν τον τρόπο. Την έχουν πάρει με θράσος· την έχουν πάρει με τέτοιο τρόπο που κάνουν τη δυσαρέσκεια για αυτό να φαίνεται σαν φυλετική προκατάληψη – και σε αυτή τη βάση την διατηρούν μέχρι τώρα. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να εξηγηθεί μακροθυμία των Αμερικανών σε αυτό το θέμα, και επίσης εξηγεί το αίσθημα ανασφάλειας που νιώθουν ακόμη και οι Εβραίοι στη θέση που κατέχουν. Ο Αμερικανός είναι ο πιο αργός άνθρωπος στον κόσμο για να παρακινηθεί σε συμπεριφορές και ενέργειες που πηγάζουν από φυλετικές ή θρησκευτικές προκαταλήψεις. Ακόμα κι εκεί που έχει απόλυτο δίκιο, εξακολουθεί να τον προβληματίζουν οι αμφιβολίες για το αν τελικά δεν είναι προκατειλημμένος. Αυτό εξηγεί τη φαινομενική απροθυμία του να εμπλακεί με το εβραϊκό ζήτημα και ωθεί τους Αμερικανούς να υπογράφουν διαμαρτυρίες κατά του «αντισημιτισμού», που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά διαμαρτυρίες ενάντια στα γεγονότα με τα οποία οι Εβραίοι αισθάνονται άβολα. Αλλά θα ήταν σοβαρό λάθος να πιστέψουμε ότι οι Αμερικανοί έχουν αποδεχτεί στο μυαλό τους το γεγονός της εβραϊκής υπεροχής σε οποιονδήποτε τομέα, γιατί δεν το έχουν κάνει. Και οι Εβραίοι ξέρουν ότι δεν το έχουν κάνει. Η εβραϊκή υπεροχή στις αμερικανικές υποθέσεις

απειλεί να γίνει τόσο επισφαλής όσο η κυριαρχία των Μπολσεβίκων στη Ρωσία· και τα δύο μπορεί να καταρρεύσουν ανά πάσα στιγμή. Οι Εβραίοι έχουν απλώσει πολύ το χέρι τους. Απείλησαν πολύ άγρια και καυχιούνται πολύ δυνατά. Το ίδιο το βάρος της σημασίας της Κέχιλα και της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής θα είναι ένας από τους παράγοντες της πτώσης. Οι Εβραίοι μπορεί να ζουν ανάμεσά μας, αλλά όχι σε βάρος μας και όχι από πάνω από εμάς.

Όλα αυτά είναι καλύτερα γνωστά στον Εβραίο παρά στον μη Εβραίο, γιατί γνωρίζει το εβραϊκό ζήτημα καλύτερα από τον καθένα και ξέρει πολύ καλά πότε ένα χτύπημα πάει στο κέντρο. Οι Αμερικανοεβραίοι διαμαρτύρονται τώρα για τα «ψέματα»· θα ήταν ευτυχείς αν ήταν ψέματα. Στην πραγματικότητα όμως, ξεσηκώνονται για να διαμαρτυρηθούν γιατί φοβούνται τη δύναμη της αλήθειας, και είναι οι καλύτεροι κριτές της αλήθειας σε σχέση με τον εαυτό τους.

Η κατάσταση δεν απαιτεί αποβολή ή αντίσταση, αλλά απλώς έκθεση στο φως – για να νικήσουμε το σκοτάδι, τι καλύτερο από το φως;

Οι Εβραίοι είχαν μια μεγάλη ευκαιρία με την Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Είχαν την ευκαιρία να πουν στον κόσμο: «Αυτό μπορεί να κάνει ο Εβραίος για μια πόλη όταν του δίνεται η ελευθερία να εργαστεί.» Έχουν την κυβέρνηση της πόλης, το αστυνομικό τμήμα, το τμήμα υγείας, τη σχολική επιτροπή, τις εφημερίδες, το δικαστικό σώμα, τους χρηματοδότες – κάθε στοιχείο εξουσίας.

Και τι έχουν να επιδείξουν για όλα αυτά; Η απάντηση είναι, – η Νέα Υόρκη.

Αυτή η πόλη είναι ένα αντιπροσωπευτικό παράδειγμα μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου για το τι μπορούν να επιτύχουν οι Εβραίοι όταν καταλάβουν την εξουσία. Είναι αδιανόητο ότι ακόμη και Εβραίοι υμνητές θα μπορούσαν να υπερασπιστούν την εβραϊκή Νέα Υόρκη.

Για να μη προσπαθήσει κάποιος – εν όψει δηλώσεων που πρέπει να γίνουν ακόμη σχετικά – να μειώσει ή να αγνοήσει τη σημασία της Κέχιλα με τον ισχυρισμό ότι αντιπροσωπεύει μόνο τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία, τους «αποστάτες» Εβραίους, που φαίνεται να είναι πρόσφατος αγαπημένος χαρακτηρισμός για αυτούς, δίνεται εδώ ένας μερικός κατάλογος των κορυφαίων ανδρών τους.

Παρόντες στη γενική συνέλευση του 1918 ήταν: ο μεγαλοτραπεζίτης Τζέικομπ Σιφ· ο Λούις Μάρσαλ, δικηγόρος, πρόεδρος της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και συχνός επισκέπτης στην Ουάσιγκτον· ο Ότο Ροζάλσκι, δικαστής της ολομέλειας του Γενικού Δικαστηρίου, ο οποίος έχει λάβει μέρος σε πολλές υποθέσεις που ενδιαφέρουν τόσο τους Εβραίους όσο και τους μη-Εβραίους· ο Άντολφ Οχς, ιδιοκτήτης των New York Times· ο Ότο Χέρμαν Καν, της τραπεζικής εταιρείας Kuhn, Loeb & Company και ο Μπένντζαμιν Σλέσινγκερ, ο οποίος πρόσφατα επέστρεψε από τη Μόσχα όπου είχε μια διάσκεψη με τον Λένιν· ο Τζόσεφ Σλόσμπεργκ, γενικός γραμματέας του εργατικού σωματείου Amalgmated

Clothing Workers of America, με 177.000 μέλη· ο Μαξ Πάιν, επίσης πρόσφατα σύμβουλος με τους μπολσεβίκους ηγεμόνες της Ρωσίας· ο Ντέιβιντ Πίνσκι· ο Τζόσεφ Μπαρόντες, ηγέτης των εργατικών.

Άτομα απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Ο δικαστής Τζούλιαν Μακ, ο οποίος ηγήθηκε του Γραφείου Ασφάλισης Κινδύνων Πολέμου της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών, και αρχηγός της πιο κόκκινης ομάδας στην Ανατολική Νέα Υόρκη – όλοι συναντιούνται σαν Εβραίοι στην Κέχιλα.

Όσον αφορά το ότι η Κέχιλα είναι επισήμως αντιπροσωπευτική, μπορεί να προστεθεί ότι η Κέχιλα έχει μέσα της εκπροσώπους της Κεντρικής Διάσκεψης των Αμερικανών Ραβίνων, του Ανατολικού Συμβουλίου Μεταρρύθμισης των Ραβίνων, του Ανεξάρτητου Τάγματος του B'nai B'rith, του Ανεξάρτητου Τάγματος του B'rith Sholom, του Ανεξάρτητου Τάγματος Free Sons of Israel, του Ανεξάρτητου Τάγματος B'rith Abraham, της Ομοσπονδίας Αμερικανοσιωνιστών – Ορθόδοξοι Εβραίοι, μεταρρυθμιστές Εβραίοι, «αποστάτες Εβραίοι», Σιωνιστές Εβραίοι, Αμερικανοποιημένοι Εβραίοι, πλούσιοι Εβραίοι, φτωχοί Εβραίοι, νομοταγείς Εβραίοι και κόκκινοι επαναστάτες Εβραίοι. Ο Άντολφ Οχς της μεγάλης New York Times, μαζί με με τον πιο φανατικό συντάκτη σε μια εβδομαδιαία εφημερίδα στα Γίντις που ζητά αίμα και βία, ο Τζέικομπ Σιφ που ήταν ένας πιστά θρησκευόμενος Εβραίος με ισχυρή πίστη και υπακοή και ο Όττο Χέρμαν Καν του ίδιου τραπεζικού οίκου, που πιστεύει σε μια άλλη θρησκεία – όλοι τους, όλων των τάξεων, δεμένοι μαζί σε αυτή την αλληλεγγύη που δεν έχει επιτύχει κανένας άλλος λαός τόσο τέλεια όσο ο Ιουδαϊκός. Και όλοι αυτοί συνενώθηκαν «για την προστασία των εβραϊκών δικαιωμάτων»! Προστασία από τι, από ποιον; Ποιος στις Ηνωμένες Πολιτείες θέλει να μειώσει τα δικαιώματα των άλλων; Ο Αμερικανός πρέπει να το γνωρίζει αυτό, γιατί ανέκαθεν υπερασπιζόταν τα καταπατημένα δικαιώματα και θα το κάνει πάντα, από όποια πλευρά κι αν προέρχεται. Επομένως, αργά ή γρήγορα θα θέλει να μάθει περισσότερα για αυτά τα φερόμενα παραβιασμένα δικαιώματα και για το ποιος είναι υπεύθυνος.

Τι δικαιώματα έχει ο Αμερικανός που δεν έχει ο Εβραίος; Ενάντια σε ποιους και εναντίον τι είναι οργανωμένοι οι Εβραίοι; Ποιοι λόγοι υπάρχουν για τις κραυγές για «δίωξη;» Ούτε ένας, εκτός από την επίγνωση των ίδιων των Εβραίων ότι ο δρόμος που ακολουθούν πρέπει να συναντήσει εμπόδιο. Οι Εβραίοι πάντα το ήξεραν. Δεν ακολουθούν το ρεύμα του κόσμου και κάθε λίγο και λιγάκι ο κόσμος ανακαλύπτει αυτό που πάντα γνωρίζει ο Ιουδαίος.

Ο ραβίνος Ελάιας Λιούις Σόλομον φέρεται να είπε: «Δεν υπάρχει σκεπτόμενος Εβραίος εκτός Αμερικής που να μην είναι στραμμένος σε αυτή τη γη. Η ελευθερία που απολαμβάνουν οι Εβραίοι στην Αμερική δεν είναι το αποτέλεσμα της χειραφέτησης που αγοράστηκε με εθνική αυτοκτονία, αλλά το φυσικό προϊόν του αμερικανικού πολιτισμού.»

Έτσι είναι. Τότε πού χρειάζεται η «προστασία»; Ποια είναι τα «δικαιώματα» για τα οποία οργανώνονται οι Κέχιλα αυτής της χώρας να υπερασπίσουν; Ποιο είναι το νόημα αυτών των επιτροπών σε κάθε πόλη και κωμόπολη της χώρας, που κατασκοπεύουν τις αμερικανικές δραστηριότητες και προωθούν διαμαρτυρίες για να κρατήσουν αυτές τις δραστηριότητες σε κανάλια αποδεκτά από τους Εβραίους;

Αυτές οι ερωτήσεις δεν απαντήθηκαν ποτέ από τους Εβραίους εκπροσώπους. Ας ετοιμάσουν μια Διακήρυξη Δικαιωμάτων, όπως αντιλαμβάνονται τα δικαιώματά τους. Ας αναφέρουν κάθε δικαίωμα που επιθυμούν και διεκδικούν. Δεν το έχουν κάνει ποτέ. Γιατί; Επειδή τα δικαιώματα που τολμούν να αναφέρουν δημόσια είναι τέτοια που έχουν ήδη σε αφθονία, και επιπλέον, επειδή τα δικαιώματα που επιθυμούν περισσότερο στην καρδιά τους είναι τέτοια που δεν μπορούν να τα δηλώσουν στο αμερικανικό κοινό.

Μια Εβραϊκή Διακήρυξη των Δικαιωμάτων, όπως θα μπορούσε να δημοσιευθεί, θα την απαντούσε ο αμερικανικός λαός ως εξής: «Γιατί, αφού όλα αυτά τα έχετε ήδη. Τι άλλο θέλετε;» Και αυτό είναι το ερώτημα που βρίσκεται στον πυρήνα ολόκληρου του εβραϊκού προβλήματος – Τι άλλο θέλουν;

Μια περαιτέρω διείσδυση στις δραστηριότητες των Κέχιλα μπορεί να βοηθήσει να απαντηθεί αυτή η ερώτηση.

«The Dearborn Independent», τεύχος 26 Φεβρουαρίου 1921

XXXIV

Το Εβραϊκό αίτημα για «Δικαιώματα» στην Αμερική

Κατά τη διάρκεια των δώδεκα χρόνων της ύπαρξής της η Κέχιλα της Νέας Υόρκης έχει αυξηθεί σε δύναμη και επιρροή μέχρι σήμερα που περιλαμβάνει ουσιαστικά ολόκληρο τον εβραϊκό πληθυσμό στις επιχειρήσεις της. Ανάμεσα στους άμεσους ή συνδεδεμένους ηγέτες και υποστηρικτές της είναι οι ιδιοκτήτες ισχυρών εφημερίδων, αξιωματούχοι της πολιτείας, της ομοσπονδιακής διοίκησης και της πόλης· αξιωματούχοι με επιρροή σε δημόσια συμβούλια, όπως το υπουργείο υγείας, το συμβούλιο εκπαίδευσης και το αστυνομικό τμήμα· μέλη του δικαστικού σώματος· χρηματοδότες και επικεφαλής τραπεζικών οίκων, εμπορικών και μεταποιητικών ιδρυμάτων, πολλά από τα οποία ασκούν ελεγκτική επιρροή σε ορισμένες βιομηχανίες και χρηματοπιστωτικούς συνδυασμούς.

Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης όμως, είναι κάτι περισσότερο από μια τοπική οργάνωση. Είναι το πρότυπο και η μητρική εβραϊκή κοινότητα στις Ηνωμένες Πολιτείες, η ορατή μορφή της εβραϊκής κυβέρνησης και διοίκησης, η κινητήρια δύναμη που ξεκινά αυτές τις «διαμαρτυρίες» και τις «μαζικές συναντήσεις» που αναγγέλλονται συχνά σε όλη τη χώρα και το οπλοστάσιο αυτού του είδους της σκοτεινής δύναμης που οι Εβραίοι ηγέτες ξέρουν τόσο καλά πώς να χρησιμοποιούν. Μερικές φορές είναι και «γκαλερί των ψιθυριστών», από την οποία πηγάζουν δια διασπείρονται φήμες και τελικά πλημμυρίζουν τη χώρα ανοιχτά σαν ψέματα.

Ο αμερικανικός λαός έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον για την Κέχιλα της Νέας Υόρκης από ό,τι φαντάζεται. Ο σύνδεσμος μεταξύ αυτού του κέντρου της εβραϊκής εξουσίας και των υποθέσεων του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών γίνεται από την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. Η Επιτροπή και η Κέχιλα είναι πρακτικά πανομοιότυπες όσον αφορά το εθνικό εβραϊκό πρόγραμμα. Μπορεί να προστεθεί ότι μέσω των ξένων ενώσεων ταυτίζονται και σε ό,τι αφορά το παγκόσμιο πρόγραμμα.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες χωρίζονται σε 12 μέρη από την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. Η παρατήρηση ότι αυτή η διαίρεση έγινε λόγω των δώδεκα φυλών του Ισραήλ μπορεί να αγνοηθεί. Αρκεί να πούμε ότι κάθε πολιτεία ανήκει σε μια περιφέρεια και ότι η Περιφέρεια Νο 12 περιλαμβάνει τη Νέα Υόρκη, και ότι η Περιφερειακή Επιτροπή της Περιφέρειας Νο 12 επιλέγεται από την Κέχιλα της Νέας Υόρκης και, λόγω του πλούτου, της εξουσίας και της συνεχούς προσπάθειας για λογα-

ριασμό του Ιουδαϊσμού, δίκαια αναγνωρίζεται σαν το κέντρο της εβραϊκής δύναμης στην Αμερική, και μπορεί να είναι και στον κόσμο επίσης. Αυτή η επιτροπή, μερικά από τα ονόματα των μελών της οποίας είναι εντυπωσιακά, αντιπροσωπεύει το σημείο εστίασης της θρησκευτικής, φυλετικής, οικονομικής και πολιτικής βούλησης των Εβραίων. Αυτή η επιτροπή, πρέπει να θυμόμαστε, είναι επίσης η εκτελεστική επιτροπή της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Ο εβραϊσμός της Νέας Υόρκης είναι η κινητήρια δύναμη του εθνικού εβραϊκού μηχανισμού. Το εθνικό του όργανο είναι η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή.

Οι ενώσεις έχουν στόχους που άλλους τους δηλώνουν δημόσια και άλλους για τους οποίους σιωπούν. Οι στόχοι που ανακοινώνονται δημόσια μπορούν να διαβαστούν σε έντυπες σελίδες· οι στόχοι που δεν ανακοινώνονται μπορούν να διαβαστούν στα αρχεία των πράξεων που επιχειρήθηκαν και των αποτελεσμάτων που επιτεύχθηκαν. Για να είμαστε ακριβείς, ας δούμε πρώτα τους ανακοινωθέντες σκοπούς της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής και μετά της Κέχιλα· και μετά τους πραγματικούς στόχους όπως ερμηνεύονται σε έναν μακρύ κατάλογο προσπαθειών και επιτευγμάτων.

Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, που οργανώθηκε το 1906, ανακοίνωσε ότι είχε συσταθεί για τους ακόλουθους στόχους:

1. Να αποτρέψει την παραβίαση των πολιτικών και θρησκευτικών δικαιωμάτων των Εβραίων σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου.

2. Να παρέχει κάθε νόμιμη βοήθεια και να αναλαμβάνει τη προσήκουσα διορθωτική δράση σε περίπτωση απειλής ή πραγματικής προσβολής ή περιορισμού τέτοιων δικαιωμάτων ή δυσμενών διακρίσεων σε σχέση με αυτά.

3. Να εξασφαλίζει για τους Εβραίους ισότητα οικονομικών, κοινωνικών και εκπαιδευτικών ευκαιριών.

4. Να ανακουφίσει τις συνέπειες των διωγμών όπου κι αν συμβούν, και να προσφέρει βοήθεια από καταστροφές που πλήττουν τους Εβραίους.

Έτσι θα φανεί ότι είναι ένα αποκλειστικά εβραϊκό πρόγραμμα. Δεν υπάρχει τίποτα κατακριτέο σε αυτό. Εάν δεν σήμαινε τίποτα άλλο από αυτό που λέει και αν δεν υπήρχε τίποτα άλλο από πίσω όχι μόνο δεν θα ήταν απαράδεκτο αλλά θα ήταν και αξιέπαινο.

Το καταστατικό της Κέχιλα την εξουσιοδοτεί, μεταξύ άλλων, να ιδρύει ένα εκπαιδευτικό γραφείο, να επιλύει τις διαφορές μεταξύ Εβραίων κατοίκων ή οργανώσεων με διαιτησία ή μέσω συμβουλίων διαμεσολάβησης ή συμφιλίωσης· ενώ το Σύνταγμα εξαγγέλλει ότι ο σκοπός είναι: «να προωθήσει την υπόθεση του εβραϊσμού στη Νέα Υόρκη και να εκπροσωπήσει τους Εβραίους σε αυτήν την πόλη με σεβασμό σε όλα τα τοπικά θέματα εβραϊκού ενδιαφέροντος».

Για το πώς και πού το A.J.C. και η Κέχιλα συνεργάζονται, το πρόγραμμα δράσης αναφέρει: «Στο βαθμό που η A.J.C. είναι μια εθνική

οργάνωση, η Εβραϊκή Κοινότητα (Κέχιλα) της Νέας Υόρκης θα έχει έδρα και ψήφο για να ασκήσει διαμορφωτική επιρροή στην εβραϊκή πολιτική σε εθνικό επίπεδο.

1. Η A.J.C. θα έχει αποκλειστική δικαιοδοσία σε όλα τα ζητήματα εθνικού και διεθνούς χαρακτήρα που αφορούν τους Εβραίους γενικά.
2. Τα μέλη της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής πρόκειται να αυξηθούν, έτσι ώστε η Δωδέκατη Περιφέρεια να της έχει κατανείμει 25 μέλη.
3. Αυτά τα 25 μέλη θα εκλεγούν από την Εβραϊκή Επιτροπή (Κέχιλα) της Νέας Υόρκης.
4. Αυτοί οι 25 άνδρες θα αποτελούν ταυτόχρονα την Εκτελεστική Επιτροπή της Κοινότητας (Κέχιλα).

Θα φανεί, επομένως, ότι η Κέχιλα και το κύριο σώμα της A.J.C. είναι ένα. Πρωτεύουσα των Ηνωμένων Πολιτειών, στις εβραϊκές υποθέσεις, είναι η Νέα Υόρκη. Ίσως αυτό μπορεί να ρίξει φως στις απεγνωσμένες προσπάθειες που γίνονται συνεχώς για να γίνει η Νέα Υόρκη η πηγή όλων των σκέψεων που αξίζουν σήμερα. Η Νέα Υόρκη, η εβραϊκή πρωτεύουσα των Ηνωμένων Πολιτειών, επιδιώχθηκε επίσης να γίνει το οικονομικό κέντρο, το κέντρο τέχνης, το πολιτικό κέντρο της χώρας. Το αποκορύφωμα της τέχνης της όμως είναι η «Αφροδίτη», η «Μέκκα» και το «Άφγκαρ»· η πολιτική της είναι αυτή ενός εβραϊκού Τάμμανι. Όλοι οι Αμερικανοί πρέπει να γνωρίζουν ότι η Νέα Υόρκη δεν είναι η πρωτεύουσά τους, ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες ξεκινούν δυτικά αυτής της πόλης. Ο αμερικανικός λαός θεωρεί αυτό το τμήμα της ακτής στα ανατολικά ως τόπο βάλτου και βρωμιάς, από τον οποίο πηγάζει το άθλιο σάλιο κάθε κακής και καταστροφικής σκέψης. Είναι η πατρίδα της αντιαμερικανικής προπαγάνδας, της φιλοεβραϊκής υστερίας, μιας τρελής σύγχυσης του μυαλού που σε ορισμένες πλευρές περνάει σαν εικόνα της Αμερικής. Η Αμερική είναι δυτικά της «μητρόπολης»· η Νέα Υόρκη είναι μια ξένη επαρχία στα περίχωρα των Ηνωμένων Πολιτειών.

Παρεμπιπτόντως, θα ενδιέφερε ορισμένους κληρικούς να μάθουν ότι τα ονόματά τους περιλαμβάνονται μεταξύ εκείνων στους οποίους μπορούν να βασιστούν για να επέμβει το εβραϊκό χέρι όποτε απαιτείται.

Τώρα φάνηκε η δημόσια δήλωση του σκοπού από την πλευρά αυτών των εβραϊκών οργανισμών. Φαίνεται ότι η προστασία των εβραϊκών δικαιωμάτων είναι το δήθεν πρόγραμμα – ενάντια στο οποίο κανείς δεν μπορεί να πει λέξη. Ίσως δυστυχώς επιλέχθηκε ο όρος «εβραϊκά δικαιώματα». Εάν τα εβραϊκά δικαιώματα συμπίπτουν με τα αμερικανικά δικαιώματα, τότε τα προστατεύουν περισσότερο από ό,τι οι Εβραίοι – ολόκληρο το αμερικανικό έθνος ασχολείται με αυτό το έργο.

Αλλά δεν είναι αλήθεια ότι τα «δικαιώματα των Εβραίων» είναι τα ίδια με τα «αμερικανικά δικαιώματα». Δυστυχώς, οι Εβραίοι υιοθέτησαν μια στάση που θα μπορούσε να πηγάζει μόνο από την πεποίθηση ότι είναι «δικαίωμα των Εβραίων» να εβραϊκοποιήσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αυτό είναι ένα από τα επικίνδυνα δόγματα που κηρύσσονται σήμερα, και πιο επιμελώς από τους Εβραίους και εκείνους που έχουν επηρεαστεί από την εβραϊκή σκέψη, δηλαδή, ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι ακόμη κάτι συγκεκριμένο, αλλά ότι δεν έχουν γίνει ακόμη, και εξακολουθεί να είναι το θήραμα όποιας δύναμης μπορεί να το αρπάξει και να το διαμορφώσει όπως του αρέσει. Είναι μια αγαπημένη εβραϊκή άποψη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι μια μεγάλη αδόμητη μάζα δυνατοτήτων, χωρίς ιδιαίτερο χαρακτήρα που δεν έχει ακόμη πάρει την οριστική της μορφή. Πρέπει να έχετε κατά νου αυτήν τη θεωρία εάν θέλετε να κατανοήσετε πραγματικά τα εβραϊκά έργα και τις πράξεις σε αυτή τη χώρα.

Αυτό το δόγμα με το οποίο έχει εμβολιαστεί μια μεγάλη μάζα Αμερικανών καταστρέφει όλο το πρόγραμμα της αμερικανοποίησης σήμερα. «Διευρύνει» την Αμερική από κάθε όψη στον ιδιαίτερο εαυτό της και θολώνει τα καθοριστικά ιδανικά και τις ιδέες στις οποίες βασίζονται οι αμερικανικοί θεσμοί. Η προσπάθεια, πρώτον να δώσουμε στους πολίτες να κατανοήσουν ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι «τίποτα ιδιαίτερο» και, δεύτερον, ακόμη και να γίνουν κάτι διαφορετικό πνευματικά από αυτό που ήταν πάντα, είναι σύμφωνη με τη φιλοσοφία που επηρεάζει τους σκεπτόμενους διεθνιστικά Εβραίους. Αν αφήσουμε αυτή τη θεωρία να ισχύει, τότε ο αμερικανισμός τελείωσε! Τότε δεν θα εκπαιδεύουμε πλέον τους Αμερικανούς, αλλά θα εκπαιδεύουμε τους ξένους στην πεποίθηση ότι η Αμερική είναι μια χώρα ελεύθερη για όλους, ένα εγκαταλελειμμένο αγαθό, ένα καλό θήραμα σε ξένους ονειροπόλους και πολιτικά δόγματα.

Με αυτή τη θεωρία συνδέεται, όταν οι διάφορες εθνοτικές ομάδες αρνούνται να απορροφηθούν στον αμερικανισμό. Διότι εάν προσφέρεται αυτή η ευκαιρία γιατί να απορροφηθούν;*

Είναι καιρός να θέσουμε τη μακροθυμία μας στα σωστά όρια αν θέλουμε η Αμερική να παραμείνει αυτό που ήταν και όχι να γίνει ο επιθυμητός παράδεισος ακόμη και κατά προτίμηση έναντι της Παλαιστίνης, όλων των Εβραίων και κάθε άλλης φυλής.(;)

Λοιπόν, ποια είναι η έννοια των «εβραϊκών δικαιωμάτων» για τα οποία οργανώνεται να υπερασπιστεί η Κέχιλα και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή; Μόνο με αναγωγή στις πράξεις αυτών των οργανώσεων μπορεί να διατυπωθεί η απάντηση.

Στα εβραϊκά αρχεία για το έτος 5668 (1907-1908) διαβάζουμε: «Ίσως το πιο αξιοσημείωτο χαρακτηριστικό του περασμένου έτους στην Αμερική ήταν η απαίτηση σε ορισμένες περιοχές **για πλήρη εκκοσμίκευση των δημόσιων θεσμών** της χώρας, μεταξύ των οποίων η απαίτηση των Εβραίων για τα πλήρη συνταγματικά τους δικαιώματα».

---

* Αυτή η παρουσίαση δεν φαίνεται να είναι απολύτως σωστή. Ο αμερικανισμός είναι η συγκρότηση ενός νέου λαού που αποτελείται από μέλη όλων των λαών. Μόνο οι Εβραίοι δεν απορροφούνται στον αμερικανισμό.

Ας παρατηρήσει ο αναγνώστης ότι τη μόνη φορά που θίγεται το θέμα της θρησκείας σε αυτή τη σειρά μελετών της διεθνούς εβραϊκής δραστηριότητας, θίγεται από τους Εβραίους. Οι έντιμοι μη-Εβραίοι έχουν μείνει άναυδοι από την εβραϊκή κατηγορία ότι κάθε έλεγχος της εβραϊκής δράσης είναι «θρησκευτική δίωξη», ακόμη και όταν δεν έχουν σκεφτεί ή αναφερθεί ποτέ στη θρησκεία. Δεν χρειάζεται να ψάξουμε πολύ για να βρούμε την εξήγηση. Στο παραπάνω απόσπασμα θίγεται άμεσα η θρησκεία: τα «πλήρη συνταγματικά δικαιώματα» των Εβραίων απαιτούν να πραγματοποιήσουμε «την πλήρη εκκοσμίκευση των δημόσιων θεσμών της χώρας.»

Αυτό αξίζει να το σκεφτούμε. Αλλά για να συνεχίσω την παράθεση:

«Το άρθρο του δικαστή Ντέιβιντ Τζοσάια Μπρούερ που βεβαιώνει ότι αυτή είναι μια χριστιανική χώρα έχει αμφισβητηθεί πολλές φορές και η ιδέα καταπολεμήθηκε επίσημα σε έγγραφα από τον Χέρμπερτ Φρίντενβαλντ, από τη Νέα Υόρκη, τον Ισάακ Χάσλερ, από τη Φιλαδέλφεια, και τον ραβίνο Εφραίμ Φρις από το Λιτλ Ροκ του Αρκάνσας. Το νομικό και θεωρητικό επιχείρημα συμπληρώθηκε με πρακτικό τρόπο από την ευρεία αντίθεση στις αναγνώσεις της Βίβλου και τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια στα δημόσια σχολεία, μια αντίθεση που αποφασίστηκε ειδικά από την Κεντρική Διάσκεψη των Αμερικανών Ραβίνων. Στη Νέα Υόρκη η ταραχή ενάντια στα χριστουγεννιάτικα κάλαντα προκάλεσε μια αντιδιαδήλωση υπέρ τους και το θέμα φαίνεται ότι αφέθηκε στη διακριτική ευχέρεια του κάθε δασκάλου. Στη Φιλαδέλφεια, το Σινσινάτι, τον Άγιο Παύλο και ίσως και αλλού, υπήρξαν παρόμοια κινήματα και αντικινήματα, και το ζήτημα μπορεί να επιστρέψει και να μας απασχολήσει.»

Ορίστε, έχετε σε επίσημα εξουσιοδοτημένη Εβραϊκή δήλωση, αυτό που οι Εβραίοι αντιλαμβάνονται ότι αποτελεί μέρος των εβραϊκών τους δικαιωμάτων.

Μια προσεκτική εξέταση της εντατικής προπαγάνδας που διεξάγεται από την Κέχιλα και την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή όχι μόνο θα αποκαλύψει ότι το σύνολο των Ηνωμένων Πολιτειών θεωρείται σαν το νόμιμο πεδίο για την εβραϊκή παρέμβαση, αλλά επίσης ότι επιβάλλεται από αυτούς μια πολύ μεγάλη ποικιλία «δικαιωμάτων».

Σε δεκάδες πολιτείες και εκατοντάδες κωμοπόλεις και πόλεις αυτό το πρόγραμμα έχει εφαρμοστεί, αλλά πάντα με πολύ λίγη δημοσιότητα για μην μπορεί ο κόσμος να αντιληφθεί τι συμβαίνει. Σε κάθε περίπτωση, οι Εβραίοι κερδίζουν τις διενέξεις, λόγω της τοπικής πίεσης που μπορούν να επιβάλουν, συνήθως με τον πολύ προοδευτικό τρόπο της επιλογής και της υποχρέωσης των δημοσίων υπαλλήλων. Σε άλλες περιπτώσεις έχασαν, αλλά κάθε απώλεια την πιστώνουν στο ξεκίνημα της «εκπαιδευτικής» εκστρατείας τους. Μια απώλεια τους δίνει τη δυνατότητα να «δώσουν ένα μάθημα» σε κάποιον μέσω ενός μποϊκοτάζ ή μιας αλλαγής στάσης εκ μέρους της τοπικής τράπεζας, ή με κάποιον άλλο

τρόπο εξίσου αποτελεσματικό για τη δημιουργία «του φόβου των Εβραίων».

Οι Εβραίοι έχουν προφανώς πειστεί ότι το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών τους δίνει το δικαίωμα να αλλάξουν τον χαρακτήρα πολλών από τις διαχρονικές πρακτικές που ισχύουν εδώ, και αν αυτό είναι αλήθεια, οι Αμερικανοί πολίτες θα πρέπει να έχουν επίγνωση αυτών των πραγμάτων και να προετοιμαστούν να προσαρμοστούν σε περαιτέρω αλλαγές. Εάν δεν δέχονται πρόθυμα τις περαιτέρω αλλαγές κατόπιν εντολής του εβραϊσμού, οφείλουν στον εαυτό τους να μάθουν ποιο είναι το εβραϊκό πρόγραμμα, ώστε να το αντιμετωπίσουν με ένα ανώτερο είδος όπλου από αυτό στο οποίο καταφεύγει φυσικά ο Εβραίος.

Σκοπός σε αυτό και στο επόμενο άρθρο είναι να δείξει με το πραγματικό πρόγραμμα ποιος είναι ο πραγματικός στόχος του εβραϊσμού στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν συλλέγετε και συνοψίζετε όλες τις απαιτήσεις που έχουν τεθεί μόνο από την Κέχιλα της Νέας Υόρκης, αποκτάτε μια ιδέα για το τι συμβαίνει. Μερικές από αυτές τις απαιτήσεις αναφέρονται παρακάτω, με την επιφύλαξη περαιτέρω επεξήγησης σε άλλο άρθρο.

1. **Η απεριόριστη αποδοχή της εβραϊκής μετανάστευσης στη χώρα αυτή από οποιοδήποτε μέρος του κόσμου**.

Οι επικεφαλής των εργατικών συνδικάτων της Κέχιλα στη Νέα Υόρκη απαιτούν να εξαιρεθούν οι Εβραίοι από την Ευρώπη από οποιοδήποτε αμερικάνικο νόμο για τη μετανάστευση που μπορεί να ψηφιστεί. Η Κέχιλα έχει αναφερθεί πολλές φορές σε αυτό. Ανεξάρτητα από το πού προέρχονται οι Εβραίοι – Ρωσία, Πολωνία, Συρία, Αραβία ή Μαρόκο – πρέπει να τους επιτραπεί να μπουν ακόμα κι αν όλοι οι άλλοι μένουν έξω.

Σημείωση: Το αίτημα για εξαιρέσεις είναι σχεδόν αδιαχώριστο από το αίτημα για τα εβραϊκά «δικαιώματα». Τίποτα δεν καταδεικνύει την εθνική και φυλετική διάκριση των Εβραίων πιο ξεκάθαρα από την αμείλικτη επιθυμία τους να τους φέρονται διαφορετικά και καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο λαό και να λαμβάνουν προνόμια που κανένας άλλος λαός δεν θα ονειρευόταν να απαιτήσει.

2. **Η επίσημη αναγνώριση από την πόλη, την πολιτεία και τις ομοσπονδιακές κυβερνήσεις της Εβραϊκής Θρησκείας**.

Η Κέχιλα στις εκθέσεις της περιγράφει τις προσπάθειές της να επιτύχει ειδική αναγνώριση των εβραϊκών εορτών, σε ορισμένες περιπτώσεις φθάνοντας στο σημείο να απαιτήσει τη συνέχιση της αμοιβής στους δημόσιους υπαλλήλους που απουσίαζαν στην «Ημέρα της Εξιλέωσης» (Γιομ Κιπούρ), ενώ ταυτόχρονα, αρνείται αυτό το δικαίωμα στους Καθολικούς υπαλλήλους για τις ειδικές γιορτές τους. Αυτή είναι μια ιδιόμορφη ασυνεπής μορφή της απαίτησης για «εξαίρεση», η οποία οδηγεί σε καταστάσεις, που πρέπει να αντιμετωπιστούν αργότερα.

3. **Η διαγραφή όλων των αναφορών στον Χριστό από την πόλη, την**

πολιτεία και τις ομοσπονδιακές αρχές, σε δημόσια έγγραφα ή σε δημόσιες συγκεντρώσεις.

Τα αρχεία της Κέχιλα δείχνουν ότι οι Εβραίοι της Οκλαχόμα απηύθυναν αναφορά στη συνέλευση που διατύπωσε το πρώτο πολιτειακό σύνταγμα, διαμαρτυρόμενοι ότι η αναγνώριση του Χριστού σαν όργανο θα ήταν αποκρουστική στο Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Τα αρχεία δείχνουν επίσης ότι ένας Εβραίος ραβίνος διαμαρτυρήθηκε εναντίον ενός κυβερνήτη του Αρκάνσας που είχε κάνει «μια χριστολογική έκφραση» στη διακήρυξή του για την Ημέρα των Ευχαριστιών.

4. **Επίσημη αναγνώριση του εβραϊκού Σαββάτου**.

Η εκπαιδευτική, η πολιτιστική, η επιχειρηματική και η βιομηχανική ζωή των Ηνωμένων Πολιτειών βασίζεται στην αναγνώριση της Κυριακής σαν ημέρα ανάπαυσης και αργίας. Για περισσότερα από δέκα χρόνια, η Κέχιλα επιδιώκει νομοθετική αναγνώριση για το Σάββατο. Εν αναμονή της επίσημης επιβεβαίωσης αυτής της εβραϊκής απαίτησης, πολλές δημόσιες υποθέσεις θα διαταραχθούν, για παράδειγμα, από ένορκους και άλλους που αρνούνται να λειτουργήσουν τα Σάββατα. Οι Εβραίοι δικηγόροι είναι συχνά «άρρωστοι» τα Σάββατα. – Κανείς δεν αντιτίθεται στο να γιορτάζουν οι Εβραίοι το Σάββατο τους. Αυτό είναι το αμερικανικό τους προνόμιο. Είναι άλλο αν θέλουν να κάνουν το Σάββατο τους αργία για όλους τους άλλους, με την ένσταση ότι η Κυριακή είναι «χριστιανική εκδήλωση».

5. **Το δικαίωμα των Εβραίων σε αυτή τη χώρα να κρατούν ανοιχτά τα καταστήματα, τα εργοστάσια και τα θέατρα τους και να κάνουν εμπόριο και να εργάζονται τη Χριστιανική Κυριακή**.

Η Κέχιλα, μέσω της Εβραϊκής Συμμαχίας του Σαββάτου (Ραβίνος Μπέρναρντ Ντράχμαν, πρόεδρος), «προωθεί την τήρηση του Αγίου Σαββάτου με κάθε δυνατό τρόπο», μέσω της προπαγάνδας που γίνεται για την προώθηση του αγιασμού του Σαββάτου και της διανομής εγκυκλίων και φυλλαδίων στους πληθυσμούς Γίντις της Νέας Υόρκης. Ο αγιασμός του Σαββάτου είναι απολύτως αποδεκτός, αλλά γίνεται κατά της Κυριακής. Οι νόμοι της Κυριακής συχνά παρακάμπτονται και παραβιάζονται από τους Εβραίους. Τα αρχεία της Κέχιλα είναι γεμάτα από τις δυσάρεστες συνθήκες που προωθεί αυτή η απαίτηση.

6. **Κατάργηση των χριστουγεννιάτικων εορτασμών σε δημόσια σχολεία και δημόσιους χώρους, αστυνομικά τμήματα κ.ο.κ**.

Η Κέχιλα ανάγκασε το Συμβούλιο του Πανεπιστημιακού Διακανονισμού στην πόλη της Νέας Υόρκης να εγκρίνει ένα ψήφισμα σύμφωνα με το οποίο στις εορταστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται ετησίως από τους Συλλόγους Νηπιαγωγών, να καταργηθούν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, το χριστουγεννιάτικο πρόγραμμα για εορτασμούς και τα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Τα αρχεία της Κέχιλα δείχνουν ότι οι Εβραίοι υπέβαλαν αίτηση στη Σχολική

Επιτροπή του Σικάγο, απαιτώντας να σταματήσουν οι αιρετικές διδασκαλίες στα δημόσια σχολεία και το τραγούδι χριστιανικών ύμνων. Επίσης, μετά από απαίτηση ενός Εβραίου ραβίνου, τρεις διευθυντές δημόσιων σχολείων αναγκάστηκαν να παραλείψουν όλες τις χριστουγεννιάτικες γιορτές και τη χρήση του χριστουγεννιάτικου δέντρου στα δημόσια σχολεία.

7. **Απομάκρυνση από το αξίωμα ή δίωξη όλων των δημοσίων προσώπων που επικρίνουν την εβραϊκή φυλή, ακόμη και όταν μια τέτοια ενέργεια είναι προς το δημόσιο συμφέρον**.

Ο δικαστής Ότο Ροζάλσκι, μέλος της Κέχιλα, ανακοίνωσε ότι θα προσπαθήσει να προωθήσει έναν νόμο που θα καθιστά ποινικό αδίκημα όποιον επικρίνει την εβραϊκή φυλή! Οι ηγέτες της Κέχιλα σε δημόσια συνεδρίαση καταδίκασαν τον δικαστή Ρόμπερτ Τζον Κορνέλ επειδή επέκρινε την κοινότητα των Γίντις στο ανατολική πλευρά λόγω της αύξησης της εγκληματικότητας της εβραϊκής νεολαίας και απαίτησαν την παραπομπή του. Οι ηγέτες του Εβραϊσμού της Νέας Υόρκης πετυχαίνουν την απομάκρυνση του αστυνομικού επιτρόπου Τίοντορ Άλφρεντ Μπίγχαμ από το αξίωμά του από τον Δήμαρχο λόγω της κριτικής του για την εγκληματικότητα μεταξύ των Ρωσο-Πολωνών Εβραίων της πόλης της Νέας Υόρκης.

8. **Την ίδρυση των Μπεθ Ντιν, ή ραβινικών δικαστηρίων, σε δημόσια δικαστικά μέγαρα**.

Η Κέχιλα πέτυχε την ίδρυση ενός δικαστηρίου ραβίνων στο Κτήριο Ποινικών Δικαστηρίων της Νέας Υόρκης, στο οποίο προεδρεύει ο αιδεσιμότατος Δρ. Έιμπαχαμ Άαρον Γιουντέλοβιτς, Αρχιραβίνος των Ηνωμένων Πολιτειών. Τα αρχεία της Κέχιλα δείχνουν ότι εξέχοντες Εβραίοι της πόλης του Τζέρσεϊ, του Πάτερσον, του Νιούαρκ, του Μπαγιόν και του Χόμποκεν έχουν οργανωθεί για να ιδρύσουν Νιου Τζέρσεϊ το ραβινικό δικαστήριο.

9. **Δικαίωμα εξάλειψης από όλα τα σχολεία και τα κολέγια όλων των βιβλίων που αντιτίθεται στους Εβραίους**.

Τα αρχεία της Κέχιλα δείχνουν ότι οι Εβραίοι έχουν απαγορεύσει την ανάγνωση του «Έμπορου της Βενετίας» και το βιβλίο των Λαμπ «Tales from Shakespeare» από τα σχολεία όλης της χώρας, συμπεριλαμβανομένων εκείνων στο Γκάλβεστον και στο Ελ Πάσο του Τέξας· Κλίβελαντ, Οχάιο και Γιάνγκσταουν, Οχάιο. Προς το παρόν, βρίσκεται σε εξέλιξη ένας καθαρισμός ραφιών των δημόσιων βιβλιοθηκών σε πολλές πόλεις για να αποτραπεί η δημόσια ασφάλεια των βιβλίων που έχουν αγοραστεί με δημόσιο χρήμα – η αντίρρηση για τα βιβλία είναι ότι αναφέρονται στους Εβραίους όπως είναι. Όλα τα βιβλία που επαινούν τους Εβραίους γλιτώνουν.

10. **Απαγόρευση του όρου «χριστιανός» ή η χρήση της φράσης «κράτος, θρησκεία και εθνικότητα» σε οποιαδήποτε δημόσια διαφήμιση, σαν παραβίαση των εβραϊκών δικαιωμάτων και διάκριση**

κατά των Εβραίων.

Ο Λούις Μάρσαλ, σαν πρόεδρος της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής, ζήτησε συγγνώμη από τον Τσάρλς Μ. Σβαμπ ως διευθυντή του ναυτιλιακού συμβουλίου των Ηνωμένων Πολιτειών· ο Μπέντζαμιν Στρόγκ, διοικητής της Ομοσπονδιακής Τράπεζας και επικεφαλής της Επιτροπής Δανείων ελευθερίας (Liberty Loan Committee)· ο Γραμματέας Μακαντού και γραμματέας της War Baker, λόγω της χρήσης του όρου «Χριστιανός» για να βοηθήσουν τις αγγελίες που είχαν εισαχθεί σε εφημερίδες από τους υφισταμένους τους.

Οι Εβραίοι πέτυχαν την απόσυρση του Εγχειριδίου «Junior Plattsburg», που χρησιμοποιούνταν από μαθητές σε στρατόπεδα εκπαίδευσης αξιωματικών, επειδή περιείχε τη φράση «ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας χριστιανός κύριος», την οποία οι Εβραίοι ερμήνευσαν ως παραβίαση των δικαιωμάτων τους.

Η Κέχιλα στην έκθεσή της για το 1920 ανέφερε ότι αρκετές σημαντικές εφημερίδες της Νέας Υόρκης, έχοντας ενημερωθεί από αυτήν ότι ο όρος «Χριστιανός» είχε εμφανιστεί στις διαφημίσεις εμπορικών εταιρειών για φιλανθρωπικούς σκοπούς, οι ιδιοκτήτες των εφημερίδων ζήτησαν συγγνώμη και υποσχέθηκαν αυστηρότερη λογοκρισία στο μέλλον. Για τη λέξη «Εβραίος» στις ίδιες περιπτώσεις δεν είχε αντίρρηση.

Οι Εβραίοι δεν θεωρούν τη χρήση του όρου «Εβραίοι» σε διαφημίσεις σαν διάκριση σε βάρος μη-Εβραίων, και οι εβραϊκοί εμπορικοί οίκοι συνεχίζουν τη χρήση του στις διαφημίσεις τους στους New York Times και σε άλλες εβραϊκές εφημερίδες.

Αυτά είναι «Εβραϊκά δικαιώματα», όπως υποδεικνύονται από τις εβραϊκές απαιτήσεις. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι όλα· είναι απλώς τα τυπικά όλων των λεγόμενων «δικαιωμάτων» και όλων των επίμονων διεκδικήσεων.

Για να πάμε ακόμα παραπέρα: η Κέχιλα καταδίκασε τη χρήση του όρου «αμερικανισμός», λόγω του υπονοούμενου ότι δεν υπάρχει διάκριση μεταξύ «αμερικανοποίησης» και «εκχριστιανισμού». Ο «αμερικανισμός», υποστηρίζεται από τους Εβραίους, ότι είναι ένας απλός μανδύας για προσηλυτισμό.

Η Κέχιλα βρίσκεται πίσω από τα αιτήματα για δημόσια κονδύλια για την υποστήριξη εβραϊκών εκπαιδευτικών, φιλανθρωπικών, σωφρονιστικών και άλλων ιδρυμάτων. Ένα σημαντικό σημείο σχετικά με τη μεγάλη εισροή εβραϊκής μετανάστευσης είναι ότι δεκάδες χιλιάδες από αυτούς τους ανθρώπους προέρχονται από χώρες όπου έχει εγκατασταθεί εβραϊκή κυβέρνηση με εντολή της Διάσκεψης Ειρήνης και όπου δημόσιοι πόροι υποστήριξαν εβραϊκές δραστηριότητες. Η στάση τους απέναντι στην Αμερική από αυτή την άποψη μπορεί επομένως να μετρηθεί με ακρίβεια.

Είναι κοινή πρακτική στη Νέα Υόρκη οι Εβραίοι να αναγκάζονται να

συμμετέχουν σε επιτροπές ενόρκων που δικάζουν εβραϊκές υποθέσεις. Οι Εβραίοι φοιτητές Νομικής, που κατακλύζουν την πόλη, περνούν τις μέρες του κολεγίου τους εν μέρει ή εξ ολοκλήρου με καθήκοντα ενόρκων.

Ένα άλλο εβραϊκό «δικαίωμα» είναι ότι το Associated Press* εκτυπώνει μόνο ό,τι θέλουν οι Εβραίοι και με τον ακριβή τόνο που ορίζουν οι Εβραίοι. Ίσως ένας από τους παράγοντες της απώλειας της λάμψης από την πλευρά του Associated Press των τελευταίων ετών, είναι η αίσθηση ότι βρίσκεται υπερβολικά κάτω από την επιρροή ορισμένων ομάδων, που δεν είναι μη Εβραϊκές. Όλες οι εφημερίδες το αντιλαμβάνονται αυτό. Οι άνδρες του Associated Press σε όλη τη χώρα το αισθάνονται· αλλά το εκφράζουν με όρους εφημερίδας· λένε «Το Associated Press δίνει ένα χρώμα στη Νέα Υόρκη σε όλα.» Αλλά τα συστατικά του χρωματισμού της Νέας Υόρκης είναι κατά 85% εβραϊκά.

Από μια έρευνα για τα αιτήματα, αυτά φαίνεται να είναι μερικά από τα «εβραϊκά δικαιώματα» για την εξασφάλιση των οποίων έχει οργανωθεί η Κέχιλα και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. Και το πόσο πολύ λένε ότι τα κατάφεραν, θα το δούμε στη συνέχεια.

«The Dearborn Independent», τεύχος 5 Μαρτίου 1921

* Το σημαντικότερο αμερικανικό γραφείο ανταποκρίσεων και γραφείο αποστολής.

XXXV

Τα «εβραϊκά δικαιώματα» συγκρούονται με τα αμερικανικά δικαιώματα

Είναι καλό που το κοινό πρέπει να καταλάβει ότι η παρούσα μελέτη για το εβραϊκό ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν βασίζεται σε θρησκευτικές διαφορές. Το θρησκευτικό στοιχείο δεν τίθεται παρά μόνο όταν εγχυθεί από τους ίδιους τους Εβραίους. Και εγχέεται με τρεις τρόπους: Πρώτον, με τον ισχυρισμό τους ότι οποιαδήποτε μελέτη των Εβραίων είναι «θρησκευτική δίωξη»· δεύτερον, από τα δικά τους αρχεία που περιγράφουν τις δραστηριότητές τους στις Ηνωμένες Πολιτείες· τρίτον από την εντύπωση που είναι πολύ παραπλανητική αν δεν διορθωθεί, ότι οι Εβραίοι είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης της θρησκείας της Παλαιάς Διαθήκης, η οποία έχει τόσο μεγάλη εκτίμηση στον χριστιανικό κόσμο. Οι Εβραίοι δεν είναι ο λαός της της Παλαιάς Διαθήκης, και η Παλαιά Διαθήκη, η Βίβλος τους, δύσκολα βρίσκεται ανάμεσά τους. Είναι ένας Ταλμουδικός λαός που έχει προτιμήσει τους τόμους των ραβινικών εικασιών από τα λόγια των αρχαίων προφητών τους.

Το θέμα της θρησκείας δεν μπαίνει σε αυτή τη συζήτηση μέχρι να το θέσουν οι Εβραίοι. Σε αυτή τη σειρά άρθρων έχουμε παραμερίσει κάθε μη-Εβραϊκή δήλωση σχετικά με αυτό το ζήτημα και δεχθήκαμε μόνο ό,τι προέρχεται από αναγνωρισμένες εβραϊκές πηγές. Ήταν κάτι παραπάνω από έκπληξη, κατά τη μελέτη των ενεργειών της Κέχιλα της Νέας Υόρκης και της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και των οργανώσεων που συνδέονται με αυτές, καθώς τις εκπροσωπούν με τις δραστηριότητές τους σε όλη τη χώρα, όταν μάθαμε πόσο μεγάλο μέρος αυτών των δραστηριοτήτων έχει θρησκευτικό χαρακτήρα, καθώς είναι άμεσα και μαχητικές αντιχριστιανικές.

Δηλαδή, όταν οι Εβραίοι αναφέρουν στα δημόσια καταστατικά τους και τα καταστατικά των οργανώσεών τους ότι ο μόνος τους σκοπός είναι να «προστατέψουν τα εβραϊκά δικαιώματα», και όταν το κοινό ρωτά ποια είναι αυτά τα «εβραϊκά δικαιώματα» που χρειάζονται προστασία σε αυτή την ελεύθερη χώρα, η απάντηση μπορεί να βρεθεί μόνο στις ενέργειες που κάνουν οι Εβραίοι για να εξασφαλίσουν αυτή την «προστασία». Οι πράξεις ερμηνεύουν τις λέξεις. Και έτσι ερμηνευμένα, τα «εβραϊκά δικαιώματα» φαίνεται να συνοψίζονται στο «δικαίωμα» να διώχνουν τα πάντα από το βλέμμα τους και την ακοή τους που υποδηλώνουν τον Χριστιανισμό ή τον Ιδρυτή του. Ακριβώς εκεί, από την εβραϊκή πλευρά, κάνει την εμφάνισή της η θρησκευτική μισαλλοδοξία.

Αυτό που ακολουθεί στην πορεία αυτού του άρθρου δεν είναι τίποτα λιγότερο ούτε περισσότερο από μια ομάδα αναφορών από εβραϊκά αρχεία που καλύπτουν πολλά χρόνια. Εδώ δίνεται εν μέρει μια απάντηση στην κατηγορία ότι αυτή η σειρά των άρθρων είναι «θρησκευτική δίωξη» και εν μέρει μια βοήθεια στην ερμηνεία των επίσημων ενεργειών του εβραϊκού προγράμματος στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ένας σημαντικός παράγοντας είναι ότι πριν από τον σχηματισμό της Κέχιλα και της Εβραϊκής Επιτροπής, αυτού του είδους η επίθεση στα δικαιώματα των Αμερικανών ήταν σποραδική, αλλά από το 1906 έχει αυξηθεί. Προς το παρόν δεν είχε ληφθεί υπόψη από το κοινό σαν σύνολο λόγω της γενικής μας ανοχής σε αυτή τη χώρα, αλλά από τώρα και στο εξής η χώρα θα έχει πληροφορίες ότι αυτό που ανέχεται είναι η ίδια η μισαλλοδοξία. Κάτω από την κάλυψη του ιδεώδους της Ελευθερίας δώσαμε σε ορισμένους ανθρώπους την ελευθερία να επιτίθενται στην ελευθερία. Θα έπρεπε τουλάχιστον να ξέρουμε πότε γίνεται αυτό.

Ρίξτε μια ματιά στις παρακάτω χρονολογίες και δείτε τις φάσεις αυτής της επίθεσης. Είναι η επίθεση στον Χριστιανισμό.

Αυτό δεν είναι δύσκολο να καταγραφεί σε αυτή τη χώρα, και δεν θα είχε καταγραφεί αν δεν το επέβαλλαν τα γεγονότα. Οι Εβραίοι συγγραφείς στις μέρες μας, δείχνουν μεγάλη ανησυχία στο ότι οι μη-Εβραίοι πρέπει να ακολουθούν ορισμένα χριστιανικά δόγματα. «Σας δώσαμε το Σωτήρα σας και σας είπε να αγαπάτε τους εχθρούς σας· γιατί δεν μας αγαπάτε;» είναι το υπονοούμενο το οποίο έχουν συνήθως οι δηλώσεις τους.

Παρακάτω αναφέρονται μερικά στοιχεία από το αρχείο: Καταγράφονται σύμφωνα με το εβραϊκό ημερολόγιο (το σύγχρονο ημερολόγιό μας είναι «χριστιανικό» και επομένως είναι ταμπού) αλλά εδώ θα παρέχονται και οι δύο ημερολογιακές ημερομηνίες.

5661 (1899-1900 μ.Χ.) Οι Εβραίοι προσπαθούν να αφαιρέσουν τη λέξη «Χριστιανός» από τη Διακήρυξη των Δικαιωμάτων της Πολιτείας της Βιρτζίνια.

5667 (1906-1907 μ.Χ.) Οι Εβραίοι της Οκλαχόμα κάνουν αναφορά στη Συνταγματική Συνέλευση διαμαρτυρόμενοι ότι η αναγνώριση του Χριστού στο νέο σύνταγμα της πολιτείας που θα διατυπώνονταν τότε θα ήταν αποκρουστική στο Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών.

5668 (1907-1908 μ.Χ.) Εκτεταμένο αίτημα των Εβραίων κατά τη διάρκεια αυτού του έτους για πλήρη εκκοσμίκευση των δημόσιων ιδρυμάτων αυτής της χώρας, ως μέρος του αιτήματος των Εβραίων για τα συνταγματικά τους δικαιώματα. Η δήλωση του δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Ντέιβιντ Μπρούερ ότι πρόκειται για μια χριστιανική χώρα που αμφισβητείται ευρέως από Εβραίους ραβίνους και δημοσιεύματα.

5669 (1908-1909 μ.Χ.) διαμαρτυρίες στον κυβερνήτη του Αρκάνσας ενάντια στις «χριστολογικές εκφράσεις» που χρησιμοποίησε στη διακήρυξή του για την Ημέρα των Ευχαριστιών, 1908 – Ο καθηγητής

Γκόττχαρντ Ντόιτς διαμαρτύρεται κατά των «χριστολογικών προσευχών» στις εκδηλώσεις αποφοίτησης γυμνασίου στο Σινσινάτι.

5673 (1912-1913 μ.Χ.) Η ανησυχητική αύξηση του εβραϊκού πληθυσμού στη Νέα Υόρκη καθιστά απαραίτητο στους επιχειρηματίες που αναζητούν υπαλλήλους ή γραμματείς, ή στις νοικοκυρές που αναζητούν υπηρεσίες, να προσδιορίζουν ποιοί δεν επιθυμούν εβραϊκή βοήθεια, διαφορετικά η πλημμύρα των Εβραίων αιτούντων θα ήταν συντριπτική. Χρησιμοποιούνται οι εκφράσεις «Προτίμηση των Χριστιανών» ή «Οι Εβραίοι παρακαλώ να μην προσέρχονται». Φέτος, η Κέχιλα της Νέας Υόρκης αναλαμβάνει το θέμα δηλώνοντας ότι «αυτές οι αγγελίες δείχνουν μια ανησυχητική αύξηση των διακρίσεων κατά των Εβραίων και είναι αξιοσημείωτο ότι πολλές εταιρείες που συνεργάζονται με το εμπόριο των Εβραίων εμφανίζουν αυτή τη μορφή προκατάληψης».

5679 (1918-1919 μ.Χ.) Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή ανέλαβε τις υποτιθέμενες διακρίσεις κατά των Εβραίων από εργολάβους του στρατού. Ο Λούις Μάρσαλ, πρόεδρος της Επιτροπής, ειδοποίησε τον Νιούτον Ντ. Μπέικερ, υπουργό πολέμου, ότι είχαν εμφανιστεί αγγελίες που καλούσαν ξυλουργούς να εργαστούν σε στρατόπεδα και ότι οι αγγελίες απαιτούσαν από τους αιτούντες να είναι Χριστιανοί. Ο υπουργός Μπέικερ απάντησε ότι είχε εκδώσει μια εντολή που απαγόρευε στους εργολάβους να κάνουν αυτή τη διάκριση. (Σε γενικές γραμμές, αυτή η ειδική μορφή αγγελίας μπορεί να φαίνεται μάλλον ανόητη: πόσοι Εβραίοι ξυλουργοί υπάρχουν; Δεν αρκούν για να γίνουν διακρίσεις. Αλλά υπήρχαν αναμφίβολα άλλοι λόγοι.)

Ο Διευθυντής της Στρατιωτικής Αστυνομίας Στρατηγός Κράουντερ, υπεύθυνος για το σχέδιο νόμου επιλεκτικής παροχής (Selective Draft) είχε εκδώσει εντολή προς όλους τους στρατιωτικούς γιατρούς, υπό την καθοδήγηση του Γενικού Χειρουργού, δηλώνοντας ότι «Οι γεννημένοι στο εξωτερικό, ειδικά οι Εβραίοι, είναι πιο επιρρεπείς στο να προσποιούνται ότι είναι άρρωστοι απ’ ότι οι αυτόχθονες», και ο Λούις Μάρσαλ τηλεγράφησε και πάλι τόσο στον Διευθυντή της Στρατονομίας όσο και στον Γενικό Χειρουργό απαιτώντας «η περαιτέρω χρήση αυτού του εντύπου να διακοπεί αμέσως· ότι κάθε αντίγραφό του που έχει εκδοθεί θα πρέπει να ανακληθεί με τηλεγράφημα· και να δοθούν οι κατάλληλες εξηγήσεις, ώστε να απαλειφθεί από τα αρχεία των Ηνωμένων Πολιτειών το αδικαιολόγητο στίγμα σε τρία εκατομμύρια ανθρώπους». Τελικά ο Πρόεδρος Γούντροου Ουίλσον διέταξε την αφαίρεση αυτής της παραγράφου.

Η Ναυτιλιακή Επιτροπή των Ηνωμένων Πολιτειών έστειλε μια αγγελία στους New York Times ζητώντας έναν αρχειοφύλακα και δηλώνοντας ότι προτιμάται ένας «χριστιανός» (με το οποίο εννοείται πάντα ένας μη Εβραίος). Η αγγελία δεν δημοσιεύτηκε όπως γράφτηκε· άλλαξε έτσι ώστε να ζητά από τους αιτούντες να δηλώσουν τη θρησκεία και την εθνικότητά τους. Αυτή η τελευταία μορφή φαίνεται να είναι πολύ

πιο απαράδεκτη από την προηγούμενη. Στην πρώτη περίπτωση ο εργοδότης δηλώνει δίκαια τι θέλει. Στη δεύτερη περίπτωση ο αιτών αναγκάζεται να αποκαλύψει ορισμένα στοιχεία για τον εαυτό του αγνοώντας την προτίμηση του εργοδότη. Στην πρώτη περίπτωση, μόνο δύο είναι οι κατηγορίες που μπορούν να δουλέψουν μαζί· στη δεύτερη περίπτωση, δεν υπάρχει σαφήνεια μέχρι να καταβληθεί μεγάλη προσπάθεια. Γιατί; Γιατί το απαιτεί η Κέχιλα. Και γιατί το απαιτεί η Κέχιλα; Γιατί, ενώ είναι εντάξει για έναν Εβραίο να θυμάται ότι είναι Εβραίος, δεν είναι σωστό να το θυμάστε εσείς.

Έτσι ο Λούις Μάρσαλ ξεκίνησε ξανά δράση με τη Ναυτιλιακή Επιτροπή έχοντας αυτή τη φορά ορισμένες δραστικές απαιτήσεις. Παραδόξως, η διαμαρτυρία υποβλήθηκε μέσω του Μπέινμπριτζ Κόλμπι ο οποίος ήταν ο τελευταίος υπουργός Εξωτερικών του Γούντροου Ουίλσον. Ο κ. Μάρσαλ απαίτησε: «Όχι λόγω οποιασδήποτε επιθυμίας επιβολής τιμωρίας, αλλά χάριν παραδείγματος και δημιουργίας αναγκαίου προηγουμένου, αυτό το αδίκημα θα πρέπει να ακολουθείται από απόλυση του δράστη από τη δημόσια υπηρεσία και το κοινό να ενημερώνεται για τον λόγο.»

Ιδιαίτερη προσοχή δίδεται στον τόνο που υιοθετεί ο κ. Μάρσαλ όταν απευθύνεται σε υψηλόβαθμους Αμερικανούς αξιωματούχους στο όνομα της Εβραϊκής Επιτροπής. Σε άλλους εκπροσώπους άλλων εθνικοτήτων ή θρησκειών δεν το αναπαράγει.

Δυστυχώς για το σχέδιο τιμωρίας του κ. Μάρσαλ, το αντικείμενο της οργής του βρέθηκε ότι ήταν μια γυναίκα και δεν απολύθηκε, αν και η Εβραϊκή Επιτροπή έλαβε μια συγγνώμη από τον Τσάρλς Μ. Σβαμπ.

Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα Καταθέσεων και η Επιτροπή Δανείων Ελευθερίας έκαναν επίσης λάθος όταν τυπώθηκε μια αγγελία που ζητούσε έναν «στενογράφο για την Επιτροπή Δανείων Ελευθερίας (Χριστιανό).» Έγινε διαμαρτυρία στον Μπέντζιαμιν Στρονγκ, διοικητή της Ομοσπονδιακής Τράπεζας Καταθέσεων και πρόεδρο της Επιτροπής Δανείων Ελευθερίας, και η αγγελία αποσύρθηκε. Αυτό όμως δεν ήταν αρκετό. Ο Υπουργός Οικονομικών Μάκαντου κλήθηκε επίσης να εκφράσει την «αποδοκιμασία του για μια αντιπατριωτική πράξη».

Ένας αξιωματικός στο τμήμα προμηθευτών απάντησε σε μια νεαρή γυναίκα που έκανε αίτηση για τη θέση του γραμματέα ότι προτιμούσε να μην έχει Εβραίους στο προσωπικό του γραφείου του. Έγινε επίπληξη μετά από αίτημα του κ. Μάρσαλ.

Το Εγχειρίδιο Πλάτσμπουργκ, που δημοσιεύτηκε για αξιωματικούς στα στρατόπεδα εκπαίδευσης αξιωματικών των Ηνωμένων Πολιτειών, περιείχε τη δήλωση ότι «ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας χριστιανός κύριος». Ο κ. Μάρσαλ έκανε αμέσως την καθιερωμένη διαμαρτυρία ενάντια σε όλες τις «χριστολογικές αναφορές» και το Εγχειρίδιο άλλαξε ως εξής: «ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας ευγενικός κύριος».

5680 (1919-1920 μ.Χ.) Αυτό το έτος η Κέχιλα έκανε μια τόσο επιτυ-

χημένη εκστρατεία στη Νέα Υόρκη που ήταν δυνατό για έναν Εβραίο διαφημιστή στη Νέα Υόρκη να πει ότι ήθελε εβραϊκή βοήθεια, αλλά δεν ήταν δυνατό για έναν μη Εβραίο διαφημιστή να δηλώσει την μη εβραϊκή προτίμησή του. Αυτό είναι ένα δείγμα τόσο για την εβραϊκή λογική όσο και για την εβραϊκή δύναμη.

Βλέπει κανείς ότι λίγοι άνθρωποι εξακολουθούν να αγκαλιάζουν την αυταπάτη ότι δεν υπάρχει εβραϊκό ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά άλλη ματιά μια στα αρχεία θα δείξει ακόμη και στον πιο προκατειλημμένο άνθρωπο ότι υπάρχει ένα τέτοιο ζήτημα. Αν το επέτρεπε ο χώρος, οι λίγες λεπτομέρειες που προστίθενται παρακάτω θα μπορούσαν να συγκριθούν με ένα επαρκή αριθμό που θα ξεχείλιζαν σε όλες οι σελίδες αυτού του εγγράφου.

5668 (1907-1908 μ.Χ.) οι Εβραίοι υποκινούν ταραχές σε πολλές πόλεις κατά της ανάγνωσης της Βίβλου και των χριστουγεννιάτικων εορτασμών. Στη Φιλαδέλφεια, στο Σινσινάτι, στον Άγιο Παύλο και στη Νέα Υόρκη η εβραϊκή αντίθεση στα κάλαντα αντιμετωπίζεται με ισχυρά αντικινήματα.

Η Εβραϊκή Κοινότητα στην Ταμάκουα της Πενσυλβάνια καταρρίπτει το ψήφισμα που προτρέπει την καθημερινή ανάγνωση της Βίβλου στα σχολεία. Οι Εβραίοι που επιχειρούν το ίδιο βρίσκονται αντιμέτωποι με την απόφαση ότι οι μαθητές μπορούν να απουσιάζουν κατά την άσκηση της λατρείας. Η εβραϊκή υποκίνηση στη Λουιζιάνα διεγείρει υπουργικές ενώσεις για να υπερασπιστούν το δικαίωμα των σχολείων στη Βίβλο. Το τοπικό συμβούλιο Εβραίων Γυναικών της Βαλτιμόρης ζητά από το σχολικό συμβούλιο να απαγορεύσει τις χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις. Κατόπιν αιτήματος του Έντουιν Γουλφ, Εβραϊκού μέλους, η σχολική επιτροπή της Φιλαδέλφειας απαγορεύει τις χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις. Οι Εβραίοι παρουσιάζουν νομοσχέδια ζητώντας να επιτραπεί στους Εβραίους της Νέας Υόρκης να κάνουν συναλλαγές και επιχειρήσεις την Κυριακή. Η διάσκεψη των Υπουργών διαθρησκευτικού διαλόγου αναλαμβάνει επίσημα δράση και ο αιδεσιμότατος δρ. Ντέιβιντ Μπάρελ, της «Marble Collegiate Church», δηλώνει ότι οι προσπάθειες των Εβραίων να υπονομεύσουν την ιερότητα της Κυριακής είναι ηθικά αδικαιολόγητες.

5670 (1909-1910 μ.Χ.) Κατόπιν αιτήματος των Εβραίων, η σχολική επιτροπή του Μπρίτζπορτ της Πενσυλβάνια ψηφίζει τη διακοπή της απαγγελίας της προσευχής του Κυρίου στα σχολεία. Στη Γερουσία του Κεντάκι, οι Εβραίοι νικούν το νομοσχέδιο Τίτσενορ κάνοντας τη Βίβλο ένα βιβλίο επιλέξιμο για τα σχολεία.

5671 (1910-1911 μ.Χ.) Οι Εβραίοι αντιτίθενται στην ανάγνωση της Βίβλου και στις ψαλμωδίες στα σχολεία του Ντιτρόιτ. Η Εργατική Ομοσπονδία της Πολιτείας της Νέας Υόρκης αντιτίθεται στο εβραϊκό νομοσχέδιο για την εξαίρεση των Εβραίων από τη δίωξη για παραβίαση των νόμων της Κυριακής. (Ο εργάτης ξέρει ότι αυτό σημαίνει μια εβδομάδα 7 ημερών για τους Γκόι!) Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης κάνει

δύο αντιφατικά πράγματα· ευνοεί το νομοσχέδιο που επιτρέπει στους Εβραίους να κάνουν κάθε είδους επιχείρηση την Κυριακή και δεσμεύεται να συνεργαστεί για την αυστηρή επιβολή των νόμων της Κυριακής.

5672 (1911-1912 μ.Χ.) Κατόπιν επείγουσας ανάγκης δύο Εβραίων του Χάρτφορντ του Κονέκτικατ, η σχολική επιτροπή ψηφίζει το ζήτημα της κατάργησης όλων των θρησκευτικών εκδηλώσεων στα σχολεία. Η ψηφοφορία χάνεται με 5 προς 4. Εβραίοι μαθητές του σχολείου στο Πασάικ του Νιου Τζέρσεϊ, κάνουν έκκληση στο εκπαιδευτικό συμβούλιο να εξαλείψει τη Βίβλο και όλα τα χριστιανικά τραγούδια από το σχολείο. Μετά από αίτημα ενός ραβίνου, τρεις διευθυντές δημόσιων σχολείων του Ρόξμπερυ της Μασαχουσέτης συμφωνούν να βγάλουν τα χριστουγεννιάτικα δέντρα και να παραλείψουν όλες τις αναφορές στα Χριστούγεννα στα σχολεία τους. Εβραίοι μαθητές του Πλέινφιλντ του Νιου Τζέρσεϊ κάνουν έκκληση για την κατάργηση της Βίβλου και των χριστιανικών τραγουδιών από τα σχολεία. Το Συμβούλιο του Πανεπιστημιακού Συνοικισμού, κατόπιν αιτήματος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης και της Ομοσπονδίας των Ρουμάνων Εβραίων υιοθετεί αυτό το ψήφισμα: «Ότι στις εορταστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιούνται ετησίως από τον Σύλλογο Νηπιαγωγείων στον Πανεπιστημιακό Συνοικισμό, κάθε χαρακτηριστικό οποιουδήποτε θρησκευτικού χαρακτήρα, συμπεριλαμβανομένων των χριστουγεννιάτικων δέντρων, τα χριστουγεννιάτικα προγράμματα και τα χριστουγεννιάτικα τραγούδια και ούτω καθεξής θα καταργηθούν». Η Κέχιλα της Φιλαδέλφειας απαιτεί να εξαιρεθούν οι Εβραίοι από την εφαρμογή των νόμων της Κυριακής. Ο δρ. Λάιμαν Άμποτ στη Χριστιανική Ένωση (μετονομάστηκε Outlook το 1893) συμβούλευσε τον διευθυντή του σχολείου ότι δεν έχει καμία ηθική υποχρέωση να δέχεται Εβραίους στο ιδιωτικό του σχολείο. Ένας Εβραίος εκπρόσωπος στη Συνταγματική Συνέλευση του Οχάιο προτείνει να αλλαχθεί το σύνταγμα ώστε να απαγορεύει τις θρησκευτικές τελετές στα σχολεία. Εβραίοι έμποροι του Πάτερσον του Νιου Τζέρσεϋ κάνουν αίτηση εξαίρεσης από τους νόμους της Κυριακής. Το εκπαιδευτικό συμβούλιο του Γιόνκερς της Νέας Υόρκης αρνείται το αίτημα των Εβραίων να απαγορεύσουν το τραγούδι χριστιανικών ύμνων στα σχολεία.

5673 (1912-1913 μ.Χ.) Ετήσια Συνέλευση του Ανεξάρτητου Τάγματος B’nai B’rith στο Νάσβιλ του Τενεσί εγκρίνει ψήφισμα κατά της ανάγνωσης της Βίβλου και του τραγουδιού χριστιανικών ύμνων στα δημόσια σχολεία. Οι Εβραίοι στο Τζάκσον του Τενεσί επιζητούν δικαστική εντολή για να εμποδίσουν την ανάγνωση της Βίβλου στα σχολεία της πόλης. Οι Εβραίοι του Νάσβιλ του Τενεσί υποβάλλουν αίτηση για την ακύρωση της ανάγνωσης της Βίβλου και των χριστιανικών τραγουδιών. Η σχολική επιτροπή του Ρίτσμοντ της Βιρτζίνια αποκαθιστά την ανάγνωση της Βίβλου στα σχολεία. – Νομοσχέδιο που εισήχθη στο νομοθετικό σώμα της Πενσυλβάνια προ-

βλέπει την ανάγνωση της Βίβλου στα σχολεία και την απαλλαγή των δασκάλων που παραλείπουν να το κάνουν. Εβραίοι ραβίνοι διαμαρτύρονται κατά του νομοσχεδίου. Η εβραϊκή Κέχιλα της Φιλαδέλφειας στέλνει τηλεγράφημα στον κυβερνήτη καλώντας τον να ασκήσει βέτο στο νομοσχέδιο. Ο κυβερνήτης εγκρίνει το νομοσχέδιο. – Το εκπαιδευτικό συμβούλιο του Σικάγο, στο οποίο γίνονται πολλές εβραϊκές αναταραχές, εγκρίνει τη σύσταση υποεπιτροπής για να αφαιρεθούν τα Χριστούγεννα από τη λίστα των επίσημων αργιών στα δημόσια σχολεία. Σε απάντηση στα αιτήματα των Εβραίων, το σχολικό συμβούλιο της Μασαχουσέτης συναινεί να αφαιρέσει τις αναφορές στον Ιησού από τις χριστουγεννιάτικες εκδηλώσεις στα δημόσια σχολεία. Η ενέργεια αυτή, ωστόσο, ακυρώθηκε σε ειδική συνεδρίαση. Οι Εβραίοι της Καλιφόρνια προσφεύγουν στην Επιτροπή Δημοσίων Ηθών της Γερουσίας για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στον προτεινόμενο νόμο της Κυριακής. Στο Πασάικ του Νιου Τζέρσεϊ, 29 Εβραίοι μέλη της ανώτερης τάξης του γυμνασίου αποχωρούν από τις εκλογές στην τάξη, ισχυριζόμενοι «φυλετικές διακρίσεις». Στο Ατλάντικ Σίτι του Νιου Τζέρσεϊ, κατά τη διάρκεια της εθνικής συνέλευσης των Βετεράνων του Πολέμου των Ηνωμένων Πολιτειών, η πρόταση για την αποκατάσταση του Σταυρού ως μέρος του διακριτικού του ιερέα, ηττήθηκε από τους Εβραίους.

5674 (1913-1914 μ.Χ.) Αυτή τη χρονιά οι ενέργειες των εβραϊκών δυνάμεων επικεντρώθηκαν στο έργο να εμποδίσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες να αλλάξουν τους νόμους για τη μετανάστευση με τρόπο που να προστατεύει τη χώρα από ανεπιθύμητους ξένους.

5675 (1914-1915 μ.Χ.) Εβραίος ραβίνος απαιτεί από τον επιθεωρητή της πολιτείας της Καλιφόρνια για τη δημόσια εκπαίδευση να εξαλειφθούν ορισμένοι στίχοι που υπάρχουν στα βιβλία των σχολείων. Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης ανησυχεί για τις προσπάθειες διασφάλισης της τροποποίησης των νόμων της Κυριακής.

5676 (1915-1916 μ.Χ.) Αυτή η χρονιά καταλήφθηκε από την αντίθεση σε διάφορα κινήματα για την ελεύθερη χρήση της Βίβλου στα σχολεία και σε αντίθεση με το σύστημα Γκάρι.* Το σύστημα Γκάρι λαμβάνει μεγάλη προσοχή από τους Εβραίους.

5677 (1916-1917 μ.Χ.) Οι Εβραίοι είναι απασχολημένοι με τη διεξαγωγή μιας τεράστιας εκστρατείας κατά της «ρήτρας αλφαβητισμού» του νομοσχεδίου για τη μετανάστευση.

Και έτσι συνεχίζεται. Τα περιστατικά που αναφέρονται είναι τυπικά, όχι περιστασιακά. Αντιπροσωπεύουν αυτό που συμβαίνει συνεχώς στις Ηνωμένες Πολιτείες καθώς οι Εβραίοι επιδιώκουν τα «δικαιώματα» τους.

---

* Το σχέδιο Γκάρι (Gary Plan) ήταν ένα εκπαιδευτικό σύστημα που καθιερώθηκε το 1907 στο Γκάρι της Ιντιάνα. Ήταν μέρος μιας μεγαλύτερης επιστημονικής διαχείρισης. Είχε οργανωτικές και αναλυτικές συνιστώσες που παρείχαν πραγματιστικά σχολικά θέματα σχετικά με τα επαγγέλματα και την καθημερινή ζωή.

Δεν υπάρχει καμία παρέμβαση στα εβραϊκά ήθη και έθιμα. Έχουν το δικό τους ημερολόγιο, τις δικές τους διακοπές, τις δικές τους τελετές· απομονώνονται οικειοθελώς σε γκέτο, ακολουθούν τους δικούς τους διατροφικούς νόμους, σφάζουν βοοειδή με τον δικό τους τρόπο, τον οποίο κανένας συναισθηματικός άνθρωπος δεν μπορεί να εγκρίνει. Όλα αυτά μπορούν να τα κάνουν χωρίς καμία ενόχληση, χωρίς την παραμικρή ερώτηση για άδεια. Ο διωκόμενος είναι πλέον αποκλειστικά ο μη-Εβραίος. Πρέπει να κάνει αυτό που θέλει ο Εβραίος· αν δεν το κάνει, τότε «παραβιάζει τα εβραϊκά δικαιώματα».

Οι Αμερικανοί είναι πολύ ευαίσθητοι ως προς την παραβίαση των δικαιωμάτων των άλλων. Οι Εβραίοι θα μπορούσαν να είχαν συνεχίσει τις δραστηριότητές τους για μεγάλο χρονικό διάστημα αν δεν είχαν ξεπεράσει τα όρια. Τώρα ο Αμερικανός πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι τα αμερικανικά δικαιώματα παραβιάζονται, και εκμεταλλεύονται το αίσθημα δικαιοσύνης του. Βλέπει ότι η μόνη πραγματική θρησκευτική μισαλλοδοξία που ασκείται σήμερα είναι η καταπάτηση των θρησκευτικών δικαιωμάτων των άλλων από τους Εβραίους και η αποφασιστικότητά τους να εξαλείψουν κάθε ίχνος του κυρίως χριστιανικού χαρακτήρα των Ηνωμένων Πολιτειών από τη δημόσια ζωή. Υπάρχει όμως μια άλλη φάση του θέματος. Μη ικανοποιημένοι με την πλήρη ελευθερία να ακολουθούν τη δική τους πίστη με ειρήνη και ησυχία, σε μια χώρα όπου κανείς δεν τολμά να τους φοβίσει, οι Εβραίοι δηλώνουν – το διαβάζουμε στις δραστηριότητές τους – ότι κάθε εικόνα και ήχος οποιουδήποτε χριστιανικού διαταράσσει την ηρεμία και την ησυχία τους και έτσι την καταπατούν με πολιτικά μέσα όπου μπορούν. Οι σχολικές «μεταρρυθμίσεις» των Μπολσεβίκων στη Ρωσία και την Ουγγαρία έδειξαν πού οδηγεί αυτό τελικά.

Αλλά έχει και συνέχεια! Μη ικανοποιημένοι με την ελευθερία τους, μη ικανοποιημένοι με την «εκκοσμίκευση», που σημαίνει τον αποχριστιανισμό όλων των δημόσιων θεσμών, το τρίτο βήμα που παρατηρείται στις εβραϊκές δραστηριότητες είναι η πραγματική εξύψωση του Ιουδαϊσμού ως αναγνωρισμένου και ειδικά προνομιούχου συστήματος. Το πρόγραμμα είναι το γνωστό πλέον όπου κι αν βρίσκεται το Εβραϊκό Πρόγραμμα: πρώτον εγκαθίδρυση· δεύτερον, καταστροφή όλων όσων είναι μη εβραϊκά ή αντιεβραϊκά· τρίτον, εξύψωση του Ιουδαϊσμού σε όλες τις φάσεις του.

Βγάλτε την προσευχή του Κυρίου και ορισμένα έργα του Σαίξπηρ από τα δημόσια σχολεία· αλλά βάλτε τα εβραϊκά δικαστήρια στα δημόσια κτίρια – αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί. Η εκκοσμίκευση είναι προπαρασκευαστική για τον Ιουδαϊσμό.

Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι μια εικονογράφηση του πώς γίνονται όλα, και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή είναι μια απεικόνιση του τύπου των ανδρών που το κάνουν.

Τώρα η εικονογράφηση της τρίτης φάσης του προγράμματος «υπερά-

σπισης των εβραϊκών δικαιωμάτων».

Το έτος 5669 (1908-1909 μ.Χ.) σημαδεύτηκε από μια προσπάθεια εισαγωγής της ιδέας του εβραϊκού Σαββάτου στις δημόσιες επιχειρήσεις. Οι Εβραίοι αρνήθηκαν να καθίσουν ως ένορκοι στα δικαστήρια, αναβάλλοντας έτσι τις υποθέσεις. Επιβλήθηκαν μποϊκοτάζ στη Νέα Υόρκη κατά των εμπόρων που άνοιξαν το Σάββατο. Ότι αυτή η καμπάνια απέδωσε καρπούς, το γνωρίζουν όλοι οι ταξιδιώτες στις ανατολικές πόλεις που παρατηρούν ότι ακόμη και μεγάλα πολυκαταστήματα είναι κλειστά το Σάββατο.

Το έτος 5670 (1909-1910 μ.Χ.) αφιερώθηκε στο έργο της εισαγωγής της ιδέας των εβραϊκών εθνικών εορτών στη δημόσια ζωή. Αυτό το ζήτημα προέκυψε πρόσφατα στη Νέα Υόρκη με απειλητικό τρόπο, αλλά αποσύρθηκε λίγο πριν το οριακό σημείο. Μόνο προσωρινά αποσύρθηκε, η προσποίηση αποκάλυψε την ταυτότητα και τον αριθμό εκείνων που εξακολουθούν να επιφυλάσσονται ενάντια στον πλήρη Ιουδαϊσμό της πόλης τους. Εβραίοι επισκέπτες του χρηματιστηρίου έκαναν αίτηση να κλείσει το χρηματιστήριο την εβραϊκή Ημέρα της Εξιλέωσης. Στο Κλίβελαντ αυτό έγινε. Το Συμβούλιο των Εβραίων Γυναικών απηύθυνε έκκληση στην Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης στην Ουάσιγκτον για την αναγνώριση των εβραϊκών εορτών. Στο Νιούαρκ του Νιου Τζέρσεϊ, οι ραβίνοι ζήτησαν από τα νυχτερινά σχολεία να διακόψουν τα βραδινά μαθήματα της Παρασκευής, επειδή το εβραϊκό Σάββατο ξεκινά με τη δύση του ηλίου την Παρασκευή.

Το 1911, μια προσπάθεια να αναγνωριστεί επίσημα η Εβραϊκή ενσωμάτωση των Συναγωγών «Agudath Achim» και «Khal Adath Jeshurun» απέτυχε λόγω του δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου Γκοφ, ο οποίος αρνήθηκε την ενσωμάτωση με την αιτιολογία ότι ο τίτλος έπρεπε να είναι στα αγγλικά. – Οι Εβραίοι του Σικάγο άλλαξαν την ημερομηνία των εκλογών επειδή η επίσημη ημερομηνία έπεφτε την τελευταία ημέρα του Πάσχα.

Το 1912-1913 αποκτήθηκε μια σειρά από ειδικές αναγνωρίσεις του Σαββάτου συμπεριλαμβανομένων των Τζέρσεϊ Σίτι, Μπαγιόν, Χόμποκεν, Γιούνιον Χιλ. Στο νομοθετικό σώμα του Οχάιο οι Εβραίοι κέρδισαν ένα νομοσχέδιο που καθόριζε ένα συγκεκριμένο Σάββατο ως ημερομηνία προκριματικών εκλογών.

Το 1913-1914 το Γραφείο Μετανάστευσης των Ηνωμένων Πολιτειών έκανε δεκτό το αίτημα του Σάιμον Γουλφ, παλιού εβραίου λομπίστα στην Ουάσιγκτον, να δοθούν οδηγίες στους Επιτρόπους Μετανάστευσης να μην απελαθούν Εβραίοι κατά τη διάρκεια των εβραϊκών διακοπών. – Το Γυναικείο Κόμμα της Κομητείας Κουκ του Ιλινόις, εγκρίνει ψηφίσματα κατά του να επιτρέπεται σε Εβραίους δασκάλους να λαμβάνουν πλήρη αμοιβή για απουσίες κατά τη διάρκεια των εβραϊκών εορτών. – Αυτό το έτος τέθηκε το ζήτημα της μεθόδου των Εβραίων για τη σφαγή των ζώων – η σεχιτά. – Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή θεώρησε ότι αυτό το

ζήτημα ήταν αρκετά σημαντικό για να δείξει πλήρως το ενδιαφέρον της.

Αυτή η σειρά γεγονότων θα μπορούσε επίσης να συνεχιστεί εκτενώς. Φαγητό κοσέρ για τα παιδιά των δημόσιων σχολείων επειδή υπήρχαν εβραιόπουλα στα σχολεία· διαμαρτυρίες κατά των διατάξεων για τη θερινή ώρα επειδή ήταν επιζήμιες για τους Εβραίους εμπόρους που κλείνουν τις επιχειρήσεις τους το Σάββατο και τις ανοίγουν όταν νυχτώσει εκείνη την ημέρα. Αυτή είναι μια εικονογράφηση του μεγάλου αριθμού των λεπτομερειών στα οποία η εβραϊκή ζωή συγκρούεται με τη ζωή της κοινότητας. Και, φυσικά, κάθε μια από αυτές τις αποκλίσεις είναι έδαφος για μια επιβλητική «απαίτηση». – Το Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ επικρίθηκε αυστηρά το 1917-1918 επειδή αρνήθηκε να αφήσει κατά μέρος μια ημερομηνία εισαγωγικών εξετάσεων που έρχονταν σε αντίθεση με μια εβραϊκή γιορτή. Από τότε, ωστόσο, τα ανατολικά πανεπιστήμια έγιναν πιο εύκαμπτα. Αλλά ολόκληρη η πορεία του χριστιανικού έτους θα έπρεπε να αλλάξει και όλα τα παραδοσιακά εποχιακά έθιμα της χώρας να διαλυθούν, εάν πρόκειται να δοθεί στους Εβραίους το πλήρες μέτρο της «ελευθερίας» που απαιτούν.

Φυσικά, το έργο της Κέχιλα υποστηρίζεται ότι είναι «εκπαιδευτικό». Σίγουρα είναι αυτό. Τα καλύτερα μορφωμένα μέλη είναι εκείνα που προέρχονται από τα γκέτο της Γαλατίας όπου η ιδέα της Κέχιλα είναι πλήρως κατανοητή και η κυβέρνηση της εβραϊκής κοινότητας ασκεί απεριόριστη επιρροή.

Οποιαδήποτε άλλο είδος εκπαίδευσης μπορεί να ενδιαφέρει την Κέχιλα, σίγουρα τονίζει περισσότερο την εκπαίδευση στον διαχωρισμό. Οι New York Times αρέσκονται ιδιαίτερα να τονίζουν αυτό το θέμα της «εκπαίδευσης». Είναι μια βολική περιγραφή και βοηθά κάπως την προσπάθεια ελαχιστοποίησης της σημασίας του Κέχιλα όταν είναι υπό έλεγχο. Ωστόσο, στους New York Times εμφανίστηκε ένα άρθρο σχετικά με την Κέχιλα στο οποίο ο Δρ. Σαμσόν Μπεντερλί, διευθυντής του Γραφείου Εκπαίδευσης, περιγράφει τα αντικείμενα της εκπαίδευσης:

«Το πρόβλημα που είχαμε μπροστά μας ήταν να σχηματίσουμε ένα σώμα νεαρών Εβραίων που θα έπρεπε αφενός να είναι αληθινοί Αμερικανοί, μέρος αυτής της Δημοκρατίας, με έντονο ενδιαφέρον για την οικοδόμηση των αμερικανικών ιδεωδών· και όμως, από την άλλη πλευρά, να είναι επίσης Εβραίοι να αγαπούν τα καλύτερα δικά τους ιδανικά, και όχι ανυπομονούν απλώς να συγχωνευτούν με τους υπόλοιπους και να εξαφανιστούν ανάμεσά τους. Αυτό το πρόβλημα αντιμετωπίζουν εξίσου οι Ορθόδοξοι και οι Μεταρρυθμιστές Εβραίοι. Δεν είναι απλώς ένα θρησκευτικό αλλά ένα αστικό πρόβλημα.»

Αυτός είναι ο αυτονομισμός και ο αποκλεισμός σαν εκπαιδευτικό πρόγραμμα και τα αποτελέσματά του δεν μπορούν να μην αποτελούν ένα σύννεφο διαφοράς όπως έχει εν μέρει αποκαλύψει αυτό το άρθρο. Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης, μέσω του Γραφείου Εκπαίδευσης, παρέχει «μια καθαρά θρησκευτική εκπαίδευση σε 200.000 εβραιόπουλα», η θρη-

σκευτική εκπαίδευση δεν είναι, φυσικά, αυτό που εννοείται γενικά με αυτόν τον όρο, αλλά μια εκπαίδευση σε ιδέες φυλετικής ανωτερότητας και διαφορετικότητας.

Αυτή η διαφορά απεικονίζεται εντυπωσιακά πρόσφατα στην εβραϊκή μυθοπλασία. Το να αγαπάς μια Χριστιανή κοπέλα είναι αμαρτία· αυτό είναι το θέμα όλων των ειδών των ιστοριών, των σκίτσων και των εκδόσεων που εμφανίζονται αυτές τις μέρες. Αλλά ο Τζέιμς Γκίμπονς Χούνεκερ σε ένα σκίτσο που επαινείται υπερβολικά από Εβραίους κριτικούς, δείχνει πόσο βαθιά είναι αυτή η ιδέα του διαχωρισμού όταν κάνει τον Γιάνκελι Όστροβιτς να πει: «Σαν παιδί έτρεμα στον ήχο της μουσικής και με έμαθαν να βάζω το δάχτυλό μου στα αυτιά μου· όταν έπαιζε βέβηλη μουσική, μουσική των Γκοχίμ.» Αυτή είναι η βασική ιδέα: Όλη η ζωή και οι θεσμοί των μη-Εβραίων είναι «βέβηλοι». Είναι η αδιάκοπη συνείδηση των Εβραίων για τους Γκόι που αποτελεί την ασθένεια του Ιουδαϊσμού, αυτή την παράδοση αιώνων διαχωρισμού.

Δεν υπάρχει αντισημιτισμός. Υπάρχει όμως, πολύς αντιγκοϊισμός. Στην Αγγλία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αμερική, τη Ρωσία, δεν υπάρχει κανένα αντιαραβικό συναίσθημα. Κανένας από τους σημιτικούς λαούς δεν έχει διακριθεί από την ιδιαίτερη αντιπάθεια οποιουδήποτε άλλου λαού. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να αντιπαθήσει κανείς τους Σημίτες.

Είναι πολύ περίεργο όμως, ότι ο σημιτικός λαός πρέπει να είναι μια μονάδα αντιπάθειας προς τους Εβραίους. Η Παλαιστίνη, η οποία έχει ακόμη μόνο λίγους Εβραίους, κατοικείται από Σημίτες που αντιπαθούν τόσο πολύ τους Εβραίους που οι σιωνιστικές πρόοδοι που γίνονται εκεί απειλούνται από σοβαρές επιπλοκές. Αυτό σίγουρα δεν είναι αντισημιτισμός. Οι Σημίτες δεν είναι ενάντια στους Σημίτες. Αλλά βρίσκονται σε αντίθεση με τους Εβραίους.

Όταν ο Άριος και ο Σημίτης έχουν στη συνείδησή τους εδώ και πολλούς αιώνες ότι ο Εβραίος είναι μια άλλη φυλή, και όταν είναι γνωστό ότι ούτε ο Άριος ούτε ο Σημίτης είναι ευαίσθητοι στο ζήτημα της φυλής, ποια είναι η απάντηση; Μόνο αυτή, ότι όλη η ουσία μιας τέτοιας κατάστασης προέρχεται από τους Εβραίους.

Δεν υπάρχει αντισημιτισμός, υπάρχει μόνο ένας πολύ μικρός και πολύ ήπιος αντιεβραϊσμός. Αλλά μια μελέτη των εβραϊκών εκδόσεων, των βιβλίων, των φυλλαδίων, των διακηρύξεων, των συνταγμάτων και των καταστατικών, καθώς και μια μελέτη της οργανωμένης εβραϊκής δράσης σε αυτήν και σε άλλες χώρες, δείχνει ότι υπάρχει τεράστιος όγκος αντιγκοϊσμού ή αντι-μη Εβραϊσμού.

Όχι ότι είναι κάτι που πρέπει να φοβόμαστε, απλά είναι κάτι που πρέπει να γνωρίζουμε. Η γνώση είναι μια καλή άμυνα. Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης, έχοντας σαν εκτελεστική επιτροπή την ίδια επιτροπή που είναι επίσης η κυβερνώσα ομάδα Εβραίων γνωστή ως 12η Περιφέρεια της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής, αξίζει να ληφθεί υπόψη, όχι μόνο

σαν παράδειγμα της διαπλεκόμενης οργάνωσης που συνδυάζει όλες τις τάξεις Εβραίων σε μια ομάδα, αλλά και σαν παράδειγμα του τι σημαίνει «δικαιώματα των Εβραίων».

Αξίζει να θυμηθούμε ότι κάθε «απαίτηση» που εκφράζεται στην Ουάσιγκτον ενώπιον αξιωματούχων και επιτροπών, κάθε υψηλό πρόσωπο που εμφανίζεται εκεί για εβραϊκά θέματα – ο Λούις Μάρσαλ και οι Σοφοί, οι Γκόλντφογκλ, οι Ροζάλσκι, εκτός από πολλούς άλλους, όπως οι Καν και οι Σιφ, που μένουν μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας της επιτροπής και μακριά από τα διαμαρτυρόμενα κόμματα – όλοι συνδέονται, μέσω κάποιου εβραϊκού συμφέροντος, με το κύριο ενδιαφέρον να βασίζεται στην Κέχιλα και να εκφράζεται μέσω της 12ης Περιφέρειας της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής.

«The Dearborn Independent», τεύχος 12 Μαρτίου 1921

XXXVI

Τα «εβραϊκά δικαιώματα» βγάζουν μαθήματα εκτός σχολείων

Οι οργανώσεις του Εβραϊσμού είναι πολυάριθμες και διαδεδομένες, όλες τους είναι διεθνείς είτε μισθωμένες είτε όχι. Η Παγκόσμια Ισραηλιτική Συμμαχία (Alliance israélite universelle) είναι ίσως το παγκόσμιο γραφείο συμψηφισμού της εβραϊκής πολιτικής, με το οποίο κάθε εθνική συνάθροιση εβραϊκών κοινωνιών έχει σχέση.

Το ανεξάρτητο τάγμα του B'nai B'rith, το οποίο έχει φτάσει σε ένα εκατομμύριο μέλη, είναι σαφώς διεθνές. Έχει χωρίσει τον κόσμο σε 11 περιοχές, επτά από τις οποίες βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο αριθμός των στοών του σύμφωνα με την τελευταία αναφορά ήταν 426 σε Ηνωμένες Πολιτείες, Ευρώπη, Ασία, Αφρική. Από τα 4 μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής που δεν ζουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, το ένα ζει στο Βερολίνο, τη Βιέννη, το Βουκουρέστι και την Κωνσταντινούπολη. Το όνομα του Χένρι Μοργκεντάου εμφανίζεται στο Εβραϊκό έτος 1919-1920 σαν μέλος αυτής της εκτελεστικής επιτροπής. Ο κ. Μοργκεντάου θα μείνει στη μνήμη μας σαν ο Αμερικανός Υπουργός στην Τουρκία, ο οποίος αργότερα αναφέρεται σαν πρέσβης στο Μεξικό, ο οποίος στη συνέχεια επιλέχθηκε από τον Πρόεδρο Γούντροου Ουίλσον για να μεσολαβήσει μεταξύ των Τούρκων και των Αρμενίων. Ο κ. Μοργκεντάου ερεύνησε επίσης για τον Πρόεδρο τις αναφορές για τα πογκρόμ της Πολωνίας.

Αν κοιτάξει κανείς τις εκτελεστικές επιτροπές των εβραϊκών κοινωνιών, είναι εντυπωσιακό πώς σε όλες τις σημαντικές θέσεις οι ηγέτες είναι ίδιοι. Μερικά ονόματα επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά. Είναι τα ονόματα που συναντά κανείς σε όλες ερευνητικές επιτροπές της Γερουσίας, σε βασικές θέσεις στο Υπουργείο Πολέμου των Ηνωμένων Πολιτειών και σε κάθε στάδιο της εβραϊκής παρέμβασης στην αμερικανική εξωτερική πολιτική. Όλα τα νήματα ενώνονται τελικά στην Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (A.J.C.) και στην Εκτελεστική Επιτροπή του Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Ο δικαστής Μακ, ο δικαστής Μπράνταϊς, οι Βάρμπουργκς, οι Σιφ, ο Μοργκεντάου, ο Γουλφ, ο Κράους, ο Έλκους, ο Στράους, ο Λούις Μάρσαλ – αυτά τα ονόματα εμφανίζονται παντού και ξανά και ξανά σε όλα τα μεγάλα γεγονότα.

Υπάρχουν 6.100 εβραϊκές οργανώσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες, εκ των οποίων στη Νέα Υόρκη βρίσκονται 3.637 σύμφωνα με τις τελευταίες αναφορές. Αυτός ο αριθμός προσφέρεται από το βιβλίο ετών 1919-1920, αν και πρόσφατα έγινε η δήλωση ότι η Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι το

γραφείο συμψηφισμού 4.000 οργανώσεων. Αυτό δείχνει πόσο στενά και πλήρως συνδεδεμένοι είναι οι Εβραίοι με κάθε δυνατό τρόπο· ο ισχυρότερος δεσμός τους είναι η φυλετική ενότητα.

Η οργάνωση για την οποία το κοινό έχει ακούσει τα περισσότερα είναι το ανεξάρτητο τάγμα B'nai B'rith. Η έδρα του δεν είναι στη Νέα Υόρκη, παράξενο να πούμε, αλλά στο Σικάγο. Η προέλευσή του όμως, όπως ήταν αναμενόμενο είναι από τη Νέα Υόρκη. Αυτό το ενδιαφέρων Τάγμα, χωρίς αναφορά στο οποίο καμία έρευνα για τον εβραϊσμό δεν είναι πλήρης, δημιουργήθηκε στο πίσω δωμάτιο ενός σαλούν στην οδό Έσεξ το 1843. Παραδόξως, το πιο δραστήριο πνεύμα της στην αρχή ήταν ένας Χένρι Τζόουνς, αν και οι συνάδελφοί του διατήρησαν τα εβραϊκά τους ονόματα. Επειδή οι περισσότεροι από τους ιδρυτές ήταν από τη Γερμανία, το όνομα δόθηκε στα γερμανικά, «Brüder vom Bunde» (Αδερφοί της Συμμαχίας), που στα εβραϊκά είναι, B'nai B'rith (Αδελφοί του Συμφώνου). Η εκτελεστική επιτροπή ήταν γνωστή ως «Οι Πρεσβύτεροι». Το Τάγμα εξαπλώθηκε πρώτα στο Σινσινάτι, προφανώς ακολουθώντας την πορεία της γερμανικής μετανάστευσης μέσα στη χώρα, και καταγράφεται ότι η δεύτερη στοά σε αυτή την πόλη είναι η πρώτη όπου χρησιμοποιήθηκε η αγγλική γλώσσα για να συζητηθούν υποθέσεις που υποβάλλονταν. Το πρώτο άλμα του τάγματος στο εξωτερικό, ήταν στο Βερολίνο όπου το 1885 εγκαταστάθηκε η Μεγάλη Στοά No. 8, ενώ αμέσως μετά ακολούθησαν Μεγάλες Στοές στη Ρουμανία και την Αυστρία. Η βιβλιογραφία του τάγματος δίνει έμφαση στο έργο της ενθάρρυνσης του πατριωτισμού, που λέγεται ότι είναι ένα από τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντα του B'nai B'rith. Ίσως δεν προοριζόταν όμως, τα κεντρικά γραφεία στο Σικάγο να αναλάβουν, ειδικά τα τελευταία χρόνια, να καθοδηγήσουν τον πατριωτισμό όλων των περιοχών σε όλο τον κόσμο. Θα ήταν μάλλον άβολο κατά τη διάρκεια του πολέμου για τη Στοά No. 6 του Ιλινόις να ενθαρρύνει τα πατριωτικά αισθήματα της Στοάς No. 8 στη Γερμανία.

Το τάγμα έχει δοκιμάσει τις δυνάμεις του και στον πολιτικό τομέα. Η διπλωματική ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών τα τελευταία 70 χρόνια είναι πλούσια σε ίχνη του B'nai B'rith. Ο Όσκαρ Στράους γράφοντας από την Πρεσβεία των Ηνωμένων Πολιτειών στην Κωνσταντινούπολη το 1889, λέει στον Υπουργό Εξωτερικών Τζέιμς Μπλέιν ότι η Στοά Jerusalaim του B'nai B'rith στην Ιερουσαλήμ ήταν αρκετά ικανοποιημένη με τον τρόπο με τον οποίο το Στέιτ Ντιπάρτμεντ είχε ασχοληθεί με ένα συγκεκριμένο θέμα κατόπιν αιτήματος της στοάς. Ο κ. Μοργκεντάου, κατά τη διάρκεια της έρευνάς του για τις ψευδείς φήμες για πογκρόμ στην Πολωνία, πήγε σε μια στοά της B'nai B'rith. Το 1870 ο αδελφός Μπέντζαμιν Φ. Πεϊξότο διορίστηκε «ως πρόξενος των Ηνωμένων Πολιτειών στο Βουκουρέστι με σαφή σκοπό να βελτιωθεί η κατάσταση των σκληρά διωκόμενων Εβραίων στη Ρουμανία». Αυτές οι «διώξεις» ήταν η διαμαρτυρία των Ρουμάνων αγροτών ενάντια στις δύο

μεγαλύτερες απειλές για τους αγρότες: την ελεγχόμενη από τους Εβραίους διακίνηση ποτών και των στεγαστικών δανείων. Αυτός ο ειδικός διορισμός έγινε «κατόπιν εισηγήσεων που έγιναν από το Τάγμα· οι διαπραγματεύσεις διεξήχθησαν κυρίως από τον αδελφό Σάιμον Γουλφ.»

Αυτός ο Σάιμον Γουλφ είναι ο μόνιμος και επίσημος εκπρόσωπος των εβραϊκών υποθέσεων στην Ουάσιγκτον για 50 χρόνια. Αν ήθελε, θα μπορούσε να γράψει μια πολύ διδακτική ιστορία για τη σχέση του B'nai B'rith με τα διπλωματικά ραντεβού. Ήταν αυτός που πρότεινε στον υπουργό εξωτερικών Γουίλιαμ Τζένινγκς Μπράιαν να διορίσει έναν Εβραίο απεσταλμένο στην Ισπανία για να δείξει στην Ισπανία ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν ενέκριναν την απέλαση των Εβραίων από την Ισπανία τον 15ο αιώνα! Οι Εβραίοι προέτρεψαν και τον Πρόεδρο Ουόρεν Χάρντινγκ να διορίσει έναν Εβραίο σαν πρεσβευτή στη Γερμανία, εκφράζοντας την αποδοκιμασία τους για την εξέγερση των Γερμανών ενάντια στην εβραϊκή κυριαρχία στα οικονομικά, τη βιομηχανία και την πολιτική. Αυτή η αντίληψη της διπλωματικής υπηρεσίας των Ηνωμένων Πολιτειών σαν υπηρεσία για την προώθηση των εβραϊκών υποθέσεων παγκοσμίως υπάρχει εδώ και πολύ καιρό και έχει οδηγήσει σε ορισμένους περίεργους διορισμούς που έχουν προκαλέσει έκπληξη στους ανθρώπους.

Αξίζει να σημειωθεί ότι ενώ οι Αμερικανοεβραίοι γεμίζουν τα διπλωματικά γραφεία της Ανατολής με όσο το δυνατόν περισσότερους Εβραίους, οι Βρετανοί Εβραίοι κάνουν το ίδιο σε σχέση με την Περσία, την Ινδία και την Παλαιστίνη. Με αυτόν τον τρόπο ολόκληρη η Μέση Ανατολή βρίσκεται υπό τον έλεγχο των Εβραίων και δίνεται στον Μωαμεθανικό κόσμο να καταλάβει ότι οι Εβραίοι επιστρέφουν τώρα στην αρχαία πατρίδα τους από την κατάκτηση της λευκής φυλής. Αυτή η προσπάθεια των οπαδών του Μωυσή να έρθουν πιο κοντά στους πιστούς του Μωάμεθ αξίζει την πλήρη προσοχή μας.

Το B'nai B'rith αποτελείται κυρίως από τους πιο φιλελεύθερους Εβραίους, θρησκευτικά μιλώντας, και αναμφίβολα περιλαμβάνει έναν μεγάλο αριθμό που είναι επίσης φιλελεύθεροι, φυλετικά. Η εποχή που ήταν εκπρόσωπος των εβραϊκών ιδεωδών έχει πλέον περάσει εδώ και πολύ καιρό· σήμερα αποτελεί το κέντρο ορισμένων εβραϊκών δραστηριοτήτων. Δεν αντικαθιστά την Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή (A.J.C.) αλλά είναι το χέρι της που εκτελεί τις εντολές της. Μπορεί να περιγραφεί σαν Τεκτονισμός αποκλειστικά για Εβραίους. Αυτό αναδεικνύει ένα άλλο χαρακτηριστικό που οι άνθρωποι έχουν παρατηρήσει και συζητήσει: ο Εβραίος το ζήτησε σαν δικαίωμά του να ενταχθεί σε όλες τις ενώσεις και τα τάγματα· στα δικά του δεν δέχεται κανέναν παρά μόνο Εβραίους. Αυτή η μονόπλευρη πολιτική συναντάται παντού.

Στην πρώτη γραμμή της δραστηριότητας του B'nai B'rith είναι το έργο

της «Αντιδυσφημιστικής Ένωσης». Αυτή η εσωτερική επιτροπή σε κάθε στοά κάνει την απαραίτητη κατασκοπευτική εργασία για να ενημερώσει τις Μεγάλες Στοές για το τι συμβαίνει σε σχέση με τον Εβραϊσμό στις Ηνωμένες Πολιτείες. Στην προκλητική προσέγγισή της, η Αντιδυσφημιστική Ένωση εργάζεται σύμφωνα με προσεκτικά μελετημένες κατευθυντήριες γραμμές.

Συνήθως, ο επικεφαλής της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης σε κάθε πόλη είναι ένας άνθρωπος ικανός να ασκεί πίεση στον δημόσιο Τύπο. Μερικές φορές είναι επικεφαλής ενός διαφημιστικού πρακτορείου που, κατά κανόνα, συγκεντρώνει τις διαφημίσεις των εβραϊκών πολυκαταστημάτων αυτής της πόλης, έτσι ώστε οι εφημερίδες να μπορούν να ελέγχονται από αυτή την άποψη. Όλα τα μποϊκοτάζ οργανώνονται από την Αντιδυσφημιστική Ένωση. Όχι μόνο εγείρει τις διαμαρτυρίες της δυνατά και δημόσια, αλλά χρησιμοποιεί και μόχλευση που δεν είναι ορατή στον έξω κόσμο. Είναι ένα άκρως πολεμικό σώμα του οποίου τα μέσα σε καμία περίπτωση δεν υπαγορεύονται πάντα από τη λογική και τη δικαιοσύνη. Θα μπορούσαν να ειπωθούν πολλές γραφικές ιστορίες για τις λειτουργίες της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης σε διάφορες αμερικανικές πόλεις, αλλά καθώς τα παρόντα άρθρα προσπαθούν να δώσουν μόνο μια πανοραμική άποψη των ευρέως διαδεδομένων εβραϊκών δραστηριοτήτων, η απλή αφήγηση θα πρέπει να περιμένει.

Αλλά ίσως το πιο αξιοσημείωτο επίτευγμα της Ένωσης ήταν η κατάργηση της λέξης «Εβραίος» στα δημόσια έντυπα εκτός από τις επαινετικές αναφορές. Για πολύ καιρό στις Ηνωμένες Πολιτείες οι άνθρωποι δεν ήξεραν πώς να αποκαλούν τους Εβραίους, είτε ως Εβραίους είτε ως Ισραηλίτες ή κάτι άλλο, επειδή ο φόβος της προσβολής είχε καλλιεργηθεί τόσο επιμελώς σε όλους τους χώρους. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι άλλες εθνικότητες έπρεπε να δεχτούν όλα τα κακά πράγματα που προέρχονταν από τους Εβραίους, αλλά δεν επιτρεπόταν να ονομαστούν. Πρόσφατα ένας Εβραίος δικάστηκε για τον φόνο της συζύγου του. Οι εφημερίδες τον ανέφεραν ως «ένα θρασύτατο Άγγλο». Οι Ρώσοι και οι Πολωνοί στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν εξοργιστεί και έχουν επανειλημμένα διαμαρτυρηθεί δημόσια για την κακή χρήση του εθνικού τους χαρακτηρισμού σε αστυνομικές αναφορές και εφημερίδες για να κρύψουν την ταυτότητα των Εβραίων. Οι Ρώσοι που κατοικούν σε αυτή τη χώρα έχουν αναγκαστεί αρκετές φορές να διαμαρτυρηθούν στον Τύπο για την παραπλανητική πρακτική του σε αυτό το θέμα.

Για την κατάσταση αυτή η Αντιδυσφημιστική Ένωση παίρνει τα εύσημα. Μόλις μια εφημερίδα προσθέτει τη λέξη «Εβραίος» στο όνομα ενός κακοποιού, η Αντιδυσφημιστική Ένωση έπιανε δουλειά σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Το διαρκώς επαναλαμβανόμενο επιχείρημα είναι: «Αν ήταν Βαπτιστής ή Επισκοπικός, δεν θα το λέγατε, και γιατί το λέτε ότι είναι Εβραίος – «Εβραίος» είναι θρησκευτικός προσδιορισμός. Οι συντάκτες της πόλης είναι υποχρεωμένοι και ο κανόνας καθιερώθηκε. Αν

αυτή η επιχειρηματολογία δεν βασιζόταν στην υπόθεση ότι η λέξη «Εβραίος», που κανείς δεν την σκέφτεται, χρησιμοποιείται με ονομαστική έννοια, θα ήταν σωστό. Αλλά στην πράξη αποδείχτηκε μεγάλη αδικία για άλλες εθνικότητες που βαρύνονται με τα εβραϊκά αδικήματα και, περισσότερο από όλα, περιόρισε την ελευθερία του αμερικανικού λόγου και άφησε τον Εβραίο να κρυφτεί, όποτε θέλει να κρυφτεί και δεν μπορεί να ειπωθεί ότι χρησιμοποίησε με τον καλύτερο τρόπο αυτό το προνόμιο.

Αυτή η συμπεριφορά του τάγματος B'nai B'rith και της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης αφαιρεί κάθε ελπίδα προσέγγισης ή ακόμα και συμφιλίωσης. Κανένας λαός στη γη δεν είναι πιο διατεθειμένος σε μια έντιμη, ειρηνική διευθέτηση του εβραϊκού ζητήματος από τον Αμερικανικό, αλλά αυτή η διευθέτηση δεν μπορεί να είναι στα όρια του αποχριστιανισμού και του εξιουδαϊσμού των Ηνωμένων Πολιτειών. Το έργο της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης μπορεί να είναι θετικό για τον Ιουδαϊσμό αλλά αρνητικό ως προς τη διευθέτηση.

Ένα από τα πιο αποτελεσματικά παραβάν πίσω από τα οποία ο Ιουδαϊσμός κρύβει τις πραγματικές του προθέσεις είναι οι μαζικές συγκεντρώσεις. Οι μαζικές συγκεντρώσεις μπορούν να περιγραφούν ως το μεγάλο αμερικανικό χόμπι των Εβραίων. Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης ή η ίδια η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή μπορεί να πραγματοποιήσει μαζικές συγκεντρώσεις σε οποιαδήποτε πόλη μέσα σε 24 ώρες. Οι μαζικές συγκεντρώσεις είναι καθαρά μηχανικά μέσα αγώνα, όχι για να εκφραστούν ανοιχτά οι εβραϊκές απόψεις, αλλά για να επηρεαστεί η «κοινή γνώμη» προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση – ένας θεατρινισμός. Αυτή η στήλη θα μπορούσε να γεμίσει με τις ημερομηνίες και τους τόπους των μαζικών συγκεντρώσεων που πραγματοποιούνταν εντός οποιωνδήποτε επτά ημερών για οποιοδήποτε ζήτημα στο οποίο οι Εβραίοι είχαν αποφασίσει να εξαναγκάσουν ή να επιταχύνουν τη δημόσια ή, όπως είναι συνήθως, την επίσημη γνώμη. Η μαζική συγκέντρωση, όπως φαίνεται, μπορεί ακόμα να φαίνεται και αληθινή στον πολιτικό αξιωματούχο του οποίου ζητείται η ψήφος. Ήταν από τις μαζικές συγκεντρώσεις που το Κογκρέσο εξαναγκάστηκε να διακόψει την εμπορική μας συνθήκη με τη Ρωσία. Ήταν από τις μαζικές συγκεντρώσεις που κατήργησαν το τεστ αλφαβητισμού για τους μετανάστες. Με τις μαζικές συγκεντρώσεις καταργήθηκε κάθε προσπάθεια περιορισμού της μετανάστευσης. Θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μια μαζική συγκέντρωση σε 100 σημαντικές πόλεις αύριο το βράδυ, εάν ο Πρόεδρος Ουόρεν Χάρντινγκ επιχειρούσε να απομακρύνει έναν Εβραίο αξιωματούχο ή εάν το γραφείο απογραφής επιχειρούσε να καταγράψει τους Εβραίους με το σωστό φυλετικό τους όνομα.

Είναι ένα τέλειο σύστημα, έστω και λίγο απαρχαιωμένο. Αναμφίβολα ο κύριος σκοπός του είναι να αφήσει τις εβραϊκές μάζες να πιστέψουν ότι

και αυτές έχουν κάτι να πουν στις εβραϊκές υποθέσεις. Η εβραϊκή ηγεσία των Εβραίων δεν είναι ποτέ ακριβώς όπως νομίζουν οι Εβραίοι και η αδυναμία της δεν ήταν ποτέ πιο εμφανής από σήμερα. Δεν υπήρξε καμία «δίωξη» των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες και δεν θα υπάρξει ποτέ, αλλά όλα όσα χρειάστηκε να κουβαλήσουν οι Εβραίοι στην πορεία της παρεξήγησης ήταν το αποτέλεσμα της ηγεσίας που τους παρέσυρε σε μονοπάτια διογκωμένων φιλοδοξιών, αντί για ουσιαστικά ανθρώπινα επιτεύγματα. Αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα ρίγος, όχι ανάμεσα στις εβραϊκές μάζες, αλλά στους ηγέτες τους. Ο εβραϊκός λαός σύντομα θα πάρει τις υποθέσεις του στα χέρια του και τότε οι υποθέσεις του θα πάνε καλύτερα. Υπάρχουν πάρα πολλές «επιτροπές», πάρα πολλοί «προφήτες», πάρα πολλοί «σοφοί», που πιστεύουν ότι δύο λεπτά με έναν Πρόεδρο συνιστούν μεγαλείο, και ότι ένα πολυάσχολο ταξίδι στο εξωτερικό με επιστροφή συνιστά πολιτειακό πνεύμα. Οι Εβραίοι έχουν υποφέρει από τις προσωπικές φιλοδοξίες και την αξιολύπητη ανικανότητα ορισμένων από τους πιο διαφημισμένους άνδρες τους.

Η B’nai B’rith έχει πολλά υπέρ της: η ηγεσία της ήταν πάντα προοδευτική. Μόνο όταν χρησιμοποιήθηκε από τους «ηγέτες» της Κέχιλα της Νέας Υόρκης δημιούργησε στις γειτονιές της εκείνες τις επιρροές που δίχαζαν αντί να οδηγήσουν σε συνεννόηση. Κάτω από ποιανού έμπνευση ανέλαβε η B’nai B’rith να δείξει τη μεγάλη της δύναμη ενάντια σε ένα έργο του Σαίξπηρ, τώρα δεν μπορεί να ειπωθεί· αλλά ήταν πολύ ατυχές για την εβραϊκή επιρροή προς όλες τις κατευθύνσεις. Επιτυχία; – ναι· αλλά μια επιτυχία που θα μπορούσαν κάλλιστα να κάνουν και χωρίς αυτή.

Απλώς μια ματιά στο αρχείο έχει ενδιαφέρον:

1907 – Εβραίοι αναγκάζουν να αποβληθεί ο «Έμπορος της Βενετίας» από τα δημόσια σχολεία στο Γκάλβεστον του Τέξας· στο Κλίβελαντ του Οχάιο· στο Ελ Πάσο του Τέξας· στο Γιάνγκσταουν του Οχάιο.

1908 – Οι Εβραίοι αποκλείουν τον «Έμπορο της Βενετίας» από το μάθημα των αγγλικών στο γυμνάσιο στο Ελ Πάσο του Τέξας.

1910 – Προφανώς ο «Έμπορος» γλίστρησε ξανά στα σχολεία του Κλίβελαντ, γιατί τον Απρίλιο ο διευθυντής των δημόσιων σχολείων εξέδωσε διαταγή ότι δεν έπρεπε να χρησιμοποιηθεί ξανά.

1911 – Οι ραβίνοι Χάρυ Έτλεσον και Σόλομον Έλσνερ ζητούν από το σχολικό συμβούλιο του Χάρτφορντ του Κονέκτικατ να διαγραφεί ο «Έμπορος της Βενετίας» από τη λίστα ανάγνωσης των σχολείων. Το διοικητικό συμβούλιο συμμορφώνεται.

1912 – Εβραίοι κάτοικοι της Μινεάπολης της Μινεσότα εγκαινιάζουν ένα κίνημα για να αποσυρθεί ο «Έμπορος της Βενετίας» από τα δημόσια σχολεία. – Στη Βοστώνη της Μασαχουσέτης ο διευθυντής των σχολείων αρνείται να αποσύρει το βιβλίο «Ο Έμπορος της Βενετίας» ως σχολικό βιβλίο, κατόπιν αιτήματος του ραβίνου Φίνεας Ισραέλι.

1916 – Κατόπιν αιτήματος των Εβραίων, το εκπαιδευτικό συμβούλιο

του Νιου Χέιβεν του Κονέκτικατ ψηφίζει υπέρ της αποτροπής της ανάγνωσης του «ο Έμπορος της Βενετίας» και επεκτείνει την απαγόρευση στα «Ιστορίες από τον Σαίξπηρ των Λαμπς» μέχρι να δημοσιευτεί μια έκδοση που παραλείπει το έργο.

Και ούτω καθεξής στη λίστα των πόλεων. Δημιουργήθηκε αντιπερισπασμός στον πίνακα του Τζον Σίνγκερ Σάρτζεντ «Η Συναγωγή» στο πλαίσιο του προγράμματος τέχνης της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Βοστώνης. Πολλά καταγγελτικά ψηφίσματα εγκρίθηκαν σε όλη τη χώρα σχετικά με αυτό, αλλά ο πίνακας είναι ακόμα εκεί.

Όλα είναι μέρος ενός λανθασμένου προγράμματος, η απαγόρευση της ελευθερίας του λόγου, με αναφορά στον Εβραίο. Είναι εντελώς στη μία πλευρά όλων όσων σημαίνουν οι αμερικανικές αρχές. Κάν' τον να βγάλει τον σκασμό! Μποϊκοτάρετέ τον! Κατεβάστε τον πίνακά του! Σβήστε τα λόγια του από τα ταχυδρομεία και τη δημόσια βιβλιοθήκη! – τι σπατάλη ενέργειας και τι αυτοδικία είναι μια τέτοια στάση!

Και έχει γενικευτεί. Τα περασμένα Χριστούγεννα οι περισσότεροι άνθρωποι δυσκολεύτηκαν να βρουν χριστουγεννιάτικες κάρτες που να δείχνουν με οποιονδήποτε τρόπο ότι τα Χριστούγεννα γιόρταζαν τη γέννηση κάποιου. Το Πάσχα θα έχουν την ίδια δυσκολία στο να βρουν πασχαλινές κάρτες που περιέχουν οποιαδήποτε πρόταση ότι το Πάσχα τιμά ένα συγκεκριμένο γεγονός. Θα υπάρχουν κουνέλια και αυγά και ανοιξιάτικα λουλούδια, αλλά μια υπόδειξη της Ανάστασης θα είναι δύσκολο να βρεθεί. Τώρα, όλα αυτά ξεκινούν από τους σχεδιαστές των καρτών. Και ακόμη και σε αυτήν την επιχείρηση συναντά κανείς την ίδια πολιτική να δηλώνει αντισημιτικό οτιδήποτε είναι χριστιανικό. Εάν ο ραβίνος Κόφι λέει ότι η Καινή Διαθήκη είναι το πιο αντισημιτικό βιβλίο που γράφτηκε ποτέ, ποια πρέπει να είναι η κρίση για μια Πασχαλινή κάρτα που είναι πραγματικά μια Πασχαλινή κάρτα;

Τον Νοέμβριο του 1919, η Αντιδυσφημιστική Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι 150 αμερικανικές πόλεις είχαν αποκλείσει τον «Έμπορο της Βενετίας» από τα δημόσια σχολεία. Οι εφημερίδες ανακοινώνουν ότι ο Ντέιβιντ Γουόρφιλντ, ο μεγάλος Εβραίος ηθοποιός, πρόκειται να παίξει τον «Σάιλοκ» με τον τρόπο που, όπως πιστεύουν, αντιπροσωπεύει την αληθινή αντίληψη του Σαίξπηρ. Η Αντιδυσφημιστική Ένωση μπορεί να ανακάλυψε ότι άδικα ξόδεψε τόση ενέργεια καθώς οι καλύτεροι κριτικοί του Σαίξπηρ δηλώνουν ότι «Ο Έμπορος της Βενετίας» δεν αφορά καθόλου έναν Εβραίο, αλλά αναφέρεται στην τοκογλυφία σαν μια μοχθηρή πρακτική που άρπαξε τόσο τους Εβραίους όσο και τους μη Εβραίους και έφερε διχασμό.

Πάντως υπήρξε μια κάποια φινέτσα στον τρόπο της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης στην προσέγγιση του θέματος του αποκλεισμού του «Εμπόρου». Δεν ήταν η ανικανότητα που δεν μπόρεσε να εκτιμήσει το εξαιρετικό έργο του Σαίξπηρ. Όχι, δεν ήταν αυτό. Ούτε ήταν παραδοχή της λεπτής ευαισθησίας των Εβραίων. Καθόλου. Όχι, η

Αντιδυσφημιστική Ένωση ήθελε να απομακρυνθεί από τα μαθήματα ανάγνωσης μόνο προς όφελος των παιδιών των μη-Εβραίων.

Ακολουθούν αποσπάσματα από μια από τις επιστολές που στάλθηκαν από την Αντιδυσφημιστική Ένωση στο Σικάγο προς τον επιθεωρητή των δημόσιων σχολείων σε μια σημαντική πόλη:

«Μόλις ενημερωθήκαμε ότι τα... γυμνάσια εξακολουθούν να διατηρούν το "Ο Έμπορος της Βενετίας" στη λίστα των απαιτούμενων αναγνώσεων...»

«Δεν στηρίζουμε το αίτημά μας στη ντροπή που μπορεί να δημιουργήσει στους Εβραίους μαθητές στην τάξη, ούτε η στάση μας ως προς αυτό στηρίζεται σε κάποια λεπτή ευαισθησία. Είναι αποτέλεσμα ώριμης σκέψης και έρευνας. Η ένστασή μας γίνεται λόγω της επίδρασής του στα παιδιά των μη-Εβραίων που υποσυνείδητα θα συσχετίσουν στο μυαλό τους τον Εβραίο όπως τον απεικόνισε ο Σαίξπηρ με τον Εβραίο του σήμερα. Τα παιδιά δεν είναι αναλυτές. Ένας χαρακτήρας στο παρελθόν που απεικονίζεται ζωντανά υπάρχει για αυτά και στο παρόν. Ο Εβραίος του Σαίξπηρ ζει στο μυαλό του παιδιού σαν τον Εβραίο της Νέας Υόρκης ή τον Εβραίο του Σικάγο ή τον Εβραίο του Νιούαρκ. Οι δάσκαλοί σας στη λογοτεχνία μπορεί να πουν πολλά υπέρ των καλών ιδιοτήτων του Σάιλοκ, αλλά η εμπειρία μας είναι ότι πολύ σπάνια οι καλές ιδιότητες του Σάιλοκ αναδεικνύονται στα παιδιά. Τα χαρακτηριστικά του χαρακτήρα του που αναδεικνύονται κατά τη μελέτη του έργου είναι η απληστία, το μίσος, η εκδίκηση και η σκληρότητα του Σάιλοκ.»

«Το γεγονός ότι το Συμβούλιο Απαιτήσεων Εισόδου στο Κολλέγιο αντιλήφθηκε το δίκαιο της θέσης μας και απέκλεισε το έργο από τη λίστα των απαιτούμενων αναγνώσεων για την είσοδο στα πανεπιστήμια και τα κολέγιά μας δείχνει ξεκάθαρα ότι είναι ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα...»

«...πιστεύουμε ότι όταν συνειδητοποιήσετε τη μεγάλη ζημιά που μπορεί να προκληθεί σε εκατοντάδες και χιλιάδες νομοταγείς Εβραίους πολίτες αυτής της χώρας, θα ικανοποιήσετε το αίτημά μας να διακοπεί η ανάγνωση του "Έμπορος της Βενετίας" από τα σχολεία σας».

Και σε αυτή την περίπτωση έγινε. Παρά το γεγονός ότι το έργο χρησιμοποιήθηκε στο λύκειο και το επιχείρημα της επιστολής απευθυνόταν στην επίδραση του έργου στα παιδιά, διακόπηκε. Μια μελέτη του χρονοδιαγράμματος του τι ακριβώς συνέβη έδειξε ότι όλα είχαν ετοιμαστεί πριν ακόμα γραφτεί η επιστολή. Αυτή η απομάκρυνση του βιβλίου θεωρείται σοφή πολιτική των Εβραίων ηγετών; Υπάρχει κάποια ελπίδα ότι θα καταργήσουμε τον «Έμπορο της Βενετίας»;

Δεν ξέρουν ότι μια παρατήρηση των δασκάλων της λογοτεχνίας είναι ότι ακόμα κι αν απαγορεύεται στα μη εβραιόπουλα να διαβάσουν το έργο, τα εβραιόπουλα θα το διαβάσουν ούτως ή άλλως, αφού τα εβραιόπουλα είναι αυτά που το απολαμβάνουν πιο εγκάρδια γιατί το καταλαβαίνουν καλύτερα;

Δεν ξέρουν οι Εβραίοι ηγέτες ότι οι μη-Εβραίοι δεν διαβάζουν τον «Έμπορο» για τον Σάιλοκ, εκτός ίσως από την ευγενική υπεράσπισή του για τον Εβραίο ως ανθρώπινο όν; Όποιος ακούει τον Σάιλοκ να αναφέρεται σε οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό, ποιους πολυάριθμους Εβραίους συγγραφείς χαίρονται να αναφέρουν;

«*Επειδή είμαι Εβραίος. Δεν έχει μάτια ο Εβραίος;*
Δεν έχει χέρια, όργανα, διαστάσεις, αισθήσεις, πάθη;»

Για να πετύχει το σκοπό της, η Αντιδυσφημιστική Ένωση θα πρέπει να κάνει μια εκτομή στην καθομιλουμένη μας αγγλική γλώσσα. Τα σοφά και πνευματώδη λόγια αυτού του σαιξπηρικού έργου έχουν περάσει στο μόνιμο καθημερινό μας λόγο.

«*Κρατάω τον κόσμο μια θεατρική σκηνή όπου ο κάθε άνθρωπος πρέπει να παίξει τον ρόλο του· και ο δικός μου είναι θλιβερός*».

«*Μιλάω με την εξουσία της Πυθίας, και όταν ανοίγω τα χείλη μου να μην γαυγίζει κανένας σκύλος!*»

«*Αν το να κάνεις το καλό ήταν τόσο εύκολο όσο το να το ξέρεις,*
τα ξωκλήσια τότε θά 'ταν εκκλησίες και οι καλύβες των φτωχών πριγκηπικά παλάτια.»

«*Ο Διάβολος μπορεί να αναφέρει τη Γραφή για τον σκοπό του*».

«*Ένα καλό μήλο σάπιο στην καρδιά:*
Ω, τι ωραίο ψέμα εξωτερικά έχει!»

«*Η αλήθεια θα φανεί· ο φόνος δεν μπορεί να κρυφτεί για πολύ*».

«*Οτι λάμπει δεν είναι χρυσός.*»
«*Μια ακίνδυνη απαραίτητη γάτα*».

«*Η ποιότητα του ελέους δεν περιμένει αντάλλαγμα,*
Πέφτει σαν απαλή βροχή από τον ουρανό
Στον τόπο που βρίσκεται από κάτω. Είναι δύο φορές ευλογία:
Ευλογεί αυτόν που δίνει και αυτόν που παίρνει.
…
Είναι χαρακτηριστικό του ίδιου του Θεού·
Και η γήινη δύναμη εμφανίζεται τότε όπως του Θεού,
Όταν το έλεος δικαιώνει την εποχή.»

Αυτό είναι πέρα από τη δύναμη της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης να

καταστρέψει. Ο Σάιλοκ μπορεί να ξεχαστεί, αλλά όχι αυτές οι ζωντανές γραμμές. Είναι αλήθεια, ωστόσο, ότι σε 150 αμερικανικές πόλεις, σύμφωνα με τον ισχυρισμό της Ένωσης, τα παιδιά της σχολικής ηλικίας εμποδίζονται να διαβάσουν και να ακούσουν αυτές τις λέξεις στο σχολείο.

Αξίζει όμως τον κόπο; Είναι μέρος των «Εβραϊκών Δικαιωμάτων» ότι ένα ομολογουμένως σπουδαίο θεατρικό έργο, που διδάσκεται σε όλα τα μαθήματα αγγλικών όλων των πανεπιστημίων, πρέπει να απαγορεύεται στα παιδιά στα δημόσια σχολεία.

Από την απαγόρευση της Βίβλου μέχρι την απαγόρευση του Σαίξπηρ, ολόκληρη η πορεία των Εβραίων ήταν ένα κολοσσιαίο λάθος, και θα είναι μια αποτυχία, οι συνέπειες της οποίας θα γίνουν αισθητές από τον εβραϊσμό στο μέλλον.

Όλα ήταν πολύ καλά ειπωμένα από έναν ανταποκριτή στο Newark Evening News, 13 Ιανουαρίου 1920:

«Προς τον συντάκτη των ειδήσεων:

Κύριε – έχουν γίνει διαμαρτυρίες από τους εκπροσώπους της Εβραϊκής, της Σκωτσέζικης και των έγχρωμων φυλών κατά της χρήσης του Σαίξπηρ στα δημόσια σχολεία, ο πρώτος λόγω της ερμηνείας του Σάιλοκ στον “Ο Έμπορος της Βενετίας”. Κάποιοι Σκωτσέζοι έχουν διαμαρτυρηθεί, όπως το καταλαβαίνω, στο Εκπαιδευτικό Συμβούλιο του Νιούαρκ, λόγω του χαρακτήρα που δόθηκε στον Μάκβεθ. Οι έγχρωμοι, αν κρίνουμε από την επιστολή που τυπώθηκε στις εφημερίδες της Ουάσιγκτον, δεν συμπαθούν τον χαρακτήρα του Οθέλλο, λόγω της απεχθούς συμπεριφοράς του προς τη Δεσδαιμόνα. Σαν απόγονος της ουαλικής φυλής, συμμετέχω στη διαμαρτυρία μου εκ μέρους αυτού του αρχαίου λαού σχετικά με τη γελοιοποίηση του Ερρίκου Ε' από τον Σαίξπηρ, του Ουαλού, Λοχαγού Φλούελεν, ο οποίος φαίνεται σαν να μην ήξερε τίποτα για τον πόλεμο.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι άλλοι θα μπορούσαν να βρουν λάθος στην τάση του Σαίξπηρ να συγκρατεί την αδύναμη πλευρά ορισμένων από τους χαρακτήρες του, έτσι νομίζω ότι ο Σαίξπηρ και η Βίβλος μπορούν κάλλιστα να μείνουν έξω από τα δημόσια σχολεία επειδή και τα δύο βιβλία είναι σκληρά για ορισμένους ανθρώπους, η ταυτότητα των οποίου φαίνεται ξεκάθαρα. Αξίζουν συγχαρητήρια στο εκπαιδευτικό συμβούλιο για την ανάληψη δράσης στο θέμα, το οποίο υπόσχεται, έστω και καθυστερημένα, να τοποθετήσει το εκπαιδευτικό σύστημα του Νιούαρκ σε μια τάξη».

«The Dearborn Independent», τεύχος 19 Μαρτίου 1921

Μπέντζαμιν Ντισραέλι – Βρετανός πρωθυπουργός, περιγράφει τους Εβραίους

Οι Εβραίοι έχουν παραπονεθεί ότι διαστρεβλώνεται η εικόνα τους. Είναι το συνηθισμένο τους παράπονο. Πάντα «διαστρεβλώνεται η εικόνα τους» και «διώκονται» εκτός από τις περιπτώσεις που επαινούνται για αυτό που δεν είναι. Εάν οι Εβραίοι ήταν πλήρως κατανοητοί από τους μη-Εβραίους, εάν οι χριστιανικές εκκλησίες, για παράδειγμα, απελευθερώνονταν από την αυταπάτη τους ότι οι Εβραίοι είναι ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης*, και εάν οι εκκλησίες γνώριζαν πραγματικά τι είναι η Ταλμουδική θρησκεία, είναι πιθανό η «διαστρέβλωση» να ήταν ακόμα πιο μεγαλύτερη.

Της πτώσης της Ρωσίας είχε προηγηθεί μια συστηματική διαστρέβλωση του χαρακτήρα του ρωσικού λαού, που είχε προετοιμαστεί για μεγάλο χρονικό διάστημα από τον παγκόσμιο εβραϊκό Τύπο και την εβραϊκή διπλωματική υπηρεσία. Το όνομα της Πολωνίας έχει μολυνθεί από τον Τύπο των Ηνωμένων Πολιτειών κάτω από εβραϊκή υποκίνηση, οι περισσότεροι από τους υπογράφοντες της τελευταίας εβραϊκής διαμαρτυρίας κατά των άρθρων της The Dearborn Independent είναι οι αρχηγοί των συκοφαντιών κατά της Πολωνίας, της οποίας το μοναδικό έγκλημα είναι ότι θέλει να σωθεί από τους Εβραίους. Όλη αυτή η πραγματική παραποίηση θεωρείται προνόμιο των Εβραίων.

Αλλά όπου υψώνονταν μια προειδοποιητική φωνή ενάντια στην επίθεση των Εβραίων στα έθνη ή ενάντια στη μυστική κυριαρχία τους πάνω στους σημαντικούς τομείς της ύπαρξης, οι Εβραίοι ύψωναν τη κραυγή της «διαστρέβλωσης». Ποτέ δεν απαντούν ξεκάθαρα στην ερώτηση. Ο τρόπος τους να πολεμούν είναι οι ψεύτικες αρνήσεις και οι διαστρεβλώσεις, προσπαθώντας να προκαλέσουν με τον τρόπο τους τη συμπάθεια των ανθρώπων και να εμπλέξουν άλλους στην υπόθεσή τους. Μεταξύ των τελευταίων είναι οι Ελευθεροτέκτονες, οι οποίοι αναμφίβολα εκπλήσσονται από την συσχέτιση του ονόματός τους με αυτό των Εβραίων. Αυτό το καταλαβαίνουν πολύ καλά όσοι είναι εξοικειωμένοι με την εβραϊκή στρατηγική κατά τη διάρκεια των δύο αιώνων που αποτελούν τη σύγχρονη μασονική ιστορία.

Δύο φορές στην ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών, έχει θορυβηθεί ο λαός από μια αίσθηση ξένης επιρροής στις υποθέσεις του, και κάθε φορά η πραγματική δύναμη πίσω από τις επιρροές ήταν σε θέση να εκτρέψει

* Τι άλλο είναι; Παλαιά Διαθήκη-Ταλμούδ – αυτά τα δύο δεν αλληλοαποκλείονται, αλλά αναπτύσσονται το ένα από το άλλο, όπως το λουλούδι της ασαφετίδας από το μίσχο.

τις υποψίες στους Ελευθεροτέκτονες. Μια φορά κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Τζορτζ Ουάσιγκτον, και μια φορά στην εποχή του Προέδρου Άνταμς συνέβη αυτό. Γράφτηκαν βιβλία, έγιναν ομιλίες, οι εφημερίδες ανέλαβαν την έρευνα, αλλά κανείς δεν παρατήρησε την εβραϊκή επιρροή στο βάθος. Ο Τζορτζ Ουάσιγκτον γνώριζε ότι η επιρροή δεν ήταν μασονική, είδε ακόμη και σημάδια της κρυφής δύναμης που προσπαθούσε να ενεργήσει υπό το πρόσχημα του τεκτονισμού. Ο Πρόεδρος Άνταμς δεν είχε τόσο ξεκάθαρη άποψη για το θέμα.

Τελικά, ο Τεκτονισμός βγήκε αλώβητος, ήταν αθώος από τις υπόγειες μηχανορραφίες. Ένας ψευδομασωνισμός, γαλλικής προέλευσης, που εξυπηρετούσε αθεϊστικούς και επαναστατικούς σκοπούς, υποστηριζόμενος από Εβραίους, ήταν το ανησυχητικό στοιχείο, αλλά το μόνο που μπορούσε να δει το κοινό ήταν η μασονική ομοιότητα και όχι το εβραϊκό χέρι.

Το 1826 έγινε μια δεύτερη προσπάθεια να εκτραπεί η υποψία του Ελευθεροτεκτονισμού. Έκτοτε η φήμη του παρέμεινε αγνή, εκτός από τον τελευταίο καιρό που οι ηγέτες του Αμερικανικού Εβραϊσμού επιχειρούν ξανά να κρυφτούν πίσω από το όνομα του Ελευθεροτεκτονισμού. Ας τους πουν όμως ότι αυτή τη φορά δεν θα τους επιτραπεί να κρυφτούν πίσω από το όνομα του Τεκτονισμού, ούτε θα τους επιτραπεί να χρησιμοποιήσουν το όνομα του Τεκτονισμού σαν ασπίδα για να αποφύγουν τα βέλη τα δόρατα που στοχεύουν στις ανατρεπτικές τους πράξεις. Αυτό το παιχνίδι πέτυχε δύο φορές στις Ηνωμένες Πολιτείες· δεν θα πετύχει ποτέ ξανά. Ο Αμερικανικός Τεκτονισμός δεν εμπλέκεται και δεν ενεπλάκη ποτέ σε αυτό που είχε στο μυαλό της η εβραϊκή φυλή.* Και οι παντού Ελευθεροτέκτονες γνωρίζουν τα γεγονότα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι οι Εβραίοι, όπως προσπάθησαν να δράσουν μέσω των Μασόνων και μετά άφησαν αυτό το Τάγμα για να πάρει το κύριο βάρος των επιθέσεων που ακολούθησαν, έτσι και κατά καιρούς επιδίωξαν να χρησιμοποιήσουν το όνομα και την τάξη των Ιησουιτών για τον ίδιο σκοπό. Αν οι Ιησουΐτες και οι Ελευθεροτέκτονες ήθελαν να συγκρίνουν τις σημειώσεις, θα μπορούσαν και οι δύο να αναφέρουν το ίδιο πράγμα. Οι Εβραίοι προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν και τα δύο, και στο τέλος απέτυχαν και τις δύο φορές, αλλά τα ονόματα των δύο ταγμάτων υπέφεραν για κάποιο διάστημα.**

Εδώ είναι μια από τις πολλές αντιστοιχίες μεταξύ των «Πράξεων» και των «Πρωτοκόλλων». Αν και κηρύσσουν τον πόλεμο στους Τέκτονες και

---

* Οι κορυφαίοι Ελευθεροτέκτονες όλων των εθνών και των εποχών έχουν μαρτυρήσει αδιάψευστα ότι υπάρχει μόνο ένας Ελευθεροτεκτονισμός του οποίου η προέλευση, η ουσία, το τελετουργικό, η ηγεσία και οι τελικοί στόχοι είναι Εβραίοι. Οι στοές των Ηνωμένων Πολιτειών δεν αποτελούν εξαίρεση.

**Ακόμη και το τάγμα των Ιησουιτών δεν αξίζει καμία προστασία από μη Ιησουίτες. Το έργο του είναι εξίσου υπερ-κρατικό και υπερεθνικό με το έργο του Τεκτονισμού και του Ιουδαϊσμού.

τους Ιησουίτες, θέλουν να χρησιμοποιήσουν και τους δύο για να επιτύχουν τους εβραϊκούς σκοπούς. Και τα δύο τάγματα θα ξέρουν πώς να προστατεύονται στο μέλλον αφού αναγνωρίσουν το εβραϊκό σχέδιο. Υπάρχει πολύ υλικό για αυτό το θέμα για το οποίο ο κόσμος δεν γνωρίζει τίποτα. Επαφίεται σε μια μεταγενέστερη μελέτη να εδραιώσει ιστορικά τις προσπάθειες των Εβραίων να χρησιμοποιήσουν και να καταστρέψουν ταυτόχρονα τον Τεκτονισμό. Μια τέτοια μελέτη θα δείξει πώς οι εβραϊκές επιρροές λειτουργούσαν νωρίτερα χωρίς να είναι δυνατό να αναγνωριστούν ότι προέρχονταν από τους Εβραίους. Οι άνθρωποι επιτέθηκαν στο πράγμα που είδαν, αλλά αυτό που είδαν δεν ήταν η πηγή αυτού στο οποίο αντιτάχθηκαν. Έχει σημειωθεί πρόοδος τουλάχιστον σε αυτό το βαθμό, που στις μέρες μας, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, το παγκόσμιο σχέδιο των Εβραίων είναι γνωστό και αναγνωρίσιμο.*

Ο κύριος σκοπός του παρόντος άρθρου, ωστόσο, είναι να δείξει στον αναγνώστη ότι οι Εβραίοι δεν έχουν το δικαίωμα να ισχυρίζονται ότι είναι πάντα οι «παρεξηγημένοι», σύμφωνα με τη μαρτυρία ενός εξέχοντος Εβραίου, τον οποίο οι Εβραίοι τον αποκαλούν περήφανα έναν δικό τους.

Ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι, που ήταν πρώτος κόμης του Μπήκονσφηλντ και πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, ήταν Εβραίος και καυχιόταν ότι είχε βαφτιστεί. Έγραψε πολλά βιβλία, σε πολλά από τα οποία μίλησε για το λαό του σε μια προσπάθεια να τους δώσει το σωστό φως. Η βρετανική κυβέρνηση δεν ήταν τότε τόσο εβραϊκή όσο έγινε έκτοτε, και ο Ντισραέλι εύκολα έγινε μια από τις μεγαλύτερες μορφές της.

Στο μυθιστόρημά του «Coningsby» εμφανίζεται ένας Εβραίος χαρακτήρας ονόματι Σιντόνια (Sidonia), στην προσωπικότητα του οποίου και μέσω των ομιλιών του, ο Ντισραέλι προσπάθησε να παρουσιάσει τον Εβραίο όπως θα ήθελε να τον δει ο κόσμος.

Ο Σιντόνια ανακοινώνει πρώτα τη φυλή του στον νεαρό Κόνινγκσμπι λέγοντας: «Είμαι της πίστης που ομολογούσαν οι Απόστολοι πριν ακολουθήσουν τον Κύριό τους», το μόνο μέρος σε ολόκληρο το βιβλίο όπου αναφέρεται η «πίστη». Τέσσερις φορές όμως· στον σύντομο πρόλογο της πέμπτης έκδοσης, που γράφτηκε το 1849, ο όρος «φυλή» χρησιμοποιείται σε σχέση με τους Εβραίους.

Στην πρώτη συνομιλία μεταξύ αυτών των δύο, ο Σιντόνια αποκαλύπτεται ως μεγάλος λάτρης της εξουσίας και μιλάει με εύγλωττο τρόπο για τους ισχυρούς άνδρες της ιστορίας, καταλήγοντας ως εξής: «“Ο Κλόντιο Ακουάβιβα ήταν στρατηγός των Ιησουιτών, κυβέρνησε σε κάθε υπουργικό συμβούλιο στην Ευρώπη και αποίκισε την Αμερική πριν τα τριάντα επτά του. Τι καριέρα!”, φώναξε ο άγνωστος (Σιντόνια) καθώς σηκώθηκε από την καρέκλα του και περπατούσε πάνω-κάτω στο δωμά-

* Στο μεταξύ, τα σχέδια του Τεκτονισμού και του Ιησουιτισμού για παγκόσμια κυριαρχία έχουν επίσης αναγνωριστεί πλήρως. Ο γερμανικός λαός γνωρίζει ότι δεν μπορεί να περιμένει από αυτούς τίποτα άλλο παρά μόνο ότι και από τον εβραϊσμό.

τιο· "οι κρυφές εξουσίες της Ευρώπης!" (σελ. 120 Οι αναφορές είναι στην έκδοση του Λόνγκμαν που δημοσιεύθηκε το 1919.)»

Αναλαμβάνοντας μια μελέτη του χαρακτήρα του Εβραίου Σιντόνια, ο Εβραίος Ντισραέλι αρχίζει να αναφέρεται στους Εβραίους ως «Μωσαϊκούς Άραβες». Εάν ένας σύγχρονος συγγραφέας περιέγραφε τους Εβραίους έτσι, ουσιαστικά σαν Άραβες Μωσαϊκής πειθούς, θα καταδικαζόταν σαν άλλη μια απόπειρα «δίωξης», αλλά ο Ντισραέλι το έκανε πολλές φορές, με σκοπό προφανώς να δώσει στον Εβραίο την σωστή θέση του ως προς την αρχική του θέση ανάμεσα στα έθνη. Αλλού τους αποκαλεί Εβραίους Άραβες. Και οι δύο αυτοί όροι βρίσκονται στη σελίδα 209.

Ο Ντισραέλι δίνει επίσης φωνή στην αίσθηση, που έχει κάθε Εβραίος, ότι όποιος εναντιώνεται στον Εβραίο είναι καταδικασμένος. Αυτό είναι ένα συναίσθημα που είναι έντονα εδραιωμένο και στους Χριστιανούς, ότι κατά κάποιο τρόπο οι Εβραίοι είναι ο «εκλεκτός λαός» και ότι είναι επικίνδυνο να τους εναντιωνόμαστε σε οτιδήποτε. «Ο φόβος των Εβραίων» είναι μια εύγλωττη μαρτυρία γι' αυτό και καλλιεργείται προσεκτικά από τους Εβραίους· το ανυψώνουν καθαρά στη σφαίρα της θρησκείας – «Θα καταραστώ αυτούς που σε καταριούνται» – και θεωρούν ότι δικαιούνται να θεωρούν έγκλημα οποιαδήποτε κριτική τους κάνουν. Εάν οι Εβραίοι είχαν πραγματικά συνείδηση του εαυτού τους ως λαού της Παλαιάς Διαθήκης και της έκκλησής τους «να είναι ευλογία στα έθνη», όλες οι πράξεις με τις οποίες αποτελούν εμπόδιο παντού θα έπρεπε να σταματήσουν αμέσως.* Όταν ο Εβραίος δέχεται «επίθεση», δεν είναι επειδή είναι Εβραίος, αλλά επειδή ασκεί συμπεριφορές και επιρροές που, αν αφεθούν ανεξέλεγκτες, θα οδηγήσουν στην εκμηδένιση κάθε κοινωνικής ηθικής.

Η δίωξη των Εβραίων για την οποία μιλάει ο Ντισραέλι είναι αυτή της Ισπανικής Ιεράς Εξέτασης η οποία στηριζόταν σε θρησκευτικούς λόγους. Περιγράφοντας την ιστορία της οικογένειας Σιντόνια σε μια πολύ ταραγμένη περίοδο της ευρωπαϊκής ιστορίας, ο Εβραίος συγγραφέας μας σημειώνει: «Κατά τη διάρκεια των ταραχών του πολέμου της Ιβηρικής Χερσονήσου... ένα μέλος του νεότερου κλάδου αυτής της οικογένειας έκανε μια μεγάλη περιουσία με στρατιωτικά συμβόλαια και προμηθεύοντας την επιτροπεία των διαφόρων στρατών». (σελ. 212.) Σίγουρα. Είναι μια αλήθεια αδιαμφισβήτητη, που ισχύει σε όλη τη διάρκεια των χριστιανικών χρόνων, ότι είτε «διωκόμενοι» είτε όχι, «οι πόλεμοι ήταν εποχές συγκομιδής για τους Εβραίους». Ήταν οι πρώτοι προμηθευτές στρατού. Όταν αυτός ο νεαρός Σιντόνια προμήθευε τους «διάφορους στρατούς», δηλ. και τους εχθρούς, ταυτόχρονα, τότε τηρούσε αυστηρά τις εβραϊκές μεθόδους και κανόνες όπως τους καταγράφει η

* Αυτή η αμερικανική άποψη δείχνει, τι μεγάλο φορτίο κουβαλούν μαζί τους, εκείνοι που δεν μπορούν να αποφασίσουν να αποκαλύψουν την Παλιά Διαθήκη σαν στοιχείο της θείας αποκάλυψης· μια πεποίθηση που διαψεύδει σχεδόν κάθε σελίδα αυτού του ανήθικου βιβλίου.

ιστορία.

«Με την ειρηνευτική συμφωνία, εν αναμονή του μεγάλου οικονομικού μέλλοντος της Ευρώπης, έχοντας εμπιστοσύνη στη γονιμότητα της ιδιοφυΐας του, στη βαθιά του διορατικότητα στα κρατικά οικονομικά και στη γνώση του για τους φυσικούς πόρους, αυτός ο Σιντόνια αποφάσισε να μεταναστεύσει στην Αγγλία, με την οποία είχε δημιουργήσει σημαντικές εμπορικές σχέσεις με την πάροδο των ετών. Μετά την Ειρήνη του Παρισιού κατέληξε εδώ με το μεγάλο του κεφάλαιο. Ποντάρισε όλα όσα είχε στο δάνειο του Βατερλώ και το γεγονός τον έκανε έναν από τους μεγαλύτερους καπιταλιστές στην Ευρώπη. Μόλις εγκαταστάθηκε στην Αγγλία, δήλωνε ανοιχτά τον Ιουδαϊσμό...»

«Ακόμη και στην Ισπανία, ο Σιντόνια είχε προβλέψει ότι η Ευρώπη μετά από έναν 25ετή εξαντλητικό πόλεμο, θα χρειαζόταν κεφάλαια για να επιφέρει μια κατάσταση ειρήνης. Τώρα θέριζε την οφειλόμενη ανταμοιβή της εφευρετικότητάς του. Η Ευρώπη χρειαζόταν χρήματα και ο Σιντόνια ήταν πρόθυμος να της τα δανείσει. Η Γαλλία ήθελε λίγα. Η Αυστρία περισσότερα, η Πρωσία λίγα, η Ρωσία μερικά εκατομμύρια. Ο Σιντόνια μπορούσε να τους φροντίσει όλους. Η μόνη χώρα που απέφυγε ήταν η Ισπανία.»

Εδώ ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας, από τον πλούτο των παραδόσεων του σαν Εβραίος και το απόγειο της παρατηρητικότητας του σαν πρωθυπουργού, περιγράφει τη μέθοδο του Εβραίου σε ειρήνη και πόλεμο, όπως ακριβώς προσπάθησαν να την περιγράψουν και άλλοι. Προβάλλει το ίδιο σύνολο γεγονότων με άλλους, αλλά το κάνει προφανώς για τη δόξα των Εβραίων, ενώ άλλοι το κάνουν για να μπορέσουν οι άνθρωποι να δουν τι συμβαίνει στα παρασκήνια στον πόλεμο και την ειρήνη. Ο Σιντόνια ήταν έτοιμος να δανείσει χρήματα στα έθνη. Αλλά από πού τα πήρε, για να τα δανείσει; Τα πήρε από τα έθνη όταν ήταν σε πόλεμο! Ήταν τα ίδια λεφτά· οι χρηματοδότες του πολέμου και οι χρηματοδότες της ειρήνης είναι οι ίδιοι, και είναι οι διεθνείς Εβραίοι, όπως αποδεικνύεται από το βιβλίο του Μπέντζαμιν Ντισραέλι για τη δόξα του εβραϊσμού. Στην ίδια σελίδα που μόλις αναφέρθηκε, αναφέρει:

«Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι αφού ο Σιντόνια ολοκλήρωσε τη δεκαετή καριέρα που περιγράφηκε, είχε γίνει μια από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες στην Ευρώπη. Στις περισσότερες πρωτεύουσες είχε τοποθετήσει έναν αδελφό ή στενό συγγενή τον οποίο μπορούσε να εμπιστευτεί. Ήταν κύριος και αφέντης της χρηματαγοράς του κόσμου, και φυσικά ουσιαστικά κύριος και αφέντης όλων των άλλων.»

Δεν είναι αυτός ο ιδανικός διεθνής Εβραίος που απεικονίζει με θαυμασμό ο Ντισραέλι; Αλλά δεν θα ηχούσε η κραυγή «δίωξης» και «μίσους» αν ένας μη Εβραίος συγγραφέας ζωγράφιζε την ίδια εικόνα και έδειχνε ότι σίγουρα δεν θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την ευημερία της

ανθρωπότητας εάν μια εβραϊκή κλίκα ήταν «κύριος και αφέντης της χρηματαγοράς του κόσμου» και κατά συνέπεια «κύριος και αφέντης όλων των άλλων»;

Παραδόξως, σε αυτό το βιβλίο του Βρετανού πρωθυπουργού συναντάμε την αναγνώρισή του για το γεγονός ότι οι Εβραίοι είχαν διεισδύσει στο τάγμα των Ιησουιτών. «Ο νεαρός Σιντόνια ήταν τυχερός με τον δάσκαλο που του είχε εξασφαλίσει ο πατέρας του και ο οποίος αφιέρωσε στο καθήκον του όλους τους πόρους της εκπαιδευμένης ευφυΐας του και την τεράστια και ποικίλη ευρυμάθειά του. Ένας Ιησουίτης πριν από την επανάσταση· από τότε εξόριστος Φιλελεύθερος ηγέτης· τώρα μέλος του ισπανικού κοινοβουλίου. Ο Ρεμπέλο ήταν πάντα Εβραίος. Βρήκε στον μαθητή του εκείνη την πρώιμη πνευματική ανάπτυξη που είναι χαρακτηριστικό της αραβικής οργάνωσης.» (σελ. 214.) Έτσι η πορεία της ζωής του Σιντόνια τον οδήγησε και στην πνευματική επιστήμη. Ταξίδεψε παντού, εξερεύνησε όλα τα μυστήρια και γύρισε με τον κόσμο στην τσέπη, ας πούμε – ένας άνθρωπος απαλλαγμένος εντελώς από συναισθηματισμούς και συναισθήματα. «Δεν υπήρχε τυχοδιώκτης στην Ευρώπη με τον οποίο να μην ήταν γνωστός. Κανένας υπουργός κράτους δεν είχε τέτοια επικοινωνία με μυστικούς πράκτορες και πολιτικούς κατασκόπους όπως ο Σιντόνια. Διατηρούσε σχέσεις με όλους τους έξυπνους παρίας του κόσμου. Ο κατάλογος των γνωριμιών του μεταξύ Ελλήνων, Αρμενίων, Μαυριτανών, κρυφο-Εβραίων, Τάρταρων, Τσιγγάνων, περιπλανώμενων Πολωνών και Καρμπονάριων, θα έριχνε ένα περίεργο φως σε εκείνα τα υπόγεια πρακτορεία για τα οποία ο κόσμος γενικά γνωρίζει τόσο λίγα, αλλά που ασκούν τόσο μεγάλη επιρροή στα δημόσια γεγονότα... Η μυστική ιστορία του κόσμου ήταν το χόμπι του και απολάμβανε με ευχαρίστηση να συγκρίνει τις κρυφές κινητήριες δυνάμεις των γεγονότων με εκείνες που παίζονταν στο κοινό.» (σελ. 218-219)

Ο διεθνής Εβραίος, με σάρκα και οστά· ο άνθρωπος των «Πρωτοκόλλων», του οποίου τα δάχτυλα παίζουν με όλες τις χορδές των ανθρώπινων κινήτρων και που ταυτόχρονα ελέγχει τον αρχηγό των βάναυσων δυνάμεων – το χρήμα. Εάν ένας μη-Εβραίος είχε κάνει το πορτρέτο του Σιντόνια, με όλα τα αληθινά χαρακτηριστικά της φυλής και της ιστορίας του, θα είχε υποστεί αμέσως όλες τις εβραϊκές πιέσεις που ένιωθε όποιος έλεγε την αλήθεια για τους Εβραίους. Αλλά ο Ντισραέλι μπορούσε να το κάνει, και μερικές φορές αναρωτιέται κανείς αν ο Ντισραέλι έγραψε, τελικά, ειλικρινά και ανοιχτά μια προειδοποίηση για την ανθρωπότητα για όλους όσους ξέρουν να διαβάζουν.

Αυτά που λέει για τον Σιντόνια δεν ισχύουν μόνο για αυτόν· είναι και μια περιγραφή – με εξαίρεση την ανώτατη εκπαίδευση – ορισμένων Αμερικανοεβραίων που, ενώ κινούνται στους ανώτερους κύκλους συναναστρέφονται ταυτόχρονα με «τυχοδιώκτες» και με «μυστικούς πράκτορες και πολιτικούς κατασκόπους» και με «κρυφο-Εβραίους» και

με εκείνα τα «υπόγεια πρακτορεία για τα οποία ο κόσμος γενικά γνωρίζει τόσο λίγα».

Αυτή είναι η δύναμη του εβραϊσμού, αυτό το «εμπόριο» μεταξύ των ανώτερων και τν κατώτερων κύκλων· ο Εβραίος δεν ξέρει τίποτα άτιμο στον κύκλο του. Κανένας Εβραίος δεν γίνεται παρίας, ό,τι κι αν κάνει· ένας τόπος και ένα έργο τον περιμένουν, ό,τι χαρακτήρα κι αν έχουν.

Δεν θα αρέσει στους υψηλόβαθμους Εβραίους της Νέας Υόρκης να τους θυμίζουν τη βοήθεια που έδωσαν στον «τυχοδιώκτη» που έφυγε από τη Νέα Υόρκη για να ανατρέψει τη Ρωσία. Άλλοι πάλι θα ένιωθαν άβολα με δημοσιεύσεις για τις σχέσεις τους με «μυστικούς πράκτορες και πολιτικούς κατασκόπους». – Ο Σιντόνια είναι ο τύπος του διεθνή Εβραίου, και στην Αμερική.

Μέχρι εδώ ο Σιντόνια περιγράφεται απ' έξω. Αλλά τώρα αρχίζει να μιλά για τον εαυτό του και ταυτόχρονα για τη δόξα και την τιμή των Εβραίων. Συζητά για τις διακρίσεις που ασκούνται σε βάρος του λαού του στην Αγγλία. Είναι η παλιά ιστορία. Παντού, ακόμα και στις Ηνωμένες Πολιτείες, η ίδια ιστορία. Ενώ τα χέρια του έχουν αρπάξει την εξουσία, εξακολουθεί να επικαλείται συμπόνια για τους «φτωχούς, διωκόμενους Εβραίους»! Το μυθιστόρημα γράφτηκε το 1844 και ωστόσο ισχύει για τις σημερινές συνθήκες στη Μεγάλη Βρετανία με κάθε λεπτομέρεια: «... από τότε που η κοινωνία σας στην Αγγλία έχει αναστατωθεί, και οι ισχυροί συνδυασμοί απειλούν τους θεσμούς σας, ο άλλοτε πιστός Εβραίος στέκεται σταθερά με τους "Ισοπεδωτές" (Nivellierern) και τους μετριοπαθείς κληρικούς και ακαδημαϊκούς «ελευθέριων απόψεων» (Latitudinariern), έτοιμος να υποστηρίξει την πολιτική που μπορεί ακόμη και να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή και την περιουσία του, παρά να υποταχθεί σε ένα σύστημα που επιδιώκει να τον υποβιβάσει».

Με τον όρο «Ισοπεδωτές» (Nivellierern) και «ελευθέριων απόψεων» (Latitudinariern) εννοούνται εκείνες οι πολιτικές και θρησκευτικές αποκαλούμενες «φιλελεύθερες» ιδέες που κατέχουν εξέχουσα θέση στα «Πρωτόκολλα»· που, ανίκανοι να χτίσουν μόνοι τους, μπορούν να κάνουν μόνο ένα πράγμα: να καταστρέψουν την υπάρχουσα τάξη.

Σημειώστε επίσης την απάντηση του Ντισραέλι στο ερώτημα που τίθεται μερικές φορές: «Αν οι Εβραίοι υποφέρουν από τον Μπολσεβικισμό, γιατί τον υποστηρίζουν;» ή οι μορφές των Εβραίων εκφραστών του – «Αν είμαστε τόσο δυνατοί, γιατί υποφέρουμε από την αταξία του κόσμου;» Η αναταραχή είναι πάντα ένα βήμα προς έναν νέο βαθμό εβραϊκής δύναμης. Οι Εβραίοι υποφέρουν πρόθυμα γι' αυτό. Αλλά ακόμα κι έτσι, δεν υποφέρουν όπως οι μη Εβραίοι. Οι Σοβιετικοί στη Ρωσία δίνουν άδειες απαλλαγής στους Εβραίους. Στην Πολωνία, οι «πεινασμένοι από τον πόλεμο» είναι σε θέση να κατακλύσουν όλα τα διαθέσιμα πλοία για να περάσουν έναντι μεγάλου αντιτίμου στην Αμερική. Δεν υποφέρουν όπως οι άλλοι άνθρωποι, αλλά, όπως βλέπει ο

Ντισραέλι, είναι πρόθυμοι να υποφέρουν επειδή βλέπουν σε κάθε κατάρρευση της κοινωνίας των μη-Εβραίων μια νέα ευκαιρία να σκάψουν πιο κοντά στις κεντρικές έδρες της εξουσίας.

Το πώς ακριβώς εργάζεται ο Εβραίος για να γκρεμίσει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, μέσω «ιδεών», όπως ισχυρίζονται τα Πρωτόκολλα, φαίνεται στην ίδια συνομιλία του Σιντόνια:

«Σε μια πολιτική κρίση, οι Τόρις έχασαν μια σημαντική εκλογική έδρα επειδή οι Εβραίοι τους καταψήφισαν. Η Εκκλησία, θορυβημένη από το σχέδιο για ένα πανεπιστήμιο «ελευθέριων απόψεων», μαθαίνει με ανακούφιση ότι δεν υπάρχουν κονδύλια για την ίδρυσή του· ένας Εβραίος αμέσως προχωρά και το προικίζει...».

Εάν αυτά τα λόγια είχαν γραφτεί από έναν μη Εβραίο, η κραυγή του αντισημιτισμού θα ηχούσε σε όλη τη χώρα. Είναι αληθινά, επειδή γράφτηκαν από έναν Εβραίο. Και ο Σιντόνια προσθέτει: «Και σε κάθε γενιά πρέπει να γίνονται πιο επικίνδυνοι και ισχυροί για την κοινωνία που τους είναι εχθρική.» (Αυτά τα αποσπάσματα από τη σελίδα 249.)

Έχουν περάσει αρκετές γενιές από τότε που γράφτηκαν αυτά τα λόγια. Ο Εβραίος εξακολουθεί να θεωρεί κάθε μη εβραϊκή κοινωνική τάξη σαν μια οργάνωση εχθρική απέναντί του, την οποία πρέπει να ανατρέψει. Οργανώνεται ενάντια στην κοινωνία. Ο Ντισραέλι ήταν προφήτης, τα λόγια του εκπληρώνονται! Οι Εβραίοι έγιναν όλο και πιο ισχυροί και επικίνδυνοι. Κάθε ματιά γύρω δείχνει τον βαθμό επικινδυνότητας.

Ας προχωρήσουμε στις αποκαλύψεις του υπέροχου Σιντόνια: «Σας είπα μόλις τώρα ότι θα πήγαινα αύριο στην πόλη, γιατί έχω κάνει κανόνα πάντα να παρεμβαίνω όταν υπάρχει θέμα κράτους. Διαφορετικά δεν ανακατεύομαι ποτέ. Διάβασα για ειρήνη και πόλεμο στις εφημερίδες, αλλά ποτέ δεν ανησυχώ, παρά μόνο όταν πληροφορούμαι ότι οι πρίγκιπες χρειάζονται χρήματα. Τότε ξέρω ότι οι μονάρχες είναι χαμένοι.»

Θα θυμίσουμε ότι ο Σιντόνια δεν κατείχε καμία κυβερνητική θέση. Δεν είχε έρθει η ώρα γι' αυτό. Ασκούσε την εξουσία από τα παρασκήνια πολύ πριν ικανοποιήσει τη λαχτάρα για τα φώτα της δημοσιότητας. Αλλά είτε υπάρχουν Εβραίοι στα αξιώματα είτε όχι, η δύναμη που ασκούν από τα παρασκήνια είναι πάντα μεγαλύτερη από τη δύναμη που δείχνουν ανοιχτά. Φαίνεται, λοιπόν, ότι όσο περισσότεροι είναι οι Εβραίοι σε κρατικές θέσεις, τόσο μεγαλύτερη είναι η μυστική τους δύναμη. Ο Σιντόνια συνεχίζει:

«Πριν από μερικά χρόνια, μας πλησίασε η Ρωσία. Τώρα, δεν υπήρχε φιλία μεταξύ της αυλής της Αγίας Πετρούπολης και της οικογένειάς μου· οι Ολλανδοί επιχειρηματίες φίλοι μας συνήθως τους βοηθούσαν. Οι παραστάσεις μας υπέρ των Πολωνών Εβραίων, της πιο πολυάριθμης αλλά και πιο περιφρονημένης από όλες τις φυλές, δεν άρεσαν στον Τσάρο. Ωστόσο, οι περιστάσεις προέτρεψαν μια προσέγγιση μεταξύ των Ρομανόφ και της οικογένειας του Σιντόνια. Ήθελα να πάω ο ίδιος στην Πετρούπολη. Κατά την άφιξή μου είχα μια συνάντηση με τον Κόμη

Κανκρίν, τον Ρώσο υπουργό Οικονομικών. Είχα μπροστά μου τον γιο ενός Λιθουανού Εβραίου. Ο δανεισμός είχε σχέση με όσα συνέβαιναν στην Ισπανία. Έπρεπε λοιπόν να πάω από τη Ρωσία στην Ισπανία. Μόλις έφτασα είχα μια ακρόαση από τον υπουργό Μεντιθαμπέλ· τον αναγνώρισα σαν έναν από τους δικούς μας, γιο ενός «Νεοχριστιανού», ενός Εβραίου της Αραγονίας. Συνέπεια αυτού που συνέβη στη Μαδρίτη, πήγα κατευθείαν στο Παρίσι για να συμβουλευτώ τον Πρόεδρο του Γαλλικού Συμβουλίου· είδα τον γιο ενός Γαλλοεβραίου, ενός ήρωα, ενός αυτοκρατορικού στρατάρχη...»

Αν ταξίδευε σήμερα ο Σιντόνια, όπου έβρισκε έναν στην εποχή του, θα έβρισκε ολόκληρες ομάδες Εβραίων, και θα τους έβρισκε στις ανώτερες θέσεις. Ας υποθέσουμε ότι ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι ζούσε σήμερα και θα έπρεπε να αναθεωρήσει το «Coningsby», συμπεριλαμβανομένων των Ηνωμένων Πολιτειών στην περιοδεία αυτού του άρχοντα του χρήματος του κόσμου! Τι μεγάλο αριθμό ονομάτων θα συναντούσε στους επίσημους κύκλους στην Ουάσιγκτον και στη Νέα Υόρκη, μια σειρά στην οποία ένας περιστασιακός μη-Εβραίος μοιάζει με ξένο που του επετράπη η είσοδος ευγενικά από τους Εβραίους.

«Το αποτέλεσμα των συζητήσεών μας ήταν να προσεγγιστεί μια βόρεια δύναμη για φιλική μεσολάβηση. Συμφωνήσαμε για την Πρωσία και ο Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου κάλεσε στο Παρίσι τον Πρώσο υπουργό, ο οποίος επίσης έφτασε λίγες μέρες αργότερα. Ο κόμης Χάρρυ φον Άρνιμ μπήκε και είδα – έναν Πρώσο Εβραίο».

Το σχόλιο του Σιντόνια για όλα αυτά προσφέρεται ως απεύθυνση σε κάθε αναγνώστη αυτού του άρθρου: «Λοιπόν, βλέπεις, αγαπητέ μου Κόνινγκσμπι, ότι ο κόσμος κυβερνάται από πολύ διαφορετικές προσωπικότητες από ό,τι φαντάζονται εκείνοι που δεν βρίσκονται στα παρασκήνια». (σελ. 251-252.)

Πράγματι έτσι είναι. Αλλά γιατί να μην ρίξει ο κόσμος μια ματιά στα παρασκήνια;

Και τώρα οι πιο διαφωτιστικές γραμμές που έγραψε ο Ντισραέλι! Γραμμές που μας αναγκάζουν να σκεφτούμε ότι ίσως, τελικά, τις έγραψε για να προειδοποιήσει τον κόσμο για τις εβραϊκές φιλοδοξίες!

«Δεν θα δείτε ποτέ ένα μεγάλο πνευματικό κίνημα στην Ευρώπη στο οποίο οι Εβραίοι δεν συμμετέχουν σε μεγάλο βαθμό. Οι πρώτοι Ιησουίτες ήταν Εβραίοι. Αυτή η μυστηριώδης ρωσική διπλωματία που τόσο ανησυχεί τη Δυτική Ευρώπη οργανώνεται και ασκείται κυρίως από Εβραίους. Αυτή η ισχυρή επανάσταση που ετοιμάζεται αυτή τη στιγμή στη Γερμανία, και που θα είναι στην πραγματικότητα, μια δεύτερη και μεγαλύτερη Μεταρρύθμιση, και για την οποία τόσα λίγα είναι ακόμη γνωστά στην Αγγλία, αναπτύσσεται εξ ολοκλήρου υπό την αιγίδα των Εβραίων.»* (σελ. 250 .)

* Το «Coningsby» γράφτηκε το 1843, η επανάσταση στη Γερμανία ήρθε το 1848, ακόμα κι αν δεν ανταποκρίθηκε πλήρως στις προσδοκίες του Ντισραέλι.

Οι Αμερικανοεβραίοι λένε ότι τα Πρωτόκολλα είναι επινοήσεις· και ο Ντισραέλι είναι επινόηση; Μήπως αυτός ο Εβραίος πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας παρεξηγεί τον λαό του; Αυτά που παρουσιάζει δεν είναι αληθινή ιστορία; Και τι μας λέει; Ότι στη Ρωσία, την ίδια τη χώρα όπου οι Εβραίοι παραπονέθηκαν ότι ήταν λιγότερο ελεύθεροι, οι Εβραίοι είχαν τον έλεγχο. Προβλέποντας την επανάσταση στη Γερμανία – για την οποία κανένας Γερμανός δεν είχε ιδέα τότε – αποδεικνύει πόσο καλά γνωρίζουν οι Εβραίοι την τεχνική της ανατροπής. Πώς μπορούσε να το προβλέψει αυτό; Επειδή η επανάσταση προετοιμαζόταν υπό τη μυστική ηγεσία των Εβραίων, και επειδή ο Εβραίος Ντισραέλι γνώριζε ότι ήταν εξ ολοκλήρου εβραϊκής προέλευσης, ανάπτυξης και σκοπού.

Ένα είναι σίγουρο: ο Ντισραέλι είχε γράψει την αλήθεια. Έδειξε τον λαό του στον κόσμο όπως είναι. Η εικόνα του για την εβραϊκή δύναμη, τους σκοπούς και τις μεθόδους της είναι τόσο αληθινή γιατί δεν φαίνεται μόνο μέσα από τα μάτια ενός καλλιτέχνη, αλλά αντλείται από τη φυλετική συμπόνια και κατανόηση. Γιατί το έκανε; Από καυχησιολογία, αυτή την ιδιότητα που είναι τόσο επικίνδυνη για τα εβραϊκά μυστήρια; Ή μήπως η συνείδησή του τον ώθησε να αποκαλύψει τα σχέδια του Ιούδα στον κόσμο;

Σε κάθε περίπτωση, είπε την αλήθεια. Είναι ένας άνθρωπος που είπε την αλήθεια χωρίς να μπορούν οι πατριώτες του να τον κατηγορήσουν ότι τους «παρερμηνεύει».

«The Dearborn Independent», τεύχος 18 Δεκεμβρίου 1920

XXXVIII

Κάποτε ο Ταφτ προσπάθησε να αντισταθεί στους Εβραίους – και απέτυχε

Ο Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ είναι ένας αξιαγάπητος κύριος. Πρέπει να πει ναι σε τόσα πολλά πράγματα που δύσκολα βρίσκει χρόνο να πει όχι. Μια αρκετά άνετη στάση, ο κόσμος όμως δεν προχωράει. Η αρμονία προκύπτει από τη δυσαρμονία, από την καταπολέμηση των δυσάρεστων γεγονότων, όχι από το να τα χαϊδεύεις καλοπροαίρετα.

Κάποτε, όταν ο κ. Ταφτ ήταν Πρόεδρος, αντιστάθηκε σε δυσάρεστα γεγονότα, αλλά έμπλεξε άσχημα και έμαθε κάτι από αυτό. Ας ξεκινήσουμε με ένα ακόμα φρέσκο γεγονός: την υπεράσπιση του κ. Ταφτ για τους Εβραίους.

Ενοχλημένοι από τη μελέτη αυτού του κειμένου, οι κορυφαίοι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών έδειξαν με την απογοήτευσή τους, ότι η αλήθεια αυτών των ερευνών καθιστούσε αδύνατη την παράβλεψη ή την διάψευσή τους. Η στάση των Εβραίων απέναντι σε αυτά τα δοκίμια συνέβαλε λιγότερο στο να κερδίσουν υποστηρικτές και την αποδοχή τους παρά τα ίδια τα γεγονότα. Ένας μεγάλος μηχανισμός κλήθηκε εναντίον του και κάθε είδους αρχή μπήκε στη μάχη· αλλά δεν υπήρξε επιτυχία. Τώρα, συνειδητοποιώντας την αποτυχία των προσπαθειών τους, οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών κάλεσαν έναν στρατό από μη Εβραίους για να αμυνθούν. Όπως και στη Ρωσία, αυτός ο στρατός οδηγήθηκε στην πρώτη γραμμή πυρός.

Αυτή η τιμή έγινε και στον κ. Ταφτ. Σύμφωνα με τη δική του παραδοχή της 1ης Δεκεμβρίου (1920), δεν διάβασε καθόλου αυτά τα άρθρα, αλλά βασίστηκε στην κρίση των Εβραίων για αυτά. Στις 23 Δεκεμβρίου όμως, σε μια ομιλία του ενώπιον του B’nai B’rith στο Σικάγο, την έκρινε με την αποφασιστικότητα ενός άνδρα, που μελέτησε διεξοδικά το εβραϊκό ζήτημα και μετά κατέληξε σε πειστικά συμπεράσματα. Ήδη από την 1η Νοεμβρίου, χωρίς την παραμικρή προσωπική γνώση αυτής της σειράς δοκιμίων, τα χαρακτήρισε σε έναν Εβραίο της Νέας Υόρκης, «σαν μια ανόητη δήλωση που καταλαβαίνω αφού τα δημοσίευσε η Dearborn Independent». Έτσι, στήριξε την κρίση του σε απλές φήμες. Όλα τα σημάδια δείχνουν ότι δεν είχε διαβάσει τίποτα από αυτά πριν από την ομιλία του στο Σικάγο!

Οι Εβραίοι χρειάζονταν το όνομα του κυρίου Ταφτ, χρειάζονταν «φημισμένους χριστιανούς» και το πήραν. Η ομιλία δεν συνεισφέρει τίποτα στη συζήτηση· δεν αποδεικνύει τίποτα, δεν διαψεύδει τίποτα. Εν μέρει είναι μια επανάληψη μιας ομιλίας που εκφωνήθηκε από έναν ραβί-

νο της Νέας Υόρκης. Έκανε το γραμμόφωνο μέσω του οποίου επαναλάμβανε τα λόγια των Εβραίων. Ο πραγματικός σκοπός της ομιλίας ήταν, φυσικά, να εξασφαλίσει τη δημοσίευσή της σε όλη τη χώρα σαν η φωνή του λαού στο ζήτημα. Τίποτα όμως δεν δικαιολογεί το γεγονός ότι η ομιλία του κ. Τάφτ δεν περιέχει καμία απολύτως συμβολή στο ζήτημα. Ο κ. Ταφτ είναι ενάντια στις θρησκευτικές προκαταλήψεις. Το ίδιο και όλοι οι άλλοι. Ο κ. Ταφτ είναι ενάντια στις φυλετικές προκαταλήψεις. Το ίδιο και όλοι οι άλλοι. Ο κύριος Ταφτ θέλει συνεννόηση και καλή θέληση. Το ίδιο και όλοι οι άλλοι. Αλλά τι σχέση έχουν αυτά με τα γεγονότα που συνθέτουν το εβραϊκό ζήτημα;

Η πραγματική ιστορία του κ. Ταφτ και των Εβραίων ξεκινά από την εποχή που ο κ. Ταφτ ζούσε στον Λευκό Οίκο. Οι Εβραίοι διατηρούν μόνιμη αντιπροσωπεία στην έδρα της κυβέρνησης στην Ουάσιγκτον.* Η δουλειά τους είναι να επιβλέπουν κάθε Πρόεδρο και κάθε υποψήφιο Πρόεδρο επίσης. Γνώριζαν επίσης τον κ. Ταφτ πολύ πριν γίνει πρόεδρος. Αλλά είτε δεν προέβλεψαν το πολιτικό του μέλλον, είτε έδιναν λίγη σημασία στις απόψεις του, δεν είναι ξεκάθαρο, το γεγονός όμως είναι ότι πολύ λίγη φασαρία έγινε γι’ αυτόν. Δεν υπάρχουν ενδείξεις αν έτρεχε πίσω από τους Εβραίους ή αν οι Εβραίοι έτρεχαν πίσω του πριν γίνει Πρόεδρος.

Σαν Πρόεδρος, ο κ. Ταφτ, κάποτε στάθηκε εναντίον των Εβραίων, καταγγέλθηκε έντονα σαν αντιπαθής για τους Εβραίους, ηττήθηκε παταγωδώς από τους Εβραίους σε ένα θέμα για το οποίο είχε πάρει σταθερή θέση και έκτοτε έδειξε ότι έμαθε το μάθημά του με το να εξυπηρετεί τις επιθυμίες των Εβραίων. Αυτή η υπόθεση είναι μέρος της μακράς ιστορίας που αποτελείται από τις διαμάχες μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και άλλων εθνών εξαιτίας των Εβραίων. Από το 1840 έως το 1911 οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν επανειλημμένες διπλωματικές δυσκολίες σχετικά με τους Εβραίους. Το πρόβλημα που κορυφώθηκε το 1911, σε μια απαράμιλλη πράξη των Ηνωμένων Πολιτειών, ενέπλεξε τον Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ, ο οποίος ήταν τότε Πρόεδρος.

Για αιώνες, η Ρωσία είχε τα δικά της προβλήματα με τους Εβραίους και, όπως γνωρίζει ο κόσμος, τελικά έπεσε κατάκοιτη μπροστά στην εβραϊκή δύναμη που για αιώνες εργαζόταν για να την υπονομεύσει. Ο Ντισραέλι ήξερε αυτό που δεν ήξερε όλος ο κόσμος, ότι οι Εβραίοι είχαν βάλει από καιρό στο χέρι τους αυτό το βασίλειο. Η μεγαλύτερη παγκόσμια εξαπάτηση των τελευταίων χρόνων ήταν η προπαγάνδα κατά της Ρωσίας σαν «διώκτης των Εβραίων». Η Ρωσία είχε δώσει στους Εβραίους ένα μεγάλο μέρος του πιο ευνοημένου τμήματος της γης, και ήταν τόσο επιεικής όσον αφορά την επιβολή των νόμων που τους απαγόρευε να εγκατασταθούν σε άλλα μέρη της χώρας που μπόρεσαν να

* Ποια μεγαλύτερη παραδοχή των Ηνωμένων Πολιτειών πέρα από αυτή;

δημιουργήσουν ένα υπόγειο σύστημα σε ολόκληρη την Ρωσία παίρνοντας τον έλεγχο του εμπόριου των σιτηρών και της «κοινής γνώμης» και κοροϊδεύοντας την κυβέρνηση του τσάρου. Η κραυγή του «διωγμού» υψώθηκε γιατί δεν επιτρεπόταν στους Εβραίους να εκμεταλλεύονται τους αγρότες ελεύθερα και χωρίς περιορισμούς. Πλέον έχουν αποκτήσει κι αυτό το προνόμιο.

Τώρα που οι Ηνωμένες Πολιτείες είχαν γίνει η «Νέα Ιερουσαλήμ», οι Εβραίοι πολίτες της συνέλαβαν το σχέδιο να χρησιμοποιήσουν την αμερικανική κυβέρνηση για να επιτύχουν τους στόχους που μέχρι τώρα δεν είχαν επιτύχει με άλλα μέσα. Οι Ρώσοι Εβραίοι και οι Γερμανοί Εβραίοι έρχονταν στις Ηνωμένες Πολιτείες, πολιτογραφούνταν όσο το δυνατόν γρηγορότερα και επέστρεφαν στη Ρωσία ως «Αμερικανοί» για να κάνουν εκεί εμπόριο. Για τη Ρωσία όμως, παρέμειναν Εβραίοι και υπάγονταν στους νόμους της χώρας που αφορούσαν τους Εβραίους.

Καθώς περισσότεροι Αμερικανοί, Γερμανοί και Ρώσοι Εβραίοι επέστρεφαν στη Ρωσία για να παρακάμψουν τους ρωσικούς νόμους, οι διαμαρτυρίες στο Υπουργείο Εξωτερικών της Ουάσιγκτον έγιναν πιο συχνές. Δεν τους δόθηκε μεγάλη σημασία στην αρχή γιατί, όπως φάνηκε σε πολλές περιπτώσεις, αυτοί οι πολιτογραφημένοι «Αμερικανοί» δεν σκόπευαν καθόλου να επιστρέψουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά είχαν αποκτήσει την αμερικανική υπηκοότητα μόνο αποκλειστικά ως επιχειρηματικό περιουσιακό στοιχείο για τη Ρωσία. Σε αυτές τις περιπτώσεις η αμερικανική κυβέρνηση δεν είχε κανένα λόγο να ασχοληθεί με αυτό. Ήρθε η ώρα, ωστόσο, που ζητήθηκε από Αμερικανούς εκπροσώπους στη Ρωσία να εξετάσουν την κατάσταση. Οι αναφορές τους είναι προσβάσιμες. Ο Τζον Φόστερ ήταν ένας από αυτούς τους εκπροσώπους και ανέφερε το 1890 ότι «η Ρωσία θα χαιρόταν να προσφέρει φιλελεύθερη μεταχείριση στους καλόπιστους Αμερικανούς πολίτες, όχι όμως στους μεταμφιεσμένους Γερμανούς Εβραίους».

Την περίοδο αυτή, στις Ηνωμένες Πολιτείες ξεκίνησε έντονη προπαγάνδα για το «ρωσικό ζήτημα». Πρωτοεμφανίστηκε με τη δημοφιλή μορφή των «διωγμών». Οι Εβραίοι παρουσίαζαν ότι η ζωή τους στη Ρωσία ήταν μια κόλαση. Ο Τζον Φόστερ, μετέπειτα Υπουργός Εξωτερικών, πεθερός του Ρόμπερτ Λάνζινγκ, του πρόσφατα παραιτηθέντα Υπουργού Εξωτερικών υπό τον Πρόεδρο Ουίλσον, εκπροσωπούσε εκείνη την περίοδο τις Ηνωμένες Πολιτείες στη Ρωσία και ανέφερε τα εξής για την κατάσταση των Ρώσων Εβραίων: «... Σε όλες τις ρωσικές πόλεις ο αριθμός των Εβραίων κατοίκων υπερβαίνει λίγο-πολύ αυτόν που αναφέρει η αστυνομία και είναι μεγαλύτερος από ό,τι επιτρέπει η ακριβής ερμηνεία του νόμου. Για παράδειγμα, άτομα που έδωσαν μεγάλη προσοχή στο θέμα υπολογίζουν τον αριθμό των Εβραίων κατοίκων στην Αγία Πετρούπολη σε 30.000, ενώ αναφέρεται ότι ο αριθμός που έχουν καταγραφεί από τις αστυνομικές αρχές είναι 1.500. Από την ίδια πηγή μαθαίνω ότι... ενώ μόνο ένα εβραϊκό σχολείο είναι

εγγεγραμμένο από την αστυνομία, υπάρχουν από τρεις έως τέσσερις χιλιάδες παιδιά σε μη εξουσιοδοτημένα εβραϊκά σχολεία αυτής της πρωτεύουσας. Μια άλλη ένδειξη της έκτασης της εβραϊκής επιρροής είναι ότι οι μεγαλύτερες εφημερίδες στην Αγία Πετρούπολη και τη Μόσχα απασχολούν σχεδόν χωρίς εξαίρεση έναν ή περισσότερους Εβραίους συντάκτες ή υπαλλήλους...».

Κάθε φορά η αμερικανική κυβέρνηση διαπίστωνε ότι οι Εβραίοι υπερέβαλλαν στις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν για να αναγκάσουν τη δράση τους.

Όταν, μετά από χρόνια υπόγειας και φανερής προπαγάνδας μέσω του Τύπου, η «κοινή γνώμη» είχε σχεδόν σταθεροποιηθεί, η υποκίνηση πήρε τη μορφή του «ζητήματος για το ρωσικό διαβατήριο». Η Ρωσία τολμά να αγνοήσει ένα αμερικανικό διαβατήριο! Η Ρωσία προσβάλλει την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών! Η Ρωσία αντιμετωπίζει αναξιοπρεπώς τους Αμερικανούς πολίτες!

Η υποκίνηση κορυφώθηκε με την απαίτηση ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έπρεπε να διακόψουν όλες τις εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσία. Την ίδια εποχή, ο υπουργός Εξωτερικών Τζέιμς Γκιλέσμπι Μπλέιν εξέταζε πώς να ανακόψει τη ροή της εβραϊκής μετανάστευσης που τότε άρχιζε να πλημμυρίζει τη χώρα. «Η φιλοξενία ενός έθνους δεν πρέπει να μετατραπεί σε βάρος», έγραψε. Υπήρχε τότε η περίεργη κατάσταση με τις ίδιες τις Ηνωμένες Πολιτείες να διαμαρτύρονται για τους Εβραίους και ταυτόχρονα να τους ζητείται να αμφισβητήσουν το δικαίωμα της Ρωσίας να κάνει το ίδιο εντός της κυρίαρχης επικράτειάς της! Ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών επεσήμανε αυτό το σημείο και όταν ο Αμερικανός υπουργός του είπε ότι 200.000 Εβραίοι είχαν μεταναστεύσει στις Ηνωμένες Πολιτείες από τη Ρωσία, απάντησε: «Αν ένας τέτοιος αριθμός ανθρώπων πήγαινε στις Ηνωμένες Πολιτείες σαν εργάτες για να βοηθήσει στην ανάπτυξη της χώρας, υποθέτω ότι θα ήταν αποδεκτοί, αλλά αν πήγαιναν να εκμεταλλευτούν τον αμερικανικό λαό, θα μπορούσα να καταλάβω πόσο απαράδεκτο θα ήταν». Το όλο θέμα με τη Ρωσία ήταν ότι οι Εβραίοι την εκμεταλλεύονταν τη Ρωσία, άρμεγαν τη Ρωσία, δεν ήθελαν να την βοηθήσουν.

Η υποκίνηση κατά της Ρωσίας συνεχίστηκε αμείωτη μέχρι που έγινε Πρόεδρος ο Ταφτ. Εδώ πρέπει να σας υπενθυμίσω τη μόνιμη εβραϊκή εκπροσώπηση στην κυβέρνηση της Ουάσιγκτον. Ένα είδος πρεσβείας από το εβραϊκό έθνος στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών. Η δουλειά του, φυσικά, ήταν να εξασφαλίσει τη θέση του Προέδρου Ταφτ όσο πιο σταθερή γινόταν. Εκείνη την εποχή, όμως, αυτό δεν τους βόλευε όσο αργότερα. Υπήρχε μια εμπορική συνθήκη μεταξύ της Ρωσίας και των Ηνωμένων Πολιτειών, και υπήρχε από το 1832, και ο Πρόεδρος Ταφτ συμπεριφέρθηκε σαν να πίστευε ότι η εβραϊκή απαίτηση να παραβιαστεί η συνθήκη ήταν μάλλον υπερβολική. Η εβραϊκή απαίτηση ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες να καταγγείλουν μια συνθήκη που υπήρχε

μεταξύ των δύο χωρών για σχεδόν 80 χρόνια, και κατά τη διάρκεια της οποίας η Ρωσία είχε επανειλημμένα αποδείξει ότι είναι αξιόπιστη φίλη αυτής της χώρας. Εκτός από αυτήν την απαίτηση, οι Εβραίοι υπέβαλαν ένα δεύτερο αίτημα στον Ταφτ, δηλαδή, να ασκήσει βέτο σε αυτό που το Κογκρέσο είχε επανειλημμένα προσπαθήσει να κάνει, δηλαδή να βάλει ένα τεστ αλφαβητισμού στους μετανάστες. Η μετανάστευση των απολίτιστων Ρώσων Εβραίων αντιπροσώπευε ένα σημαντικό στοιχείο στο εβραϊκό σχέδιο που δεν τους ένοιαζε τι όχλος εισέβαλλε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Γι' αυτούς εδώ υπήρχε μόνο μια έγνοια και αυτή ήταν να μην αναχαιτιστεί η εβραϊκή πλημμύρα.*

Τελικά, ο Ταφτ ένιωσε υποχρεωμένος να ρωτήσει, τι ήθελαν να κάνει. «Κάντε μια διάσκεψη με μερικούς από τους ηγέτες του Αμερικανικού Εβραϊσμού» ήταν η πρόταση που του έγινε και στις 15 Φεβρουαρίου 1911 μπήκαν στον Λευκό Οίκο, ο Τζέικομπ Σιφ, ο Τζέικομπ Φερθ, ο Λούις Μάρσαλ, ο Άντολφ Κράους και ο δικαστής Χένρι Μ. Γκόλντφογκλ. Γευμάτισαν με την οικογένεια του Προέδρου και πήγαν στη βιβλιοθήκη.

Ο Πρόεδρος είχε προετοιμαστεί καλά, ήξερε ότι τίποτα δεν θα προέκυπτε από μια διαφωνία. Οι καλεσμένοι του ήρθαν με ξεκάθαρη αποφασιστικότητα· πίστευαν ότι μπορούσαν να ξεπεράσουν τον ήπιο τρόπο του Προέδρου. Όμως, αντί για κάτι τέτοιο, ο Πρόεδρος, μόλις μαζεύτηκαν στη βιβλιοθήκη, έβγαλε ένα χαρτί και άρχισε να διαβάζει τα συμπεράσματά του! Δεν ήταν προετοιμασμένοι γι' αυτό.

Η δήλωση του Προέδρου αξίζει πραγματικά να διαβαστεί, αλλά είναι πολύ μακροσκελής για να παρουσιαστεί εδώ. Επέστησε την προσοχή στο δικαίωμα των Ηνωμένων Πολιτειών να καθορίζουν ποιον θα δεχτούν και ποιον όχι. Όσον αφορά την εμπορική συνθήκη ΗΠΑ-Ρωσίας, είπε ότι λειτουργούσε καλά και βάσει αυτής για περισσότερα από 80 χρόνια οι Αμερικανοί πολίτες μπορούσαν να κάνουν επιχειρήσεις και να επενδύσουν στη Ρωσία με πλήρη εμπιστοσύνη στην ειλικρίνεια και των δύο χωρών. Είπε ότι εάν επρόκειτο να συναφθεί ένα νέα συνθήκη, οι εβραϊκές επιθυμίες θα μπορούσαν πιθανώς να ληφθούν υπόψη. Αλλά εάν τερματιζόταν η υπάρχουσα συνθήκη, θα πλήττονταν σημαντικά αμερικανικά συμφέροντα· δεν ήταν επίσης σίγουρος εάν η κατάσταση των Εβραίων στη Ρωσία, σαν αποτέλεσμα, δεν μπορούσε να επιδεινωθεί. Είπε ότι δεν είχε τίποτα κατά της μετανάστευσης των Ρώσων Εβραίων, αλλά πρόσθεσε: «Όσο περισσότερο τους φιλοξενούμε στη Δύση, τόσο περισσότερο θα ήθελα να το δω». Επεσήμανε ξανά τις πιθανές συνέπειες που θα μπορούσε να έχει μια ακύρωση της συνθήκης για τους Ρώσους Εβραίους και κατέληξε: «Έτσι το βλέπω. Αυτό είναι το συμπέρασμα στο οποίο έχω καταλήξει.» Η εβραϊκή αντιπροσωπεία έμεινε έκπληκτη. Ο

* βλ. τη συμπεριφορά των Γερμανών Εβραίων απέναντι στο ρεύμα των Εβραίων μεταναστών από την Ανατολή που, σύμφωνα με την εμπειρία, έπρεπε να χαρακτηριστούν σαν «αποβράσματα της ανθρωπότητας».

μόνιμος πρέσβης Σάιμον Γουλφ είπε: «Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ μην δημοσιεύετε αυτές τις απόψεις στον Τύπο». Αλλά ο κ. Τζέικομπ Σιφ παρενέβη με τρεμάμενη φωνή: «Εύχομαι να δημοσιευτούν. Όλος ο κόσμος πρέπει να γνωρίζει τη θέση του Προέδρου!» Τον προέτρεψαν να ανταποκριθεί στις εβραϊκές απαιτήσεις. Όμως ο Πρόεδρος εξέφρασε τη λύπη του, και απάντησε ότι είχε σκεφτεί το θέμα από κάθε οπτική γωνία και ότι η απόφασή του ελήφθη. Καθώς χώριζαν, ο Τζέικομπ Σιφ, με έναν αέρα προσβεβλημένης μεγαλοπρέπειας, απέρριψε το απλωμένο χέρι του Προέδρου. «Μα ο κύριος Σιφ θύμωσε χθες!» είπε ο κ. Ταφτ την επόμενη μέρα. Όμως ο Πρόεδρος σύντομα θα μάθαινε τι σήμαινε αυτό. Ο Σιφ είχε πει καθώς έφευγε από τον Λευκό Οίκο: «Αυτό σημαίνει πόλεμος.» Έδωσε εντολή να τραβήξουν ένα μεγάλο χρηματικό ποσό για λογαριασμό του και έγραψε μια σύντομη επιστολή στον Πρόεδρο Ταφτ. Ο Πρόεδρος έστειλε την επιστολή του κ. Σιφ και την απάντηση στον Υπουργό Εμπορίου και Εργασίας Τσαρλς Νάγκελ, ο οποίος απάντησε στον Πρόεδρο με τα εξής λόγια: «Είμαι πολύ εντυπωσιασμένος με την υπομονή που επιδεικνύετε στην απάντησή σας».

Ούτε ο Πρόεδρος γνώριζε τι κρυβόταν πίσω από όλα αυτά. Δείτε τα περισσότερα από τα ονόματα των ανδρών που εκπροσώπησαν τον Αμερικανικό Εβραϊσμό στον Λευκό Οίκο στις 15 Φεβρουαρίου 1911. Η καταγγελία της ρωσο-αμερικανικής εμπορικής συνθήκης έμελλε να θέσει τη μεγάλη επιχείρηση μεταξύ των δύο χωρών στη Γερμανία στα χέρια των Γερμανών Εβραίων. Οι τραπεζίτες της Φρανκφούρτης και οι συγγενείς τους στις Ηνωμένες Πολιτείες γνώριζαν τι σήμαινε αυτό. Αυτό σήμαινε ότι οι Γερμανοί Εβραίοι θα ήταν οι μεσάζοντες στο εμπόριο μεταξύ Ρωσίας και Ηνωμένων Πολιτειών. Η ίδια η επιχείρηση σήμαινε χρήμα, αλλά η σχέση σήμαινε εξουσία πάνω στη Ρωσία – και ο Τζέικομπ Σιφ έζησε για να ανατρέψει τη Ρωσία. Η ουδετερότητα των Ηνωμένων Πολιτειών γκρεμίστηκε από ένα κίνημα που οργανώθηκε και χρηματοδοτήθηκε σε αμερικανικό έδαφος για την ανατροπή ενός φιλικού έθνους και οι διοργανωτές και οι χρηματοδότες ήταν Εβραίοι! Χρησιμοποίησαν την διεθνή τους δύναμη για να εκτρέψουν την πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών για να βοηθήσουν τα σχέδιά τους.

Το παιχνίδι ήταν οικονομικό και επαναστατικό. Αποφασίστηκε. Τότε ήταν μέρος του προγράμματος που έπρεπε να ολοκληρωθεί και οι Ηνωμένες Πολιτείες επρόκειτο να χρησιμοποιηθούν σαν κριός για να χτυπήσουν τα τείχη.

Όταν οι Εβραίοι έφυγαν από τον Λευκό Οίκο, τηλεγραφήματα πέταξαν προς όλες τις κατευθύνσεις από την Ουάσιγκτον και τη Νέα Υόρκη. Η κούρσα του εβραϊκού κυνήγι των μαγισσών ξεκίνησε!

Είχε ένα κέντρο σε κάθε πόλη, με στόχο κάθε βουλευτή και γερουσιαστή· κανένας δημόσιος υπάλληλος, όσο ασήμαντη κι αν ήταν η θέση του, δεν έμεινε ανέγγιχτος. Ο Τύπος ανέλαβε δράση. Οι Εβραίοι έδωσαν απόλυτη απόδειξη τους τελευταίους δύο μήνες ότι ελέγχουν την

πλειοψηφία του αμερικανικού Τύπου. Υπάρχουν σημάδια, ωστόσο, ότι ο έλεγχός τους δεν σημαίνει τίποτα, και δεν θα διαρκέσει πολύ.

Ο Τζέικομπ Σιφ είχε πει στις 15 Φεβρουαρίου 1911, «Αυτό σημαίνει πόλεμος.» Είχε παραγγείλει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό που χρησιμοποιήθηκε για αυτόν τον σκοπό. Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, η B'nai B'rith και άλλες από τις πολυάριθμες οργανώσεις των Εβραίων άρχισαν να εργάζονται και στις 13 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους – σχεδόν 10 μήνες μια ημέρα αφότου ο Εβραίος κήρυξε τον πόλεμο στα συμπεράσματα του Προέδρου Ταφτ – η Βουλή και η Γερουσία διέταξαν τον Πρόεδρο Ταφτ να ειδοποιήσει τη Ρωσία ότι η συνθήκη με τη Ρωσία θα τερματιζόταν.

Η Φρανκφούρτη του Μάιν είχε κερδίσει!

Κατά τη διάρκεια αυτών των μηνών, ο Ταφτ ήταν το μόνιμο αντικείμενο της εβραϊκής μίσους. Θα ήταν αποκαλυπτικό αν, σε κάθε ομιλία που κάνει ο Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ για τους Εβραίους πελάτες του, μπορούσαν να διανεμηθούν αντίγραφα των παρατηρήσεων που τυπώθηκαν για τον Πρόεδρο Ταφτ από τους ίδιους πελάτες πριν από εννέα χρόνια.

Οι μέθοδοι με τις οποίες οι Εβραίοι ξεκίνησαν να αναγκάσουν τη δράση του Κογκρέσου είναι όλες γνωστές, και η χαρά με την οποία οι Εβραίοι χαιρέτησαν το γεγονός είναι επίσης γνωστή. Δύο κυβερνήσεις ηττήθηκαν – η αμερικανική και η ρωσική! Και ο Αμερικανός Πρόεδρος είχε ανατραπεί!

Ο Πρόεδρος είχε κάνει πραγματικά ό,τι μπορούσε για να αποτρέψει την υλοποίηση του εβραϊκού σχεδίου. Στις 15 Φεβρουαρίου 1911 τους αντιστάθηκε πρόσωπο με πρόσωπο. Στις 13 Δεκεμβρίου 1911 τον είχαν μαστιγώσει. Και όμως τον επόμενο χρόνο, το 1912, συνέβη ένα περίεργο πράγμα· οι ανώτατοι αξιωματούχοι του B'nai B'rith πήγαν στον Λευκό Οίκο και εκεί κάρφωσαν στο στήθος του Προέδρου Ταφτ ένα μετάλλιο που τον σημάδεψε ως «τον άνθρωπο που είχε συνεισφέρει περισσότερο στη διάρκεια του έτους στην πρόοδο του εβραϊκού σκοπού». Υπάρχει μια φωτογραφία του Προέδρου Ταφτ να στέκεται στη νότια στοά του Λευκού Οίκου, ανάμεσα σε μια ομάδα επιφανών Εβραίων, και ο Πρόεδρος φοράει το μετάλλιό του. Δεν χαμογελάει.

Αλλά και μετά από αυτό, οι Εβραίοι δεν ήταν σίγουροι για τον Πρόεδρο Ταφτ. Υπήρχε ένας φόβος, που εκφράστηκε με ιδιωτικές επιστολές μεταξύ επιφανών Εβραίων, αλλά και στον εβραϊκό Τύπο, ότι ο Πρόεδρος Ταφτ, ενώ θα καταργούσε επίσημα τη συνθήκη, θα συναινούσε σε κάποια συμφωνία συνεργασίας που θα ισοδυναμούσε περίπου με το ίδιο πράγμα. Υπήρχαν τηλεγραφήματα από Εβραίους στη Ρωσία, που έλεγαν ότι ο Ταφτ θα το έκανε αυτό. Ο Πρόεδρος παρακολουθήθηκε στενά. Κάθε φορά που υπήρχε κάποιος ελεύθερος χρόνος στο καθημερινό του πρόγραμμα, τον πλησίαζαν για το θέμα. Του κατέστη όντως αδύνατο να χαλαρώσει τις τεταμένες σχέσεις. Η Φρανκ-

φούρτη ήταν έτοιμη να βάλει το χέρι του μεσάζοντα στο αμερικανικό εμπόριο της Ρωσίας και η Ρωσία έμελλε να δεχθεί ένα πλήγμα. Κάθε πράξη πολιτικής-φυλετικής εξουσίας φέρνει και χρήματα. Οι Εβραίοι κάνουν τον κόσμο να αιμορραγεί ενώ τον υποτάσσουν. Την πρώτη νίκη επί της Ρωσίας την κέρδισαν οι Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες, η τελική νίκη ήταν η άνοδος του μπολσεβικισμού, η καταστροφή της Ρωσίας και η δολοφονία του Νικολάι Αλεξάντροβιτς Ρομάνοφ και της οικογένειάς του.

Αυτή είναι η ιστορία των προσπαθειών του Ουίλιαμ Χάουαρντ Ταφτ να αντισταθεί στους Εβραίους και πώς τον κατέστρεψαν. Αξίζει πιθανώς να το γνωρίζουμε εν όψει του γεγονότος ότι έχει γίνει ένα από εκείνα τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι για τη δική τους άμυνα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 15 Ιανουαρίου 1921

Η ιστορία ενός ανεξάρτητου εκδότη εφημερίδας

Η πρώτη ενστικτώδης απάντηση των Εβραίων σε οποιαδήποτε κριτική της φυλής τους από έναν μη Εβραίο είναι η απειλή, η βία, ή η πρόκληση. Αυτό θα επιβεβαιωθεί από εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών που έχουν ακούσει τα στοιχεία με τα αυτιά τους. Τους τελευταίους μήνες η χώρα είναι γεμάτη από απειλές κατά ατόμων που έχουν λάβει γνώση του εβραϊκού ζητήματος, απειλές που έχουν ειπωθεί, ψιθυριστεί, γραφτεί και εγκριθεί σαν ψηφίσματα εβραϊκών οργανώσεων. Εάν ο έντιμος ερευνητής του εβραϊκού ζητήματος τυγχάνει να είναι έμπορος, τότε το «μποϊκοτάζ» είναι η πρώτη «απάντηση» την οποία φαίνεται να σκέφτονται οι Εβραίοι.

Είτε πρόκειται για εφημερίδα, όπως στην περίπτωση της παλιάς εφημερίδας New York Herald· ή μια εμπορική επιχείριση, όπως στην περίπτωση του διάσημου καταστήματος του A. T. Stewart· ή ένα ξενοδοχείο, όπως στην περίπτωση του παλιού ξενοδοχείου Grand Union στη Σαρατόγκα· ή μια δραματική παραγωγή, όπως στην περίπτωση του «Ο Έμπορος της Βενετίας»· ή οποιοδήποτε κατασκευασμένο αντικείμενο του οποίου ο κατασκευαστής έχει υιοθετήσει την πολιτική ότι «τα αγαθά μου είναι προς πώληση, αλλά όχι οι αρχές μου» – εάν υπάρχει οποιοσδήποτε τρόπος επιχειρηματικής σχέσης με τον μελετητή του εβραϊκού ζητήματος, η πρώτη «απάντηση» είναι «μποϊκοτάζ».

Η τεχνική είναι η εξής: αρχίζει πρώτα ένας «ψίθυρος». Ανησυχητικές φήμες αρχίζουν να ακούγονται όλο και πιο συχνά. «Κοιτάξτε τι θα του κάνουμε», είναι η έκφραση που μεταδίδεται. Τότε ο Τύπος ορμά. Οι Εβραίοι που είναι υπεύθυνοι για τις ειδησεογραφικές υπηρεσίες υιοθετούν το σύνθημα «μια φήμη την ημέρα». Οι Εβραίοι που είναι υπεύθυνοι για τις τοπικές εφημερίδες υιοθετούν την πολιτική του «ένας συκοφαντικός τίτλος κάθε μέρα». Οι Εβραίοι που είναι υπεύθυνοι για τους εφημεριδοπώλες στους δρόμους (όλες οι γωνιές των δρόμων και τα επιθυμητά μέρη στο κέντρο της πόλης προλαμβάνονται από Εβραίους «πατρόνες» που επιτρέπουν μόνο στα δικά τους αγόρια να πουλάνε) δίνουν εντολές να τονίζουν ορισμένες ειδήσεις στις κραυγές του δρόμου – «α, νέες φωνές εναντίον του κάθε μέρα». Ολόκληρη η εκστρατεία εναντίον του επικριτή του Εβραϊσμού, όποιος κι αν είναι, είναι βασισμένη στην απειλή, «Κοιτάξτε τι θα του κάνουμε».

Όπως ο κ. Σάμιουελ Γκόμπερς και ο δικαστής Λούις Μπράντεϊς πιστεύουν στη «δευτερογενή απεργία», όπως αποκαλύπτει μια πρόσφατη

απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, έτσι και οι Εβραίοι που βάλθηκαν να τιμωρήσουν τους μελετητές του εβραϊκού ζητήματος πιστεύουν σε ένα δευτερεύον μποϊκοτάζ. Όχι μόνο δεσμεύονται (το αρνούνται, αλλά το ισχυρίζονται τα δημοσιεύματα των εφημερίδων, όπως και τα αδημοσίευτα τηλεγραφήματα σε ορισμένες από τις εφημερίδες) ότι δεν θα χρησιμοποιήσουν το συγκεκριμένο προϊόν, αλλά δεσμεύονται να μποϊκοτάρουν οποιονδήποτε άλλον το χρησιμοποιεί. Εάν το αντικείμενο είναι καπέλο (δεν είναι πιθανό να είναι καπέλο, ωστόσο, τα καπέλα σε μεγάλο βαθμό είναι εβραϊκά) οι Εβραίοι δεν δεσμεύονται μόνο να μην αγοράσουν τέτοιου είδους καπέλο, αλλά και να μην κάνουν συναλλαγές με οποιονδήποτε φοράει τέτοιο καπέλο.

Και μετά, όταν φαίνεται ότι συμβαίνει κάτι στα καπέλα λόγω χαμηλών ποσοστών πωλήσεων, οι Εβραίοι, ξεχνώντας τα πάντα για την άρνησή τους για ένα υποσχόμενο μποϊκοτάζ, αρχίζουν να καυχώνται – «Βλέπεις τι του κάναμε;»

Η «διασπορά ψιθύρων», «το μποϊκοτάζ», αυτές είναι οι κύριες εβραϊκές απαντήσεις. Αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της νοοτροπίας των μη-Εβραίων που είναι γνωστή ως «ο φόβος των Ιουδαίων».

Δεν ειδοποιούν πάντα το θύμα τους. Πρόσφατα, ο νεαρός διευθυντής πωλήσεων μιας μεγάλης εταιρείας χονδρικής μίλησε σε ένα δείπνο του οποίου οι καλεσμένοι ήταν κυρίως πελάτες της εταιρείας. Είναι ένας από εκείνους τους νέους που έχουν πιάσει το όραμα μιας εντιμότητας στις επιχειρήσεις. Πιστεύει ότι το σωστό είναι πάντα εφικτό, και, εφόσον δεν μεταβάλλονται άλλες παράμετροι, είναι και επικερδές. Μεταξύ των καλεσμένων ήταν 40 Εβραίοι έμποροι, όλοι πελάτες της εταιρείας. Στην ομιλία του, ο νεαρός διευθυντής πωλήσεων εξέφρασε τον ενθουσιασμό του για την ηθική λέγοντας: «Αυτό που χρειαζόμαστε στις επιχειρήσεις είναι περισσότερα από τις αρχές του Ιησού Χριστού». Στην πραγματικότητα, ο νεαρός γνωρίζει πολύ λίγα για τον Ιησού Χριστό. Εμπνεύστηκε από την ιδέα του Ρότζερ Μπάμπσον για τις θρησκευτικές αρχές σαν βάση των επιχειρήσεων, αλλά την εξέφρασε με τον δικό του τρόπο και όλοι ήξεραν τι εννοούσε· εννοούσε ευπρέπεια, όχι φανατιισμό. Ωστόσο, επειδή χρησιμοποίησε αυτή την έκφραση έχασε 40 Εβραίους πελάτες για την εταιρεία του και δεν γνωρίζει ακόμη τον λόγο. Ο υπάλληλος της εταιρείας που πήρε τη θέση του γνωρίζει τον λόγο. Ήταν ένα σιωπηλό, απροειδοποίητο μποϊκοτάζ.

Η ιστορία αυτού του κεφαλαίου είναι ένα μποϊκοτάζ που κράτησε πολλά χρόνια και αφορά τη «New York Herald», μια εφημερίδα της Νέας Υόρκης που τόλμησε να παραμείνει ανεξάρτητη από τις εβραϊκές επιρροές. Η «New York Herald» υπήρχε για περίπου 90 χρόνια και εξαφανίστηκε το 1919 όταν συγχωνεύτηκε με μια άλλη εταιρεία εφημερίδων. Έστειλε τον Χένρι Μόρτον Στάνλεϊ στην Αφρική για να βρει τον ιεραπόστολο Ντέιβιντ Λίβινγκστον. Υποστήριξε την αποστολή του πλοίου «Jeannette» στον Βόρειο Πόλο και συνέβαλε καθοριστικά

στην τοποθέτηση του πρώτου υποθαλάσσιου καλωδίου. Αλλά ίσως το μεγαλύτερο επίτευγμά της ήταν η διατήρηση επί πολλά χρόνια της δημοσιογραφικής της ανεξαρτησίας ενάντια στη συνδυασμένη επίθεση των Εβραίων της Νέας Υόρκης. Η φήμη της μεταξύ των εφημερίδων ήταν ότι ούτε οι ειδήσεις ούτε οι στήλες της σύνταξης μπορούσαν να αγοραστούν ή να επηρεαστούν.

Ο ιδιοκτήτης της, ο αείμνηστος Τζέιμς Γκόρντον Μπένετ, που πέθανε το 1918, διατηρούσε πάντα μια φιλική στάση απέναντι στους Εβραίους της πόλης του. Προφανώς δεν έτρεφε καμία προκατάληψη εναντίον τους. Σίγουρα ποτέ δεν τους εναντιώθηκε εσκεμμένα. Αλλά αποφάσισε να διατηρήσει την τιμή της ανεξάρτητης δημοσιογραφίας. Ποτέ δεν υπέκυψε στην άποψη ότι οι διαφημιζόμενοι είχαν λόγο για τη συντακτική στάση της εφημερίδας.

Πριν από τριάντα χρόνια ο Τύπος της Νέας Υόρκης ήταν ελεύθερος. Σήμερα είναι πράγματι πλήρως υπό τον έλεγχο των Εβραίων. Αυτός ο έλεγχος ασκείται ποικιλοτρόπως, μερικές φορές στηρίζεται μόνο στην αίσθηση σκοπιμότητας των ιδιοκτητών. Αλλά ο έλεγχος υπάρχει και, προς το παρόν, είναι απόλυτος. Οι εκδότες εφημερίδων, φυσικά, δεν κάνουν γνωστό δημοσίως ότι το ρητό «business is business» ισχύει και για αυτούς. Εκείνη την εποχή υπήρχαν οκτώ ή εννέα ημερήσιες εφημερίδες, σήμερα υπάρχουν μόνο πέντε. Η «Herald» απολάμβανε την καλύτερη φήμη και ήταν ένα πολύ περιζήτητο διαφημιστικό μέσο λόγω της μεγάλης κυκλοφορίας της. Ήταν η κορυφαία εφημερίδα στο χώρο της δημοσιογραφίας.

Εκείνη την εποχή ο εβραϊκός πληθυσμός της Νέας Υόρκης ήταν λιγότερο από το ένα τρίτο αυτού που είναι σήμερα, αλλά υπήρχε πολύς πλούτος σε αυτόν. Τώρα, αυτό που γνωρίζει κάθε δημοσιογράφος είναι το εξής: οι περισσότεροι Εβραίοι ηγέτες ενδιαφέρονται πάντα είτε να δημοσιεύσουν μια ιστορία είτε να την αποσιωπήσουν. Κανείς δεν παρακολουθεί τις εφημερίδες τόσο προσεκτικά σε σχέση με τις δικές του υποθέσεις όσο οι Εβραίοι. Πολλοί εκδότες θα μπορούσαν να το επιβεβαιώσουν από προσωπική εμπειρία.

Η «Herald» δεν αμφιταλαντεύτηκε ποτέ από την πεποίθησή της ότι τίποτα δεν πρέπει να την εκτροχιάσει από το καθήκον της να γράψει δημόσια την αλήθεια. Αυτή η στάση είχε ευεργετική επίδραση στις άλλες ημερήσιες εφημερίδες για μεγάλο χρονικό διάστημα. Και το ότι αυτό είχε ένα αντανακλαστικό πλεονέκτημα για τις άλλες εφημερίδες φαίνεται από την ακόλουθη δήλωση:

Εάν συνέβαινε ένα σκάνδαλο στους εβραϊκούς κύκλους, οι Εβραίοι με επιρροή θα συνέρρεαν στα γραφεία σύνταξης για να κανονίσουν την αποσιώπιση της ιστορίας. Αλλά οι συντάκτες ήξεραν ότι όχι πολύ μακριά ήταν η «Herald» που δεν θα το καταπνίξει για τίποτα και για κανέναν. Ποια ήταν η χρησιμότητα μιας εφημερίδας να καταπνίγει ένα γεγονός εάν μια άλλη δεν το έκανε; Έτσι, οι συντάκτες θα έλεγαν, «Θα χαρούμε

πολύ να καταπνίξουμε αυτήν την ιστορία, αλλά η “Herald” θα τη δημοσιεύσει, οπότε θα πρέπει να κάνουμε το ίδιο λόγω του ανταγωνισμού. Ωστόσο, εάν μπορείτε να κάνετε την «Herald» να το αποσιωπήσει θα το κάνουμε κι εμείς ευχαρίστως». Αλλά η «Herald» δεν υπέκυψε ποτέ. Ούτε η πίεση των επιρροών, ούτε οι υποσχέσεις για επιχειρηματικές δραστηριότητες, ούτε οι απειλές για απώλειες χρησίμευαν: δημοσίευε την είδηση.

Κάποιος Εβραίος τραπεζίτης ζήτησε επανειλημμένα από τον Μπένετ να απολύσει τον οικονομικό του συντάκτη. Αυτός ο τραπεζίτης ασχολούνταν με τη διάθεση μεξικανικών ομολόγων σε μια εποχή που τέτοια ομόλογα ήταν λιγότερο ασφαλή. Κάποτε, όταν ένας ασυνήθιστα μεγάλος αριθμός ομολόγων επρόκειτο να ξεφορτωθεί σε ανυποψίαστους Αμερικανούς, η «Herald» δημοσίευσε την ιστορία μιας επικείμενης μεξικανικής επανάστασης, η οποία συνέβη αμέσως. Ο τραπεζίτης ήταν εξοργισμένος και έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να δει τον υπεύθυνο συντάκτη να απολύεται, αλλά αποκρούστηκε πλήρως.

Όταν ένα μέλος μιας εξέχουσας εβραϊκής οικογένειας ενεπλάκη σε ένα συγκλονιστικό σκάνδαλο, ο Μπένετ αρνήθηκε το αίτημα να την αποσιωπήσει, επισημαίνοντας ότι αν η ίδια ιστορία είχε συμβεί σε οικογένεια διαφορετικής φυλής, θα δημοσιευόταν ανεξάρτητα από τα εμπλεκόμενα μέρη. Οι Εβραίοι της Φιλαδέλφειας εξασφάλισαν την αποσιώπηση εκεί, αλλά λόγω της ακλόνητης στάσης του Μπένετ δεν αποσιωπήθηκε στη Νέα Υόρκη.

Η εφημερίδα είναι επιχείρηση. Υπάρχουν ορισμένα ζητήματα που δεν μπορεί να αγγίξει χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να γίνει μια νεκρή επιχείρηση. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα αφού τα κύρια έσοδα δεν είναι πλέον οι συνδρομές, αλλά οι διαφημίσεις.Τα χρήματα που δίνει ο αναγνώστης για την εφημερίδα μετά βίας επαρκούν για να καλύψουν το κόστος του χαρτιού. Γι’ αυτό οι διαφημιζόμενοι είναι εξίσου απαραίτητοι με τις χαρτοβιομηχανίες. Και καθώς οι μεγάλοι διαφημιζόμενοι είναι τα πολυκαταστήματα που τα περισσότερα ανήκουν σε Εβραίους, είναι λογικό οι Εβραίοι να προσπαθούν συχνά να επηρεάσουν τουλάχιστον το τμήμα ειδήσεων των εφημερίδων, με τις οποίες συναλλάσσονται.

Στη Νέα Υόρκη ήταν πάντα η διακαής φιλοδοξία των Εβραίων να εκλέξουν έναν Εβραίο δήμαρχο. Μόλις τα κύρια κόμματα διχάστηκαν στο εσωτερικό τους, νόμιζαν ότι είχε έρθει η ώρα τους. Η μέθοδος που υιοθέτησαν ήταν χαρακτηριστική. Σκέφτηκαν λογικά ότι ότι οι εφημερίδες δεν θα τολμούσαν να αρνηθούν μια επιθυμία που υπογράφουν όλοι οι ιδιοκτήτες των πολυκαταστημάτων, γι’ αυτό συνέταξαν μια «αυστηρά εμπιστευτική» επιστολή, την οποία έστειλαν στους ιδιοκτήτες των εφημερίδων της Νέας Υόρκης, ζητώντας υποστήριξη στον Εβραίο υποψήφιο δήμαρχο. Οι ιδιοκτήτες των εφημερίδων βρίσκονταν σε δίλημμα. Για αρκετές μέρες συζητούσαν πώς να ενεργήσουν. Όλοι έμειναν σιωπηλοί. Οι συντάκτες της «Herald» μετέ-

φεραν τα νέα στον Μπένετ που βρισκόταν στο εξωτερικό. Τότε ήταν που ο Μπένετ έδειξε την τόλμη και την αμεσότητα της κρίσης που τον χαρακτήριζε. Τους τηλεγράφησε, «εκτυπώστε την επιστολή». Αυτό έγινε, οι πράξεις των Εβραίων διαφημιζομένων αποκαλύφθηκαν και οι μη Εβραίοι της Νέας Υόρκης ανάσαναν με ανακούφιση και χειροκρότησαν την ενέργεια. Η «Herald» δήλωσε ανοιχτά ότι εξυπηρετούσε δημόσια συμφέροντα, όχι ιδιωτικά.

Οι Εβραίοι ηγέτες ορκίστηκαν εκδίκηση στην «Herald» και στον άνθρωπο που τόλμησε να αποκαλύψει τις δραστηριότητές τους. Ούτως ή άλλως δεν τους άρεζε ο Μπένετ. Η «Herald» ήταν η πραγματική «κοινωνική εφημερίδα» στη Νέα Υόρκη, αλλά ο Μπένετ είχε έναν κανόνα σύμφωνα με τον οποίο έπρεπε να τυπώνονται μόνο τα ονόματα των πραγματικά επιφανών οικογενειών. Οι ιστορίες των προσπαθειών των νεόπλουτων Εβραίων να μπουν στις κοινωνικές στήλες της «Herald» είναι μερικές από τις καλύτερες που διηγούνται παλιοί δημοσιογράφοι. Ο Μπένετ επέμεινε. Ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να μην προκαλέσει το ανοιχτό μίσος των Εβραίων. Δεν ένιωθε καμία προκατάληψη εναντίον τους· απλά δεν τους άφησε να τον εκφοβίσουν.

Το όλο θέμα κορυφώθηκε σε μια διαμάχη που ξεκίνησε μεταξύ του Μπένετ και του Νέιθαν Στράους, ενός Εβραίου από τη Γερμανία του οποίου η επιχείρηση είναι γνωστή με το όνομα «R. H. Macy & Company», ο Μέισυ είναι ο Σκωτσέζος που δημιούργησε την επιχείρηση και από τους κληρονόμους του οποίου την απέκτησε ο Στράους. Ο κ. Στράους ήταν κάτι σαν φιλάνθρωπος στο γκέτο, αλλά η ιστορία λέει ότι η άρνηση του Μπένετ να τον ανακηρύξει σαν φιλάνθρωπο άφησε άσχημα συναισθήματα μεταξύ των δύο. Διασφαλίστηκε ένας μακρύς πόλεμος εφημερίδων, το θέμα του οποίου ήταν η αξία της παστερίωσης του γάλακτος – μια ανόητη συζήτηση που κανείς δεν πήρε στα σοβαρά, εκτός από τον Μπένετ και τον Στράους. Οι Εβραίοι φυσικά πήραν το μέρος του κ. Στράους. Οι Εβραίοι ομιλητές έκαναν πολύ φασαρία με επαίνους για τον Νέιθαν Στράους και κατηγορίες για τον Τζέιμς Γκόρντον Μπένετ. Ο Μπένετ απεικονίστηκε σαν ο πιο μοχθηρός «διώκτης» ενός ευγενούς Εβραίου. Εδώ και καιρό φυσικά, ο Στράους που ήταν ένας ισχυρός διαφημιζόμενος είχε αποσύρει κάθε δολάριο της επιχείρησής του από την «Herald» και την «Evening Telegram».

Όλα τα πλούσια και ισχυρά στοιχεία του Εβραϊσμού της Νέας Υόρκης συσπειρώθηκαν για να χτυπήσουν τον Μπένετ σε μια προσπάθεια να τον ανατρέψουν, όπως χρόνια πριν είχαν καταφέρει ένα πλήγμα σε έναν άλλο πολίτη της Νέας Υόρκης. Ως ένας άνθρωπος, όλοι οι Εβραίοι πελάτες απέσυραν τις διαφημίσεις τους από τις εφημερίδες του Μπένετ, την «Herald» και την «Evening Telegram». Ο λόγος που ανέφεραν ήταν ότι η «Herald» έδειχνε ανοιχτή εχθρότητα προς τους Εβραίους. Ο πραγματικός σκοπός των πράξεών τους ήταν να συντρίψουν έναν Αμερικανό εκδότη εφημερίδας που τόλμησε να παραμείνει ανεξάρτητος από αυτούς.

Το χτύπημα που έδωσαν ήταν συγκλονιστικό. Σήμαινε απώλεια 600.000 δολαρίων ετησίως. Οποιαδήποτε άλλη εφημερίδα στη Νέα Υόρκη θα είχε τεθεί εκτός λειτουργίας από αυτό. Οι Εβραίοι το ήξεραν αυτό και κάθισαν αναπαυτικά, περιμένοντας την πτώση του ανθρώπου που επέλεξαν να θεωρήσουν εχθρό τους.

Ο Μπένετ όμως ήταν πάντα μια μαχητική φύση. Εξάλλου, γνώριζε την εβραϊκή ψυχολογία πιθανώς καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο μη Εβραίο στη Νέα Υόρκη. Αντέστρεψε τους όρους με εκπληκτικό και απροσδόκητο τρόπο. Οι πολυπόθητες θέσεις στις εφημερίδες του χρησιμοποιούνταν πάντα από τους Εβραίους. Τις παρέδωσε αμέσως σε μη Εβραίους εμπόρους με αποκλειστικές συμβάσεις. Έμποροι που στο παρελθόν είχαν συνωστιστεί στις πίσω σελίδες και σε μικρές γωνιές από τους πιο πλούσιους Εβραίους διαφημιζόμενους, τώρα είχαν ολοσέλιδες διαφημίσεις στους πιο δημοφιλείς χώρους. Ένας από τους μη Εβραίους εμπόρους που εκμεταλλεύτηκαν τη νέα κατάσταση ήταν ο Τζον Γουαναμέικερ του οποίου οι μεγάλες διαφημίσεις από εκείνη την εποχή και μετά ήταν εμφανείς στις εφημερίδες του Μπένετ. Οι εφημερίδες του Μπένετ κυκλοφορούσαν με αμείωτο ρυθμό και σελίδες γεμάτες διαφημίσεις. Η καλά σχεδιασμένη καταστροφή δεν συνέβη. Αντίθετα, υπήρξε μια μάλλον κωμική έκπληξη. Εδώ ήταν οι μη Εβραίοι έμποροι της Νέας Υόρκης που απολάμβαναν την καλύτερη υπηρεσία ενός πολύτιμου διαφημιστικού μέσου, ενώ οι Εβραίοι έμποροι δεν αντιπροσωπεύονταν. Εξάλλου, η «τιμωρία» που είχαν επιβάλει οι Εβραίοι δεν έδειχνε σημάδια πρόκλησης ταλαιπωρίας, πόσο μάλλον πόνου. Το «μποϊκοτάζ» ήταν πιο σκληρό για αυτούς που ξεκίνησαν το μποϊκοτάζ.

Μη μπορώντας να αντέξουν το θέαμα της εκτροπής του εμπορίου σε μη Εβραίους εμπόρους, οι Εβραίοι εγκατέλειψαν την εχθρική τους στάση και επέστρεψαν στον Μπένετ, ζητώντας τη χρήση των στηλών του για διαφήμιση. Ο Μπένετ δέχτηκε όλους όσους ερχόντουσαν, χωρίς να δείχνει μνησικακία. Ήθελαν πίσω τις παλιές τους θέσεις, αλλά ο Μπένετ είπε, όχι. Μάλωσαν, αλλά ο Μπένετ είπε, όχι. Προσέφεραν χρήματα, αλλά ο Μπένετ είπε, όχι. Είχαν χάσει τις καλές θέσεις τους.

Τότε συνέβη ένα περίεργο περιστατικό. Μερικοί Εβραίοι των οποίων η επιχειρηματική αίσθηση είχε ξεπεράσει τα φυλετικά τους πάθη συνέχισαν να διαφημίζονται στην «Herald» καθ' όλη τη διάρκεια του «μποϊκοτάζ». Όταν είδαν τους επαναστάτες αδερφούς τους να επιστρέφουν και να παίρνουν όποιες θέσεις μπορούσαν να πάρουν στις διαφημιστικές σελίδες, υποψιάστηκαν ότι ο Μπένετ τους είχε παρασύρει πίσω προσφέροντας χαμηλότερη τιμή. Έτσι, έγραψαν στον Μπένετ, ζητώντας να μάθουν τις συνθήκες, και ως συνήθως ο Μπένετ δημοσίευσε την επιστολή και απάντησε ότι οι τιμές του δεν είχαν μειωθεί.

Ο Μπένετ είχε θριαμβεύσει, αλλά αποδείχθηκε μια δαπανηρή νίκη. Οι Εβραίοι ακολούθησαν επίμονα το σχέδιο που είχαν εγκαινιάσει ήδη από

το 1877, για την καταστροφή ενός άλλου Νεοϋορκέζου που είχε αρνηθεί να υποκύψει μπροστά τους. Όλο τον καιρό που ο Μπένετ τους πολεμούσε, οι Εβραίοι δυνάμωναν σταδιακά στη Νέα Υόρκη. Έγιναν όλο και πιο δυνατοί στη δημοσιογραφία κάθε χρόνο. Φαντάστηκαν ότι, ελέγχοντας τον Τύπο της Νέας Υόρκης, μπορούσαν να ελέγξουν τα μυαλά ολόκληρης της χώρας. Θεωρούσαν τη Νέα Υόρκη ως τη μητρόπολη των Ηνωμένων Πολιτειών, ενώ όλα τα ισορροπημένα μυαλά το θεωρούν σαν ασθένεια.

Ο αριθμός των εφημερίδων σταδιακά μειώθηκε μέσω των συγχωνεύσεων. Ο Άντολφ Σάιμον Οχς, ένας Εβραίος της Φιλαδέλφειας, απέκτησε τους «New York Times». Την έκανε μεγάλη καθημερινή εφημερίδα, αλλά με κύριο σκοπό να υπηρετήσει τον Ιουδαϊσμό. Αυτό επαινείται και υπερασπίζεται συνεχώς. Αυτό δεν συμβαίνει σε άλλες φυλές.

Μετά εμφανίστηκε στη σκηνή ο Γουίλιαμ Ράντολφ Χιρστ, ένας επικίνδυνος ταραχοποιός επειδή υποστηρίζει όχι μόνο λάθος πράγματα αλλά και τη λάθος τάξη ανθρώπων. Περικύκλωσε τον εαυτό του με μια ομάδα Εβραίων, τους περιποιήθηκε, συνεργάστηκε στενά μαζί τους, έπεσε ακόμη και μαζί τους, αλλά ποτέ δεν είπε την αλήθεια γι' αυτούς – «ποτέ δεν τους πρόδωσε». Φυσικά, πήρε μεγάλη διαφημιστική υποστήριξη.

Αυτή ήταν η αρχή της εβραϊκής κυριαρχίας στον Τύπο, η οποία συνέχισε να αυξάνεται. Η λάμψη των παλαιών αμερικανικών ονομάτων εκδοτών εφημερίδων πέθαινε.

Μια επιχείρηση εφημερίδων βασίζεται είτε σε μια εξαιρετική προσωπικότητα είτε είναι καθαρά μια επιχείρηση. Στην τελευταία περίπτωση, έχει περισσότερες πιθανότητες να ζήσει περισσότερο από τον ιδρυτή της. Η «Herald» ήταν ο Μπένετ και με το θάνατό του η εταιρεία του ήταν αναπόφευκτο να χάσει το μεγαλύτερο μέρος της δύναμης και της αποτελεσματικότητάς της. Ο Μπένετ, προχωρώντας σε ηλικία, φοβόταν μήπως η εφημερίδα του, μετά το θάνατό του, πέσει στα χέρια των Εβραίων. Ήξερε ότι το έβλεπαν με λαχτάρα. Ήξερε ότι άρπαζαν και κατέστρεφαν πολλές εφημερίδες που είχαν τολμήσει να πουν την αλήθεια γι' αυτούς και μάλιστα καυχιόταν γι' αυτό σαν κατάκτηση του Εβραϊσμού· μια δικαίωση της συχνά λανθασμένα αναφερόμενης προφητείας, «αυτός που σε καταριέται, θα τον καταραστώ». Ο Μπένετ αγάπησε την «Herald» σαν παιδί του. Τακτοποίησε έτσι τη διαθήκη του ώστε η «Herald» να μην περιέλθει ποτέ σε ατομική ιδιοκτησία. Προνόησε ώστε τα έσοδά της να εισρεύσουν σε ένα ταμείο προς όφελος των ανδρών που είχαν εργαστεί για να κάνουν την «Herald» αυτό που ήταν. Πέθανε τον Μάιο του 1918.

Οι Εβραίοι εχθροί της «Herald», με ανυπομονησία, απέσυραν όλο και περισσότερο τις διαφημίσεις τους για να εξαναγκάσουν, ει δυνατόν, την πώληση της εφημερίδας. Γνώριζαν ότι εάν η «Herald» γινόταν χαμένος

κόπος, οι διαχειριστές δεν θα είχαν άλλη δυνατότητα παρά να την πολήσουν, παρά τη θέληση του κ. Μπένετ. Από την άλλη, ισχυρά οικονομικά συμφέροντα στη Νέα Υόρκη είχαν αρχίσει να συνειδητοποιούν και να φοβούνται τον κίνδυνο ενός εξ ολοκλήρου εβραϊκού Τύπου. Μάζεψαν ένα σημαντικό ποσό για την αγορά της «Herald» και έβαλαν τον Φρανκ Άντριου Μάνσι να την διευθύνει. Στη συνέχεια, προς γενική έκπληξη, ο κ. Μάνσι άλλαξε το ύφος της γαλαντόμου εφημερίδας και παραχώρησε το όνομά της σαν μέρος της «New York Sun». Η πραγματική εφημερίδα του Μπένετ χάθηκε, οι υπάλληλοί της είναι διάσπαρτοι.

Παρόλο που οι Εβραίοι δεν είχαν αποκτήσει την ιδιοκτησία της πολυπόθητης «Herald», είχαν τουλάχιστον καταφέρει να διώξουν μια άλλη μη εβραϊκή εφημερίδα από το χώρο. Ξεκίνησαν να αποκτούν τον έλεγχο πολλών βραδινών εφημερίδων, η δράση των οποίων έχει πλέον ολοκληρωθεί.

Η νίκη των Εβραίων ήταν μια οικονομική νίκη επί ενός νεκρού. Η ηθική νίκη, καθώς και η οικονομική νίκη παρέμεινε στον Μπένετ όσο ζούσε· η ηθική νίκη παραμένει ακόμα στην «Herald». Η «Herald» θα μνημονεύεται πάντα σαν το τελευταίο προπύργιο κατά του εβραϊσμού στη Νέα Υόρκη, στις εφημερίδες της οποίας είναι σήμερα περισσότερο κυρίαρχος παρά σε οποιαδήποτε άλλη πρωτεύουσα. Πράγματι, σε κάθε πρωτεύουσα της Ευρώπης υπάρχει μια εφημερίδα που δίνει τα πραγματικά νέα των Εβραίων. Στη Νέα Υόρκη δεν υπάρχει. Και η κατάσταση θα παραμείνει έτσι έως ότου οι Αμερικάνοι τιναχτούν από τον βαθύ ύπνο τους και κοιτάξουν με ανοιχτά μάτια την εθνική κατάσταση. Τότε θα μπορούσε να συμβεί οι σημερινοί κυβερνώντες να τρέμουν μπροστά σε αυτό το βλέμμα, που θα έβλεπε τους ανατολίτες σφετεριστές.

Το μάθημα αυτής της ιστορίας είναι: οτιδήποτε βγαίνει από τη Νέα Υόρκη πρέπει να αντιμετωπίζεται με ιδιαίτερη καχυποψία γιατί προέρχεται από την έδρα της εβραϊκής κυβέρνησης, στόχος της οποίας είναι να επηρεάσει τα μυαλά του αμερικανικού λαού και να κυριαρχήσει σε αυτά.

«The Dearborn Independent», τεύχος 5 Φεβρουαρίου 1921

XL

Η έκθεση του Μοργκεντάου για την Πολωνία

Φαίνεται, ότι το εβραϊκό ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες μέχρι το ίδιο ζήτημα στην Πολωνία απέχει πολύ. Αλλά επειδή οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών αναφέρονται συνεχώς στην Πολωνία για λόγους προπαγάνδας, καθώς υπάρχουν 250.000 Πολωνοί Εβραίοι που μεταναστεύουν στις Ηνωμένες Πολιτείες σύμφωνα με ένα χρονοδιάγραμμα που έχουν εκπονήσει οι αδελφοί τους εδώ, και τέλος επειδή ο πολωνικός λαός είχε τη δική του διαφωτιστική εμπειρία με το Παγκόσμιο Πρόγραμμα, η Πολωνία έχει να διδάξει πολλά στις Ηνωμένες Πολιτείες από αυτή την άποψη. Πολύ περισσότερο που δύσκολα μπορεί κανείς να πάρει μια αμερικανική εφημερίδα χωρίς να συναντήσει ίχνη αντιπολωνικής προπαγάνδας, που παρεμπιπτόντως σκοπό έχει να αποσπάσει τα μάτια μας από όσα συμβαίνουν στο λιμάνι της Νέας Υόρκης. Εάν ένας αναγνώστης αυτών των άρθρων πει, «Ας σταματήσουμε να μιλάμε για την Πολωνία· ας μιλήσουμε για τις Ηνωμένες Πολιτείες» – η απάντηση είναι ότι ήδη σκέφτεται την Πολωνία με τον τρόπο που θέλουν οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών και το γεγονός ότι σκέφτεται σύμφωνα με τις εβραϊκές επιθυμίες από αυτή την άποψη τον καθιστά ανίκανο μέχρι ένα σημείο να κατανοήσει ολόκληρο το εβραϊκό ζήτημα στην Αμερική.

Τρία κεφάλαια πίσω σε αυτή τη σειρά παρουσιάσαμε μέρος μιας ακρόασης ενώπιον της επιτροπής της Γερουσίας των Ηνωμένων Πολιτειών σχετικά με το ζήτημα της απογραφής καθώς επηρέαζε τους Εβραίους. Το ζήτημα της μετανάστευσης εμφανίστηκε σαν μέρος αυτής της έρευνας. Στη συνέχεια ακολούθησε ένα άρθρο που έδειξε ότι οι εβραϊκές αρχές υιοθετούν αρχές ακριβώς αντίθετες από αυτές που είχαν υπερασπιστεί μπροστά στη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών. Ακολούθησε ένα τρίτο άρθρο που δείχνει πώς οι Εβραίοι ηγέτες αγανακτούν για την επιρροή του σύγχρονου κράτους στον Ιουδαϊσμό. Όλα αυτά τα θέματα είναι απαραίτητα για μια ολοκληρωμένη κατανόηση του εβραϊκού ζητήματος στο σύνολό του στη σχέση του με τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σήμερα επιστρέφουμε στην πατρίδα αυτού του ενός τετάρτου εκατομμυρίου ανθρώπων που αποβιβάζονται γρήγορα στις ακτές μας για να δούμε τι έκαναν εκεί και να βρούμε τη βάση των δηλώσεων της εβραϊκής προπαγάνδας ότι αυτοί οι άνθρωποι φεύγουν από τη «δίωξη».

Υπάρχουν πέντε επίσημες μαρτυρίες που δημοσιεύθηκαν από τις κυβε-

ρνήσεις της Μεγάλης Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών. Το αμερικανικό έγγραφο είναι ένα «Μήνυμα του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, το οποίο διαβιβάζει, σύμφωνα με το ψήφισμα του κράτους της 28ης Οκτωβρίου 1919, μια ανακοίνωση του Υπουργού Εξωτερικών που υποβάλλει έκθεση του αξιότιμου Χένρυ Μοργκεντάου για το έργο της αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών στην Πολωνία». Είναι το έγγραφο της Γερουσίας αρ. 177. Αυτό το έγγραφο περιλαμβάνει επίσης μια συμπληρωματική έκθεση που υπογράφεται από τον Ταξίαρχο Έντγκαρ Τζάντουιν, του στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών.

Υπάρχει ένα συγκεκριμένο μυστήριο σχετικά με αυτό το έγγραφο. Αν και τυπώθηκε για δημοσίευση, σύντομα έγινε πολύ σπάνιο, έμοιαζε να έχει εξαφανιστεί μέσα σε μια νύχτα! Το αντίγραφο από το οποίο γίνεται η παρούσα εξέταση εξασφαλίστηκε με τη μέγιστη δυνατή δυσκολία. Επικεφαλής αυτής της αμερικανικής αποστολής, η οποία παρέμεινε στην Πολωνία από τις 13 Ιουλίου έως τις 13 Σεπτεμβρίου 1919, ήταν ο Χένρυ Μοργκεντάου, ένας Αμερικανοεβραίος, ο οποίος είχε διατελέσει πρέσβης των Ηνωμένων Πολιτειών στην Τουρκία, ένας άνθρωπος με εξαιρετική δημόσια και ιδιωτική φήμη. Συνήθως λέγεται ότι η έκθεσή του δεν άρεσε στους Εβραίους, εξ ου και η σπανιότητά της. Ο εβραϊκός τύπος δεν ασχολήθηκε και πολύ· δεν αναφέρεται στην εβραϊκή προπαγάνδα· δεν είχε την έγκριση του Αμερικανικού Εβραϊσμού. Ο λόγος φαίνεται να είναι αυτός – ότι είπε την καθαρή αλήθεια για την κατάσταση των Εβραίων στην Πολωνία και έκανε πολύ δίκαιες παρατηρήσεις.

Αλλά έμμεσα οι Εβραίοι της Αμερικής έδειξαν τη γνώμη που έχουν για την έκθεση Μόργκενταου, και την έδειξαν με αυτόν τον τρόπο: Όταν η Αμερικανική Αποστολή έφυγε από την Πολωνία, έφτασε η Βρετανική Αποστολή και παρέμεινε μέχρι τον Δεκέμβριο. Ο επικεφαλής της Βρετανικής Αποστολής ήταν ένας Άγγλος Εβραίος, ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ, του οποίου ο αδελφός Χέρμπερτ είναι τώρα Ύπατος Αρμοστής της Παλαιστίνης. Τον συνόδευε ένας Βρετανός στρατιωτικός, ο λοχαγός Π. Ράιτ, ο οποίος υπέβαλε και συμπληρωματική έκθεση. Οι δύο εκθέσεις υποβλήθηκαν με μια εισαγωγική έκθεση από τον σερ Οράτιο Ράμπολντ, Βρετανό εκπρόσωπο στη Βαρσοβία.

Από όλες αυτές τις πέντε αναφορές, τις εκθέσεις Μόργκενταου, Σάμιουελ, Τζάντουιν, Ράιτ και Ράμπολντ, οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν δημοσιεύσει μόνο μία – την έκθεση Σάμιουελ. Έχει τυπωθεί ολόκληρη σε εφημερίδες, σε ποσοστό διαφήμισης· έχει κυκλοφορήσει σαν Δελτίο του Αμερικανοεβραϊκού Κογκρέσου· είναι διαθέσιμο παντού σε οποιοδήποτε αριθμό· αλλά από τις άλλες αναφορές που έκαναν τα μέλη της αμερικανικής διπλωματικής υπηρεσίας δεν υπάρχει κανένα διαθέσιμο. Γιατί; Διότι οι άλλες τέσσερις εκθέσεις εξέτασαν την κατάσταση παντού και την ανέφεραν χωρίς προκατάληψη, και αν τυπώνονταν στις Ηνωμένες Πολιτείες και διαδίδονταν στον κόσμο, θα έριχναν ένα εντελώς διαφορετικό φως στην εβραϊκή προπαγά-

νδα υπέρ της πολωνικής μετανάστευσης σε τεράστιους αριθμούς.

Ακόμη και όταν οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών δημοσίευσαν την έκθεση του Σάμιουελ, δεν δημοσίευσαν την έκθεση του λοχαγού Ράιτ που τη συνόδευε. Στο δελτίο του Αμερικανικού Εβραϊκού Κογκρέσου, η έκθεση του Ράιτ συμπυκνώθηκε, περικόπηκε και έχασε το πραγματικό της νόημα· ενώ στην αμερικανική εβραϊκή σιωνιστική εφημερίδα, «The Maccabaean» οι αναφορές του Ράμπολντ και του Ράιτ αντιμετωπίζονται χωρίς ευγένεια και η έκθεση Σάμιουελ δημοσιεύεται πλήρως.

Για να βγάλει ο αναγνώστης τα δικά του συμπεράσματα, οι καταθέσεις των πέντε επίσημων μαρτύρων (ή έξι, αν υπολογίσουμε τον Χόμερ Χ. Τζόνσον, ο οποίος υπέγραψε την αμερικανική έκθεση με τον στρατηγό Τζάντουιν) θα δοθούν στα κύρια σημεία· οι συμφωνίες και οι διαφωνίες θα είναι επομένως αισθητές.

1. Γενικές πληροφορίες για τις «διώξεις»

Ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ λέει: «Οι Πολωνοί είναι γενικά γενναιόδωρης φύσης, και **αν οι σημερινές υποκινήσεις του Τύπου κατασταλούν από ένα ισχυρό επίσημο χέρι***, οι Εβραίοι θα μπορούσαν να ζήσουν, όπως έκαναν τα τελευταία 800 χρόνια, με καλούς όρους με τους συμπολίτες τους στην Πολωνία».

Σημειώστε πόσο εύκολα ο σερ Σάμιουελ μιλά για την καταστολή του Τύπου. Τώρα, επιτέλους, ο πολωνικός Τύπος πέτυχε την ελευθερία που πάντα είχε ως προνόμιο ο εβραϊκός τύπος στην Πολωνία. Τώρα που γράφει ελεύθερα και ανοιχτά για τους Εβραίους, ο σερ Σάμιουελ προτείνει: καταστολή από ένα ισχυρό επίσημο χέρι! Για την Αγγλία, όπου ο Τύπος ανακτά επίσης την ελευθερία της κριτικής, δύσκολα θα τολμούσε να κάνει μια τέτοια πρόταση. Όσον αφορά τον Τύπο Γίντις στην Πολωνία, ο αναγνώστης θα βρει κάποιες πληροφορίες στο δοκίμιο του Ισραήλ Φρίντλαντερ, «Το πρόβλημα του Πολωνικού Εβραϊσμού». Ο Φρίντλαντερ ήταν Εβραίος και το βιβλίο του εκδόθηκε από έναν εβραϊκό οίκο στο Σινσινάτι. Λέει:

«Ο Τύπος των Γίντις ξεπήδησε και έγινε ένα ισχυρό εκπολιτιστικό πρακτορείο μεταξύ των Εβραίων της Πολωνίας. Η έκταση της επιρροής του μπορεί να συναχθεί από το γεγονός, το οποίο περιέργως επισημαίνεται με μομφή από τους Πολωνούς, **ότι η κορυφαία εφημερίδα Γίντις της Βαρσοβίας είχε πριν από μερικά χρόνια μεγαλύτερη κυκλοφορία από αυτή όλων των πολωνικών εφημερίδων μαζί**».

Ο Χένρυ Μόργκενταου λέει (παρ. 7): «Οι στρατιώτες ταράχτηκαν από τον ισχυρισμό ότι οι Εβραίοι ήταν Μπολσεβίκοι, ενώ στο Λέμπεργκ

* Σε αντίθεση με τις δυνατές κραυγές ελευθερίας των Εβραίων – όπου η ελευθερία τους είναι να καταστρέψουν την καθιερωμένη τάξη – αυτός ο τόμος προσφέρει διδακτική απόδειξη του πόσο γρήγοροι είναι να καταστείλουν οποιεσδήποτε ελευθερίες που τους ενοχλούν. Κάθε δημόσια διακηρυγμένη εβραϊκή «αρχή» είναι ψέμα και παγίδα.

(σημερινό Λβιβ) συνδέθηκε με την ιδέα ότι οι Εβραίοι έκαναν συμμαχία με τους Ουκρανούς. **Επομένως, αυτές οι υπερβολές είχαν, πολιτικό αλλά και αντισημιτικό χαρακτήρα**».

Και πάλι (παρ. 8): «Ακριβώς όπως οι Εβραίοι θα θεωρούσαν άδικο εάν καταδικάζονταν σαν φυλή για τις ενέργειες μεμονωμένων ομόθρησκών τους, έτσι θα ήταν εξίσου **άδικο να καταδικάσουμε το πολωνικό έθνος ως τέτοιο για πράξεις βίας που διαπράττονται από απείθαρχα στρατεύματα ή τοπικούς όχλους**. Αυτές οι ταραχές ήταν προφανώς απροετοίμαστες, γιατί αν ήταν μέρος ενός καλά μελετημένου σχεδίου, ο αριθμός **θα ήταν χιλιάδες, ενώ ανέρχονται μόνο σε 280**. Πιστεύεται ότι αυτές οι υπερβολές ήταν αποτέλεσμα του εκτεταμένου αντισημιτισμού, που επιδεινώθηκε **από την πεποίθηση ότι οι Εβραίοι κάτοικοι ήταν εχθρικοί προς το πολωνικό κράτος**».

Ο σερ Οράτιος Ράμπολντ λέει: «Οι Εβραίοι δεν έχουν παρά ελάχιστο λόγο για τις επικρίσεις και τις διαμαρτυρίες που κάνουν μερικές φορές **εναντίον της χώρας όπου έχουν υποφέρει ίσως τα λιγότερα**».

Ο Λοχαγός Ράιτ λέει: «Γίνονται πολλές προσπάθειες να εξηγηθεί η νοσηρή έπαρση των Εβραίων ότι είναι ένας καταπιεσμένος και διωκόμενος λαός... Αυτός ο ισχυρισμός έχει αξία σαν θεωρία, **εκτός από το ότι είναι αλήθεια**. Αν αναλογιστεί κανείς τι έχει συμβεί πρόσφατα σε άλλες «φυλετικές, θρησκευτικές και γλωσσικές μειονότητες» (μια φόρμουλα της Συνθήκης των Βερσαλλιών - Σ.Τ.Μ.) της Ευρώπης,... **οι Εβραίοι δεν εμφανίζονται σαν οι πιο διωκόμενοι, αλλά σαν ο πιο ευνοημένος λαός της Ευρώπης**».

Ο Ταξίαρχος Έντγκαρ Τζάντουιν δηλώνει ξεκάθαρα ότι οι κραυγές «δίωξης» πρέπει να θεωρηθούν ως απλό εργαλείο προπαγάνδας. Λέει: «Οι ταραχές από τις 21 έως τις 23 Νοεμβρίου στο Λέμπεργκ, όπως οι ταραχές στη Λιθουανία, **έγιναν όπλο για την ξένη αντιπολωνική προπαγάνδα**. Το Γραφείο Τύπου των Κεντρικών Δυνάμεων, προς το συμφέρον του οποίου ήταν να φέρει την Πολωνική Δημοκρατία σε ανυποληψία ενώπιον του κόσμου, επέτρεψε τη δημοσίευση άρθρων εφημερίδων... σύμφωνα με τα οποία οι αυτόπτες μάρτυρες ανέφεραν τον αριθμό των θυμάτων σε 2.500 έως 3.000, αν και σύμφωνα με οι εβραϊκές τοπικές επιτροπές ήταν το πολύ 76». (σελ. 15.)

Και πάλι: «Όπως όλες οι ελεύθερες κυβερνήσεις του κόσμου, η Πολωνία αντιμετωπίζει τον κίνδυνο της πολιτικής και **διεθνούς προπαγάνδας** που προκάλεσε ο πόλεμος. Ο **χρωματισμός**, η **επινόηση** και **η καταστολή ειδήσεων**, η **δωροδοκία των εφημερίδων** με κάθε είδους μέσο και **η δηλητηρίαση από μυστικές επιρροές των οργάνων που επηρεάζουν την κοινή γνώμη**, εν ολίγοις, όλες οι μέθοδοι κακόβουλης προπαγάνδας αποτελούν απειλή από την οποία υποφέρει ιδιαίτερα η Πολωνία». (σελ. 17.)

Φυσικά, όλη αυτή η προπαγάνδα ήταν εβραϊκή. Οι μέθοδοι που περιγράφονται είναι τυπικά εβραϊκές.

Μιλώντας για τον αριθμό των νεκρών, ο κ. Μόργκενταου υπολογίζει τον συνολικό αριθμό σε 258, ενώ ο σερ Οράτιος Ράμπολντ λέει ότι μόνο 18 σκοτώθηκαν «στην Πολωνία», ενώ οι άλλοι σκοτώθηκαν στις ταραχές της εμπόλεμης ζώνης. Ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ υπολογίζει ότι ο συνολικός αριθμός των νεκρών είναι 348.*

2. Η γενική αιτία των εβραϊκών προβλημάτων πριν από τον πόλεμο

Στούαρτ Σάμιουελ: «Οι Εβραίοι της Πολωνίας και της Γαλικίας αριθμούν περίπου τρία εκατομμύρια... Η κοινή γνώμη είχε ξεσηκωθεί εναντίον τους από τη θεσμοθέτηση ενός βίαιου μποϊκοτάζ. Αυτό το μποϊκοτάζ χρονολογείται λίγο μετά τις ενδιάμεσες εκλογές για τη Δούμα, που έλαβαν χώρα στη Βαρσοβία το 1912... Οι επιχειρηματικές σχέσεις μεταξύ Πολωνίας και Ρωσίας ήταν πολύ σημαντικές στο παρελθόν και ήταν ως επί το πλείστον **στα χέρια των Εβραίων**, όχι μόνο στο χειρισμό των εξαγόμενων αγαθών, αλλά και σε σχέση με την **κατασκευή** τους... Η πρωτοβουλία σε επιχειρηματικά θέματα είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου προνόμιο του **εβραϊκού πληθυσμού**... Σχεδόν όλοι οι κτηματομεσίτες που εργάζονται για την πολωνική αριστοκρατία ανήκουν στην **εβραϊκή φυλή**... Πρέπει επίσης να δοθεί προσοχή στο γεγονός **ότι η μεσαία τάξη αποτελείται σχεδόν εξ ολοκλήρου από Εβραίους**. Πάνω από αυτό είναι η αριστοκρατία και από κάτω οι αγρότες. Οι σχέσεις τους με τους αγρότες δεν είναι μη ικανοποιητικές. Οι νεαροί αγρότες δεν μπορούν να διαβάσουν τις εφημερίδες και επομένως είναι ελαφρώς μολυσμένοι από τον αντισημιτισμό μέχρι να μπουν στο στρατό. Πληροφορήθηκα ότι δεν είναι καθόλου ασυνήθιστο για τους Πολωνούς αγρότες να κάνουν χρήση της διαιτησίας των **εβραϊκών ραβινικών δικαστηρίων**».

Αυτό δείχνει ότι οι Εβραίοι είχαν καταλάβει πολύ ευνοϊκές θέσεις στην Πολωνία και πρέπει να θυμόμαστε σε σχέση με το προηγούμενο απόσπασμα από τον σερ Στούαρτ στο οποίο λέει ότι εάν οι υποκινήσεις του Τύπου καταπιεστούν από ένα ισχυρό επίσημο χέρι, «οι Εβραίοι θα μπορέσουν να ζήσουν, όπως έκαναν **τα τελευταία 800 χρόνια, με καλές σχέσεις** με τους συμπολίτες τους στην Πολωνία».

Ας πάρουμε τα σημεία που ανέφερε ο σερ Στούαρτ και ας παρατηρήσουμε τι λένε οι άλλοι μάρτυρες για αυτά:

(α) Ξεκινώντας με το ζήτημα του μονοπωλίου των Εβραίων στην Πολωνία:

Ο σερ Οράτιος Ράμπολντ: «Ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ φαίνεται να κάνει λάθος στην εκτίμηση του ρόλου που έπαιξαν οι Εβραίοι στις προ-

* Η εβραϊκή προπαγάνδα των ψεμάτων – και στον γερμανικό Τύπο – το μετέτρεψε σε δεκάδες χιλιάδες χωρίς καν να σκεφτεί να διορθώσει αυτόν τον αριθμό. Ο αριθμός των ανθρώπων που φέρεται ότι δολοφονήθηκαν στην Ουκρανία δεν είναι καν στις εκατοντάδες χιλιάδες. Αν θυμάστε τον κανόνα: «Κάθε παράπονο από το στόμα ενός Εβραίου για εβραϊκά θέματα είναι ψέμα», τότε θα βρείτε την αλήθεια.

πολεμικές επιχειρηματικές σχέσεις μεταξύ Πολωνίας και Ρωσίας και στη **βιομηχανία** της πρώην χώρας. Ενώ είναι αλήθεια ότι τα εμπορεύματα που εξάγονταν από την Πολωνία διαχειρίζονταν σε μεγάλο βαθμό οι Εβραίοι, **μόνο ένα μικρό ποσοστό αυτών των αγαθών κατασκευάζονταν στην πραγματικότητα από αυτούς**».

Λοχαγός Π. Ράιτ: «Στην Πολωνία μέχρι την τελευταία γενιά **όλοι οι επιχειρηματίες ήταν Εβραίοι**. Οι Πολωνοί ήταν αγρότες ή γαιοκτήμονες και **άφηναν το εμπόριο στους Εβραίους**. Ακόμη και τώρα σίγουρα πολύ περισσότεροι από τους μισούς, και ίσως μέχρι τα τρία τέταρτα όλων των επιχειρηματιών είναι Εβραίοι... Τόσο για την πόλη όσο και για την επαρχία, νομίζω ότι είναι αληθινή γενίκευση να πούμε ότι **οι Εβραίοι της Ανατολής δεν είναι σχεδόν ποτέ παραγωγοί, αλλά σχεδόν πάντα μεσάζοντες**... Οικονομικά, οι Εβραίοι εμφανίζονται από την αρχή σαν έμποροι, όχι σαν παραγωγοί αγαθών, ούτε καν σαν τεχνίτες· κυρίως σαν **έμποροι χρημάτων**. Με την πάροδο του χρόνου όλες οι επιχειρήσεις και το εμπόριο της Πολωνίας έγιναν δικά τους, και δεν έκαναν τίποτα άλλο».

(β) Όσον αφορά τους «κτηματομεσίτες» που αναφέρει ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ:

Ο Λοχαγός Π. Ράιτ αναφέρει: «Η Πολωνία είναι μια αγροτική χώρα, αλλά οι Εβραίοι της Ανατολής, σε αντίθεση με τους Εβραίους της Δύσης, παίζουν μεγάλο ρόλο στην αγροτική ζωή της. Κάθε χωριό και κάθε κτήμα έχει τον Εβραίο του, ο οποίος κατέχει ένα είδος κληρονομικής θέσης εκεί· πουλάει τα αγροτικά προϊόντα και κάνει τα ψώνια για τους αγρότες της πόλης. Κάθε Πολωνός γαιοκτήμονας ή ευγενής είχε τον δικό του Εβραίο, που έκανε όλες τις δουλειές του γι’ αυτόν, διαχειριζόταν το εμπορικό μέρος του κτήματος και μάζευε χρήματα γι’ αυτόν... Εκτός από αυτό, σχεδόν όλος ο πληθυσμός σχεδόν όλων των μικρών επαρχιακών πόλεων είναι Εβραίοι, έμποροι καλαμποκιού και δέρματος, αποθηκάριοι και μικροπωλητές, και άλλα παρόμοια».

(γ) Σχετικά με τον ισχυρισμό του σερ Στούαρτ ότι «οι Εβραίοι αποτελούν τη μεσαία τάξη σχεδόν στο σύνολό της», με τους ευγενείς από πάνω τους και τους αγρότες από κάτω τους (μια τυπική εβραϊκή θέση – που χωρίζει την κοινωνία των μη-Εβραίων και στέκεται μεταξύ των μερών), αυτή η απεικόνιση μπορεί να βοηθήσει να γίνει σαφές:

Λοχαγός Π. Ράιτ: «Είναι διδακτικό να φανταστούμε πώς θα ήταν η Αγγλία κάτω από τις ίδιες συνθήκες. Φτάνοντας στο Λονδίνο, ένας ξένος θα αναγνώριζε σε κάθε δεύτερο ή τρίτο άτομο έναν Εβραίο, σχεδόν όλες οι φτωχότερες συνοικίες και οι φτωχογειτονιές θα κατοικούνταν από Εβραίους και επιπλέον χιλιάδες συναγωγές. Φτάνοντας στο Νιούμπερι θα έβρισκε μια σχεδόν ολόκληρη πόλη εβραϊκή, και σχεδόν κάθε τυπωμένη επιγραφή με εβραϊκούς χαρακτήρες. Αν έβγαινε στο Μπερκσάιρ θα έβρι-

σκε ότι στα περισσότερα μικρά χωριά ο μόνος μαγαζάτορας είναι ένας Εβραίος και οι μικρές επαρχιακές πόλεις θα αποτελούνταν κυρίως από εβραϊκές εξοχικές κατοικίες. Πηγαίνοντας στο Μπέρμιγχαμ θα έβρισκε όλα τα εργοστάσια να ανήκουν σε Εβραίους και δύο στα τρία καταστήματα με εβραϊκά ονόματα».

Ο Λοχαγός Ράιτ προσπαθεί να καταστήσει σαφές στους συμπατριώτες του πώς ήταν η κατάσταση στην Πολωνία και πώς πρέπει να είναι τα συναισθήματα στην Πολωνία. Ο εβραϊκός Τύπος ήταν πολύ θυμωμένος γι' αυτό. Η αναφορά του σερ Στούαρτ Σάμιουελ είναι αξιοσημείωτη για τα πολλά που αναφέρει και τα λίγα που εξηγεί.

3. Η γενική αιτία των προβλημάτων που προέκυψαν κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Σερ Στούαρτ Σάμιουελ: «Το γεγονός ότι η γλώσσα τους ήταν παρόμοια με τα γερμανικά συχνά κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής οι Εβραίοι χρησιμοποιούνταν κατά προτίμηση έναντι των Πολωνών. Για το λόγο αυτό οι Εβραίοι κατηγορήθηκαν ότι είχαν επιχειρηματικές σχέσεις με τους Γερμανούς... Η κυβέρνηση δήλωσε δημόσια την αποδοκιμασία της για το μποϊκοτάζ, αλλά φαίνεται ότι έγινε κάποια διάκριση στην επαναπρόσληψη όσων υπηρέτησαν υπό τη γερμανική κατοχή. Διαπιστώνω ότι πολλοί Εβραίοι που υπηρέτησαν έτσι έχουν απαλλαγεί από τα αξιώματά τους και δεν έχουν αποκατασταθεί, ενώ δεν μπορώ να βρω στοιχεία για παρόμοια διαδικασία σε σχέση με άλλους Πολωνούς».

Σερ Οράτιος Ράμπολντ: «Το γεγονός ότι τα Γίντις είναι παρόμοια με τα γερμανικά μπορεί να ήταν ο λόγος για τον οποίο οι Γερμανοί απασχολούσαν μεγάλο αριθμό Εβραίων κατά τη διάρκεια της κατοχής τους στην Πολωνία, αν και θα μπορούσαν να είχαν βρεθεί πολλοί Πολωνοί με καλή γνώση της γερμανικής. **Η διαφορά, ωστόσο, είναι ότι οι Πολωνοί αναγκάστηκαν να υπηρετήσουν τους Γερμανούς, τους οποίους έβλεπαν ως εχθρούς τους**».

Ταξίαρχος Έντγκαρ Τζάντουιν: «Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής της Πολωνίας, ο γερμανικός χαρακτήρας της δημοτικής γλώσσας Γίντις και **η ετοιμότητα ορισμένων εβραϊκών στοιχείων να συνάψουν σχέσεις με τη νικήτρια πλευρά**, ώθησαν τον εχθρό να χρησιμοποιήσει Εβραίους σαν πράκτορες για διάφορους σκοπούς και να παραχωρήσει στον εβραϊκό πληθυσμό όχι μόνο εξαιρετική προστασία, αλλά **και την υπόσχεση για αυτονομία**. Εικάζεται ότι οι Εβραίοι δραστηριοποιούνταν **σε κερδοσκοπία στα τρόφιμα**, κάτι που ενθάρρυναν τα στρατεύματα κατοχής με σκοπό τη διευκόλυνση των εξαγωγών στη Γερμανία και την Αυστρία». Δηλαδή, οι Εβραίοι ήταν το μέσο με το οποίο η Πολωνία επρόκειτο να αποστραγγιστεί από τα τρόφιμά της.

Λοχαγός Π. Ράιτ: «Αλλά η μεγάλη μέρα και ο θρίαμβος των Εβραίων

ήταν κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Οι Εβραίοι στην Πολωνία έχουν γερμανοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό*, και μπορείτε να κυκλοφορήσετε σε όλη την Πολωνία με γερμανικά επειδή υπάρχουν Εβραίοι παντού. Έτσι οι Γερμανοί βρήκαν παντού ανθρώπους που καταλάβαιναν τη γλώσσα τους και μπορούσαν να δουλέψουν γι' αυτούς... Ήταν με τους Εβραίους που οι Γερμανοί δημιούργησαν την οργάνωσή τους για να συμπιέσουν και να αποστραγγίσουν την Πολωνία – Πολωνούς και Εβραίους συμπεριλαμβανομένων – από όλα όσα είχε· ήταν σε συνεννόηση με τους Εβραίους που οι Γερμανοί αξιωματούχοι και αξιωματικοί προς το τέλος έκαναν επιχειρήσεις σε όλη τη χώρα. Σε κάθε τομέα και περιοχή ήταν τα όργανα των Γερμανών, και οι φτωχοί Εβραίοι γίνονταν πλούσιοι και άρχοντες ως υπηρέτες των αφεντικών. Όμως, παρά τη γερμανοποίηση, η κατηγορία των Πολωνών ότι οι Εβραίοι ήταν αφοσιωμένοι στη Γερμανία είναι αβάσιμη... Δεν έχουν περισσότερη πίστη στη Γερμανία – την πατρίδα του αντισημιτισμού – από την Πολωνία. Οι Εβραίοι της Ανατολής είναι Εβραίοι και μόνο Εβραίοι.

Φαινόταν βέβαιο ότι μια από τις δύο αυτοκρατορίες, η Γερμανία ή η Ρωσία, θα θριάμβευε και οι Εβραίοι, που είχαν ποντάρει τα χρήματά τους και στις δύο, ήταν σίγουροι για την επιτυχία τους. Τώρα όμως η περιφρονημένη Πολωνία μπήκε πρώτη. Ακόμη και τώρα οι Εβραίοι δεν μπορούν να πιστέψουν στην αποκατάστασή της, και ένας από αυτούς μου είπε ότι του φαινόταν ακόμα όνειρο».

Ο κ. Μόργκενταου δεν θίγει αυτό το θέμα στην έκθεσή του.

4. Το μποϊκοτάζ – ένα μέσο που χρησιμοποιούν οι Πολωνοί για να απελευθερωθούν από τον στραγγαλισμό των Εβραίων

Σερ Στούαρτ Σάμιουελ: «Αυτό το μποϊκοτάζ χρονολογείται λίγο μετά τις εκλογές για τη Δούμα που έγιναν στη Βαρσοβία το 1912... Κατά τη διάρκεια του πολέμου το μποϊκοτάζ μειώθηκε λόγω έλλειψης σχεδόν των πάντων, αλλά με την ανακωχή αναβίωσε στην προηγούμενη ισχύ του... Ωστόσο, υπάρχει ένα σοβαρό ιδιωτικό, κοινωνικό και εμπορικό μποϊκοτάζ των Εβραίων μεταξύ του λαού γενικά, που ενισχύεται σε μεγάλο βαθμό από τον πολωνικό Τύπο. Στο Λέμπουργκ διαπίστωσα ότι υπήρχε ένα λεγόμενο κοινωνικό δικαστήριο υπό την προεδρία του Μ. Πρζιλούσκι, πρώην Αυστριακού αντιπροέδρου του Εφετείου, το οποίο φτάνει στο σημείο να καλεί άτομα που έχουν εμπορικές σχέσεις με Εβραίους για να δώσουν εξηγήσεις για τη συμπεριφορά τους. Παρακάτω θα βρείτε ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα από πολωνική εφημερίδα που δίνει το όνομα μιας Πολωνής κόμισσας που πούλησε περιουσία σε Εβραίους. Αυτό περιβαλλόταν από ένα συλλογικό πένθιμο, όπως συνηθίζεται στην Πολωνία όταν κάνουν ανακοινώσεις θανάτου.

* Γιατί μιλούν Γίντις!

(μετάφραση)

«Η κόμισσα Άννα Γιαμπλονόβσκα, κάτοικος Γαλικίας, πούλησε τα δύο σπίτια της, την οδό Στρίσκα No. 18 και 20, στους Εβραίους, Ντογκιλέβσκι, Χούμπερ και Έρμπσεν. Ο δικηγόρος της κόμισσας ήταν ο γιατρός Ντσιέντσιτς· ο διαχειριστής της, Μ. Ναστσκόβσκι. Το πολωνικό κοινό θα παραμείνει για πάντα αδιάφορο και παθητικό σε τέτοιες περιπτώσεις;».

Αυτή η απεικόνιση του Σερ Στούαρτ φέρνει στο νου μια πρακτική κοινή στην Αγγλία. Αναφέρεται στη σελίδα 123 του «The Conquering Jew» του Τζον Φόστερ Φρέιζερ, που δημοσιεύτηκε από τις Funk & Wagnalls, Νέα Υόρκη, 1916: «Το ζήτημα της στέγασης στην περιοχή Ουαϊτσάπελ έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό που υπάρχουν μεγάλα συγκροτήματα κτιρίων όπου το «Κανένας Άγγλος δεν χρειάζεται αίτηση» είναι ένας κοινός θρύλος. Ολόκληροι δρόμοι αγοράζονται από εβραϊκά συνδικάτα, των οποίων η πρώτη πράξη είναι να ειδοποιήσουν όλους τους μη-Εβραίους ενοικιαστές».

Αξίζει επίσης να ειπωθεί σχετικά, ότι μέρος της αίσθησης που οδήγησε πρόσφατα σε φυλετικές ταραχές στις αμερικανικές πόλεις έχει προκληθεί από την πρακτική των μικρών εβραϊκών συνδικάτων ακινήτων που αγοράζουν ένα σπίτι στη μέση ενός επιθυμητού οικοπέδου, εκδιώκοντας τους ενοικιαστές και εγκαθιστούν μια οικογένεια Νέγρων, χρησιμοποιώντας έτσι τη φυλετική προκατάληψη για να υποτιμήσει το ακίνητο σε ολόκληρο το τετράγωνο και να το αγοράσουν οι Εβραίοι σε χαμηλή τιμή. Στη συνέχεια, το ακίνητο χάνεται για τους μη-Εβραίους.

Ίσως στην Πολωνία να υπάρχει μια παρόμοια κατάσταση που καθιστά την πώληση περιουσίας σε εβραϊκά χέρια ένα είδος απιστίας προς τον λαό γενικά. Προφανώς έτσι πιστεύουν οι Πολωνοί. Η «φυλετική προκατάληψη» δεν είναι επαρκής εξήγηση τέτοιων πεποιθήσεων: υπάρχει πάντα κάτι αρκετά απτό κάτω από αυτές.

Το «μποϊκοτάζ» συνίστατο σε συμφωνία των Πολωνών να συναλλάσσονται μόνο με Πολωνούς. Οι Εβραίοι ήταν πολυάριθμοι, ευκατάστατοι και είχαν τον έλεγχο όλων των καναλιών των επιχειρήσεων. Κατέχουν σχεδόν όλη την ακίνητη περιουσία στη Βαρσοβία. Οι Εβραίοι ισχυρίστηκαν ότι το λεγόμενο μποϊκοτάζ (η πολωνική ονομασία είναι «συνεταιρισμοί») ήταν «δίωξη».

Σερ Οράτιος Ράμπολντ: «Πρέπει επίσης να θυμηθούμε ότι υπό την επίδραση των οικονομικών αλλαγών και λόγω του γεγονότος ότι από το 1832 δεν επιτρεπόταν στους Πολωνούς να κατέχουν θέσεις στην κυβέρνηση, σταδιακά υποχρεώθηκαν να ασχοληθούν με το εμπόριο. Αυτό ξεκίνησε έναν ανταγωνισμό μεταξύ του εβραϊκού πληθυσμού και των Πολωνών. Αυτός ο ανταγωνισμός εντάθηκε όταν η ρωσική κυβέρνηση επέτρεψε την ίδρυση συνεταιριστικών και γεωργικών εται-

ρειών στην Πολωνία. Το συνεταιριστικό κίνημα γίνεται πολύ ισχυρό και αναμφίβολα θα αποτελέσει σημαντικό παράγοντα για την ανάπτυξη των οικονομικών σχέσεων στην Πολωνία. Έμμεσα, όμως, θα επηρεαστεί η θέση των Εβραίων μεσαζόντων. Εφόσον η πολωνική κυβέρνηση είναι σε θέση να το πράξει με νομοθεσία ή διακηρύξεις, το μποϊκοτάζ των Εβραίων θα πρέπει να απαγορευθεί. Θα ήθελα όμως να επισημάνω ότι είναι πέρα από τις δυνάμεις μιας κυβέρνησης να υποχρεώνει τους υπηκόους της να συναλλάσσονται με ανθρώπους με τους οποίους δεν θέλουν να συναλλάσσονται».

Ο Χένρυ Μόργκενταου όμως, έχει μια πιο λογική άποψη από τον Βρετανό ομόθρησκο του, Σερ Στούαρτ Σάμουελ. Ο κ. Μόργκενταου λέει: «Επιπλέον, η ίδρυση συνεταιριστικών καταστημάτων υποστηρίζεται από πολλούς Εβραίους εμπόρους ότι είναι μια μορφή διάκρισης. Φαίνεται, ωστόσο, ότι αυτή η κίνηση είναι μια θεμιτή προσπάθεια περιορισμού των δραστηριοτήτων και συνεπώς των κερδών των μεσαζόντων. Δυστυχώς, όταν αυτά τα καταστήματα εισήχθησαν στην Πολωνία, διαφημίστηκαν σαν μέσο εξάλειψης του Εβραίου εμπόρου. Ως εκ τούτου, οι Εβραίοι αισθάνονται ότι η ίδρυση συνεταιρισμών αποτελεί επίθεση εναντίον τους. Τα αντισημιτικά συναισθήματα μπορεί να έπαιξαν κάποιο ρόλο, αλλά το συνεταιριστικό σύστημα είναι μια μορφή οικονομικής δραστηριότητας που κάθε κοινότητα δικαιούται να ασκεί».

Δεν είναι δύσκολο, λοιπόν, να δούμε μέσα από τα μάτια και το μυαλό αυτών των πέντε ανδρών την κατάσταση που επικρατούσε στην Πολωνία. Οκτακόσια χρόνια πριν, η Πολωνία άνοιξε τις πύλες της στους Εβραίους που διώκονταν σε όλη την Ευρώπη. Συνέρρευσαν εκεί και απολάμβαναν απόλυτη ελευθερία· τους επετράπη ακόμη και να σχηματίσουν ένα «κράτος μέσα σε ένα κράτος», έχοντας αυτοδιοίκηση σε όλες τις εβραϊκές υποθέσεις και συνεργαζόμενοι με την πολωνική κυβέρνηση μόνο μέσω εκπροσώπων που είχαν επιλέξει. Οι Πολωνοί ήταν φιλικοί απέναντί τους και δεν έδειχναν ούτε θρησκευτική ούτε φυλετική προκατάληψη εναντίον τους. Τότε η Ευρώπη έπεσε πάνω στην Πολωνία, διαμελίζοντάς την, ώσπου στο ρόστερ των εθνών δεν υπήρχε πια Πολωνία, παρά μόνο στις καρδιές του πολωνικού λαού. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου της ταπείνωσης της Πολωνίας, οι Εβραίοι έγιναν μια ισχυρή δύναμη, που κυβερνούσε τους Πολωνούς, ρυθμίζοντας την ίδια τη ζωή τους. Ήρθε ο Μεγάλος Πόλεμος, με υποσχέσεις για απελευθέρωση και αποκατάσταση μιας ελεύθερης πολωνικής κυβέρνησης. Οι Εβραίοι δεν ήταν διατεθειμένοι ευνοϊκά για αυτή την αποκατάσταση· δεν ήταν φίλοι της Πολωνίας. Οι Πολωνοί το ένιωσαν αυτό και όταν μπόρεσαν να εκφράσουν ανοιχτά τα συναισθήματά τους μετά την υπογραφή της ανακωχής, το έκαναν. Έγιναν πολλά λυπηρά πράγματα, αλλά δεν ήταν ακατανόητα. Είχαν επεξηγηματικά υπόβαθρα. Ακόμη και η ανακωχή δεν ήταν το τέλος. Οι Μπολσεβίκοι από τη Ρωσία ήρθαν στην Πολωνία, και για άλλη μια φορά, όπως ισχυρίζονται οι Πο-

λωνοί, οι Εβραίοι στράφηκαν ενάντια στη χώρα της οποίας την προστασία είχαν απολαύσει 800 χρόνια νωρίτερα.

Αυτά είναι μερικά από τα γεγονότα. Θα χρειαστεί άλλο ένα άρθρο για να ολοκληρωθεί η ιστορία. Εν τω μεταξύ, έχουν ειπωθεί αρκετά για να δείξουν το απόλυτο λάθος που έκανε η εβραϊκή προπαγάνδα στις Ηνωμένες Πολιτείες για την Πολωνία. Αλλά ο σκοπός δεν ήταν να τραυματιστεί η Πολωνία· ήταν επίσης για να τυφλώσει τον αμερικανικό λαό και να τον κάνει να δει ξεκάθαρα τη μεγάλη εισροή των ίδιων αυτών Εβραίων σε αυτή τη χώρα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 30 Οκτωβρίου 1920

Τα δεσμά της Πολωνίας από τη διάσκεψη ειρήνης

Η διαφορά μεταξύ της έκθεσης του σερ Στούαρτ Σάμιουελ και των άλλων εκθέσεων του Λοχαγού Ράιτ, του Ταξιάρχου Τζάντγουιν, του σερ Ράμπολντ και ακόμη και του Χένρυ Μοργκεντάου σχετικά με την κατάσταση των Εβραίων στην Πολωνία συνοψίζεται καλύτερα ως εξής: οι δεύτεροι ψάχνουν τα αίτια πίσω από τα γεγονότα και ο πρώτος όχι.

Υπάρχει εχθρότητα μεταξύ των Εβραίων και των άλλων λαών, μια κατάσταση που συναντάται παντού. Αλλά ο κόσμος ακούει μόνο όταν αυτή η κατάσταση γίνεται δυσάρεστη για τους Εβραίους. Όσο πάει καλά το σχέδιο να υποταχθούν οι μη-Εβραίοι στους Εβραίους, δεν θα μάθετε τίποτα. Οι μη-Εβραίοι μπορεί να παραπονιούνται όσο θέλουν, μπορεί να διαμαρτυρηθούν και να επαναστατήσουν – καμία διεθνής εξεταστική επιτροπή δεν θα έρθει να τους βοηθήσει.

Το πρόβλημα μεταξύ των Εβραίων και των άλλων λαών χαρακτηρίζεται σαν πρόβλημα μόνο όταν αρχίζει να γίνεται ενοχλητικό για τον Εβραίο. Τότε είναι που ακούγεται μια κραυγή «δίωξης» σε όλη τη γη, αν και το γεγονός μπορεί να είναι ότι τον τσακίζουν μόνο στο δικό του παιχνίδι. Όταν οι Πολωνοί πήραν σαν πρότυπο την ενότητα και τη συνεργασία της εβραϊκής μειονότητας και ίδρυσαν κι αυτοί συνεταιρισμούς – αυτό ήταν διωγμός, αντισημιτισμός· ξεκίνησε η προπαγάνδα ενάντια στο καλό όνομα των Πολωνών. Ακολούθησε περισσότερη αγανάκτηση, ακολούθησε δυστυχώς βία και η διαμάχη συνεχίζεται ακόμη.

Τα εβραϊκά ρεπορτάζ, τα οποία περιγράφουν λεπτομερώς και με δημοσιογραφικές απεικονίσεις κάθε τι τρομερό, σπάνια υπερβαίνουν την αναφορά τέτοιων πράξεων βίας που διαπράττουν οι Πολωνοί εναντίον των Εβραίων. Το ένα περιστατικό μετά το άλλο δίνεται με κάθε λεπτομέρεια, και με εμφανέστατη δημοσιογραφική εκτίμηση του τρόμου. Ονόματα, ημερομηνίες, τόποι, περιστάσεις είναι όλα σε σειρά. Σίγουρα οι Εβραίοι πρέπει να υποφέρουν. Ποιος δεν θέλει να ξεσκεπάσει την αδικία, που γίνεται σε ένα ανθρώπινο πλάσμα, έστω και την πιο χυδαία; Η δολοφονία μόνο ενός ατόμου, η κακομεταχείριση έστω και μιας μόνο οικογένειας είναι βδέλυγμα. Είναι πολύ κρίμα που ο κόσμος έχει συνηθίσει τόσο πολύ στις ιστορίες φρίκης που δεν έχει πλέον καμία ευαισθησία για να νιώσει τη ντροπή και την υποβάθμιση αυτών των πραγμάτων. Από τις μέρες του Βελγίου και μετά, όλες οι φυλές στην Ευρώπη έχουν υποφέρει, και με συμπάθεια όλες οι φυλές στην Αμερική

έχουν υποφέρει μαζί τους, αν και είναι γεγονός ότι ακούμε περισσότερα, πολύ περισσότερα, για τα βάσανα των Εβραίων από οποιονδήποτε άλλο λαό. Τίθεται άθελα το ερώτημα: γιατί, για ποιους λόγους γίνονται αυτές οι λεηλασίες και οι φόνοι;* Είναι φυσικό ο πολωνικός λαός να διαπράττει τέτοιες πράξεις; Είναι συχνό φαινόμενο στην 800χρονη εβραϊκή-πολωνική συνύπαρξη; Δεν είναι έτσι τα πράγματα. Ποιοι είναι οι λόγοι που έφεραν την πρόσφατη αλλαγή; Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί το πρακτικό μυαλό. Επιδιώκει να γνωρίσει το παρασκήνιο.

Ο κ. Μόργκενταου προσπάθησε να εδραιώσει αυτή την αιτία, αν και σε μικρότερο βαθμό από τους άλλους μη-Εβραίους εισηγητές. Η έκθεσή του αποσιωπήθηκε από τους Αμερικανούς Εβραίους επειδή τα γεγονότα αποτελούσαν πολύ φτωχό υλικό για το είδος της προπαγάνδας που είχαν στο μυαλό τους. Προφανώς δεν τόλμησαν δημόσια να επικρίνουν ή να αποκηρύξουν την έκθεσή του· απλά την προσπέρασαν. Ο λοχαγός Ράιτ, ο οποίος κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να κάνει κατανοητές στον βρετανικό λαό τις σχέσεις μεταξύ Πολωνών και Εβραίων, αντιμετωπίστηκε προσβλητικά από τον εβραϊκό Τύπο· δεν ήθελαν έρευνα, ήθελαν οίκτο για τους Εβραίους και αγανάκτηση κατά των Πολωνών.

Στην Αμερική, έχουμε την τάση να πιστεύουμε ότι κάθε συνθήκη είναι εξηγήσιμη: μπορεί να είναι επιλήψιμη, αλλά είναι κατανοητή· πιστεύουμε ότι η εξήγηση είναι το πρώτο βήμα προς τη θεραπεία.

Ο κ. Μόργκενταου δεν μιλά καθόλου για «πογκρόμ». Σε αυτό δίνει ένα παράδειγμα που θα έπρεπε να ακολουθήσουν ορισμένοι υστερικοί Αμερικανοεβραίοι. Η παρούσα σειρά άρθρων στο The Dearborn Independent είναι ένα «πογκρόμ» (μερικοί Εβραίοι εκπρόσωποι μιλούν σαν να ήταν κάθε ξεχωριστό άρθρο ένα «πογκρόμ») στην ταραχώδη αλλά μη διδακτική ρητορεία των συναντήσεων της εβραϊκής στοάς. Αλλά ο κ. Μόργκενταου χρησιμοποιεί τις λέξεις με μεγαλύτερη ακρίβεια, λέει: «Η αποστολή απέφυγε σκόπιμα τη χρήση της λέξης «πογκρόμ», καθώς η λέξη ισχύει σε οτιδήποτε, από ασήμαντες προσβολές έως προμελετημένες και προσεκτικά οργανωμένες σφαγές...»

Όλες οι αναφορές συμφωνούν σε ένα σημείο, δηλαδή ότι ο αριθμός των Εβραίων που σκοτώθηκαν άδικα είναι ασύγκριτα μικρότερος από αυτόν που δίνει η εβραϊκή προπαγάνδα.

Σε εκείνο το τμήμα της Πολωνίας όπου οι πολεμικές αναταραχές ήταν λιγότερο σοβαρές, πέθαναν 18 αθώοι άνθρωποι. Σε ολόκληρη την πολωνική επικράτεια κατά τη διάρκεια ολόκληρης της περιόδου που ήταν σκηνή πολεμικών γεγονότων, ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ παραδέχεται, προφανώς με απροθυμία, ότι κατάφερε να καταγράψει μόνο 348 φόνους. Ο Λοχαγός Ράιτ λέει: «Κατά την εκτίμησή μου έχουν σκοτωθεί άδικα

* Το ίδιο ερώτημα πρέπει να γίνει και για όλους τους προηγούμενους «διωγμούς» που περιγράφηκαν από τους Εβραίους. Μέχρι τώρα, ο εβραϊκός σκοπός μπορούσε πάντα να επιτευχθεί χωρίς αυτό το ερώτημα γιατί παρουσιάζονται σαν αθώα θύματα φανατικού θρησκευτικού μίσους.

λιγότεροι από 200 με 300. Και ένας θα ήταν πολλοί, αλλά αν λάβει κανείς αυτόν τον αριθμό ως πρότυπο για τα έκτροπα που διαπράχθηκαν κατά των Εβραίων, εκπλήσσομαι περισσότερο για το χαμηλό επίπεδο παρά για το υψηλό ποσοστό.» Ο σερ Οράτιος Ράμπολντ λέει: ««Αν αυτά τα έκτροπα ήταν από την πολίτες - και με την ενθάρρυνση ή την οργάνωση των στρατιωτικών αρχών, ο αριθμός των θυμάτων θα έπρεπε πιθανώς να ήταν πολύ μεγαλύτερος».

Για να μπορέσει ο αναγνώστης να καταλάβει πώς λειτουργούν οι διάφορες εκθέσεις με αναφορά σε συγκεκριμένες κατηγορίες για βαρβαρότητα, καταγράφονται οι συμφωνίες και οι αποκλίσεις. Δείτε τις αναφορές σχετικά με το τι συνέβη στο Λέμπεργκ.

1. Τα έκτροπα σημειώθηκαν 21 με 23 Νοεμβρίου 1918. Η πόλη καταλήφθηκε από τα ουκρανικά στρατεύματα, που ήταν πριν στην Αυστριακή υπηρεσία. (Σάμιουελ, Μόργκενταου, Ράιτ, Τζάντουιν.)

2. «Ο στρατηγός Τσέσλαβ Ματσίνσκι δημιούργησε έναν πολωνικό στρατό, περίπου 1.500 τον αριθμό, αποτελούμενο από άνδρες, γυναίκες, αγόρια, μερικοί από αυτούς εγκληματίες, και, μετά από σκληρό αγώνα, πέτυχε να καταλάβει τη μισή πόλη, η άλλη μισή της οποίας παρέμεινε στην κατοχή των Ουκρανών». (Σάμιουελ) «Μερικές εκατοντάδες αγόρια της Πολωνίας, σε συνεργασία με πολυάριθμους εθελοντές αμφίβολου χαρακτήρα, ανακατέλαβαν περίπου τη μισή πόλη και την κράτησαν μέχρι την άφιξη των πολωνικών ενισχύσεων στις 21 Νοεμβρίου». (Μόργκενταου) «Όταν τα γερμανικά στρατεύματα εξεγέρθηκαν σε όλη την Πολωνία την εποχή της ανακωχής και ολόκληρο το οικοδόμημα της γερμανικής οργάνωσης σωριάστηκε στο έδαφος μέσα σε μια μέρα, λίγοι Πολωνοί αξιωματικοί συγκέντρωσαν μια μικρή εθελοντική δύναμη στο Λέμπεργκ, που αριθμούσε μεταξύ 1.000 και 2.000 και αποτελούταν από αγόρια, σκληρούς εγκληματίες, ακόμη και γυναίκες με στολή. Για σχεδόν ένα δεκαπενθήμερο πολέμησαν στους δρόμους εναντίον των Ουκρανών και με την άφιξη μιας παρόμοιας δύναμης... έδιωξαν τους Ουκρανούς από την πόλη. Αυτό ήταν πραγματικά ένα υπέροχο επίτευγμα των όπλων.» (Λοχαγός Ράιτ).

3. «Το εβραϊκό τμήμα του πληθυσμού του Λέμπεργκ δήλωσε ότι είναι ουδέτερο». (Σάμιουελ) «Ο εβραϊκός πληθυσμός δήλωσε ουδέτερος, αλλά το γεγονός ότι η εβραϊκή συνοικία βρισκόταν εντός του τμήματος που κατείχαν οι Ουκρανοί και ότι οι Εβραίοι είχαν οργανώσει τη δική τους πολιτοφυλακή και, επιπλέον, η φήμη ότι κάποιοι από τον εβραϊκό πληθυσμό είχαν πυροβολήσει εναντίον στρατιωτών, ξεσήκωσε στους Πολωνούς εθελοντές μια αντισημιτική προκατάληψη που μεταδόθηκε εύκολα στα στρατεύματα.» (Μόργκενταου) «Κατά τη διάρκεια του αγώνα οι Εβραίοι διακήρυξαν την ουδετερότητά τους· αλλά, αν και δεν νομίζω ότι έδωσαν ένοπλη βοήθεια στους Ουκρανούς, η ουδετερότητά τους ήταν πολύ καλοπροαίρετη για τους Ουκρανούς και πιθανότατα βοηθητική. Πίστευαν ότι οι Ουκρανοί θα νικούσαν.» (Λοχαγός Ράιτ).

4. «Σε αποτέλεσμα κανένας από τους στρατιωτικούς διοικητές που ευθύνονται για αυτά τα γεγονότα δεν έχει τιμωρηθεί». (Σάμιουελ.) «Ήδη από τις 24 Δεκεμβρίου 1918, η πολωνική κυβέρνηση, μέσω του υπουργείου Δικαιοσύνης, άρχισε μια αυστηρή έρευνα για τα γεγονότα της 21ης και 23ης Νοεμβρίου... Παρά τα γεμάτα ντουλάπια των τοπικών δικαστηρίων, όπου βρίσκονται πάνω από 7.000 υποθέσεις που εκκρεμούν τώρα, 164 άτομα, δέκα εκ των οποίων Εβραίοι, δικάστηκαν για συνενοχή στις ταραχές του Νοεμβρίου, και πολλές παρόμοιες υποθέσεις αναμένονται να εξιχνιαστούν. Σαράντα τέσσερα άτομα τιμωρήθηκαν με ποινές από 10 ημέρες έως 18 μήνες. Εκτός από τα πολιτικά δικαστήρια, το τοπικό στρατοδικείο έχει καταδικάσει στρατιωτικούς σε φυλάκιση έως και τριών ετών για ανομίες κατά την εν λόγω περίοδο.» (Μόργκενταου.) Μιλώντας για το θέμα της τιμωρίας, ο λοχαγός Ράιτ λέει: «Η κυβέρνηση έχει επιβάλει πολλές, αν και ανεπαρκείς ποινές· αυτές τις ποινές δεν τις δημοσίευσε ποτέ, φοβούμενη την Πολωνική κοινή γνώμη». Και ο Ταξίαρχος Τζάντγουιν της αποστολής των Ηνωμένων Πολιτειών λέει: «Αν ακούγονταν παράπονα για βραδύτητα και αβεβαιότητα στρατιωτικών και κυβερνητικών τιμωριών, όπως ακούγονταν, εντούτοις φαινόταν ότι η τακτική διαδικασία της κυβέρνησης ήταν σε λειτουργία».

5. «**Δεν έχουν καταβληθεί αποζημιώσεις** για τις ζημιές που προκλήθηκαν». (Σάμιουελ.) «Η αποστολή αυτή ενημερώθηκε ότι με βάση τις επίσημες έρευνες η κυβέρνηση **έχει ξεκινήσει την πληρωμή αξιώσεων** για αποζημιώσεις που προέκυψαν από αυτά τα γεγονότα.» (Μόργκενταου.) «**Οι πληρωμές είχαν αρχίσει να γίνονται** στη Βίλνα, στο Πινσκ, και στο Λέμπεργκ πριν από την αναχώρησή μας από την Πολωνία». (Ταξίαρχος Τζάντγουιν).

Τα γεγονότα στο Λέμπεργκ ήταν αρκετά άσχημα, σίγουρα. Αλλά ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ άφησε να γίνει κατανοητό ότι όλη η ευθύνη βαρύνει τους Πολωνούς. Οι άλλοι ερευνητές έδωσαν αναφορές που εξηγούν το θέμα, αν και καμία αναφορά δεν μπορούσε να τα δικαιολογήσει. Και όλοι εκτός από τον Σάμιουελ συμφώνησαν ότι η πολωνική κυβέρνηση έκανε ό,τι μπορούσε για να αποκαταστήσει τη ζημιά που προκλήθηκε και να αποτρέψει μια επανάληψη. Αξίζει να εξεταστεί από την αμερικανική έκθεση αυτό: «Ο Ταξίαρχος Τζάντγουιν ήταν παρών στην κατάληψη του Μινσκ και προσωπικός μάρτυρας των επίπονων προσπαθειών των στρατιωτικών αρχών για την πρόληψη πράξεων βίας». Το γεγονός φαίνεται να είναι ότι μόλις μπορούσε να επιβληθεί κάποιου είδους τάξη από το χάος του πολέμου, η αναρχία σταματούσε. Κι όμως ακόμα και σήμερα διαβάζουμε στις εφημερίδες μας, για «χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες Εβραίους που σφάζονται στην Πολωνία».

Επιπλέον, για να δείξουμε ότι αυτά τα γεγονότα δεν συνέβησαν χωρίς εβραϊκή πρόκληση σε κάποιο βαθμό, υπάρχει η περίπτωση στο Πινσκ. Αυτό έγινε στις 5 Απριλίου 1919.

1. Το Πίνσκ είχε ανακαταληφθεί από τους Μπολσεβίκους λίγο πριν. Ο

πληθυσμός ήταν συντριπτικά εβραϊκός, μόνο το 25% ήταν Πολωνοί. (Ταξίαρχος Τζάντγουιν, Λοχαγός Ράιτ.) Ο Πολωνός αξιωματικός είχε μόνο ένα πολύ μικρό απόσπασμα ανδρών και οι μπολσεβικικές γραμμές ήταν αρκετά κοντά. Ο Πολωνός αξιωματικός αντιμετωπίστηκε με ψυχρότητα από τους Εβραίους και τους υποπτευόταν για φιλικές σχέσεις με τους Μπολσεβίκους· ήταν πολύ ανήσυχος. Είχε αναρτήσει ανακοινώσεις ότι οποιαδήποτε μη εξουσιοδοτημένη συνάντηση θα τιμωρείται με θάνατο. (Λοχαγός Ράιτ.)

2. Ο κυβερνητικός οργανισμός των συνεταιριστικών εταιρειών είχε δώσει άδεια στους εβραϊκούς συνεταιρισμούς να συναντηθούν για να συζητήσουν το σχέδιο συμμετοχής σε άλλους συνεταιρισμούς. (Σάμιουελ, Μόργκενταου, Ράιτ.)

3. «Φαίνεται ότι **δύο Πολωνοί στρατιώτες**... και ένας άλλος στρατιώτης... ενημέρωσαν τις στρατιωτικές αρχές ότι είχαν πληροφορίες ότι οι Εβραίοι σκόπευαν να πραγματοποιήσουν μια συνάντηση με τους Μπολσεβίκους το Σάββατο στο μέρος που είναι γνωστό σαν «Σπίτι του Λαού», που ήταν η έδρα των Σιωνιστών». (Σάμιουελ.) «Αυτή η συνάντηση έγινε στα γραφεία της σιωνιστικής οργάνωσης, η οποία είναι πολύ αντιπολωνική». (Ράιτ.) «... αναγνωρίζεται ότι οι πληροφορίες για τις μπολσεβικικές δραστηριότητες στο Πινσκ είχαν ληφθεί από δύο Εβραίους στρατιώτες...» (Μόργκενταου.) «Ο διοικητής της πόλης με ανισορροπημένη κρίση από φόβο για την εξέγερση των Μπολσεβίκων για την οποία είχε προειδοποιηθεί από **δύο Εβραίους στρατιώτες πληροφοριοδότες**...» (Ταξίαρχος Τζάντγουιν.)

«Μετά το τέλος της συνάντησης και τον τερματισμό της, πολλά μέλη της συνεταιριστικής ένωσης παρέμειναν στην ίδια αίθουσα συζητώντας μεταξύ τους· στην αίθουσα την ίδια στιγμή ήταν κι άλλα μέλη της σιωνιστικής οργάνωσης, συμπεριλαμβανομένων και κυριών. Αυτή η συγκέντρωση ανθρώπων πρέπει να παρουσίαζε την εικόνα μιας συνάντησης και νομίζω ότι τα μέλη που παρέμειναν στην αίθουσα ήταν αρκετά για να αποτελέσουν μια συγκέντρωση. **Υπήρχε κάποια αυθάδεια σε αυτή και στην προηγούμενη συμπεριφορά των Εβραίων: ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ επεσήμανε στους μάρτυρες ότι η εξουσιοδοτημένη συνάντησή τους ήταν μια παραβίαση του Σαββάτου**, και επομένως ένα σοβαρό θρησκευτικό αδίκημα.» (Λοχαγός Ράιτ.)

Όλοι οι ερευνητές συμφωνούν στην καταγγελία των όσων ακολούθησαν. Ο λοχαγός Ράιτ λέει ότι ο Πολωνός αξιωματικός δύσκολα θα είχε ενεργήσει με τέτοια προθυμία αν οι κρατούμενοι δεν ήταν Εβραίοι.

Ο Ταξίαρχος Τζάντγουιν το συνοψίζει ως εξής: «Η αγανάκτηση του Πινσκ... ήταν μια καθαρά στρατιωτική υπόθεση. Ο διοικητής της πόλης σε μια μη εξισορροπημένη κρίση κι από τον φόβο μιας εξέγερσης των Μπολσεβίκων για την οποία είχε προειδοποιηθεί από δύο Εβραίους στρατιώτες πληροφοριοδότες προσπάθησε να τρομοκρατήσει τον εβραϊ-

κό πληθυσμό (περίπου το 75% του συνόλου) με την εκτέλεση 35 Εβραίων πολιτών χωρίς έρευνα ή δίκη, φυλακίζοντας και ξυλοκοπώντας άλλους και με απειλές εναντίον όλων των Εβραίων. Καμιά ευθύνη δεν μπορεί να αποδοθεί γι' αυτή την ενέργεια σε κανέναν ανώτερο στρατιωτικό αξιωματούχο, σε οποιονδήποτε από τους Πολωνούς πολιτικούς αξιωματούχους, ούτε στους λίγους Πολωνούς που κατοικούν σε εκείνη την περιοχή της Λευκορωσίας».

Ο σερ Στούαρτ λέει: «Υπό την παρούσα τοπική διοίκηση το Πινσκ είναι για άλλη μια φορά ειρηνικό και οι σχέσεις μεταξύ των χριστιανών και των μη χριστιανών κατοίκων έχουν γίνει κανονικές».

Μερικές φορές εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες ξεχνιέται ότι για την Πολωνία ο πόλεμος δεν έχει ακόμη τελειώσει. Η Πολωνία είναι τώρα ένα ελεύθερο έθνος – στα χαρτιά – αλλά η ελευθερία της φαίνεται να είναι μια καθημερινή θητεία, που εξαρτάται από τις μάχες.* Ο μπολσεβικισμός την απειλεί ακόμα. Όπου οι κόκκινες μπολσεβικικές στρατιές σάρωναν την Πολωνία οι Εβραίοι τις υποδέχτηκαν με καλωσορίσματα. Αυτό δεν αμφισβητείται πλέον, ακόμη και στις Ηνωμένες Πολιτείες: εξηγείται από τη δήλωση ότι οι Μπολσεβίκοι είναι πιο φιλικοί προς τους Εβραίους από τους Πολωνούς – μια δήλωση που οι αναγνώστες των πρόσφατων άρθρων μας για τον εβραϊκό χαρακτήρα του σοβιετισμού μπορούν να κατανοήσουν καλά.

Όταν οι Πολωνοί απώθησαν τους Κόκκινους, συνήθως διαπίστωναν ότι οι Εβραίοι είχαν ήδη στήσει τον Σοβιετισμό, σαν να τον περίμεναν από καιρό και να ήταν καλά προετοιμασμένοι. Δεν είναι, επομένως, παράξενο που οι Πολωνοί διατηρούν ακόμη τις υποψίες τους.

Οι Εβραίοι δεν θέλουν να γίνουν Πολωνοί. Αυτή είναι η ρίζα της σημερινής δυσκολίας μεταξύ των δύο λαών. Ο σερ Στούαρτ Σάμιουελ μόλις και μετά βίας το αγγίζει – ««Σε πολλές περιπτώσεις η δυσαρέσκεια του στρατού και του άμαχου πληθυσμού προκλήθηκε από τον ισχυρισμό των Σιωνιστών για εβραϊκή εθνικότητα σε αντίθεση με την πολωνική εθνικότητα». Ο κ. Μόργκενταου προχωρά ένα βήμα παραπέρα – «Αυτό είχε οδηγήσει σε σύγκρουση με τις εθνικιστικές διακηρύξεις ορισμένων από τις εβραϊκές οργανώσεις που επιθυμούσαν να δημιουργήσουν πολιτιστική αυτονομία με οικονομική υποστήριξη από το κράτος». Ο κ. Μόργκενταου, θα παρατηρήσετε, δίνει μια ευρύτερη ματιά στις συνθήκες.

Αλλά η καλύτερη περιγραφή της κατάστασης δίνεται στην έκθεση του Λοχαγού Ράιτ: «Το πρόγραμμα του κόμματός τους (των Εβραίων) στην Πολωνία είναι να έχουν όλους τους Εβραίους σε ξεχωριστό μητρώο. Οι Εβραίοι που εγγράφονται με αυτόν τον τρόπο θα εκλέξουν ένα αντιπροσωπευτικό σώμα Εβραίων, με εκτεταμένες νομοθετικές και φορολογικές εξουσίες. π.χ. θα μπορούσε να επιβάλει φόρο για λόγους

* Νοέμβριος 1920.

μετανάστευσης. Το πολωνικό κράτος θα έπρεπε να πληρώσει σε αυτό το εβραϊκό νομοθετικό σώμα ένα εύλογο ποσό για την εβραϊκή πρόνοια και τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Επιπλέον, θα τους δοθεί ένας αριθμός εδρών ανάλογο με τον αριθμό τους σε όλες τις τοπικές κυβερνήσεις και τις εθνικές νομοθετικές συνελεύσεις. Το 1/6 ή το 1/7 του πολωνικού κοινοβουλίου θα αποτελούνταν τότε από Εβραίους εκλεγμένους από τους Εβραίους. Μερικοί Εβραίοι απαιτούν επίσης ειδικά δικαστήρια, ή τουλάχιστον το δικαίωμα να χρησιμοποιούν τα Γίντις σε δικαστικές υποθέσεις. Αυτό είναι το πρακτικό πρόγραμμα, αλλά η φιλοδοξία των ακραίων είναι η εθνική αυτοδιοίκηση σαν αυτή που χορηγήθηκε στην Ουκρανία από μια από τις εφήμερες κυβερνήσεις της, την Ουκρανική Κεντρική Ράντα, στις 9 Ιανουαρίου 1918, και ονομάζεται Καταστατικό της Εθνικής Αυτονομίας , του οποίου έχω αντίγραφο. Οργανώνει τους Εβραίους σαν έθνος με πλήρεις κυρίαρχες εξουσίες· τα ουκρανικά τραπεζογραμμάτια τυπώθηκαν στα Γίντις καθώς και στα Ουκρανικά».

Οι άνθρωποι μερικές φορές ρωτούν, πού είναι η απόδειξη του προγράμματος των Πρωτοκόλλων; Είναι παντού όπου οι Εβραίοι ηγέτες έχουν αποκτήσει την εξουσία, και όπου αγωνίζονται για την εξουσία. Τα Πρωτόκολλα είναι μέσα στα εβραϊκά ραβινικά γραπτά· είναι μέσα στις εβραϊκές τάσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες· είναι μέσα στις εβραϊκές απαιτήσεις στα Βαλκάνια. Οι ενέργειες των Εβραίων στη Ρωσία είναι η απόδειξη της αλήθειας. Κάθε περίοδος της σύγχρονης ιστορίας αποδεικνύει σε κάθε βήμα ότι είναι το εβραϊκό ιδανικό και πρακτικό εβραϊκό πρόγραμμα.

Έχετε ακούσει ποτέ γι’ αυτό το εβραϊκό πρόγραμμα στην Πολωνία όταν καλείστε να συμπάσχετε σε 250.000 Εβραίους που μεταφέρονται από την Πολωνία στις Ηνωμένες Πολιτείες; Αυτοί οι άνθρωποι θα αφήσουν τις ιδέες τους έξω από το λιμάνι της Νέας Υόρκης;

Παρεμπιπτόντως, η πλήρης έρευνα του Λοχαγού Ράιτ για το εβραϊκό πρόγραμμα μπορεί να ρίξει λίγο φως στην άρνηση των Αμερικανοεβραίων να κυκλοφορήσουν την έκθεσή του, αν και επισυνάπτεται στην έκθεση του σερ Στούαρτ Σάμιουελ, η οποία κυκλοφορεί ευρέως.

Προκειμένου να καταστήσει αυτό το πρόγραμμα σαφές στους συμπατριώτες του, ο λοχαγός Ράιτ – η αναφορά του οποίου έχει αποσιωπηθεί από την Αμερική – κάνει την ακόλουθη σύγκριση: «Αν οι Εβραίοι στην Αγγλία, αφού ο αριθμός τους είχε αυξηθεί είκοσι ή τριάντα φορές, απαιτούσαν από το εποπτικό συμβούλιο (Συμβούλιο Κηδεμόνων) εκτεταμένες εξουσίες, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος επιβολής φόρων για σκοπούς μετανάστευσης και να τους διατεθεί ξεχωριστός αριθμός εδρών στο Συμβούλιο της Κομητείας του Λονδίνου, στο Δημοτικό Συμβούλιο του Μάντσεστερ, στη Βουλή των Κοινοτήτων και στη Βουλή των Λόρδων, που θα καταλαμβάνονται μόνο από Εβραίους που θα επιλέγονται από Εβραίους· ο πρόεδρος του εκπαιδευτικού συμ-

βουλίου να παραδίδει ετησίως στους Εβραίους ποσά ανάλογα με τον αριθμό τους· αν κάποιοι απαιτούσαν το δικαίωμα να έχουν ξεχωριστά εβραϊκά δικαστήρια ή τουλάχιστον να τους επιτραπεί να χρησιμοποιούν τα Γίντις καθώς και τα αγγλικά στο Βασιλικό Δικαστήριο και στο δικαστήριο επίλυσης διαφορών· αν οι πιο ακραίοι προσδοκούσαν ακόμη και για μια εποχή που τα χαρτονομίσματα της Τράπεζας της Αγγλίας θα τυπώνονταν τόσο στα Γίντις όσο και στα Αγγλικά, τότε θα μπορούσαν κάλλιστα να βρουν την κοινή γνώμη, ακόμη και στην Αγγλία, λιγότερο ευδιάθετη απέναντί τους...»

Λαμβάνοντας υπόψη αυτή την κατάσταση, δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν γεγονός ήσσονος σημασίας το ότι οι Εβραίοι ερευνητές που πρέπει να τα γνώριζαν όλα αυτά ουσιαστικά τα απέκρυψαν και ότι οι άλλοι ερευνητές τα έδωσαν στη γενική γνώση. Ούτε είναι ήσσονος σημασίας το γεγονός ότι ο εβραϊκός Τύπος έχει αποσιωπήσει απολύτως αυτά τα γεγονότα, ακόμη και όταν προσποιείται ότι δίνει τα αποτελέσματα των ερευνών της βρετανικής αποστολής. Έχουν γίνει προσβλητικές αναφορές για την αναφορά του Λοχαγού Ράιτ σε μια εβραϊκή δημοσίευση, επειδή έκανε αναφορές σε ορισμένες πρακτικές που είναι κοινές μεταξύ των Εβραίων στην Πολωνία. Μπορεί να ειπωθεί, ωστόσο, ότι οι αναφορές του λοχαγού Ράιτ είναι πολύ συγκρατημένες σε σύγκριση με τον αριθμό που δίνεται στο πρόσφατο βιβλίο του Άρθουρ Γκούντχαρτ. Αν ο κύριος Γκούντχαρτ είναι Εβραίος ή όχι, ο σημερινός συγγραφέας δεν μπορεί τώρα να πει. Είναι μέλος του Κολλεγίου «Corpus Christi» στο Καίμπριτζ. Τελευταίως έγινε «Λοχαγός στο στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών». Μετατέθηκε από το στρατό μετά από πρόταση του κ. Μόργκενταου, για να βοηθήσει σαν σύμβουλος της αποστολής. Και στη σελίδα 161 λέει, «Μετά το δείπνο, ο κ. Μόργκενταου παρακολούθησε μια συνάντηση της στοάς B'nai B'rith, του μοναδικού κεφαλαίου αυτής της εβραϊκής οργάνωσης στην Πολωνία. Πριν από τον πόλεμο δεν είχαν επιτραπεί παραρτήματα στη Ρωσία, καθώς ήταν μια μυστική εταιρεία και ως εκ τούτου παράνομη στην Αυτοκρατορία του Τσάρου. Ο Ταγματάρχης Ότο κι εγώ, χωρίς να είμαστε μέλη, περπατούσαμε στην πόλη». Ο κ. Γκούντχαρτ σαν σύμβουλος της αμερικανικής αποστολής, δίνει εξαιρετική μαρτυρία για το είδος των ανθρώπων που έρχονται σε τόσο μεγάλους αριθμούς σε αυτή τη χώρα. Αλλά η αίσθηση της δικής τους πολιτικής σημασίας και ισχύος είναι το κύριο σημείο που πρέπει να εξετάσουν οι Αμερικανοί.

Η Διάσκεψη Ειρήνης δεν είχε σκοπό να φέρει ενότητα στην Πολωνία· μάλλον έσπειρε διχόνοια για την περίοδο που ισχύει η ειρηνευτική συνθήκη των Βερσαλλιών. Ο αναγνώστης μόλις είδε την περιγραφή του λοχαγού Ράιτ για το τι ζητούσαν οι Εβραίοι. Ας καταλάβει τώρα ο αναγνώστης τι αποφάσισε η Διάσκεψη Ειρήνης.

Η Πολωνία απαγορεύεται να έχει εκλογές ημέρα Σάββατο. Η Πολωνία απαγορεύεται να κάνει καταχωρήσεις ημέρα Σάββατο. Το εβραϊκό Σάβ-

βατο καθιερώνεται με νόμο, και η κυβέρνηση και τα δικαστήρια πρέπει να αυτοδιοικηθούν ανάλογα. Κάντε ό,τι σας αρέσει την Κυριακή – διατάξτε εκλογές την Κυριακή, όπως κάνουν μερικές φορές οι Πολωνοί – αλλά όχι το Σάββατο· είναι το Σάββατο των Εβραίων!

Το άρθρο 11 αναφέρει: «Οι Εβραίοι δεν πρέπει να εξαναγκάζονται να κάνουν οποιαδήποτε πράξη που συνιστά παραβίαση του Σαββάτου τους. Ούτε θα πρέπει να βρίσκονται σε μειονεκτική θέση με την άρνησή τους να παρευρεθούν σε δικαστικές ακροάσεις ή να παρακολουθήσουν οποιαδήποτε νομική εργασία το Σάββατο. Η Πολωνία δηλώνει προθυμία να απόσχει από τις γενικές ή τοπικές εκλογές του Σαββάτου. Οι δηλώσεις συμμετοχής για εκλογικούς και άλλους σκοπούς δεν πρέπει να γίνονται Σάββατο».

Αυτό που έκαναν οι Μπολσεβίκοι στη Ρωσία, έκανε η Διάσκεψη Ειρήνης στην Πολωνία – καθιέρωσε το εβραϊκό Σάββατο.

Τα ίδια στοιχεία που έγιναν μάρτυρες αυτής της περίεργης «κατοχύρωσης» των εβραϊκών εθίμων στους νόμους της χώρας – με την παρότρυνση του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών – συρρέουν τώρα εδώ κατά μάζες. Είναι παράλογο να πιστεύουν ότι εάν ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών μπόρεσε να δεσμεύσει την Πολωνία με τα εβραϊκά έθιμα, τότε μπορεί να δεσμεύσει και τις Ηνωμένες Πολιτείες;

Επιπλέον, στην Πολωνία ιδρύθηκαν με νόμο ειδικά σχολεία για τα παιδιά των Εβραίων. Αν η Πολωνία υπέφερε μέχρι τώρα από την έλλειψη σχολείων στα οποία τα πολωνικά ιδανικά θα διδάσκονταν σε όλα τα παιδιά της χώρας στα πολωνικά, η διάσκεψη ειρήνης έκανε αυτή την πηγή πόνου να διαιωνιστεί.

Στο άρθρο 11 αναφέρονταν «οι Εβραίοι». Στο άρθρο 9, ο όρος που χρησιμοποιείται είναι «Πολωνοί υπήκοοι.» Ο αναγνώστης θα γλιτώσει από μεγάλη παρεξήγηση κατά την ανάγνωση των ευρωπαϊκών ειδήσεων εάν μεταφράσει τη ρήτρα «φυλετικές, θρησκευτικές και γλωσσικές μειονότητες» να σημαίνει απλώς Εβραίοι. Αυτοί αποτελούν τη «μειονότητα» που δημιουργεί τόσες πολλές περιπλοκές και ακούγονται τα περισσότερα λόγια. Ήταν η μειοψηφία που κυριαρχούσε στη διάσκεψη ειρήνης.

«Άρθρο 9 – Η Πολωνία θα παρέχει στο εκπαιδευτικό σύστημα σε πόλεις και περιφέρειες στις οποίες κατοικεί σημαντικό ποσοστό Πολωνών υπηκόων με διαφορετική γλώσσα εκτός της πολωνικής γλώσσας, κατάλληλες διευκολύνσεις για τη διασφάλιση ότι στα σχολεία πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης θα γίνεται διδασκαλία στα παιδιά αυτών των πολωνών υπηκόων στη γλώσσα τους... Σε πόλεις και περιφέρειες, όπου υπάρχει σημαντικό ποσοστό Πολωνών υπηκόων που ανήκουν σε φυλετικές, γλωσσικές ή θρησκευτικές μειονότητες, αυτές οι μειονότητες πρέπει να έχουν ισότιμο μερίδιο στην απόλαυση και την εφαρμογή των ποσών που μπορούν να διατεθούν από δημόσιους πόρους από κρατικούς, δημοτικούς ή άλλους προϋπολογισμούς για εκπαιδευτικούς, θρησκευτι-

κούς ή φιλανθρωπικούς σκοπούς».

Αλλά και αυτό δεν είναι το μόνο. Το πολωνικό κράτος θα δώσει τα χρήματα, αλλά οι Εβραίοι θα τα μοιράσουν: «Οι εκπαιδευτικές επιτροπές που διορίζονται τοπικά από τις εβραϊκές κοινότητες της Πολωνίας, υπό τον γενικό έλεγχο του κράτους, θα προβλέπουν την κατανομή του αναλογικού μεριδίου των κονδυλίων που διατίθενται στα εβραϊκά σχολεία σύμφωνα με το άρθρο 9...»

Είναι εκπληκτικό το πώς απορρίπτεται ο όρος «φυλετικές μειονότητες» τη στιγμή που εμφανίζονται τα χρήματα και αντικαθίσταται με τον ξεκάθαρο όρο «Εβραίοι».

Αλλά ακόμα περισσότερο, «οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Βρετανική Αυτοκρατορία, η Γαλλία, η Ιταλία και η Ιαπωνία, οι κύριες συμμαχικές και συνδεδεμένες δυνάμεις, αφενός, και η Πολωνία, αφετέρου» – έτσι αρχίζει το κείμενο της συνθήκης – δεν καθιστούν κανένα από αυτά τα προνόμια θέμα ελεύθερης συναίνεσης της Πολωνίας, αλλά ένα διεθνές αίτημα από την πλευρά της Κοινωνίας των Εθνών. Το άρθρο 12 ορίζει ότι όλες οι συμφωνίες που αφορούν «φυλετικές, γλωσσικές και θρησκευτικές μειονότητες» – που είναι απλό διπλωματικό καμουφλάζ για τους «Εβραίους» – θα τεθούν υπό την εγγύηση της Κοινωνίας των Εθνών. Αυτή η διάταξη απομακρύνει εντελώς τους Εβραίους στην Πολωνία από την πολωνική κυριαρχία. Το μόνο που θα πρέπει να κάνουν είναι να παραπονεθούν στην Κοινωνία των Εθνών – και ο Διεθνής Εβραϊσμός θα φροντίσει για τα υπόλοιπα.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες συμμετείχαν στην εγγραφή αυτών των όρων στη συνθήκη. Ο αμερικανικός λαός δεν είναι ακόμη συμβαλλόμενο μέρος στην επιβολή τους. Υπάρχει 1/4 του ενός εκατομμυρίου από αυτούς τους Εβραίους που έρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες από την Πολωνία. Έχετε διαβάσει τα αιτήματά τους στην Πολωνία. Έχετε διαβάσει τα επιτεύγματά τους στη Διάσκεψη Ειρήνης. Νομίζετε, σαν Αμερικανός πολίτης, ότι είστε έτοιμοι να πάρετε για τις Ηνωμένες Πολιτείες τη δόση του εβραϊκού φαρμάκου, που έδωσε η Διάσκεψη Ειρήνης στην Πολωνία;

Πιστεύετε, ενόψει των όσων ειπώθηκαν για την όλη κατάσταση, ότι οι Εβραίοι επιδεικνύουν οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα πονηρό και αδίστακτο πνεύμα εκδίκησης με τον τρόπο που προπαγάνδισαν εναντίον της Πολωνίας αφού την ταπείνωσαν στη Διάσκεψη Ειρήνης;

«The Dearborn Independent», τεύχος 6 Νοεμβρίου 1920

Η σημερινή κατάσταση του εβραϊκού ζητήματος

Το εβραϊκό ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχει εδώ και χρόνια, αλλά μέχρι τώρα σε σιωπή και καχυποψία. Όλοι ήξεραν ότι υπήρχε ένα τέτοιο ζήτημα. Ο ίδιος ο Εβραίος ήξερε καλύτερα από όλους· αλλά πολύ λίγοι είχαν το θάρρος να εκθέσουν το ζήτημα στη σωτήρια επιρροή της δημόσιας κρίσης. Η αναφορά του «θάρρους» σε αυτό το πλαίσιο είναι απαραίτητη για να εξηγήσει τη σιωπή. Λίγοι οξυδερκείς άνθρωποι προσπάθησαν δημόσια να ορίσουν το ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες, και αντιμετωπίστηκαν από μια αόρατη δύναμη, άγνωστη στο ευρύ κοινό, με τέτοιο τρόπο που η ελεύθερη έκφραση γνώμης για το εβραϊκό ζήτημα έγινε φυσικά μη δημοφιλής. Όποιος τολμήσει να πει την αλήθεια γι’ αυτό το ζήτημα πρέπει να είναι προετοιμασμένος για πολύ περισσότερη αντίθεση από ό,τι θα μπορούσε ποτέ να αντέξει αν δεν έλεγε την αλήθεια.

Ένα από τα εμπόδια στη δημόσια συζήτηση του εβραϊκού ζητήματος είναι η συνήθεια του αμερικανικού λαού να κοιτάζει γύρω του για έγκριση και χειροκρότημα για κάθε λέξη και πράξη. Στην καλύτερη εποχή του παρελθόντος μας, η αντίσταση στην κοινή γνώμη θεωρούνταν ανδρική, η αξία του ανθρώπου κρινόταν και από τον αριθμό των εχθρών του. Από τότε γίναμε πιο ήπιοι. Πάνω από όλα, αναζητούμε και αγαπάμε την έγκριση. Το σφύριγμα συνήθιζε να ξεσηκώνει τους πατέρες μας· το σφύριγμα τρόμαζε τους γιους τους. Η δημόσια συζήτηση είναι ασαφής, στερείται χαρακτήρα και ο Τύπος δεν θέλει να τα χαλάσει με κανέναν. Ο αγώνας μας για τους αδύναμους δεν έχει το μεδούλι για να επιτεθεί στους δυνατούς που φέρνουν δυστυχία στους αδύναμους. Η λατρεία μας για την επιτυχία έχει αποδυναμώσει τις ηθικές μας δυνάμεις κρίσης και δράσης. Προτιμούμε να αποφεύγουμε τους σοβαρούς αγώνες, εκτός από τους ψεύτικους αγώνες στον πολιτικό στίβο. Δεν τολμάμε πλέον να επιτεθούμε στους εχθρούς που αντεπιτίθενται.

Ωστόσο, είναι αλήθεια ότι, ενώ πριν από ένα χρόνο δεν ήταν δυνατό να πούμε τη λέξη «εβραίος» στις Ηνωμένες Πολιτείες, τώρα είναι δυνατό. Το όνομα εμφανίζεται στο πρωτοσέλιδο κάθε εφημερίδας σχεδόν κάθε μέρα· είναι θέμα συζήτησης παντού. Τουλάχιστον για την ώρα, ο λόγος έχει απελευθερωθεί, αν και οι φίλοι μας του B’nai B’rith σε κάθε πολιτεία κάνουν ό,τι μπορούν για να το σβήσουν.

Αυτή η ελευθερία είναι προς όφελος τόσο για τους Εβραίους όσο και για τους μη Εβραίους. Ο πρώτος δεν χρειάζεται πλέον να κοιτάζει με

αγωνία τα χείλη των άλλων για να δει αν η λέξη «Εβραίος» ακούγεται από εκεί. Η καταπίεση και η εξαπάτηση έχουν τελειώσει. Ο Εβραίος είναι Εβραίος, τον λένε όπως πρέπει. Ο αέρας καθαρίζεται. Η απόκρυψη αφενός καταργείται· από την άλλη, παρέχεται ένα γεγονός που λείπει, του οποίου η απουσία σήμαινε σύγχυση. Ο Εβραίος μπορεί τώρα να πει, «Είμαι Εβραίος», όσο περιστασιακά θα μπορούσε να διεκδικήσει οποιοσδήποτε άλλος τη φυλή του. Μπορεί ακόμη και να δούμε κάποιους επιφανείς Αμερικανούς που όλη τους τη ζωή προσπαθούσαν να κρύψουν τη φυλή τους, να βγαίνουν μπροστά τώρα και να λένε, «Είμαστε Εβραίοι». Είναι ελευθερία για τον Εβραίο· είναι ερμηνεία για τους μη Εβραίους. Η μεγαλύτερη σύγχυση που συναντούν οι άνθρωποι στις προσπάθειές τους να εξηγήσουν τα παγκόσμια γεγονότα προέρχεται από το γεγονός ότι δεν ξέρουν τι και ποιος είναι ο Εβραίος και πού στέκεται. Είναι το κλειδί σχεδόν για τα πάντα. Αλλά πώς υποτίθεται ότι θα μπείτε μέσα στα πράγματα εάν το κλειδί είναι κρυμμένο;

Πριν από περίπου οκτώ μήνες, η «The Dearborn Independent» ξεκίνησε μια σειρά μελετών για το εβραϊκό ζήτημα. Ήταν μια προσπάθεια να δηλωθούν τα γεγονότα στα οποία βασίζεται το ζήτημα. Δεν ήταν στην αρχή της, ούτε από τότε εξελίχθηκε σε επίθεση εναντίον των Εβραίων σαν Εβραίους. Ο σκοπός της ήταν ο διαφωτισμός, και αν άφηνε κρυφά μια ελπίδα, ήταν αυτή – ότι οι ηγέτες του Αμερικανικού Εβραϊσμού θα μπορούσαν να είναι σοφοί βλέποντας ότι αυτή είναι η χώρα και ότι αυτή είναι η στιγμή κατά την οποία τα αίτια της αγωνίας, της δυσπιστίας και της ανυποληψίας θα μπορούσαν να εξαλειφθούν από τον εβραϊσμό και ότι θα φτάναμε σε έναν αληθινό τρόπο λειτουργίας, όχι ανεκτικότητας, αλλά συμφιλίωσης.

Η απόδειξη ότι αυτά τα άρθρα περιείχαν γεγονότα και μόνο γεγονότα βρίσκεται στην αποτυχία των Εβραίων εκπροσώπων να αποδείξουν ότι κάποιο από αυτά είναι ψευδές. Το ρεκόρ παραμένει έτσι – ούτε μια διάψευση. Ο λόγος για το ρεκόρ είναι ο εξής: όταν αναζητούνται μόνο γεγονότα και υποβάλλονται σε διασταυρώσεις, εντοπίζονται μόνο γεγονότα. Εάν όμως, κάποιος ξεκινήσει μια «εκστρατεία», σκοπός της οποίας είναι να κακολογήσει έναν αντίπαλο ή να δημιουργήσει μια προκατάληψη, ο κομματικός ζήλος του μπορεί να τον παρακινήσει να δεχτεί σαν γεγονότα αυτά που μπορεί να είναι απλώς πιθανότητα. Αυτά τα άρθρα όμως, δεν αποτελούν καμπάνια. Είναι το άναμμα των λαμπτήρων εδώ κι εκεί για τη χώρα, σε αυτή τη βιομηχανία και εκείνη, σε γωνιές που μέχρι τότε ήταν σκοτεινές από εκείνους των οποίων το καθήκον ήταν να διατηρήσουν τον φάρο του Τύπου.

Αυτό που έχει πει η «Dearborn Independent» θα μπορούσε να μην είχε καμία απολύτως βαρύτητα, αν οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να δουν τα ίδια γεγονότα που τους αφορούσαν. Δεν είναι η πληροφόρηση, αλλά το καθαρό φως, που έχει δώσει σε αυτά τα άρθρα τη σημασία που έχουν βρει ανάμεσα σε εκατοντάδες χιλιάδες αναγνώστες. Η ανταπόκριση των

Εβραίων σε αυτά τα άρθρα ήταν κατά έναν τρόπο ευχάριστη και κατά άλλον τρόπο αρκετά απογοητευτική.

Η εβραϊκή απάντηση ήταν ικανοποιητική καθώς παρείχε ουσιαστική απόδειξη για όλες τις δηλώσεις που έγιναν στην «The Dearborn Independent». Αυτή η Εφημερίδα δεν έχει καμία αμφιβολία για την αλήθεια των δηλώσεών της, και διαθέτει ένα πολύ σημαντικό απόθεμα αποδεικτικών στοιχείων, αλλά εν τούτοις εκτιμώνται τα επιβεβαιωτικά στοιχεία που προσκόμισαν οι ίδιοι οι Εβραίοι ηγέτες στην προσπάθειά τους να αντιμετωπίσουν το ζήτημα. Δεν υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι αυτή ήταν μια σκόπιμη συνεισφορά από την πλευρά των Εβραίων ηγετών· ήταν απλώς αδύνατο να κινηθούν χωρίς να αποκαλύψουν περαιτέρω στοιχεία.

Είναι πολύ γνωστό ποια είναι η θέση των Εβραίων ηγετών σήμερα: είναι θέση φόβου. Για μια φορά οι ίδιοι διακατέχονται από τον φόβο του αγνώστου, ακόμα και τα γεγονότα και τις αλήθειες που έρχονται. Δεν συμπεριφέρονται πια σαν να είναι κάτι ασήμαντο. Στα δικά τους κονκλάβια δεν κραυγάζουν και δεν βρυχώνται όπως οι ραβινικοί συντάκτες, συμπεριφέρονται σαν φοβισμένοι άνδρες, που μερικές φορές έχουν την επιθυμία να αναλάβουν ορισμένα από τα πράγματα που έχουν χρεωθεί, αναρωτιούνται αν θα μπορούσαν να παραδεχτούν αυτό και εκείνο, αλλά δεν ξέρουν πού, όταν ξεκίνησαν, μπορεί να τους οδηγήσει. Φοβούνται την αλήθεια, αλλά κυρίως όλη την αλήθεια.

Περιττό να πούμε ότι η ευθύνη βαρύνει επίσης εκείνους που ξέρουν όλη την αλήθεια. Ο σκοπός καθορίζει τα πάντα. Αν ο σκοπός είναι να γεννηθεί μίσος για τους Εβραίους, αυτό περιλαμβάνει μια πορεία δράσης. Εάν ο σκοπός είναι να διεγείρει το κοινό με εκπληκτικά γεγονότα, αυτό συνεπάγεται μια άλλη πορεία δράσης. Εάν ο σκοπός είναι να παρασχεθεί η βάση για μια σαφή, τεκμηριωμένη κατανόηση και για μια πιθανή λύση στο ζήτημα, αρκεί μια σαφής οριοθέτηση του προβλήματος και η παρουσίαση των ουσιαστικών γεγονότων. Αυτή η γραφή έχει διασωθεί με την τελευταία μορφή. Αν περιέχει πράγματα δυσμενή για τους Εβραίους, αυτό είναι δικό τους λάθος. Εάν αρνηθούν ορισμένα γεγονότα, μπορεί να είναι απαραίτητο να δημοσιευθούν και άλλα γεγονότα. Εάν οι Εβραίοι εκπρόσωποι ήταν δίκαιοι και αντικειμενικοί στην δημοσίευση και στη διάψευση των γεγονότων, δεν θα έπρεπε να ανησυχούν για το τι θα επακολουθούσε.

Οι Εβραίοι, για παράδειγμα, έχουν αποδείξει με τις πράξεις τους ότι είναι οι πιο οργανωμένοι άνθρωποι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Έχουν αποδείξει ότι είναι πιο στενά ομαδοποιημένοι για το δικό τους εθνικό συμφέρον από ό,τι οι πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών των οποίων η εθνικότητα καθορίζεται από την ιθαγένειά τους. Η ίδια η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν είναι τόσο καλά οργανωμένη όσο οι Αμερικανοί Εβραίοι – το φαινόμενο δεν περιορίζεται στην Αμερική, το συναντάμε παντού. Η τηλεγραφική ταχύτητα και η στιγμιαία μαζική δρά-

ση έχουν σημαδέψει κάθε κίνηση που έχει κάνει ο οργανωμένος Εβραίος σε αυτή τη χώρα τους τελευταίους έξι μήνες.

Δεν είναι τυχαίο που κυριαρχούν στο σύστημα καναλιών επικοινωνίας, στο οποίο προστέθηκε πρόσφατα η ασύρματη τηλεγραφία. Οι στοές και οι άλλες ενώσεις τους δεν έχουν τον χαλαρό χαρακτήρα των ίδιων θεσμών άλλων λαών, είναι οργανωμένες σαν ειδικά κράτη με αξιωματούχους που το μόνο τους καθήκον είναι να εξασφαλίσουν την προώθηση της εβραϊκής εξουσίας εδώ και σε άλλες χώρες. Έχουν αποδείξει με το μαζικό παιχνίδι των συναγωγών τους, τις εφημερίδες τους, τις υποτιθέμενες «κοινωνικές» οργανώσεις τους, τις κλειστές λέσχες τους και τις μπολσεβίκο-σοσιαλιστικές ομάδες τους – όλοι τους δουλεύουν μαζί, υπό διαταγές – ότι είναι ένας ξεχωριστός λαός μέσα στον Αμερικανικό λαό, ένας λαός που δεν συμφωνεί με την ιδιοφυΐα του αμερικανικού λαού και ένας λαός που κάνει διαρκώς διάκριση μεταξύ εβραϊκών και αμερικανικών δικαιωμάτων.

Σε κάθε πολιτεία, σε κάθε πόλη, υπάρχει μια εβραϊκή οργάνωση με συγκεκριμένη πολιτική, και η πρώτη πολιτική είναι να καταπνίξει, να καταστρέψει, να βάλει τον «φόβο του Εβραίου» σε κάθε άνθρωπο, εφημερίδα ή ίδρυμα που δείχνει έστω και την παραμικρή ένδειξη ανεξάρτητης σκέψης απέναντι στο εβραϊκό ζήτημα. Αυτές οι οργανώσεις έχουν ειδικές επιτροπές για να κάνουν ορισμένες εργασίες. Ένα από αυτά τα έργα είναι να ξεκινήσει «μια διάδοση ψιθύρων» εναντίον του ατόμου ή του ιδρύματος που στοχεύει. Αυτή η «διάδοση ψιθύρων» είναι ένας από τους πιο άθλιους ανατολίτικους τρόπους μάχης και μπορεί να επιτευχθεί μόνο από πνεύματα με την κατάλληλη φυλετική τάση.

Χωρίς να δίνεται πλήρης περιγραφή των μεθόδων που χρησιμοποιούνται, μπορεί να φανεί το γεγονός ότι δημιουργεί μια σημαντική δύναμη που ελέγχεται κεντρικά και μορεί να δράσει ταυτόχρονα σε όλα τα μέρη της χώρας. Κανένα άλλο ίδρυμα που λειτουργεί τώρα στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν μπορεί να το επιτύχει τόσο γρήγορα και ενωμένα.

Η εβραϊκή αλληλεγγύη θα ήταν υπεράνω κριτικής εάν χρησιμοποιούνταν για το καλό όλης της δημόσιας ζωής. Αλλά δεν το κάνει· όχι μόνο είναι αποκλειστικά εβραϊκή, αλλά και σε μεγάλο βαθμό αντιαμερικανική καθώς αντιτίθεται σε πολλούς θεσμούς που είναι αμερικανικής φύσης και παράδοσης. Ο Εβραίος βλέπει στις Ηνωμένες Πολιτείες μια μάζα που δεν έχει ακόμη σχηματιστεί, την οποία όποιος θέλει μπορεί να διαμορφώσει σύμφωνα με τη θέλησή του. Δεν αναγνωρίζει την Αμερική όπως έχει γίνει και όπως είναι· είναι της άποψης ότι είναι δικαίωμά του να δώσει στη χώρα μια μορφή, φυσικά σύμφωνα με την εβραϊκή άποψη.

Τώρα, κατά μία έννοια, οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι ιδιωτική ιδιοκτησία. Είναι ιδιοκτησία όσων συμμερίζονται τα ιδανικά των ιδρυτών αυτού του κράτους. Και αυτά τα ιδανικά ήταν ιδανικά που κατείχε μια

λευκή φυλή Ευρωπαίων. Ήταν βασικά χριστιανικά ιδανικά. Και με τα περισσότερα από αυτά οι Εβραίοι όχι μόνο διαφωνούν, αλλά και τα περιφρονούν. Πράγματι, ένας Εβραίος ηγέτης δήλωσε πρόσφατα στη Νέα Υόρκη ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι χριστιανικό κράτος. Οι επόμενες παρατηρήσεις του έδειξαν ότι σκόπευε να μην γίνουν ποτέ.* Αντιτάχθηκε στη Χριστιανική Κυριακή, αν και είναι εργαζόμενος μιας κοινωνίας που σκοπός της είναι η καθιέρωση του Μωσαϊκού Σαββάτου. Με τη δική τους συμπεριφορά, οι Εβραίοι ενισχύουν τον ισχυρισμό ότι ασκούν αδικαιολόγητη επιρροή στις πολιτικές υποθέσεις. Αυτή η σειρά των άρθρων έχει δώσει μόνο μερικά δείγματα γι' αυτό, το μεγαλύτερο μέρος των αποδεικτικών στοιχείων αναμένεται ακόμη να δημοσιευθεί. Ωστόσο, ένα άλλο σημαντικό κομμάτι έχει φανεί μπροστά στα μάτια της χώρας. Όταν το νομοσχέδιο για τη μετανάστευση κατατέθηκε για πρώτη φορά στο Κογκρέσο, η ψηφοφορία ήταν συντριπτική υπέρ του περιορισμού της εισόδου στη χώρα. Το Κογκρέσο ψήφισε σύμφωνα με τα δεδομένα και με πατριωτικά αισθήματα. Βλέποντας το ζήτημα όπως ακριβώς ήταν, δεν θα μπορούσε να είχε δοθεί άλλη ετυμηγορία.

Μόλις πάρθηκε η απόφαση, τα τηλεγραφικά καλώδια άναψαν με εβραϊκές διαμαρτυρίες, τα τρένα γέμισαν και Εβραίοι πράκτορες άρχισαν να συρρέουν στην Ουάσιγκτον. Το μαγικό όνομα Εβραίος ειπώθηκε. Οι νομοθέτες τράπηκαν σε φυγή για να καλυφθούν. Οι διδάσκουσες ομιλίες βγήκαν από το σωρό. Προτάθηκαν συμβιβασμοί, έγιναν τροποποιήσεις του νόμου. Κάτω από τη μαγική λέξη «Εβραίος» ο πρωταρχικός σκοπός εξαφανίστηκε σαν ένα παγάκι στον ήλιο. Κανείς εκτός από τους Εβραίους δεν είχε διαμαρτυρηθεί. Η εκπληκτική ομαδική τους δουλειά σε όλα τα μέρη της χώρας έδωσε στη διαμαρτυρία τους τον αέρα εθνικής σημασίας. Ένα σημείο που δεν μπόρεσαν να κρύψουν αυτή τη χρονιά είναι ότι η πλειοψηφία των μεταναστών ήταν Εβραίοι.

Παρά ταύτα, η νομοθετική δράση του Κογκρέσου των Ηνωμένων Πολιτειών για ένα ζήτημα σοβαρής εθνικής προστασίας σταμάτησε από τους Εβραίους, όπως ακριβώς το Κογκρέσο αναγκάστηκε πριν από δέκα χρόνια να ακυρώσει την εμπορική συνθήκη με τη Ρωσία, όταν ο Πρόεδρος Ταφτ έκρινε ότι θα ήταν λάθος να την σπάσουμε. Αυτή η απόδειξη πολιτικής δύναμης, που δεν βασίζεται σε τίποτα άλλο εκτός από την απόλυτη δύναμη και την απόλυτη αποφασιστικότητα να έχουν αυτό που θέλουν ανεξάρτητα από το τι θέλουν οι Ηνωμένες Πολιτείες, εμφανίστηκε σαν θέμα γνώσης του κοινού.

Ακριβώς όπως η παραβίαση της συνθήκης με τη Ρωσία ήταν μέρος του παγκόσμιου εβραϊκού προγράμματος, έτσι είναι και η σημερινή μετανάστευση των Πολωνών Εβραίων. Οι αναγνώστες του άρθρου της

* Η δήλωση του δικηγόρου Λεμπ σε μια συνάντηση των νομοταγών Εβραίων στις 24 Ιανουαρίου 1912 δείχνει ότι όλες οι χώρες προχωρούν ομοιόμορφα και σύμφωνα με το σχέδιο και σε αυτό το σημείο: «Ζούμε σε ένα χριστιανικό κράτος. Αυτό είναι ασυμβίβαστο με τα συμφέροντα του Ιουδαϊσμού: το χριστιανικό κράτος πρέπει να εξαλειφθεί».

15ης Ιανουαρίου θα θυμηθούν πώς, κατόπιν εντολής των Εβραίων, το εμπόριο των Ηνωμένων Πολιτειών με τη Ρωσία ρίχτηκε στα χέρια των Γερμανών Εβραίων που το χρησιμοποιούσαν για να προωθήσουν τα σχέδιά τους για την καταστροφή της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, η οποία συνέβη αργότερα. Οι Εβραίοι «χρησιμοποίησαν» τις Ηνωμένες Πολιτείες για να εφαρμόσουν ένα ουσιαστικό μέρος αυτού του σχεδίου. Τώρα, για ποιο λόγο χρησιμοποιούν τις Ηνωμένες Πολιτείες; Μπορεί κάλλιστα να πιστεύουμε ότι οι Εβραίοι δεν είναι χωρίς λόγους για ό, τι κάνουν. Ο Εβραίος διαπρέπει ως σκακιστής γιατί παίζει ένα παιχνίδι όπου κι αν βρίσκεται. Το θέμα της μετανάστευσης έχει ως εξής: οι Εβραίοι φεύγουν από την Πολωνία όσο πιο γρήγορα μπορούν. Κανένα «πογκρόμ» δεν τους διώχνει από εκεί. Τα «πογκρόμ» έχουν αποδειχθεί ότι είναι μεταναστευτική προπαγάνδα για κατανάλωση εκτός Πολωνίας. Οι Εβραίοι φεύγουν από την Πολωνία γιατί ξέρουν ότι κάτι πρόκειται να συμβεί. Και αν φύγουν από την Πολωνία είναι σημάδι ότι κάτι θα συμβεί στην Πολωνία. Και αν οι Εβραίοι έχουν προαναγγείλει ειδήσεις γι’ αυτό, είναι σημάδι ότι αυτό που θα συμβεί θα γίνει από Εβραίους.

Είναι ξεκάθαρο το εξής: ο εβραϊκός μπολσεβικισμός στη Ρωσία έχει εκδώσει ένα μυστικό διάταγμα κατά της Πολωνίας. Οι Εβραίοι φεύγουν από τη μέση. Αμερικανοεβραίοι πράκτορες κάνουν συνεχώς περιοδείες στην Πολωνία. Οι πλούσιοι Αμερικανοεβραίοι στέλνουν πράκτορες για να φέρουν πίσω ομάδες «συγγενών». Γίνεται μια έξοδος από την Πολωνία και υπάρχει κάποιος λόγος γι’ αυτό, ο οποίος προκαλεί προβλήματα στην Πολωνία. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η δεξαμενή της μετανάστευσης. Η Γαλλία διαμαρτύρεται εναντίον τους και δεν τους θέλει. Η Αγγλία αρνείται κατηγορηματικά να τους πάρει. Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών είναι αρκετά ισχυροί ώστε να αναγκάσουν αυτή τη χώρα να τους δεχτεί. Μας χρησιμοποίησαν για να πραγματοποιήσουν την είσοδο του μπολσεβικισμού στη Ρωσία· από την Ανατολική μας πλευρά πήγε εκεί. Τώρα μας χρησιμοποιούν για να βοηθήσουμε στην καταστροφή της Πολωνίας. Είναι πιθανό όμως, μέχρι να φτάσει το εβραϊκό πρόγραμμα σε αυτό το σημείο, κάτι να έχει παρέμβει.

Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν δώσει και μια θαυμάσια απεικόνιση των όσων έγραψε η «Dearborn Independent» σχετικά με τον έλεγχο που ασκούν στις αμερικανικές εφημερίδες. Φυσικά, ο εκδότης της τοπικής εφημερίδας δεν κυριαρχείται από καμία εβραϊκή αρχή με έδρα την Ουάσιγκτον, τη Νέα Υόρκη ή το Σικάγο, φυσικά όχι· αλλά είναι πολύ επιδεκτικός με τους είκοσι πλουσιότερους Εβραίους στην κοινότητά του που διαφημίζονται στην εφημερίδα του, και είναι αυτοί που δέχονται διαταγές από την Ουάσιγκτον, τη Νέα Υόρκη και το Σικάγο. Έτσι, ο εκδότης παίρνει τις εντολές του από τα εβραϊκά κεντρικά γραφεία ακριβώς το ίδιο, αν και μπορεί να μην το αντιλαμβάνεται.

Αυτή όμως, είναι μια περίπτωση όπου η δημοσιότητα δεν μετράει, επειδή τις περισσότερες φορές αντιπροσωπεύει μια επιχειρηματική χάρη

παρά μια συντακτική πεποίθηση. Οι περισσότεροι συντάκτες εφημερίδων είναι καλά ενημερωμένοι για το εβραϊκό ζήτημα· η κυβέρνηση και ο λαός θα μπορούσαν να μάθουν ό,τι είναι επιθυμητό και απαραίτητο σχετικά με αυτό το ζήτημα από ένα εμπιστευτικό συμβούλιο από τους καλύτερα ενημερωμένους συντάκτες των Ηνωμένων Πολιτειών. Όμως η αλήθεια δεν μπορεί να κρυφτεί· η μεταχείριση στον Τύπο παίρνει διαφορετική πορεία από αυτήν που ήθελαν και περίμεναν οι Εβραίοι· δεν εξυπηρετεί πλέον μόνο την αποσιώπηση, αλλά την αλήθεια.

Όσο ικανοποιητικές κι αν είναι αυτές οι αποδείξεις για τους δημιουργούς των γεγονότων, υπάρχει ένα πολύ αποφασιστικό στοιχείο απογοήτευσης στις εβραϊκές απαντήσεις. Είτε ο Εβραίος προσποιείται, είτε είναι ανυπεράσπιστος· σίγουρα η παρούσα κατάσταση της υπεράσπισης πρέπει να είναι ταπεινωτική για όσους έχουν οποιαδήποτε αντίληψη για τη σημασία του θέματος. Η απάντηση που υπέγραψαν οι ίδιοι οι Εβραίοι – ένας κατάλογος υπογραφών που έδειχνε πανοραμικά την κλειστή εταιρική αλληλεγγύη της εβραϊκής φυλής σε αυτή τη χώρα – στερούνταν ενός μόνο γεγονότος που θα έριχνε φως. Σ' αυτό, η εβραϊκή απάντηση ήταν σχεδόν μια ομολογία «καμία άμυνα». Πέρα όμως από την ανικατότητά της υπήρχε και η παντελής έλλειψη ειλικρίνειας. Αρνείται να αντιμετωπίσει το ζήτημα. Δεν θα βρείτε ούτε μία δήλωση, είτε επί της ουσίας των Πρωτοκόλλων είτε επί της ουσίας αυτής της σειράς των άρθρων. Κάθε φορά που προσεγγίζει το συγκεκριμένο θέμα εφεύγει και χάνεται σε ένα σύννεφο αρνήσεων. Εάν μια δήλωση είναι λανθασμένη, είναι αποδεδειγμένα λανθασμένη, ειδικά μια δήλωση που ασχολείται με ζητήματα που ισχύουν στην καθημερινή ζωή.

Η επίσημη εβραϊκή απάντηση που δόθηκε και υπογράφθηκε από λίγους, όχι όλους, από τους Εβραίους ηγέτες, είναι τουλάχιστον αξιοπρεπής στη γλώσσα της, κάτι που δεν ισχύει για τις περισσότερες εβραϊκές δηλώσεις. Είναι όμως απρεπής στην προσπάθειά της να δημιουργήσει την εντύπωση ότι ο αντισημιτισμός* κυριαρχεί σε αυτή τη χώρα.

Σημειώστε αυτό: Όλος ο αντισημιτισμός που υπάρχει στις Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα είναι σκόπιμη δημιουργία των Εβραίων ηγετών και είναι πρόσφατη δημιουργία. Οι Εβραίοι ηγέτες θέλουν αντισημιτισμό εδώ. Ανίκανοι να τον δημιουργήσουν μεταξύ των μη-Εβραίων, αναζητούν τα αποτελέσματά του μεταξύ των Εβραίων λέγοντάς τους ότι υπάρχει. Οι Εβραίοι ηγέτες των Ηνωμένων Πολιτειών έχουν κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να κρατήσουν την «Dearborn Independent» μακριά από

---

* Σύμφωνα με αυτήν και τις παρακάτω προτάσεις, μπορεί να υποτεθεί ότι στην Αμερική ο όρος «αντισημιτισμός» έχει μόνο την έννοια του «θορύβου αντισημιτισμού» και μιας φυλετικής προκατάληψης με βίαιες προθέσεις που του αποδίδουν οι Εβραίοι, ενώ τουλάχιστον στη Γερμανία, δεν σημαίνει τίποτα άλλο από τη διορατικότητα που αποκτήθηκε από την εμπειρία, της ζωτικής αναγκαιότητας ενός αμυντικού αγώνα για κάθε λαό ενάντια στον εκφυλισμό που προέρχεται από τον Ιουδαϊσμό στο σύνολό του.

τους Εβραίους, για να αποτρέψουν την ανάγνωση της και να μάθουν το γεγονός ότι **ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΔΕΝ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ ΕΒΡΑΙΟΙ**.

Από την αρχή, αφού πάλεψαν για βδομάδες για να ανακαλύψουν έναν τρόπο ώστε να διαβάζονται αυτά τα άρθρα χωρίς να χρειάζεται να ομολογήσουν πολλά, αυτοί οι ηγέτες σήκωσαν τα χέρια τους και κατέφυγαν στο ψέμα του αντισημιτισμού. Αυτό που θα έπρεπε να φοβούνται τώρα δεν είναι η δύναμη ενός αντισημιτικού αισθήματος μεταξύ των μη-Εβραίων, αλλά η δύναμη μιας δίκαιης αγανάκτησης μεταξύ των Αμερικανοεβραίων όταν ανακαλύψουν την απάτη και την ανικανότητα των ηγετών τους.* Ο «Αντισημιτισμός» είναι πάντα η τελευταία λύση των ανέντιμων Εβραίων ηγετών όταν βρεθούν αντιμέτωποι με την αλήθεια, και την έχουν διεγείρει εν γνώσει τους στις μάζες των μη-Εβραίων για να εξασφαλίσουν έτσι την κυριαρχία τους πάνω στον λαό τους.

Πρόσφατα, οι εφημερίδες δημοσίευσαν μια «Διαμαρτυρία ενάντια στον Αντισημιτισμό» που υπογράφηκε από αρκετούς μη-Εβραίους, και μάλιστα δύο φορές στη σειρά, επειδή την πρώτη φορά δεν έκανε καμία εντύπωση. Οι εφημερίδες έμοιαζαν να έχουν βαρεθεί να ανατυπώνουν τις δηλώσεις από τα εβραϊκά κεντρικά ξανά και ξανά. Έτσι, για να έχει μεγαλύτερο αντίκτυπο, αποκτήθηκε η υπογραφή του Γούντροου Ουίλσον. Και φυσικά αυτό έβαλε φωτιά στα καλώδια του τηλεγράφου.

Ήταν πολύ σωστό για τον Πρόεδρο Ουίλσον να υπογράψει μια διαμαρτυρία ενάντια στον αντισημιτισμό. Ήταν πολύ σωστό για όλους τους άλλους υπογράφοντες να το κάνουν – με την προϋπόθεση ότι το εννοούσαν. Η «Dearborn Independent» θα υπέγραφε κι αυτή μια τέτοια διαμαρτυρία, και επίσης η «Dearborn Independent» αντιτίθεται στον αντισημιτισμό και κατηγορεί τους Εβραίους ηγέτες ότι χρησιμοποιούν αυτή τη λέξη για να τον υποκινήσουν. Στην πραγματικότητα, αυτή η «διαμαρτυρία» στρεφόταν ενάντια σε οποιαδήποτε δημόσια και ανοιχτή συζήτηση για το εβραϊκό ζήτημα. Είναι προσεκτικά γραμμένη για να δηλώνει ότι οι Εβραίοι δεν είχαν καμία σχέση με αυτή τη διαμαρτυρία. Μια υποτιθέμενη μη-εβραϊκή οργάνωση βρίσκεται στην υπηρεσία μιας κλίκας Εβραίων της Νέας Υόρκης εδώ και πολύ καιρό. Ο ισχυρισμός ότι η «διαμαρτυρία» γράφτηκε από «έναν και μόνο πολίτη, έναν μη-Εβραίο, ενεργώντας με δική του πρωτοβουλία και ευθύνη και χωρίς διαβούλευση με κανέναν», είναι ελαφρώς διασκεδαστικός.

Έγινε αρκετή «διαβούλευση» για να γίνει όλη η «μη-εβραϊκή διαμαρτυρία» από ένα έγγραφο που λίγο-πολύ είχε εγκριθεί προηγουμένως και ο πολίτης που έκανε τη δουλειά ήξερε εδώ και πολύ καιρό ποιον τον συμφέρει να ευχαριστήσει. Όσον αφορά τον κ. Τζον

* Μετά την επίδειξη συνοχής όλων ή τουλάχιστον σχεδόν όλων των Εβραίων προς το περιβάλλον τους, που έχει αποδειχθεί σε αυτό το κείμενο, αυτή η ελπίδα και η διάκριση μεταξύ ηγετών και των καθοδηγητών δεν είναι βάσιμη.

Σπάργκο του οποίου το όνομα αρχίζει να εμφανίζεται σε περίοπτη θέση σαν μη-Εβραίος υπερασπιστής των Εβραίων, αυτό είναι γνωστό: δεν ανέλαβε την εβραϊκή υπεράσπιση χωρίς πολλές μυστικές διαβουλεύσεις με μια ομάδα Εβραίων της Νέας Υόρκης, οι οποίοι έπρεπε να ξεπεράσουν αρκετούς από τους ενδοιασμούς του Σπάργκο προτού μπορέσουν να κάνουν μεγάλη πρόοδο μαζί του. Η στάση του Σπάργκο ήταν κάπως έτσι: «Κύριοι, φαίνεται ότι δεν είναι η τυχερή σας μέρα· δεν είναι ένα θέμα που μπορεί να σας απενοχοποιήσει». Ο Σπάργκο είπε μεγάλη αλήθεια σε εκείνο το δωμάτιο της Νέας Υόρκης. Οι Εβραίοι συνέδριοι ήξεραν ότι ήταν αλήθεια. Αν ο Σπάργκο έλεγε το ένα εικοστό της αλήθειας στην εξέδρα, οι διαλέξεις του θα λιγόστευαν σε αριθμό.

Οποιαδήποτε δημοσίευση, είτε από την Αντισυκοφαντική Οργάνωση είτε από άλλους, είναι ευπρόσδεκτη, πολύ περισσότερο όταν παρεμβαίνουν μη-Εβραίοι υπερασπιστές των Εβραίων. Θέστε το ζήτημα! Εάν οι Εβραίοι δεσμεύσουν αρκετούς μη-Εβραίους υπερασπιστές, θα έρθει η ώρα που οι λογικές ικανότητες των μη-Εβραίων θα επιφέρουν μια πραγματική συζήτηση για το ζήτημα. Τίποτα δεν θα μείνει για τους Εβραίους εκπροσώπους παρά αρνήσεις, εξαπατήσεις και απειλές. Αλλά οι μη Εβραίοι υπερασπιστές πρέπει να αποδείξουν την αλήθεια, τα υπέρ και τα κατά. Επομένως, πρέπει να ελπίζουμε ότι θα προκύψει μια πραγματική αντιπαράθεση.

Δεν θα απαγορεύαμε ούτε μία εβραϊκή δημοσίευση, όσο κατακριτέα και αναληθής κι αν είναι, ούτε υα απαγορεύαμε τη μεταφορά της με το ταχυδρομείο ή από τις δημόσιες βιβλιοθήκες. Οποιοσδήποτε Εβραίος ρήτορας θα ήταν ελεύθερος να μιλήσει σε δημόσιες συναθροίσεις· ούτε μία εβραϊκή επιχείρηση δεν θα έπρεπε να φοβάται ένα μποϊκοτάζ. Υποστηρίζουμε την ελευθερία του λόγου και την ελευθερία των πεποιθήσεων. Μέσω αυτών, οι άνθρωποι μπορεί ακόμη να ελπίζουν να καθαρίσουν τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Οι Εβραίοι δεν πιστεύουν στον ελεύθερο λόγο. Δεν πιστεύουν σε έναν ελεύθερο Τύπο. Σε κάθε πολιτεία των Ηνωμένων Πολιτειών, η B'nai B'rith δραστηριοποιείται θεσπίζοντας νόμους που απαγορεύουν κάθε δημοσίευση που περιέχει οτιδήποτε βλαβερό για τους Εβραίους – αυτή είναι η εβραϊκή απάντηση στα γεγονότα που παρουσιάζονται σε αυτή τη δημοσίευση.

Σε εκατοντάδες δημόσιες βιβλιοθήκες, οι Εβραίοι βρίσκονται στη διαδικασία αφαίρεσης όλων των βιβλίων που προκαλούν ακόμη και αμφιβολίες ότι οι Εβραίοι είναι τα πρότυπα της αρετής και ο εκλεκτός λαός.

Και αυτό συμβαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες, και ειδικά σε ορισμένες από τις ανατολικές πολιτείες τους, που ήταν οι πιο τολμηροί υπερασπιστές της ελευθερίας του λόγου και της ελευθερίας του Τύπου!

Αφήστε τους να συνεχίσουν! Ας πολλαπλασιάσουν τις περιπτώσεις! Κάθε περίπτωση είναι μόνο μια ακόμη απόδειξη ότι όσα γράφονται για

τους Εβραίους είναι αλήθεια.

Η σημερινή κατάσταση του εβραϊκού ζητήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η εξής:

Έγινε μια αρχή για γεγονότα που ήταν πολύ καιρό κρυμένα. Οι Εβραίοι ηγέτες έχουν πλήρη επίγνωση της αλήθειας αυτών των γεγονότων. Η δράση των Εβραίων σαν απάντηση ήταν: για τους ίδιους η άρνηση· για τους άλλους η καταστολή. Το αποτέλεσμα μέχρι σήμερα είναι: αποτυχία ανταπόκρισης στην υπόθεση.

«The Dearborn Independent», τεύχος 29 Ιανουαρίου 1921

Ο Διεθνής Εβραίος

Τόμος 3ος

Η Εβραϊκή επιρροή στην Αμερικανική Ζωή

1921

Πρόλογος της Αμερικανικής έκδοσης

Ο παρών τόμος, τρίτος στη σειρά, συντάσσεται για τον λογικό σκοπό όπως και οι προηγούμενοι – για να μπορέσουν οι νέοι αναγνώστες της «The Dearborn Independent» να ξεκινήσουν την ανάγνωσή τους με τα προηγούμενα άρθρα της σειράς μελετών στο «εβραϊκό ζήτημα».

Ήταν αναπόφευκτο η δημοσίευση που θα άνοιγε πρώτη τη συζήτηση αυτού του ζητήματος να υποχρεωθεί να ανταποκριθεί στην εξευτελιστική κατηγορία του «αντισημιτισμού» και των συγγενικών ψεμάτων· αλλά ήταν επίσης αναπόφευκτο ότι, εάν το έργο μιας τέτοιας δημοσίευσης αποδεικνυόταν έγκυρο, θα άνοιγε ο δρόμος για συζήτηση από άλλες δημοσιεύσεις, οι οποίες δεν είχαν και δεν χρειαζόταν να φέρουν την κατηγορία του φυλετικού μίσους.

Αυτό ακριβώς συνέβη. Σε αυτή τη χώρα έχει επιτευχθεί μια ασύλληπτη δημοσιότητα για τα βασικά στοιχεία του εβραϊκού ζητήματος. Είναι αξιοσημείωτο ότι είτε η δημοσιότητα συμφωνεί με την «The Dearborn Independent» είτε όχι, τα ουσιαστικά γεγονότα είναι τα ίδια, και αυτά τα γεγονότα παρουσιάστηκαν για πρώτη φορά σε αυτή την εφημερίδα.

Αυτό, πράγματι, αποτελεί τη δύναμη των άρθρων. Τα γεγονότα είναι αποδεδειγμένα· δεν διαψεύδονται. Ο αναγνώστης μπορεί να επιβεβαιώσει τα γεγονότα με δικές του παρατηρήσεις. Όσον αφορά τα θέματα που συζητούνται σε αυτούς τους τόμους, υπάρχουν πάρα πολλοί παρατηρητές των Εβραίων για να επιτρέψουν να περάσουν ανακρίβειες. Αυτό αποτελεί επίσης το δίλημμα των αυτόκλητων υπερασπιστών των Εβραίων: μπορεί να βρίζουν την «The Dearborn Independent», αλλά δεν μπορούν να διαψεύσουν τα γεγονότα. Δεν μπορούν να αρνηθούν τίποτα. Η όλη κατάσταση θα αποσαφηνιζόταν πολύ εάν οι Εβραίοι εκπρόσωποι χρησιμοποιούσαν ειλικρίνεια, αντί για φτηνές και άσχετες ύβρεις.

Η χρονιά έγινε μάρτυρας πολλών αξιοσημείωτων συζητήσεων για το εβραϊκό ζήτημα σε ποιοτικά περιοδικά. Λίγα κατέφυγαν στο ξέπλυμα· ακόμη λιγότερα στην καθαρή φιλοεβραϊκή προπαγάνδα· αλλά τέτοια άρθρα όπως αυτά του «Century» του Σεπτεμβρίου· αυτά στο «The Atlantic» του Φεβρουαρίου, του Μαΐου και του Ιουλίου· στο «The Nineteenth Century and After» του Απριλίου. Ο διοικητής Χιούγκο Ουίλλιαμ Κέλερ, του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ, στο περιοδικό «World's Work» του Ιουλίου, Αυγούστου, Σεπτεμβρίου και Οκτωβρίου,

αναφέρει την πραγματικότητα του θέματος. Ο πιο σοβαρός θρησκευτικός Τύπος, όπως αντιπροσωπεύεται από εκδόσεις όπως το «Christian Standard», το «Christian Century», το «The Moody Monthly» που εκδίδεται από το «The Moody Bible Institute», στο Σικάγο, έχουν επίσης προσθέσει ουσιαστικά στη βιβλιογραφία του ζητήματος. Στο συντακτικό όραμα και την ελευθερία της συζήτησης, ο θρησκευτικός Τύπος έχει αποδειχθεί πιο ελεύθερος από τον έλεγχο από τον κοσμικό Τύπο.

Αυτός ο τόμος περιέχει πληροφορίες που αφορούν την επιρροή της εβραϊκής ιδέας στην αμερικανική ζωή. Τα τμήματα της ζωής που μελετήθηκαν εδώ δεν εξαντλούν σε καμία περίπτωση τον κατάλογο. Οι μελέτες επικεντρώνονται όλο και περισσότερο στις πραγματικές λειτουργίες του εβραϊκού προγράμματος στον αμερικανικό λαό και στην επίδραση των εβραϊκών αντιλήψεων στην κοινή μας ζωή. Αυτές οι μελέτες εμφανίζονται στο τώρα στο «The Dearborn Independent». Θα συγκεντρωθούν σε μελλοντικούς τόμους που μπορεί να απαιτηθούν.

Νοέμβριος 1921.

Περιεχόμενα

Τρίτος Τόμος

Τρίτος Τόμος

XLIII

Ο συγγραφέας της ακόλουθης επιστολής είναι Εβραίος:

«Κύριοι, "επειδή πιστεύετε σε έναν καλό σκοπό", είπε ο Δρ. Τζόνσον, "δεν είναι λόγος για τον οποίο πρέπει να αισθάνεστε ότι σας καλούν να τον υπερασπιστείτε, γιατί με τον τρόπο άμυνάς σας μπορεί να κάνετε πολύ κακό στην υπόθεσή σας"».
«Τα παραπάνω ισχύουν και για μένα, και θα πω μόνο ότι έλαβα τα βιβλία που μου στείλατε και τα διάβασα και τα δύο με πολύ ενδιαφέρον. Προσφέρετε στους Εβραίους μια πολύ μεγάλη υπηρεσία, σώζοντάς τους από τον εαυτό τους. Χρειάζεται θάρρος, νεύρα και ευφυΐα για να κάνεις και να επιδιώξεις ένα τέτοιο έργο, και σας θαυμάζω γι' αυτό».

Οι Εβραίοι και η κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης»

Δίνουμε με ευχαρίστηση τα εύσημα στους Εβραίους των Ηνωμένων Πολιτειών όταν παίρνουν τα λεφτά που αξίζουν. Η υπεράσπιση που έχει στηθεί γι' αυτούς ξέρουν ότι δεν άξιζε τα λεφτά τους, ούτε από τους Εβραίους εισπράκτορες ούτε από τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» τους οποίους πλήρωσαν. Η γραμμή άμυνας του Λούις Μάρσαλ έχει καταρρεύσει. Το μποϊκοτάζ έχει περιπλανηθεί στην ανυπαρξία. Οι ομιλίες στο Κογκρέσο και τα άρθρα στις εφημερίδες ακούγονται πολύ κούφια για να πείσουν. Το ζήτημα έχει αποδειχτεί πολύ μεγάλο για όσους ανέλαβαν την υπεράσπιση για κέρδος, για να ικανοποιήσουν προσωπικές μνησικακίες ή για να κερδίσουν αυτό που πιστεύουν ότι είναι η εύνοια της ισχυρότερης πλευράς. Οι Εβραίοι πριν από πολύ καιρό εγκατέλειψαν την πορεία που συνεχίζουν ακόμη μερικά από τα «μέτωπα των μη-Εβραίων»· οι Εβραίοι αναγνώρισαν τη ματαιότητα του.

Κανένας ευφυής Εβραίος στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν ήταν ποτέ τόσο ανόητος για να δηλώσει ότι το εβραϊκό ζήτημα είναι ένα θρησκευτικό ζήτημα και ότι η έρευνα της «The Dearborn Independent» για αυτό το ζήτημα συνιστούσε «θρησκευτική δίωξη». Κανένας γνωστός Εβραίος δεν έχει αποτολμήσει ποτέ μια τέτοια ανόητη κατηγορία. Αλλά προφανώς είναι το μόνο που μένει για να φωνάξουν τα «μέτωπα των μη-Εβραίων». Από ό,τι μπορούμε να μάθουμε γι' αυτούς είναι ως επί το πλείστον άν-

θρωποι χωρίς θρησκεία και χρησιμοποιούν τον όρο «θρησκευτική δίωξη» σαν κόκκινη σημαία που πιστεύουν ότι θα ξεσηκώσει τους ανθρώπους στη δράση. Είναι μάλλον περίεργο πώς χρησιμοποιείται η κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης» για να προκαλέσει το πνεύμα της δίωξης κατά των υποτιθέμενων διώξεων.

Η «The Dearborn Independent» αυτή την εβδομάδα βγαίνει από την πορεία της για να αποστομώσει μια για πάντα αυτή την κραυγή των θρησκευτικών διώξεων.

Τρεις δηλώσεις αρκούν για να περιγράψουν την κατάσταση:

Πρώτον, ούτε άμεσα ούτε με υπαινιγμούς η «The Dearborn Independent» υποστήριξε ότι το εβραϊκό ζήτημα είναι θρησκευτικό ζήτημα. Το αντίθετο, με την υποστήριξη των ανώτατων εβραϊκών αρχών, αυτή η εφημερίδα υποστήριξε ότι το εβραϊκό ζήτημα είναι ζήτημα φυλής και εθνικότητας. ((Βλέπε Τεύχη 9 και 16 Οκτωβρίου 1920· ανατυπώθηκε στο νέο βιβλίο, τόμος δεύτερος του «The International Jew».)

Δεύτερον, δεν υπάρχει θρησκευτική δίωξη των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, εκτός εάν οι διαμαρτυρίες διαφόρων ανθρωπιστικών ενώσεων για την κατάργηση της «δολοφονίας kosher» μπορεί να θεωρηθεί τέτοια. Ο σύλλογος της Μασαχουσέτης για την αποτροπή της βαναυσότητας στα ζώα δημοσίευσε μια πολύτιμη μελέτη για την εβραϊκή μέθοδο σφαγής ζώων για τροφή, στην οποία προσκομίζονται πολλά επιστημονικά στοιχεία που υποστηρίζουν το συμπέρασμα ότι η εβραϊκή μέθοδος είναι «άσκοπα σκληρή». Αλλά ακόμη και αυτό με δυσκολία μπορεί να μετατραπεί σε παρέμβαση στη «θρησκεία των Εβραίων». Η εβραϊκή μέθοδος σφαγής, όπως εφαρμόζεται τώρα, δεν διατάσσεται στην Παλαιά Διαθήκη αλλά στο Ταλμούδ, και, ως εκ τούτου, δεν είναι θρησκευτική με την έννοια του όρου, αλλά παραδοσιακή. Επιπλέον, υπάρχουν θετικά στοιχεία ότι οι σύγχρονες μέθοδοι επιτυγχάνουν τον εβραϊκό σκοπό (την απόρριψη του αίματος του πτώματος) πολύ καλύτερα από την εβραϊκή μέθοδο. Αυτή είναι η μόνη περίπτωση όπου έστω και από μακριά έχει αγγίξει τη θρησκεία των Εβραίων.

Τρίτον, το γεγονός είναι ότι ενώ δεν υπάρχει «θρησκευτική δίωξη» των Εβραίων, υπάρχει μεγάλη πραγματική θρησκευτική δίωξη από τους Εβραίους. Αυτό είναι ένα από τα εξέχοντα χαρακτηριστικά της οργανωμένης εβραϊκής ζωής στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι ενεργές, αδιάκοπες, δυνατές και βίαιες επιθέσεις της, εναντίον όλων των μορφών του Χριστιανισμού που μπορεί να γίνει αντιληπτό από το κοινό. Ακούμε συνέχεια για ξεσπάσματα θρησκευτικού φανατισμού μεταξύ των Καθολικών και των Προτεσταντών, αλλά αυτά δεν συγκρίνονται με τη σταθερή και αμείλικτη αντιχριστιανική δραστηριότητα των εβραϊκών οργανώσεων. Υπάρχουν δογματικές διαφωνίες μέσα στις χριστιανικές εκκλησίες, αλλά καμία δεν αμφισβητεί τη βάση του ίδιου του Χριστιανισμού· ο οργανωμένος εβραϊσμός όμως, δεν αρκείται στη δογ-

ματική διαμάχη, αλλά επιστρατεύει την τεράστια εμπορική και πολιτική του δύναμη ενάντια σε όλα όσα θεωρεί, με τα δικά του λόγια, «χριστολογικές εκδηλώσεις».

Τώρα, αυτά είναι γεγονότα, και επειδή είναι σημαντικά γεγονότα πρέπει να γίνονται γνωστά δημόσια.

Κανένας Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών δεν τόλμησε ακόμη να δώσει τον εναρκτήριο όρκο του στην Καινή Διαθήκη – οι Εβραίοι θα τον κατήγγειλαν. Όταν ο στρατηγός Πέρσινγκ ανακοίνωσε ότι θεωρούσε τον Αμερικανό στρατιώτη ηθικό λόγω του ενδιαφέροντος των χριστιανών ανδρών και γυναικών στην πατρίδα, οι Εβραίοι τον έβαλαν να κόψει τη λέξη «Χριστιανός». Διάφοροι κυβερνήτες αμερικανικών πολιτειών, έχοντας χρησιμοποιήσει τη λέξη «Χριστιανός» στις διακηρύξεις τους για την Ημέρα των Ευχαριστιών, υποχρεώθηκαν να την αφαιρέσουν κατόπιν αιτήματος των Εβραίων. Τη λέξη «Χριστιανός» αναγκάστηκαν να την αφαιρέσουν από το εγχειρίδιο εκπαίδευσης αξιωματικών στο εκπαιδευτικό στρατόπεδο του Πλάτσμπουργκ. Όλα όσα θα υπενθύμιζαν στο παιδί στο σχολείο ότι ζει σε έναν χριστιανικό πολιτισμό, σε ένα έθνος που το Ανώτατο Δικαστήριο κήρυξε ότι θεμελιώνεται στις χριστιανικές αρχές, έχουν αφαιρεθεί από τα δημόσια σχολεία μετά από εβραϊκό αίτημα.

Οι άνθρωποι μερικές φορές ρωτούν γιατί 3.000.000 Εβραίοι μπορούν να ελέγχουν τις υποθέσεις 100.000.000 Αμερικανών. Με τον ίδιο τρόπο που δέκα Εβραίοι μαθητές μπορούν να καταργήσουν την αναφορά των Χριστουγέννων και του Πάσχα από τα σχολεία που έχουν 3.000 χριστιανούς μαθητές.

Σε ένα έθνος και σε μια εποχή που μια μειοψηφία Εβραίων μπορεί να τυπώνει κάθε χρόνο ένα αρχείο με συγγνώμες που εκβιαστικά ζήτησαν δημόσιοι αξιωματούχοι επειδή «χρησιμοποίησαν κατά λάθος τον όρο “χριστιανός”», αυτή η κατηγορία για «θρησκευτική δίωξη» πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα. Στην Daily American Tribune, μια ημερήσια καθολική που δημοσιεύεται στο Ντιμπούκ της Αϊόβα, πρόσφατα εμφανίστηκε ένας τίτλος που έλεγε πολλά – **Όχι Διωγμός των Εβραίων, αλλά Προστασία των Χριστιανών**.

Τώρα προτείνεται να αφήσουμε τους Εβραίους να μιλήσουν μόνοι τους για αυτό το ζήτημα. Ο εβραϊκός Τύπος έχει ερευνηθεί για μια έγκυρη έκφραση που να κατηγορεί ότι η μελέτη του εβραϊκού ζητήματος συνιστά «θρησκευτική δίωξη» και δεν βρέθηκε καμία. Αυτή η κραυγή έχει δεσμευτεί από τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» για χρήση μεταξύ των Χριστιανών. Όλες οι επιθέσεις από το εβραϊκό στρατόπεδο είναι ενάντια στα δόγματα και τους θεσμούς των Χριστιανών. Συνέχισαν μια επίμονη και επιτυχημένη δίωξη, και οι λεπτομέρειες της έχουν γεμίσει τον εβραϊκό Τύπο εδώ και χρόνια.

Διαβάζοντας τις παρακάτω επιλογές, πιθανότατα θα έρθει στο μυαλό η παρατήρηση του κοσμήτορα Τζόναθαν Σουίφτ: «Είμαστε απόλυτα πεποι-

σμένοι ότι θα τους ανεχόμαστε πάντα, αλλά όχι ότι θα μας ανέχονται».

Ο Ερυθρός Σταυρός είναι απαράδεκτος για τον Εβραίο. Ο Χέινριχ Λισάουερ στην εφημερίδα «The Jewish Times», πρότεινε να αντικατασταθεί ο «ερυθρός σταυρός» με το άστρο του Δαβίδ στα σήματα της οργάνωσης του Ερυθρού Σταυρού που φορούσαν οι Εβραίοι.

Οι Γεδεωνίτες είναι απαράδεκτοι για τον Εβραίο. Γεδεωνίτες (The Gideons) είναι το όνομα που δόθηκε στην Ένωση Χριστιανικών Εμπορικών Ταξιδιωτών της Αμερικής (Christian Commercial Travelers' Association of America), της οποίας οι προσπάθειες είναι υπεύθυνες για τις Βίβλους που βρίσκονται στα περισσότερα δωμάτια ξενοδοχείων. Το παρακάτω είναι από την «The Jewish Independent» του Κλίβελαντ:

«Δεν πρέπει να αφήσουμε την ευαισθησία μας στις κατηγορίες για μισαλλοδοξία να υπερνικήσει τις συνειδητές θρησκευτικές αντιρρήσεις για τον σταυρό», λέει ο κ. Λισάουερ. Ο εκδότης της «The Jewish Independent» πιστεύει ότι η πρόταση «αξίζει σοβαρής εξέτασης».

«Είναι προφανές ότι οι Γεδεωνίτες δεν αναγνωρίζουν ένα τυπικά εβραϊκό όνομα όταν βλέπουν ή ακούνε ένα. Το αντικείμενο των Γεδεωνιτών σύμφωνα με τα επιστολόχαρτά τους, είναι «να κερδίζουν εμπόρους ταξιδιώτες για τον Χριστό» και ο τρόπος που το κάνουν αυτό είναι τοποθετώντας μια Χριστιανική Βίβλο σε κάθε δωμάτιο επισκεπτών κάθε ξενοδοχείου. Οι Γεδεωνίτες είχαν πολύ χρόνο στη διάθεσή τους για να μάθουν καλύτερα, αλλά τις προάλλες έστειλαν γράμμα στον Μαξ Κοέν αυτής της πόλης, ο οποίος είναι ένας ταξιδιώτης, αλλά οι τύποι του Γεδεών δεν έχουν το δικαίωμα να ζητούν κεφάλαια και το άτομο που επέλεξαν να βάλουν σαν στόχο σίγουρα έπρεπε να το ψάξουν καλύτερα. Ο κ. Κοέν δεν "έπεσε" στην παγίδα της πρόσκλησης και αντί να στείλει τη μικρή του δωρεά έγραψε ένα γράμμα στον γραμματέα, Σ. Α. Τζόνσον, στο οποίο είπε ευθαρσώς: "Δεν νομίζεις ότι θα έπρεπε να κρίνεις καλύτερα και πρώτα να με ρωτήσεις αν θέλω να συνεισφέρω σε ένα θρησκευτικό έργο που είναι αντίθετο από τη δική μου πεποίθηση;" Αν οι Γεδεωνίτες επιμένουν να γεμίζουν τα ξενοδοχεία με Βίβλους που δεν έχουν δουλειά εκεί, θα πρέπει να πάνε στα σωστά άτομα για συνεισφορές.»

Οι Εβραίοι δεν συμπαθούν τον Στρατό της Σωτηρίας ούτε τη Χριστιανική Ένωση Νέων (Y.M.C.A.) Πολλές χιλιάδες τυπωμένες γραμμές εξέφραζαν την οργή με την οποία αντιμετώπιζαν τις προσπάθειες «εκχριστιανισμού του Στρατού και του Ναυτικού» κατά τη διάρκεια του πολέμου, και με εξαγριωμένα επιχειρήματα με τα οποία προσπάθησαν να κάνουν το «Y» να λειτουργήσει και το Στρατό Σωτηρίας να φαίνεται ότι είναι παραβίαση της αρχής της μη ένωσης Εκκλησίας και Κράτους. Η ίδια ένσταση διατυπώθηκε και για τις εργασίες θρησκευτικής πρόνοιας κατά την κατασκευή της Διώρυγας του Παναμά. Εάν υπάρχει οποιαδήποτε αμφισβήτηση αυτού του γεγονότος από την πλευρά των απληροφόρητων «μετώπων των μη-Εβραίων» (οι

ίδιοι οι Εβραίοι δεν θα το αμφισβητήσουν) τα στοιχεία μπορούν να προσκομιστούν. Είναι μόνο θέμα χώρου.

Η επιλογή του Θίοντορ Ρούσβελτ για έναν ύμνο για το Προοδευτικό Κόμμα **δεν άρεσε στους Εβραίους**:

«Με τον αξιότιμο Όσκαρ Στράους σαν υποψήφιο των Προοδευτικών για κυβερνήτη της Νέας Υόρκης, εγείρεται αυτό το ερώτημα: Οι ψηφοφόροι στην Ανατολική Πλευρά της Νέας Υόρκης θα βαδίσουν κάτω από τον ύμνο των Προοδευτικών, "Εμπρός, Χριστιανοί Στρατιώτες" ή το τραγούδι πρέπει να αλλάξει για να ταιριάζει στον υποψήφιο;» – **Αμερικανό Ισραηλίτη**.

Οι Εβραίοι μισούν με μια αδιανόητη κακία αυτό που αποκαλούν «αποστολικές τρύπες» (mission holes), δηλαδή ένα μέρος διδασκαλίας που διατηρείται από χριστιανικές εκκλησίες όπου οι ερευνητές Εβραίοι μπορούν να μάθουν τι είναι ο Χριστιανισμός και, σε πολλές περιπτώσεις, όπου οι άποροι και παραμελημένοι Εβραίοι μπορούν να λάβουν βοήθεια και συμβουλές. Το καύχημα για το πώς «ο Εβραίος νοιάζεται για τους δικούς του» τραντάζεται από την επιτακτική ανάγκη που κάλεσε το χριστιανικό έργο πρόνοιας σε εβραϊκούς οικισμούς.

Αυτό το μίσος υπερίσχυσε τόσο πολύ της λογικής κρίσης, που το 1911 ο νομοθέτης Χέιμαν εισήγαγε στο νομοθετικό σώμα της Πολιτείας της Νέας Υόρκης ένα νομοσχέδιο που καθιστούσε αδίκημα, που τιμωρείται με πρόστιμο ή φυλάκιση, τον δελεασμό ή τον πειρασμό ανηλίκου κάτω των δεκαέξι ετών σε θρησκευτική ιεραποστολή, κατηχητικό σχολείο ή εκκλησία, χωρίς την έγγραφη συγκατάθεση των γονέων ή κηδεμόνων του ανηλίκου! Η γλώσσα υποδηλώνει την περιφρόνηση που έδειχναν οι ηγέτες των Εβραίων στο έργο πρόνοιας που αναλαμβάνουν τα χριστιανικά ιδρύματα για την πιο άπορη τάξη παιδιών στην Αμερική· όχι όμως από τις ίδιες τις μάζες των Εβραίων, παρά μόνο όταν τρομοκρατούνται από τους ηγέτες τους.

Στο Σεντ Λούις, αντιτάχθηκαν σε μια αίτηση για καταστατικό της Εβραϊκής Χριστιανικής Ένωσης. Οι προσηλυτισμένοι Εβραίοι ήθελαν μια δική τους ένωση. Ισχυριζόντουσαν ότι είχαν εξοστρακιστεί από τους Εβραίους και επιθυμούσαν να οργανώσουν και να κατέχουν το δικό τους χώρο συνάντησης. Ένας διαμεσολαβητής πρότεινε κατά του καταστατικού με το σκεπτικό ότι «θα ήταν αντίθετο με το ευρύ πνεύμα της θρησκευτικής ελευθερίας που εγγυάται το σύνταγμα του Μιζούρι». Ο διαμεσολαβητής ήταν φυσικά δασκαλεμένος από τους Εβραίους. Στο όνομα της θρησκευτικής ελευθερίας αυτοί οι Εβραίοι αντιτάχθηκαν στο να δοθεί σε μια ένωση αρκετή ελευθερία για να κηρύξει το ευαγγέλιο.

Στο Τορόντο, οι Εβραίοι ηγέτες εξέδωσαν μια διακήρυξη για όλο τον εβραϊσμό του Τορόντο, που απαγορεύει τη χρήση αναγνωστηρίων, λουτρών, ιατρείων, κινηματογραφικών εκπομπών ή οτιδήποτε άλλο που περιέγραψαν σαν «μικρή δωροδοκία αλληλέγγυων προσηλυτιστών που ζητούν από τους πλούσιους δωρητές τους να ανοίξουν τις πύλες του ου-

ρανού και να βρουν σωτηρία για τις αμαρτίες τους προσηλυτίζοντας έναν αδύναμο Εβραίο».

Παρεμπιπτόντως, όλοι οι προσηλυτισμένοι Εβραίοι είναι ανεγκέφαλοι ή εγκληματίες, αν πιστέψουμε τις εκατοντάδες δηλώσεις για αυτό το σκοπό στα εβραϊκά έγγραφα. Οι Εβραίοι, χωρίς εξαίρεση, είναι ανώτεροι άνθρωποι μέχρι να γίνουν χριστιανοί· τότε μαθαίνουμε τι είναι από τους Εβραίους ηγέτες! Μεταξύ αυτών των ωραίων χαρακτηρισμών γι' αυτό το έργο ευημερίας είναι: «τρύπες του Ιησού», «παγίδες αποστολών», «Εβραίοι άρπαγες», «παιδοκλέφτες».

Συνέβη ένας από τους βοηθούς στην αποστολή του Ευαγγελίου του Σικάγο να ήταν διευθυντής ενός δημόσιου σχολείου του Σικάγο. Οι Εβραίοι ξεσήκωσαν μεγάλη κατακραυγή εναντίον του, τον κατήγγειλαν σαν ακατάλληλο να διδάξει στα παιδιά και ένοχο για «την ηθική αυθαιρεσία της κατανάλωσης τροφής που παρέχεται από φόρους από τους οποίους μεγάλο μερίδιο προέρχεται από τους Εβραίους, των οποίων τα παιδιά επιδιώκουν να παρασύρουν από τη γονική τους θρησκεία και των οποίων τους άνδρες και τις γυναίκες επιδιώκουν να υποβιβάσουν σε ψεύτες και υποκριτές». Και όλα αυτά επειδή ένας αρμόδιος ήταν πρόθυμος να συναντήσει Εβραίους ερευνητές ή ίσως να φέρει μερικά από τα οφέλη του πολιτισμού στο παραμελημένο γκέτο. Αν αυτός ο δάσκαλος του σχολείου ήταν αρκετά Χριστιανός για να έχει συνείδηση, θα παραιτούνταν, είπαν οι Εβραίοι βροντοφωνάζοντας και με αυτή την ασταμάτητη χροιά σκοταδισμού πρόσθεσαν: «Αυτά που γίνονται κρυφά σε αυτά τα στέκια φυσικά, μόνο να τα μαντέψει μπορεί κανείς».

Μιλάμε για φανατισμό! Αυτά από έναν λαό που ενθαρρύνει τις κραυγές ότι η «The Dearborn Independent» εμπλέκεται σε «θρησκευτική δίωξη», αν και η «The Dearborn Independent» δεν έχει αναφέρει ακόμη ούτε μία από τις δεκάδες συγκλονιστικές και σημαντικές ιστορίες που δείχνουν την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση να ανακαλύπτει συναγωγές και ραβίνους σαν φορείς της παράνομης διακίνησης οινοπνευματωδών ποτών. «Αυτά τα στέκια» και οι υπαινιγμοί για τα πράγματα που μπορεί να συμβαίνουν εκεί, είναι ο μόνος τρόπος που μπορεί να βρει ο Αμερικανός Ισραηλίτης για να αναφερθεί σε έργα πρόνοιας στα οποία συμμετέχουν μερικοί από τους καλύτερους ανθρώπους, χωρίς κίνητρο αλλά από την καλοσύνη της καρδιάς τους.

Ένα βιβλίο περίπου 500 σελίδων θα μπορούσε να γεμίσει με τις παράλογες και σε πολλές περιπτώσεις μοχθηρές δηλώσεις κορυφαίων Εβραίων για οποιοδήποτε από τα θέματα που θίγονται εδώ.

Στους Εβραίους δεν αρέσει το χριστιανικό Σάββατο. Η βιβλιογραφία της επίθεσης εναντίον αυτού του θεσμού είναι ογκώδης και τα επιχειρήματα ακραία. Η Κυριακή είναι χριστιανική, επομένως για τον Εβραίο είναι ταμπού. Τα δικαστικά αρχεία σε κάθε πολιτεία μαρτυρούν τον αγώνα των Εβραίων κατά της Κυριακής. Λίγα νομοθετικά σώματα γλίτωσαν την ταλαιπωρία με νομοσχέδια για το θέμα. Ο τελευταίος αγώ-

νας ήταν ο πιο δυνατός που έχει γίνει μέχρι σήμερα, για να καταστραφεί η αργία της Κυριακής ανοίγοντάς την ορθάνοιχτα στην εβραϊκή εκμετάλλευση. Ωστόσο, οι Εβραίοι είναι πιο επιφυλακτικοί με το δικό τους Σάββατο. Όταν οι πρόσφατες εξετάσεις στο κολέγιο έπεσαν στις ιερές ημέρες των Εβραίων, οι Εβραίοι είχαν αλλάξει τις εξετάσεις. Όταν πέρυσι οι προκριματικές εκλογές έπεσαν σε ιερές ημέρες των Εβραίων, κινήθηκε κάθε εξουσία για να τις αλλάξει. Υπάρχουν εβραϊκά αρχεία σχετικά με έναν κυβερνήτη στη Δύση που διαμαρτυρήθηκε επειδή ένας καταδικασμένος εγκληματίας καταδικάστηκε σε απαγχονισμό το Σάββατο – μήπως ο κυβερνήτης ήθελε να «προσβάλει 3.000.000 Εβραίους»; Η Φιλανθρωπική Έκθεση του Σεντ Λούις το 1908 σχεδίαζε να παραμείνει ανοιχτή την Παρασκευή το βράδυ· μεγάλος θρήνος· οι διαχειριστές εκείνης της έκθεσης σκόπευαν να προσβάλουν τους Εβραίους; δεν ήξεραν ότι το εβραϊκό Σάββατο άρχιζε την Παρασκευή το βράδυ;

Αλλά όταν τίθεται το ζήτημα για τη διατήρηση της αργίας της Κυριακής – ξεροβήχουν! «Δεν ξέρουν οι Χριστιανοί ότι η Κυριακή διαιωνίζει την πιο ανόητη δεισιδαιμονία, ότι ο θεός τους Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς;» Όταν κάποιοι άνθρωποι βοηθούν τους υπαλλήλους των ταχυδρομείων σε μια προσπάθεια να κλείνουν τα ταχυδρομεία την Κυριακή, οι Εβραίοι το θεωρούν σαν ένα βήμα προς τα πίσω προς τους σκοτεινούς αιώνες.

Εδώ έχουμε ένα εβραϊκό άρθρο που σχετίζεται με τον κυβερνήτη Τζέιμς Μίντλετον Κοξ. Φαίνεται ότι ο κυβερνήτης Κοξ το 1914 υποστήριξε μια αξιοπρεπή Κυριακή και την επιβολή του νόμου για το ποτό, και αυτή είναι η απειλή που του δόθηκε: «Στο 59ο συμπόσιο για την Ημέρα του Τζάκσον της Δημοκρατίας της κομητείας Γουέιν (Οχάιο), το οποίο πραγματοποιήθηκε στο Βούστερ, ο κυβερνήτης Κοξ έκανε την κύρια ομιλία στην οποία υπερασπίστηκε τους νόμους που ψηφίστηκαν με παρότρυνση του. Η κυβερνήτης έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στο γεγονός ότι για πρώτη φορά στην ιστορία του, το Οχάιο απολαμβάνει τώρα ένα “Χριστιανικό Σάββατο”. “Θα σταθώ ή θα πέσω για το χριστιανικό Σάββατο στην επόμενη εκστρατεία”, φέρεται να είπε ο κυβερνήτης... Πολλοί ερμηνεύουν τη δήλωση ότι σημαίνει ότι ο κυβερνήτης Κοξ αψηφά τα φιλελεύθερα στοιχεία του κράτους και θα βασιστεί στις θρησκευτικές και ταξικές προκαταλήψεις που προκαλεί και κρατά ζωντανές στις αγροτικές περιοχές, για να τον επανεκλέξουν στο σημερινό του αξίωμα, ή, όπως είναι ξεκάθαρο από την όλη στάση του, να τον προωθήσουν στην υποψηφιότητα για Γερουσιαστής των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Ισραηλίτης θα χαρεί πολύ όταν γυρίσει η σελίδα υπενθυμίζοντας στον κυβερνήτη Κοξ τη δήλωσή του ότι «θα σταθεί ή θα πέσει δίπλα σε ένα χριστιανικό Σάββατο» στην επερχόμενη εκστρατεία». – Αμερικανός Ισραηλίτης.

Η λογοτεχνία της εβραϊκής σκέψης προς την Κυριακή παρουσιάζει

πλήρη απόδειξη του ανταγωνισμού των ηγετών σε αυτόν τον σαφώς χριστιανικό και αγγλοσαξονικό θεσμό. Η Κυριακή δεν θεωρήθηκε ποτέ σαν ξεχωριστή, σε εκείνες τις χώρες όπου η εβραϊκή ιδέα έχει διεισδύσει περισσότερο. Η παρακμή της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκεται ακριβώς στη γραμμή εκείνων των εισβολών του κυριακάτικου πνεύματος που ευθυγραμμίζονται κυρίως με τα εβραϊκά εμπορικά συμφέροντα. Στη Μεγάλη Βρετανία και τις αποικίες της, όπου ο Εβραίος δεν επιτρέπεται να σφετεριστεί μια ανώτερη θέση ως κύριος λογοκριτής των ηθών, της θρησκείας και της εκπαίδευσης, η Κυριακή τηρείται αξιοπρεπώς. Η κατάσταση σε αυτή τη χώρα είναι ότι, οι Εβραίοι ηγέτες αντί να απολαμβάνουν τις ελευθερίες της, πήραν τις ελευθερίες. Ο μελετητής που θέλει να μάθει πόσο βαθύ και σκληρό είναι το πρόγραμμα κατά της Κυριακής θα βρει όλο το υλικό που θέλει σε εβραϊκές πηγές.

Το θέμα αυτού του άρθρου είναι η «θρησκευτική προκατάληψη». Δεν θα το βρείτε πουθενά σε όλο το φάσμα του εβραϊκού ζητήματος, εκτός από την εβραϊκή πλευρά. Υπάρχει, στις Ηνωμένες Πολιτείες, μια θρησκευτική προκατάληψη, αλλά είναι αυστηρά Γίντις. Αν ο χριστιανικός πληθυσμός ενοχλούσε το ένα εκατοστό χιλιοστό την εβραϊκή θρησκεία, όσο ασχολούνται οι Εβραίοι με τις χριστιανικές εορτές, ολόκληρος ο ιστός της Ταλμουδικής διδασκαλίας θα καταναλωνόταν στο λαμπρό φως στο οποίο θα το έφερνε η γενική προσοχή, το λαμπρό φως από το οποίο ήταν πάντα κρυμμένο. Η καθαρή ανάλυση προς όφελος της ψυχικής υγείας, αν την αναλάμβαναν πενήντα άνδρες, θα υποχρέωνε τον εβραϊκό λαό με τη δική του απόφαση να εγκαταλείψει το σκοτάδι που κρύβεται τώρα. Ο εβραϊκός Ταλμουδισμός οφείλει την ύπαρξή του σήμερα στην αδιαφορία με την οποία τον αντιμετωπίζουν. Είναι το αντίθετο άκρο της «θρησκευτικής δίωξης».

Ωστόσο, ο κατάλογος των πρωτοσέλιδων που περιγράφουν τις διάφορες οπτικές γωνίες της εβραϊκής αντιχριστιανικής θρησκευτικής προκατάληψης δεν έχει εξαντληθεί.

Ο Εβραίος έχει προκατάληψη κατά της Βίβλου. Όταν χρησιμοποιεί αυτόν τον όρο, δεν εννοεί αυτό που εννοεί ο απλός άνθρωπος. Ως εκ τούτου, κάνει ό,τι μπορεί για να καταστρέψει τη δημόσια τιμή του Βιβλίου, εκτός εάν πρόκειται για μια ευκαιρία ορκωμοσίας ενός Προέδρου, όταν θα διατρέξει τον εβραϊκό Τύπο σαν δυνατό αεράκι που για άλλη μια φορά ένας χριστιανός πολιτικός αγνόησε τη χριστιανική Βίβλο και στράφηκε στην εβραϊκή Βίβλο. Είναι μάλλον ασήμαντο θέμα να το αναφέρω· η σημασία του πηγάζει αποκλειστικά από το φως που ρίχνει στην εβραϊκή στάση. Δεν είναι κάτι ασήμαντο στον Εβραϊσμό, καθώς η χώρα πιθανότατα θα ενημερωθεί εάν οποιοσδήποτε μελλοντικός Πρόεδρος θα πρέπει να ορκιστεί, ας πούμε, με την επί του Όρους Ομιλία ανοιχτή μπροστά του.

Κι όμως, ακόμα κι εδώ, παρατηρούμε ένα περίεργο παράδοξο. Μια εβραϊκή αρχή λέει: «Ο Εβραίος είναι ένα παράδοξο. Είναι ταυτόχρονα

ιδεαλιστής και υλιστής. Είναι φειδωλός και υπερβολικός. Είναι θαρραλέος και δειλός. Είναι σεμνός και χυδαίος. Είναι επίμονος και υποχωρητικός. Είναι ειρηνικός και πολεμοχαρής» – και ούτω καθεξής. Και παρόλο που ο Εβραίος αντιτίθεται στη Βίβλο στα σχολεία, δεν χάνει ευκαιρία να την βάλει εκεί, με το εβραϊκό σήμα κατατεθέν. Παραθέτει τους Ψαλμούς – «Εμείς τους γράψαμε». Παραθέτει τον Ησαΐα – «Εμείς οι Εβραίοι το κάναμε αυτό».

Οι περισσότεροι άνθρωποι κάθονται με το στόμα ανοιχτό σε αυτούς τους ένδοξους συγγραφείς της Γραφής και δεν ξέρουν πώς να απαντήσουν. Είναι καιρός οι Εκκλησίες να αρχίσουν να μαθαίνουν τι πρέπει να πουν στους εβραϊκούς χλευασμούς – «Σας δώσαμε τον θεό σας». «Σας δώσαμε τη Βίβλο σας.» «Σας δώσαμε τον σωτήρα σας». Ίσως είναι επίσης καιρός οι ίδιοι οι Εβραίοι να σκεφτούν πόσο θα αντέξει το καύχημα με τη χρήση που του κάνουν.

Σε κάθε περίπτωση, η λογοτεχνία που κακώς ισχυρίζονται οι Εβραίοι ότι είναι δική τους παραγωγή, είναι μάλλον πολύ μακρινή χρονικά για να δικαιολογήσει τη χρήση της σαν μανδύας δόξας για τους πολιτικούς ραβίνους, τους απαξιωμένους μεγιστάνες του θεάτρου και του κινηματογράφου και τους βίαιους γραφιάδες του εβραϊκού Τύπου. Μάλλον πολύ μακρινή στο χρόνο! Εμείς, η φυλή που αντιμετωπίζει τους Εβραίους, έχουμε κάνει κάπως πιο πρόσφατη δουλειά· για παράδειγμα, τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας και τη Διακήρυξη της Χειραφέτησης, για να μην αναφέρουμε τους ψαλμούς και τις εξαγγελίες των μεγάλων Αμερικανών προφητών που έχουν εξυψώσει τον κόσμο.

Έτσι, ο Εβραίος είναι πολύ πρόθυμος να υπάρχει η Βίβλος στα σχολεία, υπό την προϋπόθεση ότι δεν είναι αυτό που αποκαλεί «η Χριστιανική Βίβλος». Ακούστε αυτό:

«Τα Εβραϊκά θα διδάσκονται στα λύκεια του Σικάγο. Οι μαθητές που θα συμπεριλαμβάνουν αυτή τη γλώσσα στο μάθημά τους θα λάβουν την πίστωση που τώρα επιτρέπεται για τη μελέτη άλλων κλασικών γλωσσών. Απέραντη αξία στην εκπαίδευση του μυαλού είναι οι υπέροχες αφηγήσεις της Γένεσης, και τα αγόρια και τα κορίτσια θα βρουν την ιστορία του Ισραήλ υπό τους Κριτές πολύ πιο ελκυστική από τη γέφυρα του Καίσαρα πάνω από τον Ρήνο».

Ο λαός του Νιου Τζέρσι σκέφτηκε κι αυτό· πίστευαν ότι η καθημερινή ανάγνωση αυτού του αρχαίου βιβλίου θα σήμαινε πολλά για τη γενική κουλτούρα των μαθητών. Αλλά τι έλεγε σχετικά η εφημερίδα που μόλις αναφέρθηκε; Αποκάλεσε τους καλλιεργημένους εκτιμητές της Γραφής του Νιου Τζέρσεϊ «λάτρεις της αρπαγής ψυχής» και ύψωσε μια δυνατή κραυγή για «το βίαιο προσηλυτισμό των παιδιών των Εβραίων», αν και προβλεπόταν ότι τα παιδιά των Εβραίων ή οποιαδήποτε άλλα παιδιά θα έπρεπε να απαλλάσσονται από την ανάγνωση, αν το επιθυμούσαν. Άλλη μια δυνατή κραυγή για τη δικαιολόγηση όλων των παιδιών λόγω της τυραννίας της ανάγνωσης της Χριστιανικής Βίβλου στα σχολεία – ανεξά-

ρτητα από το γεγονός, που γνωρίζει κάθε δάσκαλος σχολείου, ότι καμία τάξη παιδιών δεν είναι πιο συχνά εκτός σχολείου για θρησκευτικούς λόγους από τους Εβραίους.

Πραγματικά, αυτοί οι άνθρωποι είναι ένα παράδοξο. Δεν είναι δίκαιοι. Είναι φτιαγμένοι έτσι ώστε να μην μπορούν να δουν την άλλη πλευρά του οτιδήποτε. Για ένα διάστημα πραγματικά πείθουν τους κοσμικούς ότι οτιδήποτε δημόσιο θα πρέπει να εκκοσμικευθεί μέχρι την τελευταία βαθμίδα της αθεϊστικής απαίτησης. Οι μη Εβραίοι είναι δίκαιοι. Είναι πρόθυμοι να δουν την άποψη των άλλων. Όταν μας είπαν ότι ο «Έμπορος της Βενετίας» ήταν μια σκληρότητα εναντίον των Εβραίων μαθητών, είπαμε, χωρίς να το ερευνήσουμε, «Έξω, λοιπόν, ο Έμπορος!» Αργότερα ανακαλύψαμε ότι το έργο άρεσε στα παιδιά των Εβραίων και εκτιμούσαν το έργο καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη ομάδα. Ο Μπράντερ Μάθιους μας βοήθησε να το ανακαλύψουμε αυτό.

Και έτσι όταν είπαν, «Η ανάγνωση της Βίβλου είναι καθαρά προσηλυτισμός· δεν είναι δίκαιο», ο μη-Εβραίος, που ήθελε να αποδείξει ότι είναι δίκαιος και πάνω από όλα χωρίς προκαταλήψεις (μια αδυναμία που οι Εβραίοι ξέρουν πώς να χειραγωγούν), είπε, «Τότε λοιπόν, η Βίβλος βγαίνει έξω!» Και βγήκε. Πολύ καλά! Ποιο είναι το επόμενο; «Πρέπει να καταργήσετε και τα Χριστούγεννα». «Δεν πρέπει να γιορτάζετε το Πάσχα – δεν αρέσει στους Εβραίους». «Είναι αντισημιτικό να τηρούμε τη Μεγάλη Παρασκευή». Με άλλα λόγια, για να ευχαριστήσουμε τις ευαίσθητες εβραϊκές φύσεις πρέπει να εξαλείψουμε από τον χριστιανικό πολιτισμό ό,τι είναι σε αυτόν χριστιανικό.

Στο μεταξύ τι διαφαίνεται; Έχοντας παρακινήσει τους «αμερόληπτους» μη Εβραίους να κάνουν όλα αυτά τα πράγματα – και όλα αυτά που απαριθμήθηκαν παραπάνω έχουν γίνει ξανά και ξανά κατόπιν εβραϊκής απαίτησης – οι Εβραίοι προχώρησαν στη συνέχεια να σπείρουν τον εβραϊσμό στα χωράφια που απογυμνώθηκαν έτσι από τον Χριστιανισμό. «Καμία θρησκεία στα θεσμικά όργανα του κράτους» – ωστόσο σε κάθε κρατικό πανεπιστήμιο πέρυσι υπήρχαν, και σε κάθε κρατικό πανεπιστήμιο φέτος, πιθανότατα θα υπάρχουν, μαθήματα διαλέξεων από Εβραίους ραβίνους – οι διαλέξεις που παραδίδονται στα ίδια τα κολέγια – προπαγανδίζοντας τη νεολαία των μη Εβραίων με την εβραϊκή θρησκεία, ηθική και οικονομία. Γι' αυτό υπάρχει το λεγόμενο εβραϊκό «Chautauqua». Δεν είναι ένα εβραϊκό «Chautauqua»· είναι η εβραϊκή προπαγάνδα στα δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Αυτή είναι η ανταπόδοση που έχουν κάνει οι Εβραίοι για την «αμεροληψία μας». Το αίτημά τους για πλήρη εκκοσμίκευση είναι απλώς η προετοιμασία του εδάφους για την προσεκτικά οργανωμένη σπορά του σπόρου του εβραϊσμού. Και οι μη Εβραίοι το επιτρέπουν να συνεχιστεί, γιατί δεν υπάρχει τίποτα που φοβούνται τόσο πολύ ώστε η αντίθεσή τους να θεωρηθεί σαν «θρησκευτική προκατάληψη».

Ο Εβραίος δοξάζεται με τις θρησκευτικές προκαταλήψεις, όπως ο Α-

μερικανός με τον πατριωτισμό. Η θρησκευτική προκατάληψη είναι η κύρια έκφραση του αληθινού πατριωτισμού των Εβραίων. Είναι η μόνη καλά οργανωμένη, δραστήρια και επιτυχημένη μορφή θρησκευτικής προκατάληψης στη χώρα, επειδή κατάφεραν να κάνουν το γιγάντιο κόλπο να μην κάνουν τη δική τους στάση, αλλά οποιαδήποτε είναι σε αντίθεση με αυτήν, να φέρει το στίγμα της «προκατάληψης» και της «δίωξης». Γι’ αυτό ο Εβραίος χρησιμοποιεί τόσο συχνά αυτούς τους όρους. Θέλει πρώτα να βάλει ταμπέλα στον άλλον. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οποιαδήποτε έρευνα του εβραϊκού ζητήματος διαφημίζεται τόσο γρήγορα ως αντισημιτισμός – ο Εβραίος γνωρίζει το πλεονέκτημα του να βάζω ετικέτες στον άλλον άνθρωπο· οι λάθος ετικέτες είναι πιο χρήσιμες.

Αυτά δεν εξαντλούν σε καμία περίπτωση τον κατάλογο των πρωτοσέλιδων που περιγράφουν τους διάφορους δρόμους στους οποίους βρίσκεται η έκφραση της βίαιης εβραϊκής θρησκευτικής προκατάληψης και δίωξης. Αλλά εξαντλούν τον χώρο που παραχωρείται σε αυτά τα άρθρα κάθε εβδομάδα. Ως εκ τούτου, το θέμα θα ολοκληρωθεί την επόμενη εβδομάδα.

Δεν είναι ευχάριστο θέμα. Είναι εξίσου δυσάρεστο το να γράφει κανείς για τη θρησκευτική προκατάληψη όπως και να την βιώνει με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Είναι εντελώς αντίθετο με την νοοτροπία του Αμερικανού και του Αγγλοσάξονα. Πάντα θεωρούσαμε τη θρησκεία σαν θέμα συνείδησης. Το να πιστεύει κανείς όπου θέλει είναι μέρος της θεμελιώδους ελευθερίας κάθε ανθρώπου. Το να παρεμβαίνεις με τη βία για να αλλάξεις την πίστη κάποιου είναι εξαιρετικά ανόητο.

Διατηρώντας αυτές τις κληρονομικές αρχές, κάποιος επιλέγει να μελετήσει αυτό το ενεργό ρεύμα επιρροής στην αμερικανική ζωή που είναι γνωστό σαν εβραϊκό ρεύμα και αμέσως μόλις το κάνει, βρίσκει τον εαυτό του ταξινομημένο με τους φανατικούς θρησκόληπτους και τους βασανιστές άλλων εποχών.

Είναι τώρα καιρός να δείξουμε ότι η κραυγή «φανατικά θρησκόληπτος!» ακούγεται περισσότερο από τους φανατικά θρησκόληπτους. Υπάρχει μια θρησκευτική προκατάληψη σε αυτή τη χώρα, υπάρχει, πράγματι, μια θρησκευτική δίωξη, υπάρχει ένας βίαιος παραμερισμός των θρησκευτικών ελευθεριών της πλειοψηφίας του λαού, και αυτή η προκατάληψη και η δίωξη και η χρήση βίας είναι εβραϊκή και τίποτα άλλο από εβραϊκή.

Αυτή είναι η απάντηση στην κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης» και θα την καταστήσουμε τόσο ολοκληρωμένη και σαφή, που μια επανάληψη της κραυγής εναντίον των ερευνητών του εβραϊκού ζητήματος θα σημαδέψει αυτόματα αυτούς που κραυγάζουν είτε σαν πολύ αδαείς είτε σαν πολύ μοχθηρούς για να τους λάβουμε υπόψη.

«The Dearborn Independent», τεύχος 4 Ιουνίου 1921

Οι Εβραίοι είναι θύματα ή διώκτες;

«Η μισή χριστιανοσύνη λατρεύει έναν Εβραίο· η άλλη μισή λατρεύει μια Εβραία.» – Εβραϊκό άρθρο.

«Αν η ιστορία του Ευαγγελίου είναι σωστή, ο Ιούδας ήταν ένας αρκετά αξιοπρεπής τύπος. **Μόνο αφού προσηλυτίστηκε στον Χριστιανισμό, έκανε αυτό που έκανε την μνήμη του καταραμένη εδώ και χίλια εννιακόσια χρόνια.**» – Εβραϊκό άρθρο.

«Η χώρα μας αποκαλείται συχνά χριστιανικό έθνος. Αναμφίβολα η πλειοψηφία των πολιτών μας το πιστεύει αυτό. Δεν είναι λιγότερο αυθεντία από ό,τι ο δικαστής Ντέιβιντ Τζοσάια Μπρούερ του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκφράστηκε έτσι το 1892. Όμως η δήλωση είναι ξεκάθαρα ψευδής... **Αυτό δεν είναι χριστιανικό έθνος. Σε έμπνευση, τουλάχιστον, είναι ένα εβραϊκό έθνος**, γιατί το Σύνταγμα που απολαμβάνουμε τώρα έχει ίχνη πίσω από την Εβραϊκή πολιτεία». – Εβραϊκό άρθρο.

(Από τα πρακτικά μιας συνεδρίασης της Επιτροπής για τις Οικογένειες του Συμβουλίου Παιδικής Πρόνοιας της Νέας Υόρκης.)

Κος Χέμπαρντ: «Αυτό είναι ένα από τα πράγματα που έχω στο μυαλό μου, ότι μια χήρα που φέρνει σκόπιμα στο σπίτι της ένα ανώνυμο παιδί η αναπόφευκτη συνέπεια αυτού είναι ότι από εκεί κι έπειτα τα νόμιμα παιδιά της στιγματίζονται».

Δδα. Σοφί Αϊρίν Λεμπ: «Όσον αφορά τα ανώνυμα παιδιά, ο ίδιος ο Χριστός ήταν ένα παιδί χωρίς όνομα. Ας ξεφύγουμε από τα ανώνυμα παιδιά».

Δρ. Ντίρβοχ: «Νομίζω ότι όπου υπάρχουν τρία ή τέσσερα παιδιά σε ένα σπίτι και ένας μικρός άγνωστος μπαίνει σε αυτό το σπίτι χωρίς πατέρα, διαφθείρεται η ηθική αυτών των νόμιμων παιδιών επιτρέποντάς τα να παραμείνουν σε τέτοιο περιβάλλον».

Δεσποινίς Λεμπ: «Σας λέω ότι αυτή η επιτροπή, αν υιοθετήσει μια τέτοια στάση, είναι εκατό χρόνια πίσω από την εποχή».

Κος Κάνιον: «Οτιδήποτε ενάντια στην αγνότητα είναι ανήθικο».

Δεσποινίς Λεμπ: «Τι σχέση έχει αυτό με το ζήτημα της αγνότητας; Ήταν αγνή η μητέρα του Χριστού;»

Κος Κάνιον: «Σίγουρα».

Δεσποινίς Λεμπ: «Δεν είχε όνομα!»

Κος Κάνιον: «Δεν μπορείτε να το λέτε αυτό εδώ μέσα.

Πιστεύουμε ότι συνελήφθη χωρίς αμαρτία».

Κος Μένεχαν (προς τη δεσποινίδα Λεμπ): «Είναι μεγάλο λάθος να κάνουμε τέτοια δήλωση». – Αναφέρεται σε μια επιστολή καταγγελίας προς τον δήμαρχο Τζον Φράνσις Χάιλαν.

«Η στενή σχέση της εκκλησίας και του κράτους στις μεγάλες αδογμάτιστες Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής καταδείχθηκε αμέσως στις 12 Αυγούστου (1913), όταν ένας αναπληρωτής φρούραρχος της Γερουσίας στάλθηκε βιαστικά να φέρει έναν παπά οποιουδήποτε δόγματος για να ανοίξει η Γερουσία τις εργασίες της με προσευχή. Η συνεδρίαση άρχισε μια ώρα νωρίτερα από ό,τι συνήθως, ο τακτικός ιερέας δεν ήταν έτοιμος, αλλά σε δύο λεπτά ο αναπληρωτής επέστρεψε με ένα αυτοκίνητο, έσπευσε στο γραφείο του Αντιπροέδρου και παρουσίασε τον αιδεσιμότατο Δρ. Άλμπερτ Όμας του Κάνονσμπουργκ της Πενσυλβάνια, στον κ. Μάρσαλ ακριβώς την ώρα που ο Αντιπρόεδρος ξεκινούσε να πάει στην αίθουσα της Γερουσίας για να ανοίξει η συνεδρίαση στις 11:00, και για άλλη μια φορά η Ένωση σώθηκε. Ανατριχιάζουμε όταν σκεφτόμαστε τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν δεν είχε βρεθεί εγκαίρως ένας παπάς για να ξεκινήσει η συνεδρίαση με προσευχή!» – Εβραϊκό άρθρο.

«Ο Πρόεδρος Γούντροου Ουίλσον στην εναρκτήρια ομιλία του είπε: "Η σταθερή βάση της Κυβέρνησης είναι η δικαιοσύνη, όχι ο οίκτος." Αυτό είναι ένα καθαρά εβραϊκό δόγμα όπως ορίζεται από τον Μωυσή και τους Προφήτες σε αντίθεση με το δόγμα της αγάπης, όπως αποδίδεται στον Ιησού. Αυτό που προέρχεται από έναν τόσο καλό θρησκευόμενο όπως ο Πρόεδρος Ουίλσον μπορεί να είναι λίγο περίεργο αν δεν ήταν γνωστό ότι κάθε φορά που οι χριστιανοί αδελφοί μας θέλουν να μιλήσουν με λογικούς ανθρώπους για να εμπνευστούν στρέφονται στην Παλαιά Διαθήκη». – Εβραϊκό άρθρο.

«Ο Πρόεδρος Γούντροου Ουίλσον στην ορκωμοσία του έδωσε ένα άλλο παράδειγμα του γνωστού γεγονότος ότι σε επίσημες στιγμές που χρειάζονται παρηγοριά και έμπνευση, οι Χριστιανοί στρέφονται στην Παλαιά Διαθήκη και όχι στην Καινή. Έτσι, ο Πρόεδρος Ουίλσον, όταν φίλησε τη Βίβλο μετά τον εναρκτήριο όρκο, επέλεξε το απόσπασμα, Ψαλμός 46.» – Εβραϊκό άρθρο.

«Σε αυτές τις στήλες έχει γίνει συχνά αναφορά σε μια σειρά από προσφωνήσεις του αείμνηστου Ισαάκ Μάιερ Γουάιζ στον εορτασμό προς τιμήν της επετείου των 80ων γενεθλίων του, κατά τη διάρκεια της οποίας προέβλεψε ότι σε ένα τέταρτο του αιώνα από εκείνη την ημερομηνία (1899) δεν θα έμενε πρακτικά τίποτα στον Προτεσταντικό Χριστιανισμό από πίστη στη θεότητα του Ιησού Χριστού ή στα διάφορα δόγματα του Χριστιανισμού, και ότι όλοι οι Προτεστάντες Χριστιανοί με οποιοδήποτε όνομα αποκαλούν τους εαυτούς τους, θα ήταν ουσιαστικά Εβραίοι στην πίστη. Σε όποιον παρατηρεί τα σημεία των καιρών είναι φανερό ότι αυτή η προφητεία εκπληρώνεται γρήγορα... Η δεισιδαιμονία του Ιησού και τα

φανταστικά δόγματα που χτίστηκαν πάνω στην υποτιθέμενη θεϊκή του καταγωγή, πεθαίνουν αργά, αλλά είναι όμως εμφανές ότι πεθαίνουν». – Εβραϊκό άρθρο.

Το θέμα αυτού του άρθρου είναι «Θρησκευτικές προκαταλήψεις και διώξεις – Οι Εβραίοι είναι θύματα ή διώκτες;» Μια μελέτη της ιστορίας και της σύγχρονης εβραϊκής δημοσιογραφίας δείχνει ότι η εβραϊκή προκατάληψη και η δίωξη είναι ένα συνεχές φαινόμενο οπουδήποτε έχουν αποκτήσει την εξουσία οι Εβραίοι, και ότι οποιοδήποτε μειονέκτημα που δόθηκε στον Εβραίο δεν ισοδυναμεί, ούτε με πράξεις ούτε με λόγια, με τα μειονεκτήματα τα οποία έδωσε και συνεχίζει να χαρακτηρίζει τον μη-Εβραίο. Μάλλον είναι μια εκπληκτική ανατροπή όλων όσων μάθαμε από τις εβραϊκές ιστορίες, αλλά παρ' όλα αυτά φαίνεται να είναι η αλήθεια.

Εφιστάται για άλλη μια φορά η προσοχή στο γεγονός ότι οι ίδιοι οι Εβραίοι δεν υψώνουν την κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης» εδώ ή αλλού, αλλά αφήνουν τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» να το κάνουν γι' αυτούς – όπως δεν έχουν αρνηθεί τις δηλώσεις που έγιναν σε αυτή τη σειρά των άρθρων (μεταξύ τους παραδέχονται ελεύθερα τις περισσότερες από αυτές) αλλά άφησαν τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» να το κάνουν γι' αυτούς. Οι Εβραίοι δεν θα ήταν αντίθετοι να υψώσουν την κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης» ίσως, (υπό την προϋπόθεση ότι μπορούσαν να το κάνουν να ξεχωρίσει) αν δεν φοβούνταν ότι θα τραβούσε την προσοχή στις δικές τους διωκτικές δραστηριότητες. Αλλά αυτό το έχουν αναλάβει τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» τους.

Δεν υπάρχει χριστιανική εκκλησία στην οποία οι Εβραίοι να μην έχουν επιτεθεί επανειλημμένα. Έχουν επιτεθεί στην Καθολική Εκκλησία. Αυτό έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον τώρα που οι Εβραίοι πράκτορες κάνουν ότι μπορούν για να διεγείρουν το καθολικό αίσθημα υπέρ τους διακινώντας κατηγορίες που αυτοί οι πράκτορες προσωπικά γνωρίζουν ότι είναι ψευδείς. Η «The Dearborn Independent» έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στις πληροφορίες που μπορεί να έχουν οι Καθολικοί ηγέτες για το εβραϊκό ζήτημα. Σε αυτό το θέμα το Καθολικό ιερατείο δεν παραπλανάται.

Τα παραδείγματα αυτών των επιθέσεων είναι πολλά. Το «Η μισή χριστιανοσύνη λατρεύει έναν Εβραίο,» δεν είναι μια δήλωση, αλλά μια βρισιά, που πετάγεται από Εβραίους που λένε στο τελετουργικό της πρωινής προσευχής: «Ευλογημένος είσαι, Κύριε Θεέ μας, Βασιλιά του Σύμπαντος, που δεν με έκανες μια γυναίκα.» Οι συζητήσεις των Ταλμουδιστών για την Παναγία είναι συχνά άθλιες. Οι χριστιανικές γιορτές, των οποίων η διατήρηση οφείλεται στα Καθολικά έθιμα και στις συνειδήσεις, όλες δέχονται επίθεση από Εβραίους.

Η εφημερίδα «The American Israelite», της οποίας το μεγάλο κύρος στον Αμερικανικό εβραϊσμό οφείλεται στο ότι ιδρύθηκε από τον ραβίνο Ισαάκ Μάιερ Γουάιζ, αντιτάχθηκε στην καθιέρωση της Ημέρας του Κολόμβου και επέπληξε τον Κυβερνήτη Τσαρλς Έβανς Χιουζ επειδή

υπέγραψε το νόμο που την καθιστούσε αργία στη Νέα Υόρκη. Η πράξη που την καθιέρωσε άξιζε «την περιφρόνηση των σκεπτόμενων ανθρώπων». Γιατί; Δεν είναι η ανακάλυψη της Αμερικής ένα αξιομνημόνευτο γεγονός; Ναι, αλλά ο Κολόμβος ήταν καθολικός! Πάντως, τους τελευταίους μήνες οι Εβραίοι του αποδεικνύουν ότι ήταν Εβραίος, οπότε μπορεί να περιμένουμε κάποια μέρα να δούμε την Ημέρα του Κολόμβου να τονίζεται σαν εβραϊκή τελετή.

Η εφημερίδα «The Catholic Columbian» έκανε μια εκδοτική αναφορά στην αυξανόμενη εβραϊκή επιρροή στον αμερικανικό Τύπο, με τα εξής λόγια: «Ο εβραϊσμός έχει πάρει τον έλεγχο των ειδήσεων αυτής της χώρας όπως συμβαίνει με το Reuter's και το πρακτορείο Havas στην Ευρώπη». – Μια απόλυτα ευγενική και αληθινή παρατήρηση. Αλλά η εβραϊκή συντακτική ομάδα ανταπάντησε βροντοφωνάζοντας: «Η "The Catholic Columbian", με ύπουλο Ιησουϊτικό τρόπο, δεν αναφέρει το γεγονός ότι αυτές οι (εβραϊκές) εφημερίδες είναι οι πιο καθαρές στη χώρα. Η "The Catholic Columbian" δεν μπορεί να υποδείξει ούτε μια ημερήσια που ανήκει σε έναν από τους ομοθρήσκούς της που μπορεί να συγκριθεί με τις παραπάνω εφημερίδες».

Η ευγενική ψυχή που αποδεικνύεται εδώ είναι πολύ σημαντικό σήμερα όταν γίνεται έκκληση για τη δημιουργία ενός ισχυρού φιλοεβραϊκού καθολικού αισθήματος.

Αν υπάρχει στον κόσμο κάποιο εξωεκκλησιαστικό εγχείρημα από Καθολικούς που έχει κερδίσει την αμέριστη έγκριση του χριστιανικού κόσμου όπως έχει κάνει το έργο των Παθών στο Ομπεραμμεργκάου, ο συγγραφέας δεν μπορεί να το ξέρει. Ωστόσο, σε έναν τόμο με τίτλο «Οι εντυπώσεις ενός ραβίνου από το έργο των Παθών στο Ομπεραμμεργκάου», ο ραβίνος Γιόζεφ Κράουσκοπφ της Φιλαδέλφειας, έχει στιγματίσει αυτή την αξιοσημείωτη παραγωγή ως βρωμισμένη από ψέματα και φαύλο αντισημιτισμό. Στα μάτια του ραβίνου, φυσικά, είναι, γιατί γι' αυτόν ολόκληρη η χριστιανική παράδοση είναι ένα δηλητηριώδες ψέμα. Ολόκληρος ο ιστός της χριστιανικής αλήθειας, ειδικά όσον αφορά το πρόσωπο του Χριστού, είναι «οι παραισθήσεις συναισθηματικών ανδρών και υστερικών γυναικών». «Έτσι,» λέει ο ραβίνος (σελ. 127) «εφευρέθηκε η πιο σκληρή ιστορία που έχει προκαλέσει περισσότερη δυστυχία, πιο μεγάλα βάσανα, από οποιοδήποτε άλλο έργο μυθοπλασίας στο φάσμα της λογοτεχνίας ολόκληρου του κόσμου». Και έτσι οι απλοί αγρότες του Ομπεραμμεργκάου, παρουσιάζοντας την καθολική πίστη με ευλαβικές πομπές, χαρακτηρίζονται σαν αντισημίτες.

Δεν πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις. Ο ανταγωνισμός με την Καθολική Εκκλησία διατρέχει όλη την εβραϊκή λογοτεχνία. Η εβραϊκή στάση συνοψίστηκε σε ένα άρθρο στην εφημερίδα «The Jewish Sentinel» της 26 Νοεμβρίου 1920, ως εξής: «Ο μόνος μεγάλος ιστορικός εχθρός μας, ο πιο επικίνδυνος εχθρός μας, είναι η Ρώμη σε όλα της τα σχήματα

και τις μορφές, και σε όλες τις προεκτάσεις της. Όποτε αρχίζει να δύει ο ήλιος της Ρώμης, ανατέλλει αυτός της Ιερουσαλήμ». Αυτά, ωστόσο, είναι θέματα πολύ γνωστά στους Καθολικούς ηγέτες.

Με τη σειρά τους και τα άλλα χριστιανικά δόγματα δέχθηκαν επίθεση. Όταν η Εκκλησία των Μεθοδιστών διοργάνωσε μια μεγαλοπρεπή παρέλαση με τίτλο «The Wayfarer», ο ραβίνος Στίβεν Σάμιουελ Ουάιζ έκανε κριτική και την επίσημη και ανόητη δήλωση ότι αν ήταν νησιώτης της Νότιας θάλασσας (αντί για περιοδεύων ομιλητής εξεδρών που είναι) η πρώτη του παρόρμηση αφού είδε το «The Wayfarer», θα ήταν να ορμήσει στο δρόμο και να σκοτώσει τουλάχιστον τρεις Εβραίους. Αυτό λέει πολλά για τον τρόπο με τον οποίο εκδηλώνονται οι παρορμήσεις του ραβίνου Ουάιζ, αλλά οι δεκάδες χιλιάδες Μεθοδιστές που είδαν το «The Wayfarer» δεν θα έχουν την τάση να αποδώσουν μια τέτοια κριτική στο πνεύμα ανεκτικότητας που με τόσο ζήλο ο ραβίνος Ουάιζ συμβουλεύει τους χριστιανούς να τηρούν.

Και η Επισκοπική Εκκλησία έχει νιώσει την επίθεση των Εβραίων. Πρόσφατα, ο εβραϊκός τύπος σήκωσε μια κραυγή ότι η Επισκοπική Εκκλησία δεν ήταν αρμόδια να διδάξει τον αμερικανισμό στις πόλεις μας, επειδή έκρινε ότι ο Χριστιανισμός και η ιδιότητα του καλού πολίτη ήταν συνώνυμα. Και όταν η Επισκοπική Εκκλησία προέβλεψε το έργο της ιεραποστολής ανάμεσα στους Εβραίους, ο χείμαρρος των ύβρεων που ξεχύθηκε έδωσε μια πολύ ζωντανή εικόνα για πως λειτουργεί φυσικά το εβραϊκό μυαλό όταν διεγείρεται. Αυτές οι ύβρεις εδώ δεν μπορούν να επαναληφθούν λόγω υπερβολικής ασέβειας. Είναι παρόμοιες με όλες τις προσπάθειες που γίνονται να εξηγηθεί ο Χριστιανισμός στους Εβραίους. Οποιοσδήποτε μη Εβραίος μπορεί να απαντήσει σε αυτό – μόνο οι Εβραίοι δεν μπορούν να το απαντήσουν αυτό. Κατ' αρχήν οι Εβραίοι δεν θέλουν να διδάξουν τη θρησκεία τους στους Εθνικούς επειδή υπάρχει ένας Ταλμουδικός περιορισμός εναντίον τους· κατά το Ταλμούδ οι μη Εβραίοι δεν είναι αρκετά καλοί για να αναμειγνύονται με τα θρησκευτικά ζητήματα των Εβραίων. Δεύτερον, οι Εβραίοι στέλνουν παντού ιεραποστόλους, όχι για να διαδώσουν τις εβραϊκές θρησκευτικές αρχές, αλλά για να κάνουν προπαγάνδα που ευνοεί τους Εβραίους ως φυλή και λαό, όπως γίνεται στα κολέγιά μας μέσω του λεγόμενου «εβραϊκού Chautauqua». Κατά τρίτο, ας υποδειχθεί έστω ένας Εβραίος ιεραπόστολος, ο οποίος έχει τύχει κάθε άλλο παρά ευγενικής υποδοχής όπου κι αν εμφανίστηκε.

Οι Εβραίοι είναι πικραμένοι εναντίον όλων των χριστιανικών δογμάτων λόγω του προσηλυτισμού πολλών Εβραίων σε αυτές. Ένας μεγάλος αριθμός Εβραίων έχουν γίνει Καθολικοί· ένας από τους πιο χρήσιμους ομιλητές του τάγματος των Ιπποτών του Κολόμβου (Knights of Columbus) ενάντια στην απειλή του ριζοσπαστικού σοσιαλισμού είναι ένας προσηλυτισμένος Εβραίος. Το ίδιο συμβαίνει και με την Πρεσβυτεριανή Εκκλησία, η οποία υπήρξε το πιο πρόσφατο θύμα της

εβραϊκής διαπόμπευσης. Αλλά μόνο πάνω στην Καθολική Εκκλησία ο Εβραίος έχυσε την περισσότερη οργή και ύβρι απ’ ό,τι έχει χυθεί στη «Χριστιανική Επιστήμη» (Christian Science). Η εκκλησία της «Χριστιανικής Επιστήμης» έχει προσελκύσει μεγάλο αριθμό Εβραίων προσήλυτων. Μερικοί από αυτούς έχουν γίνει πολύ δραστήρια, αφοσιωμένα μέλη αυτής της μορφής πίστης. Δεκάδες στήλες και σελίδες έχουν αφιερωθεί σε καταγγελίες τους σε εβραϊκές εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία. Η Χριστιανική Επιστήμη είναι ένα περίεργο ανάθεμα για τον Εβραίο.

Πού είναι τότε η θρησκευτική προκατάληψη; Ψάξτε στις εκδόσεις όλων των εκκλησιών που κατονομάζονται και σε όλη την ιστορία τους δεν θα μπορέσετε να βρείτε τόση προκατάληψη και δίωξη όση προκατάληψη και δίωξη θα βρείτε να εκφράζεται στον εβραϊκό τύπο σε μια μέρα. Ο εβραϊσμός μυρίζει παντού προκατάληψη. Στην πολιτική, την εκπαίδευση, τις κοινωνικές λειτουργίες, τις αργίες, τη λογοτεχνία και τις εφημερίδες, βλέπει παντού ίχνη «χριστολογικών εκδηλώσεων» και τα κλαίει.

Κανένα δημόσιο πρόσωπο δεν έδωσε ποτέ δημόσια στοιχεία για τη χριστιανική του πίστη χωρίς να τον επιπλήξουν οι Εβραίοι. Ο κ. Μπράιαν, ο κ. Μάρσαλ, ο κ. Ταφτ, ο κ. Ουίλσον, δύο από αυτούς Πρόεδροι, ο ένας Αντιπρόεδρος και ο άλλος Υπουργός Εξωτερικών, έχουν όλοι ανακριθεί κατά καιρούς για τις αμαρτίες τους από αυτή την άποψη. Ο κύριος Μάρσαλ είναι ένας ευσεβής άνθρωπος, ο οποίος πιστεύει πραγματικά και φυσικά κατά καιρούς μιλάει γι’ αυτό. Ως εκ τούτου, έχει δεχτεί επιθέσεις πιο συχνά στον εβραϊκό Τύπο από οποιονδήποτε άλλο δημόσιο άνθρωπο των τελευταίων εποχών. Τίποτα δεν είναι πιο γελοίο για τον εβραϊκό Τύπο από το να ομολογεί ανοιχτά ένας Αντιπρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών ότι είναι «ειδωλολάτρης», δηλαδή λάτρης του νεκρού Εβραίου απατεώνα τον οποίο οι Χριστιανοί αποκαλούν από άγνοια «Χριστό». Προς τιμή του κ. Μάρσαλ, ας ειπωθεί, ότι ποτέ δεν ζήτησε συγγνώμη και ποτέ δεν παρακάλεσε να αποσυρθούν οι δημόσιες δηλώσεις του. Ούτε ο Γουίλιαμ Τζένινγκς Μπράιαν, του οποίου η διάλεξη «Ο Άρχοντας της Ειρήνης» (The Prince of Peace) περιείχε δηλώσεις προς τιμήν του Χριστού που τον έφεραν σε σύγκρουση με Εβραίους εκπροσώπους παντού, και του οποίου οι παρατηρήσεις για αποστολές μετά από ένα ταξίδι σε όλο τον κόσμο δέχθηκαν άγρια επίθεση από Εβραίους. Ούτε ο κύριος Μπράιαν ζήτησε συγνώμη. Ο κ. Ταφτ κλήθηκε αμέσως σε πολλές περιπτώσεις επειδή χρησιμοποίησε μορφές της λέξης «Χριστιανός», που ήταν ιδιαίτερα προσβλητικοί για τον εβραϊκό Τύπο, επειδή είχαν διαφημίσει παντού κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του Ταφτ ότι ο κ. Ταφτ ήταν ουσιαστικά Εβραίος κατά την πίστη του στο ότι είχε εγκαταλείψει όλα τα γνωστά χριστιανικά δόγματα που αφορούσαν τον Χριστό. Μετά τα ολισθήματά του στα οποία χρησιμοποίησε τον όρο «Χριστιανός» επιδοκιμαστικά, εξηγήθηκε εκ

μέρους του (1) ότι απλώς προσαρμόστηκε στο κοινό και (2) ότι χρησιμοποίησε τον όρο ως συνώνυμο του πολιτισμού! Αλλά δεν είναι σημαντικό ότι το όνομα του Χριστού πρέπει να είναι αναπόσπαστο μέρος του ονόματος του ανώτερου πολιτισμού; Ο κ. Ταφτ ήταν αληθινός φιλελεύθερος, αρκετά φιλελεύθερος ώστε να ανέχεται τη χριστιανική ορθοδοξία. Και αυτό μάλλον ήταν ένα αδύναμο σημείο, όσον αφορά την εκτίμηση των Εβραίων γι' αυτόν.

Ο κ. Ουίλσον, ενώ ήταν Πρόεδρος, ήταν πολύ δεμένος με τους Εβραίους. Η κυβέρνησή του, όπως όλοι γνωρίζουν, ήταν κατά κύριο λόγο εβραϊκή. Σαν πιστός Πρεσβυτεριανός, ο κ. Ουίλσον είχε κάνει περιστασιακά λάθη στον χριστιανικό τρόπο σκέψης του κατά τη διάρκεια των δημόσιων εκφωνήσεών του και πάντα ελεγχόταν αυστηρά από τους Εβραίους λογοκριτές του. Το 1914, μιλώντας ενώπιον του Αμερικανικού Πανεπιστημίου στην Ουάσιγκτον, είπε: «Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η υποτροφία ήταν συνήθως πιο καρποφόρα όταν συνδέεται με τη θρησκεία και η υποτροφία ποτέ, από όσο μπορώ αυτή τη στιγμή να θυμηθώ, δεν συνδέθηκε με οποιαδήποτε θρησκεία εκτός από τη θρησκεία του Ιησού Χριστού». Αυτό ήταν τρομερό. Τόσο τρομερό που επιλέχθηκε ο Χέρμαν Μπερνστάιν για να επιβάλει την ποινή.

Και ο κ. Ουίλσον έκανε την κατάλληλη επανόρθωση:

«Αγαπητέ μου κ. Μπερνστάιν: Λυπάμαι που υπήρξαν άσχημες επιπτώσεις σε αυτά που είπα στα εγκαίνια του Αμερικανικού Πανεπιστημίου. Σας διαβεβαιώνω ότι δεν υπήρχε τίποτα τέτοιο στο μυαλό μου, ή σίγουρα τίποτα στις σκέψεις μου που θα έκανε διάκριση ενάντια στον Ιουδαϊσμό, στο σημαντικό θέμα για το οποίο αναφέρεστε. Θεωρώ ότι ένα από τα ρίσκα και τις κυρώσεις είναι ότι δεν σταματάς να εξετάζεις ολόκληρο το πεδίο, αλλά απευθύνεσαι απλώς στο θέμα που έχεις υπό εξέταση. Με ειλικρινή σεβασμό και εκτίμηση,

εγκάρδια δικός σας,
Γούντροου Ουίλσον».

Ο τίτλος που δόθηκε σε αυτό το υπόμνημα στον εβραϊκό Τύπο ήταν «Δεν το εννοούσε».

Όλες οι προσβολές του Προέδρου έλαβαν χώρα το 1914. Το δεύτερο παράπτωμα που έκανε ήταν αναλαμβάνοντας τη θέση του επίτιμου προέδρου του Διεθνούς Συνεδρίου της Ημέρας του Κυρίου, που επρόκειτο να πραγματοποιηθεί τον επόμενο χρόνο σε σχέση με την Έκθεση του Παναμά. Ωστόσο ήταν η Χριστιανική Κυριακή που δέχτηκε το μεγαλύτερο μέρος των ύβρεων σε εκείνη την περίσταση.

Το θέμα είναι η «θρησκευτική προκατάληψη». Πού υπάρχει σε αυτή τη χώρα με πιο συνεχή και επιθετικό χαρακτήρα από ό,τι μεταξύ των Εβραίων; Διαβάστε αυτά τα στοιχεία που επιλέχθηκαν τυχαία από εβραϊκές εφημερίδες:

«Η Περιφέρεια της Μεγάλης Στοάς (District Grand Lodge) No 4, του

ανεξάρτητου τάγματος B'nai B'rith, ψήφισε στις ετήσιες εκλογές που διεξήχθησαν στο Σαν Φρανσίσκο, στις 2 Μαρτίου (1911) για να αποκλείσει από την τάξη τους Εβραίους που εντάσσονται στην Εκκλησία της Χριστιανικής Επιστήμης. Το σώμα μετά από σοβαρή συζήτηση αποφάσισε ότι οι πύλες του τάγματος θα κλείσουν για τους Εβραίους της Χριστιανικής Επιστήμης με το σκεπτικό ότι αυτοί οι Εβραίοι έχουν αποκηρύξει τον Ιουδαϊσμό. Η ψηφοφορία επί της ερώτησης ήταν σχεδόν ομόφωνη».

«Η Εβραϊκή Κοινότητα της Φιλαδέλφειας θεώρησε απαραίτητο να δημοσιεύσει μια προειδοποίηση προς τον εβραϊκό λαό εναντίον των σχολικών βιβλίων της Βίβλου που ιδρύονται σε διάφορα σημεία της πόλης, και εναντίον ορισμένων αποστολών και οικισμών, που όλα είναι παγίδες στις οποίες παρασύρονται τα παιδιά των Εβραίων με σκοπό να τα παρασύρουν από τη θρησκεία των γονιών τους. Αυτά τα ιδρύματα ανήκουν σε εκείνη την κατηγορία των προσηλυτιστικών υπηρεσιών που διεξάγουν μια εκστρατεία για την αναζήτηση προσηλυτισμένων μέσω των εργαζομένων... (οι οποίοι) είναι μια κατηγορία εγκληματιών που τηρούν ακριβώς το νόμο και δεν αξίζουν καλύτερη μεταχείριση από αυτή που συνήθως παρέχεται σε ανθρώπους αυτού του είδους.»

Όταν ένας επίσκοπος της Επισκοπικής Εκκλησίας είπε: «Πρέπει να κάνουμε τις Ηνωμένες Πολιτείες αναμφισβήτητα χριστιανικό έθνος», ο εβραϊκός Τύπος απάντησε ότι κάτι τέτοιο δεν μπορούσε να γίνει μέχρι να «καταργηθεί» το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Η «Χριστιανική Αμερική» είναι ένας διωκτικός όρος σύμφωνα με τους Εβραίους επαγγελματίες ομιλητές, και έχουν καταβληθεί από αυτούς οι πιο επίπονες προσπάθειες για να αποδείξουν στα χαρτιά ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι και δεν μπορούν να είναι χριστιανικές.

Οι Εβραίοι δεν διαφωνούν μόνο με τη χριστιανική διδασκαλία – που είναι δικαίωμά τους και κανείς δεν τολμά να το αμφισβητήσει – αλλά επιδιώκουν να παρέμβουν σε αυτήν. Δεν είναι θρησκευτική ανοχή μέσω μιας θρησκευτικής διαφοράς, αλλά θρησκευτική επίθεση που κηρύττουν και ασκούν. Όλη η καταγραφή της εβραϊκής αντίθεσης στα Χριστούγεννα, το Πάσχα και ορισμένα πατριωτικά τραγούδια το δείχνει αυτό.

Όταν το Κλίβελαντ και το Λέικγουντ κανόνιζαν για τα Χριστούγεννα της κοινότητας, ο εβραϊκός Τύπος του Κλίβελαντ είπε: «Ο συγγραφέας αυτού δεν έχει ιδέα πόσοι Εβραίοι υπάρχουν στο Λέικγουντ, αλλά και μόνο ένας αν υπήρχε, δεν θα πρέπει να υπάρχουν κοινοτικά Χριστούγεννα και καμία κοινοτική θρησκεία οποιουδήποτε είδους». Αυτό δεν είναι μια συμβουλή ανεκτικότητας, είναι συμβουλή επίθεσης. Η βιβλιογραφία του αμεικανικού εβραϊσμού για τα Χριστούγεννα είναι πιο άγρια από τις φλόγες της Ιεράς Εξέτασης. Τον Ιανουάριο, ο εβραϊκός Τύπος προέτρεψε τους αναγνώστες του να ξεκινήσουν μια πρώιμη εκστρατεία κατά των εορτασμών των Χριστουγέννων τα επόμενα Χρισ-

τούγεννα – «Μόνο τριακόσιες εξήντα ημέρες πριν από τα Χριστούγεννα. Ας κάνουμε λοιπόν τα Χριστούγεννα μας μαλώνοντας από νωρίς και ας αφιερώσουμε αρκετό χρόνο για να το κάνουμε».

Αν μη τι άλλο, το Πάσχα δέχεται ακόμη πιο σκληρή επίθεση. Αλλά αποφεύγουμε, για βάσιμους λόγους, να επαναλάβουμε αυτά που λένε συνήθως οι Εβραίοι σε τέτοιες περιπτώσεις. Η περίεργη ασυνέπεια όλων είναι να βλέπεις τα μεγάλα πολυκαταστήματα των « Levys», του «Isaac Benesch and Sons», των «Goldstein's» και των «Silverman's» να γεμίζουν με λαμπερή χριστουγεννιάτικη χαρά και το Πάσχα με τα κατάλληλα για την εποχή αγαθά. Τα πανηγύρια των «αλλόθρησκων» είναι πολύ κερδοφόρα. Οι Εβραίοι έμποροι έχουν επιδοκιμαστεί για αυτό – όχι υπερβολικά – από ορισμένους ραβίνους. Αλλά στο σύνολό τους οι ραβίνοι θα ήταν καλύτερα να παραμείνουν ικανοποιημένοι, γιατί δεν υπάρχουν δυνάμεις που εκκοσμικεύουν πιο γρήγορα τις δύο ημέρες των πανηγυριών από τις δυνάμεις εμπορευματοποίησης και κερδοσκοπίας.

Ακόμη και η θρησκευτική αδιαλλαξία έχει τις ευχάριστες στιγμές της και οι Εβραίοι εμφανίζονται κάθε φορά που φαίνονται τα σημάδια της μεγαλύτερης εκκοσμίκευσης της εκκλησίας. Ένας παραλληλισμός μεταξύ των Πρωτοκόλλων και των πραγματικών ελπίδων των Εβραίων είναι γραμμένος στην εβραϊκή προφητεία ότι ο Χριστιανισμός είναι καταδικασμένος να αφανιστεί. Θα χαθεί με το να γίνει, σε όλες τις προθέσεις και τους σκοπούς, Ιουδαϊσμός. Και θα γίνει Ιουδαϊσμός, πρώτα, αποβάλλοντας όλα τα δόγματα που αφορούν το πρόσωπο του Χριστού, αφαιρώντας από τα Ευαγγέλια το μεγάλο «Εγώ Είμαι» που είναι οι χαρακτηριστικές διδασκαλίες Του σχετικά με τον εαυτό Του· και, δεύτερον, νεκρώνοντας τον Χριστιανισμό από όλο το πνευματικό του περιεχόμενο που απορρέει από μια ένωση μέσω της πίστης με ένα Πρόσωπο που πιστεύεται ότι είναι θεϊκό. Μόνο έτσι μπορεί να γίνει. Μπορεί να υπάρξει μια ένωση όλων των εκκλησιών της χριστιανικής πίστης επειδή τα θεμελιώδη είναι τα ίδια· καμία ένωση του Χριστιανισμού και του Ιουδαϊσμού δεν μπορεί να συμβεί εκτός εάν ο Ιουδαϊσμός θεωρήσει τον Ιησού σαν Μεσσία ή εάν ο Χριστιανισμός Τον αποβάλει σαν Μεσσία. Ο Ιουδαϊσμός βλέπει την ένωση που έρχεται με την εκδίωξη του Κυρίου ως Μεσσία, και χαίρεται με κάθε σημάδι της.

Ο Δρ. Τσάρλς Φρέντερικ Ακέντ, ο οποίος έκτοτε εξελίχθηκε σαν Εβραίος ομιλητής, εκφώνησε ένα κήρυγμα στο οποίο απέρριψε όλα τα «υπερφυσικά» στοιχεία στη ζωή του Χριστού, από τη γέννησή Του μέχρι τη σημασία του θανάτου Του, και χαιρετίστηκε από τον εβραϊκό Τύπο ως «η εκπλήρωση της προφητείας ότι μέσα σε πενήντα χρόνια η θρησκεία όλου του αμερικανικού λαού, εκτός της Καθολικής Εκκλησίας, θα ήταν κατ' αρχήν ο Ιουδαϊσμός, αν και όχι κατ' όνομα». «Κανένας Εβραίος», λέει ο Αμερικανός Ισραηλίτης, «δεν θα κρύψει την ικανοποίησή του όταν βρει Χριστιανούς να παραδέχονται ουσιαστικά ότι ο φιλελεύθερος Χριστιανισμός είναι πρακτικά η αποδοχή του δόγματος του φιλελεύθε-

ρου Ιουδαϊσμού».

Δυστυχώς, αυτό είναι αλήθεια. Ο Φιλελεύθερος Χριστιανισμός και ο Φιλελεύθερος Ιουδαϊσμός συναντώνται, αλλά μόνο με την παράδοση όλων όσων είναι διακριτικά χριστιανικά ως προς το δόγμα. Ένας φιλελεύθερος χριστιανός είναι περισσότερο Εβραίος παρά Χριστιανός. Αυτή η δήλωση μπορεί να ακούγεται σκληρή και να προκαλεί δυσαρέσκεια, αλλά είναι πολύ απλό για κάθε φιλελεύθερο χριστιανό να πείσει τον εαυτό του γι' αυτό, διαβάζοντας τον τόμο του φιλελεύθερου εβραϊκού δόγματος που εκδόθηκε από τον Λέβι Κάουφμαν Κόλερ, πρόεδρο της Ένωσης Εβραϊκών Κολεγίων. Ο φιλελευθερισμός είναι το χωνί μέσω του οποίου αναμένεται ο Χριστιανισμός να εισέλθει στον Ιουδαϊσμό, όπως ο λεγόμενος φιλελευθερισμός αναμένεται να επιφέρει σε άλλα τμήματα της ζωής ορισμένους άλλους εβραϊκούς στόχους.

Ο «φιλελευθερισμός» στην εβραϊκή σκέψη σημαίνει μια ορθάνοιχτη χώρα από κάθε άποψη. Ο Ιουδαϊσμός έχει αντιταχθεί σε κάθε σημαντική μεταρρύθμιση που έχει έρθει στη χώρα· απαγορεύσεις, κυριακάτικη ευπρέπεια, αναγέννηση κινηματογραφικών ταινιών και σκηνικών και σεβασμός της κοινότητας για τα ιερά πράγματα. Ο Ιουδαϊσμός ήταν το στήριγμα της διακίνησης οινοπνευματωδών ποτών, της βεβήλωσης της Κυριακής, των κινηματογραφικών και σκηνικών ακροτήτων και της δημόσιας περιφρόνησης για τα ιερά πράγματα της επικρατούσας θρησκείας· και είναι πολύ προφανές ότι η εβραϊκή προπαγάνδα έχει κάνει σοβαρές εισβολές παντού.

Μια Κονγκρεγκασιοναλιστική Εκκλησία στο Νιου Τζέρσεϊ αποφάσισε να εγκαταλείψει τη Βίβλο σε ορισμένες από τις τάξεις της και να την υποκαταστήσει με τη μελέτη της κοινωνιολογίας, της πολιτικής, της τοπικής αυτοδιοίκησης και συγγενικών θεμάτων, και ο εβραϊκός Τύπος το χαιρέτισε ως άλλο ένα σημάδι ότι η εκκλησία βρισκόταν στο δρόμο «με σωστό τρόπο να υιοθετήσει αυτό που είναι στην ουσία ο Αμερικανικός Ιουδαϊσμός». Στο Σαιντ Λούις ένας κληρικός, αντί να κηρύξει κηρύγματα, άρχισε να παίζει ηθικολογικά δράματα που είχε γράψει ο ίδιος, και ο εβραϊκός τύπος το χαιρέτισε πάλι σαν ένδειξη της δυσαρέσκειας του χριστιανού στην εκκλησία του. Ό,τι γίνεται σε κάθε χριστιανική εκκλησία παρακολουθείται στενά, και οπουδήποτε συμβαίνει μια απομάκρυνση από την σαφώς χριστιανική θέση, χειροκροτείται ξέφρενα· και όπου εμφανίζεται η πίστη στα εμβλήματα, καταδικάζεται εξίσου υπερβολικά. Ο Ιουδαϊσμός δεν επιθυμεί η χριστιανική εκκλησία να παραμείνει χριστιανική. Αυτό εξηγεί ότι η καταστροφική «Ανώτερη Κριτική» είναι σχεδόν αποκλειστικά έργο Εβραίων, αν και ο κόσμος τους γνωρίζει από καιρό με το προσωπείο των «Γερμανών κριτικών».

Η εβραϊκή αδιαλλαξία σήμερα, χθες και σε κάθε εποχή της ιστορίας όπου οι Εβραίοι μπόρεσαν να ασκήσουν επιρροή ή εξουσία, είναι αδιαμφισβήτητη εκτός από τους ανθρώπους που δεν γνωρίζουν την ιστορία. Η εβραϊκή αδιαλλαξία στο παρελθόν είναι ιστορικό θέμα· για το

μέλλον είναι θέμα εβραϊκής προφητείας. Μία από τις ισχυρότερες αιτίες που μάχονται ενάντια στον πλήρη αμερικανισμό πολλών εκατομμυρίων Εβραίων σε αυτή τη χώρα είναι η πεποίθησή τους – που τους ενστάλαξαν οι θρησκευτικές αρχές τους – ότι είναι «εκλεκτοί», ότι αυτή η γη είναι δική τους, ότι οι κάτοικοι είναι ειδωλολάτρες, ότι έρχεται η μέρα που οι Εβραίοι θα είναι οι υπέρτατοι. Πώς μπορούν να ενεργήσουν διαφορετικά όταν συμφωνούν με τέτοιες δηλώσεις; Μπορείτε να δείτε τι εννοούν αν διαβάσετε εβραϊκά άρθρα που περιγράφουν την παραμέριση του λαού της Νέας Αγγλίας από τους Εβραίους· η επιπόλαιη στάση που υιοθετήθηκε απέναντι στην παρακαταθήκη που δημιούργησε την Αμερική είναι απλώς μια προκαταρκτική σκιά του ποια θα ήταν η πλήρης στάση εάν η δύναμη και η επιρροή το καθιστούσαν δυνατό. Ο μπολσεβικισμός, που ξεκίνησε με την καταστροφή της τάξης που περιείχε όλες τις προϋποθέσεις για μια καλύτερη Ρωσία, είναι ένας ακριβής παραλληλισμός για τη στάση που υιοθετείται σε αυτή τη χώρα σχετικά με την αρχική παρακαταθήκη.

Δεν μας επιτρέπεται από τους Εβραίους να τραγουδήσουμε τον «Ύμνο στην Δημοκρατία» στα σχολεία μας επειδή μια από τις στροφές έχει χριστιανικό άρωμα. Οι Εβραίοι ισχυρίζονται ότι η παρουσία έστω και ενός παιδιού Εβραίου σε οποιαδήποτε συνέλευση παιδιών θα έπρεπε με «ορθότητα» να αποτρέψει το τραγούδι αυτού του ιστορικού τραγουδιού.

Ο Νόρμαν Χάπγκουντ, γράφοντας σε μια εβραϊκή δημοσίευση, είπε: «Δεν χρειάζεται να εξηγήσω ότι δεν νομίζω ότι οι Εβραίοι πρέπει να επιμένουν υπερβολικά στα δικαιώματα ή την εθνικότητά τους με αρνητική έννοια. Θα έπρεπε να είναι όσο περισσότερο Εβραίοι μπορούν, αλλά θα έπρεπε να είναι όσο το δυνατόν λιγότερο από αυτό που είναι απλώς αντιχριστιανικό. Το να προσπαθούν οι Εβραίοι να αφαιρέσουν ένα τραγούδι από τα δημόσια σχολεία επειδή υμνεί τον Ιησού είναι ίσως φυσικό αλλά ελάχιστα σοφό». Ο κ. Χάπγκουντ δέχτηκε πολλές ύβρεις για την καλοπροαίρετη συμβουλή του.

Και πάλι φτάνουμε στο τέλος του χώρου μας με το θέμα να το έχουμε απλώς γρατσουνίσει. Έχουν παρουσιαστεί αρκετά για να δείξουν την ισχυρή, αδιάκοπη αντιχριστιανική δραστηριότητα των Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αν ο εβραϊκός Τύπος είχε διαβαστεί εκτενώς από μη-Εβραίους τα τελευταία 15 χρόνια, αυτή η παρούσα σειρά άρθρων θα ήταν περιττή – οι άνθρωποι θα γνώριζαν τα γεγονότα. Αυτά τα δύο άρθρα γράφτηκαν για να παρουσιάσουμε μερικά από τα γεγονότα που απεικονίζονται στον εβραϊκό Τύπο σύμφωνα με τη γραμμή της θρησκευτικής αδιαλλαξίας.

Οι Εβραίοι ομιλητές ζητούν την αποσιώπηση των γεγονότων στο όνομα της «θρησκευτικής ανοχής» και καταγγέλλουν την αποκάλυψη των γεγονότων σαν «θρησκευτική δίωξη». Διαβάστε όλες τις μη εβραϊκές θρησκευτικές και κοσμικές εκδόσεις και δεν θα βρείτε ούτε ένα εκατό χιλιοστό της εχθρότητας κατά της εβραϊκής θρησκείας που βρίσκεται

στον εβραϊκό Τύπο – που βρίσκεται συνεχώς κάθε εβδομάδα εδώ και πολλά χρόνια – ενάντια στη χριστιανική θρησκεία . Ο παρών συγγραφέας δεν έχει δει ούτε έχει ακούσει για άρθρο που να επιτίθεται στη θρησκεία των Εβραίων.

Έτσι, μια για πάντα, εκτοξεύοντας την κραυγή της «θρησκευτικής δίωξης», δείχνουμε ότι υπάρχει σε ποσότητα και δύναμη μόνο μεταξύ των Εβραίων – πουθενά αλλού. Κανένας εμποτισμένος με το αμερικανικό πνεύμα δεν θα μπορούσε ούτε μπορεί να καταδικάσει, να εμποδίσει ή ακόμα και να διαμαρτυρηθεί εναντίον οποιουδήποτε ατόμου λόγω της πίστης που έχει.

Όσον αφορά τη «θρησκευτική προκατάληψη» ή τη «δίωξη» που αναφέρεται για την παρούσα σειρά άρθρων – υπάρχουν, ανατυπωμένα σε μορφή φυλλαδίου για μόνιμη εξέταση: πού είναι η προκατάληψη ή η δίωξη; Δείξτε μου τη σελίδα!

Οι Εβραίοι εκπρόσωποι, εάν απευθυνόντουσαν σε αυτά που αναφέρονται στα άρθρα και όχι σε ό,τι δεν υπάρχει σ' αυτά, θα χρησιμοποιούσαν την ενέργειά τους για να επωφεληθούν καλύτερα, και περισσότερο προς τιμήν του εβραϊκού λαού. Οι δηλώσεις που έγιναν στην «The Dearborn Independent»έχουν συζητηθεί εκτενώς· αλλά ακόμα περιμένουν απάντηση.

«The Dearborn Independent», τεύχος 11 Ιουνίου 1921

«Αυτός ο φυλετισμός τελικά θα κατέρρεε αν δεν ήταν οι σκόπιμες προσπάθειες των Εβραίων ηγετών που είναι αποφασισμένοι ότι το Ισραήλ θα παραμείνει ένα κράτος εν κράτει. Εάν οι Εβραίοι επιμείνουν στη διατήρηση μιας ξεχωριστής εθνικής συνείδησης και μιας ξεχωριστής κοινοτικής ζωής, ο αντισημιτισμός θα ευδοκιμήσει στην Αμερική όπως έχει ευδοκιμήσει στην Ευρώπη. Το αμερικανικό έθνος, σαν το αποτέλεσμα της σύντηξης, δεν θα ανεχθεί χωρίς διαμαρτυρία ένα ξένο στοιχείο σε αυτό».
Χέρμπερτ Άνταμς Γκίμπονς στην εφημερίδα «The Century», Σεπτέμβριος (σελ. 789).

Οι Εβραίοι τζογαδόροι διαφθείρουν το αμερικανικό μπέιζμπολ

Υπάρχουν άνθρωποι στις Ηνωμένες Πολιτείες που λένε ότι το μπέιζμπολ δέχθηκε το θανατηφόρο χτύπημά του και σιγά-σιγά σβήνει από τη λίστα των αξιοσέβαστων αθλημάτων. Υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι που λένε ότι το αμερικανικό μπέιζμπολ μπορεί να σωθεί αν γίνει μια καθαρή σάρωση της εβραϊκής επιρροής που μόλις το παρέσυρε σε μια περίοδο πικρής ντροπής και εξαχρείωσης.

Το αν το μπέιζμπολ σαν άθλημα πρώτης κατηγορίας θα σκοτωθεί και θα επιβιώσει μόνο σαν φτηνή ψυχαγωγία· είτε εκ φύσεως αναγεννηθεί και με δίκαιη οργή διώξει τον κίνδυνο που το απειλεί, θα παραμείνει θέμα διαφόρων γνωμών. Αλλά υπάρχει μια βεβαιότητα, δηλαδή, ότι το τελευταίο και πιο επικίνδυνο χτύπημα του μπέιζμπολ ήταν περιέργως αξιοσημείωτο για τον εβραϊκό του χαρακτήρα.

Ωστόσο παραπέμφθηκαν μόνο ασήμαντοι Εβραίοι. Αναπόφευκτα εμφανίστηκαν στον Τύπο τα ονόματα άλλων Εβραίων και ο κόσμος αναρωτήθηκε ποιοι ήταν. Προεδρεύει ένας Εβραίος δικαστής. Εβραίοι δικηγόροι ήταν εξέχοντες και στις δύο πλευρές των υποθέσεων. Πολλά περίεργα πράγματα συνέβησαν. Αλλά το πιο περίεργο από όλα είναι το γεγονός ότι αν και οι Αμερικανοί οπαδοί ένιωσαν ότι κάτι εποχικό είχε συμβεί στο μπέιζμπολ, λίγοι γνωρίζουν πραγματικά τι είναι.

Υπήρχε αρκετός χρόνος για άλλους να πουν την αλήθεια, αν ήταν διατεθειμένοι. Πολλοί αθλητικοί συντάκτες έχουν φτάσει τόσο κοντά στο να το πουν όσα θα τους επέτρεπαν οι εφημερίδες τους. Αλλά καθημερινά γίνεται πιο προφανές ότι, εάν το όλο θέμα πρόκειται να αποκαλυφθεί, ώστε οι Αμερικανοί να ξέρουν πού να αναζητήσουν τον κίνδυνο, θα πρέπει να το κάνει η «The Dearborn Independent».

Και αυτό δεν είναι δική μας επιλογή. Το μπέιζμπολ είναι ένα ασήμα-

ντο θέμα σε σύγκριση με ορισμένα από τα γεγονότα που περιμένουν δημοσίευση. Κι όμως είναι δυνατόν να δούμε το πώς δουλεύει η εβραϊκή ιδέα στο μπέιζμπολ τόσο καθαρά από οποιοδήποτε άλλο πεδίο. Η διαδικασία είναι ίδια, είτε στον πόλεμο είτε στην πολιτική, στα οικονομικά ή στον αθλητισμό.

Καταρχάς, οι Εβραίοι δεν είναι αθλητές. Αυτό δεν αναφέρεται σαν κατηγορία εναντίον τους, αλλά απλώς σαν ανάλυση. Μπορεί να είναι ελάττωμα στον χαρακτήρα τους, μπορεί και όχι· παρ' όλα αυτά είναι ένα γεγονός που διακρίνει τους Εβραίους οι οποίοι το αναγνωρίζουν χωρίς δισταγμό. Το εάν αυτό οφείλεται στον σωματικό τους λήθαργο, στην απέχθειά τους για κάθε σωματική δράση ή στο σοβαρό πνεύμα τους, άλλοι μπορεί να το αποφασίσουν· ο Εβραίος από τη φύση του δεν είναι αθλητής· αν ασχολείται με το γκολφ, είναι επειδή το απαιτεί η θέση του στην κοινωνία, όχι επειδή του αρέσει πραγματικά· και αν πηγαίνει στους στίβους των κολλεγίων, όπως κάνουν μερικοί από τους νεότερους Εβραίους, είναι επειδή έχει δοθεί τόση προσοχή στην παραμέλησή τους για τα αθλήματα, που η νεότερη γενιά πιστεύει ότι είναι απαραίτητο να αφαιρέσει αυτή την αξιοσημείωτη παρατήρηση.

Κι όμως, η πληγή του αμερικανικού αθλητισμού σήμερα είναι η παρουσία ενός συγκεκριμένου τύπου Εβραίων, όχι σαν συμμετέχοντες, αλλά σαν εκμεταλλευτές και διαφθορείς. Αν ήταν αθλητές λόγω της αγάπης τους για τον αθλητισμό, θα μπορούσαν να είχαν σωθεί από το να γίνουν εκμεταλλευτές και διαφθορείς, γιατί δεν υπάρχει μυαλό στο οποίο η διαφθορά ενός αθλήματος να είναι πιο παράλογη και μάλιστα ανεξήγητη από το μυαλό του ανθρώπου που συμμετέχει σε αυτό.

Υπάρχουν πολλά στοιχεία που θα δικαιολογήσουν τη χρήση των παραπάνω όρων «εκμεταλλευτής» και «διαφθορέας» όσον αφορά το μπέιζμπολ. Αλλά θα ήταν εξίσου εύκολο να διακρίνει κανείς την ίδια περίπτωση όσον αφορά την πάλη και τις ιπποδρομίες. Η πάλη ελέγχεται τόσο ολοκληρωτικά από τους Εβραίους που έχει γίνει ένα άθλημα εκτός νόμου. Η ιστορία της πάλης δεν είναι μόνο η ιστορία της εξαχρείωσης ενός αθλήματος, αλλά και η ιστορία μιας ολόκληρης εξαπάτησης στο τζόγο του κοινού.

Το ίδιο ισχύει και για τις ιπποδρομίες. Όλη η ατμόσφαιρα αυτού του αθλήματος έχει χρωματιστεί από ανεντιμότητα. Τα άλογα παραμένουν σχεδόν τα μόνα καλοαναθρεμμένα πλάσματα που συνδέονται με αυτό. Ωστόσο, γιατί η τέχνη της εκτροφής και της εκπαίδευσης και της δοκιμής εκλεκτών αλόγων πρέπει να είναι εξευτελιστική; Μόνο επειδή μια συγκεκριμένη τάξη είδε σε αυτό μια ευκαιρία να παίξει με τις αδυναμίες των ανθρώπων για χάρη του κέρδους.

Αυτό, πράγματι, εξηγεί την παρουσία του Εβραίου στον σύγχρονο αθλητισμό και εξηγεί επίσης γιατί η Εβραϊκή Ιδέα στον αθλητισμό, αντί να είναι συντηρητική, είναι ανήθικη. Ο Εβραίος είδε χρήματα εκεί που ο αθλητής έβλεπε διασκέδαση και δεξιοτεχνία. Ο Εβραίος ξεκίνησε να

κεφαλαιοποιήσει τον ανταγωνισμό και να εμπορευματοποιήσει το ζήλο των διαγωνιζομένων.

Αυτή δεν είναι απαραιτήτως η μόνη πορεία που θα μπορούσε να ακολουθήσει ο Εβραίος όσον αφορά τον αθλητισμό, αλλά είναι η πορεία που έχει ακολουθήσει κυρίως, και καθώς το ένα σκάνδαλο το ακολουθεί άλλο σκάνδαλο, φαίνεται ότι είναι καιρός ο οργανωμένος εβραϊσμός να αναλάβει να ελέγξει ή να αποκηρύξει εκείνους τους Εβραίους που συνέβαλαν περισσότερο στη διαφθορά και σχεδόν την καταστροφή των καθαρότερων, πιο αντρικών δημοσίων αθλημάτων μας.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στο Σικάγο, όπου έχει την έδρα της η Εβραϊκή Ένωση κατά της Δυσφήμησης, δεν στάλθηκε ούτε λέξη από τους Εβραίους για τους Εβραίους δράστες, που να τους κατηγορεί για τις δραστηριότητές τους. Ούτε λέξη. Αλλά την ίδια στιγμή η πίεση της Αντιδυσφημιστικής Ένωσης ήταν μεγάλη σε ολόκληρο τον αμερικανικό Τύπο των εφημερίδων για να αποτρέψει τη δημόσια δήλωση ότι όλο το σκάνδαλο του μπέιζμπολ ήταν μια εβραϊκή παράσταση απ' άκρη σ' άκρη.

Το μπέιζμπολ είχε ένα περιστατικό στη ζωή του το 1875. Οι φασαρίες, ο τζόγος, το ποτό και η γενική αταξία στα γήπεδα του μπέιζμπολ έφεραν το άθλημα πολύ χαμηλά στη δημόσια εκτίμηση, τόσο χαμηλά που η προσέλευση στους αγώνες μειώθηκε σε μεγάλο βαθμό. Αυτό το έτος 1921 υπάρχει μια άλλη δημόσια επίπληξη στο μπέιζμπολ που το διαχειρίζονται με τα ίδια μέσα – πολύ μεγάλη μείωση της υποστήριξης του κοινού στους αγώνες.

Η καταιγίδα ξεκίνησε να ακούγεται ήδη από το 1919. Οι «Nationals Cincinnati Reds είχαν νικήσει τους «Chicago American Giants» στο Αμερικανικό πρωτάθλημα μπέιζμπολ εκείνης της χρονιάς και αμέσως μετά η χώρα έγινε μια γκαλερί ψιθυριστών όπου ακούγονταν μυστηριώδεις φήμες για παράνομες συναλλαγές. Τότε ακούστηκαν ονόματα Εβραίων, αλλά δεν σήμαινε τίποτα για τον μέσο άνθρωπο. Οι φήμες αφορούσαν ύποπτα οικονομικά κέρδη για έναν αριθμό Εβραίων τζογαδόρων με αναμφισβήτητα σκοτεινή φήμη.

Αλλά «την έβγαλαν καθαρή», στην καθομιλουμένη του γηπέδου. Δεν υπήρχε αρκετή αγανάκτηση του κοινού για να εξαναγκαστεί μια αποκάλυψη και πολλά εμπλέκονταν πολλά συμφέροντα για να αποτραπεί το μπέιζμπολ να δείξει τέτοια συμπεριφορά μπροστά σε ένα κοινό που το λατρεύει. Ωστόσο, δεν ξέχασαν όλοι το περιστατικό. Μερικοί που είχαν το ενδιαφέρον του ειλικρινούς αθλητισμού στην καρδιά, καθώς και του σεβασμού των γεγονότων, παρέμειναν στο μονοπάτι – πολύ καιρό αφότου το μονοπάτι πάγωσε, πολύ αφότου οι κύριοι παραβάτες ξέχασαν την προσοχή του κόσμους. Εκεί που κάποτε είχαν ληφθεί με επιτυχία χρήματα, η συμμορία θα επέστρεφε σίγουρα.

Ο χρόνος περνούσε μέχρι που η σεζόν του 1920 άρχισε να φθίνει. Μια μέρα που οι ομάδες του Σικάγο και της Φιλαδέλφεια της Εθνικής κατηγο-

ρίας είχαν μια σειρά αγώνων στο Σικάγο, περίεργα μηνύματα άρχισαν να φτάνουν στο γραφείο του συλλόγου του Σικάγο. Τα μηνύματα χρονολογούνταν από το Ντιτρόιτ και ενημέρωσαν τον σύλλογο και τη διοίκηση του Σικάγο ότι αρκετοί «γνωστοί» Εβραίοι στοιχηματίζουν πολύ στη Φιλαδέλφεια. Τα στοιχήματα περιελάμβαναν μεγάλα χρηματικά ποσά και καθώς ο αγώνας ήταν απλώς η συνηθισμένη σειρά των καθημερινών παιχνιδιών, καθόλου σημαντικός αγώνας, το ασυνήθιστο ενδιαφέρον των Εβραίων εμβολέων τράβηξε την προσοχή. Ταυτόχρονα, παρατηρήθηκε ότι τα χρήματα άρχισαν να κυλούν στα μπιλιάρδα της Φιλαδέλφειας.

Οι υπεύθυνοι του συλλόγου του Σικάγο κάλεσαν μια γρήγορη διάσκεψη με τη λήψη των μηνυμάτων. Κάλεσαν τον Γκρόβερ Αλεξάντερ, του εξήγησαν την κατάσταση και του είπαν ότι ήταν στο χέρι του να σώσει το παιχνίδι. Δεν ήταν η σειρά του Αλεξάντερ να αγωνιστεί, είχε επιλεγεί ο Κλοντ Ρέιμοντ Χέντριξ για εκείνη την ημέρα· ούτε ο Αλεξάντερ ήταν στην προπόνηση για να αγωνιστεί εκείνη την ημέρα. Ωστόσο, στήθηκε στη βάση και παρόλο που έβαλε την καρδιά του για να νικήσει τη Φιλαδέλφεια και να αποτρέψει τους Εβραίους τζογαδόρους, δεν τα κατάφερε.

Μετά ήρθε το μεγάλο σκάνδαλο. Μια μεγάλη ερευνητική επιτροπή της κομητείας Κουκ κλήθηκε σε συνεδρίαση στο Σικάγο και της ζητήθηκε να το διερευνήσει. Όταν η μεγάλη ερευνητική επιτροπή ολοκλήρωσε τις εργασίες της, οκτώ μέλη της ομάδας του Σικάγο του αμερικανικού πρωταθλήματος ήταν υπό δίωξη για παράνομα κέρδη στο Αμερικανικό πρωτάθλημα μπέιζμπολ του 1919, την προηγούμενη χρονιά, της ομάδας Σινσινάτι Ρεντς. Και σε όλη τη γραμμή της έρευνας τα ονόματα των Εβραίων ήταν άφθονα.

Ανακαλύφθηκε ότι τα κατηγορητήρια που ασκήθηκαν από το ορκωτό δικαστήριο ήταν λανθασμένα· κλήθηκε ένα δεύτερο και με αυτό το δεύτερο ορκωτό δικαστήριο διεξήχθη η περίφημη δίκη στο Σικάγο.

Μια διαφορά στο έργο των δύο ορκωτών δικαστηρίων ήταν ότι το δεύτερο κατηγόρησε πέντε Εβραίους που είχαν διαφύγει από το πρώτο. Δύο από αυτούς τους άνδρες ήταν ο Καρλ Ζορκ και ο Μπένι Φράνκλιν, οι οποίοι ήταν εξίσου εμπλεκόμενοι στην περίοδο του πρώτου ορκωτού δικαστηρίου όσο και την περίοδο του δεύτερου ορκωτού δικαστηρίου, αλλά το γραφείο του εισαγγελέα δεν προσπάθησε να εξασφαλίσει το κατηγορητήριό τους. Γιατί; Επειδή ο Χάρτλεϊ Ρεπλόγκλ, ο δικηγόρος που εκπροσωπούσε την εισαγγελία, είπε ότι υπήρχαν αρκετοί άνδρες που κατηγορήθηκαν χωρίς τον Ζορκ και τον Φράνκλιν. Αυτοί οι δύο Εβραίοι του Σεντ Λούις εκπροσωπήθηκαν από τον Άλφρεντ Σόλομον Όστριαν, έναν Εβραίο δικηγόρο, από το Σικάγο.

Αυτό το δεύτερο ορκωτό δικαστήριο παρέπεμψε επίσης τον Μπεν και τον Λούι Λέβι και τον κουνιάδο τους Ζέλτσερ, τζογαδόρους από το Ντε Μόιν. Το κατηγορητήριό τους δεν εξασφαλίστηκε στην πρώτη έρευνα

του ορκωτού δικαστηρίου που την διεύθυνε ο Ρεπλόγκλ, βοηθός του Χόιν, ο οποίος τότε ενεργούσε για την πολιτεία του Ιλινόις. Μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου ορκωτού δικαστηρίου είχε συμβεί μια πολιτική αλλαγή και τα δημόσια συμφέροντα στο δεύτερο ορκωτό δικαστήριο ήταν υπό τη φροντίδα ενός νέου εισαγγελέα, του Ρόμπερτ Έμετ Κρόου, ενός πρώην δικαστή.

Καθίσταται απαραίτητο σε αυτό το σημείο της αφήγησης να δώσουμε ένα σύντομο «Who's Who» για το σκάνδαλο του μπέιζμπολ, παραλείποντας από τη λίστα τα ονόματα των παικτών του μπέιζμπολ, που είναι επαρκώς γνωστά στο κοινό. Αυτή η λίστα θα περιλαμβάνει μόνο εκείνους που ήταν στο παρασκήνιο του μπέιζμπολ και τους οποίους είναι απαραίτητο να γνωρίζετε για να κατανοήσετε τι συμβαίνει στα παρασκήνια τα τελευταία χρόνια.

Για πρώτο όνομα ας πάρουμε τον Άλμπερτ Ντέιβις Λάσκερ. Είναι μέλος της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής (A.J.C.), διορίστηκε πρόσφατα από τον Πρόεδρο Χάρντινγκ ως πρόεδρος του ναυτιλιακού συμβουλίου των Ηνωμένων Πολιτειών και είναι γνωστός ως ο συγγραφέας του «Σχεδίου Λάσκερ», ενός ευρέως διαδεδομένου σχεδίου για την αναδιοργάνωση του μπέιζμπολ, το οποίο πρακτικά έβγαλε το άθλημα από τον έλεγχο των μη-Εβραίων. Φημίζεται ότι ήταν ο δεύτερος πλουσιότερος Εβραίος στο Σικάγο και ήταν επικεφαλής του διαφημιστικού γραφείου που έγινε διάσημο με τα ονόματα των μη-Εβραίων Lord & Thomas. Επιπλέον είναι μεγαλομέτοχος της ομάδας των Σικάγο Καμπς.

Το λεγόμενο «Σχέδιο Λάσκερ» έχει αποδοθεί στον κ. Λάσκερ, αν και εδώ δεν φαίνεται ότι συγκεκριμένα ήταν ο εμπνευστής του. Ο υπαινιγμός δεν γίνεται για τον λόγο ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να βάλει τον κ. Λάσκερ στη θέση να ισχυριστεί κάτι που δεν είναι αλήθεια. Μέχρι να το ισχυριστεί, ο όρος «Σχέδιο Λάσκερ» πρέπει να παραμείνει απλώς ένας προσδιορισμός, και όχι μια περιγραφή της προέλευσής του.

Αυτό το θέμα μας φέρνει στο όνομα του Άλφρεντ Σόλομον Όστριαν, ενός Εβραίου δικηγόρου από το Σικάγο, ο οποίος είναι στενός φίλος τόσο του κ. Λάσκερ όσο και του Ρεπλόγκλ που προαναφέραμε. Λέγεται ότι ο κ. Όστριαν ήταν πραγματικά ο εμπνευστής του «Σχεδίου Λάσκερ» το οποίο για ορισμένους λόγους αποδόθηκε στον κ. Λάσκερ, ο οποίος δεν ήταν αντίθετος στη δημοσιότητα και γνώριζε την τέχνη της αυτοδιαφήμισης. Τώρα, φαίνεται ότι ο Όστριαν ήταν και ο νόμιμος εκπρόσωπος του Τσαρλς Άλμπερτ Κόμισκεϊ, ιδιοκτήτη της ομάδας Chicago American Giants, και ότι ήταν επίσης, αν δεν είναι τώρα, νομικός σύμβουλος του Ουίλλιαμ Λούις Βικ, προέδρου στην ομάδα των Σικάγο Καμπς, της οποίας ο Λάσκερ ήταν μεγαλομέτοχος όπως μόλις ειπώθηκε. Αυτό το σύλλογο άγγιξε περισσότερο το αμφισβητήσιμο παιχνίδι του Αυγούστου του 1920, και που στη συνέχεια άφησε ελεύθερο τον Χέντριξ, τον ρίπτη που επιλέχθηκε και αποσύρθηκε από αυτό το

παιχνίδι. Η ομάδα των Σικάγο Καμπς δεν εξήγησε ποτέ γιατί άφησε ελεύθερο τον Χέντριξ και ποτέ δεν ζήτησε επανόρθωση.

Οι περαιτέρω δραστηριότητες του κ. Όστριαν θα εμφανιστούν όταν συνεχιστεί η αφήγηση της έρευνας και της δίκης.

Έπειτα υπάρχει ο Άρνολντ Ρόθσταϊν, ο οποίος περιγράφει τον εαυτό του ότι ασχολείται με κτηματομεσιτικές επιχειρήσεις, αλλά είναι γνωστό ότι είναι ένας πλούσιος παίκτης τυχερών παιχνιδιών, ιδιοκτήτης ενός διαβόητου οίκου τυχερών παιχνιδιών στη Σαρατόγκα, ιδιοκτήτης πίστας ιπποδρομιών και φημίζεται ότι ενδιαφέρεται οικονομικά για την «Εθνική Ένωση Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ».

Ο Ρόθσταϊν συνήθως αναφερόταν κατά τη διάρκεια του σκανδάλου του μπέιζμπολ ως «ο άνθρωπος από ψηλά». Λέγεται ότι με κάποιο άγνωστο τρόπο πήρε την μυστική κατάθεση που δόθηκε ενώπιον του ορκωτού δικαστηρίου και την πρόσφερε σε εφημερίδα της Νέας Υόρκης. Ωστόσο, το γεγονός είναι το εξής: η μαρτυρία του ορκωτού δικαστηρίου εξαφανίστηκε από τη φύλαξη του εισαγγελέα. Λέγεται ότι, όταν ο Ρόθσταϊν διαπίστωσε ότι δεν τον ενοχοποιούσε, την πρόσφερε για λόγους δημοσιότητας. Αναφέρθηκε και η τιμή που λέγεται ότι κόστισε. Παραπέρα αναφέρεται ότι η εφημερίδα της Νέας Υόρκης στην οποία προσφέρθηκε η μυστικά κλεμμένη μαρτυρία, με τη σειρά της πρόσφερε τη χρήση της για μεγαλύτερο ποσό σε εφημερίδα του Σικάγο και ότι η εφημερίδα του Σικάγο, για να προστατευτεί, κάλεσε τον Ρόμπερτ Έμετ Κρόου, τον νέο εισαγγελέα, ο οποίος συμβούλεψε ότι η εφημερίδα κατά την εκτύπωσή της θα διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο. Προειδοποιήθηκαν και άλλοι συντάκτες του Σικάγο και η μαρτυρία δεν τυπώθηκε. Ακόμη και η εφημερίδα της Νέας Υόρκης το σκέφτηκε καλύτερα και δεν το τύπωσε.

Σε σχέση με αυτό, ο Ρόθσταϊν απείλησε με μήνυση κατά του Μπάν Τζόνσον της Εθνικής Επιτροπής, το μεγαλόσωμο, μεγαλόψυχο, έντιμο σύμβουλο και προστάτη του στρέιτ μπέιζμπολ – αλλά η αγωγή, όπως και άλλες τέτοιου είδους, δεν έγινε. Ο Ρόθσταϊν είναι γνωστός στο Μπρόντγουεϊ σαν «ένας γλαφυρός Εβραίος». Το ότι είναι ισχυρός με τις αρχές έχει συχνά αποδειχθεί. Οι επεμβάσεις του στον χλοοτάπητα οδήγησαν σε προτάσεις για αποκλεισμό του.

Ο Άλφρεντ Σόλομον Όστριαν, που αναφέρθηκε προηγουμένως, ήταν ο νομικός σύμβουλος του Ρόθσταϊν κατά τη διάρκεια του σκανδάλου του μπέιζμπολ.

Ο Χιου Στιούαρτ Φούλερτον, ο ικανός αθλητικογράφος της «New York Evening Mail», γράφοντας στις 28 Ιουλίου 1921, έκανε έκκληση ότι «ένα άτομο που είναι ένοχο για απατεωνιές στον ιππόδρομο πρέπει να αποβληθεί όχι μόνο από τον ιππόδρομο αλλά και από την μπάλα, τα γήπεδα τένις, τα γήπεδα ποδοσφαίρου και κάθε μέρος όπου προωθείται ο αθλητισμός. Αυτοί οι λαφυραγωγοί των αθλημάτων πρέπει να αποκλειστούν από κάθε άθλημα».

Και στην ίδια εφημερίδα, αναφερόμενος συγκεκριμένα στον Ρόθσταϊν,

ο κ. Φούλερτον γράφει:

«Στη Νέα Υόρκη υπάρχει ένας τζογαδόρος ονόματι Ρόθσταϊν που τον φοβούνται πολλοί και τον κατηγορούν πολλοί. Το όνομά του έχει εμπλακεί σχεδόν σε κάθε μεγάλη κλοπή, σε κάθε απατεωνιά στον ιππόδρομο και αναφέρεται ανοιχτά σε αυτό το σκάνδαλο του μπέιζμπολ. Δεν υπάρχει καμία νομική απόδειξη εναντίον του πέρα από το γεγονός ότι είναι ο μόνος άνδρας σε ολόκληρο το πλήθος που είχε αρκετά χρήματα για να χειριστεί μια τέτοια συμφωνία. Τουλάχιστον 200.000 δολάρια χρησιμοποιήθηκαν σε πραγματικά μετρητά, και κανείς δεν μπορούσε να έχει τόσα χρήματα εκτός από τον Ρόθσταϊν, ο οποίος είναι είτε ο πιο χυδαίος απατεώνας είτε ο πιο αδικημένος άνθρωπος στην Αμερική. Ο Ρόθσταϊν κάθεται στην σουίτα με τον ιδιοκτήτη των New York Giants. Έχει την «ελευθέρας» στα αποκλειστικά κλαμπ των ιππόδρομων· είναι πάντα στους επίσημους των αγώνων».

Στη συνέχεια, αφού κατονομάζει τον Άμπε Άτελ και τον Μπένι Κάουφ, οι οποίοι απολαμβάνουν επίσης εξαιρετικά προνόμια στον σύλλογο της Νέας Υόρκης, ο κ. Φούλερτον κάνει την έκκλησή του για τον αποκλεισμό των «λαφυραγωγών των αθλημάτων» από κάθε χώρο όπου προωθείται ο αθλητισμός.

Έπειτα, υπάρχει ο Τσαρλς Άλμπερτ Κόμισκεϊ, ο οποίος είναι ένα από τα πιο εντυπωσιακά παραδείγματα στη χώρα σήμερα ενός καλού Ιρλανδού που επισκιάστηκε εντελώς από έναν Εβραίο. Ο Κόμισκεϊ ήταν ένας από τους πιο ένθερμους υποστηρικτές του έντιμου μπέιζμπολ σε αυτή τη χώρα και βοήθησε πολύ στο να σταθούν τα παιχνίδια της μεγάλης κατηγορίας στη θέση που κατείχαν λίγο πριν το σκάνδαλο. Κατέβαλε τις μεγαλύτερες προσπάθειες με τους άνδρες του για να βρει την αλήθεια για το «ρίξιμο» του Αμερικανικού πρωταθλήματος μπέιζμπολ. Αλλά οι προσπάθειές του ήταν άκαρπες και ακόμη κι αυτός, ίσως, δεν είχε ιδέα του πώς έγινε.

Γι' αυτό, αντί για τον κύριο Κόμισκεϊ, κοιτάζουμε τον Εβραίο πίσω από αυτόν που είναι ο Χάρι Μίτσελ Γκράμπινερ. Με τον Κόμισκεϊ να αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας, ο Γκράμπινερ είναι υπεύθυνος στο γήπεδο μπέιζμπολ Κόμισκεϊ. Περισσότερο από αυτό, φαίνεται να είναι ο υπεύθυνος του Κόμισκεϊ, εμποδίζοντάς τον να κάνει δημόσιες δηλώσεις και κατά κάποιο τρόπο να του υπαγορεύει – προωθώντας τον εαυτό του με τρόπο που εντυπωσιάζει ανεξίτηλα και δυσάρεστα σχεδόν κάθε αθλητικογράφο στην Αμερική.

Η υποστήριξη του Σικάγο στους White Sox άρχισε να πέφτει ακόμη και πριν από το σκάνδαλο και βοηθήθηκε από τη αντιδημοτικότητα των μεθόδων του Γκράμπινερ που ήταν εξ ολοκλήρου χαρακτηριστικές αυτού που ο αμερικανοποιημένος Εβραίος αποκαλεί «παλιοεβραίος». Σαν γραμματέας του συλλόγου, ο Γκράμπινερ έχει αρπάξει την αρχηγία και αν ο Κόμισκεϊ είχε αρκετή δύναμη για να τον ανατρέψει θα έκανε περισσότερα από όσα έκαναν τα δικαστήρια για να καθαρίσουν τους

White Sox από το πιο σοβαρό εναπομείναν ελάττωμά του.

Υπάρχουν σκιερά σημεία στο Σικάγο που ούτε το ορκωτό δικαστήριο ούτε η δίκη έφεραν στο φως, ένα από αυτά είναι τώρα σχετικό:

Σε όλα τα γήπεδα της Αμερικανικής Ένωσης Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ και της Εθνικής Ένωσης Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ, γι' αυτό το θέμα οι αξιωματούχοι της γηπεδούχου ομάδας – δηλαδή της ομάδας στην πόλη της οποίας παίζεται το παιχνίδι – ελέγχουν τις θύρες. Το να ελέγχεις τις θύρες σημαίνει να μαζέψεις τα εισιτήρια και να δώσεις μια αναφορά της προσέλευσης. Τα εισιτήρια εκδίδονται και αριθμούνται για τις διάφορες θύρες – θύρα επισήμων, θύρες διαρκείας, θύρες κερκίδων και λοιπά. Ολοκληρώνεται το μέτρημα και φαίνεται ο αριθμός των ατόμων που πέρασαν από κάθε θύρα. Όταν ολοκληρωθούν όλες οι αναφορές μπορεί να φανεί με μια ματιά ποιο είναι το ποσό που πλήρωσαν οι παρευρεθέντες και το μερίδιο των διαγωνιζομένων συλλόγων.

Παλαιότερα το έθιμο ήταν για την φιλοξενούμενη ομάδα να αναθέτει σε έναν γραμματέα να παρακολουθεί τις θύρες και έτσι να εξασφαλίζεται μια αληθινή καταμέτρηση, αλλά πριν από χρόνια υιοθετήθηκε το «σύστημα τιμής», αφήνοντας ολόκληρο το μέτρημα στην γηπεδούχο ομάδα και αυτό το «σύστημα τιμής» τηρήθηκε αυστηρά. Κανείς δεν υποψιαζόταν την απάτη. Η καταμέτρηση γινόταν κατά τη διάρκεια της έκτης και της έβδομης περιόδου του αγώνα, οι υπεύθυνοι του γηπεδούχου συλλόγου, πήγαιναν σε όλες τις θύρες μετρώντας τις περιστροφικές θύρες και έκαναν την αναφορά. Στη συνέχεια ετοίμαζαν τρία έντυπα που έδειχναν το μερίδιο της γηπεδούχου ομάδας, το μερίδιο της φιλοξενουμένης ομάδας και το όλο σύνολο.

Κάτω από το καθεστώς του Γκράμπινερ, το «σύστημα τιμής» όπως εφαρμόστηκε στο γήπεδο μπέιζμπολ του Σικάγο άρχισε να γίνεται ύποπτο. Άρχισε να υποδηλώνεται μυστηριωδώς ότι οι φιλοξενούμενες ομάδες δεν έπαιρναν το πλήρες μερίδιό τους. Ειπώθηκε ότι μέσω ενός συστήματος ψευδούς υπολογισμού, κρατούνταν χρήματα. Όπως ήταν φυσικό, με όλες τις άλλες μυστικές έρευνες που γινόντουσαν στο μπέιζμπολ, αυτό το στοιχείο δεν έμεινε ανέπαφο. Προσλήφθηκαν ντετέκτιβ, τοποθετήθηκαν παρατηρητές, έγιναν μυστικές καταμετρήσεις. Όχι μόνο ένας ούτε δύο σύλλογοι υιοθέτησαν μυστικές μεθόδους για να μάθουν τι συνέβαινε υπό τη γραμματεία του Γκράμπινερ. Ανακάλυψαν ότι το «σύστημα τιμής» δεν ήταν της μόδας σε εκείνο το γήπεδο. Οι υποψίες τους επιβεβαιώθηκαν, οι μυστηριώδεις φήμες επαληθεύτηκαν. Θα ήταν μάλλον απαράδεκτο για τα φιλοεβραϊκά άτομα να αναφέρουν την εβραϊκή διαχείριση με αυτές τις μεθόδους – αλλά υπάρχουν τα γεγονότα.

Οι ευτυχισμένες ημέρες του Κόμισκεϊ στην ομάδα των Σικάγο Γουάιτ Σοξ (Chicago White Sox) έφτασαν στο θλιβερό τους τέλος υπό τον εβραϊκό έλεγχο που της είχε επιβληθεί. Και είναι χαρακτηριστικό· γιατί

δεν υπάρχει πιο σίγουρη ένδειξη για τον εντοπισμό ενός συγκεκριμένου τύπου Εβραίων από την βεβαιότητα ότι ακόμη και με το τίμιο χρήμα που περνά από τα χέρια του, θα προσπαθήσει να αυξήσει τη ροή με τη μικροπρεπή ανεντιμότητα που, μόλις ανακαλυφθεί, τον στιγματίζει για πάντα. Είναι χαρακτηριστικό. Υπάρχει ένα δέλεαρ στην απάτη που αρέσει σε μερικούς ανθρώπους περισσότερο από ό,τι η καλή και ικανοποιητική επιτυχία. Σκεφτείτε μια παγκοσμίου φήμης ομάδα του μπέιζμπολ που επιτρέπει σε ένα σύστημα που εξαπάτησε την ομάδα των φιλοξενούμενων με μερικές εκατοντάδες εισιτήρια!

Στη συνέχεια, επόμενος σε αυτή τη στοά των αξιοσημείωτων στο παρασκήνιο του μπέιζμπολ είναι ο Εβραίος τζογαδόρος, Άμπε Άτελ, του οποίου η σχέση με τον αθλητισμό ήταν αμφισβητήσιμη από τότε που εκθρονίστηκε από το πυγμαχικό του βάθρο. Ο Άτελ είναι γνωστός σαν «κηφήνας» του σχεδίου του «στησίματος παιχνιδιών» στο αμερικανικό πρωτάθλημα μπέιζμπολ. Ξέρει τα πάντα για τα κρυφά «ρίγματα» των αγώνων, γιατί έχει «ρίξει» τους δικούς του αγώνες προσποιούμενος ότι τον νικούν όταν πρόκειται για στοιχήματα τυχερών παιχνιδιών και κερδίζει εύκολα όταν το ζητούν οι ίδιοι λόγοι. Ο Άτελ έχει τέτοιο χαρακτήρα που θα έπρεπε να αποκλειστεί από τα γήπεδα οποιουδήποτε αθλήματος, όπως προτείνει ο κύριος Φούλερτον. Είναι ο Μορίς Τζεστ (Μοϊσέ Γκέρσνοβιτς) του αθλητισμού, χωρίς την επιτυχία του Τζεστ. Όλοι οι τζογαδόροι έλεγαν τον Άτελ «διαμεσολαβητή». Ακόμη και ο Ρόθσταϊν τον έλεγε «διαμεσολαβητή». Φαινόταν ομόφωνο – ίσως τη συγκατάθεση του ίδιου του Άτελ – ότι έπρεπε να θεωρείται σαν «διαμεσολαβητής»: το έκανε πολύ πιο άνετο για τους άλλους. Ο Άτελ έφτασε στο σημείο να πει ότι πλησίασε τον Ρόθσταϊν με την πρόταση να συγκεντρώσει μια ομάδα για να δωροδοκήσει τους παίκτες για να «ρίξουν τα παιχνίδια», αλλά ο Ρόθσταϊν αρνήθηκε. Και όμως ο Μάχαργκ, ένας άλλος Εβραίος, του οποίου το όνομα αν γραφεί ανάποδα είναι «Graham», λέει ότι ένα τηλεγράφημα που υποσχόταν 20.000 δολάρια ήρθε με την υπογραφή «Α. Ρ.». Το «Α. Ρ.» για μερικού σημαίνει Άρνολντ Ρόθσταϊν, αλλά άλλοι λένε ότι είναι πολύ έξυπνος για να υπογράφει με τα αρχικά του. Ωστόσο, υποστηρίχθηκε ότι 10 τζογαδόροι, όλοι Εβραίοι, καθάρισαν 250.000 $ στα παιχνίδια και ότι σχεδόν τόσα χρήματα χρησιμοποιήθηκαν για τα διαχειριστούν.

Ο Άτελ ήταν ο «τράγος», η ομοφωνία ήταν μάλλον εκπληκτική. Είναι γνωστό, βέβαια, ότι οι άνθρωποι ήταν τόσο χωμένοι βαθιά στην αμαρτία που είχαν επιλεγεί να κουβαλήσουν τις αμαρτίες και των φίλων τους με την υπόσχεση ότι θα ασκηθεί «επιρροή», ή με την απειλή ότι, αν δεν «στήνονταν» θα ακουγόντουσαν μερικές αδιακρισίες του παρελθόντος. Όποια κι αν ήταν η περίπτωση του Άτελ, αντιμετώπισε την κριτική. Ο Άτελ είπε στους παίκτες ότι ο Ρόθσταϊν έβαζε τα χρήματα.

Και ο Άτελ ποτέ δεν λογοδότησε. Ούτε κατατέθηκε ότι ο Άμπε Άτελ συμμετείχε. Κάποια χρήματα που χάθηκαν σε ένα στοίχημα είχαν απο-

πληρωθεί και η αναμενόμενη μαρτυρία σε ένα συγκεκριμένο θέμα αποδείχθηκε διαφορετική από την αναμενόμενη. Ο Άτελ κρατήθηκε στη Νέα Υόρκη για ακρόαση έκδοσης. Ο Σάμι Πας, ένας Εβραίος, ήταν ένας από τους μάρτυρες. Το ίδιο και ο Τζόνι Σέις. Η ακρόαση είχε ως αποτέλεσμα η Νέα Υόρκη να αρνηθεί την έκδοση του Άμπε Άτελ.

Μετά ήρθε ο αγώνας Τζακ Ντέμπσι εναντίον Γκιόργκι Καρπεντιέ, στο Τζέρσεϊ, στον οποίο παρευρέθηκε ο Άμπε Άτελ. Οι αστυνομικοί του Σικάγο ήταν επίσης παρόντες, με έγγραφα έκδοσης υπογεγραμμένα από τον κυβερνήτη του Νιου Τζέρσεϊ. Σκόπευαν να πάρουν τον Άτελ φεύγοντας μαζί τους, χωρίς όμως να περάσουν από τη Νέα Υόρκη. Ο Άτελ παρακολούθησε τον αγώνα, αλλά τα υπόγεια καλώδια, τόσο ενεργά σε όλη αυτή την υπόθεση, λειτουργούσαν και ο Άτελ ξέφυγε από τους αστυνομικούς.

Το επόμενο όνομα στον κατάλογο θα είναι αυτό του Μπάρνι Ντρέιφους, Εβραίο, ιδιοκτήτη της ομάδας του Πίτσμπουργκ. Ο κ. Ντρέιφους εμφανίστηκε στη δημοσιότητα κατά τη διεξαγωγή της έρευνας του ορκωτού δικαστηρίου για τα ύποπτα παιχνίδια, με επίμονη απαίτηση η Εθνική Επιτροπή, το κυβερνών σώμα στο μπέιζμπολ, του οποίου ο Μπαν Μπ. Τζόνσον είναι ο αναγνωρισμένος ηγέτης, θα πρέπει να καταργηθεί και ένα άλλο σχέδιο, το «Σχέδιο Λάσκερ» να την αντικαταστήσει. Σκοπός ήταν να δυσφημήσει την Εθνική Επιτροπή υπό την κάλυψη της σήψης που είχε ανακαλυφθεί μεταξύ των Εβραίων τζογαδόρων και των συγχωρεμένων παικτών του Σικάγο. Ήταν πρωτίστως μια κίνηση κατά του Τζόνσον και τίποτα άλλο, και καθοδηγήθηκε από έναν Εβραίο του οποίου οι σημαντικότεροι οπαδοί ήταν η ραγδαία αυξανόμενη ομάδα Εβραίων ελεγκτών του αμερικανικού μπέιζμπολ. Τι έχουν εναντίον του Μπαν Μπ. Τζόνσον, οι αμερόληπτοι ερευνητές δεν μπόρεσαν να το ανακαλύψουν. Το κύριο χαρακτηριστικό του κ. Τζόνσον, σε σχέση με την εβραϊκή πλευρά, ήταν η αδυσώπητη έχθρα του σε κάθε είδους ατιμία. Αυτό δεν θα έπρεπε να είναι αποκλεισμός εάν θέλουμε να σωθεί το μπέιζμπολ. Ωστόσο το «Σχέδιο Λάσκερ» που είχε συλληφθεί από Εβραίους, είχε ονομαστεί και είχε υποστηριχθεί από Εβραίους, κέρδισε.

Ο Καρλ Ζορκ, ο Εβραίος του Σεντ Λούις που κατηγορήθηκε, περιγράφεται με διάφορους τρόπους σαν κατασκευαστής πουκαμισών και μεταξουργός. Δεν υπάρχουν διακυμάνσεις, ωστόσο, στην περιγραφή του σαν τζογαδόρου. Είναι μέρος του εβραϊκού εθνικού δικτύου τζογαδόρων που δρα σε εθνικό επίπεδο και κάνει «δολοφονίες» σε εθνική κλίμακα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι κύριες εβραϊκές καταχρήσεις είναι σε εθνικό επίπεδο. Αυτό φάνηκε στην έρευνα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών για την εμπορία λευκών σκλάβων· η επιχείρηση λαθρεμπορίας είναι σε εθνικό επίπεδο· το ίδιο ισχύει και για τον τζόγο στο ιππόδρομο· οι αγώνες του μπέιζμπολ είναι επίσης ένα εθνικό δίκτυο για την σύλληψη «κορόιδων». Δεν υπάρχει, επομένως, τίποτα ασυνήθι-

στο όταν ένας που φτιάχνει πουκάμισα από το Σεντ Λούις και ένας έμπορος αλόγων από το Ανατολικό Σεντ Λούις, και ένας λαθρέμπορος οινοπνευματωδών από το Όλμπανυ – μαζί με έξυπνους ψηλά ιστάμενους και απελπιστικά διαγραμμένους άθλιους – εμπλέκονται όλοι σε ένα σκάνδαλο του μπέιζμπολ που ξεσπά στο Σικάγο. Είναι όλοι πραγματικά μέρος μιας εθνικής ομάδας.

Ο Καρλ Ζορκ, για παράδειγμα, έστησε τον αγώνα μεταξύ του Άτελ και ενός πυγμάχου τρίτης κατηγορίας, στον οποίο ο Άτελ έπεσε στον έκτο γύρο για να «ρίξει» τον αγώνα, επειδή οι φίλοι του είχαν στοιχηματίσει όλοι στον άνδρα τρίτης κατηγορίας, παίρνοντας τεράστιες αποδόσεις. Οι φίλοι του δεν θα είχαν βάλει ποτέ το στοίχημα, ή αν το είχαν κάνει δεν θα μπορούσαν ποτέ να το κερδίσουν, χωρίς την εσκεμμένη πτώση του Άτελ και τον προσποιητό κλαψούρισμα. Ήταν μια από τις πιο ωμές από τις πολλές ωμές συμφωνίες που έγιναν μάρτυρες σε αθλήματα που ελέγχονται από τους Εβραίους, αλλά ο Άτελ είναι τέτοιος άνθρωπος. Εξυπηρετεί τέτοιου είδους σχέδια. Δεν ήταν τυχαίο που ο Ζορκ, ο μεσίτης του μεταξιού, και ο Άτελ, ένας πρώην πυγμάχος, συνδέονται με το σκάνδαλο του μπέιζμπολ. Είχαν συνδεθεί από πριν σε πολλές απατεωνιές. Αποτελούν μέρος του εθνικού μηχανισμού που οργανώθηκε και λειτουργεί με σκοπό τον διαχωρισμό των ηλίθιων μη-Εβραίων από τα χρήματά τους.

Αν δεν υπήρχαν οι «ηλίθιοι μη-Εβραίοι» ή εάν ο «ηλίθιος μη-Εβραίος» έριχνε μόνο μια ματιά στον άνθρωπο πίσω από τον ιστό της αράχνης σε εθνικό επίπεδο, οι τζογαδόροι και οι Εβραίοι προαγωγοί αθλημάτων θα ήταν σε άλλο είδος επιχείρησης, για να φαίνονται τα πρόσωπα των τίμιων ανθρώπων έστω και με λιγότερα χρήματα.

Αν οι οπαδοί θέλουν να μάθουν το πρόβλημα με το αμερικανικό μπέιζμπολ, το έχουν με τρεις λέξεις – πάρα πολλοί Εβραίοι. Οι μη-Εβραίοι μπορεί να ξεστομίζουν την παπαγαλίσια φιλοεβραϊκή προπαγάνδα τους, το γεγονός είναι ότι ένα άθλημα είναι καθαρό και χρήσιμο μέχρι να αρχίσει να προσελκύει Εβραίους επενδυτές και εκμεταλλευτές και μετά να χαλάσει. Τα δύο γεγονότα συνέβησαν παράλληλα πολύ συχνά και κάτω από πάρα πολλές ανόμοιες συνθήκες για να αμφισβητηθεί η σχέση τους.

Όταν αντιπαραβάλλετε τις κερκίδες γεμάτες Αμερικανούς που υποθέτουν ότι παρακολουθούν «το μόνο καθαρό άθλημα», με τις ύποπτες ομάδες να παίζουν με τους παίκτες και τους μάνατζερ να εισαγάγουν το σημάδι του φιδιού της περιττής εξαπάτησης, έχετε μια αντίθεση που είναι μάλλον εκπληκτική. Και η απαίσια επιρροή είναι εβραϊκή. Αυτό ήταν τόσο φανερό που ούτε οι εφημερίδες δεν μπορούσαν να καλύψουν τα γεγονότα αυτή τη φορά.

Χρόνια πριν ξεσπάσει αυτό το σκάνδαλο δημόσια, στο οποίο εμπλέκεται μια ολόκληρη ομάδα, παρατηρήθηκε ότι ορισμένοι Εβραίοι τζογαδόροι είχαν τη συνήθεια να μένουν σε δωμάτια μεταξύ ορισμένων

παικτών του μπέιζμπολ. Οι μάνατζερ ανησύχησαν. Το γεγονός ότι οι τζογαδόροι έμπαιναν ανάμεσα στους παίκτες ήταν κάτι το ασυνήθιστα ανησυχητικό. Οι μάνατζερ δοκίμασαν το πείραμα της αλλαγής τέτοιων παικτών, βγάζοντάς τους από τις ομάδες τους όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Πάντως το παιχνίδι των τζογαδόρων του «εναγκαλισμού» με τους παίκτες συνεχίστηκε μέχρι να χτενιστεί όλο το μπέιζμπολ, με αποτέλεσμα οι Εβραίοι τζογαδόροι να μην φοβούνται καθόλου να περπατήσουν και να προτείνουν στους παίκτες να στήσουν ένα παιχνίδι για ένα τίμημα. Το περιστατικό που αποτέλεσε τη βάση της έρευνας δεν ήταν το πρώτο αυτού του είδους· η προσέγγιση των τζογαδόρων ήταν πολύ εύκολη, η αποδοχή των παικτών ήταν πολύ περιστασιακή, για να δικαιολογήσει αυτή την άποψη. Ούτε οι άνδρες των οποίων τα ονόματα δόθηκαν στη δημοσιότητα ήταν οι μόνοι άνδρες που συμμετείχαν.

Το μόνο σημαντικό γεγονός που βγήκε από όλα τα προβλήματα είναι ότι το αμερικανικό μπέιζμπολ πέρασε στα χέρια των Εβραίων. Για να σωθεί, πρέπει να αφαιρεθεί από τα χέρια τους μέχρι να δείξουν ότι είναι ικανοί να προωθήσουν τον αθλητισμό για χάρη του αθλητισμού. Αν δεν τους το πάρουν από τα χέρια τους, ας ανακοινωθεί ευρέως ότι το μπέιζμπολ είναι άλλο ένα εβραϊκό μονοπώλιο και έτσι οι θαμώνες του θα ξέρουν τι να περιμένουν.

«The Dearborn Independent», τεύχος 3 Σεπτεμβρίου 1921

XLVI

Εβραϊκή υποβάθμιση του αμερικανικού μπέιζμπολ

Κάθε μη-Εβραίος μάνατζερ του μπέιζμπολ στις Ηνωμένες Πολιτείες ζει ανάμεσα σε δύο φόβους, και οι δύο μπορούν να περιγραφούν με τον Βιβλικό όρο «ο φόβος των Εβραίων». Ο πρώτος φόβος αφορά το τι κάνουν οι Εβραίοι στο μπέιζμπολ· ο δεύτερος φόβος αφορά το τι θα έκανε ο Εβραίος στον μάνατζερ αν παραπονιόταν για αυτό. Ως εκ τούτου, παρά το γεγονός ότι οι φασαρίες που έχουν πλήξει το μπέιζμπολ, ειδικά στην Ανατολή, είναι όλες εβραϊκής προέλευσης – η γελοιοποίηση των διαιτητών, οι εκτοξεύσεις μπουκαλιών, οι αδιάκοπες φωνές βέβηλων προσβολών· παρά το γεγονός ότι η πίστη των παικτών έπρεπε να φυλάσσεται συνεχώς λόγω της τάσης μεμονωμένων Εβραίων τζογαδόρων να χώνονται σε μεμονωμένους παίκτες· παρά τις αποδείξεις ότι ακόμη και τα εισιτήρια των θυρών έχουν παραποιηθεί – οι μάνατζερ και οι γραμματείς των συλλόγων του μπέιζμπολ υποχρεώθηκαν να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό. Από φόβο δεν τόλμησαν να πουν αυτά που ξέρουν. Όπως είπε ένας μάνατζερ, «Θεέ μου, θα μποϊκοτάρανε το αυτοκίνητό μου αν σου τα ’λεγα!

Αυτά γίνονται στην ελεύθερη Αμερική και στο «πιο καθαρό παιχνίδι»! Είναι καιρός για το μπέιζμπολ να αρχίσει να ελέγχεται.

Παρεμπιπτόντως, οι οπαδοί το εξετάζουν. Οι οπαδοί ξέρουν. Αν οι μάνατζερ ήξεραν πόσα γνωρίζουν οι οπαδοί μπορεί να αισθάνονταν πιο σίγουροι για την υποστήριξή τους σε περίπτωση που κινηθούν προς μια εκκαθάριση.

Το μόνο που χρειάζεται ένας Εβραίος για να γίνει κατάλληλος για το μπέιζμπολ ή οποιοδήποτε άλλο άθλημα με τους ίδιους όρους με άλλους ανθρώπους, είναι να αναπτύξει το πνεύμα ενός αθλητή. Ο Εβραίος έχει συνωστιστεί σε όλα τα προσοδοφόρα αθλήματα, αλλά μόνο από την εμπορική πλευρά τους, σπάνια ή και ποτέ από συμπάθεια με το άθλημα σαν πραγματικός αθλητής. Οι Εβραίοι που αναφέρονται σαν τζογαδόροι σε αυτά τα άρθρα δεν είναι πραγματικοί τζογαδόροι: δεν ρισκάρουν· Δεν είναι αρκετά αθλητές για να στοιχηματίσουν· τους αρέσει η σιγουριά. Οι «ηλίθιοι μη-Εβραίοι» που μπαίνουν στις παγίδες τους είναι αυτοί που τους δίνουν τα χρήματα. Ακόμη και ο τομέας του χρήματος δεν είναι άθλημα για τον Εβραίο – είναι ένας γκάνγκστερ, που κυκλώνει με μια συμμορία ομοίων του τα θύματά του με τέτοιο συστηματικό τρόπο όσο ένας αποθηκάριος προμηθεύει υπαλλήλους και ντελίβερι.

Τον τελευταίο καιρό οι Εβραίοι προσπαθούν να αποδείξουν ότι είναι αθλητές. Οι επιμελητές αθλητικοί συντάκτες μερικές φορές παρακινούν-

ται να γράφουν ορισμένα εγκωμιαστικά άρθρα σε αυτή τη γραμμή και συχνά χρησιμοποιείται το όνομα του Μπένι Λέοναρντ – ο Μπένι Λέοναρντ, ο πυγμάχος ελαφρών βαρών. Ο Μπένι αποτελεί μια διδακτική μορφή ακριβώς πάνω σε αυτή τη γραμμή. Ο Μπένι δηλώνει ότι μπήκε στο ρινγκ χωρίς ουλή και ότι θα φύγει από το ρινγκ χωρίς ουλή. Γιατί; Γιατί δεν θα αφήσει κανέναν να τον χτυπήσει. Θα κάνει πολύ δρόμο για να αποφύγει τον πόνο.

Ο αληθινός παλαιστής κινδυνεύει και συχνά υποφέρει από σωματικό πόνο. Το ίδιο και ο αληθινός πυγμάχος του ρινγκ. Αλλά είναι ένα εβραϊκό χαρακτηριστικό να αποφεύγουν, αν είναι δυνατόν, τον πόνο του ανταγωνισμού, όπως είναι χαρακτηριστικό να αποφεύγουν την περιττή προσπάθεια.

Κοιτάξτε τους άλλους πρωταθλητές και πυγμάχους ελαφρών βαρών. Ο Κιντ Λαβίν έχει ουλές· η ακοή του επηρεάζεται από τα χτυπήματα που δέχτηκε. Ο Μπάτλινγκ Νέλσον χτυπήθηκε τόσο άσχημα από τους αγώνες του που χρειάστηκαν εγχειρήσεις. Ο Αντ Βόλγκαστ σαν αποτέλεσμα των τίμιων αγώνων που έκανε, πήγε σε σανατόριο. Φανταστείτε τον Γουίλι Ρίτσι και τον Φρέντι Γουέλς να καυχιούνται ότι δεν δέχτηκαν ποτέ χτύπημα! Αλλά ο Μπένι Λέοναρντ ακόμη δεν έχει σημάδι. Μπορεί να πυγμαχεί, αλλά δεν αγωνίζεται.

Η πάλη ελέγχεται τόσο στενά από τους Εβραίους μάνατζερ, που ένας πραγματικός παλαιστής αποκλείεται εντελώς, από φόβο μήπως δείξει ότι οι λίγοι παλαιστές που προσέλαβε το εβραϊκό τραστ δεν είναι καθόλου παλαιστές, αλλά μόνο απατεώνες της καλής φύσης του κοινού. Για να μην παρεξηγηθεί η δήλωση που μόλις έγινε, επαναλαμβάνεται: ο αγώνας πάλης αυτή τη στιγμή μοιάζει με την αρματοδρομία σε ένα τσίρκο – οι αρτίστες είναι πληρωμένοι και ο αγώνας είναι απλώς μια απάτη. Οι Εβραίοι ελεγκτές της πάλης δεν θα επιτρέψουν να εμφανιστεί πραγματικός παλαιστής – πράγματι, καταβάλλουν άπειρες προσπάθειες για να τον αποκλείσουν – γιατί ένας πραγματικός παλαιστής θα φαινόταν αμέσως στο παιχνίδι. Η πάλη είναι μια εβραϊκή επιχείρηση, τόσο που ελέγχεται σε κάθε της μέρος, όσο και η κατασκευή ρούχων, και οι υπάλληλοί της είναι ως επί το πλείστον μη-Εβραίοι.

Έτσι θα γινόταν και στο μπέιζμπολ. Όλο το άθλημα θα εξελισσόταν σε ένα καθεστώς «στημένων παιχνιδιών». Ο ήχος του «λεφτά, λεφτά, λεφτά» γινόταν όλο και πιο δυνατός. Η αθλητική πτυχή του παιχνιδιού είχε αρχίσει να δίνει τη θέση της στην πτυχή της «παράστασης». Υπήρχαν πολυάριθμες ενδείξεις ότι γινόταν μια προσπάθεια να «πρωταγωνιστήσουν» ορισμένα πρόσωπα, να βγουν πρωτοσέλιδα και να στήσουν ένα παιχνίδι με συγκλονιστικό τέλος – ακριβώς όπως στήνεται ένα μπαλέτο ή ένας διαγωνισμός. Προσφέρονταν συγκινήσεις – όχι σαν παράγωγο του παιχνιδιού, το κατά λάθος της έντονης δράσης, αλλά όπως ασκείται η υποκριτική.

Δηλαδή, το μπέιζμπολ σιγά-σιγά έμπαινε στο επίπεδο της ιδέας του

«ταμείου».

Υπήρχαν δυνάμεις ενάντια σε αυτή τη μεταμόρφωση του παιχνιδιού. Κάποιοι άντρες είδαν τι ερχόταν. Υπήρχαν επίσης δυνάμεις που ευνοούσαν την αλλαγή και ήθελαν να έρθει. Περιέργως, οι δυνάμεις που ευνόησαν τη μετατροπή του μπέιζμπολ σε απογευματινό βαριετέ ήταν Εβραίοι και εκείνοι που προτιμούσαν τη διατήρηση του παιχνιδιού ως μέρος των αμερικανικών υπαίθριων αθλημάτων ήταν μη-Εβραίοι.

Σε εκείνη τη δίκη του Σικάγο συμμετείχαν περισσότεροι – αυτή τη περίεργη ανάμειξη Εβραίων κατηγορουμένων, μαρτύρων, δικηγόρων και δικαστών – από την απλή δίκη παικτών του μπέιζμπολ που κατηγορούνται για παράνομη λήψη χρημάτων.

Οι παίκτες ήταν οι «ηλίθιοι μη-Εβραίοι». Οι παίκτες δεν ήταν καθόλου διαφορετικοί από έναν υποψήφιο για τη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών που παίζει το παιχνίδι σύμφωνα με την εβραϊκή μέθοδο. Κάθε παίκτης στη δίκη ήταν εκεί γιατί είχε ακούσει τις υποδείξεις ενός Εβραίου. Οι Εβραίοι που έκαναν τις προτάσεις δεν δικάζονταν. Μερικοί από αυτούς δεν είχαν καν κατηγορηθεί. Μερικοί που κλήθηκαν ενώπιον του ορκωτού δικαστηρίου δεν χρειάστηκε να καταθέσουν. Άλλοι που κατηγορήθηκαν αθωώθηκαν. Τα φώτα της δημοσιότητας όλου του σκανδάλου επικεντρώθηκαν στους μη Εβραίους παίκτες που τους έβαλαν μπροστά για να κάνουν τη δουλειά και που ήταν γνωστή σε πολλούς Εβραίους μάρτυρες που είχαν ανακατευτεί σε οποιαδήποτε ύποπτη δουλειά υπήρχε. Οι «ηλίθιοι μη-Εβραίοι» δεν είχαν μάρτυρες· οι Εβραίοι τους είχαν όλους.

Αυτό δεν είναι δικαιολογία για τους παίκτες. Τους άξιζε ό,τι πήραν για την ανάμειξη με τα παράσιτα· αλλά δεν το άξιζαν μόνο αυτοί. Αν ήταν λίγο άνδρες μερικοί Εβραίοι τζογαδόροι θα είχαν θεραπευθεί από τη συνήθεια να πλησιάζουν τους παίκτες με μια ύποπτη πρόταση. Οι παίκτες είναι τα κορόιδα των Εβραίων. Το να είσαι τόσο κορόιδο είναι αρκετή τιμωρία.

Θα ήταν λάθος όμως να πιστέψουμε ότι το θέμα που προβλήθηκε στο δικαστήριο ξεκίνησε με τη διαφθορά στο μπέιζμπολ. Στην αρχή αυτού του άρθρου έγινε αναφορά στον φόβο που νιώθουν οι μάνατζερ. Αυτός ο φόβος υπήρχε για μακρύ χρονικό διάστημα. Οι διευθυντές είχαν παρατηρήσει κάποιες εκδηλώσεις αυτού του κακού χρόνια πριν. Είχαν ακούσει φήμες τις οποίες δεν επαναλάμβαναν ούτε στους πιο στενούς τους φίλους. Είχαν ξεκινήσει αθόρυβες έρευνες, τα αποτελέσματα των οποίων δεν αποκάλυψαν ούτε στους συνεργάτες τους στις ομάδες. Όλοι όσοι γνώριζαν την αληθινή κατάσταση ζούσαν με τον θανάσιμο φόβο μήπως τους ξεφύγει καμιά κουβέντα που θα μπορούσε να δώσει μια ένδειξη για την αλήθεια. Αλλά η αλήθεια είναι πιο δυνατή από τοίχους και πόρτες και ατσάλινα θησαυροφυλάκια – η αλήθεια ήταν γνωστή σε κάθε στάδιο του παιχνιδιού, από κάποιον.

Οι οπαδοί μπορεί να θυμούνται ότι πριν από αρκετά χρόνια μια από τις

ομάδες της Ανατολής άρχισε να ξεφορτώνεται τους περισσότερους άνδρες της. Ήταν μια περίεργη διαδικασία και προκάλεσε πολλές συζητήσεις. Οι αθλητικές εφημερίδες έκαναν εικασίες σχετικά με αυτό και οι «σοφοί» έδωσαν εύλογες ή φανταστικές εξηγήσεις. Η αληθινή εξήγηση δεν έχει δοθεί ποτέ ακόμα, και είναι η εξής: ο μάνατζερ αυτού του συλλόγου είχε δει κάποια πράγματα στο αμερικανικό πρωτάθλημα μπέιζμπολ εκείνης της χρονιάς που τον έκαναν διστακτικό. Ήξερε τι είδε· ηθικά ήταν πεπεισμένος ότι κάτι δεν πήγαινε καλά· εξάντλησε κάθε διαθέσιμη μέθοδο για να φτάσει στην αλήθεια και απέτυχε· έτσι, μη μπορώντας να τιμωρήσει τους άνδρες δημόσια, τους ξεφορτώθηκε έναν-έναν και την επόμενη σεζόν είχε ουσιαστικά «ξαναχτίσει» την ομάδα του. Αυτό δεν έχει παραπάνω από δέκα χρόνια και τουλάχιστον πέντε χρόνια πριν από το πρωτάθλημα του 1919 και αποτέλεσε τη βάση του σκανδάλου του Σικάγο.

Μπορεί επίσης να ειπωθεί ότι αυτό που ακολουθεί είναι η συναίνεση της εβραϊκής άποψης όσον αφορά το μπέιζμπολ: «Δεν μπορείς να “σκοτώσεις” το μπέιζμπολ σαν επιχείρηση. Πάντα θα τραβάει μια συμμορία ένα απόγευμα, ιδιαίτερα ένα απόγευμα Κυριακής. Μπορεί να “ζωντανέψει” και να “σενιαριστεί” με τρόπο που θα το κάνει αρκετά σόου».

Οι Εβραίοι μάλλον έχουν δίκιο, ότι το μπέιζμπολ δεν μπορεί να «σκοτωθεί» σαν επιχείρηση. Αλλά μπορεί να «σκοτωθεί» σαν άθλημα. Και οι Αμερικανοί οπαδοί του μπέιζμπολ που εκτιμούν το παιχνίδι σαν άθλημα θα πρέπει να εύχονται την απόλυτη καταστροφή του παρά να συναινέσουν να γίνει ένα ραντεβού για τις συμμορίες που τώρα γεμίζουν τα καμπαρέ που ελέγχονται από Εβραίους. Το μπέιζμπολ σαν επιχείρηση θα γίνει ένας κίνδυνος για την αμερικανική ζωή, ένα κέντρο μαφιόζων, ένα στέκι παράνομων και εγκληματικών τάξεων.

Υπάρχει μια άλλη περίεργη εβραϊκή ιστορία σχετικά με το μπέιζμπολ που δεν έχει ειπωθεί και αναγκαστικά φέρνει το όνομα του δικαστή Λάντις, από το Σικάγο, έναν ευθύ άνθρωπο με σοφό μυαλό, τον οποίο οι Εβραίοι καλύτερα να μην προσπαθήσουν να κοροϊδέψουν. Όταν ειπωθεί η ιστορία όμως, ακόμη και οι Εβραίοι θα συμφωνήσουν ότι ο δικαστής Λάντις είναι πολύ έξυπνος για αυτούς.

Πριν από το σκάνδαλο του μπέιζμπολ η κατάσταση ήταν η εξής: ο Μπαν Τζόνσον ήταν ο επικεφαλής του οργανωμένου μπέιζμπολ, μέσω της Εθνικής Επιτροπής. Είχε φέρει το άθλημα από μια δευτερεύουσα θέση στη θέση του ως το εθνικό παιχνίδι. Ο Μπαν Τζόνσον ήταν κάτι σαν αυταρχικός, όπως πρέπει να είναι όλοι οι ηγέτες, γιατί όπως είπε ο παλιός Στρατηγός Μπουθ του Στρατού Σωτηρίας: «Αν τα Παιδιά του Ισραήλ διοικούνταν από μια επιτροπή, δεν θα μπορούσαν ποτέ να περάσουν την Ερυθρά Θάλασσα». Ο αυταρχισμός έχει τα καλά του, ειδικά στο να ξεχωρίζει τις νέες γραμμές. Ο Μπαν Τζόνσον χρησιμοποίησε τη δύναμή του στο μπέιζμπολ, όχι για προσωπική εξύψω-

ση. Είδε το παιχνίδι να μεγαλώνει υπέροχα, ήθελε να διατηρηθεί καθαρό. Στις προσπάθειές του να το διατηρήσει καθαρό, έκανε ορισμένους εχθρούς. Ένας από αυτούς τους εχθρούς, ο Εβραίος ιδιοκτήτης μιας ομάδας μπέιζμπολ, απείλησε «να μπλέξει τον Τζόνσον». Σε ό,τι αφορά την Εθνική Επιτροπή σαν επικεφαλής του οργανωμένου μπέιζμπολ, τον «έμπλεξαν». Αλλά για το κύρος του, για τον χαρακτήρα και τη φήμη του, δεν τον «έμπλεξαν».

Ο δικαστής Λάντις ήταν οπαδός. Δηλαδή ήταν οπαδός, εκτός από λόγιος και μάλλον αυστηρός δικαστής. Ο δικαστής Λάντις ήταν ένας από τους λίγους δικαστές που δεν ορκίστηκε μπροστά στους χασάπηδες του Σικάγο και στους Εβραίους λαθρέμπορους οινοπνευματωδών. Ο δικαστής Λάντις πάντα ξεπερνούσε τα όρια στις πολυάριθμες υποθέσεις των εβραϊκών επιχειρηματικών απατεωνιών που εμφανίζονταν μπροστά του – εταιρείες επενδύσεων «γαλάζιου ουρανού» και παρόμοια. Ήταν τουλάχιστον ένας δικαστής που δίκαζε ισότιμα Εβραίους και μη-Εβραίους και του οποίου κανείς δεν αμφισβήτησε την αμεροληψία και την ατρόμητη δικαιοσύνη.

Ο δικαστής Λάντις ήταν ένας μάλλον άβολος άνθρωπος στο δικαστήριο του Σικάγο.

Επιπλέον, ήταν ένας σχετικά φτωχός άνθρωπος. Οι Ηνωμένες Πολιτείες πληρώνουν τους δικαστές τους μόνο 7.500 δολάρια το χρόνο. Αυτό είναι λιγότερο από 150 $ την εβδομάδα, συγκριτικά λίγα χρήματα για να ζήσει κανείς ως ομοσπονδιακός δικαστής. Παρ' όλα αυτά, ο δικαστής Λάντις ζούσε σε ένα λιτό σπίτι και από τα εισοδήματά του. Και κανείς δεν τόλμησε ποτέ να τον πειράξει. Ένας έντιμος δικαστής στο δικαστήριο, ένας λιτός άνθρωπος έξω.

Και ήταν οπαδός!

Τώρα, ενώ ο Μπαν Τζόνσον έκανε το καλύτερο δυνατό για το μπέιζμπολ, και ενώ ο δικαστής Λάντις έβλεπε έναν αγώνα όσο συχνά του επέτρεπαν τα καθήκοντά του, κάποιοι άλλοι έβλεπαν την κατάσταση. Ένας από αυτούς ήταν ο Άλφρεντ Σόλομον Όστριαν, ο Εβραίος δικηγόρος που αναφέρεται στο τελευταίο άρθρο, δικηγόρος πολλών συλλόγων μπάλας, φίλος του Ρεπλόγκλ και του Λάσκερ, δικηγόρος του Ρόθσταϊν του τζογαδόρου και πολλών άλλων. Ο Μπάρνι Ντρέιφους, ο Εβραίος ιδιοκτήτης της ομάδας του Πίτσμπουργκ, βρισκόταν στα ίχνη του Τζόνσον, με επίμονη εχθρότητα. Η εβραϊκή κλίκα στο Σικάγο και η εβραϊκή επιρροή σε όλο το αμερικανικό μπέιζμπολ κοιτούσαν τον Τζόνσον και εκείνος τον δικαστή Λάντις.

Τότε τους ήρθε η σπουδαία ιδέα! Αν με μια κίνηση μπορούσαν να απαλλάξουν το μπέιζμπολ από τον Τζόνσον και το δικαστήριο από τον Λάντις, τι καλή δουλειά θα ήταν.

Και οι δύο αυτοί άνδρες ήταν επικίνδυνοι για τους Εβραίους – όχι ότι σκόπευαν να είναι, ούτε ότι ήταν συνειδητά – και θα ήταν επιθυμητό να αφαιρεθούν και οι δύο από τις σφαίρες των δραστηριοτήτων τους.

Τότε ήταν που ο Εβραίος δικηγόρος, ο Όστριαν, παρουσίασε το «Σχέδιο Λάσκερ», που πήρε το όνομά του από τον Εβραίο φίλο του Λάσκερ, μέλος της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής, επικεφαλής του Lord & Thomas (ονόματα μη-Εβραίων) και Πρόεδρος του Ναυτιλιακού Συμβουλίου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Το «Σχέδιο Λάσκερ» πρότεινε η Εθνική Επιτροπή με τον Μπαν Τζόνσον να αντικατασταθεί από μια μονοπρόσωπη κυβέρνηση, να επιλεγεί ένας άνδρας εκτός και των δύο πρωταθλημάτων.

Η πρόταση δεν είχε άμεση επιτυχία. Ακόμη και η Εθνική Ένωση Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ δεν βιαζόταν να υπακούσει σε αυτήν την πρόταση κατά του Τζόνσον. Πράγματι, υπήρχε τόσος δισταγμός από την πλευρά της Εθνικής Ένωσης στην οποία οι Εβραίοι συνάδελφοι περίμεναν να βρουν την καλύτερη στήριξη τους, παίζοντας το κρυφό χαρτί τους.

Τι ήταν αυτό το κρυφό χαρτί; Λέγεται ότι είναι η μυστική μαρτυρία του ορκωτού δικαστηρίου ενώπιον του οποίου ο Μπαν Τζόνσον εμφανίστηκε με χαρά σαν μάρτυρας για να πει στους ενόρκους όλα όσα θα χρειαζόταν για τις σωστές διώξεις από την έρευνά του, ενώ ενώπιον του οποίου εμφανίστηκε και ο Άλφρεντ Σόλομον Όστριαν για να σώσει ορισμένους από τους πελάτες του από τις συνέπειες μιας τέτοιας μαρτυρίας. Η αναφορά είναι ότι ο Όστριαν μπόρεσε να αναπαράγει στη συνεδρίαση της Εθνικής Ένωσης τη μυστική μαρτυρία που είχε δώσει ο Μπαν Τζόνσον ενώπιον του ορκωτού δικαστηρίου, και με αυτό τον τρόπο να στρέψει τα μέλη της Εθνικής Ένωσης εναντίον του Τζόνσον και υπέρ του «Σχεδίου Λάσκερ», επειδή στην αίθουσα του ορκωτού δικαστηρίου ο Τζόνσον είχε πει την αλήθεια σχετικά με ορισμένα στοιχεία στο μπέιζμπολ, τα οποία προβλημάτισαν ορισμένα μέλη της Εθνικής Ένωσης. Το πια είναι αυτά τα στοιχεία μπορεί να ανακαλυφθεί από μια έρευνα στους ανθρώπους που ενδιαφέρθηκαν να «ξεφορτωθούν» τον Τζόνσον. Ο Τζόνσον κάθε άλλο παρά αντισημίτης είναι. Μάλλον δεν έχει σταματήσει ποτέ να σκέφτεται κάτι τέτοιο. Ποτέ δεν μαθεύτηκε ότι επιτέθηκε στους Εβραίους σαν Εβραίους. Αλλά έχει υποστηρίξει το καθαρό μπέιζμπολ, και για αυτή τη στάση του κέρδισε την εχθρότητα των Εβραίων στο μπέιζμπολ. Αυτά τα γεγονότα αρκούν για να δικαιολογήσουν ένα συμπέρασμα.

Έτσι, με τον Τζόνσον να μένει επικεφαλής μόνο της Αμερικανικής Ένωσης Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ και όχι και των δύο ενώσεων, το επόμενο καθήκον ήταν να επιλεγεί ο νέος απόλυτος μονάρχης του μπέιζμπολ. Αυτή τη φορά όχι μια επιτροπή αλλά ένας άνθρωπος! Με όλη του τη δύναμή, ο Τζόνσον δεν ήταν ποτέ κάτι παραπάνω από μια επιτροπή· αλλά το «Σχέδιο Λάσκερ» διαθέτει τέτοιες διασφαλίσεις και αφήνει όλη την εξουσία στα χέρια ενός ανθρώπου. Θα είναι ενδιαφέρον να δούμε ποιος θα γίνει ο δεύτερος κάτοχος αυτού του αξιώματος, εάν πράγματι το «Σχέδιο Λάσκερ» διαρκέσει αρκετά ώστε να

εγγυηθεί έναν δεύτερο μονάρχη.

Αγαπητέ αναγνώστη, υπέθεσες έστω για μια στιγμή ότι οι Εβραίοι που αντιτάχθηκαν στον Τζόνσον δεν ήξεραν ποιος θα ήταν ο νέος ηγέτης; Ε, λοιπόν ήξεραν! Έπρεπε να είναι ένας άνθρωπος εκτός και των δύο ενώσεων. Και επρόκειτο να είναι ένας άνθρωπος που οι Εβραίοι θα τον έβγαζαν από το δικαστήριο όσο σύντομα μπήκε. Πράγματι, δεν ήταν άλλος από τον δικαστή Λάντις, στον οποίο μπορούμε να εμπιστευτούμε ότι θα δει το κόλπο όσο κανένας άλλος ζωντανός άνθρωπος.

Φυσικά, αυτός που έπαιρνε μόνο 7.500 δολάρια το χρόνο, θα δεχόταν μια δουλειά 42.500 δολαρίων! Και, φυσικά, θα παραιτηθεί από το δικαστήριο! – έτσι σκέφτηκε η κλίκα.

Πήγαν στρατεύματα στο δικαστήριο για να ανακρίνουν τον δικαστή. Έκαναν τόση φασαρία στην είσοδό τους που χτύπησε το σφυρί για ησυχία. Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε. Ο δικαστής Λάντις συμφώνησε να δεχτεί. Αυτή η είδηση ανακοινώθηκε ευρέως. Ο δικαστής τους έδεσε με επταετές συμβόλαιο. Σε όλες τις συνεντεύξεις, σε όλες τις εφημερίδες εικαζόταν ότι ο δικαστής θα παραιτούνταν. Εικαζόταν ότι θα αφιερώσει το υπόλοιπο της ζωής του στο μπέιζμπολ.

Οι μεγιστάνες του μπέιζμπολ υπέγραψαν στο «Σχέδιο Λάσκερ» που έθεσε ο Όστριαν. Υπέγραψε και ο δικαστής Λάντις. Και μετά έμεινε στο δικαστήριο!

Ο αναγνώστης αναμφίβολα θυμάται πόσο γρήγορα χάθηκε ο ενθουσιασμός για τον δικαστή Λάντις σε μερικές περιοχές· θυμάται, επίσης, χωρίς αμφιβολία, ότι αμέσως μετά ξεκίνησε μια μάχη στο Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών για να αναγκάσουν τον δικαστή Λάντις να αποχωρήσει από το δικαστήριο – όχι για να τον αναγκάσουν να εγκαταλείψει τη δικτατορία του μπέιζμπολ, αλλά για να τον κάνουν να παραιτηθεί από το δικαστήριο.

Και ας ειπωθεί αυτό: παρά τη συμπαιγνία, τη συνωμοσία και την απάτη, των οποίων ο δικαστής Λάντις ήταν το ασυνείδητο αντικείμενο, το μπέιζμπολ έπεσε στα χέρια ενός ανθρώπου που το καλό του όνομα θα το ζηλέψει ακόμα και ο Μπαν Τζόνσον. Το σχέδιο Όστριων-Λάσκερ-Ντρέιφους έχει αποτύχει μέχρι στιγμής. Και ο δικαστής Λάντις έχει εκδώσει αρκετές αποφάσεις που δείχνουν ότι στο δικαστήριο ή εκτός δικαστηρίου έχει το ίδιο έξυπνο μάτι για τον εντοπισμό μιας πλάνης.

Ο δικαστής Λάντις διασφαλίζεται με επταετές συμβόλαιο. Είναι ελεύθερος να είναι απολύτως ατρόμητος και δίκαιος. Το τι σημαίνει η ένταξή του στο μπέιζμπολ θα το περιμένουμε με αγωνία.

Ο δικαστής Λάντις πιθανότατα δεν έχει την εξουσία να σταματήσει τη σταθερή πτώση των ομάδων του μπέιζμπολ στα χέρια των Εβραίων, και αν αυτό δεν μπορεί να σταματήσει, η θέση του ως ανώτατου δικτάτορα γίνεται λίγο καλύτερη από αυτή ενός δικαστή που επιλύει διαφορές σχετικά με τους κανόνες και τα αδικήματα εναντίον τους. Ο κίνδυνος του μπέιζμπολ πάει βαθύτερα από αυτό.

Πριν από μερικά χρόνια, οι ιδιοκτήτες των ομάδων της Αμερικανικής Ένωσης Επαγγελματικών Σωματείων Μπέιζμπολ, συνήψαν μια συμφωνία κυρίων να μην πουλήσουν τις μετοχές τους ποτέ χωρίς να συμβουλευτούν πρώτα όλους τους άλλους ιδιοκτήτες. Το όνομα ενός υποψήφιου αγοραστή έπρεπε να υποβληθεί και να εξεταστεί, και η συμφωνία έπρεπε να περιμένει την έγκριση όλων των ιδιοκτητών των ομάδων του πρωταθλήματος.

Μπροστά σε αυτό το γεγονός, πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται πώς ο Χάρι Φρέιζι έγινε ιδιοκτήτης της αμερικανικής ομάδας της Βοστώνης. Εξηγείται πολύ απλά: η συμφωνία δεν τηρήθηκε στην περίπτωση της Βοστώνης, και έτσι ένας άλλος σύλλογος τέθηκε κάτω από την ασφυκτική επιρροή της «επιλεγμένης φυλής». Αξίζει να ειπωθεί η ιστορία:

Ο Φρέιζι, όπως και τόσοι άλλοι του είδους του, ήταν στη «show business», διευθυντής κάποιων καμπαρέ. Τότε είδε μια ευκαιρία στον αθλητισμό. Σε συνεργασία με τον Τζακ Κέρλυ, έναν άλλο Εβραίο, έστησε τον διαβόητο αγώνα μεταξύ του Τζακ Τζόνσον και του Τζες Γουίλαρντ στην Αβάνα. Ο Κέρλυ ασκούσε τον κύριο έλεγχο στους στημένους αγώνες πάλης, ακριβώς με την εβραϊκή πολιτική που περιγράφεται εδώ.

Ο Τζακ Τζόνσον, ο νέγρος, ήταν φυγόδικος, ωστόσο ήταν πρωταθλητής αγώνων με βραβεία. Ξόδευε λεφτά σαν μεθυσμένος ναύτης και τα χρήματά του λιγόστευαν. Βρισκόταν ακριβώς στην κατάσταση στην οποία οι Εβραίοι θέλουν να βρίσκουν έναν άνθρωπο, για να τον χρησιμοποιήσουν. Ανίκανος να αγωνιστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά έχοντας ακόμα το πρωτάθλημα, χρειαζόταν μια διέξοδο. Εκείνη τη στιγμή ο Φρέιζι και ο Κέρλυ έκαναν μια πρόταση στον Τζόνσον, που λέγεται ότι έφτανε στο ποσό των $35.000, εάν «ξαπλώσει» μπροστά στον Τζες Γουίλαρντ. Και έτσι ο Τζες Γουίλαρντ, «ίσως ο χειρότερος πυγμάχος που κατείχε ποτέ έναν τίτλο», έγινε παγκόσμιος πρωταθλητής. Ο Φρέιζι και ο Κέρλυ παρουσίασαν τον Γουίλαρντ σαν έκθεμα στα θέατρα και στα τσίρκα και απέσπασαν πλούσια μερίσματα. Στο στήσιμο του αγώνα στην Αβάνα, ο Γουίλαρντ δεν είχε ανακατευτεί, ήταν πολύ φτωχός πυγμάχος για να χρειαστεί νε τον «μπλέξουν». Μόνο ο Τζόνσον έπρεπε να «στηθεί» για να μην χτυπήσει τον Γουίλαρντ, κάτι που θα μπορούσε εύκολα να το κάνει. Αλλά μεταξύ του χρόνου που ο Κέρλυ και ο Φρέιζι έδιναν τον τίτλο στον Γουίλαρντ και τη στιγμή που ο Ντέμπσι του τον αφαίρεσε, το εβραϊκό συνδικάτο είχε ένα πολύ μεγάλο κέρδος από το ευκολόπιστο αμερικανικό κοινό.

Αλλά εδώ δεν είναι το θέμα μας ο Κέρλυ, αυτού του αξίζει μια ξεχωριστή ιστορία. Το άρθρο αυτό αφορά τον Φρέιζι επειδή έγινε ιδιοκτήτης της ομάδας μπέιζμπολ της Βοστώνης. Αγόρασε ένα νέο σόου – την ομάδα της Βοστώνης, στην καλύτερη πόλη του μπέιζμπολ της Αμερικανικής Ένωσης. Ο Τζόζεφ Τζον Λάνιν, ο πρώην ιδιοκτήτης, ήταν

ένας πραγματικός άνδρας του μπέιζμπολ, τόσο πολύ, που ο ενθουσιασμός των αγώνων επηρέασε την υγεία του και ήταν απαραίτητο να ανακουφιστεί από την καταπόνηση. Ο Φρέιζι περίμενε να μπει στη μέση, και το εάν ο Λάνιν φοβόταν ότι η πρόταση για το όνομα του Φρέιζι στην Αμερικανική Ένωση θα οδηγούσε σε αποδοκιμασία, ή αν ο ίδιος ο Φρέιζι, γνωρίζοντας το, επινόησε ότι άξιζε να το κάνει ενώ θα έπρεπε να αγνοηθεί η συμφωνία μεταξύ των ιδιοκτητών της Αμερικανικής Ένωσης, παραμένει ένα ανοιχτό ερώτημα.

Όπως και να ’χει όμως αυτό, η Αμερικανική Ένωση ξύπνησε ένα πρωί και βρήκε ανάμεσά τους τον μικρό μάνατζερ καμπαρέ και τον υποστηρικτή ενός στημένου αγώνα. Ήταν ένα θλιβερό σοκ για την αξιοπρέπεια του «πιο καθαρού αθλήματος». Τι θα μπορούσαν να κάνουν για αυτό; Τίποτα. Ο Φρέιζι είχε αγοράσει και πλήρωσε γι’ αυτό που πήρε.

Το μπέιζμπολ άξιζε για τον Φρέιζι σαν άθλημα όσο και η πώληση εισιτηρίων σε ένα καρουζέλ. Ήθελε να παρουσιάσει την ομάδα του σαν να ήταν τα κορίτσια του καμπαρέ της Μέι Γουότσον. Το μπέιζμπολ επρόκειτο να «προωθηθεί» όπως προωθούσαν οι Εβραίοι μάνατζερ το λούνα-παρκ του Κόνι Άιλαντ.

Οι ιδιοκτήτες της Αμερικανικής Ένωσης επαναστάτησαν, αλλά ας επαναστατήσουν! Τι θα μπορούσαν να κάνουν για αυτό;

Ο Φρέιζι ξεκίνησε την επόμενη δουλειά του σχεδόν αμέσως. Ο Μπαν Τζόνσον ήταν αμετάκλητα αντίθετος στην ιδέα του Φρέιζι για το άθλημα και ο Φρέιζι ξεκίνησε για να «βγάλει από τη μέση» τον Τζόνσον. Σημειώθηκε μια διάσπαση στην Αμερικανική Ένωση, με τον Φρέιζι, τον Τιλ Χιούστον και τον Τζέικ Ρούπερτ των ομάδων της Νέας Υόρκης και τους Τσαρλς Άλμπερτ Κόμισκεϊ και τον Χάρι Γκράμπινερ των ομάδων του Σικάγο από τη μία πλευρά εναντίον του Τζόνσον και των άλλων Αμερικανών ιδιοκτητών να αποτελούν την άλλη πλευρά που υποστήριζαν τον Τζόνσον.

Ο Φρέιζι πήρε χρήματα από το Σικάγο – την πατρίδα των Λάσκερ, Όστριων, Ρέπλογκλ και Γκράμπινερ – για να ολοκληρώσει τη συμφωνία του στη Βοστώνη. Μια τράπεζα του δάνεισε 250.000 δολάρια – ένας από τους φίλους του Φρέιζι ήταν διευθυντής της τράπεζας. Ο φίλος του Φρέιζι πέθανε και ο Φρέιζι είχε δυσκολίες με την τράπεζα να ξαναφτιάξει τα χαρτιά. Τελικά του δόθηκε η δυνατότητα να πληρώσει 125.000 $. Ο Φρέιζι εξασφάλισε αυτά τα χρήματα πουλώντας τον Μπέιμπ Ρουθ στους Γιάνκις της Νέας Υόρκης. Έτσι οι σύλλογοι της Νέας Υόρκης και της Βοστώνης έγιναν οικονομικά συνυφασμένες. Η Βοστώνη στους κύκλους του μπέιζμπολ αναφέρεται σαν «φάρμα της Νέας Υόρκης».

Στο μεταξύ, οι οπαδοί της Βοστώνης αισθάνονταν για τον Φρέιζι όπως αισθάνονταν οι οπαδοί του Σικάγο για τον Γκράμπινερ. Οι οπαδοί της Βοστώνης δεν πήγαιναν πλέον στο γήπεδο. Η προσέλευση στο γήπεδο της Βοστώνης ήταν μικρότερη από οποιαδήποτε άλλη στιγμή τα τελευ-

ταία 15 χρόνια.

Ήταν απίθανο για τον δικαστή Λάντις να μπορούσε να αντιμετωπίσει αυτό το ζήτημα. Έχει τη δύναμη ή στερείται δύναμης, για να αναλάβει την εξουσία και να διώξει τον κίνδυνο από την ιδιοκτησία και τα περιθωριακά στοιχεία του μπέιζμπολ; Μάλλον δεν είναι ο τομέας του, αλλά αφορά τον μελλοντικό χαρακτήρα του μπέιζμπολ.

Η ομάδα του Σικάγο της Αμεικανικής Ένωσης είναι η πρόσφατη που τράβηξε την προσοχή του εβραϊκού κεφαλαίου. Οι αδελφοί Άσερ αυτής της πόλης έχουν προσφέρει 1.500.000 $ για την δικαιοχρησία του συλλόγου. Οι αδελφοί Άσερ αποτελούν μια εβραϊκή οικογένεια, τους Μαξ, Νέιθαν και Χάρι, οι οποίοι διευθύνουν μια σειρά από κινηματογραφικές αίθουσες στο Σικάγο. Έχουν στήσει το δικό τους θεατρικό κύκλωμα. Όπως και ο Φρέιζι, επιθυμούν να προσθέσουν το μπέιζμπολ στη σειρά των «επιχειρήσεων του θεάματός» τους και είναι πρόθυμοι να πληρώσουν το τίμημα. Τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο, η προσφορά τους δεν έχει απορριφθεί.

Αλλά μια σημαντική εξέλιξη – και στο Σικάγο επίσης – είναι η ανακοίνωση που έγινε από την «Chicago Tribune» ότι θα περιορίσει τον χώρο που είχε αφιερώσει μέχρι τώρα στο μπέιζμπολ στις αθλητικές σελίδες της. Αυτό, περισσότερο από οτιδήποτε έχει συμβεί, δείχνει τον νέο έλεγχο με τον οποίο προβάλλεται το παιχνίδι. Για πολύ καιρό πολλοί παρατηρητές αναρωτιόντουσαν που είναι το «άθλημα» στο κάθονται στην κερκίδα και να βλέπεις μερικούς άνδρες να κερδίζουν τους μισθούς τους. Ώρες που περνούν έτσι σε ένα γήπεδο «μην αφαιρείτε τίποτα από τα ψωμάκια της μέσης των θεατών ούτε να προσθέσετε στη σιλουέτα τους», λέει η Tribune· «Η πλειοψηφία των θεατών ασκείται μόνο στα μάτια και το στόμα». «Η δημοσιογραφία το έχει υπερτροφοδοτήσει με χώρο», λέει σωστά η Tribune, αναφερόμενη στο επαγγελματικό μπέιζμπολ. Καταστρέφοντας το μπέιζμπολ και εξασφαλίζοντας τον έλεγχο, οι Εβραίοι δεν χάνουν την ώρα τους. Καλύτερα χωρίς μπέιζμπολ παρά ένα γήπεδο κάθε απόγευμα γεμάτο με τα ξένα και τα κόκκινα στοιχεία της χώρας.

Υπάρχει, ωστόσο, ένα καθήκον του μπέιζμπολ που ανήκει στην αστυνομία κάθε πόλης, και αυτό είναι η κατάργηση των στοιχημάτων του μπέιζμπολ που ελέγχονται από τους Εβραίους. Ο τζόγος έχει μεγαλώσει γύρω από το «πιο καθαρό παιχνίδι» σε έκταση 20.000.000 $ ετησίως. Ευδοκιμεί σε 150 πόλεις της χώρας και σε πολλές μικρές πόλεις. Τα «κορόιδα», φυσικά, είναι κυρίως μη Εβραίοι, οι ιδιοκτήτες και οι κερδοσκόποι είναι Εβραίοι. Αποτελεί μέρος του εθνικού δικτύου της εβραϊκής αδελφότητας τυχερών παιχνιδιών όσο και η κατανάλωση ποτών και οι ιπποδρομίες. Το στοίχημα του μπέιζμπολ λειτουργεί πιο ανοιχτά από το στοίχημα των ιπποδρομιών επειδή το όνομα «μπέιζμπολ» φαίνεται να του παρέχει την προστασία του «πιο καθαρού αθλήματος». Πάντως έχει μετατρέψει καπνοπωλεία, κουρεία, σφαιριστήρια, μπυραρίες

και περίπτερα εφημερίδων σε πρακτορεία για τις εθνικές και τις διεθνείς εβραϊκές δυνάμεις του τζόγου. Ο παίκτης του στοιχήματος είναι εξ ολοκλήρου στο έλεος των μάνατζερ αυτού του τζόγου.

Αυτές οι μέθοδοι παράνομης συγκέντρωσης χρημάτων παραβιάζουν το νόμο παντού. Η αστυνομία θα μπορούσε να τους θέσει εκτός λειτουργίας εύκολα, αν αποφασίσει να δώσει την προσοχή της σε αυτό. Και έτσι θα έβγαζαν τα χέρια της πιο ανεπιθύμητης τάξης ξένων από τις τσέπες του αμερικανικού λαού.

Εάν πρόκειται να σωθεί το μπέιζμπολ και υπάρχουν εκείνοι που αμφιβάλλουν σοβαρά ότι μπορεί να αποκατασταθεί ποτέ, η θεραπεία είναι ξεκάθαρη. Η ασθένεια προκαλείται από το εβραϊκό χαρακτηριστικό που τα χαλάει όλα με την αδίστακτη εμπορική εκμετάλλευση. Η ασθένεια μπορεί να είναι πολύ μακριά από κάθε θεραπεία. Υπάρχουν εκείνοι, όπως η «Chicago Tribune», που αρνούνται ότι το επαγγελματικό μπέιζμπολ ήταν ποτέ άθλημα και χαίρονται που Εβραίοι εκμεταλλευτές, σαν οδοκαθαριστές, ήρθαν για να το μετατρέψουν σε σκουπίδια. Αλλά δεν υπάρχει πουθενά αμφιβολία, μεταξύ φίλων ή επικριτών του μπέιζμπολ, ότι η βασική αιτία της παρούσας κατάστασης οφείλεται στην εβραϊκή επιρροή.

«The Dearborn Independent», τεύχος 10 Σεπτεμβρίου 1921

XLVII

Τι είναι η τζαζ;

Πριν από περίπου ένα χρόνο το ακόλουθο άρθρο εμφανίστηκε στους «New York Times», μια εφημερίδα που δεν έχει κατηγορηθεί ποτέ για αντισημιτισμό και της οποίας ο ιδιοκτήτης είναι ένας από τους πιο γνωστούς Εβραίους στις Ηνωμένες Πολιτείες:

«Ο Ίρβινγκ Μπέρλιν, ο Λίο Φάιστ και άλλοι αξιωματούχοι επτά εταιρειών εκδόσεως μουσικής σε αυτήν την πόλη κατηγορήθηκαν για παραβίαση του αντιμονοπωλιακού νόμου του Τζον Σέρμαν σε μια αγωγή που ξεκίνησε χθες στο Ομοσπονδιακό Περιφερειακό Δικαστήριο από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι κατηγορούμενοι, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς, έλεγχαν το 80% των διαθέσιμων τραγουδιών που προστατεύονται από πνευματικά δικαιώματα, που χρησιμοποιούνταν από κατασκευαστές φωνογράφων, ρολών πιάνων και άλλων οργάνων αναπαραγωγής μουσικής και καθόριζαν τις τιμές στις οποίες οι δίσκοι ή οι ρολά επρόκειτο να πωληθούν στο κοινό...»

«Οι εταιρείες που συμμετείχαν στη δράση ήταν η «Consolidated Music Corporation», στη 37η δυτ. οδό 144· η «Ιρβινγκ Μπέρλιν ΑΕ», 1567 Μπρόντγουεϊ· η «Λίο Φάιστ ΑΕ», στη 40η δυτ. οδό 231· η «T. B. Harms & Francis, Day & Hunter, στη 45η δυτ. οδό 62· η «Shapiro, Bernstein & Company», στη 47η δυτ. οδό 218· η «Watterson, Berlin & Snyder», 1571 Μπρόντγουεϊ και η «M. Witmark & Sons», στη 37η δυτ. οδό 144.»

«Η συμφωνία που επιδιώκει να διαλύσει η κυβέρνηση φέρεται να προβλέπει ότι ο κατηγορούμενος θα συνάπτει συμβάσεις μόνο μέσω της Consolidated Music Corporation που είχε οργανώσει...»

Πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται από πού προέρχονται αυτά τα αδιάκοπα κύματα της μουσικής, που εισβάλλουν σε αξιοπρεπή σαλόνια και κάνουν τους νέους να μιμούνται τις κραυγές των νέγρων. Μια ένδειξη για την απάντηση βρίσκεται στο παραπάνω απόκομμα. Η δημοφιλής μουσική είναι εβραϊκό μονοπώλιο. Η τζαζ είναι εβραϊκή δημιουργία. Οι σαχλαμάρες, η λάσπη, η πονηρή πρόταση, ο υπερβολικός αισθησιασμός, είναι εβραϊκής προέλευσης.

Φλυαρίες πιθήκων, τσιρίγματα ζούγκλας, γρυλίσματα και τριγμούς και λαχανιάσματα που υποδηλώνουν αγάπη σπηλαίων καμουφλάρονται με μερικές πυρετώδεις νότες και γίνονται δεκτά σε σπίτια όπου το ίδιο το πράγμα, χωρίς τη βοήθεια του πιάνου, θα εξαφανιζόταν με φρίκη. Κορίτσια και αγόρια που πριν από λίγο τραγουδούσαν το τραγούδι «ποιος πλήρωσε το νοίκι της κυρίας Ριπ Βαν Ουίνκλ όταν ο κ. Ριπ Βαν Ουίνκλ έλειπε». Στα αξιοπρεπή σαλόνια τα φανταχτερά μουσικά φύλλα

αποκάλυπταν εκφράσεις βγαλμένες κατευθείαν από τους βόθρους των σύγχρονων πρωτευουσών, για να γίνουν η καθημερινή αργκό, τα ακατανόητα μουρμουρητά αγοριών και κοριτσιών γυμνασίου.

Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών ισχυρίστηκε, στην παραπάνω καταγγελία, ότι το 80% αυτών των δημοφιλών τραγουδιών ήταν υπό τον έλεγχο των επτά εβραϊκών οίκων που αναφέρονται παραπάνω· και το άλλο 20% ελέγχεται από άλλους εβραϊκούς οίκους μουσικής που δεν περιλαμβάνονται σε αυτή την ειδική ομάδα.

Δεν είναι μάλλον περίεργο, ότι σε όποια κατεύθυνση κι αν στραφείτε για να εντοπίσετε τα επιβλαβή ρεύματα επιρροών που διαρρέουν στην κοινωνία, συναντάτε μια ομάδα Εβραίων; Στη διαφθορά του μπέιζμπολ – μια ομάδα Εβραίων. Στην εκμεταλλευτική χρηματοδότηση – μια ομάδα Εβραίων. Στον θεατρικό εκφυλισμό – μια ομάδα Εβραίων. Στην προπαγάνδα του ποτού – μια ομάδα Εβραίων. Στον έλεγχο των εθνικών πολεμικών πολιτικών – μια ομάδα Εβραίων. Στην απόλυτη κυριαρχία των ασύρματων επικοινωνιών του κόσμου – μια ομάδα Εβραίων. Στον κίνδυνο των βρώμικων ταινιών – μια ομάδα Εβραίων. Στον έλεγχο του Τύπου μέσω επιχειρηματικών και οικονομικών πιέσεων – μια ομάδα Εβραίων. Οι κερδοσκόποι των πολέμων, 80% από αυτούς είναι Εβραίοι. Οργανωτές της ενεργής αντιπολίτευσης κατά των χριστιανικών νόμων και εθίμων – Εβραίοι. Και τώρα, σε αυτό το μίασμα της λεγόμενης δημοφιλούς μουσικής, που συνδυάζει κάθε ανοησία του μυαλού με κάθε υπόδειξη αισχρότητας – πάλι Εβραίοι.

Η εβραϊκή επιρροή στην αμερικανική μουσική θεωρείται, αναμφίβολα, σοβαρή από όσους γνωρίζουν οτιδήποτε γι’ αυτήν. Όχι μόνο υπάρχει μια αυξανόμενη διαμαρτυρία ενάντια στον εξιουδαϊσμό των λίγων μεγάλων ορχηστρών μας, αλλά υπάρχει και μια έντονη αντίδραση από τη φυλετική συμπαιγνία που γεμίζει τις σκηνές των συναυλιών και τη δημοφιλή πλατφόρμα με Εβραίους καλλιτέχνες, αποκλείοντας όλους τους άλλους.

Ο αμερικανικός λαός έχει παροτρυνθεί, επιδοκιμαστεί και ντροπιαστεί στην αρχή μιας μάλλον γενναιόδωρης δημοφιλούς υποστήριξης της μουσικής σε αυτή τη χώρα και το πρώτο πράγμα που βλέπει για τα χρήματά του είναι ότι οι Εβραίοι καλλιτέχνες αντικαθιστούν τους μη Εβραίους καλλιτέχνες και χρησιμοποιούν το κύρος της συμμετοχή τους σε συμφωνικές ορχήστρες για να δουλέψουν διάφορα δικά τους σχήματα μικρών επιχειρήσεων. Αν ήταν ανώτεροι καλλιτέχνες, δεν θα μπορούσε να ειπωθεί τίποτα εναντίον τους, αλλά δεν είναι ανώτεροι καλλιτέχνες· είναι μόνο πιο γνωστοί και φυλετικά ευνοημένοι στους εβραϊκούς μουσικούς κύκλους.

Αυτό, όμως, είναι μεγάλο θέμα. Θα τραβήξει την προσοχή με τη σειρά του. Τώρα εξετάζουμε το «δημοφιλές τραγούδι». Πάντως, σαν κάτι που μπορούν να σκεφτούν οι αληθινοί λάτρεις και οι γνώστες της μουσικής ενόψει των μελλοντικών μελετών για την εβραϊκή επιρροή στη μουσική, προσφέρεται αυτή η παρατήρηση:

«**Εν τω μεταξύ η ανατολίτικη, ειδικά η εβραϊκή, μόλυνση στη μουσική μας**, φαινομενικά λιγότερο διαδεδομένη από τη γερμανική ή τη γαλλική, **μπορεί να αποδειχθεί ακόμη πιο δηλητηριώδης**. Όσοι είναι απρόσβλητοι ιδιοσυγκρασιακά το πιάνουν λιγότερο σοβαρά, όπως ο κ. Λίο Όρνσταϊν· και αν προσπαθήσουν να το βγάλουν, όπως έχουν δώσει κάποια σημάδια, φαίνεται να μένουν χωρίς ενέργεια και, σαν να λέγαμε, μόνιμα αναιμικό.»

«**Η ύπουλη απειλή της εβραϊκής απειλής για την καλλιτεχνική μας ακεραιότητα** οφείλεται εν μέρει στην ιδιαιτερότητα, την επιφανειακή γοητεία και την πειστικότητα της εβραϊκής τέχνης, τη λαμπρότητά της, τα βίαια αντιπαρατιθέμενα άκρα του πάθους της, τον δηκτικό ερωτισμό της και την απαισιοδοξία της και εν μέρει στο γεγονός ότι η ένταση μέσα μας που θα μπορούσε να μας κάνει να το αντιμετωπίσουμε, η βαθύτερη, η πιο θεμελιώδης ένταση ίσως στη μικτή φύση μας, αραιώνεται και συγχέεται από εκατοντάδες άλλες τάσεις.»

«**Η αγγλοσαξονική ομάδα ιδιοτήτων**, η αγγλοσαξονική άποψη, παρόλο που είναι τόσο επιμελώς μεταμφιεσμένες, σε έναν λαό που προέρχεται από κάθε φυλή, που εύκολα τις ξεχνάμε, και δεν είναι ασφαλές να τις βεβαιώσουμε για οποιονδήποτε μεμονωμένο Αμερικανό, **είναι ωστόσο ο ζωτικός πυρήνας της αμερικανικής ιδιοσυγκρασίας**. **Και η εβραϊκή κυριαρχία της μουσικής μας**, ακόμη περισσότερο από την Τευτονική και τη Γαλλική, **απειλεί να τις βυθίσει και να τις γελοιοποιήσει σε κάθε σημείο**.»

«Αφήστε με να κάνω τα τραγούδια ενός λαού, και θα πετύχω περισσότερα από αυτόν που φτιάχνει τους νόμους», είπε κάποιος· σε αυτή τη χώρα ο Εβραίος έχει βάλει στο χέρι του και τα δύο.

Σκοπός αυτού και του επόμενου άρθρου είναι να μάθουν οι Αμερικανοί πλήρως την αλήθεια σχετικά με την ανόητη μουσική που συνήθως σιγοτραγουδούν, τραγουδούν και φωνάζουν μέρα με τη μέρα, και αν είναι δυνατόν να τους βοηθήσουμε να δουν την αόρατη εβραϊκή ράβδο που κυματίζει από πάνω τους για οικονομικούς και προπαγανδιστικούς σκοπούς.

Ακριβώς όπως η αμερικανική σκηνή και ο αμερικανικός κινηματογράφος έχουν περιέλθει στην επιρροή και τον έλεγχο του εβραϊκού εμπορικού πνεύματος που καταστρέφει την τέχνη, έτσι και το εμπόριο της «δημοφιλούς μουσικής» έχει γίνει βιομηχανία Γίντις. Οι ηγέτες του είναι ως επί το πλείστον Ρώσοι Εβραίοι, των οποίων το παρελθόν είναι εξίσου ανυπόληπτο με αυτό ορισμένων Εβραίων επιχειρηματιών του θεάτρου και του κινηματογράφου.

Ο κόσμος δεν τραγουδάει πια αυτό που του αρέσει, αλλά αυτό που του εκλαϊκεύουν οι βοντβίλ «παραγωγοί τραγουδιών» μέσω της αδιάκοπης επανάληψης, έως ότου οι έφηβοι ακροατές αρχίσουν να το τραγουδούν στο δρόμο. Αυτοί οι «παραγωγοί τραγουδιών» είναι οι πληρωμένοι πράκτορες των πρακτορείων τραγουδιών Γίντις. Το χρήμα, και όχι η

αξία, κυριαρχεί στη διάδοση της ανόητης μουσικής που ονομάζεται «Εβραϊκή Τζαζ». Για τις επιχειρηματικές λεπτομέρειες όμως, περισσότερα αργότερα.

Το «Tin Pan Alley», που λέγεται έτσι επειδή αποτελεί μια ομάδα «μαγαζιών τραγουδιών», κατοικείται από τους Γίντις «Abies» και «Izzies» και «Moes» που αποτελούν τα επιτελεία σύνθεσης των διαφόρων ιδρυμάτων.

Και σε αυτή τη μουσική επιχείρηση της δημιουργίας των τραγουδιών του λαού, οι Εβραίοι δεν έδειξαν καμία πρωτοτυπία, ως συνήθως, παρά μόνο προσαρμοστικότητα, έναν ήπιο όρο για την αντιγραφή, που με τη σειρά του είναι ο ευγενικός ευφημισμός της πνευματικής κλοπής. Οι Εβραίοι δεν δημιουργούν· παίρνουν αυτό που έχουν δημιουργήσει οι άλλοι, το κάνουν να φαίνεται ευχάριστο και το μετατρέπουν σε επιχείρηση. Έχουν αγοράσει όλες τις παλιές συλλογές τραγουδιών, τις παρτιρούρες όπερας και λαϊκών τραγουδιών, και αν ξεκινήσετε να εξετάζετε μερικές από τις τελευταίες «επιτυχίες» από τα εργοστάσια τραγουδιών Γίντις, θα διαπιστώσετε ότι είναι συνυφασμένα με τη μελωδία ή το μοτίβο κάποιου από τα καλύτερα παλαιότερα τραγούδια της προηγούμενης γενιάς· η μουσική έχει κάποιο συστατικό της τζαζ, συγκλόνιζε πολύ το συναίσθημα και βγήκε στον βρώμικο δρόμο της, σε όλη τη χώρα.

Λόγω του απόλυτου εβραϊκού ελέγχου στην αγορά τραγουδιών, τόσο στις εκδόσεις όσο και στις θεατρικές παραστάσεις, είναι σχεδόν αδύνατο για οτιδήποτε άλλο εκτός από ένα εβραϊκό τραγούδι να εκδοθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες ή, αν δημοσιευτεί, να ακουστεί. Η απόδειξη αυτού είναι το γεγονός ότι το τραστ των γίντις κατέχει την επιχείρηση και οι λεγόμενες «επιτυχίες τραγουδιών» φέρουν όλα εβραϊκά ονόματα.

Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό συνέβη πρόσφατα στη Νέα Υόρκη. Ένας μη Εβραίος συνθέτης τραγουδιών είχε δημιουργήσει ένα έργο τόσο επιβλητικής αξίας που το μουσικό συναίσθημα απαιτούσε τη δημόσια απόδοση του. Προσεγγίστηκε ο ένας Εβραίος μάνατζερ μετά τον άλλο, αλλά ο συνδυασμός ήταν άθραυστος. Τέλος, ένας Νεοϋορκέζος μίλησε και είπε για το «εβραϊκό καρτέλ», το οποίο είχε την επίδρασή του. Ένας Εβραίος μάνατζερ διαμαρτυρήθηκε και είπε ότι θα χαιρόταν να δώσει το έργο στο κοινό. Έγιναν πρόβες και έφτασε η βραδιά της παρουσίασης. Το πρώτο νούμερο ήταν σόλο και εμφανίστηκε ένας Εβραίος για να το τραγουδήσει. Δεν μπορούσε να προφέρει αγγλικές λέξεις. Τραγουδούσε από τη μύτη του. Ήταν πιο γίντις στην εμφάνιση, η μακριά μύτη, με στενό, κεκλιμένο μέτωπο, σγουρά μαλλιά. Το δεύτερο νούμερο ήταν ντουέτο και ιδού εμφανίστηκαν δύο Εβραίοι, των οποίων οι προφορές διέφεραν μεταξύ τους. Η παράσταση ήταν μια πιο ξεκαρδιστική τραγωδία. Ο σκοπός ήταν να εξαληφθεί ένα μη εβραϊκό προϊόν από μια κακή εβραϊκή απόδοση. Αλλά ο Εβραίος μάνατζερ το παράκανε. Χρειαζόταν ακριβώς αυτό για να φέρει στην επιφάνεια τη μη εβραϊκή

μουσική συνείδηση και να εκραγεί η διαφημιζόμενη και αγορασμένη με χρήματα αντίληψη ότι ο Εβραίος έχει την κυρίαρχη καλλιτεχνική ιδιοφυΐα. Ας πούμε ότι κυριαρχεί στη μουσική – ναι· αυτή την επικράτηση την έχει πληρώσει και την οργάνωσε· δεν μπορούμε όμως να πούμε τίποτα όσον αφορά την επικράτησή του στη μουσική ιδιοφυΐα ή στην τέχνη.

Η μη εβραϊκή μουσική έχει στιγματιστεί ως «διανοουμενίστικη». Είναι διαθέσιμη μόνο στην ακριβή καλή κοινωνία. Ο λαός, οι μάζες, τρέφονται από μέρα σε μέρα με την ανόητη υπαινικτικότητα που ρέει σε μια βλαβερή πλημμύρα από το Tin Pan Alley.

Το Tin Pan Alley είναι το όνομα που δόθηκε στην περιοχή της 28ης λεωφόρου μεταξύ του Μπρόντγουεϊ και της 6ης λεωφόρου, όπου ξεκίνησαν τη δουλειά τους οι πρώτοι κατασκευαστές τραγουδιών Γίντις. Σμήνη νεαρών κοριτσιών που νόμιζαν ότι μπορούσαν να τραγουδήσουν και άλλα που νόμιζαν ότι μπορούσαν να γράψουν ποιήματα, ήρθαν στη γειτονιά παρασυρμένα από ανέντιμες διαφημίσεις που υπόσχονταν περισσότερα από όσα μπορούσαν να εκπληρώσουν οι εκκολαπτόμενοι εκμεταλλευτές Γίντις. Περιττό να πούμε ότι το σκάνδαλο έγινε ανεξέλεγκτο, όπως συμβαίνει πάντα όπου τα λεγόμενα κορίτσια των μη-Εβραίων περιορίζονται από την ανάγκη να αναζητήσουν χάρες από τον ανατολικό τύπο Εβραίου. Οι συνεχείς φωνές των φωνών, η ιλαρότητα των «πάρτι», το χτύπημα των πιάνων και το άκουσμα των τρομπονιών ήταν που έδωσαν στην περιοχή το όνομα Tin Pan Alley.

Η πρώτη απόπειρα εκλαΐκευσης και εμπορευματοποίησης του λεγόμενου «δημοφιλούς» τύπου μουσικής έγινε από τον Τζούλιους Βίτμαρκ, ο οποίος ήταν τραγουδιστής της μπαλάντας σε σκηνές μινστρέλ. Σταμάτησε να παίζει για να γίνει εκδότης και σύντομα τον ακολούθησαν Εβραίοι από την ανατολική πλευρά, πολλοί από τους οποίους έχουν γίνει πλούσιοι χάρη στην επιτυχία τους στο να προσελκύουν ένα κοινό γούστο που αρχικά υποτίμησαν.

Ο Ίρβινγκ Μπέρλιν, του οποίου το πραγματικό όνομα είναι Ίγκνατς ή Ίσιδορ Μπαλίν, είναι ένας από τους πιο επιτυχημένους από αυτούς τους εβραϊκούς ελεγκτές τραγουδιών. Γεννήθηκε στη Ρωσία και από νωρίς έγινε τραγουδιστής και διασκεδαστής. Με την άνοδο της «νέγρικης τζαζ», που ήταν ο προκάτοχος της «τζαζ», βρήκε ένα νέο πεδίο για το ταλέντο του στην ευκινησία και η πρώτη του μεγάλη επιτυχία ήταν το «Alexander's Rag-Time Band» – ένα δημοφιλές κομμάτι που σε σύγκριση με αυτό που το ακολούθησε, είναι ένα ντροπαλό, σεμνό πράγμα.

Αξίζει να σημειωθεί, εν όψει της οργανωμένης προθυμίας των Εβραίων να συνάψουν συμμαχία με τους Νέγρους, ότι η εβραϊκή «τζαζ» ήταν αυτή που οδήγησε στο κύμα της δημοτικότητας της νέγρικης τζαζ και τελικά την εκτόπισε.

Ο Μπέρλιν έχει περάσει το δρόμο από την απλή περιέργεια στην αδιά-

ντροπη ερωτική πρόταση. Είναι ο πρωταγωνιστής στις όχι και τόσο ιδιαίτερες μουσικές αίθουσες, αλλά το θέαμά του χωρίς τη μουσική του μερικές φορές απολαμβάνειο άθλιες προτάσεις. Το μοτίβο αυτής της επιχείρησης φαίνεται ξεκάθαρα στα «Berlin Big Hits». Υπάρχουν τα λεγόμενα τραγούδια «vamp», όπως το «Harem Life» και το «You Cannot Make Your Shimmy Shake on Tea».

Ανάμεσα στις «επιτυχίες» είναι το τραγούδι με τίτλο «I Like It». Είναι ένα τραγούδι «vamp» που έχει τραγουδηθεί παντού, ακόμη και από μυριάδες παιδιά που δεν μπορούσαν να καταλάβουν την πλήρη έννοια των λέξεων, αλλά υπνωτίστηκαν από την ατμόσφαιρα που δημιουργούσαν οι λέξεις όταν τραγουδιόνταν· και από ηλικιωμένους που σε καμία περίπτωση δεν θα έλεγαν τα λόγια του τραγουδιού, αλλά που είναι θύματα της σύγχρονης αυταπάτης ότι λίγη φανταχτερή μουσική καλύπτει ένα πλήθος αμαρτιών. Το «I Like It» ασχολείται με ένα κορίτσι, τη «Mary Green, στα δεκαεπτά», της οποίας η μητέρα την επιπλήττει επειδή φλερτάρει με τα αγόρια. (Στη συγγραφή αυτής της παραγράφου συζητήθηκε το εάν η «The Dearborn Independent» έπρεπε να τυπώσει αυτό που απαντά η Μαίρη στη μητέρα της. Υποστηρίχθηκε ότι η εκτύπωση των λέξεων μπορεί να προκαλέσει σωτήριο σοκ στους δύσπιστους αναγνώστες. Υποστηρίχθηκε επίσης ότι οι σελίδες αυτής της εφημερίδας δεν είχαν ακόμη μολυνθεί από αισχρότητα. Επομένως, τα λόγια της Μαίρη, που μεταδίδονται σε όλη τη χώρα, δεν γράφονται εδώ.)

Οι αναγνώστες θα πρέπει να επιφυλάσσονται να σχολιάσουν μέχρι να ψάξουν τους σωρούς από σκουπίδια της ανόητης μουσικής στα δικά τους σαλόνια. Οι αναγνώστες έχουν ακούσει πολύ χειρότερα πράγματα από τα λόγια της Μαίρης, αλλά καλύπτονται από την «τζαζ» των Γίντις. Χρειάζεται να είσαι ψυχρός τύπος για να δείξεις τι είναι πραγματικά ένα τραγούδι. Ένα καλό τεστ για ένα τραγούδι είναι να προσπαθήσεις να το διαβάσεις δυνατά. Λίγοι κανονικοί άνθρωποι μπορούν.

Το «O-Hi-O», όπως το τραγουδούν οι κωμικοί Γίντις, έχει τη δική του δυσωδία. Μπορεί να σχολιαστεί εκτενέστερα αργότερα ως παράδειγμα της πρακτικής των Γίντις να έχει τρεις στίχους του ίδιου τραγουδιού, για να ταιριάζει σε διαφορετικούς στίχους εκφυλισμένων ορέξεων.

Τέτοια τραγούδια δεν είναι, σε καμία περίπτωση, τα χειρότερα. Οι Εβραίοι προμηθευτές, για να χαλάσουν σταδιακά το καλό γούστο, έχουν ένα έξυπνο σύστημα να προμηθεύουν το ίδιο τραγούδι με δύο ή τρεις στίχους. Αφενός το τραγούδι, καθώς πωλείται στα μουσικά καταστήματα σε επιπόλαιους νέους, που γεμίζουν με αυτό τον ελεύθερο χρόνο τους ακούγοντας ή μουρμουρίζοντας αυτή τη συγκεκομμένη γεροντική άνοια – νέοι άνδρες και γυναίκες που φαντάζονται αξιολύπητα ότι συμβαδίζουν με την εποχή. Τα τραγούδια που πωλούνται και τραγουδιούνται έτσι είναι αρκετά σάπια. Μετά όμως έρχεται το ίδιο τραγούδι με κείμενο νούμερο 2. Το θέμα και η μελωδία είναι τα ίδια, αλλά πηγαίνει «λίγο πιο πέρα». Υπάρχουν μια ή δύο γραμμές σε κάθε στροφή που πέφτει ακόμη πιο κά-

τω και από το χαμηλό επίπεδο που επέτρεψε η εβραϊκή «τζαζ» σε μερικά από τα σαλόνια μας. Και υπάρχει το Κείμενο 3 – ίδιο θέμα, ίδια μελωδία – αλλά «ξεπερνά τα όρια».

Οι νέοι της πόλης συνήθως γνωρίζουν τα κείμενα 2 και 3. Είναι γνωστές περιπτώσεις όπου ακόμη και νεαρές κυρίες γνώριζαν τα κείμενα. Η λήθη των νεαρών ανδρών που τραγουδούσαν στις βραδιές πιάνου έχει δώσει νύξεις για την πιο βρώμικη εκδοχή. Και ακόμη και εκεί όπου η πρώτη έκδοση έχει τηρηθεί αυστηρά, η αμοιβαία γνώση, ευγενικά συγκαλυμμένη, έχει δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα που δεν είναι καθόλου υγιεινή.

Δεν πρέπει να αγνοηθεί η διαβολική πονηριά που δημιουργεί και συντηρεί μια ακάθαρτη ατμόσφαιρα σε όλες τις τάξεις της κοινωνίας. Υπάρχει κάτι σατανικό σε αυτό, κάτι υπολογισμένο με δαιμονική πονηριά. Και το ρέμα συνεχίζει να ρέει, γίνεται χειρότερο και όλο πιο βρώμικο, υποβαθμίζοντας το κοινό των μη-Εβραίων και αυξάνοντας τον εβραϊκό πλούτο.

Αν η «The Dearborn Independent» τύπωνε σε αυτή τη σελίδα αποκαλυμμένα τα λόγια των δημοφιλών τραγουδιών που βρίσκονται στα σαλόνια ακόμη και του πιο αξιοσέβαστου τμήματος κάθε πόλης, η αίσθηση ευπρέπειας του αναγνώστη θα φώναζε εναντίον της. Οι ίδιες λέξεις, όταν βγαίνουν από πολυάριθμα κενά και καλύπτονται με νευρική μουσική, υπαινίσσονται τον δρόμο τους με τόνους της εποχής και των αθώων παιδικών χρόνων. Με τις ταινίες και τα δημοφιλή τραγούδια οι εβραϊκές ομάδες υπαγορεύουν την πνευματική ζωή των μαζών.

Μεταξύ των πιο πρόσφατων εβραϊκών «song hits» μπορεί να περιληφθούν αυτοί οι τίτλοι: «I'll Say She Does», «You Cannot Shake That Shimmy Here», «Sugar Baby», «In Room 202», «Can You Tame Wild Wimmen?» και μια σχεδόν ατελείωτη λίστα της ίδιας φύσης, μερικοί από τους οποίους οι τίτλοι είναι πολύ υπαινικτικοί για εκτύπωση. Ωστόσο, διακινούνται ελεύθερα παντού – όπως όλα όσα κάνουν οι Εβραίοι, σε αυτή τη χώρα.

Υπουργοί, εκπαιδευτικοί, μεταρρυθμιστές, γονείς, πολίτες συγκλονισμένοι από την αυξανόμενη σήψη του λαού, αγανακτούν με τα φρικτά φαινόμενα που εμφανίζονται. Βλέπουν το κακό προϊόν και επιτίθενται στο προϊόν. Κατηγορούν τους νέους που τους αρέσει όλος αυτός ο ερωτισμός και η υπαινικτικότητα.

Όλα αυτά όμως έχουν μια πηγή! Γιατί να μην επιτεθούμε στην πηγή; Όταν ένας πληθυσμός λούζεται από εικόνες, ήχους και ιδέες συγκεκριμένου χαρακτήρα, βουτηγμένος σε αυτά και πνίγεται σε αυτά, από συστηματική, εσκεμμένη, οργανωμένη πρόθεση, το σημείο της επίθεσης πρέπει να είναι η αιτία και όχι το αποτέλεσμα. Κι όμως, εκεί ακριβώς δεν έχει τεθεί ο στόχος της επίθεσης, πιθανώς λόγω έλλειψης γνώσης.

Δεν ωφελεί να κατηγορούμε τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι είναι αυτό

που είναι. Δώστε πλήρη ελευθερία στη διακίνηση οινοπνευματωδών ποτών και θα έχετε έναν πληθυσμό που πίνει και μεθάει. Αφού κήρυξε την αποχή στα θύματα για έναν αιώνα, η χώρα έστρεψε την προσοχή της στους δημιουργούς των θυμάτων και η κακοποίηση περιορίστηκε σε μεγάλο βαθμό. Η διακίνηση εξακολουθεί να διεξάγεται παράνομα, αλλά ακόμα κι έτσι, ο καλύτερος τρόπος για να καταργηθεί η παράνομη διακίνηση είναι να εντοπιστούν οι ομάδες που τη διενεργούν.

Αν δινόταν η ίδια ελευθερία που δίνεται τώρα στους παραγωγούς δημοφιλών τραγουδιών Γίντις στο παράνομο κύκλωμα διακίνησης ναρκωτικών, όλος ο πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών θα μπορούσε να μετατραπεί σε ναρκομανείς. Αλλά σε μια τέτοια κατάσταση θα ήταν ανόητο να επιτεθείς στους εξαρτημένους. Η κοινή λογική υπαγορεύει να λογοδοτήσουν οι δράστες.

Μια τρομερή νάρκωση της ηθικής σεμνότητας και η χρήση ισχυρών αφροδισιακών έχουν εμπλακεί στη σημερινή τρέλα για τα δημοφιλή τραγούδια – μια υποκινούμενη τρέλα. Τα θύματα είναι παντού. Αλλά οι υπουργοί, οι εκπαιδευτικοί, οι μεταρρυθμιστές, οι γονείς και οι πολίτες με δημόσιο πνεύμα αρχίζουν να βλέπουν τη ματαιότητα της επίπληξης των νέων που αρρωσταίνουν έτσι. Η κοινή λογική υπαγορεύει έναν καθαρισμό από την πηγή της ασθένειας. Η πηγή είναι στην ομάδα παραγωγών τραγουδιών της Γίντις που ελέγχουν το σύνολο της παραγωγής και που είναι υπεύθυνοι για το όλο θέμα από την ποίηση μέχρι τα κέρδη.

Δίπλα στο ηθικό κατηγορητήριο κατά του λεγόμενου «δημοφιλούς» τραγουδιού βρίσκεται το κατηγορητήριο ότι δεν είναι δημοφιλές. Το ακούνε όλοι, ίσως το τραγουδάει η πλειοψηφία· περνάει από ακτή σε ακτή· πετάγεται στο μυαλό των ανθρώπων σε κάθε ταινία και από κάθε σκηνή· διαφημίζεται σε αφίσες που απαστράπτουν· Οι δίσκοι φωνογράφου το φωνάζουν μέρα και νύχτα, τα χορευτικά συγκροτήματα δείχνουν εμμονή με αυτό, τα μηχανικά πιάνα με ρολά το ξετυλίγουν συνεχώς. Και μέσα από την απόλυτη δύναμη της επανάληψης και της συνήθειας, ριζώνει στα αυτιά σας· μέχρι να αντικατασταθεί από άλλο. Δεν υπάρχει πηγαία δημοτικότητα.

Είναι ένα απλό μηχανικό τύμπανο στο μυαλό του κοινού. Συχνά δεν υπάρχει ούτε ένα ελάχιστο μόριο συναισθήματος ή πνευματικής έκκλησης σε όλη την «επιτυχία» που παίζει δυνατά· άνδρες και γυναίκες, αγόρια και κορίτσια απλώς μουρμουρίζουν λέξεις και μελωδίες από τις οποίες δεν μπορούν να ξεφύγουν, νύχτα ή μέρα.

Το θανάσιμο άγχος του «να συμβαδίζεις με την εποχή» οδηγεί τον στρατό των ιδιοκτητών πιάνων στα καταστήματα μουσικής για να δουν τι «ακούγεται» τώρα, και φυσικά ακούγεται η ανόητη μουσική Γίντις, και έτσι ένα άλλο σπίτι και τελικά μια άλλη γειτονιά εμβολιάζεται.

Ούτε ίχνος δημοτικότητας. Πάρτε όποιον ανόητο εθισμένο στη μουσική γνωρίζετε και ρωτήστε τον ποιο ήταν το «δημοφιλές» τραγούδι

πριν από τρεις εβδομάδες και δεν θα μπορεί να πει. Αυτά τα τραγούδια είναι τόσο ακατανόητα που ο όρος «δημοφιλή», ως προς την αποδοχή τους, σημαίνει ότι μέσα σε μια νύχτα ξεχνιούνται. Κατευθείαν οι παραγωγοί Γίντις έχουν να κάνουν μια άλλη «επιτυχία» (οι επιτυχίες είναι πάντα πάνω στο κοινό) ένα νέο τραγούδι χώνεται στο στόμα του κοινού, και επειδή είναι το «πιο πρόσφατο» και επειδή οι διαφημίσεις Γίντις λένε ότι είναι μια «επιτυχία» και επειδή οι προσλαμβανόμενοι «ραδιοφωνικοί παραγωγοί» λένε ότι το τραγουδούν όλοι, έτσι και αυτό το τραγούδι γίνεται «δημοφιλές» για τη σύντομη περίοδο του, και ούτω καθεξής καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Είναι το παλιό παιχνίδι της «αλλαγής στυλ» για να κάνεις τους ανθρώπους να αγοράζουν και να κερδίζουν οι επιχειρήσεις. Τίποτα δεν διαρκεί στο παιχνίδι των Γίντις – ούτε το στυλ των ρούχων, ούτε οι ταινίες, ούτε τα τραγούδια. Πάντα πρέπει να υπάρχει κάτι καινούργιο, να τονώνεις τη ροή χρημάτων από τη τσέπη του κόσμου στα ταμεία των ανόητων μουσικοτεχνών.

Δεν έχει υπάρξει ούτε ένα πραγματικό «δημοφιλές» τραγούδι προέλευσης Γίντις από τότε που οι Εβραίοι χοντροκέφαλοι και τραγουδιστές της Ανατολικής πλευράς της Νέας Υόρκης ανέλαβαν να χειριστούν τη μουσική Αμερική – ούτε ένα, εκτός κι αν δείξουμε ειλικρινή ευγνωμοσύνη στο «Over There» του Τζορτζ Κόχαν, ένα τραγούδι που βγήκε από μια περίοδο πίεσης και πήγε κατευθείαν στην καρδιά των ανθρώπων.

Δύο πράγματα πρέπει να σημειωθούν για το «δημοφιλές τραγούδι»: πρώτον ότι ως επί το πλείστον είναι απρεπές και η ισχυρότερη αιτία της ηθικής εξαχρείωσης, και αν όχι η ισχυρότερη, εξίσου με τις «ταινίες»· δεύτερον ότι η βιομηχανία του «δημοφιλούς τραγουδιού» είναι μια αποκλειστικά εβραϊκή βιομηχανία. Αλλά η πραγματική ιστορία της λειτουργίας αυτού του ελέγχου της μουσικής παρουσιάζει άλλα στοιχεία που ο κόσμος πρέπει να γνωρίζει, και αυτά τα πρόσθετα στοιχεία θα εμφανιστούν σε άλλο άρθρο.

«The Dearborn Independent», τεύχος 6 Αυγούστου 1921

XLVIII

Πώς σε κάνει να τραγουδάς το Εβραϊκό τραστ τραγουδιών

Οι Εβραίοι δεν δημιούργησαν το δημοφιλές τραγούδι· το διέφθειραν. Η εποχή της εισόδου των Εβραίων στον έλεγχο του δημοφιλούς τραγουδιού είναι η ακριβής στιγμή που το ήθος των δημοφιλών τραγουδιών άρχισε να παρακμάζει. Δεν είναι ευχάριστη η δήλωση, αλλά είναι γεγονός. Φαίνεται ότι είναι γεγονός το οποίο οι Αμερικανοεβραίοι οφείλουν να έχουν σοβαρή επίγνωση, όχι για να αναθεματίσουν εκείνους που προσφέρουν υπηρεσία αναφέροντας το γεγονός, αλλά για να περιορίσουν εκείνη την ομάδα των Εβραίων που, σε αυτήν την περίπτωση, όπως και άλλες ομάδες Εβραίων σε άλλες περιπτώσεις, κηλιδώνουν το εβραϊκό όνομα.

Το «δημοφιλές» τραγούδι, πριν γίνει εβραϊκή βιομηχανία, ήταν πραγματικά δημοφιλές. Ο κόσμος το τραγουδούσε και δεν είχε λόγο να το κρύψει. Το σημερινό «δημοφιλές» τραγούδι έχει τόσο αμφισβητήσιμη σύνθεση, που οι ερμηνευτές που έχουν ένα ίχνος λεπτότητας, πρέπει να εκτιμήσουν το κοινό τους πριν τραγουδήσουν. Υπάρχουν τραγούδια και ρεφρέν που μπορούν να αγοραστούν σε οποιοδήποτε αξιόπιστο κατάστημα μουσικής και να βρεθούν σε πολλά αξιόπιστα σαλόνια, τα οποία δεν μπορούν να τυπωθούν σε αυτή τη στήλη της «The Dearborn Independent». Αν τυπώνονταν εδώ, τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» θα ήταν τα πρώτα που θα παραπονιόντουσαν ότι αυτή η εφημερίδα χρησιμοποιεί άσεμνο χαρακτήρα για να δώσει ενδιαφέρον σε αυτά τα άρθρα. Ωστόσο, αν τυπώνονταν αυτά τα τραγούδια, τότε αυτή η εφημερίδα δεν θα έκανε τίποτα περισσότερο από το να ακολουθήσει την πολιτική του να πηγαίνει σε εβραϊκές πηγές για το υλικό της.

Οι Αμερικανοί στην ηλικία των ενηλίκων θα θυμούνται τα στάδια από τα οποία πέρασε το δημοφιλές τραγούδι τις τελευταίες τρεις ή τέσσερις δεκαετίες. Τα πολεμικά τραγούδια παρέμειναν μετά τον Εμφύλιο και σταδιακά ανακατεύτηκαν με τραγούδια μεταγενέστερης εποχής, γραφικά, ρομαντικά, καθαρά. Αυτά τα τελευταία δεν ήταν προϊόν εργοστασίων τραγουδιών, αλλά δημιουργία ατόμων των οποίων τα χαρίσματα είχαν φυσική έκφραση. Αυτά τα άτομα δεν δούλευαν για εκδότες αλλά για την ικανοποίηση της δουλειάς τους. Δεν υπήρχαν μεγάλες περιουσίες από τραγούδια, αλλά υπήρχαν πολλές ικανοποιήσεις που ικανοποιούσαν το γούστο του κοινού.

Τα γούστα του κοινού απαιτούν αυτό που του σερβίρεται πιο συχνά. Είναι θέμα συνήθειας! Του λείπει η δύναμη της διάκρισης και αποδέχεται

αυτό που του προσφέρεται. Το κοινό γούστο γίνεται καλύτερο ή χειρότερο ανάλογα με τη φύση της πνευματικής τροφής. Ένα τέταρτο του αιώνα ανεμπόδιστης δραστηριότητας στο θέατρο, τον κινηματογράφο, τη λαϊκή μουσική, τις παμπ και τις εφημερίδες, – στο μεταξύ έχοντας ρίξει τον μανδύα της περιφρόνησης σε όλους τους αντιδραστικούς ηθικούς φορείς – μπορείτε σχεδόν να δείξετε το είδος του κοινού που θέλετε. Χρειάζεται μόλις ένα τέταρτο του αιώνα για να γίνει μια καλή δουλειά.

Άλλες εποχές ο κόσμος τραγουδούσε, αλλά όχι όπως σήμερα. Οι στίχοι μπορεί να ήταν ανούσιοι, οι μελωδίες λίγο συναισθηματικές, αλλά τα τραγούδια που ήταν γεμάτα υπονοούμενα ήταν εκτός νόμου. Αν τραγουδιόταν καθόλου, τα τραγούδια που ήταν γεμάτα υπονοούμενα, κρατιόντουσαν μακριά από την κοινωνία των αξιοπρεπών ανθρώπων. Όπως το στυλ των ελαφρών γυναικών παλαιότερα βλέπονταν μόνο στα εγκαταλελειμμένα τμήματα των πόλεων, έτσι και τα τραγούδια με τις αισχρολογίες είχαν τον γεωγραφικό τους περιορισμό, αλλά όπως και η μόδα των ελαφρών γυναικών, ξεπέρασαν τα όριά τους για να διαδοθούν στην ευγενική κοινωνία.

Τα παλιά τραγούδια έρχονται εύκολα στη μνήμη. Αν και έχουν μεσολαβήσει χρόνια από τότε που ήταν της μόδας, ωστόσο η ποιότητά τους ήταν τέτοια που δεν ξεχνιούνται. Ποιος μπορεί να θυμηθεί την πιο δημοφιλή επιτυχία του περασμένου μήνα; Υπάρχουν όμως τραγούδια από παλιά που οι τίτλοι τους είναι οικείοι ακόμα και σε όσους δεν τα έχουν τραγουδήσει.

Θυμηθείτε τα ονόματά τους – «Listen to the Mocking Bird» – ποιο τραγούδι σήμερα έχει δεχθεί τη γενική αποδοχή σε ένα τόσο απλό θέμα; Τα μόνα «κελαϊδίσματα» για τα οποία ενθαρρύνονται οι άνθρωποι να τραγουδούν σήμερα είναι τα «φτεράκια» και τα «κοτόπουλα». Και υπήρχαν τα «Ben Bolt», «Nellie Grey», «Juanita», «The Old Folks at Home», «The Hazel Dell», «When You and I Were Young, Maggie», «Silver Threads Among the Gold». Τι περιθώριο άφησαν αυτά τα τραγούδια για το υπαινικτικό, για το ανώδυνο συναισθηματικό;

Εκείνες τις μέρες ο κόσμος τραγουδούσε· τραγουδούσαν μαζί· τραγουδούσαν όποτε συναντιόντουσαν· ήταν οι μέρες εκείνου του εξαφανισμένου θεσμού που ήταν γνωστός σαν «η σχολή τραγουδιού». Οι άνθρωποι μπορούσαν να τραγουδήσουν μαζί. Τα τραγούδια ήταν κοινή περιουσία, γνωστά σε όλους, πρέποντα για όλους.

Υπάρχει τέτοιο τραγούδι σήμερα; Μετά βίας. Σε μια πρόσφατη συνάντηση νεαρών ανδρών σε μια εκκλησία ζητήθηκε από τη χορωδία να ψάλλει το «Hail, Hail, the Gang's All Here», και ο πρόεδρος συμφωνώντας φώναξε «Δεν πρέπει να πείτε την ανάρμοστη λέξη!» Αυτή η προειδοποίηση δόθηκε στη χορωδία. Σε κάθε κάλεσμα για τραγούδι δημόσια υπάρχει μια άμεση ανησυχία για πιθανή απρέπεια. Αυτή η ανησυχία δεν υπήρχε πριν από την εποχή της εβραϊκής τζαζ.

Με την πάροδο του χρόνου η μόδα του δημόσιου τραγουδιού άλλαξε.

Εμφανίστηκε μια εντελώς νέα συλλογή τίτλων, που ασχολούνταν με μια εντελώς διαφορετική σειρά θεμάτων από τα τραγούδια που αντικατέστησαν. Ήταν η περίοδος του «Annie Rooney», «Down Went McGinty to the Bottom of the Sea«, «She's Only a Bird in a Golded Cage», «After the Ball is Over» – όλα είναι καθαρά, πιο ελαφριά από την προηγούμενη μόδα στα τραγούδια, αλλά εξίσου καθαρά και δίνουν επίσης μια αληθινή πινελιά στη ζωή. Το συναίσθημα δεν έλειπε, αλλά ήταν αδιαμφισβήτητο το συναίσθημα του «My Wild Irish Rose» ή του «In the Baggage Coach Ahead».

Η μη εβραϊκή περίοδος χαρακτηρίστηκε από τραγούδια όπως: «On the Banks of the Wabash», του Πολ Ντρέσερ, «In the Shade of the Old Apple Tree», «When the Sunset Turns the Ocean’s Blue to Gold», «Down by the Old Mill Stream», «My Sweetheart’s the Man in the Moon», του Τζιμ Θόρντον, «The Sidewalks of New York», του Τσαρλς Λόουλορ. Υπήρχε επίσης το «γουέστερν» και το «ινδιάνικο» στέλεχος των τραγουδιών, που αντιπροσωπεύεται από το «Cheyenne, Cheyenne, Hop on My Pony», «Arawanna», «Trail of the Lonesome Pine».

Μετά ήρθε η αφρικανική περίοδος, που ήταν η είσοδος του μοτίβου της ζούγκλας, του λεγόμενου «Congo» σε δημοφιλή κομμάτια. «High Up in the Coconut Tree», «Under the Bamboo Tree» και άλλες συνθέσεις που εκφυλίστηκαν γρήγορα σε έναν μάλλον πιο κτηνώδη τύπο από ό,τι φτάνουν τα ίδια τα θηρία.

Μαζί με όλα αυτά ακουγόταν το «ragtime» στυλ μουσικής που ήταν μια εξέλιξη του «Negro minstrelsy». Οι στίχοι ουσιαστικά εξαφανίστηκαν από τα πολυάριθμα τραγούδια «cake walk» που κατέκλυσαν το κοινό. «There’ll Be a Hot Time in the Old Town Tonight», το εμβατήριο του Ισπανοαμερικανικού Πολέμου, ανήκει σε εκείνη την περίοδο. Στα «black and tan» θέρετρα του Νότου άρχισε να βασιλεύει η μουσική του έθνους τόσο στον Βορρά όσο και στον Νότο. Ο σαγηνευτικός συγχρονισμός κατέλαβε το αυτί του κοινού. Ο όρος «ma baby», που εισήχθη στην πλημμύρα της νέγρικης μελωδίας παρέμεινε στον ακαλλιέργητο μουσικό λόγο έκτοτε. Το «Negro minstrelsy» πήρε νέα ζωή. Τα «Piano Acts» έκαναν την εμφάνισή τους. Τα «τζαζ συγκροτήματα» ήταν η οργή.

Με ανεπαίσθητες διαβαθμίσεις, που τώρα είναι εύκολα ανιχνεύσιμες μέσα από τα σκουπίδια των τραγουδιών με τα οποία είναι σπαρμένες οι τελευταίες δεκαετίες, μπορέσαμε να δούμε τη σταδιακή μείωση της προσφοράς του δημοφιλούς τραγουδιού. Το συναίσθημα έχει μετατραπεί σε αισθησιακή πρόταση. Ο ρομαντισμός έχει μετατραπεί σε ερωτισμό. Το δημοφιλές «lilt slid» στο «ragtime», και το «ragtime» έχει αντικατασταθεί από την jazz. Τα θέματα των τραγουδιών γίνονταν όλο και πιο χαμηλής στάθμης ώσπου στο τέλος έγιναν δράγες του γλοιώδους βυθού του υποκόσμου.

Ο πρώτος αυτοαποκαλούμενος «βασιλιάς της τζαζ» ήταν ένας Εβραίος

ονόματι «Φρίσκο». Οι γενικοί διευθυντές της όλης καθίζησης ήταν Εβραίοι. Χρειαζόταν μόνο το άγγιγμα της εξυπνάδας τους για να καμουφλάρουν την ηθική βρωμιά και να την ανεβάσουν πάνω από το φυσικό στάδιο που δεν γεννά παρά μόνο αποστροφή. Δεν μπορούν να χρυσώσουν το κρίνο, αλλά μπορούν να καλύψουν το λάχανο, και αυτό ακριβώς έχει γίνει. Το σύγχρονο δημοφιλές τραγούδι είναι ένας ασπρισμένος τάφος, αστραφτερός, αλλά γεμάτος από τα νεκρά κόκαλα όλων των παλιών αποκρουστικών απρεπειών. Η απλή εκτύπωση, τους γυρνάει στη κατάσταση της αηδίας.

Τώρα βρισκόμαστε στην περίοδο της μουσικής «vamp» – αυτής της μεγάλης σύγχρονης θεάς πάνω στην οποία δεκάδες χιλιάδες ανόητα κορίτσια διαμορφώνουν τον εαυτό τους. Η αρχική «vamp» βρίσκεται σε ένα απαγορευμένο γαλλικό μυθιστόρημα πάνω στο οποίο ο Μορίς Τζεστ ίδρυσε το κατάφωρα ανήθικο θέαμά του που ονομάζεται «Aphrodite». Στο εβραϊκό δημοφιλές τραγούδι και στην εβραϊκή κινηματογραφική ταινία επιτέλους επιτεύχθηκε μια ενότητα στο «vamp». Η ηρωίδα του «vamp» και η σκηνή του χαρεμιού – μια κατάλληλη κορύφωση!

Εδώ υπάρχει δουλειά για την Αντιδυσφημιστική Ένωση. Αυτή η Ένωση ξέρει πώς να στριμώχνει όποιον υποτιμά τους Εβραίους. Από σημαντικούς εκδότες της Νέας Υόρκης, μέχρι ασήμαντες εφημερίδες της χώρας, η Αντιδυσφημιστική Ένωση κάνει αισθητή τη δύναμή της. Υπάρχει δουλειά για αυτό στις ταινίες και στη βιομηχανία του δημοφιλούς τραγουδιού. Γιατί η Ένωση δεν στριμώχνει εκείνους τους Εβραίους που έχουν εκφυλίσει τις ταινίες και ξεφτίλισαν το κίνημα του δημοφιλούς τραγουδιού και έτσι ντρόπιασαν το όνομα της φυλής τους; Γιατί όχι; Είναι δυνατόν να ελέγχονται μόνο οι μη Εβραίοι και οι Εβραίοι να αφήνονται να διαφεύγουν; Είναι δυνατόν να περιορίζονται οι μη-Εβραίοι με χαλινάρια και στομίδες και οι Εβραίοι όχι;

Επαναλαμβάνεται: υπάρχει δουλειά για την Αντιδυσφημιστική Ένωση μεταξύ των Εβραίων.

Περισσότερο από αυτό: υπάρχουν Εβραίοι που παρακάλεσαν την Αντιδυσφημιστική Ένωση να καθαρίσει το όνομα του εβραϊσμού από τη ντροπή που προκαλούν οι Εβραίοι διακινητές ποτών, οι Εβραίοι στο χώρο του κινηματογράφου, οι Εβραίοι στο χώρο του δημοφιλούς τραγουδιού, οι Εβραίοι στο χώρο του θεάτρου και οι άλλοι που φέρνουν αυτό το όνομα, και η Αντιδυσφημιστική Ένωση δεν το έχει κάνει. Δεν τολμά.

Ο Αμερικανικός εβραϊσμός φοβάται να ανοίξει έστω και λίγο την πανοπλία του σε μια έρευνα ή μεταρρύθμιση. Φοβάται το μέχρι πού μπορεί να εξαπλωθεί η φωτιά της αυτοδιόρθωσης.

Η πρόθεση της «The Dearborn Independent» ήταν να δώσει σε αυτό το άρθρο ένα δείγμα του τρόπου με τον οποίο γράφεται η εβραϊκή τζαζ σε τρεις κατηγορίες:

Νο 1 για γενική κατανάλωση·

No 2 για κατανάλωση στις παραστάσεις·
No 3 για τους χώρους αναψυχής κατωτάτου επιπέδου.
Κατά την αναζήτηση στα τραγούδια για το λιγότερο προσβλητικό παράδειγμα, διαπιστώθηκε ότι ακόμη και το λιγότερο προσβλητικό δεν μπορεί να τυπωθεί εδώ. Το γεγονός είναι πολύ λυπηρό, γιατί σίγουρα πρέπει να βρεθεί κάποια μέθοδος με την οποία το κοινό μπορεί να έχει πλήρη πληροφόρηση για το τι συμβαίνει σε αυτή την απαίσια κίνηση.

Η εβραϊκή τέχνη του «καμουφλάζ» (ο αναγνώστης μπορεί να μην γνωρίζει ότι το καμουφλάζ εν καιρώ πολέμου ήταν μια εβραϊκή εφεύρεση) ήταν πάντα λειτουργική. «Ονόματα εξωφύλλων», «εθνικότητες εξωφύλλων» (αυτοί είναι εβραϊκοί όροι) είναι γνωστά από καιρό. Είναι συνηθισμένο στους Εβραίους να ενώνονται σε συλλόγους για πολιτικούς και φυλετικούς σκοπούς, οι σκοποί συγκαλύπτονται με ένα όνομα, όπως Γεωλογική Εταιρεία, Επιστημονική Εταιρεία, ή κάτι τέτοιο. Και έτσι με την πιο χυδαία στιχογραφία, την οποία πριν από λίγα χρόνια τα ταχυδρομεία θα την είχαν αρνηθεί, έχουν εκτοξεύσει στη νεολαία του κόσμου επικίνδυνες ιδέες κάτω από το καμουφλάζ πιασάρικων μελωδιών.

Οι ίδιες οι μελωδίες κουβαλούν μια ιστορία. Υπήρξαν υποθέσεις στα δικαστήρια που ασχολούνται με την «διασκευή» ή την κλοπή μελωδιών για σκοπούς «δημοφιλούς τραγουδιού». Αν παρατηρήσετε προσεκτικά, θα αντιληφθείτε τραγούδια που θυμίζουν πολλά από τα δημοφιλή τραγούδια που τραγουδάτε. Αν τραγουδήσετε, «Rocked in the Cradle of the Deep» και μετά τραγουδήσετε, «I'm Always Chasing Rainbows», θα παρατηρήσετε μια βασική ομοιότητα· αυτό όμως δεν αποδεικνύει ότι το «Rocked in the Cradle of the Deep» είναι το πρωτότυπο, η μελωδία του προήλθε αρχικά από ένα «Opus» του Σοπέν. Αυτή είναι μια πρακτική που έχει επεκταθεί πολύ τα τελευταία χρόνια.

Ο λόγος για τη διάδοση αυτού του συγκεκριμένου είδους ανεντιμότητας βρίσκεται στην εβραϊκή τακτική να κερδίζεις χρήματα όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Στο παρελθόν, περίπου ένα παιχνίδι την εβδομάδα, ένα ή δύο νέα τραγούδια ανά σεζόν ήταν γενικά το όριο. Με την έλευση του κινηματογράφου, αυτή η συνήθεια έγινε κομμάτια. Για να παίρνουν τα χρήματα από τις τσέπες των ανθρώπων κάθε μέρα, τα προγράμματα πρέπει να αλλάζουν κάθε μέρα· και για να υπάρχουν νέα έργα κάθε μέρα πρέπει να μειωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο το κόστος παραγωγής. Το ίδιο και με τα τραγούδια. Μαζική παραγωγή για την αύξηση του εισοδήματος· η ποιότητα είναι δευτερεύον θέμα. Δεν υπάρχουν πολλά καλά τραγούδια στον κόσμο για να προσφέρουν ένα καινούργιο κάθε βδομάδα· δεν υπάρχουν πολλά καλά έργα στον κόσμο για να προσφέρουν μια νέα ταινία κάθε μέρα· άρα αυτό που τους λείπει σε αξία αναπληρώνεται από την αθλιότητα. Η αθλιότητα είναι το καρύκευμα που ταιριάζει με τη φθηνότητα στα τραγούδια και τις ταινίες.

Η λογοκλοπή είναι το αποτέλεσμα των μέτριων καλλιτεχνών που πα-

ρακινούνται από μη καλλιτεχνικούς παραγωγούς να παράγουν κάτι που μπορεί να διακοσμηθεί με λίγη ελκυστικότητα για να αντλήσει τα χρήματα του κοινού. Αλλά ακόμη και η λογοκλοπή απαιτεί λίγο μυαλό αναμεμειγμένο μαζί της, και όταν η βιασύνη της ζήτησης κατακλύζει τα διαθέσιμα μυαλά, η έλλειψη καλύπτεται από μια περίτεχνη κάλυψη αισθησιασμού. Άνδρες που ασχολούνται με το δημοφιλές τραγούδι και μερικά δικαστικά αρχεία, όλα μαρτυρούν την ακριβή αλήθεια αυτών των δηλώσεων.

«Μα πώς το κάνουν οι Εβραίοι;» είναι μια ερώτηση που τίθεται συχνά. Η απάντηση είναι, όχι επειδή το απαιτεί το κοινό, ούτε η καλλιτεχνική αξία, ούτε η μουσική εφευρετικότητα, ούτε η ποιητική αξία – όχι· η απάντηση είναι απλή η πώληση. Το κοινό δεν επιλέγει, το κοινό απλώς παίρνει αυτό που του επιβάλλεται επίμονα. Είναι ένα σύστημα αδύνατο για οποιαδήποτε άλλη φυλή εκτός από την εβραϊκή, γιατί δεν υπάρχει άλλη φυλή που να επικεντρώνει όλο το ενδιαφέρον της στην πώληση. Δεν υπάρχει άλλη φυλή που να κάνει τόσο εκπληκτική μια επιλογή υπέρ του «να παίρνει» λεφτά αποκλείοντας το «βγάζοντας» λεφτά. Ποιος άλλος θα σκεφτόταν να συσχετίσει όρους όπως «επιχειρήσεις» και «προμήθεια» με το δημοφιλές τραγούδι και τον κινηματογράφο; Οι κινηματογραφικές ταινίες με υψηλή ποιότητα μπορεί να έχουν κάποια αξίωση γι' αυτούς τους όρους, πάντως όχι οι εβραϊκές ταινίες· η σύγχρονη όμως σοδειά των δημοφιλών τραγουδιών, ποτέ! Οι όροι «παραγωγή» και «υπηρεσία» δεν ανήκουν καθόλου στη βιομηχανία του δημοφιλούς τραγουδιού, αλλά ο όρος «πώληση», όπως θα δει ο αναγνώστης. Είναι καλό να θυμόμαστε ότι όπου υπάρχει μόνο η «πώληση» χωρίς τις άλλες δύο ιδιότητες, το κοινό είναι πάντα το θύμα.

Η «δημοτικότητα», όταν ερμηνεύεται από τους Εβραίους που φτιάχνουν τζαζ για τις Ηνωμένες Πολιτείες, σημαίνει «εξοικείωση», αυτό είναι όλο. Η θεωρία είναι ότι ένα τραγούδι δεν χρειάζεται να έχει αξία όσον αφορά τα λόγια ή τη μουσική για να είναι επιτυχημένο. Μπορεί να γίνει τεχνητά «δημοφιλές» με συνεχή επανάληψη, μέχρι το κοινό να εξοικειωθεί με αυτό και έτσι να γίνει «επιτυχημένο».

Η αρχή εκφράζεται στα λόγια του τραγουδιού, «Everybody's Doin' It». Πας στο θέατρο και ακούς ένα τραγούδι. Την επόμενη μέρα στο μεσημεριανό γεύμα ο τραγουδιστής του καφέ τραγουδά το ίδιο τραγούδι. Οι φωνογράφοι που χρησιμοποιούνται για διαφημιστικούς σκοπούς παίζουν το ίδιο τραγούδι σε εσάς καθώς περνάτε στο δρόμο. Περνάτε μπροστά από μια απογευματινή συναυλία μπάντας στο πάρκο – η μπάντα παίζει το ίδιο τραγούδι. Εάν είστε φυσιολογικός άνθρωπος, έχετε την αίσθηση ότι ίσως κάτι συνέβη στον κόσμο όσο ασχολιόσασταν με τις δικές σας υποθέσεις. Το τραγούδι – λέτε ειλικρινά στον εαυτό σας – είναι ανόητο και η μουσική ασήμαντη· αλλά κρατάς μυστική τη γνώμη σου, γιατί, τελικά, «όλοι το τραγουδούν». Λίγο καιρό μετά θα βρείτε τον εαυτό σας να το μουρμουρίζει. Πηγαίνεις σπίτι και η κόρη σου «εξασκεί-

ται» στο κομμάτι. Ακούγεται έτσι από κάθε παράθυρο και πόρτα μέχρι που τελικά να το βαρεθείς και μια μέρα έχει φύγει. Αλλά ιδού, ένα άλλο τραγούδι περιμένει να πάρει τη θέση του – ένα τραγούδι φρέσκο από τα Γίντις της Tin Pan Alley. Το μαρτύριο ξαναρχίζει. Αυτό συμβαίνει από 30 έως 50 φορές το χρόνο.

Αυτή είναι η αρχή – επαναλάβετέ το μέχρι να γίνει οικείο· έτσι γίνεται δημοφιλές.

Τώρα, υπάρχει μια μέθοδος με την οποία γίνονται όλα αυτά. Τίποτα δεν γίνεται στην τύχη. Είναι σαν τις «εξεγέρσεις του όχλου» που έχουν γίνει σε ορισμένες από τις πόλεις μας – υπάρχει πάντα ένα καλά οργανωμένο κέντρο που γνωρίζει την τέχνη των ταραχών και ξέρει ακριβώς τι κάνει. Υπάρχει ένας τρόπος να κάνεις την «επανάσταση» τόσο κοινή και τόσο οικεία όσο οι ταινίες και τα δημοφιλή τραγούδια έχουν κάνει τα «vamps», τα «harems», τα «hooch» και τα «Hula Hula». Η αρχή είναι η ίδια – συνεχής επανάληψη με σκοπό την εξοικείωση.

Περισσότερα από ένα τραγούδια έχουν απορριφθεί σκοπίμως από το κοινό, επειδή δεν έχουν «αρέσει», αλλά οι τραγουδοποιοί δεν άφησαν αυτό το μικρό γεγονός να τους φοβίσει· απλώς το σφύριξαν στα αυτιά και στη μνήμη του κοινού, γνωρίζοντας ότι κάποια στιγμή θα έρθει η «εξοικείωση». Ο «ψίθυρος», για παράδειγμα δεν κρατάει για πολύ καιρό. Πριν από πολύ καιρό ήταν γνωστό σαν «Johnnie's Melody» επειδή το είχε γράψει ο Τζον Σόενμπεργκερ – αλλά τελικά οδήγησε στη σημερινή του δημοτικότητα. Υπάρχει κάτι που πρέπει να πούμε γι' αυτό: αξίζει πολύ περισσότερο τη δημοτικότητά του από το 98% της λεγόμενης «δημοφιλούς» μουσικής.

Έχοντας, λοιπόν, την αρχή ότι οποιοδήποτε τραγούδι μπορεί να διαδοθεί με συνεχή επανάληψη, οι παραγωγοί μουσικής Γίντις ασχολούνται πολύ συστηματικά.

Το τραγούδι που προμηθεύεται, με κάθε μέσο, πολλές φορές δεν μπορεί να ειπωθεί. Ίσως κάποιο από το «πεντάγραμμο» να δημιουργεί μια πιασάρικη μελωδία, ή ένα κορίτσι που παίζει το εκκλησιαστικό όργανο σε ένα μακρινό χωριό να στέλνει μια όμορφη μικρή μελωδία. Η μελωδία του κοριτσιού, φυσικά, επιστρέφεται σαν ακατάλληλη, αλλά αν έχει μια μελωδική καρδιά, διατηρείται ένα αντίγραφο και «προσαρμόζεται». Με τέτοιους τρόπους προμηθεύονται τις «ιδέες».

Υπάρχουν πολλές εβραϊκές μουσικές κωμωδίες και ομάδες βαριετέ. Μια μελέτη των επιχειρήσεων βαριετέ και των μουσικών κωμωδιών θα δείξει πόσο ευδιάκριτα Γίντις είναι όσο και η βιομηχανία των ταινιών και του δημοφιλούς τραγουδιού. Έτσι, ο εκδότης των εβραϊκών τραγουδιών κάνει μια συμφωνία με τον Εβραίο μάνατζερ του μουσικού κωμικού σόου. Αυτή η συμφωνία προβλέπει ότι ένα ή περισσότερα από τα τραγούδια του εκδότη τραγουδιών θα πρέπει να τραγουδιούνται πολλές φορές σε κάθε παράσταση, σαν απάντηση στο χειροκρότημα και στην πρόσκληση των μισθωμένων χειροκροτητών του τραγουδιού που είναι

πάντα διαθέσιμο για τέτοιους σκοπούς. Αυτοί οι μισθωμένοι χειροκροτητές πληρώνονται όπως και κάθε άλλη υπηρεσία.

Έρχεται η νύχτα. Το τραγούδι τραγουδιέται. Επίμονο χειροκρότημα. Τραγουδιέται ξανά. Περισσότερα χειροκροτήματα. Προφανώς το τραγούδι είναι «επιτυχία». Καθώς το κοινό αποχωρεί στη ρεσεψιόν αντηχούν οι κραυγές των προμηθευτών τραγουδιών Γίντις που ανακηρύσσουν το τραγούδι της βραδιάς σαν την «μεγάλη επιτυχία της σεζόν», ενώ στο μεταξύ εκατοντάδες αντίτυπα πωλούνται. Αυτή είναι η συνηθισμένη εισαγωγή στο Μπρόντγουεϊ.

Το επόμενο βήμα είναι να καταγράψουν τις «επαρχίες» – τις μουσικές κωμωδίες και τα βαριετέ που παίζονται σε απόσταση 100 μιλίων από τα μητροπολιτικά κέντρα. Οι ηθοποιοί που ονομάζονται «προωθητές τραγουδιών» δεσμεύονται. Η συμφωνία μαζί τους είναι ότι θα τραγουδήσουν αποκλειστικά ένα συγκεκριμένο τραγούδι – δεν δίνουν ευκαιρία σε κανένα άλλο τραγούδι. Το κοινό πληρώνει για να ακούσει τον ηθοποιό να τραγουδά· ο μάνατζερ πληρώνεται για να τον βάλει να τραγουδήσει· ο εκδότης του τραγουδιού τον πληρώνει για να τραγουδήσει ένα συγκεκριμένο τραγούδι.

Από θέατρο σε θέατρο, από εταιρεία σε εταιρεία, από καλλιτέχνη σε καλλιτέχνη, οι πράκτορες των εκδοτών ακολουθούν το δρόμο τους, βάζοντας τους όρους κάτω από τους οποίους μπορούν οι μεμονωμένοι καλλιτέχνες, οι ομάδες βαριετέ και οι εταιρείες κωμωδιών να προωθήσουν το νέο τραγούδι δίνοντάς του εξέχουσα θέση στο πρόγραμμα.

Υπάρχουν επίσης οι «διασκεδαστές», οι νεαροί άνδρες που πηγαίνουν σε διαφόρων ειδών «πάρτι», προσφέροντας διασκέδαση στους καλεσμένους. Αυτή είναι μια κατηγορία διασκεδαστών που είναι γνωστή μόνο στους πλούσιους, αλλά είναι πολυάριθμοι. Για παράδειγμα, όταν ο Πρίγκιπας της Ουαλίας έκανε περιοδεία στην Αμερική, συνοδευόταν από έναν νεαρό άνδρα με το παρατσούκλι «Rosie», για τη φυλετική καταγωγή του οποίου δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Η «Rosie» έπαιζε πιάνο και με τραγούδια και αστεία ξεγελούσε την κούραση του βασιλικού ταξιδιού. Οι νεαροί άνδρες του είδους της «Rosie» είναι πολύ χρήσιμοι στη διαφήμιση για να επιλέγουν κύκλους για το πιο πρόσφατο προϊόν των εργοστασίων τραγουδιών Γίντις και, φυσικά, χρησιμοποιούνται τακτικά γι' αυτόν τον σκοπό.

Οι ορχήστρες, ειδικά εκείνες των εστιατορίων και των αιθουσών χορού, δουλεύουν με τον ίδιο τρόπο.

Βάλτε όσους περισσότερους ανθρώπους μπορείτε να τραγουδούν και να παίζουν εισαγωγικές ερμηνείες: αυτή είναι η μέθοδος για να αποκτήσετε τεχνητή δημοτικότητα με συνεχή επανάληψη.

Οι πιθανότητες είναι ότι το τραγούδι που σήμερα το μουρμουρίζεις να το μουρμουρίζεις απλά επειδή το έχεις ακούσει τόσο συχνά που χτυπάει ασυνείδητα μέσα στον εγκέφαλό σου.

Οι μέθοδοι αυτές υπόκεινται φυσικά σε διαφοροποιήσεις. Έγινε πολύ «κόψιμο» έως ότου να επιζήσει η σωστή εβραϊκή ομάδα και στη συνέχεια υιοθετήθηκε η μεγάλη μέθοδος των «τραστ». Η Ένωση Εκδοτών Μουσικής οργανώθηκε από τους Σίμε Σίλβερμαν και Μωρίς Γκούντμαν και τώρα περιλαμβάνει όλους τους Εβραίους παραγωγούς τραγουδιών. Ο οργανισμός δεν έχει αλλάξει καμία από τις μεθόδους που χρησιμοποιούνταν προηγουμένως, αλλά έχει περιορίσει το κόστος. Επιπλέον, έχει χρησιμεύσει για να ανακουφίσει το κοινό σε τέτοιο βαθμό, που, αντί να προσκολλάται σε ένα τραγούδι πληρωμένο μέχρι το κοινό να το φιμώσει ολικά, οι ερμηνευτές των βαριετέ ή των ταινιών να τραγουδούν τώρα αμερόληπτα τα διάφορα τραγούδια των διαφόρων εκδοτών που συμμετέχουν στο τραστ. Έχει εισαχθεί περισσότερη ποικιλία, αυτό είναι όλο. Η ίδια παλιά εμπορευματοποίηση συνεχίζεται.

Σαν αναγνώστες των μελετών του εβραϊκού ελέγχου στα θέατρα, που παρουσιάστηκε σε αυτό το άρθρο, θα καταλάβατε εύκολα, ότι ο εβραϊκός έλεγχος του δημοφιλούς τραγουδιού σημαίνει ότι όλοι οι μη Εβραίοι αποκλείονται. Θα ήταν σχεδόν αδύνατο για το τραγούδι ενός μη Εβραίου, όσο αξιοπρεπές κι αν είναι, να φτάσει στο κοινό από τα συνηθισμένα κανάλια. Τα μουσικά περιοδικά, οι μουσικοί κριτικοί, οι μάνατζερ της μουσικής, οι εκδότες μουσικής, οι ιδιοκτήτες μουσικών αιθουσών, η πλειονότητα των ερμηνευτών δεν είναι μόνο όλοι Εβραίοι, αλλά είναι Εβραίοι συνειδητά ενωμένοι για να κρατήσουν έξω όλους τους άλλους.

Οι ανέντιμες μέθοδοι που εφαρμόζουν οι ελεγκτές Γίντις αυτού του τομέα ήταν τέτοιες που έκαναν το «Billboard» (εβδομαδιαίο αμερικανικό μουσικό περιοδικό), το κορυφαίο έντυπο των βαριετέ, να αρνηθεί να τυπώσει διαφημίσεις που ζητούσαν ποιήματα τραγουδιών. Ίσως ο αναγνώστης να έχει δει τέτοιες διαφημίσεις, που υποδηλώνουν ότι αν κάποιος έχει μια μελωδία ή ένα ποίημα-τραγούδι μπορεί να κάνει μια περιουσία αν το στείλει μόνο σε μια διεύθυνση στο Μπρόντγουεϊ ή στην περιοχή του Tin Pan Alley. Το «Billboard» λέει:

«Δεν γίνονται δεκτές άλλες διαφημίσεις για τραγούδια. Μετά από διερεύνηση των επιχειρηματικών μεθόδων που εφαρμόζουν ορισμένοι διαφημιστές τραγουδιών-ποιημάτων, το «Billboard» πιστεύει ότι είναι προς το συμφέρον των αναγνωστών του να εξαλείψει την επικεφαλίδα «Μουσική και Λέξεις» κάτω από την οποία εμφανίζονταν οι διαφημίσεις τραγουδιών-ποιημάτων και στο εξής ή έως ότου οι υπάρχουσες συνθήκες αλλάξουν, το «Billboard» δεν θα δέχεται πλέον διαφημίσεις τραγουδιών-ποιημάτων από οποιοδήποτε ενδιαφερόμενο ή άτομο...»

Παντού το «δημοφιλές τραγούδι» έχει δεχθεί επίθεση από οξυδερκείς παρατηρητές κοινωνικών τάσεων – αλλά η επίθεση δεν έγινε έξυπνα. Καμία δημόσια απειλή όπως αυτή δεν μπορεί να καταργηθεί χωρίς να δείξουμε στο κοινό την πηγή της. Οι εφημερίδες αρχίζουν τώρα να επιτίθενται στην «τζαζ», «τις διεφθαρμένες ταινίες», «τον επαίσχυντο

χορό». Άλλοι επιτίθενται στους νέους που τραγουδούν τζαζ, στους ανθρώπους που πατρονάρουν τις απαράδεκτες ταινίες, στα πλήθη που επιδίδονται σε άσεμνους χορούς. Αλλά όλη την ώρα μια μικρή ομάδα ανδρών σκόπιμα και συστηματικά επιβάλλει την τζαζ, τις ταινίες και τους χορούς στη χώρα, ξοδεύοντας εκατοντάδες χιλιάδες στην προσπάθεια και αποκομίζοντας κέρδη εκατομμυρίων.

Αν αυτοί οι άνθρωποι ήταν μη Εβραίοι, όλα τα δάχτυλα θα τους έδειχναν. Επειδή είναι Εβραίοι, είναι ασφαλείς από κάθε κριτική και κυκλοφορούν ελεύθεροι. Αυτή η βρωμιά θα σταματήσει μόνο αν η ομάδα των Εβραίων που βρίσκεται πίσω της επισημανθεί δυνατά και δημόσια!

Οι άνθρωποι λένε μερικές φορές, «Λοιπόν, αν ακολουθούσατε οποιαδήποτε άλλη εθνικότητα, θα μπορούσατε να βρείτε εξίσου πολλά σφάλματα όσα και στους Εβραίους». Υπάρχει κάποια άλλη εθνικότητα στην οποία μπορείτε να επιρρίψετε την ευθύνη για τις άθλιες ταινίες; Υπάρχει κάποιος άλλος στον οποίο μπορείτε να επιρρίψετε την ευθύνη για την παράνομη διακίνηση οινοπνευματωδών ποτών; Τον έλεγχο του θεάτρου τον έχει άλλη εθνικότητα; Στην αρχή της δράσης ενάντια στο τραστ των δημοφιλών τραγουδιών, θα μπορούσαν οι Ηνωμένες Πολιτείες να βρουν κάποιον να κατηγορήσουν εκτός από τους Εβραίους εκδότες τραγουδιών και θα μπορούσε η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών να αναθέσει λιγότερο από το 80% του ελέγχου των τραγουδιών σε μια ομάδα της Νέας Υόρκης μόνο;

Αν αυτά τα πράγματα δεν ήταν καθαρά εβραϊκά ως προς την προέλευση, τη μέθοδο και τον σκοπό τους, πώς θα μπορούσαν να γίνουν τέτοιες δηλώσεις;

Οι Εβραίοι λένε: «Καθαρίστε πρώτα ανάμεσα στους μη Εβραίους και μετά στρέψτε την προσοχή σας σε εμάς». Οι Εβραίοι θα κατηγορήσουν τους μη Εβραίους για έλεγχο ταινιών, δημοφιλών τραγουδιών, ιπποδρομιών, τυχερών παιχνιδιών, στοιχημάτων στο μπέιζμπολ, θεάτρων, παράνομης διακίνησης ποτών – οι Εβραίοι θα κατηγορήσουν τους μη Εβραίους για επικράτηση σε οποιαδήποτε κατεύθυνση που αναγνωρίζεται σήμερα από τους ηθικολόγους σαν επικίνδυνα απειλητική για τη δημόσια ευημερία;

Το ζήτημα είναι πολύ μεγάλο για να εξηγηθεί με προκατάληψη. Τα γεγονότα είναι πολύ προκλητικά για να παραμεριστούν σαν γενικότητες. Είναι ένα εβραϊκό ζήτημα, που δημιουργήθηκε από μια σειρά εβραϊκών γεγονότων.

Μη ικανοποιημένοι με την παρέμβαση σε ό,τι κάνουμε, από τον χρυσό, που είναι απαραίτητος για την οικονομική ζωή, μέχρι τα σιτηρά που χρησιμοποιούνται για το καθημερινό μας ψωμί, η εβραϊκή επιρροή διεισδύει και στα σπίτια μας και καθορίζει ποια τραγούδια θα τραγουδήσετε στο πιάνο σας ή τι θα ακούσετε στο μηχάνημα που παίζει τη μουσική σας. Αν μπορούσατε να βάλετε μια ετικέτα με την ένδειξη «εβραϊκό» σε κάθε μέρος της ζωής σας που ελέγχεται από τους Εβραί-

ους, θα εκπλαγείτε με την εμφάνιση.

«The Dearborn Independent», τεύχος 13 Αυγούστου 1921

XLIX

Εβραϊκές εστίες του Μπολσεβικισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες

Ο μπολσεβικισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες λειτουργεί με ακριβώς μέσω των ίδιων καναλιών που χρησιμοποίησε στη Ρωσία και μέσω των ίδιων πρακτόρων – επαναστατικής και ληστρικής συντεχνίας, που διαφέρει από τον επιχειρηματικό και τον εμψυχωτικό συνδικαλισμό και τους Εβραίους ταραχοποιούς. Όταν ο Λούντβιγκ Μάρτενς, ο λεγόμενος σοβιετικός πρεσβευτής, «έφυγε» από τις Ηνωμένες Πολιτείες μετά την απέλασή του, διόρισε σαν εκπρόσωπο του μπολσεβίκικου σοβιετισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες έναν Εβραίο, δικηγόρο στο επάγγελμα, κάποιον Τσάρλς Ρεχτ, ο οποίος διατηρούσε γραφείο στη Νέα Υόρκη. Σ' αυτό το γραφείο γίνονται τα ραντεβού όλων των Εβραίων ηγετών των συντεχνιών στη Νέα Υόρκη, μερικών από τους ηγέτες των εργατών σε όλη τη χώρα, και περιστασιακά ενός ή δύο Αμερικανών κυβερνητικών αξιωματούχων που είναι γνωστό ότι είναι υποστηρικτές των εβραϊκών φιλοδοξιών στις Ηνωμένες Πολιτείες και συμπαθούντες του ληστρικού ριζοσπαστισμού.

Η κατάσταση στη Νέα Υόρκη είναι σημαντική γιατί από αυτό το κέντρο κινούνται τα νήματα εξουσίας και δράσης σε όλες τις πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Η Νέα Υόρκη είναι το εργαστήριο στο οποίο οι απεσταλμένοι της επανάστασης μαθαίνουν το μάθημά τους και οι γνώσεις τους αυξάνονται καθημερινά από τις συμβουλές και την εμπειρία των απεσταλμένων που φτάνουν συνεχώς από τη Ρωσία.

Ο Αμερικανός δεν μπορεί να φανταστεί ότι όλες οι διαταραχές της δημόσιας τάξης για τις οποίες διαβάζει δεν είναι τυχαίες αλλά είναι σχεδιασμένα φαινόμενα κατευθυνόμενα από ηγέτες που ξέρουν ακριβώς τι θέλουν και τι κάνουν. Η επανάσταση στη Γερμανία, η γαλλική (1789), η ρωσική — ήταν έργο ανδρών, καθένας από τους οποίους γνώριζε εκ των προτέρων τη θέση που επρόκειτο να καταλάβει. Μέχρι σήμερα η θηλειά αυτών των ομάδων εξουσίας στον λαιμό αυτών των χωρών δεν έχει χαλαρώσει! Η Γαλλία δεν είναι λιγότερο κάτω από την εβραϊκή κυριαρχία από τη Ρωσία· και η Γερμανία, παρά τον λεγόμενο αντισημιτισμό της, προσπαθεί μάταια να απαλλαγεί από την εβραϊκή θηλιά στο λαιμό της.*

Αυτό το γεγονός της προετοιμασμένης αναταραχής είναι που κάνει την κατάσταση της Νέας Υόρκης να ενδιαφέρει σήμερα, επειδή οι γραμμές

* Ο Φορντ το έγραψε αυτό το 1920. Η εθνική εξέγερση στο μεταξύ έβαλε τέλος σε αυτή την κατάσταση στη Γερμανία!

επιρροής και εξουσίας της φτάνουν παντού σε ολόκληρη τη χώρα. Για αυτόν τον λόγο, και πριν δείξουμε πώς οι εβραϊκές οργανώσεις προωθούν τον μπολσεβικισμό και την επανάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες, το πρώτο βήμα θα είναι να περιγράψουμε την κατάσταση και την έκταση του εβραϊκού εργατικού κινήματος.

Οι περισσότεροι Νεοϋορκέζοι θυμούνται το κίνημα «Σώστε την 5η λεωφόρο». Αυτή η λεωφόρος, από την 14η έως την 34η οδό, με τμήματα του Μπρόντγουεϊ, είναι ιστορικό έδαφος. Μεταφέρεται στην ιστορία της Αμερικής με έναν ιδιαίτερα οικείο τρόπο. Λίγο περισσότερο πριν από 15 χρόνια περιλάμβανε τα σπίτια των μεγαλύτερων οικογενειών, τις εγκαταστάσεις διάσημων εκδοτών, τα καταστήματα εμπόρων έργων τέχνης και το διάσημο εμπορικό κέντρο. Ήταν μια περιοχή γνωστή σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες ως χαρακτηριστική αμερικανική ουσία και καλό γούστο. Αλλά τώρα, οι Αμερικανοί που νόμιζαν ότι ήταν ασφαλείς στην πόλη τους, γνώρισαν μια σκιά που προχωρούσε. Μια πανούργα ατμόσφαιρα φθοράς έγινε εμφανής. Ψηλά στις σοφίτες των κτιρίων έχουν εγκατασταθεί σκλαβομάγαζα, που το μεσημέρι και το βράδυ ξεχύνουν στους δρόμους ένα ρεύμα ξένων – όχι ενός χαρούμενου, αισιόδοξου μετανάστη που χαίρεται που βρίσκεται στην Αμερική και στη δουλειά, αλλά κάτι πιο σκοτεινό.

Ήταν ο Ρωσο-Εβραίος και ο Πολωνο-Εβραίος. Μπήκε απ' την αρχή σε αυτή τη συνοικία την πιο τυπικά Αμερικανική από οποιαδήποτε άλλη εκτός της Βοστώνης και της Φιλαδέλφειας. Πουθενά αλλού δεν θα πήγαιναν τα σκλαβομάγαζα παρά μόνο στην καρδιά του σεβάσμιου γκοίμ. Υπήρχαν διαμαρτυρίες και οργανώσεις· οι Εβραίοι απευθύνθηκαν στο όνομα της πόλης· χαμογέλασαν και υποσχέθηκαν, αλλά σαν την παλίρροια που έρχεται, η εισβολή σάρωνε όλο και πιο δυνατά κάθε βδομάδα. Οι Νεοϋορκέζοι δίσταζαν να πάνε στην περιοχή για να κάνουν εμπόριο, και οι έμποροι έχασαν την επιχείρησή τους. Κατά συνέπεια, οι αξίες των ακινήτων έπεσαν, οι Εβραίοι τα αγόρασαν σε χαμηλές τιμές.

Σήμερα, τις μεσημεριανές ώρες, η 5η λεωφόρος είναι γεμάτη από τοίχο σε πεζοδρόμιο με σκοτεινές, κοντόχοντρες φιγούρες σε μάζες χιλιάδων. Παρελαύνουν κατά πυκνά πλήθη και κάνουν τον δρόμο αδιάβατο. Φτιάχνουν μια περίεργη, αντιαμερικανική ατμόσφαιρα, σλαβική με κάποια ανατολίτικη πρόσμιξη. Η γλώσσα τους είναι ξένη, η στάση τους είναι βλοσυρή αναμεμειγμένη με μια αίσθηση δύναμης. Όποτε πλησιάζεις αυτό το πλήθος των ξένων φεύγεις από τη Νέα Υόρκη της αμερικανικής σημασίας. Αυτή τη συνοικία την κρατούν τόσο σφιχτά και αποκλειστικά σαν να την είχαν πάρει με ξιφολόγχη.

Όλα αυτά θα ήταν πολύ ελπιδοφόρα, φυσικά, αν μπορούσαμε να πάρουμε και να διατηρήσουμε τη στάση του απλοϊκού νεαρού αναγνώστη της μυθοπλασίας και θεωρούσαμε αυτούς τους ανθρώπους ως «νέους Αμερικανούς». Υπάρχει μια μάζα συγκινητικών ιστοριών (κυρίως γραμμένες από Εβραίους, παρεμπιπτόντως) που προσποιούνται ότι περι-

γράφουν τις φλογερές καρδιές με τις οποίες αυτά τα πλήθη κοιτάζουν την Αμερική, την έντονη λαχτάρα τους να είναι Αμερικανοί, την αγάπη τους για τον λαό μας και τους θεσμούς μας. Δυστυχώς, οι ενέργειες αυτών των ανθρώπων και οι δηλώσεις των ηγετών τους διαψεύδουν αυτή την όμορφη εικόνα την οποία, ως Αμερικανοί, δεν θα πιστεύαμε καθόλου. Η αντίσταση που πρόβαλαν στην αμερικανοποίηση, που συνίσταται στους περιορισμούς που τέθηκαν στο πρόγραμμα αμερικανοποίησης, ήταν επαρκής για να πείσει όλους τους παρατηρητές ότι, όσον αφορά την εβραϊκή εισβολή, δεν είναι επιθυμία τους να ακολουθήσουν τον τρόπο που βαδίζει η Αμερική, αλλά να επηρεάσουν την Αμερική να ακολουθήσει τον δρόμο που βαδίζει. Μιλούν πολύ για αυτά που φέρνουν στην Αμερική, αλλά γι’ αυτά που βρήκαν εδώ δεν λένε τίποτα. Βλέπουν την Αμερική σαν μια μάζα από πηλό που πρέπει να ζυμωθεί σύμφωνα με τις προτιμήσεις τους, όχι σαν την ευγενική μητέρα που είναι πρόθυμη να δεχτεί αυτούς τους ξένους σαν παιδιά της. Με εβραϊκούς πολιτικούς όρους, οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι μια σταθερή οντότητα, αλλά μια ελεύθερη χώρα για να την κάνετε όπως θέλετε. Αν είναι επαρχιωτισμός να επιμείνουμε ότι οι ξένοι επισκέπτες μας πρέπει να γίνουν Αμερικανοί και να σταματήσουν τις προσπάθειές τους να κάνουν την Αμερική κάτι ξένο, τότε υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες Αμερικανοί που θα δηλώσουν ένοχοι για επαρχιωτισμό.

Αν ο Ίσραελ Ζάνγκγουιλ αποκάλεσε την Αμερική χωνευτήρι, αυτός ο όρος δεν είναι αξιοπρεπής για τη Δημοκρατία μας, αλλά εκτός από αυτό, αμφισβητείται όλο και περισσότερο σαν περιγραφή της διαδικασίας που συνεχίζεται εδώ. Υπάρχουν κάποιες ουσίες στο χωνευτήρι που δεν λιώνουν. Όμως, ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι υπάρχουν ραγδαία αυξανόμενα συμφέροντα που θέλουν να λιώσουν το ίδιο το χωνευτήρι.

Όσον αφορά την 5η λεωφόρο, ήταν το χωνευτήρι που έλιωσε. Τουλάχιστον, ούτε ο πιο ατρόμητος Εβραίος ηγέτης δεν θα φώναζε για τα αμερικανικά χαρακτηριστικά της πιο εμφανούς εβραϊκής αποικίας στον κόσμο, αυτής της Νέας Υόρκης. Τα πανύψηλα κτίρια αυτής της συνοικίας είναι γεμάτα με εργαστήρια ρούχων, των οποίων ο Εβραίος έχει το μονοπώλιο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μπαλωματοποιοί, παντελονάδες, εργάτες για κουμπιά, εργάτες γυναικείων ενδυμάτων, αυτοί οι άνδρες ασχολούνται με το «εμπόριο βελονών» στο οποίο δεν συμμετέχουν ενήλικοι άντρες καμίας άλλης φυλής.

Γιατί ο Εβραίος έχει αυτή την τάση στο «εμπόριο με βελόνες»; Εξηγείται από την απέχθειά του για τη χειρωνακτική εργασία, την απέχθειά του για τη γεωργική ζωή και την επιθυμία του να τακτοποιεί τις υποθέσεις του. Μόλις ο Εβραίος εγκατασταθεί σε μια πόλη, προτιμάει να μην την εγκαταλείψει για άλλες πόλεις. Υπάρχει μια εβραϊκή κοινωνία της οποίας ο χάρτης θα έδειχνε ότι το έργο της είναι η τοποθέτηση Εβραίων στις αγροτικές περιοχές, αλλά δεν κάνει σχεδόν τίποτα από αυτή την άποψη. Από την άλλη πλευρά, υπάρχει μαρτυρία ότι ο αποικι-

σμός των πόλεων συνεχίζεται με γοργούς ρυθμούς. Οι ευρέως διαδεδομένοι εβραϊκοί σύλλογοι αναζητούν πιθανές πόλεις στις οποίες θα εγκατασταθούν μερικοί Εβραίοι, οι οποίοι με τον καιρό γίνονται μεγαλύτερη αποικία και σε λίγο περισσότερο χρόνο διοικούν τον τόπο. Δεν υπάρχει τίποτα τυχαίο σε αυτό. Ο Εβραίος δεν είναι τυχοδιώκτης, δεν αποκόπτεται από τη βάση του, αλλά όλες οι κινήσεις του γίνονται κατόπιν συνεννόησης και καθοδήγησης. Η Νέα Υόρκη είναι η σπουδαία σχολή εκπαίδευσης στην οποία ο νεοαφιχθείς μετανάστης λαμβάνει τις οδηγίες του ως προς τη μέθοδο χειρισμού των Αμερικανών γκοίμ.

Έτσι, προτιμώντας κάθε είδους ζωή στην πόλη και χωρίς να ασχολείται με τα επαγγέλματα που απαιτούν μεγάλη σωματική προσπάθεια, ο Εβραίος έλκεται στη βελόνα, όχι με την ιδιότητα του δημιουργικού καλλιτέχνη, όπως είναι ο εμπορικός ράφτης, αλλά στην παραγωγή των ποσοτήτων έτοιμων ειδών.

Εκτός από το ότι εργάζεται με το κοστούμι και τη γραβάτα και, στερεότυπα, αποφεύγει τη σωματική εργασία, το «εμπόριο βελονών» έλκει τον Εβραίο γιατί σε μια τέτοια δουλειά μπορεί πρακτικά να κανονίσει τις ώρες του. Για αυτόν τον λόγο, ο Εβραίος προτιμά γενικά την τμηματική εργασία από την καθημερινή εργασία, τον εγχώριο κλάδο παραγωγής από τα εργοστάσια – μπορεί να κανονίσει μόνος του τον χρόνο του. Πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται πώς οι Εβραίοι της Νέας Υόρκης έχουν τόσο πολύ χρόνο για επαναστατικές διαβουλεύσεις, παρελάσεις, συναντήσεις, διαδηλώσεις, συζητήσεις στα εστιατόρια και ριζοσπαστικά συγγράμματα. Καμία άλλη κατηγορία εργαζομένων δεν μπορεί να βρει χρόνο· οι άλλοι άνθρωποι δουλεύουν συνεχώς. Η εξήγηση είναι προ των πυλών: ο ακραίος σοσιαλισμός και ο μπολσεβικισμός έχουν πολλά «διαλείμματα».

Ο Τρότσκι, ο σημερινός αρχηγός της Ρωσίας, έτσι έζησε στη Νέα Υόρκη. Το κύριο ενδιαφέρον του ήταν ο ελεύθερος χρόνος για να επεξεργαστεί το σχέδιό του. Όλοι οι ηγέτες της ανατολικής πλευράς γνώριζαν ότι ο Τρότσκι θα «έπαιρνε τη δουλειά του Τσάρου», παρόλο που δεν είχε ποτέ ένα επιπλέον δολάριο να ξοδέψει. Δεν υπήρχε τίποτα τυχαίο σε αυτό. Ήταν προκαθορισμένο, και οι διορισμένοι άνδρες πήγαν κατευθείαν στις προκαθορισμένες θέσεις τους. Η ανατολική πλευρά τώρα έχει έτοιμους άλλους κυβερνήτες, και ζουν ανάμεσα στους επαναστάτες «έμπορους των βελονών».

Ένα σημείο που δεν πρέπει να αγνοηθεί σε όλα αυτά, φυσικά, είναι ότι το «εμπόριο με τις βελόνες» όντας αποκλειστικά εβραϊκό, όλες οι καταχρήσεις του είναι επίσης εβραϊκές. Αυτό λέγεται προς όφελος εκείνων που ισχυρίζονται ότι ο ρωσικός μπολσεβικισμός είναι η εκδίκηση των φτωχών «Ρώσων» για όλα τα στραβά που υπέστησαν στην Αμερική. Εάν οι Αμερικάνοι θα μάθουν ποτέ να θυμούνται ότι αυτοί οι «Ρώσοι» δεν είναι Ρώσοι, αλλά Εβραίοι και ότι ο μπολσεβικισμός δεν είναι ρωσικός αλλά εβραϊκός και εάν επιπλέον ο Αμερικανός θα μάθει

ποτέ να θυμάται ότι κάθε Ρωσοεβραίος εργάτης στη Νέα Υόρκη έρχεται σε επαφή με έναν Ρωσοεβραίο εργοδότη και κάθε Ρωσοεβραίος ενοικιαστής πληρώνει τοκογλυφικά ενοίκια σε έναν Ρώσο Εβραίο ιδιοκτήτη, τότε θα γίνει σαφές ότι η άμυνα δεν είναι τίποτα άλλο από μια συκοφαντία κατά των Ηνωμένων Πολιτειών για να αποσιωπηθεί και να συγκαλύψει τον εβραϊκό μπολσεβικισμό.

Ίσως είναι καλό να θυμόμαστε επίσης ότι εξαιτίας αυτών των Ρωσο-εβραίων και Πολωνο-εβραίων, ενώ διέμεναν ακόμη στη Ρωσία, οι Ηνωμένες Πολιτείες διέκοψαν την εμπορική τους συνθήκη με αυτή τη χώρα – διέλυσαν τη Ρωσία που ήταν μια χώρα με κυβέρνηση πριν ανακαλυφθεί η Αμερική· και, αφού με αυτή την πράξη συνέβαλαν στον εβραϊκό στραγγαλισμό της Ρωσίας μέσω της Γερμανίας, προτείνεται τώρα οι Ηνωμένες Πολιτείες, λόγω αυτών των ίδιων Εβραίων, να συνάψουν εμπορικές συμφωνίες με τη σημερινή ρωσική τυραννία. Πράγματι, η διπλωματία του Ιούδα έχει φτάσει πολύ κοντά στον καθορισμό της εξωτερικής μας πολιτικής. Αν ήταν αρκετά δυνατοί, παρά την άρνηση του Προέδρου Ταφτ, να μας κάνουν να έρθουμε σε ρήξη με τη Ρωσία, μπορεί να είναι και αρκετά δυνατοί για να μας κάνουν να δώσουμε τα χέρια με τον μπολσεβικισμό.

Το εβραϊκό συνδικάτο είναι αποκλειστικά εβραϊκό για τον λόγο ότι τα επαγγέλματα που επηρεάζονται είναι αποκλειστικά εβραϊκά. Δηλαδή, το εβραϊκό συνδικάτο δεν είναι αμερικανικό συνδικάτο, δεν είναι μικτό συνδικάτο, είναι εβραϊκό. Όπως όλες οι άλλες εβραϊκές δραστηριότητες, ο σκοπός του συνδικάτου είναι να προωθήσει μόνο τα εβραϊκά συμφέροντα. Αυτά τα συνδικάτα είναι μια πτυχή του ενωμένου Ισραήλ.

Αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη σε σχέση με τις εκτεταμένες απεργίες στο εμπόριο ρούχων και τη ραγδαία αύξηση της τιμής των ενδυμάτων στα 99.000.000 μη Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Παρ’ όλες τις απεργίες, τα κέρδη αυξήθηκαν πάρα πολύ· μπορεί να ειπωθεί ότι οι απεργίες ουσιαστικά έγιναν για να αυξηθούν τα κέρδη· και η χώρα στο σύνολό της πλήρωσε.

Κοιτάξτε μερικά από τα στοιχεία των «εμπόρων της βελόνας» πριν από τον πόλεμο. Σε ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες, τα ανδρικά και γυναικεία ρούχα που κατασκευάστηκαν το 1914 είχαν αξία 932.099.000 $. Μόνο στη Νέα Υόρκη παρήχθησαν 542.685.000 $. Τα υπόλοιπα παρήχθηκαν από τα εβραϊκά κέντρα ρούχων στο Σικάγο, το Κλίβελαντ, το Νιου Τζέρσεϊ και τη Φιλαδέλφεια.

Τα στοιχεία για την περίοδο του πολέμου και έκτοτε θα είναι συγκλονιστικά. Τα ρούχα στο τακτικό εμπόριο άρχισαν να αυξάνονται στην τιμή, ώσπου στο τέλος του πολέμου το 1918, είχε σημειώσει αύξηση 200% και 300%. Μέχρι το 1920, το μονοπώλιο κράτησε τις τιμές. Αυτό έγινε μπροστά στη δήλωση των κατασκευαστών υφασμάτων ότι όλη η κερδοσκοπική επιμονή οφείλεται στους κατασκευαστές ρούχων. Οι Ρωσο-εβραίοι και Πολωνο-εβραίοι, που βρίσκονταν στη χώ-

ρα μόνο λίγους μήνες, έβγαζαν 50 έως 80 δολάρια την εβδομάδα. Χρησιμοποιήθηκαν απειλές για απεργίες για να αυξηθούν οι μισθοί κατά 5%, και αυτό αντιμετωπίστηκε με μια αύξηση 20% στο κόστος της ένδυσης. Το αμερικανικό κοινό πλήρωσε.

Αν, ωστόσο, αυτές οι δηλώσεις ήταν απλώς μια προσπάθεια να προκαλέσουν αγανάκτηση ότι για μια φορά οι εργαζόμενοι έπαιρναν περισσότερα από όσα κέρδιζαν, η προσπάθεια θα ήταν αποτυχημένη. Είναι πολύ δύσκολο να βρεις κάποιον να μετανιώσει για τους εργάτες που απέκτησαν προκοπή. Οι υψηλοί μισθοί δεν ήταν πολύ χρήσιμοι, όπως αποδείχθηκε, αλλά ο κόσμος είχε τουλάχιστον την ικανοποίηση να τα χειριστεί.

Αυτές οι δηλώσεις γίνονται για να δείξουν ότι κατά τη διάρκεια του πολέμου τα εβραϊκά συνδικάτα ενισχύθηκαν, γεγονός που επηρεάζει τη μπολσεβίκικη στάση τους σήμερα. Ο μισθός που έβγαζε ο καθένας δεν τον κράταγε – έπρεπε να πληρώσει και το συνδικάτο. Τα κορίτσια στο εμπόριο γούνας στη Νέα Υόρκη κέρδιζαν 55 $ την εβδομάδα, από τα οποία 27,50 $ την εβδομάδα έδιναν στα συνδικάτα. Άλλοι εργαζόμενοι πλήρωναν ανάλογα. Έγινε μεγάλη κουβέντα για το τι έπρεπε να γίνει. Στη Ρωσία, φυσικά, είχαν τα θησαυροφυλάκια χρυσού της κυβέρνησης αμέσως μετά την επιτυχία της επανάστασης, αλλά στις Ηνωμένες Πολιτείες έπρεπε οι ίδιοι να δίνουν την προκαταρκτική χρηματοδότηση. Σχεδιάστηκε μια μεγάλη επαναστατική κίνηση για την οποία υπάρχουν τα γραπτά στοιχεία.

Υπάρχουν δύο στρατόπεδα εβραϊκού πλούτου και εξουσίας με επίκεντρο τη Νέα Υόρκη. Το πρώτο είναι γερμανοεβραϊκό, εκπροσωπούμενο από τους Σιφ, τους Σπάγιερ, τους Βάρμπουργκ, τους Καν, τους Λέβιζον και τους Γκούγκενχαϊμ. Αυτοί παίζουν το παιχνίδι με τη βοήθεια των οικονομικών πόρων των μη Εβραίων. Το άλλο στρατόπεδο σχηματίζεται από τους Ρώσους και τους Πολωνούς Εβραίους, οι οποίοι μονοπωλούν το εμπόριο ρούχων, καπέλων, γούνας, φανταχτερών φορεμάτων και παιχνιδιών. (Παρεμπιπτόντως, οι Ρώσο-εβραίοι και οι Πολωνο-εβραίοι είναι αυτοί που ελέγχουν και την αμερικανική σκηνή και τις ταινίες.) Μεταξύ αυτών η λαβή και η επιρροή τους δεν είναι καθόλου αμελητέες. Μπορεί μερικές φορές να έχουν διαμάχες σχετικά με τον καταμερισμό των κερδών και οι δημοσιογράφοι μπορεί να επιστήσουν με ζήλο την προσοχή σε αυτές τις διαμάχες σαν απόδειξη της έλλειψης ενότητας μεταξύ των Εβραίων, αλλά στο Κέχιλα και αλλού καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον αρκετά καλά, και στο ερώτημα Εβραίος εναντίον «γκόι» είναι αδιαίρετα ένας.

Μεταξύ αυτών των δύο δυνάμεων η προσπάθεια συγκράτησης των τιμών συνεχίστηκε μέχρι τα τέλη του 1920. Οι επικεφαλής των εβραϊκών σωματείων ενδυμάτων ανακοίνωσαν ότι η τιμή των ενδυμάτων δεν θα μειωνόταν. Σταθερά πίσω τους ήταν τα λεγόμενα συλλογικά εβραϊκά εργατικά συνδικάτα, τα οποία απειλούσαν με τρομερά πράγματα εάν

έπεφταν οι τιμές. Το πρώτο μεγάλο κατάστημα που μείωσε τις τιμές στη Νέα Υόρκη ήταν αυτό του Γουαναμέικερ, ένας μη-εβραϊκός οίκος. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρξε μείωση των τιμών μεταξύ των Εβραίων κατασκευαστών και εμπόρων γενικά, ώσπου τον μήνα Νοέμβριο λιγότεροι από δώδεκα Εβραίοι κάλεσαν σε συνάντηση έναν μη Εβραίο χρηματοδότη μετά την οποία καταβλήθηκε σημαντική προσπάθεια να σωθεί η αγοραστική αγορά με εντυπωσιακές μειώσεις. Οι Εβραίοι ελεγκτές των επιχειρήσεων ένδυσης είχαν μόλις προηγουμένως δηλώσει ότι όχι μόνο οι τιμές δεν θα πέσουν, αλλά οι τιμές του 1921 θα πάνε ακόμα πιο ψηλά.

Υπάρχει μια διάκριση μεταξύ του τι θα έκανε ο εβραϊκός συνασπισμός και του τι θα μπορούσε να κάνει, αλλά η θέλησή του και η δύναμή του δεν ανταποκρίνονται ποτέ τόσο πιστά όσο όταν κοιμάται το μη εβραϊκό στοιχείο και ποτέ η εβραϊκή θέληση και η δύναμη δεν είναι τόσο ευρέως διαζευγμένη όσο όταν ο μη-εβραϊκός νους είναι σε εγρήγορση. Όταν το μη εβραϊκό οικονομικό μυαλό έγινε αισθητό τον Νοέμβριο του 1920, η βάση εγκαταλείφθηκε από τις εβραϊκές εμπορικές προφητείες και πολιτικές. Το μόνο που πρέπει να φοβόμαστε δεν είναι ο Εβραίος που αγρυπνεί, αλλά οι συνέπειες της υπνηλίας μεταξύ των Χριστιανών. Το Εβραϊκό Πρόγραμμα ελέγχεται τη στιγμή που γίνεται αντιληπτό και αναγνωρίζεται.

Οι απλοί άνθρωποι που για πέντε χρόνια αποτίουν υψηλό φόρο τιμής στο τραστ της ένδυσης έχουν το δικαίωμα να γνωρίζουν ποιοι αποτελούν αυτό το τραστ. Αλλά αυτή είναι μια ασήμαντη υπόθεση σε σύγκριση με τις πολιτικές χρήσεις με τις οποίες ασχολείται το τραστ της ένδυσης σε αυτή τη χώρα. Το τραστ της ένδυσης, που αποτελείται αποκλειστικά από Εβραίους, οι περισσότεροι από τους οποίους έχουν αποτελέσει την αιχμή του δόρατος του εβραϊσμού ενάντια σε ορισμένες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, σήμερα είναι η καρδιά και το κέντρο ενός κινήματος που, αν πετύχει, δεν θα αφήσει ούτε ίχνος της δημοκρατίας, των θεσμών της, ούτε καν την ελευθερία, που είναι κληρονομικά σε κάθε Αμερικανό.

Ποια είναι η δύναμη αυτών των ανθρώπων; Πώς είναι ενωμένοι; Ποια είναι τα γεγονότα που τους αφορούν;

Μόνο στη Νέα Υόρκη υπάρχουν 2.760 εβραϊκές εταιρείες κατασκευής παλτών και κοστουμιών· 1.200 Εβραίοι κατασκευαστές ενδυμάτων· 2.880 Εβραίοι κατασκευαστές γουναρικών· 600 Εβραίοι κατασκευαστές φορεμάτων· 600 καταστήματα ραπτικής μεταποίησης· 800 Εβραίοι έμποροι σε θέματα ραπτικής.

Αυτοί οι εργοδότες έχουν οργανωθεί σε ενώσεις ως εξής:

Σύλλογος κατασκευαστών ενδυμάτων ευρύτερης Νέας Υόρκης.

Σύλλογος κατασκευαστών γούνας.

Σύλλογος κατασκευαστών πουκάμισων.

Σύλλογος κατασκευαστών κεντημάτων και δαντέλας.

Σύλλογος κατασκευαστών παιδικών ενδυμάτων.

Σύλλογος προστασίας κατασκευαστών παλτών, κουστουμιών και φορεμάτων.

Κατασκευαστές βαμβακερών ενδυμάτων Νέας Υόρκης.

Σύλλογος κατασκευαστών φορεμάτων και κορσέδων.

Σύλλογος κατασκευαστών ενδυμάτων λιανικής ανατολικής πλευράς.

Σύλλογος προστασίας κατασκευαστών γυναικείων καπέλων.

Σύλλογος προστασίας αντιπροσώπων μεταλλικού νερού.

Εθνική ένωση κατασκευαστών ξεχωριστής φούστας.

Εθνική ένωση κατασκευαστών ανδρικών γραβατών.

Σύλλογος κατασκευαστών Οίκων φορεμάτων και κιμονό Νέας Υόρκης.

Ένωσης ραφτών Νέας Υόρκης.

Σύλλογος προστασίας κατασκευαστών πουκάμισων.

Μεταξύ των εργαζομένων Εβραίων, τα συνδικάτα είναι πολυάριθμα αλλά όλα είναι συγκεντρωμένα σε μια κεντρική οργάνωση. Για παράδειγμα, η Διεθνής Ένωση Εργατών Γούνας των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά, αποτελείται από τα ακόλουθα:

Ένωση κατασκευαστών φτερών μπόα.

Ένωση κατασκευαστών γούνινης κάπας.

Ένωση γουνοκοπτών.

Ένωση κομμωτών γούνας.

Ένωση γουνοβαφείων.

Ένωση ελεγκτών καταστημάτων γούνας λιανικής πώλησης.

Ένωσης γούνινων καπέλων.

Ένωση κατασκευαστών γούνινων καπέλων με ουρά.

Ένωση κατασκευαστών παλτών με επένδυση γούνας.

Ένωση καρφωτών γούνας.

Ένωση επεξεργαστών γουναρικών.

Ένωση εργατών γούνας.

Ένωση εργαζομένων στις τσάντες-μανσόν.

Στη βιομηχανία ενδυμάτων, οι οργανισμοί περιλαμβάνουν κάθε λειτουργία στη διαδικασία κατασκευής ρούχων. Υπάρχουν ξεχωριστά συνδικάτα για κατασκευαστές κουμπότρυπων, κατασκευαστές γιλέκων, κατασκευαστές παντελονιών, κόπτες παλτών, επεξεργαστές παλτών, κρεμαστρών για παλτά, κατασκευαστών πέτου, κατασκευαστών γονάτων παντελονιών, μεταποιητών ρούχων, κατασκευαστών πουκαμίσων, πιεστήρια γιλέκων, ακόμη και ένα σωματείο για ενδύματα ναυτικών στολών. Όλα αυτά μαζί αποτελούν την Αμερικανική Συνομοσπονδία Εργαζομένων στην Ένδυση.

Στα παιδικά ρούχα έχουμε μια άλλη ολοκληρωμένη οργάνωση:

Κατασκευαστές παιδικών μπουφάν (τρία συνδικάτα).

Πρέσες παιδικών μπουφάν.

Ένωση κατασκευαστών παιδικών ναυτικών μπουφάν.

Σωματείο Εργαζομένων παιδικών παλτών και ζακετών ναύτου.

Σωματείο μόδιστρων παιδικών ρούχων.

Στα γυναικεία ρούχα, υπάρχουν ενώσεις που οργανώνονται γύρω από κάθε ρούχο που είναι γνωστό στην γκαρνταρόμπα, μερικές από τις οποίες είναι:

Συνομοσπονδία κοπτών γυναικείων ενδυμάτων.

Ένωση κατασκευαστών κεντημάτων ραπτομηχανής και χειρός.

Ένωση κατασκευαστών κουμπότρυπας και ραπτών κουμπιών.

Σωματείο Εργαζομένων παιδικών παλτών και ζακετών ναύτου.

Σωματείο ραπτών παλτών και κοστουμιών.

Ένωση ραπτών παλτών και κοστουμιών και κατασκευαστών δειγμάτων.

Ένωση εξεταστών παλτών επιδιορθωτών και μπαλωματοποιών.

Ένωση κατασκευαστών παλτών.

Ένωση χειριστών παλτών.

Ένωση πιεστηρίων για παλτά, φούστες και φορέματα.

Ένωση χειριστών παλτών γυναικών και δεσποινίδων.

Σωματείο μεταποιητών ραπτών γυναικείων ενδυμάτων & ειδικών παραγγελιών.

Ένωση κατασκευαστών γυναικείων κορσέ και φορεμάτων.

Ένωση μοδιστρών για φούστες και υφάσματα.

Σωματείο εργατών αδιάβροχης ένδυσης.

Σωματείο εργαζομένων λευκών ειδών.

Ένωση κατασκευαστών ρόμπας, κιμονό, οικιακών φορεμάτων και ρομπών μπάνιου.

Αυτά τα συνδικάτα αποτελούν τη Διεθνή Ένωση Εργαζομένων Γυναικείων Ενδυμάτων.

Ο αναγνώστης θα νομίζει, αφού διαβάσει αυτές τις λίστες, ότι οι εργαζόμενοι που εκπροσωπούνται σε αυτά τα σωματεία είναι γυναίκες. Η πλειοψηφία είναι άνδρες. Μπορεί να απαιτεί κάποια προσπάθεια για να το θυμάστε αυτό, αλλά είναι απαραίτητο. Αυτοί οι οργανισμοί ελέγχουν μια βασική επιχείρηση που πριν από τον πόλεμο παρήγαγε αγαθά αξίας άνω του ενός δισεκατομμυρίου δολαρίων ετησίως, και από τον πόλεμο πιθανότατα λάμβανε για τα προϊόντα της κάθε χρόνο ένα μεγάλο ποσό από το δάνειο της ελευθερίας· και αυτά τα συνδικάτα έχουν λάβει 30 με 40% αυτού για μισθούς και κονδύλια προπαγάνδας.

Τώρα, ας πούμε ότι αυτά τα εβραϊκά συνδικάτα δεν πρέπει να συγχέονται με το κανονικό Εργατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα, όπως το γνωρίζουμε στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Οι Εβραίοι δεν έχουν πάει στα αμερικανικά συνδικάτα. Έχουν δημιουργήσει δικά τους συνδικάτα που είναι εβραϊκά ως προς τη συμμε-

τοχή, τον έλεγχο και τον σκοπό. Είναι αλήθεια, φυσικά, ότι το τακτικό συνδικαλιστικό κίνημα που ηγείται στην Αμερικανική Ομοσπονδία Εργατών είναι υπό την προεδρία ενός Εβραίου, του Σάμιουελ Γκόμπερς, αλλά η συμμετοχή είναι μικτή, η μεγάλη πλειοψηφία είναι μη Εβραίοι, και ο σκοπός δεν είναι φυλετικός.

Αυτά τα εβραϊκά συνδικάτα αποτελούν από μόνα τους ένα σώμα και πρέπει να υπολογίζονται, όχι μόνο σαν εργατικές συνδικαλιστικές ομάδες, αλλά και σαν φυλετικές και πολιτικές ομάδες των οποίων οι σκοποί μπορούν να καθοριστούν από τον χαρακτήρα και τις δηλώσεις των ηγετών τους, καθώς και από τις ενέργειες για τις οποίες εξουσιοδοτούνται και οι οποίες εγκρίνονται από τα ίδια τα σωματεία.

Τώρα, αυτό το εβραϊκό συνδικαλιστικό κίνημα είναι μέρος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Οι Εβραίοι ηγέτες προσπάθησαν να αντικρούσουν την αφήγηση της «The Dearborn Independent» για τις δραστηριότητες της Κέχιλα λέγοντας ότι η Κέχιλα είναι ένα αδύναμο πράγμα. Ομολογουμένως όμως, το εβραϊκό τραστ της ένδυσης είναι από τις μεγαλύτερες και πιο ισχυρές συναθροίσεις στη χώρα. Ούτε ένας Εβραίος ηγέτης δεν θα είχε την τόλμη να το αρνηθεί. Λοιπόν, η Αμερικανική Συνομοσπονδία Εργαζομένων στην Ένδυση και η Διεθνής Ένωση Εργαζομένων στα Γυναικεία Ενδύματα είναι συνδεδεμένες με την Κέχιλα.

Και περισσότερο από αυτό: αυτή η Κέχιλα, την οποία οι Εβραίοι εκφραστές με περιφρόνηση για την αλήθεια θα έκαναν το κοινό να πιστέψει ότι ήταν αδύναμη και ασήμαντη – αυτή η ίδια η Κέχιλα, στην Εκτελεστική Επιτροπή της, αποτελεί την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. Αυτή η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή είναι μηδαμινότητα; Ρωτήστε οποιονδήποτε Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, οποιονδήποτε γερουσιαστή ή κυβερνήτη.

Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή ηγείται στην Περιφέρεια Νο. 12 – στη πόλη της Νέας Υόρκης – και η Επιτροπή για την Περιφέρεια Νο. 12 είναι επίσης η Εκτελεστική Επιτροπή της Κέχιλα. Οι άνδρες που εκπροσωπούν ενώπιον του κόσμου τις συνδυασμένες οργανώσεις που αναφέρονται σε αυτό το άρθρο είναι η Κέχιλα, και είναι και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, και επιπλέον, είναι οι άνδρες των οποίων η αποτυχία να είναι ειλικρινείς άφησε μια εντύπωση δυσαρέσκειας στις μάζες του εβραϊκού λαού.

Ποιοι είναι αυτοί; Ποιοι είναι αυτοί οι άνδρες με τους οποίους η Κέχιλα λέγεται ότι είναι ένα πράγμα που τα καταφέρνει;

Ο Λούις Μάρσαλ, του δικηγορικού γραφείου «Γκουγκενχάιμερ, Αντερμάιερ και Μάρσαλ». Ο κ. Μάρσαλ δεν είναι μόνο επικεφαλής της Περιφέρειας Νο. 12, αλλά είναι και επικεφαλής της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής. Η ηγεσία του στην Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή τον καθιστά Εβραίο ηγέτη των Ηνωμένων Πολιτειών. Η ηγεσία του στην Περιφέρεια Νο. 12 τον καθιστά επικεφαλή της Κέχιλα της Νέας Υόρκης.

Αρκετά σημαντικός άνθρωπος; Ναι· και σημαντικό μέρος, παρά τους ψεύτες Εβραίους εκφραστές. Ποιοι είναι οι άλλοι; Ο Γιουτζίν Μέγιερ, ο νεότερος, πρώην μέλος της Επιτροπής Κεφαλαιακών Θεμάτων της πολεμικής κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ποιος άλλος; Ο Ιούδας Λεόν Μάγκινς. Ο Ιούδας Λεόν Μάγκινς, είναι ο διοργανωτής και ενεργός αρχηγός της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Τα δύο σώματα συνδέονται ξανά. Συνδέονται με τη σύσταση της Κέχιλα, η οποία μπορεί να αποφασίσει ότι η εκτελεστική επιτροπή της θα είναι η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή όσον αφορά την Περιφέρεια Νο. 12 (Πόλη της Νέας Υόρκης).

Υπάρχουν και άλλα ονόματα στην Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή που αποτελούν επίσης την εκτελεστική επιτροπή της Κέχιλα – Άντολφ Λέβιζον, Σάιρους Λεοπόλντ Σάλζμπεργκερ, Φέλιξ Μ. Βάρμπουργκ, και ούτω καθεξής, 36 συνολικά.

Στην τρέχουσα ετήσια έκθεση της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, αυτή η σχέση με την Κέχιλα αναγνωρίζεται σε ένα σημείωμα στο κάτω μέρος της σελίδας 123, όπως και στη σύσταση της Κέχιλα αναγνωρίζεται και εξηγείται η σχέση της με την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή.

Τώρα για να ανακεφαλαιώσουμε.

Τα εβραϊκά συνδικάτα εργοδοτών και εργαζομένων, που μονοπωλούν ολόκληρη τη βιομηχανία ένδυσης στις Ηνωμένες Πολιτείες, αποτελούν μια πτέρυγα του εβραϊκού στρατού στο πεδίο της πολιτικής επανάστασης. Δεν είναι μικρή πτέρυγα. Ασφαλώς δεν γίνεται μικρότερη από τη σύνδεσή της με την Κέχιλα ούτε η Κέχιλα με το κέρδος αυτών των εργατών. Τα δύο σωματεία που αναφέρονται παραπάνω αριθμούν πάνω από 337.000 μέλη. Αυτό το νούμερο είναι συντηρητικό. Εκτός από αυτούς, με την Κέχιλα συνδέονται τα μέλη 1.000 άλλων εβραϊκών οργανώσεων, όπως συναγωγές, φιλανθρωπικές εταιρείες και εκπαιδευτικοί φορείς, και 100.000 μεμονωμένα μέλη που ενεργούν για λογαριασμό της.

Συνδέστε αυτήν την οργάνωση με την πανίσχυρη Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή και αμέσως η διαμαρτυρία των συντακτών και των εκπροσώπων τους ότι η Κέχιλα είναι ένα αδύναμο, ασήμαντο σώμα γίνεται εσκεμμένο ψέμα.

Και όσο για εκείνα τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» που είναι έτοιμα θύματα της εβραϊκής προπαγάνδας και που, χωρίς προσωπική γνώση, περιγράφουν την Κέχιλα σαν μια μεγάλη και ακμάζουσα φιλανθρωπική κοινωνία (κακή ομαδική δουλειά εκεί!) ας διαβάσουν στο επόμενο άρθρο, τι προσπαθούν να κάνουν στις Ηνωμένες Πολιτείες μερικοί οι ηγέτες της Κέχιλα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 16 Απριλίου 1921

L

Το εβραϊκό εμπόριο συνδέεται με τους Παγκόσμιους Επαναστάτες

Υπάρχουν περισσότεροι Μπολσεβίκοι στις Ηνωμένες Πολιτείες από ό,τι στη Σοβιετική Ρωσία. Ο σκοπός τους είναι ο ίδιος και ο φυλετικός τους χαρακτήρας ο ίδιος. Εάν δεν είναι σε θέση να κάνουν εδώ ό,τι έκαναν εκεί, είναι λόγω της μεγαλύτερης διάδοσης πληροφοριών, του υψηλότερου βαθμού ευφυΐας και της ευρύτερης διάδοσης των υπηρεσιών της κυβερνητικής εξουσίας, από ό,τι γινόταν στη δυστυχισμένη Ρωσία.

Το προπύργιο της μπολσεβίκικης επιρροής και δραστηριότητας στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι τα εβραϊκά συνδικάτα τα οποία, σχεδόν χωρίς εξαίρεση, τηρούν ένα μπολσεβίκικο πρόγραμμα για τις αντίστοιχες βιομηχανίες τους και για τη χώρα ως σύνολο. Η γνώση αυτού του γεγονότος είναι πολύ ενοχλητική για τους Εβραίους ηγέτες αυτή τη στιγμή. Είναι κρίμα που ο ρωσικός μπολσεβικισμός είναι κατά κύριο λόγο εβραϊκός, αλλά η αντιμετώπιση της ίδιας κατάστασης στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ένα διπλό βάρος από το οποίο οι Εβραίοι ηγέτες δύσκολα μπορούν να ξεφύγουν.

Ωστόσο, είναι δύσκολο να δούμε πώς μπορεί να αθωωθεί ο Διεθνής Εβραίος, είτε από την ανάγκη να βρεθεί αντιμέτωπος με αυτό, είτε από την ανάγκη να φέρει την αποκλειστική ευθύνη για αυτό. Ο ρωσικός μπολσεβικισμός αναπτύχθηκε στις ανατολικές γειτονιές της Νέας Υόρκης, όπου ενισχύθηκε από την ενθάρρυνση – τη θρησκευτική, ηθική και οικονομική ενθάρρυνση – των Εβραίων ηγετών. Ο Λέων Τρότσκι (Λεφ Νταβίντοβιτς Μπρονστέιν) είναι από την Ανατολή τις ανατολικές γειτονιές της Νέας Υόρκης. Δεν είναι γνωστό αν ήταν μέλος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Οι δυνάμεις όμως που υποστήριξαν αυτό που υποστήριζε επικεντρώθηκαν στην Κέχιλα, και τόσο η Κέχιλα όσο και η συνδεδεμένη με αυτήν Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή ενδιαφέρθηκαν για το έργο που είχε θέσει να κάνει, δηλαδή την ανατροπή μιας καθιερωμένης κυβέρνησης, ενός από τους συμμάχους των Ηνωμένων Πολιτειών στον πρόσφατο πόλεμο. Ο ρωσικός μπολσεβικισμός βοηθήθηκε στον στόχο του από τον εβραϊκό χρυσό από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Και τώρα που διαπιστώθηκε ότι είναι αριθμητικά πολύ ισχυρότερος στις Ηνωμένες Πολιτείες από ό,τι στη Ρωσία, το γεγονός δεν προκαλεί λίγη αμηχανία.

Η άρνηση είναι άχρηστη, γιατί το πράγμα είναι πολύ κραυγαλέο και έχει διαφημιστεί πολύ καιρό. Αυτό που εκπλήσσει τον μελετητή του Εβραϊκού Ζητήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η βλακεία που επέ-

τρεψε στον εβραϊκό μπολσεβικισμό να επιδεικνύεται τόσο ανοιχτά τα τελευταία χρόνια. Η μόνη εξήγηση που φαίνεται καθόλου επαρκής είναι ότι οι Εβραίοι δεν ονειρεύτηκαν ποτέ ότι ο αμερικανικός λαός θα ήταν αρκετά ξύπνιος για να τους αμφισβητήσει. Η σημερινή έκθεση των εβραϊκών τακτικών στις Ηνωμένες Πολιτείες αναμφίβολα αποτελεί έκπληξη για τους Εβραίους ηγέτες, και αυτό δεν μπορεί να εξηγηθεί διαφορετικά από το ότι νόμιζαν ότι είχαν αποκτήσει πολύ ισχυρό έλεγχο στο αμερικανικό μυαλό για να κάνουν μια πρόκληση δυνατή. Μένει να δούμε αν οι Εβραίοι ηγέτες θα μπορέσουν να ελέγξουν τον Φρανκενστάιν που έχουν δημιουργήσει οι ψευδείς πολιτικές τους.

Ακολουθώντας ακριβώς το πρόγραμμα που ενέκριναν οι Εβραίοι ηγέτες για τη Ρωσία, οι οργανωμένοι Εβραίοι της Νέας Υόρκης επέδειξαν ένα ζήλο και μια αμεσότητα που οι Εβραίοι ηγέτες θα ήθελαν να περιορίσουν προς το παρόν, αν θέλουμε να κρίνουμε από μερικές από τις καταγγελίες ότι οι Μπολσεβίκοι Εβραίοι φτιάχνουν.

Ο Μπέντζαμιν «Μπεν» Σλέσινγκερ, πρόεδρος της Διεθνούς Ένωσης Εργατών Ενδυμάτων, της οποίας τα μέλη ανέρχονται σε 150.000, και η οποία αποτελεί μέρος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, είναι ένας από τους καταγγέλλοντες. Το σωματείο του, φυσικά, δεν είναι το κανονικό αμερικανικό εργατικό σωματείο που δημιουργήθηκε για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και των μισθών· είναι μια επαναστατική ένωση για την πλήρη αλλαγή του κοινωνικού συστήματος, που περιλαμβάνει και αλλαγή κυβέρνησης. Σε μια συνέντευξη που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «The Jewish Daily Forward» της 8ης Απριλίου, ο Σλέσινγκερ παραπονιέται για τον τρόπο με τον οποίο οι Εβραίοι δικαστές πρόσφατα παρενέβησαν στις εβραϊκές απεργίες:

«Και οι Εβραίοι δικαστές έρχονται να τους βοηθήσουν. Βγάζουν ασφαλιστικά μέτρα· και λέγεται ότι το κάνουν για να σώσουν το εβραϊκό όνομα, για να μην ειπωθεί ότι "όλοι οι Εβραίοι είναι Μπολσεβίκοι". Έτσι τα προστάγματα γίνονται εβραϊκή υπόθεση... Έχουμε μια γιγαντιαία διακλάδωση της Κέχιλα στη Νέα Υόρκη. Σε όλες τις γωνιές Εβραίοι! Παντού, ό,τι βλέπετε και σε ό,τι ακούτε – Εβραίοι. Και φυσικά και οι μεγαλύτεροι, πολιτικοί και σπουδαίοι. Αλλά το μόνο που μπορούμε να πούμε εμείς είναι αυτό. Και καταλαβαίνω τον Σλέσινγκερ... Ο Σλέσινγκερ το εξηγεί ως εξής: Δίνονται αρκετοί λόγοι για τους οποίους δικαστές όπως (εδώ αναφέρει ονόματα Εβραίων δικαστών) παραβιάζουν τον νόμο... Ο πραγματικός σκοπός είναι να σπάσουν την απεργία μας... Αλλά, τελικά, υπάρχει ένας λόγος, ένας εβραϊκός λόγος. Θέλουν να αποδείξουν στην αμερικανική κοινότητα, όπως ισχυρίζεται, ότι δεν είναι όλοι οι Εβραίοι μπολσεβίκοι».

Αυτό το απόσπασμα δείχνει πολλά πράγματα: ότι κάποια πράγματα μόνο «εμείς» μπορούμε να τα πούμε· ότι η εβραϊκή αρχή προσπαθεί να καλύψει το ψεγάδι του μπολσεβικισμού· και ότι αυτό γίνεται για να αποδειχθεί στην «αμερικανική κοινότητα» ένα συγκεκριμένο επιθυμητό

πράγμα. Η εβραϊκή κοινότητα, υποτίθεται, δεν εντυπωσιάζεται τόσο εύκολα. Η Κέχιλα προφανώς προσπάθησε να κάνει μια βολιδοσκόπηση, αλλά προφανώς ανέβασε τον πήχη ψυλά στην ατμόσφαιρα του επαναστατισμού.

Άλλο μεγάλο σωματείο που αποτελεί μέρος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης είναι η Αμερικανική Συνομοσπονδία Εργαζομένων στην Ένδυση, της οποίας τα μέλη είναι περίπου 200.000. Διευθύνεται από Ρωσο-εβραίους των οποίων οι έντονες μπολσεβίκικες δηλώσεις έχουν αναφερθεί ευρέως στον εβραϊκό Τύπο της Νέας Υόρκης, μέχρι που απλοί και μη προνομιούχοι Αμερικανοί αναρωτήθηκαν πόσο μακριά θα μπορούσε να φτάσει η προδοσία στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών στο δικό μας έδαφος.

Ο Σίντνεϊ Χίλμαν, ο πρόεδρος, είναι ένας από τους πιο ριζοσπαστικούς σοσιαλιστές στις Ηνωμένες Πολιτείες – τόσο ριζοσπαστικός που πιθανότατα θα απέρριπτε το όνομα του σοσιαλιστή όπως χρησιμοποιείται συνήθως. Είναι Σοβιετιστής. Είναι τόσο «προχωρημένος» που γι’ αυτόν ο κανονικός τύπος του αμερικανικού εργατικού συνδικάτου είναι «ένα σωματείο απεργοσπαστών». Σκοπός του αμερικανικού εργατικού συνδικάτου δηλώνεται ότι είναι η βελτίωση της κατάστασης των εργαζομένων στη βιομηχανία και η κατοχύρωση των βιομηχανικών δικαιωμάτων τους, ενώ το αντικείμενο του συνδικάτου του Χίλμαν είναι η ανατροπή της βιομηχανίας και η κοινοτικοποίησή της στα χέρια του ριζοσπαστικού στοιχείου. Δηλαδή, Ρωσία ξανά. Ο Χίλμαν γεννήθηκε στη Ρωσία. Γνωρίζει προσωπικά τους περισσότερους από τους Μπολσεβίκους Εβραίους που τώρα καταστρέφουν αυτή τη μεγάλη χώρα.

Γραμματέας της Συνομοσπονδίας είναι ο Τζόζεφ Σλόσμπεργκ, επίσης γεννημένος στη Ρωσία. Ο Σλόσμπεργκ έχει το χάρισμα της ομιλίας. Μία από τις υποσχέσεις του στους Εβραίους οπαδούς του, που έγινε δημόσια στη «Madison Square Garden», είναι η εξής:

«*Η βιομηχανία ένδυσης είναι δική μας. Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στον εργοδότη να καθορίσει πού θα είναι το εργοστάσιό του ή πόσες ώρες θα εργαστούμε*».

Ο Έιμπραχαμ Άιζακ «Έιμπ» Σίπλακοφ, σοσιαλιστής μέλος του διοικητικού συμβουλίου της Νέας Υόρκης, και δίπλα στον Σίντνεϊ Χίλμαν τον επικεφαλής της Συνομοσπονδίας, μπορεί επίσης να μιλάει ελεύθερα, όπως θα δείξει το ακόλουθο απόσπασμα:

«*Θα κινήσουμε τον ουρανό και τη γη για να εκπαιδεύσουμε το λαό μας ότι αυτός και μόνο αυτός είναι ο ιδιοκτήτης της βιομηχανίας. Οι εργάτες της Ρωσίας το έμαθαν, ο Θεός να τους έχει καλά!*»

«*Αν ήξερα ότι ο γέρο Σάμιουελ Γκόμπερς ήξερε τόσα πολλά, θα σας έλεγα να πάτε να κάνετε ό,τι έκαναν οι εργάτες στο Τορίνο. Δεκάδες χιλιάδες από αυτούς παρέλασαν προς το εργοστάσιο με μουσική και σημαίες, και άνοιξαν τις πόρτες και πήγαν στη δουλειά και είπαν, “Στο διάολο οι ιδιοκτήτες του εργοστασίου”. Όλοι ξέρουν ότι είναι πόλεμος.*

Εμείς θα ελέγξουμε τη βιομηχανία».

Ξεχνούν μόνο να αναφέρουν ότι αυτά τα εργοστάσια έκλεισαν λίγο αργότερα. Ο Χίλμαν, ο Σλόσμπεργκ και ο Σίπλακοφ είναι ηρωικές φιγούρες της εξέδρας, αλλά στην παραγωγή κοινών αγαθών της ζωής και στην εξυπηρέτηση και των δύο άκρων ώστε να εξυπηρετείται ο καταναλωτής και να ανταμείβεται ο παραγωγός, υπήρξαν οι πιο τραγικές αποτυχίες. «Οι εργάτες της Ρωσίας το ανακάλυψαν, ο Θεός να τους βοηθήσει!»

Στην πραγματικότητα, εκτός από τους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου (I.W.W.), η Συνομοσπονδία είναι η μόνη οργάνωση που όχι μόνο κηρύττει τον Μπολσεβικισμό αλλά στην πραγματικότητα τον ασκεί – όλα στις Ηνωμένες Πολιτείες, και όλα προφανώς σε απόλυτη συνέπεια με τα μέλη της στην Κέχιλα και κάτω από τη διοίκηση των ανώτατων κυρίων της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής. Η Συνομοσπονδία στην πράξη διοικεί τη βιομηχανία που έχει εισπράξει τόσο βαρύ φόρο από το αμερικανικό κοινό από το 1914. Αυτοί λένε στον διευθυντή του εργοστασίου πού θα βρίσκεται το εργοστάσιο. Έχουν ελάχιστο μισθό 12 $ την ημέρα, ανεξάρτητα από τις ικανότητές τους ή την παραγωγή. Επιβάλλουν τον κανόνα, ότι ένας υπάλληλος που έχει δουλέψει για δύο εβδομάδες στη συνέχεια θα έχει μια δουλειά για μια ζωή. Κανένας βελτιωμένος μηχανισμός δεν μπορεί να εισαχθεί χωρίς την άδεια του σωματείου. Ο εργοδότης δεν μπορεί να κάνει συμφωνία ούτε με μια εταιρεία μεταφοράς που δεν έχει εγκρίνει πρώτα το σωματείο.

Ο εργοδότης δεν μπορεί να αποσυρθεί από την επιχείρηση εκτός και αν πτωχεύσει, διαφορετικά όλη η δύναμη του σωματείου και των συμμάχων του θα στραφεί εναντίον του και των δικών του. Πρέπει να ενημερώσει εκ των προτέρων το σωματείο για όλα τα σχέδιά του.

Αυτό, φυσικά, είναι μέρος της προικοδότησης του Τρότσκι από τις ανατολικές γειτονιές. Έκανε σπουδαίο ιεραποστολικό έργο εκεί περιμένοντας να περάσει απέναντι και να πάρει τη θέση του Τσάρου. Ακόμη και μέχρι σήμερα στα εβραϊκά ελεγχόμενα θέατρα που συνωστίζονται στο Μπρόντγουεϊ, η εικόνα του Τρότσκι φέρνει ξέφρενα παραληρήματα και ζητωκραυγές, ενώ το πορτρέτο του Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών φέρνει σφυρίγματα. Μια αγαπημένη σκηνή είναι το άστρο του Δαβίδ ψηλά πάνω από όλες τις σημαίες. Η πρόσφατη συζήτηση μεταξύ του γερουσιαστή Γουίλιαμ Χ. Κινγκ και της Γαλλίας, που λέγεται ότι οργανώθηκε με τη βοήθεια δύο ραβίνων, εξελίχθηκε σε μια τόσο εξωφρενικά αντιαμερικανική φιλοσοβιετική διαδήλωση, που η σύνεση παρενέβη για να αποτρέψει μια ψηφοφορία. Πρόσφατα, όταν οι φιλοεβραίοι Γερμανοί προσπάθησαν να προκαλέσουν προβλήματα διοργανώνοντας μια μεγάλη μαζική συγκέντρωση για να διαμαρτυρηθούν για την υποτιθέμενη «Μαύρη φρίκη στον Ρήνο», το κοινό ήταν κατάμεστο από Εβραίους. Όχι ότι αγαπούν περισσότερο τη Γερμανία, αλλά αγαπούν λιγότερο οποιαδήποτε κανονική κυβέρνηση.

Ενώ λίγες μέρες αργότερα, σε μια μεγάλη αμερικανική συνάντηση, σύμφωνα με τη μαρτυρία δύσπιστων παρατηρητών, ήταν εμφανής η απουσία των Εβραίων της Νέας Υόρκης.

Τώρα, οι Εβραίοι ηγέτες πρέπει να παραδεχτούν ότι το Εβραϊκό Ζήτημα δεν συνίσταται στο να αποκαλύπτουν οι Αμερικανοί πολίτες αυτά τα γεγονότα και να βοηθούν άλλους Αμερικανούς πολίτες να τα συνειδητοποιήσουν· το Εβραϊκό Ζήτημα ενυπάρχει στα ίδια τα γεγονότα και στην εβραϊκή ευθύνη για τα γεγονότα. Εάν είναι «αντισημιτισμός» να λέμε ότι ο μπολσεβικισμός στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι εβραϊκός, ας είναι· αλλά στα απροκατάληπτα μυαλά θα μοιάζει πολύ με αμερικανισμό. Δεν υπάρχει ούτε ένας γεννημένος Αμερικανός πολίτης που να υπηρετεί σαν στέλεχος ή διευθυντής εκείνων των μεγάλων συνδικάτων που αποτελούν μέρος της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Αυτοί οι άνδρες δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για το τι αντιπροσωπεύει η Αμερική. Δεν είναι εδώ για να αμερικανοποιηθούν, αλλά για να αλλάξουν την Αμερική στο δικό τους μοντέλο. Σε αυτό έχουν τη σαφή υποστήριξη των περισσότερων Εβραίων ραβίνων που ήταν πολύ πρόθυμοι να εξηγήσουν ότι η αμερικανοποίηση δεν σημαίνει αυτό που εννοεί ο Αμερικανός με αυτό. Η Αμερική θα γίνει αυτό που θέλουν αυτοί οι άνθρωποι όταν η Αμερική σοβιετοποιηθεί κάτω από τον έλεγχο των Εβραίων ριζοσπαστών, και αυτός είναι ο στόχος προς τον οποίο εργάζονται τώρα.

Άλλοι αξιωματούχοι της Συνομοσπονδίας είναι ο Τζέικομπ Περόβσκι γραμματέας, ο οποίος είναι Ρωσο-εβραίος και ο Τζέικομπ Μπέντζιαμιν Σαλούτσκι ο οποίος είναι επίσης Ρωσο-εβραίος και «Διευθυντής του Εθνικού Εκπαιδευτικού Τμήματος», που σημαίνει ότι είναι ο προπαγανδιστής του σωματείου στο Ηνωμένες Πολιτείες.

Σχετικά με τον ισχυρισμό ότι τα μεγάλα ριζοσπαστικά συνδικάτα δεν διοικούνται από γηγενείς πολίτες (έχει γίνει η δήλωση ότι οι Ρωσο-εβραίοι συνήθως δεν συμπληρώνουν την υπηκοότητά τους αλλά σταματούν στη «δήλωση πρόθεσης») υπάρχει ενδιαφέρον υλικό σε μια μελέτη 2.000 προέδρων εβραϊκών οργανώσεων στη Νέα Υόρκη. Από αυτόν τον αριθμό, 1.054 γεννήθηκαν στη Ρωσία, 536 στην Αυστρο-Ουγγαρία, 90 στη Ρουμανία, 64 στη Γερμανία και τέσσερις στην Παλαιστίνη. Αυτές οι χώρες παρήγαγαν το 89,1% των Εβραίων ηγετών στη Νέα Υόρκη. Από αυτόν τον αριθμό, 531 εισήλθαν στη χώρα μεταξύ 14 και 21 ετών και 977 εισήλθαν σε ηλικία άνω των 21 ετών. Από αυτόν τον αριθμό, οι 1.270 είναι ακόμη κάτω των 50 ετών. Αυτά τα στοιχεία περιλαμβάνουν όλες τις οργανώσεις από τις συναγωγές μέχρι τα συνδικάτα. Το πόσο έχουν αμερικανοποιηθεί ή επιθυμούν να αμερικανοποιηθούν, μπορεί να κριθεί μόνο από τις πολιτικές και τις δραστηριότητες των οργανώσεων που διευθύνουν.

Οι μεγάλες εβραϊκές εργατικές οργανώσεις είναι οι άμεσοι απόγονοι της εβραϊκής σοσιαλιστικής ένωσης της Ρωσίας. Λόγω της προπαγάνδας αυτής της ένωσης στις Ηνωμένες Πολιτείες, το ενωμένο εβραϊκό εμπόριο

έχει περάσει στις τάξεις του ριζοσπαστισμού. Τα μέλη της ένωσης σάρωσαν τις Ηνωμένες Πολιτείες μετά την αποτυχία της Ρωσικής Επανάστασης του 1905, αφιερώνοντας το χρόνο τους στον μπολσεβικισμό των εβραϊκών συνδικάτων σε αυτή τη χώρα. Δημιουργήθηκε ένα γραφείο ταραχών που προπαγάνδιζε τον ριζοσπαστικό σοσιαλισμό μέσω της γλώσσας Γίντις, που είναι μία από τις επίσημες γλώσσες της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, που έγινε από τις απαιτήσεις της συντριπτικής ριζοσπαστικής εκλογικής περιφέρειας της Κέχιλα.

Τα μέλη αυτής της ένωσης ίδρυσαν το 1905 στη Νέα Υόρκη μια οργάνωση γνωστή ως «Ο Κύκλος των Εργατών» και «διόγκωσαν τις τάξεις των εβραϊκών συνδικαλιστικών οργανώσεων», για να παραθέσουμε το μητρώο της Κέχιλα. Μετά από μια σύντομη προσπάθεια διάδοσης του σοσιαλισμού χωρίς καμία αναφορά στο Εβραϊκό Ζήτημα, εγκαταλείφθηκε και το 1913 εγκρίθηκε ένα ψήφισμα που δήλωνε ότι όλος ο σκοπός του έργου ήταν εβραϊκός. Αυτό αναφέρεται, στα αρχεία της Κέχιλα, στη διάδοση της «ιδέας του εβραϊκού εθνικισμού».

Τώρα, θα έπρεπε να δοθεί προσοχή για να αποφευχθεί η σύγχυση μεταξύ των εβραϊκών εργατικών συνδικάτων, ριζοσπαστικά καθώς είναι, και των ομολογημένων κομμουνιστικών σωμάτων, αν δεν ήταν το γεγονός ότι τα συνδικάτα και οι κομμουνιστές είναι τόσο άρρηκτα συνδεδεμένα ώστε να κάνουν περιττές τις διακρίσεις.

Το ότι αυτό δεν είναι μια κρίση που υπαγορεύεται από μια απλή αρνητική στάση μπορεί να φανεί από τα ακόλουθα γεγονότα:

Ο «Κύκλος των Εργατών» έχει 800 υποκαταστήματα σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες και διοικείται από Εβραίους σε όλη τη χώρα. Τα μέλη είναι κατά 98% γεννημένα στο εξωτερικό και είναι Εβραίοι στο ίδιο ποσοστό.

Μεταξύ των ανώτερων αξιωματούχων αυτής της οργάνωσης είναι ο Τζόζεφ Σλέσινγκερ, ο Σίντνεϊ Χίλμαν, ο Μπέντζαμιν Σλόσμπεργκ, ο Σαμ Φάινσταϊν και ο Τζέικομπ Μπέντζαμιν Σαλούτσκι. Τα ονόματα μάλλον θα έχουν γίνει γνωστά στον αναγνώστη μέχρι τώρα. Αποτελούν μέρος της αλληλοσυνδεόμενης διεύθυνσης που συναντάται τόσο συχνά μεταξύ των εβραϊκών οργανώσεων, ένα σύστημα που τελικά ηγείται στην εκτελεστική επιτροπή της Κέχιλα, η οποία συνθέτει και τους ηγέτες της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, της οποίας είναι μέλη τα μεγάλα δημόσια φώτα του Εβραϊσμού.

Ο Σλέσινγκερ είναι πρόεδρος της Ένωσης Εργαζομένων στα Γυναικεία Ενδύματα και πραγματοποίησε ένα ταξίδι στη Ρωσία για λογαριασμό των κομμουνιστών στις Ηνωμένες Πολιτείες, για να χρηματοδοτήσει το κάθε μέλος το κάθε μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος με 1,50 δολάριο το καθένα. Ο Χίλμαν είναι πρόεδρος της Αμερικανικής Συνομοσπονδίας Εργαζομένων στην Ένδυση. Ο Σλόσμπεργκ είναι γραμματέας της Αμερικανικής Συνομοσπονδίας Εργαζομένων στην Ένδυση. Ο Φάινσταϊν

είναι γραμματέας της Ένωσης Εβραϊκού Εμπορίου. Ο Σαλούτσκι είναι επίτροπος τροφίμων στους απεργούς της Συνομοσπονδίας και διευθυντής της μπολσεβίκικης προπαγάνδας που διεξάγεται στο πλήθος. Είναι φυσικά όλοι Εβραίοι.

Η σειρά είναι η εξής: Οι ηγέτες των εβραϊκών συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι και μέλη του «Κύκλου των Εργατών» και του Κομμουνιστικού Κόμματος, και η πλειοψηφία των οπαδών των συνδικάτων τους πηγαίνει μαζί τους στις άλλες ενώσεις. Η αντίστροφη διαδικασία είναι η εξής: Ο κομμουνισμός και ο ριζοσπαστικός μπολσεβικισμός βρίσκουν στη συνέχεια το δρόμο τους προς τη συνείδηση του αμερικανικού κοινού με τις μπολσεβίκικες απαιτήσεις των λεγόμενων συνδικαλιστικών οργανώσεων των Εβραίων.

Μια ακραία υπεράσπιση όλης αυτής της δραστηριότητας θα μπορούσε να είναι ότι αυτοί οι Εβραίοι ηγέτες και εργάτες απλώς ερωτεύονται την ιδέα του μπολσεβικισμού, παίζουν μαζί της ακαδημαϊκά και δεν πρέπει να θεωρούνται ενεργοί υποστηρικτές μιας μορφής διακυβέρνησης που αντίκειται στο Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών και θα δημιουργηθεί με «άμεση δράση».

Αυτή η υπεράσπιση όμως, φαίνεται ανεπαρκής όταν έρχεται αντιμέτωπη με ένα άλλο σύνολο γεγονότων στα οποία οι ίδιοι ηγέτες των συνδικάτων και οι κομμουνιστές φαίνεται να επικοινωνούν με τη σοβιετική κυβέρνηση στις Ηνωμένες Πολιτείες – και η σοβιετική κυβέρνηση στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι μια απλή ιδέα, είναι ένα πρόγραμμα. Η Μόσχα έχει επανειλημμένα δηλώσει ότι ο σκοπός της κυβέρνησης Λένιν-Τρότσκι είναι η Παγκόσμια Επανάσταση. Και ένας λόγος για την κολοσσιαία οικονομική αποτυχία του σοβιετικού κυβερνητικού πειράματος ήταν η παραμέληση του έργου των Εβραίων Σοβιετικών ηγετών προκειμένου να ακολουθήσουν αυτό το φετίχ της Παγκόσμιας Επανάστασης. Αν είχε γίνει το ένα δέκατο της προσπάθειας για τη διακυβέρνηση και τη τροφοδοσία της Ρωσίας που έγινε για να σπείρουν τις μπολσεβίκικες ιδέες σε άλλες χώρες, η Ρωσία μπορεί σήμερα να βρισκόταν σε μια λιγότερο δυστυχισμένη κατάσταση. Η προπαγάνδα είναι η μόνη τέχνη στην οποία κυριαρχούν οι Μπολσεβίκοι.

Η εκπροσώπηση της σοβιετικής κυβέρνησης στις Ηνωμένες Πολιτείες πρέπει να θεωρείται, και θεωρείται ως τέτοια από όλους τους εμπειρογνώμονες, σαν προφυλακή της παγκόσμιας επανάστασης. Έτσι θεωρείται από εκείνους που διέταξαν την απέλαση του Λούντβιγκ Κρίστιαν Αλεξάντερ Καρλ Μάρτενς (ή Λούντβιγκ Κάρλοβιτς Μάρτενς), του «σοβιετικού πρέσβη». Ο Μάρτενς ανακοινώθηκε ότι είχε έρθει εδώ με σκοπό το άνοιγμα των εμπορικών σχέσεων με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Είχε στη διάθεσή του ένα τεράστιο ποσό χρυσού που είχε στη διάθεσή του – πράγματι, για να εξηγήσει τον τεράστιο χρυσό χρησιμοποίησε την ιστορία για τις εμπορικές σχέσεις. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών έκρινε όμως, ότι ο σκοπός του εδώ ήταν η Παγκό-

σμια Επανάσταση – και η κυβέρνηση είχε δίκιο.

Ο Μάρτενς έφυγε αλλά η Σοβιετική Πρεσβεία παρέμεινε. Όπως αναφέρθηκε σε προηγούμενο άρθρο, ο διάδοχος του Μάρτενς είναι ο Τσάρλς Ρεχτ, ένας Ρωσο-εβραίος περίπου 36 ετών. Στο ίδιο κτίριο με τον Ρεχτ βρίσκεται ο Άιζεκ Αρόνοβιτς Χάουργουιτς, ένας άλλος Ρώσος Εβραίος και δικηγόρος, του οποίου το γραφείο υποτίθεται ότι είναι το αρχηγείο από όπου προχωρά μεγάλο μέρος της ρωσικής μπολσεβίκικης προπαγάνδας.

Τώρα, οι άνθρωποι που πηγαίνουν στο γραφείο του Ρεχτ και του Χάουργουιτς είναι οι ίδιοι άνθρωποι των οποίων τα ονόματα αναζητούμε σε όλη αυτή τη διαπλοκή, με μερικές αξιοσημείωτες προσθήκες. Στο άδυτο του πρεσβευτικού μπολσεβικισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες, έρχονται, φυσικά, ο Ρεχτ ο εκπρόσωπος και ο Χάουργουιτς ο δικηγόρος του Λένιν και του Τρότσκι σε αυτή τη χώρα.

Ένας άλλος καλών είναι ο Ιούδας Λεόν Μάγκινς, επικεφαλής της Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Είναι ραβίνος χωρίς συναγωγή, ακραίος εξτρεμιστής, δεξιοτέχνης της ρητορικής των αναταραχών και φιλομπολσεβικιστής στην επιρροή και στις διασυνδέσεις του. Του πιστώνεται ότι είναι ο μεσολαβητής μεταξύ πλουσίων και ριζοσπαστών Εβραίων όταν οι τελευταίοι χρειάζονται χρήματα. Αυτός είναι ο Ιούδας Λεόν Μάγκινς, ο επικεφαλής της Κέχιλα, ο οποίος προσπάθησε να πει στους δημοσιογράφους εφημερίδας της Νέας Υόρκης πόσο αδύναμο και αθώο ίδρυμα είναι η Κέχιλα της Νέας Υόρκης· ο ίδιος ο Ιούδας Λεόν Μάγκινς τον οποίο οι Αμεικανοεβραίοι προσπάθησαν να τον παρουσιάσουν σαν έναν διάφανο ιδεαλιστή με συντετριμμένη καρδιά επειδή το γκέτο δεν εμπίπτει στα εκπαιδευτικά του σχέδια. Η Κέχιλα δεν είναι εκπαιδευτικό ίδρυμα· δεν είναι ίδρυμα πρόνοιας με τη φιλανθρωπική έννοια· είναι ένα νευραλγικό κέντρο της εβραϊκής δύναμης· με τα λόγια του ραβίνου Μάγκινς, «ένα κέντρο συμψηφισμού»· και αν δεν ισοδυναμούσε με τίποτα πολιτικά και εθνικά, οι άνδρες που είναι τώρα εξέχοντες σε αυτό σύντομα θα το εγκατέλειπαν. Η Κέχιλα είναι ακριβώς αυτό που σημαίνει η λέξη – ολόκληρη η Εβραϊκή Κοινότητα.

Μετά, φυσικά, υπάρχουν και πάλι ο Μπέντζαμιν Σλέσινγκερ, πρόεδρος των Εργαζομένων στα Γυναικεία Ενδύματα, και ο Σίντνεϊ Χίλμαν, πρόεδρος της Συνομοσπονδίας Εργαζομένων στην Ένδυση , και ο Τζόζεφ Σλόσμπεργκ, ένας άλλος αξιωματούχος της Συνομοσπονδίας, του οποίου οι μπολσεβίκικες δηλώσεις αναφέρθηκαν νωρίτερα σε αυτό το άρθρο, και άλλοι από το πλήθος του εβραϊκού εμπορίου των οποίων οι ριζοσπαστικές σχέσεις έχουν αποδειχθεί.

Επιπλέον, υπάρχουν ορισμένοι επιθεωρητές μετανάστευσης από το Νησί Έλις (Ellis Island) – όλοι Εβραίοι, φυσικά· περιστασιακά ένας αγγελιαφόρος από τη Ρωσία έμπαινε για κάποιο μυστικό σκοπό στη χώρα· περιστασιακά και ένας αγγελιαφόρος έφευγε για τη Ρωσία που με-

τέφερε μηνύματα από τον Ρεχτ και τον Χάουργουιτς.

Ύστερα είναι οι ηγέτες των Βιομηχανικών Εργατών του Κόσμου (Industrial Workers of the World) – όλοι Εβραίοι. Ανάμεσά τους ο Μπάλετιν γραμματέας της I.W.W. στον κλάδο των Εργατών Μηχανημάτων Μετάλλων και ο Πέλτνερ, κοινός γραμματέας του I.W.W. σε υποκαταστήματα στη Νέα Υόρκη.

Σε στενή επαφή με αυτούς τους Εβραίους ριζοσπάστες είναι αρκετοί επαναστάτες άλλων χωρών, που εκπροσωπούν διάφορα βίαια προγράμματα ενάντια στο κατεστημένο.

Μέσω του γραφείου του Τσάρλς Ρεχτ γίνεται έλεγχος των διαβατηρίων που εκδίδονται από το Υπουργείο Εξωτερικών της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών. Αυτή η δήλωση αναφέρεται σε μια τακτική πρακτική που είναι γνωστό ότι ακολουθήθηκε μέχρι λίγες μέρες πριν γραφεί αυτό το κείμενο, και δεν υπάρχει λόγος να πιστεύουμε ότι έκτοτε έχει αλλάξει. Ο Πρέσβης Ρεχτ, ή ο ασκών καθήκοντα πρέσβη ο Ρεχτ, ή όπως αλλιώς μπορεί να αποκαλείται, είναι σε στενή επαφή με τις σοβιετικές αρχές και έχει πλήρη ενημέρωση για όλες τις προθέσεις τους σχετικά με τις αμερικανικές υποθέσεις. Συχνό θέμα συνεδρίων στο γραφείο του Ρεχτ είναι η σοβιετική προπαγάνδα στην Αμερική. Άνθρωποι όπως ο Χίλμαν, ο Σλόσμπεργκ και ο Σλέσινγκερ είναι απλώς σύνδεσμοι μεταξύ των Σοβιετικών και των εβραϊκών συνδικάτων. Οι εντολές που λαμβάνουν από τη Μόσχα μεταδίδονται έτσι στους Εβραίους στην Αμερική και τηρούνται σε απόλυτα καθορισμένες γραμμές.

Φυσικά ο ραβίνος Μάγκινς, ο επικεφαλής της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, δύσκολα θα περίμενε κανείς να παραμείνει στην άκρη για τα όσα γνωρίζει για ολόκληρη την Κέχιλα. Και το ότι ο Μάγκινς ιδιοσυγκρασιακά είναι ένας ριζοσπαστικός, θα το δείξει οποιαδήποτε δίλεπτη ανάγνωση των λόγων του. Είναι επικεφαλής αυτού που ο Σλέσινγκερ αποκαλεί «μια γιγαντιαία διακλάδωση της Κέχιλα», την κορυφαία πολιτική φυλετική οργάνωση σε αυτή τη χώρα, μια στενή κοινότητα ενός φυλετικού τύπου που έχει τον δικό της κώδικα και τα δικά της έθιμα και τη δική της μέθοδο για να πετύχει τους σκοπούς της.

Αυτή δεν είναι όλη η ιστορία σε καμία περίπτωση. Ο Σλέσινγκερ, ο Σλόσμπεργκ και ο Χίλμαν και οι υπόλοιποι είναι ηγέτες, αλλά δεν είναι οι ανώτεροι. Οι διασυνδέσεις φτάνουν κατευθείαν στα ύψη εκείνων που κατοικούν σε παλάτια και επηρεάζουν τα οικονομικά του έθνους, και εκείνων που παίζουν μεγάλους ρόλους στην κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών.

Οι Εβραίοι που χρηματοδοτούν ριζοσπαστικές εκδόσεις – οι καλοί συντηρητικοί Εβραίοι είναι εκείνοι που αποτελούν το μόνιμο παράδειγμα στην επιχειρηματολογική ερώτηση, «Ποιο πιθανό κέρδος μπορούν να ελπίζουν από τον μπολσεβικισμό;» Εβραίοι που τραβούν τα επίσημα καλώδια για να αποκτήσουν ασυλία και προνόμια για γνωστούς προδότες και επαναστάτες. Εβραίοι που ξαναγεμίζουν τα ταμεία των επικίνδυνων

στοιχείων. Είναι μεγάλη ιστορία και δεν χρειάζεται να την αφηγηθούμε, γιατί το ζητούμενο δεν είναι να την πούμε σε όλους, αλλά να γνωρίζουν οι εμπλεκόμενοι ότι είναι γνωστή, αποδεικνύεται, αποσύρεται με ασφάλεια, με την ελπίδα ότι μπορεί να μην έρθει ποτέ η ευκαιρία να τη χρησιμοποιήσουν. Πάντως οφείλουμε να πούμε ένα μέρος της στο κοινό.

Είναι αναμφισβήτητα το πιο ανόητο χαρτί που έχουν παίξει ποτέ οι Εβραίοι ηγέτες όταν προσπάθησαν να ελαχιστοποιήσουν τον κίνδυνο της Κέχιλα. Ούτε ο απόηχος των μη Εβραίων έπεσε ποτέ σε μια τόσο άθλια απάτη.

«The Dearborn Independent», τεύχος 23 Απριλίου 1921

LI

Ο Εβραϊκός Σιωνισμός θα φέρει τον Αρμαγεδδώνα;

Όταν ο βρετανικός στρατός πέρασε στην Ιερουσαλήμ για την αξιομνημόνευτη κατάληψη της πόλης το 1917, μαζί του μπήκαν και τα Πρωτόκολλα. Έτσι έκλεισε ένας συμβολικός κύκλος, αν και όχι με τον τρόπο που ήλπιζαν τα Πρωτόκολλα. Ο άνθρωπος που μετέφερε τα Πρωτόκολλα ήξερε τη σημασία τους, και δεν τα μετέφεραν θριαμβευτικά αλλά σαν σχέδια των εχθρών της παγκόσμιας ελευθερίας.

Ο Σιωνισμός είναι η καλύτερα διαφημιζόμενη από όλες τις σημερινές εβραϊκές δραστηριότητες και έχει ασκήσει τη μεγαλύτερη επιρροή στα παγκόσμια γεγονότα από ό,τι αντιλαμβάνεται ο μέσος άνθρωπος. Στις πιο ρομαντικές του πτυχές απευθύνει έκκληση τόσο στον Χριστιανό όσο και στον Εβραίο, γιατί υπάρχουν ορισμένες προφητείες που θεωρούνται ότι αφορούν την επιστροφή των Εβραίων στην Ιερουσαλήμ. Όταν πραγματοποιηθεί αυτή η επιστροφή, έχουν προγραμματιστεί να ακολουθήσουν ορισμένα μεγάλα γεγονότα.

Λόγω αυτής της ανάμειξης του θρησκευτικού συναισθήματος, θα είναι μάλλον δύσκολο για μια συγκεκριμένη τάξη ανθρώπων να εξετάσει εξονυχιστικά τον σύγχρονο πολιτικό Σιωνισμό· τους έχει προπαγανδίσει πολύ καλά ώστε να πιστεύουν ότι ο πολιτικός σιωνισμός και η «επιστροφή» που υποσχέθηκαν οι προφήτες είναι το ίδιο πράγμα. Έχοντας υποκύψει στην αρχική σύγχυση, του να μπερδέψουν την φυλή του Ιούδα με το Ισραήλ, έχουν μπερδέψει εντελώς τα αρχαία γραπτά που σχετίζονται με αυτά τα δύο και έχουν κάνει τη μοναδική φυλή του Ιούδα (από όπου προέρχεται το όνομα Εβραίος) το κέντρο γύρω από το οποίο κινείται όλη η ιστορία και η ανθρωπότητα. Η φυλή του Ιούδα ήταν η φυλή με την οποία το Ισραήλ δεν μπορούσε να ζήσει ειρηνικά πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, και που έχει το μοιραίο χάρισμα να υποκινεί το ίδιο είδος διχόνοιας και σήμερα. Και όμως κανείς δεν σκέφτηκε ποτέ να κατηγορήσει τις δέκα φυλές του Ισραήλ για «αντισημιτισμό».

Ο Σιωνισμός προκαλεί σήμερα την προσοχή του κόσμου επειδή δημιουργεί μια κατάσταση από την οποία πολλοί πιστεύουν ότι θα έρθει ο επόμενος πόλεμος. Για να υιοθετήσουμε μια φρασεολογία γνωστή στους μελετητές της προφητείας, πολλοί σπουδαστές παγκόσμιων υποθέσεων πιστεύουν ότι ο Αρμαγεδδών θα είναι το άμεσο αποτέλεσμα αυτού που τώρα αρχίζει να εκδηλώνεται στην Παλαιστίνη.

Γι’ αυτούς, αν όχι για άλλους λόγους, το θέμα γίνεται σημαντικό.

Με τον Σιωνισμό σαν όνειρο θεοσεβών Εβραίων, αυτό το άρθρο δεν έχει καμία σχέση. Με τον Σιωνισμό σαν πολιτικό γεγονός, κάθε κυβέρνηση είναι πλέον αναγκασμένη να κάνει κάτι. Είναι μεγαλύτερο ζήτημα από τις γερμανικές αποζημιώσεις ή την αμερικανική μετανάστευση, γιατί βρίσκεται πίσω και από τα δύο, και προχωρά γρήγορα κάτω από την κάλυψη και των δύο.

Αξίζει να σημειωθεί, έστω και εν συντομία, ότι ο Σιωνισμός με την σύγχρονη ενεργό πολιτική έννοια πήρε την άνοδό του φυλετικά και γεωγραφικά εκεί όπου εμφανίστηκε ο μπολσεβικισμός, δηλαδή στη Ρωσία, και ότι το κέντρο του, η έδρα της Επιτροπής Εσωτερικών Δράσεων ήταν στο Βερολίνο. Υπήρχε πάντα μια στενή σχέση μεταξύ των Σιωνιστών της Ρωσίας και της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, όπως αποδεικνύεται από δημόσιες δηλώσεις που έγιναν στη Ρωσία μετά την επανάσταση, στις οποίες εκθειάζεται η Κέχιλα.

Την εποχή που κηρύχθηκε ο πόλεμος το 1914, η Επιτροπή Εσωτερικών Δράσεων ήταν εξαπλωμένη σε διάφορες χώρες. Για παράδειγμα: ο Δρ. Σμαριάχου Λεβίν, από το Βερολίνο, ήταν στις Ηνωμένες Πολιτείες και παρέμεινε εδώ. Ήταν Ρώσος ραβίνος, Γερμανός λόγιος και κοσμοπολίτης. Αν και η έδρα του ήταν το Βερολίνο, παρέμεινε στις Ηνωμένες Πολιτείες και αναγνωρίστηκε ως ηγέτης των ηγετών του Σιωνισμού, μέχρι τη μεγάλη εβραϊκή στροφή στις Βερσαλλίες. Ένα άλλο μέλος της Επιτροπής Εσωτερικών Δράσεων ήταν ένας Τζέικομπσον, ο οποίος βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη. «Όταν είδε ότι η Κωνσταντινούπολη δεν μπορούσε πλέον να είναι το κέντρο της σιωνιστικής πολιτικής, έφυγε και πήγε στην Κοπεγχάγη της Δανίας, όπου σε μια ουδέτερη χώρα θα μπορούσε να έχει μια πρακτική χρησιμότητα για τους Σιωνιστές μεταδίδοντας πληροφορίες και κεφάλαια». (Οδηγός για τον Σιωνισμό, σελίδα 80.) Στην πραγματικότητα, ολόκληρη η Επιτροπή Εσωτερικών Δράσεων, με έδρα το Βερολίνο, κινούνταν ελεύθερα σε έναν κόσμο που είχε κλειδωθεί στον πόλεμο, – οι μόνες εξαιρέσεις ήταν ο Φέλιξ Μ. Βάρμπουργκ και ο Άρτουρ Μεναχέμ Χάντκε – και ο Βάρμπουργκ δεν χρειαζόταν να πάει στο Βερολίνο, γιατί εκεί υπήρχαν άλλοι που τον εκπροσωπούσαν.

Ο Δρ. Λεβίν έδωσε την έγκρισή του για τη μετατόπιση του κέντρου των Εβραίων από το Βερολίνο στην Αμερική και «ήδη στις 30 Αυγούστου 1914, ένα μήνα μετά το ξέσπασμα του πολέμου, συγκλήθηκε στη Νέα Υόρκη μια έκτακτη διάσκεψη Αμερικανών Σιωνιστών.»

Το τι σήμαινε αυτή η αλλαγή έδρας έχει αποτελέσει αντικείμενο πολλών συζητήσεων. Το 1914 οι Εβραίοι προφανώς γνώριζαν περισσότερα για την πιθανή διάρκεια του πολέμου από ό,τι οι εντολείς. Δεν επρόκειτο να είναι μια απλή εκδρομή στο Βέλγιο, όπως κάποιοι φαντάζονταν. Ήρθε η ώρα να διαπραγματευτούν, να δείξουν την αξία της εβραϊκής υποστήριξης στις κυβερνήσεις. Η Γερμανία ευχαρίστως ενεχυρίασε τη γη της Παλαιστίνης στους Εβραίους, αλλά οι Εβραίοι εί-

χαν ήδη δει τι είχε κάνει ο Γουλιέλμος Β΄ σε εκείνο το αρχαίο κράτος όταν ενθρονίστηκε στο Όρος των Ελαιών. Προφανώς οι Σύμμαχοι κέρδισαν στον αγώνα των υποσχέσεων, γιατί στις 2 Νοεμβρίου 1917, όταν ο στρατηγός Έντμουντ Άλενμπι προχωρούσε στην Παλαιστίνη με τον βρετανικό στρατό του, ο Άρθουρ Τζέιμς Μπάλφουρ, ο βρετανός υπουργός Εξωτερικών, εξέδωσε την περίφημη διακήρυξη που ενέκρινε την Παλαιστίνη σαν εθνική εστία για τον εβραϊκό λαό.

«Η διατύπωσή του προήλθε από το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών, αλλά το κείμενο είχε αναθεωρηθεί στα σιωνιστικά γραφεία στην Αμερική καθώς και στην Αγγλία. Η βρετανική δήλωση έγινε με τη μορφή που την επιθυμούσαν οι Σιωνιστές και προστέθηκαν οι τελευταίες ρήτρες για να κατευνάσουν ένα συγκεκριμένο τμήμα της δειλής αντισιωνιστικής γνώμης». (Οδηγός για τον Σιωνισμό, σελίδες 85-86.)

Τώρα, διαβάστε τη δήλωση και σημειώστε τις πλάγιες ρήτρες που αναφέρθηκαν μόλις:

«Η Κυβέρνηση της Αυτού Μεγαλειότητας θεωρεί ευνοϊκή την ίδρυση στην Παλαιστίνη μιας εθνικής εστίας για τον εβραϊκό λαό και θα καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να διευκολύνει την επίτευξη αυτού του σκοπού, ***είναι ξεκάθαρο ότι δεν πρέπει να γίνει τίποτα που μπορεί να βλάψει τα ατομικά και θρησκευτικά δικαιώματα των μη εβραϊκών κοινοτήτων στην Παλαιστίνη ή των δικαιωμάτων και της πολιτικής θέσης που απολαμβάνουν οι Εβραίοι σε οποιαδήποτε άλλη χώρα.***»

Ο σιωνισμός έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όχι μόνο λόγω των φιλονικιών που έχουν προκύψει μεταξύ των ηγετών για τα χρήματα – είναι ο πόλεμος των «συμφερόντων» ενάντια στο «κεφάλαιο» – αλλά και λόγω του φωτός που ρίχνει στους δύο μεγάλους στρατούς των Εβραίων στον κόσμο, στον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούν τη δύναμή τους όπου μπορούν, και στο πρόβλημα που εμπλέκουν πάντα τα έθνη τα οποία γίνονται εβραϊκά εργαλεία.

Οι άνθρωποι μερικές φορές ρωτούν γιατί ο Εβραίος, που είναι καπιταλιστής, ευνοεί τον μπολσεβικισμό, που είναι ο ανακοινωμένος εχθρός του κεφαλαίου. Είναι μια ενδιαφέρουσα ερώτηση. Γιατί ένας Νεοϋορκέζος Εβραίος χρηματοδότης, ένας αξιωματούχος της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών, να βοηθήσει στη χρηματοδότηση μιας «Κόκκινης» έκδοσης την οποία ακόμα και η ανεκτική κυβέρνησή μας δεν μπορεί να αντέξει; Εκτός από το γεγονός ότι μόνο το «μη-εβραϊκό κεφάλαιο» δέχεται επίθεση, η απάντηση είναι ότι ο Εβραίος που έχει πέσει στη λατρεία του Χρυσού Μόσχου ανυπομονεί να κρατήσει τις καλές χάρες του Εβραίου της Ανατολής – του Μογγόλου Εβραίου – λυσσομανώντας ενάντια στα εύρυθμα συστήματα της κοινωνίας. Είναι πολύ χρήσιμο όταν γίνεται μια επανάσταση στο Παρίσι να σας γλιτώσουν τα 600 σπίτια που μπορεί να έχετε από τους εμπρηστικούς όχλους – όπως και τα σπίτια του Ρότσιλντ. Ο Σιωνισμός ήταν ένα από τα

θέματα πάνω στα οποία μπορούν να ενωθούν οι Εβραίοι της Δύσης και οι Εβραίοι της Ανατολής. Πράγματι, ήταν ο Εβραίος της Ανατολής που ανάγκασε τον Εβραίο της Δύσης να πάρει ευνοϊκή θέση σε αυτό το θέμα. Οι Εβραίοι κύριοι που απολαμβάνουν την ελευθερία των πόλεων μας σήμερα στις διάφορες πτυχές τους σαν «Γερμανοί» και «Βρετανοί» επιστήμονες είναι Εβραίοι της Ανατολής. Ήρθαν σε έναν συναγωνισμό με τους Εβραίους της Αμερικής για το ζήτημα των χρημάτων. Οι Εβραίοι της Αμερικής έχουν καταπνίξει μερικές πολύ άσχημες κατηγορίες. Οι Εβραίοι της Ανατολής, πιο πρόσφατα της Γερμανίας ή της Αγγλίας, δεν μπορούν να φοβηθούν τους πάμπλουτους του εβραϊσμού της Νέας Υόρκης, γιατί ο Ανατολικός τύπος Εβραίων γνωρίζει μια κατάσταση στην οποία τα χρήματα είναι το πιο άχρηστο πράγμα στον κόσμο – και γι' αυτό τον φοβούνται και τον ευνοούν οι Εβραίοι της Δύσης του Χρυσού Μόσχου.

Οι Εβραίοι υπερασπιστές μόλις τώρα κεφαλαιοποιούν τη «διάσπαση» στον εβραϊσμό. Η πραγματική διάσπαση στον εβραϊσμό θα έρθει όταν οι Εβραίοι του οράματος αρχίσουν να υποστηρίζουν τις προσπάθειες που έχουν γίνει για να απελευθερωθούν οι Εβραίοι από τους ηγέτες τους. Αυτή η εσωτερική διαμάχη δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά μια διαμάχη ηγετών· όταν όμως διασπαστούν οι ίδιοι οι Εβραίοι, η μία πλευρά στο φως του εικοστού αιώνα και στην καταστροφή της ταξικής εξουσίας των εγωιστών ηγετών τους, τότε μπορούμε να κοιτάξουμε ψηλά με ελπίδα. Όταν ο Εβραίος αναγνωρίσει την ειλικρίνεια των επικριτών του και τη δικαιοσύνη αυτών που κατηγορούν, τότε θα υπάρξει «διάσπαση», αλλά όχι πριν. Ο διχασμός του εβραϊσμού όπως αποδεικνύεται από την περιφρόνηση του επαναστατικού κόμματος για τους χρηματοδότες του κόμματος, και όπως ακόμη πιο έντονα αποδεικνύεται από τον φόβο του επαναστατικού κόμματος για τους χρηματοδότες του κόμματος, προκαλείται από την ανειλικρίνεια του δυτικοεβραϊκού σιωνισμού. Ο Εβραίος της Δύσης λέει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η Γη της Επαγγελίας, τα κέρδη και οι τόκοι είναι το «γάλα και το μέλι» και η Νέα Υόρκη είναι η Ιερουσαλήμ· ο Εβραίος της Ρωσίας έχει άλλη άποψη.

Η γνώση του Πολιτικού Σιωνισμού αξίζει επίσης ως έγκυρη απεικόνιση του τι κάνει ο Εβραίος όταν βρίσκεται στην εξουσία. Μέχρι τώρα υπήρχε η Ρωσία για να το απεικονίσει αυτό, αλλά τώρα υπάρχει και η Παλαιστίνη. Με κάθε γεγονός εναντίον τους, με κάθε ταξιδιώτη και παρατηρητή να τους λέει στα ίσια ότι αυτό είναι ψέμα, εξακολουθούν να υπάρχουν Εβραίοι εκπρόσωποι και φτωχά μπερδεμένα «μέτωπα μη-Εβραίων» που επιμένουν ότι ο μπολσεβικισμός δεν είναι εβραϊκός και ότι η Ρωσία δεν κυβερνάται τώρα από Εβραίους. Αυτή ακριβώς η συνεχής άρνηση των γεγονότων, αυτή η αποτυχία να χρησιμοποιήσουν την ευκαιρία τους για να είναι ειλικρινείς, αυτή θα είναι η κρίση των Εβραίων ηγετών. Ο μπολσεβικισμός σε όλο τον κόσμο, όχι μόνο στη Ρωσία, αλλά και στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στη Νέα Ορλεάνη, στο

Σαν Φρανσίσκο, είναι εβραϊκός.

Πάντως, δεν χρειάζεται να επιμείνουμε περαιτέρω σε αυτό, παρά μόνο να προσθέτουμε περιστασιακά κάποια επιβεβαιωτικά παραδείγματα. Στον παρόν σημείο μεγάλο παράδειγμα είναι η Παλαιστίνη. Θα είναι πολύ δύσκολο για τον πιο ανεύθυνο Εβραίο εκπρόσωπο να αρνηθεί ότι η Παλαιστίνη δεν είναι εβραϊκή. Η κυβέρνηση είναι εβραϊκή, το σχέδιο διαδικασίας είναι εβραϊκό, οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται είναι εβραϊκές. Υπάρχει κανείς να το αρνηθεί;

Πολύ καλά, η Παλαιστίνη θα απεικονίζει την ιδιοφυΐα του Εβραίου όταν έρθει στην εξουσία.

Ο καθηγητής Άλμπερτ Τομπάιας Κλέι, στο «Atlantic Monthly» (μπορεί να πει κανείς ότι αυτή η παλιά και αξιοσέβαστη δημοσίευση της Βοστώνης είναι «αντισημιτική») μας προειδοποιεί ότι οι πληροφορίες που λαμβάνουμε στην Αμερική για την Παλαιστίνη μας έρχονται μέσω της «Jewish Telegraph Service» (που είναι η «Associated Press» του παγκόσμιου εβραϊσμού) και της σιωνιστικής προπαγάνδας. «Το τελευταίο», λέει, «με τις οδυνηρές του ιστορίες για πογκρόμ στην Ευρώπη και τις παραπλανητικές αναπαραστάσεις της κατάστασης στην Μέση Ανατολή, μπόρεσε να ξυπνήσει λίγη συμπάθεια για τη σιωνιστική προπαγάνδα.»

Αυτή η προπαγάνδα των πογκρόμ – «χιλιάδες χιλιάδων Εβραίοι σκοτώθηκαν» – δεν ισοδυναμεί με τίποτα εκτός από το ότι δείχνει την ευπιστία του Τύπου. Κανείς δεν πιστεύει αυτή την προπαγάνδα και οι κυβερνήσεις την διαψεύδουν τακτικά. Αλλά το γεγονός ότι συνεχίζεται δείχνει ότι κάτι εκτός από γεγονότα είναι απαραίτητο για να συνεχιστεί το σχέδιο.

Στην Ιερουσαλήμ, όπως γράφτηκε, κηρύχθηκε στρατιωτικός νόμος. Έγινε ένας αγώνας μεταξύ των ντόπιων κατοίκων, τους οποίους η δήλωση του Μπάλφουρ προσπάθησε να προστατεύσει, και των νεοφερμένων Εβραίων. Όπως και στις περίφημες πασχαλινές ταραχές του περασμένου έτους, οι τραυματίες στα νοσοκομεία δείχνουν ότι οι Εβραίοι ήταν οπλισμένοι και οι ντόπιοι πολέμησαν με ό,τι όπλα έβρισκαν· το συμπέρασμα όλων των αμερόληπτων παρατηρητών κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι ότι οι Εβραίοι προετοιμάστηκαν και επεδίωκαν τον αγώνα με τους απροετοίμαστους ντόπιους.

Τα σημάδια των ταραχών που διέπραξαν οι Εβραίοι είναι παντού, ο «διωκόμενος» μετατράπηκε σε διώκτη και για να μην χρεωθεί αυτό στην αγριότητα του λαού της Παλαιστίνης, ας πούμε ότι οι ταραχοποιοί εξέφραζαν μόνο με πράξεις αυτό που οι καλλιεργημένοι Αμερικανοί και Άγγλοι Εβραίοι έχουν εκφράσει με λόγια – δηλαδή ότι οι νόμιμοι κάτοικοι της γης θα έπρεπε να εκδιωχθούν, παρά τις κυβερνητικές υποσχέσεις για το αντίθετο. Ένας από τους πρώτους ταραξίες του Πάσχα, ο Ζέεβ Γιαμποτίνσκι, τον οποίο οι βρετανικές αρχές καταδίκασαν σε 15 χρόνια φυλάκιση, αφέθηκε ελεύθερος αμέσως μετά την άφιξη του σερ

Χέρμπερτ Σάμιουελ και τώρα ταξιδεύει στις Ηνωμένες Πολιτείες και λέγεται ότι είναι ο πιθανός διάδοχος του σερ Χέρμπερτ, αν και στην αρχή ήταν ένας από τους Ρώσους μπολσεβίκους που κατέβηκαν στην Παλαιστίνη για να ασκήσουν τις ευγενικές τέχνες αυτής της φυλής.

Η κυβέρνηση είναι εβραϊκή. Ο σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ είναι ο Ύπατος Αρμοστής, εκπροσωπώντας την εξουσία της βρετανικής κυβέρνησης, η οποία ασκεί την εντολή πάνω στην Παλαιστίνη. Ο επικεφαλής του δικαστικού τμήματος, ο οποίος διορίζει τους δικαστές της Παλαιστίνης, είναι Εβραίος. Χριστιανοί ή Μουσουλμάνοι δικαστές που δεν δίνουν στους Εβραίους μια καλύτερη θέση στις διαδικασίες εκδιώκονται – μια κατάσταση που δεν είναι άγνωστη στη Νέα Υόρκη. Ο Καΐμ Βάιζμαν που είναι επικεφαλής του τμήματος έργων – είναι Εβραίος, τώρα ταξιδεύει σε αυτή τη χώρα διαδίδοντας τα ευγενικά ψέματα του δικαστή Τζούλιαν Μακ. Στην πραγματικότητα όλοι οι επικεφαλείς των τμημάτων είναι Εβραίοι, ένας πρώην Εβραίος της Νέας Υόρκης είναι επικεφαλής του τμήματος μετανάστευσης, ο οποίος έχει θεσπίσει εξαιρετικούς κανόνες για την προστασία της Παλαιστίνης από μια ανεπιθύμητη τάξη Εβραίων, κανόνες τόσο καλά προσαρμοσμένοι για το σκοπό, που αν τους υιοθετούσε το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών, ακουγόταν σε όλο τον κόσμο η κραυγή της «δίωξης».

Πρέπει να σημειωθεί ότι η εβραϊκή κυβέρνηση της Παλαιστίνης μοιάζει πολύ με αυτή της Ρωσίας – κυρίως ξένοι. Ο Τρότσκι καταγόταν από την ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης. Ένας κύριος που απελευθερώθηκε πρόσφατα από την κράτηση των Μπολσεβίκων είπε στον συγγραφέα ότι ο διοικητής της φυλακής του ήταν ένας απλός Εβραίος που ζούσε στο παρελθόν στην 14η οδό, στο Ντιτρόιτ. Πρακτικά κάθε μεγάλη αμερικανική πόλη εκπροσωπείται στην κυβέρνηση των Μπολσεβίκων της Ρωσίας. Υπάρχει μια άλλη πλήρης κυβέρνηση που περιμένει σε αυτή τη χώρα για υπηρεσία όπου χρειαστεί.

Οι μέθοδοι που υιοθετούνται για την απόκτηση της γης είναι τέτοιες που θα γεμίσουν τον κόσμο με αγανάκτηση μόλις ο κόσμος καταλάβει πλήρως τι γίνεται. Και το ότι αυτό γίνεται σε γνώση και με την έγκριση του Σιωνιστή Επιτρόπου υποδηλώνεται από το γεγονός ότι ανέστειλε τις δραστηριότητες του Βρετανού αξιωματικού που προσπαθούσε να σταματήσει την κακοποίηση. Ήταν το παλιό παιχνίδι του δανεισμού χρημάτων με υπέρογκους τόκους σε ανθρώπους που πιέζονταν σκληρά από τον πόλεμο και τις αποτυχημένες καλλιέργειες και στη συνέχεια αφού δεν μπορούσαν να πληρώσουν καταλάμβαναν τη γη τους. Η τράπεζα που το έκανε αυτό ήταν η Άγγλο-Παλαιστινική Τράπεζα, μια σιωνιστική εταιρεία. Αυτός ο Βρετανός αξιωματικός, για να σώσει τους ανθρώπους και τη γη τους, έκανε διευθετήσεις με μια βρετανική τράπεζα να τους δανείσει χρήματα με τόκο 6½ %, για να ξεπληρώσουν σε πέντε χρόνια. Εάν η αποπληρωμή αποτύγχανε, η γη θα πήγαινε στην κυβέρνηση για αναδιανομή, όχι στη Σιωνιστική τράπεζα. Αυτό ήταν το

ανθρώπινο σχέδιο που απαγόρευσε ο Σιωνιστής Επίτροπος, οπότε ο Βρετανός αξιωματικός παραιτήθηκε. Στη συνέχεια έγινε κάποια προσπάθεια για να αποκατασταθεί η τρομερή πράξη, αλλά εκεί στέκεται η δράση των Εβραίων που ήταν στην εξουσία πολύ καλά μελετημένη.

Κατόπιν ακολουθεί ό, τι περιγράφεται από κάθε αμερόληπτο παρατηρητή σαν «αλαζονική» απόπειρα απαλλοτρίωσης όλων των πραγμάτων. Στη Ρωσία θα μπορούσε να είχε γίνει πολύ εύκολα κάτω από την έκκληση της «εθνικοποίησης», αλλά υπήρχε η Μεγάλη Βρετανία της οποίας οι νόμοι δεν επιτρέπουν την κλοπή. Τα μόνα σχολεία που έχουν ιδρυθεί στην Ιερουσαλήμ έχουν χτιστεί και επανδρωθεί από τους λεγόμενους «Εθνικούς», αν και οι Εβραίοι της Ιερουσαλήμ ήταν οι συνταξιούχοι του παγκόσμιου Εβραϊσμού για αιώνες. Ήδη από το 1842, ο Δρ. Μάρεϊ Μακέιν σημείωσε ότι οι Εβραίοι της Ιερουσαλήμ δεν νοιάζονταν καθόλου για τα σχολεία, επειδή τα παιδιά τους μεγάλωναν κι αυτά σαν συνταξιούχοι. Αλλά οι Χριστιανοί, με φλογερό σεβασμό για την Αγία Πόλη, έμελλε να βελτιώσουν την άθλια κατάσταση των Εβραίων κατοίκων και έτσι την εποχή της σιωνιστικής εισβολής ένας σημαντικός αριθμός παιδιών Εβραίων παρακολουθούσε τα σχολεία. Οι νεοεισερχόμενοι Σιωνιστές ηγέτες απαίτησαν να τους παραδοθούν τα καλύτερα από τα σχολεία. Φυσικά, αυτό απορρίφθηκε.

«Το Συμβούλιο των Εβραίων της Ιερουσαλήμ» έκανε στη συνέχεια μια δημοσίευση στην εβραϊκή εφημερίδα ότι οι γονείς που δεν απέσυραν τα παιδιά τους από τα σχολεία θα τιμωρούνταν. Και τώρα δείτε τις τυπικές τιμωρίες με τις οποίες απειλούνταν:

Εάν κάποιος γονέας, το όνομα του οποίου ήταν στη λίστα του Ταμείου Αρωγής των ΗΠΑ, αρνιόταν, θα αποσυρόταν η αρωγή. Μια ενδιαφέρουσα είδηση για τους συνδρομητές αυτού του ταμείου.

Θα απαγορευόταν στους γιατρούς να επισκέπτονται τις οικογένειες που είχαν παιδιά που φοιτούσαν στα σχολεία.

Τα ονόματά τους θα αποστέλλονταν στη μαύρη λίστα στα μέρη όπου γινόταν η περιτομή, έτσι ώστε στους νεογέννητους απόγονους των ανυπότακτων να αρνηθούν την ιεροτελεστία του Μωυσή.

Θα τους αρνούνταν κάθε μερίδιο σε σιωνιστικά οφέλη ή κεφάλαια.

Αν ήταν επιχείρηση, θα μποϊκοτάρονταν.

Αν ήταν εργάτες, δεν θα μπορούσαν να βρουν δουλειά.

«Όποιοι αρνήθηκαν, ας ξέρουν ότι απαγορεύεται να τους αποκαλούν με το όνομα Εβραίους. Θα πολεμηθούν με κάθε νόμιμο μέσο. Τα ονόματά τους θα τεθούν σε ένα μνημείο ντροπής και οι πράξεις τους θα εκτεθούν για να τους κατακρίνουν μέχρι την τελευταία γενιά. Εάν υποστηρίζονται, η υποστήριξή τους θα σταματήσει. Αν είναι ραβίνοι, θα μετακινηθούν μακριά από το γραφείο τους. Θα τεθούν υπό την απαγόρευση και θα διωχθούν, και όλος ο κόσμος θα μάθει ότι σε αυτή τη δικαιοσύνη δεν υπήρξε κανένα έλεος.»

Από την αρχή είναι το εβραϊκό μπολσεβικιστικό πνεύμα, αυτό το πνεύ-

μα που τόσοι πολλοί άνθρωποι μάταια προσπαθούσαν να συμφιλιώσουν με τη ρωσική ιδιοσυγκρασία – επειδή είναι τόσο αντιρωσικό.

Είναι η τυραννία, και όχι η τυραννία της δύναμης, αλλά της κακίας και του σκότους. Είναι πλέον απολύτως σαφές τι εννοούσε ο Δρ. Ρενί Μακίνες ο οποίος είναι επίσκοπος στην Αγγλικανική Εκκλησία της Ιερουσαλήμ, όταν είπε: «Οι μετανάστες που μεταφέρθηκαν μέχρι τώρα (στην Παλαιστίνη, από την Επιτροπή) δεν περιελάμβαναν πολλούς αξιοσέβαστους Άγγλους Εβραίους· αλλά περιλάμβαναν μεγάλο αριθμό Ρώσων, Πολωνών και Ρουμάνων, πολλοί από τους οποίους ήταν εντελώς μπολσεβίκοι στη στάση τους απέναντι στην κυβέρνηση.»

Εάν αποκτηθεί αυτό πνεύμα στην αρχή ενός κινήματος, που ο χριστιανικός κόσμος έχει διδαχθεί από την προπαγάνδα να το θεωρεί βαθιά θρησκευτική και αξιοσέβαστη έξοδο, τότε δυσκολεύει τη φαντασία να προβλέψει τι θα γίνει σε μια περίοδο πλήρους και αδιαμφισβήτητης κυριαρχίας.

Παρατηρώντας και σταθμίζοντας τα γεγονότα και τις τάσεις της μέχρι τώρα εβραϊκής κυριαρχίας στην Παλαιστίνη, δεν είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς τον σκοπό σε όλα αυτά. Οι Εβραίοι εξακολουθούν να μην εμπιστεύονται την ικανότητά τους να ιδρύσουν κράτος. Δεν έχουν δυσπιστία για την προθυμία του κόσμου να τους αφήσει να αποκτήσουν κράτος· πράγματι, είναι εκπληκτικό πόση εμπιστοσύνη έχουν οι Εβραίοι σε αυτό το μέρος του κόσμου που πάντα καταφρονούσαν. Αλλά στον Εβραίο είναι βαθιά ριζωμένη η δυσπιστία για τον εαυτό του. Δεν ξέρει πώς οι δικοί του θα καταφέρουν να ζήσουν μαζί. Δεν ξέρει πώς θα καταφέρουν να εγκαταλείψουν τις αρχές και τις πρακτικές, που είναι τόσο καταστροφικές για την κοινωνική ευπρέπεια αλλού. Και αισθάνεται ότι, όσο υπομονετική κι αν είναι η διοικούσα εξουσία τώρα, είναι αμφίβολο πόσο θα κρατήσει αυτή η υπομονή κάτω από τις γκάφες και τις ωμότητες που θα είναι αδιαχώριστες από τη σιωνιστική κυριαρχία, εάν μπορούν να εξαχθούν συμπεράσματα από τα υπάρχοντα γεγονότα. Επομένως, νιώθοντας ότι ο χρόνος μπορεί να είναι λίγος, προσπαθεί με ενέργειες όπως η παρέμβαση στο πολιτιστικό ζήτημα, στα φυλετικά δικαιώματα των αυτόχθονων, και με σχέδια όπως ο τρόπος αρπαγής γης που περιγράφηκε παραπάνω, να ελέγξει τόσο δυνατά την κατάσταση που στο τέλος θα την περιπλέξει σοβαρά και η Μεγάλη Βρετανία θα αισθανθεί ότι είναι καθήκον της απέναντι στον κόσμο να παρέμβει και να προσπαθήσει να φέρει κάποιο είδος τάξης σε αυτό το χάος.

Αρχίζει να είναι πολύ ξεκάθαρο ότι ο εβραϊκός εθνικισμός θα αναπτυχθεί κατά μήκος της γραμμής της εχθρότητας προς τον υπόλοιπο κόσμο. Ήδη έχει γίνει η επικίνδυνη πρόταση οργάνωσης εβραϊκού στρατού για την προστασία της διώρυγας του Σουέζ. Αντί να σκέφτονται δρόμους και αγροκτήματα, αμπέλια και ελαιοτριβεία, σχολεία και χωριά με σύστημα αποχέτευσης οι Εβραίοι σκέφτονται να ανυψωθούν σε στρατιωτική δύναμη που θα σταθεί μεταξύ Ανατολής και Δύσης σε αυτή

την πιο στρατηγική λωρίδα εδάφους στον κόσμο. Η όλη κατάσταση είναι γεμάτη κινδύνους και οι άνδρες που επιθυμούν το καλό των Εβραίων ανησυχούν και λυπούνται από αυτή την προοπτική.

Υπάρχουν τρία επικίνδυνα στοιχεία στην κατάσταση που επικρατεί σήμερα: το συντριπτικά κυρίαρχο στοιχείο των Μπολσεβίκων που ξεχύνεται στην Παλαιστίνη· ο έντονος, εγωιστικός και προκλητικός εθνικισμός που επιδεικνύουν οι Σιωνιστές, ακόμη και πριν αποκτήσουν ένα χωράφι με πατάτες – η γεύση για την παγκόσμια πολιτική και την παγκόσμια δύναμη· και η φυλετική σύγχυση που υπάρχει τώρα στην Παλαιστίνη.

Ο συνδυασμός αυτών είναι δυναμίτης. Το πρώτο είναι πιο ζωτικής σημασίας από ό,τι πολλοί αντιλαμβάνονται. Ήδη οι Εβραίοι που έχουν πάει στην Παλαιστίνη με μεγάλες θυσίες και για ευσεβείς λόγους παραπονιούνται ότι αντί για τους ψαλμούς του Δαβίδ ο κόσμος τραγουδάει τραγούδια της Κόκκινης Επανάστασης και αντί να συναντώνται για διδασκαλία και προσευχή γίνονται ταραχώδεις συγκεντρώσεις που εκθειάζουν τον Τρότσκι σαν Μεσσία και το Σοβιέτ σαν το βασίλειο των ουρανών. Στην τρίτη επέτειο της Εβραϊκής Επανάστασης στη Ρωσία, οι δρόμοι της Ιερουσαλήμ ήταν καλυμμένοι με αισθήματα βλασφημίας και προδοσίας και η Πρωτομαγιά φέτος ήταν αφιερωμένη στην εξύμνηση της αναρχίας.

Αυτό το γεγονός θα ενδιαφέρει τους μελετητές της προφητείας. Είναι τόσο βέβαιο όσο κάθε ανθρώπινη πρόβλεψη μπορεί να είναι ότι κάτι τέτοιο δεν θα επιτραπεί να προχωρήσει μπροστά στον κόσμο. Είναι αδιανόητο ότι τα έθνη που είναι υπεύθυνα έναντι της ανθρωπότητας για τη συμπεριφορά αυτής της σημαντικής λωρίδας εδάφους, θα παραμείνουν αδρανή, ενώ ο μπολσεβικισμός εξαπλώνεται κάτω από το ψεύτικο πρόσχημα ενός θρησκευτικού κινήματος που ευνοείται από τον Χριστιανικό κόσμο. Θα γίνει προσπάθεια να σταματήσει. Οι Εβραίοι της Παλαιστίνης θα στραφούν στο χορηγό τους έθνος. Οι Εβραίοι της Ρωσίας θα κατέβουν να βοηθήσουν. Η Μεγάλη Βρετανία και ίσως οι Ηνωμένες Πολιτείες θα υπερασπιστούν το παλιό αγνό όραμα μιας λυτρωμένης Ιερουσαλήμ. Τότε θα πραγματοποιηθεί η προφητεία του Ζαχαρία: «Και ο Ιούδας θα πολεμήσει εναντίον της Ιερουσαλήμ».

Κι ο Ιούδας! Είναι μια σκέψη να κάνεις έναν Εβραίο να σκεφτεί πού θα τον οδηγήσει η ανομία της Ανατολής και ο υλισμός της Δύσης. Ενάντια στην Ιερουσαλήμ! Τι τρομερό τέλος της σημερινής τρελής αυταπάτης του Ιούδα.

Η Παλαιστίνη έχει ονομαστεί το κέντρο της γης. Είναι. Η δύναμη που ελέγχει την Παλαιστίνη ελέγχει τον κόσμο. Παρότι η Μεγάλη Βρετανία δεν ασκεί καμία κυριαρχία πάνω σε αυτή τη γη. έλεγχος που ασκεί στα παρακείμενα νερά και στην Αίγυπτο, την Περσία και την Ινδία, αποτελεί το κλειδί της δύναμής της. Η λευκή φυλή ήταν μέχρι τώρα ο Εκλεκτός Λαός στον οποίο έχει δοθεί η κυριαρχία της γης. Στην ερώτηση 12 των

ερωτήσεων και των απαντήσεων που δημοσιεύτηκε από το Υπουργείο Παιδείας, τη Σιωνιστική Οργάνωση της Αμερικής, γράφτηκε αυτό:

12. Ποιες είναι οι εμπορικές δυνατότητες της Παλαιστίνης;

Η θέση της Παλαιστίνης μεταξύ των τριών ηπείρων ευνοεί το εξωτερικό εμπόριο.

Όλα αυτά προσφέρονται για όνειρα μελλοντικής δόξας, και πολλοί χριστιανοί φίλοι των Εβραίων έχουν ευχαριστηθεί με το εφεύρημα μιας παγκόσμιας Χάγης στην Ιερουσαλήμ και μιας νέας κοινωνικής τάξης που βγαίνει για να ευλογήσει τα έθνη από τη Σιών. Είναι μια ιδέα που διαδίδεται από άνδρες όπως ο Άντολφ Άουγκουστ Μπερλέ σε βιβλία όπως «Η παγκόσμια σημασία ενός εβραϊκού κράτους». Όλα αυτά θα ήταν αναμενόμενα αν οι σημερινοί Εβραίοι ήταν ο λαός της Παλαιάς Διαθήκης, που επιθυμούσε να αποκαταστήσει τους κοινωνικούς νόμους του Μωυσή, οι οποίοι θεωρούνται ότι είναι οι καλύτερες διασφαλίσεις που επινοήθηκαν ποτέ κατά της φτωχολογιάς από τη μια και της πλουτοκρατίας από την άλλη. Αλλά η Παλαιστίνη δεν έχει πέσει στα χέρια τέτοιου είδους Εβραίων. Προτού εκπληρωθεί το όνειρο, ο Ιούδας πρέπει να βρει τον εαυτό του, όπως δεν το έχει κάνει ακόμη, γιατί από παλιά ο Λόγος είναι: «Και ο Ιούδας θα πολεμήσει εναντίον της Ιερουσαλήμ».

Η φυλετική κατάσταση στην Παλαιστίνη τώρα είναι πολύ ευαίσθητη. Οι Αμερικανοί δεν το καταλαβαίνουν. Η σιωνιστική προπαγάνδα ήταν πάντα αποδεκτή με την προϋπόθεση ότι η Παλαιστίνη είναι η γη των Εβραίων και ότι χρειάζονται μόνο βοήθεια για να επιστρέψουν. Είναι ιστορικό και πολιτικό γεγονός ότι η Παλαιστίνη δεν είναι η γη των Εβραίων για περισσότερα από 2.000 χρόνια. Στην Παλαιστίνη υπάρχουν 500.000 Μουσουλμάνοι, 105.000 Χριστιανοί και 65.000 Εβραίοι. Η βιομηχανία της χώρας είναι η γεωργία. Με αυτήν ασχολούνται το 69% των μουσουλμάνων, το 46% των χριστιανών και το 19% των Εβραίων. Ούτε αριθμητικά ούτε βιομηχανικά κατείχαν τη γη. Ωστόσο, σαν αποτέλεσμα ενός πολεμικού παζαρέματος, τους παραδίδεται, ανεξάρτητα από τους γηγενείς κατοίκους, σαν να είχε παραδοθεί το Βέλγιο στο Μεξικό. Πολλοί από τους γηγενείς κατοίκους είναι Σημίτες, όπως είναι οι Εβραίοι, αλλά δεν θέλουν τους Εβραίους ανάμεσά τους. Αυτό είναι ένα περίεργο γεγονός για όσους χρησιμοποιούν τον όρο «αντισημιτισμός»· γιατί και οι πραγματικοί Σημίτες αντιπαθούν τους Εβραίους; Σίγουρα οι Σημίτες δεν είναι θύματα «αντισημιτισμού».

Η Διακήρυξη Μπάλφουρ, καθώς και οι όροι της σχετικής εντολής που υιοθετήθηκαν στο Σαν Ρέμο, αναγνώρισαν τα δικαιώματα των γηγενών φυλών. Πράγματι, όλοι όσοι γνωρίζουν τους γηγενείς κατοίκους της Παλαιστίνης εδώ και 2.000 χρόνια αναγνωρίζουν τα δικαιώματά τους, όλοι εκτός από τους Εβραίους. Η Βηθλεέμ ήταν χριστιανική πόλη, όπως αρμόζει στη γενέτειρα του Χριστού. Παρ' όλα αυτά οι Εβραίοι έχουν σχεδιάσει 2.000 κάτοικοι της Βηθλεέμ να εγκαταλείψουν την Παλαιστίνη

αντί να υποταχθούν σε αυτό που βλέπουν να έρχεται. Οι άλλες φυλές δεν είναι τόσο ειρηνικές γι' αυτό, εξ ου και το πρόβλημα. Τώρα είναι που αρχίζουν να αποκτούν νόημα για τον αναγνώστη, οι τελευταίες ρήτρες που προστέθηκαν όπως δηλώνει ο Σιωνιστής ιστορικός, «για να κατευνάσουν ένα συγκεκριμένο τμήμα της αντισιωνιστικής γνώμης». Ο σκοπός ήταν μόνο να υποχωρήσουν ανησυχητικές ερωτήσεις μέχρι να γίνουν όλες οι ρυθμίσεις; Προφανώς. Τότε ήταν ένας ανέντιμος κατευνασμός! Μπορεί να ήταν αυτή η πρόθεση των Σιωνιστών, αλλά κανείς δεν χρειάζεται να περιμένει την ψευδορκία από την πλευρά των υπεύθυνων εθνών. Το τέλος του θέματος θα δει αυτές τις τελευταίες ρήτρες να εξαργυρώνονται με την ειλικρινή εφαρμογή των όρων τους στους εμπλεκόμενους.

Ο στρατηγός Άλενμπι υποσχέθηκε σε αυτές τις γηγενείς φυλές της Παλαιστίνης ότι τα δικαιώματά τους θα γίνουν σεβαστά. Το ίδιο έκανε και η Διακήρυξη Μπάλφουρ. Το ίδιο και η Διάσκεψη του Σαν Ρέμο. Το ίδιο έκανε και ο Πρόεδρος Γούντροου Ουίλσον στο δωδέκατο από τα δεκατέσσερα σημεία του.

Αλλά ο Ιούδας λέει: «Αφήστε τους να φύγουν!» «Οι τελευταίες ρήτρες προστέθηκαν για να κατευνάσουν ένα συγκεκριμένο τμήμα της δειλής αντισιωνιστικής γνώμης».

«***Αφήστε τους να φύγουν!***» λέει ο Ίσραελ Ζάνγκγουιλ. «Πρέπει να τους πείσουμε απλά να "ταξιδέψουν". Άλλωστε, έχουν όλη την Αραβία με τα εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια της και το Ισραήλ δεν έχει ούτε μια τετραγωνική ίντσα. Δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος να προσκολληθούν οι Άραβες σε αυτά τα λίγα χιλιόμετρα. Το να διπλώνουν τις σκηνές τους και να κλέβουν σιωπηλά είναι η παροιμιώδης συνήθειά τους· ας το κάνουν και τώρα.» Πέρα από τη λανθασμένη χρήση του όρου «Άραβας», υπάρχει ο απολαυστικός εβραϊκός χαρακτηρισμός του – ας μας το δώσουν, το θέλουμε! Οι Αμερικανοί βρίσκονται στη γη τους λιγότερο από 150 χρόνια σαν έθνος, και υπάρχει η Κίνα και η Αραβία ή η Σιβηρία όπου μπορούμε να πάμε αν θέλουμε, αλλά προτιμάμε τη χώρα μας, όπως και οι γηγενείς φυλές της Παλαιστίνης, που κατοικούν εκεί για 2.000 χρόνια.

Οι φύλακες στους πύργους του κόσμου ανησυχούν για αυτό που φαίνεται να ετοιμάζεται στο γεωγραφικό καζάνι του Ιούδα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 28 Μαΐου 1921

LII

Πώς χρησιμοποιούν οι Εβραίοι την εξουσία – Από έναν αυτόπτη μάρτυρα

Το Εβραϊκό Ζήτημα συνεχίζει να προσελκύει την προσοχή του κοινού, προσελκύοντας ολοένα και ανώτερα μυαλά στη συζήτηση για τη σημασία του. Όταν η «The Dearborn Independent» άρχισε να εκτυπώνει για πρώτη φορά μερικά από τα αποτελέσματα της έρευνάς της στο ζήτημα, η αρχική απάντηση ήταν σε μεγάλο βαθμό από εκείνους που αντιπαθούσαν τον Εβραίο επειδή ήταν Εβραίος. Αυτή η τάξη περίμενε να βρει στην «The Dearborn Independent» έναν εκπρόσωπο για όλο τους το χυδαίο χιούμορ και την κακοποίηση.

Η μέθοδος που ακολουθήθηκε από αυτή την εφημερίδα, ωστόσο, δεν ήταν αρκετά προσβλητική, ούτε αρκετά πικρόχολη για να ικανοποιήσει τους προβοκάτορες κατά των Εβραίων και αυτούς που μισούν τους Εβραίους και σταδιακά άρχισε να ακούγεται μια νέα απάντηση από μια άλλη τάξη, που αυτή τη στιγμή έχει αποκτήσει τεράστιες διαστάσεις. Η καλύτερη τάξη των ανθρώπων, βλέποντας ότι η φυλετική και θρησκευτική προκατάληψη δεν είχε κανένα ρόλο στο έργο, άρχισε να εξετάζει το ζήτημα σε σχέση με την αμερικανική ζωή μας και το μέλλον αυτού του έθνους ως χριστιανικού λαού.

Στο αποκορύφωμα της συζήτησης στο κατάλληλο επίπεδό της, τα καλύτερα περιοδικά άρχισαν να δίνουν μεγάλη προσοχή στο θέμα. Αυτές οι δημοσιεύσεις έχουν αναφερθεί σε προηγούμενα άρθρα. Στη λίστα πρέπει να προστεθεί το «Century Magazine» του μήνα Σεπτεμβρίου, το οποίο περιέχει ένα άρθρο του Χέρμπερτ Άνταμς Γκίμπονς, το οποίο σαφώς σκοπεύει να είναι δίκαιο και είναι σίγουρα ικανό, παρά τη διαφορά απόψεων που μπορεί να υπάρχει σε σχέση με ορισμένα συμπεράσματα του συγγραφέα. Ο κ. Γκίμπονς αναφέρει ορισμένα θέματα πιο ξεκάθαρα από ό,τι έχουν αναφερθεί στις σελίδες της «The Dearborn Independent», και ορισμένα θέματα τα αναφέρει εξίσου ξεκάθαρα· και θα δικαιωθεί από τον απροκατάληπτο αναγνώστη.

Μία από τις πιο αξιοσημείωτες μελέτες για το Εβραϊκό Ζήτημα έχει βγει από το Πανεπιστήμιο του Νότου, στο Σουέινι (Sewanee) του Τενεσί. Έχει τον τίτλο «Σιωνισμός και το εβραϊκό πρόβλημα», ο συγγραφέας είναι ο αιδεσιμότατος Δρ. Τζον Πάνετ Πίτερς, πρώην λειτουργός του καθεδρικού ναού του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, στην περιοχή «Morningside Heights» της Νέας Υόρκης, και επίσης επίτιμος κοσμήτορας της Εκκλησίας του Αγίου Μιχαήλ στη Νέα Υόρκη, και καθηγητής Γλωσσών και Λογοτεχνίας της Καινής Διαθήκης στο Πανεπι-

στήμιο του Νότου. Το άρθρο έχει ανατυπωθεί από την ανασκόπηση του «Sewanee» και είναι ένα φυλλάδιο 29 σελίδων.

Ο Δρ. Τζον Πάνετ Πίτερς ξεκινά με ένα ιστορικό σκίτσο της ανάπτυξης των δύο γραμμών σκέψης μεταξύ των Εβραίων: της εθνικιστικής που έκανε την αποκλειστικότητα, και της θρησκευτικής που έκανε την περιεκτικότητα, και περιγράφει την κυριαρχία της και περιγράφει την κυριαρχία της δεύτερης από την πρώτη με την έλευση του σύγχρονου Σιωνισμού, τον οποίο θεωρεί ότι είναι φυλετικός και όχι θρησκευτικός. Λέει ότι «ο κυρίαρχος έλεγχος του Σιωνιστικού κόμματος βρίσκεται επί του παρόντος στα χέρια εκείνων που δεν είναι θρησκευόμενοι αλλά απλώς φυλετικοί Εβραίοι». Πιστεύει ότι η ανάπτυξη της φυλετικής συνείδησης σύμφωνα με αυτές τις γραμμές «πρέπει αναπόφευκτα να είναι στο τέλος για να κάνει τους Εβραίους κακούς πολίτες των Ηνωμένων Πολιτειών ή οποιασδήποτε άλλης χώρας και να τους κρατήσει ζωντανούς και να αυξήσει την εχθρότητα προς τους Εβραίους...»

Αυτή η μονογραφία του Δρ. Πίτερς θα ανταποδώσει τη μελέτη. Κατόπιν άδειας, η «The Dearborn Independent» ανατυπώνει το άρθρο από τη σελίδα 20 έως το τέλος, αυτό το τμήμα επιλέχθηκε επειδή πραγματεύεται τη μαρτυρία του Δρ. Πίτερς ως αυτόπτη μάρτυρα ορισμένων συνθηκών στην Παλαιστίνη:

«*Το πείραμα της σιωνιστικής πατρίδας δοκιμάζεται τώρα. Είναι πολύ νωρίς για να καθοριστεί πλήρως πώς θα λειτουργήσει, αλλά είναι τουλάχιστον ενδιαφέρον να εξετάσουμε τη μέχρι τώρα υλοποίησή του. Η πρώτη μου επαφή με τον Σιωνισμό και τις Σιωνιστικές επιρροές στην Παλαιστίνη χρονολογείται από το 1902. Όταν επισκέφτηκα για πρώτη φορά την Παλαιστίνη, το 1890, οι Εβραίοι στην Ιερουσαλήμ ήταν σχεδόν αποκλειστικά από τις παλιές ανατολίτικες οικογένειες των Σεφαρδιτών. Η Ιερουσαλήμ τότε ήταν ακόμα η παλιά Ιερουσαλήμ μέσα στα τείχη. Δεν υπήρχαν σπίτια απ' έξω. Ο εβραϊκός αποικισμός, οικονομικού και φιλανθρωπικού χαρακτήρα, είχε μόλις αρχίσει στην πεδιάδα του Σαρόν, αλλά αυτό το λίγο που υπήρχε στον τρόπο του αποικισμού ήταν ένα αδύναμο, αποτυχημένο εξωτικό – μια προσπάθεια αντικατάστασης των διωκόμενων Εβραίων της Ρωσίας στη γη, όπου, όμως, ο Εβραίος, ασυνήθιστος στη χειρωνακτική και ιδιαίτερα στην αγροτική εργασία, καθόταν κάτω από μια ομπρέλα για να προστατευτεί από τον ήλιο και προσλάμβανε γηγενείς Σύρους να κάνουν τη δουλειά.*»

«*Στην επόμενη επίσκεψή μου, το 1902, είχαν φυτευτεί περισσότερες αποικίες και γινόταν μια σοβαρή προσπάθεια να μετατραπούν οι Εβραίοι άποικοι σε αγρότες. Η πλειονότητα των Εβραίων που είχαν έρθει στην Παλαιστίνη όμως, είχε εγκατασταθεί γύρω από την Ιερουσαλήμ, και η νέα Ιερουσαλήμ έξω από τα τείχη ήταν μεγαλύτερη, τουλάχιστον σε έκταση, από την παλιά Ιερουσαλήμ μέσα στα τείχη. Η «Ισραηλινή Συμμαχία» (Alliance Israelite) είχε αναπτύξει εκεί θαυμάσια σχολεία για τη διδασκα-*

λία της γεωργίας και των χειρωνακτικών και των βιομηχανικών τεχνών. Μου ζητήθηκε επειγόντως από τη διεύθυνση να επισκεφτώ και να επιθεωρήσω αυτά τα σχολεία. Εδώ βρήκα Εβραίους, Μουσουλμάνους και Χριστιανούς να δουλεύουν δίπλα-δίπλα χωρίς προκατάληψη. Αυτό ήταν, κατά την κρίση μου, το καλύτερο έργο οποιουδήποτε είδους που έγινε στην Παλαιστίνη, για δύο λόγους: πρώτον, αυτά τα σχολεία δίδασκαν την αξιοπρέπεια και την αξία της χειρωνακτικής εργασίας, την οποία μέχρι τότε περιφρονούσαν οι ανατολίτες κάθε είδους, θεωρώντας την σαν ανάξια για οποιονδήποτε άνθρωπο με ευφυΐα ή ικανότητα· δεύτερον, επειδή έφεραν κοντά τους Μουσουλμάνους, τους Χριστιανούς και τους Εβραίους σε ένα επίπεδο κοινής δουλειάς και κοινής αξίας, τον πιο πολύτιμο παράγοντα για την κατάρριψη εκείνων των αρχαίων προκαταλήψεων, θρησκευτικών, φυλετικών και κοινωνικών, που ήταν η κατάρα και ο όλεθρος της χώρας.»

«*Μου ζητήθηκε να το καταθέσω γραπτώς γιατί, μου είπαν,* ***ασκούνταν μεγάλη πίεση – λυπάμαι που το λέω, ειδικά από την Αμερική – για να αποτρέψει τη διοίκηση από το να συνεχίσει αυτό το συγκεκριμένο έργο*** *διδασκαλίας Εβραίων, Χριστιανών και Μουσουλμάνων στο ίδιο επίπεδο, γιατί η απαίτηση ήταν ο Εβραίος να μην έρχεται σε τέτοια επαφή με τον Μουσουλμάνο και τον Χριστιανό και να εκπαιδεύεται μόνο αυτός, για να μην μολυνθεί, όπως λεγόταν, από τους άλλους* ***και να μην είναι έτοιμοι να τον συναγωνιστούν για την κατοχή της γης. Αυτό το πνεύμα το συνάντησα σε μια πιο καλά οργανωμένη και προσβλητική μορφή στην τελευταία μου επίσκεψη το 1919 και το 1920.***»

«*Βρήκα τεράστια πρόοδο στην ανάπτυξη των αγροτικών αποικιών. Υπήρχε ακόμα δυσκολία στο να πειστεί ο Εβραίος, εκτός μόνο από τον Αφρικανό ή τον Άραβα Εβραίο, να κάνει το πραγματικό έργο της αποικίας, αλλά οι αποικίες ευημερούσαν και η οπωροκαλλιέργεια, η αμπελοκαλλιέργεια και ιδιαίτερα η παρασκευή κρασιού και ποτών σε μεγάλη και πιο επιστημονική κλίμακα, είχε προχωρήσει θαυμάσια. Γενικά, η γη που καταλάμβαναν αυτές οι αποικίες δεν ήταν με την κανονική έννοια αρχαία εβραϊκή γη. Βρίσκονταν στις πεδιάδες Σαρόν και Εσδραελόν και στο ακραίο άνω άκρο της κοιλάδας του Ιορδάνη· αλλά αυτές οι περιοχές εμπλουτίζονταν και η χώρα γενικά επωφελήθηκε από τους αποίκους. Ο μεγάλος όγκος των Εβραίων ήταν ακόμη συγκεντρωμένος στην Ιερουσαλήμ όπως μέχρι τώρα, και υπήρχαν από τη μια πλευρά οι διανοούμενοι και από την άλλη ο παρασιτικός ή εξαθλιωμένος Εβραίος, αυτός που θα μπορούσε κανονικά να θεωρηθεί σαν το καλύτερο και το χειρότερο. Η ζωή στις αποικίες ήταν συχνά πολύ γλυκιά και πολύ όμορφη, μια υγιεινή, κανονική οικογενειακή ζωή και μια συνύπαρξη με ειρήνη και ευημερία για αυτό που μπορεί να είναι ο θρησκευτικός Ιουδαϊσμός στην καλύτερη περίπτωση.*»

«*Στην Ιερουσαλήμ συναντούσε κανείς τα άκρα της έντονα φανατικής ορθοδοξίας και των άπιστων με τον ακραίο μπολσεβικικό ριζοσπαστισμό.*

Και εδώ, ο επιθετικός Σιωνισμός εκδηλώθηκε με μια στάση υπεροψίας και επιθετικότητας. Η χώρα ήταν για τον Εβραίο. Του ανήκε και σε λίγο θα την κατείχε. Ήταν φτιαγμένος για να αισθάνεται ότι η παρουσία άλλων στη χώρα ήταν αντίθετη. Ο εβραϊκός Τύπος περιείχε οργισμένες διαφωνίες ενάντια στην ύπαρξη χριστιανικών σχολείων και ιεραποστολών. Η στάση που κράτησαν αυτοί οι Σιωνιστές στην αρχή ανησύχησε, μετά ξεσήκωσε και εκνεύρισε πάρα πολύ τον γηγενή πληθυσμό, χριστιανικό και μουσουλμανικό, κάνοντας τον Εβραίο αντικείμενο τρόμου και μίσους όπως δεν είχε ξαναγίνει. Είχα την ευκαιρία να μιλήσω με οικείους και φιλικούς όρους με τους ηγέτες όλων των στρατοπέδων, αν και δεν μπορούσα, λόγω γλωσσικών δυσκολιών, να επικοινωνήσω με τις φυλές όσο ελεύθερα θα ήθελα. Εγώ ο ίδιος ένιωσα την ενόχληση και σε ορισμένα σημεία κινούνταν ο κίνδυνος της έχθρας. Με κυβερνητική εντολή δεν μου επιτρεπόταν να επισκεφτώ ορισμένες περιοχές της χώρας λόγω των επιδρομών ή των εξεγέρσεων των Αράβων, εν μέρει λόγω της εχθρότητας που προκάλεσε η αντίληψή τους για την εβραϊκή εισβολή και εν μέρει λόγω της ληστείας, που το εκμεταλλεύτηκαν σαν αφορμή. Σε άλλα μέρη ήταν δύσκολο να ταξιδέψεις, γιατί κάθε ξένος, εκτός κι αν μπορούσε να αποδείξει το αντίθετο, ήταν ύποπτος ότι ήταν πράκτορας των Σιωνιστών, που κατασκόπευε τη χώρα για να την καταλάβουν οι Εβραίοι. Ήταν δύσκολο να βρεις κατάλυμα ή φαγητό, και μερικές φορές γίνονταν δυσάρεστες εχθρικές διαδηλώσεις εξαιτίας αυτών των υποψιών. Παντού πίστευαν ότι ο Εβραίος με αθέμιτα μέσα επιδίωκε να εκδιώξει τους πραγματικούς ιδιοκτήτες και να καταλάβει τη χώρα τους.»

«*Στην Ιερουσαλήμ υποστηρίχθηκε ότι τα σιωνιστικά κεφάλαια, ή τα εβραϊκά ταμεία που μπορούσαν να επηρεάσουν ή να ελέγξουν οι Σιωνιστές, χρησιμοποιήθηκαν για να επιδοτούν Εβραίους τεχνίτες ή εμπόρους για να υπονομεύσουν τους Χριστιανούς και τους Μουσουλμάνους και έτσι να τους εκδιώξουν με αθέμιτο ανταγωνισμό και ότι παρόμοια μέσα χρησιμοποιούνταν για την απόκτηση γαιών ή τίτλων εκτάσεων. Πολλοί μάλιστα πίστευαν ότι οι αγγλικές αρχές ευνοούσαν και βοηθούσαν αδικαιολόγητα τους Εβραίους σε αυτές τις προσπάθειες, όπως φαίνεται από μια επιστολή ενός Χριστιανού στη Γιάφα που δημοσιεύτηκε στο "Atlantic Monthly"*:

"***Αισθανόμαστε ήδη ότι έχουμε μια κυβέρνηση μέσα στη κυβέρνηση. Οι Βρετανοί αξιωματικοί δεν μπορούν να συμπαρασταθούν στη σωστή πλευρά γιατί φοβούνται ότι θα απομακρυνθούν από τις θέσεις τους ή θα τους αποσπάσουν***."»

«*Από αμνημονεύτων χρόνων οι Εβραίοι σε όλο τον κόσμο συνεισέφεραν για τη βοήθεια των θρησκόληπτων Εβραίων στην Ιερουσαλήμ και τις άλλες ιερές πόλεις, τη Χεβρώνα, την Τιβεριάδα και το Σαφέντ, το λεγόμενο «Χάλαχα» (Halakha) ή ντόουλ, σε αντάλλαγμα για το οποίο οι Εβραίοι σε αυτές τις πόλεις έπρεπε να κερδίσουν την αξία για τους εαυτούς τους και εκείνους που συνέβαλαν στην υποστήριξή τους με τη μελέτη του νόμου, την*

προσευχή και τηρώντας τα θρησκευτικά έθιμα. Ο Άγιος Παύλος μετέφερε την ίδια πρακτική στη Χριστιανική Εκκλησία, με αποτέλεσμα να συγκεντρώνονται χρήματα για ελεημοσύνη στις διάφορες εκκλησίες για να μεταφερθούν στην Ιερουσαλήμ προς όφελος και υποστήριξη των χριστιανών που ζουν εκεί. Μέχρι σήμερα συλλέγονται ετήσιες συλλογές στις Ρωμαιοκαθολικές εκκλησίες σε όλο τον κόσμο, οι οποίες πηγαίνουν στους Φραγκισκανούς για την ίδια χρήση στην Ιερουσαλήμ. Οι Έλληνες και οι Αρμένιοι έχουν παρόμοια έθιμα. Στο παρελθόν δεν υπήρχε καμία προκατάληψη σχετικά με αυτές τις δοσοληψίες, αλλά τώρα, όπως ισχυρίζονται, οι σιωνιστικές επιτροπές χρησιμοποιούσαν τα χρήματα που συγκεντρώνονταν ή συνεισέφεραν για να οργανώσουν και να βοηθήσουν τον λαό τους σε μια συστηματοποιημένη προσπάθεια να κερδίσουν το πάνω χέρι στη χώρα.»

«*Ίσως η στάση των εξτρεμιστών που κατείχαν την κυρίαρχη δύναμη στην κοινότητα μπορεί να φανεί καλύτερα από τις δηλώσεις ενός από τα δικά τους όργανα, γραμμένα στα εβραϊκά.* (*Πρέπει να αναφερθεί ότι η αγγλική έκδοση αυτού του περιοδικού ήταν, κατά κανόνα, αρκετά διαφορετική ως προς το περιεχόμενό της από την εβραϊκή έκδοση. Ένα άρθρο, με τίτλο "Κακοήθης λέπρα", είναι μια καταγγελία γονέων που επιτρέπουν στα παιδιά τους να πάνε σε οποιοδήποτε σχολείο εκτός από εκείνα που βρίσκονται υπό τον έλεγχο των Εβραίων και συμμορφώνονται με τις απαιτήσεις της τοπικής Σιωνιστικής Επιτροπής. Οι γονείς ειδοποιούνται ότι έχει καταρτιστεί κατάλογος από τη Σιωνιστική Επιτροπή όλων των παιδιών που φοιτούν σε ξένα σχολεία, παρόλο που δεν υπόκεινται σε καμία θρησκευτική διδασκαλία, και ζητείται να αποσυρθούν από αυτά τα σχολεία και να τοποθετηθούν σε σχολεία όπου θα διδάσκονται την εβραϊκή γλώσσα, τα έθιμα και τις παραδόσεις, και θα διατηρούνται χωριστά από τη μόλυνση από τους μη-Εβραίους, με τους διαφορετικούς τρόπους και τα έθιμά τους. Όσοι διδάσκουν σε ξένα σχολεία ή σχολεία που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει η επιτροπή αυτή, διατάσσονται να αποχωρήσουν από τις θέσεις τους. Η «κακοήθης λέπρα» είναι η μόλυνση από τον έξω κόσμο που προκύπτει από την εκπαίδευση με τους μη Εβραίους. Σε αυτό το άρθρο, σαν απάντηση στις διαμαρτυρίες, αναγνωρίζεται ότι οι ευκαιρίες σε ορισμένα μη εβραϊκά σχολεία είναι καλύτερες από ό,τι στα εβραϊκά σχολεία – για παράδειγμα, στη διδασκαλία ξένων γλωσσών, τόσο σημαντικών για τις επιχειρηματικές δραστηριότητες ή την εξασφάλιση εργασίας· ότι υπάρχει μεγαλύτερη επιμέλεια στη διδασκαλία· και καλύτερες ώρες και καλύτερη φροντίδα των μαθητών. Παρόλα αυτά, οι γονείς ενημερώνονται ότι πρέπει να θυσιάσουν για χάρη της φυλής τους αυτές τις ευκαιρίες για τα παιδιά τους, κάνοντας ό,τι μπορούν στο μεταξύ για να ανεβάσουν τα δικά τους σχολεία στο υψηλότερο επίπεδο. Όσοι αποτυγχάνουν να ανταποκριθούν σε αυτά τα ιδανικά χαρακτηρίζονται σαν «προδότες» και με άλλα απεχθή ονόματα, και το άρθρο τελειώνει με αυτήν την απειλή δίωξης σε όποιον δεν υπακούει στις*

εντολές της Σιωνιστικής Επιτροπής που μεταφέρεται όπως παρακάτω:

*"**Ας μάθει τουλάχιστον ότι θα απαγορεύεται να τον αποκαλούν με το όνομα Εβραίος και γι' αυτόν δεν θα υπάρχει μερίδιο ή κληρονομιά με τους αδερφούς του και αν μετά από λίγο καιρό προσπαθήσουν να αλλάξουν, ας ξέρουν ότι εμείς θα πολεμήσουμε εναντίον τους με όλα τα νόμιμα μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας. Πάνω σε ένα μνημείο ντροπής θα βάλουμε τα ονόματά τους για ονειδισμό και μομφή για πάντα, και μέχρι την τελευταία γενιά θα γράφονται τα έργα τους. Εάν υποστηρίζονται, η υποστήριξή τους θα σταματήσει και αν είναι έμποροι θα είναι δακτυλοδεικτούμενοι και αν είναι ραβίνοι, θα μετακινηθούν μακριά από το γραφείο τους. Θα τεθούν υπό την απαγόρευση και θα διωχθούν, και όλος ο κόσμος θα μάθει ότι σε αυτή τη δικαιοσύνη δεν υπήρξε κανένα έλεος.**"*»

«*Αυτό, ένα μήνα αργότερα το ακολούθησε ένα δεύτερο άρθρο, επίσης στα εβραϊκά, με τίτλο «Fight and Win», το οποίο ανήγγειλε ότι η απειλούμενη δίωξη θα γινόταν τώρα:…*»

«***"Τα ονόματα των προδοτών γονέων, αγοριών και κοριτσιών που δεν έχουν λάβει υπόψη τις προειδοποιήσεις πρέπει να δημοσιεύονται αμέσως και χωρίς καθυστέρηση, στα έντυπα και στις δημόσιες προκηρύξεις, σε πλακάτ στην είσοδο κάθε δρόμου. Ο κατάλογος αυτών των ονομάτων θα πρέπει να σταλεί στους επικεφαλής κάθε ιδρύματος και στους ηγέτες των συναγωγών, στα νοσοκομεία, σε εκείνους που κανονίζουν και τελούν γάμους, και στους διευθυντές του Αμερικανικού Εβραϊκού Ταμείου Αρωγής κ.λ.π. Ο τίτλος της 'Μαύρης λίστας' θα είναι 'Πρόδοτες του λαού τους'. Πρέπει να δοθεί εντολή σε όλους, και αν ένας από αυτούς τους άνδρες έχει γιο, δεν θα περιτμηθεί· σε περίπτωση θανάτου το σώμα δεν πρέπει να ταφεί μεταξύ των Ισραηλιτών· οι θρησκευτικοί γάμοι δεν θα εγκρίνονται· οι Εβραίοι γιατροί δεν θα επισκέπτονται τους αρρώστους τους· δεν θα τους δοθεί αρωγή όταν έχουν ανάγκη, εάν είναι στη λίστα του αμερικανικού ταμείου αρωγής – με λίγα λόγια, πρέπει να τους κυνηγήσουμε μέχρι να εξαλειφθούν. Οι άνδρες θα τους φωνάξουν: 'Φύγετε απ' τη μέση, ακάθαρτοι!' Επειδή αυτοί οι άνθρωποι θα θεωρηθούν σαν κακόβουλοι αποστάτες, δεν μπορεί να υπάρξει συνδετικός κρίκος ανάμεσα σε αυτούς και σε εμάς. Και πάλι, η κοινωνία των νέων ανδρών και κοριτσιών της Ιερουσαλήμ πρέπει να αποδεχθεί σαν αρχή να διώξει από την κοινωνία της όλους όσους επισκέπτονται αυτά τα σχολεία· να τους δείχνει με το δάχτυλο της περιφρόνησης· και να τους κάνει να δουν ότι τους βγάζουν έξω από το στρατόπεδο. Αυτοί οι προδότες μελετητές, αγόρια και κορίτσια, πρέπει να καταλάβουν ότι είναι αμαρτωλοί και παραβάτες, που είναι απομονωμένοι, διωγμένοι από όλη την κοινωνία, χωρισμένοι από την εβραϊκή κοινότητα, αφού κάποτε είχαν περιφρονήσει το Ισραήλ και την αγιότητά του, και θα απαγορευτεί σε όλους τους γιούς του Ισραήλ να τους πλησιάσουν...***

Πόλεμος ενάντια στους προδότες του λαού μας. Πόλεμος με κάθε νόμιμο τρόπο. Πόλεμος χωρίς οίκτο ή έλεος· για να ξέρουν οι προδότες ότι δεν πρέπει να κοροϊδεύουν το συναίσθημα ενός λαού. Πολεμήστε και νικήστε.”»

«*Τη Σιωνιστική Επιτροπή, από την οποία ένας ήταν Αμερικανός, την ακολούθησε μια έντυπη ανακοίνωση ότι ο χρόνος χάριτος είχε περάσει και ότι αμέσως τα ονόματα εκείνων που ήταν ακόμη ανυπότακτοι θα αναρτηθούν δημόσια στις γωνίες των δρόμων και το μποϊκοτάζ θα αρχίσει. Η δεσποινίς Άννι Λάνταου, μια θεοσεβούμενη Εβραία, επικεφαλής του καλύτερου και υψηλότερου εβραϊκού σχολείου θηλέων της πόλης, της σχολής “Eva Rothschild”, μια από τους ανυπότακτους, της οποίας οι μαθητές και οι δάσκαλοι απειλούνταν βάσει αυτών των αποφάσεων επειδή δεν θα ακολουθούσαν τις επιταγές της Σιωνιστικής Επιτροπής, έκανε έκκληση στις πολιτικές αρχές. Η επιτροπή οδηγήθηκε στο δικαστήριο και επιβλήθηκε το επαπειλούμενο μποϊκοτάζ.*»

«*Με μια τέτοια στάση από την πλευρά των Σιωνιστών ηγετών στην Ιερουσαλήμ, ήταν αναμενόμενο ότι θα ακολουθούσε βία. Το Πάσχα είναι μια περίοδος μεγάλης συγκίνησης και αναταραχών στην Ιερουσαλήμ για Χριστιανούς, Εβραίους και Μουσουλμάνους, γιατί με το Πάσχα συμπίπτουν το εβραϊκό Πάσχα και η γιορτή των μουσουλμάνων προσκυνητών στο τζαμί «Nabi Musa», όταν οι Μουσουλμάνοι συγκεντρώνονται από όλη την Παλαιστίνη για να ακούσουν κηρύγματα στο Όρος του Ναού ή Χάραμ ασ-Σαρίφ και στη συνέχεια να κάνουν πορεία προς τον λεγόμενο τάφο του Μωυσή κοντά στη Νεκρά Θάλασσα. Ο θρησκευτικός ενθουσιασμός εκείνης της εποχής που εκτοξεύεται στις κατάρες του καθενός εναντίον των άλλων, είναι πάντα πιθανό να προκαλέσει σωματική βία αν αυτοί που εκτοξεύουν τις κατάρες έρθουν σε επαφή μεταξύ τους. Οι Τούρκοι διαχώρισαν σοφά εκείνη την εποχή κάθε θρησκεία στη δική της συνοικία. Αυτό, παρά τις προειδοποιήσεις και τα αιτήματα των μουσουλμάνων θρησκευτικών ηγετών, οι Άγγλοι απέτυχαν να το κάνουν, είτε λόγω της υπερβολικής εμπιστοσύνης τους στην «pax angelicana», είτε λόγω των αντιρρήσεων των Εβραίων εκπροσώπων ενάντια σε τέτοιου είδους διαχωρισμούς που ίσχυαν και γι’ αυτούς. Για μέρες νωρίτερα, οι θερμόαιμοι μεταξύ των Εβραίων και των Μουσουλμάνων υποκινούσαν σε ταραχές, και στη συνοικία τους εβραϊκές εκπαιδευμένες συμμορίες προετοιμάζονταν για τη σύγκρουση, μια προετοιμασία της οποίας οι Μουσουλμάνοι από πολύ καιρό μάλλον δεν είχαν ανάγκη. Το πρωί του Πάσχα του 1920, οι φανατικοί μουσουλμάνοι της Χεβρώνας έφτασαν στην πύλη της Γιάφα με το ιερό τους λάβαρο, τραγουδώντας τα τραγούδια της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας. Εκεί περίμεναν πολλοί Εβραίοι να τους υποδεχτούν. Οι Εγγλέζοι Τόμις με τους αξιωματικούς τους ήταν όλο στην εκκλησία. Ποιανού οι προσβολές ήταν οι χειρότερες και ποιος έδωσε το πρώτο χτύπημα δεν είναι ξεκάθαρο. Η μάχη απλώθηκε γρήγορα. Οι Εβραίοι ήταν καλύτερα εξοπλισμένοι, με όπλα κατά*

των μουσουλμανικών μαχαιριών· αλλά οι Μουσουλμάνοι ήταν καλύτεροι μαχητές. Η πόλη εντός των τειχών έπεσε γρήγορα στα χέρια τους. Οι Εβραίοι που ζούσαν εκεί ήταν οι παλιές οικογένειες των Σεφαρδιτών, που κατοικούσαν σε άθλιες παραγκουπόλεις, χωρίς συμπάθεια προς τον Σιωνισμό, ειρηνικοί και αρκετά απροετοίμαστοι. Η μουσουλμανική μανία εκτονώθηκε σε αυτούς τους κακομοίρηδες. Έξω από τα τείχη η συντριπτική πλειοψηφία ήταν Εβραίοι. Σύμφωνα με επίσημους υπολογισμούς, εκείνη την εποχή υπήρχαν 28.000 Εβραίοι, 16.000 Χριστιανοί και 14.500 Μουσουλμάνοι στην Ιερουσαλήμ. Αυτό που έκανε ο Μουσουλμάνος μέσα στα τείχη, ο Εβραίος προσπάθησε να το κάνει έξω από τα τείχη. Μπροστά στα μάτια μου είχε στηθεί ένα αραβικό στρατόπεδο ακριβώς κάτω από τη μεγάλη εβραϊκή συνοικία, κάηκε και λεηλατήθηκε, οι φτωχοί κάτοικοι τράπηκαν σε φυγή για να σώσουν τη ζωή τους ενώ ακουγόντουσαν πυροβολισμοί από την εβραϊκή συνοικία. Δύο άνδρες σκοτώθηκαν εκεί. Όταν έφτασαν τα στρατεύματα σ' αυτό το σημείο ο μεγάλος όγκος των ταραχοποιών που συγκέντρωσαν ήταν Εβραίοι. Οι δικαστικές διαδικασίες που ακολούθησαν φαινόταν να φέρουν την κύρια ευθύνη για το ξέσπασμα πάνω τους. Οι κύριες ποινές μοιράστηκαν εξίσου μεταξύ Εβραίων και Μουσουλμάνων, αλλά από τους εγκληματίες που πήραν ελαφρύτερες ποινές η πλειοψηφία ήταν Εβραίοι. Για μια εβδομάδα ζούσαμε σε κατάσταση πολιορκίας, δεν επιτρεπόταν να περάσουμε ή να βγούμε από τις πύλες της πόλης, ή να εμφανιστούμε στη στέγη ή στο μπαλκόνι μετά τη δύση του ηλίου, και για μήνες υπήρχαν φρουροί σε κάθε στροφή, οι συνελεύσεις απαγορεύονταν και υπήρχε συνεχής κίνδυνος νέας εστίας.»

«*Ο διορισμός του σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ, ενός Εβραίου, σαν κυβερνήτη του νέου προτεκτοράτου κάτω από τη Σιωνιστική Εντολή, αύξησε πολύ τον ενθουσιασμό. Σε μουσουλμανικές πόλεις όπως η Ναμπλούς ειπώθηκε ανοιχτά παρουσία μου ότι κανένας Εβραίος δεν θα μπορούσε να μπει στον τόπο και να ζήσει. Οι Χριστιανοί, που δεν είχαν πάρει μέρος στις ταραχές, ήταν εντούτοις συμπαθείς στους Μουσουλμάνους και έβλεπε κανείς το περίεργο θέαμα του Σταυρού και της Ημισελήνου να κάνουν κοινό μέτωπο. Είχε προφητευτεί ότι αν ο σερ Χέρμπερτ ερχόταν σαν κυβερνήτης, δεν θα έμπαινε ποτέ ζωντανός στην Ιερουσαλήμ. Στην πραγματικότητα, αποβιβάστηκε στη Γιάφα και ανέβηκε στην Ιερουσαλήμ με ισχυρή φρουρά, με πολυβόλα μπροστά και πίσω, και την επόμενη εβδομάδα έκανε μια επίσκεψη στη Ναμπλούς και στη Χάιφα με τον ίδιο τρόπο. Αυτή ήταν η κατάσταση όταν έφυγα από την Παλαιστίνη. Ο σερ Χέρμπερτ εκείνη την εποχή είχε μόλις εκδώσει τη δήλωσή του και την ερμηνεία του για την εντολή. Οι Άγγλοι αξιωματικοί και αξιωματούχοι ήταν σχεδόν κατά της Σιωνιστικής Εντολής και οι δηλώσεις τους σε πολλές περιπτώσεις ήταν εξαιρετικά ειλικρινείς. Μερικοί από τους πιο επιφανείς και καλύτερα καταρτισμένους αναζήτησαν μεταθέσεις σε άλλες θέσεις λόγω των συναισθημάτων τους για το θέμα, και κάποιοι παραιτήθηκαν.*»

«*Από τότε ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αποκτηθούν αξιόπιστες πληρο-*

φορίες για τις συνθήκες που επικρατούν. Φαίνεται όμως, από όλες τις πληροφορίες που μπόρεσα να συγκεντρώσω, ότι ο σερ Χέρμπερτ, ο οποίος, πιστεύω, δεν είναι ο ίδιος Σιωνιστής, ενήργησε με μοναδική διακριτικότητα και ευχέρεια. Επέδειξε μεγάλη δικαιοσύνη και έδειξε την πρόθεσή του να κυβερνήσει με αμεροληψία, χωρίς να παρέχει ιδιαίτερες χάρες σε κανένα, ούτε επιτρέποντας σε επιτροπές από το εξωτερικό ή τοπικές οργανώσεις να υπαγορεύουν ή να αναλαμβάνουν να υπαγορεύσουν άδικες πολιτικές. Όταν έφυγα από την Παλαιστίνη, οι Εβραίοι έφευγαν σε σημαντικό αριθμό, ειδικά όσοι διεκδικούσαν την αμερικανική υπηκοότητα, έτσι ώστε η έξοδος ήταν μεγαλύτερη από την είσοδο. Από τότε, αν μπορώ να κρίνω από αναφορές, έρχονται Εβραίοι, κυρίως από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, άλλοι παρασιτικοί και απαράδεκτοι, άλλοι ανώτερου τύπου. Μερικοί από τους τελευταίους, απόφοιτοι πανεπιστημίων, άνδρες και γυναίκες, μπορεί να θεωρηθούν ότι ασχολούνται με σκληρή χειρωνακτική εργασία, μου λένε, να κατασκευάζουν δρόμους και άλλα παρόμοια, να μην περιφρονούν να κάνουν τέτοια δουλειά για να εξασφαλίσουν το παλαιστινιακό τους σπίτι και να εκπληρώσουν τις φιλοδοξίες τους.»

«*Είναι πολύ νωρίς για να κρίνουμε το μέλλον του σιωνιστικού πειράματος στην Παλαιστίνη. Εάν οι αγγλικές αρχές θα παρέχουν ισοτιμία όρων σε όλους, και εάν οι Εβραίοι θα ακολουθήσουν την παλιά πολιτική της συμμαχίας των Ισραηλιτών και των σχολείων τους επιδιώκοντας να ωφελήσουν όλους τους κατοίκους της χώρας εξίσου, να καταστρέψουν και όχι να δημιουργήσουν θρησκευτικές, φυλετικές και κοινωνικές προκαταλήψεις, τότε ο Εβραίος μπορεί ίσως να ξεπεράσει την παρούσα προκατάληψη εναντίον του και η εισβολή του στην Παλαιστίνη μπορεί να αποδειχθεί ευλογία τόσο για τον ίδιο όσο και για τη χώρα. Ωστόσο, οι μέθοδοι εκείνων που είχαν τον έλεγχο του Σιωνιστικού κινήματος στην Παλαιστίνη, ενώ ήμουν εκεί, στόχευαν προς την αντίθετη κατεύθυνση και έτειναν να κάνουν τον Εβραίο αντικείμενο μίσους και βίας όπου προσφερόταν η ευκαιρία για βία. Αυτό καταδεικνύεται ξανά από την πρόσφατη αιματηρή εξέγερση στη Γιάφα, η οποία επέφερε την αποστολή ενός βρετανικού πολεμικού πλοίου στο λιμάνι· και η εντολή που εκδόθηκε για την αναστολή όλης της μετανάστευσης δείχνει ότι όχι μόνο η Γιάφα αλλά ολόκληρη η χώρα είναι ανασφαλής. Οι Εβραίοι στην Παλαιστίνη προστατεύονται πλέον μόνο με τη δύναμη των βρετανικών όπλων. Εάν τα βρετανικά στρατεύματα αποσύρονταν, οι Εβραίοι θα εξοντώνονταν από τους θυμωμένους γηγενείς, από τους οποίους μόνο οι Μουσουλμάνοι υπερτερούν αριθμητικά σε αναλογία πάνω από δέκα προς έναν· και σε μια τέτοια ενέργεια οι γειτονικές χώρες θα συμπαρασταθούν, παρέχοντας έτοιμη βοήθεια εάν χρειαζόταν. Η Μεσοποταμία και η Αίγυπτος βράζουν από δυσαρέσκεια κατά της βρετανικής κυριαρχίας και των φυλετικών-θρησκευτικών ζυμώσεων, και η Παλαιστίνη γι' αυτές και για τους Άραβες της Αραβίας είναι μια ιερή γη που περιλαμβάνεται στην κληρονομιά του*

Ισλάμ. Η μουσουλμανική Ινδία το αισθάνεται επίσης έντονα αυτό, και οι Βρετανοί υποχρεώθηκαν να αποσύρουν τα μουσουλμανικά ινδικά στρατεύματα από την Παλαιστίνη, επειδή δεν θα πολεμήσουν τους ομόθρησκούς τους.»

«*Σε αυτή τη χώρα το εβραϊκό πρόβλημα που έπρεπε να αντιμετωπίσουμε μέχρι τώρα δεν είναι αποτέλεσμα θρησκευτικής αντιπάθειας. Θρησκευτικά, πολιτικά και οικονομικά, ο Εβραίος έχει την ίδια ευκαιρία με όλους τους άλλους. Το εβραϊκό πρόβλημα εδώ ήταν απλώς θέμα κοινωνικής προκατάληψης, που προέκυψε από το εξαιρετικά δύσκολο έργο της συγχώνευσης με μεγάλη ταχύτητα ενός τεράστιου πληθυσμού, ξένου στη φυλή, τον πολιτισμό, τα έθιμα και τις συνήθειες. Το 1880 υπήρχαν, σύμφωνα με τις εβραϊκές στατιστικές, 250.000 Εβραίοι σε αυτή τη χώρα. Οι Εβραίοι τώρα ισχυρίζονται πως είναι 3.500.000, σε μια επί το πλείστον ανακατανεμημένη μάζα συγκεντρωμένη σε μερικές από τις μεγάλες πόλεις – το ένα τρίτο από αυτούς στη Νέα Υόρκη. Ερχόμενοι σε τόσο μεγάλους αριθμούς σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα και αγνοώντας έτσι, ηθελημένα ή ακούσια, βοηθούν ο ένας τον άλλον να αντισταθούν στη διαδικασία της αμερικανοποίησης. Αυτό αυξάνει τρομερά τα περιστατικά κοινωνικής προκατάληψης. Αυτοί που δεν έχουν συνειδητή προκατάληψη είτε για τη θρησκεία είτε για τη φυλή, κινδυνεύουν να εμποτιστούν ή να αναπτύξουν τέτοια προκατάληψη σαν μέθοδο προστασίας των θεσμών τους, των παραδόσεων και των συνηθειών τους. Το σιωνιστικό κίνημα, με τη σκόπιμη ανάπτυξη της φυλετικής συνείδησης και της φυλετικής ιδιαιτερότητας από την πλευρά του Εβραίου, είναι ένα πρόσθετο εμπόδιο ενάντια στις προσπάθειες εκείνων των Εβραίων και εκείνων των Χριστιανών που επιδιώκουν να διαλύσουν την προκατάληψη και να φέρουν κοντά Εβραίους και Χριστιανούς σε μια κοινή αναγνώριση του χρυσού κανόνα: ότι ο καθένας πρέπει να συμπεριφέρεται στον άλλον όπως θα ήθελε, για παράδειγμα, να του συμπεριφερθεί. Ένας από τους σπουδαιότερους Άγγλους Εβραίους, που τον τιμούν και τον σέβονται τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Χριστιανοί για τις γνώσεις του, τη φιλανθρωπία και τη θεοσεβή του ευγένεια, λέει για αυτόν τον φυλετικό-πολιτικό σιωνισμό ότι έχει ραγίσει την καρδιά του και γύρισε το ρολόι εκατό χρόνια προς τα πίσω για τον λαό του. Ο χριστιανός λάτρης της πατρίδας του και των συνανθρώπων του μπορεί κάλλιστα να εκφράσει ένα παρόμοιο συναίσθημα από την πλευρά του.*»

«The Dearborn Independent», τεύχος 17 Σεπτεμβρίου 1921

Πώς οι Εβραίοι κυβέρνησαν και κατέστρεψαν το «Tammany Hall»

Στη μνήμη ακόμη και των νεαρών ανδρών, το Tammany Hall* ήταν το συνώνυμο όλων των πολιτικών τεχνασμάτων, στο λεξιλόγιο της λαϊκής κριτικής. Το Tammany Hall θεωρήθηκε σαν το χειρότερο παράδειγμα διακυβέρνησης των αφεντικών και πολιτικής διαφθοράς που ήταν δυνατό να βρεθεί σε οποιοδήποτε από τα κόμματα. Το ίδιο το όνομά του έγινε στίγμα.

Αλλά ακόμη και ο πιο απρόσεκτος αναγνώστης εφημερίδων πρέπει να παρατήρησε τη σταδιακή εξασθένιση του Tammany Hall από τα δημόσια σχόλια, τη διακοπή της πικρόχολης κριτικής, την πλήρη απουσία από τα πρωτοσέλιδα με άσχημες κατηγορίες, και το κάλεσμα των ξενιστών της καλής υπηκοότητας να πολεμήσουν ενάντια στη ζοφερή κηδεμονία που διατηρούσε την έδρα της στο Wigwam**.

Γιατί αυτή η αλλαγή; Οφείλεται στην εξάλειψη του Tammany Hall σαν πολιτική δύναμη; Όχι, το Tammany είναι ακόμα εκεί, όπως θα σας πει οποιοσδήποτε πολιτικός της Νέας Υόρκης. Οφείλεται, λοιπόν, σε μια μεταρρύθμιση αυτού του οργανισμού; Όχι, η τίγρη του Tammany δεν έχει αλλάξει τις ρίγες της. Τότε, ίσως, αυτή η αλλαγή να οφείλεται στο δημόσιο αίσθημα; Καθόλου. Η εξήγηση βρίσκεται σε άλλες γραμμές.

Υπήρξε μια εποχή που θαρραλέα δημοσιεύματα έλεγαν την αλήθεια για το Tammany Hall, αλλά το περιοδικό Harper's Weekly και άλλα που διεξήγαγαν σκληρό πόλεμο ενάντια στον Τίγρη***, είτε πέρασαν στην ανυπαρξία είτε έχουν περιέλθει στον έλεγχο των Εβραίων. Η σιωπή που έχει καλύψει ορισμένα ζητήματα δεν πρέπει να σημειωθεί και να παραμεριστεί χωρίς αναφορά στον αλλαγμένο έλεγχο του Τύπου. Υπήρξε μια εποχή που δημόσιοι φορείς όπως η Ένωση Πολιτών οργανώθηκαν για να αντιταχθούν στο Tammany και για να τηρήσουν εθελοντική εγρήγορση στις δραστηριότητές τους· αυτοί οι φορείς έχουν υποκύψει στις εβραϊκές συνεισφορές και στις ιδιότητες των μελών και δεν βρίσκο-

---

* Το Tammany Hall, επίσης γνωστό σαν Society of St. Tammany, The Sons of St. Tammany, ή Columbian Order, ήταν μια πολιτική οργάνωση της Νέας Υόρκης που ιδρύθηκε το 1786 και ενσωματώθηκε στις 12 Μαΐου 1789 ως Tammany Society.

** Το Wigwam ήταν ένα συνεδριακό κέντρο και αίθουσα συνεδριάσεων που χρησίμευσε ως ο χώρος της Εθνικής Συνέλευσης των Ρεπουμπλικανών του 1860. Βρισκόταν στο Σικάγο του Ιλινόις, στο Lake Street and Market (αργότερα Wacker Drive) κοντά στον ποταμό Σικάγο.

*** Ο Τόμας Ναστ σε σκίτσο του, κατήγγειλε το Tammany Hall σαν μια άγρια τίγρη που σκοτώνει τη δημοκρατία. Η εικόνα μιας τίγρης χρησιμοποιήθηκε συχνά για να αναπαραστήσει το πολιτικό κίνημα του Tammany Hall.

νται πια σε επιφυλακή.

Η κατακραυγή εναντίον του Tammany φαινόταν να σιωπά τη στιγμή που η αιγίδα του Tammany έπεσε στα χέρια των Εβραίων της Νέας Υόρκης, όπου αναπαύεται τώρα, με την Κέχιλα να είναι το πραγματικό πολιτικό κέντρο, και το Tammany όμως ένας σταθμός διανομής – ένα είδος οργάνωσης του «μετώπου των μη-Εβραίων» για μια πιο ισχυρή Κέχιλα. Μερικοί ηγέτες του Tammany επιτρέπεται να βγουν μπροστά, αλλά όλοι γνωρίζουν από τους αρχηγούς των Wigwam ότι η εξουσία έχει φύγει, τώρα βρίσκεται στις εβραϊκές διασκέψεις. Ο Μέρφι* εξακολουθεί να είναι ο αρχηγός του Tammany, αλλά όπως ο Σαμψών όταν είχε κουρευτεί, δεν τον φοβούνται και δεν τον υπακούουν όπως παλιά. Στην πραγματικότητα, ο εξιουδαϊσμός του Tammany Hall έχει πλέον ολοκληρωθεί. Κάπου-κάπου οι Ιρλανδοί – πάντα ταιριάζουν με τους Εβραίους – σηκώνουν τα κεφάλια τους και δείχνουν τη μάχη, αλλά ως επί το πλείστον κυριαρχούν τα εβραϊκά χρήματα και ο Τίγρης ξαπλώνει.

Το Tammany Hall ήταν ένας από τους ισχυρότερους πολιτικούς οργανισμούς που έχουν δει ποτέ οι Ηνωμένες Πολιτείες, ισχυρό όχι μόνο στη δημοτική και πολιτειακή πολιτική, αλλά συχνά ασκούσε αποφασιστική επιρροή στις εθνικές υποθέσεις. Ήταν, χωρίς υπερβολή, ισχυρό.

Αν υπάρχει μια ιδιότητα που προσελκύει τους Εβραίους, αυτή είναι η δύναμη. Όπου κι αν είναι η έδρα της εξουσίας, εκεί μαζεύονται σμήνη. Καθώς το Tammany ήταν η δύναμη και η πύλη της εξουσίας, ήταν φυσικό οι Εβραίοι της μεγαλύτερης εβραϊκής πόλης στον κόσμο να το φλερτάρουν. Αναμφίβολα, επηρεάστηκαν επίσης από την ασυμφωνία του γεγονότος ότι στη μεγαλύτερη εβραϊκή πόλη, η πιο σταθερή πολιτική εξουσία ήταν μη Εβραϊκή. Αυτή ήταν μια κατάσταση που απαιτούσε διόρθωση.

Όταν ο Γερμανοεβραίος τραπεζίτης, Άουγκουστ Σόενμπεργκ, ήρθε σε αυτή τη χώρα με το όνομα Όγκαστ Μπελμόν για να εκπροσωπήσει τα συμφέροντα των Ρότσιλντ, το οξυδερκές μάτι του αντιμετώπισε αμέσως την κατάσταση και αμέσως άρχισε να ζητά την εύνοια του Tammany. Έγινε μέλος και υποστηρικτής. Ήταν καλή δουλειά γι’ αυτόν τον Εβραίο τραπεζίτη, επειδή τα κεφάλαια των Ρότσιλντ επενδύθηκαν σε μεγάλο βαθμό σε ενέργειες της Νέας Υόρκης. Οι ιδιότητες των ενεργειών της πόλης ήταν και εξακολουθούν να είναι σε μεγάλο βαθμό, όπως σε όλες τις αμερικανικές πόλεις, στο έλεος της τοπικής δύναμης Tammany, με όποιο όνομα και αν είναι γνωστό. Ο Μπελμόν έθεσε τον εαυτό του κάτω από την πτέρυγα της εξουσίας για να προστατεύσει τις επενδύσεις για τις οποίες ήταν υπεύθυνος.

---

* Ο Τσαρλς Φράνσις «Charles Francis «Σιωπηλός Τσάρλι» Μέρφι (20 Ιουνίου 1858 – 25 Απριλίου 1924), γνωστός και ως Αφεντικό Μέρφι, ήταν Αμερικανική πολιτική προσωπικότητα. Ήταν επίσης ο μακροβιότερος επικεφαλής του Tammany Hall της Νέας Υόρκης, μια θέση που υπηρέτησε από το 1902 έως το 1924.

Ο Όγκαστ Μπελμόν απέκτησε τελικά την πολυπόθητη υπεροχή του Grand Sachem* του Tammany Hall. Η οικογένεια Μπελμόν για ένα διάστημα αντιπροσώπευε τη μοναδική εβραϊκή τραπεζική υποστήριξη του Tammany Hall, αλλά αυτή η τιμή είναι πλέον μοιρασμένη μεταξύ πολλών.

Στην εποχή του Ρίτσαρντ Κρόκερ, όταν η διαφθορά πήγαινε χέρι-χέρι με την εξουσία και η εξουσία προφανώς δεν ήταν πιο αδύναμη γι' αυτό, διαπιστώνουμε ότι ο στενός φίλος, ο επιχειρηματικός συνεργάτης και ο πολιτικός συνεργάτης αυτού του διαβόητου ηγέτη ήταν Εβραίος – ο Άντριου Φρίντμαν. Ο Φρίντμαν και ο Κρόκερ ζούσαν μαζί στο «Democratic Club» στην 5η Λεωφόρο, ενώ οι πολιτικοί του Tammany ακόμη και τότε είχαν γίνει αρκετά πλούσιοι ώστε να περιφρονούν τη 14η Λεωφόρο. Ο Φρίντμαν κατείχε το πορτοφόλι της οργάνωσης, σαν επικεφαλής της Επιτροπής Οικονομικών, και ήταν ο εκπρόσωπος και το φερέφωνο του Κρόκερ όταν ο αρχηγός πήγε στην εξορία με μια τεράστια περιουσία.

Η πιο πρόσφατη εβραϊκή δύναμη στο Tammany Hall, και ένας από τους πιο φιλελεύθερους συνεισφέροντες στα κεφάλαια της εκστρατείας του Tammany, είναι ο δικηγόρος, Σάμιουελ Ούντερμαγιερ, του οποίου η ειδικότητα των τελευταίων ετών φαίνεται να χρησιμεύει σαν κριός της εβραϊκής εξουσίας ενάντια σε συμφέροντα που θέλει να καταστραφούν, και της οποίας οι προσπάθειες συνήθως καμουφλάρονται κάτω από υπερβολικές δημοσιογραφικές διαφημίσεις σαν εξ ολοκλήρου προς το δημόσιο συμφέρον. Ο κ. Ούντερμαγιερ δεν έχει ιδιαίτερα καλό χιούμορ με το Tammany αυτές τις μέρες, λόγω της πρόσφατης ήττας του γιου του, Ίρβινγκ Ούντερμαγιερ, για δικαστική θέση. Κάπου έγινε ένα ολίσθημα. Οι Εβραίοι εγκατέλειψαν το πλοίο Ουίλσον ούτως ή άλλως, προφανώς βλέποντας τι ερχόταν στον δρόμο της ανταπόδοσης για την κολοσσιαία και εκπληκτική κακοδιαχείριση των πολεμικών επιχειρήσεων που ήταν κυρίως στα χέρια τους· και στο μπέρδεμα που ακολούθησε, ένας γόνος του οίκου Ούντερμαγιερ γεύτηκε την ήττα.

Το Tammany περιλαμβάνει και άλλους Εβραίους μεταξύ των υποστηρικτών του. Ο Νέιθαν Στράους, ένας από τους ιδιοκτήτες της R. H. Macy & Company, υπήρξε για χρόνια ενεργό μέλος της οργάνωσης και ένας από τους ηγέτες των εσωτερικών συμβουλίων της.

Ένας Εβραίος πολιτικός του γκέτο, ο Χένρι Μ. Γκόλντφογκλ εκπροσωπούσε τα εβραϊκά συμφέροντα στο Κογκρέσο για πολλά χρόνια και αναμενόταν να συνεχίσει, αλλά γλίστρησε στις εκλογές και πρόσφα-

* Ο Γουίλιαμ Μούνεϊ, ένας ταπετσέρης στη Νέα Υόρκη, ίδρυσε το Society of St. Tammany ή Columbian Order, στις 12 Μαΐου 1789, λίγες μέρες μετά την ορκωμοσία του Τζορτζ Ουάσινγκτον σαν τον πρώτο πρόεδρο σύμφωνα με το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ο σκοπός του Μούνεϊ ήταν να δημιουργήσει μια εθνική κοινωνία που θα ήταν εγγενής σε χαρακτήρα και δημοκρατική ως προς τις αρχές και τη δράση. Στους αξιωματούχους του έδωσε τίτλους ιθαγενών Αμερικανών: επικεφαλής ήταν ο Grand Sachem (Μεγάλος Φύλαρχος), που επιλέχθηκε από τους συναδέλφους του.

τα «τακτοποιήθηκε» από ένα ραντεβού στη πόλη.

Υπάρχει επίσης ο δικαστής Ότο Ροσάλσκι, ο οποίος έχει εμπλακεί σε μια σειρά από ενδιαφέροντα θέματα που απεικονίζουν την πληρότητα του εβραϊκού δικτύου ελέγχου στην πόλη της Νέας Υόρκης.

Θα μπορούσε κανείς να αναφέρει επίσης τους Μίτσελ Λ. Ερλάνγκερ και τον Ουάρλεϊ Πλάτσεκ, δικαστές του ανωτάτου δικαστηρίου της πολιτείας της Νέας Υόρκης, αλλά αν ξεκινούσε ένας κατάλογος με το εβραϊκό δικαστικό σώμα αυτής της πόλης, πού θα κατέληγε;

Ένα άλλο μέλος του Tammany είναι ο Ράντολφ Γκούγκενχαϊμερ, ιδρυτής της δικηγορικής εταιρείας των Γκούγκενχαϊμερ, Ούντερμαγιερ και Μάρσαλ – ο Ούντερμαγιερ είναι ο προαναφερθείς μεγάλος ιεροεξεταστής των δραστηριοτήτων των μη-Εβραίων γενικά και ο Μάρσαλ επικεφαλής της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής και της Κέχιλα.

Ήταν αναμφίβολα απαραίτητο για έναν Εβραίο που σκόπευε να ελέγξει το δικαστικό σώμα καθώς και την ειδική προστασία για ορισμένες ισχυρές εβραϊκές επιχειρήσεις που βρίσκονται αρκετά κοντά στα όρια του νόμου ώστε να αξίζει να αμφισβητηθεί – ήταν απαραίτητο να αποκτηθεί ο έλεγχος της υπέρτατης πολιτικής μηχανής μέσω της οποίας εκταμιεύονταν οι χάρες στην τοπική πολιτική. Και ο έλεγχος τέτοιων οργανισμών μπορεί πάντα να έχει χρήματα.

Όχι ότι οι Εβραίοι ρίχτηκαν ολοκληρωτικά στο Tammany. Το φυσικό πολιτικό σπίτι του Εβραίου φαίνεται να είναι στο Ρεπουμπλικανικό κόμμα, γιατί εκεί επιστρέφει μετά από ένα εγχείρημα αλλού. Αλλά η προτίμησή του για το Ρεπουμπλικανικό κόμμα δεν συγκινεί τον Εβραίο να κάνει το λάθος να είναι αποκλειστικά κομματικό στέλεχος της μιας ομάδας. Είναι καλύτερα, όπως ξέρει, να ελέγχει και τις δύο ομάδες.

Σαν πολιτική πραγματικότητα, όσο ισχυρό είναι το εβραϊκό στοιχείο στο Tammany, εξακολουθεί να είναι ισχυρότερο στις τάξεις του Ρεπουμπλικανικού κόμματος, ενώ ο σοσιαλισμός της Νέας Υόρκης διευθύνεται και επανδρώνεται πλήρως από Εβραίους. Αυτό καθιστά εξαιρετικά εύκολο για τους Εβραίους να στρέψουν την υποστήριξη προς όποια κατεύθυνση επιλέξουν, και για την Κέχιλα να εκπληρώσει οποιαδήποτε απειλή μπορεί να προκαλέσει. Εξασφαλίζει επίσης ότι οποιοσδήποτε Εβραίος υποψήφιος με οποιοδήποτε εισιτήριο θα εκλεγεί. Το ατυχές στην περίπτωση του νεαρού Ούντερμαγιερ ίσως δεν πρέπει να εξηγηθεί πλήρως πολιτικά· αναμφίβολα άλλες αιτίες λειτούργησαν σε αυτό το θέμα.

Είναι πολύς καιρός από τότε που ο Φέρντιναντ Λέβι έφερε τη διάκριση του να είναι ο πρώτος Εβραίος στη Νέα Υόρκη που κατείχε πολιτική δουλειά. Ήταν μόνο ένας ιατροδικαστής και ο άνθρωπος που τον διόρισε ήταν μόνο επίτροπος πυροσβεστικής, αλλά ο επίτροπος της πυροσβεστικής ήταν ο Ρίτσαρντ Κρόκερ. Και ο Λέβι υποστηρίχθηκε σταθερά από το Ανεξάρτητο Τάγμα του B’nai B’rith, του οποίου η επιτυχία σε αυτό το θέμα έθεσε τα θεμέλια για πιο φιλόδοξες απαιτήσεις

αργότερα.

Αλλά στην αρχή, οι Εβραίοι της Κέχιλα υιοθέτησαν την αρχαία πολιτική, όχι να προβάλλουν δικούς τους ανθρώπους, αλλά μη Εβραίους που θα μπορούσαν να είναι χρήσιμοι στον εβραϊσμό. Η διαφορά μεταξύ των φιλοεβραϊκών πολιτικών που δεν είναι οι ίδιοι Εβραίοι, και των πολιτικών της εβραϊκής φυλής, είναι ότι ο πρώτος στην εξουσία μπορεί μερικές φορές να προχωρήσει περισσότερο από ό,τι μπορεί ο Εβραίος στην εξουσία, χωρίς να εντοπιστεί. Αυτό ίσχυε τουλάχιστον μέχρι τώρα, αλλά μάλλον δεν θα ισχύει για πολύ καιρό, τώρα που ανοίγουν τα μάτια του κόσμου. Ο Εβραίος αξιωματούχος υποστηρίζει μόνο τη φυλή του, αλλά το «μέτωπο των μη-Εβραίων» έχει προδώσει τον λαό για χάρη της εβραϊκής εύνοιας.

Έτσι, στις πρώτες μέρες του Tammany, πράγματι μέχρι τα πρόσφατα χρόνια, βλέπουμε το «μέτωπο των μη-Εβραίων» στα γραφεία του Tammany και να απολαμβάνει τη δόξα της δημοσιότητας του Tammany, αλλά στο βάθος υπάρχει πάντα ο «εβραϊκός έλεγχος». Αυτή είναι και μια φόρμουλα για τους πολίτες που θέλουν να μάθουν το νόημα πραγμάτων που διαφορετικά δεν μπορούν να εξηγηθούν – «αναζητήστε τον «εβραϊκό έλεγχο».

Γι' αυτό, λοιπόν, οι Εβραίοι υπήρξαν ισχυροί σε όλα τα κόμματα, έτσι ώστε όπως κι αν πήγαιναν οι εκλογές, να κερδίσουν οι Εβραίοι. Στη Νέα Υόρκη το εβραϊκό κόμμα είναι πάντα που κερδίζει. Η εκστρατεία οργανώνεται σαν ψυχαγωγία, μια εκτροπή για τον κόσμο· τους επιτρέπεται να σκέφτονται και να ενεργούν σαν να κάνουν πραγματικά τη δική τους κυβέρνηση, αλλά πάντα οι Εβραίοι κερδίζουν. Και αν μετά την εκλογή του ανθρώπου ή μιας ομάδας τους, δεν αποδώσει υπακοή στον εβραϊκό έλεγχο, τότε ακούς γρήγορα για «σκάνδαλα» και «ανακρίσεις» και «καταγγελίες», για την απομάκρυνση του ανυπάκουου αξιωματούχου. Συνήθως ένας άνδρας με «παρελθόν» αποδεικνύεται το πιο υπάκουο όργανο, αλλά ακόμη και ένας καλός άνθρωπος μπορεί συχνά να μπλέκεται σε πρακτικές εκστρατείας που τον θέτουν σε κίνδυνο.

Είναι ευρέως γνωστό ότι η εβραϊκή χειραγώγηση των θεμάτων της προεκλογικής εκστρατείας έχει γίνει τόσο επιδέξια, ώστε ανεξάρτητα από το ποιος υποψήφιος εκλεγόταν, υπήρχαν έτοιμα αρκετά στοιχεία για να τον δυσφημήσουν σε περίπτωση που οι Εβραίοι αφέντες του χρειαζόταν να τον δυσφημήσουν. Η διευθέτηση αυτού είναι μέρος της πληρότητας του εβραϊκού ελέγχου. Και, φυσικά, ο αμερικανικός λαός έχει εκπαιδευτεί αρκετά για να βρυχάται εναντίον του δημόσιου αξιωματούχου αμέσως μόλις το πρώτο εβραϊκό πολιτικό κυνηγόσκυλο εκπέμπει το προειδοποιητικό του κόλπο.

Όσο εκπληκτική κι αν είναι η τεχνική της εβραϊκής πολιτικής διαδικασίας, η ετοιμότητα στην οποία μπορεί να βασιστεί κανείς στον αμερικανικό λαό για να παίξει τον ρόλο του στην προώθηση του παιχνι-

διού είναι ακόμα πιο εκπληκτική. Αυτό που έχει κάνει ο κ. Τζον Φράνσις Χάιλαν, ο σημερινός δήμαρχος της Νέας Υόρκης για να τιμωρηθεί, δεν είναι ξεκάθαρο σε έναν ακομμάτιστο ερευνητή. Αλλά το γεγονός ότι οι Εβραίοι έχουν βάλει σκοπό να τον «ξεφορτωθούν» για κάτι είναι εμφανές από κάθε πλευρά.

Στην λεγόμενη «στεγαστική έρευνα» του Ούντερμαγιερ, οι άνθρωποι που ανασύρθηκαν ήταν μη Εβραίοι και το αποτέλεσμα της όλης επιχείρησης ήταν μια ισχυρότερη εβραϊκή κυριαρχία από ποτέ στις υποθέσεις στέγασης της Νέας Υόρκης. Οι Εβραίοι εξαιρούνται από τέτοιες έρευνες. Το εκλεκτό θήραμα είναι μη εβραϊκοί επιχειρηματικοί οίκοι των οποίων τα μυστικά μπορεί να είναι αναγκαστικά και το καλό όνομα των οποίων μπορεί να λερωθεί με μια καλυμμένη νομική διαδικασία. Υπάρχει ένα τέτοιο πράγμα όπως ο εκβιασμός, τόσο σεβαστός, ώστε να είσαι ανύποπτος.

Ο κυβερνήτης της Νέας Υόρκης Γουίλιαμ Σούλτσερ, ήταν επιλογή των Εβραίων. Συγκέντρωσαν χρήματα για την εκστρατεία του, τον πίεσαν και τον πρόσεχαν. Τελικά κάτω από την πίεση ενός επιτακτικού αισθήματος δικαιοσύνης, ο Σούλτσερ συγχώρησε έναν μη Εβραίο υπηρέτη μιας σημαντικής εβραϊκής οικογένειας της Νέας Υόρκης, έναν νεαρό άνδρα, τον οποίο μια κλίκα Εβραίων πολύ εξέχουσα στον πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό κόσμο είχε σχεδιάσει να τον «βγάλει απ’ τη μέση» για μια περίοδο 30 ετών. Ο Σούλτσερ δεν είχε άλλη επιλογή από το να συγχωρήσει τον νεαρό Μπραντ. Πλήρωσε όμως την ποινή. Καταδικάστηκε. Οι Εβραίοι που τον υποστήριξαν κατέθεσαν εναντίον του και οι επιταγές τους χρησιμοποιήθηκαν για να βοηθήσουν στην απόλυσή του. Η ιστορία του νεαρού Μπραντ κρέμεται βαριά πάνω από τα κεφάλια μερικών από τα πιο περήφανα εβραϊκά ονόματα στη Νέα Υόρκη.

Το να παίζουν και στις δύο πλευρές του πολιτικού φράχτη και να κρατούν πάντα δεμένους σε ένα νήμα τους άνδρες που εκλέγουν στο αξίωμα, είναι δύο εβραϊκά χαρακτηριστικά που δεν πρέπει να παραλείψουμε να λαμβάνουμε υπόψη. Η «The Dearborn Independent», στα πρόσφατα άρθρα της που έδειχναν το χέρι του Πολ Βάρμπουργκ στο Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα, μπόρεσε να αποδείξει με τα λόγια του κ. Βάρμπουργκ ότι η εταιρεία του, Kuhn, Loeb & Company, κατά τη διάρκεια του αγώνα μεταξύ των τριών υποψηφίων των Ρούζβελτ, Ταφτ και Ουίλσον, υποστήριξε και τους τρεις. Οι Εβραίοι ιδιοκτήτες της R. H. Macy & Company, στη Νέα Υόρκη, ακολούθησαν την ίδια αρχή· ενώ ο Νέιθαν Στράους φρόντιζε τις υποθέσεις στο Tammany Hall, ο αδελφός και συνεργάτης του, Ισιντόρ Στράους, ήταν ένας από τους πιο ενεργούς αντιπάλους του Tammany. Ήταν επομένως διαφορετικά τα συμφέροντα των δύο ανδρών; Καθόλου.

Πάρτε την εταιρεία των Γκουγκενχάιμερ, Ούντερμαγιερ και Μάρσαλ. Αυτή είναι μια αξιοσημείωτη εταιρεία για το ρόλο που διαδραματίζει στις

επιχειρήσεις. Κάθε κοινότητα στην Αμερική έχει επηρεαστεί από τις αποφάσεις του Λούις Μάρσαλ σαν επικεφαλής της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής. Ο Ούντερμαγιερ είναι ο αρχιανακριτής για τον Εβραϊσμό. Ο Ράντολφ Γκούγκενχαϊμερ, ο ιδρυτής της εταιρείας, πέτυχε την κορυφαία επιρροή οποιουδήποτε άλλου εκτός από τον Αρχηγό στο παλιό «Wigwam» και ήταν μια υπολογίσιμη δύναμη σε όλα τα θέματα. Αλλά ο Λούις Μάρσαλ είναι ένας «πεθερός» Ρεπουμπλικάνου και μέλος της Λέσχης των Ρεπουμπλικάνων. Εδώ έχουμε και πάλι την αγαπημένη μέθοδο της συμπερίληψης όλων των κομμάτων κάτω από την ευρύχωρη πτέρυγα του εβραϊκού προγράμματος.

Εξ ου και η δημοτικότητα της «συγχώνευσης» στις εκλογές της Νέας Υόρκης. Έχει γίνει μόδα, αλλά ο πιο αξιοσημείωτος σκοπός της είναι να διασφαλίσει την εκλογή ενός Εβραίου όποια κι αν είναι η πολιτική του. Σε ορισμένες περιφερειακές συνελεύσεις είναι αδύνατο να βρεθεί κάποιος άλλος εκτός από έναν Εβραίο για να ψηφιστεί. Όταν ο Ότο Άλφρεντ Ροσάλσκι, ένας νομικός που ενεπλάκη στο σκάνδαλο Μπραντ, επανεξελέγη δικαστής ολομέλειας το 1920, ήταν ο υποψήφιος της «συγχώνευσης» τόσο για τους Δημοκρατικούς όσο και για τους Ρεπουμπλικάνους. Ήταν ίσως τυχερός που ήταν ο υποψήφιος. Το θέμα τώρα είναι ότι όποτε ένας υποψήφιος μπορεί να είναι ευάλωτος, είναι πολύ επιθυμητός για να αποφευχθεί ένας αγώνας εναντίον του εξαλείφοντας κάθε αντίθεση πριν από τις εκλογές. Η «συγχώνευση» είναι ένα άλλο θέμα που πρέπει να εξεταστεί προσεκτικά για λογαριασμό της αμερικανικής κυριαρχίας των αμερικανικών πόλεων.

Με τον τρόπο που εξελίσσονται τα πράγματα στη Νέα Υόρκη, αυτές οι διακομματικές και «συγχωνευτικές» σκοπιμότητες μπορεί σύντομα να είναι περιττές, γιατί σε κάθε περίπτωση θα είναι πολύ δύσκολο να αποφευχθεί η εκλογή ενός Εβραίου. Από τους υποψηφίους όλων των κομμάτων για τα αξιώματα της δικαιοσύνης του ανωτάτου δικαστηρίου της Νέας Υόρκης, που είναι 26, οι 14 ήταν Εβραίοι. Από τους υποψηφίους για την προεδρία των Δημοκρατικών οι 13 ήταν Εβραίοι. Από τους υποψηφίους για την προεδρία των Ρεπουμπλικάνων οι 14 ήταν Εβραίοι. Από τους υποψηφίους για την προεδρία των σοσιαλιστών, 22 ήταν Εβραίοι.

Η δύναμη του Tammany προερχόταν ακριβώς από την ίδια πηγή με τη δύναμη της Κέχιλα, δηλαδή από τον ξένο πληθυσμό· η διαφορά ήταν ότι η Κέχιλα είχε μια πιο συμπαγή ξένη μάζα για να αντλήσει. Αλλά τόσο οι Εβραίοι ηγέτες όσο και οι ηγέτες του Tammany γνώριζαν πάντα το γεγονός ότι η δύναμή τους εξαρτιόταν από μια αδιάκοπη ροή μετανάστευσης, για να καλύψει τις απώλειες που υπέστησαν από την αμερικανοποίηση του λαού. Πάντα ο μη αμερικανοποιημένος ξένος αποτελεί το καλύτερο υλικό για τους σκοπούς της Κέχιλα και του Tammany. Η Κέχιλα βασίζεται στην αρχή της αναγνώρισης των φυλετικών μειονοτήτων και το Tammany έχει αποκτήσει μια ειδικότητα

να εκπροσωπεί τις φυλετικές μειονότητες στα συμβούλιά της. Αυτή ήταν μια φιλελεύθερη πολιτική, και ήταν εντελώς αμερικανική στην αρχική της πρόθεση (καθώς το Tammany ήταν μια εντελώς αμερικανική συνέλευση στο ξεκίνημά του), αλλά σύντομα καταλήφθηκε από τους Εβραίους και χρησιμοποιήθηκε για τους δικούς τους σκοπούς, και για την τελική καταστροφή όλων εκτός από Εβραϊκή εκπροσώπηση. Έτσι, σε όλη την ιστορία της μεταναστευτικής δραστηριότητας, το Tammany ήταν στο πλευρό της ορθάνοιχτης πύλης χωρίς κανέναν περιορισμό. Όσο κατώτερος είναι ο τύπος του μετανάστη, τόσο πιο εύκολα επιδέχεται τις εντολές του αρχηγού.

Το Tammany των τελευταίων ετών ήταν ο ικανός υποστηρικτής της Κέχιλα σε όλες τις προσπάθειες να ματαιώσει τον έλεγχο της μετανάστευσης.

Η τρίτη μεγάλη εισροή μεταναστών στις Ηνωμένες Πολιτείες συνέβη το 1884 και ήταν η αιτία της έναρξης του εκφυλισμού του Tammany Hall. Το μεγάλο κύμα αποτελούνταν από Ρώσους, Αυστριακούς και Ούγγρους Εβραίους, των οποίων η άφιξη ακολουθήθηκε από μια αξιομνημόνευτη περίοδο εγκληματικότητας, τα σημάδια της οποίας παραμένουν μέχρι σήμερα. Πράγματι, η πτώση του Ρίτσαρντ Κρόκερ ήταν το άμεσο αποτέλεσμα.

Εκείνη την εποχή, τα αστυνομικά τμήματα και τα Πταισματοδικεία ενώπιον των οποίων παραπέμφθηκαν για πρώτη φορά όλες οι ποινικές υποθέσεις στην πόλη, βρίσκονταν στα χέρια του Tammany Hall. Το αποτέλεσμα ήταν μια συνεταιρική σχέση μεταξύ της τοπικής αυτοδιοίκησης και του εγκλήματος που δεν έχει αναπαραχθεί εκτός των σημιτικών χωρών.

Εβραίοι μετανάστες του πιο σκιώδους τύπου οργάνωσαν μια ένωση με το όνομα «The Max Hochstim Association», η οποία έγινε γνωστή κατά τη διάρκεια των ερευνών της επιτροπής του Κλάρενς Λέξοου σαν «Η συμμορία του δικαστηρίου της αγοράς του Έσσεξ» (The Essex Market Court Gang). Ένα από τα κύρια αφεντικά ήταν ο Μάρτιν Ένγκελ, ηγέτης του Tammany της 8ης περιφερειακής συνέλευσης. Ο «βασιλιάς» αυτής της εβραϊκής συνοικίας ήταν ένας άντρας ονόματι Σολομών, ο οποίος είχε αλλάξει το όνομά του στο λιγότερο αποκαλυπτικό «Σμιθ» και ο οποίος έγινε γνωστός σαν «Silver Dollar Smith» λόγω του γεγονότος ότι κυβερνούσε τη μικρή του αυτοκρατορία από το Silver Dollar Saloon, το οποίο απέκτησε το όνομά του από τα ασημένια δολάρια που είχαν κολλήσει στο πάτωμα του τόπου της επιχείρησής του. Αυτό το μπαρ βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το Δικαστήριο της αγοράς του Έσσεξ, στο οποίο συνωστιζόταν καθημερινά ορδές Γίντις εγκληματιών, τοκογλύφων, ψευδομαρτύρων και δικηγόρων.

Ας μην θεωρήσει ο σχολαστικός αναγνώστης ότι είναι περιττό να ασχοληθούμε περισσότερο με το παλιό δικαστήριο στην αγορά του Έσσεξ, γιατί από εκεί βγήκε μια λέξη που έχει μείνει στην αγγλική καθο-

μιλουμένη – ο όρος «ασυνείδητος» (shyster), με την οποία περιγράφεται ένας συγκεκριμένος τύπος δικηγόρων. Ένας δικηγόρος της οδού Κλίντον ονόματι Σόιστερ, του οποίου οι πρακτικές ήταν αρκετά χαρακτηριστικές, έγινε πολύ αντιπαθητικός στον δικαστή Όσμπορν. Κάθε φορά που κάποιος άλλος δικηγόρος Γίντις επιχειρούσε ένα σκιώδες τέχνασμα, ο δικαστής το κατήγγειλε ανοιχτά σαν «πρακτική Σόιστερ», και έτσι κατέληξε οι πρώτοι επαγγελματίες δικηγόροι που έφεραν το όνομα «ασυνείδητος» (shyster) να είναι οι δικηγόροι Γίντις του δικαστηρίου της αγοράς του Έσσεξ.

Για να αναφέρω σύντομα μια δυσάρεστη ιστορία, ο Συνεταιρισμός Μαξ Χόχστιμ (Max Hochstim Association) έγινε η πρώτη οργανωμένη ομάδα λευκών δουλεμπόρων στην Αμερική και οι αποκαλύψεις που έγιναν από την επιτροπή του Κλάρενς Λέξοου προκαλούν ανατριχίλα σε αυτή τη κατώτερη μορφή εξαχρείωσης – μια ψυχρή διεξαγωγή, εμπορευματοποιημένη, ενοποιημένη διακίνηση γυναικών. Η διακίνηση έγινε για να αποφέρει μερίσματα στους πολιτικούς, ιδιαίτερα στους Εβραίους του Tammany. Η συνοικία με τα κόκκινα φώτα έγινε γκέτο της Νέας Υόρκης. Ο πρώτος, που ανέλαβε το εξαγωγικό εμπόριο γυναικών με ξένες χώρες, ιδιαίτερα με τη Νότια Αμερική, ήταν ένας άνδρας που αργότερα έγινε σημαντικός για το Tammany.

Το εκπληκτικό γεγονός είναι ότι, παρόλο που αυτά τα θέματα είναι γραμμένα σε επίσημα έγγραφα, και παρόλο που τα ίδια θέματα έχουν καταγραφεί στα αρχεία κάθε παρόμοιας έρευνας που έχει γίνει, οι Εβραίοι ηγέτες επιμένουν να αρνούνται ότι οι ηγέτες αυτής της συγκεκριμένης μορφής εξαχρείωσης είναι Εβραίοι. Όταν η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών έκανε έρευνα σε εθνικό επίπεδο, βρήκε και κατέγραψε τα ίδια γεγονότα. Η Κέχιλα της Νέας Υόρκης δημιουργήθηκε ως αμυντικός οργανισμός σε μια εποχή που η έκθεση της διακίνησης του εβραϊκού δουλεμπορίου των λευκών απείλησε να κατακλύσει το γκέτο της Νέας Υόρκης.

Ο Συνεταιρισμός Μαξ Χόχστιμ δεν ήταν ο μόνος οργανισμός του είδους του. Ο άλλος ήταν ο Ανεξάρτητος Φιλανθρωπικός Συνεταιρισμός της Νέας Υόρκης, ο οποίος οργανώθηκε το 1896 από μια ομάδα λευκών σκλάβων των Εβραίων, καθώς επέστρεφαν από την κηδεία του Σαμ Ένγκελ, αδελφού του Μάρτιν Ένγκελ, αρχηγού του Tammany της περιοχής των κόκκινων φαναριών.

Οι συμμορίες που αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά της εξουσίας του Tammany στις συνοικίες των παραγκουπόλεων αποτελούνταν από «δόκιμους». Το κύριο πεδίο λειτουργίας τους ήταν οι φτηνές αίθουσες χορού. Η συμμορία του Πολ Κέλι ξεκίνησε από τις αίθουσες γύρω από το κάτω Μπρόντγουεϊ. Η συμμορία του Μονκ Ίστμαν δυνάμωσε στη ρωσικο-εβραϊκή συνοικία κάτω από την οδό Ντιλάνσεϊ. Και η συμμορία του Κιντ Τουίστ αναπτύχθηκε κοντά σε μια αίθουσα χορού για Εβραίους της Γαλικίας στην ανατολική πλευρά. Και οι τρεις αυτοί ήταν αρχηγοί

εβραϊκών συμμοριών. Ήταν σκλάβοι όπως ήταν οι πρόγονοί τους στις ημέρες της παρακμής της Ρώμης· ήταν λαθρέμποροι πριν από τις μέρες της ποτοαπαγόρευσης· και αποτελούσαν ισχυρό στήριγμα του διεθνούς κυκλώματος ναρκωτικών που μέχρι σήμερα αψηφά το νόμο διαφθείροντας τους αξιωματούχους του νόμου.

Ήταν σε συνεταιρισμούς όπως αυτοί που τα φώτα του Tammany δάνεισαν τα ονόματά τους. Ο Τιμ Σάλιβαν ήταν ο αντιπρόεδρος του Συνεταιρισμού Μαξ Χόχστιμ. Στις ανακοινώσεις για υπαίθρια γεύματα εμφανίστηκε και το όνομα του εντιμότατου Χένρι Μ. Γκόλντφογκλ.

Η έκθεση που προέκυψε όταν οι λευκοί της Νέας Υόρκης κατόρθωσαν τελικά να κάνουν τις δυνάμεις του νόμου να λειτουργήσουν αμερόληπτα για λίγο, έκανε πολλούς από τους εμπλεκόμενους Εβραίους να αλλάξουν τα ονόματά τους. Αυτά τα ονόματα είναι πλέον αντιπροσωπευτικά μερικών από τις καλύτερες εβραϊκές οικογένειες, των οποίων τα απαίσια κρυφά μπαρ είναι τα θεμέλια της οικογενειακής περιουσίας που τέθηκαν στην περιοχή με τα κόκκινα φανάρια. Η κοινωνία, κομμένη από τις ρίζες της, έχει μια περίεργη ανάπτυξη.

Είναι δίκαιο να πούμε ότι άνδρες όπως ο Τιμ Σάλιβαν δεν ήταν οι εμπνευστές των εβραϊκών βιαιοπραγιών που αναφέρονται, ούτε ήταν πρόθυμοι να συμμετέχουν στα κέρδη από αυτές. Το Tammany έκανε χάρες στους φίλους του, στα δικαστήρια ή αλλού· το Tammany είχε περιστασιακές πολιτικές ανατροπές· το Tammany πίστευε ότι εκείνοι που επωφελήθηκαν από τα πολιτικά λάφυρα θα έπρεπε να τα μοιράζονται με το ταμείο του Wigwam· αλλά το Tammany δεν είχε ποτέ εμπλακεί σε τέτοιες διακινήσεις, όπως αποπλάνηση και ανταλλαγή γυναικών, μέχρι την εισβολή των Γίντις στη Νέα Υόρκη και τον εξιουδαϊσμό του Wigwam. Αυτά πρέπει να ειπωθούν για τους Ιρλανδούς και Αμερικανούς ηγέτες.

Η ίδια κατάσταση είναι και στη Βοστώνη. Μια Ιρλανδική πόλη της οποίας ο βασικός πολιτικός έλεγχος βρίσκεται στα χέρια Εβραίων. Οι παλιοί Ιρλανδοί ηγέτες εξακολουθούν να βρίσκονται μπροστά, αλλά η εσωτερική δύναμη έχει αφαιρεθεί από αυτούς. Μια περιφέρεια της Βοστώνης, όπου κάποτε δεν ζούσε κανένας άλλος εκτός από τους Ιρλανδούς, τώρα περιέχει μόνο Εβραίους, αλλά το παλιό αφεντικό της Ιρλανδίας διατηρεί τη θέση του. Αυτό είναι χάρη των Εβραίων και τίποτα άλλο.

Αυτή η κατάσταση των γεγονότων εξηγεί σε μεγάλο βαθμό τη σχέση μεταξύ ενός ανθρώπου όπως ο Τιμ Σάλιβαν και των Εβραίων. Ο «Τιμ», όπως τον ήξεραν όλοι, ήταν αρχηγός μιας συνοικίας που κατοικούνταν από Ιρλανδούς και Γερμανούς. Τότε μπήκαν οι Εβραίοι. Και τότε άρχισε η πρακτική των Εβραίων να επωφελούνται από την αντιπάθεια του λαού γι' αυτούς.

Οι ξένοι Εβραίοι γνωρίζουν καλά ότι είναι αντιπαθείς. Είναι ένα από τα προτερήματά τους που δεν αποτυγχάνει ποτέ να δημιουργεί διαχωρι-

σμούς. Διαλέγουν το μέρος της πόλης όπου θέλουν να ζήσουν και μερικοί μετακομίζουν. Οι κοντινοί γείτονές τους φεύγουν. Τότε έρχονται και άλλοι Εβραίοι – από τους άλλους φεύγουν περισσότεροι. Το ακίνητο που βρίσκεται πιο κοντά στους Εβραίους πάντα πέφτει σε αξία. Οι άνθρωποι θα το πουλήσουν με ζημία αντί να ζήσουν μέσα σε ένα γκέτο.

Έτσι έγινε και στην περιοχή του Τιμ Σάλιβαν. Καθώς οι Εβραίοι συνέρρεαν, οι Ιρλανδοί και οι Γερμανοί έφευγαν βόρεια. Ο Σάλιβαν έμεινε στη θέση του. Ήταν η παλιά του περιοχή, δεν θα την άφηνε, ούτε θα απομάκρυνε την οικογένειά του. Καλλιέργησε τις νέες αφίξεις και έκανε μια συνεργασία με τον πρώην χασάπη κοσέρ κοτόπουλων, Μάρτιν Ένγκελ.

Οι Εβραίοι έζησαν κάτω από τις εντολές του Σάλιβαν για ένα διάστημα, περιμένοντας τη στιγμή που θα έπρεπε να ξέρουν τι να κάνουν. Η πλημμύρα των Γίντις αυξήθηκε μέχρι που η συνοικία γέμισε κόσμο και τότε οι Εβραίοι απαίτησαν εκπροσώπηση. Με ένα προαίσθημα ότι είχε προκύψει μια νέα δύναμη, ο Τιμ Σάλιβαν το ρίσκαρε και βοήθησε τους Εβραίους να αναγνωριστούν – ο Μάρτιν Ένγκελ έγινε αρχηγός στην παλιά 8η. Αλλά ο Σάλιβαν είχε πάει προηγουμένως στο Tammany – ή σε ό,τι είχε απομείνει από το παλιό μη Εβραϊκό Tammany – και ζήτησε να κατανοήσουν ότι ο έλεγχός του έπρεπε να μείνει αμετάβλητος κάτω από την 14η οδό.

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, παρά την κατανόηση, η δύναμη του Σάλιβαν άρχισε να μειώνεται, κυρίως επειδή συνέχισε να μπαίνει όλο και πιο βαθιά με τους Εβραίους. Ακολούθησε εβραϊκές επιχειρηματικές γραμμές. Δημιούργησε μια θεατρική συνεργασία με τον Τζορτζ Κράους, μεταξύ των οποίων οι επιχειρήσεις του ήταν το Imperial Music Hall, το Dewey Theatre και η περιοδεύουσα Eagle Burlesque Company. Ωστόσο, η παλιά συνοικία συνέχιζε να γεμίζει κόσμο, υπερπλήρης και κορεσμένη από τους νεοφερμένους Γίντις, για τους οποίους ούτε το όνομα Σάλιβαν ούτε οι παραδόσεις της περιοχής είχαν κανένα νόημα.

Στα τελευταία του χρόνια, μετά βίας κάτι περισσότερο από ένας τρακαδόρος που γύρναγε γύρω από το φάντασμα της παλιάς του δύναμης, ο Τιμ Σάλιβαν θρήνησε πικρά για την ευκολία με την οποία οδηγήθηκε σε συνεταιρισμούς που υπονόμευαν τη δύναμή του.

Ο Κρόκερ έχασε την εμπιστοσύνη του κοινού από το τρομερό σοκ της έκθεσης που παρακολουθούσε τις δραστηριότητες των Εβραίων «δόκιμων». Ο Σάλιβαν, εξίσου γραφικός, ήταν το θύμα της εβραϊκής διείσδυσης που διώχτηκε αργά. Υπήρξαν και άλλα περιστατικά και άλλες πτώσεις, που όλα αποτελούν μέρος της πραγματικής ιστορίας του Tammany.

«The Dearborn Independent», τεύχος 24 Σεπτεμβρίου 1921

«Δεν χρειάζεται να εξηγήσω ότι δεν πιστεύω ότι οι Εβραίοι θα πρέπει να επιμένουν υπερβολικά στα δικαιώματα ή την εθνικότητά τους με αρνητική έννοια. Θα έπρεπε να είναι όσο μπορούν περισσότερο Εβραίοι, αλλά θα έπρεπε να είναι και όσο το δυνατόν λιγότερο από αντιχριστιανοί. Το να προσπαθούν οι Εβραίοι να βγάλουν ένα τραγούδι από τα δημόσια σχολεία επειδή υμνεί τον Ιησού είναι φυσικό, αλλά ίσως ελάχιστα σοφό. Παραδέχομαι ότι αυτό το ζήτημα, ωστόσο, είναι εξαιρετικά περίπλοκο και μπερδεμένο. Και πάλι, οι Εβραίοι έδειξαν φυσικά μεγάλο ενδιαφέρον για αυτόν τον πόλεμο, αλλά και σε αυτήν την περίπτωση θα έπρεπε να επιλέξουν όσο το δυνατόν περισσότερο την πιο ανεκτική άποψη. Δείχτηκε υπερβολική εχθρότητα προς τη Ρωσία, μου φαίνεται, όταν κάποιοι από τους εκπροσώπους τους μάλωναν για τη διατύπωση του νόμου περί της μετανάστευσης. Έδειχναν να αγωνίζονται όχι για ένα πραγματικό κέρδος, αλλά απλώς για να τρίψουν την πολιτική τους δύναμη στην Αμερική στο ρωσικό μυαλό.»

Νόρμαν Χάπγκουντ.

Εβραϊκά νήματα κατευθύνουν τις μαριονέτες μη-Εβραίους του Tammany

Η πρόταση να μεταναστεύσουν οι μη Εβραίοι από την πόλη της Νέας Υόρκης, 500.000 στην πρώτη έξοδο και 500.000 στη δεύτερη, για να επισπεύσουν το γεγονός που θεωρείται βέβαιο ότι θα συμβεί, δηλαδή ότι η Νέα Υόρκη θα γίνει μια εξ ολοκλήρου εβραϊκή πόλη, μπορεί να είναι ένα αστείο· αλλά δεν είναι αστείο που οι ίδιοι οι Εβραίοι συζητούν και έχουν προτείνει να διαχωριστεί η πόλη της Νέας Υόρκης από την πολιτεία της Νέας Υόρκης και να γίνει και πολιτεία και πόλη από μόνη της. Αυτό θα συνεπαγόταν τρεις κυβερνήσεις – πολιτειακή, κομητεία και δημοτική – των οποίων τα γραφεία οι Εβραίοι θα μπορούσαν να διαχωρίσουν όπως ήθελαν. Εξάλλου, θα τους απάλλασσε από το Όλμπανι. Είναι ένα εκπληκτικό γεγονός ότι η πρωτεύουσα της πολιτείας, όσο κακή κι αν είναι, ήταν πάντα σε θέση να νικήσει τον Εβραίο της Νέας Υόρκης στις πιο ένθερμες επιδιωκόμενες αναζητήσεις του, όπως κυρίως η επίμονη έκκλησή του να καταργήσει τον Κυριακάτικο νόμο.

Φυσικά, εάν οι μη Εβραίοι μετανάστευαν από τη Νέα Υόρκη, σύντομα θα ακολουθούσαν και οι Εβραίοι. Δεν είναι αυτάρκεις. Εάν η Νέα Υόρκη μπορούσε να απομονωθεί, η εβραϊκή πρωτοβουλία δεν θα αρκούσε για να παράσχει αρκετές πατάτες για τους κατοίκους.

Είναι πολύ συνηθισμένο να πούμε ότι η Νέα Υόρκη βρίσκεται ήδη στα χέρια των Εβραίων. Αλλά θα ήταν πολύ εντυπωσιακό να δώσουμε ένα χρονοδιάγραμμα που να δείχνει πόσο απόλυτο είναι αυτό. Ο ίδιος ο Νεο-

ϋορκέζος δύσκολα μπορεί να καταλάβει την έκταση της υποτέλειας του προς τον Εβραίο. Ο μέσος έξυπνος Νεοϋορκέζος δεν ξέρει τι είναι η Κέχιλα, ούτε ακόμα πώς λειτουργεί. Σαν ένα παιδί που γεννήθηκε στους καταρράκτες του Νιαγάρα, ο Νεοϋορκέζος θεωρεί την εβραϊκή υπεροχή σαν αυτονόητη, όπως θα έπρεπε να είναι τα πράγματα και όπως πιθανότατα είναι αλλού. Ο Νεοϋορκέζος είναι επομένως σαν ένας γηγενής των Βαλκανίων.

Η διοίκηση του Τζον Φράνσις Χάιλαν, φαινομενικά μη εβραϊκή, στην πραγματικότητα είναι εβραϊκή, όπως πρέπει απαραίτητα να είναι και κάθε διοίκηση της Νέας Υόρκης, εκτός κι αν προκύψει ένας άνθρωπος του οποίου η φιλοδοξία θα ήταν να αποδείξει ότι η Νέα Υόρκη θα μπορούσε να κυβερνηθεί καλύτερα εάν οι Εβραίοι αποκλείονταν από την κυβέρνηση. Οι καλά πληροφορημένοι Νεοϋορκέζοι λένε ότι η δύναμη του Χάιλαν είναι ο Ντέιβιντ Χέρσφελντ.

Αυτή είναι μάλλον μια περίεργη κατάσταση για όσους δεν καταλαβαίνουν πώς λειτουργούν οι Εβραίοι ηγέτες. Για εσάς που λέτε ότι η διοίκηση του Χάιλαν είναι εβραϊκή σ’ αυτό αντιπαραθέτουν: «Μα ο αρχι-εβραίος ιεροεξεταστής Ούντερμαγιερ είναι αυτός που προσπαθεί να γκρεμίσει τη διοίκηση του Χάιλαν!» Ακριβώς. Έτσι παίζεται το παιχνίδι. Το κάνει με διπροσωπία. Υπάρχει δύναμη που αποκτιέται φτιάχνοντάς τους και δύναμη που αποκτιέται με το γκρέμισμά τους και συχνά είναι κερδοφόρο να δοκιμάζουν και τους δύο τρόπους με τον ίδιο άνδρα. Με αυτό τον τρόπο έδρασαν στη Ρωσία: υπήρχαν Εβραίοι που ήταν διασκορπισμένοι σε όλη την κυβέρνηση της Ρωσίας (παρά τους διωγμούς) και υπήρχαν και Εβραίοι έξω από την κυβέρνηση. Μεταξύ τους μοίρασαν τη Ρωσία. Το ίδιο συμβαίνει σε μια πόλη του Τέξας σήμερα. Τέσσερις μη Εβραίοι υποψήφιοι για το ταχυδρομείο τέθηκαν στο επίκεντρο ενός πολιτικού αδιεξόδου – στο τέλος του αδιεξόδου βρέθηκε ένας Εβραίος σαν συμβιβαστικός υποψήφιος για όλα τα τμήματα. Ένας μεγάλος αριθμός Εβραίων ήταν διαθέσιμος σε εκείνη την πόλη για να κρατήσει όλους τους μη Εβραίους υποψηφίους σε αδιέξοδο μέχρι να ξεπεταχτεί ο δικός τους άνθρωπος. Το «μυαλό των μη-Εβραίων», φυσικά, δεν αντιλαμβάνεται εύκολα αυτές τις στροφές και τις ανατροπές της ομαδικής συνωμοσίας. Και αυτός είναι ο λόγος που οι Εβραίοι αισθάνονται ασφαλείς, κατά κανόνα: βασίζονται σε αυτό που αποκαλούν «βλακεία των μη-Εβραίων». Ο μη-Εβραίος λέει, «απίστευτο!» Και το παραδοσιακό εβραϊκό παιχνίδι είναι απίστευτο, μέχρις ότου με αναρίθμητες αποδείξεις και με αιώνια παραστατικά η πραγματικότητα είναι αναγκασμένη να μπει στο μυαλό.

Αλλά για να επιστρέψουμε στην κυβέρνηση της Νέας Υόρκης: Το αστυνομικό τμήμα έχει το εβραϊκό του στοιχείο στα ανώτερα αξιώματα – έναν Εβραίο αστυνομικό επίτροπο που μέχρι στιγμής ευτυχώς έχει γλιτώσει την πλήρη ιστορία της καριέρας του. Το τμήμα υγείας, όπου αγγίζει πραγματικά τους ανθρώπους, είναι Εβραϊκό, αν και περιστασιακά

το μάτι συναντά ένα διακεκριμένο μη εβραϊκό όνομα στο ρόστερ των ανώτερων αξιωματούχων. Το λογιστήριο, το συμβούλιο της παιδικής μέριμνας, το συμβούλιο κατά του αλκοόλ, η επιτροπή δημοτικών υπηρεσιών, το συμβούλιο φόρων και φορολογικών υπολογισμών, είναι όλα υπό την ηγεσία και κυριαρχία των Εβραίων. Το δικαστικό σώμα γίνεται ολοένα και πιο εβραϊκό, οι διαδικασίες είναι σχεδόν συντριπτικά εβραϊκές και οι συνέπειες στη φήμη των δικαστηρίων και του νομικού επαγγέλματος είναι καλά κατανοητές. Η εκμετάλλευση και η κερδοσκοπία ακινήτων είναι αυστηρά εβραϊκή, οι κερδοσκόποι αντιμετωπίζουν ακόμη και τους συνεθνικιστές τους με τη μέγιστη σκληρότητα.

Εν ολίγοις, ο Τύπος της Νέας Υόρκης με τη μεγαλύτερη επιρροή (εντός της Νέας Υόρκης) είναι ο Τύπος Γίντις· η πραγματική κυβέρνηση της Νέας Υόρκης είναι η Γίντις Κέχιλα· η πραγματική διοίκηση του νόμου στη Νέα Υόρκη είναι η διοίκηση των Γίντις· η πραγματική πολιτική της Νέας Υόρκης είναι εβραϊκή. Λίγο ακόμα, και η επίσημη γλώσσα της Νέας Υόρκης θα ήταν η διάλεκτος Γίντις.

Σε όλα αυτά το Tammany Hall είναι κάτι περισσότερο από ένα όνομα· είναι ένα από τα κέντρα συγκέντρωσης που οι Εβραίοι έχουν αφήσει τον μη Εβραίο που εξακολουθεί να ενδιαφέρεται για την πολιτική της Νέας Υόρκης. Πρέπει να υπάρχουν χώροι συγκέντρωσης για τους μη Εβραίους, και ένας ή δύο δεν βλάπτουν. Ο Εβραίος έχει το διπλό πλεονέκτημα σε ένα τέτοιο θέμα, γιατί ενώ διεκδικεί την ισότητα με όλους, αρνείται την ισότητα με οποιονδήποτε. Δηλαδή, οποιοσδήποτε Εβραίος διακηρύσσει το δικαίωμά του να ενταχθεί σε οποιαδήποτε αδελφότητα, ή λέσχη, ή οποιαδήποτε κοινωνία, ή οποιοδήποτε κόμμα του οποίου τα μέλη είναι κυρίως μη Εβραίοι, αλλά πού είναι η εβραϊκή αδελφότητα ή λέσχη ή κοινωνία που δέχεται μη Εβραίους; Οι εφημερίδες μετέφεραν την αναφορά, μετά από κάποιο περιστατικό, ότι εκατοντάδες Εβραίοι είχαν προσφερθεί να ενταχθούν στους Ιππότες του Κολόμβου! Ήταν πολύ τυπικό του εβραϊκού χαρακτήρα. Αλλά ας προσπαθήσει οποιοσδήποτε μη Εβραίος να γίνει μέλος του B’nai B’rith ή της Εβραϊκής Ένωσης Νέων Ανδρών, ή της Εταιρείας Menorah ή οποιασδήποτε από τις άλλες: θα δει μέχρι πού λειτουργεί η αρχή της ισότητας. «Θέλουμε να είμαστε μέρος του δικού σας, αλλά θέλουμε το δικό μας για τον εαυτό μας», είναι η εβραϊκή στάση.

Άρα, πολιτικά, ο Εβραίος της Νέας Υόρκης έχει το πλεονέκτημα. Ανήκει, μαζί με τους μη Εβραίους, σε οργανώσεις όπως το Tammany ή το Republican Club – αλλά ο μη Εβραίος δεν μπορεί μαζί του να ανήκει στην Κέχιλα.

Όλα αυτά είναι πολύ οικεία: ο Εβραίος επιμένει να διπλασιάζεται παντού. Στα Βαλκάνια επιμένει στη διπλή υπηκοότητα. Επιμένει σε διπλή προστασία. Επιμένει σε διπλά πρότυπα εκπαίδευσης. Επιμένει σε όλα τα δικά του θρησκευτικά δικαιώματα τόσο σθεναρά όσο επιμένει ότι όλα τα

δικαιώματα της χριστιανικής πλειοψηφίας θα εξαλειφθούν σε αυτή τη χώρα. Επιμένει ότι θα έχει το δικό του Σάββατο και ότι εσείς δεν θα έχετε το δικό σας. Θέλει να έχει τα δικά του κοινωνικά δικαιώματα αλλά και τα δικά σας – αλλά θέλει εσείς να έχετε μόνο τα δικά σας και όχι τα δικά του. Δημιουργεί σοβαρές αμφιβολίες για την εβραϊκή νοημοσύνη όταν λέει ότι αυτή η πορεία πρέπει να ακολουθηθεί τόσο σοβαρά σαν από τη μια πλευρά να κάνει χιούμορ νεύρων και από την άλλη δεν εμφανίζει ποτέ στη συνείδησή του την αποκρουστική αναίδειά του.

Στη Νέα Υόρκη, λοιπόν, ο Εβραίος ανήκει πολιτικά δύο φορές, ενώ όλοι οι μη Εβραίοι ανήκουν μόνο μία φορά, και μπορεί εύκολα να γίνει αντιληπτό ότι αυτό είναι πλεονέκτημα.

Στο προηγούμενο άρθρο αναφέρθηκε πώς το Tammany κηλίδωσε το όνομά του μέσω της συναναστροφής με Εβραίους που χρησιμοποιούσαν την οργάνωση σαν προστασία για την εμπορία βίας. Αυτό έγινε το 1894. Οι αποκαλύψεις ήταν τόσο τρομερές που σε οποιαδήποτε άλλη κοινότητα θα είχαν οδηγήσει σε πλήρη κατάργηση κάθε πιθανότητας ανάκαμψης, αλλά καθώς δεν έγινε ποτέ ξεκάθαρο στους ανθρώπους ότι η διακίνηση της βίας δεν ήταν μια ξαφνική εμφάνιση της διαφθοράς μεταξύ των Αμερικανών, αλλά ήταν η φυσιολογική δραστηριότητα μιας ξένης φυλής, η ηθική δύναμη της έκθεσης διαλύθηκε. Οι άνθρωποι έμειναν συγκλονισμένοι από αυτό που τους επέτρεψαν να πιστέψουν για την προέλευση της φρίκης. Ο κόσμος έλεγε ότι προέρχονταν από το Tammany, επειδή ο Τύπος τους έλεγε ότι ήταν το Tammany, και όμως ο κόσμος δεν μπορούσε να καταλάβει πώς θα μπορούσε να είναι το Tammany, και έτσι μέσα στον δισταγμό έσβησε η φωτιά της μεταρρύθμισης. Ήταν ακριβώς όπως αυτές τις μέρες που μας λένε ότι οι «Αμερικανοί επιχειρηματίες» στο εξωτερικό κάνουν τρομερά πράγματα· ωστόσο, ακόμη κι ενώ ο Τύπος τους δηλώνει «Αμερικανούς», δεν μπορούμε να καταλάβουμε πώς οι Αμερικανοί μπορούσαν να κάνουν τέτοια πράγματα – και δεν παίρνουμε ποτέ το κλειδί για το θέμα, ούτε βλέπουμε τη λύση, μέχρι να σκοντάψουμε στο γεγονός ότι αυτοί οι λεγόμενοι «Αμερικανοί» δεν είναι καθόλου Αμερικανοί, αλλά ξένοι Εβραίοι. Στον Καναδά το όνομα «Αμερικανός» γίνεται στίγμα επειδή το φέρουν άνδρες που δεν είναι Αμερικανοί. Αυτούς που επισημαίνουν οι Καναδοί στις Ηνωμένες Πολιτείες σαν σίγουρα «Αμερικανούς» είναι ως επί το πλείστον Εβραίοι, αλλά πώς μπορούν να το γνωρίζουν οι Καναδοί; Το εθνικό όνομα υποφέρει. Όλη η αιτία του κακού είναι καμουφλαρισμένη και ένα έθνος πληρώνει το τίμημα των παραπτωμάτων μιας φυλετικής ομάδας. Θα πρέπει να υπάρχει κάποια μέθοδος προστασίας αυτής της παραχάραξης των εθνικών ονομάτων.

Έτσι το Tammany έγινε συνώνυμο αυτού που δεν ήταν καθόλου το χαρακτηριστικό του Tammany, αλλά αυτό που ήταν χαρακτηριστικό του εβραϊσμού.

Η έκθεση του 1894 αποκάλυψε ότι η ανηθικότητα ήταν πράγματι εν

ψυχρώ. Το κακό που πηγάζει από το πάθος και την παρόρμηση είναι πραγματικά πολύ λιγότερο από ό,τι συνήθως υποτίθεται. Όταν το πάθος καλλιεργείται σκόπιμα και διεγείρεται η παρόρμηση, τότε συμβαίνουν τα μεγαλύτερα κακά στον κόσμο. Και αυτή η διέγερση γίνεται εν ψυχρώ από εκείνους που αποκομίζουν κέρδη από την παροχή των μέσων ικανοποίησης – όπως οι παλιομοδίτες μπάρμαν που σέρβιραν αλμυρά γεύματα για να τονώσουν την πώληση της μπύρας.

Αυτό το είδος της ανηθικότητας δεν είναι κάτι που πρέπει να ντρεπόμαστε να το εκθέτουμε, όπως και με την ακούσια ανηθικότητα όπως θα μπορούσε να ονομαστεί. Αυτή η εν ψυχρώ εμπορευματοποίηση των ανθρώπινων αδυναμιών ήταν απλώς θέμα κέρδους, και αν μια επιτροπή Λέξοου είχε παρέμβει στις επιχειρήσεις, ήταν μάλλον ατυχές, αλλά η καλή δουλειά απαιτούσε να ξαναρχίσουν οι εργασίες το συντομότερο δυνατό. Και έτσι, αν και οι έρευνες του 1894 ήταν επιτυχείς και η έκθεση έγινε δεόντως, δεν έπρεπε να αναμένεται ότι η απλή ρητορική και το μελάνι του τυπογράφου θα αρκούσαν για να κρατήσουν το φίδι στην τρύπα του.

Πέρασαν μόνο επτά χρόνια πριν το σκάνδαλο αναζωπυρωθεί ξανά σε όλο το μήκος και το πλάτος της Νέας Υόρκης, και παραδόξως – αρκετά παράξενο για τις συνειδήσεις των σημερινών «μετώπων των μη-Εβραίων» αυτής της γενιάς που έπρεπε να προσέχουν – διαπιστώθηκε πάλι ότι η διακίνηση του κακού και οι διακλαδώσεις του σε όλη τη γη, ακόμη και σε ξένες χώρες, ήταν στα χέρια των Εβραίων. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για αυτό. Δεν έγινε τίποτα κατά λάθος. Το γεγονός ήταν τόσο συνεχές όσο και κολοσσιαίο.

Ο Γουίλιαμ Τράβερς Τζερόμ, τότε δικαστής του Δικαστηρίου των Ειδικών Συνεδριάσεων, έκανε το 1901 ένα κατηγορητήριο για τις συνθήκες στην πόλη και χρησιμοποίησε την πλήρη εξουσία του δικαστηρίου του για να τιμωρήσει τους παραβάτες· έφτασε μάλιστα στο σημείο να προσδιορίσει άτομα και πολιτικές διασυνδέσεις – αλλά δεν ανέφερε τη λέξη-κλειδί όλων, που ήταν ο «Εβραίος». Γι' αυτόν αναμφίβολα ήταν σοφό που δεν το έκανε, διαφορετικά δεν θα μπορούσε να απολαύσει τη μετέπειτα πολιτική καριέρα του.

Το Tammany ηττήθηκε στις εκλογές του 1901. Η ήττα οφειλόταν στην ίδια αιτία – το στίγμα της ελεγχόμενης από τους Εβραίους διακίνησης ανηθικότητας υπό πολιτική προστασία.

Ήταν εκείνη η εποχή που ο Ρίτσαρντ Κρόκερ «παραιτήθηκε από τον θρόνο». Ήταν ένας πλούσιος άνθρωπος. Ταξίδεψε για την Ιρλανδία, όπου έγινε γαιοκτήμονας στο κτήμα του Wantage.

Η περιέργεια του κοινού τροφοδότησε τη δήλωση ότι ο Κρόκερ είχε επιλέξει τον Λιούις Νίξον σαν διάδοχό του, αλλά αυτή η στροφή στη πορεία του Tammany είναι πολύ σημαντική για να δηλωθεί έτσι εσφαλμένα. Η αλήθεια είναι ότι όταν έφυγε ο Κρόκερ παρέδωσε το Tammany στους Εβραίους.

Ο Κρόκερ θα μπορούσε να το επιβεβαιώσει αν μιλούσε, αν του επιτρεπόταν να μιλήσει. Δεν είναι, όμως, καλό να έχουμε φλύαρους ηλικιωμένους που να διασπείρουν τα μυστικά άλλων εποχών. Ο Κρόκερ στην ηλικία του πήρε μια νύφη που λέγεται ότι είναι «ινδικής καταγωγής» και έκτοτε δεν έχει πολύ επαφή με την οικογένειά του ούτε με το κοινό. Ο Λιούις Νίξον ήταν το βολικό και ίσως το ασυνείδητο «μέτωπο των μη-Εβραίων». Ο πραγματικός διοικητής του Tammany στη θέση του Κρόκερ ήταν ο Άντριου Φρίντμαν, ο οποίος αναφέρεται στο προηγούμενο άρθρο σαν φίλος και συνεργάτης του Κρόκερ.

(Κρίνοντας από τη συνήθεια των μεμονωμένων Εβραίων να μένουν στα δωμάτια με παίκτες του μπέιζμπολ πριν από το σκάνδαλο του μπέιζμπολ και το αποτέλεσμα της συμβίωσης ενός άλλου Εβραίου με τον Κρόκερ, μπορεί να είναι εξίσου καλό να παρακολουθούμε εκείνους τους άλλους άνδρες που είναι σε θέση να κάνουν χάρες ή να επηρεάζουν τη νομοθεσία, των οποίων οι στενοί φίλοι τυχαίνει να είναι Εβραίοι. Μερικές από αυτές τις φιλίες μπορεί πράγματι να είναι επινοημένες· αλλά υπάρχουν πολλές περιπτώσεις όπου τα σχέδια του «Εβραίου φίλου» ωριμάζουν μέσω της εκπροσώπησης του «μη-Εβραίου φίλου».)

Έτσι, μετά την αναχώρηση του Κρόκερ από αυτές τις ακτές, βρίσκουμε το Tammany υπό τη δικτατορία ενός Εβραίου που ήταν η κύρια επιρροή του Κρόκερ, αν όχι το απόλυτο αφεντικό του.

Αλλά όταν έγινε αυτό, ήταν άχρηστο για το Tammany να επαναστατήσει. Οι άνδρες του Tammany που είχαν παρατηρήσει τη διείσδυση των Εβραίων και είχαν θορυβηθεί από αυτήν παρηγορούνταν από τη σκέψη ότι, τουλάχιστον, τα ανώτερα αξιώματα ήταν απρόσβλητα από την εβραϊκή κατοχή. Αυτή η παρηγοριά χρησίμευσε μόνο για να επιτρέψει την πλήρωση των κατώτερων αξιωμάτων από τους Εβραίους, με λιγότερη διαμαρτυρία από τα μέλη. Μέχρι τη στιγμή που οι Εβραίοι ήταν έτοιμοι να επιτρέψουν στον Κρόκερ να «παραιτηθεί», είχαν διαποτίσει κάθε μέρος του Wigwam και έτσι η ανάληψη του ανώτατου ελέγχου έγινε απλή υπόθεση. Ο Κρόκερ παραμερίστηκε· αμέσως στη θέση του μπήκε ο Εβραίος, ο Φρίντμαν, που λειτουργούσε μέσω του Νίξον.

Ήταν πολύ αργά για να διαμαρτυρηθεί το Tammany. Το Tammany δεν μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για το ότι το Wigwam έγινε εβραϊκό, επειδή το Wigwam ήταν ήδη εβραϊκό. Αν διαμαρτυρόταν τότε θα καταστρεφόταν το Tammany. Καθώς συμφιλιώθηκαν με αυτό που φαινόταν αναπόφευκτο, οι ηγέτες του Tammany είδαν ότι η μόνη τους ελπίδα επιβίωσης προερχόταν από τη διατήρηση της εβραϊκής υποστήριξης.

Επί του παρόντος, ακόμη και ο Νίξον βρέθηκε στο παρασκήνιο και ο Φρίντμαν εξέδωσε απευθείας τις εντολές του. Οι Εβραίοι, ωστόσο, με μεγάλη οξυδέρκεια συνέχισαν να κάνουν πολλά για τον Νίξον, γιατί ήταν το τελευταίο λεπτό πέπλο που έκρυβε την αλλαγή που είχε γίνει στο

Tammany, και ήταν πολύτιμος σε αυτή τη θέση. Ήταν, άθελά τους, ίσως, η μαριονέτα τους, αλλά ακόμη και στις μαριονέτες πρέπει να αποδίδεται κάποια αξιοπρέπεια. Ο Νίξον έτυχε μεγάλης υποδοχής το 1902, αλλά τα άτομα με επιρροή στην επιτροπή υποδοχής ήταν κυρίως Εβραίοι: ο Άντριου Φρίντμαν ήταν πρόεδρος· ύστερα ακολούθησαν τα ονόματα των Όλιβερ Μπελμόν, Μαξ Ίμσον, Σάμιουελ Ούντερμαγιερ, Νέιθαν Στράους, Ράντολφ Γκούγκενχαϊμερ, Χένρι Μ. Γκόλντφογκλ, Χέρμαν Τζόζεφ και άλλων.

Στην εκτελεστική επιτροπή του Tammany Hall εκείνη την εποχή ήταν ο Ράντολφ Γκούγκενχαϊμερ, ο Έιζακ Φρομ, ο Νέιθαν Στράους, ο Χένρι Μ. Γκόλντφογκλ, ο Όλιβερ Μπελμόν και άλλοι Εβραίοι. Στην νομική επιτροπή ήταν οι Σάμιουελ Ούντερμαγιερ, Μαξ Ουάρλεϊ Πλάτσεκ, Έιμπραχαμ Λέβι, Χένρυ Ούνγκερ, Μόρις Κάκορ και ο Φρεντ Χάουζ. Ο Άντριου Φρίντμαν είχε τον απόλυτο έλεγχο της επιτροπής για τα οικονομικά της οποίας ονομαστικά επικεφαλής ήταν ο Λιούις Νίξον. Ο Ράντολφ Γκούγκενχαϊμερ ήταν πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου. Ο Φέρντιναντ Λέβι ήταν στην επιτροπή ψηφισμάτων και αλληλογραφίας.

Οι Εβραίοι είχαν εξαπλωθεί τόσο πολύ ώστε αποτελούσαν μια ελεγκτική ομάδα σε όλες τις συνοικίες που απέδιδαν φόρο στο Tammany. Στην περιοχή «Fighting Eighth», ο Μάρτιν Ένγκελ ήταν αρχηγός. Ο κύριος βοηθός του ήταν ο «Μάνι» Άιχνερ, πρόεδρος του συνεταιρισμού «Ισιντόρ Κον» και της Δημοκρατικής Ένωσης Νέων Ανδρών. Άλλοι υπάλληλοί του ήταν ο Μαξ Πόρτζες, ο Μαξ Λεβέιν και ο Μόε Λέβι που ήταν υπεύθυνοι για τους χορούς και τις δεξιώσεις του Συλλόγου «Florence Sullivan».

Στη 10η περιφέρεια, ο Σάιμον Στάινγκατ, «Δήμαρχος της 2ης Λεωφόρου», ήταν ένας από τους πιο σκληρά εργαζόμενους στις υποθέσεις του Tammany. Ο Έντουαρντ Μάντελ ήταν ο δραστήριος Εβραίος του Tammany στην 12η περιφέρεια. Στη 18η περιφέρεια, ο Μόρις Μπλούμενταλ ήταν ένας από τους κύριους εργάτες. Αφιέρωσε την καριέρα του κυρίως στην εκπαίδευση Εβραίων ομιλητών για το Wigwam.

Η 18η περιφέρεια ήταν γνωστή σαν «περιφέρεια Gashouse», διαβόητη για τα σκάνδαλα Gashouse σχετικά με τις πληρωμές μισθοδοσίας, και εδώ διοικούσε ο Τσάρλι Μέρφι, με βοηθούς του τους Τζούλιους Σάιμον, Έντουαρντ Σλάμεσκι, Τζόζεφ Σλέσινγκερ, Λίοπολντ Ουέρμς, Χιούγκο Σίγκελ, Άλφρεντ Μαρξ, Νέιθαν Φέρνμπαχ και άλλους Εβραίους. Και ούτω καθεξής συνέχιζε η λίστα. Μεταξύ των «Sachem» του Tammany Hall υπήρχαν οι πλουσιότεροι και πιο κοινωνικά εξυψωμένοι Εβραίοι.

Ωστόσο, οι Εβραίοι έκαναν τα κυκλικά επαναλαμβανόμενα λάθη τους: δεν έδειχναν σεβασμό για τα δικαιώματα των άλλων και ξέσπασε ανταρσία. Είναι αυτή η εβραϊκή τάση να καυχιούνται και να το παρακάνουν που πάντα φανέρωνε τα μυστικά τους σχέδια. Επιφανειακοί παρατηρητές και συγγραφείς όπως ο Τζον Σπάργκο και ο Νόρμαν Χάπ-

γκουντ έχουν παρατηρήσει τις επαναλαμβανόμενες περιόδους διαμαρτυρίας ενάντια στην εβραϊκή αλαζονεία και την αυθάδεια και τις έχουν εξηγήσει ως επαναλαμβανόμενους σπασμούς ενός πονηρού δηλητηρίου που υποτίθεται ότι κατοικεί στο αίμα των μη Εβραίων – το πονηρό δηλητήριο του αντισημιτισμού. Αυτή, φυσικά, είναι η συμβατική εβραϊκή προπαγανδιστική εξήγηση, και ο Σπάργκο και ο Χάπγκουντ απλώς την λιανοπωλούν. Λένε ότι ξεσπά πάντα μετά τους πολέμους. Γιατί μετά τους πολέμους; Γιατί στους πολέμους ο κόσμος βλέπει πιο ξεκάθαρα από άλλες φορές τον πραγματικό σκοπό και την προσωπικότητα του Εβραίου. Έτσι όμως, δεν ξεσπά ο αντισημιτισμός – ξεσπά ο σημιτισμός, ο χονδροειδής και υπερβολικός σημιτισμός· και ο ορός που σχηματίζεται στο κοινωνικό σώμα για να εγκλωβίσει και να ελέγξει το μικρόβιο του σημιτισμού έρχεται με τη μορφή της δημόσιας έκθεσης και της διαμαρτυρίας. Αυτός ο ορός λειτουργεί τώρα – ο ορός της δημοσιότητας, και το εβραϊκό πρόγραμμα δεν μπορεί να το αντέξει. Μελετήστε την ιστορία όλων των πραγμάτων στα οποία οι Εβραίοι εγχέουν τον εαυτό τους, από τα καλοκαιρινά θέρετρα μέχρι τις αυτοκρατορίες, και θα δείτε να εμφανίζεται ο ίδιος κύκλος.

Έτσι συνέβη στο Tammany Hall – το «πάρα πολλοί Εβραίοι» προκάλεσε εξέγερση. Ο Λιούις Νίξον αντιλήφθηκε τη θέση του. Ως κύριος της ιδιότητάς του και της ευθύνης του δεν μπορούσε να συνεχίσει να βρίσκεται σε μια θέση που του είχε γίνει ξεκάθαρο ότι ήταν ψεύτικη. Όταν αποδέχθηκε την ηγεσία του Tammany Hall, δεν το έκανε με σκοπό να συνεχίσει με την παλιά τάξη. Είχε την εντύπωση ότι θα τον άφηναν ελεύθερο να επαναφέρει το Tammany στο επίπεδο του πρώην σοβαρού σκοπού και του αξιοσέβαστου χαρακτήρα του. Ανακάλυψε ότι τον χρησιμοποίησαν σαν το «σεβαστό μέτωπο των μη-Εβραίων» πίσω από το όνομα του οποίου οι Εβραίοι περίμεναν να συνεχίσουν το παλιό παιχνίδι. Ως εκ τούτου, τον Μάιο του 1902, τρεις μήνες μετά τη μεγάλη υποδοχή που αναφέρθηκε παραπάνω, ο Νίξον παραιτήθηκε από αρχηγός του Tammany Hall. Αναμφίβολα η υποδοχή που του είχε γίνει είχε σκοπό να τον παρακινήσει να αγαπήσει την εξύψωση της θέσης του τόσο πολύ που θα θυσίαζε τις ηθικές του υποχρεώσεις.

Ο Νίξον συνόδευσε την παραίτησή του με μια ομιλία στην οποία διαμαρτυρήθηκε ότι από τότε που είχε αποδεχτεί την ηγεσία του Tammany είχε παρεμποδιστεί σε κάθε του ενέργεια από μια ομάδα με επικεφαλής τον Άντριου Φρίντμαν· του υπαγόρευαν τα ονόματα αυτών που επρόκειτο να τοποθετηθούν στη λίστα των «Sachems»: «Όταν επαναστάτησα, διαπίστωσα ότι σε κάθε στροφή θα συναντούσα την αντίθεση αυτής της ομάδας που παρενέβαινε. Διαπίστωσα ότι όλες οι σημαντικές μου ενέργειες έπρεπε να εξεταστούν πριν καταστούν αποτελεσματικές». Είπε ότι δεν μπορούσε πλέον να διατηρήσει τη θέση του και τον αυτοσεβασμό του· έπρεπε να εγκαταλείψει ή το ένα ή το άλλο. Με αυτό ο κύριος Νίξον εξαφανίστηκε από τη σκηνή της πολιτικής

του Tammany.

Η παραίτηση του κ. Νίξον είχε άσχημη επίδραση στη φήμη του Tammany στο κοινό. Το σχέδιο ήταν να τον αφήσουν να υπηρετήσει όσο ήταν υπάκουος και στη συνέχεια να τον αντικαταστήσουν με έναν Εβραίο με τη συνηθισμένη διαδικασία επιλογής. Αλλά η παραίτηση και η εξήγηση που τη συνόδευε, που έδειχνε την εβραϊκή επιρροή στο Tammany, έκανε να φαίνεται ακατάλληλο να ακολουθήσει κάποιος Εβραίος ηγέτης. Έτσι, οι ηγέτες της περιφέρειας ήταν υποχρεωμένοι να βρουν ένα άλλο «μέτωπο μη-Εβραίων», μόνο που αυτή τη φορά θα αποδεικνυόταν αρκετά υπάκουο. Υπήρχε αρκετή δυσαρέσκεια κατά των Εβραίων στην παλιά οργάνωση ώστε να δικαιολογείται αυτή η τήρηση των φαινομένων, τουλάχιστον.

Η δικτατορία του Φρίντμαν θεωρήθηκε αποτυχημένη, όπως και η δικτατορία του Τρότσκι φαίνεται να είναι αποτυχημένη. Μια αναδιάταξη των επιτροπών τον εξάλειψε αυτόματα από τον έλεγχο, την ίδια στιγμή έπεσε το όνομα του Κρόκερ. Επιλέχθηκε μια τριάδα ηγετών, από τους οποίους ο Τσαρλς Φράνσις Μέρφι έγινε και παραμένει ο αρχηγός. «Αφεντικό Μέρφι» τον λένε. Ο κ. Μέρφι ήταν ένα ιδανικό «μέτωπο», που δεν προσπάθησε να κάνει τίποτα, δεν προσπάθησε να παρέμβει, με τους Εβραίους να κάνουν ό,τι θέλουν, σιώπησε σοφά και έτσι απέκτησε τη φήμη της σιωπηλής σοφίας. Ο κύριος Μέρφι είναι εκατομμυριούχος. Όσοι εκπληρώνουν τις μεγαλύτερες απαιτήσεις των Εβραίων ηγετών παίρνουν την ανταμοιβή τους με αυτόν τον τρόπο. Δεν υπάρχει άλλη ανταμοιβή στην οποία μπορούν να ελπίζουν· σίγουρα δεν έχουν ποτέ την ανταμοιβή της δημόσιας εμπιστοσύνης και της ευγνωμοσύνης του λαού.

Αυτή είναι η κατάσταση του Tammany Hall αυτή τη στιγμή. Λίγοι από την Παλαιά Φρουρά έχουν μείνει στις θέσεις τους, αλλά είναι αξιωματούχοι μόνο κατ' όνομα. Το Tammany δεν καταγγέλλεται πλέον από τον δημόσιο Τύπο, αλλά οι Εβραίοι ηγέτες του Tammany ζουν καθημερινά σε μια χορωδία επαίνων στις εφημερίδες της Νέας Υόρκης που ελέγχονται από τους Εβραίους. Ο Σάμιουελ Ούντερμαγιερ, για παράδειγμα, λαμβάνει περισσότερη δημοσιότητα στη Νέα Υόρκη από ό,τι ο Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά δεν είναι αμερόληπτη δημοσιότητα· δεν διεισδύει στους εσωτερικούς σκοπούς και τις συνέπειες των πράξεών του.

Εκείνοι που πριν μερικά χρόνια ήταν μόλις τα εβραϊκά πρωτοπαλίκαρα του Tammany τώρα έχουν φτάσει σε θέσεις επιρροής και ευμάρειας. Ο Μόρις Κάκορ έγινε πρόεδρος της επιτροπής δημοτικών υπηρεσιών, για να τον διαδεχθεί ο πρώην γερουσιαστής της Πολιτείας Έιμπραχαμ Κάπλαν. Ο Φρεντ Χάουζ έγινε δικαστής της πόλης. Οι αστυνόμοι της πόλης είναι κυρίως Εβραίοι. Οι Εβραίοι κυριαρχούν στο Κολέγιο της πόλης της Νέας Υόρκης. Οι Εβραίοι ελέγχουν το ειρηνοδικείο, το πρωτοδικείο, το δικαστήριο της πόλης, το εφετείο της πολιτείας της Νέας Υόρκης, το ανώτατο δικαστήριο της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Κυβερ-

νούν στα τμήματα που απαριθμούνται στο πρώτο μέρος αυτού του άρθρου. Το δικαστικό σώμα της Νέας Υόρκης έχει μια ξεκάθαρα σημιτική χροιά.

Η ηγεσία των περιοχών που ελέγχονται από το Tammany λέει την ίδια ιστορία. Στη 2η αρχηγός είναι ο Μάικλ Σ. Λέβιν· στην 6η ο Ντέιβιντ Λάζαρος· στην 8η ο Σόλομον Γκόλντενκρατς, ο Φρανκ Μπάουμαν και ο Σίμον Σάλιντζερ· στην 9η η κυρία Π. Λόου, στην 17η ο Νέιθαν Μπάρκαν και ούτω καθεξής.

Η εβραϊκή κατάκτηση του Tammany, όμως, είναι μόνο μια φάση της κατάκτησης της Νέας Υόρκης. Ο εβραϊκός στόχος είναι κάτι παραπάνω από πολιτικός. Σκοπός δεν είναι να επιδιώκουν απλώς να πέσουν τα κερδοφόρα και ισχυρά αξιώματα στους δικούς τους ανθρώπους. Η Νέα Υόρκη έχει μετατραπεί σε Κόκκινο Κέντρο της Αμερικής. Εκεί είναι η πηγή του μεγαλύτερου μέρους της ξένης προδοσίας που γίνεται κατά της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών αναγκάστηκε κατά καιρούς να θεωρήσει τη Νέα Υόρκη ως σχεδόν ξένο έδαφος, αλλά ακόμη και αυτή η επαγρύπνηση εκ μέρους της εθνικής κυβέρνησης χαλαρώνει καθώς η εβραϊκή επιρροή γίνεται πιο ισχυρή στην Ουάσιγκτον. Το Tammany είναι ένα βολικό κάλυμμα για δήθεν πολιτική δραστηριότητα όπως η Κέχιλα είναι για την πιο ριζοσπαστική και αντιαμερικανική φυλετική δραστηριότητα. Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν θα μπορούσε να δράσει καλύτερα από το να διερευνήσει – μέσω μιας επιτροπής άτρωτων Αμερικανών – τις εβραϊκές δραστηριότητες αυτού του κέντρου. Και το ότι υπάρχουν πολλά προς διερεύνηση υποδεικνύεται από τη φούρια των Εβραίων στην Ουάσιγκτον όταν προτάθηκε πρόσφατα στη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών να γίνει κάτι τέτοιο.

«The Dearborn Independent», τεύχος 1ης Οκτωβρίου 1921

LV

Εξομολογήσεις ενός Ηγέτη του Τάγματος B'nai B'rith

Στους φιλοεβραίους εκφραστές, που έχουν γεμίσει τον αέρα με κραυγές «ψέματος» και «συκοφαντίας», σε αυτούς τους αυτόκλητους φύλακες των «αμερικανικών ιδανικών», που αποκλείουν με σπάνια οριστικότητα όλους εκείνους που θα τολμούσαν να προτείνουν ότι πιθανώς υπάρχει μια κρυφή πλευρά του Εβραϊκού Ζητήματος, πρέπει να θυμίσουμε ότι σε αυτή τη σειρά των άρθρων δεν υπάρχει σχεδόν καμία γραμμή που να είναι κάτω εβραϊκή εξουσία.

Τα ίδια τα Πρωτόκολλα είναι γραμμένα εδώ και αιώνες με εβραϊκές έγκυρες διδασκαλίες. Όλα τα σχέδια που έχουν περιγραφεί κατά καιρούς σε αυτά τα άρθρα είναι γραμμένα στους θεμελιώδεις νόμους των Εβραίων. Και όλα αυτά που δίδαξαν οι αρχαίοι, τα επιβεβαίωσαν και οι σύγχρονοι Εβραίοι.

Ο συγγραφέας αυτών των άρθρων χρειάστηκε να λαμβάνει συνεχώς συμβουλές για σύνεση κατά την επιλογή του υλικού, γιατί οι Εβραίοι βασίζονταν πάντα με σιγουριά στο γεγονός ότι αν λεγόταν όλη η αλήθεια σε ένα περιεκτικό λόγο, κανείς δεν θα την πίστευε. Έτσι, οι Εβραίοι δεν φοβήθηκαν ποτέ τους μεγαλομανείς και τα μυαλά που ξεσπούν από τις ανακαλύψεις που έχουν κάνει. Βασίζονταν στην ανικανότητα των μη Εβραίων να πιστέψουν ή να λάβουν κάποια γνώση. Γνωρίζουν ότι τα γεγονότα δεν γίνονται δεκτά με απόδειξη, αλλά μόνο με κατανόηση. Οι μη Εβραίοι δεν μπορούν να καταλάβουν γιατί τα ανθρώπινα όντα πρέπει να προσφέρονται για ορισμένα μαθήματα. Ωστόσο, αρχίζουν να καταλαβαίνουν και η απόδειξη γίνεται επομένως πιο σημαντική.

Υπάρχουν ακόμη πιο σημαντικές αποκαλύψεις που πρέπει να γίνουν, ακολουθώντας πάντα πιστά τις καλύτερες εβραϊκές πηγές, και όταν γίνουν αυτές οι αποκαλύψεις, θα είναι αδύνατο για τους Εβραίους ηγέτες να σιωπήσουν ή να αρνηθούν. Έρχεται η ώρα για τον Αμερικανό Εβραίο να ξεφορτωθεί την ηγεσία που τον οδήγησε και τον παράτησε στον βάλτο. Η ηγεσία το ξέρει. Πράγματι, είναι εκπληκτικό να ανακαλύπτουμε τον αριθμό των ενδείξεων ότι οι προσπάθειες που έγιναν για να καταστείλουν την «The Dearborn Independent» έχουν γίνει κυρίως για να εμποδίσουν τους Εβραίους να την διαβάσουν. Οι ηγέτες δεν ενδιαφέρονται πόσοι μη Εβραίοι διαβάζουν αυτά τα άρθρα· αλλά δεν θέλουν οι δικοί τους να τα διαβάσουν. Οι Εβραίοι ηγέτες δεν θέλουν να ανοίξουν τα μάτια του λαού τους.

Γιατί; Διότι τώρα, μόνο οι Εβραίοι μπορούν πραγματικά να γνωρίζουν

εάν οι δηλώσεις που γίνονται σε αυτά τα άρθρα είναι αληθινές ή όχι. Οι μη Εβραίοι μπορεί να γνωρίζουν ενίοτε, καθώς οι παρατηρήσεις τους μπορεί να επιβεβαιώσουν τις έντυπες δηλώσεις. Αλλά οι ενημερωμένοι Εβραίοι γνωρίζουν πραγματικά. Όταν δουν την αλήθεια σε όλες τις σχέσεις της σε αυτά τα άρθρα, ο μέχρι τότε «οδηγούμενος» Εβραίος μπορεί να μην είναι τόσο πειθήνιος. Εξ ου και η προσπάθεια να κρατήσουν μακριά του τη μη εβραϊκή άποψη.

Για την υποστήριξη των δηλώσεων ότι αυτά τα άρθρα έχουν βασιστεί στις εβραϊκές αρχές, παραθέτουμε σήμερα μια σειρά από δηλώσεις ενός από τους πιο ικανούς προέδρους του B'nai B'rith, Λίο Ναπολέον Λέβι. Ο κ. Λέβι γεννήθηκε στην Αμερική και πέθανε το 1904. Ήταν διακεκριμένος δικηγόρος και ανέλαβε την προεδρία του διεθνούς εβραϊκού τάγματος, B'nai B'rith, το 1900. Πήρε μέρος στη διεθνή πολιτική του λαού του και λέγεται ότι συνεργάστηκε με τον υπουργό Εξωτερικών Τζον Χέι σε αρκετά σημαντικά θέματα. Οι δηλώσεις που παρατίθενται εδώ αφορούσαν τους περισσότερους όταν ήταν πρόεδρος του B'nai B'rith, αλλά όλες δημοσιεύτηκαν τη χρονιά μετά τον θάνατό του υπό την αιγίδα του B'nai B'rith. Επομένως, δεν υπάρχει αμφιβολία ως προς την αυθεντικότητά τους.

Οι μη Εβραίοι υπερασπιστές του εβραϊκού προγράμματος τείνουν να αγανακτούν όταν επισημαίνεται ο ανατολίτικος χαρακτήρας ορισμένων εβραϊκών πράξεων. Οι αναφορές σε αυτά τα άρθρα ήταν δύο σε αριθμό, μια φορά σχετικά με τον ανατολίτικο αισθησιασμό, όπως παρουσιάστηκε στην αμερικανική σκηνή από Εβραίους θεατρολόγους, και πάλι με την αναφορά του Μπέντζαμιν Ντισραέλι, του Εβραίου που έγινε πρωθυπουργός της Βρετανίας, με την έννοια ότι οι Εβραίοι – ο λαός του – ήταν «Μωσαϊκοί Άραβες.»

Ο Λίο Ναπολέον Λέβι δεν αρνείται αυτόν τον ανατολίτικο χαρακτήρα της φυλής του αλλά τον επιβεβαιώνει. Στη σελίδα 104 δικαιολογεί ορισμένες κοινωνικές ωμότητες του Εβραίου επειδή αυτός, «καταγόμενος από την Ανατολή και αναγκασμένος για είκοσι αιώνες να ζει μόνο μεταξύ του είδους του, έχει διατηρήσει στις κλίσεις του πολλά που είναι χαρακτηριστικά ανατολίτικα». Και πάλι στη σελίδα 116, δικαιολογούσε την πολλαπλότητα των θρησκευτικών τελετουργιών ως οφειλόμενη στο γεγονός ότι ο Εβραίος «χρησιμοποίησε την ανατολίτικη φαντασία του για έναν συμβολισμό που έλκει τα ιδανικά του συναισθήματα». Στη σελίδα 312, μιλά για την «Ανατολική αφοσίωση των Εβραίων στους γονείς τους». Αυτή η εύκολη αναγνώριση του γεγονότος επαινείται σε εκείνους τους εκδοτικούς συντάκτες που, από την απεραντοσύνη της άγνοιάς τους για το εβραϊκό ζήτημα, είδαν στην αναφορά στον Οριενταλισμό μια «προσβολή» για τους Εβραίους και μια αδιάκοπη ένδειξη αντισημιτισμού.

Το εβραϊκό ζήτημα! Α, αυτό είναι ένα άλλο σημείο που σπεύδουν να αρνηθούν οι εκφραστές του φιλοεβραϊσμού, αλλά θα ενοχληθούν κάπως

από την ειλικρίνεια με την οποία οι αληθινοί Εβραίοι εκπρόσωποι παραδέχονται το ζήτημα.

Ο Λέβι (σελ. 101) σχολιάζει το εβραϊκό ζήτημα ως εξής:

«Αν έχω μείνει τόσο πολύ σε αυτό το θέμα, είναι επειδή αναγνωρίζω ότι αν ο Εβραίος έχει αρνηθεί τόσα πολλά που δικαιωματικά του ανήκουν, συχνά διεκδικεί περισσότερα από όσα του αναλογούν. Μία από τις πιο επίμονα επαναλαμβανόμενες φράσεις είναι ότι δεν υπάρχει εβραϊκό ζήτημα· ότι ένας Εβραίος είναι πολίτης όπως κάθε άλλος πολίτης και ότι εφόσον τηρεί το νόμο και δεν υπόκειται σε ποινική δίωξη ή πολιτική αγωγή, η ζωή του υπόκειται σε οποιοδήποτε δημόσιο έλεγχο.»

«Αυτός ο ισχυρισμός θα ήταν βάσιμος αν δεν διεκδικούσε τίποτα περισσότερο από το δικαίωμα να ζει ειρηνικά, αλλά όταν απαιτεί κοινωνική αναγνώριση, όλο το φάσμα της συμπεριφοράς του αποτελεί νόμιμο αντικείμενο έρευνας εναντίον της οποίας δεν μπορεί να παρέμβει κανένας τεχνικός έλεγχος... ούτε ο Εβραίος πρέπει να είναι υπερβολικά ευαίσθητος στην έρευνα.»

«Η έλλειψη συνέπειας και άγνοιας στην αντιμετώπιση του εβραϊκού ζητήματος δεν εντοπίζεται πάντα μόνο στην πλευρά εκείνων που είναι εχθρικοί προς τους Εβραίους.»

«Από τότε, οι πρόσφυγες από τη Ρωσία, τη Γαλικία και τη Ρουμανία έθεσαν το εβραϊκό ζήτημα σε ζήτημα τεράστιας σημασίας. Από τότε, ο κόσμος συνειδητοποίησε ότι γινόμαστε μάρτυρες μιας δεύτερης εξόδου που υπόσχεται σύντομα να αλλάξει το πρόσωπο των Εβραίων του δυτικού ημισφαιρίου» (σελ. 59).

«Το εβραϊκό ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί με ανοχή. Υπάρχουν χιλιάδες καλοπροαίρετοι άνθρωποι που αποδίδουν στους εαυτούς τους μεγάλα εύσημα για την επίδειξη πνεύματος ανεκτικότητας προς τους Εβραίους.» (σελ. 98)

Ο κ. Λέβι θεσπίζει επίσης κανόνες για τη «μελέτη του εβραϊκού ζητήματος» και λέει ότι αν ακολουθούνταν το αποτέλεσμα «θα ήταν εκπληκτικό αμέσως για τους Εβραίους και το ευρύ κοινό». (σελ. 93) Το πόσο έχει απομακρυνθεί η σημερινή εβραϊκή ηγεσία από αυτή την ειλικρινή και ευρεία άποψη του κ. Λέβι, είναι παντού προφανές.

Όχι ότι ο κ. Λέβι ήταν επικριτής του λαού του, αλλά ήταν ένας δικηγόρος που είχε συνηθίσει να ζυγίζει γεγονότα, και έβλεπε γεγονότα που βάραιναν τον λαό του. Αλλά ήταν φιλοεβραϊκός ακόμη και στις πιο αυστηρές παρατηρήσεις του. Θα μπορούσε να επιτεθεί στους ραβίνους, χλευάζοντάς τους με το ρητό ότι «πολλοί από εσάς είστε «ραβίνοι μόνο για έσοδα», αλλά θα μπορούσε επίσης να επιμείνει στην εβραϊκή αλληλεγγύη και αποκλειστικότητα.

Σε σχέση με αυτό μπορεί να είναι ενδιαφέρον να δούμε πόσο έντονα υποστηρίζει ο κ. Λέβι τον ισχυρισμό των Εβραίων ηγετών (όπως περιγράφεται στη «The Dearborn Independent» στις 9 και 16 Οκτωβρίου 1920) ότι οι Εβραίοι είναι μια φυλή και όχι απλώς μια θρησκεία, ένα

έθνος και όχι απλώς μια εκκλησία και ότι ο όρος «Εβραίος» είναι βιολογικός και όχι θεολογικός. Αυτό είναι ιδιαίτερα επαινετικό για την προσοχή εκείνων των ανόητων φωνών της «θρησκευτικής προκατάληψης», που αναλαμβάνουν δράση κάθε φορά που αναφέρεται το εβραϊκό ζήτημα. (Σχετικά με τη «θρησκευτική προκατάληψη» υπάρχουν πολλά παραδείγματα που μπορούμε να δώσουμε σε μελλοντικά άρθρα.)

«Το σίγουρο είναι ότι μέχρι στιγμής η φυλή και η θρησκεία έχουν συγχωνευθεί τόσο, σαν να λέγαμε, που κανείς δεν μπορεί να πει ακριβώς πού αρχίζει η μία και πού τελειώνει η άλλη.» (σελ. 116)

Επιτιθέμενος στον ισχυρισμό των «φιλελεύθερων» ή των «μεταρρυθμιστών Εβραίων» ότι «Εβραίος» είναι το όνομα ενός μέλους θρησκευτικού δόγματος και όχι ενός μέλους μιας συγκεκριμένης φυλής, ο κ. Λέβι λέει:

«Τίποτα στο μυαλό μου δεν είναι πιο πλήρες από λάθη από αυτό το αξίωμα του παραλογισμού. (σελ. 185) Δεν είναι αλήθεια ότι οι Εβραίοι είναι Εβραίοι μόνο λόγω της θρησκείας τους.» (σελ. 189)

«Οι Εβραίοι δεν είναι απλώς ένα σύνολο ανθρώπων χωρίς διακρίσεις που έχει μια κοινή πεποίθηση.» (σελ. 190)

«Ένας Εσκιμώος, ένας Ινδιάνος της Αμερικής, θα μπορούσαν να υιοθετήσουν ευσυνείδητα κάθε δόγμα της εβραϊκής εκκλησίας, θα μπορούσαν να ασκήσουν κάθε μορφή και τελετή που επιβάλλουν οι εβραϊκοί νόμοι και το εβραϊκό τελετουργικό, και όσον αφορά τη θρησκεία, να είναι Εβραίοι, αλλά όμως, κανείς δεν θα σκεφτόταν ούτε μια στιγμή να τους ταξινομήσει με τους Εβραίους σαν λαό. Αν ήταν γνωστή η αλήθεια, ένα πολύ μεγάλο ποσοστό των λεγόμενων Χριστιανών θα θεωρούνταν πιστοί στα βασικά στοιχεία της εβραϊκής θρησκείας και όμως, δεν είναι Εβραίοι.»

«Απαιτείται όχι μόνο να πιστεύει κανείς την εβραϊκή πίστη, αλλά να είναι άμεσος απόγονος ενός λαού που κάποτε είχε μια κοσμική κυβέρνηση και μια δική του χώρα μέχρι την καταστροφή της δεύτερης πολιτείας τους.»

«Αυτό το γεγονός αφαίρεσε από τους Εβραίους τη γη και το κράτος, τους σκόρπισε στη γη· αλλά δεν κατέστρεψε την εθνική και φυλετική ιδέα που ήταν μέρος της φύσης και της θρησκείας τους.»

«Ποιος θα πει, λοιπόν, ότι οι Εβραίοι δεν είναι πια φυλή;*... Το αίμα είναι η βάση και το υπόστρωμα της φυλετικής ιδέας, και κανένας λαός στο πρόσωπο του πλανήτη δεν μπορεί να διεκδικήσει με τόσο μεγάλο δικαίωμα την αγνότητα και την ενότητα του αίματος, όσο οι Εβραίοι.»

«Αν έχω λόγο για κάποιο σκοπό, η έρευνα για τα δικαιώματα στην υπόθεση δεν πρέπει να περιοριστεί στους Εβραίους σαν εκφραστές μιας συγκεκριμένης πίστης, αλλά στους Εβραίους σαν φυλή.» (σελ. 190-191)

* Οι χριστιανικές εκκλησίες, για παράδειγμα, το ισχυρίζονται ασταμάτητα.

«Η θρησκεία από μόνη της δεν αποτελεί τον λαό. Όπως έχω ήδη υποστηρίξει, ένας πιστός στην εβραϊκή πίστη δεν γίνεται με αυτό το γεγονός Εβραίος. Από την άλλη, όμως, ένας Εβραίος εκ γενετής παραμένει Εβραίος, παρόλο που αποκηρύσσει τη θρησκεία του.» (σελ. 200)

Αυτή είναι και η άποψη ανδρών όπως ο δικαστής Μπράνταϊς, μέλος του Ανώτατου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο δικαστής Μπράνταϊς λέει: «Ας αναγνωρίσουμε όλοι ότι εμείς οι Εβραίοι είμαστε μια ξεχωριστή εθνικότητα της οποίας κάθε Εβραίος, όποια κι αν είναι η χώρα που ζει, η θέση του, η πίστη του, είναι απαραίτητα μέλος.»

Πιστεύοντας όλα αυτά, ο κ. Λέβι προσυπογράφει τον εβραϊκό νόμο και την πρακτική της διαφορετικότητας.

Περιγράφοντας την κατάσταση των Εβραίων, ο κ. Λέβι λέει (σελ. 92): «Αριθμητικά, οι Εβραίοι δεν έχουν αλλάξει σχεδόν καθόλου εδώ και 2.000 χρόνια. Έχουν αγκαλιάσει τις τέχνες, τη λογοτεχνία και τον πολιτισμό διαδοχικών γενεών, αλλά έχουν κρατήσει τον εαυτό τους γενικά από την ανάμειξη του αίματος... Έχουν φιλτράρει το αίμα τους σε αυτό των άλλων λαών, αλλά έχουν πάρει λίγα από τους άλλους λαούς στο δικό τους.»

Όσον αφορά τον μεικτό γάμο μεταξύ Εβραίων και μη Εβραίων, ο κ. Λέβι το αποκαλεί μπασταρδισμό. «Σε απομακρυσμένες χώρες, αραιοκατοικημένες, η επιλογή μπορεί να βρίσκεται ανάμεσα σε τέτοιους γάμους και σε μια χειρότερη σχέση». Αυτά είναι τα λόγια του στη σελίδα 249. Δεν συμβουλεύει τη χειρότερη σχέση, αλλά έχει πει αρκετά για να δείξει την εβραϊκή άποψη για την υπόθεση. Και συνεχίζει:

«Μου φαίνεται ξεκάθαρο ότι οι Εβραίοι πρέπει να αποφεύγουν το γάμο με μη Εβραίους και το αντίστροφο, για τον ίδιο λόγο που αποφεύγουμε το γάμο με άρρωστους, φυματικούς, καμπούρηδες ή νέγρους.» (σελ. 249)

Αυτός ο απομονωτισμός μειώνεται μέσω των ανθρώπινων σχέσεων. Ο Εβραίος έχει μια συμβουλή για τους μη Εβραίους και μια άλλη για τον εαυτό του σε αυτά τα θέματα. Από τους μη Εβραίους απαιτεί σαν δικαίωμα αυτό που θεωρεί σκιώδες προνόμιο. Χρησιμοποιεί το γκέτο σαν λέσχη με την οποία κατηγορεί τον μη-Εβραίο για τον «φανατισμό» του, ενώ στην πραγματικότητα επιλέγει το γκέτο για σαφώς καθορισμένους φυλετικούς λόγους. Καταδικάζει τον μη Εβραίο για τον αποκλεισμό του Εβραίου από ορισμένα τμήματα της κοινωνίας, όταν σαν Εβραίος όλη του η έγνοια του είναι να κρατηθεί πεντακάθαρος από αυτήν ακριβώς την κοινωνία στην οποία επιδιώκει να μπει. Ο Εβραίος επιμένει να απορρίπτει τον μη εβραϊκό απομονωτισμό ενώ διατηρεί τον δικό του. Ο μη εβραϊκός κόσμος πρέπει να είναι δημόσιος και κοινός, ο εβραϊκός κόσμος πρέπει να διατηρείται ιερός. Διαβάστε τις διδασκαλίες αυτού του φωτισμένου ηγέτη του Εβραϊσμού όπως δημοσιεύτηκαν από το B’nai B’rith.

Είναι υπέρ του δημόσιου σχολείου για τα παιδιά των μη-Εβραίων, όχι όμως για τα παιδιά των Εβραίων· πρέπει να διατηρούνται χωριστά· είναι το εκλεκτό απόθεμα της γης:

«Επειδή η κυβέρνηση προσφέρει δωρεάν εκπαίδευση, δεν συνεπάγεται ότι πρέπει να γίνει αποδεκτή· εάν η εκπαίδευση γίνει υποχρεωτική, δεν συνεπάγεται ότι πρέπει να παρακολουθούνται τα κρατικά σχολεία... Σαν πολίτης, προτιμώ τα δωρεάν σχολεία, γιατί η εκπαίδευση που προσφέρουν, όσο ατελής κι αν είναι, είναι καλύτερη από καμία και η κοινωνία επωφελείται από αυτό· αλλά σαν άτομο προτιμώ να πληρώνω για να υποστηρίξω τα ιδιωτικά σχολεία και να στείλω τα παιδιά μου σε πιο επιλεγμένα μέρη.» (σελ. 253) Μιλάει για το γεγονός ότι «όλες τα παιδιά όλων των τάξεων συνήθως πηγαίνουν στα δημόσια σχολεία» σαν επιχείρημα για να μην πηγαίνουν τα παιδιά των Εβραίων εκεί.

«Κατά την κρίση μου, τα παιδιά των Εβραίων πρέπει να εκπαιδεύονται σε εβραϊκά σχολεία.» (σελ. 254) «Όχι μόνο είναι θετικό και άμεσο πλεονέκτημα να εκπαιδεύουμε τα παιδιά μας σαν Εβραίους, αλλά είναι απολύτως απαραίτητο για τη διατήρηση της φυλής μας. Η πείρα έχει δείξει ότι οι νέοι μας θα απογαλακτιστούν από το λαό μας, αν τους επιτραπεί να συναναστρέφονται αδιακρίτως με τους μη Εβραίους.» (σελ. 255)

Συζητώντας την πιθανότητα οι Εβραίοι να χάσουν την ωμότητα τους, ο κ. Λέβι ρωτά: «Πώς θα το επιτύχουμε αυτό τελικά καλύτερα;» Στη συνέχεια παραθέτει τη συχνή απάντηση: «Επειδή τα παραδείγματα ευγένειας αφθονούν περισσότερο μεταξύ των μη Εβραίων, θα πρέπει να συναναστραφούμε όσο το δυνατόν περισσότερο μαζί τους, για να εξαλείψουμε τη δική μας αγένεια.» Αντιμετωπίζει την πρόταση ως εξής:

Αν οι κύριοι ήταν πρόθυμοι να συναντήσουν όλους τους Εβραίους σε ισότιμη βάση επειδή είναι Εβραίοι, αναμφίβολα θα αντλούσαμε πολλά οφέλη από μια τέτοια σχέση. Αλλά, ενώ είναι αλήθεια ότι κανένας κύριος δεν αρνείται τη συναναστροφή με άλλον επειδή αυτός ο άλλος είναι Εβραίος δεν θα συναναστρέφεται, κατά κανόνα, με έναν Εβραίο αν δεν είναι κύριος. Καθώς απέχουμε πολύ από το να είμαστε όλοι κύριοι, δεν μπορούμε εύλογα να περιμένουμε να γίνουμε δεκτοί σαν τάξη στην καλή κοινωνία. Οπότε, καλύτερα να μείνουμε μόνοι μας», καταλήγει ο κ. Λέβι. (σελ. 260)

Δηλαδή, ο κ. Λέβι παραδέχεται τη διάθεση της κοινωνίας να συναντά τους Εβραίους επί ίσοις όροις, όπως και με όλους τους άλλους, αλλά όχι με άνισους όρους. Και επειδή είναι έτσι, ο κ. Λέβι υποστηρίζει ότι θα ήταν καλύτερα να συναντιούνται όσο το δυνατόν λιγότερο και καλύτερα να μείνουν χωριστά· στα χρόνια της διάπλασης, ασφαλώς, οι Εβραίοι νέοι θα πρέπει να κρατούνται αυστηρά μακριά από τους μη Εβραίους. Ο απομονωτισμός για τον οποίο παραπονιούνται οι Εβραίοι είναι δικός τους. Το γκέτο δεν είναι μια γωνιά στην οποία οι μη Εβραίοι έχουν στριμώξει τους Σημίτες· το γκέτο είναι ένα σημείο που είναι λαξευμένο

από την κοινότητα και αφιερωμένο στον εκλεκτό λαό και επομένως στα μάτια των Εβραίων είναι το καλύτερο τμήμα της πόλης, ενώ το υπόλοιπο είναι «η χριστιανική συνοικία», η περιοχή των ειδωλολατρών. Ο ίδιος ο κ. Λέβι παραδέχεται στη σελίδα 220 ότι δεν υπάρχει καμία προκατάληψη εναντίον των Εβραίων σε αυτή τη χώρα.

Ορισμένοι έξαλλοι διαφωνούντες στη σειρά των ερευνών για το εβραϊκό ζήτημα έχουν διατυπώσει τον ισχυρισμό ότι η «The Dearborn Independent» έχει δηλώσει τη δειλία σαν εβραϊκό χαρακτηριστικό. Το ότι η δήλωση είναι ψευδής όσον αφορά αυτή την εφημερίδα δεν αλλάζει το γεγονός ότι το θέμα έχει συζητηθεί γενικά μέσα και έξω από τους κύκλους του στρατού. Εάν καταστεί ποτέ απαραίτητο να το συζητήσουμε σε αυτές τις μελέτες, τα γεγονότα θα εκτεθούν στο βαθμό που είναι εφικτά. Αλλά το θέμα τώρα είναι ότι ο κ. Λέβι είχε να πει κάτι που μπορεί να ανταποδοθεί με την ανάγνωση:

«Το σωματικό θάρρος ήταν πάντα μια προσθήκη, όχι στοιχείο του εβραϊκού χαρακτήρα. Δεν έχει ανεξάρτητη υπόσταση στην διάπλασή τους και πάντα εξαρτιόταν από κάτι άλλο. Με μερικές εξαιρέσεις αυτό μπορεί να ειπωθεί για όλους τους Ανατολίτες. Έχουν έντονη την αίσθηση και τον φόβο για τον κίνδυνο, και δεν καλλιεργείται αυτή η απάθεια που έχει διακρίνει τα μεγάλα έθνη της Δυτικής Ευρώπης.» (σελ. 205)

Αν ένας μη Εβραίος εφιστούσε την προσοχή σε αυτή τη διαφορά μεταξύ των Εβραίων και των άλλων, θα αντιμετώπιζε την κατακραυγή του «αντισημιτισμού» και θα τον λοιδορούσαν με το γεγονός ότι όλοι οι συγγενείς του μπορεί να μην είχαν υπηρετήσει στον πόλεμο. Πιο έντονα θα τον λοιδορούσαν για να το πειράξουν εκείνοι που υπηρέτησαν σε αυτό που οι στρατιώτες μας αποκαλούσαν «εβραϊκό πεζικό», στο σώμα εφοδιασμού του στρατού στον τελευταίο Εθνικό Στρατό.

Σ’ αυτό το ενδιαφέρον για την αποφυγή του κινδύνου ο Λέβι αποδίδει το μεγαλείο των Εβραίων μεταξύ των λαών. Άλλα έθνη μπορούν να πολεμήσουν, λέει, οι Εβραίοι όμως μπορούν να αντέξουν, και αυτό, λέει, είναι μεγαλύτερο. Προσέξτε τα λόγια του:

«Άλλα έθνη μπορεί να καυχιούνται για τις πολεμικές κατακτήσεις και τους θριάμβους τους, αλλά παρά τους πολλαπλούς καρπούς των νικών τους, δεν έχουν διαρκέσει· και μπορεί να ειπωθεί ότι το έθνος του οποίου το μεγαλείο μεγαλώνει από ανδρεία περνά από τα στάδια της διχόνοιας και του εκφυλισμού στη φθορά... Με την αρετή της αντοχής πιστεύω ότι οι Εβραίοι έχουν μια προστασία από τη φθορά που έχει σημαδέψει την ιστορία όλων των άλλων λαών». Φαίνεται, επομένως, ότι ο ανυπότακτος, αν μπορέσει να αντέξει αρκετά, μπορεί ακόμα να γίνει κυρίαρχος της χώρας.

Οι Εβραίοι ηγέτες προσπάθησαν πρόσφατα να αρνηθούν κατηγορηματικά τις αποκαλύψεις που έκανε ο Ντισραέλι σε σχέση με τη συμμετοχή των Εβραίων στις ευρωπαϊκές επαναστάσεις. Αυτό που είπε ο Ντισραέλι μπορεί να βρεθεί στο μυθιστόρημά του «Coningsby» ή στα

αποσπάσματα από αυτό, που αναφέρθηκαν στην «The Dearborn Independent» της 18ης Δεκεμβρίου 1920. Αναφερόμενος στη Γερμανική Επανάσταση του 1848, ο Ντισραέλι έγραψε – πριν αυτή συμβεί:

«Ποτέ δεν παρατηρείς ένα μεγάλο πνευματικό κίνημα στην Ευρώπη στο οποίο οι Εβραίοι δεν συμμετέχουν σε μεγάλο βαθμό... Αυτή η μυστηριώδης ρωσική διπλωματία που τόσο ανησυχεί τη Δυτική Ευρώπη οργανώνεται και ασκείται κυρίως από Εβραίους. Αυτή η πανίσχυρη επανάσταση που ετοιμάζεται αυτή τη στιγμή στη Γερμανία, και που θα είναι, στην πραγματικότητα, μια δεύτερη και μεγαλύτερη Μεταρρύθμιση, και για την οποία τόσα λίγα είναι ακόμη γνωστά στην Αγγλία, αναπτύσσεται εξ ολοκλήρου υπό την αιγίδα των Εβραίων».

Έχει ενδιαφέρον, λοιπόν, να ακούσουμε τον κ. Λέβι να επιβεβαιώνει από αμερικανικής πλευράς τις σημαντικές αυτές δηλώσεις του Ντισραέλι.

«Η επανάσταση του 1848 στη Γερμανία, ωστόσο, επηρέασε πολλούς μορφωμένους Εβραίους να έρθουν στην Αμερική.» (σελ. 181) «Είναι περιττό να αναθεωρήσουμε τα γεγονότα του 1848· αρκεί να πούμε ότι δεν ήταν λίγοι από τους επαναστάτες που ήταν Εβραίοι και ότι ένας σημαντικός αριθμός από αυτούς που διώκονταν από την κυβέρνηση στην πατρίδα τους, κατέφυγαν στις Ηνωμένες Πολιτείες για ασφάλεια.» (σελ. 182) Αυτοί οι Γερμανοεβραίοι είναι πλέον οι αρχι-χρηματοδότες των Ηνωμένων Πολιτειών. Βρήκαν εδώ την απόλυτη ελευθερία να εκμεταλλεύονται τους λαούς και τα έθνη με όλες τις δυνάμεις τους. Διατηρούν ακόμη τις σχέσεις τους με τη Φρανκφούρτη του Μάιν, την παγκόσμια πρωτεύουσα του διεθνούς χρηματοοικονομικού εβραϊσμού.

Με αυτά τα αποσπάσματα από τις ομιλίες και τα γραπτά του Λίο Ναπολέον Λέβι, ενός διάσημου προέδρου του B’nai B’rith, φαίνεται να είναι δίκαιο ένα ερώτημα ως προς τον λόγο της άρνησης και των καταγγελιών που ακολούθησαν την πραγματοποίηση αυτών των δηλώσεων κατά τη διάρκεια αυτής της σειράς των μελετών. Ο Λίο Ναπολέον Λέβι μελέτησε το εβραϊκό ζήτημα γιατί ήξερε ότι υπάρχει εβραϊκό ζήτημα. Ήξερε ότι το εβραϊκό ζήτημα δεν ήταν μη-εβραϊκό δημιούργημα, αλλά εμφανιζόταν παντού όπου οι Εβραίοι άρχισαν να εμφανίζονται σε αριθμούς. Το έφερναν μαζί τους. Γνώριζε ότι πολλές από τις κατηγορίες που βαρύνουν τους Εβραίους ήταν δίκαιες. Γνώριζε την αδυναμία για να τις διαψεύσει, τη ματαιότητα του να τους φωνάζει για «αντισημιτισμό». Ήξερε, επιπλέον, ότι αν οι Εβραίοι έλυναν το εβραϊκό ζήτημα, απομακρυνόμενοι από τις ιδιόμορφες φυλετικές παραδόσεις της ανωτερότητας, θα έπαυαν να είναι Εβραίοι. Γι’ αυτό, έριξε όλη του την επιρροή στο πλευρό των Εβραίων που παρέμειναν χωριστοί, διατηρώντας την παράδοσή τους στην εκλεκτή φυλή, θεωρώντας τους εαυτούς τους σαν τους επερχόμενους άρχοντες των εθνών, και άφησε το ζήτημα ακριβώς εκεί που το βρήκε.

Αλλά κατά τη διάρκεια των σπουδών του έδωσε σε άλλους ερευνητές

το πλεονέκτημα των ειλικρινών δηλώσεών του. Δεν έβαλε ψέματα στο στόμα του λαού του. Δεν προσπαθούσε να κρατήσει τη θέση του με προκατειλημμένες φυλετικές εκκλήσεις. Κοίταξε κατάματα ορισμένα γεγονότα, έκανε την αναφορά του και διάλεξε την πλευρά του. Αρκετά χρονόμετρα στην πορεία του επιχειρήματός του, η ίδια η λογική του τον οδήγησε στο σημείο όπου, λογικά, θα έπρεπε να παραμερίσει την εβραϊκή ιδέα του απομονωτισμού. Αλλά με μεγάλη ψυχραιμία απέρριψε τη λογική και προσκολλήθηκε στην εβραϊκή παράδοση. Για παράδειγμα:

«Τι πιο καλύτερο το να διευκολύνουμε αυτή την ευτυχία σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή, γιατί πολλά είδη οργανώσεων υπήρξαν όπως υπάρχουν σήμερα. Οι Εβραίοι έχουν τις δικές τους. «Για πολλούς λόγους διατηρούν την απομόνωσή τους. Θεωρητικά δεν πρέπει να είναι έτσι. Στην κοινωνική μας οργάνωση θα πρέπει, σεβόμενοι το επιχείρημα που ήδη κατονόμασα, να δεχτούμε κάθε ευγενικό και άξιο μη-Εβραίο που μας τιμά με την αίτησή του για ένταξη. Αλλά αυτό που θεωρούμε σωστό στη θεωρία μπορεί να είναι λάθος στην πράξη. Σίγουρα είναι λάθος να αποκλείουμε έναν άξιο άνθρωπο επειδή δεν είναι Εβραίος· αλλά από την άλλη, πού αλλού να τραβήξει κανείς τη γραμμή;»

Αυτό είναι ειλικρίνεια σε ένα σφάλμα. Φυσικά, είναι λάθος, αλλά το σωστό είναι ουτοπικό! Η λογική χάνεται μπροστά σε κάτι πιο δυνατό. Ο Λέβι δεν φταίει που έμεινε στη φυλή του. Η θέση του καθενός είναι με τη φυλή του. Το φταίξιμο το αξίζουν μόνο οι μη-Εβραίοι που γλύφουν, που εγκαταλείπουν τη φυλή τους και γίνονται παράσιτα του Ιούδα, φυλετικοί ερμαφρόδιτοι που θα ήταν πιο έντιμοι αν είχαν το ένα χιλιοστό της εβραϊκής φυλετικής συνείδησης.

Αυτή η σύντομη ανασκόπηση της φιλοσοφίας που δίδαξε ο κ. Λέβι, και την οποία συμμερίζονται οι ηγέτες του Αμερικανικού Εβραϊσμού, είναι σε απόλυτη συμφωνία με τις εβραϊκές αρχές ανά τους αιώνες. Στις δημοσιευμένες ομιλίες του ο κ. Λέβι δεν θίγει όλες τις συνέπειες της απομονωτικότητας που επιβάλλει το έθνος του. Γιατί μένουν μόνοι τους; Τι είναι αυτό που τους κάνει να ξεχωρίζουν; Είναι η θρησκεία τους; Πολύ καλά· ας τους θεωρήσουμε σαν μια αίρεση θρησκευτικής απομόνωσης και ας τους ευχηθούμε καλή επιτυχία στις προσπάθειές τους να κρατήσουν τους εαυτούς τους ανόθευτους από τον κόσμο. Είναι η φυλή τους; Έτσι διδάσκουν οι ηγέτες τους. Η φυλή και η εθνικότητα διεκδικούνται αυστηρά. Εάν είναι έτσι, τότε πρέπει να υπάρχει ένας πολιτικός σκοπός πίσω από αυτό. Ποιος είναι αυτός; Η Παλαιστίνη; Κανείς δεν το βλέπει αυτό. Διαβάσαμε πολλά για αυτό στις εφημερίδες, οι οποίες, μέσω του Associated Press, τροφοδοτούνται με προπαγανδιστικά τηλεγραφήματα από τα εβραϊκά τηλεγραφικά πρακτορεία. Αλλά δεν υπάρχει ακόμη κανένα σημάδι ότι η Παλαιστίνη έχει ήδη γίνει πιο εβραϊκή. Ο εβραϊκός πολιτικός στόχος είναι η παγκόσμια κυριαρχία με την υλική έννοια. Ο Εβραίος είναι ένα διεθνές έθνος.

Αυτό και τίποτα άλλο δεν εξηγούν τις πολιτικές, προπαγανδιστικές, επαναστατικές και μεταναστευτικές προσπάθειές τους.

«The Dearborn Independent», τεύχος 14 Μαΐου 1921

LVI

Ο Δρ. Λέβι, ένας Εβραίος, παραδέχεται το λάθος του λαού του

Ένας Εβραίος με υπόληψη, ο δρ. Όσκαρ Λέβι, πολύ γνωστός στους αγγλικούς λογοτεχνικούς κύκλους και λάτρης του λαού του, είχε την ειλικρίνεια και τη σοφία να αντιμετωπίσει το εβραϊκό ζήτημα με αλήθεια και ειλικρίνεια. Οι παρατηρήσεις του εκτυπώνονται σε αυτό το άρθρο σαν παράδειγμα των μεθόδων με τις οποίες μπορεί να σωθεί ο εβραϊσμός κατά την εκτίμηση του πολιτισμού του εικοστού αιώνα.

Οι συνθήκες ήταν: ο Τζορτζ Πητ-Ρίβερς, από το Κολέγιο Γούστερ της Οξφόρδης, έγραψε ένα πολύ διαφωτιστικό φυλλάδιο με τίτλο, «Η παγκόσμια σημασία της ρωσικής επανάστασης» (The World Significance of the Russian Revolution), το οποίο δημοσιεύεται και πωλείται για δύο σελίνια από τις εκδόσεις του Μπασίλ Μπλάκγουελ, στην Οξφόρδη. Το βιβλίο είναι αποτέλεσμα απροκατάληπτης παρατήρησης και μελέτης και συμφωνεί με τις δηλώσεις που έγιναν στο «The Dearborn Independent» για το προσωπικό του μπολσεβικισμού. Το χειρόγραφο στάλθηκε στον δρ. Όσκαρ Λέβι, ως εκπρόσωπο Εβραίο, και η επιστολή του δρ. Λέβι δημοσιεύθηκε στη συνέχεια σαν πρόλογος του βιβλίου.

Για να κατανοήσει ο αναγνώστης το νόημα του βιβλίου του κ. Πητ-Ρίβερς, δίνεται εδώ πλήρως η ενότητα XVI, σελ. 39-41, και ακολουθούν τα σχόλια του δρ. Λέβι. Τα πλάγια γράμματα σε όλη την έκταση έχουν σκοπό να υπενθυμίσουν στον αναγνώστη τις παρατηρήσεις σχετικά με παρόμοιες γραμμές που έγιναν σε αυτήν τη σειρά:

Δεν υποστηρίζεται άδικα από τους Εβραίους της Δύσης ότι ο ρωσικός εβραϊσμός, στο σύνολό του, αντιτίθεται πιο σκληρά στον μπολσεβικισμό. Τώρα, αν και υπάρχει μεγάλος βαθμός αλήθειας σε αυτόν τον ισχυρισμό, αφού οι εξέχοντες Μπολσεβίκοι, οι οποίοι είναι κυρίως Εβραίοι, δεν ανήκουν στην Ορθόδοξη Εβραϊκή Εκκλησία, είναι ωστόσο δυνατό, χωρίς να αφεθεί κανείς ανοιχτός στην κατηγορία του αντισημιτισμού, να επισημανθεί το γεγονός ότι ο εβραϊσμός, στο σύνολό του, συνειδητά ή ασυνείδητα, έχει εργαστεί και έχει προωθήσει έναν διεθνή οικονομικό, υλικό δεσποτισμό που, με σύμμαχο τον πουριτανισμό, τείνει σε ολοένα αυξανόμενο βαθμό να συντρίψει τις εθνικές και πνευματικές αξίες από την ύπαρξη και να υποκαταστήσει τον άσχημο και νεκρικό μηχανισμό της χρηματοδότησης και του εργοστασίου. Είναι επίσης γεγονός ότι ο εβραϊσμός, στο σύνολό του, καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για να εξασφαλίσει και να επιδοκιμαστεί θερμά η ανατροπή της ρωσικής μοναρχίας, που την θεωρεί σαν το μεγαλύτερο εμπόδιο στην πορεία των

φιλοδοξιών και των επιχειρηματικών του επιδιώξεων. Όλα αυτά μπορούν να γίνουν δεκτά, καθώς και η έκκληση ότι, ατομικά ή συλλογικά, οι περισσότεροι Εβραίοι μπορεί να απεχθάνονται το καθεστώς των Μπολσεβίκων, παρόλα αυτά εξακολουθεί να είναι αλήθεια ότι όλο το βάρος του εβραϊσμού βρισκόταν στην επαναστατική ζυγαριά ενάντια στην κυβέρνηση του τσάρου. Είναι αλήθεια ότι οι αποστάτες αδελφοί τους, που τώρα καβαλούν στην έδρα της εξουσίας, μπορεί να έχουν υπερβεί τις εντολές τους· αυτό είναι ανησυχητικό, αλλά δεν αλλάζει το γεγονός. Ίσως οι Εβραίοι, συχνά θύματα του δικού τους ιδεαλισμού, να έχουν πάντα καθοριστικό ρόλο στην πραγματοποίηση των γεγονότων που αποδοκιμάζουν· αυτή ίσως είναι η κατάρα του περιπλανώμενου Εβραίου.

Σίγουρα από τους ίδιους τους Εβραίους μαθαίνουμε τα περισσότερα για τους Εβραίους. Είναι πιθανό μόνο ένας Εβραίος να μπορεί να καταλάβει έναν Εβραίο. Ίσως μόνο ένας Εβραίος μπορεί να μας σώσει από τους Εβραίους, ένας Εβραίος που είναι αρκετά σπουδαίος, αρκετά δυνατός – γιατί η μεγαλύτερη φυλετική αγνότητα είναι πηγή δύναμης στους σπάνιους και τους μεγάλους – και αρκετά εμπνευσμένος για να ξεπεράσει μέσα του τις καταστροφικές κακίες της δικής του φυλής. Ήταν ένας Εβραίος που είπε: «Οι πόλεμοι είναι η σοδειά των Εβραίων»· αλλά καμία σοδειά δεν είναι τόσο πλούσια όσο οι εμφύλιοι πόλεμοι. Ένας Εβραίος μας θυμίζει ότι η Γαλλική Επανάσταση έφερε πολιτική χειραφέτηση στους Εβραίους της Δυτικής Ευρώπης. Δεν ήταν ένας Εβραίος, που ενέπνευσε στον Ρουσσώ την ιδέα του δέκατου όγδοου αιώνα για την ομοιότητα του ανθρώπου σύμφωνα με τη φύση; Ο Δρ. Κάλεν, ένας Σιωνιστής συγγραφέας, γράφει: «Υποφέροντας για 1.000 χρόνια από τη διαβεβαίωση της διαφοράς τους από την υπόλοιπη ανθρωπότητα, δέχτηκαν με ανυπομονησία τη διαφυγή από τα βάσανα που τους άνοιξε ο ισχυρισμός του δέκατου όγδοου αιώνα για την ομοιότητα όλων των ανθρώπων... Ρίχτηκαν με πάθος στα ρεπουμπλικανικά χειραφετητικά κινήματα των συνεργατών τους σε άλλα χρηματιστήρια.» Ήταν ένας Εβραίος, ο Ρικάρντο, που μας έδωσε το ιδανικό του δέκατου ένατου αιώνα για την ομοιότητα του ανθρώπου σύμφωνα με τις μηχανές. Και χωρίς το ρικαρδιανό ευαγγέλιο του διεθνούς καπιταλισμού, δεν θα μπορούσαμε να είχαμε το διεθνές ευαγγέλιο του Καρλ Μαρξ. Ο Μόουζες Έςς και ο Ντισραέλι μας θυμίζουν τον ιδιαίτερα εμφανή ρόλο που έπαιξαν οι Εβραίοι στις εξεγέρσεις της Πολωνίας και της Ουγγαρίας και στη δημοκρατική εξέγερση στη Γερμανία του ’48. Ακόμη πιο εμφανής ήταν στον νέο διεθνισμό που συνάγεται λογικά από τη φιλοσοφία του σοσιαλισμού. Αυτό μας δίδαξε ο Εβραίος Μαρξ και ο Εβραίος Φερδινάνδος Λασάλ και ανέπτυξαν το δόγμα του Εβραίου Ντέιβιντ Ρικάρντο.

Ήταν ο Βάινινγκερ, ένας Εβραίος – και επίσης μισητής των Εβραίων – που εξήγησε γιατί τόσοι πολλοί Εβραίοι είναι εκ φύσεως κομμουνιστές.

Ο κομμουνισμός δεν είναι μόνο ένα διεθνές δόγμα, αλλά συνεπάγεται την άρνηση της ακίνητης περιουσίας, ιδιαίτερα της ιδιοκτησίας στη γη, και οι Εβραίοι, επειδή είναι διεθνιστές, δεν έχουν ποτέ γευτεί την ακίνητη ιδιοκτησία· προτιμούν τα χρήματα. Το χρήμα είναι ένα όργανο εξουσίας, αν και τελικά, φυσικά, οι κομμουνιστές ισχυρίζονται ότι θα καταργήσουν το χρήμα – όταν η δύναμή τους θα έχει εδραιωθεί ώστε να τους επιτρέπει να διοικούν αγαθά και να ασκούν δεσποτική εξουσία χωρίς αυτό. Έτσι, τα ίδια κίνητρα υποκινούν τον Εβραίο κομμουνιστή και τον προφανή εχθρό του, τον Εβραίο της οικονομίας. Όταν οι ιδιοκτήτες ακίνητης περιουσίας σε περιόδους οικονομικής ύφεσης αισθάνονται την πίεση των δύσκολων καταστάσεων, είναι οι Εβραίοι τοκογλύφοι που γίνονται πιο εύποροι και οι οποίοι, από την καλοσύνη της καρδιάς τους, έρχονται σε βοήθειά τους – με ένα τίμημα.

Σε αυτές και σε άλλες δηλώσεις, ο Δρ. Όσκαρ Λέβι, σαν Εβραίος, απάντησε:

Αγαπητέ κύριε, Πητ-Ρίβερς:

Όταν μου παραδώσατε το χειρόγραφό σας σχετικά με την παγκόσμια σημασία της ρωσικής επανάστασης, εκφράσατε αμφιβολίες για την ορθότητα του τίτλου του. Μετά από μια μελέτη του έργου σας, μπορώ να σας διαβεβαιώσω, με πλήρη ευσυνειδησία, ότι οι ενδοιασμοί σας ήταν εντελώς αβάσιμοι.

Δεν θα μπορούσε να είχε επιλεγεί καλύτερος τίτλος από το «Η παγκόσμια σημασία της ρωσικής επανάστασης», γιατί κανένα γεγονός σε καμία εποχή δεν θα έχει τελικά μεγαλύτερη σημασία για τον κόσμο μας από αυτό. Είμαστε ακόμα πολύ κοντά για να δούμε καθαρά αυτή την επανάσταση, αυτό το σπάνιο γεγονός, το οποίο ήταν σίγουρα ένας από τους πιο ενδόμυχους και, επομένως, λιγότερο προφανείς στόχους της παγκόσμιας ανάφλεξης, κρυμμένος όπως ήταν στην αρχή από τη φωτιά και τον καπνό των εθνικών ενθουσιασμών και των πατριωτικών ανταγωνισμών.

Ήταν σίγουρα πολύ γενναίο εκ μέρους σας που προσπαθήσατε να ρίξετε λίγο φως σε ένα γεγονός το οποίο αναγκαστικά πρέπει να είναι ακόμα τυλιγμένο σε ομίχλη και μυστήριο, και ήμουν ακόμη και κάπως ανήσυχος, μήπως το θράσος σας στη ανάπτυξη ενός τόσο επικίνδυνου θέματος θα καταλήξει σε αποτυχία, ή σχεδόν το ίδιο, σε εφήμερη επιτυχία. Καμία εποχή δεν είναι τόσο αδηφάγα για τα τυπωμένα παιδιά της όσο η δική μας. Υπήρχε λοιπόν κάποιος λόγος να φοβάστε μήπως προσφέρετε σε αυτόν τον σύγχρονο Κρόνο μόνο άλλη μια μπουκιά από τη συνηθισμένη του τροφή για άμεση κατανάλωση.

Με χαρά σας αναφέρω ότι εξεπλάγην ευχάριστα – έμεινα έκπληκτος, αν και όχι από τα πολλά νέα στοιχεία που δίνετε, και τα οποία πρέπει να εκπλήξουν όλους όσους ενδιαφέρονται για τα τρέχοντα γεγονότα – γεγονότα, που πιστεύω, τα έχετε συλλέξει και επιλέξει προσεκτικά και προσωπικά, όχι μόνο από βιβλία, αλλά και από τα στόματα και τις επι-

στολές Ρώσων αυτόπτων μαρτύρων και πασχόντων, από εχθρούς καθώς και από φίλους της Μεγάλης Επανάστασης.

Αυτό που εκτιμώ περισσότερο από αυτό το νέο φως που ρίχνεται σε ένα σκοτεινό θέμα, περισσότερο από τα συμπεράσματα που βγάλατε από αυτόν τον πλούτο των γεγονότων, είναι η ψυχολογική διορατικότητα που επιδεικνύετε για να ανιχνεύσετε τους λόγους για τους οποίους ένα κίνημα τόσο ασυνήθιστα κτηνώδες και τόσο βίαια τρελό όπως η Επανάσταση μπόρεσε να πετύχει και τελικά να νικήσει τους αντιπάλους του. Διότι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με δύο ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν και στα οποία, κατά τη γνώμη μου, απαντήσατε στο φυλλάδιό σας. Αυτά τα ερωτήματα είναι: (1) Πώς η σοβιετική κυβέρνηση, ομολογουμένως η κυβέρνηση μιας ασήμαντης μειοψηφίας, κατάφερε όχι μόνο να διατηρήσει αλλά και να ενισχύσει τη θέση της στη Ρωσία μετά από δυόμισι χρόνια εξουσίας; και (2) Γιατί η Σοβιετική Κυβέρνηση, παρά την εξωτερική της κτηνωδία και τη βάναυση τυραννία, κατάφερε να κερδίσει τις συμπάθειες ενός αυξανόμενου αριθμού ανθρώπων σε αυτή τη χώρα;...

Δικαίως αναγνωρίζετε ότι υπάρχει μια ιδεολογία πίσω από αυτό και ξεκάθαρα τη διαγιγνώσκετε ως αρχαία ιδεολογία. Δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο κάτω από τον Ήλιο, δεν είναι καινούργιο ότι αυτός ο Ήλιος ανατέλλει στην Ανατολή...

Γιατί ο μπολσεβικισμός είναι θρησκεία και πίστη. Πώς θα μπορούσαν αυτοί οι μισοπροσηλυτισμένοι πιστοί να ονειρευτούν ποτέ ότι θα νικήσουν τους «φιλαλήθεις» και τους «πιστούς» του δικού τους δόγματος, αυτούς τους ιερούς σταυροφόρους, που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το Κόκκινο πρότυπο του προφήτη Καρλ Μαρξ, και που πολέμησαν κάτω από την τολμηρή καθοδήγηση αυτών των έμπειρων αξιωματικών όλων των επαναστάσεων των τελευταίων ημερών – των Εβραίων;

Θίγω εδώ ένα θέμα που, για να κρίνουμε από το δικό σας φυλλάδιο, είναι ίσως πιο ενδιαφέρον για εσάς από οποιοδήποτε άλλο. Σε αυτό έχετε δίκιο. Δεν υπάρχει φυλή στον κόσμο πιο αινιγματική, πιο μοιραία και επομένως πιο ενδιαφέρουσα από τους Εβραίους.

Κάθε συγγραφέας, που, όπως εσείς, καταπιέζεται από την όψη του παρόντος και ντρέπεται από το άγχος του για το μέλλον, ΠΡΕΠΕΙ να προσπαθήσει να διαλευκάνει το εβραϊκό ζήτημα και τον αντίκτυπό του στην εποχή μας.

Γιατί το ζήτημα των Εβραίων και της επιρροής τους στον κόσμο στο παρελθόν και στο παρόν, αγγίζει τη ρίζα όλων των πραγμάτων και πρέπει να συζητηθεί από κάθε ειλικρινή στοχαστή, όσο δύσκολο κι αν είναι, όσο πολύπλοκο κι αν είναι το θέμα καθώς και τα άτομα αυτής της Φυλής.

Γιατί οι Εβραίοι, όπως γνωρίζετε, είναι μια ευαίσθητη Κοινότητα, και επομένως πολύ καχύποπτοι για κάθε μη Εβραίο, που προσπαθεί να τους προσεγγίσει με κριτική σκέψη. Τείνουν πάντα – και αυτό λόγω των τρομερών εμπειριών τους – να καταγγέλλουν όποιον δεν είναι μαζί τους

ότι είναι εναντίον τους, σαν μολυσμένο με την «μεσαιωνική» προκατάληψη, σαν μισαλλόδοξο ανταγωνιστή της πίστης τους και της φυλής τους.

Ούτε θα μπορούσα ή θα αρνηθώ ότι υπάρχουν κάποια στοιχεία, κάποια εκ πρώτης όψεως στοιχεία αυτής της ανταγωνιστικής στάσης στο φυλλάδιό σας. Επισημαίνετε, και με αγανάκτηση, τον μεγάλο κίνδυνο που πηγάζει από την επικράτηση των Εβραίων στα οικονομικά και τη βιομηχανία και από την υπεροχή των Εβραίων στην εξέγερση και την επανάσταση. Αποκαλύπτετε, και με μεγάλη θέρμη, τη σύνδεση μεταξύ του κολεκτιβισμού της εξαιρετικά πλούσιας οικονομίας – της δημοκρατίας των χρηματικών αξιών, όπως την αποκαλείτε – και του διεθνούς κολεκτιβισμού του Καρλ Μαρξ και του Τρότσκι – της δημοκρατίας των κραυγών-δολωμάτων... Και για όλη αυτή τη κακία και τη δυστυχία, την οικονομική όσο και την πολιτική, ανατρέχετε σε μια πηγή, σε μια «πηγή και προέλευση των κακών» (fons et origo malorum) – τους Εβραίους.

Τώρα, άλλοι Εβραίοι μπορεί να σας δυσφημήσουν και να σας σταυρώσουν για αυτές τις ειλικρινείς απόψεις σας· εγώ ο ίδιος θα απέχω από τη συμμετοχή μου στις χορωδίες της καταδίκης! Θα προσπαθήσω να καταλάβω τις απόψεις σας και τα συναισθήματά σας, και αφού τα καταλάβω κάποτε – όπως νομίζω ότι θα κάνω – μπορώ να σας υπερασπιστώ από τις άδικες επιθέσεις της συχνά υπερβολικά ορμητικής φυλής μου. Αλλά πρώτα απ' όλα, πρέπει να πω το εξής: δεν υπάρχει σχεδόν ούτε ένα γεγονός στη σύγχρονη Ευρώπη που να μην μπορεί να αναχθεί στους Εβραίους. Πάρτε τον Μεγάλο Πόλεμο που φαίνεται να έχει φτάσει στο τέλος του, αναρωτηθείτε ποιες ήταν οι αιτίες και οι λόγοι του: θα τα βρείτε στον εθνικισμό. Θα απαντήσετε αμέσως ότι ο εθνικισμός δεν έχει καμία σχέση με τους Εβραίους, οι οποίοι, όπως μόλις μας αποδείξατε, είναι οι εφευρέτες της διεθνούς ιδέας. Αλλά όχι λιγότερο από τη μπολσεβικιστική έκσταση και την οικονομική τυραννία μπορεί να ακολουθηθεί τελικά ο εθνικός μεγαλοϊδεατισμός (αν μπορώ να τον ονομάσω έτσι) σε μια εβραϊκή πηγή – δεν είναι αυτοί οι εφευρέτες του μύθου του εκλεκτού λαού και αυτή η εμμονή δεν είναι αναπόσπαστο μέρος της πολιτικής πίστης κάθε σύγχρονου έθνους, όσο μικρό και ασήμαντο κι αν είναι; Και μετά σκεφτείτε την ιστορία του εθνικισμού. Ξεκίνησε στην εποχή μας και σαν αντίδραση κατά του Ναπολέοντα· ο Ναπολέων ήταν ο ανταγωνιστής της Γαλλικής Επανάστασης· η Γαλλική Επανάσταση ήταν η συνέπεια της Γερμανικής Μεταρρύθμισης· η Γερμανική Μεταρρύθμιση βασίστηκε σε έναν ωμό Χριστιανισμό· αυτό το είδος του Χριστιανισμού επινοήθηκε, κηρύχθηκε και διαδόθηκε από τους Εβραίους· ΕΠΟΜΕΝΩΣ οι Εβραίοι έκαναν αυτόν τον πόλεμο!... Παρακαλώ μην νομίζετε ότι αυτό είναι αστείο· φαίνεται σαν ένα αστείο, και πίσω από αυτό κρύβεται μια γιγάντια αλήθεια, και είναι αυτή, ότι όλες οι ιδέες και τα κινήματα των τελευταίων εποχών έχουν ξεπηδήσει

αρχικά από μια εβραϊκή πηγή, για τον απλούστατο λόγο, ότι η σημιτική ιδέα έχει τελικά κατακτήσει και ολοκληρωτικά υπέταξε αυτό το μόνο φαινομενικά άθρησκο σύμπαν μας.

...Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι Εβραίοι τακτικά πηγαίνουν καλύτερα ή χειρότερα από τους Εθνικούς σε ό,τι κι αν κάνουν, δεν υπάρχει άλλη αμφιβολία ότι η επιρροή τους σήμερα δικαιολογεί έναν πολύ προσεκτικό έλεγχο και δεν είναι δυνατή η προβολή της χωρίς δυνατό συναγερμό. Το μεγάλο ερώτημα, ωστόσο, είναι αν οι Εβραίοι είναι συνειδητοί ή ασυνείδητοι κακοποιοί. Ο ίδιος είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι είναι ασυνείδητοι, αλλά παρακαλώ μην νομίζετε ότι θέλω να τους αθωώσω γι' αυτό το λόγο... Ένας συνειδητός κακοποιός έχει τον σεβασμό μου, γιατί ξέρει τουλάχιστον τι είναι καλό· ένας ασυνείδητος – λοιπόν, χρειάζεται τη φιλανθρωπία του Χριστού – μια φιλανθρωπία που δεν είναι δική μου – για να συγχωρεθεί που δεν ξέρει τι κάνει. Αλλά κατά την ακλόνητη πεποίθησή μου δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι αυτοί οι επαναστάτες Εβραίοι δεν ξέρουν τι κάνουν· ότι είναι περισσότερο ασυνείδητοι αμαρτωλοί παρά εκούσιοι κακοποιοί.

Χαίρομαι που βλέπω ότι αυτή δεν είναι μια δικιά μου αρχική παρατήρηση, αλλά ότι εσείς ο ίδιος έχετε ένα πολύ ισχυρό προαίσθημα ότι οι Εβραίοι είναι θύματα των δικών τους θεωριών και αρχών. Στη σελίδα 39 του φυλλαδίου σας γράφετε: «Ίσως οι Εβραίοι να έπαιζαν πάντα καθοριστικό ρόλο στην πραγματοποίηση των γεγονότων που αποδοκιμάζουν έντονα· αυτό ίσως να είναι η κατάρα του περιπλανώμενου Εβραίου.» Αν και δεν είχα την τιμή, αλλά και τη χαρά, να σας γνωρίσω προσωπικά, αν δεν είχα πλήρη επίγνωση της παθιασμένης επιθυμίας σας για φως και της έντονης απέχθειάς σας για την αδικία, αυτή η πρόταση, και μόνο αυτή η πρόταση, που λέει την αλήθεια, θα σας απάλλασσε στα μάτια μου από την απεχθή κατηγορία ότι είστε χυδαίος αντισημίτης.

Όχι, δεν είστε χυδαίος, είστε πολύ φωτισμένος, κριτικός της φυλής μας. Γιατί υπάρχει ένας αντισημιτισμός, ελπίζω και επιθυμώ, που δικαιώνει τους Εβραίους περισσότερο από κάθε τυφλό φιλοσημιτισμό, απ' ό,τι αυτός ο απλός συναισθηματισμός «ας γίνουν όλοι φιλελεύθεροι» που από μόνος του δεν είναι παρά η Σημιτική Ιδεολογία ξανά. Και έτσι μπορείτε να είστε μόνο με τους Εβραίους χωρίς να είστε «ρομαντικός» μαζί τους.

Έχετε παρατηρήσει με προσοχή ότι τα εβραϊκά στοιχεία παρέχουν τις κινητήριες δυνάμεις τόσο για τον κομμουνισμό όσο και για τον καπιταλισμό, για την υλική όσο και για την πνευματική καταστροφή αυτού του κόσμου. Αλλά έχετε ταυτόχρονα τη βαθιά υποψία ότι η αιτία όλης αυτής της εξαιρετικής συμπεριφοράς μπορεί να είναι ο έντονος Ιδεαλισμός του Εβραίου. Σε αυτό έχετε απόλυτο δίκιο. Ο Εβραίος, αν συλλάβει μια ιδέα, δεν σκέφτεται ποτέ πια σε στεγανά τμήματα, όπως κάνουν οι Τεύτονες και οι Αγγλοσάξωνες, των οποίων το δεξί ημισφαίριο

του μυαλού τους δεν φαίνεται να ξέρει ποτέ τι κάνει το αριστερό· αυτός, ο Εβραίος, όπως ο Ρώσος, αρχίζει αμέσως να εφαρμόζει αυτό που κηρύττει, βγάζει το λογικό συμπέρασμα από τις αξίες του, ενεργεί πάντα σύμφωνα με τις αποδεκτές αρχές του. Από αυτή την ιδιότητα, αναμφίβολα, πηγάζει η μυστηριώδης δύναμή του – αυτή η δύναμη που αναμφίβολα καταδικάζετε, αλλά την οποία θαυμάζετε ακόμη και στους μπολσεβίκους. Και πρέπει να τη θαυμάζουμε, είτε είμαστε Εβραίοι είτε είμαστε Χριστιανοί, γιατί αυτοί οι σύγχρονοι Εβραίοι δεν παρέμειναν πιστοί στο είδος τους, δεν υπάρχει κάτι παράλληλος με αυτούς στην ιστορία, δεν φτάνουν μέχρι το τέλος ακόμη και στις μέρες μας;...

Ποιος ξεσήκωσε τον λαό στον τελευταίο πόλεμο στη Γερμανία; Ποιος προσποιήθηκε ότι είχε πάλι την αλήθεια, εκείνη την αλήθεια για την οποία κάποτε ο Πόντιος Πιλάτος σήκωσε τους ώμους του; Ποιος παρακαλούσε για ειλικρίνεια και καθαρότητα στην πολιτική, αυτή την ειλικρίνεια που φέρνει ένα χαμόγελο στα χείλη κάθε έμπειρου προξένου του σήμερα; Συγγραφείς, οι οποίοι ήταν ως επί το πλείστον Εβραίοι: ο Φριντ, ο Φέρναου, ο Λάτζκο, ο Ρίχαρντ Γκρέλινγκ – ο συγγραφέας του «Κατηγορώ» (J'Accuse). Ποιος σκοτώθηκε και επέτρεψε να σκοτωθεί για αυτές ακριβώς τις ιδέες και αρχές; Άνδρες και γυναίκες της εβραϊκής φυλής: ο Χάασε, ο Λέβιν, η Λούξεμπουργκ, ο Λαντάουερ, ο Κουρτ Άισνερ ο πρωθυπουργός της Βαυαρίας. Από τον Μωυσή στον Μαρξ, από τον Ησαΐα στον Άισνερ, στην πράξη και στη θεωρία, στον ιδεαλισμό και στον υλισμό, στη φιλοσοφία και στην πολιτική, είναι σήμερα αυτό που ήταν πάντα: αφοσιωμένοι με πάθος στους στόχους και στους σκοπούς τους και έτοιμοι, όχι, πρόθυμοι, να χύσουν την τελευταία σταγόνα του αίματός τους για την πραγματοποίηση των οραμάτων τους.

«Αλλά αυτά τα οράματα είναι όλα λανθασμένα», θα απαντήσετε... «Κοιτάξτε πού οδήγησαν τον κόσμο. Σκεφτείτε ότι τώρα δικάζονται γι' αυτά τα 3.000 χρόνια. Για πόσο ακόμη θα μας τα προτείνετε και θα μας τα επιβάλλετε; Και πώς σκοπεύετε να μας βγάλετε από το τέλμα στο οποίο μας ρίξατε, αν δεν αλλάξετε τον δρόμο στον οποίο παρασύρατε τον κόσμο τόσο καταστροφικά;»

Σε αυτή την ερώτηση έχω μόνο μια απάντηση να δώσω, και είναι η εξής: «Έχετε δίκιο». Αυτή η μομφή σας, που – τη νιώθω με βεβαιότητα – βρίσκεται στο βάθος του αντισημιτισμού σας, είναι πολύ δικαιολογημένη, και πάνω σε αυτό το κοινό έδαφος είμαι πολύ πρόθυμος να σας σφίξω τα χέρια και να σας υπερασπιστώ έναντι κάθε κατηγορίας για την προώθηση του φυλετικού μίσους: Αν είστε αντισημίτης, εγώ ο σημίτης, είμαι κι εγώ αντισημίτης και πολύ πιο ένθερμος από ό,τι εσείς... Εμείς (οι Εβραίοι) κάναμε λάθος, φίλε μου, κάναμε το πιο σοβαρό λάθος. Και αν υπήρχε αλήθεια στο λάθος μας πριν από 3.000, 2.000, όχι, 100 χρόνια πριν, είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο από το ψέμα και την τρέλα, μια τρέλα που θα δημιουργήσει μια ακόμη μεγαλύτερη δυστυχία και μια ακόμη ευρύτερη αναρχία. Σας το ομολογώ, ανοιχτά και ειλικρινά,

και με μια λύπη, της οποίας το βάθος και ο πόνος μόνο ένας αρχαίος Ψαλμωδός, και μόνο αυτός, θα μπορούσε να θρηνήσει σε αυτό το φλεγόμενο σύμπαν μας... Εμείς που υποδυθήκαμε τους σωτήρες του κόσμου, εμείς που καυχηθήκαμε ότι του δώσαμε «τον Σωτήρα», δεν είμαστε σήμερα παρά οι αποπλανητές του κόσμου, οι καταστροφείς του, οι εμπρηστές του, οι δήμιοί του... Εμείς που υποσχεθήκαμε να σας οδηγήσουμε σε έναν νέο παράδεισο, καταφέραμε στο τέλος να σας προσγειώσουμε σε μια νέα κόλαση... Δεν υπήρξε πρόοδος, τουλάχιστον ηθική πρόοδος... Και είναι απλώς η ηθική μας, που έχει απαγορεύσει κάθε πραγματική πρόοδο, και – το χειρότερο – που στέκεται ακόμα και εμπόδιο σε κάθε μελλοντική και φυσική ανασυγκρότηση σε αυτόν τον κατεστραμμένο κόσμο μας... Και είναι απλώς η ηθική μας, που έχει απαγορεύσει κάθε πραγματική πρόοδο, και – το χειρότερο – που στέκεται ακόμα και εμπόδιο σε κάθε μελλοντική και φυσική ανασυγκρότηση σε αυτόν τον κατεστραμμένο κόσμο μας... Κοιτάζω αυτόν τον κόσμο και ανατριχιάζω από τη αποκρουστικότητά του· ανατριχιάζω ακόμα περισσότερο καθώς γνωρίζω τις πνευματικές αρχές όλης αυτής της αποκρουστικότητας...

Αλλά οι ίδιοι οι δημιουργοί του, αναίσθητοι σε αυτό όπως και σε όλα όσα κάνουν, δεν γνωρίζουν τίποτα ακόμη για αυτήν την εκπληκτική αποκάλυψη. Ενώ η Ευρώπη φλέγεται, ενώ τα θύματά της ουρλιάζουν, ενώ τα σκυλιά της ουρλιάζουν στη φωτιά, και ενώ ο ίδιος της ο καπνός πέφτει με πιο σκοτεινές και ακόμη πιο μαύρες αποχρώσεις στην ήπειρό μας, οι Εβραίοι, ή τουλάχιστον ένα μέρος τους, που σε καμία περίπτωση δεν είναι οι περισσότεροι ανάξιοι, προσπαθούν να ξεφύγουν από το φλεγόμενο κτίριο και επιθυμούν να αποσυρθούν από την Ευρώπη στην Ασία, από τη ζοφερή σκηνή της καταστροφής μας στην ηλιόλουστη γωνιά της Παλαιστίνης τους. Τα μάτια τους είναι κλειστά στη δυστυχία, τα αυτιά τους κουφά στα ουρλιαχτά, η καρδιά τους σκληραίνει στην αναρχία της Ευρώπης: νιώθουν μόνο τις δικές τους θλίψεις, θρηνούν μόνο για τη μοίρα τους, αναστενάζουν μόνο για τα δικά τους βάρη... Δεν ξέρουν τίποτα για το καθήκον τους απέναντι στην Ευρώπη, που ψάχνει μάταια τριγύρω για βοήθεια και καθοδήγηση, δεν γνωρίζουν τίποτα ακόμη και για τον μεγάλο τους πρόγονο, στην καρδιά του οποίου η έκκληση του οίκτου δεν έγινε ποτέ μάταια: έχουν γίνει πολύ φτωχοί στην αγάπη, πολύ άρρωστοι στην καρδιά, πολύ κουρασμένοι από τη μάχη, και ιδού! Αυτοί οι γιοι εκείνων που κάποτε ήταν οι πιο γενναίοι στρατιώτες, τώρα προσπαθούν να αποσυρθούν από τα χαρακώματα στα μετόπισθεν, ανυπομονούν τώρα να ανταλλάξουν το ζοφερό ήχο των οβίδων που σφυρίζουν με τον ήχο από τις κουδούνες των αγελάδων και τα τραγούδια του τρύγου στον χαρούμενο κάμπο της Σαρόν...

Κι όμως δεν είμαστε όλοι Χρηματοδότες, δεν είμαστε όλοι Μπολσεβίκοι, δεν έχουμε γίνει όλοι Σιωνιστές. Και όμως υπάρχει ελπίδα, μεγάλη ελπίδα, ότι αυτή η ίδια φυλή που έχει προσφέρει το Κακό θα κα-

ταφέρει επίσης να παρέχει το αντίδοτό του, τη θεραπεία του – το Καλό. Έτσι συνέβαινε πάντα στο παρελθόν – δεν ήταν αυτός ο μοιραίος φιλελευθερισμός, που τελικά οδήγησε στον μπολσεβικισμό – στα μέσα του σκοτεινού 19ου αιώνα, τον οποίο αντιμετώπιζαν πιο σθεναρά δύο φωτισμένοι Εβραίοι – ο Φρίντριχ Σταλ, ο ιδρυτής του Συντηρητικού Κόμματος στο Γερμανία, και ο Μπέντζαμιν Ντισραέλι, ο ηγέτης του Κόμματος των Τόρις στην Αγγλία; Και αν αυτοί οι δύο διακεκριμένοι άνδρες δεν είχαν ακόμη υποψίες ότι η δική τους φυλή και το ιερό της μήνυμα ήταν στο κάτω μέρος αυτής της ατυχούς αναταραχής, την οποία αντιμετώπισε η εποχή τους: πόσο πρόθυμη, πόσο αποφασιστική, πόσο παθιασμένη θα είναι η αντίθεση των μελλοντικών Ντισραέλι, όταν θα έχουν συνειδητοποιήσει ξεκάθαρα ότι πολεμούν πραγματικά τα δόγματα του δικού τους λαού και ότι ήταν το «Καλό» του, η «Αγάπη» του, το «Ιδανικό» του, που είχε εκτοξεύσει τον κόσμο σε αυτήν την Κόλαση του Κακού και του Μίσους. Ένα νέο «Καλό» σαν μια νέα Αγάπη, μια αληθινή Αγάπη, μια Έξυπνη Αγάπη, μια Αγάπη που ηρεμεί, γιατρεύει και γλυκαίνει, θα ξεπηδήσει στη συνέχεια ανάμεσα στους Μεγάλους στο Ισραήλ και θα ξεπεράσει αυτή την αρρωστημένη Αγάπη, αυτή την άβουλη Αγάπη, αυτή τη ρομαντική αγάπη, που έχει δηλητηριάσει μέχρι τώρα όλη τη Δύναμη και όλη την Αρχοντιά αυτού του κόσμου. Διότι το Μίσος δεν νικιέται ποτέ από το Μίσος: νικιέται μόνο από την Αγάπη, και θέλει μια νέα και μια γιγάντια Αγάπη για να υποτάξει αυτό το παλιό και διαβολικό Μίσος του σήμερα. Αυτό είναι το καθήκον μας για το μέλλον – ένα καθήκον που, είμαι βέβαιος, δεν θα αποφύγει το Ισραήλ, από το ίδιο το Ισραήλ που ποτέ δεν απέφυγε ένα καθήκον, είτε ήταν για καλό είτε για κακό...

Ναι, υπάρχει ελπίδα, φίλε μου, γιατί είμαστε ακόμα εδώ, η τελευταία μας λέξη δεν έχει ειπωθεί ακόμα, η τελευταία μας πράξη δεν έχει γίνει ακόμα, η τελευταία μας επανάσταση δεν έχει γίνει ακόμα. Αυτή η τελευταία Επανάσταση, η Επανάσταση που θα στεφανώσει τους επαναστάτες μας, θα είναι η επανάσταση ενάντια στους επαναστάτες. Είναι βέβαιο ότι θα έρθει, και ίσως είναι μπροστά μας τώρα. Η μεγάλη ημέρα του απολογισμού πλησιάζει. Θα κρίνει την αρχαία μας πίστη και θα θέσει τα θεμέλια για μια νέα θρησκεία. Και όταν τελειώσει εκείνη η μεγάλη μέρα, όταν οι αξίες του θανάτου και της φθοράς μπουν στο χωνευτήρι για να μετατραπούν σε αξίες δύναμης και ομορφιάς, τότε εσύ, αγαπητέ μου Πητ-Ρίβερς, απόγονος μιας παλιάς και διακεκριμένης οικογένειας μη Εβραίων, μπορείτε να είστε βέβαιος ότι θα με βρείτε δίπλα σας, και σαν πιστό σύμμαχό σας, τουλάχιστον ένα μέλος αυτής της Εβραϊκής Φυλής, που έχει πολεμήσει με τέτοια μοιραία επιτυχία σε όλα τα πνευματικά πεδία μάχης της Ευρώπης.

Δικός σας ενάντια στην επανάσταση και για τη ζωή που ανθίζει πάντα,

Όσκαρ Λέβι, Λέσχη της βασιλικής εταιρείας, οδός St James's, Λονδίνο, Ιούλιος, 1920.

«The Dearborn Independent», τεύχος 30 Απριλίου 1921

LVII

Επενδυτική τράπεζα Kuhn, Loeb & Co., Νέα Υόρκη – Ιδιωτική τράπεζα Moses Marcus Warburg & Co., με έδρα το Αμβούργο

Ο κ. Μπρίσμπεϊν λέει ότι οι Εβραίοι τραπεζίτες ασκούν σε μεγάλο βαθμό τον έλεγχό τους επειδή είναι πιο ικανοί από τους άλλους τραπεζίτες. Έκανε πολύ καλά ο κ. Μπρίσμπεϊν που το είπε και προστίθεται στο άθροισμα της εβδομαδιαίας, σχεδόν καθημερινής, λατρείας του στον εβραϊκό ναό, αλλά είναι ελάχιστα αληθινό. Οι Εβραίοι τραπεζίτες δεν ελέγχουν ακόμη τις Ηνωμένες Πολιτείες και ο κύριος λόγος που δεν τις ελέγχουν είναι ότι δεν είναι ικανότεροι από τους άλλους τραπεζίτες. Αναμφίβολα επιδιώκουν τον έλεγχο. Αναμφίβολα το έχουν καταλάβει σχεδόν σε αρκετές περιπτώσεις· αλλά όχι ακόμα.

Ωστόσο, αποτελούν μια τόσο τρομερή δύναμη, και με τις διεθνείς διασυνδέσεις τους αποτελούν ένα τέτοιο πολιτικό πρόβλημα, που και μόνο το γεγονός της αποτυχίας τους να φτάσουν στην κορυφή της κολώνας του ελέγχου δεν είναι τόσο καθησυχαστικό όσο ακούγεται.

Οι μεγάλοι εβραϊκοί τραπεζικοί οίκοι των Ηνωμένων Πολιτειών είναι ξένες εισαγωγές, όπως ίσως όλοι γνωρίζουν. Οι περισσότεροι από αυτούς είναι αρκετά πρόσφατοι για να θεωρηθούν σαν μετανάστες, ενώ η σκέψη ότι είναι ξένοι διεγείρεται από τη διατήρηση των διασυνδέσεών τους στο εξωτερικό. Είναι αυτή η διεθνής ιδιότητα του εβραϊκού τραπεζικού ομίλου που ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για την εβραϊκή οικονομική δύναμη: υπάρχει ένα ομαδικό παιχνίδι, μια πολύ στενή συνεννόηση και ενώ υπάρχει ένα περιθώριο ανταγωνισμού μεταξύ τους (όπως στο γκολφ), υπάρχει και μια εξάλειψη αυτού του περιθωρίου όταν πρόκειται για έναν ανταγωνισμό μεταξύ του εβραϊκού και του «μη εβραϊκού» κεφαλαίου.

Τέσσερα ευδιάκριτα σύγχρονα ονόματα στην εβραιοαμερικανική χρηματοδότηση είναι οι Μπελμόν, Σιφ, Βάρμπουργκ και Καν. Όλοι τους, ακόμα και οι πιο πρόσφατοι, είναι ξένης καταγωγής.

Ο Όγκαστ Μπελμόν ήταν ο πρώτος και έφτασε στην Αμερική το 1837 ως Αμερικανός εκπρόσωπος των Ρότσιλντ στα γραφεία των οποίων είχε μεγαλώσει. Η γενέτειρά του ήταν εκείνο το σπουδαίο κέντρο των εβραϊκών διεθνών οικονομικών, η Φραγκφούρτη του Μάιν. Έγινε ο ιδρυτής της οικογένειας Μπελμόν στην Αμερική, η οποία έχει ξεχάσει σε μεγάλο βαθμό την εβραϊκή της καταγωγή. Η πολιτική ήταν μέρος των

ενδιαφερόντων του σε αυτή τη χώρα και κατά την κρίσιμη περίοδο από το 1860 έως το 1872 ήταν πρόεδρος της Εθνικής Δημοκρατικής Επιτροπής. Η διαχείριση των συμφερόντων του οίκου των Ρότσιλντ ήταν εξαιρετικά κερδοφόρα, αν και οι επιχειρήσεις στις οποίες συμμετείχε ήταν πολύ απλές σε σύγκριση με τις επιχειρήσεις του σήμερα.

Ο Τζέικομπ Σιφ είναι ένας άλλος Εβραίος χρηματοδότης που δόθηκε στον κόσμο από την Φραγκφούρτη του Μάιν. Εισήλθε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1865, αφού πέρασε τη μαθητεία του στο γραφείο του πατέρα του, ο οποίος ήταν επίσης εντολοδόχος των Ρότσιλντ. Το όνομα Σιφ πηγαίνει πολύ πίσω χωρίς να αλλάξει, σε αντίθεση με το όνομα των Ρότσιλντ. Αυτή η οικογένεια χρηματιστών αρχικά ονομαζόταν Μπάουερ και πήρε ένα νέο όνομα από την κόκκινη ασπίδα που στόλιζε το σπίτι τους στο εβραϊκό τμήμα της Φρανκφούρτης και έτσι έγινε «Rot-schild». Συνήθως η τελευταία συλλαβή προφέρεται σαν να ήταν «τσάιλντ» (child)· είναι «τσιλντ» (schild), ασπίδα. Μια κοσμοϊστορική οικογένεια που έχει εκπαιδεύσει εκατοντάδες εντολοδόχους και μαθητευόμενους, ένας από τους οποίους ήταν ο Τζέικομπ Χένρυ Σιφ. Έγινε ένας από τους κύριους διαύλους μέσω των οποίων εισέρρευσαν γερμανοεβραϊκά κεφάλαια στις αμερικανικές επιχειρήσεις και η αντιπροσώπευσή του σε αυτά τα θέματα του έδωσε μια θέση σε πολλά σημαντικά τμήματα των αμερικανικών επιχειρήσεων, ιδιαίτερα στους σιδηροδρόμους, στις τράπεζες, στις ασφαλιστικές εταιρείες και στις τηλεγραφικές εταιρείες. Παντρεύτηκε την Τερέζα Λεμπ και σε εύθετο χρόνο έγινε επικεφαλής της εταιρείας Kuhn, Loeb & Company.

Ο κ. Σιφ ενδιαφερόταν και για την πολιτική με μια εβραϊκή οπτική γωνία, και ίσως ήταν η κινητήρια δύναμη στον πολιτικό αγώνα που ανάγκασε το Κογκρέσο και τον Πρόεδρο το 1911 να διακόψουν τις εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσία, τότε ένα φιλικό έθνος, για ένα αυστηρά εβραϊκό ζήτημα στο οποίο είχε επιδέξια δοθεί μια αμερικανική πτυχή. Ο κ. Σιφ παρείχε ανεκτίμητη βοήθεια στην Ιαπωνία στον πόλεμο εναντίον της Ρωσίας, αλλά θεωρείται ότι απογοητεύτηκε από την ιαπωνική πονηριά, η οποία του έκλεψε ένα πολύ υψηλό δώρο για τη βοήθειά του.

Συνεργάτης με τον κ Σιφ στην εταιρεία Kuhn, Loeb & Company είναι ο Όττο Χέρμαν Καν, ο οποίος είναι σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό από τους δύο προαναφερθέντες διεθνής και ασχολείται συνεχώς με μυστηριώδη ζητήματα διεθνούς χαρακτήρα, πιθανότατα σαν αποτέλεσμα της γνώσης του για πολλές χώρες. Γεννήθηκε στη Γερμανία, και προέρχεται από την οικονομική σχολή της Φραγκφούρτης του Μάιν και έχει σχέσεις με την τοπική εβραϊκή τράπεζα «Speyer».

Σε πόσες χώρες ήταν πολίτης ο κ. Καν είναι ένα ερώτημα που δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί εδώ λόγω της αμφιβολίας που διατυπώθηκε πρόσφατα για την αμερικανική του υπηκοότητα από μια διαμαρτυρία για το ότι του επετράπη να ψηφίσει πέρυσι και λόγω της αποτυχίας του – η ανακοινωθείσα αιτία είναι η σωματική αδυναμία – να ψηφίσει. Εάν ο κ.

Καν είναι πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών (μια ιδιότητα που θα ανακοινωθεί εύκολα μετά από απόδειξη ότι είναι), αυτό αυξάνει τον αριθμό των υπηκοοτήτων του σε τρεις. Ήταν Γερμανός πολίτης λόγω γέννεσης και υπηρέτησε στον γερμανικό στρατό. Και το 1914, τον Αύγουστο, την εποχή που ξέσπασε ο Ευρωπαϊκός πόλεμος, όταν γίνονταν προσπάθειες, που στη συνέχεια πέτυχαν, να τεθεί ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ, μέλος της εταιρείας των Kuhn, Loeb & Company, στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, ο κ. Βάρμπουργκ κατέθεσε ότι εκείνη την εποχή ο κ. Καν δεν ήταν πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών.

> **Γερουσιαστής Τζόζεφ Λ. Μπρίστοου:** «Πόσοι από αυτούς τους εταίρους είναι Αμερικανοί πολίτες ή είναι όλοι Αμερικανοί πολίτες...»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Είναι όλοι Αμερικανοί πολίτες εκτός από τον κύριο Καν.» – (σελ. 7, Ακροάσεις Γερουσίας, 1 Αυγούστου 1914.)
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Δηλαδή, τα μέλη της εταιρείας σας, είναι όλοι Αμερικανοί πολίτες εκτός από τον κ. Καν;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Εκτός από τον κύριο Καν, ναι».
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Ο κ. Καν ήταν ποτέ Αμερικανός πολίτης;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Όχι».
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Δεν ήταν ποτέ;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Όχι. είναι Βρετανός υπήκοος».
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Είναι Βρετανός υπήκοος;»
> **Ο Πρόεδρος:** «Ζει στην Αγγλία, έτσι δεν είναι;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Όχι. Κάποτε νόμιζε ότι θα μετακομίσει στην Ευρώπη, και τότε ήταν που τέθηκε το ζήτημα της υποψηφιότητάς του στο Κοινοβούλιο· μετά άλλαξε γνώμη και επέστρεψε στις Ηνωμένες Πολιτείες.»
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Ήταν κάποτε υποψήφιος, ή πιθανών υποψήφιος για το Κοινοβούλιο, δεν ήταν;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Όχι· δεν ήταν· αλλά έγινε λόγος γι' αυτό· είχε προταθεί και το είχε στο μυαλό του. Κάτι είχε γραφτεί γι' αυτό στις εφημερίδες.» – (σελ. 76, Ακροάσεις Γερουσίας, 3 Αυγούστου 1914.)

Άρα, εάν ο κ. Καν είναι πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών τώρα, κάτι που εκ των πραγμάτων αμφισβητήθηκε, τότε ήταν πολίτης τριών χωρών, με τη Γερμανία και τη Μεγάλη Βρετανία να είναι οι άλλες δύο.

Ο κ. Καν, παρεμπιπτόντως, είναι ένας από εκείνους τους Εβραίους οι οποίοι όταν υιοθετούν μια άλλη μορφή πίστης αυτό δεν προκαλεί καμία καταγγελία από τους ίδιους τους Εβραίους. Η πιο περίεργη συγκυρία! Αλλά αναμφίβολα όχι ανεξήγητη. Ο κ. Καν δεν αποκαλείται «αποστάτης

Εβραίος» ούτε με κανένα από τα άλλα άσχημα ονόματα με τα οποία χαρακτηρίζουν τους Εβραίους που προσηλυτίστηκαν στον Χριστιανισμό, επειδή δεν του αξίζουν. Δεν θα του ταίριαζαν. Δεν είναι αποστάτης. Και ποτέ δεν θεωρήθηκε από τον Τζέικομπ Σιφ οτιδήποτε άλλο παρά ως Εβραίος, διαφορετικά ότι ο «Πρίγκιπας του Ισραήλ» δεν θα τον είχε επιλέξει να παραμείνει στην Αμερική και να διευθύνει την επιχείρηση των Kuhn, Loeb & Company, σε μια εποχή που φαινόταν ανεπιθύμητο να ανατεθεί πλήρως στον νεότερο Σιφ.

Αναμφίβολα ήταν η επιθυμία του κ. Καν, να πάει στην Αγγλία και να υποβάλει αίτηση για μια θέση στο Κοινοβούλιο, ακριβώς τη στιγμή που ο Τζέικομπ Σιφ έκανε γνωστές τις επιθυμίες του.

Αλλά από τη Νέα Υόρκη εκπλήρωνε, πιθανώς τόσο καλά όσο θα μπορούσε και από το Λονδίνο, εκείνες τις μυστηριώδεις αποστολές που τον μετέφεραν συχνά στην Ήπειρο, κατά τις οποίες παίρνει αποφάσεις που θεωρούνται ότι είναι έγκυρες, αν και οι αποφάσεις του δεν είναι πάντα δυνατό να ειπωθούν.

Ιδιαίτερα στο Παρίσι και σε σημεία ανατολικά αυτού, ο κ. Καν έχει αναγορεύσει τον εαυτό του σαν εκπρόσωπο της Αμερικανικής Οικονομικής Ιεραρχίας, κάτι που φυσικά δεν είναι. Αναμφίβολα όμως είναι εκπρόσωπος κάποιας ομάδας, πιθανώς της ομάδας που με τόση ικανότητα πραγματοποίησε το εβραϊκό πρόγραμμα στη Διάσκεψη της Ειρήνης, της ομάδας που εντυπωσίασε την Ανατολική Ευρώπη με την αίσθηση ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής ήταν μια πολύ ισχυρή σημιτική αυτοκρατορία. Τα ταξίδια του κ. Καν στο εξωτερικό είναι συνήθως αναγγελθέντα, αλλά τα αποτελέσματά τους ανταποδίδουν πλούσια συμπεράσματα.

Ένα τέταρτο μέλος του εβραϊκού χρηματοπιστωτικού ομίλου στην Αμερική (που είναι η μορφή δήλωσης που θα ενέκρινε ο κ. Καΐμ Βάιζμαν, αντί να πούμε «Εβραιοαμερικανοί χρηματοδότες») είναι ο κ. Πολ Βάρμπουργκ, στη μαρτυρία του οποίου μόλις αναφερθήκαμε.

Ο κ. Βάρμπουργκ είναι ο πιο πρόσφατος από όλους. Γεννήθηκε στη Γερμανία το 1868· ήρθε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1902· έγινε Αμερικανός πολίτης το 1911. Ήρθε στις Ηνωμένες Πολιτείες με σαφή σκοπό τη μεταρρύθμιση του χρηματοπιστωτικού μας συστήματος και είναι δύσκολο να κατανοήσουμε πλήρως το σύστημα που λειτουργεί σήμερα χωρίς αναφορά στον Πολ Βάρμπουργκ. Είναι ένας άνθρωπος έξυπνος, άνθρωπος που βγάζει χρήματα, αλλά και κάτι περισσότερο – ένας οξυδερκής μελετητής των συστημάτων με τα οποία παράγονται χρήματα. Υπάρχουν δύο τύποι που ασχολούνται με την απλή εργασία της δημιουργίας χρημάτων που περιγράφεται καλύτερα σαν «απόκτηση χρημάτων», χωρίς αναφορά στην παραγωγή· ένας τύπος που ξεριζώνει ό,τι έχει το σύστημα θεωρώντας το σταθερό όσο το ηλιακό σύστημα· ο άλλος τύπος βλέπει τέτοια συστήματα σαν τεχνητές δομές που μπορούν να βελτιωθούν, να μετασχηματιστούν ή να αντικατασταθούν από ένα

άλλο. Ο Πολ Βάρμπουργκ γόνος μιας μακράς σειράς γερμανοεβραίων τραπεζιτών, ανήκει στον τελευταίο τύπο. Δεν αρκείται στο γεγονός ότι η ταμειακή μηχανή γεμίζει χρήματα· θέλει και να μάθει πώς λειτουργεί η ταμειακή μηχανή και αν μπορεί να τη λειτουργήσει. Είναι λοιπόν μελετητής του χρήματος και του αριθμού των τρόπων με τους οποίους μπορεί να το χειριστεί.

Ίσως θα ήταν καλύτερο να τον αφήσουμε να μας πει την ιστορία του. Όταν την είπε στην Επιτροπή Τραπεζών και Νομίσματος της Γερουσίας των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη συνεδρίαση της εκτελεστικής επιτροπής, υπήρξε κάποια διαφωνία ως προς το εάν οι διαδικασίες έπρεπε να καταγραφούν από στενογράφο. Τελικά συμφωνήθηκε να κρατηθούν σημειώσεις αλλά να μην αποκαλυφθούν. Η μαρτυρία τυπώθηκε, «εμπιστευτικά» στις 5 Αυγούστου 1914 και ονομαστικά «δημοσιοποιήθηκε» στις 12 Αυγούστου.

Η οικογένεια Βάρμπουργκ είναι μια από εκείνες τις διεθνείς οικογένειες των οποίων η σημασία δεν είχε γίνει αντιληπτή μέχρι τον πόλεμο και δεν θα είχε γίνει αντιληπτή αν ο διεθνισμός τους δεν ήταν τόσο εμφανής. Ήταν ένα πολύ ενδιαφέρον θέαμα να βλέπεις τους αδερφούς Βάρμπουργκ και στις δύο πλευρές των μεγάλων μετώπων μάχης σε σημαντικές συμβουλευτικές θέσεις.

Ο Πολ Βάρμπουργκ έμαθε τα βασικά στοιχεία της τραπεζικής στην τράπεζα του πατέρα του στο Αμβούργο της Γερμανίας, μελετώντας το υπερθαλάσσιο εμπόριο που είναι το θεμέλιο της επιχείρησης αυτής της πόλης. Ο τραπεζικός οίκος των Βάρμπουργκ στο Αμβούργο χρονολογείται από το 1796.

> **Κος Βάρμπουργκ:** «Μετά πήγα στην Αγγλία, όπου έμεινα για δύο χρόνια, πρώτα στη τραπεζική και εκπτωτική εταιρεία της Samuel Montague & Company, και μετά άδραξα την ευκαιρία να μείνω δύο μήνες στο γραφείο ενός χρηματιστή για να μάθω αυτόν τον τομέα της επιχείρησης. Μετά από αυτό πήγα στη Γαλλία, όπου έμεινα σε μια γαλλική τράπεζα, έτσι ώστε…»
>
> **Ο Πρόεδρος:** «Τι γαλλική τράπεζα ήταν αυτή;»
>
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Είναι η ρωσική τράπεζα εξωτερικού εμπορίου, η οποία έχει πρακτορείο στο Παρίσι. Και μετά από αυτό επέστρεψα στο Αμβούργο και δούλεψα ξανά εκεί για ένα χρόνο, νομίζω. Στη συνέχεια πήγα στην Ινδία, την Κίνα και την Ιαπωνία. Και τότε ήρθα σε αυτή τη χώρα για πρώτη φορά το 1893. Έμεινα εδώ μόνο για λίγο τότε και επέστρεψα στο Αμβούργο και μετά έγινα συνεργάτης της εταιρείας στο Αμβούργο.»
>
> **Ο Πρόεδρος:** «Πόσο καιρό ήσασταν στο Αμβούργο τότε στις τραπεζικές επιχειρήσεις;»
>
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Μέχρι το 1902... Και μετά μετακόμισα εδώ σε αυτή τη χώρα για να γίνω συνεργάτης της Kuhn, Loeb & Company. Εξήγησα στην σειρά σπουδών που σας έδωσα, κύριε

> Πρόεδρε, ότι λόγω γάμου είμαι συγγενής με μέλη της εταιρείας, καθώς ο αείμνηστος κ. Λεμπ ήταν πεθερός μου, κάτι που προκάλεσε μια επιθυμία από την πλευρά της οικογένειας να με φέρει εδώ... Θα έπρεπε να πω ότι παντρεύτηκα σε αυτή τη χώρα το 1895 και ότι βρίσκομαι σε αυτή τη χώρα κάθε χρόνο από τότε, για αρκετούς μήνες... Αυτή είναι η ιστορία της τραπεζικής μου εκπαίδευσης.»

Υπενθυμίζεται ότι και ο Τζέικομπ Χένρυ Σιφ παντρεύτηκε μια κόρη του κ. Λεμπ, άρα ο κ. Βάρμπουργκ παντρεύτηκε την αδερφή της κυρίας Τζέικομπ Χένρυ Σιφ. Ο Φέλιξ Μ. Βάρμπουργκ, ο αδελφός του Πολ, ο οποίος είναι επίσης στην εταιρεία, παντρεύτηκε την κόρη του κ. Σιφ.

Ο κ. Βάρμπουργκ έριξε αμέσως μια κριτική ματιά στην κατάσταση των οικονομικών υποθέσεων στις Ηνωμένες Πολιτείες και είναι σημαντικό από την αντίληψη που είχε ήδη σε τέτοια θέματα ότι βρήκε τη χώρα μάλλον πίσω από την εποχή. Συνέλαβε τη φιλοδοξία – την πολύ τολμηρή φιλοδοξία – να αναλάβει το νομισματικό σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών και να το κάνει αυτό που πίστευε ότι θα έπρεπε να είναι.

Αυτό και μόνο θα τον έκανε έναν αξιόλογο άνθρωπο. Δείχνει πολύ καλά αυτή την αποστασιοποιημένη άποψη που ο Εβραίος είναι ο πιο κατάλληλος να αναλάβει από οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο ίσως. Βλέπει τις χώρες και τα συστήματα με την ίδια ελευθερία από τις στενές προκαταλήψεις με τις οποίες ένας άλλος άνθρωπος θα έβλεπε τα διάφορα ψάρια σε έναν πάγκο της αγοράς. Το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου ασχολείται με το να κάνει τη δουλειά του και να απολαμβάνει τα εθνικά, φυλετικά, εγχώρια και κοινωνικά οφέλη και τάσεις· μια μικρή μειοψηφία στέκεται στο παρασκήνιο και παρακολουθεί όλη τη μάζα στους ασυνείδητους ελιγμούς της και τη μελετά όπως ένας παρατηρητής μελετά μια κυψέλη μελισσών. Ο άνθρωπος στη δουλειά δεν έχει χρόνο εκτός από τη δουλειά του. Ένας άνδρας, που στέκεται πίσω και μελετά 1.000 άνδρες στη δουλειά, είναι σε θέση να δει πώς θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει την εργασία τους ή να θέσει τον εαυτό του σαν τον πρώτο στον οποίο θα δίνουν αναφορά για την παραγωγή τους. Αναμφίβολα πρέπει να υπάρχουν άνθρωποι για να σταθούν σε μεγάλη απόσταση από τα πράγματα για να έχουν μια σωστή ιδέα για την αλληλεπίδρασή τους, και αναμφίβολα μια τέτοια στάση μπορεί να προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στη φυλή, αλλά αναμφίβολα συμβάλλει και στον εγωιστικό χειρισμό των φυσικών και των κοινωνικών διαδικασιών.

Ο κ. Βάρμπουργκ κατέθεσε: «Όταν ήρθα εδώ εντυπωσιάστηκα αμέσως από την έλλειψη συστήματος, από την παλιομοδίτικη φύση του συστήματος που επικρατούσε εδώ· και μπήκα αμέσως σε μια από αυτές τις περιόδους υψηλών επιτοκίων, όπου το ρευστό ανέβαινε στο 25 και 100%· και έγραψα τότε ένα άρθρο για το θέμα για δικό μου όφελος.»

«Δεν ήμουν εδώ τρεις εβδομάδες που προσπαθούσα να εξηγήσω στον εαυτό μου τις ρίζες του κακού. Έδειξα το άρθρο σε μερικούς φίλους αλλά το κράτησα στο γραφείο μου, γιατί δεν ήθελα να είμαι ένας από αυτούς που προσπαθούν να ενημερώσουν και να εκπαιδεύσουν τη χώρα αφού είναι εδώ για ένα μήνα περίπου· και κράτησα αυτό το άρθρο μέχρι τα τέλη του 1906, λίγο πριν τον πανικό, όταν ξαναδημιουργήθηκαν εκείνες οι συνθήκες, και όταν μια εφημερίδα ήθελε για ένα τεύχος στο τέλος του χρόνου ένα άρθρο που αφορούσε τις συνθήκες στη χώρα μας.»

«Τότε έβγαλα αυτό το άρθρο και το ενημέρωσα· και αυτό ήταν το πρώτο άρθρο μου που δημοσιεύτηκε. Ονομάστηκε, «Ελαττώματα και ανάγκες του τραπεζικού μας συστήματος»...

«Αυτή ήταν, ωστόσο, η πρώτη φορά απ' όσο γνωρίζω ότι το ζήτημα του συστήματος εκπτώσεων και της συγκέντρωσης των αποθεματικών τέθηκε πραγματικά· και πήρα πάρα πολλά ενθαρρυντικά γράμματα που μου ζητούσαν να συνεχίσω και να εξηγήσω τις ιδέες μου.»

Ο κ. Βάρμπουργκ ήταν απολύτως πρόθυμος να μιλήσει στην επιτροπή για τον εαυτό του, αλλά όχι για την Kuhn, Loeb & Company, την εταιρεία του.

«Δεν μπορώ να συζητήσω τις υποθέσεις της εταιρείας μου ούτε των συνεργατών μου», είπε, «ούτε να μου ζητηθεί να επικρίνω τις πράξεις των εταίρων μου, είτε για να τις εγκρίνω είτε με οποιονδήποτε άλλο τρόπο», αλλά τελικά είπε ορισμένα πράγματα που οι φοιτητές των αμερικανικών οικονομικών υποθέσεων θεωρούσαν ενδιαφέροντα. Για τα οποία περισσότερα αργότερα.

Στη σελίδα 77 της κατάθεσης, εμφανίζονται πιο προσωπικά θέματα:

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Πότε γίνατε πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών, κύριε Βάρμπουργκ;»
Κος Βάρμπουργκ: «Το 1911. Δεν απάντησα σε αυτό;»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ίσως ναι. Σκοπεύατε να γίνετε πολίτης όταν ήρθατε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1902;».
Κος Βάρμπουργκ: «Δεν είχα καμία συγκεκριμένη πρόθεση τότε, γιατί μερικοί από τους λόγους που με έφεραν εδώ ήταν οικογενειακοί λόγοι... Αυτό είχε να κάνει πολύ με την πρώτη μου άφιξη εδώ· και δεν ήμουν καθόλου σίγουρος ότι θα έμενα εδώ όταν ερχόμουν.»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Πότε αποφασίσατε να γίνετε πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών;»
Κος Βάρμπουργκ: «Το 1908, όταν έβγαλα τα χαρτιά μου.»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Πότε βγάλατε τα πρώτα σας χαρτιά; Τα δεύτερα χαρτιά σας βγάλατε, το 1911;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι.»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Κάνατε τη δήλωσή σας το 1908. Τότε ήταν που αποφασίσατε να γίνετε Αμερικανός πολίτης;»

Κος Βάρμπουργκ: «Ναι.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Γιατί περιμένατε τόσο καιρό αφού είχατε έρθει σε αυτή τη χώρα, πριν αποφασίσετε να γίνετε πολίτης αυτής της χώρας;»

Κος Βάρμπουργκ: «Νομίζω ότι ένας άνθρωπος που δεν έρχεται εδώ ως μετανάστης· ένας άνθρωπος που είχε, αν μπορείτε να το πείτε έτσι, μια εξέχουσα θέση στη χώρα του, δεν θα εγκαταλείψει την εθνικότητά του τόσο εύκολα όσο ένας άνθρωπος που έρχεται εδώ γνωρίζοντας ότι δεν νοιάζεται καθόλου για τη χώρα του. Ήμουν πολύ πιστός πολίτης της χώρας μου· και νομίζω ότι ένας άνθρωπος που διστάζει να εγκαταλείψει τη δική του εθνικότητα και να πάρει μια καινούργια, είναι πιο πιστός στη νέα του χώρα όταν αλλάξει την εθνικότητά του από έναν άνθρωπο που εγκαταλείπει την παλιά του χώρα πιο εύκολα.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ναι.»

Κος Βάρμπουργκ: «Μπορώ να προσθέσω το εξής: ότι ένα πράγμα που είχε μεγάλη επιρροή στο να αποφασίσω να παραμείνω σε αυτή τη χώρα και να εργαστώ εδώ, και να γίνω μέρος αυτής της χώρας, ήταν αυτό το έργο της νομισματικής μεταρρύθμισης, γιατί ένιωθα ότι είχα ένα ξεχωριστό καθήκον να εκτελέσω εδώ· και σκέφτηκα ότι μπορούσα να το κάνω αυτό· και μάλιστα το δουλεύω από το 1906 ή το 1907. Τότε αισθάνθηκα ότι ήταν το σωστό για μένα να γίνω Αμερικανός πολίτης και να δουλέψω εδώ και να συνεισφέρω σίγουρα σε αυτή τη χώρα.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Όταν γίνατε Αμερικανός πολίτης· και το κίνητρο που σας ώθησε να γίνετε Αμερικανός πολίτης ήταν, τότε, όπως το καταλαβαίνω, σε μεγάλο βαθμό με την προοπτική να εργαστείτε για να επιφέρετε μια μεταρρύθμιση του αμερικανικού νομισματικού συστήματος;»

Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, το θέσατε σχεδόν αποκλειστικά σε αυτό. Νομίζω ότι ένας άνθρωπος θέλει να αισθάνεται ότι πρόκειται να κάνει κάποια χρήσιμη δουλειά στη χώρα του· ότι έχει μια αποστολή να εκτελέσει· και αυτό συνέβη σε μένα...
Επιπλέον, είχα μείνει αρκετό καιρό σε αυτή τη χώρα τότε για να έχω ριζώσει καλά και να νιώσω ότι ήμουν αναπόσπαστο κομμάτι της.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ναι. Πότε δραστηριοποιηθήκατε για πρώτη φορά στην προώθηση των νομισματικών μεταρρυθμίσεων στις Ηνωμένες Πολιτείες;»

Κος Βάρμπουργκ: «Το 1906.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ποια ήταν η μέθοδος προώθησης των ιδεών σας σε σχέση με τις νομισματικές μεταρρυθμίσεις;»

Κος Βάρμπουργκ: «Κυρίως γράφω.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Συνδεθήκατε με τη Νομισματική

Επιτροπή;»
Κος Βάρμπουργκ: «Όχι, όχι άμεσα...»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Συμβουλευτήκαμε σε σχέση με την έκθεση, την Νομισματική Επιτροπή με οποιονδήποτε τρόπο;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι, ο γερουσιαστής Όλντριχ συζήτησε μαζί μου για τις λεπτομέρειες και του έδωσα τη συμβουλή μου ελεύθερα.»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Και όσον αφορά το νομοσχέδιο που ετοιμάστηκε από τον γερουσιαστή Όλντριχ σε σχέση με την επιτροπή, ζητήθηκε η γνώμη σας σχετικά με αυτό;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι.»
Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ποιο ρόλο είχατε στην προετοιμασία αυτού του νομοσχεδίου, άμεσα ή έμμεσα;»
Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, έδωσα μόνο τις καλύτερες συμβουλές που μπορούσα να δώσω.»

Οι περισσότεροι αναγνώστες θα θυμούνται ότι το όνομα του «Όλντριχ» ήταν, πριν από μερικά χρόνια, το συνώνυμο της νομισματικής δύναμης στην κυβέρνηση. Ο γερουσιαστής Όλντριχ ήταν ένας ικανός άνθρωπος και ένας ακούραστος εργάτης. Ο χαρακτήρας του για σχολαστικότητα και προκοπή έκανε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο να σταματήσει την αντίληψη του λαϊκού μυαλού ότι αυτοί οι άνδρες ήταν απλώς «εργαλεία του χρήματος» ή ασχολούνταν με τη δουλειά τους από τον πόθο του κέρδους ή από καθαρή ευχαρίστηση να νομοθετούν ενάντια στα συμφέροντα του λαού. Ο γερουσιαστής Όλντριχ ηγήθηκε σε δασμολογικά και οικονομικά ζητήματα επειδή τα καταλάβαινε· και τα καταλάβαινε με την ακούραστη μελέτη τους· και, ως εκ τούτου, ήταν το αφεντικό άλλων ανδρών που δεν είχαν πληρώσει το τίμημα της γνώσης. Όμως, κατανοούσε αυτά τα θέματα μόνο από τη σκοπιά των επιχειρηματικών συμφερόντων. Ήθελε ειλικρινά την ευημερία της χώρας, αλλά αυτή η ευημερία ήταν γραμμένη στους τραπεζικούς ισολογισμούς. Πριν από δεκαπέντε χρόνια μπορεί να μην ήταν δυνατόν να τον κρίνουμε τόσο ήρεμα, γιατί τότε αντιπροσώπευε την κοινή λογική, περισσότερο από κάθε ατομική όπως σήμερα, τη συγκεντρωμένη δύναμη του χρηματοπιστωτικού ομίλου. Η ευημερία τους ήταν η πρώτη του φροντίδα, πιθανώς επειδή πίστευε ότι η ευημερία τους ήταν και της χώρας.

Ένας τέτοιας άνδρας λοιπόν, ήταν που ήρθε τον κ. Βάρμπουργκ για συμβουλές. Οι εργασίες του γερουσιαστή Όλντριχ περιλαμβάνουν πολλούς τόμους δύσκολου υλικού και η έκκληση του γερουσιαστή Όλντριχ προς τον κ. Βάρμπουργκ ήταν ένα πολύ μεγάλο κομπλιμέντο για την ποιότητα του μυαλού και την οικονομική εμπειρία του τελευταίου – αυτό, φυσικά, αν υποτεθεί ότι η συμβουλή του κ. Βάρμπουργκ δεν επι-

βλήθηκε στην επιτροπή Όλντριχ από τα οικονομικά συμφέροντα της Νέας Υόρκης.

Στην κατάθεσή του, ο κ. Βάρμπουργκ δεν τα είπε όλα. Η παράλειψη, ωστόσο, προβλήθηκε από ένα άρθρο στην εικονογραφημένη εφημερίδα «Leslie's Weekly»το 1916, με συγγραφέα τον Μπέρτι Τσαρλς Φορμπς. Είναι μια ιστορία για την οποία το περιοδικό «Current Opinion» είπε: «Διαβάζεται σαν ανοιχτό φτηνό βιβλίο.»

Φαίνεται ότι οι διασκέψεις μεταξύ του κ. Βάρμπουργκ και του γερουσιαστή Όλντριχ έλαβαν χώρα σε ένα απομονωμένο νησί στα ανοικτά των ακτών της Τζόρτζια – το νησί Τζέκιλ. Στη συντροφιά, εκτός από τον γερουσιαστή Όλντριχ και τον κ. Βάρμπουργκ, συμμετείχαν και δύο τραπεζίτες της Νέας Υόρκης και ο τότε βοηθός ταμίας των Ηνωμένων Πολιτειών. Το μυστήριο όλων το ανέδειξε ο κύριος Φορμπς:

«Η εικόνα της παρέας των μεγαλύτερων τραπεζιτών του έθνους που έφυγαν κρυφά από τη Νέα Υόρκη με μια ιδιωτική σιδηροδρομική άμαξα υπό την κάλυψη του σκότους, διανύοντας κρυφά εκατοντάδες μίλια νότια, επιβιβαζόμενοι σε μια μυστηριώδη άκατο, βγαίνοντας κρυφά σε ένα νησί ερημωμένο από όλους εκτός από λίγους υπηρέτες, ζώντας εκεί μια ολόκληρη εβδομάδα κάτω από τέτοια μυστικότητα που το όνομα κανενός από αυτούς δεν αναφέρθηκε ποτέ, για να μην μάθουν οι υπηρέτες την ταυτότητά τους και αποκαλύψουν στον κόσμο αυτό το πιο παράξενο, πιο μυστικό επεισόδιο στην ιστορία των αμερικανικών οικονομικών.»

«Η άκρα μυστικότητα επιβλήθηκε σε όλους. Δεν έπρεπε να δοθεί στο κοινό η παραμικρή ένδειξη για το τι επρόκειτο να γίνει. Ο γερουσιαστής Όλντριχ ειδοποίησε τον καθένα να πάει ήσυχα με ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο, για το οποίο ο σιδηρόδρομος είχε λάβει διαταγές να το ανεβάσει σε μυστική πλατφόρμα. Οι τραβηγμένες περσίδες διώχναν κάθε μάτι που κοίταζε γύρω. Που ήταν εκτός της παρέας. Οι απανταχού ρεπόρτερ της Νέας Υόρκης είχαν απογοητευθεί. Μέχρι εδώ καλά. Μετά από τροχιοδρόμηση κατά μήκος του σιδηροδρόμου ώρα με την ώρα στη νότια χώρα, δόθηκε η εντολή να προετοιμαστούν για αποβίβαση.»

«Βγαίνοντας από το αυτοκίνητο όταν ο σταθμός είχε καθαριστεί εντελώς από ταξιδιώτες, τα μέλη της αποστολής επιβιβάστηκαν σε μια μικρή βάρκα. Επικράτησε σιωπή, γιατί οι βαρκάρηδες δεν έπρεπε να μάθουν πόσο διακεκριμένοι ήταν οι επιβάτες τους.»

«Σε εύθετο χρόνο έφτασαν σε μια άλλη έρημη προβλήτα. Βρίσκονταν στο νησί Τζέκιλ, στα ανοιχτά της Τζόρτζια. Το νησί ήταν εξ ολοκλήρου ακατοίκητο εκτός από μισή ντουζίνα υπηρέτες.»

«"Οι υπηρέτες δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να μάθουν ποιοι είμαστε", προειδοποίησε ο γερουσιαστής Όλντριχ.»

«"Τι μπορούμε να κάνουμε για να τους ξεγελάσουμε;" ρώτησε ένα άλλο μέλος της ομάδας. Το πρόβλημα συζητήθηκε.»

«"Το βρήκα", φώναξε ένας. "Ας λέμε ο ένας τον άλλον με τα μικρά

μας ονόματα. Μην μας αφήσετε ποτέ να αναφέρουμε τα επώνυμά μας.”»

«Έτσι συμφωνήθηκε.»

«Ο αξιοπρεπής βετεράνος γερουσιαστής Άλντριχ, βασιλιάς του Ρόουντ Άιλαντ και ανερχόμενη δύναμη στη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών, έγινε απλώς “Νέλσον”... και το ήσυχο, λόγιο μέλος της ισχυρής διεθνούς τραπεζικής εταιρείας των Kuhn, Loeb & Company , έγινε “Πολ.”»

«Ο Νέλσον είχε εν τω μεταξύ εκμυστηρευτεί στον Χάρι, τον Φρανκ, τον Πολ και τον Πίετ ότι επρόκειτο να τους κρατήσει κλεισμένους στο νησί Τζέκιλ, αποκομμένους από τον υπόλοιπο κόσμο, μέχρι να συντάξουν ένα νέο επιστημονικό νομισματικό σύστημα για τις Ηνωμένες Πολιτείες, ένα σύστημα που θα ενσωματώνει ό,τι καλύτερο υπάρχει στην Ευρώπη, αλλά θα έχει σχεδιαστεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορεί να εξυπηρετεί μια χώρα που μετρά χιλιάδες εκεί που οι ευρωπαϊκές χώρες μετρούν μόνο εκατοντάδες μίλια.»

Ο κ. Φορμπς δεν παραλείπει να γράψει αυτή την περαιτέρω περιγραφή της κατάστασης του κ. Βάρμπουργκ εκείνη την εποχή: «ανίκανος τότε να μιλήσει τα αγγλικά με ιδιωματισμούς και χωρίς προφορά, ένας ξένος μη πολιτογραφημένος.» Ο κ. Φορμπς έγραψε επίσης: «Εδώ είναι ένας Γερμανο-Αμερικανός, αλλά του τύπου εκείνου που κάνει την παύλα να μοιάζει με σήμα τιμής.»

Αυτό έγινε το 1916. Οι παύλες έφυγαν από τη μόδα, αν και όχι εντελώς εκτός χρήσης, αμέσως μετά.

Αυτή είναι μέχρι στιγμής η ιστορία του Πολ Βάρμπουργκ.

«The Dearborn Independent», τεύχος 18 Ιουνίου 1921

LVIII

Η Εβραϊκή Ιδέα διαπλάθει το Σχέδιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας

Η τελευταία άποψη που είχε ο αναγνώστης για τον Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ στο προηγούμενο άρθρο ήταν σαν «ένας ξένος που δεν πολιτογραφήθηκε» κρυφά προφυλαγμένος με τον γερουσιαστή Νέλσον Ουίλμαρθ Άλντριχ και μια παρέα τραπεζιτικών σε ένα σκοτεινό νησί στα ανοιχτά της νοτιοανατολικής ακτής των Ηνωμένων Πολιτειών· τα μέλη της παρέας αποκρύπτουν την ταυτότητά τους ακόμα και από τους υπηρέτες αποκαλώντας ο ένας τον άλλον με τα μικρά τους ονόματα.

Αυτή η διάσκεψη στα τελικά της αποτελέσματα ήταν υψίστης σημασίας για τις Ηνωμένες Πολιτείες, γιατί τότε και εκεί διαμορφώθηκαν εκείνα τα δημοσιονομικά μέσα, εκείνες οι χρηματοοικονομικές μέθοδοι, αυτές οι «νομισματικές μεταρρυθμίσεις» που έχουν ασκήσει επιρροή σε κάθε πολίτη, πλούσιο και φτωχό, της Δημοκρατίας.

Σ' αυτό το μικρό ταξίδι γράφτηκε μεγάλη ιστορία. Θυμίζει εκείνο το άλλο ταξίδι που έκανε το 1915 – σχεδόν δύο χρόνια πριν από την είσοδο της Αμερικής στον πόλεμο – ο Μπέρναρντ Μάνες Μπαρούχ. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες της «The Dearborn Independent» της 27ης Νοεμβρίου 1920, ο κ. Μπαρούχ ήταν οικονομικός υποστηρικτής του στρατοπέδου του Πλάτσμπουργκ και στην κατάθεσή του είπε ότι νόμιζε ότι ο στρατηγός Γουντ θα το παραδεχόταν αυτό. Έπειτα – «Έφυγα για ένα μακρινό ταξίδι και σε αυτό το ταξίδι ένιωσα ότι έπρεπε να υπάρξει κάποια κινητοποίηση των βιομηχανιών και σκεφτόμουν το σχέδιο που ουσιαστικά τέθηκε σε εφαρμογή και λειτουργούσε όταν ήμουν πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου. Όταν επέστρεψα από εκείνο το ταξίδι, ζήτησα συνάντηση με τον Πρόεδρο... Ο Πρόεδρος άκουσε με μεγάλη προσοχή και ευγένεια, όπως κάνει πάντα.» Ο κ. Μπαρούχ ήταν αυθεντία στη συμπεριφορά του Προέδρου, γιατί υπήρξε μια μακρά περίοδος το 1917 και το 1918 κατά τη διάρκεια της οποίας τηλεφωνούσε στον Λευκό Οίκο κάθε απόγευμα.

Δύο βαρυσήμαντα ταξίδια στην πρόσφατη ιστορία μας, και τα δύο σηματοδοτήθηκαν και έδωσαν το κύριο νόημά τους από την παρουσία των Εβραίων. Όχι ότι δεν έπρεπε να υπάρχουν Εβραίοι και στις δύο περιπτώσεις· το να επιμείνουν στον πλήρη αποκλεισμό τους θα ήταν υπερβολικό. Ο Εβραίος σαν πολίτης, που καταβάλλει τις αντίστοιχες εισφορές του, είναι ένα θέμα· ο Εβραίος σαν αφεντικό, που σκηνοθετεί την εθνική παράσταση, είναι εντελώς άλλο πράγμα. Σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε στο ότι ο Μπέρναρντ Μπαρούχ ήταν ο

μόνος άνθρωπος στις Ηνωμένες Πολιτείες που θα μπορούσε να διευθύνει την πολεμική επιχείρηση αυτού του έθνους. Αυτή είναι η εξήγηση που δίνεται για την υψηλή θέση που πήρε – ότι ήταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να το κάνει. Ανοησίες! Αν είναι έτσι, ας κλείσουμε το έθνος και ας παραδώσουμε τα κλειδιά στην Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Ο κ. Μπαρούχ θα μπορούσε να πει – «Μάλλον είχα περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια», αλλά είχε αυτή τη δύναμη επειδή ήταν επί του παρόντος ο επικεφαλής και το μέτωπο της εβραϊκής ομάδας για πολεμικούς σκοπούς.

Εάν η εξήγηση της εβραϊκής κυριαρχίας σε κρίσιμες στιγμές ήταν τα «μυαλά», ωραία και καλά, αλλά αν ήταν, θα ήταν πιο εμφανής στους ανθρώπους· τα μυαλά δεν χρειάζονται διαφήμιση, διαφημίζονται μόνα τους. Υπάρχει άλλος λόγος.

Το βρετανικό κοινό πρόσφατα έμαθε το γεγονός ότι ο Ντέιβιντ Λόιντ Τζορτζ δεν ήταν υπεύθυνος για τις πρόσφατες διαπραγματεύσεις για τις γερμανικές αποζημιώσεις, αλλά ο κ. Μόνταγκιου και ο σερ Άλφρεντ Μοντ. Αυτοί οι κύριοι είναι και οι δύο Εβραίοι, ένας από αυτούς γερμανικής καταγωγής. Από όλη τη Βρετανική Αυτοκρατορία είναι οι μόνοι δύο άνδρες που συμβουλεύουν τον πρωθυπουργό σε μια μεγάλη κρίση; Αν είναι, γιατί είναι; Οι Μόνταγκιου, ξέρουμε, ελέγχουν το ασήμι του κόσμου· ο σερ Άλφρεντ Μοντ, ξέρουμε, ότι έκανε ένα πολύ προσεγμένο κόλπο να κρατήσει το σημείο του Σταυρού μακριά από τα πολεμικά μνημεία στα οποία ύψωναν οι στρατιώτες της αυτοκρατορίας· η εβραϊκότητά τους είναι πάντα τόσο εμφανής. Και οι δύο χρηματοδότες· και οι δύο στενοί σύμβουλοι του πρωθυπουργού· όπως ο Μπαρούχ στον Ουίλσον, έτσι κι εκείνοι στον Λόιντ Τζορτζ.

Προφανώς δεν υπάρχουν Αγγλοσάξονες σε καμία από τις δύο πλευρές της θάλασσας ικανοί να διαχειριστούν αυτά τα σοβαρά ζητήματα, αν θέλουμε να κρίνουμε από τις πολεμικές διοικήσεις – αυτές που έχουν περάσει από τη σκηνή και αυτές που εξακολουθούν να μένουν. Ο Λόιντ Τζορτζ, ο οποίος κάποτε εκνευρίστηκε από την κριτική του βρετανικού κοινού για την τάση του να συναντιέται με τους Εβραίους όταν ερχόταν αντιμέτωπος με ένα κρίσιμο ερώτημα, απάντησε πικρά – με τι; Με το παλιό καύχημα του εβραίου προπαγανδιστή, ότι δεν έγιναν άνθρωποι τραγουδώντας τους εβραϊκούς ψαλμούς στην εκκλησία για να κουρελιάσουν τη φυλή που τους έγραψε! Μια διαφωτιστική άμυνα! Ο κόσμος θα έδινε πολλά για έναν αληθινό ψαλμό από τον σερ Άλφρεντ Μοντ, τον κύριο Μόνταγκιου ή ακόμα και τον σερ Φίλιπ Σασούν, ο οποίος σύντομα θα γίνει γαμπρός του πρωθυπουργού.

Στη δική μας ιστορία, ο Μπέρναρντ Μπαρούχ διεκδικεί με τόλμη τη θέση του, ισχυρίζεται χωρίς δισταγμό ότι είχε περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλο στον πόλεμο. Αν ο Άλενμπι στην Παλαιστίνη χρειαζόταν μια ατμομηχανή, αν οι Αμερικανοί στη Ρωσία χρειάζονταν ρούχα, αν τα εργοστάσια πυρομαχικών χρειάζονταν χαλκό – ήταν ο

Μπαρούχ που έδινε ή αρνιόταν την άδεια.

Ο κ. Βάρμπουργκ, όντας κάπως πιο εκλεπτυσμένος, πιθανότατα λόγω του ότι είχε λιγότερα από τον κ. Μπαρούχ που είχε σκληρές εμπειρίες στους δρόμους, δεν ισχυρίζεται ότι είναι ο κύριος παράγοντας στο σημερινό νομισματικό σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών, ούτε η «The Dearborn Independent» το έκανε μήπως και εξοργιστεί ξανά η κραυγή του «αντισημιτισμού»· αλλά ευτυχώς το γεγονός επιβεβαιώνεται από έναν Εβραίο του οποίου η γνώση του θέματος είναι αδιαμφισβήτητη.

Οι αναγνώστες έχουν αναμφίβολα συνειδητοποιήσει μέχρι τώρα ότι για έναν μη Εβραίο το να πει ότι ένας συγκεκριμένος Εβραίος είναι ο πιο σημαντικός παράγοντας σε οποιονδήποτε τομέα, σημαίνει ότι είναι ένοχος αντισημιτισμού, ενώ για έναν Εβραίο ή ένα «μέτωπο μη-Εβραίων» είναι απολύτως σωστό να το πει. Είναι μια μάλλον περίεργη εθιμοτυπία στην οποία τα απλά μυαλά μερικές φορές μπερδεύονται.

Ο καθηγητής Έντουιν Ρόμπερτ Άντερσον Σέλιγκμαν, του Πανεπιστημίου Columbia, είναι ο χορηγός αυτής της μεγάλης τιμής για τον κ. Βάρμπουργκ. Αυτό που λέει ο καθηγητής Σέλιγκμαν είναι τόσο σημαντικό, τόσο ως προς την πηγή όσο και ως προς το θέμα του, που η παράθεση δικαιολογείται:

«Είναι γενικά γνωστό στο κοινό ότι ο κ. Βάρμπουργκ συνδέθηκε κατά κάποιο τρόπο με την ψήφιση του νόμου για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ και ο διορισμός του στην παρούσα υπεύθυνη θέση του στο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας επικροτήθηκε από όλες τις πλευρές με ένα σπάνιο βαθμό έγκρισης και συγχαρητηρίων· αλλά φαντάζομαι ότι μόνο σε λίγους είναι γνωστό πόσο μεγάλο είναι το χρέος των Ηνωμένων Πολιτειών στον κ. Βάρμπουργκ. Διότι μπορεί να ειπωθεί χωρίς τον φόβο της αντίφασης ότι στα θεμελιώδη χαρακτηριστικά του ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ είναι έργο του κ. Βάρμπουργκ περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο άνθρωπο στη χώρα...»

«Όταν διορίστηκε η επιτροπή Άλντριχ, δεν άργησε ο γερουσιαστής Άλντριχ – προς τιμή του να ειπωθεί – να κερδίσει τον κ. Βάρμπουργκ στην υιοθέτηση αυτών των δύο θεμελιωδών χαρακτηριστικών. Το νομοσχέδιο Άλντριχ διέφερε από τον παρόντα νόμο σε ορισμένα σημαντικά στοιχεία... Η παραχώρηση με τη μορφή των δώδεκα περιφερειακών τραπεζών που έπρεπε να γίνει για πολιτικούς λόγους είναι, κατά τη γνώμη του κ. Βάρμπουργκ καθώς και του συντάκτη αυτής της εισαγωγής, λάθος· γιατί πιθανότατα, τουλάχιστον σε κάποιο βαθμό, θα αποδυναμώσει τα καλά αποτελέσματα που διαφορετικά θα είχαν ακολουθήσει. Από την άλλη πλευρά, η ύπαρξη ενός Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας δημιουργεί, σε όλα εκτός από το όνομα, μια πραγματική κεντρική τράπεζα· και εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από τη σοφία με την οποία το διοικητικό συμβούλιο ασκεί τις εξουσίες του για το αν θα μπορέσουμε να εξασφαλίσουμε τα περισσότερα από τα πλεονε-

κτήματα μιας κεντρικής τράπεζας χωρίς κανέναν από τους κινδύνους της...»

«Από πολλές δευτερεύουσες απόψεις επίσης ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ διαφέρει από το νομοσχέδιο Άλντριχ· αλλά στα δύο θεμελιώδη στοιχεία των συνδυασμένων αποθεματικών και μιας πολιτικής εκπτώσεων, ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ έχει αποδεχτεί τις αρχές του νομοσχεδίου Άλντριχ· και αυτές οι αρχές, όπως αναφέρθηκε, ήταν δημιουργία του κ. Βάρμπουργκ και μόνο του κ. Βάρμπουργκ.»

«...Δεν πρέπει να λησμονείται ότι ο κ. Βάρμπουργκ είχε υπόψη του ένα πρακτικό αντικείμενο. Κατά τη διατύπωση των σχεδίων του και την προώθηση των ποικίλων προτάσεων από καιρό σε καιρό, ήταν καθήκον του να θυμάται ότι η εκπαίδευση της χώρας πρέπει να είναι σταδιακή και ότι ένα μεγάλο μέρος του έργου ήταν να διαλύσει τις προκαταλήψεις και να απομακρύνει τις υποψίες. Τα σχέδιά του, ως εκ τούτου, περιέχουν κάθε είδους περίπλοκες προτάσεις που έχουν σχεδιαστεί για να προστατεύουν το κοινό από τους φανταστικούς κινδύνους και να πείσουν τη χώρα ότι το γενικό σχέδιο ήταν απολύτως εφαρμόσιμο. Ήταν ελπίδα του κ. Βάρμπουργκ ότι με την πάροδο του χρόνου θα ήταν δυνατό να εξαλειφθούν από το νόμο μερικές ρήτρες που είχαν εισαχθεί, σε μεγάλο βαθμό κατόπιν εισήγησής του, για εκπαιδευτικούς σκοπούς.»

«Όπως ήταν το προνόμιό μου να πω στον Πρόεδρο Ουίλσον όταν αρχικά προέτρεπε τον διορισμό του κ. Βάρμπουργκ στο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, σε μια εποχή που η πολιτική προκατάληψη εναντίον των τραπεζιτών της Νέας Υόρκης ήταν πολύ μεγάλη, η Αγγλία επίσης, πριν από τρία τέταρτα του αιώνα, είχε έναν πρακτικό τραπεζίτη που ήταν ουσιαστικά υπεύθυνος για την ιδέα που περιείχε ο «Νόμος του Πιλ περί τραπεζών»* του 1844. Σαν συνέπεια ο κ. Σάμιουελ Τζόουνς Λόιντ τιμήθηκε από τη βρετανική κυβέρνηση και έγινε ο Λόρδος Όβερστοουν. Οι Ηνωμένες Πολιτείες ήταν εξίσου τυχερές που είχαν μαζί τους έναν Λόρδο Όβερστοουν...»

«Ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα θα συνδεθεί στην ιστορία με το όνομα του Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ...» – (σελ. 387-390, Τομ. 4, Νο. 4, Πρακτικά της Ακαδημίας Πολιτικών Επιστημών, Πανεπιστήμιο Κολούμπια).

Ασφαλώς δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν φθονερή συμπεριφορά για την «The Dearborn Independent» το να συστήσει έτσι στον λαό των Ηνωμένων Πολιτειών έναν κύριο του οποίου η επιρροή στη χώρα είναι τόσο ζωτική. Το πόσο ζωτική σημασίας ήταν μπορούν να το καταλάβουν

* Το Bank Charter Act 1844, που μερικές φορές αναφέρεται ως «Νόμος του Πιλ περί τραπεζών» (Peel Banking Act) του 1844, ήταν ένας νόμος του Κοινοβουλίου του Ηνωμένου Βασιλείου, που εκδόθηκε υπό την κυβέρνηση του Ρόμπερτ Πιλ Μπαρτ, ο οποίος περιόρισε τις εξουσίες των βρετανικών τραπεζών και έδωσε αποκλειστικές εξουσίες έκδοσης χαρτονομισμάτων στην κεντρική Τράπεζα της Αγγλίας.

μόνο όσοι έχουν μελετήσει το παζλ μιας χώρας που είναι γεμάτη με τα καλά πράγματα της ζωής και εξακολουθούν να μην μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν ή να τα μοιραστούν λόγω μιας συστροφής στη γραμμή που ονομάζεται «χρήματα».

Αλλά ότι ο ίδιος ο κ. Βάρμπουργκ δεν αγνοεί εντελώς τη θέση του φαίνεται στη σελίδα 56 της κατάθεσής του που αναφέρθηκε την περασμένη εβδομάδα. Ο κ. Βάρμπουργκ μόλις είχε πει στην Επιτροπή της Γερουσίας ότι έκανε βαριά οικονομική θυσία για να αποδεχτεί τη θέση στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας που του πρόσφερε ο Πρόεδρος Ουίλσον, και για την καταλληλότητα του διορισμού του οποίου η Γερουσία ρωτούσε προσεκτικά:

> **Γερουσιαστής Ριντ:** «Μπορώ να ρωτήσω ποιο είναι το κίνητρό σας ή ο λόγος που κάνετε αυτή τη θυσία;»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Το κίνητρό μου είναι ότι, όπως γνωρίζετε, έχω δείξει έντονο ενδιαφέρον για αυτή τη νομισματική μεταρρύθμιση από τότε που βρίσκομαι σε αυτή τη χώρα. Είχα την ευτυχία που έχουν λίγοι άνθρωποι, να ξεκινήσω μια ιδέα και να την ξεκινήσω έτσι ώστε ολόκληρη η χώρα να την πάρει και να έχει κάποια απτή μορφή».

Ο καθηγητής Σέλιγκμαν μας συμβουλεύει για τη στρατηγική που χρησιμοποιήθηκε για να κάνει ολόκληρη τη χώρα να υιοθετήσει την ιδέα του κ. Βάρμπουργκ και για το γεγονός ότι ορισμένα από τα στοιχεία που εισάγονται για να εξευμενίσουν το κοινό θα μπορούσαν εύκολα να αφαιρεθούν όταν το κοινό θα έχει συνηθίσει τον κ. Βάρμπουργκ και το Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας· αλλά ο κ. Βάρμπουργκ προσθέτει έναν άλλο υπαινιγμό, ότι κάποια πράγματα μπορούν να γίνου όταν είσαι στη διοίκηση, τα οποία δεν μπορούν να γίνουν από τον οργανισμό.

Για παράδειγμα: ο κ. Βάρμπουργκ ήθελε μόνο μια κεντρική τράπεζα που θα έπρεπε να είναι ο μοναδικός κριτής των οικονομικών στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν θα είχε να κάνει σχεδόν τίποτα εκτός από το να βγάζει χρήματα· οι τραπεζίτες των Ηνωμένων Πολιτειών, και ο λαός τους, δεν θα είχαν να κάνουν τίποτα παρά μόνο αυτό που τους έλεγαν. Η μόνη κεντρική τράπεζα θα ήταν η πραγματική δημοσιονομική κυβερνητική αρχή.

Όταν ρωτήθηκε από τον γερουσιαστή Μπρίστοου να δηλώσει τη θεμελιώδη διαφορά μεταξύ του σχεδίου Άλντριχ και του παρόντος σχεδίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, ο κ. Βάρμπουργκ απάντησε:

«Λοιπόν, το νομοσχέδιο του Άλντριχ φέρνει ολόκληρο το σύστημα σε μια μονάδα, ενώ αυτό αφορά 12 μονάδες και τις ενώνει ξανά στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας. Είναι λίγο περίπλοκο, και η

όποια αντίρρηση, ωστόσο, μπορεί να ξεπεραστεί με διοικητικό τρόπο· και από αυτή την άποψη επέκρινα ελεύθερα το νομοσχέδιο πριν εγκριθεί.»

Υπάρχει, λοιπόν, προφανώς μια μέθοδος διοίκησης για την οποία οι αυστηροί επικριτές θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν ακόμη και τη λέξη «χειραγώγηση», με την οποία οι απλές διατάξεις ενός τραπεζικού νόμου, όποιες κι αν είναι, μπορούν, αν όχι να παρακαμφθούν, τότε κάπως να προσαρμοστούν.

Αυτή η ιδέα έρχεται στο νου από μια ιστορία που είπε ο κ. Βάρμπουργκ, που βρίσκεται στην ομιλία του για τις «τραπεζικές αποδοχές» που παραδόθηκε το 1919:

«Σε σχέση με αυτό, θυμάμαι μια ιστορία που άκουσα κάποτε σχετικά με έναν άνθρωπο που ανήκει σε ένα είδος που σύντομα θα εξαφανιστεί και τα παιδιά μας θα τον βρίσκουν μόνο στο λεξικό του Webster, τον «μπάρμαν». Ένας άνθρωπος αυτού του επαγγέλματος, στα προϊστορικά χρόνια, εγκατέλειπε τη θέση του και παρέδιδε την ταμειακή του μηχανή στον διάδοχό του. "Σε παρακαλώ δείξε μου πώς λειτουργεί", είπε ο νεοφερμένος. "Θα σου δείξω πώς λειτουργεί", είπε ο άλλος, "αλλά δεν θα σου δείξω πώς να το δουλεύεις"».

Η πολιτική του κ. Βάρμπουργκ και της εταιρείας Kuhn, Loeb & Company αποτέλεσε μέρος της έρευνας και ο κ. Βάρμπουργκ έκανε μερικές ενδιαφέρουσες αποκαλύψεις που απεικονίζουν τη συχνά επαναλαμβανόμενη δήλωση ότι είναι μέρος της εβραϊκής πολιτικής – ίσως των μεγάλων χρηματοπιστωτικών εταιρειών – να προσκολλώνται και στις δύο πλευρές, έτσι ώστε να είναι κερδισμένοι ανεξάρτητα από το ποια πλευρά θα ηττηθεί.

Γερουσιαστής Άτλι Πομερένε: «Ποια είναι η πολιτική σας;»
Γερουσιαστής Νέλσον Άλντριχ: «Όχι· αυτό δεν το έχουμε θέσει ενώπιον αυτής της επιτροπής.»
Γερουσιαστής Ριντ Σμουτ: «Δεν έχει τεθεί εδώ, αλλά θα ήθελα να μάθω.»
Γερουσιαστής Άτλι Πομερένε: «Έχει τεθεί ενώπιον της Γερουσίας.»
Γερουσιαστής Ριντ Σμουτ: «Θα πω γιατί θα ήθελα να μάθω.»
Γερουσιαστής Άτλι Πομερένε: «Λοιπόν, δεν έχω αντίρρηση να πω αυτό που είχα στο μυαλό μου.»
Ο Πρόεδρος: «Θα πω ότι δεν ξέρω ποια είναι η πολιτική του κ. Βάρμπουργκ.»
Γερουσιαστής Άτλι Πομερένε: «Λοιπόν, ούτε κι εγώ.»
Γερουσιαστής Τζον Φράνκλιν Σάφροθ: «Δεν ξέρω και δεν με ενδιαφέρει να μάθω.»
Γερουσιαστής Άτλι Πομερένε: «Άκουσα τη δήλωση που έκανε ότι ολόκληρο το διοικητικό συμβούλιο ήταν Δημοκρατικό και

είχα καταλάβει ότι ο κ. Βάρμπουργκ ήταν Ρεπουμπλικάνος, ή ήταν, στις σχέσεις του.»
Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, ήμουν· και οι συμπάθειές μου ήταν εξ ολοκλήρου, στην πρώιμη εκστρατεία, για τον κ. Ταφτ εναντίον του κ. Ρούσβελτ στον πρώτο αγώνα. Όταν αργότερα ο κ. Ρούσβελτ έγινε ο αντίπαλος του Προέδρου Ουίλσον, οι συμπάθειές μου πήγαν με τον κ. Ουίλσον...»
Γερουσιαστής Ριντ Σμουτ: «Λοιπόν, θα θεωρούσατε τον εαυτό σας Ρεπουμπλικάνο, γενικά μιλώντας;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Έχει αναφερθεί ποικιλοτρόπως στις εφημερίδες ότι εσείς και οι συνεργάτες σας συνεισφέρατε άμεσα και έμμεσα σε πολύ μεγάλο βαθμό στα κονδύλια της εκστρατείας του κ. Ουίλσον.»
Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, οι συνεργάτες μου – υπάρχει μια πολύ περίεργη κατάσταση – όχι. Δεν νομίζω ότι κανένας από αυτούς συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό· μπορεί να υπήρξαν μέτριες συνεισφορές. Ο αδερφός μου, για παράδειγμα, συνέβαλε στην εκστρατεία του κ. Ταφτ.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Τι θα θεωρούσατε μέτρια συνεισφορά σε μια προεδρική εκστρατεία;»
Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, αυτό εξαρτάται από το ποιος είναι ο άνθρωπος που συνεισφέρει· αλλά νομίζω ότι οτιδήποτε κάτω από $10.000 ή $5.000 δεν θα ήταν μια υπερβολική συνεισφορά στο βαθμό που θα έπρεπε να είναι...»

(Η εξέταση συνεχίστηκε άλλη μέρα)

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Τώρα, κύριε Βάρμπουργκ, όταν κλείσαμε το Σάββατο, κάποιος γερουσιαστής σας ρώτησε σχετικά με τις πολιτικές συνεισφορές, και κατάλαβα ότι είπατε ότι συνεισφέρατε στην εκστρατεία του κ. Ουίλσον.»
Κος Βάρμπουργκ: «Όχι· η επιστολή μου λέει ότι προσφέρθηκα να συνεισφέρω· αλλά ήταν πολύ αργά. Επέστρεψα σε αυτή τη χώρα μόνο λίγες μέρες πριν κλείσει η εκστρατεία.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Ώστε δεν συνεισφέρατε;»
Κος Βάρμπουργκ: «Δεν έκανα καμία συνεισφορά· όχι.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Συνεισέφεραν κάποια μέλη της εταιρείας σας στην εκστρατεία του κ. Ουίλσον;»
Κος Βάρμπουργκ: «Νομίζω ότι αυτό είναι θέμα πρακτικών. Ο κ. Σιφ συνέβαλε. Δεν θα συζητούσα διαφορετικά τις συνεισφορές των εταίρων μου, αν δεν ήταν θέμα πρακτικών. Νομίζω ότι

ο κ. Σιφ ήταν ο μόνος που συνέβαλε από την εταιρεία μας».
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Και δηλώσατε ότι ο αδερφός σας είχε συνεισφέρει στην εκστρατεία του κ. Ταφτ, όπως το καταλαβαίνω;»
Κος Βάρμπουργκ: «Το είπα. Αλλά και πάλι, δεν θέλω να μπω σε μια συζήτηση για τις υποθέσεις των εταίρων μου και θα επιμείνω σε αυτό αρκετά αυστηρά, διαφορετικά δεν θα τελειώσουμε ποτέ».
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Σας κατάλαβα επίσης να λέτε ότι κανένα μέλος της εταιρείας σας δεν συνέβαλε στην εκστρατεία του κ. Ρούσβελτ.»
Κος Βάρμπουργκ: «Δεν το είπα αυτό.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Α! Το έκανε κάποιο μέλος της εταιρείας;»
Κος Βάρμπουργκ: «Η απάντησή μου θα σας ευχαριστούσε πιθανώς· αλλά δεν θα απαντήσω σε αυτό, αλλά θα επαναλάβω ότι δεν θα συζητήσω τις υποθέσεις των εταίρων μου.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Ναι. Ναι. Κατάλαβα ότι είπατε το Σάββατο ότι ήσασταν Ρεπουμπλικάνος, αλλά όταν ο κ. Ρούσβελτ έγινε υποψήφιος, εσύ γίνατε συμπαθών με τον κ. Ουίλσον και τον υποστηρίξατε;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι».
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Ενώ ο αδερφός σας υποστήριζε τον κ. Ταφτ;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι».
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Και θα με ενδιέφερε να μάθω αν κάποιο μέλος της εταιρείας σας υποστήριξε τον κ. Ρούσβελτ.»
Κος Βάρμπουργκ: «Είναι θέμα πρακτικών ότι υπήρξε.»
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Ότι υπήρξαν κάποιοι από αυτούς που το έκαναν;»
Κος Βάρμπουργκ: «Ναι».
Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: ««Θα μας υποδείξετε – ή σας ενδιαφέρει να υποδείξετε – ποια μέλη της εταιρείας σας υποστήριξαν τον κ. Ρούσβελτ σε εκείνη την εκστρατεία;»
Κος Βάρμπουργκ: «Όχι, κύριε. Θα πρέπει να ακολουθήσω την αρχή ότι δεν μπορώ να αποκαλύψω την επιχείρηση ενός μέλους της εταιρείας μου.»

Το αποτέλεσμα ήταν αυτό: ότι σε έναν αγώνα τριών πλευρών μεταξύ τριών υποψηφίων, του Ρούσβελτ, του Ταφτ και του Ουίλσον, οι άνδρες που αποτελούσαν την εταιρεία των Kuhn, Loeb, & Company, οι επικεφαλείς ενός εβραϊκού χρηματοπιστωτικού ιδρύματος των Ηνωμένων Πολιτειών, μοίρασαν την υποστήριξή τους και στους τρεις. Ο

Σιφ στον Ουίλσον· ο Φέλιξ Μ. Βάρμπουργκ στον Ταφτ· και ένας άγνωστος στον Ρούσβελτ – αυτός ο άγνωστος ήταν ο κύριος Καν; Σε κάθε περίπτωση, ο Ουίλσον κέρδισε και η παραπάνω εξέταση σχετίζεται με ένα μέλος της εταιρείας των Kuhn, Loeb & Company που έλαβε ένα σημαντικό ραντεβού που του έδωσε μεγάλη εξουσία στα οικονομικά των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο κ. Βάρμπουργκ έλεγε συχνά να μην συζητηθούν οι υποθέσεις των Kuhn, Loeb & Company.

«Δεν μπορώ να συζητήσω τις υποθέσεις της εταιρείας ούτε των συνεργατών μου, ούτε να μου ζητηθεί να επικρίνω τις πράξεις των συνεργατών μου, είτε για να τις εγκρίνω είτε οτι,δήποτε άλλο. Θα ήθελα λοιπόν να το πω πριν φτάσουμε στο σημείο να μην απαντώ σε καμμία ερώτηση», είπε ο κ. Βάρμπουργκ.

Η αρχή αυτής της ένστασης έγινε δεκτή από την Επιτροπή της Γερουσίας, αλλά αμφισβητήθηκε ότι θα έπρεπε να χρησιμεύσει σαν γενική γραμμή απέναντι σε μια σειρά σχετικών ερευνών.

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Αλλά είστε συνεργάτης σε αυτήν την εταιρεία και δεν είχατε κάποια σχέση με τις λειτουργίες και τη διαχείρισή της;»

Κος Βάρμπουργκ: «Ναι».

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Αυτό δεν δείχνει τις γενικές σας απόψεις και πρακτικές σαν χρηματοδότης και σαν πολίτης και σαν επιχειρηματίας;»

Κος Βάρμπουργκ: «Ναι· αλλά πρέπει να τα πάρετε μεμονωμένα... Δεν μπορώ να επιτρέψω στην εταιρεία μου να εμπλακεί σε αυτή τη συζήτηση.»

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Αλλά πώς μπορείτε να διαχωρίζεστε από την εταιρεία σας όταν είστε ένας από τους διευθυντές της εταιρείας;»

Κος Βάρμπουργκ: «Διαχωρίζω τη θέση μου από την εταιρεία.»

Γερουσιαστής Τζόζεφ Λιτλ Μπρίστοου: «Αν η εταιρία έκανε κάτι που θα μπορούσα να σκεφτώ, ότι ήταν ανάρμοστο – για να το δείξω, καλούμενος να πω εάν εγκρίνω ή όχι τον διορισμό σας σε αυτή την υπεύθυνη θέση – δεν έχω δικαίωμα να γνωρίζω ποια ήταν η στάση σας όσον αφορά εκείνη τη συναλλαγή που πραγματοποίησε η εταιρεία σας;»

Κος Βάρμπουργκ: «Λοιπόν, εφόσον στην απάντησή μου μπορεί να υπάρχει κάποια κριτική για την εταιρεία μου, θα παρακαλούσα να με συγχωρέσετε και θα άφηνα στην επιτροπή να βγάλει τα συμπεράσματά της...»

Κατά την εξέταση του κ. Βάρμπουργκ σχετικά με τον χειρισμό τίτλων του Νότιου Ειρηνικού αξίας $100.000.000, αντιμετωπίστηκε η ίδια δυσκολία. Ο κ. Βάρμπουργκ αντέτεινε, «σ’ αυτό το σημείο όμως μπαίνουμε ξανά στις συναλλαγές της εταιρείας μου!»

Στο οποίο ο γερουσιαστής Μπρίστοου απάντησε: «Α! Όταν όμως συμμετείχατε στα κέρδη της συναλλαγής, δεν ήταν μέρος της επιχειρηματικής σας ζωής;»

Κος Βάρμπουργκ: «Σίγουρα είναι μέρος της επιχειρηματικής μου ζωής και δεν υπάρχει λόγος να μην είμαι περήφανος γι' αυτό. Αλλά σαν θέμα αρχής νομίζω ότι δεν πρέπει να μπούμε σε μια συζήτηση για τις δραστηριότητες της εταιρείας μου.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Συζητώ την επιχείρησή σας.»

Κος Βάρμπουργκ: «Όχι, συζητάτε για τις δουλειές της εταιρείας.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Πήρατε κάτι από τα κέρδη που προήλθαν από τον χειρισμό αυτών των 100.000.000 δολαρίων;»

Κος Βάρμπουργκ: «Μπορείτε να θεωρήσετε ότι ό,τι κι αν έκανε η εταιρεία μου, πήρα το κέρδος μου – το μερίδιό μου στα κέρδη.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Το μερίδιό σας από τα κέρδη. Τώρα, χωρίς να το εξειδικεύω, θεωρώ δεδομένο ότι αυτό ήταν αρκετά σημαντικό· ότι αυτό ήταν αρκετά σημαντικό ως προς το μέγεθος· δηλαδή ότι είστε ένα από τα σημαντικά μέλη της εταιρείας.»

Κος Βάρμπουργκ: «Είμαι ένα από τα σημαντικά μέλη της εταιρείας.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ναι, νομίζω ότι η μαρτυρία και η έκθεση εδώ δείχνουν ότι είστε το τρίτο σημαντικό μέλος – ή το δεύτερο, ποιο είναι; – της εταιρείας.»

Κος Βάρμπουργκ: «Δεν είμαστε αριθμημένοι.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Δεν είσαστε· εντάξει.»

Κος Βάρμπουργκ: «Υπάρχει ο κύριος Τζέικομπ Χένρυ Σιφ που είναι ο ανώτερος».

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Ναι».

Κος Βάρμπουργκ: «Και η σειρά των άλλων είναι παρόμοια.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Μάλιστα. Μπορούμε να θεωρήσουμε λοιπόν δεδομένο, ότι όσα κέρδη προέκυψαν στην εταιρεία σας από τη διαχείριση αυτής της επιχείρησης εδώ από τότε που γίνατε μέλος της, συμμετείχατε στα κέρδη σαν ένας από τους εταίρους».

Κος Βάρμπουργκ: «Ναι, κύριε.»

Γερουσιαστής Μπρίστοου: «Μάλιστα. Οπότε μπορώ να υποθέσω, φυσικά, ότι συμμετείχατε στο μάρκετινγκ των 113.000.000 δολαρίων της Union Pacific και ούτω καθεξής.»

Οι ευθύνες ενός μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, ειδικά ενός μέλους όπως ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ (γιατί αναγνωριζόταν ότι λόγω του σκοπού και των διασυν-

δέσεών του θα γινόταν κυρίαρχος παράγοντας), ήταν πολύ μεγάλες, ειδικά εκείνη την εποχή που εξετάζονταν ο διορισμός. Και τώρα είναι εξίσου σημαντικά φυσικά, αλλά με διαφορετικό τρόπο· τώρα δεν είναι ζήτημα στρατιωτικής ασφάλειας. Αυτή η σκέψη ήταν προφανώς στο μυαλό των γερουσιαστών, όπως δείχνουν τα ακόλουθα:

> **Γερουσιαστής Γκίλμπερτ Χίτσκοκ:** «Κύριε Βάρμπουργκ, μία από τις σημαντικές λειτουργίες του διοικητικού συμβουλίου είναι η φύλαξη της προμήθειας χρυσού της χώρας, και έχει θεωρηθεί ότι είναι πολύ σημαντικό να υπάρχουν άνδρες στο διοικητικό συμβούλιο που είχαν στο επίκεντρο μόνο τα συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών και όχι των ξένων συμφερόντων ή των συμμάχων. Είπατε ότι προτείνατε να εκχωρήσετε πλήρως τις τραπεζικές σας συνδέσεις στη Γερμανία.
> Έχετε άλλα συμφέροντα στην Ευρώπη;»

«Όχι, ότι δεν θέλω να μιλήσω,» είπε ο κ. Βάρμπουργκ. «Μπορεί να έχω πολύ ασήμαντα πράγματα, όπως έχουν όλοι· αλλά θα μπορούσα να τα ξεφορτωθώ αυτά· δεν θα ισοδυναμούσε με τίποτα.»

> **Γερουσιαστής Γκίλμπερτ Χίτσκοκ:** «Τίποτα στο τραπεζικό επίπεδο;»
>
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Όχι.»

Λίγες στιγμές αργότερα, ο πρόεδρος, ο γερουσιαστής Όουεν, είπε – (η ημερομηνία ήταν η 1η Αυγούστου 1914) – «Βρισκόμαστε στις παραμονές ενός μεγάλου ευρωπαϊκού πολέμου και η οργάνωση αυτού του συμβουλίου έχει μεγάλη εθνική σημασία.»

Εκείνη την εποχή, ο κ. Βάρμπουργκ ήταν μέλος της εταιρείας του Αμβούργου. Κατέθεσε (σελ. 7) – «Θα φύγω από την εταιρεία μου στο Αμβούργο, αν και ο νόμος δεν μου απαιτεί να το κάνω.»

Ο κ. Βάρμπουργκ είπε επανειλημμένα ότι θα διακόψει όλες τις επιχειρηματικές σχέσεις με μέρος της γερμανικής εταιρείας του πατέρα και των αδερφών του, και με μέρος της αμερικανικής εταιρείας με την οποία ο ίδιος και ο αδελφός του συνδέονταν με συζυγικούς αλλά και οικονομικούς δεσμούς, έτσι ώστε αυτός, όπως και η γυναίκα του Καίσαρα, να είναι υπεράνω υποψίας.

«The Dearborn Independent», τεύχος 25 Ιουνίου 1921

LIX

Η Εβραϊκή ιδέα της Κεντρικής Τράπεζας για την Αμερική

Σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις και τα γεγονότα, ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ ξεκίνησε να μεταρρυθμίσει το νομισματικό σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών και το έκανε. Είχε την επιτυχία που έρχεται σε λίγους άνδρες, να έρθει ξένος στις Ηνωμένες Πολιτείες, να συνδεθεί με την κύρια εβραϊκή χρηματοπιστωτική εταιρεία εδώ, και να προτείνει αμέσως ορισμένες τραπεζικές ιδέες που έχουν προωθηθεί και χειραγωγηθεί και προσαρμοστεί ποικιλοτρόπως μέχρι να καταλήξουν σε αυτό που γνωστό ως Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα.

Όταν ο καθηγητής Σέλιγκμαν έγραψε στα πρακτικά της Ακαδημίας Πολιτικών Επιστημών ότι «ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ θα συσχετιστεί στην ιστορία με το όνομα του Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ,» ενός Εβραίου τραπεζίτη από τη Γερμανία, έγραψε την αλήθεια. Αλλά το αν αυτός ο συσχετισμός θα είναι τέτοιος ώστε να φέρει το μέτρο της φήμης που υπονοεί ο καθηγητής Σέλιγκμαν, το μέλλον θα αποκαλύψει.

Αυτό που ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών δεν καταλαβαίνει και ποτέ δεν κατάλαβε είναι ότι ενώ ο νόμος για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ ήταν κυβερνητικός, ολόκληρο το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι ιδιωτικό. Είναι ένα επίσημα δημιουργημένο ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα.

Ρωτήστε τα πρώτα χίλια άτομα που θα συναντήσετε στο δρόμο και οι 999 θα σας πουν ότι το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι ένας μηχανισμός με τον οποίο η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών μπήκε στις τραπεζικές επιχειρήσεις προς όφελος του λαού. Έχουν την ιδέα ότι, όπως το ταχυδρομείο και το τελωνείο, μια Ομοσπονδιακή Αποθεματική Τράπεζα είναι μέρος του επίσημου μηχανισμού της κυβέρνησης.

Είναι φυσικό να αισθανόμαστε ότι αυτή η λανθασμένη άποψη έχει ενθαρρυνθεί από τους περισσότερους από τους άνδρες που είναι ικανοί να γράψουν για το κοινό σχετικά με αυτό το ζήτημα. Πάρτε τις τυπικές εγκυκλοπαίδειες και ενώ δεν θα βρείτε ανακρίβειες για τα γεγονότα σε αυτές, δεν θα βρείτε καμία άμεση δήλωση ότι το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι ένα ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα· η εντύπωση που παρασέρνει τον αμύητο αναγνώστη είναι ότι είναι μέρος της κυβέρνησης.

Το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι ένα σύστημα ιδιωτικών τραπεζών, η δημιουργία μιας τραπεζικής αριστοκρατίας μέσα

σε μια ήδη υπάρχουσα απολυταρχία, όπου χάνετε μεγάλο μέρος της τραπεζικής ανεξαρτησίας και καθιστά δυνατό για τους κερδοσκόπους χρηματοδότες να συγκεντρώνουν μεγάλα χρηματικά ποσά για δικούς τους σκοπούς, ωφέλιμους ή μη.

Ότι αυτό το Σύστημα ήταν χρήσιμο στις τεχνητές συνθήκες που δημιουργήθηκαν από τον πόλεμο – χρήσιμο, δηλαδή, για μια κυβέρνηση που δεν μπορεί να διαχειριστεί τις δικές της επιχειρήσεις και τα οικονομικά της και, σαν ένας άσωτος γιος, που πάντα θέλει χρήματα και τα θέλει όταν τα θέλει – έχει αποδείξει, είτε λόγω των εγγενών του ελαττωμάτων είτε λόγω κακού χειρισμού, την ανεπάρκειά του στα προβλήματα της ειρήνης. Δυστυχώς απέτυχε στην υπόσχεσή του και τώρα βρίσκεται υπό σοβαρή αμφισβήτηση.

Το σχέδιο του κ. Βάρμπουργκ πέτυχε ακριβώς στην ώρα του να φροντίσει τις συνθήκες του πολέμου, τοποθετήθηκε στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας για να διαχειριστεί το σύστημά του στην πράξη, και παρόλο που τότε ήταν γεμάτος ιδέες για το πώς θα μπορούσε να υποστηριχθεί ο τραπεζικός τομέας, τώρα είναι απογοητευτικά σιωπηλός για το πώς μπορεί να ανακουφιστεί ο κόσμος.

Ωστόσο, δεν πρόκειται για συζήτηση για το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα. Η γενική καταδίκη του θα ήταν ανόητη. Αλλά είναι βέβαιο ότι μια μέρα θα συζητηθεί, και η συζήτηση θα γίνει πολύ πιο ελεύθερη όταν οι άνθρωποι καταλάβουν ότι είναι ένα σύστημα ιδιωτικών τραπεζών, στις οποίες έχουν εκχωρηθεί ορισμένα έκτακτα προνόμια, και ότι έχει δημιουργήσει ένα ταξικό σύστημα μέσα τον τραπεζικό κόσμο που αποτελεί μια νέα τάξη πραγμάτων.

Ο κ. Βάρμπουργκ, θα θυμόμαστε, ήθελε μόνο μία κεντρική τράπεζα. Όμως, λόγω πολιτικών εκτιμήσεων, όπως μας λέει ο καθηγητής Σέλιγκμαν, αποφασίστηκαν δώδεκα. Η εξέταση των έντυπων συζητήσεων του κ. Βάρμπουργκ για το θέμα δείχνει ότι κάποτε ήθελε τέσσερις και μετά οκτώ. Τελικά ιδρύθηκαν δώδεκα. Ο λόγος ήταν ότι μια κεντρική τράπεζα, η οποία θα ιδρύονταν στη Νέα Υόρκη, θα έδινε την εντύπωση σε μια καχύποπτη χώρα ότι ήταν απλώς ένα νέο σχέδιο για να κρατήσει τη ροή των χρημάτων του έθνους προς τη Νέα Υόρκη. Όπως έδειξε ο καθηγητής Σέλιγκμαν, που αναφέρθηκε στο τελευταίο απόσπασμα, ο κ. Βάρμπουργκ δεν ήταν αντίθετος να παραχωρήσει κάτι που θα καθάριζε τη λαϊκή υποψία χωρίς να αλλοιώσει το πραγματικό σχέδιο.

Έτσι, ενώ παραδέχτηκε στους γερουσιαστές που τον εξέτασαν ως προς την καταλληλότητά του για ιδιότητα μέλους στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας – το συμβούλιο που καθόριζε τις πολιτικές των τραπεζών του Ομοσπονδιακού Αποθεματικού Συστήματος και τους έλεγε τι να κάνουν – ότι δεν του άρεσε η ιδέα των δώδεκα περιφερειακών τραπεζών, είπε ότι οι αντιρρήσεις του θα μπορούσαν «να ξεπεραστούν με διοικητικό τρόπο». Δηλαδή, οι δώδεκα τράπεζες θα μπορούσαν να αντι-

μετωπιστούν με τέτοιο τρόπο που το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο σαν να υπήρχε μόνο μία κεντρική τράπεζα, πιθανώς στη Νέα Υόρκη.

Και αυτός είναι περίπου ο τρόπος με τον οποίο προέκυψε, και αυτός θα φανεί ότι είναι ένας από τους λόγους για την παρούσα κατάσταση της χώρας.

Σήμερα δεν λείπουν τα χρήματα στη Νέα Υόρκη. Τα κινηματογραφικά εγχειρήματα χρηματοδοτούνται με εκατομμύρια. Μια μεγάλη δεξαμενή πώλησης σιτηρών, που συστάθηκε και δημιουργήθηκε από τον Μπέρναρντ Μπαρούχ, δεν έχει κανένα δισταγμό στον σχεδιασμό μιας εταιρείας 100.000.000 $. Ο Μάρκους Λεβ, ο Εβραίος θεατράνθρωπος, δεν δυσκολεύτηκε να ανοίξει 20 νέα θέατρα φέτος. Αλλά πηγαίνετε στις αγροτικές πολιτείες, όπου ο πραγματικός πλούτος της χώρας είναι στο έδαφος και στις σιταποθήκες, και δεν θα μπορείτε να βρείτε χρήματα για τον αγρότη.

Είναι μια κατάσταση που κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί και την οποία λίγοι μπορούν να εξηγήσουν, γιατί η εξήγηση δεν βρίσκεται σε φυσικές γραμμές. Οι φυσικές συνθήκες είναι πάντα πιο εύκολο να εξηγηθούν. Οι αφύσικες συνθήκες φέρουν έναν αέρα μυστηρίου. Εδώ είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, η πλουσιότερη χώρα στον κόσμο, που περιέχει αυτή την ώρα τον μεγαλύτερο όγκο πλούτου που υπάρχει οπουδήποτε στη γη – πραγματικό, έτοιμο, διαθέσιμο, χρησιμοποιήσιμο πλούτο· και όμως είναι σφιχτά δεμένη και δεν μπορεί να κινηθεί στα νόμιμα κανάλια της, εξαιτίας της χειραγώγησης που γίνεται όσον αφορά τα χρήματα.

Το χρήμα είναι το τελευταίο μυστήριο στο οποίο πρέπει να διεισδύσει το λαϊκό μυαλό και όταν καταφέρει να μπει «στο εσωτερικό» θα ανακαλύψει ότι το μυστήριο δεν είναι καθόλου στα χρήματα, αλλά στο χειρισμό τους, τα πράγματα που γίνονται «με ένα διοικητικό τρόπο».

Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είχαν ποτέ έναν Πρόεδρο που να αποδεικνύει ότι κατανοούσε αυτό το θέμα. Οι Πρόεδροί μας έπρεπε πάντα να λαμβάνουν τις απόψεις τους από τους χρηματοδότες. Τα χρήματα είναι η πιο δημόσια ποσότητα στη χώρα· είναι το πιο ομοσπονδιακό και κυβερνητικό πράγμα στη χώρα· και όμως, στην παρούσα κατάσταση, η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν έχει σχεδόν καμία σχέση με αυτά, εκτός από τη χρήση διαφόρων μέσων για να τα αποκτήσει, όπως ακριβώς πρέπει να τα πάρει ο λαός, από αυτούς που τα ελέγχουν.

Το ζήτημα του χρήματος, σωστά λυμένο, είναι το τέλος του εβραϊκού ζητήματος και κάθε άλλου εγκόσμιου ζητήματος.

Ο κ. Βάρμπουργκ, είναι της γνώμης ότι πρέπει να υπάρχουν διαφορετικά επιτόκια σε διάφορα μέρη της χώρας. Ότι το εξασφάλιζαν πάντα σε διαφορετικά μέρη της ίδιας πολιτείας το γνωρίζαμε πάντα, αλλά ο λόγος για αυτό δεν έχει ανακαλυφθεί. Ο παντοπώλης της πόλης μπορεί να πάρει χρήματα από την τράπεζά του με χαμηλότερο επιτόκιο από αυτό που μπορεί να τα πάρει ο αγρότης στην επόμενη κομητεία από την τρά-

πεζά του. Το γιατί το γεωργικό επιτόκιο ήταν υψηλότερο από οποιοδήποτε άλλο (όταν τα χρήματα είναι διαθέσιμα· δεν είναι διαθέσιμα τώρα) είναι ένα ερώτημα στο οποίο κανένας λογοτεχνικός ή ρήτορας χρηματοδότης δεν έχει απευθυνθεί ποτέ δημόσια. Είναι σαν το γεγονός της ιδιωτικής επιχειρηματικής φύσης του Ομοσπονδιακού Αποθεματικού Συστήματος – πολύ σημαντικό, αλλά καμία αρχή δεν πιστεύει ότι αξίζει τον κόπο να το δηλώσει. Το γεωργικό επιτόκιο έχει μεγάλη σημασία, αλλά για να το συζητήσουμε θα απαιτούσε πρώτα μια αποδοχή, και αυτό προφανώς δεν είναι επιθυμητό.

Συγκρίνοντας τον παρόντα νόμο για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ με το προτεινόμενο νομοσχέδιο Άλντριχ, ο κ. Βάρμπουργκ είπε:

> **Κος Βάρμπουργκ:** «... Νομίζω ότι αυτός ο παρών νόμος έχει το πλεονέκτημα να ασχολείται με ολόκληρη τη χώρα και να της δίνει διαφορετικά προεξοφλητικά επιτόκια, ενώ, όπως κατατέθηκε το νομοσχέδιο του γερουσιαστή Άλντριχ, θα ήταν πολύ δύσκολο να γίνει αυτό, καθώς προέβλεπε έναν ενιαίο συντελεστή για ολόκληρη τη χώρα, που νόμιζα ότι ήταν μάλλον λάθος.»
> **Γερουσιαστής Μπρίστοου:** «Δηλαδή, μπορείτε να χρεώνετε υψηλότερο επιτόκιο σε ένα τμήμα της χώρας σύμφωνα με τον παρόντα νόμο, από αυτό που χρεώνετε σε άλλο τμήμα, ενώ σύμφωνα με το σχέδιο Άλντριχ θα ήταν ένα ενιαίο επιτόκιο.»
> **Κος Βάρμπουργκ:** «Σωστά.»

Αυτό είναι ένα σημείο που αξίζει να ξεκαθαρίσουμε. Εάν ο κ. Βάρμπουργκ, έχοντας εκπαιδεύσει τους τραπεζίτες, θα στρέψει τώρα την προσοχή του στον κόσμο, για να ξεκαθαρίσει γιατί μια τάξη στη χώρα μπορεί να παίρνει χρήματα για επιχειρήσεις που δεν παράγουν πραγματικό πλούτο, ενώ μια άλλη τάξη που ασχολείται με την παραγωγή του πραγματικού πλούτου αντιμετωπίζεται σαν να είναι εκτός των συμφερόντων των τραπεζών συνολικά· εάν μπορεί επίσης να καταστήσει σαφές γιατί τα χρήματα πωλούνται σε μια κατηγορία ή σε ένα τμήμα της χώρας σε μια τιμή, ενώ σε μια άλλη κατηγορία και σε ένα άλλο τμήμα της χώρας πωλούνται σε διαφορετική τιμή, θα προσθέσει στην αντίληψη του λαού αυτά τα θέματα.

Αυτή η πρόταση είναι σοβαρή. Ο κ. Βάρμπουργκ έχει το στυλ, την παιδαγωγική υπομονή, την κατανόηση του θέματος που θα τον έκανε έναν αξιοθαύμαστο δημόσιο δάσκαλο αυτών των θεμάτων.

Αυτό που έχει ήδη κάνει ήταν προγραμματισμένο από την πλευρά του συμφέροντος του επαγγελματία χρηματοδότη. Γίνεται εύκολα αποδεκτό ότι ο κ. Βάρμπουργκ επιθυμούσε να οργανώσει τα αμερικανικά οικονομικά σε ένα πιο ευέλικτο σύστημα. Αναμφίβολα από ορισμένες απόψεις έχει κάνει σημαντικές βελτιώσεις. Αλλά είχε πάντα στο μυαλό του τους τραπεζικούς οίκους και ασχολούνταν με τα χαρτιά. Τώρα, αν έπαιρνε μια θέση εκτός αυτών των ειδικών συμφερόντων, θα απευθυνό-

ταν στα ευρύτερα συμφέροντα του λαού – χωρίς να υποθέσουμε ότι αυτά τα συμφέροντα περνούν πάντα μέσα από έναν τραπεζικό οίκο – θα έκανε ακόμη περισσότερα από όσα έχει κάνει για να δικαιολογήσει την αίσθησή τους ότι είχε πραγματικά μια αποστολή εργαζόμενος σε αυτή τη χώρα.

Ο κ. Βάρμπουργκ, δεν είναι καθόλου σοκαρισμένος από την ιδέα ότι το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα είναι πραγματικά ένα νέο είδος ιδιωτικού τραπεζικού ελέγχου, επειδή στην ευρωπαϊκή του εμπειρία είδε ότι όλες οι κεντρικές τράπεζες ήταν ιδιωτικές υποθέσεις.

Στο δοκίμιό του με θέμα «Σύγκριση Αμερικανικών και Ευρωπαϊκών Τραπεζικών Μεθόδων και Τραπεζικής Νομοθεσίας», ο κ. Βάρμπουργκ λέει:

«Μπορεί επίσης να είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι, **σε αντίθεση με μια ευρέως διαδεδομένη ιδέα, οι κεντρικές τράπεζες της Ευρώπης, κατά κανόνα, δεν ανήκουν στις κυβερνήσεις**. Στην πραγματικότητα, ούτε η αγγλική, ούτε η γαλλική ούτε η γερμανική κυβέρνηση κατέχουν μετοχές στις κεντρικές τράπεζες των χωρών τους. **Η Τράπεζα της Αγγλίας διοικείται εξ ολοκλήρου σαν ιδιωτική εταιρεία**, ενώ οι μέτοχοι εκλέγουν το διοικητικό συμβούλιο, το οποίο εκ περιτροπής ασκεί την προεδρία. Στη Γαλλία η κυβέρνηση διορίζει τον κυβερνήτη και ορισμένους από τους διευθυντές. Στη Γερμανία η κυβέρνηση διορίζει τον πρόεδρο και ένα πενταμελές εποπτικό συμβούλιο, ενώ οι μέτοχοι εκλέγουν το διοικητικό συμβούλιο.»

Και πάλι, στη συζήτησή του για το νομοσχέδιο Όουεν-Γκλας, ο κ. Βάρμπουργκ λέει:

«Το σχέδιο της Νομισματικής Επιτροπής προχωρούσε με βάση τη θεωρία της Τράπεζας της Αγγλίας, η οποία αφήνει τη διαχείριση εξ ολοκλήρου στα χέρια επιχειρηματιών χωρίς να δίνει στην κυβέρνηση κανένα ρόλο στη διαχείριση ή τον έλεγχο. Το ισχυρό επιχείρημα υπέρ αυτής της θεωρίας είναι ότι η κεντρική τράπεζα, όπως και κάθε άλλη τράπεζα, βασίζεται στην «υγιή πίστωση», ότι η κρίση των πιστώσεων είναι ένα επιχειρηματικό ζήτημα που πρέπει να αφεθεί στα χέρια των επιχειρηματιών, και ότι η κυβέρνηση θα πρέπει να παραμείνει εκτός της επιχείρησης... Το νομοσχέδιο Όουεν-Γκλας από αυτή την άποψη, ακολουθεί περισσότερο τις γραμμές της Τράπεζας της Γαλλίας (Banque de France) και της Τράπεζας της Γερμανίας (Deutsche Reichsbank), των οποίων οι πρόεδροι και τα διοικητικά συμβούλια ως ένα βαθμό ορίζονται από την κυβέρνηση. Αυτές οι κεντρικές τράπεζες, ενώ νομικά είναι ιδιωτικές εταιρείες, είναι ημικρατικά όργανα στο βαθμό που τους επιτρέπεται να εκδίδουν τα χαρτονομίσματα του έθνους – ιδιαίτερα όπου εκδίδονται χαρτονομίσματα χωρίς κανένα απόθεμα σε χρυσό ή ασήμι, όπως σε όλες σχεδόν τις χώρες εκτός από την Αγγλία – και στο μέτρο που είναι οι θεματοφύλακες του συνόλου των μεταλλικών αποθεμάτων της χώρας και οι φύλακες των κρατικών ταμείων. Επιπλέον, σε ζητήματα

εθνικής πολιτικής, η κυβέρνηση πρέπει να βασίζεται στην πρόθυμη και πιστή συνεργασία αυτών των κεντρικών οργάνων.»

Αυτό είναι ένα πολύ διαφωτιστικό απόσπασμα. Θα αξίζει τον χρόνο του αναγνώστη, ειδικά τον αναγνώστη που πάντα προβληματιζόταν με τα οικονομικά θέματα, να ανατρέξει στο μυαλό του τα γεγονότα που έδωσε εδώ ένας μεγάλος Εβραίος ειδικός στα οικονομικά σχετικά με την ιδέα της κεντρικής τράπεζας. Παρατηρήστε τις φράσεις:

(α) «χωρίς να δίνεται στην κυβέρνηση κανένας ρόλος στη διαχείριση ή τον έλεγχο.»

(β) «Αυτές οι κεντρικές τράπεζες, ενώ νομικά είναι ιδιωτικές εταιρείες... τους επιτρέπεται να εκδίδουν τα χαρτονομίσματα του έθνους.»

(γ) «είναι οι θεματοφύλακες του συνόλου των μεταλλικών αποθεμάτων της χώρας και οι φύλακες των κρατικών ταμείων.»

(δ) «σε ζητήματα εθνικής πολιτικής, η κυβέρνηση πρέπει να βασίζεται στην πρόθυμη και πιστή συνεργασία αυτών των κεντρικών οργάνων.»

Δεν είναι τώρα ζήτημα αν αυτά τα πράγματα είναι σωστά ή λάθος· απλώς είναι ζήτημα του να καταλάβουμε ότι αποτελούν γεγονός.

Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτο ότι στην παράγραφο (δ) το σωστό συμπέρασμα είναι ότι σε ζητήματα εθνικής πολιτικής, η κυβέρνηση θα πρέπει απλώς να εξαρτάται όχι μόνο από τον πατριωτισμό αλλά και σε ένα βαθμό από την άδεια και τη συμβουλή των χρηματοπιστωτικών οργανισμών. Αυτή είναι μια σωστή ερμηνεία: τα ζητήματα της εθνικής πολιτικής, με αυτή τη μέθοδο, εξαρτώνται από τις χρηματοπιστωτικές εταιρείες.

Ας είναι ξεκάθαρο αυτό το σημείο, ανεξάρτητα από το ερώτημα εάν αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να καθορίζονται οι εθνικές πολιτικές.

Ο κ. Βάρμπουργκ είπε ότι πίστευε σε έναν ορισμένο βαθμό κυβερνητικού ελέγχου – αλλά όχι πάρα πολύ. Είπε: «Ενισχύοντας τον κυβερνητικό έλεγχο, το νομοσχέδιο Όουεν-Γκλας κινήθηκε επομένως προς τη σωστή κατεύθυνση· αλλά πήγε πολύ μακριά και έπεσε στο άλλο και ακόμη πιο επικίνδυνο άκρο.»

Το «πιο επικίνδυνο άκρο» ήταν, φυσικά, ο μεγαλύτερος βαθμός κρατικής εποπτείας που προβλεπόταν, και η ίδρυση ορισμένων ομοσπονδιακών τραπεζών εκτός χώρας.

Ο κ. Βάρμπουργκ είχε αναφερθεί σε αυτό στο παρελθόν· είχε συμφωνήσει στον μεγαλύτερο αριθμό μόνο επειδή φαινόταν να είναι μια αναπόφευκτη πολιτική παραχώρηση. Έχει ήδη αποδειχθεί, από τον καθηγητή Σέλιγκμαν, ότι ο κ. Βάρμπουργκ γνώριζε την ανάγκη να κουκουλωθεί λίγο από εδώ και λίγο από εκεί και να «μονταριστεί» λίγο, για χάρη του συμβιβασμού με ένα υποψιασμένο κοινό. Υπήρχε και η ιστορία του μπάρμαν και της ταμειακής μηχανής.

Ο κ. Βάρμπουργκ νομίζει ότι καταλαβαίνει την ψυχολογία της Αμερικής. Από αυτή την άποψη, υπενθυμίζει μια από τις αναφορές του κ. φον Μπέρνστορφ και του Λοχαγού Καρλ Μπόι-Εντ τι ήταν πιθανό να κάνουν ή να μην κάνουν οι Αμερικανοί. Στο περιοδικό «Political Science Quarterly» του Δεκεμβρίου 1920, ο κ. Βάρμπουργκ αφηγείται πώς, σε μια πρόσφατη τότε επίσκεψη στην Ευρώπη, ρωτήθηκε από άνδρες όλων των χωρών τι επρόκειτο να κάνουν οι Ηνωμένες Πολιτείες. Τους διαβεβαίωσε ότι η Αμερική ήταν λίγο κουρασμένη τότε, αλλά θα συνέλθει. Και στη συνέχεια, επιστρέφοντας στις προσπάθειές του να εφαρμόσει το νομισματικό του σύστημα στους Αμερικανούς, είπε:

«Τους ζήτησα να είναι υπομονετικοί μαζί μας μέχρι μετά τις εκλογές και τους ανέφερα τις εμπειρίες μας από τη νομισματική μεταρρύθμιση. Τους υπενθύμισα πώς το σχέδιο Άλντριχ είχε αποτύχει επειδή, εκείνη την εποχή, ένας Ρεπουμπλικάνος Πρόεδρος είχε χάσει τον έλεγχο ενός Κογκρέσου που κυβερνούσε η πλειοψηφία των Δημοκρατικών· πώς οι Δημοκρατικοί στο πολιτικό τους πρόγραμμα καταδίκασαν αυτό το σχέδιο και οποιοδήποτε κεντρικό τραπεζικό σύστημα· και πώς, όταν βρισκόταν σε πλήρη ισχύ, η Ένωση Εθνικού Αποθέματος εξελίχθηκε, για να μην πω καμουφλαρίστηκε, από αυτούς στο Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα.»

Θυμούμενος αυτό το έργο μπροστά στο κοινό και το έργο στα παρασκήνια, αυτό το «καμουφλάζ», όπως το λέει ο κ. Βάρμπουργκ, του ενός πράγματος στο άλλο, ανέλαβε να διαβεβαιώσει τους φίλους του στην Ευρώπη ότι ανεξάρτητα από το τι έλεγαν τα πολιτικά προγράμματα, οι Ηνωμένες Πολιτείες θα έκαναν ουσιαστικά αυτό που ήλπιζε η Ευρώπη. Η βάση του κ. Βάρμπουργκ για αυτήν την πεποίθηση ήταν, όπως είπε, η εμπειρία του με τον τρόπο με τον οποίο προχώρησε η ιδέα της κεντρικής τράπεζας, παρά τις διαφημιζόμενες αντιρρήσεις όλων των πλευρών. Πιστεύει ότι με τους Αμερικάνους είναι δυνατό να αποκτήσεις αυτό που θέλεις, αν απλώς παίξεις το παιχνίδι επιδέξια. Η εμπειρία του με τη νομισματική μεταρρύθμιση φαίνεται να δημιούργησε αυτή την πίστη σε αυτόν.

Οι πολιτικοί μπορεί να είναι απαραίτητα πιόνια για να παίξουν στο παιχνίδι, αλλά σαν μέλη της κυβέρνησης ο κ. Βάρμπουργκ δεν τους θέλει στον τραπεζικό τομέα. Δεν είναι τραπεζίτες, λέει· δεν καταλαβαίνουν· η τραπεζική δεν είναι κάτι που μπορεί να ανακατευτεί ένας κυβερνητικός. Μπορεί να είναι αρκετά καλός για την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών· δεν είναι αρκετά καλός για τραπεζικές εργασίες.

«Στη χώρα μας...», λέει ο κ. Βάρμπουργκ, αναφερόμενος στις Ηνωμένες Πολιτείες, «με κάθε ανεκπαίδευτο ερασιτέχνη υποψήφιο για οποιοδήποτε αξίωμα, όπου η φιλία ή η βοήθεια σε μια προεδρική εκστρατεία, οικονομική ή πολιτική, ανέκαθεν γινόταν αξίωση για πολιτική προτίμηση, όπου οι προσφορές για ψήφους και η δημόσια εύνοια είναι πάντα παρούσες στο μυαλό του πολιτικού,... μια άμεση κυ-

βερνητική διαχείριση, δηλαδή μια πολιτική διαχείριση, θα αποδεικνυόταν μοιραία... Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία παρά μόνο ότι, όπως σχεδιάζεται επί του παρόντος (1913), με δύο αξιωματούχους του υπουργικού συμβουλίου μέλη του Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, και με τις τεράστιες εξουσίες που έχουν ανατεθεί στο τελευταίο, το νομοσχέδιο Όουεν-Γκλας θα επέφερε άμεση κυβερνητική διαχείριση.»

Και αυτό, φυσικά, στο μυαλό του κ. Βάρμπουργκ, δεν είναι μόνο «επικίνδυνο», αλλά και «μοιραίο».

Ο κύριος Βάρμπουργκ είχε αφιερωθεί εξ ολοκλήρου στο θέμα. Και ποιο ήταν το αποτέλεσμα;

Γυρίστε στη μαρτυρία του Μπέρναρντ Μάνες Μπαρούχ, όταν εξετάστηκε με αναφορά στην κατηγορία ότι ορισμένοι άνθρωποι κοντά στον Πρόεδρο Ουίλσον είχαν κέρδος ύψους 60.000.000 δολαρίων σε χρηματιστηριακές πράξεις οι οποίες συνήφθησαν με βάση τις προηγούμενες πληροφορίες για το τι επρόκειτο να πει ο Πρόεδρος στο επόμενο πολεμικό του σημείωμα – η περίφημη έρευνα «διαρροής», όπως ονομαζόταν· μια από τις πολλές έρευνες στις οποίες ανακρίθηκε ο κ. Μπαρούχ.

Σε εκείνη την έρευνα, ο κ. Μπαρούχ προσπαθούσε να δείξει ότι δεν είχε τηλεφωνική επικοινωνία με την Ουάσιγκτον, ειδικά με ορισμένους άνδρες που υποτίθεται ότι είχαν μοιραστεί τα κέρδη από τις συμφωνίες. Η εποχή ήταν Δεκέμβριος του 1916. Ήταν τότε που ο κ. Μπαρούχ τακτοποιήθηκε στο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, το οποίο είχε κρατήσει αρκετά ασφαλές από κυβερνητική εισβολή.

> **Ο Πρόεδρος:** «Φυσικά τα αρχεία της τηλεφωνικής εταιρείας εδώ, τα δελτία, θα δείχνουν τα άτομα με τα οποία μιλήσατε.»
> **Κος Μπαρούχ:** «Θέλετε να τα πω, κύριε; Θα δηλώσω ποιοι είναι.»
> **Ο Πρόεδρος:** «Ναι, νομίζω ότι μπορείτε.»
> **Κος Μπαρούχ:** «Κάλεσα δύο άτομα· ο ένας, ο κ. Βάρμπουργκ, τον οποίο δεν βρήκα, και άλλος, ο γραμματέας Μάκαντου, με τον οποίο μίλησα – και οι δύο σε σχέση με το ίδιο θέμα. Θα θέλατε να μάθετε το θέμα;»
> **Ο Πρόεδρος:** «Ναι, νομίζω ότι είναι σωστό να το δηλώσετε».
> **Κος Μπαρούχ:** «Κάλεσα τον γραμματέα, γιατί κάποιος μου πρότεινε – μου ζήτησε να προτείνω έναν αξιωματούχο για την Ομοσπονδιακή Τράπεζα, και του τηλεφώνησα σχετικά με αυτό και συζήτησα το θέμα μαζί του, νομίζω, δύο ή τρεις φορές, αλλά μου πρότειναν να κάνω την πρόταση και το έκανα.» (σελ. 570-571)
> **Κος Κάμπελ:** «Κύριε Μπαρούχ, ποιος σας ζήτησε να προτείνεται για τον διορισμό κάποιου στην Ομοσπονδιακή Τράπεζα;»
> **Κος Μπαρούχ:** «Ο κ. Έντουαρντ Μάντελ Χάους.»

> **Κος Κάμπελ:** «Σας είπε ο κύριος Χάους να καλέσετε τον κ. Μάκαντου και να κάνετε τη σύσταση;»
> **Κος Μπαρούχ:** «Θα σας πω ακριβώς πώς συνέβη: ο κ. Χάους με κάλεσε και είπε ότι υπήρχε κενή θέση στο Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας των ΗΠΑ. και είπε, "Δεν ξέρω τίποτα για αυτούς τους συναδέλφους εκεί κάτω, και θα ήθελα να μου κάνεις μια πρόταση." Και του πρότεινα το όνομα, που πίστευε ότι ήταν πολύ καλό, και μου είπε, "Θα ήθελα να καλούσες τον γραμματέα και να του το πεις." Του είπα, "Να σου πω, δεν βλέπω τον λόγο." "Όχι", μου είπε, "θα προτιμούσα να τον καλέσεις."» (σελ. 575)

Ορίστε, εδώ έχουμε ένα παράδειγμα της Ομοσπονδιακής Τράπεζας που «κρατήθηκε μακριά από την πολιτική», που κρατήθηκε μακριά από τη διαχείριση της κυβέρνησης που όχι μόνο θα ήταν «επικίνδυνη», αλλά και «μοιραία».

Ο Μπέρναρντ Μπαρούχ, ο «βουτηχτής» των μετοχών στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης, ο οποίος δεν είχε ποτέ τράπεζα στη ζωή του, κλήθηκε από τον συνταγματάρχη Έντουαρντ Μάντελ Χάους, τον αρχι-πολιτικό της προεδρίας Ουίλσον, και έτσι το μεγάλο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας απέκτησε ένα άλλο μέλος.

Ένα τηλεφώνημα που κρατήθηκε μέσα σε έναν στενό εβραϊκό κύκλο και διευθετήθηκε με μια λέξη από έναν Εβραίο έμπορο μετοχών – αυτό, στην πράξη, ήταν η μεγάλη νομισματική μεταρρύθμιση του κ. Βάρμπουργκ. Ο κ. Μπαρούχ καλώντας τον κ. Βάρμπουργκ για να δώσει το όνομα του επόμενου που θα διοριζόταν στο Διοικητικό Συμβούλιο της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, και καλώντας τον κ. Μάκαντου, γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών των Ηνωμένων Πολιτειών, και ξεκίνησε να το κάνει από τον συνταγματάρχη Έντουαρντ Μάντελ Χάους – είναι περίεργο που το εβραϊκό μυστήριο στην αμερικανική πολεμική κυβέρνηση γίνεται όλο και πιο εκπληκτικό;

Όμως, όπως έχει γράψει ο κ. Βάρμπουργκ – «η φιλία ή η βοήθεια σε μια προεδρική εκστρατεία, οικονομική ή πολιτική, ανέκαθεν έδινε αξίωση για πολιτική προτίμηση». Και όπως προτρέπει ο κ. Βάρμπουργκ, αυτή είναι μια χώρα «με κάθε ανεκπαίδευτο ερασιτέχνη υποψήφιο για αξίωμα» και φυσικά, με τέτοιους άνδρες που αποτελούν την κυβέρνηση, πρέπει να κρατούνται σε απόσταση ασφαλείας από τις νομισματικές υποθέσεις.

Σαν να φανερώνει την άγνοια που χρεώνεται με αυτόν τον τρόπο, έρχεται ο κ. Μπαρούχ, ο οποίος ο οποίος παραθέτει τα λόγια του συνταγματάρχη Χάους που λέει: «Δεν ξέρω τίποτα για αυτούς τους συναδέλφους εκεί κάτω και θα ήθελα να μου κάνεις μια πρόταση». Είναι επιτρεπτό να αμφιβάλλουμε ότι ο κ. Μπαρούχ αναφέρει σωστά τον συνταγματάρχη Χάους. Είναι επιτρεπτό να αμφιβάλλουμε ότι το μόνο

που ομολόγησε ο συνταγματάρχης Χάους ήταν η άγνοιά του για «εκείνους τους συναδέλφους.». Υπήρχε καλή συνεννόηση μεταξύ αυτών των δύο ανδρών, πολύ καλή συνεννόηση για την υποτιθέμενη τηλεφωνική συνομιλία για να ληφθεί σοβαρά η πραγματική της αξία. Πιθανότατα είναι αλήθεια ότι ο κ. Χάους δεν είναι χρηματοδότης. Σίγουρα δεν ήταν ο κ. Ουίλσον. Στη μακρά θητεία των Προέδρων υπήρξαν μόνο λίγοι, και αυτοί που ήταν έχουν θεωρηθεί σαν οι πιο δραστικοί στις προτάσεις τους.

Αλλά όλο αυτό το θέμα της άγνοιας, όπως το χρεώνει ο κ. Βάρμπουργκ, ακούγεται σαν ο απόηχος των Πρωτοκόλλων:

«Οι διοικητικοί που επιλέγουμε από τις μάζες δεν θα είναι άτομα εκπαιδευμένα για την κυβέρνηση, και κατά συνέπεια θα γίνουν εύκολα πιόνια στο παιχνίδι μας, που παίζονται από τους μορφωμένους και ταλαντούχους συμβούλους μας, ειδικούς που έχουν εκπαιδευτεί από την πρώιμη παιδική ηλικία για να διαχειρίζονται τις παγκόσμιες υποθέσεις.»

Στο 20ο Πρωτόκολλο, όπου αποκαλύπτεται το μεγάλο οικονομικό σχέδιο της παγκόσμιας υπονόμευσης και ελέγχου, υπάρχει άλλη μια αναφορά στην άγνοια των οικονομικών προβλημάτων από τους κυβερνώντες.

Είναι τυχαίο ότι, ενώ δεν χρησιμοποιεί τον όρο «άγνοια», ο κ. Βάρμπουργκ είναι αρκετά ειλικρινής σχετικά με την κατάσταση στην οποία βρήκε αυτή τη χώρα, και είναι επίσης ειλικρινής για τους «μη εκπαιδευμένους ερασιτέχνες» που είναι υποψήφιοι για κάθε γραφείο. Αυτοί, λέει, δεν είναι κατάλληλοι για να συμμετέχουν στον έλεγχο των νομισματικών υποθέσεων. Αλλά ο κύριος Βάρμπουργκ είναι. Το λέει. Παραδέχεται ότι ήταν φιλοδοξία του από τη στιγμή που ήρθε εδώ ένας ξένος Εβραίος-Γερμανός τραπεζίτης, να αλλάξει τις οικονομικές μας υποθέσεις περισσότερο σύμφωνα με τις προτιμήσεις του. Περισσότερο από αυτό, έχει πετύχει· έχει πετύχει, λέει ο ίδιος, περισσότερα από όσα κάνουν οι περισσότεροι άνδρες σε μια ζωή· τα κατάφερε λέει ο καθηγητής Σέλιγκμαν, σε τέτοιο βαθμό που σε όλη την ιστορία το όνομα του Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ και του Ομοσπονδιακού Αποθεματικού Συστήματος θα ενωθούν.

«The Dearborn Independent», τεύχος 2 Ιουλίου 1921

LX

«Ήταν τέτοια η ανάπτυξη των διεθνών τραπεζιτών που δεν μπορούν πλέον να θεωρούνται σαν υπήκοοι οποιασδήποτε χώρας, με την επαγγελματική τους ιδιότητα, έχουν το δικαίωμα να δραστηριοποιούνται αποκλειστικά κάτω την εποπτεία της δικής τους κυβέρνησης. Είναι πραγματικά πολίτες του κόσμου, με παγκόσμια συμφέροντα, και ως εκ τούτου θα πρέπει να γίνουν δεκτικοί σε κάποια μορφή υπερεθνικού ελέγχου.»

Τζορτζ Παττούλο, στην «Saturday Evening Post».

Πώς λειτουργεί η Εβραϊκή Διεθνής Οικονομία

Η εβραϊκή χρηματοπιστωτική εταιρεία Kuhn, Loeb & Company δεν χρησιμοποίησε μόνο τη διορατική σύνεση διασπάζοντας την πολιτική της υποστήριξη – ένας Βάρμπουργκ υποστηρίζει τον Ουίλσον, άλλος Βάρμπουργκ υποστηρίζει τον Ταφτ και ένα ανώνυμο μέλος της εταιρείας που υποστηρίζει τον Ρούσβελτ, όλοι ταυτόχρονα, όπως κατέθεσε ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ – αλλά διαχώρισε τις δραστηριότητές της και με πολλούς άλλους τρόπους.

Τα διεθνή συμφέροντα των Εβραίων που αποτελούν αυτήν την εταιρεία είναι αξιοσημείωτα. Η επιρροή που ανάγκασε τις Ηνωμένες Πολιτείες να αποκηρύξουν μια εμπορική συνθήκη με τη Ρωσία ενώ η Ρωσία ήταν μια φίλη χώρα (1911), και έτσι να αναγκάσουν όλες τις συναλλαγές μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ρωσίας να περάσουν στα γερμανοεβραϊκά χέρια, δημιουργήθηκε από τον Τζέικομπ Χένρυ Σιφ. Φαίνεται ότι η Ρωσία ήταν η χώρα στην οποία επέλεξε να επικεντρώσει τις δραστηριότητές του. Η πλήρης ιστορία αφηγείται στην «The Dearborn Independent» της 15ης Ιανουαρίου 1921, υπό τον τίτλο «Κάποτε ο Ταφτ προσπάθησε να αντισταθεί στους Εβραίους – και απέτυχε» και ανατυπώθηκε στον 2ο Τόμο του βιβλίου που περιέχει αυτή τη σειρά. (Κεφάλαιο XXXVIII, σελ. 373)

Η δραστηριότητα του κ. Σιφ συνίστατο στο να εξαναγκάσει το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών να κάνει κάτι που ήταν απεχθές για τη λογική και τη συνείδηση του Προέδρου Ταφτ, και το οποίο αρνήθηκε προσωπικά να κάνει ή να το συστήσει. Ο κ. Σιφ έφυγε από τον Λευκό Οίκο με μεγάλη οργή με την απειλή: «Αυτό σημαίνει πόλεμο». Δεν σήμαινε τόσο πόλεμο όσο θα μπορούσε να είχε, γιατί ο Πρόεδρος Ταφτ συναίνεσε χάρη στην εβραϊκή νίκη και από τότε ήταν εξαιρετικά εγκω-

μιαστικός για αυτούς στη δημόσια πολιτική.

Η εταιρεία του κ. Σιφ βοήθησε επίσης στη χρηματοδότηση του ιαπωνικού πολέμου εναντίον της Ρωσίας και σε αντάλλαγμα επιθυμούσε την Ιαπωνία σαν σύμμαχο του εβραϊσμού. Οι πονηροί Ιάπωνες όμως, κατάλαβαν το παιχνίδι και κράτησαν τις σχέσεις τους με τον κ. Σιφ σε καθαρά επαγγελματικά θέματα. Αυτό το γεγονός αξίζει να το έχουμε υπόψη μας όταν διαβάζουμε τη διαδεδομένη προπαγάνδα για πόλεμο με την Ιαπωνία. Αν δώσετε ιδιαίτερη προσοχή, θα παρατηρήσετε ότι τα ίδια συμφέροντα που τώρα ασχολούνται με την πιο δυνατή «υπεράσπιση» των Εβραίων, είναι τα πιο ενεργά στη διάδοση αντι-ιαπωνικών συναισθημάτων σε αυτή τη χώρα.

Ο πόλεμος της Ιαπωνίας με τη Ρωσία, ωστόσο, έδωσε τη δυνατότητα στον κ. Σιφ να προωθήσει το σχέδιό του για την υπονόμευση της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, όπως έχει πλέον επιτευχθεί από τον εβραϊκό μπολσεβικισμό. Με κονδύλια που παρείχε ο ίδιος, σπάρθηκαν στους Ρώσους αιχμαλώτους πολέμου στην Ιαπωνία, οι βασικές αρχές αυτού που σήμερα είναι γνωστός σαν μπολσεβικισμός, και ακολούθως στάλθηκαν πίσω στη Ρωσία σαν απόστολοι της καταστροφής. Στη συνέχεια ακολούθησε η φρικτή δολοφονία του Νικολάου Ρωμανόφ, Τσάρου της Ρωσίας, με τη σύζυγό του, τον ανάπηρο γιο του και τις μικρές του κόρες, την πλήρη ιστορία της οποίας έχει αφηγηθεί ο Εβραίος που διαχειρίστηκε το έγκλημα.

Για τον ρόλο που έπαιξε στην καταστροφή της Ρωσίας, ο κ. Σιφ χαιρετίστηκε στη Νέα Υόρκη τη νύχτα που ήρθε η είδηση ότι ο Αυτοκράτορας είχε παραιτηθεί.

Εν τω μεταξύ, ο Εβραίος που «έπρεπε να πάρει τη δουλειά του Τσάρου» (όπως ακουγόταν η κοινή φράση στο γκέτο της Νέας Υόρκης, εβδομάδες πριν από το γεγονός) είχε φύγει από τη Νέα Υόρκη για να περιμένει.

Αυτός ο Εβραίος έφυγε από τις Ηνωμένες Πολιτείες μετά από αίτημα μιας πολύ υψηλής αμερικανικής προσωπικότητας, της οποίας η υποτέλεια στους Εβραίους ήταν ένα από τα θαύματα των τελευταίων επτά ετών. Κρατούμενος από τους Βρετανούς, αυτός ο Εβραίος απελευθερώθηκε από τις φυλακές τους μετά από αίτημα μιας πολύ υψηλής αμερικανικής προσωπικότητας. Και έτσι, η Εβραϊκή Μπολσεβίκικη Επανάσταση στη Ρωσία, το πρόγραμμα της οποίας καταστρώθηκε στην Αμερική, τέθηκε σε λειτουργία χωρίς προβλήματα.

Όλη αυτή η εταιρεία είναι Γερμανοεβραϊκή, τα μέλη της έχουν καταγωγή από τη Γερμανία. Είχαν γερμανικές διασυνδέσεις. Το πόσο διατήρησαν αυτές τις διασυνδέσεις σε όλα τα επόμενα γεγονότα είναι ένα ξεχωριστό ερώτημα.

Η μερίδα του κόσμου που έχει κατανεμηθεί στον κ. Ότο Χέρμαν Καν φαίνεται να είναι η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία. Ο κ. Καν είναι γερμανικής καταγωγής, όπως και η υπόλοιπη εταιρεία, αλλά δεν έχει δεί-

ξει δημόσια τόσο ενδιαφέρον για τη Γερμανία όσο τα άλλα μέλη. Ο κ. Σιφ ήταν κάποτε πολύ ενεργός για τη σύναψη μιας ειρήνης στη βάση μιας νικήτριας Γερμανίας. Και ο κ. Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ είχε συμφέροντα, η συζήτηση των οποίων αναβάλλεται για το παρόν. Όμως ο κ. Καν πέτυχε, μέσα από τη συνωμοσία των αμερικανικών αρχών και την υπερβολική καταστολή των εφημερίδων να μεταδώσει την εντύπωση από μερικά είδη αποκρυφισμού, ότι δεν είχε «γερμανική νοοτροπία».

Γι' αυτό ο κ. Καν πετάγεται εύκολα παντού – εκτός από τη Γερμανία. Είναι αρκετά Γάλλος ώστε να μπορεί να πει στην πρώτη στήλη της πρώτης σελίδας της εφημερίδας «Le Matin» με ποιους όρους η Αμερική θα συναλλάσσεται με την Ευρώπη, και μιλάει σαν άτομο που έχει εξουσία. Είναι αρκετά Βρετανός ώστε να έχει σκεφτεί να διεκδικήσει μια θέση στο βρετανικό κοινοβούλιο, όταν ένα ατυχές γεγονός κατέστησε αναγκαία την παραμονή του στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο κ. Καν μερικές φορές πετά πιο ανατολικά στα πιο εβραϊκά μέρη της Ευρώπης και οι αφίξεις και οι αναχωρήσεις του χαρακτηρίζονται από ορισμένες αλλαγές με τις οποίες το όνομά του παραμένει επιδεικτικά αποσυνδεδεμένο.

Ο κ. Καν είπε πολύ πρόσφατα στη Γαλλία με ποιους όρους θα τη βοηθήσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες. Προφανώς, επειδή δεν υπάρχει άλλος εκπρόσωπος, ο λόγος του κ. Καν έγινε αποδεκτός σαν να ήταν εξουσιοδοτημένος. Η Γαλλία είναι μια από τις πιο εβραιοποιημένες χώρες στον κόσμο, το στέκι των Διεθνών Εβραίων Χρηματοδοτών που ασκούν τη δύναμή τους (σώζοντας έτσι τη Γαλλία από τον κόπο της ψήφισης νόμων) κρατώντας έτσι τη μετανάστευση των Εβραίων μακριά από τη Γαλλία· ώστε η Γαλλία να παρουσιάζει το θέαμα του εξιουδαϊσμού της από τους Εβραίους χρηματοδότες και όχι από τις ορδές των σημιτικών μεταναστών και έτσι είναι μια κατάλληλη εξέδρα από την οποία ο κ. Ότο Χέρμαν Καν μπορεί να εκφωνεί τις δηλώσεις του.

Στην τελευταία του δήλωση στη Γαλλία, ο κ. Καν την προετοίμασε να περιμένει λίγα δηλώνοντας ότι «η Αμερική είναι μια χώρα με τεράστιους πόρους· αλλά τα χρήματα που έχουν οι άνθρωποι στη διάθεσή τους στην πραγματικότητα είναι συγκριτικά περιορισμένα.» Αρκετά αληθινό. Ένα μέλος της εταιρείας του κ. Καν ήταν που εφηύρε ένα νομισματικό σύστημα το οποίο υποσχέθηκε να κρατήσει τα χρήματα σε πιο ισότιμη σχέση με τον πλούτο.

Αλλά καθώς συνεχίζει να λέει τι θα κάνει και τι δεν θα κάνει η Αμερική (ο αμερικανικός λαός εν τω μεταξύ δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτό), ο κ. Καν ανακαλύπτει με μεγάλο ενθουσιασμό ένα μέρος όπου πιστεύει ότι μπορεί να τοποθετηθεί το αμερικανικό κεφάλαιο, δηλαδή, «στην ανάπτυξη της τεράστιας και απίστευτα πλούσιας αποικιακής αυτοκρατορίας της Γαλλίας.»

Και πού είναι αυτή; Οποιοσδήποτε Γάλλος τώρα θα σας έλεγε, «Στη Συρία.» Συρία; Α! εκείνο το μέρος της Ανατολής όπου οι ντόπιοι παραπονιούνται ότι οι Εβραίοι τους διώχνουν κατά παράβαση κάθε γρα-

πτού και ηθικού νόμου. Οι εβραϊκές δυνάμεις έχουν ήδη καταφέρει να φέρουν τα γαλλικά στρατεύματα εκεί· η έχθρα έχει προκληθεί από τη Γαλλία και τη Μεγάλη Βρετανία· οι Εβραίοι και των δύο πλευρών παίζουν για τη μέση· και ιδού ο ίδιος ο κ. Ότο Καν που δεσμεύει το αμερικανικό κεφάλαιο για την ανάπτυξη της γαλλικής αποικιακής αυτοκρατορίας! Μιλήστε με οποιονδήποτε Σύριο που γνωρίζει την παρούσα κατάσταση της χώρας του και θα ερμηνεύσει τα λόγια του κ. Καν πολύ παραστατικά.

Ένα από τα ωραιότερα κομμάτια της δουλειάς που έχει κάνει ο κ. Καν είναι να καταγγείλει τη «φιλογερμανική προπαγάνδα» που όπως λέει έχει εξοργίσει τους Αμερικανούς υπέρ της Γαλλίας. Δίπλα στο να δεσμεύει τις Ηνωμένες Πολιτείες σε έναν αθάνατο θαυμασμό για τον Αριστίντ Μπριάν, αυτό είναι πραγματικά το καλύτερο κομμάτι του. Ειδικά, με τον συνεργάτη του τον Πολ (Βάρμπουργκ) που παίζει τη γερμανική χορδή της συμπάθειας! Αυτή η εβραϊκή εταιρεία είναι μια μεγάλη διεθνής ορχήστρα· μπορεί να παίξει το εμβατήριο «Η αστερόεσσα σημαία» (The Star-Spangled Banner), το «Φρουρά στο Ρήνο» (Die Wacht am Rhein), τη «Μασσαλιώτιδα» (La Marseillaise) και το «Ο Θεός σώζει το Βασιλέα» (God Save the King), σε μια αρμονική απόδοση, δίνοντας έμμετρη προσοχή στις προκαταλήψεις του καθενός.

Ακολουθεί η οικογένεια Βάρμπουργκ. Το ενδιαφέρον τους είναι φυσικά στη Γερμανία. Ο Πολ δήλωσε στη κατάθεσή του που δόθηκε στην αρχή του Παγκοσμίου Πολέμου ότι είχε συμφέροντα στο Αμβούργο και θα τα διέθετε. Ο πόλεμος ξεκίνησε. Η εβραϊκή κυβέρνηση στις Ηνωμένες Πολιτείες μεγάλωσε. Ο κ. Βάρμπουργκ δεν ήταν κακός, όπως έδειξαν προηγούμενα άρθρα.

Οι Βάρμπουργκ είναι τρεις στον αριθμό. Ο Φέλιξ είναι ο άλλος στην Αμερική. Εμφανίζεται αλλά λίγο στις δημόσιες υποθέσεις, αν και είναι μέλος της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και της εταιρείας Kuhn, Loeb & Company. Η συνήθειά του να αποσύρεται όμως, δεν σημαίνει έλλειψη συνέπειας. Ήταν αρκετά συνεπής, για Εβραίος, ώστε να του απομείνει ένα είδος ραβινικού τίτλου του «Haber» που του δίνει το δικαίωμα να είναι γνωστός ως «Haber Rabbi Baruch Ben Moshe». Είναι ο μόνος Εβραίος στην Αμερική στον οποίο έχει απονεμηθεί ποτέ ο τίτλος.

Ο Μαξ Βάρμπουργκ αντιπροσωπεύει την οικογένεια στην πατρίδα της. Ο Μαξ Βάρμπουργκ είχε τόση σχέση με την γερμανική κυβέρνηση κατά τη διάρκεια του πολέμου όσο η οικογένειά του και οι συνάδελφοί του στην οικονομία στην Αμερική είχαν να κάνουν με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη διάρκεια του πολέμου. Όπως αναφέρθηκε στον Τύπο σε όλο τον κόσμο, ο αδελφός από την Αμερική και ο αδελφός από τη Γερμανία συναντήθηκαν και οι δύο στο Παρίσι ως κυβερνητικοί εκπρόσωποι για τον καθορισμό της ειρήνης. Υπήρχαν τόσοι πολλοί Εβραίοι στη γερμανική αντιπροσωπεία που ήταν γνωστή με τον όρο

«kosher», επίσης σαν «η αντιπροσωπεία Βάρμπουργκ», και υπήρχαν τόσοι πολλοί Εβραίοι στην αμερικανική αντιπροσωπεία που οι εκπρόσωποι από τις μικρές χώρες της Ευρώπης αντιμετώπιζαν τις Ηνωμένες Πολιτείες σαν μια εβραϊκή χώρα που με μια ανήκουστη γενναιοδωρία είχε εκλέξει έναν μη Εβραίο σαν Πρόεδρό της.

Ο Μαξ Βάρμπουργκ είναι ένας ενδιαφέρον χαρακτήρας και όσον αφορά την εγκαθίδρυση του μπολσεβικισμού στη Ρωσία. Οι Εβραίοι είχαν αρκετούς στόχους στον πόλεμο, και ένας από αυτούς ήταν «να πάρουν τη Ρωσία». Για το σκοπό αυτό οι Γερμανοεβραίοι εργάστηκαν με μεγάλη επιμέλεια. Επειδή η Ρωσία ήταν μέλος της Συμμαχίας, το έργο των Γερμανοεβραίων έγινε πιο εύκολο. Αλλά το γεγονός ότι η Ρωσία ήταν σύμμαχος δεν είχε καμία διαφορά για τους Εβραίους που κατοικούσαν στις συμμαχικές χώρες. Είτε νικήσουν είτε χάσουν, η Ρωσία πρέπει να καταστραφεί. Η μαρτυρία της ιστορίας είναι ότι η πτώση αυτής της αυτοκρατορίας δεν οφείλεται τόσο στη γερμανική στρατιωτική ανδρεία όσο στην εβραϊκή ραδιουργία.

Σε αυτό το έργο ο Μαξ Βάρμπουργκ ήταν ένας παράγοντας. Η τράπεζά του σημειώνεται σε μια μηχανορραφία που δημοσίευσε η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών σαν μια από τις πηγές που προώθησαν κεφάλαια στον Τρότσκι για χρήση στην καταστροφή της Ρωσίας. Πάντα εναντίον της Ρωσίας, όχι για γερμανικούς λόγους, αλλά για εβραϊκούς λόγους, που στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέπεσαν. Βάρμπουργκ και Τρότσκι – ενάντια στη Ρωσία!

Ο καημένος ο Τζον Σπάργκο, που θα έπρεπε να τα ξέρει καλύτερα, τα αρνείται όλα αυτά – ενώ κάθε Αμερικανός που επιστρέφει από τη Ρωσία, ακόμα και αυτοί που πήγαν εκεί σαν φιλομπολσεβίκοι, ναι, και επέστρεψαν οι ίδιοι Εβραίοι, το διακηρύσσουν.

Το συντριπτικό γεγονός είναι ότι ο μπολσεβικισμός δεν είναι μόνο εβραϊκός στη Ρωσία και στην Αμερική, αλλά είναι εβραϊκός και στις μεγαλύτερες περιοχές του εβραϊσμού, όπου τα πράγματα θα έπρεπε να είναι καλύτερα. Πάρτε τον Βάλτερ Ράθεναου έναν Γερμανοεβραίο στα σχέδια των Βάρμπουργκ. Ο Ράθεναου ήταν ο εφευρέτης του μπολσεβίκικου συστήματος συγκεντρωτισμού της βιομηχανίας, του υλικού και του χρήματος. Η σοβιετική κυβέρνηση ζήτησε απευθείας από τον Ράθεναου τα σχέδια και τα έλαβε απευθείας από αυτόν. Η τράπεζα του Μαξ Βάρμπουργκ είχε τα χρήματα· το μυαλό του Βάλτερ Ράθεναου είχε τα σχέδια – γεγονός που προκαλεί μια σχετική ερώτηση: Εάν ο μπολσεβικισμός μπορεί να είναι τόσο εβραϊκός εκτός Ρωσίας, τι τον εμποδίζει να είναι εβραϊκός μέσα στη Ρωσία;

Είναι πολύ σημαντικό γεγονός ότι, όπως στην Ουάσιγκτον, οι πιο σταθεροί και προνομιούχοι επισκέπτες του Λευκού Οίκου ήταν Εβραίοι, έτσι και στο Βερολίνο το μόνο ιδιωτικό τηλεφωνικό καλώδιο προς τον Κάιζερ ήταν ιδιοκτησίας του Βάλτερ Ράθεναου. Ούτε ο διάδοχος δεν μπορούσε να επικοινωνήσει με τον Κάιζερ παρά μόνο μέσω των συνηθι-

σμένων τηλεφωνικών συνδέσεων. Το ίδιο γίνεται και στο Λονδίνο. Το ίδιο γίνεται και στο Παρίσι. Το ίδιο συνέβη και στην Πετρούπολη – στη Ρωσία που «καταδιώχτηκε» τόσο πολύ η φυλή που την έλεγχε τότε και την ελέγχει και τώρα.

Τώρα, αυτό το σχηματικό περίγραμμα του διεθνισμού της εταιρείας Kuhn, Loeb & Company δεν είναι κάποιο αποτέλεσμα μιας εντατικής έρευνας, γιατί τα γεγονότα βρίσκονται στην επιφάνεια του θέματος, για να τα δει κανείς. Αυτό που αποκαλύπτεται από την έρευνα είναι το εξής: εάν το ενδιαφέρον του κ. Σιφ για τη Ρωσία είχε υπόγεια χαρακτηριστικά που επηρέαζαν την ευημερία των εθνών· αν οι πτητικές αποστολές του κ. Καν εδώ κι εκεί, τις οποίες έκανε με μεγάλη ελευθερία κατά τη διάρκεια του πολέμου, ασχολούνταν πλήρως με τις επιχειρήσεις που ανακοινώθηκαν στις δημόσιες ανακοινώσεις· και αν ο κ. Βάρμπουργκ, του οποίου το ενδιαφέρον για τη Γερμανία δεν έχει υποχωρήσει αν κρίνουμε από τις πρόσφατες δηλώσεις του, μπόρεσε να διατηρήσει την πλήρη ουδετερότητά του κατά τη διάρκεια του πολέμου. Αυτά είναι ερωτήματα αξίας. Προφανώς, δεν είναι εύκολο να απαντηθούν. Αλλά μπορούν να απαντηθούν.

Αυτή η διεθνής καμπάνια ήταν μια οικογενειακή επιχείρηση. Ο Τζέικομπ Σιφ ορκίστηκε να καταστρέψει τη Ρωσία. Ο Πολ Βάρμπουργκ ήταν κουνιάδος του. Ο Φέλιξ Βάρμπουργκ ήταν ο γαμπρός του. Ο Μαξ Βάρμπουργκ, από το Αμβούργο, τραπεζίτης των Μπολσεβίκων, έτσι ήταν της συζύγου και της κόρης του Τζέικομπ Σιφ.

Μιλώντας για τον διορατικό τρόπο με τον οποίο ο οίκος των Kuhn, Loeb & Company εμπλέκεται στις παγκόσμιες υποθέσεις, υπάρχει επίσης το περίεργο γεγονός ότι σε αυτή την εβραϊκή εταιρεία είναι κάποιος που πηγαίνει σε μια χριστιανική εκκλησία – το πιο αποτρόπαιο πράγμα που μπορεί να κάνει ένας Εβραίος. Μοιρασμένη σε τρεις κατευθύνσεις στην αμερικανική πολιτική και όσες κατευθύνσεις απαιτηθούν για τα διεθνή ζητήματα, βρίσκουμε ότι αυτή η εταιρεία μοιράζεται σε δύο κατευθύνσεις όσον αφορά τη θρησκεία. Ο κ. Καν ομολογεί – τουλάχιστον ότι παρευρίσκεται – μια χριστιανική εκκλησία και θεωρείται πιστός της. Ωστόσο, δεν είναι εξοστρακισμένος. Το όνομά του δεν είναι ταμπού. Οι Εβραίοι δεν τον βρίζουν. Δεν καταγγέλλεται σαν αποστάτης. Οι Εβραίοι δεν τον έχουν θάψει από το μυαλό τους, όπως κάνουν για άλλους που εγκαταλείπουν την πίστη.

Αυτό παρουσιάζει μια περίεργη κατάσταση όταν ληφθεί υπόψη. Για να μην αφηγηθώ ξανά τη φρίκη και την καταδίκη και τον ενεργό ανταγωνισμό με τον οποίο βλέπουν οι Εβραίοι μια τέτοια λιποταξία, αρκεί να πούμε ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από αυτό του Τζέικομπ Σιφ, που διατηρείται στην εταιρεία των Kuhn, Loeb & Company ένας «αποστάτης» Εβραίος. Αποκλείεται να το έκανε· κάθε ίνα της έντονης εβραϊκής φύσης θα είχε επαναστατήσει εναντίον του. Κι όμως είναι εκεί!

Χωρίς να εμβαθύνουμε σε αυτό το ευφυές σύστημα κάλυψης όλων των ζωτικών σημείων από ένα κέντρο, έχουν ειπωθεί αρκετά για να δείξουν μια πολυάσχολη εβραϊκή χρηματοπιστωτική εταιρεία για την οποία τα πολιτικά ζητήματα, εθνικά και διεθνή, είναι σχεδόν επάγγελμα. Σε υψηλή θέση στην ελέγχουσα ομάδα των δύο χωρών και των εχθρικών χωρών είναι η οικογένεια των Βάρμπουργκ. Η οικογένεια των Βάρμπουργκ είναι σε υψηλή θέση στις διαπραγματεύσεις για την παγκόσμια ειρήνη και τις συζητήσεις για μια Κοινωνία των Εθνών. Η οικογένεια των Βάρμπουργκ τώρα συμβουλεύει τον κόσμο και από τις δύο πλευρές της γης, τι να κάνει μετά. Υπήρχαν πιθανώς πολύ περισσότεροι λόγοι από ό,τι υπέθεσε το ευρύ κοινό όταν μια εφημερίδα της Νέας Υόρκης τύπωσε κατά τη Διάσκεψη της Ειρήνης ένα άρθρο με τίτλο «παρακολουθήστε τους Βάρμπουργκ!»

Γεγονός φαίνεται να είναι, όπως φέρεται να είπε ο κ. Παττούλο στην αρχή αυτού του κεφαλαίου, ότι οι διεθνείς χρηματοδότες έχουν απορροφηθεί τόσο πολύ από το παγκόσμιο χρήμα που η αίσθηση της εθνικής ευθύνης μερικές φορές γίνεται θολή στο μυαλό τους. Επιθυμούν τα πάντα – ο πόλεμος, οι διαπραγματεύσεις και η ειρήνη – να διεξάγονται με τέτοιο τρόπο ώστε να αντιδρούν ευνοϊκά στην αγορά χρήματος. Γιατί αυτή είναι η αγορά τους: το χρήμα είναι αυτό που αγοράζουν και πουλάνε: και επειδή το χρήμα δεν έχει σταθερή τιμή, είναι μια αγορά που προσφέρει τη μεγαλύτερη ευκαιρία στον απατεώνα και τον λωποδύτη. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τέτοια κόλπα με την πέτρα ή το καλαμπόκι ή τα μέταλλα, αλλά με το χρήμα σαν εμπόρευμα όλα είναι δυνατά.

Ο κ. Πολ Βάρμπουργκ δείχνει ήδη μεγάλο ενδιαφέρον για τη μεταχείριση που θα του παραχωρηθούν οι ξένες κινητές αξίες στον επόμενο πόλεμο. Οι αναγνώστες των ημερήσιων εφημερίδων μπορεί να θυμούνται ότι πρόσφατα έγινε ζήτηση για χρυσό στη Τράπεζα της Γερμανίας, η οποία αντιστάθηκε με το σκεπτικό ότι η Τράπεζα της Γερμανίας αν και είναι η κεντρική τράπεζα της Γερμανίας στην πραγματικότητα είναι μια ιδιωτική επιχείρηση – ακριβώς όπως είπε ο Πολ Βάρμπουργκ ότι ήταν και ακριβώς όπως επέμεινε ότι θα έπρεπε να είναι το δικό μας Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα, και αυτό είναι. Υπάρχει μια διορατική σοφία σε αυτό, με σκοπό την πιθανή ήττα στον πόλεμο.

Ο κ. Βάρμπουργκ προφανώς δεν εγκρίνει τη μεταχείριση που επιφυλάσσεται σε ξένα περιουσιακά στοιχεία από «ορισμένες χώρες». Παραθέτει σε όλη τη διάρκεια τα λόγια ενός Γάλλου τραπεζίτη – δεν αναφέρεται η εθνικότητα – και τονίζει το σημείο. Ο Γάλλος τραπεζίτης χρησιμοποίησε ως παράδειγμα έναν πιθανό πόλεμο μεταξύ Αγγλίας και Γαλλίας (αυτό ήταν μόλις πέρυσι) και είπε ότι οι τραπεζίτες σε κάθε χώρα θα προχωρούσαν στην απόσυρση των αμοιβαίων υπολοίπων και των χρεογράφων τους, υπό το φόβο της δήμευσης, και ότι μια τέτοια πορεία θα επισπεύσει έναν πανικό.

Στο οποίο ο κ. Βάρμπουργκ προσθέτει: «Νομίζω ότι οι τραπεζίτες μας πρέπει να μελετήσουν προσεκτικά αυτό το πολύ σοβαρό θέμα. Δεν έχουμε τίποτα να κερδίσουμε από την παραβίαση των δικαιωμάτων ιδιωτικής ιδιοκτησίας και έχουμε πολλά να χάσουμε υποστηρίζοντας τέτοιες πολιτικές. Πιθανότατα, με την πάροδο του χρόνου θα γίνουμε οι μεγαλύτεροι ιδιοκτήτες ξένων χρεογράφων και ακινήτων, που θα κινδύνευαν σε περίπτωση που εμπλεκόμασταν σε πόλεμο. Για μένα, ωστόσο, έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον να μην γίνει τίποτα που θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο στο να γίνουν οι Ηνωμένες Πολιτείες η χώρα των αποθεμάτων χρυσού του κόσμου...»

Μια τέτοια ομιλία περνάει με λίγη εξέταση. Φέρνει έναν έντονο προβληματισμό σχετικά με τα πρόσφατα γεγονότα τα οποία δεν πρέπει να παραβλεφθούν. Επιπλέον, παρουσιάζει ένα μεγαλεπήβολο όραμα που υποτίθεται ότι επιβάλλει την άμεση συμφωνία λόγω της έκκλησής του στην επιφανειακή εθνική υπερηφάνεια και την εγωιστική φιλοδοξία.

Εάν αυτό που λέει ο κ. Βάρμπουργκ είναι μια υπόδειξη ότι οι Διεθνείς Εβραίοι σχεδιάζουν να μεταφέρουν την αγορά του χρήματός τους στις Ηνωμένες Πολιτείες, πρέπει να πούμε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν το θέλουν. Έχουμε την προειδοποίηση της ιστορίας για το τι θα σήμαινε αυτό. Αυτό σήμαινε ότι με τη σειρά της η Ισπανία, η Βενετία, η Μεγάλη Βρετανία ή η Γερμανία έπρεπε να αναλάβουν την ευθύνη και την καχυποψία του κόσμου για όσα έκαναν οι Εβραίοι χρηματοδότες. Αξίζει να λάβουμε σοβαρά υπόψη το γεγονός ότι οι περισσότερες σύγχρονες εθνικές εχθροπραξίες προέκυψαν από αγανάκτηση για το τι έκανε η εβραϊκή νομισματική δύναμη υπό το πρόσχημα των εθνικών χαρακτηρισμών. «Οι Βρετανοί το έκαναν αυτό», «οι Γερμανοί το έκαναν αυτό», όταν ήταν ο Διεθνής Εβραίος που το έκανε, και τα έθνη ήταν απλώς η σκακιέρα στην οποία παιζόταν το εβραϊκό σκάκι.

Σήμερα, σε όλο τον κόσμο ακούγεται η ένοχη λέξη, ««Οι Ηνωμένες Πολιτείες το έκαναν αυτό. Αν δεν ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο κόσμος θα ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Οι Αμερικανοί είναι ένας άθλιος, άπληστος, σκληρός λαός.» Γιατί; Επειδή η εβραϊκή χρηματική δύναμη επικεντρώνεται σε μεγάλο βαθμό εδώ και βγάζει χρήματα τόσο από την ασυλία μας όσο και από την δυστυχία της Ευρώπης, βάζοντας ο ένας εναντίον του άλλου· και επειδή πολλοί από τους λεγόμενους «Αμερικανούς επιχειρηματίες» στο εξωτερικό σήμερα δεν είναι καθόλου Αμερικανοί – είναι Εβραίοι και σε πολλές περιπτώσεις παραπλανούν τη δική τους φυλή όσο και των Αμερικανών.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν θέλουν τη μεταφορά του Πανεβραϊσμού σε αυτό το έδαφος. Δεν θέλουμε να σταθούμε σαν χρυσός θεός πάνω από τα έθνη. Θα υπηρετούσαμε τα έθνη και θα τα προστατεύαμε, αλλά θα τα κάναμε και τα δύο στη βάση των πραγματικών αξιών, όχι στο όνομα ή στο πρόσημο του χρυσού.

Από τη μια ο κ. Βάρμπουργκ αφηγείται αξιοθρήνητα γεγονότα για τη

Γερμανία για να της προκαλέσει συμπάθεια, και από την άλλη διεγείρει τον χρυσό πόθο των Ηνωμένων Πολιτειών. Η δεινή θέση της Γερμανίας οφείλεται εξ ολοκλήρου στις δυνάμεις από τις οποίες οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ξεφύγει ελάχιστα· και το να υπαινίσσεσαι τα διεθνή εβραϊκά σχέδια για την αποκατάσταση της Γερμανίας δημιουργεί τον κίνδυνο να υλοποιηθούν αυτά τα σχέδια που θα στερεώσουν την εβραϊκή κυριαρχία σε αυτή τη δυστυχισμένη χώρα πιο έντονα από ό,τι είναι τώρα. Η Γερμανία έχει πληρώσει ακριβά για τους Εβραίους της. Η φωνή του Βάρμπουργκ που μιλά για εκείνη θα φαινόταν όντως ότι είναι η φωνή του Ιακώβ, αλλά το χέρι που προτείνει οικονομικές συναλλαγές είναι αυτό του Ησαύ.

Ο διεθνισμός της οικογένειας Βάρμπουργκ δεν αμφισβητείται πλέον και δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Ο Φέλιξ Βάρμπουργκ παρέμεινε συνδεδεμένος με το Αμβούργο περισσότερο από ό,τι ο Πολ, αλλά ο χωρισμός των δύο ήταν μάλλον επιπόλαιος. Την ίδια στιγμή που ο Φέλιξ άφηνε την εταιρεία του αδερφού του στο Αμβούργο, ο Μαξ και ένας κύριος Στερν άφηναν την εταιρεία «Stern» στην Φρανκφούρτη και αμφότεροι δραστηριοποιήθηκαν στην πλευρά των Συμμάχων, παίρνοντας θέση εναντίον του γερμανικού έθνους όσο πιο σθεναρά θα μπορούσε κανείς. «Αδύνατον!», λένε όσοι φαντάζονται ότι ένας Γερμανοεβραίος είναι Γερμανός. Καθόλου αδύνατο· οι Εβραίοι πιστεύουν στο εβραϊκό έθνος· αυτό που ο ίδιος ο Εβραίος αναφέρει σαν «συγκάλυψη της εθνικότητάς του» μπορεί να μετρήσει ή όχι όπως ο ίδιος επιλέγει.

Αυτή η δήλωση αντιμετωπίζεται πάντα αφρίζοντας από οργή από τα «μέτωπα των μη-Εβραίων» των Εβραίων στον αγορασμένο φιλοεβραϊκό Τύπο. Αλλά εδώ υπάρχει ένα παράδειγμα: Θυμάστε «Το τέρας του Βερολίνου», αυτό το τρελό κομμάτι της πολεμικής προπαγάνδας; Δεν ξέρατε, ίσως, ότι ο παραγωγός του ήταν ένας Γερμανοεβραίος, ο Καρλ Λάεμλε. Η γερμανική γέννησή του δεν τον εμπόδισε να βγάλει χρήματα από την ταινία του και η ταινία του δεν τον εμποδίζει να επιστρέφει κάθε χρόνο στη γενέτειρά του. Φέτος πήγε συνοδευόμενος από τον Άμπε Στερν, τον ταμία του, τον Λή Κόλμαρ, τον σκηνοθέτη του και τον Χάρι Ραϊσενμπάχ – μια λίστα ονομάτων που μπορούν να επαναληφθούν σε οποιαδήποτε ομάδα ταινιών.

Οι κύριοι Στερν και Βάρμπουργκ, από τη Φρανκφούρτη και το Αμβούργο, αντίστοιχα, και μακριά από την πατρίδα ίσως μόνο προσωρινά, δεν ανησυχούσαν για την τύχη των «Ούννων», αλλά ανησυχούσαν πάρα πολύ για την τύχη της εβραϊκής νομισματικής δύναμης στη Γερμανία.

Για να δείξουμε πόσο τυφλό ήταν το κοινό απέναντι στον αλληλένδετο εβραϊκό χαρακτήρα μεγάλου μέρους της σημαντικής διεθνούς οικονομικής δραστηριότητας του κόσμου, σημειώστε αυτό από το περιοδικό «Living Age» νωρίτερα μέσα στο έτος:

«Σύμφωνα με το “Svensk Handelstidning”, το πρόσφατο αμερικανικό

δάνειο των 5.000.000 δολαρίων στη Νορβηγία στην πραγματικότητα ήταν ο αποτέλεσμα μιας συμφωνίας μεταξύ της εταιρείας Warburg & Company στο Αμβούργο και των τραπεζιτών της Νέας Υόρκης, Καν και Λεμπ. Θεωρείται σαν ένα σημαντικό σημάδι της εποχής ότι μια γερμανική εταιρεία θα έπρεπε να είναι υπεύθυνη για ένα αμερικανικό δάνειο σε μια ουδέτερη χώρα. Οι όροι κάτω από τους οποίους δανείστηκαν αυτά τα χρήματα δεν θεωρούνται πολύ ευνοϊκοί για τη Νορβηγία και δεν ακολούθησε καμία σημαντική επίδραση στην ισοτιμία συναλλάγματος μεταξύ των δύο χωρών.»

Σημειώστε, κάτω από το φως όλων των δηλώσεων που έγιναν σχετικά με την Kuhn, Loeb & Company, και ειδικότερα τους Βάρμπουργκ, την θέση του παραπάνω αποσπάσματος, ότι η συναλλαγή στην πραγματικότητα ήταν μεταξύ μιας γερμανικής και μιας αμερικανικής εταιρείας. Κυρίως ήταν μια συμφωνία ανάμεσα στους ίδιους τους Βάρμπουργκ σε ένα οικογενειακό συμβούλιο. Όμως το δάνειο πέρασε στη Νορβηγία σαν «αμερικανικό δάνειο» και το γεγονός ότι οι όροι του δανείου «δεν θεωρούνται πολύ ευνοϊκοί για τη Νορβηγία» θα φέρει την αντίδραση της σκανδιναβικής γνώμης σε αυτή τη χώρα. Δεν χρειάζεται να πούμε ότι «δεν ακολούθησε καμία αξιοσημείωτη επίδραση στη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ των δύο χωρών», διότι αυτό δεν θα ήταν το αντικείμενο ενός τέτοιου δανείου. Η αλλαγή της ισοτιμίας δεν είναι επικερδής.

Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να μάθουμε σε ποιο βαθμό η Kuhn, Loeb & Company προσπάθησε να αναπροσαρμόσει την ισοτιμία συναλλάγματος.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, η Kuhn, Loeb & Company έκανε ένα δάνειο στην πόλη του Παρισιού. Αυτό προκάλεσε συζήτηση στον Τύπο της Γερμανίας. Και αξίζει να σημειωθεί ότι στην πόλη του Αμβούργου, όπου ο Μαξ Βάρμπουργκ δραστηριοποιείται επιχειρηματικά, ο αρχηγός της αστυνομίας εξέδωσε την εξής διαταγή:

«Απαγορεύεται η περαιτέρω αναφορά στον Τύπο του δανείου της εταιρείας Kuhn, Loeb & Company στην πόλη του Παρισιού, καθώς και δυσμενή σχόλια επ’ αυτού».

Η ακόλουθη ιστορία είναι εγγυημένη ως προς την αξιοπιστία της και αν σε μία ή δύο μικρές λεπτομέρειες δεν αντιπροσωπεύει το ακριβές γεγονός, είναι μια αξιόπιστη απεικόνιση του πώς έγιναν ορισμένα πράγματα:

«Μια εβραϊκή διεθνής τραπεζική εταιρεία αγόρασε τα ορυχεία και άλλες παρόμοιες παραχωρήσεις από την Σερβία «Jugo-Slavia», και κατά συνέπεια η πολιτική που προωθήθηκε στη Διάσκεψη Ειρήνης ήταν αυτή που ήταν πιο βολική για αυτήν την ομάδα. Η συνεννόηση για το ζήτημα της Φιούμε (σημερινή Ριέκα) βρισκόταν σε εξέλιξη μεταξύ του Ουίλσον και του Νίτι. Είχαν συμφωνηθεί ορισμένες παραχωρήσεις και ο Ουίλσον ήταν πρόθυμος να διαπραγματευτεί, όταν εμφανίστηκαν στη σκηνή ο Όσκαρ Στράους και ένας από τους Βάρμπουργκ. Ο Ουίλσον άλλαξε τη

στάση του μέσα στη νύχτα και μετά επέμεινε στη λύση του προβλήματος από τη Σερβία «Jugo-Slavia». Ο τρόπος με τον οποίο είχαν αγοραστεί οι παραχωρήσεις μέσω αυτής της επικράτειας ήταν ντροπιαστικός, και οι παρατηρητές περίμεναν ότι θα έπαιζε σημαντικό ρόλο στη Διάσκεψη Ειρήνης».

Οι χρηματοδότες δεν είναι οι μόνοι Διεθνείς Εβραίοι στον κόσμο. Οι επαναστάτες Εβραίοι, όλων των χωρών, είναι επίσης διεθνιστές. Έχουν αρπάξει την ιδέα του χριστιανικού διεθνισμού, που σημαίνει φιλία μεταξύ των εθνών, και τη χρησιμοποίησαν ως όπλο για να αποδυναμώσουν την εθνικότητα. Γνωρίζουν όπως όλοι ότι δεν μπορεί να υπάρξει διεθνισμός παρά μόνο στη βάση του ισχυρού εθνικισμού, αλλά βασίζονται σε «καλυμμένες λέξεις» για να προωθήσουν το σχέδιό τους.

Συνέβησαν πολλά μεταξύ των κατώτερων και των ανώτερων εβραϊκών ομάδων κάθε μεγάλου κέντρου κατά τη διάρκεια του πολέμου για να καταστήσουν επιτακτική ανάγκη να ομολογήσει ο εβραϊσμός, να μετανοήσει και να αποκηρύξει την τρέλα που τον κυβέρνησε, ή αλλιώς να την επιβεβαιώσει και να την υποστηρίξει με τόλμη ενώπιον του κόσμου.

Σίγουρα έχουν αποδειχθεί αρκετά ώστε να είναι επιθυμητό ο αμερικανικός λαός να εξετάσει ξανά τους σκοπούς εκείνων των Εβραίων που συνέβαλαν στην αναδιοργάνωση του χρηματοπιστωτικού μας συστήματος στη πιο κρίσιμη στιγμή της παγκόσμιας ιστορίας.

Ο Μαξ Βάρμπουργκ ήταν προφανώς αρκετά δυνατός για να καταστείλει τη γερμανική συζήτηση για τη δραστηριότητα των αδελφών του στην Αμερική. Οι Βάρμπουργκ που σήμερα κατοικούν στην Αμερική πρέπει να το υποστούν, επομένως, τα αμερικανικά σχόλια να γίνουν όσο πλήρη χρειάζεται.

«The Dearborn Independent», τεύχος 9 Ιουλίου 1921

LXI

Η πείνα της Αμερικής για χρήμα κάτω από τον εβραϊκό οικονομικό έλεγχο

Ο διεθνής Εβραίος τραπεζίτης που δεν έχει πατρίδα αλλά τους βάζει όλους τον ένα εναντίον του άλλου και το διεθνές εβραϊκό προλεταριάτο, που περιφέρεται από χώρα σε χώρα αναζητώντας οικονομικές συνθήκες που του ταιριάζουν, βρίσκονται πίσω από όλα τα προβλήματα που προβληματίζουν σήμερα τον κόσμο. Το μεταναστευτικό πρόβλημα είναι εβραϊκό. Το ζήτημα των χρημάτων είναι εβραϊκό. Οι εκκρεμότητες στην παγκόσμια πολιτική είναι εβραϊκή. Οι όροι της Συνθήκης Ειρήνης είναι εβραϊκοί. Η διπλωματία του κόσμου είναι εβραϊκή. Το ζήτημα της ηθικής στις ταινίες και στα θέατρα είναι εβραϊκό. Το μυστήριο της παράνομης διακίνησης ποτών είναι εβραϊκό.

Αυτά τα γεγονότα είναι ατυχή όσο και δυσάρεστα για τον Εβραίο, και είναι καθαρά στο χέρι του να ασχοληθεί με τα γεγονότα και να μην χάσει χρόνο στην προσπάθειά του να καταστρέψει αυτούς που καθορίζουν τα γεγονότα. Αυτά τα γεγονότα ερμηνεύονται από τον Εβραίο και τον αντισημίτη με περίεργες ακραίες καταστάσεις τύφλωσης. Ο Εβραίος δεν καταλαβαίνει ποτέ την άποψη του κόσμου· λαμβάνει πάντα υπόψη του την άποψη του αντισημίτη· και ο αντισημίτης φταίει το ίδιο που λαμβάνει πάντα υπόψη του την άποψη των Εβραίων. Αυτό που χρειάζονται και οι δύο είναι να λαμβάνουν υπόψη τους την άποψη της κοινωνίας, η οποία είναι αυτή που παρουσιάζεται σε αυτήν τη σειρά των άρθρων.

Το να πούμε ότι το μεταναστευτικό πρόβλημα είναι εβραϊκό δεν σημαίνει ότι πρέπει να απαγορεύεται η είσοδος στους Εβραίους σε οποιαδήποτε χώρα· σημαίνει ότι πρέπει να αποκτήσουν ρίζες σε μια χώρα με πιστή υπηκοότητα, όπως αναμφίβολα κάποιοι είναι, και όπως αναμφίβολα οι περισσότεροι δεν είναι. Το να πούμε ότι το ζήτημα των χρημάτων είναι εβραϊκό δεν σημαίνει ότι οι Εβραίοι πρέπει να απομακρυνθούν από τα οικονομικά· σημαίνει ότι πρέπει να απαλλάξουν τη χρηματοδότηση από την εβραϊκή ιδέα που ήταν πάντα η χρήση των χρημάτων για να καταπνίγουν τον κόσμο και τις επιχειρηματικές δραστηριότητες, αντί να χρησιμοποιούν τη χρηματοδότηση για να βοηθήσουν τη γενική επιχειρηματικότητα. Το να πούμε ότι οι εκκρεμότητες της παγκόσμιας πολιτικής είναι εβραϊκή δεν σημαίνει ότι οι Εβραίοι, σαν ανθρώπινα όντα, πρέπει να στερούνται τη φωνή τους στις υποθέσεις· σημαίνει ότι πρέπει να εγκαταλείψουν την προσπάθειά τους να κάνουν τον κόσμο να περιστρέφεται γύρω από το εβραϊκό έθνος σαν άξονά του. Το να περιγράφουμε την επιρροή των Εβραίων στο θέατρο

δεν σημαίνει ότι απαιτούμε να φύγουν από το θέατρο, αλλά απαιτούμε να απαλλάξουν το θέατρο από την ιδέα τους ότι ο αισθησιασμός είναι διασκεδαστικός.

Το εβραϊκό ζήτημα είναι το πρώτο που πρέπει να λύσουν οι Εβραίοι· αν όχι, τότε θα πρέπει να τους το λύσει ο κόσμος. Μπορούν να παραμείνουν στις επιχειρήσεις, ας πούμε το θέατρο, για παράδειγμα, αν σταματήσουν να χαλάνε το θέατρο· αν δεν σταματήσουν, τότε θα απομακρυνθούν από το θέατρο τόσο σίγουρα όσο η μέρα ακολουθεί τη νύχτα. Ο κόσμος έκανε υπομονή και ο κόσμος θα είναι δίκαιος, αλλά ο κόσμος γνωρίζει τα όρια της επιβολής.

Δεν είναι αλήθεια ότι δικάζεται ο εβραϊσμός του Εβραίου, ούτε ακόμα και ο εθνικισμός του, αλλά ο αντεθνικός διεθνισμός του. Ένας αληθινός Εβραίος του Μωυσή – όχι Εβραίος του Ταλμούδ – θα ήταν καλός πολίτης. Ένας εθνικιστής Εβραίος θα ήταν τουλάχιστον λογικός. Αλλά ένας διεθνιστής Εβραίος έχει αποδειχθεί βδέλυγμα, επειδή ο διεθνισμός του επικεντρώνεται στον δικό του φυλετικό εθνικισμό, ο οποίος με τη σειρά του βασίζεται στην ριζωμένη πεποίθησή του ότι η υπόλοιπη ανθρωπότητα είναι κατώτερη από αυτόν και άρα δικαίως το θήραμά του. Οι Εβραίοι ηγέτες μπορεί να επιδίδονται σε όλες τις κοινοτοπίες που κατέχουν, το γεγονός που δεν μπορούν να αρνηθούν είναι ότι ο Εβραίος για αιώνες θεωρούσε τους «γκογίμ» σαν υποδεέστερους από αυτόν και νόμιμη λεία του.

Ο διεθνισμός του Εβραίου ομολογείται παντού από αυτόν. Ακούστε έναν Γερμανό τραπεζίτη: φανταστείτε την αργή, γλοιώδη φωνή με την οποία είπε: «Είμαστε διεθνείς τραπεζίτες. Η Γερμανία έχασε τον πόλεμο – τι σημασία έχει; Αυτό είναι θέμα του στρατού. Εμείς είμαστε διεθνείς τραπεζίτες.»

Αυτή ήταν η στάση του διεθνούς εβραίου τραπεζίτη κατά τη διάρκεια του πολέμου. Τα έθνη πολέμησαν μεταξύ τους; Και τι μ' αυτό; Ήταν σαν ένας αγώνας πυγμαχίας μεταξύ του Ντέμπσι και του Καρπεντιέ στο Νιου Τζέρσεϊ ή ένας αγώνας μπέιζμπολ στο Σικάγο – μια υπόθεση των παικτών – «εμείς είμαστε διεθνείς τραπεζίτες».

Ένα έθνος μπορεί να περιοριστεί από τις τεχνητές συναλλαγματικές ισοτιμίες· ένα άλλο με την απορρόφηση των χρημάτων από τα κανάλια του εμπορίου του· τι συμβαίνει με τον διεθνή τραπεζίτη; – έχει το δικό του παιχνίδι να παίξει. Στις δύσκολες εποχές πέφτουν περισσότερα δαμάσκηνα από το δένδρο στα καλάθια των τραπεζιτών. Οι πόλεμοι και οι πανικοί είναι η σοδειά των Εβραίων διεθνών τραπεζιτών.

Στις μέρες μας οι πολίτες ξυπνούν για να διαπιστώσουν ότι ακόμη και τα λευκά έθνη δύσκολα επιτρέπεται να ιδωθούν μεταξύ τους παρά μόνο μέσα από τα μάτια των Εβραίων. Όταν υποτίθεται ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες μιλούν με τη Γαλλία, μέσω ποιου μιλάει; Τον μόνο που βλέπει η Γαλλία είναι Ότο Χέρμαν Καν! Γιατί πρέπει ένας Εβραίος να εκπροσωπεί τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής στη Γαλλία; Όταν η

Γαλλία υποτίθεται ότι μιλά με τις Ηνωμένες Πολιτείες, μέσω ποιου γίνεται; Μέσω του Ρενέ Μπιβιάνι, έναν Εβραίο σε κάθε σκέψη και μέθοδο. Τώρα λένε να στείλουν τον Αλεξάντρ Μιλιεράν, άλλον Εβραίο. Η Βρετανία στέλνει τον Λόρδο Ρέντινγκ. Η Γερμανία έστειλε τον Δρ. Ντέρνμπεργκ. Και σε άλλες χώρες οι Ηνωμένες Πολιτείες έστειλαν τους Μοργκεντάου, Στράους, Βάρμπουργκ και άλλους ασήμαντους Εβραίους.

Μας σοκάρει όταν μαθαίνουμε ότι ο Φερντινάν Φος έρχεται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν έχουμε δει Γάλλο από τότε που μας επισκέφτηκε ο Ζοζέφ Ζοφρ. Είναι καλό να βλέπεις έναν άνθρωπο της λευκής φυλής να έρχεται απέναντι από τη θάλασσα σαν να μας καθησυχάζει ότι οι λευκοί άνθρωποι εξακολουθούν να ζουν σε αυτές τις χώρες. Η δουλειά της Διάσκεψης Ειρήνης έγινε από Εβραίους – έχουμε φτάσει στο σημείο όπου η διεθνής διπλωματία πρέπει να γίνει και εβραϊκό μονοπώλιο; Οι ειδικές συνομιλίες μεταξύ Γαλλίας, Βρετανίας και Ηνωμένων Πολιτειών πρέπει να πραγματοποιούνται μέσω Εβραίων διερμηνέων, ενώ οι Αγγλοσάξονες και οι αληθινοί Γάλλοι κάνουν τη συνηθισμένη εργασία της πρεσβείας – ή θα είναι δυνατό για τα μη εβραϊκά έθνη να βλέπονται περιστασιακά μέσω μη Εβραίων εκπροσώπων;

Ο διεθνισμός δεν είναι μια εβραϊκή πεποίθηση, αλλά ένα εβραϊκό επιχειρηματικό σύστημα. Είναι το πιο κερδοφόρο. Στη διπλωματία και στο μεταναστευτικό ζήτημα, ο διεθνισμός πληρώνει. Οι Εβραίοι κάνουν τους διερμηνείς μεταξύ των εθνών σε ανώτερες τελετές των ειδικών συνομιλιών μεταξύ των κυβερνήσεων· Εβραίοι διερμηνείς συρρέουν και στα λιμάνια κάθε χώρας, όπου συρρέουν οι φτωχοί. Αναφέρθηκε στη Βουλή των Λόρδων τις προάλλες ότι τα περισσότερα προβλήματα στην Παλαιστίνη προκλήθηκαν από τους Εβραίους διερμηνείς. Κατηγορήθηκαν ότι η εβραϊκή διοίκηση πρόσθεσε μια επιπλέον γλώσσα στον επίσημο κατάλογο προκειμένου να καταστήσει τους Εβραίους διερμηνείς απαραίτητους.

Περάστε από την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, όπου φυλάσσονται τα μυστικά του φόρου εισοδήματος, όπου φυλάσσονται τα μυστικά της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, όπου φυλάσσονται τα μυστικά του Υπουργείου Εξωτερικών – και θα βρείτε Εβραίους να κάθονται ακριβώς στο σημείο όπου ο Διεθνής Εβραίος θέλει να κάθονται και όπου τίποτα δεν κρατιέται από τις γνώσεις τους.

Πηγαίνετε στο εξωτερικό και επιστρέψτε στη χώρα σας, και ένας Εβραίος θα ανοίξει την πύλη για να σας αφήσει να μπείτε, ή θα την κλείσει για να σας κρατήσει έξω – όπως επιλέξει.

«Θα πάτε στο Ντιτρόιτ όσο είστε εδώ;» ρώτησε ένας Εβραίος κυβερνητικός παράγοντας ένα κύριο που έμπαινε στη χώρα για επίσκεψη πριν από μερικές εβδομάδες. «Μπορεί να πάω στο Ντιτρόιτ», ήταν η απάντηση. «Λοιπόν, πηγαίνετε στην καταραμένη «The Dearborn Independent» και πείτε τους ότι ένας Εβραίος σας άφησε να μπείτε σε

αυτή τη χώρα», είπε ο κυβερνητικός παράγοντας.

Το τι απάντησε ο επισκέπτης είναι γνωστό, αλλά καλύτερα να μην παρατεθεί. Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή μπορεί να ουρλιάζει ότι οι άνθρωποι υποκινούνταν σε πογκρόμ. Το περιστατικό, ωστόσο, δεν είναι παρά ένα δείγμα του τι συμβαίνει καθημερινά. Η αλήθεια για το εβραϊκό ζήτημα στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι ίσως η μόνη μορφή αλήθειας που δεν μπορεί να ειπωθεί αδιακρίτως.

Οι διεθνείς Εβραίοι τραπεζίτες θεωρούν τους εαυτούς τους ότι με παρόμοιο τρόπο «αφήνουν» τα έθνη να κάνουν αυτό ή εκείνο, θεωρώντας τα έθνη όχι σαν πατρίδες αλλά σαν πελάτες – και σαν πελάτες με την εβραϊκή έννοια. Εάν ένας στρατός νικήσει ή χάσει, εάν μια κυβέρνηση πετύχει ή αποτύχει, τι σημασία έχει; – αυτή είναι δικιά τους υπόθεση – «εμείς είμαστε διεθνείς τραπεζίτες» και κερδίζουμε, όποιος κι αν χάσει.

Για τους διεθνείς Εβραίους τραπεζίτες, ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει. Η περίοδος των πραγματικών εχθροπραξιών και των έκτακτων αναγκών των εθνών δεν ήταν παρά το άνοιγμα του εμπορίου. Μαζεύτηκαν όλα τα μετρητά – όλα τα μετρητά που είχε ο κόσμος. Είναι αλήθεια ότι ένα μέρος από αυτά έπρεπε να διανεμηθεί στον κόσμο σαν μισθοί πολέμου και επιδόματα, προκειμένου να συνεχιστεί ο αγώνας, αλλά τα ανέκτησαν σύντομα μέσω των υψηλών τιμών, των τεχνητών ελλείψεων και του οργίου της υπερβολής που οργανώθηκε και διεγέρθηκε σκόπιμα μεταξύ των ανθρώπων. Αυτή η φάση πέρασε και τα χρήματα εξαφανίστηκαν.

Ο ισχυρισμός που κυκλοφόρησε προσεκτικά, «Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν περισσότερο χρυσό από οποιαδήποτε άλλη χώρα», ακούγεται σαν κακόγουστο αστείο. Πού είναι; Πόσο καιρό έχετε να δείτε ένα κομμάτι χρυσού; Πού είναι όλος αυτός ο χρυσός – είναι στα θησαυροφυλάκια του Υπουργείου Οικονομικών της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών; Όχι, γιατί η κυβέρνηση είναι υπερχρεωμένη, προσπαθεί απεγνωσμένα να αποταμιεύσει και δεν μπορεί να πληρώσει σύνταξη στους πολεμιστές γιατί τα οικονομικά της χώρας δεν το επιτρέπουν. Πού είναι λοιπόν αυτός ο χρυσός; Μπορεί να βρίσκεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά δεν ανήκει στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Αμερικανός αγρότης και εκείνες οι Αμερικανικές βιομηχανίες που δεν ήταν «σοφές» στα κόλπα των διεθνών Εβραίων τραπεζιτών, και οι οποίες πιάστηκαν κορόιδα από τα μικρά δάνεια, αναρωτιούνται πού είναι όλα αυτά τα χρήματα. Η Ευρώπη που υποφέρει από έλλειψη των πάντων και προσβλέπει σε εμάς για βοήθεια, αναρωτιέται πού είναι τα χρήματα.

Το παρακάτω τηλεγράφημα, που ελήφθη από μια εφημερίδα του Λονδίνου, ρίχνει λίγο φως σε αυτό το θέμα: «Μαθαίνουμε σήμερα ότι έχουν πραγματοποιηθεί περαιτέρω αποστολές χρυσού στην Kuhn, Loeb & Co. ύψους 2.800.000 δολαρίων, με την προηγούμενη να ανέρχεται συνολικά σχεδόν στα 129.000.000 δολάρια. Σε ενημερωμένους τραπεζικούς κύκλους πιστεύεται ότι μέρος του γερμανικού χρυσού που

εισάγει η εταιρεία προέρχεται από τη Ρωσία και όχι από τη Γερμανία όπως πιστεύεται συνήθως».

Αυτό το τηλεγράφημα, σε συνδυασμό με ένα που τυπώθηκε σε προηγούμενο άρθρο που έδειχνε την Warburg & Company της Γερμανίας να συνεννοείται με την Kuhn, Loeb & Company της Νέας Υόρκης για ένα δάνειο 5.000.000 $ στη Νορβηγία, δεν στερείται φως στο ερώτημα – πού είναι τα χρήματα;

Το εβραϊκό διεθνές τραπεζικό σύστημα μπορεί εύκολα να περιγραφεί. Πρώτον, υπάρχει το διεθνές εβραϊκό αρχηγείο. Αυτό ήταν στη Γερμανία. Είχε προεκτάσεις στη Ρωσία, την Ιταλία, τη Γαλλία, τη Μεγάλη Βρετανία και τα κράτη της Νότιας Αμερικής. (Ο εβραϊσμός της Νότιας Αμερικής είναι πολύ απειλητικός.) Η Γερμανία και η Ρωσία ήταν οι δύο χώρες που είχαν προγραμματιστεί να τιμωρηθούν από τους διεθνείς Εβραίους τραπεζίτες επειδή αυτές οι δύο χώρες γνώριζαν περισσότερο τον Εβραίο. Έχουν τιμωρηθεί· αυτή η δουλειά έχει γίνει.

Το εβραϊκό πολιτικό αρχηγείο, σε σχέση με τις εσωτερικές υποθέσεις των Εβραίων, βρισκόταν επίσης στη Γερμανία, αλλά το αρχηγείο που ασχολούνταν με τους «γκογίμ» ήταν στη Γαλλία. Έχουν γίνει δηλώσεις ότι το πολιτικό κέντρο του Εβραϊσμού έχει μεταφυτευθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτές οι δηλώσεις όμως έχουν γίνει από Αμερικανοεβραίους των οποίων η επιθυμία μπορεί να ήταν ο πατέρας της σκέψης. Κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησης Ουίλσον ήταν δυνατό για έναν Εβραίο να το σκεφτεί και να το ελπίζει αυτό, αλλά οι καταστάσεις έχουν αλλάξει ελαφρώς. Η εκδίωξη των Αμερικανοεβραίων από το Σιωνιστικό κίνημα κατ’ εντολή των Ανατολικών Εβραίων δείχνει ότι εάν το πολιτικό κέντρο του παγκόσμιου εβραϊσμού έχει μετατοπιστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, η εξουσία εξακολουθεί να είναι στα χέρια των ξένων που κατοικούν εδώ. Το κέντρο ανήκει ακόμα στον εβραϊσμό· οι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι απλώς ένα τετράγωνο στην εβραϊκή παγκόσμια σκακιέρα.

Όμως, όπου κι αν βρίσκονται τα χρηματοοικονομικά και πολιτικά κέντρα του κόσμου, κάθε χώρα αντιμετωπίζεται ξεχωριστά. Σε κάθε χώρα – τις Ηνωμένες Πολιτείες, το Μεξικό και τις δημοκρατίες της Νότιας Αμερικής· στη Γαλλία, την Αγγλία, την Ιταλία, τη Γερμανία, την Αυστρία – μάλιστα, ακόμη και στην Ιαπωνία – υπάρχει μια διεθνής εβραϊκή τραπεζική εταιρεία που βρίσκεται επικεφαλής του ομίλου για αυτήν τη χώρα. Έτσι, η επικεφαλής εβραϊκή εταιρεία στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η Kuhn, Loeb & Company, της οποίας ένα από τα μέλη είναι ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ, αδελφός του Max Warburg & Company, από το Αμβούργο· και ένα άλλο μέλος του οποίου είναι ο Όττο Χέρμαν Καν, κάτοικος διαδοχικά Γερμανίας, Μεγάλης Βρετανίας και Ηνωμένων Πολιτειών, και αυτόκλητος οικονομικός εκπρόσωπος των Ηνωμένων Πολιτειών στη Γαλλία και τη Μεγάλη Βρετανία. Η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία σπάνια βλέπουν έναν ειδικό Αμερικανό εκπρόσωπο που δεν είναι Εβραίος. Αυτός μπορεί να είναι ο λόγος που

ανταποδίδουν στέλνοντας και αυτοί σε εμάς Εβραίους, νομίζοντας ίσως ότι τους προτιμάμε.

Ο Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ ήταν ο εφευρέτης, ο τελειοποιητής και διευθυντής του ομοσπονδιακού τραπεζικού συστήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν ήταν ο μόνος Εβραίος εκεί, αλλά ο πιο σημαντικός. Το μυαλό του μετρούσε πολύ. Υπήρχαν και άλλοι στην πολεμική κυβέρνηση, φυσικά· ο Μπέρναρντ Μπαρούχ· ο Γιουτζίν Μέγιερ, ο νεώτερος· το σύνταγμα των Εβραίων του Χούβερ· ο Φέλιξ Φράνκφουρτερ· ο Τζούλιους Ρόζενβαλντ – εκατοντάδες από αυτούς, και παντού· αλλά μόνο ο χρηματοοικονομικός όμιλος λαμβάνει την προσοχή μας μόλις τώρα και δεν είναι τόσο επιτυχής στο να βγάλει τη χώρα από τις οικονομικές δυσχέρειες όσο σε άλλους τομείς.

Το ομοσπονδιακό τραπεζικό σύστημα μπορεί να μην είναι κακό σύστημα, παρά το γεγονός ότι αφήνει τις κυβερνητικές νομισματικές λειτουργίες σε ιδιωτικές χρηματοπιστωτικές εταιρείες, αλλά υπάρχουν πολλές μαρτυρίες ότι έχει παραποιηθεί άσχημα. Ο κ. Βάρμπουργκ, θα θυμάται ο αναγνώστης, μίλησε για ορισμένα πράγματα που «ξεπερνιούνται με διοικητικό τρόπο», δείχνοντας ότι υπήρχε ένα ορισμένο ποσό «παιχνιδιού» ή χαλαρής κίνησης στο σύστημα που μπορούσε να παραποιηθεί όπως και να ’χει. Γεγονός παραμένει ότι η χώρα πέρασε εύκολα στον πόλεμο λόγω της βοήθειας του Συστήματος, και ήρθε κουτσαίνοντας στην ειρήνη σαν αποτέλεσμα, λένε οι ειδικοί, της κωλυσιεργίας του ίδιου του συστήματος. Ο κ. Βάρμπουργκ, το όνομα του οποίου συνδέθηκε τόσο έντονα με τη διαφήμιση της δόξας του συστήματος, πρέπει να μνημονεύεται και σε σχέση με την κριτική.

Όσα χρήματα λέγεται ότι έχουμε σαν κατά κεφαλήν στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι ψευδής δήλωση. Το κατά κεφαλήν χρήμα πρέπει πάντα να υπολογίζεται με βάση το χρήμα που κυκλοφορεί. Το στατιστικό «κατά κεφαλήν» δεν κυκλοφορεί πάντα. Λιγότερο από το μισό, κατά κανόνα. Τα υπόλοιπα είναι ταχυδακτυλουργίες.

Όποια και αν είναι τα αποθέματα χρυσού της χώρας, ο φυσικός της πλούτος είναι ακόμη μεγαλύτερος. Υπάρχει περισσότερος πλούτος στις Ηνωμένες Πολιτείες από ό,τι χρυσός στον κόσμο. Τα προϊόντα ενός έτους των αγροκτημάτων των Ηνωμένων Πολιτειών ξεπερνούν σε χρηματική αξία όλο τον χρυσό στον κόσμο.

Όμως, υπό το ισχύον σύστημα, η άφθονη προσφορά εθνικών αγαθών πρέπει να περάσει από το στενό φράγμα της πίστωσης· αυτό με τη σειρά του εξαρτάται από τον χρυσό. Όποιος κατέχει το χρυσό σήμερα κυβερνά τον κόσμο. Υπάρχει περισσότερος φυσικός πλούτος παρά χρήματα· υπάρχουν περισσότερα χρήματα από χρυσό· τα χρήματα υπάρχουν για να ικανοποιούν τον χρυσό· ο φυσικός πλούτος κινείται με τη δυνατότητα του χρήματος. Αυτός που έχει τα κλειδιά της κλειδαριάς, ανοίγοντας και κλείνοντας όποτε θέλει, ελέγχει την κίνηση όλων των αναγκών της ζωής. Από αυτό εξαρτάται η ευημερία του κόσμου. Όταν η κυκλοφορία των

υλικών αγαθών σταματά, ο οικονομικός μηχανισμός του κόσμου σταματά, ο κόσμος αρρωσταίνει οικονομικά.

Η έλλειψη μετρητών στο χέρι έχει οδηγήσει στην πίστωση. Η πίστωση είναι μια μορφή συναλλαγής. Είναι μια μορφή συναλλαγής με την οποία πραγματοποιούνται πολλές συναλλαγές, η τελική όμως εκκαθαρίζεται με χρήματα. Είναι ένας μηχανισμός που έχει τους κινδύνους του, παρά τις προσπάθειες των απολογητών να εκμεταλλευτούν τα πλεονεκτήματά του. Αλλά ένα πράγμα το κάνει αναμφίβολα το πιστωτικό σύστημα – επιτρέπει στους κυρίαρχους του χρήματος να κρατούν τα μετρητά.

Όταν ο κόσμος παγιδεύεται, παγιδεύεται με τα χαρτιά, όχι με τα μετρητά. Τα μετρητά βρίσκονται πάντα στα χέρια όσων εκθειάζουν τα πλεονεκτήματα του πιστωτικού συστήματος. Αυτός που κατέχει τα χρήματα έχει και την εξουσία και θα την κρατήσει, έως ότου το πραγματικό αντισταθμιστικό ή το πραγματικό χρήμα έρθει ξανά στη μόδα.

Το 1919-1920, σύμφωνα με μια από τις καλύτερες νομισματικές αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών, η συνολική συρρίκνωση των αξιών των προϊόντων των χωραφιών, των ορυχείων, των εργοστασίων, των μύλων και των δασών μας αντιπροσώπευε ένα ποσό μεγαλύτερο από τη συνολική προσφορά χρυσού στον κόσμο. Είναι τόσο υψηλό όσο είναι το συνολικό ποσό των μετοχών «ελευθερίας» σε εκκρεμότητα.

Ο κόσμος λέει, «Λοιπόν, οι τιμές ήταν πολύ ψηλές». Σίγουρα ήταν πολύ ψηλές, αλλά ποιος και τι τις έκανε πολύ ψηλές; Ήταν η γενναιοδωρία με την οποία δόθηκαν χρήματα από το ιδιωτικό ομοσπονδιακό τραπεζικό σύστημα. Υπήρχαν πολλά χρήματα. Οι άνθρωποι λένε, «Λοιπόν, η συρρίκνωση είναι μόνο στην αξία του χαρτιού· η πραγματική αξία του προϊόντος είναι ακόμα εκεί.» Σίγουρα, αλλά όταν ζεις κάτω από ένα σύστημα στο οποίο η «πραγματική» αξία και η αξία «χρήματος» είναι τόσο στενά αλληλένδετες που επηρεάζει το ψωμί σου και το βούτυρο, τη μονιμότητα της φάρμας σου και τη σταθερότητα της δουλειάς σου, είναι πολύ δύσκολο να τα χωρίσεις αυτά τα δύο. Επιπλέον, όταν η ευημερία μας εξαρτάται από την καλή θέληση μιας ομάδας ανδρών που κρατούν τα χρήματα, και η δυστυχία μας οφείλεται στην απροθυμία της ίδιας ομάδας, και η δική μας ευημερία και η ευημερία της χώρας μας πηγαίνουν πάνω-κάτω χωρίς καμία αναφορά στο φυσικό δίκαιο, αλλά αποκλειστικά με αποφάσεις που λαμβάνονται στις αίθουσες των επιτροπών, φυσικά αναρωτιέστε: «Ποιος το κάνει αυτό; Πού χάθηκαν όλα τα λεφτά; Ποιος το κρατάει; Εδώ είναι ο πλούτος της χώρας· εδώ είναι οι ανάγκες της χώρας· πού είναι τα χρήματα για να μεταφέρουμε τον πλούτο στις ανάγκες; Κάθε συνθήκη παραμένει όπως ήταν, εκτός από τα χρήματα.»

Έχουμε ένα ομοσπονδιακό τραπεζικό σύστημα το οποίο εξακολουθεί να επωφελείται από τη βοήθεια του τελειοποιητή και του διευθυντή του, του Πολ Μόριτς Βάρμπουργκ. Και ποια είναι η κατάσταση στις Ηνωμέ-

νες Πολιτείες; Μερικά από τα μεγαλύτερα βιομηχανικά ιδρύματα της χώρας βρίσκονται τώρα στα χέρια των επιτροπών των πιστωτών. Οι φάρμες δημοπρατούνται κατά εκατοντάδες, τα άλογα πωλούνται προς τρία δολάρια το καθένα. Το μαλλί και το βαμβάκι, αρκετά για να ντύσουν ολόκληρο τον λαό, χάνονται στα χέρια των ιδιοκτητών που δεν μπορούν να τα διαθέσουν. Κάθε τομέας των επιχειρήσεων, οι σιδηρόδρομοι, οι εφημερίδες, τα καταστήματα, τα εργοστάσια, η γεωργία, οι κατασκευές βρίσκονται σε δεινή θέση. Γιατί; Λόγω έλλειψης χρημάτων. Πού είναι τα λεφτά; Αυτή είναι μια χώρα που υποτίθεται ότι είναι το οικονομικό κέντρο του κόσμου – πού είναι τα χρήματα;

Στη Νέα Υόρκη βρίσκονται χάρη στο σύστημα κεντρικής ομοσπονδιακής τράπεζας του Βάρμπουργκ! Ένας ενημερωμένος δημόσιος αξιωματούχος κάνει την ακόλουθη καταγγελία στον διοικητή του Συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Τράπεζας:

Ενώ οι παραγωγικές περιοχές της Δύσης και οι περιοχές στα βορειοδυτικά, στα Νότια και στα Νοτιοδυτικά έχουν έλλειψη χρημάτων, «μεμονωμένες τράπεζες στη Νέα Υόρκη έχουν δανειστεί από το τραπεζικό σύστημα περισσότερα από 100.000.000 $ η καθεμία· και μερικές φορές δανείζονται μέχρι και 145.000.000 $ σε μία μόνο τράπεζα – διπλάσια από αυτά που έχουν δανείσει πρόσφατα σε ορισμένες αποθεματικές τράπεζες σε όλες τις τράπεζες μέλη της περιφέρειάς τους μαζί.

Μόνο μια τράπεζα της Νέας Υόρκης δανείστηκε 134.000.000 $, ή 20.000.000 $ περισσότερα από ό,τι η ομοσπονδιακή τράπεζα του Κάνσας μπόρεσε να δανείσει σε 1.091 τράπεζες μέλη στην περιφέρειά της, που καλύπτει τις πολιτείες του Κάνσας, της Νεμπράσκα, του Κολοράντο, του Ουαϊόμινγκ και τμήματα του Μιζούρι και του Νέου Μεξικού.

Την ίδια εποχή, μια άλλη τράπεζα της Νέας Υόρκης δανειζόταν από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ περίπου 40.000.000 $, που ήταν περισσότερα από τα συνολικά δάνεια που δάνειζε η ομοσπονδιακή τράπεζα της Μινεάπολης στις 1.000 τράπεζες που ήταν μέλη της στις μεγάλες πολιτείες της Μινεσότα, Βόρεια και Νότια Ντακότα, Μοντάνα και μέρος του Ουισκόνσιν.

Μια άλλη τράπεζα της Νέας Υόρκης δανείστηκε από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα ένα ποσό που ήταν μεγαλύτερο κατά 30.000.000 $ από αυτό που δάνειζε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα του Ντάλας σε όλες τις τράπεζες στο Τέξας, τη Λουιζιάνα και την Οκλαχόμα.

Μια άλλη τράπεζα της Νέας Υόρκης έλαβε ένα δάνειο που ισοδυναμούσε με τα συνολικά δάνεια που έδωσε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα του Σεντ Λούις στις 569 τράπεζες μέλη αυτής της πολύ σημαντικής περιφέρειας, η οποία περιλαμβάνει ολόκληρη την πολιτεία του Αρκάνσας, τμήματα του Ιλινόις, της Ιντιάνα, του Κεντάκι, του Τενεσί και του Μισισιπή, και το μεγαλύτερο μέρος του Μιζούρι.

Πάρτε την 5η περιφέρεια της ομοσπονδιακής τράπεζας, που εξυπηρε-

τείται από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα του Ρίτσμοντ της Βιρτζίνια: μια τράπεζα της Νέας Υόρκης μπόρεσε να δανειστεί από τη Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Νέας Υόρκης περισσότερα από όσα θα δάνειζε η Ομοσπονδιακή Τράπεζα του Ρίτσμοντ σε όλες τις τράπεζες μέλη της στο Μέριλαντ, στη Βιρτζίνια, στη Βόρεια και Νότια Καρολίνα και στο μεγαλύτερο μέρος της Δυτικής Βιρτζίνια.

Αυτή είναι η κατάσταση. Οι δώδεκα περιφερειακές τράπεζες, οι οποίες υποτίθεται ότι θα έβγαζαν χρήματα για να εξυπηρετούν εξίσου όλα τα μέρη της χώρας, προφανώς έχουν «ξεπεραστεί με διοικητικό τρόπο» σε τέτοιο βαθμό που η Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Νέας Υόρκης είναι από κάθε άποψη η Κεντρική Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών και εξυπηρετεί το κερδοσκοπικό κομμάτι της χώρας με εκατομμύρια, ενώ το παραγωγικό τμήμα της χώρας μπορεί να μαραζώνει με ασήμαντες χιλιάδες.

Αν μπορεί να συμβεί τέσσερις τράπεζες της Νέας Υόρκης να μπορούν να δανειστούν από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα της Νέας Υόρκης τόσα χρήματα όσα μπόρεσαν να δανειστούν οι τράπεζες 21 πολιτειών από τις πέντε Ομοσπονδιακές τράπεζες του Σεντ Λούις, του Κάνσας, της Μινεάπολης, του Ντάλας και του Ρίτσμοντ – τότε φαίνεται ότι κάπου χρειάζεται εξήγηση.

Από πού προήλθαν αυτά τα χρήματα που δανείστηκαν στη Νέα Υόρκη; Προερχόταν από εκείνα τα μέρη της χώρας όπου υπάρχει η μεγαλύτερη έλλειψη χρημάτων. Τον Μάιο του 1920 κυκλοφόρησε από τα τηλέφωνα το σύνθημα: «Η δέσμευση θα έρθει στις 15». Και ήρθε. Η πίστωση διακόπηκε. Απαιτήθηκαν επειγόντως πληρωμές. Ένα ρεύμα χρημάτων, κυριολεκτικά ξεζουμιγμένο από τις παραγωγικές περιοχές της χώρας, άρχισε να ξεχύνεται στη Νέα Υόρκη. Τα τεράστια δάνεια που αναφέρθηκαν θα ήταν αδύνατα με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. Ήταν εκβιασμός, εκβιασμός της Ομοσπονδιακής Τράπεζας, γνωστός σαν αποπληθωρισμός και αυτός ήταν ο τρόπος που λειτούργησε. Οι όχθες της Δύσης ξεζουμίχτηκαν για να ξεχειλίσουν οι όχθες της Νέας Υόρκης.

«Τα χρήματα αποσύρθηκαν από νόμιμες επιχειρήσεις σε διάφορα μέρη της χώρας για να δανειστούν με φοβερά επιτόκια στην Wall Street», λέει ο προαναφερόμενος αξιωματούχος.

Όπως έχει διαπιστωθεί, οι κερδοσκοπικές τράπεζες έλαβαν χρήματα με 6% και τα δάνειζαν με 20, 25 και 30%.

Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα δημιούργησε μια τεχνητή έλλειψη μετρητών που εκμεταλλεύτηκαν οι κερδοσκοπικές τράπεζες. Έβγαλε τα χρήματα από την κυκλοφορία. Στη συνέχεια, οι τραπεζίτες της Νέας Υόρκης τα δάνεισαν με τρομερά επιτόκια – επιτόκια που έπρεπε να πληρώσουν οι παραγωγοί για να αποφύγουν την κατά τα άλλα βέβαιη καταστροφή που θα προέκυπτε από την έλλειψη χρημάτων, που επέφερε η διαδικασία αποπληθωρισμού.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό

Σύστημα βρισκόταν στην καλύτερη οικονομική κατάσταση από ποτέ. Μέχρι τον Δεκέμβριο του 1920 τα αποθεματικά του είχαν φτάσει στο 45%, που ήταν υψηλότερο από ό,τι είχε τον Δεκέμβριο του 1919. Τον Ιούλιο του 1921 είχαν φτάσει το 60% του κεφαλαίου του.

Τα χρήματα είναι στη Νέα Υόρκη. Βγείτε έξω στις αγροτικές πολιτείες και δεν θα το βρείτε. Πηγαίνετε στις περιφέρειες των εργοστασίων και δεν θα το βρείτε. Είναι στη Νέα Υόρκη. Η Ομοσπανδιακή Τράπεζα του Βάρμπουργκ αποπληθώρισε τη χώρα. Ένα Σύστημα που προοριζόταν να εξισορροπήσει τα σκαμπανεβάσματα του οικονομικού καιρού έχει χρησιμοποιηθεί «με διοικητικό» τρόπο για να στραγγίσει τη χώρα από τα χρήματα.

Η ιδέα της Ομοσπονδιακής Τράπεζας ήταν αναμφίβολα σωστή· αν δεν ήταν, δεν θα μπορούσε να είχε καθιερωθεί. Αλλά έχει χειραγωγηθεί. Δεν ήταν ένα «ομοσπονδιακό» αποθεματικό· ήταν ένα ιδιωτικό αποθεματικό. Λειτούργησε όχι προς όφελος του κοινού αλλά των τραπεζιτών. Ικανό να χρησιμοποιηθεί για να επαναφέρει τη χώρα σταδιακά σε μια φυσική ροή επιχειρηματικών δραστηριοτήτων και σε ένα φυσικό επίπεδο τιμών, χρησιμοποιήθηκε για να παραλύσει την οικονομική ζωή σε μια κρίσιμη στιγμή και για να εξαπατήσει τις επιχειρήσεις με τέτοιο τρόπο ώστε οι δανειστές να επωφελούνται όταν οι παραγωγοί υπέφεραν.

Αν είναι αυτό το γεγονός, δεν υπάρχει Αμερικανός τραπεζίτης που θα πει ότι η μέθοδος δεν ήταν λάθος· οικονομικά λάθος, λογικά λάθος, εμπορικά λάθος, αν όχι ποινικά λάθος.

Σήμερα η Ομοσπονδιακή Τράπεζα καυχιέται για τα δικά της αποθέματα σαν να ήταν σημάδι της εθνικής οικονομικής υγείας. Με τη χώρα να δυσκολεύεται να ζήσει, το αποθεματικό της Ομοσπονδιακής Τράπεζας θα έπρεπε να είναι χαμηλό, όχι ψηλό. Το ύψος στο οποίο έχει φτάσει το αποθεματικό είναι ένα μέτρο του βάθους της ύφεσης της χώρας.

Εάν η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ άφηνε ένα μέρος αυτής της πλημμύρας χρημάτων – μόνο το 10% από αυτό θα ήταν αρκετό – θα ήταν μια τόνωση της ροής της οικονομίας στις φλέβες του έθνους.

Οι Kuhn, Loeb & Company, οι Speyers και οι άλλοι Εβραίοι δανειστές έχουν χρήματα για το Μεξικό, τη Νορβηγία, τη Γερμανία και κάθε είδους εμπορικές εταιρείες που οργανώνονται για να κάνουν επιχειρήσεις στο εξωτερικό, και είναι αμερικανικά χρήματα. Το Ομοσπονδιακό Αποθεματικό Σύστημα του Βάρμπουργκ έχει υποστεί κακή χρήση, χειραγωγηθεί άσχημα και η χώρα υποφέρει από αυτό.

Ωστόσο, ο κόσμος δεν ξέρει τι να κάνει. Τα χρήματα είναι ακόμα ένα μυστήριο. Η τραπεζική είναι ακόμα ιερή. Αυτό που θα ήταν απολύτως προφανές αν γινόταν σε μια συνηθισμένη επιχειρηματική επαφή με ένα χαρτονόμισμα των 5 $, είναι εξαιρετικά περίπλοκο όταν το ποσό είναι 5.000.000 $ και τα μέρη είναι, πρώτον οι τράπεζες της χώρας, δεύτερον οι τράπεζες του Ομοσπονδιακού Αποθεματικού και τρίτον τα κερδοσκο-

πικά ιδρύματα της Wall Street. Ωστόσο, είναι μόνο ο Τομ, ο Ντικ και ο Χάρι με ένα χαρτονόμισμα των 5 δολαρίων, τελικά.

Για να κάνουν τα πράγματα χειρότερα, πολλοί που μπορούσαν να μιλήσουν έχουν το στόμα τους κλειστό. Οι υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι πρέπει να παραμείνουν σιωπηλοί σχετικά με τις εκλογικές εισφορές που αφορούν όλα τα οικονομικά στοιχεία. Τους χρωστάνε πάρα πολλοί άνδρες. Ένας κατάλογος με τα προσωπικά χρέη ορισμένων από τους άνδρες που έχουν θέσει υποψηφιότητα για την προεδρία τα τελευταία οκτώ χρόνια θα ήταν αρκετά διαφωτιστικός, σχεδόν εξίσου διαφωτιστικός με μια λίστα με τα ονόματα των Εβραίων στα σπίτια των οποίων έμεναν όταν ταξίδευαν στη χώρα. Φυσικά, οι άνδρες που είναι τόσο δεμένοι με το χρηματοπιστωτικό σύστημα που επικρατεί δεν επιτρέπεται να πουν αυτό που ξέρουν.

Όλα αυτά απεικονίζονται στη μαρτυρία του Τόμας Κούσινγκ Ντανιέλ ενώπιον επιτροπής του Κογκρέσου. Δείχνει σε ποιο βαθμό μπορεί να φτάσει η ισχύς αυτής της ιδιωτικής εταιρείας που ονομάζεται κεντρική τράπεζα:

«Καθώς περνούσα μέσα από την Τράπεζα της Αγγλίας, προσκόμισα μια επιστολή από τον υπουργό Εξωτερικών Τζον Χέι και ο εκπρόσωπος της τράπεζας με δέχθηκε πολύ ευγενικά. Με ξενάγησε στην τράπεζα και επιστρέφοντας στην αίθουσα υποδοχής ρώτησα αν θα μου επέτρεπε να κάνω μερικές ερωτήσεις. Μου είπε ναι, και ρώτησα αν μπορούσε να μου δώσει αποδείξεις για την κατάσταση της τράπεζας.» «Δεν εκδίδουμε δικαιολογητικά.» «Δεν σας καλεί η Βουλή μερικές φορές για κάποια δήλωση σχετικά με την κατάσταση της τράπεζας;» «Όχι, κύριε, δεν μας καλούν.» «Μα πώς γίνεται ακόμη και οι λεγόμενοι επαναστάτες να μην σηκώνονται στη Βουλή των Κοινοτήτων και να ζητούν πληροφορίες για το τι συμβαίνει εδώ; Τουλάχιστον έτσι θα λειτουργούσε σε εμάς.» «Α, οι περισσότεροι από αυτούς είναι σημαντικοί οφειλέτες στην τράπεζα, δεν μας δημιουργούν κανένα πρόβλημα». (γέλιο.)

«The Dearborn Independent», τεύχος 16 Ιουλίου 1921

Ο Διεθνής Εβραίος

Τόμος 4ος

Πτυχές της εβραϊκής εξουσίας στις Ηνωμένες Πολιτείες

1922

Πρόλογος της Αμερικανικής έκδοσης

Αυτός είναι ο τέταρτος τόμος ανατυπωμένων μελετών για το εβραϊκό ζήτημα όπως παρουσιάστηκαν στην «The Dearborn Independent». Τα άρθρα ακολουθούν την ίδια γενική γραμμή με τον προηγούμενο τόμο παρουσιάζοντας τις διάφορες πλευρές της εβραϊκής επιρροής και των επιτευγμάτων στις υποθέσεις του λαού των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά δεν εξαντλούν σε καμία περίπτωση ούτε τον αριθμό των πλευρών από τις οποίες εξετάζονται ούτε το βάθος της σημασίας από τις πλευρές που ανιχνεύονται.

Η σκόπιμη κοινή γνώμη έχει δείξει πολλά σημάδια νέας εγρήγορσης στο κίνημα που προχωρούσε επιδέξια και απαρατήρητα στο εσωτερικό της Αμερικής, και έχουν τεθεί σε λειτουργία πολλοί έλεγχοι. Το έργο της «The Dearborn Independent» ξεκίνησε κάτω από μειονεκτική θέση λόγω της τεράστιας έμφασης που δίνει ο Αμερικανικός λαός στη φυλετική ειρήνη και λόγω της ευκολίας με την οποία οι φυλετικοί προπαγανδιστές μπορούν να κάνουν ένα καθαρά οικονομικό και πολιτικό ζήτημα να προσλάβει τις πτυχές μιας θρησκευτικής διαμάχης. Η «The Dearborn Independent» άνοιξε το ζήτημα στο κοινό και, ως εκ τούτου, υποτίθεται ότι ήταν ο εισβολέας. Σε αυτή τη χώρα η αίσθηση της δικαιοσύνης μας αφήνει πάντα το πλεονέκτημα στους επιτιθέμενους και οι ψευδείς κατηγορίες καταρρέουν γρήγορα. Η χώρα είδε όμως, την αλήθεια των δηλώσεων και παρατήρησε τον ήπιο και απροκατάληπτο τρόπο με τον οποίο έγιναν, ώστε τώρα μπορεί να ειπωθεί ότι έχει ανοίξει ο δρόμος για την αλήθεια.

Πιο ευχάριστα είναι τα σημάδια που έδωσαν οι ίδιοι οι Εβραίοι ότι ορισμένες καταχρήσεις πρέπει να σταματήσουν γρήγορα. Ένας Εβραίος ηγέτης έχει κάνει έκκληση για την άρση των εξαιρέσεων που ακυρώνει το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών υπέρ των Εβραίων σε σχέση με τη χρήση των οινοπνευματωδών ποτών. Άλλοι Εβραίοι ηγέτες προσπάθησαν να αναγκάσουν τους Εβραίους που ελέγχουν το θέατρο να τηρούν στοιχειώδη ευπρέπεια στις παραγωγές τους.

Αυτά τα άρθρα πάντα υποστήριζαν ότι η κάθαρση πρέπει να προέλθει από την ίδια την φυλή του Ιούδα. Αναγνωρίζεται ότι η φυλετική υπερηφάνεια μπορεί να αποτρέψει την προσπάθεια πολλών βελτιώσεων

που γίνονται κάτω από πιέσεις, αλλά οι Αμερικανοεβραίοι δεν έχουν την πολυτέλεια να κυβερνώνται από μια ψεύτικη υπερηφάνεια από αυτή την άποψη. Αυτές είναι μέρες κρίσης για όλες τις δυνάμεις που διαφθείρουν την κοινωνία και οι Εβραίοι δεν μπορούν να περιμένουν να ξεφύγουν από την ευθύνη για τον ρόλο τους σε αυτά τα πράγματα.

Περιεχόμενα

Τέταρτος Τόμος

Τέταρτος Τόμος

LXII

«Ενωμένοι, λοιπόν, με τα πιο δυνατά αισθήματα αλληλεγγύης, οι Εβραίοι μπορούν εύκολα να κρατηθούν σε αυτήν την ασυνάρτητη και άναρχη κοινωνία μας. Εάν τα εκατομμύρια των Χριστιανών από τους οποίους είναι περικυκλωμένοι αντικαθιστούσαν την ίδια αρχή συνεργασίας με αυτή του ατομικού ανταγωνισμού, η σημασία του Εβραίου θα καταστρεφόταν αμέσως. Ο Χριστιανός, ωστόσο, δεν θα υιοθετήσει μια τέτοια πορεία και ο Εβραίος πρέπει, αναπόφευκτα, δεν θα πω να κυριαρχήσει (η αγαπημένη έκφραση των αντισημιτών) αλλά σίγουρα να έχει το πλεονέκτημα έναντι των άλλων και να ασκήσει την υπεροχή του την οποία οι αντισημίτες διεκδικούν χωρίς να μπορούν να την καταστρέψουν.» – Λαζάρ.

Πώς οι Εβραίοι απέκτησαν τον έλεγχο του Αμερικανικού αλκοόλ

Για όσους έχουν εκπλαγεί και μπερδευτεί από τα διαδεδομένα στοιχεία, τα οποία ακόμη και οι εφημερίδες δεν μπόρεσαν να αποσιωπήσουν, ότι το μεγαλύτερο μέρος των οργανωμένων λαθρεμποριών που διεξάγονται σε αυτή τη χώρα βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων, θα αποτελούσε λιγότερο έκπληξη αν γνώριζαν την ιστορία του αλκοόλ σε αυτή τη χώρα.

Ο ισχυρισμός που διατυπώνεται για τους Εβραίους, ότι είναι νηφάλιος λαός, είναι αναμφίβολα αληθινός, αλλά αυτό δεν εμπόδισε δύο γεγονότα που τους αφορούν, δηλαδή ότι συνήθως αποτελούν τους εμπόρους ποτών των χωρών όπου ζουν αμέτρητοι, και ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι οι μόνοι άνθρωποι που εξαιρούνται από τις λειτουργίες του νόμου περί απαγόρευσης.

Εδώ όπως και αλλού ισχύει η αρχή ότι «ο Εβραίος είναι το κλειδί». Η απογοήτευση που έπληξε την επιχείρηση οινοπνευματωδών ποτών, προκαλώντας την πτώση της, και η απογοήτευση που έχει πλήξει την επιβολή της απαγόρευσης για ένα διάστημα, δεν μπορούν να κατανοηθούν χωρίς τη μελέτη των φυλετικών στοιχείων που συνέβαλαν και στα δύο φαινόμενα. Αν σε όσα ακολουθούν οι Εβραίοι βρίσκουν απαράδεκτα στοιχεία, θα πρέπει να θυμούνται ότι οι δικοί τους άνθρωποι τα έβαλαν εκεί. Είναι αδύνατο να αμφιβάλλουμε ότι αν οι οργανωμένοι

Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών έκαναν το ένα χιλιοστό της διαμαρτυρίας ενάντια στις παράνομες δραστηριότητες στα αλκοολούχα ποτά των δικών τους ανθρώπων, που κάνουν ενάντια στις απολύτως νόμιμες και ηθικά δικαιολογημένες εκθέσεις που αναφέρονται στην «The Dearborn Independent», το αποτέλεσμα θα ήταν όχι μόνο ευνοϊκό αλλά και άμεσο.

Υπήρξε μια εποχή που ο όρος «ουίσκι» είχε μια πολύ πιο αξιοσέβαστη σημασία από ό,τι σήμερα. Υπήρξε μια εποχή που η χρήση ουίσκι και ακόμη και η παρασκευή του, επικυρώνονταν από τα έθιμα της καλύτερης τάξης της κοινής γνώμης.

Είναι μια κοινή εξήγηση της διαφοράς μεταξύ του τότε και του τώρα, ότι οι άνθρωποι της τελευταίας περιόδου έγιναν πιο ευαίσθητοι ηθικά από τους προγόνους τους, ότι ενώ η προηγούμενη γενιά έπινε μονομιάς το ουίσκι της, αγνοώντας αθώα το κακό σε αυτό, η τελευταία γενιά ανέπτυξε ισχυρότερες διακρίσεις και απαγόρευσε τη συνήθεια.

Η αλήθεια είναι αυτή: οι άνθρωποι δεν έγιναν καλύτεροι· το ουίσκι έγινε χειρότερο. Όταν γραφτεί ολόκληρη η ιστορία της δικαιολογημένης αγανάκτησης του λαού, ο αρμόδιος ιστορικός θα εντοπίσει μαζί με την αυξανόμενη αηδία του λαού, τη φθίνουσα ποιότητα του ουίσκι.

Η προσοχή σε αυτό το θέμα θα βοηθήσει ουσιαστικά στην κατανόηση του γεγονότος ότι οι Εβραίοι και το λαθρεμπόριο είναι συνεχώς και εμφανώς συνδεδεμένα με τις δημοσιεύσεις αυτών των ημερών.

Οι αναγνώστες των παλιών ρομάντζων γνωρίζουν πόσο περήφανο ήταν το αφεντικό για τα κρασιά του. Οι τρύγοι που ωρίμαζαν κάτω από συγκεκριμένες καιρικές συνθήκες, σε κάποιους λόφους, όπου κυλούσαν κάποια νερά, με κελάρια σε κάποια εδάφη, είχαν τη δυνατότητα να παλαιώνουν με χάρη, να ωριμάζουν σε μια ομαλότητα, αγνότητα και επιθυμία που δημιουργούσαν ευθυμία και υγεία χωρίς τη νόθευση της άθλιας μέθης. Το άρωμα του κρασιού, η τελειοποιημένη ουσία του σταφυλιού που υποβάλλεται στην περαιτέρω φυσική εξέλιξη, αποτελεί θέμα επαίνων για αιώνες. Αν είχε ειπωθεί σήμερα, θα υπήρχε υποψία για την πηγή του θέματος, και πολύ πιθανότατα με βάσιμους λόγους, ότι πληρώνει τους «σάπιους». Διότι τα αχρεία πράγματα που πέταξε έξω ο πολιτισμός δεν είναι καθόλου το κρασί της λαϊκής συνήθειας και της μακραίωνης εκτίμησης.

Ωστόσο, δεν είναι δύσκολο ακόμη και για έναν σύγχρονο να αντιληφθεί το γεγονός ότι υπήρχε μια τέχνη στην παρασκευή κρασιού και ποτού, για την οποία οι άνθρωποι αυτής της τέχνης υπερηφανευόταν. Εκείνη η τέχνη απαιτούσε χρόνο, εμπειρία, και αγάπη για την καλή ποιότητα.

Είναι λίγο δύσκολο να μιλήσουμε για αυτή την τέχνη σε σχέση με το ουίσκι – το κρασί είναι πιο ποιητική λέξη – ξέρουμε πάντως ότι τρία μέρη στον κόσμο έχουν αφιερώσει στην παραγωγή του ουίσκι το ίδιο πνεύμα που αφιέρωσαν η Γαλλία και η Πορτογαλία για τα κρασιά τους.

Αυτά τα τρία μέρη είναι το Γκλεν-Λιβέτ (Glenlivet) στη Σκωτία, η περιοχή του Δουβλίνου στην Ιρλανδία και η περιοχή Μπλου-Γκρας (Blue-Grass) του Κεντάκι. Γιατί σε αυτές τις τρεις περιοχές; Πρώτον, επειδή υπήρχαν άνδρες – φυσικά μη Εβραίοι – που ήταν πρόθυμοι να περιμένουν δέκα χρόνια για να δημιουργήσουν ένα καλό προϊόν. Δεύτερον, τα νερά αυτών των περιοχών είναι ποιότητας που προσαρμόζονται όμορφα στην παραγωγή αγνών αγαθών. Το αγνό ουίσκι, πρέπει να θυμόμαστε, είναι ένα φυτικό προϊόν που ωριμάζει κάτω από τις δυνάμεις της φύσης και τίποτε άλλο. Δημητριακά, νερό και χρόνος – ούτε καν προστιθέμενη τεχνητή θερμότητα, ούτε οτιδήποτε άλλο – συμπληρώνουν την καλύτερη παραγωγή ουίσκι.

Σε παλαιότερες εποχές στην Αμερική υπήρχαν άνδρες που είχαν την ίδια επιλογή για τα ουίσκι τους όπως στα άλογα ή στα βιβλία τους. Υπήρχε τότε κάτι σαν ποιότητα. Αλλά δεν υπήρχε ένα τέτοιο τρομώδες παραλήρημα. Αυτό ήρθε αργότερα, με την εξαφάνιση του καθαρού ουίσκι. Ένας οινοπνευματοποιός σπάνια γινόταν πλούσιος – ήταν πολύ αφοσιωμένος στη διατήρηση της ποιότητας του προϊόντος του και αυτό του στοίχιζε πολύ χρόνο.

Υπήρχαν ορισμένες μάρκες γνωστές σε εθνικό επίπεδο λόγω της απαλότητας και της αγνότητάς τους – το πιο αγνό κρασί από τα εκλεκτότερα σταφύλια, που παλαιώθηκε στα καλύτερα προσαρμοσμένα κελάρια, δεν ήταν πιο ήπιο ή αγνό. Υπάρχουν ονόματα που παραμένουν μέχρι σήμερα – Τζέιμς Πέπερ, Τζέιμς Κρόου, Ντάνκαν Τέιλορ και άλλα – ονόματα ανδρών που ξόδεψαν χρόνο και κόπο, τα ονόματα των οποίων έγιναν «μάρκες» που εγγυώνται ποιότητα και αγνότητα. Αυτοί οι άνδρες ήταν οινοπνευματοποιοί με την πραγματική έννοια, όχι κατασκευαστές ούτε νοθευτές, αλλά αποσταγματοποιοί σε μια εποχή που η απόσταξη ήταν και επιστήμη και τέχνη, και όχι ένα απλό όνομα για να κρύψει μια τεράστια απάτη στο κοινό.

Στους καιρούς που έρχονται, όταν η δικαιολογημένη ηθική αγανάκτηση του λαού θα επιτρέψει τη μελέτη των βημάτων με τα οποία η φήμη του ουίσκι έφτασε στο σημερινό χαμηλό της βαθμό, θα δουν πόσο καλύτερα θα ήταν, πόσο πιο αποτελεσματικό και διευκρινιστικό, αν η επίθεση στο ουίσκι περιλάμβανε και μια αποκάλυψη των ανδρών που είχαν διώξει το ουίσκι από τη χώρα και πουλούσαν το δηλητήριο σαν υποκατάστατο. Τα μπαρ, οι ζυθοποιοί, οι άνθρωποι που έπιναν δυνατά ποτά ήταν όλοι τους στόχοι επίθεσης· οι Εβραίοι που αποθάρρυναν όλη την επιχείρηση συνέχισαν να εισπράττουν τα τεράστια και παράνομα κέρδη τους χωρίς να αποκαλύπτεται η ταυτότητά τους.

Το ουίσκι έπαψε να είναι ουίσκι και η μπύρα έμοιαζε λιγότερο με μπύρα· τα αποτελέσματα στην ανθρωπότητα έγιναν εμφανή και αξιοθρήνητα. Έτσι η κοινωνία αύξησε τα τέλη εκμετάλλευσης και αύξησε τους περιορισμούς. Για να το αντιμετωπίσουν αυτό, οι Εβραίοι νοθευτές έβγαλαν ακόμα φθηνότερα πράγματα, και ακόμα πιο επικίνδυνα

μείγματα. Οι άδειες αυξήθηκαν και η ποιότητα μειώθηκε· οι Εβραίοι νοθευτές έπαιρναν πάντα το μεγαλύτερο περιθώριο κέρδους. Και μέσα από τη μακρά, μακρά μάχη, κανείς, με μία ή δύο αξιοσημείωτες εξαιρέσεις, δεν είχε τη λογική και το θάρρος να κουνήσει το δάχτυλο στη συμπαγή φυλετική φάλαγγα που παρατάχθηκε πίσω από ολόκληρο τον σάπιο συνδυασμό.

Η απόσταξη είναι μια από τις επιχειρήσεις της μεγάλης λίστας που έχουν καταστραφεί από το εβραϊκό μονοπώλιο. Εκείνοι που ευνοούν την απαγόρευση πιθανότατα θα ευχαριστούν τον Εβραίο για το έργο του προς αυτή την κατεύθυνση. Μπορεί ο Εβραίος να είναι ο πράκτορας της μοίρας που θα εξουδετερώσει την επιχείρηση που πρέπει να φύγει από τη ζωή. Αλλά σε αντίθεση με αυτό το γεγονός ότι η εβραϊκή επιρροή είναι αυτή που αποθαρρύνει την ποτοαπαγόρευση, παράλληλα τόσο αυτοί που είναι υπέρ του αλκοόλ όσο και αυτοί που είναι κατά του αλκοόλ έχουν μια ενδιαφέρουσα κατάσταση να εξετάσουν.

Γενικά, οι Εβραίοι είναι με το μέρος του ποτού και πάντα ήταν. Είναι οι πιο σταθεροί πότες από όλους. Γι' αυτό μπόρεσαν να εξασφαλίσουν εξαίρεση από τους νόμους της ποτοαπαγόρευσης· οι θρησκευτικές τελετές τους απαιτούν να πίνουν μια ποσότητα που ο νόμος θεωρεί ότι είναι ίση με δέκα γαλόνια το χρόνο. Και έτσι ο νόμος της ποτοαπαγόρευσης των Ηνωμένων Πολιτειών – ένα μέρος του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών – καθίσταται νομικά αναποτελεσματικός σε βαθμό δέκα γαλονιών για κάθε Εβραίο. Η ποσότητα, φυσικά, είναι πολύ περισσότερη· είναι πάντα εύκολο να περάσετε 100 γαλόνια μέσα από ένα παραθυράκι 10 γαλονιών. Στην πραγματικότητα, χιλιάδες γαλόνια έχουν περάσει από αυτό το παραθυράκι των 10 γαλονιών.

Πολλοί άνθρωποι θα μάθουν ότι η επιχείρηση των οινοπνευματωδών ποτών στον κόσμο βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Στις Ηνωμένες Πολιτείες οι επιχειρήσεις των οινοπνευματωδών ποτών βρισκόταν σχεδόν αποκλειστικά στα χέρια των Εβραίων για 25 χρόνια πριν από την ποτοαπαγόρευση, κατά την περίοδο, στην πραγματικότητα, όταν το εμπόριο ποτών έδινε νόημα και επιβεβαίωση στα επιχειρήματα της ποτοαπαγόρευσης. Αυτή η γνώση έχει σημαντική επίδραση στην ερμηνεία της εποχής μας.

Στον τόμο, «Ο Εβραίος Κατακτητής» (The Conquering Jew), που εκδόθηκε από την εταιρεία Funk & Wagnalls το 1916, ο Τζον Φόστερ Φρέιζερ γράφει:

«Οι Εβραίοι είναι τα αφεντικά του εμπορίου ουίσκι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το 80% των μελών του Εθνικού Συνδέσμου Εμπόρων Αλκοόλ είναι Εβραίοι. Έχει αποδειχθεί ότι το 60% της επιχείρησης της απόσταξης και του χονδρικού εμπορίου ουίσκι βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Σαν μεσάζοντες ελέγχουν το κρασί της Καλιφόρνιας. Οι Εβραίοι επισκέπτονται τις πολιτείες που καλλιεργούν καπνό και αγορά-

ζουν σχεδόν όλο τον καπνό σε φύλλα, έτσι ώστε οι μεγάλες καπνοβιομηχανίες να πρέπει να αγοράζουν το ακατέργαστο προϊόν από αυτούς. Οι Εβραίοι έχουν τον έλεγχο στο εμπόριο των πούρων. Η «Αμερικανική Εταιρεία Καπνού» (American Tobacco Company) κατασκευάζει περίπου το 15% των πούρων που καπνίζονται στις Ηνωμένες Πολιτείες. Οι Εβραίοι παρέχουν τα υπόλοιπα.»

Αυτό συνέβαινε και στη Ρωσία, την Πολωνία, και τη Ρουμανία. Η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια αναφέρει ότι «Η ίδρυση του κυβερνητικού μονοπωλίου οινοπνεύματος (στη Ρωσία το 1896) στέρησε από χιλιάδες εβραϊκές οικογένειες τα προς το ζην.» Έλεγχαν την κυκλοφορία των αλκοολούχων ποτών, την επιχείρηση βότκας που υπονόμευε τη Ρωσία. Η κυβέρνηση έκανε την επιχείρηση οινοπνευματωδών ποτών εθνικό μονοπώλιο για να τους σταματήσει, κάτι που έγινε. Το ποτό στη Ρωσία ήταν εβραϊκό, όπως μαρτυρεί η Εγκυκλοπαίδεια. Όποιος διαβάσει προσεκτικά το άρθρο για τη Ρωσία, ειδικά τις σελίδες 527 και 559 στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια, δεν θα έχει καμία αμφιβολία ως προς το γεγονός. Στη Ρουμανία όλο το «εβραϊκό ζήτημα» ήταν ζήτημα του ποτού. Τα χωράφια των αγροτών τέθηκαν υπό τον έλεγχο των οινοπωλών και η επιχείρηση του εμπορίου οινοπνευματωδών ποτών ήταν αυστηρά ένα εβραϊκό μονοπώλιο για χρόνια. Το ίδιο ίσχυε στην Πολωνία. Δεν προκαλεί έκπληξη, λοιπόν, ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες το ουίσκι έγινε επίσης εβραϊκό.

Για ευκολία στις λεπτομέρειες αυτής της ιστορίας, οι περισσότερες από τις παρατηρήσεις που έγιναν θα επικεντρωθούν στην πολιτεία του Κεντάκι. Σχεδόν κάθε ηλικία γνωρίζει τη φράση «ωραίο παλιό ουίσκι του Κεντάκι». Κάποτε ήταν μια φράση που σήμαινε κάτι. Το Κεντάκι παρήγαγε, στις ασβεστολιθικές περιοχές του, το είδος του νερού που ταιριάζει καλύτερα με τα συστατικά του ουίσκι. Η λέξη «Μπέρμπον» (Bourbon), γνωστή κυρίως σαν ένα είδος ουίσκι, είναι στην πραγματικότητα το όνομα μιας κομητείας στο Κεντάκι όπου παρασκευάστηκε για πρώτη φορά το «ουίσκι μπέρμπον». Το πόσο βαθιά επηρεάζει το προϊόν η περιοχή στην οποία παρασκευάζεται το ουίσκι μπορεί να συναχθεί από το γεγονός ότι ένας πρωτόγονος αποσταγματοποιός ονόματι Σιλντς, ο οποίος έγινε διάσημος για μια μάρκα μπέρμπον που παρασκευάζεται από τα νερά του Γκλεν Κρηκ (Glen's Creek), συνέλαβε την ιδέα να μειώσει το κόστος του μεταφέροντας το αποστακτήριο του στο Ιλινόις, όπου θα βρισκόταν πιο κοντά στα πλούσια χωράφια με καλαμπόκι. Απογοητεύτηκε. Το νερό του Ιλινόις δεν έκανε για το μπέρμπον. «Η κυριαρχία της φύσης» είναι υπέρτατη. Το ρούμι της Τζαμάικα οφείλει το χαρακτηριστικό του στα νερά της Τζαμάικα. Το κρασί «Πορτ» (Port) παράγεται καλύτερο στην περιοχή Άλτο Ντούρο στην Πορτογαλία, η σαμπάνια στην περιοχή Ρενς (Rheims) στη Γαλλία και η μπύρα στη Βαυαρία. Και έτσι, στο Κεντάκι υπήρχε ο σωστός συνδυασμός στοιχείων που έκανε το προϊόν ουίσκι αυ-

τού του κράτους παγκοσμίως γνωστό.

Ένα αλκοολούχο απόσταγμα από σιτηρά μπορεί να παρασκευαστεί σε οποιοδήποτε κλίμα και με πολλές μεθόδους. Τα ουδέτερα αποστάγματα, τα υψηλής ποιότητας κρασιά και το αλκοόλ, δεν είναι αυτόχθονα πουθενά. Μπορούν να παρασκευασθούν σε οποιοδήποτε κρυφό δωμάτιο ή κελάρι, σε πολύ λίγο χρόνο. Λίγη προσοχή απαιτείται. Ένα παρασκεύασμα ναρκωτικών και οινοπνευματωδών ποτών, κατάλληλα χρωματισμένο και αρωματισμένο, με παραπλανητική επισήμανση «ουίσκι» και μια κατάρρευση πάνω στο μπαρ, είναι έγκλημα ενάντια στην τέχνη της απόσταξης, ενάντια στο ανθρώπινο νευρικό σύστημα και κατά της κοινωνίας.

Οι αναγνώστες μπορεί να θυμούνται ότι το 1904, ο Δρ. Χάρβεϊ Ουάσινγκτον Ουάιλι, τότε επικεφαλής του Γραφείου Χημείας των Ηνωμένων Πολιτειών, είχε πολλά να πει σχετικά με αυτό. Αλλά επειδή δεν επεσήμανε ότι το κακό στο οποίο επιτίθετο καλλιεργούνταν από μια και μόνο κατηγορία ανδρών που είχαν σκοπό να κερδίσουν με κόστος την καταστροφή μιας αμερικανικής βιομηχανίας και σε αμέτρητες χιλιάδες Αμερικανούς πολίτες, λίγοι του έδωσαν κάποια σημασία. Το κοινό υπέθεσε ότι ο Δρ. Ουάιλι αναφερόταν σε ένα τεχνικό ζήτημα που ενδιέφερε μόνο τους Αμερικανούς οινοπνευματοποιούς. Ενδιέφερε πολύ περισσότερο τον Αμερικανό πολίτη, αν δεν το γνώριζε, αν κάποιος είχε το ξεκάθαρο όραμα και το θάρρος να αποκαλύψει τη μεγάλη συνωμοσία του εβραϊκού ουίσκι.

Η διαφορά μεταξύ της μη εβραϊκής και της εβραϊκής μεθόδου, όπως φαίνεται στην ιστορία του αμερικανικού ουίσκι, περιγράφεται από τον Δρ. Ουάιλι:

«Η παλαίωση του ουίσκι απαιτεί χρόνια. Είναι ακριβή. Το ουίσκι διαρρέει. Επιτρέπεται να «κάτσει» για τέσσερα τουλάχιστον χρόνια. Ο σκοπός αυτού είναι να επιτραπεί η οξείδωση του αλκοόλ... Υπάρχει απώλεια ενδιαφέροντος για την αξία του ουίσκι όσο παλαιώνει· γι’ αυτό είναι μια δαπανηρή διαδικασία. Η παρασκευή όμως σύνθετου ή τεχνητού ουίσκι έχει σαν σκοπό την αποφυγή αυτής της μακράς και δαπανηρής διαδικασίας. Οι δημιουργοί ξεκινούν με το αγνό προϊόν οινοπνευματωδών ποτών που μπορεί να γίνει σε λίγες ώρες... Σε αυτό προστίθεται αρκετό νερό για να το αραιώσει τη δύναμη του ουίσκι. Το επόμενο βήμα είναι να το χρωματίσουμε... αυτό γίνεται προσθέτοντας καμένη ζάχαρη και καραμέλα. Το επόμενο πράγμα είναι να δώσουμε τις γεύσεις... Παρεμπιπτόντως, έχω περιγράψει, ότι σε δύο ή τρεις ώρες ο νοθευτής μπορεί να φτιάξει ένα υλικό που να μοιάζει, να μυρίζει, να έχει γεύση και να αναλύεται σαν το γνήσιο ουίσκι, αλλά έχει διαφορετική επίδραση στον οργανισμό. Οι άνθρωποι που πίνουν αυτό το ουίσκι είναι πολύ πιο πιθανό να αρρωστήσουν από αυτό από εκείνους που πίνουν το γνήσιο προϊόν.»

Κατέφευγαν σε κάθε είδους πρακτικές. Αγόραζαν τα ναρκωτικά και τις

ακατέργαστες «σοδειές» ουίσκι και η επιχείρηση του «διόρθωσης», όπως ονομαζόταν, ξεκινούσε την καταστροφή της φυσικής και υγιεινής διαδικασίας της απόσταξης. Γρήγορα χρήματα, ανεξάρτητα από το τι συνέβη στον πελάτη: αυτό ήταν το κίνητρο της επιχείρησης διόρθωσης.

Αυτή η επιχείρηση «διόρθωσης» ήταν κυρίως εβραϊκή. Κατά διαστήματα ένας μη Εβραίος συνεργαζόταν με Εβραίους συνεταίρους, αλλά σπάνια. Είχε βρεθεί ο τρόπος να ανταλλάσσεται η φήμη του όρου «ουίσκι» με τη σύνθεση ενός υγρού που έμοιαζε και είχε γεύση σαν ουίσκι, αλλά η επίδραση του ήταν βλαβερή. Αυτή ήταν η οικονομική απάτη – η υιοθέτηση του ονόματος «ουίσκι» για ένα συνθετικό δηλητήριο. Υπήρχε μια συγκάλυψη της έννοιας «ανακαθορισμένα αποστάγματα» μια παραπλανητική χρήση της λέξης «μείγμα» και ακόμη και μια πιο δόλια παραποίηση σχετικά με την παλαίωση. Αν η χημική εξαπάτηση μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να κάνει ένα ουίσκι να έχει γεύση σαν να ήταν εννέα ετών, τότε διαφημιζόταν ως «εννέα χρόνια στο δάσος». Εδώ είναι μια μικρή μαρτυρία του εβραϊκού δικαστηρίου:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Η παρασκευή του ουίσκι σας είναι εννέα χρόνων παλιά;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Εννέα χρονών, αλλά θέλω να εξηγήσω από αυτή την άποψη ότι το ουίσκι μπορεί να μην υπήρχε εννέα χρόνια πριν μπει σε αυτό το μπουκάλι... Αυτή η μάρκα ουίσκι που ονομάζουμε ως μείγμα εννέα ετών, σημαίνει ότι είναι ίσο με ένα ουίσκι εννέα ετών σε απαλότητα και ποιότητα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς καταλήξατε στο γεγονός ότι όταν το βάλατε σε αυτό το μπουκάλι το ουίσκι ήταν εννέα ετών;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Επειδή συγκριτικά είναι εννέα ετών.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πώς καταλήγετε σε αυτό το αποτέλεσμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Με δειγματοληψία. Παίρνουμε το ουίσκι που το αφήνουμε να παραμείνει στην αρχική συσκευασία για εννέα χρόνια και το συγκρίνουμε με το εννιάχρονο μείγμα μας και το βρίσκουμε ότι είναι ίδιο σε απαλότητα. Ως εκ τούτου, το ταξινομούμε σαν ουίσκι εννέα ετών.

Αφήνουμε τον αναγνώστη να σχηματίσει τη δική του κρίση για αυτή την νοοτροπία. Το ουίσκι έφερε ένα όνομα που έμοιαζε με μια διαχρονική μάρκα αγνών προϊόντων και καμάρωνε το όνομα Κεντάκι, όταν δεν ήταν καθόλου ουίσκι, δεν ήταν προϊόν του Κεντάκι, αλλά συνδυαζόταν με ουδέτερα αποστάγματα από την Ιντιάνα, χυμό δαμάσκηνου από την Καλιφόρνια, καραμέλα από οπουδήποτε και ουίσκι Ιλινόις από την Πεόρια για να του δώσει γεύση.

Αν και το Λούισβιλ, στο Κεντάκι, έγινε η έδρα των ανδρών ουίσκι, το Σινσινάτι του Οχάιο, μια πλήρως εξιουδαϊσμένη πόλη, ήταν που έγινε το μεγαλύτερο αρχηγείο για τους άντρες του ψευτο-ουίσκι, τους νοθευτές, τους αναμείκτες και τους ρεκτιφιέρ. Ο κατάλογος των εμπόρων ποτών στο Σινσινάτι μοιάζει με κατάλογο του γκέτο της Βαρσοβίας. Στο Λούι-

σβιλ η ιουδαϊκή χροιά της πόλης, καθώς και η κοινωνία, είναι πολύ αξιοσημείωτη· πράγματι, οι περισσότεροι από τους κορυφαίους Εβραίους στην επιχείρηση του ουίσκι είναι τώρα «άποικοι» του Κεντάκι.

Ο εβραϊκός χαρακτήρας της επιχείρησης ουίσκι από τον Εμφύλιο Πόλεμο μπορεί να οπτικοποιηθεί με το απλό τέχνασμα σημειώνοντας πόσες από τις πιο γνωστές μάρκες ήταν σε διάφορες ημερομηνίες υπό τον έλεγχο των Εβραίων:

Υπάρχει το «Old 66», που ανήκει στην Straus, Pritz & Co.

«Highland Rye», ιδιοκτησία της Freiberg & Workum.

«T. W. Samuel Old Style Sour Mash», που ανήκει στον Μαξ Χιρς, την Star Distilling Company.

«Bridgewater Sour Mash and Rye Whiskies», «Rosewood and Westbrook Bourbon Whiskies», απόσταξη των J. & A. Freiberg.

«T. J. Monarch» και «Davies County Sour Mash Whiskies», που ελέγχονται από τους J. & A. Freiberg.

«Louis Hunter 1870», «Crystal Wedding» και «Old Jug», σε μίξη των J. & A. Freiberg.

«Gannymede '76,» που κυκλοφόρησε από τους Σίγκμουντ και Σολ Φράιμπεργκ.

«Jig-Saw Kentucky Corn Whisky», «Lynndale Whisky», «Brunswick Rye and Bourbon», της εταιρείας Hoffheimer Brothers Company.

«Red Top Rye» και «White House Club», της Ferdinand Westheimer & Sons.

Το «Green River» που μπήκε στον έλεγχο του E. La Montague.

Το «Sunnybrook», μια ευρέως διαφημισμένη μάρκα, για τη διαφήμιση της οποίας ένας άνδρας με στολή επιθεωρητή των Ηνωμένων Πολιτειών στεκόταν πίσω σαν να την ενέκρινε, ανήκε εκείνη την εποχή στην Rosenfield Brothers & Co.

Το «Mount Vernon», από την Hannis Distilling Company, ανήκε εκείνη την εποχή στον Άντζελο Μάγιερ.

Το «Belle of Nelson» που ανέλαβε τον έλεγχο του εβραϊκού τραστ, το οποίο γεννήθηκε νόμιμα από τους Λέβι Μάγιερ και Άλφρεντ Όστριαν, ο τελευταίος είναι ο δικηγόρος του Σικάγο, το όνομα του οποίου θα θυμάστε σε σχέση με τα άρθρα του μπέιζμπολ αυτής της σειράς.

Το «James E. Pepper» ανήκε στον Τζέιμς Γουλφ.

Το «Cedar Brook» ανήκε στην Julius Kessler & Co. Προηγουμένως ήταν το παλιό «W. H. McBrayer», αλλά ο πραγματικός Ουίλλιαμ Χάρισον Μακμπράιερ (W. H. McBrayer), γνωρίζοντας τις νέες μεθόδους που προέκυψαν στην παραγωγή οινοπνευματωδών ποτών, ζήτησε στη διαθήκη του να μην χρησιμοποιείται το όνομά του σαν επωνυμία αφού έπαψε να βλέπει ότι το προϊόν ήταν άξιο του ονόματός του.

Στις περιοχές του Πίτσμπουργκ και της Πεόρια, ίσχυε η ίδια ιστορία· το υποτιθέμενο ουίσκι που παρασκευαζόταν σε αυτές τις περιο-

χές ελεγχόταν, με μία εξαίρεση, από Εβραίους.

Το Great Western Distillery, στην Πεόρια, ανήκει σε μια εταιρεία Εβραίων. Δύο από τις μάρκες της ήταν η «Ravenswood Rye» και η «Ravenswood Bourbon».

Η Woolner Distillery έφτιαξε τα «Old Grove Whisky» και «Old Ryan Whisky» και «Bucha Gin».

Μόνο στην πόλη της Πεόρια υπάρχουν δεκαπέντε μεγάλες περιουσίες, όλες κατέχονται από Εβραίους, και ως επί το πλείστον δημιουργήθηκαν σε ό,τι πέρασε στην Πεόρια για το ουίσκι.

Πάρτε μόνοι σας την πόλη του Σινσινάτι και σημειώστε τι αποκαλύπτει ακόμη και ένας ελλιπής κατάλογος σχετικά με τα ονόματα των ανδρών που ταξινομούνται ως «αποστακτήρες»:

Bernheim, Rexinger & Company· Elias Bloch & Sons· J. & A. Freiberg· Freiberg & Workum· Helfferich & Sons· Hoffheimer Brothers Company· Elias Hyman & Sons· Kaufman, Bare & Company· Klein Brothers· A. Loeb & Co.· H. Rosenthal & Sons· Seligman Distilling Company· Straus, Pritz & Company· S. N. Weil & Company και F. Westheimer & Sons· με πολλούς άλλους Εβραίους που κρύβονται κάτω από φανταχτερά εμπορικά ονόματα και ονομασίες εταιρειών. Το ίδιο συμβαίνει σε όλο το Οχάιο, το οποίο, παρεμπιπτόντως, είναι μία από τις πιο εβραϊκές πολιτείες στην Ένωση.

Οι λίστες που δίνονται εδώ σε καμία περίπτωση δεν γίνονται για να δείξουν τους αριθμούς των Εβραίων που ασχολούνταν με την επιχείρηση των οινοπνευματωδών ποτών, υποδεικνύουν μόνο την όψη που αποκτά η επιχείρηση όταν γίνει κάποια έρευνα πίσω από τις «μάρκες» και τις εμπορικές ονομασίες. Οποιοσδήποτε πολίτης σε οποιαδήποτε πόλη δεν θα δυσκολευτεί να επιβεβαιώσει τη δήλωση ότι οι περισσότεροι από τους νοθευτές και χονδρέμπορους και μεσίτες στο εμπόριο του ουίσκι της πόλης του ήταν Εβραίοι.

Αλλά δεν αποκτά σημασία μόνο το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις των οινοπνευματωδών ποτών ελέγχονταν από τους Εβραίους. Αυτό είναι ένα γεγονός που κανείς δεν θα το αρνηθεί – ούτε καν οι υπερασπιστές των Εβραίων. Αλλά είναι και το πρόσθετο γεγονός ότι απλώθηκε σε αυτή τη χώρα ο μηχανισμός ενός φαύλου συστήματος που ενώ προοριζόταν να καταστρέψει την επιχείρηση του ποτού – όπως ίσως άξιζε να καταστραφεί – κατέστρεψε επίσης εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες που εμπιστεύονταν ότι το «αγνό και ανόθευτο» σήμαινε αυτό που είχαν σκοπό να μεταδώσουν οι λέξεις. Θα ήταν μια ξεχωριστή ιστορία να αφηγηθούμε όλη τη χειραγώγηση των ετικετών, την πειρατεία των εμπορικών σημάτων, το ασυνείδητο παιχνίδι με τις λέξεις «αγνό και ανόθευτο» για το οποίο ήταν ένοχο το αντιαμερικανικό καρτέλ του «νοθευμένου ποτού». Φυσικά, το υλικό ήταν «αγνό και ανόθευτο» – το ίδιο και το καρβολικό οξύ – αλλά δεν ήταν ουίσκι! Υπήρχαν πάρα πολλές παραβιάσεις του νόμου και αναγνωρίστηκε αρκετά καλά στις εργασίες

νόθευσης σαν τακτική πρακτική να δεσμεύεται ετησίως ένα συγκεκριμένο ποσό για την πληρωμή των προστίμων που επιβάλλονταν σε βάρος του. Επακολούθησε μια φασαρία νοθείας και απάτης, με το ουίσκι να παρασκευάζεται σε πολλά κελάρια των μπαρ και τα επικίνδυνα μυστικά της παρασκευής νοθευμένων ποτών να διακινούνται στο εξωτερικό μεταξύ των πελατών του τραστ.

Σύντομα οι ιδιοκτήτες των μπαρ αντιλήφθηκαν το γεγονός ότι ήταν τα θύματα του παιχνιδιού. Σπάνια ο Εβραίος ασχολούνταν με την κατανάλωση μπύρας των πέντε σεντς ή του ουίσκι των δέκα σεντς· αυτό έμενε να το κάνει ο «γκαφατζής μη-Εβραίος»· ο Εβραίος βρισκόταν στο τέλος της χονδρικής όπου πραγματοποιούνταν τα πραγματικά κέρδη. Οι ιδιοκτήτες των μπαρ όμως, πήραν το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης. Οι Εβραίοι «αποστάκτες», όπως ονομάζονταν οι νοθευτές και οι αναμείκτες των περιοχών του Λούισβιλ και της Πεόρια, φορούσαν μεταξωτά καπέλα και η αξιοπρέπειά τους ήταν αδιαμφισβήτητη. Οι ιδιοκτήτες των μπαρ έκαναν μια ύστατη προσπάθεια για να σώσουν την επιχείρησή τους, αλλά η βρώμα που ξεχύνονταν δεν βελτιώθηκε και ήρθε η ποτοαπαγόρευση που σάρωσε τα μπαρ, αλλά, όπως θα δείξει η συνέχεια, δεν στέρησε από τον Εβραίο νοθευτή τα κέρδη του.

Πόσες από τις επιχειρήσεις των οινοπνευματωδών ποτών στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν στο ουίσκι και πόσες στα νοθευμένα αποστάγματα;

Η 12η απογραφή των Ηνωμένων Πολιτειών, του 1900, έλεγε: «Τα περισσότερα από τα αποσταγμένα οινοπνευματώδη ποτά που καταναλώνονται σαν ποτό από τον αμερικανικό λαό περνούν μέσα από ανακαθαρισμό. Οι διαφορετικές κατηγορίες ανακαθαρισμένων οινοπνευματωδών ποτών κυμαίνονται από τις φθηνότερες παρασκευές ουδέτερων οινοπνευματωδών ποτών και ναρκωτικών μέχρι την απλή ανάμειξη νέων και παλιών ουίσκι».

Πριν από είκοσι χρόνια, οι στατιστικές έδειχναν ότι το 80% του λεγόμενου ουίσκι που παράγεται στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν ιμιτασιόν ουίσκι. Ο επικεφαλής χημικός Δρ. Ουάιλι, του οποίου το ενδιαφέρον δεν ήταν η ποσότητα αλλά η ποιότητα, έδωσε ως πληροφορία «ότι πάνω από το μισό ουίσκι σε αυτή τη χώρα ήταν νοθευμένο ουίσκι. Λιγότερο από το μισό ήταν γνήσιο· και ενώ συνήθως αναμίγνυαν λίγο το παλιό ουίσκι με αυτό, συχνά το πουλούσαν καθαρά και απλά όπως είναι, ουίσκι που δεν έχει καμία αξίωση να ονομάζεται ουίσκι με την πραγματική έννοια αυτού του όρου».

Όλα αυτά όμως ήταν μόνο μια αρχή. Ήρθε η στιγμή, που αναπτύχθηκε σε ορισμένα μυαλά σε αυτή τη χώρα, το όραμα ενός υπέροχου συνδυασμού αλκοολούχων ποτών. Σχεδιάστηκε να σαρώσει τόσο τις καλές όσο και τις κακές μάρκες σε μια κοινή διαχείριση – τον έλεγχο της οποίας θα υποψιάζεται ο αναγνώστης αυτή τη στιγμή – και έτσι όχι μόνο κεφαλαιοποιήσουν τη φήμη που είχαν αποκτήσει οι παλιοί Αμερικανοί

οινοπνευματοποιοί μέσα από χρόνια τίμιας απόσταξης, αλλά και να χρησιμοποιήσουν τις εμπορικές ονομασίες των αγνών αγαθών σαν μάσκα για έναν κατακλυσμό από το βλαβερό είδος ποτού που άφηνε ένα ίχνος αυτοκτονίας, παραφροσύνης, εγκλήματος και τα συντρίμμια της κοινωνίας στο πέρασμά του.

Αυτό, με την ανεξάρτητη μαρτυρία για την εβραϊκή καθοδήγηση όλων, θα αποτελέσει το θέμα μιας ξεχωριστής ιστορίας.

«The Dearborn Independent», τεύχος 17 Δεκεμβρίου 1921

LXIII

Το γιγάντιο τραστ των εβραϊκών ποτών και η εξέλιξή του

Έχει αποδειχθεί πώς η επιχείρηση αμερικανικού ουίσκι έγινε εβραϊκή. Οι οινοπνευματοποιοί καθαρού ουίσκι που χρειάζονταν χρόνια για να το φτιάξουν, εκδιώχθηκαν από τους παρασκευαστές ναρκωτικών και χημικών ποτών που μπορούσαν να παρασκευαστούν σε τρεις ή τέσσερις ώρες. Το τελευταίο, όντας φθηνότερο και πιο μεθυστικό, σφετερίστηκε πλήρως την αγορά, που το κοινό δεν έμαθε ποτέ ότι δεν ήταν ουίσκι. Είχε κλέψει το όνομα του ουίσκι, και με αυτό το όνομα η δίκαιη αγανάκτηση του κόσμου το απαγόρευε· και με αυτό το όνομα εξακολουθεί να πωλείται από λαθρέμπορους με προκαταβολή 1.000%. Η χρήση της ψεύτικης ετικέτας δεν είναι νέα, δεν είναι προϊόν των ημερών της ποτοαπαγόρευσης· ξεκίνησε με την έλευση του εβραϊκού κεφαλαίου στον κλάδο των οινοπνευματωδών ποτών. Το ουίσκι, προσεκτικά και επιστημονικά φτιαγμένο, καθαρισμένο μετά από πολλά χρόνια ανάπαυσης στην αποθήκη, ήταν ένα αμερικανικό προϊόν· τα «κόκκινα μάτια», το «φτηνό και δυνατό», το «χτυπάει στο κεφάλι» και το «ελαφρύ ουίσκι» που αναμειγνύονταν και πωλούνταν την ίδια μέρα, ήταν εβραϊκά προϊόντα.

Ο νόμος για τα καθαρά τρόφιμα μπήκε στον αγώνα για την προστασία της αμερικανικής βιομηχανίας, αλλά παραβιάστηκε σε κάθε βήμα. Το κακό ποτό βρισκόταν σε τόσο βαθιά κατάσταση δημόσιας ντροπής που οι άνθρωποι έδωσαν ελάχιστη προσοχή στις προσπάθειες του επικεφαλής χημικού Δρ. Ουάιλι. Νόμιζαν ότι όταν είπε «ουίσκι» εννοούσε τα πράγματα που ήξεραν σαν «ουίσκι» και τον αγνόησαν. Ο εκφυλισμός της επιχείρησης των οινοπνευματωδών ποτών γινόταν όλο και πιο μεγάλος, προς έκπληξη τόσο των φίλων όσο και των εχθρών του, και κανείς δεν είχε το κλειδί για την κατάσταση, επειδή κανείς δεν είδε, ούτε έβλεπε, είχε το θάρρος να αποκαλύψει το εβραϊκό πρόγραμμα πίσω από το σκηνή.

Για να συνεχίσουμε την ιστορία: Ακόμα και όταν τα φτηνά νοθευμένα αλκοολούχα ποτά που μεταμφιέζονταν σαν «ουίσκι» είχαν κερδίσει μια κυρίαρχη θέση στην αγορά, εις βάρος της επιχείρησης σε καθαρές μάρκες, οι Εβραίοι νοθευτές δεν ήταν καθόλου ικανοποιημένοι. Παρέμειναν μερικές αμερικανικές μάρκες των οποίων τα ονόματα, λόγω της αξιοπιστίας τους, ήταν στην κορυφή της λίστας. Η ίδια η ποιότητά τους, αν και περιορισμένης ποσότητας, ήταν μια συνεχής πρόκληση για τα νοθευμένα μείγματα των οποίων οι νοθευτές παρήγαγαν εκατομμύρια

γαλόνια ετησίως.

Πώς να αφαιρεθούν από την αγορά αυτές τις τυπικές αμερικανικές μάρκες, με τις ειλικρινείς ετικέτες τους; – αυτό ήταν το πρόβλημα που αντιμετώπισαν οι ηγέτες των εβραϊκών επιχειρήσεων νοθευμένων ποτών. Η πρώτη λύση ήταν, χαρακτηριστικά, η απάτη. Οι αποστολές αγνών αγαθών θα παρέκκλιναν κάπου στη διαδρομή, ενώ οι νοθευτές έβγαζαν το μισό ουίσκι και ξαναγέμιζαν τα βαρέλια με ανάμεικτες ενώσεις. Ο κόσμος που είχε μείνει έκπληκτος με τα κόλπα των λαθρεμπόρων – την παρέκκλιση των διαδρομών των αποστολών ουίσκι, τη «ληστεία» φορτωμένων φορτηγών και ούτω καθεξής – δεν θα ήταν τόσο έκπληκτος αν ήξερε ότι οι νοθευτών του κακού ποτού είχαν χρησιμοποιήσει κάθε κόλπο πριν από είκοσι χρόνια! Τότε ήταν εβραϊκό, όπως είναι και τώρα, αλλά κανείς δεν τολμούσε να το πει. Το να απαριθμήσουμε απλώς τα κόλπα θα απαιτούσε πολύ χώρο. Ήταν μια άσχημη επιχείρηση από οποιαδήποτε άποψη.

Ωστόσο, οι τυπικές μάρκες διατήρησαν τη θέση τους στην εμπιστοσύνη του κοινού. Ο Εβραίος που ισχυρίζεται ότι είναι ανώτερος σε ικανότητες του Αμερικανού δεν σκέφτηκε να φτιάξει καλύτερο ουίσκι και έτσι να κερδίσει την αγορά· σκέφτηκε να απαλλαγεί από το καλύτερο ουίσκι, ότι το επικίνδυνο, το νοθευμένο προϊόν μπορεί να καταλάβει το πεδίο.

Ήταν η εποχή των τραστ. Οι μεγάλες επιχειρήσεις συγχωνεύονταν. Οι ηγέτες των επιχειρήσεων των νοθευμένων υλικών συνειδητοποίησαν ότι, αν μπορούσαν να σαρώσουν όλα τα τίμια αποστακτήρια σε συνδυασμό με όλα τα μέρη ανακαθαρισμού, να τα βάλουν όλα κάτω από μια διαχείριση και να υποβαθμίσουν την ποιότητα των διάσημων εμπορικών σημάτων στα πρότυπα των φθηνών – εξαργυρώνοντας τα ονόματα των εμπορικών σημάτων και επωφελούμενοι διπλά μειώνοντας το κόστος που απαιτεί η ποιότητα – θα μπορούσαν έτσι να επιτύχουν με οικονομικό τρόπο αυτό που είχε δοκιμαστεί στο παρελθόν με λιγότερο αξιόπιστες μεθόδους.

Η αρχή της ιδέας ενός «συνδυασμού ουίσκι» ήταν θεμιτή. Οι ιδιοκτήτες των αποστακτήρων του Κεντάκι (που πρέπει να διακρίνονται από τους ανακαθαριστές και τους νοθευτές) προσπάθησαν το 1898 να δημιουργήσουν έναν συνδυασμό που θα ένωνε όλους τους νόμιμους αποστακτήρες στη μάχη κατά της πλημμύρας του ψεύτικου ουίσκι. Είναι όμως, σημαντικό ότι δεν υπήρχαν αρκετά κεφάλαια στη νόμιμη επιχείρηση ουίσκι για τη χρηματοδότηση του σχεδίου. Αλλά όταν οι παρασκευαστές ψεύτικων αλκοολούχων ποτών έπιασαν την ιδέα, διέθεσαν εκατομμύρια δολάρια – ακριβώς όπως σήμερα, παρά τα βάσανα των βιομηχανιών – από τα εκατομμύρια του εβραϊκού κεφαλαίου που υπήρχαν στη διάθεση των επιχειρήσεων των κινηματογραφικών ταινιών!

Στην εφημερίδα Courier-Journal του Λούισβιλ, του μήνα Φεβρουαρίου 1899, αναφέρεται η ιστορία των πρώτων επιχειρήσεων προς τη δημιουρ-

γία ενός καρτέλ, και φυσικά σφραγίζοντας τα διστακτικά αποστακτήρια. «Συγχωνευμένα αποστακτήρια του Κεντάκι σε έναν καρτέλ μαμούθ. Κεφάλαιο 32.000.000 $. Συμμετέχουν μερικά από τα μεγαλύτερα εργοστάσια στην πολιτεία. Δεκαέξι στο Λούισβιλ. Θα ελέγχει το 90% του προϊόντος και σχεδόν όλες τις τυπικές επωνυμίες.»

«Ο Λέβι Μάγιερ, από το Σικάγο, ενήργησε ως σύμβουλος στη σύνταξη των εγγράφων. Έγινε ο γενικός σύμβουλος της νέας εταιρείας.»

Αυτό το άρθρο περιείχε μια λίστα με αποστακτήρια του Κεντάκι, όλα αμερικανικά – δηλαδή μη εβραϊκά. Ήταν οι καθιερωμένες μάρκες, τα ονόματα της ποιότητας, που αναζητήθηκαν. Αυτά τα ονόματα ήταν όλα μη εβραϊκά.

«Ο Λέβι Μάγιερ, ο γενικός σύμβουλος της νέας εταιρείας, είπε απόψε: "Η εταιρεία αποστακτηρίων και αποθηκών του Κεντάκι είναι μια πραγματικότητα και θα φέρει ευημερία στην πολιτεία του Κεντάκι όπου εδώ και μερικά χρόνια επικρατεί η δυσαρέσκεια λόγω της διαφωνίας που υπάρχει μεταξύ οι ιδιοκτητών των αποστακτήρων του ουίσκι μπέρμπον, οι οποίοι για μια γενιά πριν απολάμβαναν μεγάλη ευημερία"».

Πολύ αφελής δήλωση. Αλλά ο κύριος Μάγιερ είναι ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος. Ωστόσο, υπάρχει κάποια αλήθεια στη δήλωσή του: ήταν αλήθεια ότι οι νόμιμοι οινοπνευματοποιοί είχαν μια δυσαρέσκεια, όχι επειδή ο αμερικανικός λαός δεν κατανάλωνε ποτό, αλλά επειδή ο αμερικανικός λαός είχε μεταστραφεί από την κατανάλωση καθαρού ουίσκι στα «κόκκινα μάτια»· και η δήλωση του κ. Μάγιερ ότι αυτή η δυσαρέσκεια οφείλεται «στην διχόνοια που υπήρξε μεταξύ των αποσταγματοποιών του ουίσκι μπέρμπον» χρειάζεται αναθεώρηση λόγω «του αγώνα μεταξύ των μη Εβραίων παρασκευαστών πραγματικού ουίσκι και των Εβραίων παρασκευαστών νοθευμένου ποτού».

Στην ιστορία της συγχώνευσης ακούγονται πολλά για τον κύριο Μάγιερ και τον Άλφρεντ Όστριαν. Ο Μάγιερ είναι ένας Εβραίος του Σικάγο που αξίζει μια ιστορία από μόνος του. Είναι ένας από εκείνους τους Εβραίους με τους οποίους οι υποψήφιοι για την αμερικανική προεδρία – κυρίως εκείνοι οι υποψήφιοι που έχουν χρέη – αισθάνονται ότι είναι απαραίτητο να πηγαίνουν, όταν τους προσκαλεί. Ο Όστριαν είναι αρκετά γνωστός από τη σύνδεσή του με το σκάνδαλο του μπέιζμπολ. Ήταν δικηγόρος του Ρόθσταϊν, του τζογαδόρου, το όνομα του οποίου φιγουράρει σε αυτό το σκάνδαλο, και ο οποίος πιστώνεται ότι έκανε πράγματα στη μεγάλη κατάθεσή του στο δικαστήριο που έκανα την υπόθεση να μοιάζει με όμορφη ιστορία. Ο Όστριαν εμφανίστηκε επίσης για δύο Εβραίους τζογαδόρους του Σεντ Λούις, εμπλεκόμενους στο σκάνδαλο του μπέιζμπολ, στους οποίους στη συνέχεια απαγγέλθηκε κατηγορία. Ο Όστριαν πιστώνεται επίσης τη συγγραφή του «Σχεδίου Λάσκερ» της αναδιοργάνωσης του μπέιζμπολ. Οι υπηρεσίες των Μάγιερ και Όστριαν για τα συμφέροντα του αλκοόλ του Σικάγο και της Κομητείας Κουκ, ήταν και είναι σημαντικές.

Υπήρχαν εβραϊκά ονόματα που εμφανίζονταν στο παρελθόν. Περίπου το 1889 ο Νέιθαν Χοφχάιμερ είχε προσπαθήσει να φέρει κάτω από μια διοίκηση όλη την επιχείρηση ουίσκι στο Κεντάκι, και αργότερα το δοκίμασε ο Μόρις Γκρίνμπαουμ. Είναι παραδεκτό ότι και οι δύο αυτοί άνδρες είναι Εβραίοι, και αποδεικνύεται από τα αρχεία ότι προσπαθούσαν να εδραιώσουν την επιχείρηση ουίσκι. Αλλά το μεγάλο κόλπο έγινε πραγματικά υπό την καθοδήγηση των δύο Εβραίων του Σικάγο, του Μάγιερ και του Όστριαν.

«Οι διάφορες εταιρείες που αποτελούν το τραστ είναι: *Η American Spirits Manufacturing Company, 35.000.000 $*· η Kentucky Distilling and Warehouse Association, $32,000,000· η Rye Whisky Distillers Association 30.000.000 $· η Standard Distilling Company, 28.000.000 $· και η Spirits Distributing Company, 7.500.000 $. *Πρόδρομος της γιγάντιας συγχώνευσης των συμφερόντων του ουίσκι της χώρας ήταν η οργάνωση της American Spirits Manufacturing Company* πάνω στα ερείπια του παλιού τραστ ουίσκι που έλεγχε και διηύθυνε ο Τζόζεφ Γκρίνχατ... *Ο δικηγόρος Λέβι Μάγιερ, του Σικάγο, ο οποίος ήταν νομικός σύμβουλος των ανθρώπων του ουίσκι από την ίδρυση της American Spirits Manufacturing Association*, κλήθηκε στη Νέα Υόρκη το περασμένο Σάββατο για να συζητήσει τη νομική μορφή του χάρτη και το κλείσιμο των διαπραγματεύσεων.» Τα πλάγια γράμματα δείχνουν την σύνδεση και ήταν μια σύνδεση που διατηρήθηκε μέχρι το τέλος, και μπορεί πράγματι να συνεχιστεί ακόμα.

Στη συνέχεια, στους τρεχούμενους λογαριασμούς αυτής της συγχώνευσης της επιχείρησης οινοπνευματωδών ποτών υπό τον εβραϊκό έλεγχο, εμφανίζεται ένα άλλο όνομα. Στις 15 Μαρτίου 1899:

«Ο Άντζελο Μάγιερ, ένας μεγάλος αγοραστής ουίσκι στη Νέα Υόρκη, βρέθηκε στο Λούισβιλ προσπαθώντας να αγοράσει πολλά ουίσκι». Φαίνεται ότι ο κύριος Μάγιερ έβαλε κάποιον φτωχό να πει πόσο δύσκολο ήταν να αγοράσεις ουίσκι σε μεγάλες παρτίδες.

Και τότε, στις 17 Μαρτίου, δύο μέρες αργότερα, εμφανίστηκε αυτό: «Ο κ. Άντζελο Μάγιερ, ο πλούσιος άνθρωπος του ουίσκι από τη Φιλαδέλφεια, έχει διοριστεί ένας από τους γενικούς διευθυντές της επιχείρησης της Kentucky Distilleries Company και έχει δεσμευτεί να διορίσει άνδρες για να αναλάβουν τα διάφορα τμήματα των υποθέσεων της συγχώνευσης».

Η ασυμφωνία στις δύο παραπάνω παραγράφους δεν χρειάζεται να χρεωθεί στην αναλήθεια του δημοσιογράφου της εφημερίδας. Οι δημοσιογράφοι κατά κανόνα αναφέρουν πιστά αυτό που τους λένε· αλλά μερικές φορές αυτό που τους λένε δεν είναι αλήθεια.

«Ο κ. Μάγιερ συνήθως αποκαλείται ο Ναπολέων του εμπορίου ουίσκι. Ενδιαφέρεται σε μεγάλο βαθμό για τη νεοσύστατη συγχώνευση.»

«Σκοπεύουμε να φτιάξουμε άφθονο ουίσκι. Καμία επωνυμία δεν θα καταργηθεί», είπε ο κ. Μάγιερ. Πιο συχνά στις αναφορές εμφανίζονται

πλέον τα ονόματα των Λέβι Μάγιερ, Άλφρεντ Όστριαν και Άντζελο Μάγιερ.

«Ο Άλφρεντ Όστριαν, ο οποίος είναι ο νόμιμος εκπρόσωπος του Λέβι Μάγιερ, λέει ότι όλα τα αποστακτήρια που αποτελούν αντικείμενο διαπραγμάτευσης θα απορροφηθούν σε άλλες τρεις εβδομάδες».

«Σε μια συνέντευξη σήμερα ο κ. Άντζελο Μάγιερ είπε, «Πιστεύω με σιγουριά ότι τα επόμενα πέντε χρόνια θα δημιουργηθεί μια επιχείρηση που θα παράγει 10.000.000 γαλόνια ουίσκι το χρόνο».

Τον Απρίλιο του 1899, εμφανίστηκε ένα άλλο εβραϊκό κίνημα: «Ο Τζόζεφ Γουλφ, ο έμπορος ουίσκι από το Σικάγο, ο οποίος λεγόταν ότι κατείχε το περισσότερο ουίσκι του Κεντάκι, ανεξάρτητος από την εταιρεία Kentucky Distilleries and Warehouse Company, από οποιοδήποτε άλλο άτομο ή εταιρεία, βρίσκεται πίσω από τη νέα συγχώνευση εταιρειών ουίσκι που δημιουργήθηκε στο Σικάγο με κεφάλαιο 3.000.000 $. Ο σκοπός του νέου τραστ, στο οποίο λέγεται ότι θα δοθεί ο τίτλος της εταιρείας αποστακτηρίων και αποθηκών του Ιλινόις, είναι να πολεμήσει την εταιρεία αποστακτηρίων και αποθηκών του Κεντάκι».

Οι λίγοι εναπομείναντες ιδιοκτήτες αποστακτήρων του Κεντάκι ήταν επιφυλακτικοί. Θεωρούσαν τον Γουλφ, πιθανότατα λογικά, σαν προσομοίωση της εχθρότητας προς το άλλο μέρος του εβραϊκού τραστ παρασκευαστών ουίσκι προκειμένου να μαζέψει στα δίχτυα του τους υπόλοιπους ανεξάρτητους.

«Ο Άλφρεντ Όστριαν και ο Τσαρλς Στολ, δικηγόροι της Kentucky Distilleries and Warehouse Company, θα φύγουν σήμερα από το Λούισβιλ για το Σικάγο για να συζητήσουν με τον Λέβι Μάγιερ, επικεφαλή σύμβουλο του τραστ· και μάλιστα, σύμβουλος τριών μεγάλων συγχωνεύσεων εταιρειών ουίσκι και οινοπνευματωδών ποτών.»

«Ο Άλφρεντ Όστριαν, από το Σικάγο, έφυγε χθες το βράδυ για το Σινσινάτι για να κλείσει τη συμφωνία για το περίφημο αποστακτήριο "Sam Clay" της κομητείας Μπέρμπον.»

Κάτω από έναν συναρπαστικό τίτλο που περιγράφει λεπτομερώς την αναχώρηση του Εβραίου δικηγόρου Όστριαν στο Σικάγο για να δει τον Εβραίο δικηγόρο Μάγιερ, υπάρχει η ιστορία μιας ακόμα καλύτερης συγχώνευσης ουίσκι:

«Η προβλεπόμενη συγχώνευση όλων των συμφερόντων ουίσκι της χώρας θα ολοκληρωθεί σήμερα στο Σικάγο. Τώρα δημιουργείται ένα τραστ ουίσκι σίκαλης και σύντομα θα είναι έτοιμο για ενσωμάτωση και παρουσίαση σε άνδρες με κεφάλαια... Λέγεται ότι η κεφαλαιοποίηση του τραστ ουίσκι σίκαλης θα είναι 60.000.000$, και η συγχώνευση των κεφαλαίων των πέντε εταιρειών θα ανέλθει σε περίπου 175.000.000$... ο Λέβι Μάγιερ από το Σικάγο, ο Άλφρεντ Όστριαν από το Σικάγο, και Τσαρλς Στολ από τη Νέα Υόρκη , είναι οι δικηγόροι των τριών τραστ, με τον κύριο Μάγιερ να είναι ο κύριος σύμβουλος».

Και πιο αργότερα, μια δήλωση από τον Λέβι Μάγιερ:

«Η νέα συγχώνευση αποστακτηρίων σίκαλης θα είναι η μεγαλύτερη συγχώνευση ουίσκι στον κόσμο. Ελέγχεται και χρηματοδοτείται από τα ίδια άτομα και τις ίδιες εταιρείες του τραστ της Νέας Υόρκης και της Φιλαδέλφειας που ελέγχουν και χρηματοδοτούν τώρα την Kentucky Distilleries and Warehouse Company, της οποίας το κεφάλαιο είναι 32.000.000 $· την Standard Distilling and Distributing Company, με κεφάλαιο 28.000.000 $· την American Spirits Manufacturing Company, με κεφάλαιο 35.000.000 $· και την Spirits Distributing Company, με κεφάλαιο 15.000.000 $. Οι φήμες λένε», και ο κ. Μάγιερ χαμογέλασε καθώς έπιασε μια μεγάλη δέσμη νομικών εγγράφων, «ότι μετά την ολοκλήρωση της ενοποίησης της σίκαλης όλες οι χωριστές εταιρείες θα συγχωνευθούν σε μια κεντρική εταιρεία, η οποία θα έχει συνολικό κεφάλαιο κοντά στα 200.000.000 δολάρια. Μια συγχώνευση εταιρειών ουίσκι αυτού του μεγέθους θα κατέχει σίγουρα την πρώτη θέση μεταξύ των παγκόσμιων τραστ και οργανισμών αλκοολούχων ποτών».

Μια άλλη αναφορά: «Ο Άλφρεντ Όστριαν επέστρεψε σήμερα στο Λούισβιλ από τη Νέα Υόρκη, όπου βοήθησε στη δημιουργία της συγχώνευσης της American Spirits Manufacturing Company (και των τριών άλλων εταιρειών).»

«Ο κ. Όστριαν φεύγει απόψε για το Σικάγο, όπου αναμένει να κλείσει τη συμφωνία με την εταιρεία Elias Bloch & Sons για την αγορά του αποστακτηρίου “Darling” στην κομητεία Κάρολ και με τους Τζούλιους Φράιμπεργκ και Λέβι Ουόρκαμ για να εξασφαλίσουν τα δύο εργοστάσιά τους στην κομητεία Μπουν.»

Εδώ είναι δυνατό να δούμε τους Εβραίους εκπροσώπους του εβραϊκού κεφαλαίου να σπεύδουν πέρα δώθε με κάθε βεβαιότητα επιτυχίας, να εργάζονται σύμφωνα με καλά καθορισμένες γραμμές, γνωστές στον εαυτό τους αλλά κρυμμένοι από το κοινό, χτίζοντας μια κολοσσιαία δομή την οποία η κοινή γνώμη επρόκειτο να γκρεμίσει σε δύο δεκαετίες. Όμως οι δύο δεκαετίες ήταν αρκετές για να προκύψουν τεράστια έσοδα από την εγκληματική απαξίωση όλων των ειδών των οινοπνευματωδών ποτών, η οποία έγινε πιο εμφανής την εποχή της γιγαντιαίας εξυγίανσης.

Το ουίσκι έγινε τόσο βρώμικο που στο Κεντάκι, την πρωτοποριακή πολιτεία του ουίσκι, υπήρχαν μόνο τέσσερις κομητείες υπέρ του ουίσκι μέχρι το 1908. Η πρώτη δεκαετία του απόλυτου εβραϊκού ελέγχου έβαλε ακόμη και την πρώτη πολιτεία του ουίσκι στη στήλη των κατά του ουίσκι.

Οι Εβραίοι νοθευτές δεν νοιάζονταν πώς πουλούσαν τα αγαθά τους, εφόσον μπορούσαν να τα πουλήσουν σε ποσότητες. Εμφανίστηκαν τα φτηνά μπαρ με τα παράθυρά τους γεμάτα αστραφτερά μπουκάλια και φανταχτερές ετικέτες και τιμές ουίσκι φτήνιας. Οι νοθευτές έγιναν ιδιοκτήτες σαλούν προς το τέλος της εποχής των σαλούν και πολλοί Εβραίοι μπήκαν στις επιχειρήσεις των φτηνών μπαρ για μια γρήγορη εκ-

καθάριση. Το ποσοστό των ανυπόληπτων μπαρ αυξήθηκε παντού και οι ηθικοί φύλακες της κοινωνίας έμειναν έκπληκτοι με το «κύμα βίας» που «σάρωνε τη χώρα»· αλλά δεν είχαν το κλειδί που το εξηγούσε. Η επιχείρηση του ουίσκι είχε φτάσει στο τέρμα, αλλά οι άνδρες στο τιμόνι ήξεραν ακριβώς τι έκαναν κάθε στιγμή. Το να κοιτάξουμε πίσω σε εκείνη την περίοδο, με όλα τα δεδομένα στο χέρι, καθιστά ολοένα και πιο προφανές πόσο ταιριαστός είναι ο όρος «γκαφατζής ειδωλολάτρης».

Γιατί, ακόμη και ο Νόρμαν Χάπγκουντ ήξερε πόσο κακό ήταν, και το «Collier's Weekly», υπό την επιμέλειά του, ήταν το πρώτο περιοδικό στη χώρα που τύπωσε τα ονόματα των Εβραίων σε σχέση με την ακολασία των ποτών της χώρας. Αλλά εκείνες ήταν οι παλιές καλές εποχές, όταν ο Χάπγκουντ μπορούσε να πει την αλήθεια ακόμα και για τον Χερστ, τον άνθρωπο για τον οποίο γράφει τώρα τις άχαρες φλυαρίες της φιλοεβραϊκής προπαγάνδας του.

Στο περιοδικό «Collier's Weekly», κατά τη διάρκεια του έτους 1908, εμφανίστηκαν πραγματικές αλήθειες, οι οποίες χρησιμοποιούνται σήμερα σαν αποδείξεις αυτού που συνέβαινε. Υπήρξε μια ιδιαίτερα καυστική επίθεση σε αυτό που ονομαζόταν «nigger gin», ένα ιδιόμορφα άθλιο ποτό που νοθεύτηκε για να ενεργήσει εναντίον των Νέγρων με ένα μοχθηρό τρόπο. Ο Γουίλ Έργουιν μίλησε για αυτό το τζιν «ο βασιλιάς της αχρειότητας στην εκφυλισμένη διακίνηση ποτών των Ηνωμένων Πολιτειών». Αυτός ο συγγραφέας και το περιοδικό Collier's ξεκίνησαν μια νέα μόδα δίνοντας δημοσιότητα όχι μόνο στα ονόματα ορισμένων από τις μάρκες των ποτών, αλλά και στα ονόματα των ανδρών που τα έφτιαχναν. Αποδείχτηκε ότι ο κατασκευαστής μιας μάρκας «nigger gin» που είχε παρακινήσει ορισμένους νέγρους στο ανώνυμο έγκλημα, ήταν ένας Λη Λέβι (Lee Levy). Ο κ. Έργουιν έγραψε:

«Επειδή ο Νότος δεν έχει ξεμπερδέψει με τον Λη Λέβι, και επειδή οι πολίτες του μπορεί τουλάχιστον να τον διώξουν από τις επιχειρήσεις – αν δεν μπορούν να τον βάλουν πίσω από τα κάγκελα – αξίζει να απαντηθεί μια δήλωση της εφημερίδας "Εμπορική Έκκληση" (Commercial Appeal). Αυτή η εφημερίδα εγείρει ένα πραγματικό ερώτημα – κατηγορεί ότι το τζιν του Λέβι, η "Dreyfuss", η "Weil & Company's gin", η "Bluthenthal & Blickert's gin", η "Old Spring Distilling Company's gin", δεν υπάρχουν· ή ότι, αν υπάρχουν, οι πωλήσεις τους είναι ασήμαντες. Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω τα δικά μου στοιχεία για αυτό το σημείο».

Ο κ. Έργουιν στη συνέχεια περιγράφει μερικές από αυτές τις εμπειρίες. Το τζιν για το οποίο συζητούσε ήταν η πρόκληση μιας ιδιόμορφης ανομίας, οι ετικέτες του έφεραν πονηρές προτάσεις και ήταν διακοσμημένες με άκρως απρεπή πορτρέτα λευκών γυναικών:

«Αγόρασα, για αποδεικτικά στοιχεία, πολλές άλλες μάρκες, μερικές προερχόμενες από τις μεγάλες πόλεις των ποτών και κάποιες από τους ντόπιους· αλλά μπορούσα πάντα να βρω του Λέβι. Δεν το είδα ποτέ σε κανένα σαλούν που να συχνάζουν Νέγροι.»

«Στο Γκάλβεστον, το οποίο υπερηφανεύεται για την καθαρή κυβέρνησή του, κάποια μάρκα ή άλλη ήταν προς πώληση σε όλα σχεδόν τα καφάσια των παντοπωλείων.»

«Σε έναν νέγρικο δρόμο της Νέας Ορλεάνης είδα πέντε βιτρίνες σαλούν σε ένα τετράγωνο που έδειχναν το τζιν είτε του Λη Λέβι, είτε του “Dreyfuss, Weil & Company’s”. Αυτή η τελευταία εταιρεία είναι πιο έξυπνη στη δουλειά της από τις άλλες, πιο ευγενική και διακριτική στην πολιτική επισήμανσης. Χρειάζεται κάποιος που καταλαβαίνει τον Νέγρο και την αργκό του για να αντιληφθεί το αίνιγμα της διατύπωσής τους· όλα προέρχονται από μια ετικέτα που τραβάει την προσοχή στο μπροστινό μέρος των φιαλών.»

«...Τέτοια τζιν πωλούνταν παντού στο Μπέρμιγχαμ... ένα μπουκάλι, μισοάδειο, είχαν πάρει από έναν Νέγρο της κομητείας Πίκενς αμέσως μετά τη σύλληψή του για ένα έγκλημα.»

«Ο Λέβι – έτσι λένε τα κουτσομπολιά του εμπορίου οινοπνευματωδών ποτών – πλούτισε μέσα από αυτό το τμήμα της επιχείρησής του.Η “Dreyfuss, Weil & Company” διαφημίζει παντού ότι η μάρκα της είναι «η μάρκα με τις περισσότερες πωλήσεις στο Νότο.» Και όλο και περισσότερο κανείς ακούει για τραγωδίες που βρίσκονται στο τέλος αυτής της πορείας».

Αυτό είναι ένα δείγμα – ένα ξεκάθαρο δείγμα – του τι συνέβη σε κάθε μέρος της χώρας. Οι δημοσιογράφοι των εφημερίδων θα θυμούνται πώς η αστυνομία αναρωτιόταν για την αλλαγή που επήλθε σε ορισμένες ξένες κοινότητες. «Όταν έρχονται εδώ στην αρχή είναι καλοί άνθρωποι», έλεγε ο έμπειρος αστυνομικός, «αλλά σε λίγο καιρό μας δημιουργούν πολλά προβλήματα. Αυτά δεν τα κάνουν στη χώρα τους».

«Φταίει το ποτό», θα έλεγε κάποιος.

«Όχι και στη χώρα τους πίνουν, πίνουν όλη την ώρα εκεί. Αυτό που φταίει είναι το είδος του ποτού που πίνουν εδώ – το “ξύδι” που τους τρελαίνει». Αυτή ήταν η διάγνωση του καπετάνιου, που έγινε χιλιάδες φορές, αλλά κανείς δεν ήταν ο σοφότερος. Κανείς δεν είδε το κλειδί, που ήταν ο Εβραίος.

Στο Νότο ήρθε μια τρομερή περίοδος λιντσαρισμάτων και χώρισε τη χώρα σε πλευρές υπέρ των λιντσαρισμάτων και υπέρ των Νέγρων, αλλά και πάλι κανένας δεν έβλεπε τον λόγο για όλα αυτά. Το φυλετικό ζήτημα πήρε απειλητικές διαστάσεις, οι Αμερικανοί του Βορρά και του Νότου κοιταζόντουσαν λοξά, υπήρχε μια ψυχρότητα μεταξύ των περιοχών. Οι Βόρειοι είχαν την τάση να βλέπουν τους Νότιους σαν άδικους και απάνθρωπους στη μεταχείρισή τους προς τους Νέγρους, και οι Νότιοι είχαν την τάση να βλέπουν τους Βόρειους σαν ιδιοσυγκρασιακά αντιπαθείς και ανόητα ανίδεους για το ποιες ήταν οι συνθήκες.

Πίσω από όλα ήταν τα προϊόντα ανδρών όπως ο Λη Λέβι και η «Dreyfuss, Weil & Company», για να χρησιμοποιήσουμε μόνο τα ονόματα που παρατίθενται από το περιοδικό Collier’s.

Η αρχαία εβραϊκή πολιτική του διαίρει-βασίλευε-κατέστρεψε τέθηκε σε λειτουργία. Η εβραϊκή πολιτική ευνοεί τη διάσπαση σαν προετοιμασία για το είδος της ένωσης που επιθυμούν οι Εβραίοι ηγέτες. Η εβραϊκή επιρροή ήταν ισχυρή για τη διάσπαση στον Εμφύλιο Πόλεμο. Η εβραϊκή επιρροή βρίσκεται ακριβώς πίσω από την σημερινή στάση των Νέγρων απέναντι στους λευκούς άνδρες – κοιτάξτε τις λεγόμενες «κοινωνίες πρόνοιας των Νέγρων» με τις ορδές Εβραίων αξιωματούχων και προστατών! Η εβραϊκή επιρροή στο Νότο είναι σήμερα ενεργή για να διατηρήσει τη μνήμη των παλαιών διαιρέσεων. Και, σε σχέση με το ζήτημα των Νέγρων, το «τζιν του νέγρου» (nigger gin), το προϊόν εβραϊκών εργοστασίων δηλητηριασμένων οινοπνευματωδών ποτών, ήταν το πιο προκλητικό στοιχείο του.

Ψάξτε την εμφάνιση αυτού του τζιν μέχρι σήμερα και θα βρείτε την περίοδο που τα ξεσπάσματα των Νέγρων και τα λιντσαρίσματα έγιναν σοβαρά. Ψάξτε τις τοποθεσίες όπου αυτό το τζιν πουλήθηκε περισσότερο και θα βρείτε τα μέρη όπου επικράτησαν αυτές οι αναταραχές.

Είναι εξαιρετικά απλό, τόσο απλό που έχει παραβλεφθεί. Το κοινό εξαπατάται συνεχώς από μια εμφάνιση πολυπλοκότητας, όπου δεν υπάρχει. Όταν βρείτε το κουνούπι που φέρνει τον πυρετό, ο κίτρινος πυρετός δεν είναι πλέον μυστήριο.

Η ίδια πολιτική του «διαίρει-βασίλευε-κατάστρεψε» μας λέει την ιστορία της διακίνησης των ποτών. Η εβραϊκή επιρροή διαιρεμένη μεταξύ της απόσταξης και της σύνθεσης, έδιωξε την απόσταξη και στο τέλος κατέστρεψε την κυκλοφορία ως νομιμοποιημένη οντότητα.

Πρέπει να ειπωθεί όμως, ότι η καταστροφή δεν αποτελεί μέρος της εβραϊκής πρόθεσης. Το «διαίρει και βασίλευε» είναι η φόρμουλα όπως την αντιλαμβάνονται οι Εβραίοι ηγέτες, όπως, πράγματι, αναφέρεται στα Πρωτόκολλα. Η «καταστροφή» έρχεται σαν Νέμεσις στα εβραϊκά επιτεύγματα. Η Ρωσία διαιρέθηκε και κατακτήθηκε, αλλά ακριβώς όπως την είχαν κατακτήσει οι Εβραίοι, το σκουλήκι της μοίρας άρχισε να κατατρώει την κατάκτησή τους. Η ιστορία επαναλαμβάνεται όπου πετυχαίνει η εβραϊκή ίντριγκα. Ό,τι καταφέρνουν οι Εβραίοι να το κάνουν εβραϊκό, πέφτει!

Μπορεί να είναι η μοίρα. Μπορεί να είναι ο δρόμος του πεπρωμένου για την επιβίωση του ισχυρότερου. Αυτό που υποκύπτει στην ολοκλήρωση του εξιουδαϊσμού, όπως τον αντιλαμβάνονται οι Εβραίοι ηγέτες, μπορεί να αξίζει να πέσει. Η αιτιολόγηση της καταστροφής του μπορεί να φαίνεται στην πιθανότητα του εξιουδαϊσμού του. Οτιδήποτε μπορεί να εξιουδαϊκοποιηθεί καταδικάζεται σε αυτόν τον βαθμό στη λήθη.

Η ιστορία του εβραϊκού ελέγχου του ποτού έχει περάσει τώρα από δύο στάδια, τα στάδια «διαίρει και βασίλευε». Ακολουθεί το τρίτο στάδιο με γρήγορα και ανελέητα βήματα. Αν και η χώρα ήταν τυφλή για τον εβραϊκό χαρακτήρα των επιχειρήσεων των οινοπνευματωδών ποτών, δεν

ήταν τυφλή για τις καταστροφές αυτών των επιχειρήσεων στην κοινωνία.

Ήρθε ένα συναίσθημα που κινούνταν ακατάπαυστα στη χώρα και εξελίχθηκε σε θυελλώδη δύναμη· ο κόσμος θα μπορούσε να το χαρακτηρίσει μόνο σαν «κύμα». Ο όρος έγινε τετριμμένος από την υπερβολική χρήση, αλλά ήταν ακριβής περιγραφή. Η αγανάκτηση των ανθρώπων, η διέγερση της δίκαιης ηθικής τους δυσαρέσκειας ήταν σαν πλημμύρα που σηκώθηκε για να καθαρίσει τη γη. Η επίθεση έγινε στο ποτό, και ήταν δίκαιη. Η επίθεση έγινε στο ποτό και δεν ήρθε πολύ σύντομα. Η χώρα ήταν βουτηγμένη σε άθλιες παρασκευές που υπονόμευσαν γρήγορα μεγάλα τμήματα του πληθυσμού. Η εγκληματικότητα αυξήθηκε και η ντόπια δυστυχία ήταν παντού. Ο κόσμος επιτέθηκε στο μόνο πράγμα που μπορούσε να δει – επιτέθηκε στο υλικό και στα μέρη που το διένειμαν. Δεν έβλεπε τις συγχωνεύσεις των εταιρειών του εβραϊκού ουίσκι των 200.000.000 δολαρίων, δεν έβλεπε τους απαίσιους μηχανισμούς με τους οποίους το ποτό γινόταν άθλιο και βλαβερό με την παράλληλη ανάπτυξη του εβραϊκού ελέγχου.

Ο κόσμος ξεσηκώθηκε και αφάνισε τα σαλούν. Δεν αφάνισε τα αποθέματα του ποτού. Δεν διέλυσε τα συμφέροντα των Εβραίων από το ποτό. Άφησε την πηγή ανέγγιχτη. Και αυτή η πηγή εξακολουθεί να υπάρχει.

Απομένει ένα άλλο κεφάλαιο της αφήγησης: ο ερχομός της ποτοαπαγόρευσης και της παράνομης διακίνησης ποτών. Μένει να δούμε αν το ίδιο νήμα περνάει από τις τελευταίες φάσεις.

«The Dearborn Independent», τεύχος 24 Δεκεμβρίου 1921

LXIV

Το εβραϊκό στοιχείο στο λαθρεμπόριο του κακού

Ένας σπουδαστής της ιστορίας των αλκοολούχων ποτών στις Ηνωμένες Πολιτείες αναρωτιέται, όχι το πώς ήρθε η ποτοαπαγόρευση, αλλά το πώς οι αρχές επέτρεψαν να φτάσουν τα πράγματα στο σημείο ώστε να αναγκάσουν τους ανθρώπους να πάρουν το ζήτημα στα χέρια τους. Σ' αυτό το σημείο όσοι πιστεύουν στην «προσωπική ελευθερία» και όσοι πιστεύουν στη «δημόσια ασφάλεια» πρέπει να συναντηθούν μεταξύ τους. Δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι κάθε πιστός στην ποτοαπαγόρευση είναι μανιακός, ούτε μπορεί να υποστηριχθεί ότι κάθε πιστός στην «προσωπική ελευθερία» είναι μεθυσμένος ή ποτοποιός· καθένας από αυτούς αντιπροσωπεύει μια αρχή που είναι η αρχή του δικαιώματος. Αλλά ο υπερασπιστής της ποτοαπαγόρευσης μπόρεσε να επιβάλει τη νίκη επί του υπερασπιστή της «προσωπικής ελευθερίας», επειδή ο υπερασπιστής της ποτοαπαγόρευσης πιστεύει ότι τα αλκοολούχα ποτά δεν πρέπει να πωλούνται ούτε να χρησιμοποιούνται σε καμία περίπτωση, ενώ ο υπερασπιστής της «προσωπικής ελευθερίας» ότι τα αλκοολούχα ποτά δεν είναι επικίνδυνα καθόλου.

Εάν το εν λόγω στοιχείο ήταν δηλητηριασμένη οδοντόκρεμα, ή όπιο ή οποιαδήποτε άλλη επικίνδυνη ουσία, τόσο ο υπερασπιστής της ποτοαπαγόρευσης όσο και ο υπέρμαχος της «προσωπικής ελευθερίας» θα συμφωνούσαν. Αυτό που πρέπει να μάθει ο έντιμος υπέρμαχος της «προσωπικής ελευθερίας» είναι ότι το ποτό που προκάλεσε την υιοθέτηση της απαγόρευσης ήταν επικίνδυνο για το άτομο και την κοινωνία. Το ερώτημα δεν ήταν θέμα «ελευθερίας» αλλά ασφάλειας.

Δύσκολα μπορούμε να ελπίζουμε ότι όλες οι ομάδες «προσωπικής ελευθερίας» θα συμφωνήσουν με αυτό, γιατί οι περισσότερες από αυτές αποτελούνται από τους ίδιους τους άνδρες που έφτιαξαν και επωφελήθηκαν από τις ναρκωμένες και χημικές ουσίες που πωλούνταν στα μπαρ και σε μπουκάλια.

Οι ίδιοι άνθρωποι που παρασκευάζουν τα ποτά πρέπει να συμφωνήσουν με τα γεγονότα. Ακόμη και η εγκύκλιος του «Bonfort's Wine and Spirits Circular» παραδέχτηκε πριν από χρόνια ότι «το μεγαλύτερο μέρος των οινοπνευματωδών ποτών που πωλούνται σήμερα σε ποτήρι από τις γνωστές μάρκες δεν είναι αυτό που παρουσιάζεται». «Η αλήθεια του θέματος είναι (δεν μας αρέσει να το λέμε) ότι το εμπόριο κρασιού και οινοπνευματωδών ποτών αυτής της χώρας γίνεται με απάτη, και το πιο ριζοσπαστικό μέτρο πρέπει να εφαρμοστεί και να εφαρμοστεί

σθεναρά». «Πολλοί έμποροι που διακρίνονται κοινωνικά, ηθικά, θρησκευτικά και σε φιλανθρωπικούς κύκλους θα πάρουν πολλά καθαρά οινοπνευματώδη, μόλις λίγων ημερών, για να τα αρωματίσουν με λίγο βαρύ ουίσκι και θα τα σημαδέψουν στην ετικέτα ή το ποτήρι με το όνομα οποιαδήποτε πολιτείας ή κομητείας θέλουν, και με οποιαδήποτε παλαιότητα και αυτό θα το κάνουν με το χαμόγελο και τη χαρά και την εσωτερική απόλαυση που λέγεται ότι χαρακτηρίζει τον τολμηρό κουρσάρο όταν κόβει το λαιμό του και βυθίζει ένα πλοίο».

Αυτά τα αποσπάσματα δείχνουν πόσο εύκολα θα μπορούσαν οι επίσημες δημοσιεύσεις για το εμπόριο των οινοπνευματωδών ποτών να περιγράψουν την πρακτική και να υποδείξουν τον Εβραίο. Η τελευταία αναφορά ήταν ένα άμεσο χτύπημα στους Εβραίους επιχειρηματίες ποτών του Λούισβιλ, ένας από τους οποίους νοθευτές επίπλωσε ένα δωμάτιο στο Y.M.C.A. αυτής της πόλης, ένας άλλος από τους οποίους στόλισε την πόλη με δημόσια δώρα, όλοι τους είναι «άποικοι» του Κεντάκι· αν και η καταγωγή τους δεν είναι από το Κεντάκι, ούτε καν αμερικανική.

Οι εταιρείες κρασιού του Οχάιο, των οποίων οι αμπελώνες στο νησί Κέλεϊ και αλλού είχαν δημιουργήσει μια τυπική επιχείρηση, συμμετείχαν στη διαμαρτυρία. Τόνισαν ότι τα παραποιημένα κρασιά έρεαν από τα εργοστάσια στο Κλίβελαντ και στο Σινσινάτι, ενώ οι νόμιμες οινοπαραγωγικές περιοχές του Σαντούσκι και του Πουτ-ιν-Μπέϊ υφίστανται το στίγμα των δηλητηριασμένων προϊόντων. Καθώς όλη η επιχείρηση παραποίησης/απομίμησης βρισκόταν στα χέρια των Εβραίων, είναι αναπόφευκτη η δήλωση ότι το όλο κίνημα της υποβάθμισης του ποτού ήταν εβραϊκό.

Μετά ήρθε η ποτοαπαγόρευση. Το Σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών τροποποιήθηκε, η τροποποίηση επικυρώθηκε από 45 πολιτείες. Το θέμα ήταν ενεργά ενώπιον του έθνους περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο ζήτημα εκτός από το ζήτημα της δουλείας, έτσι ώστε η δράση του λαού σε αυτό πρέπει να θεωρείται σκόπιμη. Και η επιχείρηση των ποτών έληξε νόμιμα. ΑΛΛΑ –

Ποια ήταν η στάση των Εβραίων απέναντι στην ποτοαπαγόρευση ενώ συζητούνταν ενώπιον του έθνους; Ποια ήταν η στάση των Εβραίων απέναντι στην ποτοαπαγόρευση από τότε που υιοθετήθηκε;

Και οι δύο ερωτήσεις μπορούν να απαντηθούν με τον ίδιο τρόπο. Υπάρχουν, φυσικά, κάτοικοι του Κεντάκι και άλλοι που έπεισαν τους εαυτούς τους ότι οι Εβραίοι νοθευτές προέβλεψαν την ποτοαπαγόρευση και την καλωσόρισαν, επειδή είδαν ότι θα αύξανε τα κέρδη τους κατά 1.000%. Αλλά όποια κι αν είναι η αλήθεια, δεν υπάρχουν διαθέσιμα αρχεία που να το υποστηρίζουν. Οι Εβραίοι κατέστρεψαν την επιχείρηση – αυτό είναι αλήθεια· αλλά το αν την κατέστρεψαν σκόπιμα, για μεγαλύτερα αθέμιτα κέρδη, αυτό δεν μπορούμε να το πούμε. Υπάρχουν όμως, αρχεία για την εβραϊκή δραστηριότητα κατά τη διάρκεια της αναταραχής. Οι Εβραίοι ήταν ενάντια στην ποτοαπαγόρευση. Ο Τύπος

και ο άμβωνάς τους ήταν εναντίον της. Όλη τους η επιρροή στην πολιτική και στα οικονομικά ήταν εναντίον της. Ήταν η ραχοκοκαλιά ολόκληρης της προπαγάνδας υπέρ των ποτών, και είναι και σήμερα. Οι μεγάλες μετριοπαθείς οργανώσεις θα σας πουν ότι οι Εβραίοι δεν συνεισέφεραν στο έργο τους. Ένας εθνικός οργανισμός απαγόρευσης παραδέχεται ένα δώρο 5 $ εδώ και πολλά χρόνια. Ο Γουίλ Έργουιν, ερευνώντας το πρώιμο κίνημα της ποτοαπαγόρευσης στο Νότο για λογαριασμό του περιοδικού Collier's το 1901, διαπίστωσε ότι η «The Modern Voice» μια εβραϊκή θρησκευτική εβδομαδιαία εφημερίδα που εξακολουθεί να εκδίδεται, ασχολούνταν με τη μεταφορά της προπαγάνδας υπέρ του ποτού στις νότιες πολιτείες. Η «The Modern Voice» έχασε τις περισσότερες προτιμήσεις της λόγω της έλλειψης γούστου στην εκτύπωση μιας γκραβούρας εικόνας του Χριστού που επικροτεί την κυκλοφορία των ποτών. Ο Τζ. Μπερ, ένας από τους συντάκτες αυτής της εβραϊκής εφημερίδας, εξήγησε τη δραστηριοποίησή της προς αυτή την κατεύθυνση λέγοντας: ««Είμαστε μια εβραϊκή εβδομαδιαία εφημερίδα και οι Εβραίοι αντιτίθενται για ηθικούς λόγους στην ποτοαπαγόρευση». Ένας κύριος Ρόζενθαλ σχετιζόταν με το έργο. Αυτό ήταν χαρακτηριστικό του εβραϊκού Τύπου παντού. Επιστρατεύθηκε και το εβραϊκό θέατρο, κάθε άνδρας και κάθε κορίτσι, όπως και τώρα, για να χλευάσουν όσους διαμαρτυρήθηκαν για την καταστροφή του αμερικανικού λαού από το νοθευμένο ουίσκι και το κρασί. Η μουσική τζαζ, οι ταινίες, οι ψεύτικοι ιατρικοί «ειδικοί» – κάθε υπηρεσία που ήταν υπό τον έλεγχο των Εβραίων κινητοποιήθηκε για να βοηθήσει τον αγώνα για τη συνέχιση του προνομίου της ναρκωτικής ουσίας στο ποτό των ανθρώπων.

Αυτό δύσκολα θα το αρνηθούν, τουλάχιστον οι Εβραίοι. Μερικά «μέτωπα μη-Εβραίων» μπορεί να αισθάνονται υποχρεωμένα να σπεύσουν να υπερασπιστούν τους Εβραίους αρνούμενοι αυτό, αλλά το έργο τους είναι περιττό. Οι ίδιοι οι Εβραίοι δεν έχουν να πουν κάτι γι' αυτό. Δεν ήταν υπέρ της ποτοαπαγόρευσης, αλλά δεν την φοβήθηκαν· ήξεραν ότι θα απαλλάσσονταν, ήξεραν ότι θα έφερνε κάποια αθέμιτα εμπορικά πλεονεκτήματα· θα ήταν νικητές είτε έτσι είτε αλλιώς. Εβραϊκή τύχη!

Δεν προκαλεί έκπληξη, επομένως, ότι η παραβίαση και η αποφυγή του νόμου της ποτοαπαγόρευσης είχε από την αρχή μια βαθιά εβραϊκή χροιά. Η «The Dearborn Independent» θα ήταν πρόθυμη να αιτιολογήσει την δήλωση ότι το λαθρεμπόριο είναι μια ελεγχόμενη κατά 95% εβραϊκή βιομηχανία στην οποία δραστηριοποιείται μια συγκεκριμένη κατηγορία ραβίνων· ως εκ τούτου, επωφελούμαστε από την αναφορά μιας ομιλίας του ραβίνου Λίο Μόρις Φράνκλιν, του Ντιτρόιτ, προέδρου της Κεντρικής Διάσκεψης των Αμερικανών Ραβίνων, όπως δόθηκε ενώπιον αυτού του σώματος στην Ουάσιγκτον τον Απρίλιο του 1921, επιβεβαιώνοντας το γενικό γεγονός:

«Κάνοντας τη σύσταση που σας έδωσα στο μήνυμά μου σχετικά με αυτό το θέμα και φτάνοντας στα άκρα προτείνοντας να κάνουμε έκκληση στην κυβέρνηση να ακυρώσει εκείνο το μέρος του νόμου περί απαγόρευσης που δίνει στους ραβίνους την άδεια να εκδίδουν άδειες για την αγορά και διανομή κρασιού για τελετουργικούς σκοπούς, το έκανα μετά από πολύ ώριμη σκέψη. Είμαι βέβαιος ότι αφού (ο διάδοχός του) θα είναι στην προεδρία της διάσκεψης για μεγάλο χρονικό διάστημα, θα καταλήξει στα ίδια ακριβώς συμπεράσματα με εμένα.»

«Εσείς κύριοι, μέλη της διάσκεψης, που αντιμετωπίσατε αυτή την κατάσταση σαν τοπικό ζήτημα, είχατε, εδώ κι εκεί, κάποιο μικρό πρόβλημα να λύσετε· αλλά όταν γίνεσαι πρόεδρος της διάσκεψης και λαμβάνεις επιστολές από κάθε μέρος της χώρας, σχεδόν κάθε μέρα, που σου ζητούν σαν Πρόεδρο της διάσκεψης να δώσεις την απαραίτητη εξουσία σε κάθε είδους άνδρες κάτω από κάθε είδους συνθήκες, να αγοράζουν και να διανέμουν κρασί για τελετουργικούς σκοπούς, τότε θα δείτε όλη αυτή την κατάσταση κάτω από μια διαφορετική οπτική γωνία.»

«Επεσήμανα σε έναν από τους συναδέλφους μου, δίπλα στον οποίο καθόμουν μόλις τώρα, ότι μέσα στον περασμένο μήνα έλαβα αιτήματα από τρεις διαφορετικούς άνδρες που αποκαλούν τους εαυτούς τους ραβίνους στις κοινότητές τους, για εξουσιοδότηση αγοράς και διανομής κρασιού. Ξέρω ότι δεν υπερβάλλω όταν λέω ότι τον τελευταίο χρόνο έλαβα αιτήματα από τουλάχιστον 150 άνδρες από όλα τα μέρη της χώρας για άδειες διανομής κρασιού... Έκανα έρευνα στους αιτούντες και μπορώ να σας πω ότι σε εννέα στις δέκα περιπτώσεις βρήκαμε ότι εκείνοι που προσπαθούσαν να χρησιμοποιήσουν αυτή τη διάσκεψη, μέσω των εκτελεστικών στελεχών της, για την απόκτηση αυτής της εξουσίας, ήταν άνδρες που δεν είχαν το παραμικρό δικαίωμα να σταθούν μπροστά στις κοινότητές τους σαν ραβίνοι.»

«Τι ήταν ως επί το πλείστον; Ήταν άνδρες χωρίς την παραμικρή ραβινική εκπαίδευση ή θέση που, για να μπουν στο χονδρεμπόριο αλκοολούχων ποτών, οργάνωναν εκκλησίες, αν θέλετε. Τίποτα στη γη του Θεού δεν θα μπορούσε να τους εμποδίσει να το κάνουν. Απλώς συγκέντρωναν γύρω τους μικρές παρέες ανθρώπων· τις αποκαλούσαν συναθροίσεις· και στη συνέχεια, βάσει του νόμου όπως ισχύει τώρα, είχαν το προνόμιο να αγοράζουν και να μοιράζουν κρασί σε αυτούς τους ανθρώπους. Και εφιστώ την προσοχή σας στο γεγονός ότι πολλά από τα λεγόμενα μέλη αυτών των εκκλησιών δεν ήταν μέλη μιας μόνο εκκλησίας! (Γέλια.) Δεν είναι για γέλιο. Δεν ήταν μέλη μόνο μιας εκκλησίας, αλλά μέλη δύο, τριών, τεσσάρων και άνω. Γιατί, δεν ξέρετε πόσοι έχουν γίνει καλοί Εβραίοι από τότε που αυτός ο νόμος τέθηκε σε ισχύ!»

«Επιπλέον, κύριοι, ίσως κάποιοι από εσάς να μην αντιλαμβάνεστε τι δημοτικότητα έχει το κήρυγμα και πόσοι Εβραίοι συνειδητοποίησαν ξαφνικά την ομορφιά και το καθήκον του «Kiddush»* το βράδυ της Πα-

ρασκευής. Σας λέω ότι είναι ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα και πείτε ό,τι θέλετε, το συνέδριό μας, κάτω από τις παρούσες συνθήκες, χρησιμοποιείται σαν μέσο από αδίστακτους άνδρες, από δεκάδες και από εκατοντάδες, για να συνεχίσουν μια επιχείρηση λαθρεμπορίας στο όνομα της θρησκείας...»

«Τώρα θα πείτε ότι απλώς υπήρξαν κάποια μικρά σκάνδαλα εδώ και εκεί. Σε μια εταιρεία κρασιού στη Νέα Υόρκη έγινε έφοδος την περασμένη εβδομάδα και οι αρχές αφαίρεσαν κρασί αξίας 1/4 εκατομμυρίου δολαρίων, που υποτίθεται ότι ήταν για τελετουργικούς σκοπούς. Μην ξεχνάτε αυτούς τους ραβίνους στη Νέα Υόρκη την περασμένη βδομάδα, μερικούς από τους οποίους τυχαίνει να γνωρίζω, και στο Ρότσεστερ, στο Μπάφαλο, στο Φλιντ, στο Μίσιγκαν και στο Πορτ Χιούρον του Μίσιγκαν – σε κάθε μικρή πόλη σε όλη τη χώρα, αν είχατε διαβάσει τις εφημερίδες σας προσεκτικά, θα διαπιστώνατε ότι ο ραβίνος ο πώς-τον-λένε έχει συλληφθεί σαν λαθρέμπορος».

Η συζήτηση αυτού του θέματος από τους άλλους ραβίνους που ήταν παρόντες ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Υπήρχε ένα αίτημα να «αποκλειστούν οι προσωπικές εμπειρίες», αλλά κάποιοι παρεισέφρησαν. Ο ραβίνος Κοέν, για παράδειγμα, ήταν αρκετά σαφής. «Όντας ένας από εκείνους που αντιτάχθηκαν σε ολόκληρο τον απαγορευτικό νόμο, δεν συμφωνώ με ολόκληρο τον απαγορευτικό νόμο... Μου φαίνεται ότι εμείς οι ραβίνοι δεν πρέπει να στεκόμαστε εμπόδιο στα μέλη μας στους νόμιμους τρόπους να παίρνουν κρασί για τα σπίτια τους... Εάν ένα μέλος θέλει το κρασί, θα ήθελα να είμαι σε θέση να του δώσω το κρασί, παρόλο που μπορεί να μην χρειάζεται οπωσδήποτε να το έχει.»

Ο ραβίνος Κοέν πρόφερε την τυπική εβραϊκή άποψη. Εάν οι ανόητοι μη Εβραίοι θέλουν να απαγορεύσουν στους εαυτούς τους να έχουν ποτό, ας το κάνουν, αλλά αν υπάρχει ένα παραθυράκι για τους Εβραίους σαν αυτό που προσφέρει η ραβινική άδεια, θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί γενναιόδωρα για οποιοδήποτε «μέλος», «παρόλο που μπορεί να μην χρειάζεται να το έχει».

Η προαπαγορευτική εβραϊκή επιχείρηση ποτών είναι και η εβραϊκή επιχείρηση ποτών μετά την απαγόρευση. Αυτό το γεγονός αποδεικνύεται από ένα βουνό στοιχεία. Αυτό δεν σημαίνει, φυσικά, ότι κάθε λαθρέμπορος που συναντάμε είναι Εβραίος, ούτε ότι θα συναντήσουμε ποτέ έναν Εβραίο σαν πλανόδιο λαθρέμπορο. Αν δεν ζείτε στο Σικάγο, τη Νέα Υόρκη ή άλλες μεγάλες πόλεις, μια συνάντηση με Εβραίο με αυτή τη δευτερεύουσα ιδιότητα δεν θα είναι συχνή. Ο Εβραίος είναι ο κάτοχος των αποθεμάτων χονδρικής· είναι ο επικεφαλής των υπόγειων διαδρομών που μεταφέρουν τα πράγματα κρυφά στο κοινό· σπάνια διακινδυνεύει τη δική του ασφάλεια να είναι ο τελευταίος άνθρωπος που θα παραδώσει τα αγαθά στον καταναλωτή και θα πάρει τα χρήματα.

---

* Το Kiddush, κυριολεκτικά, «αγιασμός», είναι μια ευλογία που απαγγέλλεται πάνω από το κρασί ή το χυμό σταφυλιών για να αγιάσει το εβραϊκό Σάββατο και τις εβραϊκές γιορτές.

Όμως, παρά την προσοχή, το μεγαλύτερο μέρος των συλλήψεων που έγιναν στις Ηνωμένες Πολιτείες ήταν μεταξύ των Εβραίων. Ο κύριος όγκος των αδειών για ποτά – μια εικασία στο 95% δεν θα ήταν πολύ ψηλή – βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Όλο και περισσότερο οι Εβραίοι διορίζονταν σαν υπεύθυνοι της επιβολής της ποτοαπαγόρευσης στα κεντρικά σημεία διανομής. Είναι γεγονός, όπως έδειξε ο ραβίνος Φράνκλιν, ότι μέρος του προβλήματος προκύπτει από την κατάχρηση αυτού που ονομάστηκε «ραβινικό κρασί», αλλά όσο μεγάλο φαίνεται από μόνο του, είναι πραγματικά ένα μικρό μέρος σε σύγκριση με το σύνολο. Μερικοί μικρότεροι ραβίνοι έχουν επωφεληθεί από την πώληση οινοπνευματωδών ποτών, χωρίς αμφιβολία γι' αυτό. Και όχι μόνο μεταξύ των δικών τους ανθρώπων, αλλά και από όποιον λαό κάνει το αίτημα. «Αν υπογράψεις με εβραϊκό όνομα, μπορείς να το πάρεις», είναι το σύνθημα. Τα γραφεία των εφημερίδων είναι υπέρ του ποτού σε ορισμένες περιπτώσεις από το «ραβινικό κρασί», το οποίο ευθύνεται για τη ντρίμπλα της προπαγάνδας υπέρ του ποτού στις λεγόμενες χιουμοριστικές και άλλες στήλες των βραδινών περιοδικών.

Συμβαίνει το «ραβινικό κρασί» να είναι ένας ευφημισμός για το ουίσκι, το τζιν, το σκωτσέζικο, τη σαμπάνια, το βερμούτ, το αψέντι ή οποιοδήποτε άλλο είδος σκληρού ποτού. Τα αποθέματα που υπήρχαν όταν τέθηκε σε ισχύ η ποτοαπαγόρευση όχι μόνο δεν έχουν εξαλειφθεί, αλλά έχουν ουσιαστικά αυξηθεί, λόγω της αύξησης της «αλλοίωσης» του υλικού. Έχει γίνει πιο φτηνό, η ποσότητά του έχει αυξηθεί και έχει γίνει, αν μη τι άλλο, πιο θανατηφόρο από πριν. «Τόσο μοιραίο όσο το λαθραίο ουίσκι» είναι ένα ρητό που βασίζεται σε χιλιάδες θανάτους.

Τα χονδρικά αποθέματα των νοθευμένων οινοπνευματωδών ποτών παρέμειναν στα χέρια των ανδρών που τα κατείχαν, ενώ τα λιανικά αποθέματα σε καταστήματα και μπαρ έπρεπε να διατεθούν. Αυτό ήταν ένα από τα πρώτα μεγάλα λάθη – γιατί ο μικρός επιχειρηματίας αναγκάστηκε να απαλλαγεί από το απόθεμά του, ενώ ο μεγάλος είχε το δικαίωμα να κρατήσει το δικό του. Οι λεγόμενοι ραβίνοι που είχαν εκ των προτέρων πληροφορίες για τα ειδικά προνόμια που επρόκειτο να απολαμβάνουν οι Εβραίοι βάσει του νόμου της ποτοαπαγόρευσης, ήταν πολύ δραστήριοι στην αγορά των μικρότερων αποθεμάτων και στην αποθήκευση τους. Φυσικά, κανείς δεν μπορούσε να τους αποτρέψει. Δεν ήταν «τελετουργικό κρασί»; Παρόλο που ήταν κάθε είδους ποτό, ονομαζόταν «τελετουργικό κρασί» και φυσικά, όπως όλοι γνωρίζουν, προέκυψε μεγάλο σκάνδαλο. Διαμαρτυρίες όπως αυτή του ραβίνου Φράνκλιν δείχνουν ότι ένα μέρος της εβραϊκής κοινής γνώμης δυσανασχετεί με την πολιτική εξαίρεσης των Εβραίων από τον απαγορευτικό νόμο, αλλά αυτή είναι η γνώμη της μειοψηφίας. Αυτό που μπορεί να πιστεύει η Κεντρική Διάσκεψη των Αμερικανών Ραβίνων έχει μικρή σημασία για τη μάζα των Εβραίων στην Αμερική. Οι άνθρωποι που πρέπει να εξεταστούν σχετικά με αυτό δεν είναι αυτοί του τύπου του

ραβίνου Φράνκλιν, οι οποίοι δέχονται τη σημασία της αμερικανικής γνώμης, αλλά εκείνοι οι Εβραίοι που δεν διαβουλεύονται με αμερικανοποιημένους ραβίνους, αλλά διαχειρίζονται το πολιτικό τέλος του εβραϊσμού όπως αυτοί επιλέγουν.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος για τον οποίο οι Εβραίοι θα πρέπει να εξαιρεθούν από τη λειτουργία του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών, ωστόσο το Σύνταγμα αναστέλλεται υπέρ τους όταν δοθεί η άδεια των δέκα γαλονιών.

Θα ήταν όμως μεγάλο λάθος να υποθέσουμε ότι υπάρχει ή θα μπορούσε να υπάρξει οποιαδήποτε αντίρρηση για την τελετουργική χρήση του κρασιού από τους Εβραίους, ή ότι το παρόν σκάνδαλο σχετικά με την παραβίαση του νόμου προκύπτει από αυτό. Δεν είναι καθόλου θρησκευτικό ζήτημα. Είναι καθαρά εμπορικό ζήτημα. Τα άτομα που παραβιάζουν τον νόμο της ποτοαπαγόρευσης είναι τα ίδια άτομα που παραβίασαν τον νόμο για την καθαρότητα των τροφών όσον αφορά τα συστατικά του ουίσκι. Είναι ουσιαστικά μια τάξη που παραβιάζει το νόμο.

Οι «γκαφατζήδες μη-Εβραίοι» που πατρονάρουν σήμερα τους λαθρέμπορους αγοράζουν ένα ποτό που δεν είναι αυτό που αντιπροσωπεύει ότι είναι, παρά τα μεγάλα ονόματα στα μπουκάλια, παρά τις σφραγίδες και παρά τις ετικέτες. Η πιο ασυνείδητη απάτη διαπράττεται σε αφελείς ανθρώπους με αύξηση του κέρδους από 400 σε 1.000%. Αυτό που φέρνουν από την Αβάνα είναι εβραϊκό ουίσκι που αποστέλλεται εκεί, «αλλοιώνεται» ακόμη περισσότερο και αποστέλλεται πίσω σε αυξημένες τιμές – οι «γκαφατζήδες μη-Εβραίοι» το διασκεδάζουν θεωρώντας ότι παίρνουν κάτι πολύ ιδιαίτερο που «μόλις έφεραν από την Αβάνα».

Πριν από είκοσι χρόνια οι Εβραίοι έμποροι οινοπνευματωδών ποτών του Σικάγο χρησιμοποιούσαν αυθεντικά μπουκάλια «James E. Pepper» ξαναγεμισμένα με άθλια συστατικά που ανακατεύονταν στις αποθήκες. Πριν από είκοσι χρόνια υπήρχαν ψεύτικα ουίσκι που πωλούνταν στις Ηνωμένες Πολιτείες και έφεραν πλαστές σφραγίδες της καναδικής κυβέρνησης. Οι πλαστογράφοι των ετικετών ήταν εβραϊκά σπίτια που έφτιαχναν αλκοόλ. Πριν από είκοσι χρόνια υπήρχε απεριόριστη παραποίηση ετικετών ποτών, ένα τυπογραφείο στο Σικάγο εκτύπωνε ετικέτες που ήταν έξυπνες απομιμήσεις κάθε αξιόπιστης ετικέτας που κυκλοφορούσε, προκειμένου να τοποθετηθούν σε μπουκάλια εβραϊκών οινοπνευματωδών ποτών που περιείχαν ντοπαρισμένο αλκοόλ. Ξένες, αμερικανικές και καναδικές ετικέτες υιοθετήθηκαν αδίστακτα και διαφημίστηκαν με θράσος παντού.

Αυτές οι παρανομίες δεν περίμεναν την ποτοαπαγόρευση· ήταν καθημερινές εβραϊκές συνήθειες πριν από είκοσι χρόνια. Η μόνη διαφορά είναι ότι τα πράγματα που πωλούνται τώρα είναι ακόμα χειρότερα.

Η εφαρμογή του νόμου για την απαγόρευση θα πρέπει να είναι αυστη-

ρά πλήρης, για τον ίδιο λόγο που η επιβολή του νόμου για τα καθαρά τρόφιμα θα έπρεπε να έχει ολοκληρωθεί εδώ και χρόνια – είναι απαραίτητο να αποτραπεί η ολική βλάβη ενός αδαούς κοινού.

Η διατήρηση της ιδέας του ποτού στο μυαλό των ανθρώπων οφείλεται στην εβραϊκή προπαγάνδα. Σήμερα δεν υπάρχει ούτε ένας διάλογος στην σκηνή που να μην στάζει ουίσκι. Καθώς όλα τα έργα που κάνουν πολύ θόρυβο φέτος όχι μόνο έχουν Εβραίους συγγραφείς, είναι εβραϊκής παραγωγής και ελεγχόμενα από τους Εβραίους, αλλά και παίζονται από Εβραίους (η θεατρική σκηνή έχει λεφούσια από εβραϊκές φυσιογνωμίες φέτος) η σταλαγματιά του ουίσκι είναι συνεχής. Αν οι θεατρόφιλοι ήταν λίγο προσεκτικοί θα έβλεπαν ότι τα περισσότερα από τα λεφτά τους πηγαίνουν για την υποστήριξη της φιλοεβραϊκής προπαγάνδας με τη μία ή την άλλη μορφή, που είναι φυσικά ένας φόρος τιμής στην εβραϊκή επιχειρηματική ιδιοφυΐα – ποιοι άλλοι θα μπορούσαν να ξεκινήσουν μια φιλοφυλετική προπαγάνδα και να κάνουν την αντίθετη φυλή να την πληρώσει;

Αυτή η ιδέα του ποτού θα διατηρηθεί μέσω της εβραϊκής θεατρικής σκηνής, της εβραϊκής τζαζ και των εβραϊκών κόμικς έως ότου κάποιος την αντιμετωπίσει σκληρά σαν κίνητρο προδοσίας στο Σύνταγμα. Όταν ένας Εβραίος κωμικός μπορεί να επιδοθεί σε έναν μονόλογο 15 λεπτών κάνοντας σκληρή κριτική στις Ηνωμένες Πολιτείες, δυσφημώντας την ελευθερία, περιφρονώντας τους πρώτους άποικους της Αμερικής και επαινώντας ανοιχτά μια παραβίαση ενός τμήματος του Συντάγματος των Ηνωμένων Πολιτειών – και όταν τα ρεφρέν τραγουδούν κάτι τέτοιο, και γίνεται φανερό ότι η χώρα κατακλύζεται κάθε εβδομάδα από επαναλαμβανόμενες επιθέσεις σε ό,τι έχει δημιουργήσει ο λαός – είναι σίγουρο ότι δεν θα αργήσει πολύ να μπει ένα βαρύ χέρι σε όλη την επιχείρηση.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης θα πρέπει να δώσει λίγη προσοχή στην προδοσία που εκτοξεύεται κάθε βράδυ στη νόμιμη σκηνή μπροστά στους Αμερικανούς που πληρώνουν έως και 5 δολάρια ο καθένας για να υποστηρίξουν την προπαγάνδα.

Πρώτο και τελευταίο, η παράνομη επιχείρηση ποτών σε όλες τις φάσεις της, τόσο πριν όσο και μετά την ποτοαπαγόρευση, ήταν πάντα εβραϊκή. Πριν από την ποτοαπαγόρευση ήταν ηθικά παράνομη, μετά την ποτοαπαγόρευση έγινε και ηθικά και νομικά παράνομη.

Και για την πλειονότητα των Εβραίων δεν είναι λόγος ντροπής, λυπάμαι που το λέω· είναι αφορμή για καύχημα. Οι εφημερίδες Γίντις είναι γεμάτες από αστείες αναφορές στο γεγονός, και μάλιστα έχουν μεγάλες διαφημίσεις οινοποιίας κάθε εβδομάδα.

Όπως πριν από την ποτοαπαγόρευση, το κλειδί για τον σταθερό εκφυλισμό της επιχείρησης οινοπνευματωδών ποτών ήταν το γεγονός της εβραϊκής κυριαρχίας, έτσι και τώρα το κλειδί για την οργανωμένη και παράνομη εξέγερση ενάντια σε ένα πρόσφατα θεσπισμένο άρθρο του

Συντάγματος είναι επίσης εβραϊκό. Οι αρμόδιοι υπάλληλοι για την επιβολή της απαγόρευσης θα βρουν μια συντόμευση για την επιτυχή επιβολή σε αυτή τη γραμμή. Και αν οι νομοταγείς Εβραίοι βοηθούσαν με αυτά που γνωρίζουν, το έργο θα μπορούσε να ολοκληρωθεί σύντομα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 31 Δεκεμβρίου 1921

LXV

Προσέγγιση της εβραϊκής επιρροής στην αμερικανική ζωή

Το εβραϊκό ζήτημα υπάρχει όπου εμφανίζονται Εβραίοι, λέει ο Τέοντορ Χερτσλ, γιατί το φέρνουν μαζί τους. Το ζήτημα δεν το δημιουργεί ο αριθμός τους, γιατί σχεδόν σε κάθε χώρα υπάρχει μεγαλύτερος αριθμός άλλων ξένων παρά Εβραίων. Δεν είναι η πολυπόθητη ικανότητά τους, γιατί τώρα γίνεται κατανοητό ότι, αν δώσετε στον Εβραίο το ίδιο ξεκίνημα και τον κρατήσετε στους κανόνες του παιχνιδιού θα δείτε ότι δεν είναι πιο έξυπνος από κανέναν άλλο· πράγματι, σε μια μεγάλη τάξη Εβραίων όταν αφαιρείται η ευκαιρία για ίντριγκα σβήνει ο ζήλος.

Το εβραϊκό ζήτημα δεν έγκειται στον αριθμό των Εβραίων που κατοικούν εδώ, ούτε στη ζήλια του Αμερικανού για την επιτυχία του Εβραίου, και σίγουρα ούτε σε καμία αντίρρηση για την εντελώς αδιαμφισβήτητη Μωσαϊκή θρησκεία των Εβραίων· έγκειται σε κάτι άλλο και αυτό το κάτι άλλο είναι το γεγονός της εβραϊκής επιρροής στη ζωή της χώρας όπου κατοικούν οι Εβραίοι· στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η εβραϊκή επιρροή στην αμερικανική ζωή.

Ότι οι Εβραίοι ασκούν επιρροή, οι ίδιοι το διακηρύσσουν δυνατά. Μπορεί να σκεφτεί κανείς ότι πραγματικά διεκδικούν ισχυρότερη επιρροή από ό,τι έχουν, ειδικά σε εκείνες τις μεγαλύτερες περιοχές όπου έχουν ασκηθεί εξαιρετικές και καθοριστικές επιρροές. Οι Εβραίοι ισχυρίζονται, πράγματι, ότι τα θεμελιώδη στοιχεία των Ηνωμένων Πολιτειών είναι εβραϊκά και όχι χριστιανικά, και ότι ολόκληρη η ιστορία αυτής της χώρας πρέπει να ξαναγραφτεί για να πιστοποιήσει την προηγούμενη δόξα που οφείλεται στη φυλή του Ιούδα. Εάν το ζήτημα της επιρροής στηριζόταν αποκλειστικά στον εβραϊκό ισχυρισμό, δεν θα υπήρχε λόγος αμφιβολίας· τα διεκδικούν όλα. Αλλά είναι καλοσύνη να τους υπενθυμίζουμε τα γεγονότα· είναι και πιο ξεκάθαρες επεξηγήσεις για τις συνθήκες στη χώρα μας. Αν επιμείνουν ότι «μας έδωσαν τη Βίβλο μας» και «μας έδωσαν τον Θεό μας» και «μας έδωσαν τη θρησκεία μας», όπως κάνουν ξανά και ξανά με την αηδιαστική υπερευαισθησία τους σε όλες τις δημοσιεύσεις – ούτε ένας από αυτούς τους ισχυρισμούς δεν είναι αληθινός – δεν πρέπει να γίνουν ανυπόμονοι και βέβηλοι ενώ συμπληρώνουμε τη λίστα με τις πραγματικές επιρροές που έχουν ενεργοποιήσει στην αμερικανική ζωή.

Δεν είναι ο εβραϊκός λαός αλλά η εβραϊκή ιδέα, και οι άνθρωποι που είναι οι φορείς της ιδέας, αυτό είναι το επίμαχο θέμα. Όπως ο στόχος

στον πρόσφατο πόλεμο ήταν ο Πρωσιανισμός και όχι ο γερμανικός λαός, έτσι και σε αυτήν τη διερεύνηση του εβραϊκού ζητήματος, ο στόχος είναι η εβραϊκή επιρροή και η εβραϊκή ιδέα που ανακαλύπτονται και ορίζονται.

Οι Εβραίοι είναι προπαγανδιστές. Αυτή ήταν αρχικά η αποστολή τους. Αλλά έπρεπε να διαδώσουν το κεντρικό δόγμα της θρησκείας τους. Αυτό δεν κατάφεραν να κάνουν. Αποτυγχάνοντας σε αυτό, σύμφωνα με τις δικές τους Γραφές, απέτυχαν παντού. Είναι πλέον χωρίς ευλογημένη αποστολή. Λίγοι από τους ηγέτες τους διεκδικούν ακόμη και μια πνευματική αποστολή. Αλλά η ιδέα της αποστολής είναι ακόμα μαζί τους σε μια εκφυλισμένη μορφή· αντιπροσωπεύει τον πιο χονδροειδή υλισμό της εποχής· έχει γίνει ένα μέσο άθλιας εξαγοράς αντί για ένα κανάλι υπηρεσίας.

Η ουσία της Εβραϊκής Ιδέας στην επιρροή της στον εργατικό κόσμο είναι η ίδια όπως σε όλα τα άλλα τμήματα – η καταστροφή των πραγματικών αξιών προς όφελος των πλασματικών αξιών. Η εβραϊκή φιλοσοφία του χρήματος δεν είναι να «βγάλεις χρήματα», αλλά να «βρεις χρήματα». Η διάκριση μεταξύ αυτών των δύο είναι θεμελιώδης. Αυτό εξηγεί ότι οι Εβραίοι είναι «χρηματοδότες» αντί για «ηγέτες της βιομηχανίας». Είναι η διαφορά μεταξύ του «παίρνω» και του «φτιάχνω».

Ο δημιουργικός, ο εποικοδομητικός τύπος μυαλού τρέφει στοργή για το πράγμα που κάνει. Ο μη Εβραίος εργάτης προηγουμένως επέλεγε το έργο που του άρεζε περισσότερο. Δεν άλλαζε εύκολα τη δουλειά του, γιατί υπήρχε δεσμός μεταξύ αυτού και του είδους της δουλειάς που είχε επιλέξει. Τίποτα άλλο δεν του άρεζε περισσότερο. Προτιμούσε να αποκτά λίγο λιγότερα χρήματα και να κάνει αυτό που του άρεσε, παρά να αποκτά λίγα περισσότερα και να κάνει αυτό που τον εκνεύριζε. Έτσι, ο «κατασκευαστής» επηρεάζεται πάντα από τις προτιμήσεις του.

Όχι τόσο το να «παίρνει». Δεν έχει σημασία τι κάνει, αρκεί το εισόδημα να είναι ικανοποιητικό. Δεν έχει αυταπάτες, συναισθήματα ή στοργές στο πλευρό της δουλειάς. Είναι το «χρήμα» που μετράει. Δεν έχει καμία προσκόλληση για τα πράγματα που φτιάχνει, γιατί δεν φτιάχνει τίποτα. ασχολείται με τα πράγματα που φτιάχνουν οι άλλοι και τα θεωρεί αποκλειστικά από την πλευρά της αξίας τους που αντλούν χρήματα. «Η χαρά της δημιουργικής εργασίας» δεν είναι τίποτα γι' αυτόν, ούτε καν μια κατανοητή ρήση.

Τώρα, πριν από την εμφάνιση των εβραϊκών σοσιαλιστικών και ανατρεπτικών ιδεών, η κυρίαρχη σκέψη στον κόσμο της εργασίας ήταν να «φτιάχνουμε» πράγματα και έτσι να «βγάζουμε» χρήματα. Υπήρχε μια υπερηφάνεια μεταξύ των μηχανικών. Οι άνδρες που έφτιαχναν πράγματα ήταν μια στιβαρή, τίμια φυλή γιατί ασχολούνταν με ιδέες δεξιοτεχνίας και ποιότητας και οι ίδιοι οι χαρακτήρες τους διαμορφωνόντουσαν από την ικανοποίηση ότι είχαν κάνει χρήσιμες εργασίες στην κοινωνία. Αυτοί ήταν οι Δημιουργοί. Και η κοινωνία ήταν

στέρεη όσο ήταν συμπαγείς. Οι άνδρες έφτιαχναν παπούτσια σαν ένδειξη των ικανοτήτων τους. Οι αγρότες μάζευαν καλλιέργειες για την εγγενή αγάπη για τις καλλιέργειες, όχι με αναφορά σε μακρινές αγορές χρήματος. Παντού η «δουλειά» ήταν το κύριο πράγμα και τα υπόλοιπα ήταν τυχαία.

Ο μόνος τρόπος για να καταρριφθεί αυτή η ισχυρή ασφάλεια της κοινωνίας – μιας εργατικής τάξης με εύρωστο χαρακτήρα – ήταν να σπαρθούν άλλες ιδέες ανάμεσά της· και η πιο επικίνδυνη από όλες τις ιδέες που σπάρθηκαν ήταν αυτή που αντικατέστησε το «πάρε» με το «κάνω». Με την απαιτούμενη χειραγώγηση των αγορών χρήματος και τροφίμων, θα μπορούσε να ασκηθεί αρκετή πίεση στους τελικούς καταναλωτές για να δώσουν έμφαση στην ιδέα του «πάρε», και δεν άργησε να αναταράξει εντελώς τις εσωτερικές σχέσεις των αμερικανικών επιχειρήσεων, και με τους Εβραίους επικεφαλείς του τραπεζικού συστήματος και τους Εβραίους επικεφαλείς τόσο των συντηρητικών όσο και των ριζοσπαστικών στοιχείων του Εργατικού Κινήματος, ΚΑΙ, το πιο σημαντικό από όλα, η Εβραϊκή Ιδέα που σπάρθηκε μέσα στο μυαλό των εργατών. Ποια ιδέα; Η παλιά ιδέα του «πάρε» αντί για «φτιάξε».

Η ιδέα του «παίρνω» είναι μια μοχθηρή, αντικοινωνική και καταστροφική ιδέα όταν είναι μόνη· αλλά όταν είναι μαζί με το «φτιάχνω» και σαν δεύτερη σε σημασία, είναι θεμιτή και εποικοδομητική. Μόλις ένας άνδρας ή μια τάξη εμβολιαστεί με την αυστηρά εβραϊκή ιδέα του «παίρνω» – («να αποκτήσω τα δικά μου», «να αποκτήσω όσο είναι καλό»· «αν μπορεί τίμια, εάν πρέπει ανέντιμα – αλλά να το αποκτήσεις» – όλα αυτά είναι νότες αυτής της προδοτικής φιλοσοφίας), το ίδιο το τσιμέντο της κοινωνίας χάνει τη συνοχή του και αρχίζει να θρυμματίζεται. Ο μεγάλος μύθος και η μυθοπλασία του Χρήματος έχει αναγκαστεί να μπει στη θέση των αληθινών πραγμάτων, και έτσι μπορεί να ανοίξει το δεύτερο βήμα του δράματος.

Η εβραϊκή επιρροή στη σκέψη των εργαζομένων των Ηνωμένων Πολιτειών, καθώς και στη σκέψη των επιχειρηματιών και των επαγγελματιών, ήταν κακή, εντελώς κακή. Αυτό δεν εκδηλώνεται σε μια διαίρεση μεταξύ «κεφαλαίου» και «εργασίας», γιατί δεν υπάρχουν τέτοια ξεχωριστά στοιχεία· υπάρχουν μόνο τα εκτελεστικά και λειτουργικά τμήματα των αμερικανικών επιχειρήσεων. Ο πραγματικός διαχωρισμός είναι μεταξύ της εβραϊκής ιδέας του «πάρε» και της αγγλοσαξονικής ιδέας του «φτιάχνω», και αυτή τη στιγμή η εβραϊκή ιδέα ήταν αρκετά επιτυχημένη ώστε να έχει προκαλέσει αναστάτωση.

Σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, σε πολλούς κλάδους του εμπορίου, διατηρούνται κομμουνιστικά κολέγια, στα οποία διδάσκουν Εβραίοι και λειτουργούν από Εβραίους. Αυτά τα αποκαλούμενα κολέγια υπάρχουν στο Σικάγο, το Ντιτρόιτ, το Κλίβελαντ, το Ρότσεστερ, το Πίτσμπουργκ, τη Νέα Υόρκη, τη Φιλαδέλφεια και άλλες πόλεις, και η πρόθεση είναι να θέσουν όλη την αμερικανική εργασία σε μια βάση του «πάρε», με την

οποία θα αποδειχθεί η οικονομική καταδίκη της χώρας. Και αυτό, όπως φαίνεται, είναι το ζητούμενο τέλος, όπως στη Ρωσία.

Μέχρι να μπορέσουν οι Εβραίοι να δείξουν ότι η διείσδυση ξένων Εβραίων και η εβραϊκή ιδέα στο αμερικανικό εργατικό κίνημα έχει βελτιώσει τον χαρακτήρα και την περιουσία, στην ιθαγένεια και την οικονομική ιδιότητα του Αμερικανού εργάτη, η κατηγορία ότι είναι ξένη, καταστροφική και προδοτική επιρροή θα πρέπει να παραμείνει.

Το τελευταίο μέρος που ο ανεπηρέαστος παρατηρητής θα έψαχνε για ίχνη εβραϊκής επιρροής είναι στη χριστιανική εκκλησία, ωστόσο αν δεν κοιτάξει εκεί θα χάσει πολλά. Εάν οι βιβλιοθήκες των θεολογικών μας σεμιναρίων ήταν εξοπλισμένες με τα πλήρη αρχεία της εβραϊκής λογοτεχνικής προσπάθειας στις Ηνωμένες Πολιτείες τα τελευταία 15 χρόνια, και εάν οι θεολόγοι διάβαζαν αυτές τις εβραϊκές εκφράσεις, θα υπήρχαν λιγότερες ανόητες συζητήσεις και λιγότεροι «εύκολοι στόχοι» για την εβραϊκή προπαγάνδα στον αμερικανικό άμβωνα. Για τα επόμενα 25 χρόνια κάθε θεολογικό σεμινάριο θα πρέπει να υποστηρίζει μια έδρα για τη μελέτη της σύγχρονης εβραϊκής επιρροής και των πρωτοκόλλων. Η μυθοπλασία, ότι οι Εβραίοι είναι ένας λαός της Παλαιάς Διαθήκης πιστός στον Μωσαϊκό Νόμο, τότε θα εκραγεί και οι δειλοί Χριστιανοί δεν θα δίσταζαν πλέον με δεισιδαιμονία να πουν την αλήθεια για αυτούς εξαιτίας αυτού του δυστυχώς παρερμηνευμένου κειμένου: «Και θέλω ευλογήσει τους ευλογούντάς σε, και τους καταρωμένους σε θέλω καταρασθή».

Υπάρχει μια αποστολή για τον άμβωνα να ελευθερώσει την Εκκλησία από αυτό που οι Γραφές της Καινής Διαθήκης αποκαλούν «τον φόβο των Εβραίων».

Ο άμβωνας έχει επίσης την αποστολή να απελευθερώσει την Εκκλησία από το λάθος ότι ο Ιούδας και το Ισραήλ είναι συνώνυμα. Η ανάγνωση των Γραφών που συγχέει τη φυλή του Ιούδα με το Ισραήλ, και που ερμηνεύει κάθε αναφορά του Ισραήλ σαν ένδειξη Εβραίων, βρίσκεται στη ρίζα της μισής και πλέον σύγχυσης και διαίρεσης που μπορεί να εντοπιστεί στις χριστιανικές δογματικές δηλώσεις. Οι Εβραίοι δεν είναι «Ο Εκλεκτός Λαός», αν και σχεδόν ολόκληρη η Εκκλησία έχει υποκύψει στην προπαγάνδα που τους διακηρύσσει ότι είναι έτσι. Η εβραϊκή χροιά σκέψης τα τελευταία χρόνια έχει διαδώσει πολλές χριστιανικές δηλώσεις, και ο ανεκπαίδευτος κλήρος αποδεικνύεται όλο και πιο επιδεκτικός στην εβραϊκή πρόταση.

Η χαλαρή κατάσταση της Εκκλησίας, ένα τόσο λυπηρό φαινόμενο για τους εκπροσώπους που έβλεπαν την ύπαρξή της εσωτερικά, δεν προκλήθηκε από την «επιστήμη», ούτε από την «ευρυμάθεια», ούτε από τη διαύγεια του πνεύματος και τη μάθηση – γιατί κανένα από αυτά τα πράγματα δεν είναι ανταγωνιστικό ακόμη και με ελλιπείς δηλώσεις αλήθειας – αλλά από την εβραιο-γερμανική ανώτερη κριτική.

Οι υπερασπιστές της πίστης πολέμησαν για πολλά χρόνια και γενναία

ενάντια στις εισβολές της λεγόμενης Ανώτερης Κριτικής, αλλά δυστυχώς ήταν ανίκανοι στην υπεράσπισή τους, επειδή δεν είδαν ότι η προέλευση και ο σκοπός της ήταν εβραϊκή. Δεν ήταν χριστιανική· δεν ήταν γερμανική· ήταν εβραϊκή. Είναι σχεδόν εντελώς προεξοφλημένο σήμερα στην πρακτική ζωή της εκκλησίας, αλλά εξακολουθεί να εμμένει στις πιο σκοτεινές γωνιές των κολεγίων, μαζί με τον κόκκινο μπολσεβικισμό που ριζώνει εκεί κάτω από τις εβραϊκές επιρροές.

Αφήστε τον χριστιανό διάκονο, που θέλει να μάθει την πηγή της εβραϊκής επιρροής στην εκκλησία, να κοιτάξει τα ονόματα των πιο διαβόητων «Γερμανών» Ανώτερων Κριτών της Βίβλου και να εξετάσει τη φυλή τους. Προσθέστε σε αυτούς έναν Γάλλο, έναν άθεο και έναν Εβραίο και θα έχετε τις σύγχρονες «φιλελεύθερες» πηγές πολύ πλήρεις: Τζούλιους Βελχάουζεν, Ντάβιντ Στράους, Χάινριχ Έγουαλντ, Βίλχελμ Κιούνε, Έντουαρντ Χίτζιγκ, Ερνέστ Ρενάν.

Είναι απόλυτα σύμφωνο με το εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα ότι αυτή η καταστροφική επιρροή πρέπει να γίνεται κάτω από την εβραϊκή αιγίδα και είναι απόλυτα σύμφωνο με τη μη εβραϊκή πίστη να το αποδεχόμαστε χωρίς να κοιτάμε την πηγή του. Πολλοί αποκαλούμενοι «φιλελεύθεροι» έπαιξαν το εβραϊκό παιχνίδι για ένα διάστημα· τώρα επιστρέφουν στο παλιό κάστρο που στάθηκε με τις δυνάμεις του και χωρίς την αιγίδα τους, ενώ ο πυρετός της Ανώτερης Κριτικής μαινόταν.

Η εκκλησία τώρα είναι θύμα μιας δεύτερης επίθεσης εναντίον της, στον ανεξέλεγκτο Σοσιαλισμό και Σοβιετισμό που της έχουν επιβάλλει στο όνομα των πλαδαρών και ανήθικων θεωριών της «αδερφοσύνης» και σε μια έκκληση της «δικαιοσύνης» της. Την εκκλησία την έχουν κάνει να πιστεύει ότι είναι ένα φόρουμ για συζήτηση και όχι ένα ανώτερο μέρος για προσευχή. Έχει μετατραπεί από μια Φωνή σε μια ηχώ από κραυγές. Οι Εβραίοι έχουν πράγματι εισβάλει, αυτοπροσώπως και με πρόγραμμα, σε εκατοντάδες αμερικανικές εκκλησίες, με τα ανατρεπτικά και ανέφικτα κοινωνικά ιδανικά τους, και στο τέλος έγιναν τόσο σίγουροι για την κυριαρχία τους στην κατάσταση και ήρθαν αντιμέτωποι με τον αναπόφευκτο έλεγχο.

Οι κληρικοί πρέπει να γνωρίζουν ότι τα επτά όγδοα των οικονομικών ανοησιών που λένε από τον άμβωνα προετοιμάζονται από Εβραίους καθηγητές πολιτικής οικονομίας και επαναστάτες ηγέτες. Θα πρέπει να πληροφορηθούν ότι η οικονομική σκέψη έχει ιουδαιοποιηθεί τόσο ολοκληρωμένα μέσω ενός εσκεμμένου και αριστοτεχνικού σχεδίου καμουφλαρισμένης προπαγάνδας, που η μαζική σκέψη του πλήθους (η οποία είναι η σκέψη που απηχεί κυρίως σε «δημοφιλείς» άμβωνες και εκδοτικά άρθρα) είναι περισσότερο εβραϊκή από ό,τι ο ίδιος ο Εβραίος.

Ο Εβραίος έχει καταλάβει την εκκλησία στο δόγμα, στον λεγόμενο φιλελευθερισμό, και στις πυρετώδεις και αδύναμες κοινωνιολογικές εκτροπές πολλών αμβώνων και τάξεων ενηλίκων. Αν υπάρχει κάποιο μέρος όπου θα πρέπει να γίνει μια μελέτη του εβραϊκού ζητήματος, με τη

Βίβλο πάντα στο χέρι σαν το έγκυρο εγχειρίδιο, αυτό είναι στη σύγχρονη εκκλησία η οποία αφοσιώνεται ασυνείδητα σε μια μάζα εβραϊκής προπαγάνδας.

Εδώ δεν συμβουλεύουμε την αντίδραση· συμβουλεύουμε την πρόοδο σε εποικοδομητικά μονοπάτια, τα μονοπάτια των προγόνων μας, των Αγγλοσαξόνων, που μέχρι σήμερα ήταν οι δημιουργοί του κόσμου, οι δημιουργοί των πόλεων και του εμπορίου και των ηπείρων· και όχι οι Εβραίοι που δεν υπήρξαν ποτέ δημιουργοί ή πρωτοπόροι, που ποτέ δεν κατοίκησαν στην έρημο, αλλά που επωφελούνται από τους κόπους των άλλων ανθρώπων. Ίσως δεν φταίνε που δεν είναι δημιουργοί και πρωτοπόροι· φταίνε όμως που διεκδικούν όλα τα δικαιώματα των πρωτοπόρων· αλλά ακόμη και τότε, όμως, η ενοχή τους δεν είναι τόσο μεγάλη όσο η ευθύνη που βαρύνει τους γιους των Αγγλοσαξόνων που απέρριψαν το έντιμο δημιούργημα των πατέρων τους και συμμετείχαν στις αμφίβολες ιδέες του Ιούδα.

Τα κολέγια δέχονται συνεχώς εισβολή από την εβραϊκή Ιδέα. Οι γιοι των Αγγλοσαξόνων δέχονται επίθεση στην ίδια τους την κληρονομικότητα. Οι γιοι των δημιουργών, των κατασκευαστών, ανατρέπονται από τη φιλοσοφία των καταστροφέων. Οι νέοι άνδρες τους πρώτους συναρπαστικούς μήνες της πνευματικής ελευθερίας καταλαμβάνονται από υποσχετικά δόγματα, την πηγή και τις συνέπειες των οποίων δεν βλέπουν. Υπάρχει μια φυσική επαναστατικότητα της νεότητας, η οποία υπόσχεται πρόοδο· υπάρχει μια φυσική τόλμη να παίζεις ελεύθερα με τις αρχαίες θρησκείες, που και οι δύο είναι ξεσπάσματα του πνεύματος και σημαντικές για το ξημέρωμα ψυχικών φαινομένων. Κατά τις περιόδους που αυτή η εφηβική ανάπτυξη βρίσκεται σε εξέλιξη, ο νέος αιχμαλωτίζεται από επιρροές που σκόπιμα τον περιμένουν στα κολέγια. Είναι αλήθεια ότι μετά από χρόνια ένα μεγάλο ποσοστό συνέρχεται αρκετά ώστε να μπορεί «να καθίσει στον φράχτη και να δει τον εαυτό του να περνάει», και επανέρχεται στα λογικά του. Διαπιστώνουν ότι τα δόγματα της «ελεύθερης αγάπης» δημιουργούν συναρπαστικές τοπικές λέσχες, αλλά η οικογένεια – η παλιομοδίτικη πίστη ενός άνδρα και μιας γυναίκας ο ένας στον άλλο και στα παιδιά τους – είναι η βάση, όχι μόνο της κοινωνίας, αλλά κάθε προσωπικού χαρακτήρα και προόδου. Διαπιστώνουν ότι η επανάσταση, αν και είναι ένα απολαυστικό θέμα για έντονες συζητήσεις και ένα εξαιρετικό διεγερτικό για το αίσθημα της υπερανθρωπότητας, δεν είναι ωστόσο η διαδικασία της προόδου.

Και επίσης στο τέλος βλέπουν ότι η αστερόεσσα και η ελεύθερη δημοκρατία είναι πολύ καλύτερα από τον Ερυθρό Αστέρα και τη σοβιετική αηδία.

Όταν ένας δικαστής του Ανωτάτου Δικαστηρίου απευθύνθηκε σε ένα από τα μεγαλύτερα αμερικανικά πανεπιστήμια, ένας φοιτητής ήρθε σε αυτόν μετά από την διάλεξη και είπε: «Μου έδωσε μεγάλη χαρά να ακού-

ω τη διάλεξή σας, γιατί ήταν τα πρώτα ευγενικά λόγια που άκουσα να λέγονται για την κυβέρνησή μας από την έναρξη της πανεπιστημιακής μου καριέρας».

Για χρόνια τα κοσμικά περιοδικά μεταφέρουν άρθρα σχετικά με το ερώτημα «Τι συμβαίνει με τα κολέγια;» Η απάντηση είναι απολύτως σαφής σε όσους μπορούν να διακρίνουν την εβραϊκή επιρροή στην αμερικανική ζωή.

Το πρόβλημα με τα κολέγια έχει προχωρήσει ακριβώς στα ίδια βήματα που περιγράφηκαν παραπάνω σε σχέση με τις εκκλησίες. Πρώτον, η υψηλότερη κριτική των Εβραίων για την καταστροφή του αισθήματος σεβασμού των νεαρών ανδρών για τα αρχαία θεμέλια· δεύτερον, τα εβραϊκά επαναστατικά κοινωνικά δόγματα. Αυτά τα δύο πάνε πάντα μαζί. Δεν μπορούν να ζήσουν χωριστά. Αποτελούν την εκπλήρωση του προγράμματος των Πρωτοκόλλων για διάσπαση της μη εβραϊκής κοινωνίας μέσω των ιδεών.

Είναι ανώφελο να επιτεθείς στην «απιστία» των φοιτητών, ανώφελο να επιτεθείς στον «ριζοσπαστισμό» τους – αυτές είναι πάντα οι ιδιότητες της ανωριμότητας. Αλλά δεν είναι ανώφελο να δείξουμε ότι ο κοινωνικός ριζοσπαστισμός (ο «ριζοσπαστισμός» είναι μια πολύ καλή λέξη που δυστυχώς χρησιμοποιήθηκε πολύ καλά) και ο ανταγωνισμός στις θρησκευτικές κυρώσεις του ηθικού νόμου, προέρχονται και τα δύο από την ίδια πηγή. Πάνω από το σιντριβάνι του επαναστατισμού και της αντιχριστιανικής πίστης τοποθετήστε τον περιγραφικό και οριστικό όρο «Εβραίος» και αφήστε τους γιους των Αγγλοσαξόνων να μάθουν από ποια νερά πίνουν. Αυτή η πηγή δεν είναι Μωσαϊκή, αλλά εβραϊκή – υπάρχει μια μεγάλη διαφορά μεταξύ τους.

Οι κεντρικές ομάδες των Κόκκινων φιλοσόφων σε κάθε πανεπιστήμιο είναι μια εβραϊκή ομάδα, με συχνά ένα «μέτωπο μη-Εβραίων» στη μορφή ενός παραπλανημένου καθηγητή. Μερικοί από αυτούς τους καθηγητές πληρώνονται από κόκκινες οργανώσεις του εξωτερικού. Υπάρχουν διακολλεγιακές σοσιαλιστικές ενώσεις, που κατακλύζονται από Εβραίους και εβραϊκές επιρροές, και κουβαλούν Εβραίους καθηγητές σε όλη τη χώρα, απευθύνονται σε γιατρούς και στα σχολεία, ακόμη και στα εκκλησιαστικά σχολεία, υπό την αιγίδα των καλύτερων πολιτών και πανεπιστημίων. Τα μαθήματα διαλέξεων των φοιτητών είναι καλός βοσκότοπος για αυτήν την προπαγάνδα. Οι διακολλεγιακές φιλελεύθερες ενώσεις ιδρύονται παντού, με σκοπό προφανώς να δώσουν στους μαθητές τη συγκίνηση να πιστεύουν ότι συμμετέχουν στο ξεκίνημα ενός μεγάλου νέου κινήματος, συγκρίσιμου με την κατάκτηση της ανεξαρτησίας ή την κατάργηση της δουλείας. Καθώς σταμάτησαν τα πάρτι με τα ποτά, σταδιακά μπήκαν τα κόκκινα συνέδρια· είναι μέρος του αναβρασμού της νιότης.

Οι επαναστατικές δυνάμεις που πρωτοστατούν στον εβραϊσμό βασίζονται πολύ στην αξιοπρέπεια που αποδίδεται στο κίνημά τους από

την προσκόλληση φοιτητών και λίγων καθηγητών. Έτσι έγινε στη Ρωσία – όλοι γνωρίζουν τι σημαίνει τελικά το όνομα «φοιτητής» σε αυτή τη χώρα. Και σαν αποτέλεσμα, ενώ οι Σοβιετικοί δοξάζουν την «επιτυχία» της επανάστασης, άνδρες όπως ο Μαξίμ Γκόρκι στέλνουν εκκλήσεις για τρόφιμα για να αποτρέψουν την ιντελιγκέντσια από το να πεθάνει από την πείνα.

Το εβραϊκό «Chautauqua», που λειτουργεί αποκλειστικά σε κολέγια και πανεπιστήμια, μαζί με τον μπολσεβικισμό στην τέχνη, την επιστήμη, τη θρησκεία, την οικονομία και την κοινωνιολογία, οδηγούν κατευθείαν στις αγγλοσαξονικές παραδόσεις και τα ορόσημα των φοιτητών μας. Και αυτοί βοηθούνται επιδέξια από καθηγητές και κληρικούς των οποίων η σκέψη έχει εκτοπιστεί και δηλητηριαστεί από τις εβραϊκές ανατρεπτικές επιρροές στη θεολογία και την κοινωνιολογία.

Τι να κάνετε για αυτό; Απλώς προσδιορίστε την πηγή και τη φύση της επιρροής που έχει κυριεύσει τα κολέγιά μας. Ενημερώστε τους μαθητές ότι η επιλογή τους είναι μεταξύ των Αγγλοσαξόνων και της φυλής του Ιούδα. Αφήστε τους μαθητές να αποφασίσουν, στη διαμόρφωση της πίστης τους, αν θα ακολουθήσουν τους δημιουργούς ή αυτούς που επιδιώκουν να γκρεμίσουν.

Δεν είναι θέμα επιχειρηματολογίας. Ο ριζοσπαστισμός και η θρησκευτική αδιαφορία είναι νοητικές καταστάσεις. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι συνήθως τα ξεπερνούν αυτά εγκαίρως. Άλλοι πιάνονται και κρατούνται μέχρι τέλους. Αλλά η θεραπεία δεν είναι επιχείρημα.

Το μόνο απόλυτο αντίδοτο στην εβραϊκή επιρροή είναι να καλέσουμε τους φοιτητές πίσω στην περηφάνια της φυλής. Συχνά μιλάμε για τους Πατέρες σαν να ήταν οι λίγοι που έτυχε να βάλουν τις υπογραφές τους σε ένα σπουδαίο έγγραφο που σηματοδότησε μια νέα εποχή ελευθερίας. Οι Πατέρες ήταν οι άνδρες της αγγλοσαξονικής-κελτικής φυλής. Οι άνθρωποι που ήρθαν από όλη την Ευρώπη με τον πολιτισμό στο αίμα τους και στο πεπρωμένο τους· οι άνθρωποι που διέσχισαν τον Ατλαντικό και έστησαν τον πολιτισμό σε μια έρημη και βραχώδη ακτή· οι άνθρωποι που κατευθύνθηκαν δυτικά στην Καλιφόρνια και βόρεια στην Αλάσκα· οι άνθρωποι που κατοίκησαν την Αυστραλία και κατέλαβαν τις πύλες του κόσμου στο Σουέζ, το Γιβραλτάρ και τον Παναμά· οι άνθρωποι που άνοιξαν τους τροπικούς και υπέταξαν τις αρκτικές – άνδρες Αγγλοσάξονες, που έδωσαν μορφή σε κάθε κυβέρνηση και βιοπορισμό σε κάθε λαό και ιδανικό για κάθε αιώνα. Δεν πήραν ούτε τον Θεό τους ούτε τη θρησκεία τους από την φυλή του Ιούδα, ούτε την ομιλία τους ούτε τη δημιουργική τους ιδιοφυΐα – αυτοί είναι ο Κυρίαρχος Λαός, οι Επιλεγμένοι ανά τους αιώνες για να Κυριαρχήσουν στον κόσμο, χτίζοντας τον όλο και καλύτερα και όχι καταστρέφοντάς τον.

Στο στρατόπεδο αυτής της φυλής, ανάμεσα στους γιους των αρχόντων, έρχεται ένας λαός που δεν έχει να δείξει πολιτισμό, καμία επίδοξη θρησκεία, κανένα παγκόσμιο λόγο, κανένα μεγάλο επίτευγμα σε κανένα

βασίλειο παρά μόνο το βασίλειο του «πάρε», που διώχτηκε σε κάθε χώρα που τον φιλοξενούσε και αυτοί οι άνθρωποι προσπαθούν να πουν στους γιους των Σαξόνων τι χρειάζεται για να γίνει ο κόσμος όπως θα έπρεπε να είναι.

Εάν οι γιοι μας στο κολέγιο ακολουθούν αυτή τη συμβουλή της σκοτεινής εξέγερσης και της καταστροφής, είναι επειδή δεν ξέρουν ποιανού γιοι είναι, ποιας φυλής είναι οι γόνοι.

Ας υπάρξει ελεύθερος λόγος στα πανεπιστήμιά μας και ελεύθερη ανταλλαγή ιδεών, αλλά αφήστε την εβραϊκή σκέψη να χαρακτηριστεί σαν εβραϊκή και αφήστε τους γιους μας να γνωρίζουν το φυλετικό μυστικό.

Η προειδοποίηση έχει ήδη εξαφανιστεί από τα κολέγια. Το σύστημα της διαδικασίας είναι ήδη πλήρως γνωστό. Και πόσο απλό είναι:

Πρώτον, εκκοσμικεύετε τα δημόσια σχολεία – «εκκοσμίκευση» είναι η ακριβής λέξη που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι για τη διαδικασία. Προετοιμάζετε το μυαλό του παιδιού του δημόσιου σχολείου επιβάλλοντας τον κανόνα ότι δεν θα γίνεται ποτέ αναφορά που να δείχνει ότι η κουλτούρα ή ο πατριωτισμός συνδέονται με οποιονδήποτε τρόπο με τις βαθύτερες αρχές της αγγλοσαξονικής θρησκείας. Κρατήστε το έξω, κάθε θέα του και ήχο του! Κρατήστε έξω κάθε λέξη που θα βοηθήσει οποιοδήποτε παιδί να αναγνωρίσει την εβραϊκή φυλή. Στη συνέχεια, όταν έχετε προετοιμάσει έτσι το έδαφος, μπορείτε να πάτε στα πανεπιστήμια και τα κολέγια και να μπείτε στο διπλό πρόγραμμα της περιφρόνησης σε όλα τα χριστιανικά ορόσημα, γεμίζοντας ταυτόχρονα το κενό με εβραϊκές επαναστατικές ιδέες. Η επιρροή του απλού λαού διώχνεται από τα δημόσια σχολεία, όπου μπορεί να φτάσει η επιρροή των απλών ανθρώπων· αλλά η εβραϊκή επιρροή επιτρέπεται να είναι ασταμάτητη στα ανώτερα ιδρύματα όπου η επιρροή του απλού λαού δεν μπορεί να φτάσει. Εκκοσμικοποιήστε τα δημόσια σχολεία και μετά μπορείτε να ιουδαϊοποιήσετε τα πανεπιστήμια.

Αυτός είναι ο «φιλελευθερισμός» που τόσο πολύ επικροτεί ο Εβραίος εκπρόσωπος. Στα εργατικά σωματεία, στην εκκλησία, στο πανεπιστήμιο, έχει βάψει τις αρχές της εργασίας, της πίστης και της κοινωνίας. Αυτό δεν θα αμφισβητηθεί, γιατί η απόδειξη είναι πολύ πυκνά γραμμένη πάνω στις εβραϊκές δραστηριότητες και ρήσεις. Πράγματι, ασκώντας αυτές ακριβώς τις επιρροές ο Εβραίος πείθει τον εαυτό του ότι εκπληρώνει την «αποστολή» του στον κόσμο. Ο καπιταλισμός που δέχεται επίθεση είναι μη-εβραϊκός καπιταλισμός· η ορθοδοξία που επιτίθεται είναι η χριστιανική ορθοδοξία· η κοινωνία που δέχεται επίθεση είναι η αγγλοσαξονική μορφή κοινωνίας, όλα αυτά, με την καταστροφή τους, θα ήταν προς δόξα του Ιουδαϊσμού.

Ο κατάλογος θα μπορούσε να επεκταθεί – η επιρροή της εβραϊκής ιδέας στον αγγλοσαξονικό αθλητισμό και την διασκέδαση, στην αγγλοσαξονική-κελτική ιδέα του πατριωτισμού, στην αγγλοσαξονική-

κελτική αντίληψη των μορφωμένων επαγγελμάτων· η επιρροή της εβραϊκής ιδέας διαπερνά κάθε τμήμα της ζωής.

Ένας πολύ άσχημα παραπλανημένος Αγγλοσάξωνας συντάκτης, τυλιγμένος με εβραϊκά διαφημιστικά συμβόλαια, ακούστηκε να λέει, «Λοιπόν, αν οι Εβραίοι μπορούν να την γλυτώσουν από αυτό, τότε έχουν δίκιο». Είναι μια παραλλαγή της «απάντησης» εβραϊκής προέλευσης, η οποία έχει ως εξής: «Πώς μπορεί μια μειονότητα 3.000.000 να κυβερνάει τα 100.000.000 από εμάς τους υπόλοιπους; Ανοησίες!»

Ναι, ας συμφωνηθεί· αν η εβραϊκή ιδέα είναι ισχυρότερη, αν η εβραϊκή ικανότητα είναι μεγαλύτερη, ας κατακτήσουν· αφήστε τις αγγλοσαξονικές αρχές και την αγγλοσαξονική δύναμη να πέσει σε ερείπια μπροστά στη φυλή του Ιούδα. Αλλά πρώτα αφήστε τις δύο ιδέες να παλέψουν κάτω από τα δικά τους εμβλήματα· ας είναι δίκαιος αγώνας. Δεν είναι δίκαιος αγώνας όταν στους κινηματογράφους, στα δημόσια σχολεία, στις εξιουδαϊσμένες εκκλησίες, στα πανεπιστήμια, η αγγλοσαξονική ιδέα κρατιέται μακριά από τους Αγγλοσάξονες με την δικαιολογία ότι είναι «αιρετική» ή «ρατσιστική» ή «παρωχημένη» ή κάτι άλλο. Δεν είναι δίκαιος ο αγώνας όταν οι εβραϊκές ιδέες προσφέρονται σαν αγγλοσαξονικές ιδέες, επειδή προσφέρονται κάτω από την αγγλοσαξονική αιγίδα. Αν αφήσετε την κληρονομιά των αγγλο-σαξόνων-κελτών πατέρων μας να έχει μια ελεύθερη πορεία ανάμεσα στους αγγλο-σαξονο-κέλτες γιούς τους, η εβραϊκή ιδέα δεν θα θριαμβεύσει ποτέ πάνω τους, στο πανεπιστημιακό φόρουμ ή στους εμπορικούς κλάδους. Η εβραϊκή ιδέα δεν θα θριαμβεύσει ποτέ αν δεν στερηθούν την ανατροφή της γηγενούς κουλτούρας τους.

Ο Ιουδαϊσμός έχει αρχίσει τον αγώνα. Ο Ιουδαϊσμός έκανε την εισβολή. Αφήστε τον να έρθει. Ας μην τον φοβάται κανένας. Αλλά ο καθένας μας ας επιμείνει να είναι δίκαιος ο αγώνας. Αφήστε τους φοιτητές και τους καθοδηγητές της σκέψης να γνωρίζουν ότι ο στόχος είναι η κυριαρχία των ιδεών και της φυλής που έχει χτίσει όλο τον πολιτισμό που βλέπουμε και που υπόσχεται όλο τον πολιτισμό του μέλλοντος· ας γνωρίζουν επίσης ότι η επιτιθέμενη δύναμη είναι η εβραϊκή.

Αυτό είναι το μόνο που θα χρειαστεί. Και είναι εναντίον αυτού που διαμαρτύρονται οι Εβραίοι. «Δεν πρέπει να μας αναγνωρίσετε», λένε, «δεν πρέπει να χρησιμοποιείτε τον όρο "Εβραίος"» Γιατί; Γιατί εάν η εβραϊκή ιδέα δεν μπορεί να εισχωρήσει κάτω από τον μανδύα μιας άλλης ώστε να μην φαίνεται η εβραϊκή της προέλευση, είναι καταδικασμένη. Οι αγγλοσαξονικές ιδέες τολμούν να διακηρύξουν τον εαυτό τους και την προέλευσή τους. Μια σωστή διακήρυξη είναι το μόνο που χρειάζεται σήμερα. Υποχρεώστε κάθε ιδέα που εισβάλει να σηκώσει τη σημαία της!

«The Dearborn Independent», τεύχος 21 Μαΐου 1921

LXVI

Οι διαμαρτυρίες των Εβραίων κατά του «Αμερικανισμού»

Από την αρχαιότερη καταγραφή της επαφής των Εβραίων με άλλα έθνη, δεν έχει περάσει ποτέ μεγάλη χρονική περίοδος χωρίς να προκύψει η κατηγορία ότι οι Εβραίοι αποτελούν «έναν λαό μέσα σε έναν λαό, ένα έθνος μέσα σε ένα έθνος». Όταν διατυπώνεται σήμερα αυτή η κατηγορία, απορρίπτεται κατηγορηματικά από άνδρες που παρουσιάζονται σαν υπερασπιστές του λαού τους, και η άρνηση επιδοκιμάζεται λίγο πολύ από όλους τους Εβραίους κάθε τάξης.

Και όμως δεν υπάρχει τίποτα πιο ξεκάθαρα δηλωμένο στην εβραϊκή διδασκαλία, ούτε πιο ξεκάθαρο στην εβραϊκή ζωή, από το ότι η κατηγορία είναι αληθινή. Αλλά το αν η αλήθεια πρέπει να χρησιμοποιηθεί εναντίον των Εβραίων είναι εντελώς άλλο ερώτημα. Εάν οι Εβραίοι είναι ένα έθνος, η εθνικότητά τους στηρίζεται στον διπλό λόγο της φυλής και της θρησκείας, και είναι σίγουρα εκτός των ορίων της λογικής να τους ζητηθεί να αποκηρύξουν τη φυλή τους, το έθνος τους και τη θρησκεία τους· αλλά ούτε είναι αναμενόμενο να καταγγείλουν εκείνους που αναφέρουν τα γεγονότα. Μόνο βάσει των γεγονότων μπορεί να έρθει μια λύση οποιουδήποτε προβλήματος. Εκεί που ενοχοποιούνται είναι ότι αρνούνται τα προφανή γεγονότα, λες και κανείς εκτός από τους ίδιους τους Εβραίους δεν γνωρίζει ότι υπάρχουν τέτοια γεγονότα.

Εάν οι Εβραίοι συνεχίσουν να είναι ένα έθνος, όπως διδάσκουν και εάν η κατάσταση του «έθνους μέσα σε ένα έθνος» γίνεται όλο και πιο αφόρητη, τότε η λύση πρέπει να έρθει μέσα από ένα από δύο πράγματα: ένας διαχωρισμός του «έθνους» από τα υπόλοιπα έθνη ή μια εξύψωση του «έθνους» πάνω από τα υπόλοιπα έθνη. Υπάρχουν πολλά στοιχεία στα εβραϊκά γραπτά ότι οι ηγέτες περιμένουν να έρθουν και οι δύο αυτές συνθήκες – ένα ξεχωριστό έθνος και ένα υπερ-έθνος· πράγματι, η καρδιά της εβραϊκής διδασκαλίας είναι, όπως φαίνεται στο τελευταίο άρθρο, ότι ο εβραϊσμός τώρα είναι ένα ξεχωριστό έθνος και στο δρόμο για να γίνει ένα υπερ-έθνος. Μόνο εκείνοι που έχουν διοριστεί να απευθύνονται στους μη Εβραίους το αρνούνται: ο πραγματικός ραβίνος του Ισραήλ δεν το αρνείται.

Τώρα, σε οποιαδήποτε έρευνα του εβραϊκού ζητήματος, ο ερευνητής εντυπωσιάζεται ξανά και ξανά από το γεγονός ότι αυτό για το οποίο οι Εβραίοι διαμαρτύρονται περισσότερο, το ξεκίνησαν οι ίδιοι. Διαμαρτύρονται για αυτό που αποκαλούν αντισημιτισμό· αλλά πρέπει να είναι προφανές ακόμα και στο πιο χαζό μυαλό ότι δεν θα μπορούσε ποτέ

να υπάρξει κάτι όπως ο αντισημιτισμός αν δεν υπήρχε πρώτα ο σημιτισμός.

Και μετά πάρτε τη διαμαρτυρία ότι οι Εβραίοι έπρεπε να ζουν σε γκέτο. Το γκέτο είναι εβραϊκή εφεύρεση. Από την αρχή της εισβολής στις ευρωπαϊκές και αμερικανικές πόλεις, οι Εβραίοι ζούσαν πάντα μόνοι τους επειδή το ήθελαν, επειδή πίστευαν ότι η παρουσία των μη Εβραίων τους μόλυνε. Οι Εβραίοι συγγραφείς, που γράφουν για τους Εβραίους, το παραδέχονται· αλλά γράφοντας για τους μη Εβραίους, αναφέρονται στο γκέτο σαν μια σωζόμενη απεικόνιση της σκληρότητας των μη Εβραίων. Η ιδέα της μόλυνσης ξεκίνησε από τους Εβραίους· διαδόθηκε με υπόδειξη στους μη Εβραίους.

Και έτσι έχουμε το γεγονός του ξεχωριστού «έθνους»· οι Εβραίοι ήταν οι πρώτοι που το αναγνώρισαν, αυτοί επέμειναν πρώτοι σε αυτό και πάντα προσπαθούσαν να συνειδητοποιήσουν αυτή τη διαφορετικότητα τόσο στη σκέψη όσο και στην πράξη.

Ακόμη περισσότερο ο αληθινός και κανονικός τύπος των Εβραίων σήμερα πιστεύει ότι η επιρροή του αμερικανισμού, ή οποιουδήποτε πολιτισμένου κράτους των μη Εβραίων, είναι επιβλαβής για τον Ιουδαϊσμό.

Αυτή είναι μια σοβαρή δήλωση και κανένας ισχυρισμός των μη Εβραίων δεν θα είναι αρκετός για να το επιβεβαιώσει. Πράγματι, μια τέτοια δήλωση που μπορεί να είναι στο μυαλό των μη Εβραίων δεν θα μπορούσε να αναπτυχθεί γιατί η τάση του αισθήματος των μη Εβραίων είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση, δηλαδή ότι ο αμερικανισμός είναι καλό πράγμα για τον Εβραίο. Από έγκυρες εβραϊκές πηγές μαθαίνουμε αυτό το γεγονός, ότι αυτό που ονομάζουμε πολιτισμικές επιρροές θεωρούνται εχθρικές προς τον Ιουδαϊσμό.

Δεν είναι ο μη Εβραίος που λέει ότι τα εβραϊκά ιδανικά, σαν ιδανικά, είναι ασυμβίβαστα με τη ζωή στη χώρα μας· είναι ο Εβραίος που το λέει. Είναι αυτός που καταφέρεται εναντίον του αμερικανισμού, ο Αμερικανός δεν καταφέρεται εναντίον του Ιουδαϊσμού.

Καθώς αυτό το άρθρο είναι ένα με το τελευταίο, θα ακολουθηθεί η ίδια μέθοδος παρουσίασης των μαρτυριών. Οι αναγνώστες αυτής της μελέτης για το εβραϊκό ζήτημα θα πρέπει να γνωρίζουν ότι ούτε η ρητορική ούτε το συναίσθημα θα συνεισφέρουν ένα στοιχείο στη λύση του ζητήματος. Προτιμούμε να αφήσουμε τη ρητορική και το συναίσθημα στους αντισημίτες που λένε ονόματα και στους φιλοσημίτες που προφανώς έχουν κατέβει στο ίδιο επίπεδο.

Τώρα, το πρώτο πράγμα που πρέπει να γνωρίζουμε είναι το εξής: ότι αν και ο αμερικανισμός είναι ακόμη ημιτελής, ο Ιουδαϊσμός έχει ολοκληρωθεί εδώ και αιώνες· και ενώ κανένας Αμερικανός δεν θα σκεφτόταν να υποδείξει οποιοδήποτε μέρος της χώρας ή κάποια ομάδα που αντιπροσωπεύει τον αληθινό και τελευταίο τύπο αμερικανισμού, οι Εβραίοι χωρίς δισταγμό επισημαίνουν μέρη του κόσμου και ορισμένες

ομάδες που αντιπροσωπεύουν τον αληθινό τύπο Ιουδαϊσμού.

Πού βρίσκεται ο τύπος που οι Εβραίοι συγγραφείς αναγνωρίζουν σαν τον αληθινό; Ο Εβραίος του γκέτο θεωρείται στις εβραϊκές πραγματείες σαν το πρότυπο του Ιουδαϊσμού.

Ο επισκέπτης στη Νέα Υόρκη ίσως έχει δει δυτικά του Central Park τη μαζική συναγωγή των Ισπανών και Πορτογάλων Εβραίων. Ο διάσημος ραβίνος του ήταν ο αιδεσιμότατος Δρ. Ντέιβιντ Ντε Σόλα Πουλ. Είναι ο συγγραφέας των παρακάτω λέξεων:

«Στο γκέτο η υπακοή στα έθιμα του Ιουδαϊσμού ήταν φυσική και σχεδόν αναπόφευκτη. Το καθεστώς της εβραϊκής ζωής ήταν η ατμόσφαιρα που αναπνέονταν... Η κοινή γνώμη όχι μόνο επέτρεψε στους άνδρες να έχουν γενειάδα, να κρατούν το κεφάλι πάντα καλυμμένο, να κουβαλούν το κλαδί φοίνικα στο δημόσιο δρόμο ή να περπατούν στο δρόμο με κάλτσες τις μέρες της νηστείας, αλλά η κοινή γνώμη το έκανε σχεδόν αδύνατο για έναν Εβραίο να βεβηλώσει το Σάββατο ή τους κανονισμούς του Πάσχα ή να παραβεί ανοιχτά οποιαδήποτε από τις κύριες εορτές» – και, όπως θα δούμε αργότερα, ο λόγιος ραβίνος θεωρεί αυτές τις συνθήκες πιο συντηρητικές για τον Ιουδαϊσμό από τις αμερικανικές συνθήκες.

Ο αιδεσιμότατος Δρ. Μόουζες Χαλέβι Σεγκάλ εκφράζει την άποψη ότι ο Εβραίος στα πιο σύγχρονα μέρη της Ευρώπης και της Αμερικής διατηρήθηκε πραγματικά ζωντανός από τις εγχύσεις μεταναστών από την Πολωνία και τη Λιθουανία. Ισχυριζόμενος, μαζί με άλλους Εβραίους ηγέτες, ότι το εβραϊκό κέντρο του κόσμου ήταν, μέχρι τώρα, στη Ρωσία και την Πολωνία, ο Δρ. Σεγκάλ λέει:

«Ο πόλεμος κατέστρεψε και τα τελευταία ίχνη της παρακμάζουσας εβραϊκής κοινωνίας, η οποία έσερνε την αδύναμη ύπαρξή της στα μεσαιωνικά γκέτο της Πολωνίας και της Λιθουανίας. Με όλη την αυξανόμενη αδυναμία τους, αυτές οι κοινότητες ήταν ακόμη το τελευταίο καταφύγιο του Ιουδαϊσμού στη διασπορά. Σε αυτά είχε σωθεί κάτι από την παλιά εβραϊκή ζωή, μερικά από τα παλιά εβραϊκά ιδρύματα, πρακτικές και παραδόσεις. Αυτές οι κοινότητες πρόσφεραν επίσης τόση οικονομική ζωντάνια στον ατροφικό Ιουδαϊσμό στις κοινότητες των πιο σύγχρονων κρατών της Ευρώπης και της Αμερικής, που μπόρεσαν να αντέξουν».

Η ιδέα δεν είναι καθόλου ασυνήθιστη – ότι οι μεγάλες εγχύσεις «πραγματικών Εβραίων» από τα γκέτο του Παλαιού Κόσμου είναι επιθυμητές και απαραίτητες για να διατηρηθεί ο Ιουδαϊσμός ζωντανός σε χώρες όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο Ισραήλ Φρίντλαντερ, του οποίου το όνομα ακριβώς αυτή τη στιγμή τιμάται με ιδιαίτερη τιμή από τους Εβραίους, και δικαίως, ήταν ένας άνθρωπος με την πιο φωτισμένη διάνοια, και αναγνώριζε την υπηρεσία της ροής του γκέτο στον Ιουδαϊσμό. Στη διάλεξή του, «Το πρόβλημα του Ιουδαϊσμού στην Αμερική», μιλά για την τάση του αποϊουδαϊσμού της

απόλυτης ελευθερίας, όπως αυτή που απολάμβανε πάντα ο Εβραίος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτή η τάση, λέει, διορθώνεται με δύο τρόπους – από τις αντισημιτικές επιρροές και «από την άλλη πλευρά, από τη μεγάλη ροή της εβραϊκής μετανάστευσης, η οποία, προχωρώντας από τα εδάφη της καταπίεσης στα εδάφη της ελευθερίας, φέρει μαζί της, πάνω ή κάτω από την επιφάνεια, τις επιρροές διατήρησης και αναζωογόνησης του γκέτο».

Η ίδια αρχή, σε ένα άρθρο με τίτλο «Η Αμερικανοποίηση του Εβραίου μετανάστη», προτιμά τον φρέσκο Εβραίο από το γκέτο από τον Εβραίο που έχει επηρεαστεί από την αμερικανική ζωή. Λέει ότι «προτιμά τον Εβραίο που φοράει καφτάνι, τον παλιομοδίτικο Εβραίο, με την ελκυστική του εμφάνιση και τους άχαρους τρόπους του, του οποίου όλη η ζωή κυριαρχείται από τα ιδανικά και τις εντολές μιας αρχαίας θρησκείας και πολιτισμού... από εκείνο το εκσυγχρονισμένο, αμφίβιο πλάσμα, το περίεργα ντυμένο, που χρησιμοποιεί αργκό, μασάει τσίχλες, πηγαίνει στον κινηματογράφο, κυνηγάει δολάρια, είναι χυδαίος και ακαλλιέργητος, ημι-αμερικάνος «τζέντλεμαν».

Ο «καφτανόφορος, παλιομοδίτικος Εβραίος» για τον οποίο γράφει ο κ. Φρίντλαντερ, είναι ο Πολωνοεβραίος, 250.000 από τους οποίους έρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες σαν «μια διατήρηση της επιρροής και της αναζωογόνησης» στον Ιουδαϊσμό των Ηνωμένων Πολιτειών.

Όμως, για να μην χρησιμοποιήσουμε περισσότερο χώρο, για την ταυτότητα του κανονικού τύπου Εβραίων, όπως ακριβώς δηλώνεται από εκείνους που έχουν εκφραστεί σχετικά με αυτό το θέμα, είναι δυνατό να διατηρηθεί η ιδέα και να προστεθεί το λογικό συμπλήρωμά της, παραθέτοντας κάποια μαρτυρία για την εβραϊκή άποψη περί αμερικανοποίησης.

Αυτό που ακολουθεί τώρα έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον γιατί είναι τόσο γενικά δηλωμένο και αποδεκτό από τους εβραϊκούς κύκλους, που το κέντρο του Εβραϊσμού έχει μετατοπιστεί στην Αμερική. Αυτή είναι η μορφή με την οποία οι Εβραίοι εκπρόσωποι κάνουν τη δήλωση: λένε «Αμερική», όχι Ηνωμένες Πολιτείες.

Μια μικρή ιστορία – μια αληθινή – μπορεί να αξίζει τον κόπο εδώ. Μπορεί να ρίξει φως στη χρήση της λέξης «Αμερικανός» όπως χρησιμοποιείται στη μαρτυρία. Ένας συγκεκριμένος συντάκτης μιας αμερικανικής εφημερίδας έδωσε μια ασήμαντη δημοσιότητα σε αυτή τη σειρά άρθρων.

Οι εβραϊκές διαφημίσεις αποσύρθηκαν από τις στήλες του από τον πρόεδρο της Αντιδυσφημιστικής Επιτροπής της τοπικής στοάς B’nai B’rith, της οποίας ο πρόεδρος είχε διαφημιστικό γραφείο που χειριζόταν όλες τις εβραϊκές διαφημίσεις σε εκείνη την πόλη. Ο εκδότης, που δεν ήταν σοφός άνθρωπος, ενέδωσε στις μεθόδους μπουλντόζας που χρησιμοποιήθηκαν εναντίον του, και σε ένα εκδοτικό έπαινο με μισή καρδιά για τους Εβραίους χρησιμοποίησε τη λέξη «αμερικανισμός». Ο

διαφημιστικός πράκτορας έπαιξε με τη λέξη με τέτοιο τρόπο που κάποιος που έχει έναν αδύναμο μη-Εβραίο υποτακτικό του, θα το έκανε καλύτερα.

«Γιατί είπες «αμερικανισμός»; Γιατί δεν είπες «πολιτισμός»;» ρώτησε.

Ο αρχισυντάκτης μέχρι σήμερα πιστεύει ότι επρόκειτο για κάποια δυστροπία. Δεν ήταν. Υπάρχει νόημα σε αυτό.

Το να «αμερικανοποιώ» σημαίνει, στη συνηθισμένη μας ομιλία, να φέρουμε σε συμπάθεια τις παραδόσεις και τους θεσμούς των Ηνωμένων Πολιτειών, αλλά οι Εβραίοι δεν εννοούν μόνο τις Ηνωμένες Πολιτείες όταν λένε «Αμερική». Εννοούν και τη Νότια και την Κεντρική Αμερική – όπου έχουν συμβεί τόσες πολλές επαναστάσεις. Υπάρχουν μεγάλοι αριθμοί Εβραίων στην Αργεντινή και πολλοί βρίσκονται σε άλλες χώρες. Το επόμενο μέρος που θα αποικιστεί εκτεταμένα θα είναι το Μεξικό. Εάν ο λαός των Ηνωμένων Πολιτειών δει έναν Εβραίο πρεσβευτή να τον εκπροσωπεί στο Μεξικό, πρέπει να γνωρίζει ότι η εισβολή σε αυτή τη χώρα πρόκειται να ξεκινήσει. Εάν ο πρεσβευτής δεν είναι ο ίδιος Εβραίος, καλό θα ήταν να εξετάσει εξονυχιστικά τις σχέσεις του· μπορεί να υπάρχουν λόγοι που θα καταστήσουν απαραίτητη την χρησιμοποίηση ενός «μετώπου μη-Εβραίων» για κάποιο χρονικό διάστημα.

Τώρα, μάλλον θα έδινε μια λανθασμένη τροπή στο γεγονός αν λέγαμε ότι οι Εβραίοι ηγέτες είναι αντιαμερικανοί, αλλά είναι αλήθεια ότι είναι ενάντια στον «αμερικανισμό» της εβραϊκής μεταναστευτικής ροής. Δηλαδή, η τάση του «αμερικανισμού» είναι τόσο διαφορετική από την τάση του «ιουδαϊσμού» που τα δύο βρίσκονται σε σύγκρουση. Αυτό δεν υποδηλώνει προδοσία προς τον αμερικανικό εθνικισμό, ίσως, τόσο πολύ όσο δείχνει πίστη στον εβραϊκό εθνικισμό.

Αλλά ο αναγνώστης πρέπει ο ίδιος να είναι κριτής για το πόσο μακριά φτάνει αυτή η διαφορά. Η μαρτυρία που θα δοθεί τώρα χωρίζεται σε δύο μέρη: πρώτον, αυτή που αφορά ειδικότερα το αμερικανικό κράτος. δεύτερον, αυτή που σχετίζεται με οποιοδήποτε κράτος μη Εβραίων.

Αφού μίλησε επαινώντας τον παλιομοδίτικο Εβραίο, όπως είναι στα ξένα γκέτο, ο Δρ. Ντέιβιντ Ντε Σόλα Πουλ πρόσθεσε:

«Σε μεγάλο βαθμό, ο ενήλικος εβραϊκός πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών έχει ανατραφεί σε εβραϊκές κοινότητες αυτού του είδους Ιουδαϊκής προέλευσης. Σε μεγάλο βαθμό, η νέα γενιά ανατρέφεται σε μια ατμόσφαιρα στην οποία αυτός ο τύπος του εβραϊσμού είναι άγνωστος, ή τουλάχιστον περίεργος και αδύνατος. Η εβραϊκή θρησκευτική τελετή στις Ηνωμένες Πολιτείες γίνεται όλο και πιο δύσκολη και ολοένα και πιο σπάνια».

Περιγράφοντας τον ανταγωνισμό μεταξύ των αμερικανικών και των εβραϊκών τάσεων, συνεχίζει με αυτή την αναφορά στην επίδραση του «αμερικανισμού» στους εβραϊκούς τρόπους λατρείας:

«Στην εξέδρα ιερουργούν ένας ιεροψάλτης και ένας ιεροκήρυκας, οι οποίοι στρέφουν την πλάτη τους στην κιβωτό και απευθύνονται στο εκ-

κλησίασμά τους. Το σάλι με τα κρόσσια και οι παρόμοιες εμφανίσεις είναι αντιαμερικανικά και κατά συνέπεια έχουν θυσιαστεί. Ο «Αμερικανός» λατρεύει ακάλυπτος· γι' αυτό και ο Αμερικανός εβραϊκής πειθούς πρέπει να βγάζει το κάλυμμα της κεφαλής του όταν είναι στη λατρεία. Η εβραϊκή, μια ανατολίτικη γλώσσα, δεν είναι αμερικανική γλώσσα. Ο Αμερικανός προσεύχεται στα αγγλικά, τα οποία καταλαβαίνουν όλοι, και κατά συνέπεια ο Αμερικανός εβραϊκής πίστης έχει αγγλοποιήσει το τελετουργικό του. Ένα τέτοιο τελετουργικό δεν μπορεί να ψάλλετε με το παραδοσιακό εβραϊκό «Chazzanuth»*, και γι' αυτό η μουσική του ναού έχει τροποποιηθεί με την εισαγωγή ενός οργάνου, της ιερής μουσικής δανεισμένης από μη Εβραίους γείτονες και των μικτών χορωδιών στις οποίες οι μη Εβραίοι τραγουδιστές είναι σχεδόν ο κανόνας... Το εβραϊκό Σάββατο δεν συμβαδίζει με το περιβάλλον και ο μόνος τρόπος με τον οποίο φαινόταν δυνατό να το σώσεις ήταν να το γιορτάσεις με μια λειτουργία στο ναό το απόγευμα της Παρασκευής μετά το δείπνο και να ξεκουραστείς και μερικές φορές να παρευρεθείς στον ναό την Κυριακή».

Δεν είναι δύσκολο να ανιχνεύσουμε κάτω από αυτές τις λέξεις τον τόνο της κριτικής για έναν τέτοιο «αμερικανισμό». Είναι μια κριτική που δικαιολογείται πλήρως από τις συνθήκες. Και πρέπει να θυμόμαστε ότι δεν ειπώθηκε από έναν «καφτανόφορο, παλιομοδίτη Εβραίο», αλλά από έναν λόγιο ραβίνο σε έναν υπέροχο ναό στο δυτικό Central Park, έναν άνθρωπο τον οποίο η κυβέρνησή μας έκρινε σκόπιμο να τιμήσει.

Αλλά αυτό δεν είναι το μόνο στο οποίο αντιτίθεται ο Δρ. Ντέιβιντ Ντε Σόλα Πουλ. Ούτε μασάει τα λόγια του κάνοντας γνωστές τις αντιρρήσεις του: «Αν μέχρι στιγμής, η Μεταρρύθμιση έχει αποφύγει το λογικό τέλος της διαδικασίας και έχει σταματήσει να ταυτίζεται με τον Χριστιανισμό, έχει αμερικανοποιήσει τον Ιουδαϊσμό απορρίπτοντας τα στοιχεία που είναι χαρακτηριστικά εβραϊκά και αντιαμερικανικά, και έτσι δημιούργησε έναν σχεδόν μη θρησκευτικό Ιουδαϊσμό που στεγάζεται σε έναν σχεδόν μη θρησκευτικό ναό».

Θα παρατηρηθεί ότι ο λόγιος γιατρός χρησιμοποιεί τη λέξη «Αμερικανός» όπως κάποιος συνηθισμένος σε εντελώς άλλη ατμόσφαιρα. Σε αυτό το σημείο βρίσκουμε ένα άλλο παράδειγμα: «Η παραμέληση των αντιαμερικανικών διατροφικών νόμων είναι συνήθως το πρώτο βήμα που κάνει ο αμερικανοποιημένος Εβραίος για να επιβεβαιώσει τον αμερικανισμό του».

Οι «αντιαμερικανικοί διατροφικοί νόμοι», φυσικά, είναι οι εβραϊκοί διατροφικοί νόμοι. Αλλά αν κάποιος μη Εβραίος συγγραφέας είχε αναφερθεί σε αυτούς, θα είχε κακοποιηθεί ως εχθρικός μάρτυρας.

Είναι πράγματι πολύ περίεργο να διαβάζουμε τον μακρύ κατάλογο των

* Είναι ένας εβραϊκός θρησκευτικός τύπος μουσικής (ψαλμωδίες) που βασίζεται στους διάφορους ήχους με τους οποίους διαβάζεται η Τορά και τα προφητικά γραπτά. Αποτελεί τη μουσική φόρμουλα για τις εβραϊκές προσευχές.

διαμαρτυριών κατά των σύγχρονων συνθηκών που έχουν τη δυνατότητα να επιφέρουν τη «σήψη του Ιουδαϊσμού». Το γκέτο, που δημιουργεί το διαχωρισμό, συχνά αναγγέλλεται σαν η μόνη αληθινή προστασία του Ιουδαϊσμού. Η συναναστροφή με τον κόσμο είναι επικίνδυνη. Οι «αμερικανοποιημένες» επιρροές αντιμετωπίζονται με δυσπιστία.

Αναμφίβολα πάρα πολλοί μη Εβραίοι γονείς στη Νέα Υόρκη, τη Βοστώνη, το Λούισβιλ, το Ντάλας και άλλες αμερικανικές πόλεις έχουν δει το θέαμα των Εβραίων δασκάλων και των «εργαζομένων στην κοινωνική πρόνοια» που διδάσκουν τα παιδιά των μη Εβραίων τις αρχές του αμερικανισμού, αλλά είδε ποτέ κανείς ένα μη Εβραίο δάσκαλο να εκπαιδεύει παιδιά Εβραίων στον αμερικανισμό;

Πρόσφατα, όταν η Αμερικανική Λεγεώνα ζήτησε την άδεια της κυβέρνησης να καθιερώσει μαθήματα αμερικανοποίησης στο νησί Έλις, όπου δεκάδες χιλιάδες Πολωνο-Εβραίοι εισέρχονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, η απάντηση ήταν μια άρνηση και ο λόγος ήταν ότι όλος ο χώρος για φιλανθρωπικά ιδρύματα ήταν ήδη πιασμένος. Ποια φιλανθρωπικά ιδρύματα; Πόσοι από αυτούς ήταν Εβραίοι;

«Η αρχή αυτής της αποσύνθεσης», λέει ο Ισραήλ Φρίντλαντερ, αναφερόμενος στην επίδραση της σύγχρονης ζωής στον Ιουδαϊσμό, «συμπίπτει προφανώς με την αρχή της εβραϊκής χειραφέτησης, δηλαδή με **τη στιγμή που οι Εβραίοι εγκατέλειψαν το γκέτο για να ενταχθούν στη ζωή και τον πολιτισμό των εθνών γύρω τους**».

Ο κ. Φρίντλαντερ έφτασε ακόμη και στο σημείο να πει ότι τα πογκρόμ εναντίον των Εβραίων ήταν «τυχερά» καθώς οδήγησαν τους Εβραίους πίσω στον Ιουδαϊσμό τους – «**Ευτυχώς**, ο Ρωσικός εβραϊσμός σταμάτησε την καθοδική του ορμή προς την εθνική αυτοεξόντωση. Η διαδικασία της αφομοίωσης σταμάτησε από τα πογκρόμ και από τότε οι Εβραίοι της Ρωσίας πάτησαν σταθερά στα πόδια τους...»

Αυτός μπορεί να είναι ο λόγος που ορισμένοι Εβραίοι εκπρόσωποι των Εβραίων στην Αμερική προσπαθούν να κάνουν αυτή τη σειρά άρθρων να εμφανιστεί σαν «πογκρόμ». Υπάρχουν πολλά στοιχεία που δείχνουν ότι οι Εβραίοι ηγέτες θεωρούν τα «πογκρόμ», τουλάχιστον στη σύγχρονη εποχή, σαν πολύ χρήσιμα για τη διατήρηση της αλληλεγγύης των Εβραίων. Ωστόσο, όσοι είναι υπεύθυνοι για την παρούσα σειρά άρθρων, όσο κι αν ελπίζουν να ωφελήσουν τη γενική κατάσταση των ταπεινών Εβραίων δείχνοντας το πώς τους χρησιμοποιούν οι κορυφαίοι Εβραίοι, πρέπει να αρνηθούν να συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων που δικαιολογούν τα «πογκρόμ» για οποιοδήποτε λόγο.

Ο δικαστής Λούις Ντέμπιτς Μπράνταϊς, του Ανώτατου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι κι αυτός εκφραστής της ιδέας ότι, απαλλαγμένος από τις επιρροές του γκέτο, ο Εβραίος γίνεται λιγότερο Εβραίος. Λέει:

«Πρέπει να προστατεύσουμε την Αμερική και τους εαυτούς μας από την **απογοήτευση**, η οποία σε κάποιο βαθμό **έχει ήδη εμφανιστεί μετα-**

ξύ των Αμερικανοεβραίων. **Η αιτία αυτής της απογοήτευσης είναι ξεκάθαρη**. Προέρχεται, σε μεγάλο βαθμό, από το γεγονός ότι **στη γη της ελευθερίας μας αφαιρέθηκαν όλοι οι περιορισμοί με τους οποίους προστατεύονταν οι Εβραίοι στα γκέτο τους** και μια νέα γενιά έμεινε χωρίς την απαραίτητη ηθική και πνευματική υποστήριξη».

Ο δικαστής Μπράνταϊς είναι σιωνιστής για αυτούς ακριβώς τους λόγους. Θέλει τη γη της Παλαιστίνης γιατί εκεί οι Εβραίοι, όπως λέει, **«μπορούν να ζήσουν μαζί και να ζήσουν μια εβραϊκή ζωή»**. Η ελπίδα του δικαστή Μπράνταϊς για τους Εβραίους δεν είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά η Παλαιστίνη· λέει για την Παλαιστίνη ότι **«μόνο εκεί μπορεί να προστατευτεί πλήρως η εβραϊκή ζωή από τις δυνάμεις της αποσύνθεσης»**.

Υποστηρίζοντας το ίδιο ερώτημα, ο αιδεσιμότατος κ. Λέβι Γιτζάκ Σνέερσον λέει: «Μάλλον θα μου πουν ότι η επανίδρυση των Εβραίων σαν έθνος θα σήμαινε την αναδημιουργία του γκέτο. Είμαι ειλικρινά διατεθειμένος να παραδεχτώ τη δύναμη της κριτικής, αλλά με ένα σημαντικό προσόν που εξαρτάται από την ερμηνεία της λέξης "γκέτο". Στο βαθμό που το εθνικό κέντρο θα διασφαλίσει την ύπαρξη αυτού του εβραϊκού περιβάλλοντος, της εβραϊκής ατμόσφαιρας και του εβραϊκού πολιτισμού, θα υπάρχει μια αναδημιουργία του γκέτο. Η συνέχιση του Ιουδαϊσμού, λοιπόν, εξαρτάται από την ύπαρξη μιας περιοχής με ένα σύνολο Εβραίων που ζουν σε ένα εβραϊκό περιβάλλον, αναπνέουν μια εβραϊκή ατμόσφαιρα και καλλιεργούν μια εβραϊκή κουλτούρα, και αυτοί οι παράγοντες πρέπει να υπερισχύουν όλων των άλλων επιρροών».

Είναι επομένως σαφές ότι, όσο τρομακτική και απίθανη κι αν φαίνεται η δήλωση όταν γίνεται από έναν μη Εβραίο, οι ίδιοι οι Εβραίοι θεωρούν τις επιρροές των σύγχρονων χωρών σαν εχθρικές προς τον Ιουδαϊσμό.

Αλλά υπάρχει ακόμη μια περαιτέρω σκέψη, η οποία αναφέρεται ξεκάθαρα στα εβραϊκά γραπτά, δηλαδή, ότι η τάση του σύγχρονου κράτους είναι επιβλαβής για όλα όσα ο Ιουδαϊσμός θεωρεί ότι είναι απαραίτητα για την ηθική και πνευματική του ευημερία.

Το σύγχρονο κράτος αλλάζει και οι Εβραίοι παρατηρητές αντιλαμβάνονται το γεγονός πιο εύκολα από ό,τι οι υπόλοιποι άνθρωποι, επειδή οι Εβραίοι βλέπουν στην αλλαγή και μια ευκαιρία και μια απειλή. Εάν το κράτος συνεχίσει να αλλάζει σύμφωνα με την τάση του γενικού νου του κόσμου, οι εβραϊκές ιδέες περί υπεροχής θα βρίσκουν όλο και λιγότερες ευκαιρίες να πραγματοποιηθούν – αυτή είναι η απειλή. Εάν η αλλαγή, ή το πνεύμα της αλλαγής, μπορεί να εκμεταλλευτεί και να στραφεί προς τους εβραϊκούς σκοπούς, όπως έγινε στη Ρωσία, και ανεγερθεί ένα κράτος εβραϊκού τύπου στα ερείπια του παλιού – αυτή είναι η ευκαιρία. Οι αναγνώστες αυτών των άρθρων γνωρίζουν ότι η τόνωση του «πνεύματος της αλλαγής» είναι ένα από τα πιο ξεκάθαρα στοιχεία στο Παγκόσμιο Πρόγραμμα.

Όπως επισημαίνει ο Σίρυλ Μόουζες Πιτσιοτό στις «Αντιλήψεις του

Κράτους και το Εβραϊκό Ζήτημα», υπάρχει μια τάση να «αυξάνεται ο έλεγχος του κράτους πάνω στο άτομο». Αυτό, φυσικά, δεν έχει γίνει πουθενά τόσο διεξοδικά όσο στη Ρωσία κάτω από το εβραϊκό-μπολσεβίκικο καθεστώς, αλλά δεν μιλά για αυτό ο κ. Πιτσιοτό, μιλά για την τάση που παρατηρείται στα μη εβραϊκά κράτη· και ρωτάει: «Μπροστά σε μια τέτοια τάση στην πολιτική εξέλιξη (που δεν είναι βιαστικό να υποθέσει κανείς ότι θα είναι πιο έντονη στο μέλλον από ό,τι στο παρελθόν) **πώς στέκεται ο Εβραίος;»**

Και προσθέτει: «Δεν είναι μακρινή η εποχή που η ανάπτυξη του κράτους θα συνεχιστεί σε οργανικές και κολεκτιβιστικές γραμμές. Η κεντρική εξουσία θα αγκαλιάζει μια ολοένα ευρύτερη περιοχή και θα κάνει μια τέτοια διείσδυση στις εσοχές της ατομικής ελευθερίας, που πριν από τριάντα ή σαράντα χρόνια θα μπορούσε να θεωρηθεί αδιανόητη. Η υποχρεωτική στρατιωτική θητεία, η υποχρεωτική εκπαίδευση, η υποχρεωτική ασφάλιση δεν είναι παρά ορόσημα στον δρόμο που λογικά οδηγεί στην υιοθέτηση ενός κρατικού ήθους, ενός κρατικού δόγματος και ενός κοινού τρόπου ζωής. Το να πούμε αυτό είναι απλώς για να υποδείξουμε την πιθανή τάση, όχι για να την εγκρίνουμε. Πώς, λοιπόν, θα αντιμετωπίσει το κράτος του μέλλοντος έναν λαό ανάμεσά του, ο οποίος διατηρεί σε μεγάλο βαθμό την διαφορετικότητα του αίματος, ο οποίος στις νηστείες του, την ημέρα της ανάπαυσης, τους διατροφικούς του νόμους, την τελετή του γάμου του, υποδηλώνει μια ξεχωριστή ιστορική οντότητα;»

Το ερώτημα είναι ανησυχητικό για τους Εβραίους, όπως φαίνεται από τα λόγια του ραβίνου Σεγκάλ στο «Το μέλλον του Ιουδαϊσμού». Λέει μάλιστα ότι «το μεσαιωνικό κράτος, με όλη του την τυραννία και τον σκοταδισμό» ήταν πιο ευνοϊκό για τους Εβραίους από το σύγχρονο τύπο του κράτους. «Η ελαττωματική του οργάνωση επέτρεψε τόσο σε άτομα όσο και σε ολόκληρες τάξεις να ζήσουν τη ζωή τους με τον δικό τους τρόπο. Ως εκ τούτου, το μεσαιωνικό κράτος έδωσε τη δυνατότητα στους Εβραίους να οργανωθούν σε ημι-εθνικές γραμμές και, όσο το επέτρεπαν οι περιστάσεις, να δημιουργήσουν εκ νέου στη διασπορά τους, τους εθνικούς θεσμούς και τις πρακτικές της αρχαίας κοινοπολιτείας τους».

Αυτό το έκαναν φυσικά με την ίδρυση του γκέτο.

«Αλλά αυτό έχει γίνει απολύτως αδύνατο στο σύγχρονο κράτος», συνεχίζει ο ραβίνος. «Η άνοδος της δημοκρατίας και η μεταφορά της απόλυτης εξουσίας της κυβέρνησης από την ολιγαρχία στην πλειοψηφία συνεπάγεται την πρακτική καταστολή των αδύναμων μειονοτήτων. Η ταύτιση του κράτους με την κουλτούρα και τις φιλοδοξίες μιας συγκεκριμένης εθνικότητας οδηγεί αναπόφευκτα στον ακρωτηριασμό και τη σταδιακή εξαφάνιση εκείνων των τάξεων που δεν μοιράζονται τη συγκεκριμένη κουλτούρα και αυτές τις φιλοδοξίες. Το κράτος, εξάλλου, επιβάλλει ένα σύστημα εκπαίδευσης που έχει σχεδιαστεί σκόπιμα για να διαμορφώσει και να διαπλάσει όλους τους κατοίκους... Διατηρεί επίσης

μια ενδελεχή οργάνωση που περιλαμβάνει όλα τα τμήματα της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής όλων των κατοίκων της, ανεξαρτήτως τάξης, φυλής ή παράδοσης. Δεν υπάρχει επομένως χώρος στο σύγχρονο κράτος για τον εβραϊκό πολιτισμό, για την εβραϊκή εθνική ζωή ή για μια ειδική εβραϊκή κοινωνία, με τους δικούς της συγκεκριμένους θεσμούς, έθιμα και πρακτικές... Γι’ αυτό ο εβραϊσμός μπορεί να ζήσει και να εργαστεί μόνο με μια ειδική εβραϊκή κοινωνία και μέσα σε μια εβραϊκή εθνική οργάνωση. Το μεσαιωνικό γκέτο, με όλη του τη στενότητα, με όλες τις ανθυγιεινές και ανώμαλες συνθήκες της ύπαρξής του, περιείχε ωστόσο μια τέτοια ημι-εθνική κοινωνία: επομένως, ο εβραϊσμός άκμασε στο μεσαιωνικό γκέτο. Το σύγχρονο κράτος, απ’ την άλλη, διέλυσε αυτήν την ειδική εβραϊκή κοινωνία...»

Τώρα, υπάρχουν οι αντιδράσεις κορυφαίων εβραϊκών μυαλών ιδιαίτερα για τις συνθήκες στην Αμερική και για τις συνθήκες στο σύγχρονο μη εβραϊκό κράτος γενικά. Η δήλωση του ανταγωνισμού που υπάρχει μεταξύ των δύο είναι σαφής και πλήρης. Οι μη-Εβραίοι δεν παρατηρούν αυτόν τον ανταγωνισμό, αλλά οι Εβραίοι τον γνωρίζουν πάντα και παντού πολύ καλά. Αυτό ρίχνει ένα φως, ένα πολύ δυνατό φως, σε όλα τα επαναστατικά προγράμματα για να διασπάσουν τον σημερινό έλεγχο της κοινωνίας, σπέρνοντας διχόνοιες μεταξύ του λεγόμενου κεφαλαίου και των εργατών, μειώνοντας την αξιοπρέπεια της κυβέρνησης μέσω διεφθαρμένων πολιτικών, ευτελίζοντας το μυαλό των ανθρώπων μέσω των θεάτρων και των ταινιών και παρόμοιων θεαμάτων, και αποδυναμώνοντας την ελκυστικότητα των χαρακτηριστικών της χριστιανικής θρησκείας. Μια κατάρρευση της σοβαρότητας των μη-Εβραίων είναι η ευκαιρία του Εβραίου. Ένας κολοσσιαίος πόλεμος είναι επίσης η ευκαιρία του, όπως μαρτυρεί η κατάληψη της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών κατά τη διάρκεια του πρόσφατου πολέμου. Ο Ιουδαϊσμός λέει ότι ο αμερικανισμός και ο εθνικισμός των μη-Εβραίων γενικά, είναι επιβλαβείς για αυτόν. Ο Ιουδαϊσμός επομένως έχει την εναλλακτική να αλλάξει και να ελέγξει τον εθνικισμό των μη-Εβραίων ή να οικοδομήσει έναν δικό του εθνικισμό στην Παλαιστίνη. Δοκιμάζει και τα δύο.

Όλα αυτά θυμίζουν αυτό που ανέφερε ο Λόρδος Γιούστας Πέρσυ (Eustace Percy) στον εβραϊκό Τύπο: ότι ο Εβραίος συμμετέχει στις επαναστάσεις «όχι επειδή ο Εβραίος ενδιαφέρεται για τη θετική πλευρά της ριζοσπαστικής φιλοσοφίας, όχι επειδή επιθυμεί να συμμετάσχει στον εθνικισμό των μη-Εβραίων ή τη δημοκρατία των μη-Εβραίων, αλλά επειδή κανένα υπάρχον σύστημα διακυβέρνησης των μη-Εβραίων δεν είναι τίποτα άλλο παρά δυσάρεστο γι’ αυτόν».

Και ο ίδιος συγγραφέας – «Σε έναν κόσμο πλήρως οργανωμένων εδαφικών κυριαρχιών, αυτός (ο Εβραίος) έχει μόνο δύο πιθανές πόλεις για καταφύγιο: είτε πρέπει να γκρεμίσει τους πυλώνες ολόκληρου του εθνικού κρατικού συστήματος είτε να δημιουργήσει μια δική του εδαφι-

κή κυριαρχία. Σε αυτό ίσως βρίσκεται η εξήγηση τόσο του εβραϊκού μπολσεβικισμού όσο και του σιωνισμού, γιατί αυτή τη στιγμή ο Εβραίος της Ανατολής φαίνεται να αιωρείται με αβεβαιότητα μεταξύ των δύο».

«The Dearborn Independent», τεύχος 23 Οκτωβρίου 1920

LXVII

Οι Εβραίοι συνεργάτες του Μπένεντικτ Άρνολντ

Καθώς δεν μπορούμε να βασιστούμε στους Εβραίους προπαγανδιστές στις Ηνωμένες Πολιτείες ότι θα δώσουν στον λαό όλα τα δεδομένα – παρόλο που αυτοί οι προπαγανδιστές έχουν τα γεγονότα στην κατοχή τους – ανατίθεται σε κάποια αμερόληπτη υπηρεσία να το κάνει. Στους Εβραίους προπαγανδιστές δίνεται η απόλυτη ελευθερία των εφημερίδων των Ηνωμένων Πολιτειών – λόγω του ότι οι εβραϊκές διαφημίσεις είναι περισσότερο από το 75% των συνολικών διαφημίσεων που γίνεται σε αυτή τη χώρα – και έτσι ένας ευρύς ιστός ψευδών εντυπώσεων υφαίνεται συνεχώς γύρω από το εβραϊκό ζήτημα. Η πιο πρόσφατη είναι η ευρεία δημοσίευση μιας νέας «αποκάλυψης» της προέλευσης των πρωτοκόλλων. Αυτή είναι η έκτη «τελική» και «πλήρης» αποκάλυψη που έχουν παρουσιάσει οι Εβραίοι για δημόσια κατανάλωση. Οι Εβραίοι έχουν ακόμη χρόνο να μετανοήσουν και να πουν την αλήθεια. Ας υποθέσουμε ότι στην έβδομη θα το κάνουν λέγοντας την αλήθεια με μια αληθινή αποκήρυξη των Πρωτοκόλλων.

Σκοπός της «The Dearborn Independent» είναι να ανοίγει κατά καιρούς νέες οπτικές γωνίες του εβραϊκού ζητήματος, έτσι ώστε ο υποψήφιος αναγνώστης που θα ενημερωνόταν για τον εκτεταμένο χαρακτήρα της εβραϊκής επιρροής να αποκτήσει μια γενική άποψη γι' αυτό.

Ο ρόλος που έπαιξαν οι Εβραίοι στους πολέμους των Ηνωμένων Πολιτειών έχει γίνει αντικείμενο αξιοσημείωτων καυχησιολογημάτων από Εβραίους δημοσιογράφους. Είναι ένα πολύ ενδιαφέρον θέμα. Αξίζει την πληρέστερη δυνατή ανάλυση. Ο σημερινός σκοπός της «The Dearborn Independent» δεν είναι να αμφισβητήσει το εβραϊκό καύχημα· ο σκοπός μας είναι όμως να συμπληρώσουμε τα παραλειπόμενα μέρη της ιστορίας και να παρέχουμε τους κρίκους που λείπουν σε πολλά από τα πιο ενδιαφέροντα επεισόδια στην αμερικανική ιστορία. Αυτό θα γίνει με βάση την αδιαμφισβήτητη ιστορική αρχή, ως επί το πλείστον εβραϊκού χαρακτήρα, και αποκλειστικά προς το συμφέρον της πλήρους κατανόησης ενός ζητήματος που οι Εβραίοι ηγέτες έχουν φέρει στο προσκήνιο.

Το πρώτο θέμα που θα εξεταστεί σε αυτή τη σειρά είναι η συμμετοχή των Εβραίων στην προδοσία του Μπένεντικτ Άρνολντ.

Ο Μπένεντικτ Άρνολντ, ο πιο καταφανής προδότης στην αμερικανική ιστορία, έχει γίνει αντικείμενο σημαντικών σχολίων τον τελευταίο καιρό.

Μεταξύ των σχολιαστών ήταν Αμερικανοεβραίοι που απέτυχαν να γνωστοποιήσουν στο αμερικανικό κοινό τις πληροφορίες που μπορεί να βρεθούν σε εβραϊκά αρχεία σχετικά με τον Μπένεντικτ Άρνολντ και τους συνεργάτες του.

Κατ' αρχή, η τάση των Εβραίων να ασχολούνται με την τροφοδοσία των αναγκών του στρατού και να επωφελούνται όσο το δυνατόν περισσότερο από τις πολεμικές συμβάσεις, είναι μακροχρόνια και αντιληπτή.

Μια αυθεντία σε αυτό το θέμα, ο Βέρνερ Ζόμπαρτ, λέει στο «Εβραίοι και σύγχρονος καπιταλισμός» (σελ. 50-53):

«Οι Εβραίοι καθ' όλη τη διάρκεια του δέκατου έκτου, του δέκατου έβδομου και του δέκατου όγδοου αιώνα είχαν τη μεγαλύτερη επιρροή σαν προμηθευτές του στρατού και σαν χρηματοδότες στους οποίους πρόσβλεπαν οι πρίγκιπες ψάχνοντας για οικονομική υποστήριξη... δεν μπορούμε να επιχειρήσουμε να αναφέρουμε κάθε πιθανό παράδειγμα. Μπορούμε μόνο να υποδείξουμε το δρόμο· θα είναι για μεταγενέστερη έρευνα που θα ακολουθήσει. Αν και υπάρχουν πολυάριθμες περιπτώσεις Εβραίων που ενεργούσαν σαν εργολάβοι του στρατού στην Ισπανία πριν από το 1492, δεν θα αναφερθώ σε αυτήν την περίοδο, επειδή βρίσκεται εκτός του πεδίου των σημερινών μας εκτιμήσεων· θα περιοριστούμε στους αιώνες που ακολούθησαν και θα ξεκινήσουμε με την Αγγλία.»

«Τον δέκατο έβδομο και δέκατο όγδοο αιώνα οι Εβραίοι είχαν ήδη αποκτήσει φήμη σαν προμηθευτές του στρατού. Υπό την Κοινοπολιτεία, ο πιο διάσημος εργολάβος του στρατού ήταν ο Αντόνιο Φερνάντες Καρβαχάλ, «ο μεγάλος Εβραίος», ο οποίος ήρθε στο Λονδίνο κάποια στιγμή μεταξύ 1630 και 1635, και πολύ σύντομα συγκαταλέχθηκε στους πιο εξέχοντες εμπόρους στη χώρα. Το 1649 ήταν ένας από τους πέντε εμπόρους του Λονδίνου στους οποίους το συμβούλιο της επικρατείας εμπιστεύτηκε τη στρατιωτική σύμβαση για το καλαμπόκι. Λέγεται ότι ετησίως εισήγαγε στην Αγγλία ασήμι αξίας 100.000 λιρών. Στην περίοδο που ακολούθησε, ειδικά στους πολέμους του Γουλιέλμου Γ', ο σερ Σόλομον ντι Μεντίνα ("ο Εβραίος Μεντίνα") ήταν ο "μεγάλος εργολάβος" και για τις υπηρεσίες του ανακηρύχθηκε ιππότης, όντας ο πρώτος ομολογουμένως Εβραίος που έλαβε αυτή την τιμή.»

«Το ίδιο έγινε και στους πολέμους της Ισπανικής διαδοχής· και εδώ, οι Εβραίοι ήταν οι κύριοι εργολάβοι του στρατού. Το 1716 οι Εβραίοι του Στρασβούργου θυμούνται τις υπηρεσίες που παρείχαν στους στρατούς του Λουδοβίκου XIV παρέχοντας πληροφορίες και προμήθειες. Πράγματι, ο επικεφαλής του ανεφοδιασμού του στρατού του Λουδοβίκου XIV ήταν ένας Εβραίος ονόματι Τζέικομπ Ουόρμς· και τον δέκατο όγδοο αιώνα οι Εβραίοι σταδιακά συμμετείχαν όλο και περισσότερο σε αυτό το έργο. Το 1727 οι Εβραίοι του Μετς έφεραν στην πόλη σε διάστημα έξι εβδομάδων, 2.000 άλογα για φαγητό και περισσότερα από 5.000 για εφεδρικά. Ο Στρατάρχης Μαυρίκιος της Σαξονίας, ο νικητής του Φόντε-

νοϊ, εξέφρασε την άποψη ότι ο στρατός του δεν εξυπηρετήθηκε ποτέ καλύτερα με προμήθειες από όταν οι Εβραίοι ήταν εργολάβοι. Ένας από τους πιο γνωστούς από τους εργολάβους του στρατού την εποχή των δύο τελευταίων Λουδοβίκων ήταν ο Χέρτς Σέρφμπιρ στο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας πολιτογράφησης του οποίου καταγράφεται ότι "...στους πολέμους που μαίνονταν στην Αλσατία το 1770 και το 1771 βρήκε την ευκαιρία να αποδείξει τον ζήλο του στην υπηρεσία μας και στην υπηρεσία του κράτους."»

«Ομοίως, το σπίτι του Γκράντις, στο Μπορντό, ήταν ένα ίδρυμα διεθνούς φήμης τον δέκατο όγδοο αιώνα. Ο Άμπραχαμ Γκράντις δημιούργησε μεγάλες αποθήκες στο Κεμπέκ για να καλύψει τις ανάγκες των γαλλικών στρατευμάτων εκεί. Κάτω από την επαναστατική κυβέρνηση, κάτω από το Διευθυντήριο, στους Ναπολεόντειους πολέμους ήταν πάντα οι Εβραίοι που λειτουργούσαν σαν προμηθευτές. Σε αυτό το πλαίσιο, μια δημόσια ανακοίνωση που εμφανίστηκε στους δρόμους του Παρισιού ήταν σημαντική. Στην πόλη επικρατούσε πείνα και οι Εβραίοι κλήθηκαν να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους για τα δικαιώματα που τους χάρισε η Επανάσταση φέρνοντας καλαμπόκι. "Μόνο αυτοί", λέει ο συντάκτης αυτής της ανακοίνωσης, "μπορούν να ολοκληρώσουν επιτυχώς αυτήν την επιχείρηση, χάρη στις επιχειρηματικές τους σχέσεις, από τις οποίες οι συμπολίτες τους πρέπει να επωφεληθούν πλήρως." Μια παράλληλη ιστορία έρχεται από τη Δρέσδη. Το 1720 ο Εβραίος της Αυλής, Γιόνας Μέγιερ, έσωσε την πόλη από την πείνα προμηθεύοντάς την με μεγάλες ποσότητες καλαμποκιού.» (Η εφημερίδα «The Chronicler» αναφέρει 40.000 μπούσελς – 1 μπούσελ 45 κιλά περίπου).

«Σε όλη τη Γερμανία, οι Εβραίοι βρέθηκαν από νωρίς στις τάξεις των εργολάβων του στρατού. Ας απαριθμήσουμε μερικές από αυτές. Υπήρχε ο Ισαάκ Μάγιερ τον δέκατο έκτο αιώνα, ο οποίος, όταν έγινε δεκτός από τον Καρδινάλιο Άλμπρεχτ σαν κάτοικος του Χάλμπερσταντ το 1537, έλαβε εντολή, ενόψει των επικίνδυνων καιρών, "να εφοδιάσει το μοναστήρι μας με καλά όπλα και πανοπλίες". Υπήρχε ο Γιόζελμαν φον Ρόσχαϊμ, ο οποίος το 1548 έλαβε μια αυτοκρατορική επιστολή προστασίας επειδή είχε προμηθεύσει χρήματα και προμήθειες για το στρατό. Το 1546 υπήρχε ένα αρχείο για Εβραίους της Βοημίας που παρείχαν πανωφόρια και κουβέρτες για το στρατό. Τον επόμενο αιώνα, ένας άλλος Εβραίος της Βοημίας, ονόματι Λάζαρος, έλαβε μια επίσημη δήλωση ότι "είτε αυτοπροσώπως είτε με δικά του έξοδα να βρει, πολύτιμες πληροφορίες για τα αυτοκρατορικά στρατεύματα και ότι η δουλειά του ήταν να δει ότι ο στρατός είχε καλές προμήθειες πυρομαχικών και ρουχισμού." Ο Μέγας Εκλέκτορας καταφεύγει επίσης σε Εβραίους για τις στρατιωτικές του ανάγκες. Ο Λήμαν Γκόμπετς και ο Ζόλομον Ελίας ήταν οι εργολάβοι του για κανόνια, μπαρούτι και ούτω καθεξής. Υπήρχαν και πολλοί άλλοι: ο Σάμιουελ Τζούλιους, εργολάβος των εφεδρειών κάτω από τον εκλέκτορα Φρειδερίκο Αύγουστο της Σα-

ξονίας· η οικογένεια Μόντελ, προμηθευτές της Αυλής και εργολάβοι του στρατού στο Δουκάτο του Άνσμπαχ τον δέκατο έβδομο και δέκατο όγδοο αιώνα είναι πολύ γνωστή στην ιστορία. Εν ολίγοις, όπως το εκφράζει ευγενικά ένας συγγραφέας της εποχής, "όλοι οι εργολάβοι είναι Εβραίοι και όλοι οι Εβραίοι είναι εργολάβοι".»

«Η Αυστρία δεν διαφέρει από αυτή την άποψη από τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Αγγλία. Οι πλούσιοι Εβραίοι, που κατά τη βασιλεία του αυτοκράτορα Λεοπόλδου έλαβαν άδεια να εγκατασταθούν στη Βιέννη (1670) – οι Όπενχαϊμερ, Βέρτχαϊμερ, Μάγιερ Χέρσελ και οι υπόλοιποι – ήταν όλοι προμηθευτές του στρατού. Και το ίδιο βρίσκουμε και σε όλες τις χώρες που ήταν κάτω από το αυστριακό στέμμα.»

«Τέλος, πρέπει να αναφέρουμε τους Εβραίους προμηθευτές του στρατού που προμήθευσαν τα αμερικανικά στρατεύματα στον επαναστατικό και στον εμφύλιο πόλεμο.»

Το αρχείο του Βέρνερ Ζόμπαρτ σταματά εδώ. Δεν συνεχίζει για να αναφέρει «τους Εβραίους προμηθευτές που προμήθευσαν τα αμερικανικά στρατεύματα στον επαναστατικό και στον εμφύλιο πόλεμο». Αυτή η αποστολή θα είναι της «The Dearborn Independent» κατά καιρούς στο μέλλον.

Στην έρευνα της απόκτησης χρημάτων από τους Εβραίους κατά τη διάρκεια των πολέμων βρίσκονται και οι αποδείξεις για τις περισσότερες από τις μεγάλες καταχρήσεις για τις οποίες οι Εβραίοι υπήρξαν ένοχοι.

Στην παρούσα περίπτωση, ανακαλύφθηκαν οι εβραϊκοί δεσμοί του Μπένεντικτ Άρνολντ στο θέμα της κερδοσκοπίας σε πολεμικά αγαθά.

«Οι πόλεμοι είναι οι σοδειές των Εβραίων» είναι ένα αρχαίο ρητό. Η προτίμησή τους για το τμήμα εφοδιασμού έχει παρατηρηθεί από τους αρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα. Το ενδιαφέρον τους εστιάζεται κυρίως στα κέρδη και όχι στα εθνικά ζητήματα· η παραδοσιακή τους πίστη είναι στο εβραϊκό έθνος, παρά σε οποιοδήποτε άλλο έθνος· είναι φυσικό να τους βρίσκουμε σαν έμπορους αγαθών και πληροφοριών σε καιρό πολέμου – δηλαδή οι κερδοσκόποι του πολέμου και οι κατάσκοποι. Καθώς το αδιάκοπο πρόγραμμα εντοπίζεται στον Επαναστατικό Πόλεμο, στον Αμερικανικό Εμφύλιο Πόλεμο και στον πρόσφατο Μεγάλο Πόλεμο, η μόνη αλλαγή που παρατηρείται είναι η αυξανόμενη δύναμη και το κέρδος των Εβραίων.

Αν και ο αριθμός των Εβραίων που κατοικούσαν στις αμερικανικές αποικίες ήταν πολύ μικρός, ήταν αρκετοί για να αφήσουν σημάδι στον Επαναστατικό Πόλεμο· και ενώ δεν υπήρχε νομοθεσία για τις χονδρικές πωλήσεις κατά των Εβραίων όπως υπήρχε στον Εμφύλιο Πόλεμο, υπήρξαν αγωγές κατά ατόμων για τις ίδιες αιτίες το 1861-5.

Οι εφημερίδες του Ηπειρωτικού Κογκρέσου περιέχουν πολυάριθμες καταχωρήσεις πληρωμών που έγιναν σε Εβραίους, καθώς και αρχεία διαφόρων συναλλαγών μαζί τους σε άλλες στοίβες. Για τύμπανα, για κουβέρτες, για τουφέκια, για προμήθειες, για ρούχα – αυτές είναι οι συ-

νήθεις καταχωρήσεις. Οι περισσότεροι Εβραίοι κομισάριοι ήταν Ινδιάνοι έμποροι (ο βαθμός στον οποίο οι Εβραίοι ασχολήθηκαν με τους Ινδιάνους της Αμερικής δεν έχει γίνει ακόμη αντικείμενο έρευνας που να αξίζει). Η οικογένεια Γκρατς της Πενσυλβάνια διεξήγαγε εκτεταμένο εμπόριο με τους Ινδιάνους και συγκέντρωσε μια τεράστια περιουσία από αυτό. Μια πολύ περίεργη πληροφορία σχετικά με τις συναλλαγές των αποικιών με τους Εβραίους μπορεί να ληφθεί σε μια αναζήτηση στα παλιά αρχεία.

Οι Εβραίοι της αποικιακής Νέας Υόρκης ήταν και πιστοί και επαναστάτες, καθώς το ρεύμα άλλαζε. Επωφελήθηκαν κάτω από την πίστη από τα συμβόλαια που εξασφάλιζαν και αγοράζοντας την κατασχεμένη περιουσία εκείνων που ήταν πιστοί στην αμερικανική υπόθεση. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ορισμένοι από τους αγοραστές των εκτεταμένων ακινήτων του Τζέιμς ντε Λάνσι ήταν Εβραίοι. Ο Τζέιμς ντε Λάνσι ήταν ένας πατριώτης τον οποίο η Νέα Υόρκη τίμησε στη συνέχεια δίνοντας το όνομά του σε μια σπουδαία λεωφόρο. Αυτή η ίδια Νέα Υόρκη πρόσφατα με επίσημη ενέργεια αφαίρεσε το όνομα του ντε Λάνσι από αυτήν τη λεωφόρο και το αντικατέστησε με το όνομα του Τζέικομπ Χένρυ Σιφ, ενός Εβραίου, με καταγωγή από την Φραγκφούρτη του Μάιν.

Μπαίνουμε αμέσως στην αφήγηση για τον Μπένεντικτ Άρνολντ κάνοντας μια αναφορά στην οικογένεια Φρανκς της Φιλαδέλφειας, της οποίας οικογένειας πολλά μέλη θα τραβήξουν την προσοχή μας. Οι Φρανκς ήταν Εβραίοι από την Αγγλία που εγκαταστάθηκαν στην Αμερική, διατηρώντας τις αγγλικές τους διασυνδέσεις. Ασχολούνταν με τις δημόσιες συμβάσεις, κυρίως τις συμβάσεις του στρατού. Ήταν κάτοχοι των συμβάσεων του βρετανικού στρατού για τον Γαλλικό και τον Ινδικό πόλεμο και για τον επαναστατικό πόλεμο που ακολούθησε.

Για να σα δώσω μια εικόνα, αντιληφθείτε την όπως έχει ληφθεί από εβραϊκές πηγές:

Ο Μόουζες Φρανκς έζησε στην Αγγλία, συνεργαζόμενος απευθείας με τη βρετανική κυβέρνηση. Είχε το συμβόλαιο για την προμήθεια όλων των βρετανικών δυνάμεων στην Αμερική πριν σκεφτεί κανείς τα στρατιωτικά προβλήματα μεταξύ των Αποικιών και της Αποικιακής Κυβέρνησης. Ήταν ο κύριος προμηθευτής του Βρετανικού Στρατού στο Κεμπέκ, στο Μόντρεαλ, στη Μασαχουσέτη, στη Νέα Υόρκη και στη χώρα των Ινδιάνων του Ιλινόις. Τότε ήταν όλο βρετανικό έδαφος.

Ο Τζέικομπ Φρανκς ζούσε στη Νέα Υόρκη. Ήταν Αμερικανός εκπρόσωπος του Μόουζες Φρανκς της Αγγλίας. Ήταν ο Αμερικανός αντιπρόσωπος του κυκλώματος των Φρανκς για τις προμήθειες του στρατού – γιατί αυτό ήταν.

Στη Φιλαδέλφεια ήταν ο Ντέιβιντ Φρανκς, γιος του Τζέικομπ, από τη Νέα Υόρκη. Ο Ντέιβιντ ήταν ο αντιπρόσωπος των Φρανκς για την πολιτεία ή την αποικία της Πενσυλβάνια. Ήταν στην έδρα της αποικια-

κής κυβέρνησης, στο κέντρο της αμερικανικής πολιτικής. Ταίριαζε σαν γάντι με πολλούς από τους πατέρες της αμερικανικής κυβέρνησης. Ήταν ένας πάρα πολύ πλούσιος άνθρωπος (αν και ήταν ένας αντιπρόσωπος) δείχνοντας μεγάλη αυστηρότητα στη Φιλαδέλφεια.

Εδώ και εκεί υπήρχαν και άλλοι Φρανκς, με σκοπό να συνεργαστούν με τη μη εβραϊκή κυβέρνηση, αλλά οι τέσσερις που αναφέρονται εδώ φέρουν το κύριο βάρος της ιστορίας.

Μια στιγμιαία παρέκκλιση θα μας δώσει αμέσως μια άποψη για τη χαλαρότητα του φιλελευθερισμού ορισμένων από τους Πατέρες της Χώρας και μια άποψη για την ψυχραιμία με την οποία ο Ντέιβιντ Φρανκς, από τη Φιλαδέλφεια, μπορούσε να περάσει από τον ένα ρόλο στον άλλο – μια ευκολία που του κόστισε ακριβά όταν άρχισε ο πόλεμος.

Ο Τζον Τράμπουλ, ένας καλλιτέχνης με αξιοσημείωτη σημασία εκείνη την εποχή, του οποίου οι πίνακες εξακολουθούν να κοσμούν το Εθνικό Καπιτώλιο, προσκλήθηκε να δειπνήσει στο σπίτι του Τόμας Τζέφερσον, και μεταξύ των καλεσμένων ήταν ο γερουσιαστής Γουίλιαμ Μπραντς Τζάιλς, από τη Βιρτζίνια, και ο Τράμπουλ λέει την ιστορία:

«Μόλις που είχα καθίσει όταν ο Τζάιλς άρχισε να μου επιτίθεται για την πουριτανική καταγωγή και τον χαρακτήρα της Νέας Αγγλίας. Είδα ότι δεν υπήρχε κανένα άλλο άτομο από τη Νέα Αγγλία, και, γι’ αυτό, αν και συνειδητοποιούσα ότι δεν είχα σε κανένα βαθμό τα προσόντα να διαχειριστώ μια θρησκευτική συζήτηση, ένιωσα ότι είμαι υποχρεωμένος να υπερασπιστώ τη χώρα μου σε αυτό το λεπτό σημείο όσο καλύτερα μπορούσα. Αν είχε προλεχθεί, ότι θα γινόταν μια συζήτηση για τη χριστιανική θρησκεία, στην οποία από τη μια πλευρά θα έπρεπε να γελοιοποιείται έντονα και από την άλλη να υπερασπίζεται αδύναμα, θα παρουσιαζόταν σαν μια πολλά υποσχόμενη διασκέδαση σε ένα δείπνο με μάλλον ελεύθερη σκέψη, δεν θα τολμούσα να μιλήσω, αλλά είχε αυτή την εμφάνιση, και ο κύριος Τζάιλς συνέχισε να επιτίθεται, όχι για να με πειράξει, αλλά για να με προσβάλει, μέχρι να ανακοινωθεί το δείπνο. Αυτό ήλπιζα να με ανακουφίσει δίνοντας μια νέα τροπή στη συζήτηση, αλλά ενώ η παρέα δεν είχε καθίσει στο τραπέζι, ανανέωσε την επίθεσή του με αυξημένη σφοδρότητα και προχώρησε τόσο ώστε να γελοιοποιήσει το χαρακτήρα, την συμπεριφορά και τα δόγματα του θεϊκού ιδρυτή της θρησκείας μας· ο κύριος Τζέφερσον στο μεταξύ χαμογελούσε και κουνούσε το κεφάλι επιδοκιμαστικά στον κύριο Τζάιλς, ενώ η υπόλοιπη παρέα άφηνε σιωπηλά εμένα και την υπεράσπισή μου στη μοίρα μας, μέχρι που ο φίλος μου Ντέιβιντ Φρανκς πήρε μέρος τελικά στη διαμάχη παίρνοντας το μέρος μου. Θεωρώντας ότι αυτή είναι μια καλή ευκαιρία για να αποφύγω περαιτέρω συζήτηση για το θέμα, στράφηκα στον κ. Τζέφερσον και είπα: “Κύριε, αυτή είναι μια περίεργη κατάσταση στην οποία βρίσκομαι· σε μια χώρα καθ’ ομολογία χριστιανική και σε ένα τραπέζι με Χριστιανούς, όπως πίστευα, βρίσκω τη θρησκεία μου και τον εαυτό μου να δέχονται επίθεση με σφοδρή και σχε-

δόν ακαταμάχητη εξυπνάδα και ραθυμία, και ούτε ένα άτομο δεν με βοήθησε στην υπεράσπισή μου, παρά μόνο ο φίλος μου κύριος Φρανκς, ο οποίος είναι και Εβραίος.”»

Αυτό το επεισόδιο ρίχνει ένα περίεργο φως στον χαρακτήρα της «φιλοσοφικής απιστίας» του Τόμας Τζέφερσον, της απίστευτης μόδας εκείνης της εποχής· δείχνει επίσης μια συγκεκριμένη ικανότητα του Ντέιβιντ Φρανκς.

Οι σχέσεις μεταξύ των Αποικιών και της Μητέρας Πατρίδας έγιναν τεταμένες. Τα πολιτικά συναισθήματα ήταν στα ύψη. Οι γραμμές διαίρεσης μεταξύ του «Αμερικανού» και του «Βρετανού» άρχισαν να εμφανίζονται για πρώτη φορά. Στην αρχή υπήρξε ένας βαθμός συμφωνίας μεταξύ όλου του πληθυσμού, εκτός από τους κυβερνητικούς αξιωματούχους, ότι μια διαμαρτυρία ενάντια στις κυβερνητικές καταχρήσεις ήταν δικαιολογημένη και ότι έπρεπε να γίνουν έντονα διαβήματα για λογαριασμό των Αποίκων. Ακόμη και πιστοί και ιμπεριαλιστές συμφώνησαν με αυτό. Ήταν θέμα εσωτερικής πολιτικής. Αλλά όταν αυτή τη στιγμή η ιδέα της διαμαρτυρίας άρχισε να εξελίσσεται στην ιδέα της εξέγερσης και της ανεξαρτησίας, ήρθε μια διάσπαση. Άλλο ήταν να διορθώσεις την Αυτοκρατορία, άλλο πράγμα να την εγκαταλείψεις. Εδώ διαχωρίστηκαν οι άνθρωποι των Αποικιών.

Ο κ. Τζέικομπ Φρανκς στη βασιλική και πιστή Νέα Υόρκη ήταν, φυσικά, βασιλικός και πιστός. Σαν προμηθευτής του στρατού, για τη βρετανική κυβέρνηση, δεν είχε άλλη επιλογή.

Ο κ. Ντέιβιντ Φρανκς, κάτω στη Φιλαδέλφεια, ήταν λίγο πιο κοντά στην καρδιά του νέου αμερικάνικου συναισθήματος και δεν μπορούσε να είναι τόσο βασιλικός και πιστός όσο ο συγγενής του στο Βορρά. Στην πραγματικότητα, ο Ντέιβιντ Φρανκς προσπάθησε να κρατήσει ίσες αποστάσεις, προσπαθώντας να συμπαραταχθεί και με την Αυτοκρατορία και με τις Αποικίες.

Ήταν φυσικό. Η επιχείρησή του ήταν στη Φιλαδέλφεια. Μπορεί και να ήθελε να παραμείνει όσο το δυνατόν περισσότερο στη θέση του κατασκόπου και να στέλνει πληροφορίες για την κατάσταση του δημόσιου αισθήματος στους βασιλόφρονες. Επιπλέον, έγινε δεκτός στην καλή κοινωνία και η φήμη του για τον πλούτο του και την οξυδέρκειά του κέρδισε την προσοχή που διαφορετικά δεν θα την είχε. Έτσι, το 1765 τον βρίσκουμε να ενώνει τους εμπόρους της Φιλαδέλφειας στο σύμφωνο να μην εισάγουν αντικείμενα από την Αγγλία όσο ίσχυε ο μισητός νόμος περί γραμματοσήμων. Το 1775 είναι υπέρ της συνέχισης του αποικιακού νομίσματος. Απολάμβανε τη συνηθισμένη του ζωή στην πόλη – και τη γνωριμία του με την οικογένεια Σίπεν, την κόρη της οποίας (Μάργκαρετ Σίπεν) παντρεύτηκε ο τολμηρός νεαρός Μπένεντικτ Άρνολντ.

Υπάρχει μια περίεργη ανάμειξη όλων των τραγικών φιγούρων του έργου: Ο Μπένεντικτ Άρνολντ παντρεύεται την κοπέλα για την οποία ο Ταγματάρχης Αντρέ έγραψε ένα θεατρικό έργο. Ο Ταγματάρχης Αντρέ,

κατά την περίοδο της αιχμαλωσίας του σαν Αμερικανός αιχμάλωτος πολέμου και πριν από την ανταλλαγή του, βρισκόταν συχνά στο σπίτι του Ντέιβιντ Φρανκς. Και ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, στη θέση του σαν αντιπρόσωπος του κυκλώματος των Φρανκς στο Μόντρεαλ, τοποθετείται από μια περίεργη στροφή του τροχού του πεπρωμένου στη στρατιωτική οικογένεια του Μπένεντικτ Άρνολντ για μια σημαντική περίοδο πριν και συμπεριλαμβανομένης της μεγάλης προδοσίας.

Λοιπόν, προς το παρόν ας αφήσουμε την εβραϊκή οικογένεια των Φρανκς – όλοι τους εγκατεστημένοι όπως τους περιγράψαμε αρχικά: ο Μόουζες στην Αγγλία, ο Τζέικομπ στη Νέα Υόρκη, ο Ντέιβιντ στη Φιλαδέλφεια, ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι στο Μόντρεαλ – και ας εξετάσουμε εξονυχιστικά το νεαρό Αμερικανό αξιωματικό, Μπένεντικτ Άρνολντ.

Αυτά τα γεγονότα θα είχαν χαθεί τα περισσότερα από αυτά, αν δεν είχαν διατηρηθεί στα εβραϊκά αρχεία, από την Αμερικανική Εβραϊκή Ιστορική Εταιρεία. Θα διαβάσετε οποιαδήποτε ιστορία του Μπένεντικτ Άρνολντ χωρίς να αντιλαμβάνεστε τους Εβραίους γύρω του. Οι συγγραφείς αυτών που δέχθηκαν τις ιστορίες ήταν τυφλοί.

Το κύριο ελάττωμα στον χαρακτήρα του Μπένεντικτ Άρνολντ ήταν η αγάπη του για τα χρήματα. Όλα τα προβλήματα που οδήγησαν στην κατάσταση στην οποία βρέθηκε αναφορικά με την αμερικανική κυβέρνηση και τον στρατό, οφείλονταν στην υποψία που κρέμονταν σαν σύννεφο πάνω από πολλές από τις επιχειρηματικές του συναλλαγές. Υπήρξαν προσπάθειες να απεικονιστεί ο Άρνολντ σαν ένας τολμηρός μάρτυρας, σαν ένας που αποθαρρύνθηκε από τις ανάξιες φιγούρες του Ηπειρωτικού Κογκρέσου, σαν θύμα της ζήλιας κατώτερων ανδρών, σαν ένας στον οποίο άδικα δεν έδειξαν εμπιστοσύνη. Όμως όλα αυτά απέχουν πολύ από την αλήθεια. Ήταν ένας άνδρας στον οποίο οι άντρες έλκονταν ενστικτωδώς να είναι γενναιόδωροι, αλλά ήταν τόσο γενική η γνώση της αδυναμίας του σε θέματα χρημάτων που, ενώ τον θαύμαζαν, οι συνάδελφοί του αξιωματικοί ενήργησαν σύμφωνα με το ένστικτό τους και κρατήθηκαν μακριά του. Είχε μολυνθεί από μια μορφή ανεντιμότητας προτού μολυνθεί με προδοσία, και η κύρια εξήγηση για την προδοσία του ήταν στο σκληρό παζάρι που έκανε ως προς το ποσό των χρημάτων που ήθελε να πάρει για την ένοχη πράξη του.

Οι καταγραφές του ίδιου του Άρνολντ το κάνουν ξεκάθαρο. Ας ξεκινήσουμε τότε με την καριέρα του σε ένα συγκεκριμένο σημείο και ας δούμε πώς το σκέλος των Φρανκς και το σκέλος του χρήματος υφαίνονται μέσα από αυτό σαν χρωματιστές κλωστές.

Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει ασυνήθιστες προσπάθειες για να μετριαστεί η προδοσία του Άρνολντ με το ρεσιτάλ των τολμηρών υπηρεσιών του. Αυτές οι υπηρεσίες δεν χρειάζεται να ελαχιστοποιηθούν. Πράγματι το μεγάλο του επίτευγμα ήταν η χειμερινή πορεία του προς το Μόντρεαλ και το Κεμπέκ το 1775-6 όπου φαίνεται να ξεκινά το κεφάλαιο των προβλημάτων του. Το να επαναλάβουμε αυτό το κατόρθω-

μα θάρρους και αντοχής θα ήταν σαν να αφηγούμαστε μια ιστορία που ενθουσιάζει τον Αμερικανό μαθητή.

Ήταν στο Μόντρεαλ που ο Μπένεντικτ Άρνολντ ήρθε σε επαφή με τον νεαρό Εβραίο, Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, τον Καναδό αντιπρόσωπο του κυκλώματος προμηθευτών του στρατού των Φρανκς. Και το επόμενο που είναι γνωστό για τον νεαρό Φρανκς είναι ότι επιστρέφει στις Αμερικανικές Αποικίες με το τρένο του Μπένεντικτ Άρνολντ σαν αξιωματικός του Αμερικανικού Στρατού.

Το πώς έγινε αυτή η αλλαγή δεν εξηγείται σε κανένα από τα αρχεία. Υπάρχει ένα σκοτεινό σημείο στο οποίο έγινε αυτή η «γρήγορη αλλαγή», η οποία μετέτρεψε τον νεαρό Εβραίο του Μόντρεαλ από προμηθευτή του στρατού για τους Βρετανούς σε αξιωματικό του επιτελείου του Μπένεντικτ Άρνολντ.

Αλλά καθώς είναι αδύνατο να αποσιωπηθεί κάθε γεγονός, υπάρχουν εδώ κι εκεί ενδείξεις για το τι θα μπορούσε να ήταν, αυτό που πιθανότατα ήταν πράγματι, η βάση της έλξης και της σχέσης μεταξύ των δύο. Ήταν πολύ πιθανό – σχεδόν σίγουρο – ότι θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν κάποιες ευκαιρίες για δωροδοκίες με έναν συνδυασμό της εξουσίας του στρατηγού Άρνολντ και της ικανότητας του νεαρού Φρανκς στο χειρισμό αγαθών. Από τη μέρα που συναντήθηκαν στο Μόντρεαλ μέχρι την ώρα που ο στρατηγός Άρνολντ έφυγε, σαν προδότης, από το οχυρό στο Χάντσον, ο νεαρός Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς ήταν ο σύντροφός του.

Σε ένα από τα πολυάριθμα στρατοδικεία που δίκασαν τον στρατηγό Άρνολντ για αμφισβητούμενες συναλλαγές σε ζητήματα που αφορούσαν τις προμήθειες του στρατού, ο Φρανκς, ο οποίος ήταν υπασπιστής του Άρνολντ, και με το βαθμό του ταγματάρχη, κατέθεσε τα εξής:

«Με το να είμαι στο στρατό, είχα τραυματίσει πολύ σημαντικά τις ιδιωτικές μου υποθέσεις και σκόπευα να τα παρατήσω, αν υπήρχε η κατάλληλη ευκαιρία να μπω σε μια επιχείρηση. Είχα αρκετές συζητήσεις για το θέμα με τον στρατηγό Άρνολντ, ο οποίος μου υποσχέθηκε κάθε βοήθεια που είχε στην εξουσία του· επρόκειτο να συμμετάσχει στα κέρδη της επιχείρησης στην οποία επρόκειτο να μπω».

Αυτή η κατάθεση δόθηκε από τον ταγματάρχη Φρανκς το 1779· οι δύο άνδρες είχαν συναντηθεί τον χειμώνα του 1775 -1776, αλλά, όπως θα δείξουν τα αρχεία, ο ταγματάρχης Φρανκς ήταν πάντα ο έμπιστος του στρατηγού Άρνολντ στο να τον ξεμπλέξει από τις αμφίβολες επιχειρηματικές μεθόδους στις οποίες χρησιμοποιούσε ελεύθερα την στρατιωτική εξουσία του Άρνολντ.

Ο ταγματάρχης Φρανκς παραδέχεται ότι επρόκειτο να εισέλθει στις επιχειρήσεις και ο στρατηγός Άρνολντ έπρεπε να μοιραστεί τα κέρδη. Σε ποια βάση θα μπορούσε να γίνει μια τέτοια ρύθμιση, είναι ένα άλλο θέμα που δεν είναι γνωστό. Ο Άρνολντ δεν είχε κεφάλαια. Δεν ήταν αξιόπιστος. Ήταν σπάταλος, δανειολήπτης, διαβόητος για τη συνεχή ανά-

γκη του σε χρήματα. Το μόνο αξιόπιστο κίνητρο για τον Φρανκς για να αποδεχθεί μια συνεργασία μαζί του ήταν η κατανόηση ότι ο Άρνολντ θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική του εξουσία για να κάνει δουλειές με τον Φρανκς. Ή, για να το πω πιο ωμά, τα «κέρδη» που επρόκειτο να λάβει ο Μπένεντικτ Άρνολντ ήταν πληρωμές για την κατάχρηση εξουσίας για δικό του όφελος.

Ένα πλήρες άνοιγμα των αρχείων θα δείξει ότι αυτή είναι η πιο λογική άποψη για την υπόθεση.

Ήταν στο Μόντρεαλ που το όνομα του Μπένεντικτ Άρνολντ στιγματίστηκε για πρώτη φορά με φήμες για σκοτεινές συναλλαγές με την ιδιωτική και δημόσια περιουσία. Ο στρατηγός Τζορτζ Ουάσιγκτον είχε δώσει τις πιο σαφείς οδηγίες για αυτά τα θέματα, με σκοπό να αντιμετωπίζονται οι Καναδοί σαν Αμερικανοί συμπολίτες και όχι σαν εχθροί. Ο στρατηγός Ουάσιγκτον είχε ταμίες αξιωματικούς και μαστίγωνε στρατιώτες που είχαν προηγουμένως παρακούσει τη διαταγή κατά της λεηλασίας και της κλοπής.

Ο στρατηγός Άρνολντ είχε κατασχέσει μεγάλες ποσότητες αγαθών στο Μόντρεαλ και τα είχε απομακρύνει βιαστικά χωρίς να κάνει τον κατάλληλο λογαριασμό. Αυτό παραδέχεται στην επιστολή του προς τον στρατηγό Φίλιπ Σκάιλερ: «Η βιασύνη και η σύγχυσή μας ήταν τόσο μεγάλη όταν παραλήφθηκαν τα εμπορεύματα, που ήταν αδύνατο να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη.» Αυτό σημαίνει μόνο ότι ο Άρνολντ άρπαξε τα εμπορεύματα χωρίς να δώσει στους Καναδούς πολίτες τις κατάλληλες αποδείξεις γι' αυτά, με αποτέλεσμα να έχει στα χέρια του ένα μεγάλο ποσό πλούτου για τον οποίο δεν ήταν υποχρεωμένος να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Αυτή τη μάζα των εμπορευμάτων την έστειλε στον συνταγματάρχη Γουίλιαμ Μπάμπκοκ Χαζίν στο οχυρό Τσάμπλεϊ, και ο συνταγματάρχης Χαζίν, προφανώς ενήμερος για τις συνθήκες κάτω από τις οποίες παραλήφθηκαν τα εμπορεύματα, αρνήθηκε να τα παραλάβει. Αυτή η ανυπακοή του συνταγματάρχη Χαζίν, προς τον ανώτερό του αξιωματικό, ειδικά σε ένα ζήτημα σχετικά με τα αγαθά, υποχρέωσε τον Άρνολντ να προβεί σε μια αυτοπροστατευτική ενέργεια, στέλνοντας μια επιστολή στον στρατηγό Σκάιλερ. Εν τω μεταξύ, μια πολύ άσχημη φήμη διαπέρασε στον Αμερικανικό Στρατό ότι ο στρατηγός Μπένεντικτ Άρνολντ είχε προσπαθήσει να κάνει ένα κόλπο για το σκορβούτο, αλλά είχε ανασταλεί από την αυστηρή συμπεριφορά του συνταγματάρχη Χαζίν. Επιπλέον, φημολογήθηκε (και το γεγονός παραδέχτηκε ο Άρνολντ στην επιστολή του) ότι στη μεταφορά τα εμπορεύματα δεν ήταν καλά ταξινομημένα με αποτέλεσμα όταν έφτασαν τελικά ένα μεγάλο μέρος τους έλειπε. Όλα τα βασικά γεγονότα τα παραδέχθηκε ο Άρνολντ, ο οποίος όμως τα χρησιμοποίησε για να ρίξει την ευθύνη στον συνταγματάρχη Χαζίν. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να εξαπολύσει κατηγορίες εναντίον του συνταγματάρχη Χαζίν, υποβάλλοντας το θέμα σε στρατοδικείο. Το δικαστήριο συστήθηκε και

αρνήθηκε να ακούσει επί τόπου τους μάρτυρες που επέλεξε ο στρατηγός Άρνολντ για λογαριασμό του με την αιτιολογία ότι οι μάρτυρες δεν ήταν αξιόπιστοι. Τότε ο στρατηγός Άρνολντ χλεύασε το δικαστήριο, το οποίο διέταξε τη σύλληψή του. Ο στρατηγός Οράτιος Γκέιτς για να διατηρήσει τις χρήσιμες υπηρεσίες του Άρνολντ στον στρατό των Ηνωμένων Πολιτειών, διέλυσε το στρατοδικείο, επιδοκιμάζοντας τη συμπεριφορά του Άρνολντ. Ωστόσο, πριν διαλυθεί το στρατοδικείο, αθώωσε άτυπα τον συνταγματάρχη Χαζίν με τιμή.

Εδώ λοιπόν, σχεδόν αμέσως, όπως φαίνεται, μετά τη νέα του σχέση με τον Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, ο Μπένεντικτ Άρνολντ έχει ένα άσχημο μπλέξιμο σχετικά με την περιουσία που είχε περιέλθει στην κατοχή του παράτυπα και εξαφανίστηκε αμέσως μετά. Η προσπάθειά του να ρίξει την ευθύνη σε έναν αξιωματικό του οποίου η ανυπακοή ήταν ο παράγοντας που αποκάλυψε την πραγματική κατάσταση των πραγμάτων, απέτυχε. Το σχέδιό του να αποτρέψει μια αναφορά που έπρεπε αναπόφευκτα να είχε έρθει ήταν τολμηρό.

Ενώ είναι αλήθεια ότι σε αυτήν την υπόθεση του Μόντρεαλ, δεν έχει καταγραφεί ετυμηγορία εναντίον του Μπένεντικτ Άρνολντ, για κλοπή αγαθών, είναι επίσης αλήθεια ότι ο Αμερικανικός Στρατός τον υποψιάστηκε από εκείνη την ημέρα.

Αν ο Μπένεντικτ Άρνολντ ήταν τότε αθώος και αν είχε κρατήσει τα χέρια του καθαρά στη συνέχεια, το επεισόδιο του Μόντρεαλ θα είχε ξεχαστεί. Αλλά στην πραγματικότητα, τέτοιες υποθέσεις στη συνέχεια ερχόντουσαν με αυξανόμενη συχνότητα, όλες τους αρκετά περίεργες, που αφορούσαν και τον Εβραίο τον οποίο συνέδεσε με τον εαυτό του τη στιγμή εκείνης της πρώτης αποκάλυψης.

Η ιστορία των σχέσεων αυτού του Εβραίου με τον Μπένεντικτ Άρνολντ καθ’ όλη την περίοδο που έληξε με τη μεγάλη προδοσία, μπορεί τώρα να αναλυθεί με μεγαλύτερη συνάφεια, γιατί τώρα οι προηγούμενες χωριστές πορείες συμβαδίζουν. Σε άλλο άρθρο αυτή η σχέση και όλα όσα σήμαινε θα απεικονιστούν από τα κρατικά αρχεία.

«The Dearborn Independent», τεύχος 8 Οκτωβρίου 1921

LXVIII

Ο Μπένεντικτ Άρνολντ και η Εβραϊκή βοήθεια σε ύποπτη συμφωνία

Ενώ ο Μπένεντικτ Άρνολντ βρισκόταν στον Καναδά και ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, ο Εβραίος του Μόντρεαλ και Βρετανός υπήκοος, υπηρετούσε σαν υπεύθυνος προμηθειών στα αμερικανικά στρατεύματα, ο Ντέιβιντ Φρανκς, από τη Φιλαδέλφεια, μέλος της ίδιας εβραϊκής οικογένειας και του ίδιου εβραϊκού κυκλώματος προμηθευτών του στρατού, ασχολιόταν επίσης με μια ενδιαφέρουσα επιχείρηση.

Έχει αποδειχθεί ήδη ότι αυτός ο Ντέιβιντ Φρανκς, ο Εβραίος της Φιλαδέλφειας, είχε συμβιβαστεί με τις διαμαρτυρίες των αποίκων κατά της βρετανικής αποικιοκρατίας. Ότι αυτό δεν ήταν ειλικρινές εκ μέρους του το απέδειξαν οι μετέπειτα πράξεις του. Μπαίνει για πρώτη φορά στο πεδίο αυτής της αφήγησης το 1775, τη χρονιά κατά την οποία ο Μπένεντικτ Άρνολντ πραγματοποίησε το αξιοσημείωτο κατόρθωμα της πορείας στον Καναδά, από όπου έστελνε πίσω στις αποικίες πολλούς Καναδούς κρατούμενους. Αυτοί οι κρατούμενοι κρατήθηκαν στις αποικίες της Νέας Αγγλίας για κάποιο χρονικό διάστημα, αλλά αργότερα συγκεντρώθηκαν στην Πενσυλβάνια, μερικοί από τους οποίους εγκαταστάθηκαν στην πόλη της Φιλαδέλφειας.

Είναι αδύνατο να πούμε τώρα πόσο εμπνευσμένο είναι, αλλά επί του παρόντος μια επιτροπή του Ηπειρωτικού Κογκρέσου πρότεινε να ανατεθεί στον κ. Ντέιβιντ Φρανκς η διατροφή και η φροντίδα αυτών των Βρετανών κρατουμένων και να του επιτραπεί να πουλήσει τους λογαριασμούς του για όσα χρήματα ήταν απαραίτητα για τον σκοπό αυτό. Φυσικά, αποδεχόμενος αυτή την πρόταση, ο Φρανκς δεν ακολουθούσε μόνο την πορεία για την οποία είχε έρθει στην Αμερική μαζί με τους πολυάριθμους συγγενείς του. Συνεργαζόταν και με τον Μόουζες Φρανκς, τον επικεφαλής του οικογενειακού κυκλώματος στο Λονδίνο. Λίγο αργότερα διαβάσαμε για τον Ντέιβιντ τον χορταστικό τίτλο «Αντιπρόσωπος για την προμήθεια τροφών των στρατευμάτων του βασιλιά της Μεγάλης Βρετανίας», και για να τον ελέγχει, επιτράπηκε σε έναν Βρετανό αξιωματικό να περνάει τις γραμμές μία φορά το μήνα και να περνά μερικές ώρες με τον Ντέιβιντ. Το ότι αυτή ήταν μια επικίνδυνη πρακτική μπορεί να συναχθεί από την περαιτέρω ιστορία του.

Στα αρχεία του Ηπειρωτικού Κογκρέσου υπάρχει ένα αίτημα από τον Φρανκς να του επιτραπεί να μεταβεί στη Νέα Υόρκη, που τότε ήταν η βρετανική έδρα· και ήταν τέτοια η δύναμη του ανθρώπου που το αίτημά

του έγινε δεκτό με την προϋπόθεση «να μην δώσει πληροφορίες στον εχθρό» και να επιστρέψει στη Φιλαδέλφεια.

Τον Ιανουάριο του 1778, έξι μήνες πριν ο Μπένεντικτ Άρνολντ αναλάβει τη διοίκηση της Φιλαδέλφειας, ο Ντέιβιντ Φρανκς μπήκε σε μπελάδες. Μια επιστολή του υποκλάπηκε καθ' οδόν προς την Αγγλία. Η επιστολή προοριζόταν για τον Μόουζες Φρανκς, του Λονδίνου, και ήταν κρυμμένη κάτω από την κάλυψη μιας επιστολής προς έναν λοχαγό σε ένα σύνταγμα που διοικούσε ένας Βρετανός στρατηγός που είχε παντρευτεί την αδελφή του Φρανκς. Φαίνεται από τα αρχεία του Αμερικανικού Κογκρέσου «ότι το περιεχόμενο της επιστολής φανερώνει διάθεση και προθέσεις εχθρικές προς την ασφάλεια και την ελευθερία των Ηνωμένων Πολιτειών».

Οπότε «αποφασίστηκε, ο στρατηγός Άρνολντ να αναγκαστεί να συλλάβει αμέσως τον εν λόγω Ντέιβιντ Φρανκς και να τον μεταφέρει στη νέα φυλακή αυτής της πόλης (Φιλαδέλφεια), για να περιοριστεί εκεί μέχρι την περαιτέρω διαταγή του Κογκρέσου».

Έτσι ο Μπένεντικτ Άρνολντ έρχεται σε επαφή με ένα άλλο μέλος της οικογένειας των Φρανκς, το όνομα του οποίου επρόκειτο να συνδεθεί στενά με τη μεγάλη προδοσία.

Και τώρα ξεκινά μια οφιοειδής πορεία ελιγμών και ανατροπών που είναι τόσο εκπληκτικά εβραϊκές που αξίζει να την επαναλάβουμε μόνο για να δείξουμε πόσο αληθινή παραμένει η φυλή στον χαρακτήρα της ανά τους αιώνες. Είναι τον Οκτώβριο, περίπου την ενδέκατη μέρα του μήνα. Ο Φρανκς φυλακίζεται και μένει μια εβδομάδα. Τότε με ένα περίεργο σκεπτικό ανακαλύπτεται ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχουν δικαιοδοσία για την κατηγορία της προδοσίας κατά των Ηνωμένων Πολιτειών (!) και ότι ο κρατούμενος πρέπει να παραδοθεί στο Ανώτατο Εκτελεστικό Συμβούλιο της πολιτείας της Πενσυλβάνια. Από αυτό προκύπτει ότι η πολιτεία της Πενσυλβάνια δεν έχει καμία σχέση με το έγκλημα της προδοσίας κατά των Ηνωμένων Πολιτειών, και παρά το περιεχόμενο των επιστολών και τα πορίσματα της Επιτροπής του Κογκρέσου επ' αυτών, ο Ντέιβιντ Φρανκς χαμογελά ευχαριστημένος και ελευθερώνεται! Ήταν μια εποχή, βέβαια, που πολλά χρήματα δανείζονταν από Εβραίους σε δημόσιους λειτουργούς. Ο Εβραίος, Χέιμ Σάλομον, πιστώθηκε ότι είχε τους περισσότερους «πατέρες» στα βιβλία του, αλλά δεν τους χρέωνε τόκους ή κεφάλαιο. Όμως έγινε εξαιρετικά πλούσιος, και λάμβανε, αντί των τόκων και της αποπληρωμής, πολλές επίσημες χάρες. Ο Ντέιβιντ Φρανκς, επίσης ένας πλούσιος, κατηγορούμενος για προδοσία, μεταφέρεται η υπόθεσή του και τελικά απορρίπτεται. Είναι ένα κόλπο που δεν είναι άγνωστο και σήμερα.

Τα εβραϊκά αρχεία δίνουν πολλά εύσημα στον κ. Φρανκς που δεν πτοήθηκε από αυτή την εμπειρία. Το αν δικαιούται συγχαρητήρια για το θάρρος του τη στιγμή που είχε τόση επιρροή, είναι θέμα που πρέπει να αποφασίσει ο αναγνώστης, αλλά το ότι ήταν απτόητος φαίνεται από τις

μετέπειτα ενέργειές του. Πολύ σύντομα εμφανίζεται ξανά στα αρχεία με έκκληση για άδεια να πάει ο γραμματέας του ξανά στη Νέα Υόρκη μέσα στις Βρετανικές γραμμές. Προσφεύγει στο Συμβούλιο της Πενσυλβάνια. Το Συμβούλιο τον παραπέμπει στο Κογκρέσο. Το Κογκρέσο λέει ότι δεν έχει αντίρρηση, εάν ο γραμματέας θα είναι κάτω από τις διαταγές του στρατηγού Τζορτζ Ουάσιγκτον για το θέμα. Ο υπασπιστής του Ουάσιγκτον δίνει την άδεια και ο γραμματέας δίνει αρκετές εγγυήσεις και ξεκινά για τη Νέα Υόρκη.

Φτάνοντας στη Νέα Υόρκη, ο γραμματέας ανακαλύπτει ότι η παρουσία του κυρίου Φρανκς είναι απαραίτητη και κάνει όλες τις διευθετήσεις ώστε το αφεντικό του να πάει στη Νέα Υόρκη, έχοντας μάλιστα εξασφαλίσει την άδεια των Βρετανών να περάσει τις γραμμές. Έγινε πολύ εύκολο για το Κογκρέσο, δεν είχε παρά να πει ναι. Αλλά αυτή τη φορά το Κογκρέσο είπε «όχι». Η προηγούμενη απόδραση του Φρανκς τους έκανε να συνειδητοποιήσουν ότι ήταν σε εξέλιξη μια αντιαμερικανική δουλειά. Μετά την πρώτη του σύλληψη θεωρούνταν επικίνδυνος για την αμερικανική υπόθεση. Προφανώς κατάφερνε να ζει καλά στη Φιλαδέλφεια παρά τις δυσκολίες του, ζώντας ακόμα και ευτυχισμένος με την κοινωνία της πόλης.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, ο Ντέιβιντ Φρανκς είχε έρθει σε επαφή με τις δύο κύριες μορφές της προδοσίας του Άρνολντ. Σαν προμηθευτής των αιχμαλωτισμένων στρατευμάτων, ο Φρανκς είχε γνωρίσει και διασκεδάσει, το 1776, τον νεαρό και ελκυστικό ταγματάρχη Αντρέ, ο οποίος το 1780 επρόκειτο να γίνει το τραγικό θύμα της απάτης του Άρνολντ. Και το 1778 ο Φρανκς είχε αποτελέσει αντικείμενο μιας διαταγής σύλληψης που δόθηκε στον στρατηγό Μπένεντικτ Άρνολντ. Ο Τζέικομπ Μορντεκάι «αναφέρει ότι στο σπίτι του κ. Φρανκς συνάντησε τον ταγματάρχη Αντρέ, τότε κρατούμενο με αναστολή, που περνούσε τις ώρες της χαλάρωσής του και ασκούσε τα ταλέντα του με τον πιο ευχάριστο τρόπο κάνοντας μια μικρογραφία της όμορφης Μις Φρανκς». (Αμερικανική Εβραϊκή Ιστορική Εταιρεία, Τόμος 6, σελίδα 41.)

Εν τω μεταξύ, ο Μπένεντικτ Άρνολντ συνέχιζε την καριέρα του, μια καριέρα περιέργως γεμάτη με λαμπρή γενναιότητα και διακριτική κατεργαριά, μια καριέρα που συντηρούνταν από την εμπιστοσύνη των ευγενών φίλων του που πίστευαν στον Άρνολντ ακόμη και εναντίον του εαυτού του. Εκτός από αυτήν την παράξενη δύναμη να διατηρεί τις φιλίες του, παρά τα όσα ήξεραν για αυτόν, η καριέρα του Άρνολντ θα τερματιζόταν πριν από αυτό. Αυτό το ψυχικό του δώρο και η απελπισμένη ανάγκη της Ηπειρωτικής υπόθεσης για στρατιωτικούς ηγέτες, τον κράτησαν μέχρι να ωριμάσει η ηθική του αυθάδεια για την τελική του κατάρρευση. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, δεν υπάρχει πρόθεση να ελαχιστοποιηθούν οι υπηρεσίες του Άρνολντ στη χώρα του, αλλά υπάρχει μια αποφασιστικότητα να δείξουμε ποιες ήταν οι συναναστροφές του κατά την περίοδο της ηθικής του παρακμής, και έτσι

να καλύψουμε τα κενά της ιστορίας και να εξηγήσουμε τη δυσπιστία με την οποία το αμερικανικό Κογκρέσο εξέτασε τον νεαρό στρατηγό.

Ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, ο Εβραίος του Μόντρεαλ, ο οποίος ήταν ο αντιπρόσωπος του κυκλώματος των Φρανκς στους προμηθευτές του στρατού στον Καναδά, ήρθε νότια στις αμερικανικές αποικίες μαζί με τον Άρνολντ όταν ο Αμερικανικός στρατός υποχώρησε. Στη δική του αφήγηση για τον εαυτό του, που γράφτηκε το 1789 – οκτώ χρόνια μετά την προδοσία – κάνει τόσο μικρή αναφορά για τη σχέσεις του με τον Άρνολντ, που αν δεν υπήρχαν οι αναφορές ορισμένων στρατοδικείων θα ήταν αδύνατο να προσδιοριστεί πόσο κοντά ήταν οι δύο άνδρες. Στο αρχείο του για τον εαυτό του, όπως διατηρείται στον δέκατο τόμο των εκδόσεων της Αμερικανικής Εβραϊκής Ιστορικής Εταιρείας, παραδέχεται ότι εγκατέλειψε τον Καναδά με τους Αμερικανούς το 1776 και παρέμεινε προσκολλημένος στον Αμερικανικό Στρατό μέχρι την παράδοση του Τζον Μπέργκοϊν, που συνέβη στα τέλη του 1777. Στη συνέχεια περνά ευτυχισμένος μια σημαντική περίοδο κατά την οποία η διοίκηση της Φιλαδέλφειας ανατέθηκε στον στρατηγό Άρνολντ. Αναφέρει απλώς ότι ήταν «στη στρατιωτική οικογένεια του Άρνολντ στο Γουέστ Πόιντ μέχρι την λιποταξία του», που έγινε το 1780. Η αναφορά στο πρώτο στρατοδικείο του Άρνολντ, στο οποίο ο συνταγματάρχης Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς ήταν ο κύριος μάρτυρας του Άρνολντ, θα δείξει, ωστόσο, ότι ο Φρανκς και ο Άρνολντ συνδέονταν πιο στενά από ό,τι θα ήθελε να παραδεχτεί ο πρώτος αφού το όνομα του Άρνολντ είχε γίνει ανάθεμα. Πράγματι, όπως σωστά παρατηρεί το σημείωμα της Εβραϊκής Ιστορικής Εταιρείας, η αφήγηση αυτού του στρατοδικείου «έχει μεγάλο ενδιαφέρον, καθώς έχει άμεση σχέση με τις σχέσεις του στρατηγού Άρνολντ και της βοήθειάς του, ταγματάρχη Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, πριν από την τελική φυγή του προδότη το Σεπτέμβριο του 1780».

Στις οκτώ κατηγορίες εναντίον του Άρνολντ, η δεύτερη ήταν: «Το γεγονός ότι έκλεισε τα καταστήματα και τις αποθήκες κατά την άφιξή του στην πόλη (Φιλαδέλφεια), για να εμποδίσει ακόμη και τους αξιωματικούς του στρατού να αγοράσουν, ενώ ιδιωτικά έκανε σημαντικές αγορές για δικό του όφελος, όπως εικάζεται και πιστεύεται».

Ακολουθεί μια υποστηρικτική ένορκη κατάθεση, τυπωμένη στο στυλ του πρωτοτύπου, με εμφατικά γράμματα:

«Την έβδομη ημέρα του Μαΐου, 1779 μ.Χ., ενώπιόν μου, Πλάνκετ Φλίσον, δικαστής για την πόλη της Φιλαδέλφειας, ήρθε ο συνταγματάρχης Τζον Φιτζέραλντ, υπασπιστής της εξοχότητας του στρατηγού Ουάσιγκτον, και έχοντας ορκιστεί δεόντως σύμφωνα με το νόμο, καταθέτει και λέει: Ότι το απόγευμα της ημέρας που οι βρετανικές δυνάμεις έφυγαν από τη Φιλαδέλφεια, αυτός και ο ταγματάρχης Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, υπασπιστής του στρατηγού Άρνολντ, πήγαν στο σπίτι της δεσποινίδας Μπράκενμπερι και διέμειναν εκεί εκείνο το βράδυ· και **το επόμενο πρωί, ο ταγματάρχης Φρανκς, αφού κατέβηκε τις**

σκάλες, ο καταθέτης μπαίνοντας στο μπροστινό δωμάτιο του εν λόγω σπιτιού, για να δει το σύνταγμα του συνταγματάρχη Τζάκσον που παρήλαυνε τότε στην πόλη, **είδε στο παράθυρο δύο ανοιχτά χαρτιά**· ότι όταν έριξε το μάτι του σε ένα από αυτά, εξεπλάγη ότι **περιείχε οδηγίες στον εν λόγω ταγματάρχη Φρανκς να αγοράσει ευρωπαϊκά και ανατολικοινδιάνικα αγαθά στην πόλη της Φιλαδέλφειας, σε οποιοδήποτε ποσό, για την πληρωμή του οποίου ο συγγραφέας θα παρείχε στον ταγματάρχη Φρανκς τα χρήματα, και το ίδιο χαρτί περιείχε και μια εντολή στον εν λόγω Φρανκς να μην κάνει γνωστό ακόμη και στον πιο οικείο του γνωστό ότι ο συγγραφέας ενδιαφερόταν για την προτεινόμενη αγορά**· ότι **αυτές οι οδηγίες δεν ήταν υπογεγραμμένες**, αλλά φαινόταν στον καταθέτοντα ότι ήταν χειρόγραφα του υποστράτηγου Άρνολντ, ανεξάρτητα από το αν υπήρχε ή όχι μια ημερομηνία που δεν θυμάται ο καταθέτης· ότι το άλλο χαρτί περιείχε οδηγίες υπογεγραμμένες από τον υποστράτηγο Άρνολντ, που καθοδηγούσαν τον ταγματάρχη Φρανκς να αγοράσει για τον εν λόγω στρατηγό Άρνολντ κάποια απαραίτητα για τη χρήση του τραπεζιού του· ότι **ο καταθέτης συνέκρινε τη γραφή των δύο εγγράφων και πιστεύει πραγματικά ότι και τα δύο γράφτηκαν από το χέρι του ίδιου του στρατηγού Άρνολντ· και αμέσως μετά ο ταγματάρχης Φρανκς μπήκε στο δωμάτιο και πήρε τα χαρτιά**, όπως υποθέτει ο καταθέτης. Παραπέρα ο καταθέτης δεν είπε τίποτε.
Ορκισθείς, κ.λ.π. Τζον Φιτζέραλντ.»

Ότι μια τέτοια κατηγορία αφορούσε τόσο τη δίκη του ταγματάρχη Φρανκς όσο και του στρατηγού Άρνολντ, θα εμφανιστεί αμέσως. Οι δηλώσεις στην κατηγορία υποστηρίζουν τη στενή σχέση μεταξύ του Άρνολντ και του Φρανκς. Όμως στη γραπτή καταγραφή του Φρανκς για τον εαυτό του το 1789, προσπερνάει αυτή τη περίοδο στη Φιλαδέλφεια χωρίς να αναφέρει τίποτα: «Το 1778, μετά την εκκένωση της Φιλαδέλφειας από τον Βρετανικό Στρατό και την άφιξη του Κόμη Σαρλ Ανρί Έκτορ ντ' Εστάν, έλαβα συστατικές επιστολές από το διοικητικό συμβούλιο του πολέμου... και πήγα μαζί του από το Σάντι Χουκ, συνέχισα με αυτόν τον ναύαρχο μέχρι να φτάσει στο Ρόουντ Άιλαντ, όπου μετά την αποτυχία της αποστολής επέστρεψα στη Φιλαδέλφεια όπου με κάλεσε το στρατιωτικό μου καθήκον.»

Καμία αναφορά εδώ, ούτε πουθενά στα αρχεία του, για μια στενή σχέση μεταξύ των δύο που η μαρτυρία του, που τώρα προσφέρεται από τα αρχεία, αποδεικνύει επαρκώς ότι υπήρχε.

Ο εισηγητής του στρατοδικείου προσήγαγε τον ταγματάρχη Φρανκς, υπασπιστή του στρατηγού Άρνολντ, ο οποίος ορκίστηκε.

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Κατά την άφιξη του στρατηγού Άρνολντ στη Φιλαδέλφεια, ξέρετε αν ο ίδιος ή κάποιο άτομο για λογαριασμό του, έκανε σημαντικές αγορές αγαθών;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Δεν γνωρίζω.»

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Κατά ή πριν από την άφιξη του στρατηγού Άρνολντ στη Φιλαδέλφεια, λάβατε εντολές από τον στρατηγό Άρνολντ να αγοράσετε αγαθά ή γνωρίζετε ότι ο στρατηγός Άρνολντ έδωσε διαταγές σε οποιοδήποτε άλλο άτομο να κάνει αγορές αγαθών;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Έλαβα από τον στρατηγό Άρνολντ εκείνο το χαρτί που ανέφερε ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ στην κατάθεσή του. Υπάρχουν περιστάσεις τις οποίες πρέπει να εξηγήσω. Όντας στο στρατό, είχα πλήξει σημαντικά τις ιδιωτικές μου υποθέσεις και σκόπευα να τα παρατήσω, αν υπήρχε η κατάλληλη ευκαιρία να μπω σε μια επιχείρηση. Είχα αρκετές συζητήσεις για το θέμα με τον στρατηγό Άρνολντ, ο οποίος μου υποσχέθηκε κάθε βοήθεια που μπορούσε να μου δώσει με την εξουσία του· επρόκειτο να συμμετάσχει στα κέρδη της επιχείρησης στην οποία επρόκειτο να ξεκινήσω. Εκείνη την εποχή, πριν πάμε στη Φιλαδέλφεια, είχα αρκετές ιδιαίτερες συζητήσεις μαζί του και σκέφτηκα ότι είχε έρθει η περίοδος κατά την οποία θα μπορούσα να αφήσω το στρατό με τιμή και να ξεκινήσω τις επιχειρήσεις. Εκείνη την εποχή, ή περίπου εκείνη την εποχή, νομίζω αρκετές μέρες πριν ο εχθρός εκκενώσει την πόλη, έλαβα το χαρτί που αναφέρεται στην κατάθεση του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ που δεν ήταν υπογεγραμμένο, καθώς και το άλλο. Όταν ήρθαμε στην πόλη είχαμε μια ποικιλία στρατιωτικών επιχειρήσεων να κάνουμε. Δεν αγόρασα κανένα αγαθό, ούτε άφησα το στρατό. Αυτό το χαρτί το είχα ξεχάσει τελείως, ούτε το σκέφτηκα ποτέ μέχρι που το άκουσα στην κατάθεση του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ. Ο στρατηγός Άρνολντ μου είχε πει από τότε, δηλαδή από τότε που ήρθα από την Καρολίνα τον περασμένο Αύγουστο, ότι ο λόγος που δεν με υποστήριξε στις δουλειές ήταν, αν υποθέσουμε ότι είχα εγκαταλείψει το στρατό, ότι ήταν ασυμβίβαστο με τις οδηγίες της εξοχότητάς του και την απόφαση του Κογκρέσου.»

Αυτή η μαρτυρία, φαινομενικά απλή στη μορφή, είναι μάλλον καταδικαστική για τους χαρακτήρες και των δύο ανδρών που εμπλέκονται. Ο Άρνολντ, όταν ανέλαβε τη διοίκηση της Φιλαδέλφεια, διέταξε να κλείσουν τα καταστήματα και οι αποθήκες και να μην πωληθούν προϊόντα. Σταμάτησε τις δραστηριότητές τους αμέσως. Ήταν μια πολύ αντιδημοφιλής εντολή, γιατί εμπόδιζε τους εμπόρους να επωφεληθούν από τη νέα τάξη πραγμάτων, την επιστροφή των Αμερικανών.

Την πρώτη μέρα που τέθηκε σε ισχύ ο νόμος του κλεισίματος, ο Άρνολντ έγραψε μια εντολή στον Φρανκς να κάνει μεγάλες αγορές ευρωπαϊκών και ανατολικών ινδιάνικων αγαθών «με οποιοδήποτε ποσό» και να κρατήσει τη συναλλαγή μυστική ακόμη και από τον πιο οικείο του γνώριμο. Δηλαδή, ο Μπένεντικτ Άρνολντ και ο Εβραίος ταγματάρχης στο επιτελείο του, έχουν συνεννοηθεί ότι κάτω από την κάλυψη του στρατιωτικού κλεισίματος, θα λεηλατήσουν την πόλη από τα πιο κερδοφόρα αγαθά της επιβάλλοντας χαμηλές τιμές πώλησης – με προφα-

νή σκοπό να τα πουλήσουν σε υψηλότερες τιμές όταν ακυρωθεί η στρατιωτική διαταγή.

Αυτά είναι αδιαμφισβήτητα γεγονότα. Ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ είδε τα χαρτιά και ήξερε ότι το ανυπόγραφο ήταν γραμμένο με το χέρι του Άρνολντ, όπως και το υπογεγραμμένο. Και τα δύο απευθύνονταν στον Εβραίο ταγματάρχη Φρανκς. Στην κατάθεσή του, ο ταγματάρχης Φρανκς παραδέχεται την ύπαρξη της ανυπόγραφης διαταγής όπως την είδε ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ, και παραδέχεται επίσης τον χαρακτήρα της.

Ακόμη και ο Μπένεντικτ Άρνολντ παραδέχτηκε τη διαταγή, αλλά προσπάθησε να δείξει ότι έχοντας δείξει τις εντολές του στρατηγού Ουάσιγκτον σε αυτόν (Άρνολντ) να διοικήσει τη Φιλαδέλφεια, αυτό το γεγονός θα ήταν επαρκής ανάκληση της εντολής που έδωσε στον Φρανκς να φορτώσει πολύτιμα αγαθά.

«Ο στρατηγός Άρνολντ στον ταγματάρχη Φρανκς: Δεν υποθέσατε ότι δείχνοντας σε εσάς τις οδηγίες από τον στρατηγό Ουάσιγκτον σε μένα, πριν από τη μετάβασή σας στην πόλη, ήταν επαρκής ανάκληση της εντολής που σας είχα δώσει να αγοράσετε αγαθά;»

«Ταγματάρχης Φρανκς: Δεν έκανα καμία υπόθεση για το θέμα.»

Αυτή η παραδοχή ότι έγραψε την διαταγή και το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να παρουσιαστούν οι μεγάλες αγορές αγαθών, αποτελούσαν την υπεράσπιση του Άρνολντ. Δεν χρειάζεται κοφτερό νομικό μυαλό για να δείξει την αδυναμία του. Αν η διαταγή είχε ανακληθεί αρκετές μέρες πριν μπουν στην πόλη, τι δουλειά είχε στο σπίτι της δεσποινίδας Μπράκενμπερι στη Φιλαδέλφεια το πρώτο πρωινό της εντολής του Άρνολντ και το πρώτο πρωινό της ισχύος της διαταγής του να κλείσουν τα καταστήματα; Και γιατί ήρθε ο Φρανκς να το αναζητήσει; Έτσι, οι διαταγές που ανακαλούνται δεν μεταφέρονται και διατηρούνται.

Μάλλον δεν έγιναν αγορές. Μάλλον η εντολή δεν εκτελέστηκε. Όταν ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ μπήκε στο δωμάτιο νωρίς το πρωί και είδε τα χαρτιά, και όταν αμέσως μετά ο ταγματάρχης Φρανκς μπήκε στο δωμάτιο και είδε και τον συνταγματάρχη Φιτζέραλντ και τα χαρτιά, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο παρά να ακυρώσει το σχέδιο. Είχε γίνει γνωστό. Ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ περίμενε στο δωμάτιο για να δει τι θα γίνει με τα χαρτιά. Είδε τον Εβραίο Φρανκς να έρχεται και να τα παίρνει. Τον είδε να βγαίνει παίρνοντας μαζί του τα χαρτιά. Ήξερε αυτά τα χαρτιά τι υποδείκνυαν στον Εβραίο να κάνει και ήξερε ότι το χέρι που κατηύθυνε ήταν του Μπένεντικτ Άρνολντ. Αναμφίβολα με αυτό το στοιχείο κράτησε ανοιχτά τα μάτια του στη Φιλαδέλφεια κατά τη διάρκεια της ισχύος της εντολής κλεισίματος. Και αναμφίβολα ο Φρανκς δεν έχασε χρόνο μεταφέροντας στον στρατηγό Άρνολντ το γεγονός ότι βρήκε τον συνταγματάρχη Φιτζέραλντ στο δωμάτιο όπου είχαν αφεθεί τα χαρτιά. Η κατά λάθος είσοδος στο δωμάτιο του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ είναι το κλειδί σε αυτή τη φάση του θέματος.

Όμως ο Εβραίος ταγματάρχης γίνεται ομιλητικός στην προσπάθειά του να εξηγήσει την κατάσταση. «Υπάρχουν περιστάσεις που πρέπει να εξηγήσω», λέει. Και μετά, με λόγια που ακούγονταν συχνά από το στόμα του Άρνολντ, ισχυρίζεται ότι η θητεία του στο στρατό είχε πλήξει πολύ σοβαρά τις ιδιωτικές του υποθέσεις και ότι σκεφτόταν να αποσυρθεί από το στρατό και να ασχοληθεί με τις επιχειρήσεις.

Αξίζει να σημειωθεί σε αυτό το σημείο ότι δόθηκαν πολλές ευκαιρίες στον Φρανκς να συνταξιοδοτηθεί, τόσο πριν όσο και μετά την προδοσία του Άρνολντ, αλλά εξελίχθηκε σε επίμονο κράχτη μετά από επίσημες δουλειές. Παρά τη μαρτυρία του, δεν μπορούσε να ξεφύγει από την απασχόληση στο δημόσιο.

Και τότε ο Φρανκς αποκάλυψε όλο το μυστικό των σχέσεών του με τον Άρνολντ. Ήταν σε στενή συνεργασία σε θέματα κερδοσκοπίας. «Είχα αρκετές συζητήσεις για το θέμα με τον στρατηγό Άρνολντ... επρόκειτο να συμμετάσχει στα κέρδη της επιχείρησης στην οποία επρόκειτο να ξεκινήσω». Ο Άρνολντ επρόκειτο να παραμείνει στρατηγός στο στρατό˙ ο βοηθός του επρόκειτο να φύγει από το στρατό και να συνεργαστεί μαζί του ιδιωτικά, μοιράζοντας τα κέρδη.

Τι σχέση όμως είχαν όλα αυτά με τις εντολές να κλείσουν τα καταστήματα στη Φιλαδέλφεια; Τι σχέση είχε αυτό με τα χαρτιά που βρήκε ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ; Γιατί τελικά, αυτή ήταν η «περίσταση» που ο ταγματάρχης Φρανκς είχε βαλθεί να εξηγήσει. Τελικά φτάνει στο σημείο: «Εκείνη την εποχή, πριν πάμε στη Φιλαδέλφεια, είχα πολλές συγκεκριμένες συνομιλίες μαζί του... Έλαβα τότε, ή περίπου εκείνη την εποχή, το έγγραφο που αναφέρεται στην κατάθεση του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ, το οποίο δεν ήταν υπογεγραμμένο, όπως και το άλλο.»

Το έγγραφο τον εξουσιοδοτούσε να πάρει τα πιο εμπορεύσιμα αγαθά από τα κλειστά καταστήματα. Ακολούθησαν «αρκετές συγκεκριμένες συνομιλίες» σχετικά με την επιχείρηση στην οποία ο Άρνολντ επρόκειτο να «συμμετάσχει στα κέρδη». Αλλά, όπως φαίνεται, η συμφωνία δεν προχώρησε. Η άκαιρη εμφάνιση του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ και η απροσεξία κάποιου να εγκαταλείψει τα έγγραφα, ήταν πολύ δυσμενείς για το έργο των Άρνολντ-Φρανκς.

Δεν υπάρχει αμφιβολία για την οικειότητα στις σχέσεις ανάμεσα στον Εβραίο και τον Άρνολντ και τη χρήση που έκαναν και οι δύο στη σχέση τους. Δεν υπάρχει αμφιβολία, επίσης, ότι αυτές οι σχέσεις πρέπει να ήταν αποτέλεσμα μιας συνεχούς γνωριμίας και δοκιμασιών.

Το να δείξουμε απλώς ότι ένας Εβραίος διέσχισε κάποτε το μονοπάτι του Μπένεντικτ Άρνολντ και μπλέχτηκε μαζί του σε ένα ελεεινό σχέδιο που πιθανότατα δεν ωρίμασε πλήρως, δεν σημαίνει τίποτα. Αλλά το ότι αυτός ο Εβραίος συμμετείχε στη μοίρα του Άρνολντ από τη στιγμή που οι δυο τους συναντήθηκαν για πρώτη φορά στον Καναδά μέχρι την ημέρα που ο Άρνολντ πρόδωσε τη χώρα του, μπορεί να σημαίνει κάτι.

Και αυτό ισχύει. Από τη στιγμή της πρώτης τους συνάντησης, οι ζωές τους ακολουθούν την ίδια γραμμή – ο Άρνολντ πάντα βασιζόταν στον Φρανκς που τον καλούσε σαν αξιόπιστο μάρτυρα που τον απάλλασσε από τις δυσκολίες του και ο Φρανκς πάντα το έκανε με μια αδέξια επιτυχία, όπως στην περίπτωση που μόλις αναφέρθηκε.

Ο αναγνώστης μπορεί να ανατρέξει τώρα στην αναφορά που έγινε παραπάνω στη γραπτή καταγραφή του Φρανκς για τον εαυτό του, στην οποία αναφέρει ότι πήγε μαζί τον Κόμη ντ' Εστάν, τον Γάλλο ναύαρχο, στο Σάντι Χουκ. Αυτό ήταν μόλις ένα μήνα αφότου ο Άρνολντ ανέλαβε τη διοίκηση στη Φιλαδέλφεια, μόλις ένα μήνα μετά τα γεγονότα στα οποία βασίστηκε η παραπάνω κατηγορία. Προφανώς ο Φρανκς έφυγε από την πόλη για λίγο. Θα είχε παρατηρήσει την ψυχραιμία των συναδέλφων του αξιωματικών, μεταξύ των οποίων πρέπει να κυκλοφορούσαν φήμες για την ανακάλυψη του συνταγματάρχη Φιτζέραλντ. Δεν θα υπήρχε καμία προκατάληψη εναντίον του επειδή ήταν Εβραίος, θα οφειλόταν αποκλειστικά στις υποψίες που τον αφορούσαν. Πράγματι, οι αναγνώστες της συνηθισμένης ιστορίας δεν θα μάθουν ποτέ ότι ο Άρνολντ είχε Εβραίους γύρω του. Υπήρχαν ο Ντέιβιντ Φρανκς, χρηματοδότης και έμπορος στην πόλη, και ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φράνκς στο επιτελείο του Άρνολντ – και οι δύο εξαιρετικές φιγούρες, που αν και εξετάστηκαν από τους ιστορικούς, με μία ή δύο εξαιρέσεις, ποτέ δεν αντιλήφθηκαν την εβραϊκή ιδέα. Εκείνη την ημέρα δεν υπήρχε καμία προκατάληψη εναντίον των Εβραίων ως Εβραίων, όπως δεν υπάρχει και τώρα.

Ο Φρανκς, λοιπόν, αποκτά εύκολα επιστολές που του επιτρέπουν να ενταχθεί στο γαλλικό στόλο του ντ' Εστάν, μέσα σε ένα μήνα μετά την επιχείρηση στη Φιλαδέλφεια. Και το περίεργο, που πρέπει να αναφέρουμε, ακριβώς την ίδια στιγμή, ο Μπένεντικτ Άρνολντ συνέλαβε την ιδέα ότι και αυτός θα έπρεπε να πάει στο ναυτικό, και ένα μήνα μετά τον διορισμό του στη Φιλαδέλφεια γράφει στον στρατηγό Ουάσινγκτον προτείνοντας να του ανατεθεί η διοίκηση του Αμερικανού Ναυτικού! – ακριβώς την στιγμή που ο ταγματάρχης Φρανκς πηγαίνει στη θάλασσα.

«... το ότι είμαι υποχρεωμένος να παραμελώ εντελώς τις ιδιωτικές μου υποθέσεις από τότε που είμαι στην υπηρεσία», γράφει ο Άρνολντ στον στρατηγό Ουάσιγκτον, «με ώθησε να θέλω να αποσυρθώ από τη δημόσια επιχείρηση, εκτός εάν μια προσφορά, την οποία ανέφεραν οι φίλοι μου, έπρεπε να μου γίνει για τη διοίκηση του ναυτικού... Σας παρακαλώ να μου δώσετε την άδεια να ζητήσω την έγκρισή σας σχετικά με μια διοίκηση στο ναυτικό.»

Στο βαθμό που οι ιστορικοί μπόρεσαν να ερευνήσουν, κανείς δεν πρότεινε ποτέ κάτι τέτοιο όπως να γίνει ο Άρνολντ ναύαρχος του Αμερικανικού Ναυτικού. Όμως, τότε, οι ιστορικοί δεν γνώριζαν τον Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς. Αυτός, ένας στεριανός, είχε πάει για μερικές εβδομάδες με τα γαλλικά πλοία. Ίσως αυτός να ήταν ο φίλος που

«ανέφερε» το θέμα. Εν πάση περιπτώσει, όταν ο Φρανκς βγήκε ξανά από τα πλοία, βγήκε για να χρησιμεύσει σαν μάρτυρας για άλλη μια φορά για τον Μπένεντικτ Άρνολντ.

Οι κατηγορίες εναντίον του Άρνολντ ήταν οι εξής: Επιτρέποντας σε ένα εχθρικό πλοίο να ελλιμενιστεί αγόρασε ένα μέρος από το φορτίο του· επιβολή ταπεινωτικής υπηρεσίας στους στρατιώτες (κατηγορία που προκλήθηκε από μια ενέργεια του ταγματάρχη Φρανκς)· παράνομη έκδοση δελτίων – εν προκειμένω είναι η περίπτωση μιας Εβραίας, ονόματι Λέβι· χρήση στρατιωτικών βαγονιών για τις ιδιωτικές του υποθέσεις, και ούτω καθεξής.

Αυτή είναι η μαρτυρία του ταγματάρχη Φρανκς σχετικά με το ότι ο Άρνολντ επέτρεψε στην «Γοητευτική Νάνσυ» να ελλιμενιστεί σε λιμάνι των Ηνωμένων Πολιτειών, αντίθετα με το νόμο:

ΕΡΩΤΗΣΗ: (από το δικαστήριο) «Γνωρίζετε αν ο στρατηγός Άρνολντ αγόρασε κάποιο μέρος της "Γοητευτικής Νάνσυ" ή του φορτίου της;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Από όσο γνωρίζω όχι, αλλά έχω ακούσει τον στρατηγό Άρνολντ να λέει ότι το έκανε, και έχω ακούσει επίσης τον κ. Σίγκροβ να λέει ότι το έκανε.»

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Ήταν πριν ή μετά που χορήγησε ο στρατηγός Άρνολντ το δελτίο;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: «Ήταν μετά.»

Εδώ έχουμε μια πλήρη παραδοχή όλων των γεγονότων, αλλά η υπεράσπιση συνίστατο στο να δείξει επίπονα, μέσω καθοδηγητικών ερωτήσεων που απευθυνόταν στον Φρανκς, ότι οι ιδιοκτήτες της «Γοητευτικής Νάνσυ» ήταν πράγματι καλοί Αμερικανοί, αν και διέμεναν και δραστηριοποιούνταν σε εχθρικό έδαφος. Ο Φρανκς ήταν μάλλον χρήσιμος σε αυτό το κομμάτι της επιχείρησης και το δικαστήριο, παραβλέποντας τα άλλα στοιχεία, απλώς διαπίστωσε ότι η άδεια που έδωσε ο Άρνολντ στη «Γοητευτική Νάνσυ» ήταν παράνομη. Το γεγονός ότι ένας υποστράτηγος του στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών έκανε εικασίες για το φορτίο του πλοίου που είχε μπει στο λιμάνι κατά παράβαση του νόμου και με τη στρατιωτική του άδεια, δεν λήφθηκε καθόλου υπόψη. Ούτε το γεγονός, όπως αναφέρεται στην κατηγορία, ότι έδωσε την άδειά του ενώ βρισκόταν στο στρατόπεδο με τον στρατηγό Ουάσιγκτον στο Βάλεϊ Φορτζ, τον οποίο δεν συμβουλεύτηκε, όπως έπρεπε.

Αλλά και εδώ αποδεικνύεται το γεγονός ότι ο ταγματάρχης Φρανκς ήταν ενήμερος για το όλο θέμα και ήταν ο κύριος μάρτυρας για την υπεράσπιση του Άρνολντ.

Αν είχε συμβεί μόνο μία φορά, όπως στο Μόντρεαλ, που ο Άρνολντ είχε κατηγορηθεί για παρατυπίες που αφορούσαν κερδοφόρα αγαθά· ή αν είχε συμβεί μόνο μια φορά, όπως στη Φιλαδέλφεια, που ο ταγματάρχης

Φρανκς ήταν ο κύριος διαθέσιμος μάρτυρας, δεν θα μπορούσε να ληφθεί σοβαρά υπόψη.

Αλλά ο Άρνολντ μπλέκεται ξανά και ξανά σε ύποπτες ενέργειες που αφορούν κερδοφόρα αγαθά, και ξανά και ξανά ο Εβραίος ταγματάρχης Φρανκς είναι ο συνεργός και ο κύριος μάρτυρας του. Και αυτή η συνεργασία σε ύποπτες συναλλαγές, που ξεκίνησε από τη στιγμή που ο Άρνολντ συνάντησε για πρώτη φορά τον Φρανκς μέχρι τη στιγμή που ο Άρνολντ πρόδωσε τη χώρα του, έχει σημασία, τουλάχιστον σαν συμβολή στην ιστορία, και πιθανώς σαν παράπλευρο φως στον σταδιακό εκφυλισμό του Μπένεντικτ Άρνολντ.

Ο Άρνολντ δεν μπορούσε πλέον να ξεφύγει, Αλλά και πάλι η καλή του τύχη που φαινόταν να τον συνοδεύει υπομονετικά, σαν να περίμενε να συνέλθει ο καλός του χαρακτήρας από κάποιο σκοτεινό ξόρκι, έμεινε μαζί του· το δικαστήριο δεν μπορούσε να τον αθωώσει, αλλά ούτε και να τον τιμωρήσει όπως του άξιζε· και έτσι δόθηκε ως ετυμηγορία ότι θα έπρεπε να επιβληθεί στο στρατηγό Άρνολντ η ποινή της επίπληξης από τον στρατηγό Ουάσιγκτον, τον καλύτερο φίλο του.

Η επίπληξη του Ουάσιγκτον, είναι ένας από τους καλύτερους λόγους στα ανθρώπινα αρχεία. Θα έσωζε έναν άνθρωπο στον οποίο παρέμενε ένα ίχνος ηθικής αποφασιστικότητας:

«Το επάγγελμά μας είναι το πιο αγνό από όλα· ακόμη και η σκιά ενός σφάλματος αμαυρώνει τη λάμψη των καλύτερων επιτευγμάτων μας. Το λιγότερο απροσδόκητο μπορεί να μας κλέψει τη δημόσια εύνοια, που είναι τόσο δύσκολο να αποκτηθεί. Σε επιπλήττω που ξέχασες ότι σε αναλογία που έχεις καταστήσει τον εαυτό σου τρομερό απέναντι στους εχθρούς μας, έπρεπε να είσαι φρουρός και εγκρατής στην στάση σου προς τους συμπολίτες σου. Δείξε ξανά εκείνες τις ευγενείς ιδιότητες που σε έχουν τοποθετήσει στη λίστα των πιο αξιόλογων διοικητών μας. Θα σου δώσω ο ίδιος, στο βαθμό που μπορώ, τις ευκαιρίες να ανακτήσεις την εκτίμηση της χώρας σου».

Ήταν μια άσχημη μέρα για τον Μπένεντικτ Άρνολντ όταν ήρθε σε επαφή με το εβραϊκό κύκλωμα των προμηθευτών του στρατού. Υπήρχε ακόμη ελπίδα για αυτόν, αν θα απέρριπτε το κακό ξόρκι. Αλλά ο χρόνος πίεζε· τα γεγονότα κορυφώνονταν· ο ξένος, αφού τον έπιασε, ήταν έτοιμος να εκμεταλλευτεί στο έπακρο την απαίσια ευκαιρία. Το κεφάλαιο που έκλεινε επρόκειτο να γραφτεί με δόξα ή ντροπή.

«The Dearborn Independent», τεύχος 15 Οκτωβρίου 1921

LXIX

Ο Άρνολντ και οι εβραϊκές του βοήθειες στο Γουέστ Πόιντ

Αφού ο στρατηγός Ουάσιγκτον επέδωσε την επίπληξη στον Μπένεντικτ Άρνολντ, προχώρησε αμέσως στην εκπλήρωση της υπόσχεσης που είχε δώσει στον δυστυχισμένο αξιωματικό – «Θα σου δώσω ο ίδιος, όσο μπορώ, ευκαιρίες να ανακτήσεις την εκτίμηση της χώρας σου». Ήταν τέλη Ιουλίου 1780, όταν ο στρατηγός Ουάσιγκτον είχε μάθει για το βρετανικό σχέδιο να βαδίσουν στο Νιούπορτ και να επιτεθούν στις δυνάμεις ενίσχυσης της αμερικανικής υπόθεσης πριν προλάβουν να αποβιβαστούν και να οχυρωθούν. Γι' αυτό ο Ουάσιγκτον αποφάσισε να χτυπήσει τους Βρετανούς και ίσως να αποτρέψει την επίθεση διασχίζοντας τον ποταμό Χάντσον και προελαύνοντας στην ανατολική ακτή για να απειλήσει τη Νέα Υόρκη, το βρετανικό αρχηγείο.

Ήταν η τελευταία μέρα του Ιουλίου και ο στρατηγός Ουάσιγκτον έβλεπε προσωπικά την τελευταία μεραρχία στο «King's Ferry», όταν εμφανίστηκε ο Μπένεντικτ Άρνολντ. Είναι αλήθεια ότι είχε τραυματιστεί, είναι επίσης αλήθεια ότι το Κογκρέσο δεν τον εκτιμούσε· αλλά η πληγή του ήταν η μοίρα του πολέμου και η αντίληψη του Κογκρέσου να μην τον εκτιμά οφειλόταν στην ήδη αποκτημένη φήμη του για ύποπτες συναλλαγές σε χρηματικά ζητήματα, κανένα από τα οποία δεν τον δικαιολογούσε να προδώσει τη χώρα του, αλλά και τα δύο μπορεί να τον παρακίνησαν να ανακτήσει την θέση που είχε χάσει τόσο νωρίς.

Ήταν έτσι που ο Μπένεντικτ Άρνολντ εμφανίστηκε ενώπιον του Τζορτζ Ουάσιγκτον, εκείνη την τελευταία μέρα του Ιουλίου του 1780 – ένας άνδρας τον οποίο το Κογκρέσο δικαίως δεν εμπιστευόταν, ένας άνδρας που μόλις τον είχε επιπλήξει δικαίως, ένας άνδρας του οποίου οι συνάδελφοι τον κοίταζαν στραβά.

Παρ' όλα αυτά ο Ουάσιγκτον κράτησε τον λόγο του απέναντι σε έναν τέτοιο άνθρωπο. Ο στρατός ήταν καθ' οδόν προς τη Νέα Υόρκη για να επιτεθεί στους Βρετανούς. Καθώς ο Άρνολντ ανέβαινε, ο στρατηγός Ουάσινγκτον του είπε: «Πρέπει να διοικήσεις την αριστερή πτέρυγα, την τιμητική θέση». Όσοι ήταν παρόντες αναφέρουν ότι, με τα λόγια του Ουάσιγκτον, το πρόσωπο του Άρνολντ κατσούφιασε. Η μεγαλοψυχία του Πρώτου Αμερικανού δεν σήμαινε τίποτα για αυτόν. Η ευκαιρία να ανακτήσει το καλό του όνομα είχε κάπως χάσει την αξία της.

Η απογοήτευση του Άρνολντ ήταν τόσο φανερή, που ο Ουάσιγκτον του ζήτησε να πάει στα κεντρικά γραφεία και να τον περιμένει εκεί. Στο αρχηγείο ο Άρνολντ γνωστοποίησε στον συνταγματάρχη Τίλγκμαν τη

βοήθεια του Ουάσιγκτον, ότι η επιθυμία του δεν ήταν μια διοίκηση στο στρατό, αλλά η διοίκηση του Γουέστ Πόιντ. Το Γουέστ Πόιντ τότε δεν ήταν παρά μια θέση στον ποταμό Χάντσον, πολύ έξω από τη ζώνη σημαντικών μαχών, και σίγουρα το τελευταίο μέρος που πίστευαν ότι ο ατρόμητος Άρνολντ θα ήθελε να είναι. Η ανακολουθία μεταξύ της επιθυμίας του Άρνολντ για δράση και της έλλειψης δράσης του Γουέστ Πόιντ χτύπησε τον στρατηγό Ουάσινγκτον πολύ βίαια. Είχε προσφέρει στον Άρνολντ την ευκαιρία να αποκαταστήσει τη φήμη του· ο Άρνολντ έκανε πίσω, ζητώντας μια θέση όπου δεν θα μπορούσε να προσφέρει καμία ξεχωριστή υπηρεσία.

Τώρα αφήνουμε τον αναγνώστη να λάβει υπόψη του αυτό το γεγονός: μπορεί να είναι σημαντικό, μπορεί να είναι ασήμαντο· μπορεί να έχει κάποια σχέση με τη δράση του Μπένεντικτ Άρνολντ, μπορεί να μην έχει καμία σχέση· αλλά το γεγονός είναι παρόλα αυτά το εξής: ο επικεφαλής των ζωοτροφών, δηλαδή ο υπεύθυνος προμηθειών του Γουέστ Πόιντ, ήταν ο συνταγματάρχης Ισαάκ Φρανκς, μέλος της ίδιας οικογένειας που εξετάζαμε σε αυτά τα άρθρα. Αυτός ο συνταγματάρχης Ισαάκ Φρανκς, πληροφορούμαστε από τα εβραϊκά αρχεία που αποδεικνύουν μεγάλο μέρος του γεγονότος, ήταν κάποτε ο έμπιστος υπασπιστής του στρατηγού Ουάσιγκτον, αλλά για ποιο λόγο διαλύθηκε η σχέση δεν είμαστε ενημερωμένοι.

Ο αναγνώστης θα θυμηθεί ότι η αφήγηση του Μπένεντικτ Άρνολντ έχει ήδη συμπεριλάβει δύο μέλη της οικογένειας Φρανκς – τον Ντέιβιντ, από τη Φιλαδέλφεια, και τον Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, που κατέβηκε από το Μόντρεαλ.

Ο τρίτος Φρανκς είναι τώρα στο προσκήνιο – ο συνταγματάρχης Ισαάκ Φρανκς. Είναι ο υπεύθυνος προμηθειών στο Γουέστ Πόιντ. Στο Γουέστ Πόιντ θέλει να πάει ο Μπένεντικτ Άρνολντ, παρόλο που ο στρατηγός Ουάσιγκτον του προσφέρει την τιμητική θέση στην προέλαση που πρόκειται να κάνει ο Ηπειρωτικός στρατός. Είναι η τελευταία μέρα του Ιουλίου του 1780.

Στις 3 Αυγούστου, ο στρατηγός Ουάσινγκτον έδωσε τις διαταγές του στον Άρνολντ και του επέτρεψε να αναλάβει τη διοίκηση του Γουέστ Πόιντ. Συνοδός του, φυσικά, ήταν ο συνταγματάρχης Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, ο υπασπιστής του, η μαρτυρία του οποίου ήταν τόσο χρήσιμη στο στρατοδικείο. Υπήρχαν τότε δύο Φρανκς στο Γουέστ Πόιντ – ο συνταγματάρχης Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς, υπασπιστής στον διοικητή, και ο συνταγματάρχης Ισαάκ Φρανκς, στη θέση του υπεύθυνου προμηθειών.

Φαίνεται ότι ο Άρνολντ είχε ήδη επικοινωνήσει με τον εχθρό και είχε ζητήσει τη διοίκηση στο Γουέστ Πόιντ, όχι για κανέναν από τους λόγους που ισχυριζόταν στον στρατηγό Ουάσινγκτον, αλλά επειδή την είχε ήδη επιλέξει σαν πύλη διαφυγής μέσω της οποίας επρόκειτο να αφήσει τους Βρετανούς να περάσουν στο αδύναμο αμερικανικό έδαφος. Για δύο μή-

νες ο Άρνολντ έγραφε στον «Άντερσον» ή στον Τζον Αντρέ. Είχε απλώσει το χέρι του προς τον εχθρό για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα από αυτό, και ζητούσε επί μακρόν να διοριστεί ένας άνθρωπος ίσος με αυτόν για να διαπραγματευτεί μαζί του. Ο ταγματάρχης Τζον Αντρέ, υπασπιστής στρατηγού του Βρετανικού Στρατού στην Αμερική, επιλέχθηκε σαν ένας αρκετά υψηλόβαθμος για να συναντήσει τον Άρνολντ. Είχαν ήδη έρθει σε επαφή μεταξύ τους πριν ο Άρνολντ ζητήσει από τον στρατηγό Ουάσιγκτον τη θέση στο Γουέστ Πόιντ. Και ο Αντρέ, όπως είδαμε προηγουμένως, γνώριζε τους Φρανκς.

Οι υπέρμαχοι του Άρνολντ είπαν ότι ο λόγος που έδειξε τόσο βαθιά απογοήτευση όταν ο στρατηγός Ουάσιγκτον του πρόσφερε τη διοίκηση της αριστερής πτέρυγας του στρατού, ήταν ότι ποτέ δεν περίμενε τέτοια μεγαλόψυχη μεταχείριση και προς στιγμή είχε τύψεις συνειδήσεως που είχε έρθει σε επαφή με τον εχθρό όταν η χώρα του πρόσφερε τέτοιες καλές προοπτικές. Αν αυτή ήταν η πραγματική σκέψη του Άρνολντ, θα έπρεπε απλώς να έχει αναλάβει τη διοίκηση της αριστερής πτέρυγας ή, έχοντας δεσμευτεί να αναλάβει το Γουέστ Πόιντ, θα έπρεπε απλώς να έχει πάει εκεί και να εκτελέσει το στρατιωτικό του καθήκον.

Η ιστορία και η προσωπικότητα του ταγματάρχη Τζον Αντρέ, ο οποίος ολοκλήρωσε τις διαπραγματεύσεις με τον Άρνολντ και έχασε τη ζωή του σαν κατάσκοπος, ενώ ο Άρνολντ έζησε πολύ σαν προδότης, αποτέλεσαν αντικείμενο μεγάλου ενδιαφέροντος και έρευνας. Η καταγωγή του είναι ασαφής. Η καταγωγή του ήταν γνωστή σαν «Ελβετογαλλική». Πιστεύεται ότι ο πρώτος Αντρέ ήρθε στην Αγγλία με το τρένο μιας εβραϊκής οικογένειας. Ο ίδιος ο Αντρέ είχε εκείνα τα προσόντα που ήταν τα πιο πολύτιμα στην κοινωνία της εποχής. Σε κάθε περίπτωση, εβραϊκής ή μη εβραϊκής καταγωγής, ήταν πολύ πιο εκλεπτυσμένος χαρακτήρας από τον Μπένεντικτ Άρνολντ.

Στο επιτελείο του Άρνολντ στο Γουέστ Πόιντ, εκτός από τους δύο Εβραίους Φρανκς – τον Ισαάκ και τον Ντέιβιντ – υπήρχε ο Αντισυνταγματάρχης Ρίτσαρντ Βάρικ. Αυτός ο Βάρικ ήταν ένας σοφός νεαρός που προτιμούσε να έχει όσο το δυνατόν λιγότερη σχέση με τις υποθέσεις του Άρνολντ. Αρνήθηκε να αναλάβει οποιαδήποτε ευθύνη που σχετίζεται με τις συναλλαγές του Άρνολντ με χρήματα ή αγαθά. Για κάποιο προφανώς καλό λόγο, που δεν θα είναι δύσκολο να υποθέσει ο αναγνώστης, ο Βάρικ υιοθέτησε την αυστηρή πολιτική να κρατά τα χέρια του μακριά από όλες τις προμήθειες. Έτσι αφέθηκε στον ταγματάρχη Φρανκς να παρακολουθεί όλα αυτά τα θέματα, τα οποία προφανώς δεν τα απεχθάνονταν καθόλου. Στην πραγματικότητα, ο ταγματάρχης Φρανκς φρόντιζε ακόμη και το ιδιωτικό ντουλάπι του στρατηγού Άρνολντ.

Για να μην καθυστερούμε περισσότερο με λεπτομέρειες, αρκεί να πούμε ότι στις 22 Σεπτεμβρίου 1780, λιγότερο από δύο μήνες μετά την ανάληψη της διοίκησης του Γουέστ Πόιντ, ολοκληρώθηκε η προδοσία του Μπένεντικτ Άρνολντ. Μια ακόμη μέρα, και θα είχε ανακαλυφθεί και

θα αποτρέπονταν.

Έγινε άμεση έρευνα για τον εντοπισμό συνεργών. Ο ταγματάρχης Φρανκς τέθηκε υπό κράτηση. Ο Ντέιβιντ Φρανκς, από τη Φιλαδέλφεια, συλλαμβάνεται. Μπορεί να είναι ή να μην είναι σημαντικό, αλλά είναι ωστόσο γεγονός, ότι με την ολοκλήρωση της προδοσίας του Άρνολντ, οι αρχές διέταξαν να συλληφθούν οι δύο Εβραίοι, ο Ντέιβιντ Φρανκς και ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς.

Η εμπειρία του Ντέιβιντ Φρανκς προσθέτει λίγη εβραϊκή κωμωδία σε αυτή τη σοβαρή σκηνή. Φαίνεται ότι εξακολουθεί να έχει επιρροή για να τον σώσει από τη βαριά μεταχείριση και να του κερδίσει χρόνο. Με την ευκαιρία της προηγούμενης σύλληψής του το 1778, ο Μπένεντικτ Άρνολντ ήταν διοικητής της πόλης της Φιλαδέλφειας και ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς ήταν στο επιτελείο του Άρνολντ και αν ο Άρνολντ και ο Φρανκς μπορούσαν να επινοήσουν ένα σχέδιο κερδοσκοπίας από τα κλειστά καταστήματα της πόλης, μάλλον δεν ήταν στο χέρι τους για να δουν ότι ο μεγαλύτερος Ντέιβιντ Φρανκς έλαβε χάρη στην περίπτωσή του. Τουλάχιστον, όπως γνωρίζει ο αναγνώστης των προηγούμενων άρθρων, ο Ντέιβιντ Φρανκς αφέθηκε ελεύθερος, αν και πιάστηκε στην πράξη του να επικοινωνεί με τον εχθρό.

Αλλά αυτή τη φορά δεν υπάρχει κανένας Μπένεντικτ Άρνολντ για να τον βοηθήσει και ο ανιψιός του, όπως και ο ίδιος, συλλαμβάνονται λόγω της προδοσίας του Άρνολντ. Ωστόσο, ο Εβραίος της Φιλαδέλφειας ανακαλύπτει μια θαυμάσια δυνατότητα να παίξει με το νόμο.

Έμεινε στη φυλακή μέχρι τις 6 Οκτωβρίου και στη συνέχεια, όσο παράξενο κι αν ακούγεται, του δίνονται δύο εβδομάδες για να μπει στις γραμμές του εχθρού. Η έρευνα με κάποιο τρόπο έχει σταματήσει· η δίωξη λοξοδρόμησε. Αλλά ο Ντέιβιντ βρήκε τις 14 μέρες πολύ λίγο χρόνο για να τελειώσει τις υποθέσεις του και ζητά παράταση του χρόνου. Απορρίπτεται. Στη συνέχεια, αφού πέρασε μια εβδομάδα, ο Φρανκς ζητά μια άδεια για τη Νέα Υόρκη, για τον εαυτό του, τη κόρη του, τον υπηρέτη και δύο υπηρέτριες· αυτό απορρίπτεται και δίνονται άδειες για τον ίδιο, την κόρη του και μια υπηρέτρια, «εφόσον είναι υπηρέτρια με συμβόλαιο». Ο Ντέιβιντ όμως δεν χρησιμοποιεί αυτές τις άδειες. Υποβάλλει ξανά αίτηση για παράταση του χρόνου λόγω «αδιαθεσίας σώματος». Έτσι, κρατώντας τους αξιωματούχους απασχολημένους με τις υπεκφυγές και τις αντιπροτάσεις του, το αρχείο τον βρίσκει ακόμα στη Φιλαδέλφεια στις 18 Νοεμβρίου, έναν μήνα αφότου υποτίθεται ότι θα ήταν εκτός χώρας.

Κάνει αίτηση για άλλη άδεια. Το Συμβούλιο του στέλνει μία, κάνοντας ο γραμματέας την εξής παρατήρηση στο σημείωμά του: «Το Συμβούλιο εκπλήσσεται πολύ που εξακολουθείτε να παραμένετε σε αυτή την πόλη και ελπίζω ότι θα φύγετε αμέσως από αυτή την πολιτεία, συμφωνώντας με την τελευταία διαταγή του, διαφορετικά θα ληφθούν μέτρα που θα σας υποχρεώσουν να συμμορφωθείτε.»

Έφυγε ο Ντέιβιντ; Δεν έφυγε. Έγραψε μια εξαιρετικά ευγενική επιστολή. Παρεμπιπτόντως κάνει έναν υπαινιγμό για το τι μπορεί να τον κρατά. Στην επιστολή του προς το Συμβούλιο αναφέρει:

Ανησυχώ για το γεγονός ότι τέθηκε και κυκλοφόρησε μια έκθεση ότι είχα υποτιμήσει το νόμισμα με την αγορά ειδών η οποία μπορεί να προκάλεσε προκατάληψη εναντίον μου στο Αξιότιμο Συμβούλιο...»

Πιθανότατα αυτό ακριβώς έκανε ο Ντέιβιντ. Αυτό έγινε αργότερα και από έναν άλλο Εβραίο στην αμερικανική ιστορία, τον Ιούδα Φίλιπ Μπέντζαμιν και έγινε παντού από Εβραίους κατά τη διάρκεια του πρόσφατου πολέμου. Με τη φυλετική φαγούρα του Ντέιβιντ για χρήματα και την απείθειά του στην αμερικανική υπόθεση, πιθανώς υπήρχε βάσιμη βάση για την έκθεση.

Και τότε, στην τελευταία γραμμή του γράμματός του, βρίσκει λάθη στην άδειά του, και ζητά άλλη. Όλο αυτό το διάστημα, βέβαια, κερδίζει χρόνο, και εκπληρώνει το σκοπό του όσον αφορά το είδος.

Αυτό, παρεμπιπτόντως, είναι ένα συνηθισμένο εβραϊκό τέχνασμα. Παρατηρείται πολύ στις δίκες στα δικαστήρια. Ο μη Εβραίος μπορεί πάντα να βασίζεται στο να θέλει δικαιοσύνη και ανθρωπιά, και αυτά τα χαρακτηριστικά αναπαράγονται συστηματικά. Ο μη Εβραίος έχει επίσης την τάση να δίνει αξία στο λόγο των ανδρών κάτι που είναι και ένα χαρακτηριστικό που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να τον πληγώσει. Εάν, για παράδειγμα, σε μια επιχειρηματική συναλλαγή μεταξύ ενός μη Εβραίου και ενός Εβραίου, που πρόκειται να ολοκληρωθεί μια εβδομάδα μετά, εάν ο μη Εβραίος είχε την παραμικρή υποψία για δόλια συναλλαγή και προσπαθούσε να θωρακίσει τον εαυτό του, τότε ο Εβραίος, προς όφελός του, θα προσπαθήσει να τον πείσει δίνοντας το λόγο του για το ποια ακριβώς βήματα θα γίνουν μια εβδομάδα μετά. Εάν ο μη Εβραίος πιστέψει αυτά τα λόγια, μένει ήσυχος για μια βδομάδα. Δεν κάνει τίποτα. Βασίζεται ανεπιφύλακτα στο λόγο που δόθηκε. Έπειτα έρχεται ένα πρωί, και ο ανέντιμος Εβραίος προχωρεί χωρίς προειδοποίηση και αδίστακτα σε ένα ύπουλο κέρδος. Αυτό είναι τόσο συνηθισμένο που χιλιάδες που έχουν εξαπατηθεί από αυτό έχουν πει τις λεπτομέρειες. Κρατήστε τον μη Εβραίο τόσο απασχολημένο ή ικανοποιήστε τον αρκετά, ώστε να μην ενοχλεί – αυτή είναι η στρατηγική. Ο Ντέιβιντ το ήξερε ακόμη και στην εποχή του, και ήταν αρχαίο τότε.

Το αίτημά του για νέα άδεια απορρίπτεται. Αλλά και πάλι δεν φεύγει. Τελικά, ένα αναστατωμένο Συμβούλιο του στέλνει ειδοποίηση να φύγει την επόμενη μέρα. Και μετά φεύγει, αλλά όχι, μπορεί να νομίζουμε ότι θα έφευγε, αλλά θα φύγει μόνο όταν είχε κάνει όλα όσα σκόπευε να κάνει. Ο Ντέιβιντ είναι πολύ Εβραίος και το Συμβούλιο είναι αφελείς μη Εβραίοι.

Στο Γουέστ Πόιντ προχωρούν άλλα θέματα. Όταν ο στρατηγός Ουάσινγκτον έφτασε και άκουσε τα εκπληκτικά νέα, ζήτησε από τον συνταγματάρχη Βάρικ να περπατήσει μαζί του. Μίλησε με τον νεαρό

αξιωματικό με τη μεγαλύτερη προσοχή, του είπε ότι δεν αμφισβήτησε την πίστη του, αλλά κάτω από αυτές τις συνθήκες θα του ζητούσε να θεωρήσει τον εαυτό του ότι είναι υπό κράτηση. Ήταν πιθανό για τον Ουάσιγκτον να το κάνει αυτό, να κάνει τη σύλληψη ο ίδιος, ήπια. Δεν υπάρχει καμία καταγραφή, όμως, ότι έδειξε παρόμοια ευγένεια στον Εβραίο ταγματάρχη Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς. Ο Ουάσιγκτον μάλλον τον θυμόταν σαν μάρτυρα του Άρνολντ στην υπόθεση που οδήγησε στο στρατοδικείο του Άρνολντ και την επίπληξή του.

Σε εκείνο το συνοριακό σταθμό (όπως ήταν τότε το Γουέστ Πόιντ) δεν υπήρχαν μάρτυρες. Ο Φρανκς και ο Βάρικ ήρθαν αντιμέτωποι με την ανάγκη να καταθέσουν ο ένας για τον άλλον. Δηλαδή ο Εβραίος ταγματάρχης εκπροσωπούσε τον εαυτό του στο δικαστήριο και πρακτικά ήταν και μάρτυρας για τον εαυτό του. Ο Φρανκς έβαλε τον Βάρικ στο έδρανο για να καταθέσει γι' αυτόν και ο Βάρικ έβαλε τον Φρανκς στο έδρανο για να καταθέσει γι' αυτόν. Η μαρτυρία που προέκυψε δείχνει ότι ο Φρανκς ήξερε πολλά και ήταν πρόθυμος να πει όσα γνώριζε για τις προδοτικές προθέσεις του Άρνολντ – αλλά δεν τα είπε μέχρι να αποκαλυφθεί η προδοσία του Άρνολντ και να συλληφθεί ο ίδιος.

Ο σκοπός αυτού του άρθρου είναι απλώς να καλύψει τα κενά που έχουν απομείνει στο να καυχιέται ο Εβραίος προπαγανδιστής για το ρόλο που έπαιξε στις δημόσιες υποθέσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο αναγνώστης πρέπει να είναι ο ίδιος κριτής για τα πόσα γνώριζε ο ταγματάρχης Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς για τα μυστικά του Άρνολντ. (Ο «Σμιθ» που αναφέρεται στη μαρτυρία ήταν ο Τζόσουα Χετ Σμιθ, ο οποίος έκανε μυστική δουλειά για τον Άρνολντ και κωπηλάτησε με τον Αντρέ στην ακτή για τη νυχτερινή συνάντηση με τον Άρνολντ.) Ακολουθούν ζωτικά αποσπάσματα από τη μαρτυρία:

Ταγματάρχης Φρανκς: «Ποια ήταν η γνώμη μου για τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά του Τζόσουα Χ. Σμιθ και για τις επισκέψεις του στα κεντρικά γραφεία του Άρνολντ...;»

Συνταγματάρχης Βάρικ: «Όταν μπήκα για πρώτη φορά στην οικογένεια του Άρνολντ... Ο Άρνολντ και εσείς τον θεωρούσατε καλό σαν άνθρωπο, αλλά σύντομα σας έπεισα να το θεωρήσετε σαν ψεύτη και κάθαρμα· και από τότε μιλούσατε για αυτόν με τον τρόπο που άξιζε ο πραγματικός του χαρακτήρας...»

Ο Άρνολντ, φυσικά, ήξερε τι ήταν ο Σμιθ. Ο Άρνολντ και ο Σμιθ ήταν ήδη συνεργάτες στην προδοσία. Αλλά ο Βάρικ δεν γνώριζε αυτή τη συνεργασία. Το μόνο που ήξερε ο Βάρικ ήταν ότι τόσο ο Άρνολντ όσο και ο Φρανκς φαίνονταν να έχουν την ίδια άποψη, ότι ο Σμιθ ήταν εντάξει. Εδώ ο Άρνολντ και ο Φρανκς εμφανίζονται ξανά όπως συμφώνησαν. Ο Βάρικ θεώρησε ότι είχαν την ίδια άποψη. Ο Βάρικ το είπε κατά πρόσωπο στον Φρανκς απαντώντας στην ερώτηση του Φρανκς.

Το κάνει, όμως, από φιλικό σκοπό. Αλλά το γεγονός που είναι σημαντικό είναι ότι ο Φρανκς και ο Άρνολντ βρίσκονται στο ίδιο μέτωπο – «Ο Άρνολντ και εσείς τον θεωρούσατε καλό σαν άνθρωπο».

Τώρα, ο Άρνολντ ήξερε τι ήταν ο Σμιθ, ήξερε αρκετά για τον Σμιθ για να τον κρεμάσει. Ο Σμιθ ήταν ένα από τα εργαλεία της μακροχρόνιας προδοσίας του. Το ερώτημα είναι, το ήξερε και ο Φρανκς; Ο Φρανκς αγνοούσε την πραγματική γνώση του Σμιθ από τον Άρνολντ ή όντως ο Φρανκς εξαπατήθηκε όσον αφορά τον Σμιθ; Μπορεί, αλλά ας παρατηρηθεί, ότι ο Βάρικ, που δεν ήταν καθόλου της εμπιστοσύνης του Άρνολντ, παρόλα αυτά δεν εξαπατήθηκε για τον Σμιθ, αλλά τον κατάλαβε αμέσως. Δεν τον κατάλαβε και ο Φρανκς; Μέχρι τη στιγμή που ο Βάρικ τόλμησε να μιλήσει για το θέμα, ο Φρανκς και ο Άρνολντ είχαν την ίδια άποψη – τον θεωρούσαν καλό άνθρωπο.

Τότε ο Βάρικ μίλησε ειλικρινά. Έπιασε τον Εβραίο Φρανκς και του είπε όλα όσα ήξερε και υποψιαζόταν για τον Σμιθ. Τα στοιχεία ήταν πολύ συντριπτικά για να τα χλευάσει ο Φρανκς. Όποιος κορόιδευε την ιστορία του Βάρικ θα ήταν και ο ίδιος ύποπτος. Ο Βάρικ κατάλαβε ότι είχε αλλάξει τη γνώμη του Φρανκς για τον Σμιθ. Στη συνέχεια, ο Φρανκς συμφώνησε με την άποψη του Βάρικ που θεωρούσε τον Σμιθ «ψεύτη και κάθαρμα».

Μπορεί να αναρωτηθεί κανείς, ήταν προσποίηση ή πραγματικότητα; Αν ο Βάρικ ήξερε πράγματα, τότε ο Βάρικ ήταν ένας άνθρωπος που έπρεπε να τον χειριστείς με σύνεση. Αν ο Βάρικ ήξερε πράγματα, θα ήταν ανόητο να χάσει την επαφή μαζί του και έτσι να χάσει το πλεονέκτημα του να γνωρίζει πόσα ήταν γνωστά ή εικάζονταν προς τα έξω. Αυτά, φυσικά, είναι επιχειρήματα υποψίας, αλλά αφορούν τον ίδιο Εβραίο αξιωματικό ο οποίος, όταν διαπίστωσε ότι ο συνταγματάρχης Φιτζέραλντ είχε ανακαλύψει το κερδοσκοπικό εγχείρημα στο οποίο ήταν συνεργάτες ο Φρανκς και ο Άρνολντ, ήταν αρκετά σοφός να ενημερώσει τον Άρνολντ και να αφήσει το σχέδιο να καταρρεύσει.

Η προηγούμενη συμπεριφορά του ταγματάρχη Φρανκς, όπως και του Μπένεντικτ Άρνολντ, προκαλεί τις υποψίες. Ο Μπένεντικτ Άρνολντ φάνηκε στον Βάρικ να θεωρεί τον Σμιθ καλό άνθρωπο· ο Φρανκς εμφανίστηκε στον Βάρικ για να μοιραστεί μαζί του τη γνώμη του Άρνολντ· αλλά εάν ο Φρανκς ήξερε πραγματικά, όπως ήξερε και ο Άρνολντ, και απλώς προσποιήθηκε ότι άλλαξε τη γνώμη του για να διατηρήσει την εμπιστοσύνη του Βάρικ, είναι ένα σημείο στο οποίο η προηγούμενη συμπεριφορά του Φρανκς αναγκάζει το μυαλό να αμφιταλαντευτεί.

Το πόσο καλά ήξερε ο Φρανκς τον Άρνολντ μπορούμε να το συμπεράνουμε από άλλα σημεία που αναφέρονται σε αυτή τη μαρτυρία:

Ταγματάρχης Φρανκς: «Πόσο συχνά ο Άρνολντ κατέβαινε το ποτάμι με την βάρκα του, ενώ ήμουν στο σπίτι του Ρόμπινσον (αρχηγείο

του Άρνολντ); Ήμουν ποτέ μαζί του και ποια ήταν η γνώμη και η συμπεριφορά μας στο ότι πήγε κάτω και έλειπε το βράδυ της εικοστής πρώτης Σεπτεμβρίου;» (Αυτή ήταν η νύχτα της συνάντησής του με τον Αντρέ.)

Συνταγματάρχης Βάρικ: (απαντάει ότι ο Φρανκς, εξ όσων γνωρίζει, δεν συνόδευσε ποτέ τον Άρνολντ) «Όταν όμως ενημερώθηκα από εσάς ή την κυρία Άρνολντ, την εικοστή πρώτη, ότι δεν επρόκειτο να επιστρέψει εκείνο το βράδυ, σας ανέφερα ότι υπέθετα ότι είχε πάει στον Σμιθ και θεώρησα την αντιμετώπιση του Άρνολντ προς το πρόσωπό μου με το να διατηρήσει τη σχέση του με τον Σμιθ, παρά την προειδοποίηση που του είχα κάνει, σαν πολύ προσβλητική και ότι ήμουν αποφασισμένος να εγκαταλείψω την οικογένειά του» (εννοεί το προσωπικό). «Συντονίσαμε τότε το σχέδιο για να αποτρέψουμε την περαιτέρω σχέση τους, τονίζοντας τους φόβους της κυρίας Άρνολντ...»

«Ταυτόχρονα με πληροφορήσατε ότι δεν μπορούσατε να λογοδοτήσετε για τις σχέσεις του με τον Σμιθ – ότι τον ξέρατε σαν φιλάργυρο (τον Άρνολντ) και υποψιαζόσασταν ότι σκόπευε να ξεκινήσει εμπόριο με κάποιο άτομο στη Νέα Υόρκη, κάτω από τις ευθύνες της εντολής του, και με το απερίγραπτο κάθαρμα τον Σμιθ· και ότι τον υποψιαζόσασταν από την επιστολή που έγραψε στον Άντερσον με εμπορικό ύφος ότι σχετίζεται με εσάς και με μένα. Στη συνέχεια δεσμευτήκαμε δίνοντας το λόγο της τιμής μας ότι εάν οι υποψίες μας αποδεικνύονταν βάσιμες, θα τον εγκαταλείπαμε αμέσως.»

Είναι ο ειλικρινής Βάρικ που μιλάει. Ο Φρανκς τον ανέκρινε. Θα παρατηρήσατε ότι ο Φρανκς είναι αυτός που λέει στον Βάρικ για την απουσία του Άρνολντ και ότι δεν θα επιστρέψει εκείνο το βράδυ. Ο Φρανκς ήξερε, ο Βάρικ όμως όχι. Θα παρατηρήσατε επίσης ότι ο Βάρικ ήταν αυτός που διαμαρτυρήθηκε και απείλησε τον Άρνολντ ότι θα παραιτηθεί. Ήταν πράγματι η δεύτερη φορά που είχε απειλήσει να παραιτηθεί, αλλά ο Εβραίος ταγματάρχης φαίνεται να μην είχε ποτέ παρόμοια σκέψη. Αλλά το πιο σημαντικό που πρέπει να παρατηρήσουμε είναι η δήλωση του Βάρικ σε απάντηση στον Φρανκς, και παρουσία του Φρανκς, ότι ήταν ο Φρανκς που έδωσε πληροφορίες σχετικά με τον χαρακτήρα του Άρνολντ – ότι ο Άρνολντ ήταν ένας φιλάργυρος άνθρωπος, ότι ο Φρανκς τον υποπτευόταν ότι ξεκίνησε εμπόριο με τον εχθρό «κάτω από τις ευθύνες της εντολής του» (όπως ακριβώς είχε σχεδιάσει να κάνει κατάχρηση της εξουσίας του στη Φιλαδέλφεια) και ότι ο Σμιθ επρόκειτο να είναι ο ενδιάμεσος. Στη συνέχεια αναφέρει μια επιστολή προς τον «Άντερσον με εμπορικό ύφος» – αυτός ο «Άντερσον» δεν είναι άλλος από τον ταγματάρχη Τζον Αντρέ του Βρετανικού στρατού.

Εδώ βρίσκουμε τον ταγματάρχη Φρανκς να είναι γνώστης κάθε στοιχείου της συνωμοσίας – κάθε στοιχείου της! – και να δίνει μια συ-

γκεκριμένη εξήγηση στον Βάρικ. Μήπως ο Φρανκς ήξερε περισσότερα από όσα είπε και σιώπησε τον Βάρικ με μια εξήγηση που φαινόταν να καλύπτει όλα τα γεγονότα, και ωστόσο δεν αποκάλυψε την αλήθεια; Είναι ένα ερώτημα που προκύπτει, και υπενθυμίζουμε τη στενή συμπαιγνία του Άρνολντ και του Φρανκς στη Φιλαδέλφεια.

Υπάρχει και άλλη μαρτυρία, ότι ήταν ο Βάρικ και όχι ο Φρανκς, που εμπόδισε τον Άρνολντ να πουλήσει προμήθειες της κυβέρνησης για δικό του κέρδος. Αυτό συνέβαινε ξανά και ξανά, αλλά ποτέ με τον Φρανκς, τον παλιό βοηθό και έμπιστο του Άρνολντ, στον ρόλο του ηθοποιού. Αλλά κάθε φορά που το έκανε ο Βάρικ, ο Φρανκς το γνώριζε, όπως κατέθεσε.

Τώρα πλησιάζουμε την «ημέρα της λιποταξίας του», όπως αποκαλούν τα αρχεία την ημέρα της προδοσίας του Άρνολντ.

Ταγματάρχης Φρανκς: «Ποιά ήταν η συμπεριφορά και η στάση του Άρνολντ καθώς και η δική μου την ημέρα της λιποταξίας του και είχατε τον παραμικρό λόγο να πιστεύετε ότι είχα συμμετάσχει ή ήμουν γνώστης κάποιας από τις άθλιες πρακτικές του και την αλληλογραφία του με τον εχθρό ή τη φυγή του; Παρακαλώ συσχετίστε το σύνολο της διαγωγής μας εκείνη την ημέρα με όσα ξέρετε».

Συνταγματάρχης Βάρικ: «Το πρωί της φυγής του ήμουν άρρωστος και την περισσότερη ώρα ήμουν στο κρεβάτι μου. Πριν το πρωινό μπήκε στο δωμάτιό μου» (και μίλησε για ορισμένα γράμματα) «και δεν τον είδα ποτέ μετά από αυτό, αλλά έπεσα στο κρεβάτι μου. Νομίζω ότι ήταν περίπου μετά από μια ώρα όταν ήρθατε σε μένα και μου είπατε ότι ο Άρνολντ είχε φύγει στο Γουέστ Πόιντ – επίσης μετά από αρκετή ώρα ήρθατε στο παράθυρο του δωματίου μου που είναι κοντά στο κρεβάτι μου και ανοίγοντάς το βιαστικά μου είπατε γεμάτος έκπληξη, ότι πιστεύατε ότι ο Άρνολντ ήταν παλιάνθρωπος και κάθαρμα και προσθέσατε ότι είχατε ακούσει μια αναφορά ότι κάποιος Άντερσον συνελήφθη σαν κατάσκοπος στις γραμμές μας και ότι ένας αξιωματικός της πολιτοφυλακής είχε φέρει μια επιστολή στον Άρνολντ και ότι ο Άρνολντ του είχε πει να μην πει τίποτα. Απάντησα καταφατικά, αλλά αμέσως συλλογίστηκα ότι πλήγωνα έναν κύριο και φίλο μεγάλης φήμης σε ένα ευαίσθητο σημείο και σας είπα ότι ήταν σκληρό και αδικαιολόγητο ακόμη και να το υποθέσουμε. Συμφωνήσατε μαζί μου και ξάπλωσα ήσυχος με την ιδέα που είχα για την ακεραιότητα και τον πατριωτισμό του Άρνολντ...»

Εδώ είναι ένα αρχείο της συμπεριφοράς του ταγματάρχη Φρανκς, που ειπώθηκε μετά από δική του αίτηση μπροστά σε ένα ανακριτικό δικαστήριο. Αποκαλύπτει ότι ο Άρνολντ είπε στον Φρανκς, αλλά δεν είπε στον Βάρικ το πού πήγαινε. Αποκαλύπτει επίσης ότι ο Φρανκς γνώριζε το μήνυμα που ήρθε στον Άρνολντ, ο φορέας του οποίου είχε δεσμευτεί

από τον Άρνολντ να μην πει τίποτα. (Προς όφελος του αναγνώστη, υπενθυμίζεται ότι η προδοσία του Άρνολντ αποκαλύφθηκε πρόωρα όταν ο Αντρέ χάθηκε στο δάσος τη νύχτα μετά τη συνάντησή του με τον Άρνολντ και την επακόλουθη αδυναμία του να επιστρέψει στο βρετανικό πλοίο. Τον είδαν και τον σταμάτησαν στο φως της ημέρας και ανακάλυψαν τα σχέδια του Γουέστ Πόιντ στις κάλτσες του. Οι αθώοι στρατιώτες έστειλαν μήνυμα στον Μπένεντικτ Άρνολντ, τον διοικητή τους, ότι είχαν συλλάβει έναν κατάσκοπο ονόματι Άντερσον. Από αυτό κατάλαβε ο Άρνολντ ότι η πλοκή είχε καταρρεύσει. Διατάσσοντας τον αγγελιαφόρο να κρατήσει απόλυτη μυστικότητα, ο Άρνολντ έφυγε βιαστικά σαν να ήθελε να ερευνήσει το θέμα, αλλά στην πραγματικότητα βιαζόταν να πάει στο πλοίο στο οποίο ο Αντρέ απέτυχε να επιστρέψει.) Αλλά παρατηρήστε: ο αγγελιοφόρος έφτασε και αμέσως ο Φρανκς φαίνεται να ενημερώθηκε για το τι περιέχει το μήνυμα. Πληροφορείται επίσης ότι ο Άρνολντ πηγαίνει στο Γουέστ Πόιντ. Ενημερώνεται για τη σύλληψη του «Άντερσον». Για άλλη μια φορά ο Φρανκς βρίσκεται σε άμεση επαφή με όλα τα σημεία του θέματος, αλλά αυτή τη φορά προχωρά παραπέρα και κατηγορεί τον Άρνολντ. Στην περίεργη φρασεολογία του Βάρικ, η οποία μπορεί να είναι ή όχι σημαντική, ο Φρανκς «μου είπε βιαστικά γεμάτος έκπληξη» ότι πίστευε ότι ο Άρνολντ ήταν παλιάνθρωπος και κάθαρμα.

Τότε εμφανίστηκε ξανά η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο ανδρών· έλαμψε φωτεινά. Όταν ήταν δυνατό να σωθεί ο Άρνολντ, ήταν ο Βάρικ που ανησυχούσε περισσότερο, ενώ ο Φρανκς φαινόταν να είναι κώλος και βρακί με τον προδότη. Αλλά όταν φάνηκε ότι είχε συμβεί κάτι αμετάκλητο, ο Εβραίος ήταν ο πρώτος και ο πιο σκληρός που το κατήγγειλε, ενώ ο Βάρικ θυμήθηκε τη συμπεριφορά που περίμεναν οι κύριοι. Ομοίως, όπως στην αρχή, ο Εβραίος ταγματάρχης άλλαξε τη γνώμη του για τον Σμιθ για να συμφωνήσει με τη γνώμη του Βάρικ, έτσι και τώρα «συμφώνησε με τη γνώμη» του Βάρικ, αν και μόλις είχε εκφράσει την αντίθετη γνώμη σχετικά με τον Άρνολντ.

Ο Βάρικ ήταν καλοσυνάτος γιατί δεν είχε τα στοιχεία. Ο Φράνκς ήταν ειλικρινής επειδή είχε όλα τα δεδομένα; Αν ναι, από πού τα πήρε; Από τον Άρνολντ; Πόσα ήξερε ο Φρανκς; Αυτή η ερώτηση μάλλον δεν θα απαντηθεί ποτέ. Υπάρχει, ωστόσο, αυτή η πρόσθετη μαρτυρία του καταγεγραμμένη:

«Σας είπα ότι νόμιζα ότι ο Άρνολντ είχε αλληλογραφία με τον Άντερσον ή κάποιο τέτοιο όνομα προηγουμένως από τη Φιλαδέλφεια, και ότι είχε πάρει πληροφορίες από αυτόν.»

Ο Ντέιβιντ Σάλσμπερι Φρανκς ήταν μπλεγμένος σε κάθε αδίκημα του Μπένεντικτ Άρνολντ και στη μεγάλη προδοσία έδωσε αποδείξεις ότι γνώριζε κάθε κίνηση του παιχνιδιού, από την απαρχή του στη Φιλαδέλφεια.

Ο Φρανκς αθωώθηκε από το δικαστήριο.

Από την ασφαλή απομάκρυνσή του στο βρετανικό πολεμικό πλοίο, ο Μπένεντικτ Άρνολντ έγραψε μια επιστολή στην οποία απάλλαξε τους Σμιθ, Φρανκς και Βάρικ, γράφοντας ότι «αγνοούσαν παντελώς οποιεσδήποτε συναλλαγές μου, που είχαν λόγους να πιστεύουν ότι ήταν επιζήμιες για το κοινό.»

Ο Σμιθ δεν ήταν ούτε αδαής ούτε αθώος. Είχε πάει στο βρετανικό πλοίο και είχε φέρει τον Αντρέ στη στεριά για τη συνάντησή του με τον Άρνολντ. Ήταν ο ενδιάμεσος σε πολλές ύποπτες αποστολές. Ωστόσο, ο Άρνολντ στην επιστολή του αθωώνει τον Σμιθ. Το γεγονός αυτό επηρεάζει σοβαρά την αθώωση του Φρανκς. Αν ο Άρνολντ μπορεί να πει ψέματα για την αθωότητα του Σμιθ, γιατί δεν μπορεί να πει ψέματα για την αθωότητα του Φρανκς; Όσο για τον Βάρικ, είναι ο μόνος από τους τρεις που δεν χρειάζεται την απαλλαγή του Άρνολντ· για τον Βάρικ είναι προσβολή να εγγυάται ο Μπένεντικτ Άρνολντ γι' αυτόν. Ο Φρανκς όμως, ήταν πάντα διατεθειμένος να στηριχθεί στην επιστολή του Άρνολντ. Μια αμερόληπτη μελέτη της μαρτυρίας, με βάση τη γνώση της ιστορίας του Φρανκ, αφήνει σοβαρές αμφιβολίες ως προς το αδιαμφισβήτητο των σχέσεών του με τον Μπένεντικτ Άρνολντ. Τόσο πολύ, πράγματι, που στη μελέτη της προδοσίας του Άρνολντ είναι σοβαρή παράλειψη να ξεπεράσουμε το όνομα του Φρανκς.

Ο αναγνώστης που θα κάνει μια πλήρη μελέτη του χαρακτήρα του Φρανκς όπως αποκαλύπτεται στα αρχεία θα παραδεχθεί αυτό: η παρούσα μελέτη ήταν εξαιρετικά φιλεύσπλαχνη για τον χαρακτήρα του· θα μπορούσε εύκολα να είχε προκαταληφθεί στο μυαλό του αναγνώστη με την παρουσίαση μιας σειράς γεγονότων που εδώ παραλείπονται· το αντικείμενο ήταν να τον κρίνουμε αποκλειστικά για τις πράξεις του σε σχέση με τον Μπένεντικτ Άρνολντ.

Δικαίως ή αδίκως, ο Φρανκς ήταν ύποπτος από τότε. Το περιστατικό της Φιλαδέλφειας ήταν που σφράγισε τη φήμη του. Η υποψία της καταδίωξης σε εκείνη την περίσταση δεν τον εγκατέλειψε ποτέ. Ο Φρανκς επέμενε να δικαιώνει τον εαυτό του παντού, αλλά ποτέ δεν ήταν ικανοποιημένος με τη δικαίωση του, πάντα ήθελε περισσότερα. Οι Εβραίοι προπαγανδιστές έχουν παραποιήσει το έργο του σαν διπλωμάτη. Είχε τον απλό χαρακτήρα του αγγελιαφόρου και του τον εμπιστεύτηκαν μόνο μετά από τις πιο πρόστυχες εκκλήσεις. Πλάσαρε αναφορές αναγγέλοντας τις υπηρεσίες του και ζητώντας την εύνοια της κυβέρνησης. Ο άνδρας που υποστήριξε στην υπεράσπισή του στη Φιλαδέλφεια ότι επιθυμούσε να εγκαταλείψει το στρατό και να ασχοληθεί με τις επιχειρήσεις, δεν μπορούσε να παρακινηθεί να εγκαταλείψει τη δημόσια υπηρεσία, έως ότου η παραχώρηση σε αυτόν 400 στρεμμάτων γης φαίνεται να τον έχει απογαλακτίσει ουσιαστικά από τη δημόσια ζωή. Ποιο ήταν το τέλος του, κανείς δεν φαίνεται να γνωρίζει. Η σημερινή του παρουσία όμως χρησιμεύει για να εφοδιάζει τους Εβραίους και τους φιλο-εβραίους προπαγανδιστές με ένα μανταλάκι

στο οποίο κρεμούν υπερβολικούς επαίνους για τον Εβραίο στην εποχή της Επανάστασης.

Δεν υπάρχει καμία αντίρρηση για τους Εβραίους προπαγανδιστές να αξιοποιήσουν στο έπακρο το υλικό τους, υπάρχει όμως έντονη αντίρρηση για την πολιτική απόκρυψης και παραποίησης. Αυτές οι επιβολές στην εμπιστοσύνη του κοινού θα εκτίθενται όσο τακτικά συμβαίνουν.

«The Dearborn Independent», τεύχος 22 Οκτωβρίου 1921

LXX

Η ευγενής τέχνη της αλλαγής των εβραϊκών ονομάτων

Τα αδέλφια Μαντάνσκι – Μαξ, Σολομών, Μπέντζαμιν και Τζέικομπ – έγραψαν ότι τα ονόματά τους στο εξής θα είναι Μέι. Είναι ένα παλιό καλό αγγλοσαξονικό όνομα, αλλά οι Μαντάνσκι είναι ασιατικής καταγωγής.

Ο Έλμο Λίνκολν ένας ηθοποιός του κινηματογράφου, πηγαίνει σε ένα δικαστήριο του Λος Άντζελες μετά από πρόταση της συζύγου του και εκεί ανακαλύπτεται ότι είναι ο Ότο Έλμο Λίνκενχελτ.

Ένας ιδιοκτήτης μεγάλου πολυκαταστήματος γεννήθηκε με το όνομα Λέβι. Είναι πλέον γνωστός σαν Λίτον. Είναι πολύ πιθανό να μην του άρεσε το Λέβι σαν όνομα· αλλά γιατί δεν το άλλαξε με ένα άλλο εβραϊκό όνομα; Ή μήπως ήταν η εβραϊκή ιδιότητα του «Λέβι» που δεν του άρεζε.

Ένας δημοφιλής τενόρος μήνυσε πρόσφατα τη γυναίκα του, η οποία τον παντρεύτηκε αφού τον άφησε να πιστέψει ότι ήταν Ισπανικής καταγωγής. «Όταν την παντρεύτηκα κατάλαβα από το παραπλανητικό καλλιτεχνικό της όνομα ότι ήταν Ισπανίδα. Αργότερα ανακάλυψα ότι ήταν Εβραία και ότι το πραγματικό της όνομα ήταν Μπέργκενσταϊν».

Ένα από τα μεγαλύτερα και πιο γνωστά καταστήματα στις Ηνωμένες Πολιτείες λειτουργεί με τιμημένο χριστιανικό όνομα, αν και όλοι οι ιδιοκτήτες του είναι Εβραίοι. Το κοινό εξακολουθεί να έχει στο μυαλό του μια εικόνα του παλιού καλού εμπόρου που ίδρυσε το κατάστημα, η οποία όμως θα άλλαζε γρήγορα αν το κοινό μπορούσε να πάρει μια γεύση από τους πραγματικούς ιδιοκτήτες.

Πάρτε για παράδειγμα το όνομα Μπέλμοντ και βρείτε την ιστορία του. Πριν από τον δέκατο ένατο αιώνα οι Εβραίοι που κατοικούσαν στη Γερμανία δεν χρησιμοποιούσαν οικογενειακά ονόματα. Ήταν ο «Ιωσήφ ο γιος του Ιακώβ», ο «Ισαάκ μπεν Αβραάμ», ο γιος που ανακηρύχθηκε γιος του πατέρα του. Αλλά η ναπολεόντεια εποχή, ειδικά μετά τη συνέλευση του Μεγάλου Σανχεντρίν κάτω από τις διαταγές του Ναπολέοντα, προκάλεσε μια σαφή αλλαγή στα εβραϊκά έθιμα στην Ευρώπη.

Το 1808 ο Ναπολέων έστειλε ένα διάταγμα που διέταξε όλους τους Εβραίους να υιοθετήσουν οικογενειακά ονόματα. Στην Αυστρία ένας κατάλογος επωνύμων ανατέθηκε στους Εβραίους, και αν ένας Εβραίος δεν μπορούσε να επιλέξει, τότε το επέλεγε το κράτος γι’ αυτόν. Τα ονόματα επινοήθηκαν από πολύτιμους λίθους, όπως Ρουμπενστάιν· από πολύτιμα μέταλλα, όπως Γκολντστάιν, Σίλμπερμπεργκ· από φυτά, δένδρα και ζώα, όπως Μάντελμπαουμ, Λίλιενταλ, Οχς, Γούλφ και Λέβε.

Οι Γερμανο-εβραίοι δημιούργησαν επώνυμα με την απλή μέθοδο της τοποθέτησης της συλλαβής «γιος» (son) μετά το όνομα του πατέρα, δημιουργώντας έτσι τον Γιάκομπσον (Jacobson), Ισαάκσον (Isaacson)· ενώ άλλοι υιοθέτησαν τα ονόματα των τοποθεσιών στις οποίες ζούσαν, ο Εβραίος που κατοικούσε στο Βερολίνο έγινε Μπερλίνερ και ο Εβραίος που κατοικούσε στο Όπενχαϊμ έγινε Οπενχάιμερ.

Τώρα στην περιοχή Σένμπεργκ (Schönberg) στο παλατινάτο του Ρήνου της Γερμανίας, ένας οικισμός Εβραίων είχε ζήσει για αρκετές γενιές. Όταν βγήκε η εντολή για την υιοθέτηση επωνύμων, ο Ισαάκ Σίμον, επικεφαλής του οικισμού, επέλεξε το όνομα Σένμπεργκ. Στα γερμανικά σημαίνει «όμορφος λόφος». Γαλλοποιείται πολύ εύκολα σε Μπέλμοντ (Belmont), που σημαίνει επίσης όμορφος λόφος ή βουνό. Ένας καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κολούμπια προσπάθησε κάποτε να κάνει να φαίνεται ότι οι Μπέλμοντ προέρχονται από την οικογένεια Μπελμοντέ (Belmontes) της Πορτογαλίας, αλλά βρήκε αδύνατο να εναρμονίσει αυτή τη θεωρία με τα γεγονότα του Σένμπεργκ.

Είναι αξιοσημείωτο ότι ένας Μπέλμοντ έγινε Αμερικανός αντιπρόσωπος των Ρότσιλντ και ότι το όνομα του Ρότσιλντ προέρχεται από την κόκκινη ασπίδα ενός σπιτιού στην εβραϊκή συνοικία της Φρανκφούρτης του Μάιν. Το αρχικό όνομα της οικογένειας δεν αποκαλύφθηκε ποτέ.

Στην εβραϊκή συνήθεια να αλλάζουν τα ονόματά τους οφείλεται το τεράστιο καμουφλάζ που έχει κρύψει τον πραγματικό χαρακτήρα των ρωσικών γεγονότων. Όταν ο Λεφ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν γίνεται Λέων Τρότσκι και όταν ο Εβραίος Άπφελμπαουμ γίνεται ο «Ρώσος» Ζινόβιεφ· και όταν ο Εβραίος Κοέν γίνεται ο «Ρώσος» Βολοντάρσκι και ούτω καθεξής στην λίστα των ελεγκτών της Ρωσίας – ο Γκόλντμαν έγινε Ιζγκόεφ και ο Φέλντμαν έγινε Βλαντιμίροφ – είναι λίγο δύσκολο για τους ανθρώπους που πιστεύουν ότι τα ονόματα δεν λένε ψέματα, να δουν ακριβώς τι συμβαίνει.

Πράγματι, υπάρχουν πολλά στοιχεία ότι σε αμέτρητες περιπτώσεις αυτή η αλλαγή των ονομάτων – ή η υιοθέτηση «καλυμμένων ονομάτων», όπως είναι η εβραϊκή περιγραφή – γίνεται για σκοπούς απόκρυψης. Υπάρχει μια τεράστια διαφορά στην σκέψη ενός πελάτη που μπαίνει στο κατάστημα του Ισαντόρι Λέβι και στη σκέψη του ίδιου πελάτη όταν μπαίνει στο κατάστημα του Άλεξ Μέι. Και τι θα ένιωθε αν μάθαινε ότι ο Ισαντόρι Λέβι έβαψε στην πινακίδα και έγραψε το όνομα Άλεξ Μέι με αυτή τη νοοτροπία; Όταν ο Ρόζενμπλουθ και ο Σλέσιντζερ γίνονται «Η Αμερικανική Εμπορική Εταιρεία», υπάρχει δικαιολογία για την αίσθηση ότι το όνομα «Αμερικανική» χρησιμοποιείται για να κρύψει τον εβραϊκό χαρακτήρα της εταιρείας.

Η τάση των Εβραίων να αλλάζουν τα ονόματά τους χρονολογείται από πολύ παλιά. Υπήρχε και υπάρχει μια δεισιδαιμονία ότι το να δώσεις ένα άλλο όνομα σε έναν άρρωστο σημαίνει ότι «αλλάζεις την τύχη του» και

τον σώζεις από την κακοτυχία που προοριζόταν για το παλιό του όνομα. Υπήρχε επίσης το βιβλικό παράδειγμα αλλαγής της φύσης που ακολουθήθηκε από αλλαγή ονόματος, όπως όταν ο Άβραμ έγινε Αβραάμ και ο Ιακώβ έγινε Ισραήλ.

Ωστόσο, υπάρχουν δικαιολογημένοι λόγοι για τους Εβραίους που άλλαξαν τα ονόματά τους στην Ευρώπη. Ο εθνικισμός αυτής της ηπείρου είναι, φυσικά, έντονος και οι Εβραίοι είναι ένα διεθνές έθνος, διασκορπισμένο σε όλα τα έθνη, με μια απίστευτη φήμη ότι είναι έτοιμοι να εκμεταλλευτούν για εβραϊκούς σκοπούς την εθνικιστική ένταση των μη-Εβραίων. Για να αμβλύνουν τις υποψίες εναντίον τους όπου κι αν ζούσαν (μια υποψία τόσο γενική και τόσο επίμονη που μπορεί να εξηγηθεί μόνο με την υπόθεση ότι ήταν πολύ δικαιολογημένη) οι Εβραίοι έσπευσαν να υιοθετήσουν τα ονόματα και τα χρώματα σε όποια χώρα κι αν ζουν. Δεν είναι καθόλου πρόβλημα να αλλάξεις μια σημαία, αφού καμία από τις σημαίες δεν έχει το διακριτικό του Ιούδα. Αυτό φάνηκε σε όλη την εμπόλεμη ζώνη· οι Εβραίοι ύψωναν όποια σημαία ήταν σκόπιμη εκείνη τη στιγμή, και την άλλαζαν όσο συχνά απαιτούσε η μεταβαλλόμενη παλίρροια της μάχης.

Ένας Πολωνοεβραίος ονόματι Σούκερμαντλε, που μετανάστευσε στην Ουγγαρία, ανυπομονούσε να δείξει ότι είχε αλλάξει την πολωνική του καταγωγή την οποία διακήρυττε το όνομά του· και ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να το κάνει αυτό θα ήταν να αλλάξει το όνομά του, το οποίο πιθανότατα θα γινόταν Ζούκορ, ένα πολύ καλό ουγγρικό όνομα. Αρχικά το όνομα Ζούκορ δεν ήταν εβραϊκό· τώρα η συνήθης εικασία θα ήταν ότι είναι. Στις Ηνωμένες Πολιτείες θα ήταν σχεδόν βέβαιο. Μια τέτοια αλλαγή που θα έκανε ο κ. Σούκερμαντλε όμως, δεν θα είχε σκοπό να αποκρύψει το γεγονός ότι ήταν Εβραίος, αλλά μόνο να αποκρύψει το γεγονός ότι ήταν ξένος Εβραίος.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες έχει βρεθεί ότι οι Εβραίοι αλλάζουν τα ονόματά τους για τρεις λόγους: πρώτον, για τον ίδιο λόγο που πολλοί άλλοι ξένοι αλλάζουν τα ονόματά τους, δηλαδή, για να ελαχιστοποιήσουν όσο το δυνατόν περισσότερο το «ξένο βλέμμα» και τη δυσκολία προφοράς που έχουν πολλά από αυτά τα ονόματα· δεύτερον, για επαγγελματικούς λόγους, για να αποτραπεί η επικαιροποίηση της γνώσης ότι ο τάδε είναι «ένα εβραϊκό κατάστημα»· τρίτον, για κοινωνικούς λόγους.

Η επιθυμία να μην φανεί κανείς διαφορετικός ανάμεσα στους γείτονές του, όταν δηλώνεται με τέτοιο όνομα, είναι μια φυσική επιθυμία, μέχρι να την εφαρμόσετε στον εαυτό σας. Εάν πηγαίνατε στο εξωτερικό στην Ιταλία, τη Γερμανία, τη Ρωσία, εκεί για να ζήσετε και να ασχοληθείτε με τις επιχειρήσεις, θα ζητούσατε αμέσως να αλλάξετε όνομα; Φυσικά και όχι. Το όνομά σας είναι μέρος του εαυτού σας και έχετε τη δική σας άποψη για ένα ψευδώνυμο. Ο Εβραίος όμως έχει το δικό του όνομα ανάμεσα στους δικούς του, ανεξάρτητα με ποιο «καλυμένο όνομα» μπο-

ρεί να τον γνωρίζει ο κόσμος, και, ως εκ τούτου, αλλάζει το εξωτερικό του όνομα αρκετά ψύχραιμα. Η μόνη ομοιότητα που έχουμε με αυτό στην Αμερική είναι η αλλαγή στα νούμερα των μισθών των ανδρών καθώς μεταφέρουν την εργασία τους από τόπο σε τόπο. Ο Τζον Σμιθ μπορεί να είναι το No. 49 στο μαγαζί ενός μαύρου και το No. 375 στο μαγαζί ενός λευκού, αλλά είναι πάντα ο Τζον Σμιθ. Έτσι ο Εβραίος μπορεί να είναι ο Σίμων ο γιος του Βενιαμίν στην ιδιωτικότητα του εβραϊκού κύκλου, ενώ για τον κόσμο μπορεί να είναι ο Μόρτιμερ Αλεξάντερ.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για τις αλλαγές στα εβραϊκά ονόματα ευθύνονται κυρίως οι επιχειρηματικοί και κοινωνικοί λόγοι. Ο χαρακτηρισμός «Αμερικανός» είναι πολύ περιζήτητος, όπως μπορεί να συναχθεί από τη συχνή χρήση του σε επωνυμίες, τα μέλη των οποίων δεν είναι Αμερικανοί με καμία έννοια που να τους δίνει το δικαίωμα να λένε αυτό το όνομα σε όλο τον κόσμο.

Όταν ο Μόουζες αλλάζει σε Μόρτιμερ, και ο Νέιθαν σε Νόρτον και ο Ίσραελ σε Ίρβινγκ (όπως για παράδειγμα ο Ίρβινγκ Μπέρλιν, του οποίου οι συγγενείς, ωστόσο, τον γνωρίζουν ακόμα ως «Ίζζυ»), η απόκρυψη του Εβραϊσμού σε μια χώρα όπου γίνονται τόσα πολλά με έντυπα, πρέπει να θεωρηθεί σαν πιθανό κίνητρο.

Όταν ο «κ. Λη Τζάκσον» προτείνεται για τη λέσχη, δεν φαίνεται να υπάρχει κανένας λόγος, όσον αφορά την ανάγνωση, να υποθέσουμε οτιδήποτε ασυνήθιστο για τον κύριο Τζάκσον, έως ότου μάθετε ότι ο κύριος Τζάκσον στην πραγματικότητα είναι ο κύριος Τζέικομπς. Το Τζάκσον τυγχάνει να είναι το όνομα ενός Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, και αυτό το όνομα αρέσει πολύ σε όσους συνηθίζουν να αλλάζουν τα ονόματα, αλλά σε αυτή την περίπτωση συμβαίνει επίσης να είναι ένα από τα «παράγωγα» ενός παλιού εβραϊκού ονόματος.

Η Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια περιέχει ενδιαφέρουσες πληροφορίες για αυτό το θέμα των παραγώγων.

Το Άσερ επισκιάζεται από το Άρτσερ, Άνσελ, Άσερσον.

Το Μπαρούχ πλησιάζει στο Μπένεντικτ, Μπένιτον, Μπέρτχολντ.

Το Μπέντζαμιν γίνεται Λόπεζ, Σιφ, Βολφ (αυτή είναι η μετάφραση).

Το Ντέιβιντ γίνεται Ντέιβις, Ντάβισον, Ντάβις, Ντέιβιντσον.

Το Ισαάκ γίνεται Σαχ, Σέιξ, Ζέικ, Ζέκελ.

Το Τζέικομπ γίνεται Τζάκσον, Τζέικομπι, Τζέικομπους, Τζέικοφ, Κάπλαν, Κάουφμαν, Μάρτσαντ, Μέρκαντ.

Το Τζόνα γίνεται με λίγες αλλαγές Τζόουνς και Τζόζεφ, Τζόνας.

Το Ιούδας (το αληθινό εβραϊκό όνομα) γίνεται Τζούελ, Λήο, Λεόν, Λάιονελ, Λιόν, Λεόνι, Τζούντιθ.

Το Λέβι γίνεται Λήοπολντ, Λέβιν, Λιούις, Λέβε, Λόου, Λόβι.

Το Μόουζες γίνεται Μόριτς, Μος, Μόρτιμερ, Μαξ, Μακ, Μόσκιν, Μοζέ.

Το Σόλομον γίνεται Σάλμον, Σαλόμ, Σλόμαν, Σάλμουθ.

Και ούτω καθεξής μέσα από τον κατάλογο των εβραϊκών «αλλαγών» –

Μπάρνετ, Μπάρναρντ, Μπιρ, Χίρσελ, Μαν, Μέντελ, Μάντελ, Μέντελσον, με διάφορα άλλα που δεν είναι καν προσαρμογές αλλά καθαρές οικειοποιήσεις.

Η επιχείρηση των γυναικείων καπέλων, που είναι ένα από τα κύρια εβραϊκά εμφυτεύματα στις Αμερικανίδες δείχνει τη συμπάθεια των Εβραίων σε ονόματα που δεν κατονομάζουν, αλλά που ακούγονται σαν εντυπωσιακός υπαινιγμός – «Λουσίλ», «Μάνταμ Γκράντε», και τα παρόμοια. Ο Ρούμπεν Αβραάμ Κοέν είναι ένα πολύ καλό όνομα και ένας καλός πολίτης θα μπορούσε να το κάνει πολύ σεβαστό στη γειτονιά του, αλλά ο Ρούμπεν πιστεύει ότι ο πρώτος γύρος στη μάχη του νου πρέπει να είναι δικός του, και δεν σκέφτεται να τον κερδίσει με μια μικρή απάτη, γι’ αυτό ζωγράφισε σε μια βιτρίνα του μαγαζιού του, το «R. A. Le Cán», το οποίο, όταν ξεκίνησε με ένα δανεικό θυρεό, φαινόταν αρκετά γαλλικό ακόμη και για τα παρατηρητικά μάτια των χαζών μη-Εβραίων. Ομοίως ένας κύριος Μπαροντέσκυ μπορεί να ακμάσει σαν Μπαρόντες ή Λα Μπαρόν.

Κοινώς ο κύριος Αβραάμ γίνεται Μίλερ. Το γιατί το Μίλερ έπρεπε να είχε επιλεγεί για τον Ιουδαϊσμό δεν είναι ξεκάθαρο, αλλά οι Μίλερ της λευκής φυλής ίσως να υποχρεωθούν ακόμη και να υιοθετήσουν κάποια μέθοδο που να δείχνει ότι το όνομά τους δεν είναι Εβραϊκό. Είναι κατανοητό ότι μια γίντις και μια αμερικάνικη μορφή με το ίδιο όνομα μπορεί κάποια στιγμή να κριθεί απαραίτητη. Ο Άαρον γίνεται Άρνολντ – υπάρχουν αρκετοί Εβραίοι Άρνολντ. Ο Άαρον έγινε Όλιγχαμ. Ένας Κοέν έγινε Ντρούς, ένας άλλος Κοέν έγινε Φρίμαν. Ένας ακόμη Κοέν έγινε Μόνταγκιου· ένας τέταρτος Κοέν έγινε Ρόθμπουρι και ένας πέμπτος Κοέν έγινε Κουκ.

Ωστόσο, οι Κοέν έχουν μια δικαιολογία. Σε ένα γκέτο υπάρχουν τόσοι πολλοί Κοέν που πρέπει να τηρηθεί κάποια διάκριση. Υπάρχει ο Κοέν ο ρακοσυλλέκτης και ο Κοέν ο χασάπης και ο Κοέν ο ανερχόμενος δικηγόρος καθώς και ο Κοέν ο γιατρός. Για να γίνει πιο δύσκολο το θέμα, τα μικρά τους ονόματα (αλλιώς τα «χριστιανικά» τους ονόματα) είναι Λούις. Επομένως, δεν πρέπει να αναρωτιόμαστε αν ο νεαρός δικηγόρος θα πρέπει να γίνει δικηγόρος Κοχέιν (κάτι που είναι πολύ καλύτερο εάν έτσι προσελκύονται ορισμένοι Ιρλανδοί πελάτες) και αν ο νεαρός γιατρός πρέπει να γίνει Δρ. Καν ή Κον. Αυτές είναι μερικές από τις πολλές μορφές που παίρνει το ιερατικό όνομα του Κοέν.

Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί με αναφορά στο Κάπλαν, ένα πολύ κοινό όνομα. Το όνομα του Τσάρλι Τσάπλιν ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, Κάπλαν ή Κέπλαν. Σε κάθε περίπτωση, αυτό πιστεύουν οι Εβραίοι για το μεγάλο «αστέρι» τους. Οι μη Εβραίοι έχουν αναγνωρίσει τον Τσάρλι σαν ένα «φτωχό αγγλικό αγόρι».

Υπάρχει ο σεβασμιότατος Στέφεν Σάμιουελ Ουάιζ, για ένα άλλο παράδειγμα. Διασχίζει τη χώρα από τη μια εξέδρα στην άλλη, ένα θαύμα με τον τρόπο του, ότι ένας τέτοιος πομπώδης ήχος θα πρέπει να μεταδίδει

μια έλλειψη λογικής. Είναι ηθοποιός, λιγότερο αποτελεσματικός γιατί δοκιμάζει ένα μέρος στο οποίο η ειλικρίνεια είναι απαραίτητη. Αυτός ο ραβίνος, του οποίου οι φωνές εξαντλούν τις άλλες δυνάμεις του, γεννήθηκε στην Ουγγαρία, με το οικογενειακό του όνομα Βάιτς. Μερικές φορές αυτό το όνομα γερμανοποιείται σε Βάις. Το πότε ο Στέφεν Σάμιουελ Βάιτς έγινε Στέφεν Σάμιουελ Βάις δεν το ξέρουμε. Αν είχε απλώς αμερικανοποιήσει το όνομά του θα το έκαμνε Ουάιτ. Προφανώς το «Ουάιζ» φαινόταν καλύτερο. Πράγματι είναι καλύτερο να είσαι λευκός (Ουάιτ) παρά σοφός (Ουάιζ), αλλά ο Δρ. Στέφεν Σάμιουελ είναι ένα φρέσκο σημείο στο ερώτημα «τι σημασία έχει το όνομα;»

Ο κατάλογος των Εβραίων στη δημόσια ζωή των οποίων τα ονόματα δεν είναι εβραϊκά θα ήταν μακρύς. Ο Λούις Μάρσαλ, ο επικεφαλής της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής, για παράδειγμα – ποιο θα μπορούσε να ήταν το παλιό του οικογενειακό όνομα προτού το αλλάξει για το όνομα του Ανώτατου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών;

Το όνομα του κ. Σέλγουιν, που πλέον είναι τόσο ευρέως γνωστό από τις κινηματογραφικές ταινίες, αρχικά ήταν Σλέσιγκερ. Μερικοί από τους Σλέσιγκερ έγιναν Σίνκλαιρ, αλλά ο Σέλγουιν έκανε μια πραγματικά καλή επιλογή για έναν άνθρωπο του θεάματος. Ένας ραβίνος του οποίου το πραγματικό όνομα ήταν Ποσνάνσκι έγινε Πόσνερ. Το όνομα Κάλεν είναι συνήθως συντομογραφία του Καλένσκι. Λέγεται μια αληθινή ιστορία για έναν τενεκεδοποιό στην Ανατολική πλευρά του οποίου το όνομα ήταν σαφώς ξενόφερτο εβραϊκό. Εδώ αποκρύπτεται, γιατί η «The Dearborn Independent» προτιμά να αναφέρει μόνο τα ονόματα εκείνων που μπορούν να φροντίσουν τον εαυτό τους. Αλλά ο τενεκεδοποιός μετακόμισε σε ένα μη εβραϊκό τμήμα και άνοιξε ένα νέο μαγαζί με το όνομα Πέρκινς, και η τύχη του άλλαξε πραγματικά! Τα πάει καλά και, όντας εργατικός, έντιμος εργάτης, αξίζει την ευημερία του.

Φυσικά, υπάρχουν και πιο ασήμαντες χρήσεις της πρακτικής αλλαγής ονόματος, όπως γνωρίζει κάθε εργοδότης. Ένας άνδρας συνάπτει ένα χρέος με ένα όνομα, και για να αποφύγει μια κατάσχεση, παρατά τη δουλειά του, εισπράττει τον μισθό του και σε μια ή δύο μέρες προσπαθεί να προσληφθεί με άλλο όνομα. Αυτό ήταν κάποτε ένα αρκετά επιτυχημένο κόλπο, και δεν είναι εντελώς άγνωστο τώρα.

Υπάρχουν επίσης πολλά παράπονα μεταξύ των αυστηρότερων παρατηρητών των εβραϊκών τελετουργικών απαιτήσεων ότι η λέξη «Κοσέρ» χρησιμοποιείται σε μεγάλο βαθμό, για να καλύψει ένα πλήθος αμαρτιών. Το «Κοσέρ» έχει καταλήξει να σημαίνει, σε ορισμένα μέρη, κάτι περισσότερο από μια εμπορική διαφήμιση που έχει σχεδιαστεί για να προσελκύει το εβραϊκό εμπόριο. Παρ' ό,τι σημαίνει αυτό που λέει, μπορεί κάλλιστα να είναι «Το καλύτερο μέρος για φαγητό στην πόλη» – κάτι που δεν είναι, φυσικά· και δεν είναι πάντα «αυστηρά» Κοσέρ.

Πρέπει να παραδεχθούμε όμως, ότι η τάση να παραπλανούν τους ανθρώπους και τα πράγματα είναι βαθιά ριζωμένη στον εβραϊκό χαρα-

κτήρα. Οι Εβραίοι είναι μεγάλοι εμπνευστές πιασάρικων λέξεων που δεν είναι αληθινές, εφευρέτες συνθημάτων. Υπάρχει μια σημαντική μείωση στην ισχύ που ασκούσαν με τέτοιες μεθόδους· η λαμπρότητά τους από αυτή την άποψη έχει προχωρημένη ανάπτυξη. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί από το γεγονός ότι υπάρχουν τόσοι πολλοί τίτλοι τραγουδιών που έχουν γραφτεί από τα εργοστάσια της εβραϊκής τζαζ και τόσο «πιασάρικα» θέματα για τις περιγραφές της οθόνης. Η επιστροφή τους είναι πολύ λεπτή και αναγκαστική. Χωρίς αντάξιους στην αντιμετώπιση μιας επιφανειακής κατάστασης, όπως μια διαμάχη για την ομορφιά δύο αντίπαλων «αστέρων», ή την ποσότητα και τη μέθοδο διανομής κομφετί, είναι οι πιο ειλικρινείς αντιγραφείς στην αντιμετώπιση μιας κατάστασης όπως αυτή που έχει προκύψει σε αυτή τη χώρα.

Αμέσως μετά την εμφάνιση του εβραϊκού ζητήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες, οι Εβραίοι επανήλθαν φυσικά στη συνήθεια τους να φέρουν παραπλανητικές ετικέτες. Επρόκειτο να κοροϊδέψουν τον κόσμο για άλλη μια φορά με κοινότυπες φράσεις. Εξακολουθούν να αναζητούν αυτή τη φράση. Σιγά-σιγά αναγνωρίζουν ότι έρχονται αντιμέτωποι με την αλήθεια, και η αλήθεια δεν είναι ούτε τζαμαϊκανή τζαζ ούτε κινηματογραφικό μότο, που μπορεί να ξαναστολιστεί και να αλλάζει κατά βούληση.

Αυτό το πάθος της παραπλάνησης των ανθρώπων με τα ονόματα είναι βαθύ και ποικίλο στην έκφρασή του. Κυρίως λόγω των εβραϊκών επιρροών, δίνουμε το όνομα του «φιλελευθερισμού» στη χαλαρότητα. Αποδίδουμε αξιοπρέπεια σε ονόματα που δεν κατονομάζουν σωστά, πολλές ανατρεπτικές κινήσεις. Ζούμε σε μια εποχή ψεύτικων ετικετών, των οποίων ο κίνδυνος αναγνωρίζεται από όλους όσους παρατηρούν τα διάφορα υπόγεια ρεύματα που κινούνται σε όλα τα τμήματα της κοινωνίας. Ο ίδιος ο σοσιαλισμός δεν είναι πλέον αυτό που σημαίνει το όνομά του· το όνομα κατασχέθηκε και χρησιμοποιήθηκε για την επισήμανση της αναρχίας. Η ιουδαϊκή επιρροή που εισχωρεί στη χριστιανική εκκλησία έχει διατηρήσει τις αποστολικές ετικέτες, αλλά κατέστρεψε πλήρως το αποστολικό περιεχόμενο· το ανατρεπτικό έργο συνεχίστηκε αθόρυβα και ανεμπόδιστα, γιατί συχνά, όποτε κοιτούσαν οι άνθρωποι, υπήρχε η ίδια ετικέτα – όπως παραμένει το όνομα του ίδιου παλιού εμπόρου στο μαγαζί που έχουν αγοράσει οι Εβραίοι και πουλούν φτηνά. Έτσι, υπάρχουν οι «σεβάσμιοι» που είναι και ασεβείς και αγενείς και υπάρχουν και οι βοσκοί που συρρέουν με τους λύκους.

Ο σιωνισμός είναι άλλη μια λανθασμένη ονομασία. Ο σύγχρονος σιωνισμός δεν είναι αυτό που θα έδειχνε η ετικέτα του. Οι διαχειριστές της νέας συγκέντρωσης χρημάτων – εκατομμύρια από αυτά, κακοχρησιμοποιημένα, κακώς λογιστικοποιημένα – ενδιαφέρονται για τον σιωνισμό περίπου όσο και ένας Βαπτιστής του Οχάιο για τον Μεκκαϊσμό. Για τους κορυφαίους αποκαλούμενους «σιωνιστές», το όρος Σιών και όλα όσα αντιπροσωπεύει δεν έχουν σχεδόν κανένα νόημα· βλέ-

πουν μόνο τις πολιτικές και κτηματομεσιτικές πτυχές της Παλαιστίνης, της χώρας ενός άλλου λαού προς το παρόν. Το παρόν κίνημα δεν είναι θρησκευτικό, αν και παίζει με τα θρησκευτικά αισθήματα της κατώτερης τάξης των Εβραίων· σίγουρα δεν είναι αυτό που οι Εβραίοι ρήτορες μεταξύ των Χριστιανών θέλουν να κάνουν τους χριστιανούς να πιστεύουν οι Χριστιανοί· ο σιωνισμός είναι επί του παρόντος ένα πολύ πονηρό πράγμα, δυνητικά ένα επικίνδυνο πράγμα, όπως θα μπορούσαν να σας πουν εμπιστευτικά πολλές κυβερνήσεις. Όλα όμως είναι μέρος της εβραϊκής πρακτικής να τίθεται μια ετικέτα που προσποιείται ένα πράγμα, ενώ στην πραγματικότητα υπάρχει ένα άλλο πράγμα.

Πάρτε τον αντισημιτισμό. Αυτή είναι μια ετικέτα που οι Εβραίοι έχουν κολλήσει παντού. Αν κάποτε ήταν μια αποτελεσματική ετικέτα, τώρα οι χρήσεις της έχουν τελειώσει· δεν σημαίνει τίποτα. Αντισημιτισμός δεν υπάρχει, αφού το ονομαζόμενο πράγμα συναντάται και στους σημίτες. Οι σημίτες δεν μπορούν να είναι αντισημιτικοί. Όταν ο κόσμος κουνά ένα προειδοποιητικό δάχτυλο ενάντια σε μια φυλή που είναι το κινητήριο πνεύμα των διαφθοροποιών, ανατρεπτικών και καταστροφικών επιρροών στο εξωτερικό στον κόσμο σήμερα, αυτή η φυλή δεν μπορεί να ακυρώσει την προειδοποίηση κολλώντας μια ψεύτικη ετικέτα «Αντισημίτες», περισσότερο από όσο μπορεί να δικαιολογήσει την ένδειξη του χρυσού σε ένα ρολόι $1,50 ή την ένδειξη του «καθαρού μαλλιού» σε ένα κοστούμι ρούχων $11,50.

Έτσι και με όλη την ομάδα των ετικετών που οι Εβραίοι έχουν πετάξει έξω σαν φυλαχτό για να κάνουν κάποιο μαγικό ξόρκι στο εξεγερμένο μυαλό της Αμερικής. Είναι ψέματα. Και όταν ένα ψέμα αποτυγχάνει, τόσο γρήγορα κολλάνε τις ελπίδες τους σε ένα άλλο. Εάν ο «Αντισημιτισμός» αποτύχει, τότε δοκιμάζουν τον «Αντι-Καθολικισμό» – αυτό μπορεί να κάνει κάτι. Αν αποτύχει και αυτό δοκιμάζουν τον «αντιαμερικανισμό» – αποκτούν το μεγαλύτερο ταλέντο που μπορεί να προσληφθεί για μια νύχτα στο βήμα της B'nai B'rith για να το φωνάξουν. Και αν αποτύχει και αυτό, όπως είναι;

Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή είναι μια εσφαλμένη ονομασία. Η επιτροπή δεν είναι αποκλειστικά αμερικανική και το έργο της δεν είναι να αμερικανοποιήσει τους Εβραίους ούτε καν να ενθαρρύνει μεταξύ τους τον αληθινό αμερικανισμό. Είναι μια επιτροπή που αποτελείται από Εβραίους που εκπροσωπούν εκείνη την τάξη που ωφελείται περισσότερο κρατώντας τη μάζα των Εβραίων διαχωρισμένη από τους Αμερικανούς και δεσμευμένη από τις «ανώτερες θέσεις» μεταξύ των Εβραίων. Είναι οι «μεγάλοι Εβραίοι», όπως τους αποκαλούσε ο Νόρμαν Χάπγκουντ, που λένε στους «μικρούς Εβραίους», «πρέπει να μείνετε ενωμένοι· εμείς θα είμαστε οι εκπρόσωποί σας σε αυτούς τους ξένους λαούς, τους Αμερικανούς και τους άλλους.» Εάν η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή άλλαζε το όνομά της σε «Η Εβραϊκή Επιτροπή για την Αμερική», ίσως ήταν πιο κοντά στην αλήθεια. Έχει ασχοληθεί με την Αμερική στο πρό-

σφατο παρελθόν πάρα πολύ όπως οι Συμμαχικές Επιτροπές με τη Γερμανία. Υπάρχουν ορισμένα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε, και ορισμένα πράγματα που δεν μπορούμε να κάνουμε, και η Εβραϊκή Επιτροπή για την Αμερική μας λέει τι μπορούμε και τι δεν μπορούμε να κάνουμε. Ένα από τα πράγματα που δεν μπορούμε να κάνουμε είναι να δηλώσουμε ότι αυτή είναι μια χριστιανική χώρα.

Υπάρχει ένας απολύτως ασφαλής κανόνας όσον αφορά οτιδήποτε προέρχεται από την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή. Μην βασίζεστε στην ετικέτα, ψάξτε το θέμα. Θα διαπιστώσετε ότι η Κέχιλα δεν είναι αυτό που προσποιείται ότι είναι· ότι το εβραϊκό εργατικό συνδικάτο δεν είναι αυτό που προσποιείται ότι είναι· ότι ο Σιωνισμός είναι ένα καμουφλάζ για κάτι εντελώς διαφορετικό· ότι το όνομα και η φύση είναι σχεδόν πάντα διαφορετικά, που είναι ο λόγος για την επιλογή ενός συγκεκριμένου ονόματος. Διατρέχει όλη τη διαδρομή μέσα από την εβραϊκή πρακτική και παρουσιάζει μια άλλη μικρή δουλειά για τον Εβραίο μεταρρυθμιστή.

«The Dearborn Independent», τεύχος 12 Νοεμβρίου 1921

LXXI

«Αυτό που χρειάζεται να αναπτύξει ο Αμερικανοεβραίος είναι η συνήθεια της αυτοκριτικής. Εάν οι εκπρόσωποι του εβραϊκού λαού αφιέρωναν τη μισή ενέργεια που ξοδεύουν τώρα για να απαντήσουν στις επιθέσεις για να επιτεθούν στα κακά που κοιτάζουν τους πάντες κατάματα, θα συνεισέφεραν πραγματικά στην αμερικανική ζωή. Όμως, αν κριθούν από τις δημόσιες δηλώσεις τους, φαίνεται να είναι υπερευαίσθητοι σε ασήμαντες προκαταλήψεις απέναντι στους μη Εβραίους και εξαιρετικά αναίσθητοι στα λάθη των Εβραίων. Είναι υποχόνδριοι και νοσηρά αμυντικοί με τους επικριτές τους, και επιεικείς και εφησυχασμένοι για το τι είναι και τι κάνει ο εβραϊκός λαός. Οι φυλές, οι οποίες δεν είναι καταραμένες με αίσθημα κατωτερότητας, δεν συρρικνώνονται από την κριτική. Την ξεκινούν».
Γουόλτερ Λίπμαν: «Ο Αμερικάνος Εβραίος»

Εξήγηση της εβραϊκής «Kol Nidrei» και του «Θεέ μου, Θεέ μου» (Eli, Eli)

«Έψαξα φέτος και τελευταία για κάτι στην εφημερίδα σας σχετικά με την προσευχή που λένε οι Εβραίοι την Πρωτοχρονιά τους. Αλλά δεν λέτε τίποτα. Δεν έχετε ακούσει για το “Kol Nidrei”;»

«Τον τελευταίο καιρό σε τρεις πόλεις άκουσα έναν εβραϊκό θρησκευτικό ύμνο να τραγουδιέται στα δημόσια θέατρα. Αυτό ήταν στη Νέα Υόρκη, το Ντιτρόιτ και το Σικάγο. Κάθε φορά που το πρόγραμμα έλεγε “κατόπιν αιτήματος”. Ποιος κάνει το αίτημα; Τι νόημα έχει αυτού του είδους η προπαγάνδα; Το όνομα του ύμνου είναι “Θεέ μου, Θεέ μου” (Eli, Eli)».

Το εβραϊκό έτος που μόλις πέρασε έχει περιγραφεί από έναν Εβραίο συγγραφέα στην «Jewish Daily News» σαν το έτος του χάους. Ο συγγραφέας είναι προφανώς αρκετά έξυπνος για να αποδώσει αυτή την κατάσταση σε κάτι εκτός από τον «αντισημιτισμό». Λέει, «η σκέψη ότι κάτι δεν πάει καλά στην εβραϊκή ζωή δε θα υποχωρήσει», και όταν περιγράφει την κατάσταση στην Εγγύς Ανατολή, λέει, «Ο ίδιος ο Εβραίος προκαλεί το χάος». Καταγγέλλει το εβραϊκό έτος 5681 για 12 κατηγορίες, μεταξύ των οποίων, «κακή διαχείριση στην Παλαιστίνη», «εμπλοκή σε εσωτερικό πόλεμο», «προδοσία στον εβραϊκό λαό», «εγωισμός», «αυταπάτη». «Ο εβραϊκός λαός είναι ένας άρρωστος λαός», φωνάζει ο συγγραφέας, και όταν εκστομίζει μια παρηγορητική προφητεία για το έτος 5682, δεν είναι με τους όρους του Ιούδα αλλά με τους όρους του «Kol Yisroel» – Όλο το Ισραήλ – τους όρους μιας μεγαλύτερης και πιο περιεκτικής ενότητος που δίνει στον Ιουδαϊσμό τη

δική του θέση, και μόνο τη δική του θέση, στον κόσμο. Ο εβραϊκός λαός να είναι σίγουρος ότι είναι άρρωστος και η ασθένεια είναι η πλάνη της ανωτερότητας, με την επακόλουθη «εξωτερική πολιτική» του ενάντια στον κόσμο.

Όταν οι Εβραίοι συγγραφείς περιγράφουν το έτος 5681 σαν το Έτος του Χάους, είναι μια ασυνείδητη παραδοχή ότι ο εβραϊκός λαός ωριμάζει για μια αλλαγή στάσης. Το «χάος» είναι μεταξύ των ηγετών· περιλαμβάνει τα σχέδια που βασίζονται στις παλιές ψεύτικες υποθέσεις. Ο εβραϊκός λαός περιμένει ηγέτες που θα μπορέσουν να τον απελευθερώσουν από τη θλίψη των εγωιστών ηγετών του στο θρησκευτικό και στο πολιτικό πεδίο. Οι εχθροί της χειραφέτησης της φυλής του Ιούδα είναι εκείνοι που επωφελούνται από τη δουλεία της φυλής του Ιούδα και αυτές είναι οι ομάδες που ακολουθούν την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή και τους πολιτικούς ραβίνους. Όταν αναδυθεί ένας αληθινός Εβραίος προφήτης προκύψει – και θα έπρεπε να αναδυθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες – θα υπάρξει μια μεγάλη εξάλειψη των εγωιστών, μοχθηρών, άκαρδων Εβραίων ηγετών, μια γενική εγκατάλειψη της εβραϊκής ιδέας να «πάρουμε» αντί να «κάνουμε», και η ανάδυση της αληθινής ιδέας που βυθίστηκε τόσο πολύ.

Θα υπάρξει και ένας διαχωρισμός μεταξύ των ίδιων των Εβραίων. Δεν είναι όλοι Εβραίοι που αυτοαποκαλούνται έτσι σήμερα. Υπάρχει ένα στέλεχος των Τατάρων στον λεγόμενο Εβραϊσμό που είναι απολύτως ασυμβίβαστο με την αληθινή Ισραηλινή φυλετικότητα· υπάρχουν άλλα ξένα στελέχη που διαφέρουν τελείως από τα αληθινά εβραϊκά· αλλά μέχρι τώρα αυτά τα στελέχη παρακρατούνταν επειδή οι Εβραίοι ηγέτες χρειάζονταν τεράστιες ορδές ανθρώπων χαμηλού μορφωτικού επιπέδου για να πραγματοποιήσουν τα σχέδια του κόσμου τους. Ο ίδιος όμως ο Εβραίος αναγνωρίζει την παρουσία ενός στοιχείου ξένου· και αυτό είναι το πρώτο βήμα σε ένα κίνημα που θα τοποθετήσει το εβραϊκό ζήτημα σε μια εντελώς άλλη βάση.

Αυτό που ξεκινούν να σκέφτονται οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών φαίνεται σε αυτό το γράμμα – ένα από τα πολλά (ο συγγραφέας είναι Εβραίος):

«Κύριοι:...»

«Επειδή πιστεύετε σε έναν καλό σκοπό», είπε ο Δρ Τζόνσον, «δεν είναι λόγος για τον οποίο πρέπει να αισθάνεστε ότι σας καλούν να τον υπερασπιστείτε, γιατί με τον τρόπο της άμυνάς σας μπορεί να κάνετε πολύ κακό στην αιτία σας.»

«Τα παραπάνω ισχύουν για μένα, θα πω μόνο ότι έλαβα τα βιβλία που μου στείλατε και τα διάβασα και τα δύο με πολύ ενδιαφέρον.»

«Προσφέρετε στους Εβραίους μια πολύ μεγάλη υπηρεσία, τη σωτηρία τους από τον εαυτό τους.»

«Χρειάζεται θάρρος, νεύρα και ευφυΐα για να κάνεις και να επιδιώξεις ένα τέτοιο έργο, και σας θαυμάζω για αυτό».

Η επιστολή συνοδευόταν από μια επιταγή την οποία η «The Dearborn Independent» παρήγγειλε να σταλεί στη διεύθυνση ενός άλλου που φέρει ένα ευδιάκριτο εβραϊκό όνομα.

Είναι πολύ ξεκάθαρο ότι η ενότητα δεν κερδίζεται με την φιλαλήθεια της διπλωματικότητας ή καταπιέζοντας την αλήθεια της, ούτε με το να αρνούνται σθεναρά ότι η αλήθεια είναι αληθινή, αλλά με το να τιμούν και οι δύο μαζί την αλήθεια λέγοντάς την και αναγνωρίζοντάς την. Όταν οι Εβραίοι το δουν αυτό, μπορούν να αναλάβουν το έργο του να πουν την αλήθεια και να το συνεχίσουν. Αυτά τα άρθρα έχουν σαν μοναδικό σκοπό: πρώτον, να μπορέσουν οι Εβραίοι να δουν την αλήθεια για τον εαυτό τους· δεύτερον, οι μη Εβραίοι να μπορέσουν να δουν την πλάνη της παρούσας εβραϊκής ιδέας και να χρησιμοποιήσουν την κοινή λογική για να πάψουν να πέφτουν θύματά της. Με τους Εβραίους και τους μη Εβραίους να βλέπουν το λάθος τους, ανοίγει ο δρόμος για μια συνεργασία αντί του ανταγωνισμού (όχι εμπορικού, αλλά ηθικού) που είχε τόσο καταστροφικό αποτέλεσμα στις εβραϊκές ψεύτικες φιλοδοξίες αυτούς τους μακρούς αιώνες.

Τώρα, όσον αφορά τις ερωτήσεις στην αρχή αυτού του άρθρου: Η «The Dearborn Independent» έχει αποφύγει μέχρι τώρα σχολαστικά ακόμη και την εμφάνιση της επίκρισης του Εβραίου για τη θρησκεία του. Η θρησκεία των Εβραίων, όπως τη νομίζουν οι περισσότεροι, είναι αδιαμφισβήτητη. Αλλά όταν έχουν πραγματοποιήσει εκστρατείες κατά της χριστιανικής θρησκείας, και όταν με κάθε δυνατό τρόπο εκτοξεύουν τη δική τους θρησκεία στο κοινό από τη σκηνή των θεάτρων και από άλλους δημόσιους χώρους, πρέπει να κατηγορήσουν τον εαυτό τους εάν το κοινό κάνει ερωτήσεις.

Είναι εντελώς αδύνατο να επιλέξεις το μεγαλύτερο θέατρο στις Ηνωμένες Πολιτείες, να τοποθετήσεις το αστέρι του Δαβίδ ψηλά σε μια όμορφη σκηνή πάνω από όλες τις σημαίες και τα άλλα σύμβολα, να αποστρέψεις για μια εβδομάδα με κάθε είδους άγριες προφητείες κάθε είδους ανόητη περιφρόνηση του κόσμου, να τραγουδάς ύμνους γι’ αυτό και να το λατρεύεις με διαφορετικό τρόπο, χωρίς να κεντρίσεις την περιέργεια. Ωστόσο, οι Εβραίοι διευθυντές θεάτρων, χωρίς καμία διαμαρτυρία από την Αντιδυσφημιστική Επιτροπή, το έχουν κάνει σε μεγαλύτερη ή μικρότερη κλίμακα σε πολλές πόλεις. Το να πεις ότι δεν έχει νόημα είναι σαν να μιλάς επιπόλαια.

Το «Kol Nidrei» είναι μια εβραϊκή προσευχή, που από τις λέξεις «Kol Nidrei» σημαίνει «Όλοι οι όρκοι». Βασίζεται στη δήλωση του Ταλμούδ:

«Όποιος επιθυμεί να μην έχουν αξία οι όρκοι και τα τάματά του, στην αρχή του χρόνου σηκώνεται και λέει: “Όλοι οι όρκοι που θα κάνω στη διάρκεια του έτους δεν θα έχουν αξία”».

Θα ήταν ευχάριστο να μπορούσαμε να δηλώσουμε ότι αυτό είναι απλώς ένα από τα αξιοπερίεργα του σκοταδιού που καλύπτει το Ταλμούδ, αλλά το γεγονός είναι ότι το «Kol Nidrei» δεν είναι μόνο μια

αρχαία περιέργεια· είναι και μια σύγχρονη πρακτική. Στον τόμο των αναθεωρημένων «Προσευχών για το Φεστιβάλ», που εκδόθηκε το 1919 από την Εβραϊκή Εκδοτική Εταιρεία της Νέας Υόρκης, η προσευχή εμφανίζεται στην πληρότητά της:

> **«Όλα τα τάματα, οι υποχρεώσεις, οι όρκοι ή τα αναθέματα, οι υποσχέσεις σε όλα τα ονόματα, στα οποία έχουμε τάξει, ορκιστεί, αφοσιωθεί ή δεσμευθεί, από αυτή τη μέρα της εξιλέωσης (ημέρα Γιομ Κιπούρ), μέχρι την επόμενη ημέρα της εξιλέωσης (στην άφιξη της οποίας ελπίζουμε για την ευτυχία) λυπούμαστε, εκ των προτέρων, που τα κάναμε όλα αυτά, ας μας τα συγχωρήσει ο Θεός, ας τα εξαλείψει και ας τα ακυρώσει και να μην ισχύουν ή να μην υπάρχουν πια. Οι όρκοι μας δεν θα είναι πλέον όρκοι, και οι απαγορεύσεις μας δεν θα απαγορεύονται πλέον, και οι υποσχέσεις μας δεν είναι πια υποσχέσεις.»**

Αν αυτή η περίεργη δήλωση ήταν κάτι που ξεθάφτηκε από το ομιχλώδες παρελθόν, μετά βίας θα άξιζε σοβαρή προσοχή, αλλά σαν μέρος ενός αναθεωρημένου εβραϊκού βιβλίου προσευχής που τυπώθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1919, και σαν ένα από τα κορυφαία σημεία του εβραϊκού θρησκευτικού εορτασμού της Πρωτοχρονιάς, δεν μπορεί να απορριφθεί ελαφρά αφού κάποτε τραβούσε την προσοχή.

Πράγματι, οι Εβραίοι δεν το αρνούνται. Στις αρχές του έτους, όταν ένας διάσημος Εβραίος βιολιστής προσγειώθηκε στη Νέα Υόρκη μετά από μια θριαμβευτική περιοδεία στο εξωτερικό, πολιορκήθηκε από χιλιάδες θαυμαστές του στην ανατολική πλευρά και μπόρεσε να ησυχάσει τις κραυγές τους μόνο όταν πήρε το βιολί του και έπαιξε το «Kol Nidrei». Τότε ο κόσμος έκλαιγε όπως οι εξόριστοι στο άκουσμα των τραγουδιών της πατρίδας.

Σε αυτό το περιστατικό, ο αναγνώστης θα δει ότι (όσο δύσκολο κι αν είναι για τους μη Εβραίους να το καταλάβουν!) υπάρχει μια βαθιά ριζωμένη, συναισθηματική εκτίμηση για το «Kol Nidrei», που το καθιστά ένα από τα πιο ιερά αγαθά για τους Εβραίους. Παρ' ότι είναι απαράδεκτα ανήθικο το «Kol Nidrei», εντελώς καταστροφικό για κάθε κοινωνική εμπιστοσύνη, παρόλα αυτά οι πιο ένθερμες προσπάθειες μερικών πραγματικά πνευματικών Εβραίων δεν κατάφεραν να το αφαιρέσουν από τα βιβλία προσευχής, εκτός από μερικές μεμονωμένες περιπτώσεις. Η μουσική του «Kol Nidrei» είναι διάσημη και αρχαία. Αρκεί να αναφερθεί κανείς στο άρθρο «Kol Nidrei» στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια για να δει τη δύσκολη θέση του σύγχρονου Εβραίου: δεν μπορεί να το αρνηθεί· δεν μπορεί να το υπερασπιστεί· δεν μπορεί να το απαρνηθεί. Το «Kol Nidrei» είναι εδώ και παραμένει.

Αν η προσευχή ήταν ένα αίτημα για συγχώρεση για τους παραβιασμένους όρκους του παρελθόντος, τα φυσιολογικά ανθρώπινα

όντα θα μπορούσαν να την καταλάβουν. Οι όρκοι, οι υποσχέσεις, οι υποχρεώσεις και οι διαβεβαιώσεις αθετούνται, άλλοτε από αδυναμία θέλησης να τα εκπληρώσουμε, άλλοτε λόγω λήθης, άλλοτε από καθαρή αδυναμία να κάνουμε αυτό που πιστεύαμε ότι μπορούσαμε να κάνουμε. Η ανθρώπινη εμπειρία δεν είναι ούτε Εβραϊκή ούτε μη Εβραϊκή από αυτή την άποψη.

Αλλά η προσευχή είναι μια ιερή εκ των προτέρων ειδοποίηση, που δίνεται στη μυστικότητα της συναγωγής, ότι καμία υπόσχεση δεν θα είναι δεσμευτική, και περισσότερο από το να μην είναι δεσμευτική υπάρχει και μετά παραβιάζεται πριν γίνει. Το εύρος της προσευχής είναι «από αυτή την ημέρα της εξιλέωσης, μέχρι την επόμενη ημέρα της εξιλέωσης». Η προσευχή κοιτάζει ολοκληρωτικά στο μέλλον, «λυπούμαστε, εκ των προτέρων, που τα κάναμε όλα αυτά». Η προσευχή καταρρίπτει το κοινό έδαφος εμπιστοσύνης μεταξύ των ανθρώπων – «οι όρκοι μας δεν θα είναι πλέον όρκοι, και οι απαγορεύσεις μας δεν θα απαγορεύονται πλέον, και οι υποσχέσεις μας δεν είναι πια υποσχέσεις.»

Δεν χρειάζεται κανένα επιχείρημα για να δείξει ότι αν αυτή η προσευχή είναι πραγματικά ο κανόνας πίστης και συμπεριφοράς για τους Εβραίους που την εκφωνούν, οι συνήθεις κοινωνικές και επιχειρηματικές σχέσεις είναι αδύνατο να διατηρηθούν μαζί τους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι εδώ δεν υπάρχει ομοιότητα με τη λεγόμενη χριστιανική «υποκρισία». Η χριστιανική «υποκρισία» προκύπτει κυρίως από ανθρώπους που έχουν υψηλότερα ιδανικά από αυτά που μπορούν να επιτύχουν, και εξυμνούν προφορικά ανώτερες αρχές από ό,τι δείχνει η συμπεριφορά τους. Δηλαδή, για να χρησιμοποιήσουμε το στίχο του Ρόμπερτ Μπράουνινγκ, ο άνθρωπος θα έπρεπε να φτάνει πέρα απ’ όσα μπορεί να αδράξει· όπως συμβαίνει πάντα, όπου ο άνθρωπος είναι κάτι περισσότερο από ένας μπουμπούνας.

Αλλά το «Kol Nidrei» είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αναγνωρίζει σαν συμπέρασμα ότι στον κοινό κόσμο των ανθρώπων, στη κοινή ηθική του δρόμου και του χώρου της αγοράς, μια υπόσχεση περνάει από το παρόν σαν υπόσχεση, ένα ενέχυρο σαν ενέχυρο, μια υποχρέωση σαν υποχρέωση – ότι υπάρχει ένα συγκεκριμένο κοινωνικό νόμισμα που δίδεται στον απλό λόγο του ατόμου με την παραδοχή ότι η ποιότητά του μαζί με την ευθύτητα της ηθικής του διατηρείται καλή. Και προβλέπει την πτώση κάτω από αυτό το επίπεδο.

Πώς προέκυψε η «Kol Nidrei»; Είναι η αιτία ή το αποτέλεσμα αυτής της αναξιοπιστίας με την οποία κατηγορείται ο Εβραίος εδώ και αιώνες;

Η προέλευσή της δεν είναι από τη Βίβλο αλλά από τη Βαβυλώνα, και το σημάδι της Βαβυλώνας εντυπώνεται πιο έντονα στον Εβραίο από ό,τι το σημάδι της Βίβλου. Η «Kol Nidrei» είναι ταλμουδική και βρίσκει τη θέση της ανάμεσα σε πολλά άλλα σκοτεινά πράγματα σε αυτήν την πολύτομη και βαριά εφεύρεση. Αν η «Kol Nidrei» έριχνε μια ματιά στις αποτυχίες του προηγούμενου έτους, πολύ νωρίς έγινε μια ματιά προς τα

εμπρός στις σκόπιμες εξαπατήσεις του επόμενου έτους.

Έχουν δοθεί πολλές εξηγήσεις σε μια προσπάθεια να εξηγηθεί αυτό. Κάθε εξήγηση απορρίπτεται και απορρίπτεται από όσους προτιμούν κάποια άλλη εξήγηση. Το πιο συνηθισμένο από όλα είναι αυτό, και ηχεί στην υπερβολικά δουλεμένη νότα του «διωγμού»: Οι Εβραίοι κυνηγήθηκαν τόσο πολύ από τους αιμοδιψείς Χριστιανούς και τους φέρθηκαν τόσο βάναυσα και σκληρά στο όνομα της αγάπης του Ιησού (οι όροι είναι δανεικοί από Εβραίους συγγραφείς) που αναγκάστηκαν από τις πληγές και την πείνα και τον φόβο του θανάτου να απαρνηθούν τη θρησκεία τους και να ορκιστούν ότι στη συνέχεια θα θεωρούσαν τον άλλοτε περιφρονημένο Ιησού σαν Μεσσία τους. Επομένως, λένε οι υπερασπιστές των Εβραίων, γνωρίζοντας ότι κατά τη διάρκεια του επόμενου έτους οι τρομεροί, αιμοδιψείς Χριστιανοί θα ανάγκαζαν τους φτωχούς Εβραίους να πάρουν χριστιανικούς όρκους, οι Εβραίοι προανήγγειλαν στον Θεό ότι όλες οι υποσχέσεις που θα έδιναν σε αυτό το σημείο θα ήταν ψέματα. Έλεγαν αυτό που τους ανάγκασαν οι Χριστιανοί να πουν, αλλά δεν εννοούσαν ούτε είχαν σαν σκοπό, ούτε μια λέξη.

Αυτή είναι η καλύτερη εξήγηση όλων. Η αδυναμία του είναι ότι υποθέτει ότι η «Kol Nidrei» συνέπεσε με εποχές «διωγμού», ειδικά στην Ισπανία. Δυστυχώς για αυτή την εξήγηση, η «Kol Nidrei» υπάρχει αιώνες πριν, όταν οι Εβραίοι δεν βρίσκονταν υπό διωγμό.

Σε ένα ανανεωμένο ειλικρινές άρθρο στην εφημερίδα «Εβραϊκός Κόσμος του Κλίβελαντ» της 11ης Οκτωβρίου, η ανεπάρκεια της παραπάνω εξήγησης εκτίθεται τόσο ξεκάθαρα που γίνεται μια παράθεση:

> «Πολλοί λόγιοι άνθρωποι θέλουν να κατανοήσουν ότι η “Kol Nidrei” χρονολογείται από την Ισπανική Ιερά Εξέταση, έχοντας καταστεί αναγκαίο λόγω όλων των ειδών των διώξεων και των επιθέσεων να ασπαστούν τη χριστιανική θρησκεία. Τότε οι Εβραίοι στην Ισπανία, συγκεντρώνονταν σε κελάρια για να γιορτάσουν την Ημέρα του Εξιλέωσης και της αμνηστίας της, συνέθεσαν μια προσευχή που κήρυξε ότι δεν θα έχουν αξία όλοι οι όρκοι και οι υποσχέσεις που θα αναγκάζονταν να κάνουν κατά τη διάρκεια του έτους...»
>
> «Οι λόγιοι λένε, επιπλέον, ότι σε ανάμνηση εκείνων των ημερών που εκατοντάδες και χιλιάδες Maranos (κρυφοί Εβραίοι) σύρθηκαν έξω από τα κελάρια και βασανίστηκαν με κάθε είδους μαρτύριο, οι Εβραίοι σε όλα τα μέρη του κόσμου υιοθέτησαν το “Kol Nidrei” σαν ένδειξη σεβασμού στην πίστη και στην αυτοθυσία για την πίστη.»
>
> «Αυτοί οι ισχυρισμοί δεν είναι σωστοί. Γεγονός είναι ότι η φόρμουλα του “Kol Nidrei” συντέθηκε και ειπώθηκε τη νύχτα του Yom Kippur αρκετά νωρίτερα από την περίοδο της Ισπανικής

> Ιεράς Εξέτασης. Βρίσκουμε, για παράδειγμα, μια φόρμουλα για την ακύρωση των όρκων για το Yom Kippur στο βιβλίο προσευχών του ραβίνου Άμραμ Γκουν, που έζησε τον ένατο αιώνα, περίπου πεντακόσια χρόνια πριν από την Ισπανική Ιερά Εξέταση· αν και η φόρμουλα του ραβίνου Άμραμ δεν είναι το "Kol Nidrei" αλλά το "Kol Nidrim" ("Όλοι οι όρκοι και οι όρκοι που θα ορκιστούμε από το Yom Kippurim στο Yom Kippurim θα επιστρέψουν σε εμάς άκυροι.")»
> «Η μορφή της προσευχής ως προς την ηλικία της μπορεί να αμφισβητείται· αλλά πίσω στο αρχαίο και σύγχρονο Ταλμούδ είναι η εξουσιοδότηση της πρακτικής: "Όποιος επιθυμεί να μην έχουν αξία οι όρκοι και τα τάματά του, στην αρχή του χρόνου σηκώνεται και λέει: 'Όλοι οι όρκοι που θα κάνω στη διάρκεια του έτους δεν θα έχουν αξία' "».

Αυτό απαντά στην ερώτηση του αναγνώστη μας. Αυτό το άρθρο δεν λέει ότι όλοι οι Εβραίοι σκόπιμα καταπατούν έτσι τον δεσμευμένο λόγο τους. Λέει ότι τόσο το Ταλμούδ όσο και το βιβλίο προσευχής τους επιτρέπουν να το κάνουν και τους λένε πώς μπορεί να επιτευχθεί.

Τώρα, όσον αφορά τον εβραϊκό θρησκευτικό ύμνο που ψάλλετε «κατόπιν αιτήματος» σε όλη τη χώρα: η ιστορία του λέγεται σύντομα. Το όνομα του ύμνου είναι «Θεέ μου, Θεέ μου» (Eli, Eli)· η βάση του είναι ο πρώτος στίχος του εικοστού δεύτερου Ψαλμού, που είναι πιο γνωστός στις χριστιανικές χώρες σαν η κραυγή του Χριστού στον Σταυρό.

Χρησιμοποιείται από Εβραίους διευθυντές θεάτρων ποικίλων θεαμάτων σαν συνεισφορά στη φιλοεβραϊκή εκστρατεία που το ελεγχόμενο από τους Εβραίους θέατρο ρίχνει στα πρόσωπα του κοινού, από τη σκηνή και την κινηματογραφική οθόνη. Είναι ένα άσμα που έχει σχεδιαστεί για να εξάψει τις κατώτερες τάξεις των Εβραίων εναντίον του λαού και να εντείνει τη φυλετική συνείδηση εκείνων των ορδών των Εβραίων της Ανατολής που έχουν μαζευτεί εδώ.

Κατόπιν προτροπής της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, το «Eli, Eli» τραγουδιέται εδώ και πολύ καιρό στις συνηθισμένες παραστάσεις σε αίθουσες ποικίλων θεαμάτων και κινηματογραφικών ταινιών και η σημείωση «κατόπιν αιτήματος» είναι ένα προφανές ψέμα. Θα 'πρεπε να είναι «κατόπιν εντολής». Το «αίτημα» είναι από τα εβραϊκά κεντρικά γραφεία, τα οποία διέταξαν την επιτάχυνση της εβραϊκής προπαγάνδας. Η κατάσταση του θεάτρου τώρα είναι ότι το αμερικανικό κοινό πληρώνει στα ταμεία για το προνόμιο να ακούει τους Εβραίους να διαφημίζουν τα πράγματα που θέλουν οι μη Εβραίοι να νομίζουν γι' αυτούς.

Αν είχε παραμείνει έστω και ένα ίχνος ευπρέπειας ή έστω η παραμικρή εκτίμηση του καλού γούστου, οι Εβραίοι που ελέγχουν τα θέατρα θα έβλεπαν ότι το αμερικανικό κοινό πρέπει τελικά να φιμώσει τέτοια πράγματα. Όταν δύο Εβραίοι κωμικοί που επιδίδονται πάντα σε χυδαίες

και συχνά άσεμνες γελοιότητες, εμφανίζονται μπροστά στην αυλαία και τραγουδούν το μαγικό των Γίντις, «Eli, Eli», το οποίο, φυσικά, είναι ακατανόητο για το μεγαλύτερο μέρος του κοινού, το εβραϊκό στοιχείο φανερώνει πάντα έναν υψηλό τόνο ενθουσιασμού. Καταλαβαίνουν το παιχνίδι που παίζεται: οι «μη Εβραίοι» ξεφτιλίζονται κατά πρόσωπο και δεν το ξέρουν· όταν ένα κωμικός ρίχνει στα Γίντις συγκλονιστικές βλαστήμιες στο όνομα του Ιησού Χριστού χωρίς να έχει κάποιες συνέπειες γι' αυτό, η εβραϊκή μερίδα του κοινού ουρλιάζει από χαρά, και οι «ανόητοι μη Εβραίοι» κοιτάζουν ήρεμοι και νιώθουν ότι είναι ευγενικό να γελούν και να χειροκροτούν και αυτοί!

Αυτό το άσμα στα Γίντις είναι η κραυγή του φυλετικού μίσους που διαδίδεται στο εξωτερικό με διαταγές των Εβραίων ηγετών. Εσείς, αν είστε θεατρόφιλος, βοηθάτε να πληρώνετε τα έξοδα για να σας λένε ότι είστε καταραμένος. Η Κέχιλα και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, η οποία για περισσότερα από δέκα χρόνια διώχνει κάθε αναφορά στον Χριστιανισμό από τη δημόσια ζωή, με το σύνθημά τους «Αυτή δεν είναι μια χριστιανική χώρα», διαδίδουν παντού τον δικό τους τύπο Ιουδαϊσμού με απαράμιλλη αναίδεια.

Το «Eli, Eli» δεν είναι θρησκευτικός ύμνος! Είναι μια κραυγή φυλετικού πολέμου. Στα μικρά καφέ της Νέας Υόρκης, όπου κάνουν παρέα Μπολσεβίκοι Εβραίοι, το τραγούδι τους είναι το «Eli, Eli». Είναι η Μασσαλιώτιδα της εβραϊκής αλληλεγγύης. Έχει γίνει το φανατικό άσμα όλων των εβραϊκών μπολσεβίκικων συλλόγων. Ακούγεται συνεχώς σε εβραϊκά καφενεία και καμπαρέ, όπου οι συναισθηματικοί Ρώσοι και Πολωνοί Εβραίοι – όλοι εχθροί όλων των κυβερνήσεων – τραγουδούν τα λόγια μέσα σε χειμαρρώδη ενθουσιασμό. Όταν βλέπετε τον ύμνο σε έντυπη μορφή, απορείτε για τον ενθουσιασμό που προκαλεί.

Και αυτή η κραυγή τώρα εισχωρεί επίμονα στο θεατρικό κόσμο.

Ο όρος «ξόρκι» που χρησιμοποιείται εδώ, χρησιμοποιείται σκοπίμως. Ο όρος χρησιμοποιήθηκε από τον Κουρτ Σίντλερ, ο οποίος προσάρμοσε τον ύμνο Γίντις στην αμερικανική χρήση. Και η επίδρασή του είναι αυτή που έχει το ξόρκι. Σε μετάφραση έχει ως εξής:

«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;
Με φωτιά και φλόγα αυτοί μας έκαψαν,
Παντού αυτοί μας ντρόπιασαν και μας χλεύασαν,
Ωστόσο, κανένας από εμάς δεν τόλμησε να ξεφύγει
Από τις Αγίες μας Γραφές, από το Νόμο μας.»

«Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;
Μέρα και νύχτα μόνο λαχταρώ και προσεύχομαι,
Τηρώντας με αγωνία τις Αγίες μας Γραφές
Και προσευχόμενοι, Σώσε μας, σώσε μας για άλλη μια φορά!
Για χάρη των πατέρων μας και των προγόνων μας!»

«Άκου την προσευχή μου και τον θρήνο μου,
Γιατί μόνο εσύ μπορείς να βοηθήσεις, μόνο εσύ, Θεέ,
Διότι λέγεται: Άκου, Ισραήλ, ο Κύριος είναι ο Θεός μας,
Ο Κύριος είναι Ένας!»

Τα λόγια του ύμνου μοιάζουν τόσο πολύ με θρήνο που έρχονται σε παράξενη αντίθεση με το πνεύμα που φαίνεται να διεγείρει ο ίδιος ο ύμνος. Η πένθιμη μελωδία του εμπνέει ένα πολύ διαφορετικό πνεύμα στους Εβραίους ακροατές από αυτό που θα ενέπνεε το ίδιο είδος μελωδίας στους άλλους ανθρώπους. Όσοι έχουν ακούσει τη δημόσια ερμηνεία του μπορούν να καταλάβουν καλύτερα πώς ένας ύμνος τόσο ήσυχου και καρτερικού τόνου θα μπορούσε να είναι η άγρια οργή των αναρχικών των καφενείων της Ανατολικής Πλευράς της πόλης. Το κίνητρο, φυσικά, για να τραγουδηθεί αυτός ο ύμνος είναι η αναφορά του στους μη Εβραίους.

«Με φωτιά και φλόγα ΑΥΤΟΙ μας έκαψαν, παντού ΑΥΤΟΙ μας ντρόπιασαν και μας χλεύασαν,» ποιοί είναι «αυτοί»; Ποιος άλλος από τους γκογίμ, τους χριστιανούς που όλοι κάθονται ανυποψίαστοι και που επηρεάζονται τόσο από το εβραϊκό χειροκρότημα που χειροκροτούν κι αυτοί! Πραγματικά, από μια άποψη, οι Εβραίοι έχουν το δικαίωμα να περιφρονούν τους «μη Εβραίους».

«ΑΥΤΟΙ μας έκαψαν· ΑΥΤΟΙ μας ντρόπιασαν», αλλά εμείς, οι φτωχοί Εβραίοι ήμασταν άκακοι όλο αυτό το διάστημα, κανένας από εμάς δεν τόλμησε να απομακρυνθεί από τον Νόμο! Αυτή είναι η έννοια του «Eli, Eli». Γι’ αυτό, παρά τα λόγια της θρησκευτικής υπομονής, γίνεται και μια κραυγή συσπείρωσης. «Αυτοί» κάνουν όλοι λάθος· «εμείς» έχουμε δίκιο.

Είναι πιθανό, βέβαια, οι σωστά σκεπτόμενοι Εβραίοι να μην τα εγκρίνουν όλα αυτά. Μπορεί να αποδοκιμάζουν το «Kol Nidre» και μπορεί να δυσανασχετούν με τη χρήση του «Eli, Eli» που κάνουν οι Εβραίοι ηγέτες. Ας πιστέψουμε τουλάχιστον σε κάποιους Εβραίους και για τις δύο αυτές συμπεριφορές. Αλλά δεν κάνουν τίποτα γι’ αυτό. Αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι όμως, θα πάνε στη δημόσια βιβλιοθήκη της πόλης τους και θα βάλουν τον φόβο των πολιτικών ή επιχειρηματικών αντιποίνων στις καρδιές του Διοικητικού Συμβουλίου της Βιβλιοθήκης εάν δεν αφαιρέσουν αμέσως την «The Dearborn Independent» από τη βιβλιοθήκη· αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι θα σχηματίσουν επιτροπές για να εξαναγκάσουν τους δημάρχους των πόλεων να εκδώσουν παράνομες εντολές που δεν μπορούν να εφαρμοστούν· αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι θα δίνουν εντολές στις εφημερίδες που βρίσκονται κάτω από την αιγίδα ή τον έλεγχό τους – είναι πράγματι πανίσχυροι και δραστήριοι στις υποθέσεις των μη Εβραίων. Αλλά όταν πρόκειται να κρατήσουμε το «Eli, Eli» έξω από το θέατρο ή το «Kol Nidre» από τα στόματα εκείνων που σχεδιάζουν έτσι έναν ολόκληρο χρόνο εξαπάτησης «εκ των προτέρων», αυτοί οι ίδιοι Εβραίοι είναι πολύ αδρανείς και προφανώς πολύ ανίσχυροι.

Η Αντιδυσφημιστική Επιτροπή θα ήταν καλύτερα να κλείσει το μαγαζί μέχρι να δείξει είτε τη θέληση είτε την ικανότητα να ασκήσει πίεση στους δικούς της ανθρώπους. Ο εξαναγκασμός των υπολοίπων ανθρώπων γίνεται ολοένα και λιγότερο δυνατός.

Η «Kol Nidre» απέχει πολύ από το να είναι η χειρότερη συμβουλή στο Ταλμούδ· το «Eli, Eli» απέχει πολύ από το να είναι η χειρότερη αντικοινωνική κατάχρηση φαινομενικά ιερών πραγμάτων. Η πολιτική όμως της «The Dearborn Independent» θα πρέπει, προς το παρόν τουλάχιστον, να μην ασχολείται με όλα αυτά τα ζητήματα, όπως στην παρούσα περίπτωση, εκτός από την περίπτωση όπου ο αριθμός των ερευνών δείχνει ότι η γνώση των γεγονότων έχει ληφθεί από άλλες πηγές. Σε πολλές περιπτώσεις, αυτό που άκουσαν οι ερευνητές μας ήταν πολύ χειρότερο από ό,τι αναφέρεται εδώ, επειδή αυτό το άρθρο είναι στην υπηρεσία αυτού που έχει απορίες για να αποτρέψει την παραπλάνησή του και στον Εβραίο για να αποτρέψει την παραπλανητική περιγραφή.

«The Dearborn Independent», τεύχος 5 Νοεμβρίου 1921

LXXII

Οι Εβραίοι σαν δικαστές της Νέας Υόρκης τους βλέπουν

Η «The Dearborn Independent» συχνά έχει δεχθεί ενοχλήσεις για να αποκαλύψει τα αρχεία των εβραϊκών εγκλημάτων στη Νέα Υόρκη και σε άλλες πόλεις, αλλά μέχρι τώρα επέλεξε να μην το κάνει. Το υλικό είναι τεράστιο και τα γεγονότα είναι επιζήμια, αλλά η «The Dearborn Independent» θα συνεχίσει να υποθέτει ότι η πλειοψηφία του εβραϊκού λαού δεν εγκρίνει τις εγκληματικές πράξεις, ακόμη και κατά της ζωής και της περιουσίας των μη Εβραίων. Αυτή η εφημερίδα προτιμά να περιορίσει την προσοχή της σε εκείνα τα θέματα που είναι ξεκάθαρα μέσα στο σκοπό και την έγκριση των Εβραίων ηγετών. Υπάρχει ένα αποφασισμένο εγκληματικό στοιχείο στο εβραϊκό ζήτημα, και ούτε ένα μικρό μέρος της εγκληματικότητας δεν απορρέει άμεσα ή έμμεσα από τη στάση των Εβραίων ηγετών, αλλά το Μεγάλο Έγκλημα είναι η εισαγωγή φθοροποιών και αντιαμερικανικών ιδεών στην αμερικανική ζωή, και οι Εβραίοι ηγέτες δεν μπορούν να ξεφύγουν από την ευθύνη για αυτό.

Οι δικαστές κάθε πόλης με σημαντικό εβραϊκό πληθυσμό γνωρίζουν τα γεγονότα. Σχεδόν σε κάθε πολιτεία της Ένωσης υπάρχει σήμερα και μια περίφημη περίπτωση όπου κάποιος Εβραίος, μέσω των χρημάτων ή της επιρροής, παίζει με την αμερικανική νομοθεσία. Κατά τόπους είναι γνωστό, αλλά όχι γενικά, εκτός από δύο ή τρεις περιπτώσεις. Ο τοπικός Τύπος – που αντλεί το 80% της υποστήριξής του από τις εβραϊκές διαφημίσεις – είναι συνήθως πολύ διακριτικός, προτιμώντας να αφήσει το θέμα στα δικαστήρια. Περίεργα πράγματα συμβαίνουν στα δικαστήρια, όπως οι δικαστές που συνελήφθησαν για πολύ προσοδοφόρες συνεργασίες αφού έβγαλαν ευνοϊκές αποφάσεις σε πλούσιους Εβραίους κατηγορούμενους.

Τα παρακάτω αποσπάσματα απόψεων που δόθηκαν στο «The Dearborn Independent» από δικαστές της πόλης της Νέας Υόρκης προσφέρονται με την ελπίδα ότι οι Εβραίοι ηγέτες θα τα διαβάσουν και θα τα χωνέψουν και θα δουν, αν είναι δυνατόν, τι απελπιστικό παιχνίδι παίζουν. Το εβραϊκό ζήτημα του σήμερα στρέφεται προς την κατεύθυνση του εβραϊκού ζητήματος του αύριο – το οποίο είναι, πότε θα παραδεχτούν οι Εβραίοι ηγέτες ότι το παιχνίδι τους είναι χαμένο; Το βλέπουν τώρα· αλλά πρέπει να το παραδεχτούν και να το παρατήσουν. Και δεν θα είναι περίεργο αν ένα μαζικό κίνημα του εβραϊκού λαού τους αναγκάσει να το κάνουν.

«Η εβραϊκή φυλή», είπε ένας από τους δικαστές, «φαίνεται εσκεμμένα

τυφλή στα δικά της λάθη. Πριν από περίπου δώδεκα χρόνια ο στρατηγός Μπίνγκαμ, τότε αστυνομικός επίτροπος, θεώρησε απαραίτητο να επιστήσει την προσοχή για ορισμένες εγκληματικές τάσεις των Εβραίων της Ανατολικής πλευράς της πόλης. Οι επικρίσεις του ήταν σκληρές. Τολμώ να πω όμως, ότι υπάρχουν λίγοι άνδρες που προεδρεύουν στα κατώτερα δικαστήριά μας που δεν θα υποστηρίξουν αυτές τις απόψεις του στρατηγού Μπίνγκαμ στην εφαρμογή τους στις σημερινές συνθήκες».

(Εξαιτίας των επικρίσεων του στρατηγού Μπίνγκαμ, η Κέχιλα της Νέας Υόρκης αύξησε τη δύναμή της – όχι για να ξεκαθαρίσει τις καταστάσεις, αλλά για να κλείσει τα στόματα των επικριτών.)

«Οι διάφορες ομάδες, φυλετικές ή θρησκευτικές, της Νέας Υόρκης, υποστήριζαν πάντα ιδρύματα για τη φροντίδα των γυναικών τους, που έχουν ξεπέσει. Έχουμε την Εστία της Μαγδαληνής, τον Προτεσταντικό Επισκοπικό Οίκο του Ελέους και τον Καθολικό Οίκο του Καλού Ποιμένα. Μόνο οι Εβραίοι αποτελούν την εξαίρεση. Ωστόσο, δεν χρειάζεται κάτι περισσότερο από μια μικρή εμπειρία στα δικαστήρια για να πειστεί κάποιος ότι οι περισσότερες από τα δύο τρίτα των γυναικών που έχουν ξεπέσει στη μητρόπολη είναι της εβραϊκής φυλής. Αυτό το γεγονός και η επείγουσα ανάγκη φροντίδας αυτών των δύστυχων τέθηκε ενώπιον ορισμένων επιφανών Εβραίων. Έδωσαν τη διαβεβαίωση ότι μια ομάδα εύπορων εβραϊκών οικογενειών είχε συγκεντρώσει άφθονες προμήθειες για να προικοδοτήσει ένα ίδρυμα αυτού του είδους. Ωστόσο, τίποτα δεν έγινε, ούτε καν το σκέφτηκαν. Οι Εβραίοι αγνόησαν απολύτως το θέμα. Και σήμερα εμείς οι δικαστές είμαστε υποχρεωμένοι, ως συνήθως, να στέλνουμε τέτοιες Εβραίες στα προτεσταντικά επισκοπικά και καθολικά σπίτια.»

«Αυτό είναι ενδεικτικό μιας περίεργης άρνησης για να κοιτάξουμε τα γεγονότα κατάματα, αν τα γεγονότα αντανακλούν στους Εβραίους. Ένας δικηγόρος, κάποτε εξαιρετικά διακεκριμένος στους εδώ εβραϊκούς κύκλους, ενεπλάκη σε ένα εκβιαστικό σκάνδαλο με ένα διαβόητο μέλος της φυλής του, γνωστό ως "Λύκος της Γουόλ Στριτ". Ο "Λύκος" καταδικάστηκε και στάλθηκε σε ομοσπονδιακή φυλακή. Ο δικηγόρος καταγγέλθηκε δριμύτατα στο Εφετείο και γλίτωσε τον αποκλεισμό μόνο λόγω της ηλικίας του. Οι Εβραίοι της Νέας Υόρκης αρνήθηκαν εσκεμμένα να καταδικάσουν τις άθλιες πράξεις αυτού του ανθρώπου. Μόνο τις προάλλες τον "τίμησαν" αφιερώνοντάς του μια βιβλιοθήκη σε ένα από τα φιλανθρωπικά τους ιδρύματα και κρεμώντας το πορτρέτο του στον τοίχο. Μια τέτοια ενέργεια μυρίζει μεγάλη απουσία ηθικής λογικής.»

Ένας δικαστής προλόγισε τις παρατηρήσεις του δηλώνοντας ότι δεν είχε καμία διάθεση να αναφερθεί σε ειδικά παραπτώματα ή εγκλήματα

που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ιδιόμορφα για την εβραϊκή φυλή. Επεσήμανε όμως, ότι μια πιο σοβαρή κατάσταση από αυτή που προκλήθηκε από την σποραδική εγκληματικότητα είχε δημιουργηθεί λόγω ενός επίμονου ταξικού κινήματος μεταξύ των Εβραίων.

«Οποιοσδήποτε νόμος», είπε, «ο οποίος φαίνεται να είναι αντιπαθητικός για το εγωκεντρικό εβραϊκό στοιχείο, αγνοείται εσκεμμένα από αυτούς ή αντιμετωπίζεται με μια πεισματική αντίσταση που ούτε ο χρόνος ούτε η εκπαίδευση φαίνεται να την μετριάζουν. Το αποτέλεσμα είναι τα δικαστήριά μας και το Δικαστήριο Ειδικών Συνεδριάσεων να γεμίζουν με υποθέσεις παραβιάσεων αυτού του χαρακτήρα. Ειδικά οι νεοαφιχθέντες Εβραίοι είναι προφανώς αποφασισμένοι να υποτάξουν αυτή τη χώρα στις δικές τους επιθυμίες, αντί να προσαρμοστούν στις εδώ συνθήκες όπως κάνουν οι άλλες φυλές.»

«Το πιο κραυγαλέο παράδειγμα αυτής της στάσης είναι σε σχέση με τον νόμο που σχετίζεται με την παραβίαση του Σαββάτου. Το Ποινικό μας Δίκαιο είναι σαφές και συγκεκριμένο ως προς αυτό το θέμα. Δηλώνει: Η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, που με γενική συναίνεση ορίζεται για ανάπαυση και θρησκευτικές χρήσεις, ο νόμος απαγορεύει την πραγματοποίηση συγκεκριμένων πράξεων που καθορίζονται στη συνέχεια, οι οποίες αποτελούν σοβαρές διακοπές της ανάπαυσης και της θρησκευτικής ελευθερίας της κοινότητας. Παραβίαση της παραπάνω απαγόρευσης είναι η παραβίαση του Σαββάτου.»

«Η παραβίαση του Σαββάτου είναι πλημμέλημα, τιμωρείται με πρόστιμο ή με φυλάκιση σε φυλακή της κομητείας και όταν το αδίκημα επιδεινώνεται από προηγούμενη καταδίκη, το πρόστιμο και η ποινή φυλάκισης διπλασιάζονται. Ωστόσο, οι διάφορες πράξεις που ορίζονται σαν παραβίαση του Σαββάτου παραβιάζονται ανοιχτά και με αναιδή ατιμωρησία από χιλιάδες Εβραίους κάθε Κυριακή στη Νέα Υόρκη. Η φυλή τους λέει πολλά για τη δική της θρησκευτική ελευθερία, αλλά δεν σκέφτεται τίποτα προκειμένου να εξοργίσει τις θρησκευτικές ελευθερίες άλλων φυλών. Εάν γινόταν οποιαδήποτε σοβαρή προσπάθεια επιβολής αυτού του καταστατικού στις εβραϊκές συνοικίες, η αστυνομία θα αναγκαζόταν να συλλάβει το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού.»

«Αυτοί οι Εβραίοι είναι αποφασισμένοι να εμπορεύονται και να κρατούν τα εργοστάσια και τα εργαστήριά τους σε λειτουργία την Κυριακή της Αμερικής. Επιβάλλουν τη θέλησή τους στη μεγαλύτερη πόλη των Ηνωμένων Πολιτειών, μέσα από τη σιωπηλή αντίσταση και την τεράστια δύναμη των αριθμών.»

«Οι Εβραίοι για τους οποίους μιλώ είναι κυρίως από την Ανατολική Ευρώπη – Ρωσία, Γαλικία και Πολωνία. Είναι της πρώτης ή δεύτερης γενιάς μεταναστών. Γενικά μιλούν και διαβάζουν μόνο τη γλώσσα Γίντις. Αλλά είναι λυπηρό γεγονός ότι αμερικανοποιημένοι Εβραίοι με κάποια εξέχουσα θέση ενθαρρύνουν ανοιχτά αυτούς τους ανίδεους ανθρώπους

να αψηφούν τον νόμο. Κάθε φορά που συλλαμβάνονται έμποροι και κατασκευαστές Γίντις για παραβίαση του Σαββάτου, πλήθος Εβραίων δικηγόρων ξεπηδούν προς υπεράσπισή τους και ισχυρές εβραϊκές κοινωνίες παρεμβαίνουν για να τους προστατεύσουν. Η Εβραϊκή Συμμαχία του Σαββάτου, με γραφεία στην 5η λεωφόρο, διεξάγει μια συνεχή προπαγάνδα μεταξύ των ανθρώπων του γκέτο, προτρέποντάς τους να επιμείνουν στο υποτιθέμενο νόμιμο δικαίωμά τους να συνεχίσουν τις συνηθισμένες τους εργασίες την Αμερικανική Κυριακή. Και τους παρέχει νομικές συμβουλές για να μπουν σε μπελάδες.»

«Οι Εβραίοι δικηγόροι διατύπωσαν τον παράδοξο ισχυρισμό ότι αυτοί οι άνθρωποι από την Ανατολική Ευρώπη τηρούν μια άλλη ημέρα ως “άγια ώρα” και επομένως έχουν δικαίωμα στην εργασία και την κυκλοφορία την Κυριακή. Μερικοί από τους Εβραίους δικαστές ενθαρρύνουν αυτόν τον ισχυρισμό απαλλάσσοντας τέτοιους παραβάτες του νόμου. Αλλά δεν τίθεται θέμα θρησκείας σε αυτές τις κυριακάτικες παραβιάσεις. Είναι απλώς η χρηματική απληστία. Αυτοί οι Εβραίοι είναι τόσο φιλοχρήματοι, που φοβούνται μην χάσουν κάποιους πελάτες αν κλείσουν τα μαγαζιά τους την Κυριακή. Αυτό αποδεικνύεται εύκολα από το γεγονός ότι όταν οι Εβραίοι βρίσκουν ότι είναι προς το συμφέρον τους ή την ευκολία τους να τηρήσουν το κλείσιμο της Κυριακής, το κάνουν κατόπιν συμφωνίας μεταξύ τους.»

«Αυτό αποδείχθηκε το περασμένο καλοκαίρι. Στις οδούς Ρίβινγκτον και Ντελάνσεϊ, και μάλιστα σε όλο το γκέτο, υπήρχαν πινακίδες αναρτημένες στις βιτρίνες των Εβραίων, εξουσιοδοτημένες από μια οργάνωση που αυτοαποκαλείται “The Independent Ladies' Garment Merchants Association, Incorporated” (Ανεξάρτητη Ένωση Εμπόρων Γυναικείων Ενδυμάτων). Οι ανακοινώσεις έγραφαν:

Αυτό το κατάστημα θα είναι κλειστό τις ΚΥΡΙΑΚΕΣ από τις 26 ΙΟΥΝΙΟΥ έως τα τέλη ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ “The Independent Ladies’ Garment Merchants Association, Incorported”.»

«Με άλλα λόγια, αυτοί οι καταστηματάρχες περνούσαν τα Σαββατοκύριακα στα καλοκαιρινά θέρετρα Γίντις. Δεν ήθελαν κανένας από τους ανταγωνιστές τους να κλέψει τους πελάτες τους κατά τη διάρκεια της απουσίας τους. Έτσι συμφώνησαν όλοι να κλείσουν. Το ζήτημα της θρησκείας δεν μπήκε στο μυαλό τους.»

«Οι Εβραίοι της πιο ευφυούς και ευκατάστατης τάξης προσπαθούν επίσης συνεχώς να παραβιάσουν τους νόμους του Σαββάτου σε τμήματα της πόλης όπου η φυλή τους δεν κυριαρχεί. Οι μη Εβραίοι έμποροι αναγκάστηκαν να οργανώσουν ενώσεις για να προστατευτούν από αυτόν τον αθέμιτο ανταγωνισμό. Εάν ένας μη Εβραίος συλληφθεί για παραβίαση του Σαββάτου, υποφέρει. Ο Εβραίος παραβάτης του Σαββάτου μένει ελεύθερος. Αυτό δίνει στον Εβραίο ένα άδικο πλεονέκτημα.»

«Πριν από λίγο καιρό υπήρχε μια μεγάλη διαφημιστική πινακίδα τοπο-

θετημένη ευδιάκριτα στις εξέδρες του υπερυψωμένου σιδηροδρόμου. Μια εβραϊκή εταιρεία πώλησης χονδρικής στην 5η λεωφόρο ενημέρωνε τους αγοραστές ότι οι αίθουσες πωλήσεών της θα ήταν ανοιχτές από τις 2 μ.μ. έως τις 5 μ.μ. κάθε Κυριακή απόγευμα. Νόμιζα ότι αυτό ήταν λίγο υπερβολικό και επέστησα την προσοχή πολλών από τις προστατευτικές ενώσεις στις μεθόδους που εφαρμόζει αυτή η εταιρεία. Οι πινακίδες αμέσως μετά εξαφανίστηκαν. Ωστόσο, τέτοιες τακτικές επιχειρούνται συνεχώς από Εβραίους εμπόρους και κατασκευαστές στο Μπρονξ και στη Δυτική πλευρά της πόλης, σε μια προσπάθεια να αποκτήσουν επιχειρηματικό πλεονέκτημα έναντι των μη Εβραίων ανταγωνιστών τους.»

«Αλλά υπάρχουν μέσα για να μπει ένα άμεσο και αποτελεσματικό τέλος σε όλη αυτή την αχρειότητα. Αυτό θα γίνει με την επιβολή του άρθρου 2149 του Ποινικού Νόμου, το οποίο προβλέπει την κατάσχεση εμπορευμάτων που εκτίθενται προς πώληση την Κυριακή. Το άρθρο αναφέρει:

“Εκτός από την ποινή που επιβάλλεται από το άρθρο 2142, όλα τα περιουσιακά στοιχεία και τα εμπορεύματα που εκτίθενται προς πώληση την πρώτη ημέρα της εβδομάδας κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος άρθρου καταπίπτουν. Μετά την καταδίκη του δράστη από το ειρηνοδίκη μιας κομητείας ή από τον αστυνομικό δικαστή ή το δικαστή, ο αξιωματικός αυτός εκδίδει ένταλμα για την κατάσχεση των κατασχεθέντων αντικειμένων, τα οποία όταν κατασχεθούν πρέπει να πουληθούν με προειδοποίηση μιας ημέρας και τα έσοδα καταβάλλονται στους επιτηρητές των φτωχών, για τη χρησιμοποίησή τους προς όφελος των φτωχών της πόλης.”»

«Αυτός ο νόμος δεν εφαρμόζεται. Πιστεύω όμως ότι θα αναγκαστούμε να τον επιβάλουμε στη Νέα Υόρκη. Η κατάσχεση των αποθεμάτων μερικών από αυτούς τους Εβραίους καταστηματάρχες θα ήταν το πιο αποτελεσματικό μάθημα που θα μπορούσε να διδαχθεί για να τους διδάξει να σέβονται το νόμο.»

Ένας άλλος δικαστής εκφράστηκε ακόμη πιο δυναμικά για το εβραϊκό ζήτημα:

«Αυτοί οι άνθρωποι από την Ανατολική Ευρώπη», είπε, «τείνουν να καταστρέψουν όλες τις αμερικανικές αντιλήψεις για το δίκαιο και τη δικαιοσύνη. Κάθε μέρα το δικαστήριό μου είναι γεμάτο από Εβραίους. Είμαι αναγκασμένος να τους επιβάλω πρόστιμο και να τους προειδοποιήσω. Η στάση των γυναικών είναι ιδιαίτερα σκληρή. Έχουν υιοθετήσει μια λανθασμένη αντίληψη για το δικαίωμα ψήφου των γυναικών. Μου λένε: “Αυτή είναι χώρα των γυναικών. Η γυναίκα μπορεί να κάνει ό,τι της αρέσει – οι άνδρες όχι.”»

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Νέα Υόρκη πέφτει όλο και περισσότερο κάτω από την κυριαρχία των Εβραίων. Οι Αμερικανοί σταδιακά απομακρύνονται από τη δημόσια ζωή. Δεν θα αργήσουμε να έχουμε έναν

Εβραίο δήμαρχο και ένα εβραϊκό συμβούλιο δημογερόντων. Αυτό από μόνο του δεν θα ήταν ατυχές αν δεν υπήρχε η τάση του Εβραίου να κάνει κατάχρηση της εξουσίας του. Είναι φιλόδοξος και δραστήριος μέχρι να αποκτήσει εξουσία. Αλλά από τη στιγμή που την παίρνει, γίνεται καταπιεστικός. Αυτό είναι εμφανές όπου οι Εβραίοι έχουν ήδη αποκτήσει μονοπώλια. Ένας φίλος, ένας νεαρός άνδρας, ήρθε σε μένα τις προάλλες, παραπονούμενος ότι τον έδιωχναν εσκεμμένα από την επιχείρηση οι Εβραίοι. Ήταν ιδιοκτήτης ενός εύπορου πλυντηρίου. Όμως τα μεγάλα πλυντήρια της πόλης βρίσκονται πλέον κυρίως στα χέρια των Εβραίων. Αρνούνται να κάνουν τη δουλειά του για αυτόν, λέγοντας: «Δεν είσαι μέλος του συνδικάτου μας.»

(Αυτή είναι μια από τις νέες φάσεις της εβραϊκής εισβολής – η σχεδόν πλήρης απορρόφηση της επιχείρησης πλυντηρίων.)

«Όλοι θυμόμαστε την εποχή που οι Εβραίοι άρχισαν να φωνάζουν για ειδικά προνόμια στα περίπτερα. Δημιούργησαν εβραϊκές οργανώσεις εμπόρων ειδήσεων, έως ότου η επιχείρηση έπεσε εξ ολοκλήρου στα χέρια τους. Όσο είχαν ακόμη μη εβραϊκό ανταγωνισμό, ήταν αρκετά υπόχρεοι και προσεκτικοί. Έκαναν τα πάντα για να κερδίσουν την εύνοια. Σήμερα όμως φέρονται σαν άρχοντες. Κανένας Εβραίος έμπορος ειδήσεων στη Νέα Υόρκη δεν θα παραδίδει εφημερίδες στους μη Εβραίους πελάτες του στις εβραϊκές γιορτές.»

«Στο ταχυδρομείο της Νέας Υόρκης, όπου υπάρχουν τώρα περίπου 11.000 υπάλληλοι, περίπου οι μισοί από τους οποίους είναι Εβραίοι, υπάρχουν οι ίδιες συνθήκες. Οι Εβραίοι ταχυδρομικοί υπάλληλοι παραπονέθηκαν ότι στερούνταν τα συνταγματικά τους δικαιώματα εάν αναγκάζονταν να εργαστούν για το «Ρος Ασανά» (Rosh Hashanah), την εβραϊκή Πρωτοχρονιά και το Γιομ Κιπούρ, την Εβραϊκή Ημέρα της Εξιλέωσης. Ο ταχυδρόμος αναγκάστηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους, επισημαίνοντας ταυτόχρονα ότι δεν θα μπορούσαν να δοθούν άδειες απουσίας σε χριστιανούς υπαλλήλους τα Χριστούγεννα, την Πρωτοχρονιά και τη Μεγάλη Παρασκευή, διαφορετικά το ταχυδρομείο θα γέμιζε από γράμματα και δέματα.»

Μια άλλη φάση αυτής της εβραϊκής επιμονής για ειδικά δικαιώματα τονίστηκε από έναν από τους δικαστές:

«Έχω παρατηρήσει συχνά», είπε, «ότι γενικά υπάρχει ένα καλό αποτέλεσμα όταν ένας Εβραίος εγκαθίσταται σε μια μικρή πόλη της Νέας Αγγλίας όπου υπάρχουν μόνο τρία ή τέσσερα καταστήματα. Η κατάσταση αναπτύσσει το κοινωνικό κίνητρο και το ανταγωνιστικό πνεύμα. Πολύ συχνά υπάρχει μια τάση ξηρής σήψης στον γηγενή πληθυσμό. Είναι στάσιμοι.»

«Αλλά όπου οι Εβραίοι συγκεντρώνονται σε μεγάλους αριθμούς, όπως κάνουν στη Νέα Υόρκη και τις βιομηχανικές πόλεις του

Νιου Τζέρσεϊ, αναπτύσσουν αμέσως μια ταξική και φυλετική συνείδηση που είναι ατυχές. Δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι Εβραίοι πρέπει να προσκολλώνται στα παραδοσιακά έθιμα τους. Αλλά είναι ένα περίεργο το γεγονός ότι από τις σαράντα διαφορετικές εθνικότητες στη Νέα Υόρκη, μόνο μία φυλή, η εβραϊκή, είναι που προσπαθεί επίμονα να επιβάλει τους δικούς της τρόπους ζωής στη μάζα του λαού.»

«Ένα επικίνδυνο χαρακτηριστικό αυτής της τάσης είναι η συνεχής προσπάθεια να τεθούν πάνω στα αγάλματα με νόμο επιγραφές που θα ευνοούν την εβραϊκή φυλή και να δοθούν όπλα στα χέρια των άτακτων και των επίδικων.»

«Στον Ποινικό Δίκαιο της πολιτείας της Νέας Υόρκης υπάρχει ένας νόμος που είναι εξωφρενικός ως προς την εισαγωγή του και πρέπει να απαλειφθεί από τον κώδικα. Στην πραγματικότητα, καθιστά έναν άνδρα ένοχο πλημμελήματος εάν τολμήσει να δώσει σε έναν Εβραίο κάποια εργασία το Σάββατο. Είναι εξίσου ένοχος αν τολμήσει τη λειτουργία μιας διαδικασίας η οποία ολοκληρώνεται ημέρα Σάββατο. Είναι πασίγνωστο το γεγονός ότι ένα μεγάλο ποσοστό Εβραίων αλλοιώνει σκόπιμα τα ονόματά του για να κρύψει τη φυλή του. Ωστόσο, εάν κάποιος παρακινήσει τον δικηγόρο του να ασκήσει πολιτική αγωγή στην οποία είναι διάδικος ένας Εβραίος, να αναβληθεί η δίκη για το Σάββατο, εν αγνοία του γεγονότος ότι το δανεισμένο αμερικανικό όνομα κρύβει έναν Εβραίο, αυτός ο άνδρας υπόκειται σε πρόστιμο ή φυλάκιση.»

«Αυτό είναι το άρθρο 2150 του Ποινικού Νόμου. Η ακριβής διατύπωσή του έχει ως εξής:

Κακόβουλη διαδικασία κλήτευσης σε άτομο που κρατά το Σάββατο σαν ιερή ώρα – όποιος κακόβουλα προβαίνει σε διαδικασία κλήτευσης πολιτικής αγωγής το Σάββατο, σε οποιοδήποτε πρόσωπο που κρατά το Σάββατο ως ιερή ώρα και δεν εργάζεται εκείνη την ημέρα ή του επιδίδεται κλήτευση επιστρεφόμενη εκείνη την ημέρα ή προβαίνει με κακόβουλο τρόπο σε οποιαδήποτε πολιτική αγωγή στην οποία το πρόσωπο αυτό είναι διάδικος για να αναβληθεί η δίκη για εκείνη την ημέρα, είναι ένοχος πλημμελήματος.»

«Επωφελήθηκε από αυτή τη νομοθεσία ένας Εβραίος στην πόλη του Ρότσεστερ για να αποφύγει την πληρωμή των αγαθών που του είχαν παραδοθεί. Η κλήση που του είχε επιδοθεί επιστράφηκε ένα Σάββατο και την ημέρα της επιστροφής ο Εβραίος κατηγορούμενος, προφανώς με την παρότρυνση του Εβραίου δικηγόρου του, εμφανίστηκε στη αγωγή με αποκλειστικό σκοπό να αντιτάξει αρκετούς λόγους όσον αφορά τη δικαιοδοσία του δικαστηρίου, αλλά κυρίως για τον λόγο ότι ο κατηγορούμενος ήταν Εβραίος, και ότι ως εκ τούτου τηρούσε ομοιόμορφα το Σάββατο κάθε εβδομάδας ως "άγια ώρα".»

«Αυτή η υπόθεση χρησιμοποιήθηκε για τη σύνδεση των υποθέσεων δύο δικαστηρίων μέχρι που τελικά οδηγήθηκε στο δευτεροβάθμιο τμήμα

του Ανωτάτου Δικαστηρίου, όπου ο δικαστής Άνταμς εξέδωσε μια απόφαση στην οποία είπε:

“Για να δώσουμε σε αυτό το τμήμα την έννοια που διεκδικεί ο συνήγορος του κατηγορουμένου, πρέπει να θεωρήσουμε ότι ο νομοθέτης όχι μόνο αγνόησε παντελώς αυτή τη στοιχειώδη αρχή (ότι για να συνιστά έγκλημα πρέπει να υπάρχει όχι μόνο η ίδια η πράξη, αλλά πρέπει να συνοδεύει την πράξη και μια εγκληματική πρόθεση), αλλά, κατά παράβαση αυτής, δήλωσε ότι, ενώ στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει να υπάρχει δόλος ή πρόθεση για να συνιστά το αδίκημα της προσφυγής σε κλήτευση που θα επιδοθεί το Σάββατο ή της προσφυγής πολιτικής αγωγής που θα αναβληθεί για εκείνη την ημέρα, το αδίκημα της επίδοσης της κλήτευσης που επιστρέφεται το Σάββατο μπορεί να διαπραχθεί χωρίς η πρόθεση να συνοδεύει την πράξη.”

“Αυτή η πρόταση, μας φαίνεται, πρέπει μόνο να δηλωθεί για να φανεί ο παραλογισμός της· γιατί το πρόσωπο που εξέδωσε την κλήση σε αυτή την ενέργεια, όπως συμβαίνει γενικά, ήταν δημόσιος λειτουργός· και είναι δίκαιο να υποθέσουμε ότι εκτέλεσε το επίσημο καθήκον του σε αυτήν την περίπτωση χωρίς να γνωρίζει ή να έχει λόγο να υποθέσει, ότι η πλευρά που υπηρετούσε θεωρούσε μια μέρα της εβδομάδας πιο ιερή από μια άλλη.”

“Είναι αλήθεια ότι ο κατηγορούμενος είναι Εβραίος και ορισμένα φυλετικά χαρακτηριστικά μπορεί να έχουν εκδηλωθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε ο δημόσιος λειτουργός να έχει εξοικειωθεί με αυτό το γεγονός, αλλά υπάρχουν και άλλες θρησκείες εκτός από την εβραϊκή που απαιτούν την τήρηση της έβδομης ημέρας της εβδομάδας ως “άγια ώρα” και, κατά συνέπεια, εάν ο επιδιωκόμενος κανόνας είναι να δοθεί η κλήτευση, ένας δημόσιος λειτουργός πρέπει με κάποιο τρόπο να εξακριβώσει σε κάθε περίπτωση πριν από το ξεκίνημα μιας διαδικασίας, ότι η πλευρά στην οποία θα επιδοθεί δεν ανήκει στην ευνοημένη τάξη, άλλως καθιστά τον εαυτό του υπεύθυνο της νομοθεσίας.”

“Είναι αδιανόητο ότι ο νομοθέτης σκόπευε να θεωρηθεί εγκληματίας ένα άτομο που εκτελούσε μια υπηρεσία επίδοσης κλήτευσης το Σάββατο, αγνοώντας ότι παρενέβαινε με οποιονδήποτε τρόπο στη θρησκευτική ελευθερία του διαδίκου που εξυπηρετούσε· εξίσου βέβαιο ότι μια καταδίκη κάτω από τέτοιες συνθήκες θα ήταν παράλογη και άδικη, αν όχι αδύνατη. Επομένως η ερμηνεία του νόμου που οδηγεί σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα πρέπει προφανώς να αποφευχθεί, εφόσον είναι εφικτό.”»

«Ο δικαστής Άνταμς ανέτρεψε την απόφαση του δικαστηρίου της κομητείας και του δημοτικού δικαστηρίου, με κόστος.»

«Τώρα οι Εβραίοι πολιτικοί και οι Εβραίοι δικηγόροι είναι αρκετά έξυπνοι, κατά κανόνα», συνέχισε αυτός ο δικαστής. «Ως εκ τούτου, φαίνεται να προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι σπαταλούν το χρόνο και τις

προσπάθειές τους για να τοποθετήσουν τέτοιους νόμους στα βιβλία του καταστατικού και να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν προηγούμενα μέσω αυτών. Είναι πολύ ανόητη επιχείρηση. Το τελικό αποτέλεσμα υπολογίζεται ότι θα γελοιοποιήσει τον Εβραίο και θα ξυπνήσει την υποψία, την αντιπάθεια και την εχθρότητα ενάντια στη φυλή του.»

Ένας άλλος από τους δικαστές σχολίασε το γεγονός ότι στο Λονδίνο, επετράπη στους Εβραίους να κάνουν εμπόριο την Κυριακή με νόμο του Κοινοβουλίου, αλλά μόνο εντός των ορίων του γκέτο τους. «Όταν ήμουν στο Λονδίνο πριν από αρκετά χρόνια», συνέχισε, «μου έδειξαν μια από τις εβραϊκές κυριακάτικες αγορές σε πλήρη εξέλιξη. Απέναντι ήταν μια αγγλική εκκλησία. Αλλά το εμπόριο περιοριζόταν στην περιοχή Γίντις».

«Αλλά σε σύγκριση με τη Νέα Υόρκη, στη βρετανική μητρόπολη υπάρχει μόνο ένας μικρός πληθυσμός Γίντις. Τα εκατομμύρια των Εβραίων μας είναι διασκορπισμένα σε όλη την πόλη, και αν χαλαρώναμε τους Κυριακάτικους νόμους μας υπέρ τους, θα σήμαινε αντίο στο χριστιανικό Σάββατο. Δεν μπορώ να καταλάβω τη στάση των Εβραίων σε αυτό το ζήτημα. Μειώνουν τη δική τους θέση με τη συμπεριφορά τους».

«The Dearborn Independent», τεύχος 10 Δεκεμβρίου 1921

LXXIII

Οι Εβραίοι σιωπούν, ακούγεται η Εθνική Φωνή

Με εντολή του Λούις Μάρσαλ, της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και της B'nai B'rith, ο Αμερικανο-εβραίος κατέπνιξε την υπολογιζόμενη μανία της κατακραυγής του και τώρα ικανοποιείται με περιστασιακές κραυγές. Τα κηρύγματα των ραβίνων δεν παίρνουν πλέον την πορεία τους σε όλη τη χώρα, λέγοντας τα ίδια παλιά αναληθή πράγματα με τον ίδιο παλιό ανειλικρινή τρόπο. Οι εκδοτικοί απόηχοι δεν εκτοξεύουν πλέον ύβρις σε σελίδες που υποστηρίζονται από διαφημιστικό εκβιασμό που επιβάλλεται στην κοινότητα. Η κατακραυγή έχει σταματήσει. Ξαφνικά, με εντολή, με τάξη σαν σύνταγμα στην παρέλαση, ο Αμερικανο-εβραίος έχει μετατραπεί από μέγαιρα σε δράση σε ένα σιωπηλό μυστήριο. Μια πιο εντυπωσιακή απεικόνιση του εσωτερικού ελέγχου που ασκούσαν οι Εβραίοι ηγέτες.

Η ψυχολογία όλων αυτών φυσικά, ήταν λανθασμένη. Ο εβραϊσμός αποφάσισε ότι η προσοχή που έδωσε η «The Dearborn Independent» ήταν που έδωσε μόδα σε αυτά τα άρθρα. Οι ηγέτες υποστήριξαν, πράγματι, ότι αν οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών δεν έδιναν σημασία, κανείς δεν θα γνώριζε ότι ήταν υπό έλεγχο. Είναι μάλλον μια κολακευτική κριτική για την αδυναμία τους να ανταποκριθούν στην κατάσταση, αλλά δεν έχει την αξία να είναι αληθινή.

Οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών εξέδωσαν την εντολή της σιωπής, όχι από σοφία αλλά από φόβο. Και όχι από το φόβο της αδικίας, αλλά από το φόβο της αλήθειας. Μόλις η «The Dearborn Independent» δημοσίευσε τα πρώτα της άρθρα για την Κέχιλα της Νέας Υόρκης (και έχουν αναφερθεί μόνο λίγα από τα στοιχεία των γεγονότων που αφορούν αυτό το θεσμικό όργανο) έγινε φανερό στους Εβραίους ηγέτες ότι κάτι έπρεπε να γίνει. Δεν αμφισβήτησαν την δημόσια έρευνα· χρησιμοποίησαν διακριτικότητα, αρνήθηκαν να απαντήσουν ακόμη και στις ερωτήσεις των τοπικών ρεπόρτερ, έκαναν παράλογες αρνήσεις και έδωσαν την ένδειξη πανικού. Στη συνέχεια, η ασφαλέστερη πορεία τους ήταν η σιωπή.

Όχι ότι είναι αδρανείς. Φοβούμενη μια ξαφνική έρευνα από τις αρχές, η Κέχιλα της Νέας Υόρκης έγινε εξαιρετικά απασχολημένη και έχει διπλασιάσει τους φρουρούς παντού. Γιατί; Ο λόγος είναι ότι υπάρχει ένα ψήφισμα στη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών που παραπέμπει απευ-

θείας στην Κέχιλα της Νέας Υόρκης. Επιφανείς Εβραίοι έχουν εισβάλει στην Ουάσιγκτον με το ένα ή το άλλο πρόσχημα, αλλά μόνο για να στρέψουν την επιρροή τους ενάντια σε αυτό το ψήφισμα. Γιατί; Ο λόγος είναι ότι το ψήφισμα προβλέπει μια διερεύνηση από επιτροπή της Γερουσίας για ορισμένα θέματα που έχουν ήδη τεθεί από την «The Dearborn Independent».

Το ψήφισμα της Γερουσίας Νο. 60, που εισήχθη από τον γερουσιαστή Τζορτζ Χίγκινς Μόουζες, από το Νιου Χάμσαϊρ, προβλέπει ότι η «Συνομοσπονδία Εργαζομένων Πλεκτηρίων» (Amalgamated Clothing Workers) (μια εβραϊκή μπολσεβίκικη οργάνωση που είναι ο τροφοδότης των δραστηριοτήτων των Κόκκινων σε όλη αυτή τη χώρα) θα διερευνηθεί διεξοδικά. Στην επίσημη γλώσσα του Ψηφίσματος: «Να διερευνηθούν οι σκοποί, οι στόχοι, οι μέθοδοι και οι τακτικές της «Amalgamated Clothing Workers of America» και οι σχέσεις της, εάν υπάρχουν, με άλλες πολιτικές οργανώσεις και οιονεί πολιτικές ομάδες, και να υποβάλει έκθεση στη Γερουσία για τέτοια ευρήματα».

Γιατί η Κέχιλα της Νέας Υόρκης έκλεισε τα φινιστρίνια και κάλεσε σε βοήθεια – ένα «μη Εβραίο», παρεμπιπτόντως – για να αντιμετωπίσει μια πιθανή καταιγίδα;

Γιατί οι πιο εξέχοντες Εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες έσπευσαν στην Ουάσιγκτον για να πραγματοποιήσουν διασκέψεις με γερουσιαστές, με στόχο να ασκήσουν πίεση κατά του Ψηφίσματος;

Γιατί η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, ή τα μέλη της, γιατί οι Εβραίοι κατασκευαστές ρούχων που είναι οι κύριοι πάσχοντες από την Συνομοσπονδία, γιατί τα εβραϊκά μέλη της «πολεμικής κυβέρνησης» του Μπαρούχ να πάνε στην Ουάσιγκτον για να παρέμβουν σε μια προτεινόμενη έρευνα; Γιατί;

Διότι μια τέτοια έρευνα της Συνομοσπονδίας, που θα γινόταν έντιμα, θα οδηγούσε κατευθείαν στην Κέχιλα της Νέας Υόρκης και στην Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή και θα εξέθετε δημόσια στο κοινό το εβραϊκό πρόγραμμα στις Ηνωμένες Πολιτείες – αν διεξαγόταν έντιμα.

Μετά τη διακοπή της έρευνας, οι Εβραίοι θα προσπαθήσουν να την ελέγξουν. Αυτός είναι πραγματικά ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Η χώρα δεν χρειάζεται την έρευνα για να μάθει τα γεγονότα. Τα περισσότερα από τα γεγονότα μπορούν να δοθούν τώρα. Η χώρα χρειάζεται μια έρευνα που θα αποκαλύψει τα γεγονότα από μια κυβερνητική έκθεση. Αλλά μια έρευνα υπέρ των Εβραίων, μια έρευνα που θα διεξαχθεί από εκλεκτούς κατόχους αξιωμάτων που τρέμουν υπό τον «φόβο των Εβραίων», θα ήταν απλώς ένα πρόσθετο έγκλημα.

Για να μην χάσουν τον αγώνα τους ενάντια στο ψήφισμα οι Εβραίοι έχουν ήδη ξεκινήσει τα σχέδιά τους να ελέγξουν την πρωτοβουλία, να εκτρέψουν την πορεία και να νικήσουν τον σκοπό της έρευνας.

Αν, λοιπόν, οι Εβραίοι σιωπούν, αυτό δεν σημαίνει ότι αδρανούν.

Το κέρδος όμως, ήταν γενικό. Για παράδειγμα, στη χώρα έχει δοθεί

μια ησυχία και ελεύθερος χρόνος για να ακουστεί τι σκέφτονται οι μη Εβραίοι. Κατά τη διάρκεια της εβραϊκής κατακραυγής, που δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια προσπάθεια να κατακλύσει την κοινή γνώμη των Ηνωμένων Πολιτειών, ήταν αδύνατο να ακουστεί η φωνή του λαού. Οι υπουργοί που εξυμνούσαν τους Εβραίους αναφέρθηκαν στον Τύπο· αλλά οι υπουργοί που χειρίστηκαν σοβαρά το εβραϊκό ζήτημα δεν αναφέρθηκαν. Εκδόσεις που θα μπορούσαν να παρακινηθούν να δράσουν σαν φερέφωνα του Ιούδα, εργάστηκαν εξαντλητικά· δημοσιεύσεις που ήθελαν να διατηρήσουν την αξία των απόψεών τους, δεν εντάχθηκαν στη γενική χροιά και στο κλάμα. Στην ηρεμία που ακολούθησε, άρχισε να ακούγεται η ήρεμη, χαμηλή φωνή της αμερικανικής πεποίθησης, τόσο της εβραϊκής όσο και της μη εβραϊκής.

Στην δημόσια προπαγάνδα, αφού θεώρησαν ότι δεν ήταν σκόπιμο να τυπωθούν άλλες ειδήσεις από την Παλαιστίνη, επειδή ακόμη και οι Εβραίοι δεν μπορούσαν πλέον να αντιληφθούν την αλήθεια, έστρεψαν τα φώτα της δημοσιότητας στη Ρωσία και τώρα οι εφημερίδες γέμισαν με τίτλους που προορίζονταν να προετοιμάσουν το κοινό για μια νέα έξοδο όταν ο ρωσικός λαός ξυπνήσει για να πάρει πίσω τη γη του από τους Εβραίους σφετεριστές.

Μας λένε ότι 6.000.000 Εβραίοι στη Ρωσία κινδυνεύουν από τη βία. Είναι αλήθεια. Πολύ πιο αληθινό από τα χιλιόμετρα τηλεγραφικών ψεμάτων που έχουν τυπωθεί για υποτιθέμενα «πογκρόμ» στη Ρωσία και τις γειτονικές χώρες. Η «The Dearborn Independent» γνωρίζει ότι στην Ανατολική Ευρώπη ο Εβραίος δεν έχει υποστεί διώξεις, αλλά έχει ενεργήσει σαν διώκτης. Απόδειξη αυτού είναι η ικανότητα των Εβραίων να τρέπονται σε φυγή· έχουν πάρει όλο τον πλούτο των ανθρώπων αυτών των χωρών. Οι Πολωνοί δεν μπορούν να φύγουν, οι Ρουμάνοι δεν μπορούν να φύγουν, οι Ρώσοι δεν μπορούν να φύγουν· αλλά αφού στύψουν τη ζωή από αυτά τα έθνη, οι Εβραίοι βλέποντας τα σκοτεινά σύννεφα της δικαιοσύνης να έρχονται προς το μέρος τους και αφού μπορούν να φύγουν, γεμίζουν τα πλοία με τις στρατιές τους. Στην πραγματικότητα η εγκατάλειψη των χωρών της Ευρώπης από τους κακομαθημένους Εβραίους είναι εξίσου επικίνδυνη με την εγκατάλειψη του Γούντροου Ουίλσον και του Δημοκρατικού Κόμματος το περασμένο φθινόπωρο – ο Μπέρναρντ Μπαρούχ επιδεικτικά έμεινε πίσω για να καλύψει, ει δυνατόν, την ντροπή τους. Όταν ο Εβραίος τηγανίσει το λίπος και ξαφρίσει την κρέμα, έφυγε. Η ευγνωμοσύνη και η πίστη δεν σημαίνουν τίποτα γι’ αυτόν τον λαό. Είναι διώκτες στην Πολωνία. Είναι διώκτες στη Ρωσία. Είναι διώκτες στην Παλαιστίνη. Ήταν οι αρχαίοι θρησκευτικοί διώκτες της ιστορίας, όπως μαρτυρούν οι καλύτεροι ιστορικοί. Εδώ θα γίνουν διώκτες μόλις νομίσουν ότι μπορούν να ξεκινήσουν τους διωγμούς. Είναι πιθανό, ωστόσο, στις Ηνωμένες Πολιτείες η αντικοινωνική τους καριέρα να ανατραπεί.

Τα αμερικανικά περιοδικά έχουν αρχίσει να δίνουν προσοχή στο εβρα-

ϊκό ζήτημα. Αν είναι καλό σημάδι. Ακόμη και τα περιοδικά δεν μπορούν να αγνοήσουν για πολύ αυτό που όλοι οι άνθρωποι γνωρίζουν. Είναι ένα καλό σημάδι του βαθμού ελευθερίας που εξακολουθεί να απολαμβάνει ο Τύπος.

Είναι αλήθεια, βέβαια, ότι αυτή η ελευθερία δεν είναι πολύ μεγάλη· όντως, όχι τόσο μεγάλη όσο ήταν πριν από μερικά χρόνια. Αλλά στο βαθμό που ο Τύπος είναι αμερικανικός, είναι αδύνατο για τους Αμερικανούς να πιστεύουν ότι θα συναινέσουν να δεσμεύονται μόνιμα ακόμη και από τους Εβραίους. Υπήρξαν, είναι αλήθεια, κάποιες μάλλον θλιβερές περιπτώσεις συντακτικής αδυναμίας. Γνωρίζουμε ότι από τις δύο από τις πιο παλιές εκδοτικές εταιρίες, και οι δύο της Νέας Υόρκης, η μία από αυτές δημοσίευσε μια αισχρή εβραϊκή υπεράσπιση από έναν μη Εβραίο σοσιαλιστή, ο οποίος, αν δεν είπε εσκεμμένα ψέματα, έδειξε μια πολύ σκοτεινή άγνοια των γεγονότων για να κερδίσει την εμπιστοσύνη μιας μεγάλης εκδοτικής εταιρείας· και ξέρουμε ότι αυτή η δημοσίευση έγινε με γνώμονα την αξία του αποτυπώματος του εκδότη και ότι οι Εβραίοι θα αναλάμβαναν να αγοράσουν δεκάδες χιλιάδες αντίτυπα για δωρεάν κυκλοφορία.

Από την άλλη παλιά εταιρεία της Νέας Υόρκης είναι γνωστό ότι έναν Αμερικανό διπλωμάτη τον συμβούλεψαν, αν δεν τον εξανάγκασαν, να εξαλείψει από το επόμενο βιβλίο του σχεδόν το ένα τρίτο του υλικού του, επειδή εξέταζε με ειλικρινή, ευθύ αμερικανικό τρόπο αυτά που είχε δει αυτός ο διπλωμάτης με τα ίδια του τα μάτια για την ανάπτυξη της εβραϊκής υποταγής της Ρωσίας. Αν αυτός ο διπλωμάτης είχε ασχοληθεί με τις δικές του απόψεις για τους Εβραίους ή τη Ρωσία, μπορεί να ήταν διαφορετικά· αλλά ασχολήθηκε επιτόπου με τις επίσημες παρατηρήσεις του – παρατηρήσεις κυριολεκτικά ανεκτίμητες για την ιστορία. Αλλά αυτή η εταιρεία της Νέας Υόρκης δεν τόλμησε, ούτε για το συμφέρον της ιστορίας, να τυπώσει την αλήθεια.

Η εμπειρία της εκδοτικής εταιρείας «Τζορτζ Πάλμερ Πάτναμ & Υιοί» (G. P. Putnam’s Sons) της Νέας Υόρκης, είναι γνωστή στους ερευνητές του ζητήματος τους τελευταίους μήνες. Το όνομα αυτής της εταιρείας χρησιμοποιείται επειδή έχει ήδη εμφανιστεί σε δημόσια έντυπα σχετικά με μια διαμάχη που είχε με την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή.

Οι Πάτναμ, ενεργώντας με βάση την αρχαία και τιμητική αρχή της ελευθερίας του Τύπου, τίποτα παραπάνω από το καθήκον του Τύπου να ενημερώνει τον λαό, αναδημοσίευσαν πέρυσι το «Η αιτία της παγκόσμιας αναταραχής» (The Cause of World Unrest), το οποίο είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά σαν μια σειρά άρθρων στην εφημερίδα «Morning Post» του Λονδίνου και αργότερα κυκλοφόρησε σε μορφή βιβλίου από τον εκδοτικό οίκο του Λονδίνου «Grant Richards». Τόσο η εφημερίδα όσο και ο εκδοτικός οίκος είναι υψίστης αξιοπρέπειας και αξιοπιστίας, όπως ήταν και ο οίκος «Eyre» και ο «Spottiswoode» που έβγαλαν τα Πρωτόκολλα. Ο ταγματάρχης Τζορτζ Χάβεν Πάτναμ, επικε-

φαλής της εταιρείας «G. P. Putnam's Sons», είναι ένας Αμερικανός, ένας δίκαιος άνθρωπος, ένας προσεκτικός εκδότης και αυτός που δεν θα υπέκυπτε προκειμένου να διαδώσει ένα ψέμα για οποιοδήποτε πλούτο.

Αυτό δεν είναι υπεράσπιση του βιβλίου «Η αιτία της παγκόσμιας αναταραχής». Στην ουσία το βιβλίο είναι αληθινό. Δεν είναι όμως αποτέλεσμα πρωτότυπης έρευνας. Δεν κάνει εκείνες τις μικρές αλλά σημαντικές διακρίσεις στις οποίες βασίζονται πάντα οι Εβραίοι για να παρασύρουν τον λαό. Πολύ συχνά συνδέει με την πτώση του εβραϊσμού εκείνα τα πράγματα που θα σταθούν ανεξάρτητα και ένδοξα όταν ελευθερωθούν από τις σημερινές ύπουλες εβραϊκές τους συνδέσεις. Σε γενικές γραμμές, ωστόσο, διατηρεί μια σωστή άποψη για τις παγκόσμιες υποθέσεις. Αλλά δεν ήταν ένα βιβλίο στο οποίο οι Πάτναμ θα μπορούσαν να αισθάνονται υποχρεωμένοι για να πάρουν μια τελική θέση, εκτός από το δικαίωμά τους να το εκτυπώσουν.

Όμως, μια σωστή κατανόηση του βιβλίου απαιτούσε τα Πρωτόκολλα, στα οποία το βιβλίο έκανε συχνή αναφορά. Έτσι, όπως και οι χρηστικοί εκδότες, οι Πάτναμ ανακοίνωσαν ότι θα ακολουθούσαν τα Πρωτόκολλα.

Τότε η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή – που σημαίνει Λούις Μάρσαλ – απασχολήθηκε και ακολούθησε μια ενδιαφέρουσα αλληλογραφία. Περιλαμβάνεται στην έκθεση της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής για το 1921. Καθ' όλη τη διάρκεια της αλληλογραφίας ο Λούις Μάρσαλ ήταν αυτός που υπαγόρευε, αλλά η θέση και οι αρχές του ταγματάρχη Πάτναμ διατηρήθηκαν ακέραιες. Ωστόσο, υπήρξαν προσωπικές διασκέψεις που δεν αναφέρονται στην έκθεση της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και υπήρχαν Εβραίοι που συνωστίζονταν σε αυτές τις προσωπικές διασκέψεις των οποίων τα ονόματα δεν εμφανίζονται στην αλληλογραφία και ακούστηκαν γροθιές στο τραπέζι και δυνατές απειλές – φυσικά «μποϊκοτάζ» – και διαδραματίστηκε συνολικά μια μάλλον τυπική σκηνή. Το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας ήταν ότι, όταν ο ταγματάρχης Πάτναμ ανακάλυψε ότι ο οίκος «Small, Maynard & Company» της Βοστώνης είχε δημοσιεύσει τα Πρωτόκολλα, αποφάσισε ότι δεν υπήρχε λόγος για την εταιρεία του να το κάνει. Και τώρα, σε μια επιστολή προς αυτούς τους ίδιους ανθρώπους, η εκδοτική εταιρεία «Τζορτζ Πάλμερ Πάτναμ & Υιοί» αποφάσισε να σταματήσει να παρέχει αντίτυπα του «Η αιτία της παγκόσμιας αναταραχής» στο εμπόριο βιβλίων.

Είναι μια αρκετά ενδιαφέρουσα ιστορία.

Στη Βρετανία, φυσικά, εκδόσεις υψηλού κύρους όπως το «Blackwood' s» και το «Nineteenth Century Review» μπορούν να δημοσιεύουν άρθρα για το εβραϊκό ζήτημα χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις δικτατορικές εβραϊκές απόπειρες ελέγχου του Τύπου. Σε αυτή τη χώρα, ωστόσο, οι κατάσκοποι του εβραϊσμού είναι σε εγρήγορση για κάθε τυπωμένο γράμμα και συλλαβή και προσπαθούν να κάνουν τους εκδότες να αισθάνονται άβολα, σαν να ήταν οι υποκινητές πογκρόμ, όποτε παρουσιάζουν μια έξυπνη άποψη για το ζήτημα. Πάντως, οι συντάκτες

δεν μπορούν να τους αγνοήσουν εντελώς.

Ο αναγνώστης είναι μάλλον εντυπωσιασμένος με μια ιδιότητα κοινή σε όλα τα άρθρα που έχουν γραφτεί, δηλαδή, τα γεγονότα που χρησιμοποιούνται είναι πάντα αυτά που έχουν δοθεί από την «The Dearborn Independent». Όχι ότι έχουν αντιγραφεί απαραίτητα από αυτό το περιοδικό, αλλά τα γεγονότα είναι τόσο καλά τεκμηριωμένα που όποιος επιχειρεί ακόμη και να «υπερασπιστεί» τους Εβραίους πρέπει απαραίτητα να κάνει έκκληση στα ίδια γεγονότα. Έτσι, στο «New York and the Real Jew», του Ρολίν Λίντε Χαρτ, στο New York Independent για τις 25 Ιουνίου 1921, αυτό απεικονίζεται. Είναι καθαρά εβραϊκή δημοσιότητα, αλλά πρέπει να χρησιμοποιήσει τα γεγονότα που έχουν χρησιμοποιηθεί σε αυτή τη σειρά. Πρέπει να τα χρησιμοποιήσει για να εξυμνήσει τους Εβραίους. Ο κ. Χαρτ δεν πρέπει να θεωρείται σαν συνεισφέρων στο ζήτημα· το άρθρο αναφέρεται απλώς σαν ένδειξη του τι αντιμετωπίζει ο συντάκτης του αμερικανικού περιοδικού – και ίσως δεν είναι δίκαιο να είμαστε σκληροί με τον εκδότη του New York Independent αυτή τη στιγμή. Η μοναδική αναλαμπή αξίας σε ολόκληρο το άρθρο είναι αυτή η παράγραφος:

«Ο πρέσβης Πέιτζ, τότε εκδότης του «Atlantic», μου παρατήρησε κάποτε: “Ο πιο ενδιαφέρον άνθρωπος στην Αμερική είναι ο Εβραίος, αλλά να μην γράφετε για Εβραίους· χωρίς να το θέλετε, μπορεί να επισπεύσετε την συμφορά που η Αμερική θα πρέπει να είναι πιο ανήσυχη για να αποτρέψει – εννοώ το δόλωμα των Εβραίων.”»

Είναι ένας περίεργος ισχυρισμός. Δεν πρέπει να γράφουν για τους Εβραίους. Το να γράφουν γι’ αυτούς, ακόμη και με καλή πρόθεση, μπορεί να τους κάνει κακό. Όχι μόνο περίεργος ισχυρισμός αλλά και μια περίεργη κατάσταση. Το να αναφέρουμε τον Εβραίο ήταν πάντα επικίνδυνο για τους μη Εβραίους· αλλά γιατί είναι επικίνδυνο και για τον Εβραίο; Η εβραϊκή εξήγηση του αντισημιτισμού, ότι βρίσκεται στο αίμα των άλλων φυλών, ότι τη στιγμή που βλέπουν έναν Εβραίο να τον μισούν, δεν είναι υποστηρίξιμη. Οι περισσότεροι μη Εβραίοι μπορούν να καταθέσουν ότι δεν είναι αλήθεια. Αλλά είναι μια πολύ εκπληκτική κατάσταση αν ακόμη και μια αναφορά Εβραίων προκαλεί αυτό το συναίσθημα. Γιατί να το κάνει;

Ωστόσο, η δήλωση είναι αμφίβολης αξίας. Ο ίδιος ο Εβραίος θα έπρεπε να είναι ο πρώτος που θα διαμαρτυρηθεί για το ότι πρέπει να κρύβεται όλες τις μέρες. Θα πρέπει να επικροτήσει τη χρήση του συγκεκριμένου φυλετικού του ονόματος και δεν πρέπει να απαιτεί να χρησιμοποιείται πάντα σε επαίνους. Ένας Εβραίος δεν πρέπει να είναι Εβραίος όταν εκλέγεται στη Γερουσία των Ηνωμένων Πολιτειών, και όταν τον πιάνουν να κάνει λάθη να γίνεται «Ρώσος» ή «Πολωνός». Θα πρέπει να έχει την τύχη της ζωής με τις άλλες φυλές, και αυτό θα του ερχόταν χωρίς διακρίσεις, αν δεν ξυπνούσε πρώτα το πνεύμα των διακρίσεων επιμένοντας στις διακρίσεις προς όφελός του.

Είναι πιθανώς πολύ πιο κοντά στην αλήθεια να πούμε ότι η δημοσιότητα είναι προληπτική για το «εβραϊκό δόλωμα». Οι άνθρωποι δεν πρέπει να περιορίζονται σε μια κατάσταση που κάνει τη χρήση της λέξης «Εβραίος» ασυνήθιστη. Δεν πρέπει να προσελκύει περισσότερη προσοχή από τη χρήση οποιουδήποτε άλλου φυλετικού ονόματος.

Ο κ. Πέιτζ, πριν την εποχή που ήταν πρέσβης, ήταν εκδότης του «Atlantic Monthly», ενός περιοδικού που αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της αμερικανικής ζωής. Το να διαβάζεις το «Atlantic» είναι πιστοποίηση χαρακτήρα. Είναι από τις λίγες εκδόσεις που διατηρούν το αμερικανικό πνεύμα στη λογοτεχνία. Είναι ακόμα αντάξιο της δόξας της ομάδας που έκανε για πρώτη φορά το όνομά της γνωστό όπου εκτιμάται η υγιής σκέψη που εκφράζεται με καλή γραφή. Το «Atlantic» δεν χρειάζεται αυτή την αξιολόγηση, είναι πολύ καλά καθιερωμένο όσον αφορά την τάξη των μυαλών που δίνουν χρώμα και λεπτή αίσθηση στην πνευματική μας ζωή. Την εποχή του κυρίου Πέιτζ, μπορεί το «Atlantic» να μην άγγιξε ποτέ το εβραϊκό ζήτημα ούτε με την άκρη ενός διακριτικού στυλό.

Εν τούτοις, το «Atlantic» έχει κάνει τα πιο πρόσφατα χρόνια το καθήκον του ως προς αυτό όπως και σε άλλα ζητήματα. Από το 1917 μάλιστα, και αυτό είναι πολύ πίσω εν όψει των γεμάτων χρόνων που μεσολάβησαν, αυτό το παλιό περιοδικό της Βοστώνης περιείχε ένα άρθρο σχετικά με το εβραϊκό ζήτημα. Το γεγονός ότι το άρθρο γράφτηκε από Εβραίο δεν το αντιστρατεύει, αλλά προσθέτει στην αξία του. Περιείχε πολύτιμες προτάσεις τις οποίες η Κέχιλα της Νέας Υόρκης και η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή θα μπορούσαν κάλλιστα να αφιερώσουν τα υπόλοιπα χρόνια της δραστηριότητάς τους για τη διάδοσή τους και την πραγματοποίησή τους μεταξύ των Εβραίων αυτής της χώρας. Ακόμη και σήμερα η συμβουλή του θα τους έσωζε από μεγάλο μέρος της ανοησίας που σηματοδοτεί τις προσπάθειές τους να καταπολεμήσουν αυτό που αποκαλούν «δίωξη» και που δεν είναι παρά μια απλή και φιλανθρωπική αφήγηση αλήθειας.

Φέτος το «Atlantic» περιείχε τρία αξιόλογα άρθρα για το εβραϊκό ζήτημα. Το πρώτο ήταν από τον καθηγητή Άλμπερτ Τομπάιας Κλέι για την κατάσταση στην Παλαιστίνη. Τώρα, ο καθηγητής Κλέι δεν είναι αντισημίτης, και σίγουρα ούτε το «Atlantic» είναι, και όμως το άρθρο έγινε δεκτό με αρκετή κατάχρηση από τις εβραϊκές συνοικίες. Δεν έλεγε τίποτα άλλο εκτός από την αλήθεια, και ήταν επίσης μάλλον σχετική αλήθεια, την οποία αναμφίβολα καλωσόρισαν οι ευφυείς Εβραίοι. Ο καθηγητής Κλέι γνώριζε τι έγραφε και τα συμπεράσματά του δεν αμφισβητούνται από καμία αρχή για το θέμα.

Στο «Atlantic» του Μαΐου, ο Ραλφ Φίλιπ Μπόας, ο οποίος θεωρείται εβραϊκής καταγωγής, έγραψε ένα άρθρο για το «Δολώματα των Εβραίων στην Αμερική». Μιλάει μάλλον περιφρονητικά για δημοσιεύματα που προσπάθησαν να προβάλουν το εβραϊκό ζήτημα, αλλά αφού πλήρωσε

έτσι τον φόρο του στην προκατάληψη για τους Εβραίους, προχώρησε με αξιέπαινο τρόπο για να συνεισφέρει τις σκέψεις του στο θέμα.

Σε γενικές γραμμές, όσα λέει είναι αληθινά, και τα γεγονότα που χρησιμοποιεί ως βάση του είναι φυσικά τα γεγονότα με τα οποία η «The Dearborn Independent» εξοικειώνει τους αναγνώστες της. Έστησε τον αχυράνθρωπο του «Αντισημιτισμού» και αφού τον κατέστρεψε με γενναιότητα, κάτω από το χειροκρότημα όλων μας, καταπιάνεται με σοβαρή δουλειά και λέει κάποια πράγματα που όλοι θα μπορούσαν να ελπίζουν ότι θα διαπερνούσαν την εβραϊκή συνείδηση στο πιο εσώτερο οχυρό της και θα δημιουργούσαν εκεί νέες δονήσεις.

Και στο «Atlantic» του Ιουλίου, ο Πολ Σκοτ Μάουρερ, ανταποκριτής της εφημερίδας «Chicago Daily News» στο Παρίσι, έχει ένα άρθρο με θέμα «Η αφομοίωση του Ισραήλ». Ο κ. Μάουρερ κέρδισε τον σεβασμό των μελετητών των παγκόσμιων υποθέσεων με τη συνειδητή ικανότητα με την οποία έχει παρακολουθήσει και αναφέρει μεγάλα γεγονότα στην Ευρώπη. Στα δελτία ειδήσεών του δεν δίστασε, όταν τα γεγονότα το δικαιολογούσαν, να μεταδώσει μια ιστορία για τη συμμετοχή των Εβραίων σε αυτό ή εκείνο το κίνημα. Κάποτε αναφέρθηκε ότι είχε γίνει απόπειρα στη δουλειά του από κάποια εβραϊκή επιρροή και είναι βέβαιο ότι τμήματα του εβραϊκού Τύπου του επιτέθηκαν σκληρά. Παρόλα αυτά ο κ. Μάουρερ μάλλον δεν ενδιαφέρεται για το εβραϊκό ζήτημα περισσότερο απ' ότι από τα πολλά άλλα μεγάλα προβλήματα που απασχολούν τη δημοσιογραφική του γενιά και θα ήταν εξαιρετικά άδικο να τον θεωρήσουμε με οποιονδήποτε τρόπο προπαγανδιστή για οτιδήποτε.

Ο κ. Μάουρερ όταν μιλάει για το Ισραήλ εννοεί φυσικά την Ιουδαϊκή φυλή. Υπάρχει μια βαθιά διάκριση εκεί. Και μιλάει επίσης για αφομοίωση, την οποία ο Εβραίος δεν θα δεχτεί σαν λύση. Προστατεύει τον εαυτό του επιτιθέμενος στους «αντισημίτες», όποιοι κι αν είναι αυτοί, και εκφράζοντας την εμπιστοσύνη του στους Εβραίους, αλλά σε όλα τα άρθρα του αναφέρει τα γεγονότα – και είναι τα ίδια γεγονότα. Θα έπρεπε να έχει ξεκαθαριστεί μέχρι τώρα ότι υπάρχουν γεγονότα, όχι δύο σειρές γεγονότων, αλλά μόνο ένα σύνολο γεγονότων, σχετικά με την εβραϊκή επιρροή και δραστηριότητα.

Το μηνιαίο περιοδικό «World's Work» έχει την ελευθερία να θέσει ενώπιον του λαού το μόνο πραγματικό αντι-εβραϊκό άρθρο που έχει εμφανιστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες από τότε που ξεκίνησε η παρούσα συζήτηση για το ζήτημα, και αυτό το άρθρο γράφτηκε από τον Χένρυ Μόργκενταου, έναν Εβραίο τον οποίο η κυβέρνηση συνηθίζει να τιμά κάθε φορά που θα έκανε ένα κομπλιμέντο στους Εβραίους. Αποδεικνύεται ότι επιτίθεται στον εβραϊσμό στο πιο τρυφερό του σημείο – στον Σιωνισμό. Οι περισσότεροι το έχουν διαβάσει, γιατί μετατράπηκε αμέσως σε προπαγάνδα και δημοσιεύτηκε σε πλήθος εφημερίδων, σε πολλές από αυτές σαν είδηση πρώτης στήλης, πρωτοσέλιδη. Ο κ. Μόργ-

κενταου είπε ότι ο σιωνισμός δεν ήταν λύση αλλά παράδοση. Επιτίθεται σε όλο το παλαιστινιακό σχέδιο από κάθε οπτική γωνία, και όχι μόνο επιτίθεται, αλλά το υποτιμά.

Φυσικά, αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Κανείς όμως δεν αντιλαμβάνεται την ένταση που εμφανίζεται. Εάν οι Εβραίοι επιθυμούν να επιστρέψουν στην Παλαιστίνη, γιατί όλες αυτές οι αντιρρήσεις; Ο κ. Μόργκενταου δεν θέλει να επιστρέψει, είναι αλήθεια· είναι πολύ δύσκολο να βρεις έναν Εβραίο που θέλει να επιστρέψει· αλλά το να θέλεις μια εθνική γη για τους Εβραίους είναι εντελώς άλλο πράγμα, και οι περισσότεροι Εβραίοι το θέλουν αυτό. Το κρίμα είναι ότι εφαρμόζουν στην Παλαιστίνη την ίδια μέθοδο που τους θέτει και εδώ υπό αμφισβήτηση και κινδυνεύουν να αναποδογυρίσουν το κάρο με τα μήλα, με την αλαζονική τους περιφρόνηση των δικαιωμάτων των ανθρώπων στην Παλαιστίνη.

Το κίνητρο του κ. Μόργκενταου για τη συγγραφή του άρθρου πρέπει να παραμείνει μυστήριο, γιατί φαίνεται να τον αφήνει πρακτικά έξω από τον Αμερικανικό εβραϊσμό, και φυσικά δεν είναι εκτός. Καθόλου. Παρακολουθήστε και δείτε. Το άρθρο του τυπώθηκε σε ένα περιοδικό που διαβάζεται και υποστηρίζεται από μη Εβραίους και προορίζεται για μη Εβραίους· δεν ήταν παράκληση προς τον λαό του, ήταν ένα είδος εμπιστευτικής εξήγησης, που το ψιθύριζε σε μη Εβραίους.

Ο κ. Μόργκενταου ξέρει ότι ο σιωνισμός είναι ο πυρήνας του εβραϊσμού σε αυτή τη χώρα. Οι σιωνιστές κυβερνούν. Οι σιωνιστές, και όχι οι Αμερικανοί, υπαγορεύουν την πολιτική του Αμερικανικού εβραϊσμού. Το σιωνιστικό πρόγραμμα ήταν το μόνο πρόγραμμα που πέρασε αναλλοίωτο στη Διάσκεψη Ειρήνης στις Βερσαλλίες. Ο σιωνισμός είναι η καρδιά της εβραϊκής φιλοδοξίας. «Όχι των Αμερικανοεβραίων», μπορεί να απαντήσει ο κ. Μόργκενταου. Ποιοι είναι όμως οι Αμερικανοεβραίοι; Ρωτήστε το πρόσφατο συνέδριο των σιωνιστών στο Κλίβελαντ για πληροφορίες.

Αυτό το συνέδριο αξίζει μια ιστορία από μόνο του, αλλά εξηγεί γιατί το «World's Work» σταμάτησε να εκδίδει για το τεύχος Ιουλίου και έκανε μια προσθήκη οκτώ επιπλέον σελίδων για την προσαρμογή του άρθρου του κ. Μόργκενταου. Οι Εβραίοι που αυτοαποκαλούνται Αμερικανοί είχαν πεταχτεί έξω από το συνέδριο του Κλίβελαντ και οι Ρώσοι Εβραίοι αποδείχθηκαν πιο δυνατοί.

Ήταν ένα γεγονός που απαιτούσε γρήγορη εξήγηση. Η ταπείνωση των Αμερικανών ήταν κάτι που έπρεπε να καλυφθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Γιατί έπρεπε να επιλεγεί το «World's Work» σαν όχημα δεν είναι γνωστό. Όμως τα πιεστήρια σταμάτησαν και το μπούμερανγκ του Μόργκενταου ξεκίνησε.

Το άρθρο του κ. Μόργκενταου σαν εβραϊκή δήλωση είναι αμελητέο, αλλά το σημείωμα του συντάκτη που προηγήθηκε έχει την αξία της αμερόληπτης κατάθεσης. Αναφερόμενος στην παγκόσμια οργάνωση των σιωνιστών, της οποίας ο επικεφαλής πέρασε από εδώ από την Ευρώπη

και απλώς έδιωξε τους Αμερικανοεβραίους ηγέτες από τα καθήκοντά τους, ο εκδότης του «World's Work» έχει να πει τα εξής:

«**Αυτός ο παγκόσμιος οργανισμός έχει μια εξαιρετικά συγκεντρωτική μορφή διακυβέρνησης. Αυτή αποτελείται από μια διεθνή επιτροπή, η οποία περιλαμβάνει εκπροσώπους από όλες τις χώρες που διαθέτουν τοπική οργάνωση. Αλλά ο πραγματικός έλεγχος ανήκει σε αυτό που είναι γνωστό ως «Συμβούλιο Εσωτερικών Δράσεων». Αυτό είναι ένα συμπαγές σώμα μόνο επτά ανδρών και κυριαρχείται από τους Εβραίους της Ευρώπης**».

Οι «Εβραίοι της Ευρώπης» θα μπορούσαν να περιγραφούν ακόμη πιο σίγουρα σαν «Εβραίοι της Ρωσίας».

Και ο «Δρ. Καΐμ Βάιζμαν, από το Λονδίνο» θα μπορούσε να περιγραφεί με μεγαλύτερη ακρίβεια σαν από το Πινσκ της Ρωσίας. Οι Ρωσο-εβραίοι κέρδισαν, όπως κέρδιζαν πάντα, γιατί είναι οι εμπνευστές και οι διαφθορείς του ψεύτικου πολιτικού σιωνισμού που οδηγεί τόσους πολλούς Εβραίους στην απογοήτευση και την αγωνία.

Το θέμα σε όλα αυτά είναι ότι στη σιωπή της εβραϊκής διαμαρτυρίας, η φωνή της χώρας είχε την ευκαιρία να ακουστεί. Ο θρησκευτικός Τύπος δεν έχει αναφερθεί εδώ, γιατί αξίζει μια ξεχωριστή αναφορά, ούτε οι πολλές εφημερίδες που αντέδρασαν από το προηγούμενο βάρος της εβραϊκής προπαγάνδας. Ο εκδοτικός λόγος γίνεται πιο ελεύθερος.

Οι ίδιοι οι Εβραίοι έρχονται να δουν ότι το κάλεσμα δεν είναι για κατάχρηση, αλλά για ξεκαθάρισμα. Η έκφραση του Τύπου της χώρας δείχνει ότι υπάρχει εβραϊκό ζήτημα και ότι οι Εβραίοι χρησιμοποίησαν τις χειρότερες δυνατές τακτικές προσπαθώντας να εμποδίσουν τη γνώση του. Συμπεριφέρθηκαν με τρόπο για να δείξουν πόσο κακοί δάσκαλοι θα ήταν αν τους δινόταν η ευκαιρία και ποια ουσιαστική δειλία ελέγχει τις πράξεις τους. Το ένα μετά το άλλο τα στοιχεία που απέκτησαν με τη δύναμη του φόβου, τα χάνουν. Και αν οι Εβραίοι συγκέντρωναν κεφάλαια για να αντλήσουν – το κεφάλαιο της εμπιστοσύνης του κοινού στην επιθυμία τους να κάνουν το σωστό – θα πήγαιναν γύρω και θα άφηναν τα στοιχεία που έχουν ακόμα. Αυτό, όμως, δεν αναμένεται από αυτούς. Απαιτεί υπερβολική προνοητικότητα.

«The Dearborn Independent», τεύχος 30 Ιουλίου 1921

LXXIV

Τι προσπάθησαν να κάνουν οι Εβραίοι εκεί που είχαν την εξουσία

Έφτασε η εποχή του χρόνου που οι Χριστιανοί ενώ γιορτάζουν τα Χριστούγεννα εκλιπαρούν την ανοχή των Εβραίων. Εάν οι Εβραίοι επιτρέψουν στους Χριστιανούς να γιορτάζουν τα Χριστούγεννα μόνο στα σχολεία τους, στα σπίτια τους, στις εκκλησίες τους – στις πλατείες των πόλεων και στα χωριά τους – θα υπάρχει μεγαλύτερη διάθεση από την πλευρά του κοινού να πιστεύει ότι οι Εβραίοι καυχιούνται για την ανεκτικότητα.

Δεν έχει ανακοινωθεί ακόμη αν οι Εβραίοι θα δώσουν την άδειά τους ή όχι. Αλλά ότι γίνονται έρευνες για το θέμα υποδεικνύεται από αυτό το άρθρο της εφημερίδας «Brooklyn Eagle», της 31ης Οκτωβρίου:

«Ο Κάνον Ουίλλιαμ Σιφ Τσέις δημοσιοποίησε σήμερα μια επιστολή που έστειλε στον γραμματέα του Εκπαιδευτικού Συμβουλίου ζητώντας αντίγραφο κανόνων και κανονισμών που, όπως ισχυρίστηκε, απαγορεύουν την αφήγηση μιας ιστορίας του Χριστού την περίοδο των Χριστουγέννων στα δημόσια σχολεία. Ο Κάνον Τσέις είπε ότι η προσοχή της Ομοσπονδίας των Εκκλησιών έχει στραφεί σε μια δήλωση ενός νηπιαγωγού που πέρυσι είπε ότι είχε πει μια τέτοια ιστορία και είχε ειδοποιηθεί ότι "θα απομακρυνθεί από τη θέση της εάν επαναλάβει μια τέτοια άσκηση αυτά τα Χριστούγεννα."»

«Είπε ότι το Ανώτατο Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών είπε ότι αυτή είναι μια χριστιανική χώρα και "τα δικαστήρια της Πολιτείας της Νέας Υόρκης είπαν ότι ο Χριστιανισμός είναι ο κοινός νόμος της χώρας μας."»

«"Αυτή η κυβέρνηση φέρθηκε στους Εβραίους πιο γενναιόδωρα από οποιοδήποτε άλλο έθνος στον κόσμο. Πιστεύω ότι οι άνθρωποι γενικά, Εβραίοι αλλά και Χριστιανοί, είναι πολύ χαρούμενοι που μπαίνουν στο πνεύμα των Χριστουγέννων. Οποιαδήποτε προσπάθεια, λοιπόν, να εξαλειφθεί ο Χριστός από τους ύμνους της χώρας μας, από τα βιβλία ανάγνωσης και από τις θρησκευτικές γιορτές του χριστιανικού λαού, πιστεύω, δεν υποκινείται από τους Εβραίους στο σύνολό τους, αλλά από ορισμένους παραπλανημένους ηγέτες της εβραϊκής θρησκείας."»

Αυτή είναι μια μεταβολή του θέματος των Χριστουγέννων. Αντί να ανυπομονούμε για τα Χριστούγεννα, αυτό είναι ένα πνεύμα έρευνας για το πόσο μακριά μπορούμε να φτάσουμε τα Χριστούγεννα. Ρωτάμε αν

τολμάμε, σαν χριστιανοί σε μια χριστιανική γη, να ψιθυρίσουμε το Όνομα που δίνει νόημα στα Χριστούγεννα. Δηλαδή οι Χριστιανοί κάνουν τα Χριστούγεννα ζητώντας νωρίς φέτος. Οι χριστιανοί δάσκαλοι θέλουν να μάθουν αν θα απολυθούν αν δώσουν στα μαθήματα τους λίγο χριστουγεννιάτικο άρωμα, όπως μας έδιναν όλοι οι δάσκαλοί μας όταν ήμασταν μικροί. Η αντίθεση μεταξύ των σχολείων που παρακολουθούσαμε εμείς της ώριμης γενιάς όταν ήμασταν νέοι, και των σημερινών σχολείων των οποίων οι μαθητές ελέγχονται προσεκτικά από το γεγονός ότι τα Χριστούγεννα γιορτάζουν τον Χριστό, είναι μια τέτοια αντίθεση που θα έπρεπε να δώσει στους ώριμους Αμερικανούς μια παύση.

Αλλά, εάν η προηγούμενη εμπειρία είναι το πρότυπο της κρίσης, η έκκληση στην εβραϊκή ανοχή στη Νέα Υόρκη θα είναι μάταιη. Αν οι Χριστιανοί δεν πάρουν τα δικαιώματά τους, είναι βέβαιο ότι οι Εβραίοι δεν θα τα παραχωρήσουν ποτέ. Θα ήταν αντι-εβραϊκό να το κάνουμε· και η αδιάκοπη κραυγή των ηγετών είναι: «Γίνε Εβραίος!»

Πολλές περιπτώσεις θα μπορούσαν να αναφερθούν για το μαστίγιο με το οποίο οι Εβραίοι ηγέτες τσακίζουν τα εκπαιδευτικά και πολιτικά συστήματα της πόλης της Νέας Υόρκης, αλλά μία ή δύο χρησιμεύουν προς το παρόν.

Η πρώτη περίπτωση που πρέπει να εξεταστεί είναι αυτή του αιδεσιμότατου Ουίλιαμ Κάρτερ που αναφέρθηκε στο βιβλίο «Ποιος είναι ποιος στην Αμερική» (Who’s Who in America) σαν πάστορας της Πρεσβυτεριανής Εκκλησίας στην οδό Θροπ (Throop), στο Μπρούκλιν· συγγραφέας του «Οι Πύλες του Ιανού» (The Gate of Janus), μιας επικής ιστορίας του πολέμου· και των «Ο Μίλτον και το Αριστούργημα του» (Milton and His Masterpiece) και «Μελέτες στην Πεντάτευχο» (Studies in the Pentateuch). Είναι ένας που έχει κάνει πολλά ταξίδια και ένας λέκτορας με φήμη, με ειδικότητα την ιστορία και τη λογοτεχνία. Σε ένα σημαντικό κέντρο του Y.M.C.A. είχε δώσει διαλέξεις για τριάντα συνεχόμενες εβδομάδες το χρόνο για τα «Τρέχοντα Γεγονότα», που ήταν τόσο επιτυχημένες που του ζητήθηκε από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο της Νέας Υόρκης να ξεκινήσει ένα παρόμοιο στο γυμνάσιο Erasmus. Έχει προσληφθεί για δέκα χρόνια από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο της Νέας Υόρκης ως ειδικός λέκτορας στη δημοφιλή εκτεταμένη σειρά βραδινών μαθημάτων.

Το μάθημα που ανέλαβε ο Δρ. Κάρτερ είχε υποβαθμιστεί, αλλά σε έξι εβδομάδες το κοινό είχε αυξηθεί από 35 σε 350. Το σχέδιο των διαλέξεων ήταν να συζητηθεί ένα σημαντικό θέμα που επιλέχτηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο, μια δεύτερη περίοδος αφιερώθηκε στη συζήτηση των επίκαιρων γεγονότων και μια τρίτη περίοδος σε ερωτήσεις από το κοινό.

Τώρα για την εβδομάδα της 15ης Νοεμβρίου 1920 – μόλις πριν από ένα χρόνο – το θέμα που επελέγη από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο ήταν

«Η φυλετική καταγωγή του αμερικανικού λαού», μια μελέτη για τη μετανάστευση. Δηλαδή, ο Δρ. Κάρτερ κλήθηκε να μελετήσει αυτό το θέμα και να το συζητήσει δημόσια ενώπιον του εβδομαδιαίου ακροατηρίου του στο γυμνάσιο Erasmus. Το έκανε, αφιερώνοντας χρόνο για να κάνει μια σοβαρή διερεύνηση όλων των φάσεων του θέματος.

Έδειξε ότι λίγο πριν τον πόλεμο – τριάντα μέρες πριν από τον πόλεμο – επιτεύχθηκε το υψηλότερο ανώτατο όριο μετανάστευσης· το έτος που έληξε στις 30 Ιουνίου 1914, έχοντας δει 1.403.000 ξένους να εισέρχονται στη χώρα αυτή. Αναλύοντας αυτή τη μεγάλη πλημμύρα, έδειξε ότι ενώ το 6% προερχόταν από τη Μεγάλη Βρετανία και το 2% από τις Σκανδιναβικές χώρες, πάνω από το 10% ήταν Εβραίοι. Το θέμα του Δρ. Κάρτερ ήταν «Η φυλετική καταγωγή του αμερικανικού λαού».

Και πάλι, σχετικά με το θέμα, «Τι έχει κάνει η μετανάστευση για την Αμερική;» – και αυτό το θέμα προγραμματίστηκε από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο – ο Δρ. Κάρτερ έδειξε ότι ορισμένα μέρη της Ευρώπης είχαν δώσει το χειρότερο αντί για το καλύτερό τους και δήλωσε ότι το χαμηλότερο ποσοστό μετανάστευσης προήλθε από τις καλύτερα ανεπτυγμένες και πιο επιθυμητές χώρες, ενώ το μεγαλύτερο ποσοστό από τις λιγότερο επιθυμητές. Για παράδειγμα, έκανε διάκριση μεταξύ των επιθυμητών Ιταλών και εκείνων που αποτελούν το υλικό για τις δραστηριότητες των μαύρων ατόμων. Μιλώντας για τη Ρωσία και την Αυστρο-Ουγγαρία, έκανε μια αναφορά στους Εβραίους.

Αλλά ο Δρ. Κάρτερ έκανε ένα λάθος – ίσως δύο. Είναι πάντα δύσκολο να ξεχωρίσεις ακριβώς πού βρίσκεται η γραμμή μεταξύ του φόβου της προσβολής και του φόβου να είσαι άδικος. Εν πάση περιπτώσει, ο Δρ Κάρτερ έδωσε κάθε ένδειξη, ας πούμε, του φόβου του να είσαι άδικος. Αλλά είναι φόβος, και τη μυρωδιά του Εβραίου την φοβούνται πολύ· ο άνθρωπος που φοβάται, παρόλο που φοβάται μήπως είναι άδικος, έχει ήδη σημαδευτεί από τον Εβραίο, που μπορεί να τύχει να τοποθετηθεί για να τον παρακολουθήσει.

Έτσι, ο Δρ Κάρτερ, για να αποφύγει να προσβάλει αυτή την πλευρά της διάλεξής του, έκανε το συνηθισμένο πράγμα που πάντα προκαλούσε χλεύη από τον εβραϊκό Τύπο· άρχισε να κάνει κομπλιμέντα στους Εβραίους για τα καλά τους σημεία. Μίλησε για τη συμβολή τους στην Τέχνη, την Επιστήμη και τη Φιλοσοφία· στην Πολιτική, τη Θρησκεία και τη Φιλανθρωπία. Επαίνεσε ονομαστικά τους διακεκριμένους άνδρες τους, όπως τον Ντισραέλι, τον Ρούμπινσταϊν, τον Σιφ, τον Καν, ακόμη και τον ραβίνο Ουάιζ! Αναφέρθηκε στην περηφάνια του που συγκαταλέγει πολλούς Εβραίους στους προσωπικούς του φίλους. Με όλο τον σεβασμό στον Δρ. Κάρτερ, ήταν τα ίδια παλιά πράγματα που συνήθως λέγονταν σε τέτοιες περιστάσεις. Ο Μάντισον Κλίντον Πίτερς τα έκανε άδικα διάσημα και από τότε Αμερικανοί κληρικοί τα ξεστομίζουν.

Εάν ο Δρ. Κάρτερ μελετήσει τις υποτιθέμενες συνεισφορές των Εβραί-

ων στις τέχνες και τις επιστήμες, και τις μελετήσει τόσο προσεκτικά όσο έκανε με τη μετανάστευση, μπορεί να παραλείψει τους επαίνους από τις μελλοντικές διαλέξεις. Και μπορεί επίσης να αναθεωρήσει τον κατάλογο των μεγάλων Εβραίων. Όμως αυτό είναι άνευ σημασίας.

«Όπως βρήκαμε κακά στοιχεία σε αυτούς τους άλλους λαούς», είπε ο Δρ. Κάρτερ σε αυτό το μέρος της διάλεξής του, «έτσι βρίσκουμε και στον Εβραίο, και καθώς η πλειονότητα αυτών των 143.000 Εβραίων που ήρθαν εδώ το χρόνο πριν από τον πόλεμο ήταν από τη Ρωσία ή από ρωσικές χώρες, ας μην ξεχνάμε ότι οι ίδιοι οι Εβραίοι παραδέχονται ότι ο Ρωσο-εβραίος είναι ο χειρότερος της φυλής του».

Προφανώς το κοινό παρέμεινε ασυγκίνητο. Η περίοδος των ερωτήσεων έφτασε και δύο Εβραίοι, μια γυναίκα και ένας άνδρας, ρώτησαν τον καθηγητή γιατί είχε επιλέξει τον Ρωσο-εβραίο ειδικά για κριτική. Ο Δρ. Κάρτερ απάντησε ότι είχε δώσει μόνο τις αποδείξεις των ίδιων των Εβραίων, ότι απλώς παρέθεσε αυτό που οι ίδιοι οι Εβραίοι είχαν ισχυριστεί ξανά και ξανά για να εξηγήσει ορισμένα ζητήματα. Πρόσθεσε ότι η δήλωση έγινε παγκοσμίως αποδεκτή εκτός από κάποιους που ήρθαν από τη Ρωσία.

Λίγες μέρες αργότερα, το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο έστειλε μήνυμα στον Δρ. Κάρτερ ότι είχαν ληφθεί καταγγελίες εναντίον του για ορισμένες δηλώσεις κατά των Εβραίων και τον κάλεσε για να δώσει εξηγήσεις. Ο Δρ. Κάρτερ λέγεται ότι απάντησε ότι, καθώς μόνο δύο Εβραίοι από τους 400 είχαν αντιταχθεί στη διάλεξη, το θεώρησε σαν απόδειξη ότι δεν είχε παραβιαστεί η ευπρέπεια κανενός.

Όμως, μέσα σε μια βδομάδα, στάλθηκε από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο ένα πιο επίμονο μήνυμα, δηλώνοντας ότι είχαν ληφθεί περισσότερες επιστολές καταγγελίας και παραθέτοντας τον Δρ. Κάρτερ να συναντήσει τους κατηγόρους του σε μια ειδική συνάντηση έρευνας.

Τώρα ξεκινά μια τόσο περίεργη διαδικασία που ο Αμερικανός μπορεί να ελπίζει να δει σε αυτή τη χώρα των ελεύθερων. Πραγματικά δεν είναι τόσο σπάνια όσο κάποιοι πιστεύουν. Μπορεί να αναπαραχθεί σε πολλές γνωστές και αποδεδειγμένες περιπτώσεις. Ο τρόπος με τον οποίο εξελίχθηκε η υπόθεση Κάρτερ ήταν ο εξής:

Ο Δρ. Κάρτερ έφτασε, όπως είχε κληθεί. Υπήρχαν επτά Εβραίοι εκεί πριν από αυτόν. Τέσσερις από αυτούς τους Εβραίους παραδέχτηκαν ότι δεν είχαν παρακολουθήσει τη διάλεξη και ένας δεν είχε καν ακούσει ποτέ πριν για τον Δρ. Κάρτερ. Ο αιδεσιμότατος ήταν μόνος. Μη γνωρίζοντας τι συνέβαινε και χωρίς να του πουν να φέρει μάρτυρες που είχαν ακούσει τη διάλεξή του, ήταν εκεί – ένας μόνος του μη Εβραίος ενώπιον ενός εβραϊκού δικαστηρίου.

Επικεφαλής της εβραϊκής αντιπροσωπείας ήταν κάποιος ραβίνος Κλίφτον Χάρμπι Λέβι, ο οποίος αναφερόταν σαν γραμματέας του Συμβουλίου των Εβραίων Υπουργών, μιας ένωσης ραβίνων σε σχέση με την Κέχιλα της Νέας Υόρκης, η οποία αποτελεί μέρος του γενικού συ-

στήματος κατασκοπείας του Αμερικανικού Εβραϊσμού. Ο ραβίνος Λέβι παραδέχτηκε ότι δεν είχε παρακολουθήσει τη συγκεκριμένη διάλεξη για την οποία διαμαρτυρήθηκε, ούτε καμία άλλη διάλεξη στο μάθημα, αλλά δήλωσε ότι ήταν εκεί για να «εκπροσωπήσω τον λαό μου».

Λοιπόν, ο «λαός» του ραβίνου Λέβι εκπροσωπούνταν αρκετά καλά. Δεν υπήρχε σχεδόν κανένα άλλο είδος ανθρώπων εκεί εκτός από τον χριστιανό κληρικό που δικαζόταν επειδή είπε την αλήθεια ως προς την κοινή γνώμη, και ιδιαίτερα την εβραϊκή άποψη, για τον Ρωσο-εβραίο.

Έτσι άρχισε η Ιερά Εξέταση για τον μη Εβραίο. Διαβάστηκαν έξι επιστολές, οι περισσότερες από τις οποίες απευθύνονταν στον Δρ. Ουίλιαμ Έτινγκερ, έφορο των σχολείων της Νέας Υόρκης. Μια από αυτές τις επιστολές ζητούσε από τον Δρ. Έτινγκερ, σαν Εβραίο, να μην επιτρέψει να κακολογείται και να παραποιείται ο λαός του, αλλά να ελέγξει ότι αυτός ο μη Εβραίος σταμάτησε!

Μετά την ανάγνωση των επιστολών, επετράπη στον Δρ. Κάρτερ να μιλήσει. Επέστησε την προσοχή στην ομοιότητα του στυλ σε όλα τα γράμματα, μια ομοιότητα που υποδήλωνε την πιθανότητα να είχαν υπαγορευτεί από ένα άτομο, γεγονός στο οποίο ο ραβίνος Λέβι αντέδρασε με πάθος – αν και κανένας δεν είχε αναφέρει το όνομά του.

Ο Δρ. Κάρτερ παρατήρησε επίσης ότι καθώς είχαν γίνει εκκλήσεις στον Δρ. Έτινγκερ για φυλετικούς, θρησκευτικούς λόγους και λόγους προκατάληψης, θα ήταν σωστό να επιτραπεί στον Δρ. Κάρτερ να φέρει μάρτυρες στο πλευρό του. Αυτό δεν επιτρεπόταν. Ήταν σε δίκη!

Ακόμη και οι Εβραίοι παραδέχθηκαν, ευθύς εξαρχής, ότι αυτό που είχε πει ο Δρ. Κάρτερ δεν ειπώθηκε κακόβουλα. Παραδέχτηκαν ότι είχε αναφερθεί στα αρνητικά στοιχεία των άλλων φυλών καθώς και των Εβραίων. Ομολογήθηκε ότι το θέμα δεν ήταν δική του επιλογή, αλλά του ανατέθηκε από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο. Έμειναν πολύ λίγα στο τέλος της εξέτασης, εκτός από το να υποθέσουμε ότι οι Εβραίοι ήταν μια ιερή φυλή, με ειδικά προνόμια, μια φυλή την οποία κανένας μη Εβραίος δεν θα έπρεπε να υποθέσει ούτε να αναφέρει με τίποτα άλλο εκτός από τόνους γεμάτους δέος.

Αυτό ήταν το θέμα που εμφανίστηκε εκείνη την ημέρα. Με τον μισό εβραϊκό πληθυσμό των Ηνωμένων Πολιτειών να επικεντρώνεται στην πόλη της Νέας Υόρκης, είχαν αναλάβει τον έλεγχο της αμερικανικής εκπαίδευσης στην πηγή του. Η ομάδα των Εβραίων που έκατσε να κρίνει τον Δρ. Κάρτερ, ήταν τόσο γαλήνια στον έλεγχο της εκπαίδευσης των Χριστιανών, σαν να ήταν ένα σοβιετικό δικαστήριο στη Μόσχα. Είχαν καταφέρει να διώξουν ό,τι ήταν χριστιανικό από τα σχολεία· είχαν καταφέρει να εισαγάγουν τον πιο αρρωστημένο έπαινο της δικής τους φυλής· πρόσβλεπαν στην διδασκαλία του εβραϊσμού σαν παγκόσμια ηθική!

Αποκαλύφθηκε επιπλέον ότι αυτός ο Χριστιανός ιερέας ήταν ένας από τους ανθρώπους που κήρυτταν υπέρ των Εβραίων. Ήταν ένας από εκείνα

τα δημόσια πρόσωπα στους οποίους οι Εβραίοι ηγέτες μπορούσαν να βασιστούν σαν απάντηση για την τυπική τους χριστιανική γενναιοδωρία. Είχε δώσει πλήγματα στη φυλετική προκατάληψη. Είχε υμνήσει την εβραϊκή φυλή και τις ηγετικές της προσωπικότητες. Είχε ερμηνεύσει ότι η ηγετική της επιρροή ήταν μια ανταμοιβή της επιμέλειας και της ικανότητάς της. Είχε κατακεραυνώσει αυτό που οι εβραϊκές αναφορές τον είχαν κάνει να πιστεύει ότι ήταν «το έγκλημα στο Κίσινεφ». Και γι' αυτό είχε δεχθεί συγχαρητήρια από την οργάνωση «Jewish Publication Society» και από άλλους. ΑΛΛΑ τώρα είχε πει μια αλήθεια που οι Εβραίοι την αντιπαθούσαν και ήταν μπροστά τους για δίκη και καταδίκη.

Κατά τη διάρκεια της εξέτασης διαπιστώθηκε ότι ήταν πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών για τριάντα χρόνια, έχοντας έρθει σε αυτή τη χώρα από την Αγγλία σε ηλικία 15 ετών. Ο ραβίνος Λέβι προφανώς είχε ξεχάσει πλήρως γεγονός, λαμβάνοντας υπόψη του μόνο το γεγονός ότι ο Δρ. Κάρτερ γεννήθηκε στην Αγγλία.

«Μπορώ να ρωτήσω αν ο κύριος είναι ή όχι πολίτης των Ηνωμένων Πολιτειών;» είπε ο ραβίνος με τον αέρα κάποιου που νόμιζε ότι αποκάλυπτε μια αλήθεια.

«Έγινα πολίτης πριν από περισσότερα από τριάντα χρόνια, μόλις το επέτρεψε ο νόμος – όπως πιστεύω ότι κάνατε κι εσείς», ήταν η άμεση απάντηση του Δρ. Κάρτερ.

Ο ραβίνος άλλαξε θέμα. Δεν δέχτηκε την πρόκληση ως προς την υπηκοότητά του. Αλλά το ότι το θέμα τον έκαψε αποδεικνύεται από την παρατήρηση που έκανε στη συνέχεια:

«Θα φροντίσω, παρ' όλα αυτά, να μην μιλήσεις ξανά ποτέ από καμία εξέδρα στη Νέα Υόρκη, βρωμο-Άγγλε!»

Ο Δρ. Κάρτερ επέστησε την προσοχή της επιτροπής στο μίσος και την κακία που εκφράστηκε στο πρόσωπο, τη στάση και τα λόγια του εξαγριωμένου ραβίνου, και είπε ότι δεν ήξερε αν ήταν απειλή για τη ζωή του, το ποίμνιό του, ή τη θέση του σαν λέκτορα για το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο της Νέας Υόρκης.

Ο όρος «βρώμικος» είναι μάλλον ασυνήθιστος σε μια φυλή που τόσο καιρό εκπλήσσει τις σημιτικές χώρες με την επιμονή της να μένει «άπλυτη». Δηλαδή, η ακρίβεια της περιγραφής του ραβίνου Λέβι θα ήταν περίπου στον ίδιο βαθμό με την εκτίμηση της ευγένειάς του.

Υπήρχε, ευτυχώς, ένας άλλος μη Εβραίος παρών, ο Έρνεστ Κράνταλ, επόπτης των διαλέξεων, ο οποίος ήταν αρκετά Αμερικανός για να μπει στη μάχη. Απευθύνθηκε στον υστερικό μικρό ραβίνο:

«Ποτέ δεν έχω δει ούτε έχω ακούσει τέτοια πικρία και μίσος να εκφράζεται από κανέναν άνθρωπο προς τον άλλον, όπως εκδηλώσατε εδώ. Θα έπρεπε να ντρέπεστε για τον εαυτό σας, και αν ακούσω άλλη τέτοια λέξη από εσάς, θα σας πετάξω έξω!»

Το μέλλον του κυρίου Κράνταλ αξίζει να το παρακολουθήσετε. Αν απολογηθεί για τις αρχές του, θα τον «φάνε». Αν όχι, μπορεί να είναι το

όργανο για να «πάρει» κάποια πράγματα που είναι εσφαλμένα στη Νέα Υόρκη.

Σε κάθε περίπτωση, ο κ. Κράνταλ αθώωσε τον Δρ. Κάρτερ και οι Εβραίοι βγήκαν έξω μουρμουρίζοντας.

Είναι μάλλον ασυνήθιστο και αξιοσημείωτο γεγονός, η αθώωση ενός ανθρώπου εναντίον του οποίου οι Εβραίοι είχαν κινήσει την κατηγορία και εναντίον του οποίου ο γραμματέας του Συμβουλίου Εβραίων Υπουργών είχε εκφράσει την προαναφερθείσα απειλή.

Ο Δρ. Κάρτερ επέστρεψε στο σχολείο Erasmus. Πήρε από το Εκπαιδευτικό Συμβούλιο το διορισμό του για τους επόμενους μήνες. Τα πράγματα φαινόταν να προχωρούν όπως πριν.

Στη συνέχεια, μια μέρα όλοι οι διδάσκοντες στα «Τρέχοντα Γεγονότα» στα δημόσια σχολεία της Νέας Υόρκης έλαβαν ταυτόχρονη ειδοποίηση ότι πρέπει να απέχουν από τη συζήτηση για τα εβραϊκά και τα ιρλανδικά ζητήματα.

Με τον σιωνισμό να στριμώχνει τις εφημερίδες και να προκαλεί πόλεμο στη Μεσοποταμία και να υπαγορεύει την πολιτική των διπλωματικών τμημάτων της Μεγάλης Βρετανίας και των Ηνωμένων Πολιτειών· με το ιρλανδικό ζήτημα κορυφαίο στο μυαλό εκατομμυρίων και χρωματίζοντας την πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών καθώς και αμφισβητώντας την πλήρη ικανότητα της βρετανικής κυβέρνησης, – δηλαδή, με τα δύο κορυφαία «Τρέχοντα Γεγονότα» να βράζουν σε όλο τον κόσμο, δόθηκαν εντολές μέσω του Εκπαιδευτικού Συμβουλίου της Νέας Υόρκης ότι οι καθηγητές πρέπει να παραμείνουν με το στόμα κλειστό.

Ήταν φανερό τι είχε συμβεί. Ο ραβίνος Λέβι και όσοι συνεργάζονταν μαζί του, έχοντας αποτύχει στην προσωπική τους επίθεση, είχαν πετύχει αυτό που ήθελαν με άλλο τρόπο – με μια εντολή που δόθηκε στους καθηγητές να μην μιλούν για το εβραϊκό ή το ιρλανδικό ζήτημα.

Γιατί να δελεάσεις τους Ιρλανδούς; Οι Ιρλανδοί δεν διαμαρτυρήθηκαν για τη συζήτηση του ιρλανδικού ζητήματος. Οι Ιρλανδοί ήθελαν να συζητηθεί το ιρλανδικό ζήτημα· πίστευαν ότι η επιτυχία του ζητήματος εξαρτιόταν από ευρεία και ελεύθερη συζήτηση. Είναι πέρα από τη σφαίρα της φαντασίας να πούμε ότι οι Ιρλανδοί θα ζητούσαν, ή θα ήθελαν να εγκριθεί μια φίμωση στη λαϊκή συζήτηση για τις ιρλανδικές υποθέσεις.

Όσον αφορά τον Δρ. Κάρτερ, το κοινό του τού έκανε ερωτήσεις για το Ιρλανδικό Ζήτημα για τρία χρόνια. Στο Y.M.C.A., στο δημόσιο σχολείο, στο φόρουμ των ανθρώπων, παντού του είχαν ζητηθεί πληροφορίες σχετικά με τη μία ή την άλλη φάση του Ιρλανδικού ζητήματος· και όντας καλά ενημερωμένος άνθρωπος μπόρεσε να δώσει απαντήσεις. Μάλιστα, λέγεται ότι στην επόμενη διάλεξη που έδωσε στο γυμνάσιο Erasmus, μετά τη συνάντηση με τον ραβίνο Λέβι, το κοινό έκανε ερωτήσεις που αφορούσαν το Ιρλανδικό ζήτημα και ο κ. Κράνταλ που ήταν παρών, δεν

βρήκε λόγο για κριτική.

Ωστόσο, αμέσως μετά ήρθε η διαταγή να τηρηθεί πλήρης σιωπή για το Ιρλανδικό Ζήτημα. Γιατί;

Ακόμα και ένας πρωτάρης στην εβραϊκή πολιτική ξέρει την απάντηση. Το Ιρλανδικό ζήτημα μπήκε για να καμουφλάρει το θέμα του εβραϊκού ζητήματος. Αυτή είναι μια πολύ συνηθισμένη εβραϊκή πρακτική: οποιοδήποτε μη Εβραϊκό όνομα θα χρησιμεύσει για απόκρυψη!

Φανταστείτε έναν Ιρλανδό και την οικογένειά του να παρακολουθούν μια βραδινή διάλεξη με θέμα «τρέχοντα γεγονότα» και να κάνουν μια ερώτηση σχετικά με την κατάσταση στην Ιρλανδία. Φανταστείτε τον ομιλητή να λέει: «Μου απαγορεύεται να αναφέρω την Ιρλανδία, το Ιρλανδικό ή το Ιρλανδικό ζήτημα σε αυτό το κτίριο.» Ο Ιρλανδός, όντας λευκός, δεν θα αργούσε να δει ότι με κάποιο τρόπο υφίστατο διακρίσεις. Θα απαιτούσε να του πουν γιατί ο λέκτορας δεν τολμούσε να αναφέρει το θέμα. Και, καθώς απαγορευόταν να αναφέρει τους Εβραίους, ο λέκτορας δεν θα μπορούσε να πει: «Αυτοί οι Εβραίοι που βρίσκονται στο Εκπαιδευτικό Συμβούλιο έχουν θέσει το ταμπού τους και στους Εβραίους και στους Ιρλανδούς!». Θα παραβίαζε τους κανόνες ακόμα και αν του έδινε εξηγήσεις.

Αλλά φανταστείτε τον Ιρλανδό να μπαίνει στην ίδια κατηγορία με τον Εβραίο – τον Ιρλανδό που θέλει τη δημοσιότητα, με τον Εβραίο που τη φοβάται! Πόσο καιρό θα χρειαζόταν ένας Ιρλανδός για να καταλάβει ότι αυτό που προοριζόταν να είναι διάκριση υπέρ του Εβραίου ήταν διάκριση σε βάρος των Ιρλανδών.

Κι όμως, αυτό ακριβώς προκάλεσαν οι Εβραίοι της Νέας Υόρκης στο σύστημα των δημόσιων διαλέξεων για να εκφράσουν τη θέση τους εναντίον ενός χριστιανού κληρικού που είχε πει μια πολύ γνωστή αλήθεια για τους Εβραίους.

Φυσικά, σε μια τέτοια εντολή δεν υπάρχει τίποτα που θα φαινόταν στον Εβραίο σαν ανατρεπτικό. Η καταστολή είναι η πρώτη του σκέψη. Καταπιέστε την εφημερίδα! Καταργήστε την έρευνα! Καταπιέστε τους ρήτορες! Καταπνίξτε τη συζήτηση για τη μετανάστευση! Καταπνίξτε τα γεγονότα για το θέατρο, για το χρηματικό σύστημα, για το σκάνδαλο του μπέιζμπολ, για την επιχείρηση λαθρεμπορίου αλκοόλ! Καταπιέστε τους ομιλητές της πόλης της Νέας Υόρκης! Απολύστε τους από τις δουλειές τους εκτός κι αν σηκωθούν σαν φωνογράφοι και απαγγείλουν αυτό που υπαγορεύουν άνδρες σαν τους φύλακες ραβίνους της Νέας Υόρκης!

Η εντολή ήταν εβραϊκή σε κάθε στοιχείο της. Και σαν Αμερικανός πολίτης που δεν πίστευε ότι η αμερικανική ελευθερία του λόγου θα έπρεπε να είναι ένα παιχνίδι στα χέρια ενός πλήθους ξένων, ο Δρ. Κάρτερ παραιτήθηκε από τη διδακτορική του θέση. Σήμαινε σοβαρή ταλαιπωρία και οικονομική απώλεια γι’ αυτόν να το κάνει στα τέλη Δεκεμβρίου, όταν άργησε να κάνει περαιτέρω σχέδια για τον χειμώνα, αλλά διακυβευόταν μια αρχή και παραιτήθηκε.

Αμέσως το θέμα μπήκε στις εφημερίδες και έγινε η συνηθισμένη φασαρία – οι Εβραίοι συγγραφείς εκτόξευαν απερίσκεπτα απειλές· μερικοί δειλοί Αμερικάνοι ρωτούσαν τι ερχόταν στην Νέα Υόρκη! Μια εφημερίδα κυκλοφόρησε με ένα αμερικανικό άρθρο που υπερασπιζόταν το δικαίωμα της ελευθερίας του λόγου, αλλά άλλαξε κάπως τον τόνο της όταν δέχτηκε έναν κατακλυσμό από εβραϊκές διαμαρτυρίες που απειλούσαν την εφημερίδα με τη δυσαρέσκεια των Εβραίων.

Ένας άνδρας λιγότερων ικανοτήτων και χαμηλότερου επιπέδου από τον Δρ. Κάρτερ μπορεί να είχε κατακλυστεί από την καταιγίδα. Αλλά αυτός χτύπησε στο βράχο και στάθηκε εκεί. Εκείνη την εποχή δεν ήταν γνωστό ότι είχε πει κάτι επιζήμιο για τους Εβραίους, και δεν είναι γνωστό ότι έκανε μεταγενέστερες παρατηρήσεις σχετικά με την εμπειρία του. Δηλαδή, δεχόμενος επίθεση από τους Εβραίους, δεν είναι γνωστό ότι τους επιτέθηκε σαν ανταπόδοση. Είναι πολύ πιθανό να τον παρακινήσουν να ξανακάνει το κόλπο του Μάντισον Κλίντον Πίτερς και να μιλήσει επαινώντας τους, δίνοντάς τους τον συνηθισμένο έπαινο που έφτιαξαν οι ίδιοι για δική μας κατανάλωση. Όμως, παρόλα αυτά, βρέθηκε, χωρίς να φταίει, στο επίκεντρο της εκδικητικής πολιτικής που ακολουθεί αυτόν που λέει την αλήθεια. Μπορεί να είναι δυσάρεστο για τον Δρ. Κάρτερ να αφηγούμαστε έτσι την ιστορία του, αλλά αν ξεκινήσει εκ νέου τις μελέτες του για την ιστορία και τον χαρακτήρα του διεθνούς Εβραίου, θα βρει στη δική του εμπειρία ένα πολύτιμο σχόλιο επ’ αυτού.

Ο Δρ. Κάρτερ είναι μόνο ένας από τους πολλούς. Υπάρχουν δάσκαλοι στη Νέα Υόρκη που θα μπορούσαν να ξεδιπλώσουν μια ιστορία που θα ξεσήκωσε θύελλα αγανάκτησης – αλλά ποτέ δεν βρέθηκε κάποιος να πει την ιστορία τους ή να πάρει το μέρος τους. Πολλές από αυτές τις ιστορίες βρίσκονται στην κατοχή της «The Dearborn Independent».

«The Dearborn Independent», τεύχος 19 Νοεμβρίου 1921

LXXV

Το εβραϊκό ζήτημα στην τρέχουσα μαρτυρία

Το εβραϊκό ζήτημα συνεχίζει να προσελκύει όλο και περισσότερη προσοχή. Σε πολλές πλευρές παρατηρείται μια νέα τάση προς την ελευθερία του Τύπου και η αλήθεια που κρύβεται εδώ και καιρό αρχίζει σιγά-σιγά να λέγεται. Αξίζει τον κόπο, προτού προχωρήσουμε σε άλλες φάσεις της μελέτης του εβραϊκού ζητήματος, να παρουσιάσουμε σε αυτό το άρθρο μερικά από τα ενημερωτικά ή επιβεβαιωτικά άρθρα που έχουν εμφανιστεί στον δημόσιο τύπο. Δεν χρειάζεται να ειπωθεί ότι, με μια μοναδική πιθανή εξαίρεση, κανένας από τους συγγραφείς ή τις δημοσιεύσεις που αναφέρονται εδώ δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί «αντισημιτικός». Ούτε ο πιο παράλογος Εβραίος δεν θα μπορούσε να προσθέσει αυτόν τον όρο σε οποιονδήποτε συγγραφέα ή δημοσίευση που αναφέρεται εδώ.

Το «Associated Press» έστειλε ένα μήνυμα που τυπώθηκε σε αμερικανικές εφημερίδες της 24ης Αυγούστου, που έχει ως εξής:

«Χιλιάδες Ρώσο-εβραίοι περνούν τα σύνορα της Εσθονίας, της Λιθουανίας και της Πολωνίας κάθε μήνα, πολλοί φεύγουν από το σοβιετικό έδαφος κάτω από την προστασία ανώτατων αξιωματούχων των Μπολσεβίκων, σύμφωνα με ταξιδιώτες στα συνοριακά κράτη που πρόσφατα επέστρεψαν εδώ. Η άποψη στα γειτονικά κράτη είναι ότι η έξοδος οφείλεται στον φόβο μιας κρίσης που πλησιάζει.»

«Το γεγονός ότι δεν εμφανίστηκε κανένα αξιόλογο οργανωμένο ρωσικό αντιμπολσεβίκικο κίνημα από τότε που διαλύθηκαν οι δυνάμεις του βαρόνου Πιότρ Νικολάγιεβιτς Βράνγκελ, κάνει τους παρατηρητές της κατάστασης εδώ να πιστεύουν ότι, εάν συμβεί η ανατροπή των Σοβιετικών αυτόν τον χειμώνα, θα έχει χαρακτήρα λαϊκής εξέγερσης που θα υποστηρίζεται από τέτοια στρατεύματα που δεν βρίσκονται στο μέτωπο. Πολλοί φοβούνται ότι θα οδηγήσει σε ένα ευρέως διαδεδομένο αντιεβραϊκό πρόγραμμα.»

«Για αυτούς τους λόγους, κάθε εβραϊκή οικογένεια με μέσα και πολλοί που είναι άποροι, προσπαθούν να φύγουν από τη Ρωσία. Δεν επιθυμούν να μείνουν στη Λιθουανία ή στην Εσθονία, αλλά επιδιώκουν να εισέλθουν στη Γερμανία, με την ιδέα να φτάσουν τελικά στην Αμερική.»

Για να δώσουμε στον αναγνώστη το υπόβαθρο αυτού του φόβου, προσφέρουμε μέρος μιας επιστολής από το Κίσινεφ που ελήφθη από έναν από την Βόρεια Ντακότα:

«Αγαπητέ μου φίλε Γκούτσε,...»

«Για ένα μήνα δεν έφτασε κανένας φυγάς, αλλά τώρα πάλι πολλοί από αυτούς έρχονται από την Ουκρανία στη Βεσσαραβία, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι Εβραίοι. Είναι πολύ διαφορετικοί από τους ποηγούμενους φυγάδες· γιατί φορούν ακριβά ρούχα, γούνες, έχουν πολύτιμους λίθους, κοσμήματα και ούτω καθεξής, πράγματα που βλέπαμε πριν από τον πόλεμο μόνο στους πολύ ευκατάστατους, στους ιδιοκτήτες γης και τους παρόμοιους· έχουν χρήματα και πράγματα αξίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτοί οι φυγάδες είχαν ηγετικές θέσεις στο καθεστώς των μπολσεβίκων, ίσως ήταν κομισάριοι, ή ακόμα και «δικαστές» στα «δικαστήρια αίματος της Ιεράς Εξέτασης» της λεγόμενης "Vserossiyskaya chrezvychaynaya komissiya (VChK) Πανρωσική Έκτακτη Επιτροπή" ή για συντομία "Tscheka" – τα πορτοφόλια τους και οι τσέπες είναι γεμάτες, όχι με άχρηστα χαρτονομίσματα – γιατί οι ίδιοι τα έχουν φτιάξει, εκατομμύρια και δισεκατομμύρια από αυτά, τα οποία είχαν πετάξει μπροστά στη χριστιανική «φάρα», τα «γκογίμ» – πολλά λεφτά και πολύτιμα κοσμήματα που δεν δείχνουν πια ίχνη αίματος και δακρύων, αλλά λάμπουν και λάμπουν όπως εκείνες τις ευτυχισμένες ώρες που τα είχαν οι νόμιμοι κάτοχοί τους.»

«Αλλά οι άνθρωποι εκεί (στη Ρωσία) αφυπνίζονται· αναρωτιούνται για την πηγή όλου αυτού του τρόμου. Τα παιδιά του Ιούδα ξέρουν την απάντηση σε αυτό, αλλά προτιμούν να εγκαταλείψουν το έδαφος που γίνεται ανασφαλές και δεν μπορούν να σταθούν· τα πράγματα σκουραίνουν γι' αυτούς. Η Νέμεσις σηκώνει το κεφάλι της από το αθώο αίμα που καλεί τους ουρανούς για εκδίκηση. Ναι, φοβούνται το αποτέλεσμα των πράξεών τους και θέλουν να σώσουν το τομάρι τους πριν να είναι πολύ αργά. Αυτό το καταφέρνουν, αλλά δεν τους επιτρέπεται πάντα να κρατούν τις γούνες, τις πέτρες και τα πολύτιμα μέταλλα τους· παρέβλεψαν τους Ρουμάνους. Αυτοί οι άνθρωποι είναι πολύ ματαιόδοξοι και άπληστοι για τα ακριβά πράγματα! Οι νεοφερμένοι είναι καθ' οδόν για την Αμερική και οι πόρτες σε όλα τα σύνορα τους ανοίγονται πρόθυμα, ακόμα και στους στρατιώτες. Και πάλι αποκλειστικά! Όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο! Νομίζω ότι κάποια μέρα η Αμερική θα έχει τόσους πολλούς Σημίτες που αυτοί (οι Σημίτες) θα θεωρούνται το ίδιο με τις έγχρωμες, τις μαύρες, τις κίτρινες και τις καφέ φυλές.»

«Φαντάσου για μια στιγμή ότι δεν υπήρχαν Σημίτες στην Ευρώπη. Θα ήταν τόσο τρομερή τώρα η τραγωδία; Μετά βίας! Έχουν ξεσηκώσει τους λαούς σε όλες τις χώρες, τους έχουν υποκινήσει σε πόλεμο, επανάσταση και κομμουνισμό. Πιστεύουν στο ρητό ότι "όπου υπάρχουν ταραγμένα

νερά υπάρχει και καλό ψάρεμα".»

«Αλλά αρκετά με τον "εκλεκτό λαό". Κάποια μέρα θα θερίσουν ό,τι έχουν σπείρει...»

«...Μια άλλη εικόνα – Κάθε τρεις-τέσσερις μέρες διεξάγεται στην πόλη μια "razzia" (έρευνες στα σπίτια, ληστρικές επιδρομές). Ο τρόμος, ο φόβος και η καταπίεση διώχνουν τον κόσμο από τους δρόμους, αναζητώντας κρυψώνες. Οι άνθρωποι δεν εργάζονται, δεν τρώνε και δεν κοιμούνται. Μόνο καταφύγια, και περίπολοι που τις βρίζουν φαίνονται στους δρόμους με τα θύματά τους. Με αυτόν τον τρόπο συχνά συλλαμβάνονται 200 ή 300 άτομα: πρώην πολιτικοί και στρατιωτικοί, δάσκαλοι, γαιοκτήμονες, επιχειρηματίες και ούτω καθεξής (μόνο Χριστιανοί, σπάνια Εβραίοι)· ανάμεσά τους και γυναίκες. Αυτή η ομάδα στη συνέχεια οδηγείται στην "Tscheka". Μπροστά από την ομάδα βρίσκονται 40 με 50 ένοπλοι κόκκινοι φρουροί, πεζοί και πάνω σε άλογα, δεξιά και αριστερά περίπου ίδιος αριθμός φρουρών, στο πίσω μέρος πολλές άμαξες ή ένα αυτοκίνητο με πολυβόλο , και πίσω από αυτό πάλι πεζοί και ιππείς. Όταν εμφανίζεται αυτή η ομάδα στους δρόμους, όλοι φεύγουν τρομαγμένοι· οι ένοικοι των σπιτιών κρυφοκοιτάζουν μέσα από ρωγμές και σφίγγουν την καρδιά τους για να δουν – τι; – Πατέρας, αδελφός, γιος ή άλλοι συγγενείς απομακρύνονται από τα κάποτε ευτυχισμένα σπίτια τους, ίσως για να μην επιστρέψουν ποτέ ξανά. Αυτό το ξέρουν, αυτοί που είναι πίσω από πόρτες και παράθυρα, όπου ακούγονται υστερικά ξόρκια και θάνατοι από καρδιακές συγκοπές. Οι λέξεις δεν μπορούν να εκφράσουν τον τρόμο όλων.»

«Και μετά στην "Tscheka"; Υπάρχουν νέοι, κυρίως περιτομημένοι, συχνά μισομεθυσμένοι ή εντελώς μεθυσμένοι! Εάν υπάρχουν προσωπικοί εχθροί μεταξύ των «κριτών», οι άτυχοι εκτελούνται είτε την ίδια μέρα είτε την επόμενη, αλλά μερικές φορές επίσης «δικάζονται» όπως «δίκαζαν» τους αιρετικούς στους θαλάμους της Ιεράς Εξέτασης. Αρκετά από αυτά τα πλάσματα της "Tscheka" και ειδικά κάποιος Βίχμαν – ένας Εβραίος, φυσικά – συνεχίζουν να τρομοκρατούν· είναι ο τρόμος και ο φόβος της πόλης· σκοτώνει ακόμη και Μπολσεβίκους Επιτρόπους και τις γυναίκες τους, αν αποκαλύψει καμιά φορά έστω και ένα ανθρώπινο συναίσθημα.»

«Φοβούνται τα αντίποινα και βιάζονται να περάσουν τα σύνορα, φορτωμένοι με τιμαλφή.»

«Περισσότερος πόνος προκαλείται στις πόλεις από την πείνα και το κρύο. Τα νεκρά σώματα θάβονται χωρίς φέρετρα και συχνά χωρίς ρούχα. Το πώς κατοικούν οι άνθρωποι στα σπίτια θα το αφηγηθώ ίσως την επόμενη εβδομάδα. Αρκετά για σήμερα. Φ. Χορχ.»

Η ελευθερία του Βαλκάνιου Εβραίου από την πείνα και τα βάσανα που ταλαιπωρούν τους γηγενείς λαούς εκφράζεται έντονα στα λόγια ενός Αμερικανού:

«Το πλοίο μας είναι το πρώτο που μπήκε στο Λιμπάου σε μια ειρηνική

αποστολή μετά τον πόλεμο, λένε. Εν πάση περιπτώσει, η άφιξή μας έχει προκαλέσει μεγάλο ενθουσιασμό, λόγω του φορτίου τροφίμων που έχουμε για αυτούς τους ανθρώπους. Αυτή τη στιγμή είμαστε δεμένοι σε μια προκυμαία, σε ένα στενό ρέμα που φαίνεται να είναι και υπόνομος. Το ξεφόρτωμα του αλευριού μας είναι ένα ευαίσθητο έργο λόγω της τρομερής πείνας του πλήθους που μας παρακολουθεί. Όποτε ανοίγει ένα τσουβάλι, οι άνθρωποι παλεύουν να πάρουν λίγο αλεύρι από το έδαφος, που το βάζουν σε κονσερβοκούτια μαζί με μια καλή δόση βρωμιάς που ανακατεύεται σε αυτό... Όλοι έχουν ένα τενεκέ και το μεσημέρι γίνεται σχεδόν φασαρία για έναν κουβά με φλούδες πατάτας που πετάχθηκαν στο νερό. Ο κόσμος έδενε κορδόνια στα κουτάκια του και πήγαινε για ψάρεμα για τις φλούδες. Όλη μέρα στέκονται και μας εκλιπαρούν για φαγητό... Δεν είναι και ευχάριστο θέαμα – αυτό το πλήθος από αδυνατισμένους, ασπροπρόσωπους άνδρες και γυναίκες και παιδιά με μεγάλα μάτια.»

«Το πιο αισχρό σε όλα αυτά είναι οι δεκάδες Εβραίοι που πετάγονται σαν κίσσες μέσα στο πλήθος. Είναι νέοι, περιποιημένοι και ακμαίοι. Φορούν καλαμένια καπέλα, τα νέα ψάθινα καπέλα και μοιάζουν με αυτούς που βλέπετε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν έχουν τίποτα κοινό με τους άλλους ανθρώπους. Έχουν χρήματα, άφθονα, και φαίνεται να πιστεύουν ότι αυτό το πλοίο είναι ένας πλωτός γυρολόγος και κατάστημα καπνού. Ανεβαίνουν στη σανιδόσκαλα και κουνάνε στον αέρα βρετανικά χαρτονομίσματα των πέντε λιρών, προσφέροντάς τα για ένα κουτί τσιγάρα. Ή, έχουν χρυσά ρολόγια που θα τα ανταλλάξουν με μερικά κιλά σαπούνι. Από τα βλέμματα με τα οποία τους κοιτούν οι άλλοι, δεν αναρωτιέμαι που ακούμε για περιοδικές σφαγές των Εβραίων στη Ρωσία. Αυτοί οι τύποι φαίνονται να ευημερούν πάρα πολύ σε σύγκριση με τον υπόλοιπο πληθυσμό.»

Ο περίεργος χαρακτήρας της εβραϊκής σκληρότητας στη Ρωσία είναι εντελώς ασύμφωνος με τον χαρακτήρα των Εβραίων, όπως τον έχουν μάθει να τον αντιλαμβάνονται οι Αμερικανοί, που ακόμη και η «The Dearborn Independent», στην προσπάθειά της να παρουσιάσει μια συνεπή περιγραφή των εβραϊκών δραστηριοτήτων που σχετίζονται με τις Ηνωμένες Πολιτείες, δεν έχει ανοίξει αυτή την ειδική φάση της μελέτης της εβραϊκής ψυχολογίας. Ο σαδισμός που επιδεικνύεται σε όλη τη ρωσική τρομοκρατία έχει αναφερθεί εν συντομία στο «Η παγκόσμια σημασία της ρωσικής επανάστασης», του Τζορτζ Πιτ-Ρίβερς.

Υπάρχει, ωστόσο, αμερικανική εβραϊκή μαρτυρία για το ίδιο θέμα. Βρίσκεται στην τριμηνιαία εφημερίδα της Εβραϊκής Χριστιανικής Συμμαχίας του Απριλίου 1921. Σε ένα άρθρο με τίτλο «Ο διωγμός δεν είναι το μονοπώλιο του Χριστιανισμού και είναι αντίθετος με τις αρχές του», ο αιδεσιμότατος Μ. Μάλμπερτ, της Οττάβα του Οντάριο, λέει:

«Πρέπει τώρα να ασχοληθούμε με το τελευταίο μας θέμα. Οι Εβραί-

οι κατηγορούν τον Χριστιανισμό για το διωκτικό του πνεύμα. Θεωρούν τερατώδες να διώκουν ένα άλλο άτομο για τις πεποιθήσεις του. Τώρα, το ερώτημα είναι, αυτοί είναι απαλλαγμένοι από αυτό το διωκτικό πνεύμα; Θα δείξω ότι η πραγματική θρησκευτική δίωξη είναι αποκλειστικά εβραϊκή και ότι οι ίδιοι υπήρξαν οι αδυσώπητοι διώκτες. Το έτος 120 π.Χ., ο Ιωάννης Υρκανός, γιος του Σίμωνα, ο τελευταίος από τους Μακκαβαίους αδελφούς, που πολέμησαν εναντίον των Συριακών στρατευμάτων για την υπεράσπιση της θρησκείας τους, καταδίωξε άλλες θρησκείες. Κατέστρεψε τον Σαμαρειτικό Ναό στο όρος Γερεζίν. Στη συνέχεια, κατέκτησε τους Ιδουμαίους και τους επέβαλε να ακολουθούν την περιτομή και τα υπόλοιπα ιουδαϊκά έθιμα. Το ότι έκανε λάθος επιβάλλοντας τη θρησκεία του σε έναν απρόθυμο λαό, μπορεί να φανεί στην προδοτική Ηρωδιανή δυναστεία, των Ιδουμαίων προσήλυτων, που ήταν κατάρα για το εβραϊκό έθνος.»

«Το μισαλλόδοξο θρησκευτικό πνεύμα μεταξύ των ίδιων των Εβραίων είναι μοναδικό στην ιστορία. Στους πρίγκιπες των Μακκαβαίων η βασιλεία και το αρχιερατείο ενώθηκαν σε ένα πρόσωπο, τον βασιλιά Αλέξανδρο, τρίτο γιο του Ιωάννη Υρκάνου, ο οποίος ήταν Σαδδουκαίος. Γι’ αυτό οι Φαρισαίοι τον μισούσαν. Το έτος 95 π.Χ., στην εορτή της Συγκομιδής, καθώς λειτουργούσε με την αρχιερατική του ιδιότητα στο Ναό, αντί να ρίξει το νερό στο θυσιαστήριο, το έχυσε στα πόδια του. Το εκκλησίασμα που προσκυνούσε με κλαδιά φοίνικα και τα κίτρα στα χέρια, βλέποντας το νερό που χύθηκε στα πόδια του αρχιερέα, άρχισε να του πετά τα κίτρα. Η ζωή του βασιλιά βρισκόταν σε κίνδυνο και αναγκάστηκε να καλέσει σε βοήθειά του μισθοφόρους από την Κιλικία και την Πισιδία. Αυτοί έπεσαν πάνω στον κόσμο και σκότωσαν 6.000 μέσα στον περίβολο του Ναού. Η εχθρότητα των Φαρισαίων ήταν σκληρή εναντίον του βασιλιά και το μίσος τους δεν είχε όρια. Αλλά ο βασιλιάς προσπάθησε να κάνει ειρήνη μαζί τους. Κάλεσε λοιπόν τους αρχηγούς τους και τους είπε ότι είχε κουραστεί από τις διαμάχες και ότι επιθυμούσε την ειρήνη. Ποιοι ήταν οι όροι τους; Απάντησαν, ο θάνατος του βασιλιά. Τότε ουσιαστικά βάλθηκαν να προδώσουν τη χώρα τους. Κάλεσαν τον βασιλιά της Συρίας, Δημήτριο Γ΄ τον Εύκαιρο να εισβάλει στην Παλαιστίνη και του πρόσφεραν δόλια τη βοήθειά τους. Ο Δημήτριος Γ΄ ο Εύκαιρος εισέβαλε στην Ιουδαία με 43.000 άνδρες. Οι Φαρισαίοι κράτησαν την υπόσχεσή τους και πολέμησαν στο στρατόπεδο του εχθρού της χώρας τους εναντίον του βασιλιά τους, ο οποίος τελικά ηττήθηκε. Ο φτωχός βασιλιάς, ο απόγονος των ηρωικών Μακκαβαίων, περιπλανήθηκε στα βουνά του Εφραίμ. Στο τέλος, 6.000 Φαρισαίοι, αντιλαμβανόμενοι έγκαιρα τις επεκτατικές προθέσεις του Δημητρίου του Γ΄ εγκατέλειψαν το στρατό του και επέστρεψαν κοντά του από το στρατόπεδο των Σύριων. Με αυτούς τους 6.000 μετανοούντες, μπόρεσε να διώξει τους Σύρους από την Ιουδαία. Όμως η πλειονότητα παρέμεινε εχθρική και έκανε πόλεμο εναντίον του, αλλά τελικά ηττήθηκαν και καρ-

πώθηκαν τους καρπούς της τιμωρίας που τους άξιζε.»

«Ο ίδιος ο Εβραίος βασιλιάς ήταν μισαλλόδοξος και ανάγκασε πολλές ειδωλολατρικές πόλεις να ασπαστούν τον Ιουδαϊσμό· όσες αρνήθηκαν καταστράφηκαν. Ο Σίμον μπεν Σέταχ πρόεδρος του συνεδρίου, καταδίκασε 80 γυναίκες να σταυρωθούν για μαγεία. Ο γιος του Σίμον μπεν Σέταχ κατηγορήθηκε από τους εχθρούς του για κάποια παραβίαση ενός θρησκευτικού κανόνα και παρόλο που ο ίδιος ο πατέρας τον ήξερε ότι ήταν αθώος, ωστόσο τον καταδίκασε σε θάνατο και τον άφησε να εκτελεστεί.»

«Μεταξύ του οίκου Χιλέλ και του οίκου Σαμάι υπήρχε συνεχώς αίμα. Η δίκη και η εκτέλεση του Ιησού ήταν το φυσικό αποτέλεσμα της θρησκευτικής μισαλλοδοξίας. Η μεγαλύτερη υπηρεσία προς τον Θεό που ένας Εβραίος πίστευε ότι ήταν δυνατή ήταν η δίωξη των χριστιανών. Ο ραβίνος Ταρφόν είπε ότι το Γίλιον, δηλαδή τα Ευαγγέλια και όλα τα γραπτά των Μινίμ*, δηλαδή οι Αποστολικές Επιστολές, πρέπει να καούν ακόμη και με το άγιο όνομα του Θεού μέσα τους. Υποστήριξε ότι ο Χριστιανισμός ήταν πιο επικίνδυνος από τον παγανισμό και προτιμούσε να πάει σε έναν ειδωλολατρικό Ναό παρά σε ένα σπίτι των Μινίμ. Μια κατάρα κατά των Μινίμ εισήχθη στις εβραϊκές καθημερινές προσευχές εκείνη την εποχή, η οποία χρησιμοποιείται ακόμα από τις εκκλησίες. Ο Σιμόν Μπάρ Κόχμπα, ο ψεύτικος Μεσσίας, καταδίωξε τους Χριστιανούς χωρίς έλεος. Ακόμη και την εποχή του Ιουστινιανού, τον έκτο αιώνα, οι Εβραίοι έσφαξαν χριστιανούς στην Καισάρεια και κατέστρεψαν τις εκκλησίες τους. Όταν ο Στεφάνους, ο κυβερνήτης, προσπάθησε να υπερασπιστεί τους χριστιανούς, οι Εβραίοι έπεσαν πάνω του και τον σκότωσαν. Το 608, οι Εβραίοι της Αντιόχειας έπεσαν πάνω στους χριστιανούς γείτονές τους και τους σκότωσαν με φωτιά και τσεκούρι. Ο Πατριάρχης Αναστάσιος, επώνυμος Σιναΐτης, κακοποιήθηκε επαίσχυντα από αυτούς και το σώμα του σύρθηκε στους δρόμους, προτού τελικά θανατωθεί. Περίπου το 614, οι Πέρσες προέλασαν στην Παλαιστίνη και οι Εβραίοι, αφού εντάχθηκαν μαζί τους, έσφαξαν τους Χριστιανούς και κατέστρεψαν τις εκκλησίες τους. Ενενήντα χιλιάδες χριστιανοί χάθηκαν μόνο στην Ιερουσαλήμ. Οι Εβραίοι περίμεναν μια ανταμοιβή από τους Πέρσες, αλλά τους αντιμετώπισαν χειρότερα απ' ό,τι οι χριστιανοί. Το 628, ο αυτοκράτορας Ηράκλειος είχε ανακαταλάβει την Παλαιστίνη από τους Πέρσες και όταν περνούσε από την Τιβεριάδα τον διασκέδαζε ένας πλούσιος Εβραίος ονόματι Βενιαμίν, ο ίδιος άνθρωπος που κάλεσε τους Εβραίους να ενωθούν με τους Πέρσες εναντίον των Βυζαντινών· ο αυτοκράτορας τον ρώτησε τι τον έκανε να δείξει τόση μεγάλη έχθρα εναντίον των Χριστιανών και εκείνος απάντησε ότι ήταν εχθροί της θρησκείας του. Ωστόσο, ισχυρίζονται ότι η προφητεία του Ησαΐα στο πεντηκοστό τρίτο κεφάλαιο σ' αυτούς έχει εκπληρωθεί. "Βασανίστηκε

* «Minim» όρος που χρησιμοποιείται στο Ταλμούδ κυρίως για τους αιρετικούς Εβραίους αλλά και για τους χριστιανούς (κυρίως του εβραίο-χριστιανούς).

και αρρώστησε, αλλά δεν άνοιξε το στόμα του.” Καταδίωξαν ακόμη και τον Μωάμεθ στα αρχικά στάδια της καριέρας του. Προκατέλαβαν τους Άραβες αρχηγούς εναντίον του, βοήθησαν τους εχθρούς του να τον δυσφημήσουν και προσπάθησαν να τον αποξενώσουν από τους οπαδούς του.»

Το άρθρο συνεχίζει να αναφέρει αναλυτικά τις διώξεις στις οποίες υπέβαλαν οι Εβραίοι τους δικούς τους προοδευτικούς ανθρώπους. Θυμίζει την προειδοποίηση που δόθηκε στον ραβίνο Ισάακ Μάιερ Γουάιζ από τον ραβίνο Μαξ Λίλιενταλ, όταν ο πρώτος παρότρυνε τη μεταρρύθμιση του Ιουδαϊσμού: «Αν θέλεις να είσαι Χριστός, πρέπει να περιμένεις να σταυρωθείς». («Ισάακ Μάιερ Γουάιζ», σελ. 92)

Οι αναγνώστες του «Άνοδος και Πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας» του Έντουαρντ Γκίμπονς, θα θυμούνται ότι στον Τόμο 1, Κεφάλαιο 16, έγραψε σοβαρά λόγια για τη σκληρότητα των Εβραίων. Θα συμφωνήσετε ότι μόνο τα αρχεία της πιο συγκλονιστικής σκληρότητας θα μπορούσαν να οδηγήσουν τον ήρεμο ιστορικό στη χρήση τέτοιων όρων. Οι αναγνώστες θα παρατηρήσουν επίσης, στο απόσπασμα που παρατίθεται εδώ, ότι η επιθυμία για «την αυτοκρατορία της γης» που ενεργοποίησε τους Εβραίους εκείνης της περιόδου είναι η ίδια με αυτή που ανακαλύφθηκε στα Πρωτόκολλα:

«Από τη βασιλεία του Νέρωνα μέχρι τη βασιλεία του Αντώνιου Πίου, ο Εβραίος ανακάλυψε μια σφοδρή ανυπομονησία για την κυριαρχία της Ρώμης, η οποία επανειλημμένα ξέσπασε με τις πιο μανιώδεις σφαγές και εξεγέρσεις. Η ανθρωπότητα είναι συγκλονισμένη από το ρεσιτάλ των φρικτών εγκλημάτων που διέπραξαν στις πόλεις της Αιγύπτου, της Κύπρου και της Κυρήνης, όπου ζούσαν σαν υποτιθέμενοι φίλοι με τους ανυποψίαστους γηγενείς· και μπαίνουμε στον πειρασμό να επικροτήσουμε τα σκληρά αντίποινα που άσκησαν οι λεγεώνες εναντίον μιας φυλής φανατικών, των οποίων οι τρομερές και οι αφελείς δεισιδαιμονίες έμοιαζαν να τους καθιστούν αδυσώπητους εχθρούς όχι μόνο της Ρωμαϊκής Κυβέρνησης, αλλά και του ανθρώπινου είδους. Ο ενθουσιασμός των Εβραίων υποστηρίχτηκε... από την κολακευτική υπόσχεση που άντλησαν από τους αρχαίους χρησμούς τους, ότι σύντομα θα εμφανιζόταν ένας κατακτητής Μεσσίας, προορισμένος να σπάσει τα δεσμά τους και να δώσει στους αγαπημένους του ουρανού την αυτοκρατορία της γης.»

Στις υποσημειώσεις αυτού του αποσπάσματος, ο Γκίμπονς δίνει εξοργιστικές λεπτομέρειες για τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν οι Εβραίοι εκείνης της περιόδου.

Σε όλο αυτό το έργο η Εβραϊκή Ιδέα έχει τη βοήθεια ορισμένων χριστιανικών αιρέσεων που απενοχοποιούν την απανθρωπιά και την ανη-

θικότητα ορισμένων τρόπων ενεργειών λέγοντας ότι «αυτά είναι αναμφίβολα τα μέσα τα οποία ο Θεός δίνει στον Εβραίο για να υλοποιήσει την υπόσχεση του ελέγχου του κόσμου». Αυτή είναι μια μορφή της αντιβιβλικής αντίληψης, της διδασκαλίας ενάντια στις Γραφές, ότι οι Εβραίοι είναι ο Εκλεκτός Λαός του Θεού.

Από όλες τις αιρέσεις που ακολουθούν αυτό το λάθος, καμία δεν είναι πιο δραστήρια από τους λεγόμενους «Ρωσσελίτες» (μάρτυρες του Ιεχωβά), τους οπαδούς του πάστορα Ρώσσελ, και επίσημα γνωστούς ως Διεθνής Ένωση Σπουδαστών της Βίβλου.

Έχει αναφερθεί στο «The Dearborn Independent» από πολυάριθμους μάρτυρες ότι Εβραίοι διερμηνείς σε σημεία αποβίβασης μεταναστών στον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες κυκλοφόρησαν ρωσσελίτικη λογοτεχνία. Το γεγονός ότι ένας Εβραίος θα κυκλοφορούσε οποιοδήποτε είδος χριστιανικής λογοτεχνίας δημιουργεί απορίες για να προκαλέσει έρευνα. Εξηγείται από την περίτεχνη φιλοεβραϊκή προπαγάνδα που διεξάγει ο Ρωσσελισμός.

Για να μην υπεισέλθουμε σε αυτό εκτενώς αυτήν τη στιγμή, αρκεί να αναφερθούμε στη διαφήμιση των φυλλαδίων στις ρωσικές συνοικίες των αμερικανικών πόλεων. Το γεγονός ότι η βιβλιογραφία κυκλοφορεί μεταξύ των Ρώσων και ότι οι συναντήσεις γίνονται σε ρωσικά τμήματα των πόλεων μας φαίνεται να δείχνει την επιθυμία να εξηγηθεί στους εύπιστους Ρώσους ότι και ο μπολσεβικισμός πρέπει να ληφθεί υπόψη σαν μέρος της συγκυρίας με την οποία οι Εβραίοι πρόκειται να αποκτήσουν την παγκόσμια κυριαρχία. Τα εγχειρίδια φέρουν τον τίτλο «Το Πέμπτο Παγκόσμιο Βασίλειο» και σε κάθε συνάντηση που αναφέρεται, οι ομιλητές δήλωναν ότι το 1914 αφαιρέθηκε η κυριαρχία του κόσμου από «εμάς» – δηλαδή από τους μη Εβραίους που είναι οι λεγόμενοι «Εθνικοί» – και δόθηκε στους Εκλεκτούς του Θεού, οι οποίοι, σύμφωνα με αυτή την αίρεση, είναι οι Εβραίοι. Έτσι, η συναίνεση στον μπολσεβικισμό και κάθε άλλη μορφή επαναστατικής ανατροπής είναι συναίνεση στο θέλημα του Θεού.

Η διδασκαλία ότι η παγκόσμια κυριαρχία βρίσκεται ήδη στα χέρια των Εβραίων είναι τόσο νέα, τόσο άσχετη με τις βιβλικές πηγές, ώστε να δικαιολογεί προσεκτικό έλεγχο για πιθανές φιλοεβραϊκές διασυνδέσεις.

Η Παλαιστίνη όμως, δεν είναι ακόμη γεγονός, και άλλοι σπουδαστές της Γραφής βλέπουν στο παρόν πολιτικό κίνημα ένα τολμηρό και προκλητικό σχέδιο που προορίζεται να αποτύχει. Σίγουρα υπάρχουν μεγάλα εμπόδια στον δρόμο – ηθικά εμπόδια, θέματα τιμής και ανθρωπιάς – που δεν υπόσχονται εύκολα να εξαφανιστούν. Οι Εβραίοι του κόσμου ανακαλύπτουν ότι διαβάζουν πάρα πολλά στη διακήρυξη του Μπάλφουρ και ότι η Μεγάλη Βρετανία δεν είναι έτοιμη να παραβιάσει τις υποχρεώσεις της προς τους Άραβες. Οι Εβραίοι ηγέτες αρχίζουν να αισθάνονται το βάρος της πραγματικότητας στον εποικισμό της ίδιας της χώρας. Οι Εβραίοι δεν γυρίζουν πίσω. Όσοι έχουν επιστρέψει είναι, ένας

υπολογίσιμος και σημαντικός αριθμός από αυτούς, μολυσμένοι με τον ρωσικό μπολσεβικισμό.

Οι ίδιοι οι Άγγλοι φαίνονται να έχουν αμφιβολίες για την κατάσταση, όπως φαίνεται από την αποστολή του ανταποκριτή της εφημερίδας «Detroit News» στο Λονδίνο που τυπώθηκε στο τεύχος της 14ης Αυγούστου αυτής της εφημερίδας:

«Έπειτα, υπάρχει η έλλειψη ακριβέστερων πληροφοριών από την Παλαιστίνη. Ο Ύπατος Αρμοστής, σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ, διαβιβάζει εκθέσεις στη βρετανική κυβέρνηση, αλλά δεν δημοσιεύονται. Ακόμη και η αναφορά που έκανε ότι πήγε στην Παλαιστίνη πριν από δύο χρόνια για να ερευνήσει την ακριβή κατάσταση των υποθέσεων δεν έγινε ποτέ δημόσια. Ο λόρδος Σίντενχαμ το ζήτησε στη Βουλή των Λόρδων και, αν και ο Λόρδος Κάρζον απάντησε ότι η έκθεση δεν περιείχε τίποτα ακατάλληλο για δημοσίευση, δεν δόθηκε ποτέ. Κατηγορείται επίσης ότι η Σιωνιστική Επιτροπή διατηρεί αυστηρή λογοκρισία· ότι ακόμη και μια αίτηση προς τον βασιλιά εξαφανίστηκε κατά τη μεταφορά· ότι τα γράμματα πρέπει να γράφονται προσεκτικά. Μια σειρά άρθρων του ειδικού ανταποκριτή των “Times” σταμάτησε ξαφνικά, αν και το τελευταίο, στις 17 Μαΐου, έγραφε, “να συνεχιστεί”.

«Οι ειδήσεις από την Παλαιστίνη είναι πολύ λίγες και κανείς δεν ξέρει αν αυτές που έρχονται είναι αξιόπιστες. Έχει τυπωθεί ότι ο Σερ Χέρμπερτ Σάμιουελ δεν τολμάει να περπατήσει στους δρόμους της Ιερουσαλήμ χωρίς να παρευρίσκεται ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο. Για αυτούς τους λόγους υπάρχει μεγάλη υποψία στην Αγγλία ότι δεν πάνε όλα καλά στην Παλαιστίνη.»

Η πιο ειλικρινής λέξη που έχει ειπωθεί ακόμη για το πολιτικό δίλημμα στο οποίο ο Σιωνισμός τοποθετεί τον Εβραίο, εμφανίστηκε σε ένα άρθρο με τίτλο, «Πολιτικός Ιουδαϊσμός» στο περιοδικό «Χριστιανικός Αιώνας» (Christian Century), του Σικάγο, μια δημοσίευση με σημασία και χαρακτήρα:

«Η πολιτική αφοσίωση είναι μία. Κάτω από την παρούσα παγκόσμια τάξη πραγμάτων δεν παραδέχεται διαίρεση. Οι πολίτες οποιουδήποτε έθνους μπορεί να διατηρούν έναν πλατωνικό θαυμασμό για τα πολιτικά συστήματα των γειτονικών εθνών, αλλά η απόλυτη πίστη τους δεν μπορεί να «πλατωνοποιηθεί». Ο πνευματικός Ιουδαϊσμός είναι ένα πράγμα. Ένα παλαιστινιακό κράτος ή μια εβραϊκή πολιτική οργάνωση οπουδήποτε αλλού, είναι πολύ διαφορετικό πράγμα – τουλάχιστον κατά την εκτίμηση των μη Εβραίων...»

«Μόλις δημιουργηθεί ένα εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη, στο βαθμό που θα γίνει αποδεκτό σαν η κατάλληλη έκφραση του Ιουδαϊσμού, ο Εβραίος της διασποράς πρέπει να παραδώσει τη θρησκεία του. Υπάρχει διαφυγή από αυτό το θέμα; Ο Εβραίος μπορεί να είναι Εβραίος οπουδή-

ποτε, αρκεί η θρησκευτική του προσήλωση να μην έχει πολιτικές επιπτώσεις. Τουλάχιστον μπορεί να είναι ένας αναγνωρισμένος Εβραίος σε κάθε χώρα όπου η θρησκευτική ελευθερία είναι εγγυημένη. Και ακόμη και σε πολιτείες όπου μια καθιερωμένη θρησκεία εκτός από την Εβραϊκή τον αποκλείει από την πληρέστερη και υψηλότερη συμμετοχή στις υποθέσεις του κράτους, μπορεί ακόμα να κρατήσει τη θρησκεία του χωρίς ντροπή.»

«Αλλά ποια θα ήταν η θέση του Εβραίου σε οποιαδήποτε χώρα του σημερινού κόσμου όταν το επάγγελμα της θρησκείας του αναπόφευκτα θα τον ταύτιζε με τις τύχες και τις φιλοδοξίες και τη διπλωματία, ακόμη και με τις στρατιωτικές πολιτικές, ενός πολιτικού κράτους ξένου στην κοινωνία του, την κατοικία και την υπηκοότητά του; Η κατάσταση φαίνεται, τουλάχιστον στο μυαλό των μη Εβραίων, εντελώς αδύνατη. Η αναβίωση του αντισημιτισμού και η εξάπλωσή του σε χώρες όπου μέχρι τώρα δεν έχει επικρατήσει, δεν είναι το λιγότερο ντροπιαστικό από τα αναπόφευκτα αποτελέσματα μιας τέτοιας κίνησης. Πώς μπορεί ο Εβραίος ξένος να διατηρήσει τη δική του πνευματική και ψυχική ακεραιότητα; Δεν είναι καν απαραίτητο να φανταστούμε μια πιθανή κατακρήμνιση πολέμου μεταξύ του νέου εβραϊκού κράτους και της χώρας της ιθαγένειάς του. Ο πόλεμος δεν είναι, ας το ελπίσουμε, η απαραίτητη προϋπόθεση ή ακόμη και η δυνατότητα μεταξύ χωριστών πολιτικών κρατών. Αλλά παραμένει αλήθεια, από την ίδια τη φύση του σημερινού συστήματος πολιτικής οργάνωσης, ότι η πολιτική αφοσίωση είναι μία και δεν μπορεί να διαιρεθεί. Οι Αμερικανοί που κάνουν διακρίσεις ήδη γνωρίζουν καλά ότι η ενωτισμός πρέπει να παραμείνει πνευματικός, φυλετικός ή συναισθηματικός· σε καμία περίπτωση δεν τολμούν να τον σκεφτούν πολιτικό.»

«Αν το προτεινόμενο νέο εβραϊκό κράτος στην Παλαιστίνη πρόκειται να είναι και να παραμείνει επαρχία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας ή υπό την κυριαρχία της, ο δρόμος εξομαλύνεται για κάθε Εβραίο που κατοικεί και διεκδικεί την υπηκοότητα σε οποιοδήποτε τμήμα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Αλλά ο δρόμος είναι ξεκάθαρα δύσκολος για έναν Εβραίο που είναι κάπου αλλού. Ο Βρετανός τιμάται, ειδικά σε περιόδους ειρήνης, στις περισσότερες περιοχές του κόσμου για τη σχέση του με μια τόσο υπέροχη πολιτική δομή, αλλά για αυτόν ακριβώς τον λόγο η πολιτική του αφοσίωση τονίζεται περισσότερο στο μυαλό του και ελέγχεται εξονυχιστικά από πολίτες άλλων πολιτικών μονάδων. Ένας Εβραίος που ταυτίζεται με μια τόσο ασήμαντη δύναμη όπως ένα ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος πρέπει να είναι για πάντα, θα ήταν, σε πολλές χώρες και σε πολλές περιπτώσεις, σε πολύ πιο πλεονεκτική θέση αν είναι κάτοικος ενός απομακρυσμένου έθνους, από ό,τι αν αναγνωριζόταν σαν Βρετανός. Η αναμενόμενη εξάρτηση μιας νέας Παλαιστίνης από τη βρετανική κυριαρχία, επομένως, αποτυγχάνει να ανακουφίσει τον εξευτελισμό του Σιωνισμού· θα φαινόταν μάλλον να

το συνδυάζει.»

«The Dearborn Independent», τεύχος 27 Αυγούστου 1921

LXXVI

Το εβραϊκό αίνιγμα της Αμερικής – Λούις Μάρσαλ

Κάτι σαν αίνιγμα είναι ο Λούις Μάρσαλ, το όνομα του οποίου είναι επικεφαλής της λίστας των οργανωμένων Εβραίων στην Αμερική και είναι γνωστός σαν ο αρχι-διαδηλωτής ενάντια στα περισσότερα πράγματα που δεν είναι εβραϊκά. Είναι επικεφαλής σχεδόν κάθε εβραϊκού κινήματος που ισοδυναμεί με οτιδήποτε, και είναι ο κύριος αντίπαλος σχεδόν κάθε μη εβραϊκού κινήματος που υπόσχεται να ισοδυναμεί με κάτι. Ωστόσο, είναι γνωστός ως επί το πλείστον σαν όνομα – και όχι πολύ εβραϊκό όνομα.

Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε πώς το όνομα του «Μάρσαλ» βρήκε τον δρόμο του σε αυτόν τον Εβραίο κύριο. Δεν είναι κοινό όνομα, ακόμη και μεταξύ των Εβραίων που αλλάζουν τα ονόματά τους. Ο Λούις Μάρσαλ είναι ο μόνος «Μάρσαλ» που αναφέρεται στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια και ο μόνος Εβραίος «Μάρσαλ» στο ευρετήριο των εκδόσεων της Αμερικανικής Εβραϊκής Ιστορικής Εταιρείας. Στον κατάλογο των ετήσιων συνεισφερόντων στην Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή υπάρχουν ονόματα όπως Μάρσουτς, Μάγιερ, Μασάλ, Μάρεμορτ, Μανχάιμερ, Μαρξ, Μόρζε, Μέικλερ, Μάρκους, Μόρις, Μόσκοβιτς, Ματκς, Μάργκολις, Μαρέκ – αλλά μόνο ένας «Μάρσαλ», και αυτός είναι ο Λούις. Για οποιονδήποτε άλλο εξέχοντα Εβραίο μπορεί να ρωτηθεί, «Ποιος Στράους;» «Ποιος Ούντερμαγιερ;» «Ποιος Καν;» «Ποιος Σιφ;» – αλλά ποτέ, «Ποιος Μάρσαλ;» γιατί υπάρχει μόνο ένας.

Αυτό από μόνο του θα έδειχνε ότι το Μάρσαλ δεν είναι Εβραϊκό όνομα. Είναι ένα αμερικανικό ή αγγλοσαξονικό όνομα που μεταφυτεύθηκε σε μια εβραϊκή οικογένεια. Αλλά το πώς και το γιατί είναι ερωτήματα στα οποία το κοινό δεν έχει ακόμη απαντήσει.

Ο Λούις Μάρσαλ είναι επικεφαλής της Αμερικανικής Εβραϊκής Επιτροπής και η Αμερικανοεβραϊκή Επιτροπή είναι επικεφαλής όλων των επίσημων εβραϊκών δραστηριοτήτων στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σαν επικεφαλής της επιτροπής, είναι και επικεφαλής της εκτελεστικής επιτροπής της Κέχιλα της Νέας Υόρκης, μιας οργάνωσης που είναι το ενεργό μέτωπο του οργανωμένου εβραϊσμού στη Νέα Υόρκη και το κέντρο της εβραϊκής προπαγάνδας για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο ονομαστικός επικεφαλής της Κέχιλα είναι ο ραβίνος Ιούδας Λεόν Μάγ-

νης, κουνιάδος του Λούις Μάρσαλ. Η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή και η Κέχιλα δεν συνδέονται μόνο επίσημα (βλ. κεφάλαιο 33, τόμος II, ανατύπωση αυτής της σειράς), αλλά συνδέονται και συγγενικά.

Ο Λούις Μάρσαλ ήταν πρόεδρος όλων των Εβραϊκών Επιτροπών του κόσμου στη Διάσκεψη Ειρήνης των Βερσαλλιών, και κατηγορείται τώρα, όπως είχε κατηγορηθεί στο παρελθόν, ότι το Εβραϊκό Πρόγραμμα είναι το μόνο πρόγραμμα που πέρασε από τη διάσκεψη των Βερσαλλιών όπως σχεδιάστηκε και η επονομαζόμενη Κοινωνία των Εθνών εκπληρώνει σήμερα ολοταχώς τους όρους του. Μια αποφασιστική προσπάθεια καταβάλλεται από τους Εβραίους για να αναλάβουν τη διάσκεψη της Ουάσιγκτον το ίδιο θέμα. Ο συνταγματάρχης Χάουζ ήταν η κύρια βοήθεια του Λούις Μάρσαλ στο Παρίσι για να προωθήσει το Εβραϊκό Πρόγραμμα σε έναν απρόθυμο κόσμο.

Ο Λούις Μάρσαλ έχει εμφανιστεί σε όλες τις μεγάλες εβραϊκές υποθέσεις. Η παραπομπή του κυβερνήτη Γουίλιαμ Σούλτσερ ήταν μόνο ένα δείγμα της εβραϊκής εκδίκησης, αλλά ο Λούις Μάρσαλ ήταν ο δικηγόρος του Σούλτσερ. Ο Σούλτσερ απομακρύνθηκε από το αξίωμα του κυβερνήτη. Την υπόθεση του Λέο Φρανκ, ενός Εβραίου, που κατηγορήθηκε για την ιδιόμορφη άγρια δολοφονία μιας κοπέλας στο εργοστάσιο της Τζόρτζια, υπερασπίστηκε ο κ. Μάρσαλ. Ήταν μια από αυτές τις περιπτώσεις που όλος ο κόσμος είναι ενθουσιασμένος επειδή ένας Εβραίος βρίσκεται σε μπελάδες. Μια ένδειξη του φυλετικού χαρακτήρα ενός ένοχου αυτές τις μέρες είναι να σημειώσουμε πόσα χρήματα ξοδεύονται για αυτόν και πόση φασαρία γίνεται για αυτόν. Φαίνεται ότι αποτελεί μέρος της εβραϊκής πίστης να αποτραπεί, αν είναι δυνατόν, η επιβολή του νόμου των μη Εβραίων εναντίον των Εβραίων. Η υπόθεση Ντρέιφους και η υπόθεση Φρανκ είναι παραδείγματα της ατελείωτης δημοσιότητας που εξασφαλίζουν οι Εβραίοι για λογαριασμό του λαού τους. Η εκτέλεση της θανατικής ποινής του Φρανκ αναβλήθηκε και στάλθηκε στη φυλακή, μετά από την οποία σκοτώθηκε. Αυτή η φρικτή πράξη μπορεί να εντοπιστεί απευθείας στην κατάσταση της κοινής γνώμης που προκλήθηκε από τη θορυβώδη εβραϊκή δημοσιότητα που δεν σταμάτησε σε τίποτα για να επιτύχει τους στόχους της. Μέχρι σήμερα, η πολιτεία της Τζόρτζια είναι, στο μέσο μυαλό, μέρος μιας ένωσης ιδεών που μπορούν να εντοπιστούν άμεσα σε αυτήν την εβραϊκή προπαγάνδα. Η εβραϊκή δημοσιότητα έκανε στη Γεωργία ό,τι έκανε στη Ρωσία – την παρεξήγησε κατάφωρα και τόσο ασταμάτητα που δημιούργησε μια λανθασμένη εντύπωση γενικά. Δεν είναι χωρίς λόγο που η Κου Κλουξ Κλαν αναβίωσε στη Γεωργία και ότι οι Εβραίοι αποκλείστηκαν από την ένταξη.

Ο Λούις Μάρσαλ είναι πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου και της εκτελεστικής επιτροπής του Εβραϊκού Θεολογικού Σεμιναρίου της Αμερικής, του οποίου ο κύριος θεολόγος, ο Μορντεκάι Μεναχέμ Κάπλαν, είναι ο κορυφαίος εκφραστής ενός εκπαιδευτικού σχεδίου μέσω

του οποίου ο Ιουδαϊσμός μπορεί να αντικαταστήσει τον Χριστιανισμό στις Ηνωμένες Πολιτείες. Κάτω από την κάλυψη συναγωγικών δραστηριοτήτων, τις οποίες γνωρίζει ότι η γνωστή ανοχή του αμερικανικού λαού δεν θα υποψιαστεί ποτέ, ο ραβίνος Κάπλαν έχει σκεφτεί, συστηματοποιήσει και έχει ξεκινήσει ένα πρόγραμμα για αυτόν τον σκοπό, σίγουρα όχι χωρίς την έγκριση του κ. Μάρσαλ.

Ο Λούις Μάρσαλ δεν είναι ο παγκόσμιος ηγέτης του Εβραϊσμού, αλλά έχει προβληθεί πολύ σαν σύμβουλος του παγκόσμιου εβραϊσμού, όπως φαίνεται από το γεγονός ότι ο διεθνής εβραϊσμός αναφέρεται σε αυτόν και επίσης από το γεγονός ότι ηγήθηκε των Εβραίων στη «διάσκεψη κοσέρ» – όπως λεγόταν η διάσκεψη των Βερσαλλιών μεταξύ των Εβραίων. Περίεργα πράγματα συνέβησαν στο Παρίσι. Ο κύριος Μάρσαλ και ο «συνταγματάρχης» Χάουζ είχαν πολύ καλές σχέσεις μεταξύ τους. Ο Πρόεδρος Ουίλσον έστειλε μια αντιπροσωπεία στη Συρία για να μάθει ακριβώς ποια ήταν η διαμάχη των Σύριων εναντίον των Εβραίων, αλλά αυτή η έκθεση δεν είδε ποτέ το φως της δημοσιότητας. Αλλά ήταν το πιο εύκολο πράγμα που μπορούσε να φανταστεί κανείς να κρατήσει ενήμερο τον Πρόεδρο για το τι σκέφτονταν οι Εβραίοι της Νέας Υόρκης (δηλαδή οι λίγοι που δεν είχαν εγκατασταθεί στο Παρίσι). Για παράδειγμα, αυτό το σημαντικό μήνυμα στους «New York Times» της 27ης Μαΐου 1919:

> «Ο Ουίλσον λαμβάνει πλήρη αναφορά για τις εβραϊκές διαμαρτυρίες εδώ.
> Πνευματικά δικαιώματα, 1919, από τους «New York Times».
> Μέσω μέσω ερτζιανών στους «New York Times».

«Παρίσι, 26 Μαΐου. – Ο Λούις Μάρσαλ, ο οποίος διαδέχθηκε τον δικαστή Μακ ως επικεφαλής της Εβραϊκής Επιτροπής στο Παρίσι, έγινε δεκτός από τον Πρόεδρο Γουίλσον σήμερα το απόγευμα και του έδωσε μια μακρά καταγραφή της εβραϊκής μαζικής συγκέντρωσης που έγινε πρόσφατα στο Μάντισον Σκουέρ Γκάρντεν, συμπεριλαμβανομένου του πλήρους κειμένου των ψηφισμάτων που εγκρίθηκαν στη συγκέντρωση... και το συντακτικό σχόλιο στους «Times» και σε άλλες εφημερίδες...»

Όταν έπεσε η Ρωσία, ο Λούις Μάρσαλ το χαιρέτισε με χαρά. Οι «New York Times» ανέφεραν στις 19 Μαρτίου 1917:

«Χαιρετίζοντας τη ρωσική κοινωνική αναστάτωση σαν το μεγαλύτερο παγκόσμιο γεγονός από τη Γαλλική Επανάσταση, ο Λούις Μάρσαλ σε συνέντευξή του στους «New York Times» είπε χθες το βράδυ» – ορισμένα πράγματα, μεταξύ των οποίων ήταν η δήλωση ότι τα γεγονότα στη Ρωσία δεν ήταν έκπληξη. Φυσικά και δεν ήταν, τα γεγονότα ήταν εβραϊκής προέλευσης και ο κ. Μάρσαλ ήταν ο αποδέκτης των πιο οικείων διεθνών ειδήσεων.

Ακόμη και η νέα ρωσική επαναστατική κυβέρνηση έκανε αναφορές

στον Λούις Μάρσαλ, όπως φαίνεται από το μήνυμα που δημοσιεύτηκε στους «New York Times» της 3ης Απριλίου 1917, στην οποία ο βαρόνος Νταβίντ Γκιούνζμπουργκ αναφέρει τι είχε γίνει για να διασφαλιστεί στους Εβραίους το πλήρες πλεονέκτημα της ρωσικής αναταραχής.

Αυτή η εξύμνηση της εβραϊκής ανατροπής της Ρωσίας, πρέπει να θυμόμαστε, συνέβη πριν ο κόσμος μάθει τι ήταν ο μπολσεβικισμός και πριν συνειδητοποιήσει ότι η επανάσταση σήμαινε την απόσυρση ολόκληρου του ανατολικού μετώπου από τον πόλεμο. Η Ρωσία απλώς βγήκε από τον πόλεμο και οι Κεντρικές Δυνάμεις αφέθηκαν ελεύθερες να αφιερώσουν όλη τους την προσοχή στο δυτικό μέτωπο. Μία από τις αναγκαιότητες που προέκυψαν ήταν η άμεση είσοδος της Αμερικής στη σύγκρουση και η παράταση των εχθροπραξιών για σχεδόν δύο ακόμη χρόνια.

Καθώς έγινε γνωστή η αλήθεια, ο Λούις Μάρσαλ πρώτα υπερασπίστηκε, μετά εξήγησε και μετά αρνήθηκε – η τελευταία του θέση ήταν ότι οι Εβραίοι είναι ενάντια στον Μπολσεβικισμό. Αναγκάστηκε να πάρει αυτή τη θέση για να αντιμετωπίσει τις μαρτυρίες αυτοπτών μαρτύρων, όπως δόθηκαν στις επιτροπές έρευνας του Κογκρέσου. Αυτές οι μαρτυρίες προήλθαν από αξιόπιστους άνδρες τους οποίους ούτε ο κ. Μάρσαλ δεν μπορούσε να τους διαψεύσει και όσο περνούσε ο καιρός οι μαρτυρίες πήραν τεράστιες διαστάσεις ότι ο Μπολσεβικισμός είναι εβραϊκός στην προέλευσή του, τη μέθοδο του, το προσωπικό του και το σκοπό του. Ο Χέρμαν Μπέρνσταϊν, μέλος της Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής του κ. Μάρσαλ, προετοίμασε τον τελευταίο καιρό την αμερικανική κοινή γνώμη για ένα μεγάλο αντισημιτικό κίνημα στη Ρωσία. Σίγουρα, θα είναι ένα αντισημιτικό κίνημα, γιατί θα είναι αντιμπολσεβικιστικό, και ο ρωσικός λαός, έχοντας ζήσει με το υβρίδιο για πέντε χρόνια, δεν κάνει λάθος ως προς την ταυτότητά του.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου, ο κύριος Μάρσαλ ήταν ο αρχιδιαδηλωτής. Ενώ ο κύριος Μπαρούχ οργάνωνε τον πόλεμο για τα επιχειρηματικά του συμφέροντα («Πιθανότατα είχα περισσότερη δύναμη από οποιονδήποτε άλλον άνδρα στον πόλεμο· αναμφίβολα αυτό είναι αλήθεια»), ο κ. Μάρσαλ οργάνωνε την άλλη πλευρά. Τον βρίσκουμε να διαμαρτύρεται επειδή ένας αξιωματικός του στρατού του έδωσε οδηγίες για τα καθήκοντά του σαν υπεύθυνο καταχωρήσεων. Ήταν ο κύριος Μάρσαλ που παραπονέθηκε στον Υπουργό Πολέμου ότι κάποιος εργολάβος ενός στρατοπέδου, αφού δοκίμασε ξυλουργούς, είχε προτείνει μόνο για χριστιανούς ξυλουργούς. Μπορεί να υποτεθεί ότι ο κύριος Μάρσαλ αντιτάχθηκε κυρίως στις διακρίσεις στα έντυπα, δεδομένου ότι η πολιτική της επιτροπής του είναι να καταστήσει αδύνατη, τη χρήση των εντύπων για να επιστήσει την προσοχή στον Εβραίο.

Ήταν ο κ. Μάρσαλ που ανάγκασε μια αλλαγή στις οδηγίες που έστειλε ο Στρατάρχης της Στρατονομίας του Στρατού των Ηνωμένων Πολιτειών με την έννοια ότι «οι γεννημένοι στο εξωτερικό, ειδικά οι Εβραίοι, είναι

πιο επιρρεπείς στο να αρρωσταίνουν από τους γηγενείς.» Λέγεται ότι αργότερα το επιβεβαίωσε και ένας στρατιωτικός γιατρός, ότι ήταν μέρος των οδηγιών που το είχε αποδείξει η εμπειρία. Όμως ο Πρόεδρος Ουίλσον διέταξε να διαγραφεί η παράγραφος.

Ήταν ο κ. Μάρσαλ που ανάγκασε την αναθεώρηση του Εγχειριδίου Εκπαίδευσης Αξιωματικών του Πλάτσμπουργκ. Αυτό το πολύτιμο βιβλίο δικαίως έλεγε ότι «ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας χριστιανός κύριος». Ο κ. Μάρσαλ έγραψε, κίνησε τα νήματα, απαίτησε και η έκδοση άλλαξε. Τώρα διαβάζετε ότι «ο ιδανικός αξιωματικός είναι ένας ευγενικός κύριος», μια μεγάλη πτώση στον ιδεαλισμό.

Δεν υπήρχε τίποτα ασήμαντο για να προβάλει τη διαμαρτυρία του κ. Μάρσαλ. Για να φροντίζει μόνος του τις διαμαρτυρίες, πρέπει να έχει μεγάλη οργάνωση. Και όμως, με όλη αυτή την υψηλής έντασης φιλο-εβραϊκή δραστηριότητα, ο κ. Μάρσαλ δεν είναι άνθρωπος που αυτοδιαφημίζεται, όπως είναι ο δικηγόρος του, Σάμιουελ Ούντερμαγιερ, ο οποίος έχει αναφερθεί σαν ο αρχι-ανακριτής κατά των «Εθνικών». Ο Μάρσαλ είναι όνομα, δύναμη, όμως όχι τόσο δημόσιο πρόσωπο. Όπως είπε ένας ενημερωμένος Εβραίος για τους δύο άνδρες: «Όχι, ο Μάρσαλ δεν διαφημίζεται όπως ο Σαμ και ποτέ δεν προσπάθησε να εμφανιστεί στις εφημερίδες για προσωπικούς λόγους. Έξω από την επαγγελματική του ζωή αφοσιώνεται αποκλειστικά σε θρησκευτικές υποθέσεις». Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο ο Αμερικανο-εβραίος θέλει να περιγράψει τις δραστηριότητες που αναφέρθηκαν παραπάνω – «θρησκευτικές υποθέσεις». Σύντομα όμως θα δούμε ότι πρόκειται για πολιτικές υποθέσεις.

Ο κύριος Μάρσαλ είναι κοντός, γεμάτος και επιθετικός. Όπως ο κουνιάδος του, ο ραβίνος Ιούδας Λεόν Μάγνης, εργάζεται με βάση την αρχή ότι «ο Εβραίος δεν μπορεί να κάνει κακό». Εδώ και πολλά χρόνια ο κύριος Μάρσαλ ζει σε ένα τετραώροφο σπίτι από καφέ τούβλα, παλιομοδίτικο με καγκελόπορτα, στην οδό «East Seventy-second». Αυτή είναι μια παλιά περίφημη γειτονιά, που κάποτε καταλήφθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου από πλούσιους Εβραίους. Ήταν όσο πιο κοντά μπορούσαν να συνωστιστούν στις επιλεγμένες γωνίες της 5ης λεωφόρου, τις οποίες είχαν προκαταλάβει οι Βάντερμπιλτ, οι Άστορ και άλλες πλούσιες οικογένειες.

Το ότι ο κ. Μάρσαλ αντιμετωπίζει όλο το εβραϊκό πρόγραμμα στο οποίο συμμετέχει, όχι μόνο στη θρησκευτική του πτυχή, αλλά στην παγκόσμια πολιτική πτυχή του, μπορεί να κριθεί από τη στάση του για τον Σιωνισμό. Ο κ. Μάρσαλ έγραψε το 1918 το εξής: «Δεν με έχουν ταυτοποιήσει ποτέ και δεν είμαι πλέον συνδεδεμένος με κανέναν τρόπο με τη Σιωνιστική οργάνωση. Ποτέ δεν ευνόησα τη δημιουργία ενός κυρίαρχου εβραϊκού κράτους.»

ΑΛΛΑ –

Ο κ. Μάρσαλ λέει, «Αφήστε τους Σιωνιστές να συνεχίσουν. Μην πα-

ρεμβαίνετε στο έργο τους.» Γιατί; Γράφει: «Ο σιωνισμός δεν είναι παρά ένα περιστατικό ενός εκτεταμένου σχεδίου. Είναι απλώς ένα βολικό μανταλάκι στο οποίο μπορείτε να κρεμάσετε ένα ισχυρό όπλο. Όλες οι διαμαρτυρίες που μπορεί να κάνουν οι μη Σιωνιστές θα μπορούσαν να επηρεάσουν αυτή την πολιτική».

Λέει ότι η αντίσταση στον Σιωνισμό εκείνη την εποχή θα ήταν επικίνδυνη. «Θα μπορούσα να δώσω συγκεκριμένα παραδείγματα πολύ εντυπωσιακού χαρακτήρα για να υποστηρίξω αυτά που είπα. Δεν είμαι υπερβολικός, και ακόμη και οι εχθροί μου θα μου δώσουν τα εύσημα που δεν ήμουν δειλός, αλλά η αγάπη μου για τον λαό μας είναι τέτοια που ακόμα κι αν ήμουν διατεθειμένος να πολεμήσω τον Σιωνισμό θα απομακρυνόμουν από τις ευθύνες που θα μπορούσαν να προκύψουν αν έπρεπε να το κάνω.

Και ολοκληρώνοντας αυτή την περίεργη δήλωση, λέει: «Δώστε την εμπιστοσύνη της πίστης σας ότι μιλώ με σύνεση». Φυσικά, υπάρχουν περισσότερα στον Σιωνισμό από όσα φαίνονται στην επιφάνεια, αλλά αυτό είναι όσο πιο κοντά μπορεί κανείς να βρει σε μια εβραϊκή παραδοχή για το θέμα.

Η αντίθεσή του στους νόμους περί σωτήριας μετανάστευσης, η υπαγόρευση του στους εκδότες βιβλίων και περιοδικών, όπως στην πρόσφατη περίπτωση της εκδοτικής εταιρείας «Τζορτζ Πάλμερ Πάτναμ & Υιοί», που τροποποίησε το εκδοτικό της πρόγραμμα κατόπιν εντολής του· η εκστρατεία του κατά της χρήσης «χριστολογικών εκφράσεων» από ομοσπονδιακούς, κρατικούς και δημοτικούς αξιωματούχους· όλα είχαν σαν αποτέλεσμα τη δημιουργία αναστάτωσης στο γηγενή πληθυσμό και την πρόκληση βλάβης στον ίδιο τον σκοπό που τόσο απερίσκεπτα πρεσβεύει.

Ότι αυτός ο υπερασπιστής των «εβραϊκών δικαιωμάτων» και ακούραστος υποστηρικτής της εβραϊκής θρησκευτικής προπαγάνδας, θα έπρεπε να γίνει ο ηγέτης στην επίθεση κατά της θρησκείας της κυρίαρχης φυλής σε αυτή τη χώρα, στη γελοιοποίηση των νόμων της Κυριακής και τεθεί επικεφαλής μιας αντιχριστιανικής εκστρατείας, φαίνεται, τουλάχιστον, ασυμβίβαστο.

Ο κ. Μάρσαλ, ο οποίος θεωρείται από τους Εβραίους σαν ο μεγαλύτερος συνταγματολόγος τους, αφότου η άρνηση του Έντουαρντ Λάουτερμπαχ (και αυτό είναι παραμύθι!) προκάλεσε σε μια σειρά νομικών επιχειρημάτων, τον ισχυρισμό ότι «αυτή δεν είναι μια χριστιανική χώρα ούτε μια χριστιανική κυβέρνηση». Αυτό το επιχείρημα έχει αναπτυχθεί σε πολλά γραπτά. Έχει δημιουργήσει ένα μεγάλο πλήθος οπαδών μεταξύ των αμφιλεγόμενων Εβραίων, οι οποίοι έχουν αναπτύξει αυτό το θέμα με διάφορους τρόπους. Είναι ένα από τα κύρια επιχειρήματα όσων προσπαθούν να οικοδομήσουν ένα «Ενωμένο Ισραήλ» στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο κ. Μάρσαλ υποστηρίζει ότι το άνοιγμα συμβουλευτικών συγκεντρώ-

σεων και συνελεύσεων με προσευχή είναι μια «κούφια κοροϊδία»· γελοιοποιεί «την παράλογη φράση “Εις το όνομα του Θεού, Αμήν”», όπως χρησιμοποιείται στην αρχή των διαθηκών. Αντιτίθεται στη νομοθεσία για την τήρηση της Κυριακής ως «ο μανδύας της υποκρισίας». Υποστηρίζει «την εξάλειψη κάθε αναταραχής που τείνει να εισάγει στο πολιτικό σώμα τον ιό της θρησκευτικής διαμάχης».

Όμως ο ίδιος ο κ. Μάρσαλ πέρασε τα τελευταία είκοσι χρόνια της ζωής του με τον «ιό της θρησκευτικής διαμάχης». Μερικές από τις πιο αυθάδεις παρεμβάσεις του έχουν σημειωθεί παραπάνω. Αυτές είναι, με την εβραϊκή φράση, «θρησκευτικές δραστηριότητες» με αποφασιστικά πολιτική χροιά.

Τα ακόλουθα αποσπάσματα παρατίθενται από τους ισχυρισμούς του κ. Μάρσαλ, που δημοσιεύθηκαν στο «Menorah Journal», το επίσημο όργανο της Εβραϊκής «Chautauqua», ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι χριστιανική χώρα:

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ;
ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΜΑΡΣΑΛ

> Όταν, το 1892, ο δικαστής Ντέιβιντ Τζοσάια Μπρούερ, εκδίδοντας την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου των Ηνωμένων Πολιτειών στην υπόθεση της Εκκλησίας της Αγίας Τριάδας κατά των Ηνωμένων Πολιτειών (144 U.S. 457), η οποία περιελάμβανε μια ερμηνεία του Συμβατικού Εργατικού Δικαίου Αλλοδαπών, εντρυφώντας στην παρατήρηση ότι «αυτό είναι ένα χριστιανικό έθνος», παρουσιάστηκε ένα θέμα προς εξέταση των στοχαστικών μυαλών που δεν έχει συνηθισμένη σημασία.
>
> Το απόφθεγμα του δικαστή Τζόζεφ Στόρι στην υπόθεση του Βιντάλ εναντίον των εκτελεστών της διαθήκης του Στίφεν Χιράρντ, σύμφωνα με το οποίο ο Χριστιανισμός ήταν μέρος του κοινού δικαίου της Πενσυλβάνια, την οποία επίσης επικαλείτε, αλλά δεν αποτελεί έγκυρο δικαστικό προσδιορισμό αυτής της πρότασης. Η παρατήρηση δεν ήταν απαραίτητη για την απόφαση.
>
> Οι παρατηρήσεις του κ. δικαστή Μπρούερ, στις οποίες έχει ήδη γίνει αναφορά, ήταν και περιττές για την απόφαση που έλαβε το δικαστήριο.
>
> Το γεγονός ότι στα δικαστήρια οι μάρτυρες ορκίζονται, ότι επιδιώκεται η κούφια κοροϊδία προσευχόμενοι στην έναρξη των συγκεντρώσεων και των συνελεύσεων, ότι αυτές οι διαθήκες ξεκινούν με την παράλογη φράση «Εις το όνομα του Θεού, Αμήν»,

> ότι λειτουργούν γιγάντιες ιεραποστολικές ενώσεις για την ίδρυση χριστιανικών ιεραποστολών σε κάθε μέρος του πλανήτη, τα αποδεικνύουν όλα. Αλλά κανένα από αυτά τα παραδείγματα δεν δίνει καμία έγκυρη απόδειξη για την υποστήριξη του ισχυρισμού ότι «αυτό είναι ένα χριστιανικό έθνος».
>
> Η νομοθεσία μας σχετικά με την τήρηση της Κυριακής είναι μια τέτοια μάζα παραλογισμών και ασυνεπειών που σχεδόν τα πάντα μπορούν να βασιστούν σε αυτήν εκτός από την ιδέα ότι οι νομοθέτες μας εντυπωσιάζονται με την ιδέα ότι υπάρχει κάτι ιερό σ' αυτή τη μέρα. Σύμφωνα με τις απόψεις οποιουδήποτε τμήματος της χριστιανικής εκκλησίας, οι πράξεις που απαρίθμησα σαν επιτρεπόμενες θα θεωρούνταν αμαρτωλές. Η νομιμότητά τους στα μάτια του νόμου είναι μια απόδειξη ότι οι απαγορευτικές νομοθετικές πράξεις που αφορούν την Κυριακή είναι απλώς αστυνομικοί κανονισμοί και θα πρέπει να είναι η προσπάθεια κάθε καλού Αμερικανού πολίτη να απελευθερώσει ακόμη περισσότερο την Κυριακάτικη νομοθεσία μας, ώστε να πάψει να είναι μανδύας της υποκρισίας.
>
> Σαν τελευταίο επιχείρημα, οι αντίπαλοί μας λένε ότι αυτή είναι μια χριστιανική κυβέρνηση επειδή η πλειοψηφία των πολιτών μας είναι οπαδοί της χριστιανικής πίστης· ότι πρόκειται για κυβέρνηση πλειοψηφιών, γιατί κυβέρνηση σημαίνει δύναμη και οι πλειοψηφίες αντιπροσωπεύουν την υπεροχή της δύναμης. Αυτό είναι το πιο επικίνδυνο δόγμα...

Εάν πρόκειται να αμφισβητηθεί ο Χριστιανισμός των Ηνωμένων Πολιτειών, το τελευταίο άτομο που θα ξεκινήσει την έρευνα θα πρέπει να είναι μέλος αυτής της φυλής που δεν είχε κανένα ρόλο στη δημιουργία του Συντάγματος ή στην οικοδόμηση αυτής της χώρας. Αν οι Χριστιανικές προσευχές δημόσια είναι μια κούφια κοροϊδία και αν οι νόμοι της Κυριακής είναι παράλογοι, το τελευταίο άτομο στον κόσμο που θα τους αντιταχθεί θα πρέπει να είναι Εβραίος.

Ο κύριος Μάρσαλ έχει το πλεονέκτημα ότι είναι Αμερικανός εκ γενετής. Γεννήθηκε στις Συρακούσες της Νέας Υόρκης το 1856, γιος του Τζέικομπ και της Ζίλι Μάρσαλ. Αφού άσκησε το επάγγελμα του δικηγόρου στις Συρακούσες, εγκαταστάθηκε στη Νέα Υόρκη, έγινε δικηγόρος της «Wall Street» και η πατρίδα του, του πρόσφερε γενναιόδωρα μέσα για να κερδίσει μια μεγάλη περιουσία.

Γεννιέται το ερώτημα εάν είναι πατριωτικό για τον κ. Μάρσαλ να εμφυτεύει στο μυαλό των αλλοδαπών ομοθρήσκων του την ιδέα ότι αυτή δεν είναι χριστιανική χώρα, ότι πρέπει να αντιταχθούν στους νόμους της Κυριακής και ότι τα ήθη και τα έθιμα των αυτοχθόνων πρέπει να περιφρονούνται και να γελοιοποιούνται. Το αποτέλεσμα ήταν ότι χιλιά-

δες μετανάστες Εβραίοι από την Ανατολική Ευρώπη παραβιάζουν επίμονα τους νόμους της Κυριακής στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα της χώρας, οδηγούνται στα δικαστήρια, δίνονται διαλέξεις από δικαστές και επιβάλλονται πρόστιμα. Οι Αμερικανο-εβραίοι που εφαρμόζουν στην πράξη τις διδασκαλίες του κ. Μάρσαλ και των οπαδών του θερίζουν την λαίλαπα μιας φυσικής δυσαρέσκειας.

Ο κ. Μάρσαλ ήταν ο ηγέτης του κινήματος που οδήγησε στην κατάργηση της συνθήκης μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ρωσίας. Κάθε φορά που διορίζονται κυβερνητικά συμβούλια ή επιτροπές για τη διερεύνηση των ενεργειών, της συμπεριφοράς ή των συνθηκών των αλλοδαπών Εβραίων, ασκούνται αμέσως μεγάλες επιρροές ώστε ο κ. Μάρσαλ να γίνει μέλος τέτοιων οργάνων για να «προστατεύσει» τα εβραϊκά συμφέροντα.

Σαν επικεφαλής εκατομμυρίων οργανωμένων Εβραίων στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο κ. Μάρσαλ ασκούσε πάντα αυτή την επιρροή μέσω μιας εκστρατείας «διαμαρτυριών», για να φιμώσει τις επικρίσεις για τις εβραϊκές αδικοπραγίες. Διαμαρτυρήθηκε έτσι όταν έγινε καταγγελία ενώπιον της Υποεπιτροπής της Γερουσίας στην Ουάσιγκτον, το 1919, ότι η εβραϊκή ανατολική πλευρά της Νέας Υόρκης ήταν η εστία του μπολσεβικισμού. Και πάλι διαμαρτυρήθηκε στον Νόρμαν Χάπγκουντ ενάντια στο άρθρο του περιοδικού «Harper's Weekly». που επέκρινε τις δραστηριότητες των Εβραίων εκπροσώπων συμφερόντων στην Ουάσιγκτον.

Ο κ. Μάρσαλ στο περιοδικό «Who's Who» περιγράφει τον εαυτό του σαν τον ηγέτη στον αγώνα για την κατάργηση της συνθήκης με τη Ρωσία. Αυτή ήταν μια σαφής παρέμβαση στις πολιτικές υποθέσεις της Αμερικής και δεν ήταν μια «θρησκευτική δραστηριότητα» που συνδέεται με τη διατήρηση των «δικαιωμάτων των Εβραίων» στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η περιοριστική έκφραση «στις Ηνωμένες Πολιτείες» είναι, φυσικά, δική μας υπόθεση. Είναι αμφίβολο αν ο κ. Μάρσαλ περιορίζει κάτι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Είναι Εβραίος και άρα διεθνιστής. Είναι πρεσβευτής του «διεθνούς έθνους των Εβραίων» στον κόσμο των «Εθνικών».

Οι φιλοεβραϊκές μάχες στις οποίες συμμετείχε ο κ. Μάρσαλ σε αυτή τη χώρα αποτελούν έναν σημαντικό κατάλογο:

Πολέμησε την πρόταση του Γραφείου Απογραφής να απαριθμήσει τους Εβραίους σαν φυλή. Σαν αποτέλεσμα, δεν υπάρχουν επίσημα στοιχεία, εκτός από αυτά που έχει ετοιμάσει η Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή, για τον εβραϊκό πληθυσμό των Ηνωμένων Πολιτειών. Η απογραφή, τους έχει καταχωρήσει σε μια βαθμολογία διαφορετικών εθνικοτήτων, που δεν είναι μόνο μια μη περιγραφική μέθοδος, αλλά και μια παραπλανητική μέθοδος. Σε λίγο οι εβραϊκές αρχές θα δεχτούν 3.500.000 Εβραίους στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η αύξηση της ποσότητας του ψωμιού του Πάσχα που απαιτείται θα έδειχνε τώρα ότι υπάρχουν

6.000.000 στις Ηνωμένες Πολιτείες τώρα! Αλλά η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών είναι τελείως μπερδεμένη ως προς τον εβραϊκό πληθυσμό αυτής της χώρας, εκτός από το γεγονός ότι η εβραϊκή κυβέρνηση σε αυτή τη χώρα, ως πράξη ευγένειας, μεταβιβάζει ορισμένα στοιχεία στην κυβέρνηση. Οι Εβραίοι έχουν ένα «γραφείο εξωτερικών» μέσω του οποίου συναλλάσσονται με την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο κ. Μάρσαλ πολέμησε επίσης τους προτεινόμενους νόμους πολιτογράφησης που θα στερούσαν από τους «Ασιάτες» το προνόμιο να γίνουν πολιτογραφημένοι πολίτες. Αυτό ήταν κάτι σαν ομολογία!

Όπου υπήρχαν υποθέσεις έκδοσης που έπρεπε να διεξαχθούν, ο κ. Μάρσαλ ήταν συχνά αυτός που βοηθούσε αποτρέποντας την έκδοση Εβραίων παραβατών. Αυτό ήταν επίσης μέρος των «θρησκευτικών δραστηριοτήτων» του, ίσως.

Πολέμησε το δικαίωμα της κυβέρνησης των Ηνωμένων Πολιτειών να περιορίσει τη μετανάστευση. Έχει εμφανιστεί πιο συχνά στην Ουάσιγκτον από οποιονδήποτε άλλον Εβραίο για αυτό το ζήτημα.

Σε σχέση με αυτό, μπορεί να προταθεί στον κ. Μάρσαλ ότι εάν ενδιαφέρεται πραγματικά να τηρήσει το δίκαιο της χώρας και να περιορίσει τους δικούς του ανθρώπους από παράνομες πράξεις, θα μπορούσε να απασχοληθεί με κερδοφόρα αποτελέσματα αν εξέταζε το λαθρεμπόριο Εβραίων στα σύνορα του Μεξικού και του Καναδά. Και όταν τελειώσει αυτή η υπηρεσία, θα μπορούσε να κοιτάξει το εθνικό εβραϊκό σύστημα της λαθρεμπορίας αλκοόλ, το οποίο, σαν Εβραίος με «θρησκευτικές δραστηριότητες», θα έπρεπε να ενδιαφέρεται να διαλύσει.

Ο Λούις Μάρσαλ είναι ο ηγέτης αυτού του κινήματος που θα εξαναγκάσει τον Εβραίο με νόμο σε μέρη όπου δεν είναι καταζητούμενος. Ο νόμος, που υποχρεώνει τους ξενοδόχους να επιτρέπουν στους Εβραίους να κάνουν τα ξενοδοχεία τους τόπο αναψυχής, αν το θέλουν, πιέζεται σταθερά. Ένας τέτοιος νόμος είναι πρακτικά μια μπολσεβίκικη διαταγή για την καταστροφή περιουσίας, γιατί είναι ευρέως γνωστό τι κάνει η εβραϊκή προστασία στους δημόσιους χώρους. Όπου επιτρέπεται για λίγους αξιοσέβαστους Εβραίους, συρρέουν άλλοι. Και όταν μια μέρα ανακαλύπτουν ότι το μέρος που «πατρονάρουν» γίνεται γνωστό σαν «ένα ξενοδοχείο Εβραίων» ή «Εβραϊκό κλαμπ», τότε όλοι οι Εβραίοι το εγκαταλείπουν – αλλά δεν μπορούν να πάρουν το στίγμα μαζί τους. Ο τόπος γίνεται γνωστός σαν «ένας εβραϊκός τόπος», αλλά σαν αποτέλεσμα στερείται τόσο της εβραϊκής όσο και της υποστήριξης των «εθνικών».

Όταν ο Λούις Μάρσαλ πέτυχε να εξαναγκάσει με την εβραϊκή πίεση και τις εβραϊκές απειλές το Κογκρέσο των Ηνωμένων Πολιτειών να σπάσει τη συνθήκη με τη Ρωσία, έθετε ένα συρμό αιτιών που είχε ως αποτέλεσμα την παράταση του πολέμου και την απόλυτη υποταγή της Ρωσίας. Η Ρωσία σήμερα υπηρετεί τον κόσμο σαν μια ζωντανή απεικόνι-

ση της σκληρότητας, της βλακείας και της πραγματικότητας της εβραϊκής εξουσίας – ατέλειωτη δύναμη, φανατικά κινητοποιημένη για ένα εκδικητικό τέλος, αλλά με την πιο ανόητη διαχείριση. Αναλογίζεται ποτέ ο κ. Μάρσαλ την τραγική βλακεία της εβραϊκής ηγεσίας;

Λυπούμαστε που ο χώρος εδώ δεν επιτρέπει τη δημοσίευση της αλληλογραφίας μεταξύ του κ. Μάρσαλ και του ταγματάρχη Τζορτζ Χάβεν Πάτναμ, του εκδότη, όπως αναφέρεται στην ετήσια έκθεση της Αμερικανο-εβραϊκής Επιτροπής. Εικονίζει πολύ έντονα τις μεθόδους με τις οποίες ο κ. Μάρσαλ εξασφαλίζει την κατάργηση βιβλίων και άλλων εκδόσεων που δεν του αρέσουν. Ο κ. Μάρσαλ, βοηθούμενος από παράγοντες που δεν αναφέρονται στην επιστολή του, προχώρησε στην κατάργηση της έκδοσης των Πρωτοκόλλων, αφού ο εκδοτικός οίκος Πάτναμ τα είχε έτοιμα για έκδοση, και αργότερα πέτυχε την απόσυρση ενός βιβλίου για το εβραϊκό ζήτημα που είχε προσελκύσει μεγάλη προσοχή τόσο εδώ όσο και στην Αγγλία.

Ο κ. Μάρσαλ προφανώς δεν έχει καμία εμπιστοσύνη στο ότι τα «παράλογα» φαίνονται παράλογα στον αναγνώστη, ούτε στα «ψέματα» που φαίνονται ψευδή· αλλά θα προτιμούσε να γίνει λογοκριτής και καθοδηγητής της δημόσιας ανάγνωσης, καθώς και της διεθνούς νομοθεσίας. Αν κάποιος μπορεί να διακινδυνεύσει μια εικασία – το είδος των ηγετών του κ. Μάρσαλ βρίσκεται σε παρακμή.

«The Dearborn Independent», τεύχος 26 Νοεμβρίου 1921

LXXVII

Ο Τζέιμς Ράσελ Λόουελ δήλωνε πάντα «ότι ήταν εβραϊκής καταγωγής και περήφανος για την καταγωγή του».

Εάν κάποιος έχει επιτύχει έναν εξαιρετικά υψηλό βαθμό σε ένα δύσκολο μάθημα, αυτός ή αυτή ήταν πιθανότατα Εβραίος. – «Η Μηνιαία Εβραϊκή των Συρακουσών».

Τα Οικονομικά Σχέδια των Διεθνών Εβραίων

Η δύναμη του εβραϊκού χρήματος βρίσκεται στον διεθνισμό του. Απλώνει μια αλυσίδα τραπεζών και κέντρων οικονομικού ελέγχου σε όλο τον κόσμο και πάντα στην πλευρά που ευνοεί το εβραϊκό παιχνίδι. Αυτό το κέντρο βρισκόταν, και βρίσκεται προς το παρόν, στη Γερμανία, στην Φρανκφούρτη του Μάιν, αλλά η πυρετώδης ανησυχία συνοδεύει τώρα τον φόβο ότι ίσως χρειαστεί να μετακινηθεί. Το πεπρωμένο ξεπερνά την εβραϊκή παγκόσμια δύναμη. Ο χρυσός που είναι ο θεός τους – «ο Θεός των ζωντανών» όπως αποκαλούν το χρυσό τους – μεταφέρεται στο εξωτερικό με κάθε διαθέσιμο πλοίο και κλειδώνεται στα θησαυροφυλάκια των Εβραίων τραπεζιτών στη Βόρεια και Νότια Αμερική, όχι για να εμπλουτίσει αυτό το ημισφαίριο, αλλά να κινητοποιήσει την εβραϊκή οικονομική δύναμη για μια απελπισμένη απεργία. Αυτή η εβραϊκή οικονομική δύναμη τρέμει. Έχει λόγους. Η συνείδησή της, ακόμα αιματοβαμμένη από τον πόλεμο του οποίου τα κέρδη δεν έχουν σταματήσει ακόμη, βρίσκεται σε ταραγμένη κατάσταση.

Οι μεμονωμένες εβραϊκές τράπεζες στις διάφορες χώρες, όσο μεγάλες κι αν είναι, δεν θα αποτελούσαν ακόμη απειλή. Παρά το γεγονός ότι οι πλουσιότεροι τραπεζίτες στον κόσμο είναι Εβραίοι, ως απλοί τραπεζίτες στις διάφορες χώρες τους δεν θα προκαλούσαν ανησυχία. Σε έντιμο, ισότιμο ανταγωνισμό, ο Εβραίος δεν έχει επιτυχία. Οι Ρότσιλντ δεν ήταν ποτέ τραπεζίτες με την πραγματική έννοια, ήταν δανειστές χρημάτων σε κράτη των οποίων τους εκπροσώπους είχαν δωροδοκήσει για να δανειστούν. Λειτουργούσαν την επιχείρησή τους ακριβώς όπως ο τοκογλύφος που παρέσυρε τον γιο του πλούσιου να δανειστεί χρήματα γνωρίζοντας ότι ο πατέρας θα πλήρωνε. Αυτό δεν είναι καθόλου τραπεζικό. Οι εγκέφαλοι αυτού του είδους μπορεί να «πάρουν» χρήματα, αλλά δεν θα «βγάλουν» χρήματα. Η καταθετική τραπεζική του κόσμου δεν γίνεται σε εβραϊκές τράπεζες ούτως ή άλλως, ακόμη και οι Εβραίοι καταθέτες προτιμούν τράπεζες που διοικούνται από μη Εβραίους.

Δεν είναι, λοιπόν, η επιτυχία του μεμονωμένου εβραϊκού τραπεζικού οίκου που μας απασχολεί. Οι πλαδαροί μη Εβραίοι που έχουν τυφλωθεί

από την φιλο-εβραϊκή προπαγάνδα δυσκολεύονται να δουν αυτό το σημείο. Λένε ότι ο μεμονωμένος Εβραίος επιχειρηματίας έχει δικαίωμα στην επιχειρηματική του επιτυχία όσο και οποιοσδήποτε άλλος. Που είναι μια τέλεια εβραϊκή κοινοτοπία! Σίγουρα έχει. Ποιος δήλωσε ποτέ ότι δεν το έχει; Όταν όμως ερχόμαστε αντιμέτωποι με μια παγκόσμια αλυσίδα χρηματοπιστωτικών προξενείων, που όλα συνδέονται σε ένα παγκόσμιο σύστημα, που δεν πρέπει να θεωρούνται αμερικανικές, βρετανικές, γαλλικές, ιταλικές ή γερμανικές τράπεζες, αλλά είναι όλες μέλη του εβραϊκού παγκόσμιου τραπεζικού συστήματος, προφανώς δεν έχουμε να κάνουμε με άτομα που προσπαθούν να βγάλουν τα προς το ζην. Τότε έχουμε να κάνουμε με μια ισχυρή δύναμη για το καλό ή το κακό και μέχρι στιγμής, η αλήθεια να ξέρετε είναι λυπητερή, το τελευταίο υπερτερεί ασύγκριτα του καλού.

Ούτε αυτό το εβραϊκό παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα απαιτεί ο μεγαλύτερος τραπεζικός οίκος σε κάθε χώρα να είναι εβραϊκός. Ο πλούτος και η σημασία της παγκόσμιας αλυσίδας είναι που δίνει τη δύναμη και όχι ο πλούτος και η σημασία των μεμονωμένων οίκων. Η Kuhn, Loeb & Company, για παράδειγμα, δεν είναι σε καμία περίπτωση ο σημαντικότερος τραπεζικός οίκος στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά με τις ξένες διασυνδέσεις του, όλες εβραϊκές, αποκτά μια νέα όψη. Παρόλα αυτά, κατέληξε σε ένα οικονομικό σχέδιο που κυριαρχεί πλέον στο νομισματικό σύστημα των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Πολ Βάρμπουργκ, μέλος του εβραϊκού παγκόσμιου τραπεζικού ομίλου, απέκτησε αδικαιολόγητη εξέχουσα θέση και δύναμη μέσω της πίεσης του γοήτρου που αγοράστηκε από τραπεζίτες στους κυβερνητικούς κύκλους. Είναι οι διασυνδέσεις του – οι εβραϊκές – που μετράνε.

Η επιρροή αυτού του πνεύματος του Βάρμπουργκ στις Ηνωμένες Πολιτείες, σε στενή σχέση με εκείνη των Στερν, των Φύρστενμπεργκ, των Ζόνενσχαϊμ, των Σασούν, του Σάμιουελ και του Μπλάιχρεντερ σε άλλες χώρες, ήταν πραγματικά εκπληκτική. Οι Εβραίοι τραπεζίτες οργάνωσαν αυτόν τον πόλεμο όπως έκαναν κάθε μεγάλο πόλεμο. Κανένας ενημερωμένος Εβραίος δεν θα το αρνηθεί αυτό. Πολλοί ενημερωμένοι Εβραίοι έχουν καυχηθεί για αυτό σαν ένδειξη της δύναμης του λαού τους. Πάνω από τα εμπόλεμα κράτη βρισκόταν μια διεθνής οικονομική επιτροπή, καθαρά εβραϊκή, που έβλεπε υποτιμητικά όλη τη καταστροφή και το αίμα τόσο γαλήνια όσο κοιτάζουν με περιφρόνηση οι διευθυντές της αμερικανικής λίγκας του μπέιζμπολ κοιτάζουν με περιφρόνηση μια τριγωνική σημαία. Αν κάθε μέλος αυτής της επιτροπής ήταν εθνικά πιστό στη χώρα του, κανένας τους δεν θα είχε μεγάλη σημασία. Έτσι όμως όπως ήταν ενωμένοι σε μια υπερεθνική οικονομική δύναμη, γνωρίζοντας τα μυστικά όλων των εθνών, συνεννοούμενοι ο ένας με τον άλλο με κάθε δυνατό τρόπο, ακόμη και τις πιο δύσκολες μέρες που όλες οι επικοινωνίες μεταξύ των χωρών υποτίθεται ότι ήταν κομμένες λόγω του πολέμου, αποφασίζοντας τη διάρκεια του πολέμου

και την ώρα της λεγόμενης ειρήνης, αυτές οι ομάδες αποτελούν έναν κίνδυνο που κανείς δεν αμφιβάλλει αφού τον έχει δει καθαρά.

Οι άνθρωποι που μπορούν έτσι να χειριστούν τα χρήματα σε καιρό πολέμου μπορούν να το κάνουν σε καιρό ειρήνης. Οι Ηνωμένες Πολιτείες ζουν τώρα κάτω από κάποια τέτοια ειρηνευτική χειραγώγηση.

Αξίζει τον κόπο, ενόψει των παρασκηνίων που αποκάλυψαν αυτά τα άρθρα στο ζήτημα των χρημάτων, να θυμηθούμε μερικές από τις προβλέψεις και τα σχέδια που έγιναν σε αυτά τα αξιόλογα έγγραφα που έχουν αποδοθεί στους Σοφούς της Σιών, τους παγκόσμιους ηγέτες.

«Όταν τα πράγματα πάνε άσχημα για εμάς, γινόμαστε επαναστατικό προλεταριάτο, οι υπαξιωματικοί των ανατρεπτικών κομμάτων· όταν ανυψωνόμαστε, ανεβαίνει και η τρομερή δύναμη του πορτοφολιού μας». Έτσι έγραψε ο μεγάλος Εβραίος σιωνιστής ηγέτης ο Τέοντορ Χερτσλ, στο έργο του «Ένα Εβραϊκό Κράτος» (σελ. 23). Αυτός ο συνδυασμός των ανατρεπτικών προσπαθειών και της οικονομικής κυριαρχίας είναι αυτό που αντιμετωπίζει ο κόσμος αυτή τη στιγμή. Κοιτάξτε τη Ρωσία και κοιτάξτε τους ανθρώπους που στρίμωξαν στις Βερσαλλίες και έκαναν τη Συνθήκη Ειρήνης. Η Συνθήκη Ειρήνης γράφτηκε από χρηματοδότες· είναι ο λογαριασμός που δίνεται, όχι σε έναν ηττημένο εχθρό, αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι Εβραίοι τραπεζίτες μαζεύουν τα χρήματα παντού.

Σε αυτό το πλαίσιο είναι ενδιαφέρον να διαβάσουμε τι λέει σχετικά το Πρωτόκολλο 6:

> «Την επομένη μέρα της πολιτικής καταστροφής (!) θα αρχίσουμε να εγκαθιδρύουμε τεράστια μονοπώλια και κολοσσιαίες δεξαμενές πλούτου, από τα οποία θα εξαρτώνται ακόμη και οι μεγαλύτερες περιουσίες των μη Εβραίων, σε τέτοιο βαθμό που πρέπει να καταρρεύσουν και μαζί τους όλες οι κρατικές πιστώσεις».

Αν και αυτά τα λόγια γράφτηκαν με γνώμονα την Ευρώπη (οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν έχουν ακόμη ιουδαιοποιηθεί), η σημασία τους είναι ξεκάθαρη. Αυτή τη στιγμή ο αριθμός των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων που είναι στα χέρια των Εβραίων πιστωτών, μέσω «δανείων», είναι πολύ μεγάλος. Η εβραϊκή ιδέα στις επιχειρήσεις είναι να «δανείζει», αντί να κάνει την επιχείρηση να σταθεί στα πόδια της. Τα ίχνη αυτής της ιδέας φαίνονται σήμερα σε όλη τη χώρα μας.

> «Ταυτόχρονα είναι απαραίτητο να ενθαρρυνθεί δυναμικά το εμπόριο και η βιομηχανία, και ιδιαίτερα η κερδοσκοπία, καθήκον της οποίας είναι να λειτουργήσει ως αντίβαρο στη βιομηχανία. Χωρίς την κερδοσκοπία, η βιομηχανία θα αύξανε τη γενική ευημερία και θα βελτίωνε την κατάσταση της γεωργίας, η οποία θα μπορούσε έτσι να απελευθερωθεί από τα χρέη της από τις τράπεζες γης. Είναι απαραίτητο η βιομηχανία να απογυμνώσει τους αγρότες όσο και τους ιδιοκτήτες από τη γη και, μέσω της κερδοσκοπίας, να μεταφέρει όλα τα χρήματα του κόσμου στα χέρια μας...

> «Για να καταστρέψουμε τη βιομηχανία των μη Εβραίων, θα ξυπνήσουμε μέσα τους μια έντονη ανάγκη για κάθε είδους πολυτέλεια σαν κίνητρο αυτής της κερδοσκοπίας».

Εδώ διατυπώνεται η ιδέα: η σπατάλη και το χρέος ενισχύουν τη δύναμη του Εβραίου τοκογλύφου. Δεν δανείζει για να οικοδομήσει βιομηχανία, αλλά για να την αποστραγγίσει. Ο ανεξάρτητος βιομηχανικός ή αγροτικός πλούτος απειλεί την κυριαρχία του. Η βιομηχανία πρέπει να περιοριστεί από την κερδοσκοπία· η κερδοσκοπία ενθαρρύνεται από τη σπατάλη· ένας εργατικός λαός σύντομα βγαίνει από τη σκλαβιά του χρέους· εφευρίσκει λοιπόν νέες επιθυμίες για να το κρατήσει χρεωμένο. Αυτό περιλαμβάνει την προσέλκυση ανθρώπων μακριά από τη ζωή της επαρχίας.

> «Θα επιβάλουμε αυξήσεις μισθών, οι οποίες όμως θα είναι άχρηστες για τους εργαζόμενους, γιατί ταυτόχρονα θα προκαλέσουμε αυξήσεις σε όλα τα είδη πρώτης ανάγκης, προσποιούμενοι ότι αυτό είναι αποτέλεσμα της παρακμής της γεωργίας και της κτηνοτροφίας. Θα υπονομεύσουμε επίσης έντεχνα και βαθιά τις πηγές παραγωγής, ενσταλάζοντας στους εργάτες ιδέες αναρχίας και ενθαρρύνοντάς τους στη χρήση αλκοόλ...»

Το ότι οι μισθοί αυξήθηκαν, ότι είχαν μικρό κέρδος για τους εργάτες, ότι οι τιμές αυξήθηκαν, το ότι δόθηκαν οι παραπάνω δικαιολογίες, ότι οι αναρχικές ιδέες που κυκλοφορούν τώρα μεταξύ των εργατών είναι εβραϊκές και διακινούνται από Εβραίους, ότι η παράνομη επιχείρηση ποτών (όπως κάποτε ήταν η νόμιμη επιχείρηση ποτών) είναι εξ ολοκλήρου στα χέρια των Εβραίων – αυτά τα πράγματα όλοι γνωρίζουν ότι είναι αληθινά.

Τα Πρωτόκολλα είναι γνωστά στους μη Εβραίους από το 1896. Το Βρετανικό Μουσείο έχει στην κατοχή του ένα αντίγραφο από το 1906. Γράφτηκαν από κάποιον προφήτη που προείπε τα γεγονότα ή από μια δύναμη που τα προκαθόρισε;

Το εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα όπως ορίζεται στα «Πρωτόκολλα» βασίζεται πρωτίστως στις ψεύτικες οικονομικές αντιλήψεις τις οποίες οι κυβερνήσεις και οι άνθρωποι πρέπει να εξαπατηθούν για να αποδεχτούν. Οι ψεύτικες οικονομικές αντιλήψεις – που δεν είναι μόνο ψεύτικες, αλλά απατηλές και αδύνατες – που σπέρνονται στις μάζες του λαού είναι το αντίστοιχο της άλλης ψευδούς οικονομικής προπαγάνδας που σπέρνεται στους ανώτερους κύκλους των τραπεζών και της κυβέρνησης.

Οι πραγματικές εβραϊκές απόψεις για την οικονομική ζωή είναι αρκετά διαφορετικές από αυτές που ενσταλάζουν σε άλλους. Οι Εβραίοι χρηματοδότες γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα την απόλυτη αδικία του τρέχοντος συστήματος, αλλά το εκμεταλλεύονται, υπονομεύοντας

έτσι τις εθνικές αντιλήψεις και ενισχύοντας τη δύναμη του Ιούδα και θα προσπαθήσουν να διαιωνίσουν αυτό το διεστραμμένο σύστημα μέχρι να φέρει την αναπόφευκτη κατάρρευση, μετά από την οποία θέλουν να ξαναχτίσουν τον κόσμο με βάση τις εβραϊκές νομισματικές αρχές. Έτσι τουλάχιστον, αναφέρουν τα Πρωτόκολλα. Αυτό το ψεύτικο σύστημα είναι μόνο για τη λεγόμενη περίοδο των «Εθνικών».

Το τρίτο πρωτόκολλο δείχνει ότι πρόκειται μόνο για προσωρινά μέτρα που έχουν σχεδιαστεί για να καταστρέψουν την παρούσα οικονομική ζωή. Εκεί λέει, αφού συζητά τους τρόπους και τα μέσα για την υποκίνηση του μίσους των κατώτερων τάξεων εναντίον των πλουσίων:

> «Αυτή η εχθρότητα θα είναι ακόμη πιο έντονη σαν αποτέλεσμα των κρίσεων που θα οδηγήσουν σε χρηματιστηριακές καταστροφές και θα σταματήσουν τους τροχούς της βιομηχανίας. Έχοντας οργανώσει μια τέτοια γενική οικονομική κρίση με όλα τα υπόγεια μέσα που έχουμε στη διάθεσή μας, και χάρη στη βοήθεια του χρυσού, που είναι όλος στα χέρια μας, θα πετάξουμε ολόκληρες μάζες εργαζομένων στους δρόμους σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Αυτά τα πλήθη θα χύσουν πρόθυμα μόνο το αίμα εκείνων που, μέσα στην απλότητα της άγνοιάς τους, ζήλευαν από την παιδική τους ηλικία και των οποίων την περιουσία θα μπορέσουν στη συνέχεια να λεηλατήσουν».

Όλα αυτά, όπως γνωρίζει ο κόσμος, έχουν συμβεί στην Ευρώπη. Τα όπλα που χρησιμοποιήθηκαν για πρώτη φορά ήταν οικονομικά. Η υποταγή του λαού, η επανάσταση, ήταν πρώτα οικονομική. Το εβραϊκό πρόγραμμα επωφελήθηκε από τη διάσπαση που μπόρεσαν να κάνουν οι εβραϊκές ιδέες μεταξύ των ανώτερων και των κατώτερων τάξεων της κοινωνίας των μη Εβραίων. «Διαίρει και βασίλευε», είναι το εβραϊκό σύνθημα, όπως αναφέρεται στα Πρωτόκολλα. «Διαχωρίστε την εργατική τάξη από την τάξη των κυβερνώντων. Διαχωρίστε την καθολική και την προτεσταντική εκκλησία». Εν συντομία, διαιρέστε τον Χριστιανικό κόσμο σε οικονομικές, θρησκευτικές, κοινωνικές και φυλετικές κατηγορίες, ενώ ο Εβραίος παραμένει ένα συμπαγές σώμα, ικανό λόγω της αλληλεγγύης του να χειριστεί έναν διχασμένο κόσμο. Και αυτό το σχέδιο πέτυχε. Από την αταξία του Παγκοσμίου Πολέμου δείτε πόσο ψηλά έχει τοποθετηθεί η κυβέρνηση του Ιούδα στη Ρωσία, την Αυστρία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Αγγλία και τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Όλοι οι Εβραίοι τραπεζίτες παρέμειναν ανενόχλητοι στη Ρωσία· μόνο οι μη Εβραίοι τραπεζίτες πυροβολήθηκαν και τους έκλεψαν την περιουσία. Ο Μπολσεβικισμός δεν κατάργησε τον καπιταλισμό, έχει κλέψει μόνο το κεφάλαιο των μη Εβραίων· αυτός είναι ο μοναδικός σκοπός του σοσιαλισμού, του αναρχισμού και του μπολσεβικισμού. Κάθε

τραπεζίτης που είναι καρικατούρα με σημάδια από δολάρια στα ρούχα του είναι ένας «Εθνικός» τραπεζίτης. Οι «καπιταλιστές» που καταγγέλλονται στον κόκκινο Τύπο δεν είναι ποτέ Εβραίοι. Κάθε μεγάλη απεργία, είτε πρόκειται για απεργία σιδηροδρόμων, χάλυβα ή άνθρακα, στρέφεται ενάντια στη βιομηχανία των «Εθνικών» – αυτός είναι ο σκοπός του κόκκινου κινήματος· είναι ξένο, εβραϊκό, αντιχριστιανικό.

Τώρα, ένα από τα ενδιαφέροντα σημεία σχετικά με το εβραϊκό χρηματοπιστωτικό σύστημα για το μέλλον, όπως φαίνεται στα Πρωτόκολλα, είναι ο τρόπος με τον οποίο έρχεται σε αντίθεση με το χρηματοοικονομικό σχήμα που τώρα ευνοούν οι εβραϊκές ομάδες. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, αυτό που συμβουλεύουν τώρα οι δημιουργοί των Πρωτοκόλλων, δεν είναι αυτό που θα υιοθετήσουν όταν οι σημερινές συμβουλές τους αποδώσουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Τα Πρωτόκολλα που περιγράφουν λεπτομερώς το μελλοντικό οικονομικό σχέδιο του εβραϊκού ελέγχου έχουν τον αριθμό 20 και 21. Το πρωτόκολλο 20 ξεκινά ως εξής:

> «Σήμερα θα μιλήσουμε για το οικονομικό πρόγραμμα, τη συζήτηση του οποίου έχω αναβάλει για το κλείσιμο της έκθεσής μου, καθώς είναι το πιο δύσκολο, το πιο καθοριστικό και συγκεκριμένο από τα σχέδιά μας».

Καθ' όλη τη διάρκεια του ρεσιτάλ, ο συγγραφέας του Πρωτοκόλλου παραπέμπει στο παλιό (σημερινό μας) χρηματοπιστωτικό σύστημα και μερικές από τις παρατηρήσεις του αξίζει να ξαναγραφούν εδώ:

> «Γνωρίζετε ότι ο κανόνας του χρυσού κατέστρεψε τα κράτη που τον αποδέχθηκαν, γιατί δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τη ζήτηση για νόμισμα, ειδικά καθώς αφαιρέσαμε όσο το δυνατόν περισσότερο χρυσό από την κυκλοφορία».

Το εάν η πρώτη δήλωση είναι αληθινή μένει να φανεί· τα άλλα είναι αποδεδειγμένα αληθινά. Ο χρυσός στο έδαφος και ο χρυσός που είναι χρήμα είναι υπό τον έλεγχο των Εβραίων και τον αποσύρουν όταν θέλουν.

Ο ακίνδυνος μη Εβραίος θα ρωτήσει: «Για να αποσύρουν το χρυσό; Έτσι δεν θα μπορούν να βγάλουν χρήματα!» Για άλλη μια φορά θυμηθείτε τη διάκριση: δεν είναι θέμα «δημιουργίας» αλλά «συλλογής». Μια οικονομική κρίση είναι πολύ πιο επικερδής από ό,τι είναι μια μακρά περίοδος ευημερίας για τους ανθρώπους των οποίων το εμπόρευμα είναι το χρήμα.

Πράγματι, οι άνθρωποι που ασχολούνται με το χρήμα σαν εμπόρευμα και σύμφωνα με το εβραϊκό σχέδιο, χάνουν το κύρος τους εάν η ευημερία συνεχιστεί για πολύ. Ο τραπεζίτης που είναι τραπεζίτης, που ζει για να

υπηρετεί τη βιομηχανία και την κοινότητα – κερδίζει από την ευημερία, αλλά όχι τόσο οι καρχαρίες του χρήματος.

> «Δημιουργήσαμε οικονομικές κρίσεις για τους «Εθνικούς» με την απόσυρση των χρημάτων από την κυκλοφορία. Το κεφάλαιο κίνησης έμεινε στάσιμο, τα χρήματα αποσύρθηκαν από τη χρήση από τις διάφορες κυβερνήσεις και αυτές με τη σειρά τους υποχρεώθηκαν να επιστρέψουν στους καπιταλιστές για δάνεια. Τέτοια δάνεια έφεραν φυσικά σε αμηχανία τις κυβερνήσεις λόγω της πληρωμής των τόκων και τις έκαναν υποτελείς των καπιταλιστών...»

Η απόσυρση των χρημάτων από την κυκλοφορία δημιουργεί πανικούς· όλοι το ξέρουν αυτό. Μια τέτοια απόσυρση χρημάτων είναι στην απόφαση μιας πολύ μικρής ομάδας ανδρών. Εδώ στις Ηνωμένες Πολιτείες γινόμαστε μάρτυρες μιας τέτοιας απόσυρσης και των συνεπειών της εδώ και δεκαπέντε μήνες. Το σύνθημα γι' αυτό εστάλη στους χρηματιστές με τηλεγράφημα για μια συγκεκριμένη ημέρα ως αρχή. Εκείνη την ημέρα ξεκίνησε ένα οικονομικό κραχ σε ολόκληρη τη χώρα. Οι έντιμοι τραπεζίτες προσπάθησαν να βοηθήσουν, ενώ οι άλλοι που γνώριζαν το παιχνίδι επωφελήθηκαν πάρα πολύ. Όπως φαίνεται στο τελευταίο άρθρο, τα χρήματα αποσύρθηκαν από τη νόμιμη χρήση τους, και τα δάνειζαν με 6% στους κερδοσκόπους του χρήματος, οι οποίοι με τη σειρά τους τα δάνειζαν σε απελπισμένους επιχειρηματίες με επιτόκιο έως και 30%.

Δεν θα περνούσε από το μυαλό κανενός λογικού ανθρώπου να εξηγήσει τέτοια γεγονότα ως «νόμους της φύσης» ή σαν αποτέλεσμα έντιμης επιχειρηματικής πρακτικής. Αυτά συνέβησαν σε αυτή τη χώρα τις τελευταίες ημέρες. Είναι το «ελαστικό» σύστημα, ξέρετε, με το κοινό σαν μαϊμού στη μία άκρη του «ελαστικού». Μια υπέροχη ιδέα, αναμφίβολα, εάν εφαρμοστεί με τη μη εβραϊκή μέθοδο να κάνουμε το μέγιστο δυνατό καλό στον μέγιστο βαθμό, αλλά μια σκόπιμη δολοφονία της ζωής και της περιουσίας όπως έχει εφαρμοστεί.

Επιπλέον, τα «Πρωτόκολλα» γελοιοποιούν τις δημοσιονομικές πολιτικές των κυβερνήσεων:

> «Λόγω των μεθόδων που επέτρεπαν οι ανεύθυνες κυβερνήσεις των «Εθνικών», τα θησαυροφυλάκια τους άδειασαν. Ακολούθησε η περίοδος της σύναψης δανείων και της χρήσης των περιουσιακών στοιχείων που είχαν απομείνει. Αυτό οδήγησε όλες τις κυβερνήσεις των "Εθνικών" σε χρεοκοπία».

Σαν επιχειρησιακές ομάδες, οι κυβερνήσεις είναι πλέον χρεοκοπημένες. Επιβιώνουν μόνο μέσω φόρων, που ισοδυναμούν με απαλλοτρίωση. Οι Ηνωμένες Πολιτείες, που συνήθως αναφέρονται σαν η

πλουσιότερη χώρα στον κόσμο, είναι εξίσου φτωχές σαν κυβέρνηση όπως και κάθε άλλη. Δεν έχουν τίποτα, είναι χρεωμένες και δανείζονται. Και οι πιστωτές τους αγνοούν συνεχώς τις υποχρεώσεις τους και τις βάζουν σε χειρότερη θέση. Ακόμα και τα Ομόλογα του δανείου Ελευθερίας σχεδόν περνούν από τα χέρια του λαού στα χέρια των Εβραίων δημοσιονομικών πρακτόρων που «βγάζουν» χρήματα από τις ανάγκες των ανθρώπων που πουλάνε και από τις ανάγκες της κυβέρνησης που δανείστηκε. Και αν όλες οι ενδείξεις δεν αποτύχουν, μια μέρα θα ακούσουμε στο Κογκρέσο εκκλήσεις για ειδική νομοθεσία για λογαριασμό «των φτωχών κατόχων ομολόγων». Ας ελπίσουμε ότι όταν έρθει εκείνη η μέρα, κάποιος θα έχει αρκετό κουράγιο για να σηκωθεί και να δηλώσει ποιοι είναι οι «φτωχοί κάτοχοι ομολόγων». Θα πρέπει να γίνει μια λίστα τώρα, για μελλοντική αναφορά.

Σε άλλο σημείο, τα «Πρωτόκολλα» λένε:

> «Κάθε δάνειο αποδεικνύει την ανικανότητα και την άγνοια της οικείας κυβέρνησης ως προς τα κρατικά δικαιώματα. Τα δάνεια κρέμονται σαν Δαμόκλειος σπάθη πάνω από τα κεφάλια των ηγεμόνων που αντί να επιβάλλουν επαρκείς φόρους έγκαιρα στους υπηκόους τους, απλώνουν τα χέρια τους και ζητιανεύουν για ελεημοσύνη από τα χέρια των τραπεζιτών μας. Ουσιαστικά, τα ξένα δάνεια είναι σαν τις βδέλλες, που δεν μπορούν να αφαιρεθούν από το σώμα του κράτους μέχρι να πέσουν από μόνα τους· εκτός κι αν τις αφαιρέσει η κυβέρνηση. Αλλά οι κυβερνήσεις των «Εθνικών», αντί να τις αφαιρέσουν, βάζουν όλο και περισσότερα. Αναπόφευκτα πρέπει να χαθούν από την εξάντληση σαν αποτέλεσμα μιας τέτοιας εθελοντικής αιμορραγίας».

Αυτή είναι η ξεκάθαρα εκφρασμένη κριτική της Εβραϊκής Παγκόσμιας Κυβέρνησης στις κυβερνήσεις των εθνών, και η αλήθεια της δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Αντιπροσωπεύει μια δήλωση απλής σοφίας βάσει της οποίας το εβραϊκό παγκόσμιο πρόγραμμα ελπίζει να επαινεθεί από τον απλό λαό.

«Τότε γιατί οι Εβραίοι χρηματοδότες του κόσμου δεν βοηθούν τα έθνη να βγουν από αυτήν την ψεύτικη οικονομική πολιτική;» Γιατί, αλήθεια; Οι Εβραίοι χρηματοδότες είναι οι εφευρέτες αυτών των δανείων που περιγράφονται εδώ. τα εμπόδια στους άμεσους φόρους που προτείνουν εδώ. Ακούστε – στην ίδια σελίδα όπως παραπάνω:

> «Φυσικά! Ακόμα κι αν έχουμε συστήσει μια τέτοια οικονομική πολιτική, φυσικά δεν θα την ακολουθήσουμε...»

Αυτό είναι ιστορικά αλήθεια, είτε αποδειχτεί προφητικά αληθινό είτε όχι. Τα συμβιβαστικά δάνεια και οι τόκοι είναι εβραϊκοί μηχανισμοί, ιστορικά εβραϊκοί. Πρακτικά και επί του παρόντος ο Εβραίος προτιμά να

μην δανείζεται παρά μόνο με τέτοιο τρόπο ώστε να τοποθετεί όλους τους επιχειρηματικούς κινδύνους στα χρήματα των άλλων ενώ διατηρεί τα δικά του με ασφάλεια, και η πληρωμή τόκων είναι βδέλυγμα για αυτόν. Αυτές οι δηλώσεις των Πρωτοκόλλων έχουν τουλάχιστον αυτές τις ιστορικές και φυλετικές επιβεβαιώσεις.

Όλη η βλακεία του συστήματος των «Εθνικών» με το οποίο πλουτίζουν οι Εβραίοι Διεθνείς Χρηματοδότες εκτίθεται ξεκάθαρα στο ίδιο το 20ο Πρωτόκολλο:

> «Ποιο είναι το αποτέλεσμα ενός δανείου, ειδικά ενός εξωτερικού δανείου; Δάνειο είναι η έκδοση κρατικών ομολόγων με τόκους υπερημερίας κατ' αναλογία προς το ποσό του δανεισθέντος κεφαλαίου. Εάν το δάνειο πληρώνει 5%, τότε μετά από είκοσι χρόνια η κυβέρνηση έχει πληρώσει τους τόκους για το τίποτα, αν και είναι ίσο με το συνολικό ποσό του δανείου· σε σαράντα χρόνια πλήρωσε τόκους ίσους με το διπλάσιο του δανείου, και σε εξήντα χρόνια τριπλάσιους του δανείου, ενώ το αρχικό χρέος παραμένει απλήρωτο».

Εξαιρετικά απλό, και όμως: ποιος το έχει σκεφτεί;*

Ζούμε σε μια δημοκρατία, ωστόσο συνάπτονται δάνεια που κοστίζουν πάντα περισσότερο από το ποσό του δανείου και κανείς δεν έχει πει λέξη να πει γι' αυτό. Εμείς οι Αμερικανοί δεν ξέρουμε πόσους τόκους πληρώνουμε κάθε χρόνο και δεν ξέρουμε σε ποιον τους πληρώνουμε. Εξακολουθούμε να ζούμε κάτω από το ψέμα ότι «Ένα Εθνικό Χρέος Είναι Εθνική Ευλογία», το πιο παραπλανητικό δόγμα που διαδόθηκε ποτέ. Το ποσό του εθνικού μας χρέους είναι το μέτρο της υποδούλωσής μας στην εβραϊκή παγκόσμια οικονομία.

Ο αναγνώστης μπορεί να παρατηρήσει παρεμπιπτόντως ότι οι Εβραίοι απολογητές, ο Τζον Σπάργκο, ο Χέρμαν Μπερνστάιν και άλλοι, λένε ότι τα Πρωτόκολλα εκδόθηκαν από τη μυστική αστυνομία του ρωσικού τσαρικού καθεστώτος. Είναι πολύ ασυνήθιστο, έτσι δεν είναι, να βρίσκουμε την αστυνομία του Τσάρου να ενδιαφέρεται για σχέδια αφαίρεσης του μοσχεύματος από την υψηλή χρηματοδότηση και κηρύγματα δογμάτων ακριβώς αντίθετα με το καθιερωμένο σύστημα; Ο αναγνώστης θα διασκεδάσει ψάχνοντας Ρώσους αστυνομικούς κατασκόπους στην παραπέρα ανάπτυξη της εβραϊκής οικονομικής φιλοσοφίας.

Ο σκοπός των Πρωτοκόλλων 20 και 21 δεν είναι να περιγράψουν το παρόν οικονομικό χάος στο οποίο οι «Εθνικοί» ενθαρρύνονται να συνεχίσουν· το σύστημα αυτό περιγράφηκε σε προηγούμενα πρωτόκολλα· Ο σκοπός τους είναι μάλλον να περιγράψουν ποιες πολιτι-

* Τέοντορ Φριτς, πριν από 45 χρόνια στο γραπτό του: «Η τοκογλυφία και το χρηματιστήριο». (Εκδόσεις «Χέρμαν Μπέγιερ, Λειψία»)

κές θα ακολουθήσει ο Ιουδαϊσμός όταν έρθει η ώρα του.

Αυτό αξίζει να εξεταστεί, γιατί υπάρχουν τμήματα του σχεδίου που αξίζει να υιοθετηθούν. Η εβραϊκή προσδοκία για την παγκόσμια κυριαρχία είναι, φυσικά, παράλογη, αν και η μάζα των Εβραίων την υποστηρίζει. Η καταδίκη τους είναι ότι θεωρούν κάθε εκφυλισμό στην κοινωνία σαν να τους φέρνει ένα βήμα πιο κοντά στον στόχο τους, κάτι που εξηγεί τη μεγάλη βοήθεια που δίνουν σε όλες τις εκφυλιστικές διαδικασίες.

> «Όταν ανεβούμε στους θρόνους του κόσμου, τα οικονομικά μέτρα που δεν συνάδουν με τα συμφέροντά μας θα εξαλειφθούν».

Αυτή είναι η εναρκτήρια σημείωση. Είναι μια άλλη εκδοχή της δήλωσης – «Φυσικά! Ακόμα κι αν έχουμε συστήσει μια τέτοια οικονομική πολιτική, φυσικά δεν θα την ακολουθήσουμε...»

Τι πρότειναν, λοιπόν, να εξαλείψουν οι συγγραφείς των Πρωτοκόλλων, αναζητώντας την παγκόσμια δύναμη;

1. «Τα χρηματιστήρια θα είναι κλειστά για πάντα, γιατί δεν θα επιτρέψουμε να κλονιστεί το κύρος της εξουσίας μας από τις διακυμάνσεις των τιμών των μετοχών μας. Για αυτά θα εφαρμόσουμε την πλήρη ονομαστική αξία ως αναγκαστική τιμή και δεν θα επιτρέψουμε σε κανέναν να την αυξήσει ή να την μειώσει. Η αύξηση των τιμών θα δίνει το πρόσχημα για τη μείωσή τους – αυτό ήταν που ξεκινήσαμε με τις μετοχές και τα ομόλογα των "Εθνικών"».
2. «Νόμιμη κατάσχεση χρημάτων για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας τους».
3. «Πρέπει να εισαγάγουμε μια νομισματική μονάδα αξίας με βάση την αξία μιας μονάδας εργασίας, ανεξάρτητα από το αν χρησιμοποιείται σαν μέσο χαρτί ή ξύλο. Θα εκδίδουμε πάντα αρκετά χρήματα για να καλύψουμε τις συνήθεις ανάγκες κάθε υποκειμένου (πολίτη), προσθέτοντας ένα συνολικό ποσό για κάθε γέννηση και μειώνοντας το συνολικό ποσό για κάθε θάνατο».
4. «Τα χρεόγραφα θα αγοραστούν από την κυβέρνησή μας, η οποία, αντί να πληρώνει φόρους στα δάνεια όπως κάνει τώρα, θα δίνει δάνεια σε επιχειρηματική βάση. Ένα μέτρο αυτού του χαρακτήρα θα αποτρέψει τη στασιμότητα του χρήματος, τον παρασιτισμό και την τεμπελιά, ιδιότητες που μας ήταν χρήσιμες όσο οι "Εθνικοί" διατηρούσαν την ανεξαρτησία τους, αλλά δεν είναι επιθυμητές για εμάς όταν έρθει το βασίλειό μας».
5. «Θα αντικαταστήσουμε τα χρηματιστήρια με κρατικά πιστωτικά ιδρύματα που θα έχουν ως αποστολή την εκτίμηση της αξίας των τίτλων σύμφωνα με τους κρατικούς κανονισμούς. Αυτά τα ιδρύματα θα είναι σε τέτοια θέση ώστε να μπορούν να εμπορεύονται ή να αγοράζουν έως και μισό δισεκατομμύριο βιομηχανικές μετοχές την ημέρα». (Ο αναγνώστης

θα έχει κατά νου ότι οι «κατάσκοποι της αστυνομίας» της αγροτικής Ρωσίας «πλαστογράφησαν αυτό το έγγραφο» το 1896. Όπως παρατήρησε ένας κύριος: Αν αυτό είναι πλαστό, ποιο πρέπει να ήταν το πρωτότυπο!) Με αυτόν τον τρόπο όλες οι βιομηχανικές επιχειρήσεις θα γίνουν εξαρτημένες από εμάς. Μπορείτε να φανταστείτε τι δύναμη θα μας δώσει αυτό».

Ο συγγραφέας του Πρωτοκόλλου που αναφέρεται τώρα δίνει προσοχή στη φορολογία (παρατηρήστε ξανά τον «ρωσικό αστυνομικό κατάσκοπο» να κάνει κάποια «πλαστογράφηση»). Οι δημιουργοί αυτού του σχεδίου για την παγκόσμια κυριαρχία αναγνωρίζουν ότι όταν έρθει η ανατροπή θα πρέπει να είναι σε θέση να προσφέρουν στους ανθρώπους κάτι εξαιρετικά καλό για να κερδίσουν την εύνοιά τους. Αυτό, φυσικά, ήταν το σχέδιο στη Ρωσία, αν και η Ρωσία δεν παρουσιάζει κάτι παρόμοιο με αυτό που ελπίζουν να κάνουν οι συγγραφείς των Πρωτοκόλλων για αυτό που αποκαλούν «βασίλειό» τους. Η Ρωσία απλώς βασανίστηκε ως τιμωρία. Η Ρωσία ήταν μια προσφορά του Πάσχα. Η Ρωσία είναι ένα παράδειγμα εβραϊκής εκδίκησης, καταστροφής, οργής, όχι του κανόνα που ο Διεθνής Εβραίος ελπίζει να θέσει σε έναν κόσμο οικονομικά κατακτημένο λόγω της δικής του αδυναμίας και λαγνείας. Ακούστε στη συνέχεια το φορολογικό σχέδιο:

(1) «Όταν γίνουμε κυρίαρχοι, η αυταρχική μας κυβέρνηση, σαν πρώτη αρχή αυτοπροστασίας, θα αποφύγει να επιβαρύνει τον λαό με βαρείς φόρους. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι παίζουμε τον ρόλο του πατέρα και του προστάτη. Όμως, καθώς οι κρατικοί οργανισμοί είναι δαπανηροί, είναι απαραίτητο να συγκεντρωθούν χρήματα για τη συντήρηση. Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο να μελετηθεί προσεκτικά στο συγκεκριμένο πρόβλημα των ελέγχων και των ισορροπιών».

(2) Είδη φόρων που θα αυξηθούν:

(α) «Η καλύτερη μέθοδος φορολόγησης είναι η θέσπιση προοδευτικού φόρου επί της περιουσίας».

(β) Η απόδειξη εισοδήματος ή κληρονομιάς θα υπόκειται σε προοδευτικό φόρο χαρτοσήμου.»

(γ) «Οποιαδήποτε μεταβίβαση προσωπικής περιουσίας, είτε σε χρήμα είτε σε άλλη μορφή αξίας...»

(δ) Ένας φόρος πολυτελείας – «ο τελευταίος θα φορολογείται μέσω επιβολής χαρτοσήμου».

Οι πλούσιοι πρέπει να φορολογούνται ανάλογα με τον πλούτο τους: «Ο φόρος σε έναν φτωχό είναι ο σπόρος της επανάστασης και είναι επιζήμιος για την κυβέρνηση που χάνει τα μεγάλα πράγματα επιδιώκοντας τα μικρά». Υπάρχουν όμως και άλλοι έξυπνοι λόγοι για να φορολογούνται έτσι οι πλούσιοι:

(α) «Πέρα από αυτό, ο φόρος στους καπιταλιστές θα μειώσει την αύξηση του πλούτου σε χέρια ιδιωτών, όπου τον έχουμε συγκεντρώσει επί του παρόντος σαν αντίβαρο στην κυβερνητική εξουσία των «Εθνι-

κών»...

(β) «Ένα τέτοιο μέτρο θα καταστρέψει το μίσος των φτωχών προς τους πλούσιους, οι οποίοι θα θεωρούνται οι οικονομικοί πυλώνες της κυβέρνησης και εγγυητές της ειρηνικής ευημερίας. Οι φτωχοί θα συνειδητοποιήσουν ότι οι πλούσιοι πληρώνουν τα χρήματα που χρειάζονται για να επιτύχουν αυτά τα πράγματα».

Αυτό γράφτηκε τουλάχιστον ήδη από το 1896. Πόσες μορφές φορολογίας έχουν προκύψει ακριβώς όπως περιγράφεται εδώ!

Πόσο διαφωτιστική είναι και η ακόλουθη παρατήρηση: «Τα χρήματα πρέπει να κυκλοφορούν· και η παρεμπόδιση της ελεύθερης κυκλοφορίας έχει μοιραία επίδραση στον κυβερνητικό μηχανισμό, τον οποίο λιπαίνει. Αυτή η διοχέτευση του λιπαντικού μπορεί να σταματήσει τη σωστή λειτουργία ολόκληρου του μηχανήματος. Η αντικατάσταση ενός μέρους της ανταλλαγής χρημάτων από προεξοφλητικούς τίτλους έχει δημιουργήσει ακριβώς ένα τέτοιο εμπόδιο».

Θυμηθείτε ότι όταν ακούσετε το εβραϊκό σχέδιο ότι οι «Εθνικοί» θα συναλλάσσονται με τα δικά τους κομμάτια χαρτιού, ενώ οι Εβραίοι θα κρατούν το απόθεμα χρυσού με ασφάλεια στα χέρια τους. Αν ακολουθήσει το κραχ, οι «Εθνικοί» έχουν το χαρτί και οι Εβραίοι το χρυσό. Αν τα κομμάτια χαρτιού εξυπηρετούν την καθημερινότητα, ο κόσμος μπορεί κάποια στιγμή να αποφασίσει να καταργήσει τον χρυσό. Σίγουρα ένα σύστημα που βασίζεται σε μετρητά αλλά λειτουργεί με «Not-Cash», έχει μειονεκτήματα που αποκαλύπτουν η κατάθλιψη και ο πανικός. Λέει το Πρωτόκολλο 22 – «Κρατάμε στα χέρια μας τη μεγαλύτερη σύγχρονη δύναμη – τον χρυσό· σε δύο μέρες θα μπορούσαμε να τον ελευθερώσουμε από τα θησαυροφυλάκια μας σε όποιες ποσότητες θα θέλαμε».

Οι Εβραίοι είναι οικονομολόγοι, στο εσωτερικό και στο εξωτερικό· έχουν ένα σύστημα για να μπλέξουν τους «Εθνικούς», ένα άλλο που ελπίζουν να εγκαταστήσουν όταν η «Εθνική» βλακεία έχει χρεοκοπήσει τον κόσμο. Οι Εβραίοι είναι οικονομολόγοι. Σημειώστε τον αριθμό αυτών που διδάσκουν οικονομικά στα κρατικά πανεπιστήμια. Λέει το Πρωτόκολλο 8:

«Θα περιβάλλουμε την κυβέρνησή μας με έναν ολόκληρο κόσμο οικονομολόγων. **Γι’ αυτόν τον λόγο η επιστήμη των οικονομικών είναι το κύριο μάθημα διδασκαλίας που διδάσκουν οι Εβραίοι**».

«The Dearborn Independent», τεύχος 23 Ιουλίου 1921

LXXVIII

Ένας Εβραίος βλέπει τον λαό του όπως τον βλέπουν άλλοι

Αυτή την εβδομάδα παρουσιάζουμε το σχόλιο ενός άλλου Εβραίου για τη φυλή του και για το καλό της φυλής του. Ο Μπερτ Λέβι έχει πει αυτά τα πράγματα μπροστά στο Συμβούλιο των Εβραίων Γυναικών και στις στοές της B'nai B'rith και θα βοηθήσουν τους αναγνώστες αυτής της σειράς να κατανοήσουν μερικές από τις πιο αληθινές, αν και μειοψηφικές, επιρροές που υπάρχουν στον Αμερικανικό Εβραϊσμό. Αποκαλύπτει κάθε προφανές ελάττωμα, και πρέπει να ελπίζουμε ότι μια μέρα, με το ίδιο ειλικρινές στυλό, θα εμβαθύνει. Ο επιλεγμένος τίτλος του κ. Λέβι είναι:

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ.

Ήρθα από μια μακρινή χώρα, νεαρός Εβραίος με λυπημένα μάτια, χλωμό πρόσωπο, ποιητικός, με μια ανείπωτη αγάπη για τον λαό μου να καίει στην καρδιά μου. Πολωνο-ρωσικής καταγωγής, εμφυτεύτηκε στη φύση μου μια απροσδιόριστη θλίψη (που γεννήθηκε ίσως από τη δίωξη του πατέρα και της μητέρας μου), η οποία με έκανε ευέξαπτο αλλά και ευαίσθητο στους αντισημιτικούς χλευασμούς των συμμαθητών μου.

Μου δόθηκε η ευκαιρία να ονειρευτώ σε κάποιο παλιό εγκαταλελειμμένο φρεάτιο ή να περιφέρομαι στις ερημικές προσχωσιγενείς ανασκαφές της μικρής πόλης μεταλλωρύχων της νιότης μου, επινοώντας οράματα για εκείνον τον νέο κόσμο για τον οποίο είχα διαβάσει τόσο συχνά – για τη μεγάλη χώρα όπου δεν υπήρχε καμία προκατάληψη για τη φυλή μου – τη Νέα Ιερουσαλήμ.

Ακουμπώντας μαλακά στο στήθος μου κάποιο δανεικό αμερικάνικο βιβλίο ή περιοδικό, έψαχνα τις σκιές των τεράστιων ποδιών των προγόνων και ονειρευόμουν πάνω από τις σελίδες που περιείχαν πολλά εβραϊκά πρόσωπα και διάβαζα με περηφάνια και ευγνωμοσύνη τις υψηλές θέσεις που κατείχε ο λαός μου στη μουσική, στη τέχνη, τη λογοτεχνία και το δράμα.

Η ιστορία αυτής της νέας Σιών ήταν γεμάτη με εβραϊκά ονόματα και καλές εβραϊκές πράξεις και με κυρίευσε η λαχτάρα να είμαι ανάμεσα στους μεγάλους του λαού μου. Ανάμεσα στον αγαπητό μου πατέρα και

τον εαυτό μου υπήρχε ένας δεσμός αγάπης πολύ ιερός για λόγια, και όταν κοίταξα το αγαπημένο του πρόσωπο για τελευταία φορά σε αυτόν τον κόσμο και του είπα ένα λυπηρό αντίο πριν την αναχώρησή μου για τη Νέα Ιερουσαλήμ, με κράτησε κοντά στο στήθος του και μου ψιθύρισε:

«Μην ξεχνάς ότι είσαι Εβραίος και αν χρειάζεσαι συμπάθεια, αγάπη ή βοήθεια, πήγαινε στη δική σου φυλή και δείξε την "Arba Kanfoth" σου».(Σύμφωνα με το Δευτερονόμιο XXII, 12, οι Εβραίοι άνδρες έχουν εντολή να φορούν ένα ορθογώνιο κομμάτι ύφασμα με κρόσσια στις τέσσερις γωνίες και μια τρύπα στο κέντρο για το κεφάλι, που γενικά κρύβεται κάτω από τα συνηθισμένα ρούχα.)

Μετέφερα τα λόγια του πατέρα μου πέρα από τον ωκεανό στην καρδιά μου και η ανάμνηση των θαμπών από τα δάκρυα των ματιών του και η πίεσης των μεγάλων στοργικών του χεριών δεν με εγκατέλειψε ποτέ· στην πραγματικότητα, είναι τόσο δυνατό μερικές φορές που δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι δεν είναι ακόμα δίπλα μου και μου λέει, παρά τις πολλές απογοητεύσεις, ότι τελικά οι Εβραίοι είναι ακόμα αδέρφια και αδερφές μου.

Οι λέξεις δεν μπορούν να περιγράψουν τα συναισθήματά μου καθώς οι ομορφιές του Νέου Κόσμου μου ξεδιπλώθηκαν. Σε θαυμάσια αντίθεση με τη μελαγχολική πτυχή της χώρας μου ήταν το χαρούμενο χρώμα της Σαμόα, με τις αγιασμένες αναμνήσεις του Ρόμπερτ Λούις Στίβενσον, ανασηκωμένες σαν πέπλο νεράιδας από τη μέση του Ειρηνικού για να μου δώσουν μια ματιά, όπως λένε, το όνειρό μου για την Αμερική – τη Νέα Ιερουσαλήμ.

Ω, οι υπέροχες μέρες και οι υπέροχες νύχτες σε εκείνη την απέραντη γαλάζια έκταση, όπου ο Θεός και τα αστέρια Του έμοιαζαν τόσο κοντά που το καθένα σχημάτιζε μια καλή ανάλυση με κάθε παλμό του μεγάλου κινητήρα πολύ πιο κάτω. Ένα από αυτά τα βράδια κάθισα ακούγοντας κάποιον που έπαιζε στο μουσικό σαλόνι και ευχαριστούσα μέσα μου τον Δημιουργό που υπήρχε ένας Πουτσίνι στον κόσμο και ότι μας είχε δώσει το «La Boheme». Ήμασταν εκεί, χιλιάδες μίλια από οπουδήποτε, κυλούσαμε ατημέλητα κάτω από έναν τέλειο φεγγαρόφωτο ουρανό, ακούγοντας τον παράπονο αέρα που είχε επινοήσει ο Πουτσίνι για τους μίμι. Δεν ακουγόταν σχεδόν κανένας ήχος, παρά μόνο το απαλό χτύπημα των κυμάτων που έσπαγαν στην πλευρά του σκάφους μέχρι που μια ελαφριά ταραχή στο κατάστρωμα μπροστά έκανε μερικούς από τους ακροατές να το ερευνήσουν. Ένας από τους επιβάτες, ένας πρώην άνδρας του Χάρβαρντ, επέστρεψε με την παρατήρηση:

«Α, είναι μόνο κάποιος καταραμένος Εβραίος. Έπεσε και τραυματίστηκε πολύ άσχημα».

Αυτό το αντισημιτικό συναίσθημα ήταν σαν μια μουντζούρα σε κάποια όμορφη εικόνα, σε μια τέτοια νύχτα, και λαμβάνοντας υπόψη την πηγή του ένιωσα βαθιά θλίψη. Καθώς ήμουν ο μόνος άλλος Εβραίος στην πρώτη καμπίνα, πήγα στην καμπίνα όπου είχαν μεταφέρει το θύμα

του ατυχήματος και βρήκα ότι ήταν ένας καλοκάγαθος ηλικιωμένος που στη συνέχεια έμαθα ότι είχε περάσει μια μακρά ζωή σε πράξεις φιλανθρωπία προς τους συνανθρώπους του, ανεξαρτήτως πίστης. Επέστρεφε για να τελειώσει τις μέρες τις στην Ιερουσαλήμ (την Ιερουσαλήμ του, όχι αυτή των ονείρων μου), όπου μπορούσε να αγγίξει ξανά τις αγαπημένες πέτρες του τοίχου του θρήνου.

Κάτι στο πρόσωπο του γέρου, αυτό το «κάτι» που ήταν και στο πρόσωπο του πατέρα μου, του αδερφού μου, εκείνο το «κάτι» που είναι στο πρόσωπο κάθε Εβραίου, με τράβηξε κοντά του, όπως πάντα με τραβούσε σε όλους τους Εβραίους, και πέρασα πολλές ώρες σκεφτόμενος δίπλα στο κρεβάτι του, μαζεύοντας κόκκους σοφίας που είχε μεταφράσει από το Ταλμούδ. Μακάρι να μπορούσε ο πρώην άνδρας του Χάρβαρντ να γνώριζε ότι οι ρυτίδες του γέρου δεν ήταν παρά τα αξιολύπητα αρχεία των σφαγών των συγγενών του, που είχε δει στην πατρίδα του και που προσευχόταν καθημερινά στο θάνατο για να σβήσει τις φρικτές αναμνήσεις.

Αργότερα, ο πρώην άνδρας του Χάρβαρντ μου ζήτησε να συμμετάσχω σε ένα παιχνίδι τράπουλας. Του υπενθύμισα ότι ήμουν κι εγώ «καταραμένος Εβραίος».

«Συγνώμη», μου είπε. «Κατάλαβα αυτό του λέτε – ήταν ένα ατυχές ολίσθημα που έκανα το προηγούμενο βράδυ – σας διαβεβαιώνω ότι ήταν απλώς ένα σχήμα λόγου».

Ανακάλυψα ότι ήταν μια καλή παρέα και σύντομα σε μια ζεστή γωνιά του καπνιστηρίου γίναμε γρήγοροι φίλοι και προσπάθησα να τον κάνω για να σκεφτεί καλύτερα για το λαό μας.

«Θα ήθελα να ακούσω τη γνώμη σας για τον Εβραίο συμπολίτη σας αφού έχετε περάσει, ας πούμε, δώδεκα μήνες στην Αμερική», είπε.

Από τότε έχω περπατήσει στα μήκη και τα πλάτη των μεγάλων πόλεων της Αμερικής και η ίδια μου η ψυχή φώναξε στον Εβραίο συμπατριώτη μου: «Καταπίεσε τον εαυτό σου!» Την ημέρα που έφτασα στη Νέα Υόρκη έμαθα ότι ο αγαπημένος μου φίλος, ο πατέρας μου, είχε πεθάνει, και φυσικά η πρώτη μου σκέψη ήταν να πω το «kaddish», μια προσευχή της εβραϊκής λειτουργίας που ψάλλετε από ορφανά για την ευημερία των ψυχών των αποθανόντων γονέων τους, κάπως σύμφωνα με τη μόδα της καθολικής λειτουργίας. Κάθε αρσενικό με εβραϊκό αίμα κάποια στιγμή της ζωής του απαγγέλλει αυτή την όμορφη προσευχή. Δεν έχει σημασία πόσο απομακρύνεται κανείς από το ποίμνιο ή πόσο έχει αρνηθεί την πίστη, έρχεται μια στιγμή που ο Εβραίος μέσα του επιβάλλεται και λέει το «kaddish».

Η δημόσια προσευχή μεταξύ των Εβραίων μπορεί να ψαλλεί μόνο με την παρουσία δέκα αρρένων άνω της ηλικίας της θρησκευτικής ενηλικίωσης (13 ετών), και αυτή η συνέλευση ονομάζεται «minyan». Σίγουρα σε αυτή τη σπουδαία πόλη θα έβρισκα εύκολα ένα «minyan», σκέφτηκα· έτσι ακολούθησα τη γραμμή της ελάχιστης αντίστασης, όπως

κάθε ξένος σε μια ξένη χώρα, και αναζήτησα τα εβραϊκά ονόματα που είναι πιο γνωστά στο κοινό. Τηλεφώνησα σε ένα εμπορικό κτήριο στην πόλη με το όνομα ενός σπουδαίου Εβραίου πάνω στην πόρτα. Ήταν ο σπουδαίος άνθρωπος για τον οποίο διάβασα με τόση περηφάνια στη μικρή πόλη των ορυχείων στην άλλη άκρη του κόσμου. Ναι! Το ίδιο εβραϊκό πρόσωπο που απεικονιζόταν στην τεράστια φωτογραφία στο λόμπι, που είχα δει στο περιοδικό, που είχα αγκαλιάσει με τόση αγάπη στο σπίτι.

Πήρα το δρόμο μου, γεμάτος ελπίδα, για το γραφείο του και ένας θυρωρός μου ζήτησε το λόγο της επίσκεψής μου. Του εξήγησα – ο θυρωρός ήταν Εβραίος – ότι ήθελα να πω «kaddish» για τον πατέρα μου και ότι ήθελα να συμμετάσχω σε ένα «minyan». Με ένα πονηρό κλείσιμο του ματιού με οδήγησε ανάμεσα σε αρκετούς Εβραίους υπαλλήλους και αγόρια γραφείου, καθένας από τους οποίους μου χαμογελούσε ειρωνικά και έκανε το μικρό του αστείο σαν μικρός αρχάριος που ήμουν. Τότε κάνοντας πολλές γκριμάτσες με οδήγησαν στον «μεγάλο».

Η συνομιλία ενός λεπτού με έπεισε ότι ήταν Εβραίος μόνο στην εμφάνιση και ότι δεν γνώριζε τίποτα από τις παραδόσεις, τον ρομαντισμό, την τέχνη ή τη λογοτεχνία της φυλής μας. Δεν ήξερε ακριβώς τι ήταν το «minyan», ή προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε, αλλά με συνέστησε σε «έναν από τους ανθρώπους μας», όπως το έθεσε, ο οποίος διατηρούσε μια πολύ δημοφιλή ψησταριά εκεί κοντά. Άρχισα να συνειδητοποιώ ότι ήμουν ξένος ανάμεσα στους δικούς μου ανθρώπους και εκείνο το βράδυ περπάτησα στους δρόμους της μεγάλης Νέας Υόρκης με πονεμένη καρδιά. Παντού μέσα στα βιαστικά πλήθη, έβλεπα πρόσωπα των αδελφών μου, χιλιάδες, εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς, να βιάζονται, να σπρώχνουν, να σπρώχνουν τα αδέρφια τους και όλη η τρυφερότητα, η φιλία και το σημιτικό βλέμμα να έχει φύγει από τα μάτια τους.

«Ω, Θεέ μου!» σκέφτηκα, «αυτοί είναι τα παιδιά του Ισραήλ; Αυτή είναι η κατατρεγμένη φυλή – αυτός είναι ο λαός που είχε σκορπιστεί στις τέσσερις γωνιές της γης;»

Πεινασμένος και κουρασμένος, πήρα το δρόμο μου σαν σε όνειρο στο καφέ ενός υπέροχου ξενοδοχείου. Τα πάντα στο τεράστιο δωμάτιο ήταν κραυγαλέα ψεύτικα – μαρμάρινες κολώνες, δοκάρια βελανιδιάς, λουλούδια, όλα ήταν απομίμηση: μια μεγάλη ορχήστρα καθόταν σε ένα μπαλκόνι με ένα ψεύτικο φεγγάρι και έναν ζωγραφισμένο ουρανό σαν φόντο· παντού υπήρχαν φώτα, φώτα και άλλα φώτα.

Προχωρούσα από το ένα τραπέζι στο άλλον αλλά μου υπενθύμιζαν ότι «αυτό» ήταν δεσμευμένο και το «εκείνο» το ίδιο. Ντυμένες με φανταχτερές τουαλέτες, στολισμένες με διαμάντια Εβραίες, συνοδευόμενες από εξίσου χυδαίους Εβραίους άνδρες, έμπαιναν και καταλάμβαναν κάθε θέση, και ανάμεσα στις μπουκιές του φαγητού και το ποτού που κατέβαζαν, ταλάντευαν τις φωνές τους με τις φωνές άλλων

Εβραίων που τραγουδούσαν μόνο το «Mississippi» και το «Georgia». Πόσο θα γελούσαν αυτοί οι άνθρωποι όταν έβλεπαν τα ξένα ρούχα μου και το χλωμό μου πρόσωπο και πόσο θα έσκαγαν από τα γέλια αν τους έδειχνα την «Arba Kanfoth» μου, αυτό το όμορφο μικρό δείγμα που ο φτωχός πατέρας μου φανταζόταν με αγάπη ότι θα με έκαμνε κατανοητό στον Νέο Κόσμο.

Το βράδυ βγήκα έξω και βρέθηκαν να παλεύω με ένα χείμαρρο ανθρώπων. Κάθε φορά που δεχόμουν ένα σπρώξιμο ή ένα δυνατό χτύπημα κοιτούσα μόνο για να δω ότι ο ανταγωνιστής μου ήταν Εβραίος. Στο δρόμο, στα αυτοκίνητα, στο μετρό ή στο σιντριβάνι, όπου έβλεπα τους συμπατριώτες μου Εβραίους να φωνάζουν και να σπρώχνουν αγενώς, εγώ, παρά την αγανάκτησή μου, ένιωθα την αγάπη της φυλής μου πάνω από την καρδιά μου, και ήθελα να φωνάξω: «Ε, Εβραίοι· αγαπητά αδέλφια και αδελφές, συγκρατηθείτε για το καλό της φυλής! Σταματήστε! Για το καλό της φυλής!».

Ποτέ στον κόσμο ο λαός μας δεν γνώρισε μια τόσο ελεύθερη χώρα όπως αυτή, και είναι προνόμιο να βρίσκομαι εδώ, αλλά μερικές φορές με κυριεύει ένας μεγάλος φόβος ότι κάνουμε κατάχρηση αυτού του προνομίου. Μέσα στο βουητό της εβραϊκής μουσικής και του γέλιου, οι εφημεριδοπώλες φωνάζουν τα ονόματα των Εβραίων δολοφόνων (υπόθεση Ρόζενταλ), των κακοποιών της πόλης. Αυτοί που δωροδοκούσαν και αυτοί που δωροδοκήθηκαν και απεικονίζονται στα δελτία ειδήσεων έχουν εβραϊκή όψη. Οι διευθυντές των λεσχών των τυχερών παιχνιδιών – ναι! ναι! Ξέρω ότι υπάρχουν χριστιανοί που είναι δολοφόνοι, τζογαδόροι και πληροφοριοδότες, αλλά ο Εβραίος είναι ένας άνθρωπος που μαρκάρεται. Είναι ξεχωριστός, διαφορετικός, τόσο ξεχωριστός που μέσα στο πλήθος είναι ο πρώτος που τον προσέχουν.

Αυτός είναι ο λόγος που θα ήθελα τα αδέρφια μου και οι αδελφές μου να συγκρατηθούν, να σταματήσουν! Θα έβαζα τους πραγματικούς Εβραίους μια στο τόσο να κάνουν το χειρότερο παζάρεμα για χάρη της φυλής. Θα τους έβαζα μια στο τόσο να αφήσουν τις θέσεις τους στις δημόσιες μεταφορές, να συμπεριφέρονται σεμνά στα καφέ, να ντυθούν ήσυχα και να εγκαταλείψουν τη χρήση των υποτιθέμενων χριστιανικών ονομάτων.

Δεν υπάρχει τίποτα τόσο αξιολύπητο όσο ο άνθρωπος που, με εβραϊκό πρόσωπο, παίρνει χριστιανικό όνομα. Πάντα όταν πάω σε δημόσιο χώρο εύχομαι ο συμπολίτης μου Εβραίος να μιλάει λιγότερο και να φαίνεται λιγότερο επιδεικτικός. Όταν ένας Εβραίος έρχεται αργά σε μια παράσταση, περπατά στον διάδρομο και στην πρώτη σειρά εμποδίζει εσκεμμένα τη θέα των ανθρώπων καθώς στέκεται αργά βγάζοντας και διπλώνοντας το παλτό και τα γάντια του, φαίνεται να προκαλεί περισσότερη ενόχληση από ό,τι αν έκαναν το ίδιο πράγμα μισή ντουζίνα «Εθνικοί». Όταν ένας Εβραίος στέκεται στην άκρη και περιμένει υπομονετικά στο παράθυρο του εκδοτηρίου εισιτηρίων, δίνει τη θέση του

σε μια κυρία σε ένα ταξί ή συμπεριφέρεται με εκλεπτυσμένο τρόπο σε οποιοδήποτε κοινωνικό επίπεδο, κάνει αμέσως φίλους για το λαό μας.

Οι περισσότεροι από το λαό μας, έχω διαπιστώσει, έχουν επιθετικές προσωπικότητες: είναι η επιθετικότητα που επέτρεψε σε πολλούς μετανάστες να περάσουν από το νησί Έλις για να αποκτήσουν υπέροχες πολυκατοικίες μέσα σε λίγα χρόνια – αλλά μερικές φορές αυτή η επιθετικότητα γίνεται πάρα πολύ σκληρή, συνθλίβοντας στην ίδια την ψυχή όλα τα τρυφερά στοιχεία που συνθέτουν μια ευτυχισμένη ζωή.

Πρόσφατα σκέφτηκα με πολλή πικρία τα τελευταία λόγια του πατέρα μου: «Αν χρειάζεσαι συμπάθεια, αγάπη ή βοήθεια, πήγαινε στη δική σου φυλή». Ένα πρόβλημα υγείας με κατέβαλε και έμπλεξα σε χρέη για ένα ασήμαντο ποσό. Σε κάθε στάδιο της στενοχώριας μου και της συνακόλουθης δυστυχίας μου συνέβαλε και ένας Εβραίος αδελφός. Πρώτα ο απατεώνας δικηγόρος, χωρίς αρχές ή έλεος, μετά οι σκληροί υπάλληλοί του, πονηροί και δωροδοκημένοι. Έπειτα ένας τοκογλύφος, απολύτως αναίσθητος, μετά ο δικαστικός επιμελητής και τέλος ο μπράβος, χωρίς καρδιά, χωρίς ψυχή, χωρίς τίποτα.

Αν όλοι αυτοί οι παράγοντες της κακοτυχίας μου ήταν «Εθνικοί» θα μπορούσα να το αντέξω, αλλά η μεγαλύτερη θλίψη από όλα ήταν το γεγονός ότι όλοι ήταν αδελφοί Εβραίοι. Γιατί ένας Εβραίος πρέπει να είναι πάντα μάρτυρας του τέλους, όπως κάνουν;

Ήρθε μια στιγμή μετά από αυτό που περπατούσα στους δρόμους σχεδόν πάμφτωχος. Αναζητώντας δουλειά, έκανα αίτηση στο κατάστημα ενός πλούσιου Εβραίου. Εξήγησα στον καλοντυμένο ιδιοκτήτη ότι ήμουν ορθόδοξο μέλος της φυλής του και έκανα έκκληση για μια ευκαιρία. Κορόιδεψε την ιδέα.

«Αγαπητέ μου φίλε», είπε, «αυτές είναι οι πεφωτισμένες μέρες, που ο Ιουδαϊσμός δεν λαμβάνεται σοβαρά υπόψη, στην πραγματικότητα, δεν αποδίδει. Είμαι λάτρης του χριστιανισμού, γνωρίζω ωραίους ανθρώπους και αυτό βοηθάει την επιχείρησή μου».

Είχα μπροστά μου ένα φτωχό ανόητο με το κεφάλι του σαν της στρουθοκαμήλου – στην άμμο. Του εξήγησα ότι το να είσαι Εβραίος δεν ήταν ζήτημα θρησκείας αλλά ζήτημα αίματος. Του είπα ότι αν μια εβραϊκή λεοπάρδαλη σταματούσε να επισκέπτεται τη συναγωγή για να πάει σε ένα χριστιανικό παρεκκλήσι, δεν θα απαλλαγεί απαραίτητα από τις βούλες της. Τον άφησα να ξύνει το κεφάλι του και έχασα και την ευκαιρία για δουλειά στο μαγαζί του.

Όλη μέρα έτρεχα μέσα και έξω από τα γραφεία όπου διηύθυναν άνδρες με εβραϊκά πρόσωπα. Οι περισσότεροι από αυτούς τους άνδρες, όπως έμαθα στη συνέχεια, ανήκαν στο χριστιανικό θρησκευτικό κίνημα της Νέας Σκέψης και σε άλλες σύγχρονες εκκλησίες και κοινωνίες – ήταν καλό για την επιχείρησή τους. Αυτοαποκαλούνταν Χριστιανοί, αλλά τα σημάδια της φύσης δεν μπορούν να αλλάξουν όπως τα ρούχα κάποιου.

Στις μεγάλες θεατρικές συνοικίες βρήκα χιλιάδες συμπολίτες μου

Εβραίους που είχαν πλουτίσει μέσα σε μια νύχτα επινοώντας ίσως ένα δημοφιλές τραγούδι που είχε ευχαριστήσει το τρελό πλήθος των καμπαρέ ή με γελοίες προσωποποιήσεις της φυλής τους στις σκηνές του μιούζικαλ χολ. Πολλοί από αυτούς ήταν νέοι άνδρες, παιδιά γονέων που είχαν διωχθεί από τη χώρα τους με φωτιά και τσεκούρι.

Οι γονείς μένουν στο σπίτι ευλογώντας τον Θεό κάθε ώρα της ημέρας και της νύχτας που τους οδήγησε σε μια τέτοια χώρα όπως αυτή, ενώ οι γιοι και οι κόρες είναι έξω στα θέατρα και στα καμπαρέ τραγουδώντας τα τραγούδια της Dixie. Σε αυτό το μεγάλο πλήθος περνούν εξέχοντες ηθοποιοί, κριτικοί και θεατρικοί συγγραφείς, πολλοί με υποτιθέμενα ονόματα, απλώς και μόνο επειδή τα δικά τους ονόματα είναι εβραϊκά.

Περιπλανώμενος στην πόλη κουρασμένος ψάχνοντας για φιλικά εβραϊκά πρόσωπα, βρέθηκα κοντά στο Δημαρχείο. Πλησίασα έναν σταθμό γάλακτος και αγόρασα για ένα σεντ το πιο νόστιμο γάλα που έχω δοκιμάσει ποτέ. Ένας σκληροτράχηλος τύπος δίπλα μου είπε, καθώς πλατάγιζε τα χείλη του:

«Πολύ καλό πράγμα, αυτό», και ίσως προσέχοντας ότι ήμουν ξένος, πρόσθεσε: «Ο τύπος που κάνει αυτό το γάλα σώζει τα μωρά – είναι ένας πλούσιος Εβραίος – Ο Θεός να τον έχει καλά – έχω τρία δικά μου μωρά».

Πεινώντας να ακούσω να επαινείται ένας Εβραίος, μίλησα με αυτόν τον άνδρα για μια ώρα, ακούγοντας με ευχαρίστηση την ιστορία ενός από τη φυλή μου που είχε κάνει τα εκατομμύρια του να κάνουν καλό στους ανθρώπους ανεξαρτήτως πίστης, και είχε μείνει συγκρατημένος. Έμαθα για τις προσπάθειες αυτού του Εβραίου για τα ετοιμοθάνατα μωρά και για τους λιμοκτονούντες ομοθρήσκους του στην Παλαιστίνη και ένιωσα περήφανος. Περήφανος και χαρούμενος για πρώτη φορά, κάθισα στο μικρό πάρκο παρακολουθώντας τη διερχόμενη πομπή μέχρι που πήρα έναν ήρεμο ύπνο. Η ευτυχία μου συνεχίστηκε στον ύπνο μου, γιατί είδα ένα όμορφο όνειρο.

Στο όνειρό μου περνούσε μπροστά μου μια μεγάλη παρέλαση· ήτνα μια σειρά από σκηνές «Για το καλό της φυλής». Όλοι οι εξέχοντες επαγγελματίες Εβραίοι ηγούνταν της πομπής με τα αληθινά τους ονόματα και το όνομα της φυλής τους να είναι γραμμένα σε μεταξωτά πανό με χρυσά γράμματα. Μετά ήρθαν όλοι οι Εβραίοι διευθυντές λεσχών τζόγου κουβαλώντας σπασμένες ρόδες ρουλέτας και άλλα εμβλήματα μιας απόβλητης και ντροπιασμένης «επιχείρησης».

Στην σειρά ακολουθούσε ένας μεγάλος στρατός Εβραίων που ήταν επαγγελματίες τοκογλύφοι που είχαν συλληφθεί από περιπλανώμενους με επικεφαλής δύο διεφθαρμένους πολιτικούς που κουβαλούσαν ένα πανό με τις λέξεις: «Από εδώ και εμπρός θα δουλεύουμε». Αυτοί οι άνδρες έμοιαζαν λίγο λυπημένοι καθώς προχωρούσαν σκεπτόμενοι το εύκολο χρήμα που άφηναν πίσω τους, αλλά οι επευφημίες του πλήθους που αγαλλίαζαν τη μεγάλη τους θυσία εξιλέωναν κάπως την αγωνία του μυαλού τους. Ύστερα ακολουθούσε το συγχωνευμένο σωματείο Εβραίων

τοκογλύφων, ιδιοκτητών ακινήτων και εταιρειών. Αυτό το μέρος της παρέλασης χρειάστηκε τεσσερισήμισι ώρες για να περάσει ένα δεδομένο σημείο.

Όλοι όσοι παρήλαυναν είχαν πετάξει τα ακριβά ρούχα και τα διαμάντια τους και ήταν λιτά ντυμένοι. Είχαν παρατήσει και τα αυτοκίνητά τους – πολλοί από τους εξέχοντες άνδρες σε αυτό το τμήμα κουβαλούσαν σημαίες και πανό πάνω στα οποία έγραφαν: «Δεν θα λέμε ψέματα για τις τιμές». «Δεν θα χρεώνουμε υπερβολικούς τόκους» και «Δεν θα δίνουμε ψεύτικες τιμές στις μετοχές». Αυτές οι επιγραφές γινόντουσαν δεκτές με απίστευτα βλέμματα έκπληξης και πολλοί από το πλήθος φώναζαν: «Είμαστε από το Μιζούρι», ό,τι κι αν σήμαινε αυτό.

Έπειτα πέρασε μια όμορφη ταξιαρχία με λαμπαδηδρομία που ονομαζόταν «Εβραϊκή Ένωση Πυρομανών». Σχεδόν όλοι αυτοί οι άνδρες είχαν κομμένα τα μαλλιά τους «γουλί» και φορούσαν ρούχα φυλακής, γεγονός που γέμισε το πλήθος με ανακούφιση. Μετά ακολουθούσε εκείνο το τμήμα της πομπής που είχε τους περισσότερους συμμετέχοντες. Ήταν ο μεγάλος στρατός των Εβραίων «επιθετικών». Εκατοντάδες και χιλιάδες από αυτούς πέρασαν με αναμορφωμένα τα βλέμματα στα πρόσωπά τους. Ένιωσα πολύ χαρούμενος καθώς έβλεπα τα πανό που κουβαλούσαν. Τα περισσότερα έγραφαν: «Θα είμαστε συγκρατημένοι». «Θα καθόμαστε σε μια άκρη και θα είμαστε ήσυχοι». «Θα είμαστε ταπεινοί». Εκεί ήταν, εκατοντάδες γνωστά πρόσωπα και τύποι – πολυθεσίτες, φωνακλάδες, αναίσθητοι, διαπραγματευτές και ο τρομερός στρατός των ανθρώπων που συνθέτουν το πλήθος που είναι άμεσα υπεύθυνο για το αντισημιτικό συναίσθημα. Η σειρά τους ήταν μίλια μακριά.

Ξύπνησα από το χαρούμενο όνειρό μου από ένα αγενές χτύπημα από έναν Εβραίο αστυνομικό, ο οποίος με οδήγησε βιαστικά σε ένα αστυνομικό τμήμα, όπου με περικύκλωσαν απατεώνες δικηγόροι, τα αδέρφια μου, που ήθελαν χρήματα με τα οποία θα μπορούσαν να αθωώσουν άλλα αδέρφια. Δεν μπορούσα να έχω τις υπηρεσίες ενός Εβραίου εγγυητή επειδή δεν είχα καμία ιδέα. Ένας Εβραίος δικαστής με αποκάλεσε «αλήτη» και αργόσχολο επειδή πήγα να κοιμηθώ σε ένα δημόσιο πάρκο.

«Να μένεις ξύπνιος στο μέλλον», είπε καθώς με βγάζανε βιαστικά έξω από το δικαστήριο.

Μείνε ξύπνιος! Αυτή είναι η χειρότερη συμβουλή που θα μπορούσε να μου δώσει, γιατί κοιμόμουν τόσο χαρούμενος και ονειρευόμουν ότι οι αδελφοί και οι αδελφές μου είχαν αλλάξει και είχαν γίνει πραγματικοί Εβραίοι για χάρη της φυλής.

Τώρα βλέπω την ταπείνωσή μου στο δικαστήριο της αστυνομίας σαν το καλύτερο πράγμα που θα μπορούσε να μου συμβεί, γιατί ένας ευγενικός ηλικιωμένος Εβραίος λόγιος, ο οποίος ενεργούσε ως δικαστικός διερμηνέας, προσελκύστηκε από την εμφάνισή μου. Η μακρό-

χρονη επαφή του με την ανθρώπινη δυστυχία και η μεγάλη του εμπειρία με ξένους εγκλωβισμένους σε μια παράξενη χώρα του έδωσε τη δυνατότητα να με καταλάβει.

Εκείνο το βράδυ με πήγε στο φτωχό δωμάτιό του πίσω από ένα κατάστημα εκλεκτών τροφίμων στο γκέτο. Μετά το δείπνο πήγε στην πόρτα του δρόμου και κάλεσε τους γείτονες από τα σκαλιά τους. Τους φώναζε με τα μικρά τους ονόματα και είπα «kaddish» για τον πατέρα μου καθώς στέκονταν ανάμεσα στα βαρέλια για τουρσί.

Από τότε ζω ανάμεσα σε Εβραίους, πραγματικούς Εβραίους. Έμαθα ότι κάτω από το κουρελιασμένο παλτό ενός πωλητή με χειράμαξα μπορεί να χτυπά μια καρδιά από χρυσό και ότι ένας φτωχός πωλητής κουμπιών για γιακά ή τιράντες μπορεί να είναι σπουδαστής του Ταλμούδ με μυαλό που είναι δώρο των θεών.

Το να εγκαταλείψουμε τη μαινόμενη, μοντέρνα, μοδάτη ζωή του Άνω Μπρόντγουεϊ για να μπούμε στη θρησκευτική ατμόσφαιρα των πολυάριθμων σχολών εβραϊκής λογοτεχνίας της Ανατολικής πλευράς απαιτεί μια βίαιη αλλαγή στις συνθήκες.

Το να βλέπεις τα βαθιά αυλακωμένα πρόσωπα των ηλικιωμένων που πέφτουν με τα μούτρα πάνω από το αγαπημένο τους Ταλμούδ είναι σαν να ρίχνεις μια ματιά σε έναν άλλο κόσμο – έναν κόσμο παραίτησης, ειρήνης και αγάπης.

Σε απόσταση αναπνοής από τη θορυβώδη κίνηση του Μπρόντγουεϊ, στάθηκα κοιτάζοντας τις σκυμμένες φιγούρες που ασχολούνταν με τη μελέτη και την προσευχή. Καθώς κοίταζα τους βρώμικους τοίχους του φτωχού δωματίου έσβησαν από τα μάτια μου και αντί γι' αυτούς έβλεπα (με τα μάτια του μυαλού μου) το τείχος του θρήνου της Ιερουσαλήμ ή κάποιο ερείπιο της Αγίας Πόλης – ένα φόντο πιο κατάλληλο για τις ραβινικές φιγούρες τόσο παραδόξως παράξενα στην φασαριόζικη Αμερική.

Το μεγάλο πάθος για τους νεκρούς και το παρελθόν που αντανακλάται στα πρόσωπα σαν τις πίνακες του Ρέμπραντ των ηλικιωμένων μελετητών προσδίδει στη ζωή τους ένα θρησκευτικό μεγαλείο που ο τουρίστας της πόλης (περνώντας βιαστικά πάνω σε μια άμαξα με λαστιχένιες ρόδες) δεν θα υποψιαζόταν ποτέ.

Πίσω από ένα άθλιο μαγαζί, ή ίσως, πάνω από κάποιο γωνιακό μπαρ, βρίσκονται οι εταιρείες για τη μελέτη της εβραϊκής λογοτεχνίας, όπου συγκεντρώνονται οι Εβραίοι μελετητές και φιλόσοφοι που κάνουν την καρδιά του συγγραφέα και του καλλιτέχνη να χαίρεται.

Γκρίζα μαλλιά, μουστάκια, λυπημένοι ηλικιωμένοι, πολλοί από τους οποίους έχουν γευτεί μόνο την πίκρα της ζωής – ωστόσο, είναι τέτοια η πίστη τους στον Παντοδύναμο που προσκολλώνται στο σάλι της προσευχής και στη Βίβλο για να σβήσουν τη μνήμη ενός Κίσινεφ – η ζωή τους στη μελέτη και την προσευχή μέσα στην άθλια φτώχεια δίνει το ψέμα στην πλάνη ότι ο Εβραίος ζει μόνο για χρήματα.

Έχω περιπλανηθεί συχνά ανάμεσα σε αυτούς τους μελετητές μαζεύοντας τα ψίχουλα της σοφίας που πέφτουν από τα χείλη των ηλικιωμένων, ευγνώμων που το εβραϊκό μου πρόσωπο και το αίμα μου μού έδωσαν το προνόμιο να καθίσω ανάμεσά τους και να τους σκιαγραφήσω. Κατά κάποιο τρόπο οι περιπλανήσεις μου στην Ανατολική πλευρά είναι σαν την ηρεμία μετά την καταιγίδα του αγώνα πάνω στην πόλη.

Πολλές φορές έχω νιώσει την έλξη στη καρδιά μου – τη λαχτάρα να είμαι ανάμεσα στους ανθρώπους μου – τους πραγματικούς Εβραίους – και, αφήνοντας το θεατρικό κέντρο, τη χώρα της φαντασίας και του αναβρασμού, αναζήτησα τα μικρά σχολεία σπουδών όπου οι υπέροχοι αληθινοί γέροι που ζουν με αισιοδοξία και τρέφουν τις ψυχές τους με πίστη μου έδωσαν το μάθημα της υπομονής και της αγάπης για την ανθρωπότητα.

Υπάρχει κάτι το ξεκούραστο και το εμπνευσμένο όταν ένας γέρος – πολύ μετά τα εβδομήντα που λένε οι γραφές – βάζει το χέρι του στον ώμο σου και μουρμουρίζει στα Γίντις: «Είναι θέλημα Θεού». Έχω ζηλέψει τη βαθιά γαλήνη πολλών από αυτούς τους ηλικιωμένους μελετητές που ζουν στο παρελθόν και δεν ενοχλούνται από τις σκέψεις του μέλλοντος. Η εβραϊκή τους άποψη για τη ζωή είναι τόσο όμορφη όσο και απλή. Δεν αγνοούν ούτε τη γη ούτε τον ουρανό. Κοιτάζουν στη γη και παρατηρούν το κακό που επικρατεί μεταξύ των ανθρώπων· σκέφτονται τον ουρανό και συλλογίζονται την ευδαιμονία της «μελλοντικής κατάστασης» και προτρέπουν τους ανθρώπους να αγωνιστούν για να φέρουν τον παράδεισο στη γη, να δημιουργήσουν με δικαιοσύνη και ισότητα εκείνες τις ευλογημένες συνθήκες στη γη που τόσοι πολλοί συνδέουν με τον ουρανό.

Η εβραϊκή τους άποψη για τον θάνατο είναι εξίσου όμορφη. Για όσους πεθαίνουν δεν νιώθουν λύπη. Έχοντας κάποτε σκίσει το πέπλο που χωρίζει το γνωστό και το άγνωστο, έχοντας μπει κάποτε στη σκιά, ή μάλλον στην ηλιοφάνεια, του παραπέρα, είναι καλύτερα στην άλλη ζωή. Είτε ο θάνατος σημαίνει αιώνιος ύπνος είτε αιώνια ζωή, όσοι έφυγαν από το πλευρό μας, έχοντας περάσει στην αγκαλιά του ανελέητου θανάτου, αναπαύονται σε μια κατάσταση που δεν θα έπρεπε να προκαλεί στους επιζώντες λόγο ανησυχίας για τους αγαπημένους τους νεκρούς.

Στο αξιολύπητο κεφάλαιο του «Το παλαιοπωλείο» (The Old Curiosity Shop) στο οποίο ο Ντίκενς λέει για τον θάνατο της μικρής Νελ, βάζει τον δάσκαλο να πει αυτά τα λόγια της σοφίας, πάνω στα οποία όλοι όσοι θρηνούν για τους νεκρούς τους μπορούν κάλλιστα να συλλογιστούν. «Αν», είπε, «μια σκόπιμη επιθυμία που εκφράζεται με σοβαρούς όρους πάνω από το κρεβάτι μπορούσε να την ανακαλέσει στη ζωή, ποιος από εμάς θα την έλεγε;»

Ο Ντίκενς πήρε αυτή την άποψη του θανάτου από το Ταλμούδ.

Η ερμηνεία ενός δύσκολου αποσπάσματος από το Ταλμούδ, ή η δημι-

ουργία ενός επιγράμματος, είναι σαν φαγητό και κρασί για τους σοφούς γηραιούς μελετητές και δεν υπάρχει αρρώστια στη ζωή τους που να μην μπορεί να γιατρευτεί ή μια ευλογία που δεν μπορεί να αναγνωριστεί σε ένα απόσπασμα από το αγαπημένο τους βιβλίο. Το να τους παρακολουθείς στη μελέτη τους και στις αφιερώσεις τους ανενόχλητοι από την αναταραχή τους, σημαίνει θαυμασμό για την πίστη που έδωσε τη δυνατότητα σε μερικούς από αυτούς να ζήσουν περισσότερα από εκατό χρόνια χωρίς άλλο ενδιαφέρον για τη ζωή παρά μόνο για τον Θεό τους και τα βιβλία τους.

Από τα βρώμικα παράθυρα των σχολείων η μάζα των βρώμικων κτιρίων φαίνεται στα μάτια τους σαν τους λόφους της Παλαιστίνης, και το στρίγκλισμα των διερχόμενων υπερυψωμένων τρένων και το κορνάρισμα των αυτοκινήτων και η βουή της διερχόμενης κυκλοφορίας δεν τους ενοχλούν, γιατί ζουν στο παρελθόν.

Ο υποτιθέμενος Εβραίος των μοντέρνων παλατιών της πόλης – ο κραυγαλέος, πιεστικός τύπος, που είναι η άμεση αιτία πολλών αντισημιτικών συναισθημάτων – δεν γνωρίζει τίποτα και δεν ενδιαφέρεται για τον μελετητή της φυλής του. Ο τελευταίος αγνοεί εξίσου τον υποτιθέμενο Εβραίο που περιφρονητικά αναφέρεται ως μεσουμάντ (αποστάτης). Αλλά ενώ ο πρώτος ξεχωρίζει ότι ο κόσμος του χρήματος και της κοσμικής επιτυχίας είναι στόχος μεγάλης κακίας και μίσους, ο δεύτερος ζει με βιβλία, άγνωστα και αγνοημένα, αντλώντας από το Ταλμούδ μια χαρά που τα πλούτη δεν μπορούν να αγοράσουν και παρηγορώντας τον εαυτό του με την αγάπη του για την ανθρωπότητα.

Τα παιδιά αυτών των ηλικιωμένων βρίσκονται σε έντονη αντίθεση με τους πατεράδες και τους παππούδες τους. Η σύγχρονη Αμερική, με τις ευκαιρίες της για όλους, τους έχει αποσπάσει από τη θρησκευτική ατμόσφαιρα και τους έχει στείλει στην πόλη για να γίνουν δικηγόροι, καλλιτέχνες και ηθοποιοί.

Ο Εβραίος κωμικός του θεάτρου βαριετέ, που κάθε βράδυ βάζει το κοινό να ξεφωνίζει με τους γίντις ιδιωματισμούς του είναι εννέα στις δέκα περιπτώσεις γιος λόγιου, και παρόλο που η αίγλη της επιτυχίας του Μπρόντγουεϊ τον διεκδικεί και δεν μένει πλέον σπίτι, βαθιά στην καρδιά του είναι Εβραίος και δεν ξεχνά ποτέ τους γέρους. Θα πει πολλές ιστορίες των γονιών του στους «Εθνικούς» φίλους του, μιμούμενος και υπερβάλλοντας τα πολλά χαρακτηριστικά τους, αλλά πονάει πολύ όταν ακούει έναν «Εθνικό» να κάνει το ίδιο πράγμα. Αλλά, τελικά, ο κωμικός Εβραίος της σύγχρονης σκηνής δεν είναι παρά ένα φανταστικό σκίτσο.

Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα το χιουμοριστικό σε αυτούς τους γέρους της Ιουδαίας. Ακόμη και στο άθλιο περιβάλλον όπου τους βρίσκετε να ασχολούνται με την προσευχή ή τη μελέτη, η στάση τους είναι μια στάση ήρεμης αξιοπρέπειας – μια αξιοπρέπεια που ενισχύεται από τα βαθειά γηρατειά τους.

Σε ένα μικρό σκοτεινό κρησφύγετο πίσω από ένα πτηνοπωλείο σκια-

γραφώ μερικούς από τους ηλικιωμένους άνδρες στη μελέτη. Ένας ηλικιωμένος εκατόν τεσσάρων ετών εξηγούσε σε έναν νεαρό εξηντάχρονο ένα απόσπασμα του Ταλμούδ το οποίο ο τελευταίος το αμφισβητούσε. Και οι δύο άνδρες ήταν χωρίς παλτό. Ο νεότερος είχε αφήσει τη χειράμαξά του στην πόρτα, ξεχνώντας εντελώς τα φθαρτά αγαθά πάνω του και αγνοώντας αρκετά το γεγονός ότι εκατοντάδες βρώμικα παιδιά περιτριγύριζαν τη χειράμαξά του και χάζευαν τα εμπορεύματά του.

Ήταν και άλλοι ηλικιωμένοι στη σχολή και σαν φόντο στα μελαγχολικά πρόσωπά τους ήταν το μαγαζί με τα απαίσια πουλερικά του κρεμασμένα από τους λαιμούς. Ένας από τους ηλικιωμένους μελετητές του Ταλμούδ άφηνε πότε-πότε τη βαρετή Βίβλο του για να δουλέψει στο μαγαζί, και τυλίγοντας ένα πτηνό σε μια εφημερίδα, επέστρεφε στο εδάφιο που είχε προτείνει. Δεν υπήρχε απολύτως τίποτα χιουμοριστικό σε όλο αυτό, αλλά θα ήθελα να είχα μερικούς από τους μη Εβραίους φίλους μου να δουν πόσο λίγο ενδιαφέρεται ο πραγματικός Εβραίος για τα χρήματα και τις επιχειρήσεις.

Μερικές φορές, όταν ένιωθα ντροπή για τη συμπεριφορά σε δημόσιους χώρους ανδρών και γυναικών με εβραϊκά πρόσωπα αλλά χωρίς εβραϊσμό στη καρδιά τους, ευχόμουν η απλή, φιλομαθής ζωή των ηλικιωμένων της Ανατολικής πλευράς θα μπορούσε να είναι το πρότυπο βάσει του οποίου κρίνεται η φυλή μας, και ότι το Ταλμουδικό ρητό τόσο εύστοχα τοποθετημένο σε στίχους από τον ραβίνο Μάγιερς ήταν περισσότερο γνωστό:

«Ποιο μονοπάτι είναι και σωστό και σοφό,
αυτό που πρέπει να βρει κάθε άνθρωπος για τον εαυτό του;
Αυτό που θα του δώσει αξιοπρέπεια,
και θα του φέρει τιμή από την ανθρωπότητα».

«The Dearborn Independent», τεύχος 7 Μαΐου 1921

LXXIX

«Δεν μπορεί να είναι τυχαίο ότι ο ανταγωνισμός που στρέφεται κατά των Εβραίων συναντάται σχεδόν παντού στον κόσμο όπου έρχονται σε επαφή Εβραίοι και μη Εβραίοι. Και καθώς οι Εβραίοι είναι το κοινό στοιχείο της κατάστασης, φαίνεται πιθανό, εκ πρώτης όψεως, ότι η αιτία θα βρεθεί σε αυτούς και όχι στις διάφορες ομάδες που αισθάνονται αυτόν τον ανταγωνισμό».

Τζέσσι Χέρμαν Χολμς, στο «The American Hebrew»

Μια έκκληση στους Εβραίους για το εβραϊκό πρόβλημα

Αυτή είναι μια έκκληση προς τους Εβραίους των Ηνωμένων Πολιτειών. Χωρίς υπεκφυγές, χωρίς κολακείες, χωρίς φόβο για όλα όσα μπορούν να απειλήσουν ή μπορούν να κάνουν, αυτή η προσπάθεια γίνεται να τεθεί μπροστά τους το εβραϊκό ζήτημα σαν ζήτημά τους, να το αναγνωρίσουν σαν δικό τους να το εξετάσουν σαν δικό τους και να το λύσουν σαν δικό τους.

Δεν είναι καθόλου θέμα της «The Dearborn Independent». Αυτή η εφημερίδα έχει γίνει απλώς το όχημα ανεπιθύμητων γεγονότων που τελικά ώθησαν για την οριστική διευθέτηση σε αυτή τη χώρα.

Η καταδίκη αυτής της εφημερίδας, ο εξαναγκασμός φτηνών πολιτικών να παρεμβαίνουν στην πώλησή της, να επιδίδονται στο χιούμορ σχετικά με αυτήν, δεν θα επηρεάσει καθόλου τα γεγονότα. Αυτά που λέει η «The Dearborn Independent» είτε είναι αλήθεια είτε είναι ψέματα. Εάν αληθεύουν, θα πρέπει να ληφθούν υπόψη. Εάν δεν είναι αλήθεια, θα πρέπει να διαψευσθούν. Η σημερινή πολιτική των Εβραίων ηγετών είναι να μην κάνουν τίποτα από τα δύο, αλλά να επιδίδονται σε γελοιότητες που βοηθούν πολύ στην απεικόνιση των όσων έχουν λεχθεί σε αυτή την εφημερίδα.

Αυτά που λέει η «The Dearborn Independent» είναι αλήθεια και δεκάδες χιλιάδες Εβραίοι γνωρίζουν ότι είναι αλήθεια.

Κανένας εκπρόσωπος Εβραίος δεν μας προσέγγισε ποτέ για να αρνηθεί την αλήθεια των όσων έχουν δηλωθεί σε αυτή την εφημερίδα. Ούτε και κανένας μη εκπρόσωπος των Εβραίων.

Η κύρια ένσταση κατά της δημοσιοποίησης των γεγονότων δηλώνεται πάντα με αυτή τη μορφή: «Αυτό που λέτε είναι αλήθεια. Ορισμένοι Εβραίοι είναι ένοχοι γι’ αυτά που κατηγορείτε. Αλλά γιατί λέτε “Εβραίος”; Γιατί δεν λέτε ο Αλ Γουντ, ο Μορίς Τζεστ, ο Λούις Μάρσαλ, ο Σάμιουελ Ουντερμάγιερ, ο «Λύκος» Λαμάρ, ο Έντουαρντ Λάουτερμπαχ, ο Φέλιξ Βάρμπουργκ – γιατί δεν το αναφέρετε με τα ονό-

ματα των ανδρών, γιατί λέτε "Εβραίος"; Όταν λέτε "Εβραίος", ακούγεται σαν να κατηγορείται όλους τους Εβραίους».

Αυτή η αντίρρηση έχει διατυπωθεί σοβαρά και ευγενικά από αρκετούς Εβραίους που συζήτησαν με την «The Dearborn Independent» σχετικά με αυτήν τη σειρά άρθρων, και εξετάστηκε εξίσου σοβαρά και ευγενικά.

Ποια είναι η απάντηση; Πρώτον, ότι αυτοί οι άνδρες είναι Εβραίοι. Δεύτερον, το ότι αυτοί οι άνδρες είναι Εβραίοι αποτελεί πρόβλημα για τους ίδιους τους Εβραίους. Τρίτον, είναι καιρός κάποιος να επιστήσει την προσοχή στην αναγκαιότητα ξεκαθαρισμού αυτού του προβλήματος. Υπήρξε πάρα πολύ μάσημα των λέξεων. Υπήρξε υπερβολική απόκρυψη ονομάτων και σχέσεων. Η μέθοδος που ακολουθούσαν οι Εβραίοι σε αυτή τη χώρα, όσον αφορά την απόκρυψη, τους οδήγησε γρήγορα προς τις ίδιες συνθήκες που απειλούσαν τη φυλή τους στην Ευρώπη, και η «The Dearborn Independent» δεν θα υπολόγιζε κανένα κόστος εργασίας που θα τρόμαζε τους Εβραίους στην αίσθηση της ευθύνης που τους βαρύνει να λύσουν το εβραϊκό ζήτημα σε αυτή τη χώρα, πιθανώς τη μοναδική χώρα όπου μπορεί να λυθεί.

Ας είμαστε ειλικρινείς: αν αυτή η εφημερίδα είχε αναφέρει μόνο τα ονόματα μεμονωμένων Εβραίων, χωρίς να αναφέρει ποτέ τη φυλή τους, και τους είχε εκθέσει σαν μεμονωμένα άτομα, δεν θα είχε καμία διαφορά στη γενική εβραϊκή αντίδραση, η κραυγή θα ήταν ακόμα ότι «οι Εβραίοι δέχονταν επίθεση»· ενώ οι άλλοι άνθρωποι της χώρας θα ήταν εξίσου στο σκοτάδι όσον αφορά τους στενούς δεσμούς που ενώνουν όλες τις ομάδες των κακών επιρροών σε αυτή τη χώρα. Ο σκοπός αυτής της σειράς των άρθρων είναι να αφήσει το φως – να δείξει στους Εβραίους γενικά ότι η δυσοσμία είχε γίνει πολύ μεγάλη και να δείξει στους υπόλοιπους ανθρώπους από πού προέκυψε αυτή η δυσοσμία.

Ο κατάλογος των κατηγοριών που πρέπει να θεωρήσουν οι Εβραίοι των Ηνωμένων Πολιτειών ότι επηρεάζουν τα διακεκριμένα μέλη της φυλής τους είναι πολύ σοβαρός. Και οι κατηγορίες είναι αληθινές.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχει μια ξεχωριστή «εβραϊκή ιδέα» στην επιχειρηματική και επαγγελματική ζωή που έχει καταβροχθίσει τις παραδοσιακές αρχές της τιμής πάνω στις οποίες χτίστηκε η αγγλοσαξονική ζωή. Κάθε Εβραίος το ξέρει, κάθε μη Εβραίος το ξέρει. Πότε-πότε ένας Εβραίος στην επιχειρηματική ή επαγγελματική ζωή ξεφεύγει από την απάτη, την εξαπάτηση, την ανεντιμότητα και την εκμετάλλευση του ευκολόπιστου κοινού και πετυχαίνει με εντιμότητα, αλλά αυτός ο Εβραίος γνωρίζει επίσης ότι η πλειοψηφία των αδελφών του στην ίδια γραμμή ασκεί διαφορετικές μεθόδους.

Είναι αλήθεια ότι πίσω από τον εκπληκτικό εκφυλισμό της σύγχρονης σκηνής και του κινηματογράφου κρύβεται ένας συμπαγής τοίχος εβραϊκής ιδιοκτησίας και ελέγχου. Αυτή η ιδιοκτησία και ο έλεγχος πρέπει να φέρουν την ευθύνη για την γρήγορη και επικίνδυνη υποβάθμιση που επήλθε από τότε που επιτεύχθηκε η ιδιοκτησία και ο

έλεγχος.

Είναι αλήθεια ότι πίσω από όλες τις προστυχιές, τις προσποιήσεις και τις νοθείες των βασικών στοιχείων της ζωής κρύβεται η εβραϊκή ιδέα του κέρδους, «κάνοντας το εφά "22 λίτρα" μικρό και το σεκέλ "0,29 Ευρώ" μεγάλο», και ότι οι εμπνευστές των αμερικανικών επιχειρήσεων σε αυτές τις σκιώδεις πρακτικές ήταν Εβραίοι. Είναι άχρηστο να ανταπαντούμε ότι έχουν βρεθεί μεταξύ των μη Εβραίων ικανοί μαθητές. Το θέμα είναι ότι πριν αρχίσει να γίνεται αισθητή η εβραϊκή επιρροή στις αμερικανικές επιχειρήσεις, η ποιότητα του ήχου και η δίκαιη τιμή ήταν ο κανόνας. Είναι αδιάκοπο καύχημα των Εβραίων ότι όπου κι αν πάνε αλλάζουν την επιχείρηση, αλλά όχι προς το καλύτερο.

Είναι αλήθεια ότι κάτω από όλο το δίκτυο των ευτελιστικών επιρροών στη λογοτεχνία, την τέχνη, την πολιτική, την οικονομία, τη μόδα και τον αθλητισμό, βρίσκεται η εβραϊκή επιρροή που ελέγχεται από εβραϊκές ομάδες. Ο Οριενταλισμός τους έχει χρησιμεύσει σαν ένα πανούργο δηλητήριο για να στεγνώσει τον υγιή ορό της αγγλοσαξονικής ηθικής πάνω στην οποία αυτή η χώρα άκμασε στα χρόνια της διαμόρφωσής της. Είναι απαραίτητο να διευκρινιστεί; Σε κάθε κίνηση προς ένα χαμηλότερο επίπεδο, μια πιο χαλαρή σχέση, ειδικά προς την ανατροπή των παλαιών χριστιανικών διασφαλίσεων, δεν κυριαρχούν τα εβραϊκά ονόματα; Αυτές οι κατηγορίες και πολλές άλλες έχουν γίνει όλες λεπτομερώς με αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν και δεν χρειάζεται να επαναληφθούν εδώ. Ο σημερινός σκοπός είναι απλώς να τεθεί το πρόβλημα ευθέως ενώπιον των Εβραίων των Ηνωμένων Πολιτειών.

Αυτές οι κατηγορίες είναι αληθινές, δεν μπορούν να διαψευστούν, οι Εβραίοι ηγέτες δεν προσπάθησαν να τις διαψεύσουν. Χιλιάδες Εβραίοι έχουν πει ότι είναι αλήθεια.

Τότε πού είναι το εμπόδιο για μια διευθέτηση;

Αυτή η ερώτηση απαντάται καλύτερα από τρεις τυπικές απαντήσεις που δόθηκαν από Εβραίους κατά τη διάρκεια της παρούσας σειράς.

1. «Αυτά που λέτε είναι αλήθεια, αλλά δεν πρέπει να τα λέτε».

Υπάρχει μια αρχή, που σπάνια εκφράζεται μεταξύ των Εβραίων, αλλά πάντα ακολουθείται, ότι οι Εβραίοι δεν πρέπει να τραβούν τη δημόσια προσοχή παρά μόνο από τους ίδιους ή τους εκλεκτούς εκπροσώπους τους. Αυτό είναι ατυχές, διότι οποιαδήποτε καθιέρωση των Εβραίων σαν αποδεκτό και έμπιστο μέρος του γενικού πολίτη πρέπει να περιλαμβάνει το ότι είναι γνωστό ως τέτοιο.

Σε αυτή τη χώρα ο Εβραίος όχι μόνο θα πρέπει να καλωσορίζει την ευρύτερη γνώση (εκτός κι αν έχει κάτι που φοβάται ότι γνώριζε) αλλά θα έπρεπε να αναλάβει ο ίδιος την αποκάλυψη εκείνων των πραγμάτων που μπορεί να φέρουν τελικά μια σκιά στο όνομα της φυλής του. Ο Εβραίος δεν το έκανε ποτέ αυτό. Όταν η αποκάλυψη δεν μπορούσε πλέον να κατασταλεί, η εβραϊκή στάση ήταν πάντα μια στάση άμυνας, ανεξάρτητα

από τα πλεονεκτήματα της υπόθεσης. «Ο Εβραίος δεν μπορεί να κάνει λάθος» είναι η αρχή που ακολουθείται. Ποτέ δεν πρέπει να γίνετε αποδεκτή μια κατηγορία του «Εθνικού», όσο αληθινή και αν είναι. Ποτέ δεν πρέπει να υποστηριχθεί μια μεταρρύθμιση των «Εθνικών», όσο κι αν χρειάζεται.

Τώρα, αυτή η αρχή μπορεί να ισχύει για άλλες χώρες, αλλά όχι για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Εάν ο Εβραίος είναι σοφός, θα πρέπει να λάβει γρήγορα προειδοποίηση ότι σε αυτή τη χώρα η παλιά γραμμή δράσης δεν θα πετύχει. Εάν οι Εβραίοι συνεχίσουν να δείχνουν τη διάθεση να υπερασπιστούν τους κακοποιούς της φυλής τους ενάντια στις δίκαιες αποκαλύψεις του υπόλοιπου λαού, δεν πρέπει να εκπλαγούν αν το κοινό αρχίσει να τους βλέπει όλους σαν ένα πλήθος – ένα εσωτερικό έθνος εναντίον του εξωτερικού έθνους.

2. «Αυτά που λέτε είναι αλήθεια, αλλά το συμπέρασμά σας είναι λάθος: δεν είναι για τον Εβραίο να αλλάξει στα δικά σας πρότυπα, είναι για σας να αλλάξετε στα πρότυπα των Εβραίων».

Αυτή είναι η μαχητική άποψη. Παραδέχεται ότι υπάρχουν δύο ιδέες σε σύγκρουση στις Ηνωμένες Πολιτείες, αυτό που αποκαλεί άδικα «πουριτανική» ιδέα, σε αντίθεση με αυτό που αποκαλεί Εβραϊκή Οικουμενική ιδέα.

Αυτή η άποψη θα μπορούσε να γίνει σεβαστή αν αντιπροσώπευε μια ανώτερη ηθική σε σύγκρουση με μια κατώτερη ηθική, εάν αντιπροσώπευε έναν ανώτερο πολιτισμό εναντίον ενός κατώτερου πολιτισμού. Θα ισχυριστεί κάποιος Εβραίος ότι είναι έτσι; Θα αρνηθεί κάποιος Εβραίος ότι η επιρροή της εβραϊκής ιδέας σε αυτή τη γενιά είναι να καταρρίψει αυτή την ηθική όπως την είχαμε; Θα αρνηθεί κάποιος Εβραίος ότι ο πολιτισμός των Ηνωμένων Πολιτειών, πριν από την έλευση των Εβραίων, ήταν ανώτερος από οποιονδήποτε ανώτερο πολιτισμό που πέτυχαν ποτέ οι Εβραίοι οπουδήποτε σε οποιαδήποτε περίοδο της ιστορίας τους;

Υπάρχουν δύο ιδέες σε σύγκρουση – αυτό είναι σίγουρο. Η εβραϊκή ιδέα έχει μια τεράστια διεισδυτική δύναμη και μια σοβαρή εκφυλιστική δύναμη. Είναι μια ισχυρή αποσυνθετική επιρροή. Καταβροχθίζει την ουσία του πολιτισμού στον οποίο επιτίθεται, καταστρέφει την ηθική του αρρενωπότητα, καταρρίπτει τον σεβασμό του, σβήνει τον σεβασμό του για την εξουσία, ρίχνει σκιά σε κάθε βασική αρχή.

Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η εβραϊκή ιδέα στον αμερικανικό πολιτισμό. Η ηθική βαρύτητα όντας προς τα κάτω, όπως και κάθε φυσική βαρύτητα, δεν είναι δύσκολο να παρασύρει κανείς την ανθρώπινη φύση σε χαμηλότερα επίπεδα, αλλά είναι τεράστιο έργο να την ανεβάσει σε υψηλότερα επίπεδα ηθικής και ευλάβειας και νηφάλιας δικαιοσύνης. Και αυτό το τελευταίο καθήκον, η οργανωμένη εβραϊκή προσπάθεια δεν το επιχείρησε ποτέ. Η εκστρατεία στις Ηνωμένες Πολι-

τείες είναι μια εκστρατεία για την κατάρρευση των ιδεών που αποκτούν τώρα, όχι για την ανύψωσή τους σε υψηλότερο βαθμό ευγένειας.

Αν ήταν μια προσπάθεια αντικατάστασης της αυστηρότητας του Μωσαϊκού νόμου – του νόμου που δόθηκε στον Μωυσή, όχι τα διατάγματα που ορίστηκαν από τον Μωυσή – με τα ημίμετρα του χριστιανικού ιδεαλισμού της εποχής, ακόμη κι αυτό θα ήταν ένα έργο στο οποίο θα μπορούσαν να συμμετάσχουν όλοι οι καλόκαρδοι. Αλλά ο Μωυσής καταδικάζει τους σύγχρονους Εβραίους πιο αυστηρά από οποιονδήποτε άλλον. Έχουν απορρίψει τον Μωσαϊκό νόμο. Έχουν οικοδομήσει τη διεθνή τους δύναμη πάνω στο ακριβώς αντίθετο από τον Μωσαϊκό νόμο. Ο Μωυσής πήρε έναν νόμο μιας ανθρώπινης κοινωνίας που θα είχε σώσει τον πολιτισμό από τις μεγαλύτερες τραγωδίες του. Ο Μωυσής έχει ένα κοινωνικό πρόγραμμα, η υπακοή στο οποίο για μια μέρα θα κατέστρεφε εντελώς την εβραϊκή διεθνή δύναμη. Ο Μωυσής είναι ο κριτής τους, και όταν θεσπιστεί ο Νόμος ο Μωυσής θα είναι ο καταστροφέας τους.

Ας σκεφτούν σοβαρά οι Εβραίοι ποια είναι αυτή η ιδέα που έθεσαν να ακολουθήσουν. Αφήστε τους να διεισδύσουν στην ομίχλη και να ψάξουν από πού ξεκίνησε αυτή η ιδέα. Αφήστε τους να σκεφτούν για το μέλλον και να οραματιστούν το αποτέλεσμα αν αυτή η ιδέα γίνει κυρίαρχη. Εδώ δεν θα κυριαρχήσει· εδώ υπάρχουν διασφαλίσεις τις οποίες θα καταλάβει ο αληθινός Ισραηλίτης· αλλά είναι σίγουρο, όπως η ημέρα, ότι η ιδέα στο τέλος θα τους καταστρέψει, θα καταστρέψει τελείως όλους όσους την εμπιστεύονται.

Ωστόσο, πολλά μπορούμε να κερδίσουμε από τη στάση που συζητάμε τώρα: έχουμε αποκτήσει σαφή κατανόηση ως προς το τι ακριβώς είναι αυτό που βρίσκεται σε σύγκρουση· είναι δύο ιδέες, και μία από αυτές είναι η ιδέα της αποδιοργάνωσης, που καλλιεργείται από την ψεύτικη και απατηλή ελπίδα ότι ο υποκινητής θα γλιτώσει από την αποδιοργάνωση.

3. «Αυτά που λέτε είναι αλήθεια, και εμείς οι Εβραίοι θα μπορούσαμε να το αλλάξουμε αν τα κάναμε. Το πρόβλημα είναι ότι δεν θέλουμε να φανούμε ότι οδηγούμαστε σε αυτό. Αλλά δεν βλέπω πώς διαφορετικά θα το κάνουμε».

Πολλοί Εβραίοι θα αναγνωρίσουν αυτό το συναίσθημα σαν δικό τους, αλλά θα είναι πιο έτοιμοι να το εκφράσουν σε έναν μη Εβραίο παρά σε έναν Εβραίο. Γιατί; Γιατί οι προφήτες πρέπει να είναι έτοιμοι να υποφέρουν στον Ιούδα. «Λοιπόν, αν επιμένεις να παίζεις τον Χριστό, πρέπει να περιμένεις να σταυρωθείς», είπε ο Λίλιενταλ στον Άιζακ Ουάιζ. «Ω Ιερουσαλήμ, που λιθοβολείς αυτούς που σου έχουν σταλεί!»

Ωστόσο σήμερα, υπάρχει ανάγκη για προφήτες στη φυλή του Ιούδα, άνδρες που θα σηκωθούν ανάμεσα στον λαό και θα τους μιλήσουν ξεκάθαρα. Ο ραβίνος είναι εντελώς χρεοκοπημένος στο προφητικό

πνεύμα. Έχει πέσει στην τύφλωση του παλιού ιερατείου. Πότε-πότε ένας λογοτέχνης επιχειρεί να μιλήσει, αλλά η εβραϊκή «τέχνη» έχει συνηθίσει τους Εβραίους να πιστεύουν ότι η γραφή θεωρείται μια παράσταση, τίποτα περισσότερο.

Κανείς που έχει αντίληψη αυτών των πραγμάτων – και υπάρχουν ακόμα πιστοί στον Ιούδα – δεν θα αμφιβάλλει ότι είναι οι καιροί είναι ώριμοι για μια μεγάλη αλλαγή που θα σέβεται τους Εβραίους. Είναι τόσο έντονη η αίσθηση μεταξύ των υπολοίπων πιστών Εβραίων που ερμηνεύεται σαν προειδοποιήσεις της Μεσσιανικής περιόδου. Μεταξύ των εβραϊκών χριστιανικών αιρέσεων, δίνονται άλλες ερμηνείες στην εποχή, οι περισσότερες από τις οποίες χρησιμοποιούνται για την υποστήριξη του πολιτικού Σιωνισμού που αντιπροσωπεύει τον υλισμό και την απιστία του σημερινού Ιουδαϊσμού και που αναμφίβολα θα αποτύχει ως εθνικό υποκατάστατο και σαν πολιτικό πρόγραμμα. Όμως όσο παρερμηνευτικά και αν είναι αυτά τα αιρετικά και εβραϊκά συμπεράσματα, δείχνουν μια αίσθηση επικείμενης αλλαγής. Υποδεικνύεται μια μεγαλύτερη αλλαγή από ό,τι θα ήταν η μετανάστευση στην Παλαιστίνη – γιατί αυτό δεν θα σήμαινε καμία απολύτως αλλαγή στον κόσμο, και σίγουρα καμία αλλαγή προς την καλύτερη τύχη των Εβραίων. Οι Χριστιανοί – οι παραπλανημένοι Χριστιανοί, πρέπει να πούμε – που βλέπουν το υποτιθέμενο θέλημα του Θεού για παγκόσμια εβραϊκή κυριαρχία να εκπληρώνεται μέσω της περιφρόνησης των Εβραίων και παρά τον Νόμο που δόθηκε στον Μωυσή, θα πρέπει να επανεξετάσουν τη θέση τους για ένα τόσο παράξενο και ανήθικο συμπέρασμα. Η διάλυση αυτού του πολιτισμού, αυτής της εποχής του πολιτισμού, θα συμβεί εξαιτίας της κατάρρευσης αυτού του συστήματος με το οποίο ο Εβραίος έχει αποκτήσει την εξουσία του στα έθνη. Το σύστημα που του δίνει τον έλεγχο είναι καταδικασμένο, περνάει, και η πλάνη της μοίρας της εβραϊκής φυλής να κυβερνήσει τον κόσμο θα περάσει μαζί του.

Καθώς αυτή η αλλαγή βρίσκεται ήδη στο κατώφλι, θα πρέπει να αναμένεται η εμφάνιση προφητών στη φυλή του Ιούδα, που θα ανακαλέσουν τον λαό τους στον Νόμο του οποίου η προηγούμενη άρνηση σήμαινε την ανατροπή τους. Αυτοί οι προφήτες δεν θα είναι της «σχολής των μεταρρυθμιστών» που αρνείται τον Θεό του Ισραήλ σαν θεϊκό Πρόσωπο, ούτε θα είναι της υπερ-ορθόδοξης σχολής που παίρνει ακραίες θέσεις – θα είναι από τη φυλή των αρχαίων προφητών που μίλησαν με τόλμη κατά της παραβίασης του θεμελιώδη νόμου από τη φυλή του Ιούδα.

Η πεποίθησή μας είναι ότι ένας αρκετά μεγάλος αριθμός Εβραίων θα δει την αλήθεια και θα ενεργήσει σύμφωνα με αυτήν.

Ποια θα ήταν η μεγαλύτερη ανατροπή που θα μπορούσε ενδεχομένως να έχει η σημερινή εβραϊκή ιδέα, η ανατρεπτική εβραϊκή ιδέα; Αυτή: η γνώση ότι ο τρόπος με τον οποίο προχωρούν είναι ο τρόπος με τον οποίο

ο δικός τους Νόμος προδικάζει την αποτυχία, και ότι οι άνθρωποι πάνω στους οποίους ελπίζουν να θριαμβεύσουν είναι οι άνθρωποι που οι Γραφές τους λένε ότι δεν πρέπει να θριαμβεύσουν.

Το πρώτο είναι αδιαμφισβήτητο: δεν υπάρχει καμία επιτυχία για τον Εβραίο, καμία εγκαθίδρυσή του στον κόσμο εκτός από τον βασικό νόμο που δόθηκε στον Μωυσή. Σε κάθε άλλη προσπάθεια πρέπει να πέσει όταν η δομή καταρρεύσει.

Το δεύτερο είναι υπό αμφισβήτηση, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι αδιάφορο, ειδικά από τους Εβραίους. Σε αυτά τα θέματα οι Εβραίοι είναι πολύ σοφότεροι από τους λεγόμενους Χριστιανούς. Μεταξύ των Εβραίων υπάρχει ο «νόμος του αδελφού» και ο «νόμος του ξένου». Ο «νόμος του ξένου» επιτρέπει πολλά σημαντικά πράγματα που ο «νόμος του αδελφού» τα απαγορεύει. Οι Εβραίοι αντιμετωπίζουν τον υπόλοιπο κόσμο, συχνά σκόπιμα, μερικές φορές και σαν αυτονόητο, σύμφωνα με τον «νόμο του ξένου». Αυτή είναι μια από τις επιρροές που βοήθησαν να σταθεροποιηθεί ο Εβραίος απέναντι στον υπόλοιπο κόσμο.

Ας υποθέσουμε ότι πρέπει να αποδειχθεί ότι ο λαός στα εδάφη του οποίου οι Εβραίοι δεν διώχθηκαν ποτέ, ο λαός εκείνων των χωρών στις οποίες δεν «καθοδηγήθηκαν» ποτέ οι Εβραίοι, αλλά στις οποίες ήλθαν με ελπίδα και χαρά, δεν είναι «ξένοι» και δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν «ξένοι» και, μέχρι στιγμής από το να είναι «ξένοι», είναι πραγματικά οι ηγέτες και οι κυβερνήτες αυτού του ηθικού ρεύματος επιρροής του οποίου οι Εβραίοι, αλλά λόγω της απιστία τους στο πεπρωμένο τους, ίσως να ήταν ένα σημαντικό κομμάτι!

Ας υποθέσουμε ότι πρέπει να αποδειχθεί ότι η φυλή του Ιούδα, το «διωκόμενο» τμήμα του Ισραήλ, έχει επιτεθεί τυφλά στο «καθοδηγούμενο» τμήμα του Ισραήλ. Ας υποθέσουμε ότι πρέπει να αποδειχθεί ότι η φυλή του Ιούδα δεν είναι το Ισραήλ στον οποίο θα έρθει το μεγάλο πεπρωμένο, αλλά ένα μικρό μέρος αυτού του Ισραήλ και ούτε καν ένα μέρος που συμμετέχει, μέχρι να «επιστρέψει, να επιστρέψει, να επιστρέψει».

Εάν αυτά τα πράγματα εδραιώνονταν κάποτε στη συνείδηση της φυλής του Ιούδα, σαν γεγονότα, τότε θα υπήρχε μια τέτοια αλλαγή στην ανθρώπινη κοινωνία γενικά, μια τέτοια αλλαγή στην εβραϊκή κατάσταση ειδικότερα, που θα έκανε την επιστροφή στην Παλαιστίνη σαν μια απλή καλοκαιρινή εκδρομή.

Αυτά ακριβώς τα πράγματα σκέφτονται τώρα οι Εβραίοι. Σκέφτονται στο εσωτερικό τους. Αναζητούν έναν λόγο (οι σκεπτόμενοι ανάμεσά τους) για την αίσθηση ανικανότητας που νιώθουν όταν υιοθετούν την παραδοσιακή στάση εχθρότητας απέναντι στους «άλλους», οι «άλλοι» σε αυτή την περίπτωση είναι οι αγγλο-σαξωνικοί λαοί. Ο λόγος για αυτήν την εντύπωση της απρέπειας εδώ είναι ότι σε αυτή τη γη ο Εβραίος θα πρέπει να αλλάξει τη στάση του ανταγωνισμού και να την κατοικήσει με ειρήνη όπως σε μια γη που θα ήταν προετοιμασμένη γι’ αυτόν. Όχι σαν

κύριός της, με κανένα τρόπο, αλλά σαν ένας περιπλανώμενος που είναι γεμάτος ευγνωμοσύνη που επιτέλους γύρισε στο σπίτι του. Όχι ως ηγεμόνας, αλλά προσθέτοντας το κομμάτι του στη δικαιοσύνη, την ευημερία και την ειρήνη των ανθρώπων.

Δεν είναι θέμα θρησκείας. Αφήστε τον Εβραίο να πάρει πίσω τη Μωσαϊκή του θρησκεία – είναι το πιο τέλειο κοινωνικό σύστημα που επινοήθηκε ποτέ και ευθέως αντίθετο με την πρακτική σύγχρονη ιδέα των Εβραίων για τα πράγματα.

Δεν είναι θέμα επιμειξίας. Ας κρατήσει ο Εβραίος όσο θέλει την ιδέα του ότι είναι φυλετικά διαφορετικός. Η πρόταση περί επιμειξίας είναι ωμή και πάντα υποδηλώνει έλλειψη κατανόησης του εβραϊκού ζητήματος.

Ας κρατήσει ο Εβραίος όλες τις παραδόσεις του. Δεν είναι απαράδεκτες με κανέναν τρόπο· ο παραμικρός σεβασμός γι' αυτούς δεν μπορεί παρά να τους κρατήσει σαν ρομαντικούς.

Αλλά αφήστε τον να απορρίψει την ψεύτικη ιδέα του «ο Εβραίος εναντίον του κόσμου!»

Αφήστε τον να απορρίψει το ψεύτικο πρόγραμμά του για τη διάλυση του Χριστιανικού κόσμου με τη διείσδυση του Οριενταλισμού στις επιχειρήσεις, την τέχνη, την ψυχαγωγία και τα επαγγέλματα.

Αφήστε τον να καταργήσει το ψεύτικο ιδεώδες ότι είναι τιμή για τον Εβραίο να σώσει έναν ένοχο Εβραίο από το κοινό δίκαιο και ντροπή για τον Εβραίο να βλέπει έναν ένοχο Εβραίο να τιμωρείται από τον κοινό νόμο.

Ας ενημερώσει όλους τους Εβραίους των Ηνωμένων Πολιτειών που σπέρνουν τον άθλιο σπόρο στην κοινωνία, ότι η εβραϊκή κοινότητα κατηγορεί τον εαυτό της για την ανάρμοστη συμπεριφορά τους και θα χρησιμοποιήσει μεθόδους πολύ γνωστές στους Εβραίους για να βάλει τέλος σε αυτή την κακή συμπεριφορά.

Αφήστε τον Εβραίο να τελειώσει για πάντα το όνειδος της Αντιδυσφημιστικής Επιτροπής που γίνεται έξαλλη με τα αθώα σχόλια από την πλευρά των «Εθνικών» και είναι απολύτως αδιάφορη για τις παρανομίες χιλιάδων Εβραίων που κάνουν περισσότερη ζημιά στο εβραϊκό όνομα από ό,τι θα μπορούσαν να κάνουν όλοι οι «Εθνικοί» κριτικοί και οι εφημερίδες σε είκοσι χρόνια. Κανείς δεν μπορεί να δώσει στους Εβραίους κακή φήμη παρά μόνο οι ίδιοι οι Εβραίοι.

Οι περισσότεροι Εβραίοι που έχουν σκεφτεί αυτό το θέμα θα συμφωνήσουν. Ξέρουν ακόμα ότι ανάμεσά τους υπάρχει αναμφίβολα μια δυσφορία και θα είναι δύσκολο για αυτούς να παραδεχτούν ότι οτιδήποτε μπορεί να υποστηρίξει η «The Dearborn Independent» είναι σωστό, αλλά η ιδέα που εκφράζεται εδώ, όταν αποχωριστεί από αυτό το άρθρο, προκαλεί σεβασμό σε πολλούς Εβραίους.

Το ερώτημα παραμένει: Πότε θα ξεκινήσουν το πρόγραμμα που προτείνεται εδώ;

Όπως είναι η ανθρώπινη φύση, θα αρχίσουν να μισούν όλα όσα τους έχουν εξαναγκάσει στην σημερινή αναταραχή. Αλλά μπορούσαν να ξεκινήσουν χωρίς αναταραχή;

Είναι δυνατόν ένας επιπλέον αριθμός Εβραίων να συλλάβει τη σκέψη ότι αυτή η σειρά άρθρων δεν μπορεί να εξηγηθεί τόσο εύκολα – δεν αναφερόμαστε τώρα στο περιεχόμενο, αλλά στο γεγονός ότι υπάρχουν αυτά τα άρθρα – σαν δημιουργία προκατάληψης, ή μίσους ή μνησικακίας ή άγνοιας;

Ας υποθέσουμε ότι αυτά τα άρθρα πρέπει να είναι πραγματικά ένα σημάδι των καιρών για τον Αμερικανικό εβραϊσμό! Ας υποθέσουμε ότι προσφέρουν μια προειδοποιητική λέξη, όσο ανεπιθύμητη κι αν είναι, και ένα φως, όσο ανεπιθύμητο κι αν είναι, το οποίο δεν θα ήταν πολύ συνετό να αγνοήσουν οι Εβραίοι.

Ας υποθέσουμε ότι αυτά τα άρθρα σχεδιάστηκαν με ένα πνεύμα πολύ διαφορετικό από αυτό που είναι ικανός να κατανοήσει ο μέσος φιλοεβραϊκός πολυλογάς. Ας υποθέσουμε ότι το τελικό όφελος θα είναι κυρίως της φυλής του Ιούδα. Ας υποθέσουμε ότι έχει έρθει τώρα η καθορισμένη ώρα για τους Εβραίους να εγκαταλείψουν τη στάση τους να επιτίθενται σε όποιον τους δείχνει την αλήθεια και να επωφεληθούν από αυτή την αναφορά της κακής εικόνας που δίνουν στην αμερικανική ζωή σήμερα. Ας υποθέσουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι που συγκινούνται ψάχνοντας και αναφέροντας την αλήθεια για τη φυλή του Ιούδα είναι πραγματικά το κέρας που καλεί τους ανθρώπους σε μια νέα μέρα – είναι σοφό να αφήσουμε το πείσμα να μας συμβουλεύει; Είναι σοφό να αφήσουμε την υπερηφάνεια να μας κλείνει τα αυτιά;

Εχθροί των Εβραίων είναι αυτοί που τους υπερασπίζονται για μια ανταμοιβή ή έναν έπαινο ή για μια ψήφο. Οι εχθροί των Εβραίων είναι εκείνοι που μπροστά τους μιλάνε τάχα με ειλικρίνεια και πίσω από την πλάτη τους εκφράζουν πολύ διαφορετικές σκέψεις.

Ο συντάκτης αυτού γνωρίζει προσωπικά ότι δύο από τους κύριους «Εθνικούς» υπερασπιστές των Εβραίων, άνδρες που φώναζαν και διαλαλούσαν μέσω του Τύπου για λογαριασμό των Εβραίων, είναι άνδρες που προσωπικά εκφράζουν σκέψεις για τους Εβραίους που είναι καθαρό μίσος και εχθρότητα και – φόβος. Κυρίως φόβος! Εχθροί των Εβραίων είναι εκείνοι που τους ενθαρρύνουν να τηρήσουν μια στάση που αυτοί δεν μπορούν να κρατήσουν στην Αμερική – όχι επειδή επηρεάζει την προσωπική τους ελευθερία, αλλά την κοινωνική τους θέση και το δημόσιο δικαίωμα. Αυτοί είναι οι εχθροί των Εβραίων, και όμως αυτοί είναι που η φυλή του Ιούδα τους θεωρεί φίλους της. Είναι φίλοι μισθωτοί, ψεύτικοι φίλοι, ανίκανοι να συνειδητοποιήσουν για μια στιγμή τι σημαίνει όλο αυτό το ζήτημα. Οι φίλοι της φυλής του Ιούδα είναι εκείνοι που θα της πουν την χειρουργική αλήθεια, με θάρρος απέναντι στην οργή της και γνωρίζοντας ότι το μέλλον θα δικαιώσει τα λόγια τους.

Οι ηγέτες της φυλής του Ιούδα την έχουν προδώσει σε αυτή τη χώρα –

δεν ξέρουν ότι έχουν περάσει τον Ιορδάνη. Οι Εβραίοι είναι σαν πρόβατα χωρίς βοσκούς σε αυτή τη γη. Και η κύρια αντίρρηση που έχουν οι Εβραίοι ηγέτες στην «The Dearborn Independent» είναι ότι οι Εβραίοι μπορεί να την διαβάσουν και να μάθουν πόσο πρόβατα είναι, η αντίθεση των Εβραίων ηγετών στην «The Dearborn Independent» οφείλεται κυρίως στον φόβο ότι οι Εβραίοι μπορεί να την διαβάσουν! Οι Εβραίοι την έχουν διαβάσει, και δεν βρήκαν μίσος, δεν βρήκαν ύβρεις και συκοφαντίες, δεν βρήκαν άγνοια και κακία· βρήκαν δηλώσεις γεγονότων που διατυπώνονται ήρεμα, όχι για να προκαλέσουν μίσος στους μη Εβραίους, αλλά για να διεγείρουν ένα αίσθημα κοινωνικής ευθύνης μεταξύ των Εβραίων.

Είναι σημαντικές στιγμές. Η εμφάνιση του εβραϊκού ζητήματος είναι ένα μέρος της κορύφωσης του πεπρωμένου που έπεσε πάνω μας, όχι για κακό αλλά για καλό. Οι Εβραίοι πρέπει να ξεσκεπάσουν τα μάτια τους και να ανοίξουν τα αυτιά τους, και τότε θα δουν την αρχή του τέλους της ταλαιπωρίας τους και θα ακούσουν αυτό για το οποίο έμειναν αδιάφοροι για πολύ καιρό.

Η αιτιολόγηση μιας συζήτησης για το εβραϊκό ζήτημα είναι το καλό των Εβραίων, και το μεγαλύτερο εμπόδιο σε αυτό το καλό είναι οι ίδιοι οι Εβραίοι. Ήρθε η ώρα που θα το δουν.

«The Dearborn Independent», τεύχος 7 Ιανουαρίου 1922

LXXX

«Παντού ήθελαν να παραμείνουν Εβραίοι, και παντού τους παραχωρήθηκε το προνόμιο να ιδρύσουν ένα κράτος μέσα σε ένα κράτος. Δυνάμει αυτών των προνομίων και των εξαιρέσεων και της ασυλίας από τους φόρους, σύντομα θα υπερέβαιναν τη γενική κατάσταση των πολιτών των δήμων όπου διέμεναν· είχαν καλύτερες ευκαιρίες για εμπόριο και συσσώρευση πλούτου, με αποτέλεσμα να διεγείρουν τη ζήλια και το μίσος».
-- **Λάζαρ**.

Μια έκκληση στους «Εθνικούς» για το εβραϊκό πρόβλημα

Ο τίτλος αυτού του άρθρου παρουσιάζει δυσκολίες. Η σωστή χρήση του όρου «Εθνικός» αμφισβητείται. Είναι ένα όνομα που μας έχει δοθεί, όχι από εμάς τους ίδιους, αλλά από τους Εβραίους, και δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι έχει δοθεί με ακρίβεια. Υπάρχει μια πολύ μεγάλη πιθανότητα να μην είναι έτσι. Αυτό, ωστόσο, είναι ένα θέμα που οι «εθνικοί» δεν μπαίνουν στον κόπο να το καταλάβουν. Νομίζουν, φυσικά, ότι εάν κάποιος δεν είναι Εβραίος πρέπει να είναι «εθνικός».

Υπάρχει και μια άλλη δυσκολία: πώς θα απευθυνθεί κανείς στους «εθνικούς» συλλογικά; Όταν κάποιος απευθύνεται σε Εβραίους ξέρει ότι ο Εβραίος είναι πάντα Εβραίος· ότι κάθε Εβραίος αναγνωρίζει κάθε άλλο Εβραίο· ότι οι Εβραίοι καταλαβαίνουν ο ένας τον άλλον και είναι πιστοί ο ένας στον άλλον καθώς είναι απέναντι στους «ξένους»· ότι σκέφτονται μαζί και ενεργούν μαζί· ότι είναι ενωμένοι για την εβραϊκή άμυνα, ανεξάρτητα από το πόσο δίκαιη είναι η κατηγορία που τους ασκήθηκε. Όταν απευθύνεστε σε Εβραίους, απευθύνεστε σε μια ενότητα, και όταν συζητάτε για Εβραίους, έχετε μια ενιαία αντίδραση από αυτούς.

Αυτό δεν μπορεί να ειπωθεί για τους «εθνικούς». Είναι πολλών φυλών, πολλών εθνικοτήτων, πολλών θρησκειών, πολλών γλωσσών. Ποτέ δεν θεωρούν τους εαυτούς τους ενωμένους κάτω από το όνομα «εθνικοί». Δεν έχουν φυλετική ή ταξική συνείδηση· σίγουρα δεν θεωρούν τους εαυτούς τους σαν μια μονάδα, σαν μια αντίθετη μονάδα αναφερόμενοι στους Εβραίους. Οι «εθνικοί» δεν μπορούν να οργανωθούν σε μια ομάδα σε εθνικό επίπεδο, πόσο μάλλον διεθνώς, όπως μπορούν οι Εβραίοι. Οι Εβραίοι κάθε άποψης, κάθε βαθμού θρησκείας και μη θρησκείας, μπορούν να ενωθούν σε όλο τον κόσμο και να ενωθούν, έχοντας τη δική τους υπηρεσία ειδήσεων, τη δική τους τηλεγραφική υπηρεσία, το δικό τους «υπουργείο εξωτερικών» (όπως το περιγράφουν οι ίδιοι), με το οποίο διατηρούνται ενωμένοι και ενημερωμένοι για μαζική δράση. Δεν

υπάρχει τίποτα που να το προσεγγίζει αυτό μεταξύ των «εθνικών».

Αυτό το γεγονός δεν μπορεί να επικληθεί κατά των «εθνικών» σαν σφάλμα. Υπάρχουν λόγοι για τους οποίους οι «εθνικοί» δεν μπορούν ποτέ να ενωθούν. Και ένας λόγος είναι ότι ανάμεσα στους λεγόμενους «εθνικούς» υπάρχει ένα κυρίαρχο ανώτερο στέλεχος που δεν είναι καθόλου «εθνικό»· δεν είναι εβραϊκό. Μεταξύ του μη εβραϊκού τμήματος του κόσμου υπάρχουν φυλετικές και ηθικές προστριβές που δεν μπορούν ποτέ να έρθουν σε συμφωνία. Και πέρα από αυτές τις προστριβές, μεταξύ των εθνικών, λείπει η ίδια η βάση για τη μόνιμη ένωση.

Έτσι, η μόνη ένωση που μπορεί να αναμένεται είναι μια ένωση του ανώτερου στελέχους, η οποία φυσικά και ηθικά είναι ακατανίκητη, και της οποίας καθήκον είναι να απελευθερώσει τους μικρότερους λαούς που πέφτουν εύκολα θύματα ανατροπής και δεν έχουν την δύναμη αντίδρασης για να σώσουν τον εαυτό τους.

Αυτή η έκκληση απευθύνεται σε αυτό το ανθρώπινο ρεύμα που ρέει μέσα από τον ωκεανό της ανθρωπότητας, ευλογώντας την. Όσον αφορά την ταυτότητα αυτού του τμήματος της ανθρωπότητας – «Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω!» Οι άλλοι δεν θα το κάνουν, γιατί δεν μπορούν. Υπάρχουν πολλοί γνήσιοι «εθνικοί» ανακατεμένοι στον κοινό μας πληθυσμό, αλλά δεν απευθύνονται σε αυτούς αυτά τα λόγια.

Το εβραϊκό ζήτημα υπάρχει εδώ και πολύ καιρό, όπως γνωρίζει και παραδέχεται ο Εβραίος, και είναι συνέπεια ορισμένων μη-εβραϊκών, ή μάλλον μη-ισραηλινών ιδεών που έχουν κάποιοι Εβραίοι με δύναμη. Το μειονέκτημα κάτω από το οποίο εργάζεται ο Εβραίος είναι ότι δεν είναι Εβραίος, σωστά μιλώντας, και δεν θέλει να είναι. Ακριβώς σε αυτό το σημείο βρίσκεται η βάση και η ρίζα του εβραϊκού ζητήματος.

Η αντιμετώπιση του εβραϊκού ζητήματος δεν είναι ευχάριστη δουλειά. Η φυλή στην οποία απευθύνεται τώρα αυτό το άρθρο πάντα αποκλείονταν από το να το αντιμετωπίσει. Η φυλή μας έχει ελάχιστη διάθεση να τιμωρήσει οποιοδήποτε κομμάτι της ανθρωπότητας προκαλεί αίσθηση ή της αντιστέκεται. Έχουμε ελάχιστη γεύση για αυτό το χειρουργικό έργο που γίνεται απολύτως απαραίτητο όταν ορισμένες διεφθαρμένες επιρροές εξαρθρώνουν βαθιά και τραυματίζουν σοβαρά την κοινή ζωή. Τίποτα άλλο παρά ένα ξεκάθαρο όραμα του κινδύνου, τίποτα άλλο παρά μια επιτακτική αίσθηση καθήκοντος δεν θα ωθούσε οποιονδήποτε από εμάς να ξεκινήσει μια πορεία που υπόκειται σε παρεξήγηση και η οποία, λόγω της φύσης των πραγμάτων, πρέπει να περιμένει πολύ για την πλήρη δικαίωσή της. Η φυλή μας είναι πολύ δίκαιη, και ήταν πάντα πολύ δίκαιη, για να μπει βιαστικά σε μια κρίση – και λόγω αυτής της δικαιοσύνης και της μακροθυμίας οι παραβατικές ομάδες συχνά έχουν διαπράξει σοβαρές παραβάσεις.

Θεωρούμενη από μόνη της, σαν ξεχωριστή οντότητα, η εβραϊκή δύναμη είναι πιο εντυπωσιακή. Οι διεθνείς Εβραίοι σήμερα καταλαμβάνουν κυριολεκτικά κάθε μοχλό ελέγχου της εξουσίας. Οικοδο-

μώντας για αιώνες, τελειοποιώντας την ομαδική τους εργασία από γενιά σε γενιά, από χώρα σε χώρα, έχουν φτάσει ουσιαστικά στην κορυφή. Τίποτα άλλο εκτός από τη χριστιανική θρησκεία δεν έχει παραμείνει ανυπέρβλητο από αυτούς, αν και μέσω του ψεύτικου «φιλελευθερισμού» ακόμα κι αυτή έχει αισθανθεί την επίθεση των Εβραίων. Είναι τόσο μεγάλη αυτή η δύναμη που η ίδια η γνώση της σκοτώνει την ελπίδα ότι οποιοδήποτε κίνημα μπορεί ποτέ να την εκτοπίσει. Οι σοβαροί, οι έντιμοι άνθρωποι την έχουν επεξεργαστεί, την έχουν μελετήσει, μέτρησαν τη δύναμή της και έχουν εγκαταλείψει το όνειρο να την αλλάξουν. Στη Ρωσία προσπάθησαν να την διαχωρίσουν, αλλά ενώ από τη μια πλευρά ο διαχωρισμός συνεχιζόταν, από την άλλη πλευρά προχωρούσε η διείσδυση και ακόμη και η «αντισημιτική» ρωσική κυβέρνηση ήταν γεμάτη με Εβραίους, όπως έδειξε το τέλος. Στη Γερμανία προσπάθησαν να ξεριζώσουν την εβραϊκή δύναμη από την πολιτική, μόνο για να βρουν τη βαθιά ρίζα στα οικονομικά – και καμία άλλη χώρα δεν έχει ακόμη επιτεθεί στην ιερή εικόνα του χρυσού. Στην Αγγλία υιοθετήθηκε η πολιτική της απορρόφησης, και το αποτέλεσμα είναι ότι όπου κι αν τέθηκε στην εξουσία ένας Εβραίος, η Βρετανική Αυτοκρατορία θερίζει προβλήματα, στην Ιρλανδία, στην Ινδία, στην Παλαιστίνη, οι σημερινοί αντιβασιλείς όλων αυτών των κτήσεων είναι Εβραίοι. Άλλες μικρές χώρες, εξοργισμένες πέρα από την υπομονή, δοκίμασαν τη βία και απέτυχαν εξίσου παταγωδώς με τις άλλες.

Γιατί; Διότι κάθε μία από αυτές τις μεθόδους είναι ακριβώς η μέθοδος που θέλει ο Εβραίος να βάζει τους λαούς να δοκιμάζουν. Ξέρει πρώτος τη ματαιότητά τους· αυτοί το ανακαλύπτουν αργότερα. Ξέρει πώς αυτές οι μέθοδοι τον βοηθούν θετικά· αυτοί το ανακαλύπτουν αργότερα. Η γνώση που αποκτήθηκε με αυτόν τον τρόπο θα ήταν καθαρό κέρδος, αν δεν φαινόταν να αποθαρρύνει την ελπίδα των ανθρώπων που γνωρίζουν πόσο σοβαρό είναι το πρόβλημα.

Εκτός από αυτό το τεράστιο εύρος ισχύος, ακίνητο όπως φαίνεται, υπάρχει το πέπλο που ρίχνεται πάνω από το χριστιανικό μυαλό ως προς το υποτιθέμενο περίεργο πεπρωμένο του «εκλεκτού λαού του Θεού». Ο Χριστιανός δεν μπορεί να διαβάσει τη Βίβλο παρά μόνο μέσω εβραϊκών γυαλιών και, ως εκ τούτου, τη διαβάζει λάθος. Η ιδέα του «εκλεκτού λαού» είναι μία από τις δύο μεγάλες βιβλικές ιδέες, αλλά το ότι οι Εβραίοι αποτελούν αυτόν τον εκλεκτό λαό είναι εντελώς αντίθετη με τη δήλωση της Βίβλου – ακόμη και της Βίβλου που αναγνωρίζουν οι Εβραίοι, της Παλαιάς Διαθήκης των Χριστιανών. Την ευλογία της παγκόσμιας κατοχής, της παγκόσμιας κυριαρχίας, του ανώτερου πληθυσμού, του εμπορικού μεγαλείου, της στρατιωτικής δύναμης, των συνισταμένων κυβερνήσεων, «ένα μεγάλο έθνος και μια εταιρεία εθνών» – όλα αυτά τα μέσα για τη διάδοση του φωτός και της θεραπείας μεταξύ των εθνών – τα υποσχέθηκαν στην πραγματικότητα σε έναν λαό, στον Ισραήλ, όχι στην φυλή του Ιούδα. Πολύ λίγοι αναγνώστες της Βίβλου

αντιλαμβάνονται τη διάκριση μεταξύ του Οίκου του Ισραήλ και του Οίκου του Ιούδα, ωστόσο αυτή η διάκριση σημειώθηκε από την εποχή του Ιακώβ· οι προφήτες επιμένουν σε αυτό. Το Ισραήλ αποσπάστηκε από την φυλή του Ιούδα, μη μπορώντας πλέον να ζήσει με αυτόν τον λαό. Το πεπρωμένο του Ισραήλ τους έβγαλε στον κόσμο, και αν η Βίβλος είναι αληθινή, τότε η μοίρα του μεγαλείου του Ισραήλ εκπληρώνεται από το Ισραήλ και όχι από τη φυλή του Ιούδα. Οι δύο Οίκοι μέχρι σήμερα είναι διακριτοί, αν και προφητεύεται ότι θα έρθει μια μελλοντική επανένωση, μια πνευματική επανένωση.

Ωστόσο, η ψεύτικη ιδέα ότι οι Εβραίοι αποτελούν όλο το Ισραήλ έχει διεισδύσει στη χριστιανική συνείδηση σε ανησυχητικό βαθμό, έτσι που όταν ο εβραϊκός Τύπος επιμένει, όπως κάνει κάθε εβδομάδα, «Σου δώσαμε τον Θεό σου, σου δώσαμε τη Βίβλο σου, σου δώσαμε τον Χριστό σου», ακόμη και οι χριστιανοί λειτουργοί δεν μπορούν να βρουν απάντηση. Η απάντηση είναι ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι κατά τα εννέα δέκατα ένα ισραηλινό βιβλίο, και όχι ένα εβραϊκό βιβλίο.

Ο Αβραάμ δεν ήταν Εβραίος· ο Ισαάκ δεν ήταν Εβραίος· ο Ιακώβ δεν ήταν Εβραίος· ο Μωυσής δεν ήταν Εβραίος· ο Ιωσήφ δεν ήταν Εβραίος· ο Γεδεών δεν ήταν Εβραίος· ο Σαμουήλ δεν ήταν Εβραίος· ακόμη και η Εσθήρ και ο Μαρδοχαίος δεν ήταν Εβραίοι, αλλά Βενιαμίτες· η πλειοψηφία των προφητών δεν ήταν Εβραίοι, αλλά Ισραηλίτες. Με τον ερχομό του Ιούδα στην εξουσία, στο πρόσωπο του Δαβίδ και του Σολομώντα, η κακή διακυβέρνηση ήταν τόσο μεγάλη που το Ισραήλ αποσχίστηκε και η απόσχιση εγκρίθηκε από τους προφήτες. Στην Καινή Διαθήκη, ο Ιησούς Χριστός βρήκε τους μαθητές του στη Γαλιλαία, πολύ μακριά από την Ιουδαία, και από αυτούς δεν υπήρχε παρά ένας, ο Ιούδας, του οποίου το όνομα δείχνει ότι ήταν Εβραίος. Ο Άγιος Παύλος ήταν από τη φυλή του Βενιαμίν, «η φυλή του φωτός», που έμεινε με τη φυλή του Ιούδα «για φως».

Υπάρχει όμως ένα συνεχές μοτίβο κηρύγματος (το μεγάλο θέμα το κάνουν οι Ρωσσελίτες) ότι «οι Εβραίοι πρέπει να κυβερνούν τον κόσμο επειδή έτσι έχει προφητευτεί». Η εκπληκτική τύφλωση με την οποία οι Χριστιανοί αντιμετώπισαν τις ανοιχτές σελίδες της Βίβλου τους είναι η μόνη εξήγηση αυτής της μονόπλευρης διδασκαλίας που προκαλεί σύγχυση στους Χριστιανούς και εξαιρετικά επικίνδυνη για τους Εβραίους. Στη Βίβλο, το Ισραήλ είναι ο εκλεκτός λαός της ευλογίας, και αναγγέλλεται η ώρα που ο Ιούδας θα περπατήσει στο Ισραήλ και θα τον αναγνωρίσει και θα γίνει ένα μαζί του. Υπάρχει μια επιλεγμένη φυλή, ένας εκλεκτός σπόρος, ένα ανώτερο στέλεχος αίματος και ψυχής στον κόσμο, αλλά δεν είναι η φυλή του Ιούδα. Ένα πράγμα, λοιπόν, που μπορούν να κάνουν οι Χριστιανοί, ως συμβολή στη λύση του Εβραϊκού Ζητήματος, είναι να διαβάζουν προσεκτικά τις Βίβλους τους.

Το εβραϊκό ζήτημα θα λυθεί και η επίλυσή του θα ξεκινήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα έρθει σαν αποτέλε-

σμα λαϊκού κινήματος. Οι μεγάλες αλλαγές δεν γίνονται έτσι. Έχει μικρή διαφορά αν η μάζα του λαού βλέπει αυτό το ζήτημα ή όχι· η μάζα του λαού δεν καλείται πάντα σε τέτοια θέματα. Η δουλειά τους είναι να κρατούν τον κόσμο σταθερό όσο γίνεται η αλλαγή. Ένας όμως επαρκής αριθμός ειδικευμένων ατόμων έχει δει το ζήτημα και έχει διασφαλίσει ότι τώρα έχει ξεκινήσει η εποχή της λύσης. Οι άτολμοι, οι αδύναμοι λογοτεχνικοί άνδρες σε άμβωνες (με τους ομοίους του ο Ιερεμίας είχε μια έντονη γνωριμία) οι ψεύτικοι κήρυκες της «Ειρήνης, ειρήνης», οι σιωπηλοί αδελφοί και αδελφές κάθε ονόματος, οι ρηχοί που φωνάζουν για «δικαιοσύνη» και όλοι όσοι φοβούνται την αλήθεια στις χειρουργικές της μορφές – δεν έχουν θέση στη θεραπεία των πληγών αυτών των καιρών· είναι παντρεμένοι με την αδυναμία τους. Τίποτα δεν ήταν πιο ντροπιαστικό τα τελευταία δύο χρόνια από το θέαμα των ανδρών που υποστήριζαν το χειροκρότημα των λαθρεμπόρων αλκοόλ και των τζογαδόρων και των ακόλαστων αρχόντων της σύγχρονης σκηνής, και της απαίσιας Κέχιλα και της αντιχριστιανικής Αμερικανοεβραϊκής Επιτροπής, γιατί τέλος πάντων, κάποιος έχει εκπληρώσει το καθήκον να πει την αλήθεια. Μολαταύτα, αυτά τα πράγματα πρέπει πάντα να υπάρχουν, και οι κακές επιρροές μεταξύ των Εβραίων έχουν μάθει ακριβώς τι είδους βοήθεια μπορούν να περιμένουν και από τι είδους ανθρώπους.

Η «The Dearborn Independent» δεν κάνει αγώνα, αλλά εκπληρώνει το καθήκον να ρίξει φως σε ένα θέμα που ζητάει φως. Η «The Dearborn Independent», επομένως, ποτέ δεν προέτρεψε κανένα άτομο ή οργανισμό να συμμετάσχει σε αυτό το έργο. Ούτε έχει κατηγορήσει για δειλία όσους για προληπτικούς ή άλλους λόγους σιώπησαν. Ειδικά οι συντάκτες έχουν απενοχοποιηθεί· σε κανέναν από αυτούς δεν ζητήθηκε να δώσει τη βοήθειά του, αν και οι φάκελοι αυτού του γραφείου περιέχουν χιλιάδες γραπτές διαβεβαιώσεις από εφημερίδες σε όλη τη χώρα και από όλα τα μέρη του κόσμου, που μαρτυρούν την αλήθεια των δηλώσεών μας. Έχουν προταθεί οργανώσεις για διάφορους σκοπούς· έχουν προσφερθεί, σαν οχήματα για την υλοποίηση οποιουδήποτε σχεδίου που μπορεί να προτείνει η «The Dearborn Independent», ισχυρές οργανώσεις. Όμως, όλες αυτές οι δεσμεύσεις έχουν αποφευχθεί, γιατί η πεποίθησή μας είναι ότι αρκούσε αυτή τη στιγμή απλώς να δηλώσουμε την αλήθεια και να την αφήσουμε να λειτουργήσει μόνη της. Και αυτήν την πεποίθηση και την πολιτική έχουμε τηρήσει.

«Μα τι να κάνουμε;» είναι η συνεχής ερώτηση· «Πώς θα εμποδίσουμε αυτό το σύστημα που μας περιβάλλει και μολύνει τόσο μεγάλο μέρος της κοινής μας ζωής;»

Παρατηρήστε το, αναγνωρίστε το, αποφύγετέ το – αυτό είναι πιο ισχυρό από την ενεργό αντίθεση. Το καθαρό μάτι του ανθρώπου που βλέπει και καταλαβαίνει είναι κάτι που ακόμη και οι κακές δυνάμεις του εβραϊσμού δεν μπορούν να αντέξουν.

Αλλά η πιο ισχυρή δράση που μπορεί να κάνει κάθε αφυπνισμένο άτομο είναι αυτή: να υψώσουμε ξανά τα δικά μας ηθικά ορόσημα, τα οποία η εισβολή των Εβραίων από την Ανατολή κατέστρεψε. Αυτό θα σήμαινε καθαρή καταδίκη σε όλο το διαβολικό σύστημα που υποστηρίζεται από τους Εβραίους. Και αυτό είναι το μάθημα που δεν έχει δοκιμαστεί ποτέ. Για να επιστρέψουμε στις αρχές που έκαναν τη φυλή μας σπουδαία, στις αρχές στις οποίες επαναπαυθήκαμε και επομένως πέσαμε εύκολη λεία – αυτή είναι η μόνη ανίκητη πορεία. Είναι μια αντίσταση που οι διαβολικοί Εβραίοι δεν μπορούν να κατανοήσουν και δεν μπορούν να νικήσουν.

Στη θέση του τρόπου της επιχειρηματικής δραστηριότητας που εισήγαγαν οι Εβραίοι έμποροι, ας υιοθετήσουν οι επιχειρηματίες της χώρας τον παλιό τρόπο του λευκού, όταν ο λόγος ενός ανθρώπου ήταν τόσο καλός όσο η δέσμευσή του και όταν η επιχείρηση ήταν υπηρεσία και όχι εκμετάλλευση.

Αφήστε τους άνδρες και τις γυναίκες της χώρας να μάθουν πώς να αγοράζουν, ας μάθουν πώς να δοκιμάζουν την ποιότητα στα υφάσματα και τα τρόφιμα, αντί να εξαρτώνται από τις τιμές. Οι εμπορευματικές πρακτικές αυτής της χώρας, στα χέρια αδίστακτων εκμεταλλευτών, έχουν καταστρέψει τους έντιμους εμπόρους. Ας θυμηθεί οποιοσδήποτε κάτοικος μιας μεγάλης πόλης τα τελευταία είκοσι χρόνια, πώς οι χριστιανοί έμποροι λιγόστευαν όλο και περισσότερο. Γιατί; Μήπως επειδή οι ιδιοκτήτες των εβραϊκών πολυκαταστημάτων είναι καλύτεροι επιχειρηματίες; Όχι! Οι Εβραίοι έμποροι άρχισαν την πρακτική να γεμίζουν τις βιτρίνες των καταστημάτων τους με αγαθά που έμοιαζαν με τα αγαθά στις βιτρίνες των αξιόπιστων εμπόρων και τα πουλούσαν σε πολύ χαμηλότερη τιμή. Το ανήμπορο κοινό, που δεν ήταν πλέον σε θέση να καθορίσει την ποιότητα των αγαθών, και καθοδηγούμενο αποκλειστικά από τις τιμές, συνέρρεε στα καταστήματα των Εβραίων. Το αποτέλεσμα είναι να ακούει κανείς παντού σε μια συνηθισμένη συνομιλία το παράπονο ότι «όλα είναι κακής ποιότητας». Φυσικά είναι, και έτσι θα παραμείνει, μέχρι να εκπαιδεύσουμε το λαό μας στην τέχνη της αγοράς. Αυτό από μόνο του θα καταστρέψει τα τρία τέταρτα των καταχρήσεων που γίνονται στον εμπορικό κόσμο σήμερα.

Μια άλλη συμβολή που μπορεί να γίνει για την ήττα της εβραϊκής ανατρεπτικής επιρροής είναι η εξέταση των λεγόμενων «φιλελεύθερων» ιδεών, της πηγής τους, της επίδρασής τους, της όλης τάσης τους. Σήμερα οι άνθρωποι σκέφτονται ιδέες που τους δηλητηριάζουν ηθικά, κοινωνικά και οικονομικά. Αυτές οι ιδέες εκτοξεύονται σκόπιμα στην κοινωνία, όπως το δηλητηριώδες αέριο εκτοξεύτηκε στις τάξεις των στρατιωτών στη Γαλλία. Η φιλοξενία που έχουμε στη νοοτροπία μας έχει καταχραστεί κατάφωρα, η κοινή γνώμη έχει γίνει υπόνομος. Ήρθε η ώρα για ένα προσαρμοσμένο εμπόδιο που πρέπει να τεθεί για την εξέταση των εισαγόμενων ιδεών. Η απεριόριστη μετανάστευση ιδεών ήταν τόσο κακή

για την αμερικανική νοοτροπία όσο η απεριόριστη μετανάστευση ανθρώπων ήταν για την αμερικανική κοινωνία.

Έχουμε τις διασκεδάσεις μας χωρίς να σκεφτούμε τι κρύβεται πίσω από αυτές, με σκόπιμη πρόθεση να μας κάνει κοινούς και απρόσεκτους και χυδαίους. Διαβάζουμε τις εφημερίδες μας εντελώς αθώοι για την προπαγάνδα που ανακατεύεται με τις ειδήσεις. Ακόμη και τη θρησκεία μας την έχουμε σε μια εβραϊκή μορφή, χωρίς να προβληματιστούμε να ρωτήσουμε αν ταιριάζει με τη Βίβλο, το εγχειρίδιο της θρησκείας. Δια βάζουμε τα μυθιστορήματά μας και δεν μπορούμε να δούμε τι ορό έχει εγχύσει ο συγγραφέας μαζί με την ιστορία του. Και όλα αυτά έγιναν δυνατά επειδή κοιμηθήκαμε, απολαμβάνοντας, όπως νομίζαμε, μια ζωή που μας αφαιρούσαν γρήγορα, και ονειρευόμασταν ότι οι παλιές αρχές εξακολουθούσαν να επικρατούν.

Είναι απολύτως προφανές ότι η θεραπεία για όλα αυτά είναι να είμαστε ξύπνιοι, σε εγρήγορση, να αμφισβητήσουμε την ξένη επιρροή και να αναζητήσουμε ξανά τις αρχές που μας έδωσαν το μεγαλείο μας.

Έχουμε απογαλακτιστεί από τους φυσικούς μας ηγέτες. Μας έχουν διδάξει να προσέχουμε εκείνους που δεν μπορούν καν να μιλήσουν τη γλώσσα μας και που δεν αγαπούν τους θεσμούς μας. Ένας λαός που απομακρύνεται από τους ηγέτες του ή ένας λαός του οποίου οι ηγέτες έχουν απομακρυνθεί από τις ιερές ευθύνες του υψηλού ηγετικού αξιώματος, βρίσκεται σε επισφαλή θέση και γίνεται εύκολο θύμα ψυχικής σύγχυσης. Υπάρχει έλλειψη φωνών στη χώρα σήμερα, οι προφήτες είναι χαζοί ή διαβάζουν όμορφα δοκίμια στους ανθρώπους. Έχει σπαρθεί η καχυποψία σαν σπόρος της ήρας μεταξύ των τάξεων της ίδιας φυλής, ο λαός έχει διαλυθεί και η ανατρεπτική εβραϊκή επιρροή υποστηρίζει την ολιγαρχία του μη εξυπηρετούμενου πλούτου στο ένα άκρο της κοινωνικής κλίμακας, ενώ στο άλλο άκρο διεγείρει τα βασικά στοιχεία για την αναταραχή στη βιομηχανία. Και η φυλή που διαλύεται έτσι από τη δική της απραξία, δεν το βλέπει αυτό – το κεφάλαιο δεν το βλέπει και οι εργάτες δεν το βλέπουν – ότι οι ηγέτες του χάους είναι ξένοι στο αίμα και στην ψυχή.

Το να διατηρήσουμε Αμερικανικό και Χριστιανικό το σχολείο, την εκκλησία, το νομοθετικό σώμα, τις αίθουσες των δικαστηρίων και την κυβέρνηση, είναι η πιο ισχυρή αντίσταση που μπορούμε να κάνουμε στις κακές επιρροές που έχουν επικρατήσει πάνω μας και τις οποίες αυτή η σειρά άρθρων έχει εν μέρει αποκαλύψει. Η δύναμη κάθε ανατρεπτικής επιρροής είναι ανάλογη με όσο παύουμε να είμαστε αυτό που θα έπρεπε να είμαστε. Οι κακές επιρροές που περιβάλλουν αυτόν τον λαό μπορούν να επιτύχουν μόνο καθώς αλλάζουν αυτόν τον λαό σε κάτι λιγότερο από αυτό που θα έπρεπε να είναι. Επομένως, το να επιστρέψουμε στα παλιά ορόσημα, όπου κάναμε όλη την πρόοδο που κάναμε μέχρι τότε, δεν είναι μόνο το μέρος της σοφίας, αλλά και ανάγκη της ώρας. Το κουτί της δικαιοσύνης πρέπει να διατηρηθεί απαραβίαστο – η δικαιοσύνη έχει

σχεδόν εξαφανιστεί στην εβραϊκή Νέα Υόρκη. Η εκκλησία πρέπει να είναι μη-εβραϊκή και εκχριστιανισμένη. Η κυβέρνηση πρέπει να αμερικανοποιηθεί. Ας υπάρξει η μέγιστη ελευθερία σκέψης και λόγου, αλλά ας υπάρξει και μια διάκριση που θα αποτρέψει τους ανθρώπους να πέφτουν θύματα από κάθε ψεύτικη ιδέα, κάθε «χρυσό τούβλο» οικονομικής πρότασης που έρχεται. Χρειάζεται μόνο οι άνδρες να είναι ξύπνιοι προς το συμφέρον τους και να μην αφήνουν καμία θέση στο σχέδιο της ζωής τους για τις πρακτικές που καταστρέφουν τα ίδια τα θεμέλια της εμπιστοσύνης.

Σίγουρα πρέπει να έχει γίνει κατανοητό μέχρι τώρα ότι οι Εβραίοι κυβερνούν, όχι λόγω της εξυπνάδας τους ή των χρημάτων τους, αλλά με ιδέες που δεν είναι καν εβραϊκές, αλλά βαβυλωνιακές. Έχουν καταλάβει το κάστρο από μέσα. Κατάφεραν να το κάνουν μόνο λόγω της άγνοιάς μας για τη καταγωγή και την αξιοπρέπεια του αποθέματος των ιδεών πάνω στο οποίο έχει θεμελιωθεί ο πολιτισμός μας. Ο λαός μας χρειάζεται να εμβολιαστεί ξανά στο μητρικό δέντρο και να αντλήσει ξανά τη διατροφή που το έκανε μεγάλο και καρποφόρο.

Πολλοί αποκαλούμενοι «εθνικοί» επηρεάζονται κάπως από τους θρήνους των Εβραίων για «διωγμό». Αυτό έχει συζητηθεί επαρκώς σε προηγούμενα άρθρα, αλλά οι «εθνικοί» μπορούν να συμβάλουν περαιτέρω στη λύση του εβραϊκού ζητήματος εξετάζοντάς τους για να δουν αν μπορούν να ανακαλύψουν κάποια απόδειξη «διωγμού» εδώ – εκτός αν πρόκειται για δίωξη των Χριστιανών από τα οργανωμένα πρακτορεία των Εβραίων! Στο «Atlantic Monthly» αυτού του μήνα, ένας Εβραίος ραβίνος, που αναμφίβολα γνωρίζει καλύτερα, υποθέτει ότι η φυλή του είναι μια μισητή φυλή. Μάλλον απολαμβάνει τη σκέψη και την αποδέχεται σαν ξεχωριστή τιμή. Ο «εθνικός» μας μπορεί επίσης να παρατηρήσει πόσο αναληθές είναι αυτό – πώς, πράγματι, σε αυτό το μείγμα των εθνών, ο Εβραίος ξεφεύγει ακόμα και από το πιο άκακο είδος φυλετικής εχθρότητας από οποιαδήποτε άλλη ξένη πρόσμιξη.

Πάνω απ' όλα, ο λεγόμενος «εθνικός», ο οποίος στις ενενήντα περιπτώσεις στις εκατό δεν είναι καθόλου εθνικός (όπως μπορεί κάλλιστα να παραδεχτούν οι Εβραίοι) θα κάνει καλά να αποφύγει τον φόβο. Τίποτα δεν είναι πιο αξιοθρήνητο από τον «φόβο του Εβραίου» και τίποτα πιο καταστροφικό για τον Εβραίο από τις τακτικές που χρησιμοποιεί για να διατηρήσει αυτόν τον φόβο. Η εβραϊκή ανατρεπτική δύναμη ήταν ισχυρή μόνο για το κακό και μόνο όπου υπήρχε διάθεση για το κακό. Ποτέ δεν κατάφερε να φέρει ντροπή ή σύγχυση στο σωστό.

Πράγματι, υπάρχει ένας σίγουρος τρόπος για να κερδίσεις τον σεβασμό του Εβραίου, και αυτός είναι, να λες την αλήθεια. Κανείς δεν ξέρει καλύτερα από τον Εβραίο αν οι δηλώσεις που γίνονται για τους Εβραίους είναι αληθινές ή όχι. Οι «Εθνικοί» μπορεί να μην είναι ποτέ βέβαιοι εάν μπορεί να βασιστεί κανείς σε μια δήλωση που γίνεται για τους Εβραίους, αλλά οι Εβραίοι πάντα γνωρίζουν. Γι' αυτό η προκατάλη-

ψη, η κακομεταχείριση, το μίσος, η περιφρόνηση, η γελοιοποίηση, οι ψεύτικες κατηγορίες ξεχύνονται σαν νερό από πάπια. Οι Εβραίοι ποτέ σε όλη την ιστορία τους δεν φοβήθηκαν τα ψέματα των εχθρών τους· αλλά φοβήθηκαν την αλήθεια. Και αν φοβούνται μόνο την αλήθεια με την αρχαία έννοια, να μην την φοβούνται αλλά να φοβούνται να την παραβιάσουν και να φοβούνται μήπως μαρτυρήσουν την αλήθεια εναντίον τους, τότε ήρθε η ημέρα της επιστροφής του Ιούδα στη θέση του. Η αλήθεια είναι φίλος του Ιούδα και φίλος του Ισραήλ και φίλος του κόσμου. Έχει όμως σκληρές απαιτήσεις· μερικές φορές δεν είναι εύκολο να μιλήσεις και ακόμα πιο δύσκολο να ακούς· αλλά η αλήθεια θεραπεύει, όπως πρόκειται να ανακαλύψει ο Ιούδας.

Αυτό σημαίνει ότι μεταξύ των πολλών χιλιάδων ατόμων που έγραψαν στην «The Dearborn Independent» επιβεβαιώνοντας από τις δικές τους παρατηρήσεις και εμπειρίες τις δηλώσεις που έγιναν σε αυτή τη σειρά άρθρων, υπήρξε μια πολύ ευχάριστη απουσία του πνεύματος της βίας. Στην αρχή, μερικοί λυσσασμένοι Εβραίοι προβοκάτορες έγιναν γνωστοί και εξέφρασαν την ελπίδα τους ότι τελικά θα καθιερωθεί ένα κανονικό πρόγραμμα πογκρόμ. Ποτέ δεν μάθαμε πόσο μακριά έφτασαν αυτές οι εξελίξεις με τη γνώση των Εβραίων ηγετών, αλλά μάθαμε ότι για ενάμιση χρόνο σε αυτές τις Ηνωμένες Πολιτείες ο εβραϊκός Τύπος, και οι Εβραίοι τραμπούκοι και οι Εβραίοι πολιτικοί, ακόμη και μερικοί από τους πιο αξιοσέβαστους των εβραϊκών οργανώσεων έκαναν ό,τι μπορούσαν, και με μερικούς από τους πιο περίεργους τρόπους, για να αναγκάσουν αυτή τη μελέτη του εβραϊκού ζητήματος να οδηγήσει σε βία και αταξία. Δεν υπήρχε τίποτα για το οποίο οι Εβραίοι ηγέτες ήθελαν πιο απεγνωσμένα ή για το οποίο εργάστηκαν πιο ακούραστα.

Αυτή ήταν η πρώτη τους αποτυχία. Οπουδήποτε αλλού στον κόσμο ήταν πάντα σε θέση να υποκινούν κάτι τέτοιο και να το χαρακτηρίζουν «αντισημιτισμό». Η ταμπέλα «αντισημιτισμός» είναι ένα από τα πιο εκλεκτά όπλα στο εβραϊκό οπλοστάσιο. Αλλά στις Ηνωμένες Πολιτείες το σχέδιό τους απέτυχε. Είναι η πρώτη τους προειδοποίηση ότι σε αυτή τη χώρα το ζήτημα πρόκειται να λυθεί· δεν πρέπει να τους δοθεί νέα ευκαιρία ακολουθώντας τα παλιά λάθη.

Η «The Dearborn Independent» γνωρίζει την ιδιοσυγκρασία του αμερικανικού λαού σε αυτό το ζήτηση, ότι είναι ψύχραιμος, δίκαιος και κάπως πιο αποφασιστικός από ό,τι στο παρελθόν. Αλλά και οι Εβραίοι γνωρίζουν αυτή την ιδιοσυγκρασία καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον. Εξ ου και το μέγεθος και η εξαιρετική ραθυμία της προπαγάνδας με την οποία κυριολεκτικά κατακλύζουν τη χώρα. Η «The Dearborn Independent» είναι ευγνώμων για την πλημμύρα της εβραϊκής προπαγάνδας. Έχει χρησιμεύσει σε εκατοντάδες σημαντικές υποθέσεις για να δώσει την επιβεβαίωση των δηλώσεών μας που αναζητούνταν. Η εβραϊκή λογοτεχνία υπήρξε ένας ισχυρός πληροφοριοδότης της σοβαρότητας του εβραϊκού ζητήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το απο-

τέλεσμα δεν ήταν αυτό που ήθελαν οι Εβραίοι ηγέτες, φυσικά, αλλά ήταν εξυπηρετικό για την αλήθεια.

Τώρα που το ζήτημα είναι ανοιχτό, τώρα που ο Τύπος μπορεί να τυπώσει τη λέξη «Εβραίος» όταν είναι απαραίτητο, τώρα που μας έχουν δοθεί ένα σωρό κλειδιά με τα οποία οι άνθρωποι μπορούν να ξεκλειδώσουν τις πόρτες και να κάνουν περαιτέρω έρευνες, η «The Dearborn Independent» θα ακολουθήσει άλλες πτυχές του ζητήματος, συζητώντας τες από καιρό σε καιρό, ανάλογα με τις περιστάσεις.

«The Dearborn Independent», τεύχος 14 Ιανουαρίου 1922

